

פֶּתַח הַשֵּׁעַר

פֶּתַח המרח"ו זי"ע, מה שאמר הנביא ירמיהו (ד' כ"ד), "וְכָל הַגְּבֻעוֹת הַתַּקְלָקְלוּ" אלו הבחורים התלמידים הקטנים שרואים את מלמדיהם שאינם רוצים ללמוד זוה"ק ותורת הסוד, על פן גבעות אלו נתקלקלו ולבם שרש פורה ראש ולענה ועלתה בהם חלודת טיט ורפש לכפר בחכמת האמת ... ואין ספק כי לא יהיה להם חלק בעולם הבא פנזפר בזהר. ועוד כתב שם, כי הפל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחור ועכוב בנין בית מקדשנו ותפארתנו המכנה ונקרא "הדר הכרמל", כמו שאמר הכתוב (שיר השירים ז' ו'): "ראשך עליך ככרמל" ... כי אין לו להקדוש ברוך הוא קורת רוח בעולמו, אלא כִּאֲשֶׁר עוֹסְקִים בְּחֻכְמָה זו.

רואים שפדי לזכות ליראת שמים טהורה, שידע שפלות עצמו, מכרחים ללמוד זוהר הקדוש, ובכך נצלים מקלקולים ופפירות, וזוכים להפיר גדלות הבורא יתברך שמו, וכאשר כל ישראל יעסקו בלימוד הזוהר הקדוש מיד נגאלים וניצלים מחבלי משיח. וכל עקר ביאת האדם לעולם הזה הוא כדי שילמד את הלימוד הקדוש הזה. ובאמת כבר הרעיא מהימנא [הוא משה רבנו ע"ה] מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דווקא, כי תורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ללא הפסק ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד

שיגאלנו (זוהר פנחס רי"ט.)

אין מי שיעזר למשה להוציא השכינה מגלותה

וְכָתוּב בַּזוהַר (בראשית כ"ח עמוד ב'): **וּבְגִין דָּא מִשָּׁה לָא מִית וְאָדָם אַתְקָרִי אִיהוּ. וּבְגִינִיָּה אַתְמַר בְּגִלוּתָא בְּתַרְאָה, וְלֹאדָם לֹא מִצָּא עֶזֶר אֱלֹא כְּלָהוּ כְּנַגְדּוּ. וְכֵן עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא אַתְמַר בֵּיהּ וְלֹאדָם לֹא מִצָּא עֶזֶר דְאַפִּיק שְׁכִינְתִּיהּ מִן גְּלוּתָא, הַדָּא הוּא דְכָתִיב (שמות ב') "וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ." וּמִשָּׁה אִיהוּ בְּדִיוֹקְנִיָּה מִמֶּשׁ, דְּאַתְמַר בֵּיהּ "לֹא מִצָּא עֶזֶר כְּנַגְדּוּ".**

[בְּאִוֵּר: וְלִכֵּן מִשָּׁה לֹא מֵת, וְהוּא נִקְרָא אָדָם, וּבְגִלּוּ נֹאמַר בְּגִלוּת הָאַחֲרוֹנָה, וְלֹאדָם לֹא מִצָּא עֶזֶר, אֱלֹא כְּלָם כְּנַגְדּוּ. וְכֵן נֹאמַר בְּעֲמוּד הָאַמְצְעִי, וְלֹאדָם לֹא מִצָּא עֶזֶר, שִׁוְצִיא שְׁכִינָה מִהַגְּלוּת. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שמות ב') "וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ." וּמִשָּׁה הוּא בְּדַמּוּתוֹ מִמֶּשׁ, שְׁנֹאמַר בּוּ לֹא מִצָּא עֶזֶר כְּנַגְדּוּ].

אין מי שיעזר לז"א להוציא שכינתו מן הגלות

וּבְאִר בְּמִקְדָּשׁ מְלֻךְ: וּמִמְשִׁיף רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי לְבָאֵר, שֶׁהַבְּחִינָה שֶׁל מִשָּׁה רַבִּינוּ אֵינָה זֹזָה מִן הַשְּׁכִינָה בְּגִלוּת, וְעַל זֶה נֹאמַר בְּגִלוּת הָאַחֲרוֹנָה, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לֹא מִצָּא תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים שִׁיְהִיו עֶזֶר לְמִשָּׁה בְּגִלוּת, אֱלֹא כְּלָם נַחֲשִׁבִים כְּאֵלוֹ הֵם כְּנַגְדּוּ, לְפִי שְׂאִינָם עוֹסְקִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה, לְסִיעַ לְתַקּוֹן הַשְּׁכִינָה. וְנֹאמַר בּוּ, וְלֹאדָם לֹא מִצָּא עֶזֶר כְּנַגְדּוּ, פְּרוּשׁ לֹא מִצָּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִי שִׁיעֶזֶר לְזַעִיר אֲנַפִּין, לְהוֹצִיא אֶת שְׁכִינְתּוֹ מִן הַגְּלוּת.

ענין זה של גזרות התורה שהיו בעוונותינו הרבים מאין צא, כי אין דבר בלא שרש. וסוד זה "זאת חקת התורה" ותרגומו 'דא גזירת אורייתא'

וְנִצְיֵג גַּם כֵּן עוֹד מִדְּבַרֵי הַרְמַח"ל: (אגרת פ"ו) (למהר"י בסאן):
וְזֶה לְשׁוֹנוֹ... עֲנִין זֶה שֶׁל גְּזֵרוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהִיוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים

מאין יצאו, כי אין דבר בלא שרש. וסוד זה "זאת חקת התורה" ותרגומו 'דא גזירת אוריתא', ונודע שפאן נרמז ענין זה. וסוד הדבר הוא ממש ענין הפרה האדמה, שהשכינה מוסרת עצמה לשרפת הדין החזק להציל את ישראל, והיא הנתנת לטהרת טמאים שאין להם טהרה אלא היא. הם הנטמאים בטמאה היותר תקיפה - דהינו טמאת מת, שלכן אין להם תקון אלא זה... והאמת, כי הגדר לזה הוא שיהיו ישראל ממיתים עצמם על דברי תורה, ולכן נאמר "זאת התורה אדם כי ימות באהל" כמו שדרשו ז"ל. ועל כן הושם זה הפסוק לדרש כן בפרשה זאת ולא בפרשה אחרת... ועתה אמת הוא ודאי, שקטרוג גדול נתעורר על ישראל והיתה צריכה התורה למסר על ישראל ח"ו אפילו לשרפה, לא תעלה ולא תבוא... והאמת, כי במקומות האלה היו ידוע מה שנכתב בזוהר הקדוש, שבאמצעות ספר הזוהר אפשר לזכות לצאת מהגלות ברחמים, דהינו ללא יסורי חבלי משיח.

ובספרו אדיר במרום (אדרא רבא) "תניא אמר ר' שמעון לחבריא עד אימת נתיב בקיימא דחד סמכא" מן התקונים הגדולים שנתקנו בעולם היה ספר הזוהר... (זוהר נשא קכ"ד): ובגלל שעתידים ישראל לטעם מעץ החיים שהוא ספר הזוהר הזה, יצאו בזכותו מהגלות ברחמים... ונמצא שבריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזוהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתין, כמזכר בתקונים. ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרך אלא יציאה. וזהו שנאמר (ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו, ובמנוסה לא תלכו, כי הולך לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל"... והאמת, כי ספר הזוהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י) לברכה, שכל

מי שִׁיתְדַבֵּק בוֹ נִקְרָא שְׂבוּרַח מִן הַסְטְרָא אַחְרָא, עַד שְׁלֵא יִצְטָרֵף לוֹ (בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים) אֲלֵא יִצִּיאָהּ. וְאוֹדִיעֶךָ מֵהַ תּוֹעֵלַת נִמְצָא בְּזָה. וְהָאֵמֶת כִּי תּוֹעֵלַת גְּדוּל הוּא, כִּי הוּא הַצֵּלָה מִחֲבֵלֵי מְשִׁיחַ... וְעַל כֵּן גַּם בְּרִיחַת מִשָּׁה וְרִשְׁבִּי הָיוּ עַל יְדֵי הַגְּזֵרָה. וְכִיּוֹן שֶׁבְּבְרִיחָה זֹאת נַעֲשֶׂה סֵפֶר הַזֹּהֵר, הִנֵּה כִּבְר עֲנִין הַתְּבָה קִים וְעוֹמֵד לְכָל מִי שִׁיזְדַּמֵּן אֵלָיו, דְּהֵינּוּ: הַנְּדַבֵּק בְּסֵפֶר הַזֹּהֵר כִּבְר מְגִיעַ לְ"אִימָא" וְיִצָּא מִן הַסְטְרָא אַחְרָא, וְאִין צְרִיף לוֹ חֲבֵלֵי מְשִׁיחַ, כְּמִזְכֵּר בְּרַעֲיָא מִהֵימְנָא פְּרִשְׁתָּ נְשָׂא, בְּעֲנִין שֶׁהִבְאֵתִי לְמַעְלָה בְּתַחֲלָה. וְהִנֵּה, עִם כָּל זֶה, לֹא נִתְגַּלָּה הַזֹּהֵר אֲלֵא בְּזִמְנָא אַחְרֵי הַעֲשׂוֹתוֹ, כִּי הִלֵּא הַפְּעֵלָה הַזֹּאת אִינָה צְרִיכָה לְהִמְצָא אֲלֵא בְּזִמְנָה, פְּרוּשׁ: שִׁיבְרַחוּ יִשְׂרָאֵל בְּסוּד הַזֹּהֵר הַזֶּה, כִּי פְעֵלְתוֹ אִינוּ אֲלֵא בְּסוּף יוֹמֵיָא בְּדָרָא דְמִלְכָּא מְשִׁיחָא (בְּסוּף הַיָּמִים, בְּדוּרוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ), עַכְל"ק.

דוּר שְׁבֵן דְּוֹד בָּא, חֲכֵמַת הָאֵמֶת - הַכֹּל יִלְמְדוּ בָּהּ כְּמוֹ שְׁלוּמְדִים תְּהִלִּים

הָרִי אֲנַחְנוּ רוֹאִים כִּי בְּזָה תְּלוּי כָּל גְּאוּלְתֵּינוּ וּפְדוּת נַפְשֵׁנוּ, וְכִמוֹ שְׂאָמַר מֶרֶן הָרִי"ח הַטּוֹב בְּרוּחַ קְדָשׁוֹ לְפָנַי לְמַעְלָה מִמָּאָה שָׁנָה - כִּי לְעֵתִיד הַכֹּל יִלְמְדוּ בָּהּ [בְּחֲכֵמַת הָאֵמֶת] כְּמוֹ שְׁלוּמְדִים תְּהִלִּים.

אָמְרוּ חז"ל (סנהדרין צז): דוּר שְׁבֵן דְּוֹד בָּא, הָאֵמֶת תְּהֵא נַעֲדַרְתָּ, וּבֵאָר שֵׁם בְּסֵפֶר בְּנִיחָו בֶּן יְהוּדָע [לְמֶרֶן הָרִי"ח הַטּוֹב זי"ע] וּזל"ק: וְהָאֵמֶת נַעֲדַרְתָּ, כְּלוֹמַר חֲכֵמַת הָאֵמֶת הוּא חֵלֶק הַסּוּד, תְּרַבָּה, וְהַעוֹסְקִים יְהִיוּ עֲדָרִים עֲדָרִים בְּלִמּוּד הַקְּבֵלָה. אִי נִמְי, עֲתָה (בְּזִמְנָו לְפָנַי לְמַעְלָה מִמָּאָה שָׁנָה), יֵשׁ אֲנָשִׁים פְּרֻטִיִּים לּוֹמְדִים קְבֵלָה, כָּל אֶחָד בְּקֶרֶן זוּיַת בְּסַתֵּר, אֲבָל לְעֵתִיד, הַכֹּל יִלְמְדוּ בָּהּ

כמו שלומדים תהלים, ותמצאם עדרים עדרים בבית המדרש.
עכ"ל. וב"ה זכינו שרואים שנתקימה נבואתו בדורנו ממש.

הלומד את האדרא הרשב"י בא מעטר ויושב כמלך בראש

כמו שכתוב הנה"ק המקבל רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של
החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי, בספרו "אור
החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה
לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן
שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר
כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עד כאן לשון קדשו. האם
יש שמחה גדולה מזו בודאי שכדאי לעשות סעודת מצוה. ואין
שום ספק כאשר יבקש כל בקשה שהוא, בזכות הלמוד בזוה"ק,
יזכה שתתקבל תפלתו. כמו שמבאר בכתבי האר"י מובא (שער
הפסוקים - ספר שיר השירים): "הישבת בגנים חברים מקשיבים לקולך
השמיעיני": ראשי תבות ח'ברים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעיני,
הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות, על פסוק והנה
נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה. (ספר זכותיה דרשב"י)

ועתה בכל רגע ובכל מקום שתלמדו זוהר תהלים מתקשרים
ומתחברים לנשמות הרשב"י ודוד המלך ע"ה, וזוכים
לישועות נפלאות נסים מעל הטבע (הרמ"ז), ובודאי הרשב"י ודוד
המלך ע"ה יכירו לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות, שהזוה"ק
מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות. וכל מי שעיניו
בראשו ועדין בר דעה, ירוץ ויחטוף ויאחז באילן החיים
האמתיים.

אחינו כל בית ישראל - הביאו ברכה אל ביתכם ובכל רגע
תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ובודאי הרשב"י זי"ע

יִפִּיר לָכֶם טוֹבָה וְתוֹשָׁפְעוּ מִמְקוֹר הַבְּרָכוֹת, שְׁפִידוּעַ שְׁהוּזֵהר
הַקְּדוֹשׁ מִגֵּן וּמִצִּיל מִכָּל הַצָּרוֹת וּמוֹנֵעַ פְּגוּעִים וְאִסוּנוֹת - וּבִפְרֹט
בְּדוֹר הָאֲחֵרוֹן הַזֶּה שְׁמֻצָּפִים כָּבֵד בְּכִלְיוֹן עֵינַיִם לְגֵאוּלָּה הַשְּׁלִימָה
- וּכְבֵד הַבְּטִיחַ הָרַעֲיָא מְהֵימְנָא: "בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא
בְּרַחֲמֵי" אֲשֶׁר עַל כֵּן אַחֲיָנוּ הַטְּהוּרִים חוֹשׁוּ וְהִצִּילוּ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל
לְהַדְבִּיק בְּלִימוּד הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ, וּבְוֹדָי הַמְּשִׁיחַ וְהַרְשָׁב"י, יִמְלִיצוּ
טוֹב בְּמֵרוּמִים, עַל כָּל הַלּוֹמְדִים, וְנִנְשָׁע תְּשׁוּעַת עוֹלָמִים כּוֹלְנוּ
לִי-הַ מִצָּפִים.

זֶה הַדְּבָר שֶׁבּוֹ תְּלוּי כָּל גְּאוּלְתֵּינוּ וּפְדוּת נַפְשָׁנוּ

עַל כֵּן, יְהוּדִים יְקָרִים, תָּנוּ לְמוֹד לְשֵׁם שָׁמַיִם, הַקְּרִיבוּ מִדְּקוּתֵיכֶם
לְמַעַן הַשְׁכִּינָה הַקְּדוֹשָׁה, לְעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ, לְגֵרֵם
לְפָדוֹת נַפְשָׁנוּ, וְנִלְךְ כָּלְנוּ כְּאֶחָד יַחַד לְקַבֵּל אֶת אוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ
הַמְּשִׁיחַ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

זוהר והיו לאחדים

הקדמה לספר זוהר תהלים

בְּזֶה תְּלוּי כָּל גְּאוּלְתֵינוּ וּפְדוּת נַפְשֵנוּ

יְתַבְרַךְ ה' וְיִתְנַשֵּׂא ה'אָדוֹן, אֱלֹקֵי הָעֲלִיוֹנִים יְפָאֲרוּ
הַתַּחְתּוֹנִים, אֲשֶׁר דָּוִד נֶאֱמָן יִרְאוּ וַיִּשְׁמְחוּ. וְאוֹדָה
אֵת ה' בְּתוֹךְ קֶהֱל וְעֵדָה שֶׁהֵחֵינִי וְהִגִּיעֵנִי לְרֵאוֹת אֵת סֵפֶר "זוהר
תהלים" עַל מַעֲלַת אֲמִירַת תְּהִלִּים וְזוהר, תְּמִידִים כְּסֻדְרָם
לְטֹהֶרֶת הַלֵּב וְלִהְתֵּם כָּל פֶּשַׁע, וּבְזֶה יִתְעוֹרְרוּ וַיִּתְלַהְבוּ הַלְּבָבוֹת
בְּרִשְׁפֵי אֵשׁ שֶׁלֹּהֶבֶת? - הִיא אֵהֶבֶת ה' יְתַבְרַךְ שְׁמוֹ לְעֵד, כִּי בְּזֶה תְּלוּי
כָּל גְּאוּלְתֵינוּ וּפְדוּת נַפְשֵנוּ, כְּמוֹ שֶׁאָמַר מֶרֶן הַרִ"ח הַטוֹב בְּרוּח
קִדְשׁוֹ לִפְנֵי לַמַּעֲלָה מִמֵּאָה שָׁנָה - כִּי לַעֲתִיד הַכֹּל יִלְמְדוּ בֵּה
[בְּחִכְמַת הָאֱמֶת] כְּמוֹ שְׁלוֹמִידִים תְּהִלִּים.

אָמְרוּ חז"ל (סנהדרין צז): דוֹר שֶׁבֶן דוֹד בֵּא, הָאֱמֶת תֵּהָא נַעֲדַרְתָּ,
וּבִיָּאָר שֶׁם בִּסְפָר בְּנִיהוּ בֶן יְהוּדֵעַ [לְמֶרֶן הַרִ"ח הַטוֹב
זי"ע] וּזל"ק: וְהָאֱמֶת נַעֲדַרְתָּ, כְּלוֹמֵר חִכְמַת הָאֱמֶת הוּא חֵלֶק
הַסּוּד, תְּרַבְּהָ, וְהַעוֹסֵקִים יִהְיוּ עֲדָרִים עֲדָרִים בְּלִימוּד הַקְּבֵלָה. אִי
נְמִי, עֵתָה (בְּזַמְנֵנוּ לִפְנֵי לַמַּעֲלָה מִמֵּאָה שָׁנָה), יֵשׁ אַנְשִׁים פְּרֻטִיִּים לּוֹמְדִים
קְבֵלָה, כָּל אֶחָד בְּקֶרֶן זוּיַת בְּסֹתֵר, אֲבָל לַעֲתִיד, הַכֹּל יִלְמְדוּ בֵּה
כְּמוֹ שְׁלוֹמִידִים תְּהִלִּים, וְתִמְצָאֵם עֲדָרִים עֲדָרִים בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ.
עַכְל"ק. וּב"ה זְכִינוּ שְׁרוּאִים שְׁנַתְקִימָה נְבוֹאָתוֹ בְּדוֹרְנוּ מִמֶּשׁ.
זֹאת וְעוֹד נִתְקִיִּים פִּסְקוּ שֶׁכָּתַב לְכָל יִשְׂרָאֵל, וּזל"ק: מִזְמֵן אֲשֶׁר
הֵצִיץ וְזָרַח אוֹר יְקָרוֹת שֶׁל שְׁנֵי מְאוֹרוֹת הַגְּדוֹלִים סֵפֶר

התקונים וספר הזהר קימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלמוד הקדוש של התקונים והזהר יחיד ורבים מנער ועד זקן, והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות שבספרים הקדושים האלה אף על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלהבין בקריאתן מאד מאד.

(רבנו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת התקונים בניהו).

וכתב בספר שבחי הר"ן מברסלב (אות יט), וזל"ק: בבואם למערת רבי שמעון בן יוחאי אזי בני הנעורים עסקו בתפלה ובלמוד זהר כאשר פקד עליהם הוא זכרונו לברכה, וממנו לא ראו שום דבר, רק היה שמח עד מאד. ובכל עת בא אצל האיש שהיה עמו ואמר לו: אשריך וכו', ובלילה הלך מחדר לחדר, והזהיר אותם לומר זהר וכו' וכיצא, והוא בעצמו לא אמר כלום, רק היה הולך ומנגן בעצמו והיה בשמחה גדולה עד אור היום, וכשהאיר היום עמד בטלית ותפלין והתפלל כמה שעות, עכ"ל.

ורבנו הקדוש יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, כתב בספרו נוצר חסד, (פרק ד' משנה כ'), וזל"ק: ולו עמי שומע לי בדרך הזה שהמינות גובר היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזהר והתקונים להגות בהם והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו ויתקיים. וכך היה רוכש יראת שמים במקום חכמה חיצונית.

למוד ספר הזהר נשגב מאד, אפלו אם שוּגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא ודומה לתינוק קטן שאינו יודע דבר ומדבר חציין של תבות בלעגי שפה, ואביו ואמו יצחקו לו ישמחו לקולו, כך יושב בשמים ישחוק וישמח אפלו אין דעתו משגת

למוד ספר הזהר נשגב מאד לטהר ולקדש הנפש, ואפלו אי לא ידע מאי קאמר ושוּגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני

הקדוש ברוך הוא כדכתיב (שיר השירים א, ד) וְדָגְלוּ עָלַי אַהֲבָה וְכוּ',
הא למה הדבר דומה, לתינוק קטן שאינו יודע דבר ומדבר חציין
של תבות בלעגי שפה, ואביו ואמו יצחקו לו ישמחו לקולו, כך
יושב בשמים ישחק וישמח כשהאיש הישראלי יש לו חבה
בתורה ורוצה ללמד אך אין דעתו משגת. (פלא יועץ, ערך זהר)

נערים קטנים ילמדו מסוד השם

**רבי שמעון בן יוחאי בעצמו אמר, שנערים קטנים ילמדו מסוד
השם.** (אור החמה)

כל אחינו בית ישראל יקבעו למוד בספר הזהר הקדוש יחד עשיר
ואביון קטן וגדול שם הוא

**הבה נקנה כי באפן כזה כל אחינו בית ישראל יקבעו למוד בספר
הזהר הקדוש יחד עשיר ואביון קטן וגדול שם הוא.**

(הקדמת הרבנים לזהר דפוס ג'רבה)

מה טוב ומה נעים אם ישתדלו לקבע חבורות ללמוד הזהר בפרט
לעת כזאת אשר ניצוצי הגאולה החלו לפרח עלינו להשתדל בלמוד
הקדוש הזה המסגל לביאת משיח צדקנו

**ומה טוב ומה נעים אם ישתדלו לקבע חבורות ללמוד הזהר
ובפרט לעת כזאת אשר ניצוצי הגאולה החלו לפרח עלינו
להשתדל בלמוד הקדוש הזה המסגל לביאת משיח צדקנו
כאשר דבר בקדשו אליהו הנביא זכור לטוב לרעיא מהימנא
דבהאי ספר הזהר יתפרקון מן גלותא וביה יפקון מן גלותא.
והשם יחיש גאלתנו בביאת משיח צדקנו בעגלא ובזמן קריב
במהרה בימינו אמן.** (הקדמת הרבנים לזהר דפוס ג'רבה)

כֹּל יִשְׂרָאֵל מְחִיבִים לְלַמֵּד בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה שֶׁל רִשְׁבִי, אֶחָד גָּאוֹן, אֶחָד רַב גְּדוֹל, אֶחָד חָכֵם, אֶחָד הַמוֹן, אֶחָד קָטָן שֶׁהִגִּיעַ לְחֲנוּכָה

אֲשֶׁר עַל כֵּן כֹּל יִשְׂרָאֵל מְחִיבִים לְלַמֵּד בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה שֶׁל רִשְׁבִי, אֶחָד גָּאוֹן, אֶחָד רַב גְּדוֹל, אֶחָד חָכֵם, אֶחָד הַמוֹן, אֶחָד קָטָן שֶׁהִגִּיעַ לְחֲנוּכָה, בְּעֵתִים מְזַמְנִים וּמְכַשְׂרִים אֲשֶׁר הֵמָּה מְסַדְרִים דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ מֵרֵאשׁ חֲדָשׁ אֵלּוּל עַד מְנַחֵת יוֹם הַכַּפּוּרִים נַחְתָּם עַת עֲקֵדַת יִצְחָק לְקַרֵב הַגְּאֵלָה וַיְהִי נְצוּלִים מִכָּל פְּגָעִים רָעִים. (תְּקוּנֵי הַזֹּהַר, כְּגַן הַיָּרֵק הַקְּדָמַת הַמַּחְבֵּר)

מְקַטְנִים עַד גְּדוּלִים חִיבִים לְלַמֵּד זֶה הַקְּדוּשָׁה

הַתּוֹרָה נִתְּנָה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד בְּכַדֵּי שִׁכְלָם יוֹדְעִים מְקַטְנִים עַד גְּדוּלִים דְּעַת הַשֵּׁם, וְגַם מְצִינּוֹ בְּהִרְבֵּה סִפְרֵי מְקַבְּלִים שִׁמְזֵהִירִים עַל לְמוּד חֲכָמָה זֶה שֶׁכָּל אָדָם חִיב לְלַמֵּד אוֹתָהּ. (רַבֵּי יִצְחָק בֶּן צְבִי אֲשַׁכְנַזִי, טְהַרֵת הַקְּדוֹשׁ, קמ"ז)

הַלְוָאֵי לֹא הָיוּ מְקַלִּין גְּדוּלֵי הַדּוֹר בְּלְמוּד הַחֲכָמָה הַקְּדוּשָׁה - וְהַלְוָאֵי הָיוּ מְלַמְּדִין דְּרַף לְתַלְמִידֵיהֶם לְעַסֵּק בְּחֲכָמָה הַלְוָאֵי

וְאוֹמֵר אֲנִי, הַלְוָאֵי שְׁלֵא הָיוּ מְקַלִּין גְּדוּלֵי הַדּוֹר בְּלְמוּד הַחֲכָמָה הַקְּדוּשָׁה וְהַלְוָאֵי הָיוּ מְלַמְּדִין דְּרַף לְתַלְמִידֵיהֶם לְעַסֵּק בְּחֲכָמָה הַלְוָאֵי, אֲזִי בּוֹדָאֵי לֹא הָיָה שׁוֹם הַרְמַת רֵאשׁ לְחֲכָמוֹת הַחִיצוֹנִיּוֹת וְהָיוּ כָּל הַחֲכָמוֹת נְדַחִים מִפְּנֵיהֶם כְּמוֹ שֶׁנִּדְּחָה הַחֲשָׁף מִפְּנֵי הָאוֹר. אִךְ שְׁעוֹנוֹתָיו גָּרְמוּ שֶׁגַם כְּמָה וְכְמָה מְצַדִּיקֵי הַדּוֹר סָגְרוּ אֶת דְּלַתֵי הַחֲכָמָה בְּפְנֵי פְרַחֵי הַכְּהֵנָה וְאָמְרוּ שְׁלֵא יִלְמְדוּ עַד שִׁיְהִיוּ בְּעַלֵי מְדַרְגָּה וְרוּחַ הַקְּדוֹשׁ וְהֵנָּה עֲבוּר זֶה נִשְׁאָרְנוּ עֲרָמִים מִן הַחֲכָמָה הַקְּדוּשָׁה וְנִתְגַבֵּר בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים חֲשָׁכוֹת הַחֲכָמוֹת הַחִיצוֹנִיּוֹת הַכָּסִיל בַּחֲשָׁף הוֹלֵף וּבְמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ "וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים יְהִי אוֹר" וַיֵּאֶר לָנוּ. (מֵאוֹרֵנוּ הַרַב צְבִי אֱלִימֶלֶךְ מֵדִינוּב, מֵעֵזֶן גְּנִים, פָּרַק א' אוֹת ה')

מי יתן שיתחילו ללמד עם הצאן קדושים כשהם עדין בני 9-10 שנים, ספר הזהר הקדוש, ויהיה בודאי הגאולה בקרוב בלי שום חבלי משיח מי יתן והיה שיתחילו ללמד עם הצאן קדושים כשהם עדין בקטנותם בן ט' וי' שנים ספר הזהר הקדוש... והיו בודאי הגאולה בקרוב בלי שום חבלי משיח.

(ספר סגלת ישראל להגאון הצדיק רבי שבתי ליפשיץ - מערכת ז' אות ה')

וְכָל הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים בְּעַלֵּי רוּחַ הַקּוֹדֵשׁ אָמְרוּ אֶת דְּבָרִים כְּדֵי לְקַיֵּם דְּבָרֵי הַרְשָׁב"י עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם שְׁפַתְבּוֹ בְּזֵהר הַקְּדוּשׁ פְּרֻשֵׁת וַיֵּרָא (דף קיח.), וזל"ק:

קרוב לימות המשיח, אפלו נערים ידעו נסתרות

אָמַר לוֹנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן לִיתֵיב רְעוּתָא דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּדָא דִּיתְגַּלִּי כֹּל כֶּף לְעֵלְמָא, וְכַד יְהֵא קָרִיב לְיוֹמֵי מְשִׁיחָא אֶפְיֵלוּי רַבִּי דְעֵלְמָא זְמִינִין לְאַשְׁכַּחַא דְטְמִירִין דְּחַכְמָתָא וְלְמַנְדַּעַה

א. אמר לון רבי שמעון. רצה לומר לרבי יהודה ולרבי יוסי. עין שם בדברי הזהר בתחלת הענין (דף קטו:).

ב. לית רעותא דקודשא בריה הוא בדא דיתגלי וכו' רצה לומר שהקדוש ברוך הוא אינו רוצה שיתגלה זמן הגאולה, עין שם בדברי הזהר לעיל.

ג. אפילו רבני דעלמא זמינין לאשכחא טמירין וכו' פרוש אפלו נערים קטנים שבעולם, ימצאו טמירין, נסתרות של חכמה מסודות התורה, כי אז יתמלא הארץ דעה, (אדרת אליהו).

ד. לאשכחא טמירין ימצאו אוצרות ספרים חשובים מסודות התורה, (דרך אמת אות ה').

ה. ולמנדע ביה פרוש ולידע באותה החכמה (אדרת אליהו).

בִּיהִי קִצִּין וְחוּשְׁבָנִין, וּבַהֲהוּא? [בעמוד הבא] זְמַנָּא אֲתַגְלִיא לְכֻלָּא.
[תַּרְגּוּם לְלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ]: אָמַר לָהֶם רַבִּי שְׁמַעוֹן אֵין רְצוֹנוֹ שֶׁל
הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּזֵה שְׁיִתְגַּלֶּה לְעוֹלָם כָּל כָּף,
וּכְשִׁיחֶיהָ קָרוֹב לִימוֹת הַמְּשִׁיחַ אֶפְלוּ נַעֲרִים שְׁבַע עוֹלָם עֲתִידִים
לְמַצֵּא נִסְתָּרוֹת שֶׁל הַחֲכֵמָה וְלִדְעַת עַל יְדוֹ קִצִּים וְחֻשְׁבוֹנוֹת,
וּבְאוֹתוֹ הַזְּמַן יִתְגַּלֶּה לְכֻלָּא. (זהר הקדוש פְּרַשְׁת וַיֵּרָא דָף קיח.)
וּפְתַב רַבִּי נַחֲמָן זִיע"א בְּסִפְרוֹ לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן (קמא תורה נו, ד),

ו. בִּיהִי קִצִּין וְחוּשְׁבָנִין פְּרוּשׁ לְמַנְדַּע קִצִּין דִּגְאָלָה וְחוּשְׁבָנִין שֶׁל יְמֵי
הַגְּלוּת, שְׁיִתְגַּלֶּה אֶפְלוּ לְנַעֲרִים. (ניצוצי אורות אות ג' בְּשֵׁם הָרַב שְׁלוֹם בּוּזְגָלוֹ).
ז. וּבַהֲהוּא זְמַנָּא אֲתַגְלִיא לְכֻלָּא רְצָה לוֹמַר, קָרוֹב לִימוֹת הַמְּשִׁיחַ יִתְגַּלֶּה
סוּדוֹת הַתּוֹרָה לְכֻלָּא, כִּי זֶה קִצִּי עַל מַה שְׁפָתוֹב לְעִיל וְכַד יֵהָא קָרִיב לְיוֹמֵי
מְשִׁיחָא וְכו'.

וְעַנּוּ מַה שְׁפָתַב מוֹרִינוּ הָרַב אַבְרָהָם אֶזוּלָאִי זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ בְּהַקְדַּמְתּוֹ
לְסַפֵּר אֹר חַמְמָה (בְּדָף הַרְאִשׁוֹן טוֹר ג') וְזֵה לְשׁוֹנוֹ: וּמַצָּאתִי כְּתוּב כִּי מַה
שְׁנִגְזַר לְמַעַלָּה שְׁלֵא יִתְעַסְקוּ בְּחֲכֵמַת הָאֱמֶת בְּגִלּוּי, הִיָּה לְזִמְן קָצוֹב עַד
תְּשֻׁלּוֹם שְׁנַת ה' (אֶלְפִים) ר"נ, וּמִשָּׁם וְאֵילָף יִקְרָא דְרָא בְּתַרְאָה וְהַתְרָה
הַגְּזָרָה וְהַרְשׁוּת נְתוּנָה לְהַתְעַסֵּק בְּסִפְרֵי הַזֵּהר.

מַצּוּה מִן הַמְּבַחֵר שְׁיִתְעַסְקוּ בְּרַבִּים גְּדוֹלִים וְקִטְנִים

עוֹד כְּתַב שֵׁם וְזֵה לְשׁוֹנוֹ: וּמִשְׁנַת ה' (אֶלְפִים) ש' לְצִירָה מַצּוּה מִן הַמְּבַחֵר
שְׁיִתְעַסְקוּ בְּרַבִּים גְּדוֹלִים וְקִטְנִים.

עוֹד כְּתַב שֵׁם וְזֵה לְשׁוֹנוֹ: וְאַחַר שְׁבִזְכוּת זֶה עֲתִיד לְבוֹא מְלַךְ הַמְּשִׁיחַ,
וְלֹא בְּזְכוּת אַחַר, אֵין רְאוּי לְהַתְרַשֵּׁל, וּמִי שְׁחַנְּנוּ הָאֵל וְיִגַּע וּמַצָּא
וְהַשְׁתַּדֵּל וְזָכָה לְהַשִּׁיג חֵלֶק הַחֲכֵמָה הַמְּשֻׁגָּע עוֹלָם הַזֵּה, זָכָה לְטַעַם
בְּעוֹלָם הַזֵּה קָצַת מִתְעַנּוּג הָעוֹלָם הַבָּא.

אֹר חַמְמָה [לְהַרְבֵּ אֶזוּלָאִי] כְּתַב שְׁכֹן אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּעַצְמוֹ,
שְׁנַעֲרִים קִטְנִים יִלְמְדוּ מִסוּד הַשֵּׁם עֵין שֵׁם.

וּז"ל ק: וְדַע, שֶׁהַתּוֹרָה הַמְלֻבָּשׁ תּוֹךְ הַהִסְתָּרָה שְׁבִתוֹךְ הַסְתָּרָה, הִיא תּוֹרָה גְבוּהַ דִּיקָא, הֵינּוּ סִתְרֵי תּוֹרָה. כִּי מַחֲמַת שֶׁהִיא צְרִיכָה לְהִתְלַבֵּשׁ בְּמִקּוּמוֹת נְמוּכִים כְּאֵלוֹ, הֵינּוּ אֶצֶל אֱלוֹ שֶׁעֲבָרוּ הִרְבָּה, עַד שֶׁנִּסְתָּר מֵהֶם בְּהִסְתָּרָה שְׁבִתוֹךְ הַסְתָּרָה, עַל פֶּן חֶשֶׁב הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מַחֲשָׁבוֹת לְבָלֵי לְהַלְבִּישׁ שֵׁם פְּשׁוּטֵי תּוֹרָה, לְבַל יִכְלוּ הַקְּלָפוֹת לִינֵק מִשֵּׁם הִרְבָּה, וַיְהִיֶּה הַפָּגַם גָּדוֹל מְאֹד. עַל פֶּן הוּא מִסְתִּיר וּמְלַבֵּשׁ שֵׁם תּוֹרָה גְבוּהַ דִּיקָא, סִתְרֵי תּוֹרָה, שֶׁהִיא תּוֹרַת ה' בְּעֶצְמָהּ. כְּדֵי שֶׁלֹּא יִכְלוּ הַקְּלָפוֹת לִינֵק מִשֵּׁם הִרְבָּה. בְּבַחֲנֵינָת (שְׁמוֹת י"ב): "וְעִבְרָתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, אֲנִי וְלֹא מִלְּאֲדָי, אֲנִי וְלֹא הַשְּׁלִיחַ, אֲנִי ה' וְלֹא" וְכוּ'. כִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שֵׁשׁ מְקוּמֵי הַקְּלָפוֹת מְאֹד, עַל פֶּן שֵׁם דִּיקָא מְלֻבָּשׁ וּמִסְתָּר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֶצְמוֹ הֵינּוּ תּוֹרַת ה' מִמֶּשׁ, סִתְרֵי תּוֹרָה. עַל פֶּן דִּיקָא מֵהִסְתָּרָה שְׁבִתוֹךְ הַסְתָּרָה, כְּשֶׁחֹזֵר וּמְהַפְּכָה לְדַעַת, נַעֲשֶׂה מִמֶּנָּה דִּיקָא תּוֹרַת ה' מִמֶּשׁ. כִּי שֵׁם נִסְתָּר תּוֹרַת ה', סִתְרֵי תּוֹרָה כְּנ"ל.

רואים מדבריו הקדושים שדוקא בדור החשוך שלנו שכל כך נמצא בהסתרה רוחנית גדולה אי אפשר לגאול אותה אלא על ידי שלומדים ומלמדים סתרי תורה עד שמהפכן לדעת, בכך נגאלים גם היהודים הרחוקים ביותר.

וכידוע דוד המלך ע"ה כתב את כל ספר התהלים ברוח הקודש עד שכל אחד יכול לכיין ולמצוא בו את כל מבוקשו הפרטי בכל הנושאים, וקראו דוד המלך "זמירות היו לי חקך", מפני שמזמר את כל הקוצים והרשעים והמקטרגים, ובמיוחד לדור האחרון והשפל שהרשב"י הכין את הזוהר הקדוש, למען הכרית הקוצים והקליפות כמו שידוע כי לומדי הזוהר הקדוש נקראים מחצדי חקלא, כלומר שהם מתקני השכינה הקדושה ומנקים ומטהרים את ישראל ומבדילים אותם מהערב רב ומכל

הרשעים, כי עכשיו זהו זמן הבירור הטהור והקדוש, וכמו שאמרו בזוהר בראשית פרשת וישלח (דף קעט.) על דוד המלך ע"ה, וזה לשונו: בא ראה, בשירים ותשבחות הללו שאמר דוד יש בה סודות ודברים עליונים בסודות החכמה, משום שכלם נאמרו ברוח הקדש, שהיה שורה רוח הקדש על דוד והיה אומר שירה, ולכן כלם נאמרו בסודות החכמה.

וגנותי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי

ואמרו בזוהר הקדוש שבחו של דוד מלכא משיחא זי"ע (בראשית פרשת מקץ דף קצ"ג ע"ב), בא ראה, הקדוש ברוך הוא, בשביל הצדיקים, אף על גב שפרענות נגזרה על העולם, היא מתעכבת בגללם ולא שולטת על העולם. כל ימי דוד המלך התקיימה הארץ בגללו. לאחר שמת, התקיימה בזכותו, שפתוב (מלכים ב' כ') "וגנותי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי", ע"כ. התבונן אחי היטב בדברי קדשו של זוה"ק הזה, כמה גדול הזכות של אדונינו דוד המע"ה זכותו יגן עלינו ועכ"א, ולכן ראוי לנו להתפלל שבזכותו שאמר מזמורים אלו לפניך תצילנו מכל צרה, ונהיה מישיבים ושקטים ושאננים לעבודתך אמן סלה.

וכתב המקובל האלוקי רבנו הרב יעקב צמח זי"ע (בהקדמתו לעץ חיים), וזל"ק: למוד הזהר הקדוש בזמן הזה נצרך לנו מאד להגן ולהציל אותנו נגד כל רע, כי גלוי החכמה זאת עתה בדורות גרועות הוא. כדי שיהיה לנו מגן עתה לאחז בלבב שלם לאבינו שבשמים. כי אותן דורות קודמים היו אנשי מעשה וחסידים והמעשים טובים היו מצילין אותן מפני המקטרגים. עתה רחוקים אנו משרש העליון כמו השמרים בתוך החביות. מי יגן עלינו אם לא קריאותינו בחכמה הזאת.

ואמרו חז"ל במדרש רבה והביא רש"י הקדוש את דברי המדרש
 (רש"י, בראשית פרק ט פסוק יב), **על הפסוק: "ויאמר אלקים**
זאת אות הברית אשר אני נתן ביני וביניכם ובין כל נפש חיה
אשר אתכם לדרת עולם": וזל"ק: לדרת עולם - נכתב חסר, שיש
 דורות שלא הוצרכו לאות, לפי שצדיקים גמורים היו, כמו דורו
 של חזקיהו מלך יהודה ודורו של רבי שמעון בן יוחאי, עכ"ל.
 דורו של חזקיהו מלך יהודה הוא מבני בניו של דוד המלך ע"ה
 יחד עם רבי שמעון בר יוחאי ע"ה מגינים על העולם ולא צריך
 את אות הקשת, מכאן יש רמז בחז"ל שבחיבור התהלים עם
 הזוהר הקדוש יש הגנה על עם ישראל ומביא גאולה לעולם.
כי אין דבר בעולם שאי אפשר לפעל בו על ידי למוד הזוהר
הקדוש, ולמוד זה עושה נחת רוח גדול ביותר בשמים, כי
גלותינו הארצה והיסורים הנוראים של עם ישראל הם למטרה
אחת, לבלתי ידח ממנו נדח, כמו שכתב הגאון הקדוש רבי יעקב
מליסא זי"ע בספרו "צרור המור" על שיר השירים (פרק ד ב)
"שניך כעדר הקצובות שעלו מן הרחצה שכלם מתאימות ושפלה
אין בהם", וזה לשונו: "שניך כעדר הקצובות" כי הגליות
והיסורין הבאים על ישראל הכל נרמז במעשי אבות פמובא
במדרש (רבה וישלח פרשה ע"ה סימן י"ג) על הפסוק: "ורוח תשימו בין
עדר ובין עדר" (בראשית לב טז), דהינו שיהיה רוח בין צרותיהם
של ישראל, וזהו כוננתו כאן שניך פרוש אכליך, הצרות והיסורים
שמכלים אותך הן כעדר הקצובות, כאשר נקצבו על פי העדרים
ששלח יעקב לעשיו כן הוא שעלו, שישורים עולים ומסתלקים
מן הרחצה, כשרוחצים את פתם העונות, כי נאמנים הם
בשליחותן, שכלם מתאימות, סבת שליחת היסורים הוא, בכדי
לזכך את ישראל, שיהיו מחברים להשכינה, [מתאים הוא מלשון

חבור], וכן אמרו במדרש, שִׁישְׂרָאֵל הֵם מְתָאֲמִים לְשִׁכְנָהּ, [וכנסת ישראל נקראת יונתי תמתי ודרשו חז"ל תמתי מלשון תאומתי, כמו תאומים המחוברים המרגישים אחד את השני], וּשְׁכָלָה אֵין בְּהֵם בְּכַדִּי שְׁלֵא יִדַּח מְמַנּוּ נְדַח, וְעַל יְדֵי יִסּוּרִים כָּלָם יִזְדַּכְּכוּ וַיִּתְחַבְּרוּ לְהִשְׁכִּינָהּ הַקְּדוּשָׁה, וְשׁוּם שְׁכּוּל לֹא יִהְיֶה בְּהֵם עַכ"ל. וּבְאֵמַת זֹהֵי כָל הַתְּכַלִּית שֶׁל אַרְיִכַת הַגְּלוּת לְבַלְתֵּי יִדַּח מְמַנּוּ נְדַח, וְכִמוּ שִׁירִידַת יִשְׂרָאֵל לְגְלוּת מְצַרִּים הִיָּה כְּדֵי לְתַקֵּן הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁנִּפְּלוּ שָׁם, כֵּן הוּא בְּגְלוּתָנוּ זֹאת, כָּל כֶּבֶד הַשְּׁעֵבּוּד הוּא לָזֶה, כִּי עַל יְדֵי הַיִּסּוּרִים מִתְמַרְקִים הָעוֹנוֹת. אַךְ יְדוּעַ כִּי כִּבְר הַבְּטַחְנוּ דְעַל יְדֵי לְמוּד כָּל פְּרִדָּם הַתּוֹרָה וּבִפְרִט לְמוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוּשׁ לֹא יִצְטָרְכוּ נִסְיוֹן וְלֹא יִסּוּרִים וְהֵם מְצַלִּיחִים וּמְבַרְרִים הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת בְּאַהֲבָה, וּכְדַבְּרֵי הָאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוּשׁ (פְּרֶשֶׁת נִחִי), וְהַרְמַח"ל הַקְּדוּשׁ, בַּכֹּמָה מִקּוֹמוֹת וּבִסְפָרוֹ שְׁעָרֵי הַרְמַח"ל כֹּתֵב בִּיתֵר שֵׁאת, וּז"ל ק':

... על כן, עיקר מה שצריך האדם להיות משכיל, הוא ענין קדושתו יתברך המתפשטת בעולמו, שישאל נתקדשו בה – מה ענין הקדושה הזאת, ומה הם דרכיה, ואיך מתפשטת, ואיך מזדמנים לקראתה להתקדש בה כראוי. ומי שיראה זה, יראה באמת איך כל הבריאה כולה לא נבראת אלא בשביל זה. והיינו "בראשית – בשביל ישראל שנקראו ראשית" (ויק"ר לו, ד). ויראה בהדיא כי כל העולם לא נברא אלא לפי שנתאוה הקב"ה להשרות קדושתו על ישראל, וכמה הכנות גדולות הכין לענין זה. כי ודאי שצריך שישאל יהיו ראויים לה, ואינם ראויים לה אלא אם כן ישמרו כל התורה והמצוות בכל דקדוקיהם ופרטותיהם, ומשמרת למשמרת שלה בכל חומרותיה, כי בזה תלוי הכל.

אבל כמה דרכים הכין לזה הענין, וכמה גלגולים גדולים, בכמה חכמה עמוקה, בהיות צופה כל העתידות. ורצה לתת יצר הרע, לנסות בו בני האדם. ומפני שהיו עתידים לחטוא, זימן מתחילה כמה גלגולים גדולים, עד שבסוף הכל יתוקנו ישראל תיקון גמור. ותהיה קדושה זאת מתפשטת בהם לנצח נצחים. וזהו ענין האהבה הגדולה שבין הקב"ה וישראל. והנה מי שאינו יודע דברים אלה, נקרא שהוא הולך כעיור באפילה, כי אינו ידוע כלום על מה הוא חי, על מה מתקיים העולם, וכל שכן על מה עומד העולם כולו.

ועל זה היו צועקים חז"ל "אוי להם לבריות שרואות ואינם יודעות מה רואות, עומדות ואינם יודעות על מה עומדות" (חגיגה יב, ע"ב). כי אין זה כבודו של מקום ברוך הוא, ולא שבחם של ישראל. הא למה זה דומה: למלך שאוהב אחד מעבדיו, ועושה בעבורו כמה דברים גדולים בעבור אהבתו, הייטב בעיניו שלא יהיה העבד ההוא שם בלבו לכל הדברים הרבים האלה, ולא ירצה אפילו דלעת מה עשה לו. כן הדבר הזה, כי באמת, כל העולם ומלואו אינו עומד אלא על האהבה שהקב"ה אוהב את ישראל. ואם ישראל אינם שמים לב לראות דבר גדול כזה, הייטב בעיני ה'?

זהו הטעם שרשב"י צווח כל כך על זה, וקורא לעוסקים בפשט התורה, שהם ישינים בתרדמה, כי אינם פוקחים עיניהם כלל לראות באהבה שהקב"ה אוהב אותם, כאילו הם ח"ו כפויי טובה אליו. ועוד, שאינם רואים ואינם יודעים דרך הקדושה כלל, ואת הדבקות בו יתברך. והרי התורה מצוה ואומר "ובו תדבק" (דברים י, כ). ואף על פי שפירשו על המתדבק בתלמידי חכם, אבל סוף סוף אין מקרא יוצא מידי פשוטו. והאמת,

שצריכים ישראל לידבק בו ממש בדביקות גמור, לדעת דרכי המיוחדים על פי קדושתו, וללכת בהם. והנה על כן אמרו: "שיר השירים – קדש קדשים" (שה"ש רבה, סוף הפתיחה). כי הוא מיוסד ממש על זה הענין, ומפרש האהבה הזאת, וכל ההשתדלות שמשתדל הקב"ה להתדבק בקדושתו עם ישראל, שישראל צריכים להקביל כנגד זה תשוקה אליו יתברך, להתדבק דביקות ממש, עכ"ל. (ועיין בספר זוהר הכרת הטוב)

וְכַאֲשֶׁר יִדְבְּקוּ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשִׁים וְהַטְּהוּרִים בְּזוּהַר הַקְּדוּשָׁה, כְּהַבְטָחַת הַרְעִיָּא מְהִימְנָא ע"ה, יִרְבֶּה הַדַּעַת דְּקַדְשָׁה וְאַהֲבַת דְּוָדִים וְהַשְׂרָאָת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה, וְכַמְאֲמַר הַזּוּהַר הַקְּדוּשׁ עַל הַפְּסוּק: (שְׁמוֹת פָּרָק ב' ו') "וַתִּפְתַּח וַתֵּרְאֶהוּ אֶת הַיֵּלָד וְהִנֵּה נֶעַר בֶּכֶה וַתְּחַמַּל עָלָיו וַתֹּאמֶר מִיֵּלְדֵי הָעֶבְרִים זֶה", וְאוֹמֵר (הוֹשֵׁעַ פָּרָק י"א א) "כִּי נֶעַר יִשְׂרָאֵל וְאַהֲבָהוּ וּמִמְצָרִים קָרָאתִי לְבָנִי", נֶעַר יִשְׂרָאֵל וְאַהֲבָהוּ עַל יְדֵי לְמוֹד הַזּוּהַר הַקְּדוּשׁ יִשְׂרָאֵל נִנְעָרִים מִעֶפֶר, וְזוֹכִים לוֹאוּהֲבָהוּ, (שְׁמוֹת פָּרָק ב' כג) "וַיִּזְעַקוּ וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעֶבְדָּה", וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל הָאֱלֹהִים, לְגוֹיִם דִּין וְלִישְׂרָאֵל אֲהָבָה וְרַחֲמִים כְּדֹאִיתָא בְּזוּהַ"ק (בְּרֵאשִׁית כ"ו:), וְז"ל: וּמִיד כְּשִׁיבָאוּ יִשְׂרָאֵל מִהַגְּלוּת, הָעַם הַקְּדוּשׁ לְחֹדֶד, מִיַּד נְהַר שְׁהִיָּה חֶרֶב וַיְבַשׁ נֹאמַר בּוּ וְנִהַר יֵצֵא מִעֵדֶן, זֶה ו', לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. וְנִהַר - זֶה הָעֵמוּד הָאֲמֻצִיעִי. יֵצֵא מִעֵדֶן - זֶה אֲמָא הָעֲלִיוֹנָה. לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן - זֶה שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה. שְׂבָאוֹתוֹ זְמַן נֹאמַר בְּמִשָּׁה וּבִישְׂרָאֵל (שם נח) אֲזַ תַּתְּעַנֵּג עַל ה'. בְּעַנְג, שֶׁהוּא ע' עֵדֶן, נ' נְהַר, ג' גֶּן. וַיִּתְקִים הַכְּתוּב (שְׁמוֹת טו) אֲזַ יִשִּׁיר מִשָּׁה וְגו'. שֶׁר לֹא נֹאמַר, אֲלֵא יִשִּׁיר. וַיִּתְהַפֵּךְ לְעֶרֶב רַב עַנְ"ג לְנִגְ"ע, וְלֵאמֹת הָעוֹלָם עוֹבְדֵי עֲכוּ"ם, כְּמוֹ שְׂפָרְעָה וְהַמְצָרִים שְׂפָרַח בָּהֶם שְׁחִין אֲבַעְבוּעוֹת, אֲבָל לִישְׂרָאֵל יִהְיֶה עַנְ"ג.

וְאָמְרוּ בַּמִּדְרָשׁ (רבה דברים פרשה ב' פסקה כג) **דְּבַר אַחַר אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר כְּשֶׁנִּגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם לֹא נִגְאָלוּ אֶלָּא מִתּוֹךְ חֲמִשָּׁה דְּבָרִים אֱלוֹ, מִתּוֹךְ צָרָה, וּמִתּוֹךְ תְּשׁוּבָה, וּמִתּוֹךְ זְכוּת אַבוֹת, וּמִתּוֹךְ רַחֲמִים, וּמִתּוֹךְ הַקֶּץ.** מִתּוֹךְ צָרָה דְּכַתִּיב, (שמות ב) **"וַיֹּאמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל",** מִתּוֹךְ תְּשׁוּבָה דְּכַתִּיב (שם) **"וַתַּעַל שׁוֹעַתְתֶּם",** מִתּוֹךְ זְכוּת אַבוֹת דְּכַתִּיב, **"וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ",** וּמִתּוֹךְ רַחֲמִים דְּכַתִּיב, **"וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל",** מִתּוֹךְ הַקֶּץ **"וַיַּדַּע אֱלֹהִים",** וְאִף לַעֲתִיד לְבוֹא אֵין נִגְאָלִים אֶלָּא מִתּוֹךְ חֲמִשָּׁה דְּבָרִים הֵלֵלוּ, מִתּוֹךְ צָרָה דְּכַתִּיב **"בְּצַר לָךְ",** הֵרִי מִתּוֹךְ צָרָה, **"וַשְׁכַּת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ"** הֵרִי מִתּוֹךְ תְּשׁוּבָה, **"כִּי אֵל רַחוּם ה' אֱלֹהֶיךָ"** הֵרִי מִתּוֹךְ רַחֲמִים, **"וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת בְּרִית אַבְתֶּיךָ"** הֵרִי מִתּוֹךְ זְכוּת אַבוֹת, **"וּמִצְאוּךְ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים"** הֵרִי מִתּוֹךְ הַקֶּץ, וְדוּד פֶּרֶשׁ אוֹתָן (תהלים קו) **"וַיִּרְא בְּצַר לָהֶם"** הֵרִי מִתּוֹךְ צָרָה, **"בְּשִׁמְעוֹ אֶת רִנָּתָם"** הֵרִי מִתּוֹךְ תְּשׁוּבָה, **"וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ"** הֵרִי מִתּוֹךְ זְכוּת אַבוֹת, **"וַיִּתֵּן אוֹתָם לְרַחֲמִים"** הֵרִי מִתּוֹךְ רַחֲמִים, (שם) **"הוֹשִׁיעֵנו אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנו וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן הַגּוֹיִם"** הֵרִי מִתּוֹךְ הַקֶּץ, עכ"ל. וּבִלְמוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ אָנוּ נִגְאָלִים, פִּי בְּכַחוֹ לְבָרֵר נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה מִתּוֹךְ הַקְּלָפוֹת, וּלְקָרֵב אֶת הַגְּאוּלָּה, וְכִידוּעַ כָּל עֵכוֹב הַגְּאוּלָּה הוּא הֵיּוֹת וְאוֹתָם הַנְּשָׁמוֹת דּוֹרְשׁוֹת לְהוֹצִיא אוֹתָם מִתּוֹךְ הַקְּלָפוֹת, וְכֵן כָּל הַיִּסּוּרִים רַחֲמָנָא לִיצְלָן בְּאִים מַחֲמַת זֶה, וְלִמּוּד הַזּוֹהַר"ק יְכוּל לְבָרֵר נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה הַנִּמְצָאִים בְּעוֹמֵק הַקְּלָפָה מֵה שְׂאִין פּוֹחַ בְּשָׂאֵר לְמוּדִים לַעֲשׂוֹת, [כְּדֹאִיתָא בְּלִיקוּטֵי מוּהַר"ן (קמא תורה נ"ו, ד)] וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ בְּרַכָּה יְשׁוּעָה וְקְדוּשָׁה עַל עַם יִשְׂרָאֵל, וְעוֹד מוֹסִיף וְאוֹמֵר הָרֵב בְּנִיּוֹהוּ יִשְׁשַׁכֵּר שְׁמוֹאֵלִי **"וְאֶפְּלוּ יְלָדִים קְטָנִים בְּתִלְמוּד תּוֹרָה תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן צְרִיכִים לַעֲסֹק בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְלֹא לַפְחֹד, כִּי אֲדַרְבֵּה בְּלִמּוּדִים**

מסירים את הפחד מעם ישראל, אפילו נשים צדקניות יגרסו בזוהר הקדוש ויבא מזה רק טוב, והיה זה שלום אמון, עכ"ל. וכשהאור הפנימי מתגלה מתקיים "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה", "שלהבת-ה", "והשיבו וחיו", "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום".

והנה, זכינו שספר הזוהר מצוי לכל אדם בכל קצוות תבל, כמו שאמר הרשב"י בזוהר הקדוש שהחכמה הזאת צריכה להמצא לכלל ישראל בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח, כלומר בדורנו אנו, ולכן משמים מעוררים ומזכים את ישראל בלמוד הקדוש הזה, וקבעו גדולי ישראל, שנכון לכל יהודי שיקבע לעצמו אפילו קריאה של דבר מועט בספר הזוהר מדי יום, ובכך יוכל בעזרת ה' לדבק בספר הזוהר. והרי ידוע שספר הזוהר ממרק את נשמת האדם מכל דבר רע, והקריאה בו היא סגולה לכל הישועות וההצלחות.

ועתה הבאנו לפניכם את החיבור הקדוש הזה לקיים דברי הנביא יחזקאל (פרק לז, טז-כב): ואתה בן אדם קח לך עץ אחד וכתב עליו ליהודה ולבני ישראל חבריו ולקח עץ אחד וכתוב עליו ליוסף עץ אפרים וכל בית ישראל חבריו. וקרוב אתם אחד אל אחד לך לעץ אחד והיו לאחדים ביחד... ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה לכלם ובמשפטי ילכו וחקתי ישמרו ועשו אותם. וישבו על הארץ אשר נתתי לעבדי ליעקב אשר ישבו בה אבותיכם וישבו עליה המה ובניהם ובני בניהם עד עולם ודוד עבדי נשיא להם לעולם. וקרתי להם ברית שלום ברית עולם יהיה אותם ונתתים והרביתם אותם ונתתי את מקדשי בתוכם לעולם. ולקיים את דברי התנא האלוקי אשר ביקש "בני שנו מידותי" (גיטין ס"ז), ובזה תלויה כל הגאולה, כדאמרו חז"ל

(בבא בתרא דף ח' ע"א) "דכתיב גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך ושרים אמר עולא פסוק זה בלשון ארמית נאמר אי תנו כולהו עתה אקבצם". ומה נמלצו לחכי דברי הזוהר בהקדמת התיקונים (דף י"ז), והמשכילים יזהירו אלין רבי שמעון בן יוחאי וחבריו וכו' כד עבדו האי חיבורא אסתמכו עליה לעילא וכו', ומצדיקי הרבים ביה [שרבים יצדיקו את עצמם ע"י...], יהון נפישין ככוכבים לעולם ועד דלא אחשיך נהורא דלהון לעולם ועד, ובזה תתקיים נבואת הרשב"י שבדור של משיח אפילו תינקות של בית רבן ידעו סודות התורה, למען ילמדו מנער ועד זקן מן ועד באר שבע, ובכך נזכה ברצות ה' להיות כדורו של חזקיהו המלך (ב"ק י"ד). שביקש הקב"ה לעשותו משיח, ועליו נאמר הפסוק "חובל עול מפני שמן", פירוש חובל ונחרב עולו של סנחריב מפני השמן של חזקיהו בבית המדרש שלמדו תורה מן ועד באר שבע, כן יזכה ה' על ידי כבודכם להרבות כבוד שמים וכבוד התורה, לאחוז בזכותיה דבר יוחאי למען יעתיר בעדינו שנזכה לגאולה השלימה בקרוב, "אֲשֶׁרִיךְ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךָ עִם נוֹשַׁע בְּה' מִגֵּן עֲזָרְךָ וְאֲשֶׁר חָרַב גְּאוֹתְךָ וַיִּכְחָשׁוּ אֲבִיבֶיךָ לָךְ וְאַתָּה עַל בְּמוֹתֵימוֹ תִּדְרֹךְ", (דברים פרק לג כט). וכאשר דבקים בתורתו של הרשב"י ממשיכים את נשמתו ממש לדורינו זה והרשב"י יושב ושונה כנגדו, (אור החמה), על כן שמנו מטרה לנגד עינינו שלכל ישראל יהיה חלק בתורת הרשב"י הקדוש לבלתי ידח ממנו נידח, ובא לציון גואל.

אם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהִבִּין אֶפְלוּ פְרוֹשׁ מֵאֲמַר אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תְקוּן לְמַעַל בְּשַׁעַת אַחַת מֵה שְׁלֵא יַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד הַפְּשֵׁט שְׁנֵה תְּמִימָה

פְּתַב הַכֶּסֶא מְלֶכְךָ (בתקון ל'), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "פְּמָה גְדוֹל חַיּוֹב עַל

תלמידי חכמים ללמד קבלה, וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם אך גלותא, כי הם מעפבים הגאלה רחמנא ליצלן... כי גדול כחה לקרב הגאלה. ובתקון מ"ב (שם בכסא מלך), "כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שפן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלפא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא". ואין נחת רוח להשם פעסק בנשמת התורה שהיא החכמה האמתית המקבלת כי ממנה יודע רצונו יתברך בעבודתו ומצוותיו.. "עד כאן, (ועין עוד בספר זכירה לחיים להגאון רבי חיים פלאגי' ח"ב דף ע' ע"ד, ובשו"ת אפרקסתא דעניא סימן ע"ד).

ואקונה כי בספר זה ימצא כל מבקש את חפצו, כי בספר תהלים צפונים כל אוצרות החכמה והמדע חכמה עלאה

ח. צריך להבין מה כוונת הכסא מלך שאומר היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא הא אומרים בגמרא תענית (דף לא, ע"א): אמר עולא ביראה אמר רבי אלעזר עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות מחול לצדיקים והוא יושב ביניהם בגן עדן וכל אחד ואחד מראה באצבעו שנאמר ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיענו זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בשועתנו. ואפשר לבאר, דהנה בוודאי עם הקב"ה ישבו משה רבנו ורבי שמעון בר יוחאי ביחד ועל ידיהם אבות הקדושים, וכו'. וכשמשה רבנו ורבי שמעון בר יוחאי רואים שיהודי פשוט לומד זוהר הקדוש נכנס לשם [ראה זוהר שיר השירים שרק לומדי הזוהר יכולים להיכנס לגן עדן העליון], ישאלו אותו האם למדת זוהר? ויענה כן, בוודאי כל שנה סיימתי ב"ה את כל הזוהר הקדוש שהדפיסו שובה ישראל, ואז רבי שמעון בר יוחאי ומשה רבנו אומרים לו בא ושב בינינו [באמצע - בין רבי שמעון בר יוחאי ובין משה רבנו].

וּתְתַאֲה, הַגְּלוּיּוֹת וְהַנְּסֻתּוֹת, וְכֹל סִפְרֵי מוֹסֵר שֶׁיֵּצְאוּ לְעוֹלָם כְּמַעֲט הַכֹּל מֵרְמָז בְּסִפְרֵי תְהִלִּים, וְאֵין דְּבַר חֲכָמָה וּמִדַּע בְּעוֹלָם אֲשֶׁר לֹא יִלְכוּ יוֹנְקוֹתָיו מֵהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְאַתֶּם יַחַד יַחְנֵה הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ חֲכָמָה עֵילָא מִפּוֹם אַרְיִיוּתָא הַתְּנָאִים שְׂרִפֵי קוּדֵשׁ, הַרְשָׁבִי וְחִבּוּרְתּוֹ, אֲשֶׁר זֶה חִבּוּר נִפְלָא לְעוֹרֵר אֶהְבֵּת דּוּדִים, תְּפִלוֹת אֲדוּנִינוּ דּוּד בֶּן יֵשׁי ע"ה עִם כּוּחַ עֶסֶק הַזּוֹהַר, וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְעוֹרֵר חִבְצֻלַת הַשְּׁרוֹן לְאוּקְמָא שְׂכִינְתָא מֵעַפְרָא, וְלְעֵלוּי שְׂכִינַת עֲזוּנּוֹ, אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה, פִּי בּוֹ נִגְאֵל, וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ, וְיִצְמַח פְּרָקְנָה וְיִקְרַב ק"ץ מְשִׁיחָה.

בֵּין כ"ד סִפְרֵי הַקְּדֵשׁ נִצָּב סִפְרֵי הַתְּהִלִּים שֶׁל דּוּד הַמְּלִיךְ ע"ה נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, כְּסִפְרֵי הַתְּהִלוֹת וְהַתְּפִלוֹת הַנִּצְחֵי שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל. בְּכֹל מִצְבַּ שִׁיְהוּדֵי נִמְצָא הֵרִי הוּא פּוֹתַח אֶת סִפְרֵי הַתְּהִלִּים, קוֹרָא בְּרַגְשׁ אֶת מְזוֹמְרֵיו, וּמוֹצֵא בָהֶם אֶת שְׂאֵהְבָה נִפְשׁוֹ. אִם בְּשַׁעַת שְׂמַחָה וְחִדּוּתָא דְלִבָּא, אֲזִי מֵתְרוֹנֵן לְבוֹ מֵתוֹכוֹ וְלְבוֹ גּוֹאֵה בְּאִמִּירַת פְּסוּקֵי בְּשִׁבַח וְהוֹדְיָה לְהַקְב"ה עַל הַטּוֹב וְהַחֶסֶד אֲשֶׁר גָּמַל אוֹתוֹ, וְכִמְאֲמַרְם ז"ל (בַּמִּדְבָּר רִבְהָ ה, ו) "שִׁישְׂרָאֵל נִבְרָאוּ לֹמַר תְּהִלְתּוֹ שֶׁל הַקְב"ה", וְחִלִּילָהּ בְּשַׁעַת עֶצֶב וְכָאֵב הֵרִיחוּ מִשְׂתַּפְּדֵי וּמֵתַחְנָנִי בְּאִמְצָעוֹתָיו וְקוֹרָא אֶל ה' לְגַאֲלוֹ מִיַּד צָר, לְהוֹשִׁיעוֹ וְלְהַצִּילוֹ מִמְצוּקָתוֹ. וְשׁוֹב כְּשֶׁהֲגֵאוּלָה אֵכֵן בָּאָה, וְהַנוֹשֵׁעַ מֵתַאֲוָה לְהוֹדוֹת לֵא-ל-חֵי, הוּא פּוֹתַח אֶת סִפְרֵי הַתְּהִלִּים.

בֵּין דְּפִי הַתְּהִלִּים מִצְפִּין הֵיְהוּדֵי אֶת מֵיטֵב רִגְשׁוֹתָיו וְדַמְעוֹתָיו, וּמִמְנוּ שׁוֹאֵב מְעִיִּינוֹת עוֹז וְשִׁשׁוֹן לִכְבֹּ. פְּסוּקֵי הַקְּדֵשׁ מְעוֹרְרִים אֶת לְבוֹ, וְעַל יְדֵם מְבִיעַ אֶת עֲרָגָתוֹ וְתִשׁוּקָתוֹ לְצוּר עוֹלָמִים. וְכֵךְ אֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ (מִדְרַשׁ תְּהִלִּים יח): "ר' יוֹדֵן בְּשֵׁם ר' יְהוּדָה אוֹמֵר: כֹּל מָה שֶׁאֲמַר דּוּד בְּסִפְרוֹ, כְּנִגְדוֹ וְכִנְגְדוֹ כֹּל יִשְׂרָאֵל אֲמָרוּ וְכִנְגְדוֹ כֹּל הָעֵתִים אֲמָרוּ".

השִׁל"ה הקדוש (הלכות תשובה עניני תפילה) כותב: "מי שִׁנְפֵּשׁוּ חֶשְׁקָה לְדַבְּקָה בּוֹ יִתְבַּרַךְ וּבְשִׁבְחָיו, אֲזִי יִדְבֶּק עֲצָמוֹ בְּסֵפֶר תְּהִלִּים. אֲשֶׁרֵי הָאִישׁ אֲשֶׁר אֹמֵר תְּהִלִּים בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה בְּשִׂמְחָה וּבְכֹונֶת הַלֵּב וּבִהְבֵּנָה". וְזֶה לְשׁוֹן הַמְּלַבִּי"ם (בהקדמתו לפרושו לספר תהלים): "בית קדש הקדשים, בית האוצר היקר הזה, כל אדם יחזה בו כל תפילה וכל תחנה, כל הודאה וכל תהלה, על כל דבר ועל כל ענין, צוקה או תשועה, צרה או רנוחה, אשר יהיה ליחיד או לרבים". פיוצא בזה כתב בספר הקדוש "מאור ושמש" (פרשת משפטים) בשם הרד"ק: "דוד המלך עליו השלום היה מתפלל על כל הענינים צריכים ישראל עד ביאת משיחנו. על החולים שיתרפאו, על הבריאים שלא יחלו, ועל פרנסתם שיתברכו, ולבטל מהם כל גזרות קשות".

וְדוֹד הַמֶּלֶךְ ע"ה הַתְּפִלָּל לַה' יִתְבַּרַךְ שְׁכַל הַעוֹסֵק בְּסֵפֶר תְּהִלִּים יִחֲשֵׁב עָלָיו כְּאִילוֹ עוֹסֵק בְּנִגְעִים וְאַהֲלוֹת, וְסִדֵּר אֶת סֵפֶר הַתְּהִלִּים חֲמִשָּׁה סְפָרִים כְּנֶגֶד חֲמִשָּׁה סְפָרֵי תוֹרָה, וְכֹתֵב הַפְּלֵא יוֹעֵץ שְׁבָאֲמִירַת הַתְּהִלִּים דָּבָר יוֹם בְּיוֹמוֹ אֵין מִשׁוֹם בְּטוֹל תוֹרָה ח"ו, וְעַל יְדֵי אֲמִירַת כָּל הַתְּהִלִּים יְכוֹל לְבַטֵּל הַדִּינִים וְהַגְּזֵרוֹת הַקְּשׁוֹת כְּמוֹ שְׁאָמַר רַבִּי פִּנְחָס מִקוֹרִיץ זצ"ל תְּלַמִּיד הַבַּעַש"ט זיע"א עַל הַפְּסוּק "מִי יִמְלַל גְּבוּרוֹת ה' יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ" שְׁמִי שְׂרוּצָה לְמַלְל וּלְכַרוֹת כָּל הַדִּינִים הַקְּשִׁים יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ אֶת כָּל סֵפֶר הַתְּהִלִּים, וּבַפְּרָט כְּשִׁלּוֹמֵד הַתְּהִלִּים עִם הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ.

וְעֵין שִׁל"ה הַקְּדוֹשׁ (ריש ח"ב) וז"ל: מִי הוּא זֶה וְאִיזְהוֹ שְׁיִכּוֹל לִירֵד לְסוֹף דַּעַת הַתּוֹרָה, אֱלוֹ כָּל הַשָּׁמַיִם יִרְעוֹת וְכָל הַיַּמִּים דָּיו וְכָל הַקְּנִיִּים קוֹלְמָסִים אֵין לְכֹתֵב חֶלֶק אֶחָד מֵאַלְפֵי אֶלְפִי אֶלְפִים רַבְבוֹת מֵהֶרְמוֹז בְּתוֹרַתְנוֹ הַקְּדוֹשָׁה. רַק כְּתָר תּוֹרָה מְנַח לְכָל, וְכָל

הרוצה לטול יבא ויטל עד מקום ששכלו מגעת, ואחד המרבה ואחד הממעט, ובלבד שיכון לבו לשמים עפ"ל. ובתנא דביה אליהו (זוטא ספ"ג), כתב: אפילו אין בידו של אדם לא מקרא ולא משנה אלא הוא יושב וקורא כל היום הפסוק "ואחות לוטן תמנע" אפילו הכי שכר תורה בידו עין שם.

הנה מבאר מכאן, שהחבור מהזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו. וזהו שאמר ובגיניה ושבתם איש אל אחזתו וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים, עד שהצריך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח ובדם מילה, כן גאלה העתידה לא תהיה הגאלה עד שייזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה. (של"ה, עשרה מאמרות, מאמר א').

כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות

ולפי זה יש לומר פרוש הפסוק "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", (מיכה ז, טו) שפרושו שהקדוש ברוך הוא יעשה לנו נסים כמו שעשה ביציאת מצרים, שאז עשה נסים בזכות תוספת הקדושה של דם פסח ודם מילה, כמו כן ביציאה מהגלות אם נזכה לתוספת הקדושה יראנו ה' נפלאות במהרה בימינו, יוצא מזה שאין הדבר תלוי אלא בנו, ה' מחכה, כמו שחכה אז ביציאת מצרים שימולו ויעשו פסח, כמו כן עכשו הוא מחכה, שנזכה לתוספת הקדושה של הזוהר, וכשנזכה לזה מיד יוציאנו מן הגלות האיום והנורא.

וְכֵן כָּתַב בְּאֵבֶן שְׁלֹמֹה לְהַגֵּר"א (פְּרָק י"ד אוֹת ג'), דְּהֶגְאָלָה לֹא תִהְיֶה רַק עַל יְדֵי לְמוֹד הַתּוֹרָה, וְעַקֵּר הֶגְאָלָה בְּלְמוֹד הַקְּבֵלָה.

כֵּן כָּתַב גַּם רַבִּי חַיִּים וַיִּטָּאֵל בְּהַקְדָּמָה לְסֵפֶר "עֵץ חַיִּים": הַכֵּל תְּלוּי בְּעֵסֶק הַחֲכָמָה הַזֹּאת, וּמְנִיעַתְנוּ מִלְּהַתְּעַסֵּק בָּהּ הִיא גּוֹרָמַת אַחֲוֹר וְעֹכּוֹב בְּנֵינ בֵּית מְקַדְּשֵׁנוּ וְתַפְאָרְתְּנוּ, (וְעַל זֶה צָרִיךְ גַּם לְעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה גְדוּלָה עַל שֶׁבִּגְנִינוּ הַתְּעַכֵּב גְּאֵלֵת יִשְׂרָאֵל עֵינֵי בְּדַכְרֵיו הַקְּדוּשִׁים).

רבי עקיבא היה חבוש בבית האסורים עשרים שנה

אֵיתָא בַּמְדַּרְשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים (מהגניזה [י"ל ע"י הרב יוסף חיים ורטהימר, הוצאת 'כתב יד וספר' ירושלים תשנ"ה], עמוד י"ח), עַל הַפְּסוּק (א ג) "לְרִיחַ שְׁמִינֵךְ טוֹבִים": 'הַשְּׁבִיעִי [מַעֲשֵׂרָה הַרּוּגִי מַלְכוּת] רַבִּי עַקִּיבָא, שֶׁהִיא חֲבוּשׁ בְּבֵית הָאֲסוּרִים עֲשָׂרִים שָׁנָה, וְהָיוּ מִבֵּיָאִים קוֹלְמוּסִים שֶׁל קָנִים, וְנוֹתְנִים בֵּין צִיפּוֹרְנֵינוּ, וּמִרְתִּיחִין צְרוּרוֹת בְּאֵשׁ, וּמְנִיחִין תַּחַת שַׁחַי, וְאָמְרוּ לוֹ הִנֵּחַ מָה שְׁבִידֵךְ, וּבְכָל כֵּךְ הִיא מוֹסִיף לָהֶם תּוֹכְחוֹת, וּמָה הִיא אוֹמֵר לָהֶם, 'כְּמוֹהֶם יָהּיוּ עוֹשֵׂיהֶם'. וְכֵל דְּבַר שֶׁהָיוּ צָרִיכִין לוֹ הַחֲכָמִים הָיוּ שׁוֹלְחִים וְשׁוֹאֲלִין לוֹ בְּבֵית הָאֲסוּרִים [רָאָה פְּסָחִים קִיב: יְבֻמוֹת קַח: סְנֵה־דְרִין יב. עִירוּבִין כֹּא: יְרוּשְׁלַמִי יְבֻמוֹת פִּי"ב ה"ה]. לְסוֹף עֲשָׂרִים שָׁנָה שֶׁשָׂהָה בְּבֵית אֲסוּרִים יֵצֵא לִיהַרְג, וְהִיא עוֹנֵת קְרִיאַת שְׁמַע וְכוּ", עַד כֹּאן. וּבִגְמָרָא (בְּרֻכוֹת סא:): מֵתֵאֲרַת אֵת הוֹצֵאתוֹ לְהוֹרֵג שֶׁל ר"ע - 'בְּשַׁעָה שֶׁהוֹצִיאֻ אוֹת רַבִּי עַקִּיבָא לְהַרְיֵגָה זְמַן קְרִיאַת שְׁמַע הִיא, וְהָיוּ סוֹרְקִים אֵת בִּשְׂרוֹ בְּמִסְרָקוֹת שֶׁל בְּרוֹזֵל, וְהִיא מְקַבֵּל עֲלָיו עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם. אָמְרוּ לוֹ תְּלַמִּידָיו: רַבִּינוּ, עַד כֹּאן, אָמַר לָהֶם כֹּל יָמֵי הַיִּתֵּי מִצְטַעֵר עַל פְּסוּק זֶה בְּכֹל נַפְשֶׁךְ - אִפִּילוֹ נוֹטֵל אֵת נִשְׁמַתְךָ, אָמַרְתִּי: מִתִּי יָבֵא לְיָדִי

ואקיימנו, ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו. היה מאריך באחד עד שיצתה נשמתו באחד.

רבי עקיבא נפטר ביום הכיפורים - ולא ידעו תלמידיו, עד שאליהו הנביא בא להודיע

וכותב רבינו יוסף חיים זי"ע בספרו "בן יהודע", שתלמידיו לא אמרו לו דברים אלו ביום שנפטר, כי נשמתו יצאה ב'אחד' ואיך השיב להם, אלא בכל יום לפני הוצאתו להורג היו סורקים את בשרו, והוא היה מקבל עול מלכות שמים, ובאותם ימים דברו איתו תלמידיו. אבל ביום שבו נפטר, שהוא יום הכיפורים, לא היו איתו תלמידיו, כמסופר במדרש משלי (פ"ט ס"ב) שאליהו הנביא בא להודיע לרבי יהושע הגרסי על מותו של רבי עקיבא.

אמר להן רבי אליעזר הגדול, תמיה אני אם ימותו מיתת עצמן, אמר לו רבי עקיבא שלי מהו, אמר לו שלך קשה משלהן

ובספר "סוד ה'" הביא את ספר "שירי מצוה", להגה"צ רבי בנימין אליהו מזאלשין על צוואת רבי אליעזר הגדול להורקנוס בנו, (המובא בספר שבט מוסר פרק ט"ז), שביאר שכל דברי רבי אליעזר הגדול היו עמוקים על פי הסוד, ומה שאיתא בגמרא סנהדרין (דף סח.), וז"ל: והתניא כשחלה ר' אליעזר נכנסו ר' עקיבא וחביריו לבקרו... אמר להן למה באתם, אמרו לו ללמוד תורה באנו, אמר להן ועד עכשיו למה לא באתם, אמרו לו לא היה לנו פנאי, אמר להן תמיה אני, אם ימותו מיתת עצמן, אמר לו רבי עקיבא שלי מהו [כלומר באיזה מיתה ימות], אמר לו שלך קשה משלהן... אמר להן הוא טהור, ויצאה נשמתו בטהרה, עיי"ש.

אם היה רבי עקיבא לומד סתרי תורה אצל רבי אליעזר הגדול, והיה מלמדם לכ"ד אלף תלמידיו, אז היו כולם באחדות אמיתית, ולא היו מתים, ולא הייתה הגזירה

מובן שכל הקפידה הייתה מפני שלא למד ולימד את תורת רבו רבי אליעזר שהייתה על פי הסוד, ועל כן קיבל עונש חמור כזה, שרבי עקיבא היה יכול לקבל את כל תורת הסוד וללמד את בני ישראל. וכן כתב הגה"ק מהרצ"א מדינוב בהוספותיו לספר סור מרע ועשה טוב, וזת"ד: ואין לנו כוח בירור ניצוצי הקדושה כמו כוח לימוד הזוה"ק, ומובא בשם האריז"ל, שגם הרשב"י ורבי אלעזר בנו היו בכלל עשרה הרוגי מלוכה, והראיה לזה שברח מפני הקיסר שרצה להורגו, והלך הוא ורבי אלעזר בנו להמערה, והיו צריכים הרשב"י ובנו לעשות התיקון במסירות נפשם להריגה כמו רבי עקיבא רבו של רשב"י, ולהעביר הסיגים והקמשונים וחרולים מן השדה אשר ברכו ה'. ומסיים שם (בספר סוד ה') שאם רבי עקיבא היה לומד סתרי תורה אצל רבי אליעזר הגדול, והיה מלמדם לכ"ד אלף תלמידיו, אז היו כולם באחדות אמיתית, ולא היו מתים, (וגם היו ניצלים מגזירת עשרה הרוגי מלכות - כמו רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר שניצל), כי בין לומדי תורת הסוד אין, לא שנאה, ולא קנאה, ולא תחרות, אלא כולם באהבה ואחדות גמור, כמו שאמר הרשב"י בזוהר (פרשת נשא - דף קכ"ח ע"א): תדי רבי שמעון ואמר, (חבקוק ג) ה' שמעתי שמעך יראתי. (אמר) (קכ"ח ע"ב) ה'תם יאות הנה למהוי דחיל. אן בחביבותא תליא מלתא, דכתיב, (דברים ו) ואהבת את ה' אלקיך, וכתיב (דברים ז) מאהבת ה' אתכם, וכתיב (מלאכי א) אהבתי אתכם וגו'.

ובלשון הקודש: שְׁמַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (חבקוק ג) ה' אָנוּ שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יְרַאתִי. שָׁם רָאוּי לְהִיֹּת יְרָא. אָנוּ בְּחִבִּיבוֹת תְּלוּי הַדְּבָר, שְׁפָתוֹב (דברים ו) וְאָהַבְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ, וְכָתוֹב (שם ז) מֵאֲהַבְתָּ ה' אֶתְכֶם, וְכָתוֹב (מלאכי א) אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם וְגו'.

אם אינך מלמדני תצטרך למות על קידוש ה', כי אי אפשר לעשות התיקון אלא על ידי לימוד תורת הסוד

ובגמרא פסחים (דף קיב.): חמשה דברים צוה רבי עקיבא את רבי שמעון בן יוחי כשהיה חבוש בבית האסורין, אמר [רשב"י] לו [לרבי עקיבא] רבי למדני תורה, אמר איני מלמדך, אמר לו אם אין אתה מלמדני אני אומר ליוחי אבא ומוסרך למלכות, אמר לו בני יותר ממה שהעגל רוצה לינק פרה רוצה להניק, אמר לו ומי בסכנה, והלא עגל בסכנה, אמר לו אם בקשת ליחנק היתלה באילן גדול, עכ"ל. ורואים שרבי עקיבא חשש ללמדו כשהיה עשרים שנה בבית האסורים, ועל זה אמר לו רבי שמעון אם אין אתה מלמדני אני אומר ליוחי אבא ומוסרך למלכות, יש לבאר על על פי כתבי האריז"ל שאין הכוונה למלכות כאן מלכות הרשעה, אלא למדת מלכות דקדושה, שבמיתה על קידוש השם נקרא, שנמסר למידת מלכות העליונה, וזה כוונתו שאם אינך מלמדני תצטרך למות על קידוש ה', כי אי אפשר לעשות התיקון אלא על ידי לימוד תורת הסוד, ובזה שורף את הקליפות ומגרש החושך ומאיר את העולם באור גדול (סוד ה'). - מהסיפור הזה אנחנו לומדים, כי אם רבי עקיבא היה לומד אצל רבי אליעזר הגדול סודות התורה, היה יכול להינצל מגזירת עשרה הרוגי מלכות, כמו רבי שמעון בר יוחאי

ורבי אלעזר בנו ע"ה, וזה מה שאמר לו רבי אליעזר תמה אני וכו', כי לימוד תורת הסוד יותר גבוה מליהרג על קידוש ה', כי כל תורת הסוד הוא שיחיו ולא ימותו, לא רק הוא, אלא מכפר ומציל את כל עם ישראל, כמו שכתב בזוהר הקדוש: עוד אָמַר אליהו זכרונו לברכה לרבי שמעון: בהאי ספר הזהר יתפרקון מן גלותא פד אתגליא בדרא בתרא. עוד בדר קכ"ד: לשון משה רבינו לרבי שמעון. והמשפילים זיהירו כזהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר באילין לא צריך נסיון – רצה לומר: כי הלומד בספר הזהר לא יסבל חבלי משיח ובגין דישראל עתידין למטעם מאילנא דחיי דא הוא ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי.

ועל כן לא מספיק ללמוד לעצמו, אלא צריך לזכות את הרבים וללמד ולהשמיע לכל ישראל! כי תורת הסוד נועדה להתגלות וללמד את הרבים בדור האחרון למען הכינו את העולם לקראת תורתו של משיח והגאולה שלימה.

כדאי הוא רבי שמעון לסמך עליו בשעת הדחק

גם בשעת הדחק הזו, בל נתיאש מן הרחמים. כדאי הוא רבי שמעון לסמך עליו בשעת הדחק (ברכות דף ס:): וכן עוד בכמה דוכתי בש"ס, ולשון בשעת הדחק (דוקא) יש לומר על פי דברי הש"ס סכה (מה:): שאמר רבי שמעון בן יוחאי (דהוא סתם רבי שמעון בכל מקום) יכולני לפטר את כל העולם מן הדין, מיום שנברא העולם עד סופו, והאחרון הכביד פעת סופו של גלות אדום (שהוא קדם ביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן) שרבי שמעון בן יוחאי הוא שעמד בנפשו כנגד מלכי רומי (אדום) כדאמרינן בשבת, ועל כן אמר המלך אז, שמעון שגנה יהרג,

ובפרט בסוף יומיא אילין באחרית ימי גלות אדום, וזהו רבי שמעון בן יוחאי בכחו ובכח הזהר הקדוש חבורו, דיתפרנסון בדרא בתראה להציל מחבלי משיח, ויפקון מן גלותא בכחו. ואלו הימים נקראים שעת הדחק בדוחקא (דגלותא) בתר דוחקא כמבאר בזהר הקדוש, על פן שפיר אמרו (רק ברשב"י) כדאי הוא רבי שמעון לסמך עליו בשעת הדחק, שעומד בעודנו בשעת הדחק, הינו בשנים האלו, ועל זכותו אנו סומכין כנזכר. (דברי תורה מהדורא ט' אות לט).

ובישועות יעקב כתב, וז"ל: שבאמת אין חלוק בתורתנו הקדושה בין פסוק זה לפסוק "שמע ישראל", כמו שכתב הרמב"ם ז"ל, ורבי עמנואל הצפראני ז"ל כתב במתק קולמסו (פרוש לספר משלי דפוס נעאפאל רמ"ז) לא כאותיות המצריות העבריות, כי בצורות אותיותינו נרמזים סודות גדולות, ולמשל ראה כי ספר התקונים חבירו רשב"י על מלה אחת שבתורה שהיא מלת "בראשית", וכן הפסוק (בראשית ל"ו) "ושם אשתו מהיטבאל וגו', אשר הקורא לא ירגיש בו שום פליאה, ואמרו עליו (זוה"ק תולדות קמ"ה) תא חזי, דהא רבי יוחנן בן זכאי הוה אמר "ש" הלכות פסוקות ברמזא דחכמתא על זה, בפסוק ושם אשתו מהיטבאל וגו', ולא גלי לון אלא לרבי אלעזר דהוה עמיה עכל"ק. וכתב מרן גאון עוזנו החיד"א זי"ע, לרמז זכות"ם תגן, זכותם ראשי תבות זוהר כ"ד ספרים, תהלים משניות, שיתמיד בהם האדם ויחזר וישנו, וזכותם תגן בעד כל ישראל.

דוד המלך היה קם בחצות הלילה, ואפלו בימי מלך המשיח הוא מלך וראה מה שכתוב בזוה"ק בראשית (פרשת לך דף פ"ב ע"א), תרגום הזהר: בא ראה שדוד המלך היה קם בחצות הלילה,

ומשום כך דוד המלך חי לעולמים, ואפלו בימי מלך המשיח הוא מלך. ובזוה"ק (בראשית פ' ו' ו'א דף צ"ט ע"א), תרגום הזוהר: בא ראה, הקב"ה עשה את דוד המלך עמוד אחד מהכסא העליון כמו האבות, פרוש, פי אברהם ויצחק ויעקב המה שלשה רגלים לכסא, ודוד הוא רגל רביעי. ובזוהר הקדוש בראשית (פ' ו' ו'א - דף קנח ע"ב): בלשון הקודש: וכן כל אותם שירות ותשבחות שאמר דוד וכל אותם שהיו עמו, כלם היו בסוד עליון, בסוד החכמה.

עקר הגאולה בלמוד הקבלה

הגאולה לא תהיה, רק על ידי למוד התורה, ועקר הגאולה בלמוד הקבלה. (אבן שלמה פרק י"א אות ג') היצר הרע עושה שלא ילמד קבלה, פי יודע שעל ידי למוד זה ישוב האדם בתשובה שלמה (הגר"א בישעיה ו' ט). פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף, והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם. (אבן שלמה פרק ח' אות כ"ו). ההשגה מתחילה מתורת הנסתר ורק אחר כך משיגים יתר חלקי התורה. ולבסוף משיגים את התורה הנגלית. (הגאון מוילנא. סדור). כל אחד מה שמלמד את אלו בבטן אמו כן יש יכלת בידו להשיג. ומי שהיה יכול להשיג סודות התורה והוא לא ישתדל להשיגן, נדון בדינין קשין.

(הגאון רבי אליהו מוילנא, הגר"א, אבן שלמה חלק כ"ד)

הלומד את האדרא גורם לרשב"י שיהיה מעטר ויושב כמלך בראש כמו שכתוב הצה"ק המקבל רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה

לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתערט" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עד כאן לשון קדשו. האם יש שמחה גדולה מזו בודאי שכדאי לעשות סעודת מצוה. ואין שום ספק כאשר יבקש כל בקשה שהוא, בזכות הלמוד בזוה"ק, יזכה שתתקבל תפלתו. כמו שמבאר בכתבי האר"י מובהא (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח'ברים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות, על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה. (ספר זכותיה דרשב"י)

אחינו כל בית ישראל - הביאו ברכה אל ביתכם ובכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ובודאי הרשב"י

ט. כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פירשו רבותינו ז"ל שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר ויש לו הנאה ונחת רוח כשותה יין קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים, כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקיץ, והציל לאחד מתוך ההפיכה, מפני סיבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל.

אמרו חז"ל ביבמות (צו ע"ב - צו ע"א): ...אזל ר' אלעזר אמר לשמעתא בי מדרשא, ולא אמרה משמיה דר' יוחנן. שמע רבי יוחנן איקפד. ... ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? דאמר רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים"? וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעוה"ז. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה - שפתותיו דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון נזירא:

מאי קראה? "וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". ככומר של ענבים. מה כומר של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפיהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקבר. ופירוש על זה בספר יערות דבש, (חלק שני - דרוש ז): ... היינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, עומדת שם, וכך שפיר אמרינן דר בב' עולמות, בעולם הנצחי ובזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר בהבלא דגרמי, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר עכ"ל, (ועיין עוד ביערות דבש, חלק ראשון - דרוש טז). [ראה בליקוטים מכתבי הרמח"ל זצ"ל [רבי משה חיים לוצאטו] בענין כותל המערבי, סוד לוז: באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לוז, ועליו יבנה הגוף לתחית המתים. ויש שם גם חלק מן הנפש והיא נק' הבלא דגרמי. כן הוא בבית המקדש, נשאר הכותל המערבי, וה"ס זה לוז שעליו יבנה הבנין לעתיד לבא, ואותה הקדושה השורה עליו נקרא הבלא דגרמי].

ובספר תורה וחיים להרי"ח הטוב זי"ע (מערכת חת), כתב: אם אומרים חידושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), תרגום הזוהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום לבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלינו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חידש בו דברי תורה, כשהוא בעולם ההוא [העליון] פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקוד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

א) על ידי הפצת ספריו זוכה לישב במחיצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החיבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתיים, לא היו לומדים

זי"ע יפיר לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות, שפידוע שהזהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות - ובפרט בדור האחרון הזה שמצפים כבר בכליון עינים לגאולה השלימה - וכבר הבטיח הרעיא מהימנא: "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" אשר על פן אחינו הטהורים חושו והצילו את עם ישראל להדבק בלימוד הזהר הקדוש, ובודאי המשיח והרשב"י, ימליצו טוב במרומים, על כל הלומדים, וננשע תשועת עולמים כולנו לז"ה מצפים.

לשון הזהר מסגל לנשמה אף דלא ידע מאי קאמר

כבר נודע גדל יקר תפארת וגדל תהלות ספר היקר והקדוש תקוני זהר שחבר התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי זכר צדיק לברכה, אשרי אדם שומע לו לשקד על דלתותיו יום יום, אשר חכמים הגידו שאף לשונו לשון הזהב (הזהר) מסגל מאד לנשמה אף דלא ידע מאי קאמר. (הספמת הרב הקדוש מאפסא תקוני זהר

בו. - ב. והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחיצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהי יוצאין לקראתו לקבל פניו. (הגאון מהר"א איסטרוולסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב).
 (ב) הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק: בחלום וכו' עיין שם, ונא לעיין בהסכמת הגה"צ מהרי"ח זוננפלד זכותו יגן עלינו אמן, לספר "צדקה ומשפט", אודות הוצאה לאור. (ראה עוד מהר"ח פלאגי זצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ריז). גם האדמו"ר מסאדיגורא זכותו יגן עלינו אמן, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

דפוס מעובד). - וראוי לקבוע עצמו ללמד חמש דפין בזהר בכל יום, והוא תועלת גדול ותקון גדול לנפש להאירה ולזככה ולתקנה ולכלות קוצים מדות רעות ותאוות רעות לזכות בנעם השם, והוא מרפא ותקון לחטאים ופושעים של הנפש. (מורה באצבע להחיד"א אות מ'). - וכן נתן מרן האר"י תקון לבעל תשובה שיאמר חמשה דפין זהר או תקונים בכל יום, וכן נהג מורי ורבי לקבוע למודו בלילה, במשניות או בזהר, או שניהם כאחד טובים. (מורה באצבע להחיד"א אות מ'). - מעלת חדושי תורה שהוא חשוב מאד בשמים ממעל, עד שאמרו בזהר הקדוש שבונה שמים חדשים, ועליו הכתוב אומר: "לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה", אל תקרי עמי אלא עמי, שנעשה שתף להקדוש ברוך הוא וכו', והוא תקון גדול לכל עוון ולכל חטאת ובפרט לעוון פגם הברית וכו'. וגם למוד ספר הזהר הקדוש אף באין מבין חשוב פאלו חדש חדושים. ואחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכון לבו לשמים.

(פלא יועץ ערך חדוש)

לומר זהר חדש קדם התפלה

תגיד להאברכים שאם רוצים להגיד מעט זהר קדם התפלה שיגידו זהר חדש, שמזה גם כן יכולים להיות חסיד. (דברי אהרן בשם הרב הקדוש רבי אשר מסטולין). - אם זכה ילמד בזהר הקדוש באשמורות, פי בזכותו יצאו ישראל מהגלות שדומה ללילה. ואף שלא זכה להבינו, אף על פי כן ילמד הלשון כי הוא מזכך הנשמה, והקדוש ברוך הוא ברב רחמיו ימלא כל משאלות לבו בפרט בזכות למוד לשון הזהר, כי הוא נייחא קמיה אף על פי שהוא מגמגם בלישניה ודאי מאן חשוב מאן ספון ומאן רקיע בזכות זה הקדוש ברוך

הוא ימהר ויחיש וידלג ובא לציון גואל, אמן כן יהי רצון.
 (סדור שער השמים, בסדר הלמוד שכתבו הקדמונים). - אחי ורעי, אם
 כל כף גדולה לשמים שיאו ומעלתו וכמה תקיף חילא דהאי
 אילנא רברבי של למוד ספר הזהר הקדוש, ושרש בארץ
 גזעו לשלח רצוצים חפשי מן הגלות המר, האיך לא יתלהב
 לב האדם להאיר און לשמע בלמודים לקבע שעור קבוע
 בכל יום בזהר הקדוש ובתקונים ושאר ספרי המקבלים כו'.
 (יסוד ושרש העבודה, שער הששי, שער הניצוץ). - ראוי לקבע עצמו
 ללמוד חמש דפים זהר בכל יום, והוא תועלת גדולה ותקון
 גדול לנפש להאירה ולזככה ולתקנה, ולכלות קוצים, מדות
 רעות ותאוות רעות, לזכות בנעם השם, והוא מרפא ותקון
 לחטאים ופושעים של הנפש. וכן נתן מרן האר"י זכרוננו
 לברכה תקון לבצל תשובה שיאמר חמש דפים זהר או
 תקונים בכל יום, וכן נהג מורי ורבי דודי הקדוש מורינו
 הרב רבי צבי.

(נתיב מצוותיך למורינו הרב רבי יצחק אַזיק מקאמאנא, שביל התורה אות א' סימן ל"א)

ללמד תקוני זהר ארבעים יום מראש חדש אלול עד יום הכפורים
 יעין בסוף הקדמת בעל פסא מלך ועוד בכמה ספרים
 קדושים שהלהיבו מאד ללמד התקוני הזהר בארבעים
 יום שמראש חדש אלול עד יום הכפורים (ואולי יש להסמיק זה
 ממה שכתב בתקון ו' ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה ודא יום הכפורים
 דתבת נח היא אמא עלאה חלון דילי הוא עמודא דאמצעיתא דביה אור יתירה
 אור וכתב בבאור הגר"א שביום הכפורים חלונות התבה והוא תשובה אמא עלאה
 פתוחים וזהו שכתוב מקץ ארבעים יום שהם ארבעים יום הידועים מראש חדש
 אלול ורעיא מהימנא איתא על התקוני זהר דאיהי כגוונא דתבת נח וכו' כידוע.

(הקדמת המוציא לאור תקוני זהר מהגר"א). - ובחדש אלול חצי היום תלמוד חכמת האמת וחצי היום תלמוד טור ובית יוסף ושלחן ערוך הלכות ראש השנה וכפור וסכה ולולב עם כל הפוסקים השכיכים להם, ובעשרת ימי תשובה לא תלמוד כי אם חכמת האמת דוקא, ובימים שבין כפור לסכות תרבה בלמוד התהלים והזהר וכיוצא ובעזרת השם יתברך כל אשר תפנה תשכיל ותצליח אמן כן יהי רצון. (עבודת הקדש חלק התכלית פרק ע'). - ולהיות ספר התקונים בחדש אלול יד הפל משמשת בו. (כפא מלך בהקדמה)

משה רבינו מהימנא סובל על וצער השכינה הקדושה לבדו, כי אין התלמידי חכמים רוצים לסייעו בזה, שאינם רוצים ללמוד סודות התורה והאור החיים הקדוש בפרושו על פרשת ויחי (בברכת יעקב ליהודה) ביאר, דמשה הוא גואל ראשון, והוא גואל אחרון, כדאמר בזוהר הקדוש "מ'ה ש'היה ה'וא" ר"ת משה - "ש'היה", (קהלת א ט), ואין משה רבינו מהימנא נותן התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, [ובזהר הקדוש קורא לאלו שאינם עוסקים בספר הזוהר "עמי הארץ" גם פי גדלים בתלמוד], ומוסיף שם, דבכל פעם שיש זמן הראוי לגאולה, צריך שיהיה בנו יינה של תורה הוא כח עסק התורה בכל הפרד"ס - ד' חלקיה, (כדפרש בשיר השירים על הפסוק "הביאני אל בית היין"), ואם לאו ח"ו סובלים יסורים, ורק על ידי כח התורה שיש בעם ישראל נגאלים, עכת"ד. ופוק חזי מה שאמרו בזוהר הקדוש פרשת בראשית (דף כח): בלשון הקדש: אמר רבי אלעזר, והרי מי נתן מעשה של אדם בישראל ובמשה? אמר לו: בני, ואתה אמרת כד? וכי לא למדת (ישעיהו מו) מגיד מראשית אחרית! אמר לו, כף הוא ודאי. ולכן משה לא

מת, והוא נקרא אדם, ובגללו נאמר בגלות האחרונה ולאדם לא מצא עזר, אלא כלם כנגדו. וכן נאמר בעמוד האמצעי ולאדם לא מצא עזר שיוציא שכינה מהגלות. זהו שכתוב (שמות ב) ויפן כה וכה וירא כי אין איש. ומשה הוא בדמותו ממש, שנאמר בו לא מצא עזר כנגדו. באותו זמן ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם. ה' אלהים - אבא ואמא. תרדמה - זו הגלות, שנאמר ביה (בראשית טו) ותרדמה נפלה על אברם. הפילו על משה ויישן. אין שנה אלא גלות. ויקח אחת מצלעתיו - מצלעותיו של מי? אלא מאותם עלמות של הגבירה נטלו אבא ואמא אחד מהם, והוא צד לכן, יפה כלבנה. ויסגר בשר תחתנה - זה בשר שנאמר בו (שם ו) בשגם הוא בשר. בשר של משה אדם, ועליו נאמר פני משה כפני חמה, ולכן (שיר ו) יפה כלבנה ברה כחמה. ובאר במקדש מלך: דמשה רעיא מהימנא סובל על וצער השכינה הקדושה לבדו, כי אין התלמידי חכמים רוצים לסייעו בזה, שאינם רוצים ללמוד סודות התורה, אלא פולם כנגדו ולא מצא הקדוש ברוך הוא מי שיעזר להוציא את השכינה מן הגלות, וכלם בסוד התרדמה והשינה.

כל הגאולה תלויה בעסק החכמה הזאת

ובדגל מחנה אפרים (פרשת שמיני): וזהו דרש דרש משה, הינו כשיתגלה (כי בכל דור ודור יש בחינת משה, ואתא דרבי שמעון בן יוחאי הנה בחינת משה), וידרש מה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזהר, אז והנה שרף, הינו שיתבטלו כל הקלפות וממילא יהיה הגאולה שייבנה במהרה בימינו אמן סלה ועד.

וגם על ידי החיבור ההוא יהיה בטול הקליפות וקלות הגלות והשבתת הקטרוגים (חסד לאברהם מעין ראשון נהר כ"ד). הכל תלוי

בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחר ועכוב בנין בית מקדשנו ותפארתנו.

(הקדמת הרב חיים ויטאל לעץ חיים).

כל האסונות והעניות והצרות, ועכוב ביאת המשיח והגאולה, זה בגלל שלא רוצים ללמוד את תורת הסוד - ומעכבים הגאולה

בתיקוני זוהר (תיקון ל'). אמר הרשב"י ע"ה שכל האסונות והעניות והצרות, ועכוב ביאת המשיח והגאולה, זה בגלל שלא רוצים ללמוד את תורת הסוד. - ובזהר פרשת נשא (קכד, ב), אמר הרעיא מהימנא דדוקא בזכות לימוד ספר הזוהר יוצאים מהגלות ברחמים, וכבר בארו גדולי הדורות, כי הלימוד בזוהר הקדוש מועיל גם בגירסא, כי מטהר הנפש הוא (עיין בספר אור הזוהר) ומזכך האויר, ומכניע כח מלכות הרשעה, ודע כי כבר הורה מלאך האלקים האר"י החי זי"ע לתלמידיו הגדולים, שילמדו זוהר בגירסא, לזכות על ידו להשגה, וכן לבעלי תשובה לטהרת נשמתם, ולקבלת תשובתם. ואלו כבר קימנו עצת הרמח"ל זיע"א ללמוד בחבורה זוהר הקדוש בגירסא ברציפות, כבר הונח לנו, ונצלנו מיד כל הקמים עלינו, וזכינו לרוח טהרה, (דניאל פרק ז יג) "וארו עם ענני שמיא" וגבר ישראל!

על כן ראו נא בזה דברי הגר"א ז"ל, ודברי גדולי ישראל מענן חובת השעה לעסוק בלימוד הזוהר הקדוש, ועתה יאמר בקול רם ונשא "חתום פי שטן... זעום בו וידם", ולא יקנטרו עוד השוגגים והמזידים, ולשומעים יונעם יאמרו המגידים, לכל איש ישראל הקטנים עם הגדולים, יחד כל ישראל חברים, וממנו ישקו כל העדרים, באהבה ובאחדות נפלאים, כולנו לי-ה ול-ה-ה עינינו מצפים.

ובזכות אדונינו דוד המלך ע"ה הוא משיח ה', יתקומו דברי הנביא יחזקאל (פרק לו ט) **דבר אלהים כה אמר אד-ני ה' הנה אני לקח את עץ יוסף אשר ביד אפרים ושבטי ישראל חבריו ונתתי אותם עליו את עץ יהודה ועשיתם לעץ אחד והיו אחד בידי' (יחזקאל פרק לו כד-כה, כז) ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה לכלם ובמשפטי ילכו וחקתי ישמרו ועשו אותם, וישבו על הארץ אשר נתתי לעבדי ליעקב אשר ישבו בה אבותיכם וישבו עליה המה ובניהם ובני בניהם עד עולם ודוד עבדי נשיא להם לעולם: והיה משפני עליהם והייתי להם לאלקים והמה יהיו לי לעם. ובזכות הרשב" ע"ה נשמת משה רעיא מהימנא משיח ה' הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון (אור החיים ויחי), ובמינו תושע יהודה וישראל תשועת עולמים ויתקיים בנו הרעיא מהימנא בספרא דא יפקון מגלותא ברחמי ובגין דא ואין עמו אל נכר, והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד: (זכריה פרק יד ט), במהרה בימינו אמן.**

וזאת למודעי, שספרים האלו מתר ומצוה לכל אחד להדפיס כמה שרוצה באילו שפה ולשון שרוצה, וכל המזפה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגדל כח זכות הרבים של העוזרים והמסיעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדשה, עד אשר נזפה בקרוב שיערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל כחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, ותקים הבטחת הרעיא מהימנא "בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". כלנו כאחד נזכה שיקים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו "וקראתם דרור" ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלנו, ב"עוז" והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל

חַי חֶלְקֵינוּ, וְנָחָה עָלֵינוּ רוּחַ ה' צוֹרְנוּ מְגִינֵינוּ, יְגַלֵּה כְבוֹד מַלְכוּתְךָ
עָלֵינוּ, וְאַזּוּ יִשְׁמַח לְבָנוּ, וְתִגַּל נַפְשָׁנוּ, בִּישׁוּעַת מַלְכֵינוּ, אָפְיִךָ.

הק' שלום יהודה גראס
אבדק"ק האלמין
בית שמש תובב"א

ספר ראשון

א לחודש

א אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֵצַת רְשָׁעִים וּבְדַרְךְ
חַטָּאִים לֹא עָמַד וּבְמוֹשֵׁב לַיְצִים לֹא יָשָׁב: ב פִּי אִם

⋮ ————— ⋮ שִׁמוֹשׁ תֵּהִלִּים ⋮ ————— ⋮

למפלת נפלים

אשרי האיש וגו' (א, א): [שימוש תהלים לפרק א] כתוב יתיה בקלך צבי עד "וכל אשר יעשה יצליח", ושם שלו אלת"ד. כיצד, א' מן אשרי, ל' מן לא כן, ח' מן יצליח, ד' מן דרך רשעים. וכתוב יהי רצון מלפניך אלת"ד שתעשה לאשה (פלוגית בת פלוגית) שלא תפיל

⋮ ————— ⋮ זוהר תהלים ⋮ ————— ⋮

כְּמָה חֲבִיבִים אוֹתָם שְׁמוֹשֵׁתְדָלִים בַּתּוֹרָה לַפְּנֵי הַקַּב"ה שְׂאֵפְלוּ
בְּזִמּוֹן שֶׁהֵדִין תְּלוּי בְּעוֹלָם וְנִתְּנָה רְשׁוּת לְמוֹשְׁחִית לְהִשְׁחִית,
הַתְּלַמֵּיד חָכָם שְׁמוֹר הוּא מִכָּל מוֹשְׁמֹר

כִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חִפְצוֹ (א, ב): [זוהר במדבר פ' בלק (דף ר"ב.)] עוֹד
פָּתַח וְאָמַר, (דברים כ) כִּי תִצּוֹר אֶל עֵיר יָמִים רַבִּים לְהִלָּחֵם
עָלֶיהָ לְתַפְשָׁהּ וְגו'. כְּמָה טוֹבִים הֵם דְּרָכֵי וּשְׁבִילֵי הַתּוֹרָה,
שֶׁהֵרִי בְּכָל דָּבָר וְדָבָר יֵשׁ כְּמָה עֲצוֹת, כְּמָה טוֹבוֹת לְבִנְי אָדָם,

————— עֵינֵן שִׁמוֹשׁ תֵּהִלִּים —————

* ספר שמוש תהלים: סגולות ושמות המלאכים היוצאים מן הפסוקים בתהלים. על הספר הקדוש הזה הסכימו כבר כל גדולי עולם ובתוכם הרשב"א ז"ל בתשובה (סימן קי"ג). הוספנו על זה מראה מקומות

בְּתוֹרַת יְהוָה יִתְנַחֵם חֶפְצוֹ וּבְתוֹרָתוֹ יִהְיֶה יוֹמָם וּלְיָלֵהּ:
וְהָיָה כְּעֵץ שְׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם אֲשֶׁר פָּרְיוֹ יִתֵּן בְּעֵתוֹ

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —
ותרפאנה רפואה שלמה מעתה ועד עולם אמן אמן אמן סלה.
ותלוהו עליה.

— זוהר תהלים —

כִּמָּה מְרַגְלִיּוֹת שְׁמַאֲירוֹת לְכָל צַד, וְאֵין לָךְ דְּבַר בְּתוֹרָה שְׂאִין
בו כִּמָּה גְרוֹת מְאִירִים לְכָל צַד. פְּסוּק זֶה הוּא כְּפִשׁוּטוֹ, וַיֵּשׁ
בו כְּפִי מְדַרְשׁוֹ, וַיֵּשׁ בוֹ חֲכָמָה עֲלִיּוֹנָה לְהַזְהִיר לְמִי שְׂצָרֶיךָ.
אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ מִי שְׁמִשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה תְּמִיד. מִי שְׁמִשְׁתַּדֵּל בָּהּ,
מָה כְּתוּב בוֹ? (תהלים א) כִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חֶפְצוֹ וּבְתוֹרָתוֹ יִהְיֶה
יוֹמָם וּלְיָלֵהּ, וְהָיָה כְּעֵץ. לָמָּה זֶה סְמוּךְ לָזֶה? אֲלֵא מִי
שְׁמִשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה יוֹמָם וּלְיָלֵהּ, לֹא יִהְיֶה כְּעֵץ יָבֵשׁ, אֲלֵא כְּעֵץ
שְׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם. מָה אֵילָן יֵשׁ בוֹ שְׂרָשִׁים, וַיֵּשׁ בוֹ קְלָפוֹת,
וַיֵּשׁ בוֹ מֵחַ, וַיֵּשׁ בוֹ עֲנָפִים, וַיֵּשׁ בוֹ עָלִים, וַיֵּשׁ בוֹ פְּרָחִים, וַיֵּשׁ בוֹ
פְּרִי – שְׂבָעָה סוּגִים אֱלוֹ עוֹלָיִם לְשִׂבְעָה עֶשֶׂר, לְשִׂבְעֵים, גַּם דְּבָרֵי
תוֹרָה יֵשׁ בָּהֶם פֶּשֶׁט הַמְּקַרָּא, דְּרָשׁ, רְמֵז שְׂרוּמֵז חֲכָמָה,
גִּימְטְרִיאוֹת, סוּדוֹת טְמִירִים, סוּדוֹת נִסְתָּרִים אֱלוֹ עַל אֱלוֹ, פְּסוּל

— ענין שימוש תהלים —

ובמקומות החסרים הוספנו שמוש תהלים החדש מספרי קבלה. יצא
לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי ראש חודש ניסן ה'תשע"ד.
הקדמה: ידוע לכל העמים כי שם ה' נקרא עלינו ממרום האצילנו, תורת
אמת נתן לנו והתורה כולה שמותיו של הקב"ה והיא המצלת והמגנה
מן המקרים כאמרו בשכבך תשמור עליך וכו'. גם חמשת ספרי תהלים

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

וְכָשָׁר, טָמֵא וְטָהוֹר, אֲסוּר וְהֵתֵר. מִכָּאֵן וְהִלָּאָה מִתְּפִשְׁטִים
הַעֲנָפִים לְכָל צַד, וְהָיָה פְעֵץ וְדַאי. וְאִם לֹא - אֵינּוּ חָכֶם בְּחֻכְמָה.
בֹּא וּרְאֵה כִּמָּה חֲבִיבִים אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה לְפָנַי

ענין שימוש תהלים

המכוונים כנגד חמשה חומשי תורה וכמה וכמה סודות נוראות ונפלאות בהם להגן ולהציל האדם מרעתו. ובדורות הראשונים היו משתמשים בשימוש תהלים כדמוכח להדיא בגמרא משיר של פגעים וכו'. וכבר הסכימו בזה כל גדולי עולם וחזי מאן גברא רבה קמסהיד עליה הרשב"א ז"ל בתשובה סימן קי"ג. וכן ריב"ז בפרק חלק כתב גבי לוחש על מכה וזה לשונו אם יש לו קדחת מותר ללחוש עליו ולהתרפאות בדברי תורה וכו'. עוד מבואר בגמרא פרק כמה אשה יוצאה עיין שם. וכן כתב תשב"ץ כי בויהי נועם אין בו שום זיין לומר לך שכל האומר נצול מכל כלי זיין. והנה מה טוב ומה נעים לזכות בו את הרבים כי לא חדש הוא וכבר היה לעולמים מרגלא בפומייהו דאנשים ושירים ותמימים אשר היו מלפנינו.

פתח השער לספר זוהר תהלים עם ספר שימוש תהלים: ב"ה זכינו להוציא לאור את הספר שימוש תהלים לזוהר תהלים עם הוספות מחכמי הקבלה וגדולי החסידות זיע"א, כדי לקיים דברי חז"ל על דורו של משיח צדקנו כפי שביאר הבן איש חי ע"ה:
נבואת הרי"ח הטוב - לעתיד הכל ילמדו בה [בחכמת האמת] כמו שלומדים תהלים: אמרו חז"ל דור שבן דוד בא האמת תהא נעדרת, וביאר בספר בניהו בן יהוידע למרן הרי"ח הטוב זי"ע (סנהדרין צז): וז"ל: והאמת נעדרת, כלומר חכמת האמת הוא חלק הסוד תרבה והעוסקים יהיו עדרים עדרים בלימוד הקבלה. אי נמי עתה יש אנשים פרטיים לומדים קבלה כל אחד בקרן זוית בסתר, אבל לעתיד הכל ילמדו בה כמו שלומדים תהלים, ותמצאם עדרים עדרים בבית המדרש. עכ"ל.

 תהלים זוהר תהלים

הקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁאַפְלוּ בְּזִמְן שְׁהָדִין תְּלוּי בְּעוֹלָם וְנִתְּנָה רְשׁוֹת לַמְשַׁחִית לְהַשְׁחִית, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצַוְהוּ עֲלֵיהֶם, עַל אוֹתָם הַמְשַׁתְּדָלִים בְּתוֹרָה, וְכַךְ אוֹמֵר לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: כִּי תַצּוֹר אֶל עִיר, בְּגִלְל הַחֲטָאִים הַרְבִּים שְׁחַטְאוּ לְפָנַי וְהִתְחַיְבוּ בְּדִין. יָמִים רַבִּים, מַה זֶה רַבִּים? (שלשה ימים זה אחר זה נקראו ימים רבים. אף כאן כי תצור אל עיר ימים רבים) שְׁלֹשָׁה יָמִים זֶה אַחֵר זֶה שְׁנוֹדֵעַ דְּבָר בְּעִיר. מַנִּין לָנוּ שְׂיָמִים רַבִּים הֵם שְׁלֹשָׁה?

 ענין שימוש תהלים

ובזוהר בראשית פרשת וישלח (דף קעט.) בא רֵאָה, בְּשִׁירִים וְתִשְׁבְּחוֹת הֲלָלוּ שְׁאֲמֵר דָּוִד יֵשׁ בָּהּ סוּדוֹת וְדַבְרִים עֲלִיוֹנִים בְּסוּדוֹת הַחֲכָמָה, מִשׁוּם שְׁפָלָם נֶאֱמָרוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהִיָּה שׁוֹרָה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ עַל דָּוִד וְהִיָּה אוֹמֵר שִׁירָה, וְלָכֵן פָּלַם נֶאֱמָרוּ בְּסוּדוֹת הַחֲכָמָה.

וידוע שהתהלים קראו דוד המלך זמירות היו לי חקך מפני שמזמר את כל הקוצים והרשעים והמקטרגים, וכן לומדי הזוהר הקדוש נקראים מחצדי חקלא, כלומר שהם מתקני השכינה הקדושה ומנקים ומטהרים את ישראל ומבדילים אותם מהערב רב ומכל הרשעים, כי עכשיו זהו זמן הבריור הטהור והקדוש סוף האלף השישי, ערב שבת סמוך ונראה לביאת המשיח שיבוא במהרה בימינו ברחמים אכ"ר.

דוד המלך אומר (תהלים פרק קיח יב) "סְבוּנֵי כְּדַבּוּרִים דַּעְכוּ בְּאֵשׁ קוֹצִים בְּשֵׁם ה' כִּי אָמְלִים". פירוש אמילם אכריתם, איך? על ידי המילים הקדושות שאומר! וידוע שלומדי הזוהר הקדוש נקראים "מחצדי חקלא", כמבואר בזוהר אדרא נשא (דף קמ"ג ע"א): "זְפַאֲיִן אַתְּוֵן מְאָרְהוֹן דְּמְאָרִיו, מְחַצְדֵי חַקְלָא", ועל ידם תבא הישועה. על כן כל אשר בשם איש ישראל יכונה יקבל על עצמו בל"נ ללמוד דף זוהר הקדוש בכל יום, פתח אליהו, תיקון מ"ג, תיקון מ"ח, אדרא רבא, אדרא זוטא, תיקוני זוהר, וכל אחד יקח לימוד מסוים ויחזור עליו ח"י פעמים, ובזה ישוב

וְעָלְהוּ לֹא יָבוּל וְכֹל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יַצְלִיחַ: ד לא בֵּן
הַרְשָׁעִים כִּי אִם בְּמִין אֲשֶׁר תִּדְפְּנוּ רוּחַ: ה עַל בֵּן לֹא

— זוהר תהלים —

שְׁכָתוּב (ויקרא טו) וְאִשָּׁה כִּי יִזוּב זוּב דְּמָה יָמִים רַבִּים. וְכִי יָמִים
רַבִּים הֵם? אֵלֹא שְׁלֹשָׁה יָמִים זֶה אַחַר זֶה נִקְרָאִים יָמִים רַבִּים. גַּם
כֶּף, כִּי תִצּוּר אֶל עֵיר יָמִים רַבִּים - שְׁלֹשָׁה יָמִים זֶה אַחַר זֶה
שְׁנוּדָע דְּכָר בְּעֵיר. בֹּא וְאַצְוֶךָ עַל (כּל) בְּנֵי בֵיתִי: לֹא תִשְׁחִית אֶת
עֲצָה - זֶה תִלְמִיד חָכֵם שֶׁהוּא בְּעֵיר, שֶׁהוּא עֵץ הַחַיִּים, אֵילָן
שְׁנוֹתַן פְּרוּת.

עַל גּוֹף שֶׁל יִשְׂרָאֵל אָמַר, וְעַץ עֲשֶׂה פְּרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ
לֹא בֵּן הַרְשָׁעִים כִּי אִם בְּמִין (א, ד): [זוהר חדש מדרש רות (דף יא.ו.)] לְמָה
הַדְּבָר דּוֹמֵה? לְשָׁנֵי אֵילָנוֹת, אֶחָד קָדוֹשׁ וְאֶחָד טָמֵא. מִי הוּא
הַקָּדוֹשׁ, וּמִי הוּא הַטָּמֵא? מִי שֶׁעוֹשֶׂה פְּרִי הוּא הַקָּדוֹשׁ, וּמִי
שֶׁאֵין עוֹשֶׂה פְּרִי הוּא הַטָּמֵא. וְזֶהוּ שֶׁיַּעֲשֶׂה צַל לְעַבּוּדָה זָרָה.
וְעַם כָּל זֶה הֵם נְטוּעִים בְּאָרֶץ, וְלַעֲץ אֶחָד יֵשׁ מִים, וְלַעֲץ

— ענין שימוש תהלים —

וירחמינו ויחיש לגאלנו מכל צרות גלותינו, ונזכה להמשיך להשקות
עדרינו, מתורתינו הקדושה, ונכין עצמינו לקדושה העליונה על ידי
לימוד הזוהר הקדוש ברבים באחדות ובשמחה יחד עם אמירת התהלים
שתתעורר חבצלת השרון, וזה חובה וצו השעה לכל אחד ואחד, לאחוז
באומנות אבותינו, ובפרט כל הראשי ישיבות, רבני קהילות, מלמדים,
יאמרו אחרי כל תפילה דף זוהר ותהלים בציבור ביחד עם תלמידיהם,
לאוקמא שכינתא מעפרא, ולהצלחת עם ישראל הקדושים, ובזכות זה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הָאֲחֵר אֵין (יש) מִים. וְעַם כָּל זֶה, עֵץ אֶחָד יַעֲשֶׂה פְּרִי, וְעֵץ אֶחָד לֹא יַעֲשֶׂה פְּרִי. בַּדְּגָמָא הַזֶּה הֵם יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי הָאֲמוֹת. שְׁנֵי אֵילָנוֹת, שֶׁהֵם נְטוּעִים בְּאֶרֶץ. רוּחַ שֶׁל קְדוּשָׁה, וְרוּחַ שֶׁל טְמָאָה. זֶהוּ הָאֵילָנוֹת, וְהֵם בְּאֶרֶץ אַחַת, שֶׁהֵן מִן הַגּוֹף, אֲחִינוּ עִמָּנוּ. וְלֶאֱחָד יֵשׁ מִים וְעוֹשֶׂה פְּרִי, זֶה הִיא הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּמְשְׁלָה לְמִים, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה נה) הוּי כָּל צְמָא לְכוּ לְמִים, וְאֵין מִים אֲלֹא תוֹרָה. וְעַל הַגּוֹף שֶׁל יִשְׂרָאֵל אָמַר, וְעֵץ עֲשֶׂה פְּרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאֶרֶץ וּגו'. וְיִוֹרֵשׁ גֵּן הָעֵדֶן, וְיִוֹרֵשׁ גּוֹף קְדוֹשׁ שֶׁלִּמְעַלָּה, וְנִהְיִית נִשְׁמָתוֹ מְאוֹר הַשְּׁכִינָה. וְאִם תֹּאמַר, אֲמַרְתָּ, שְׂאֵין פְּרִי בְּאֵילֵן הַטְּמָאָה, לְמָה הַפְּסוּק אָמַר עֵץ פְּרִי עֲשֶׂה פְּרִי לְמִינוּ? אֵין בְּפְרֵי הָעֵץ שִׁיעֲשֶׂה צֶל לְעִבּוּדָה זָרָה שִׁיאֲמְרוּ עָלָיו שִׁיעֲשֶׂה פְּרִי, שְׂלֹא אוֹכְלִים מִמֶּנּוּ, וְיִדְפְּנוּ הָרוּחַ. וְעַל זֶה אָמַר, לֹא כֵן הִרְשָׁעִים

ענין שימוש תהלים

נזכה לגאולת עולם בימי ניסן כאמרם ז"ל בניסן נגאלו ובניסן עתידים להגאל בב"א.

ועתה זכינו ליותר ממיליון לומדי זוהר הקדוש, זאת אומרת אם לומדים עמוד אחד בזוהר הקדוש נחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים למעלה ממיליון פעם את הזוהר הקדוש, - וְיִתְקַבְּלוּ תְּפִלּוֹתֶיךָ וּמִשְׁאֲלוֹת לִבְךָ, כִּי הַתְּנַאי לְקַבֵּל הַתְּפִלּוֹת וּקְרִיאַת שְׁמַע הוּא לְמוֹד בְּזֶהר כָּל יוֹם (תיקו"ז תיקון מ"ג), וְזוֹכָה לְקָרֵב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים. זאת המתנה הגדולה שזכינו לקבל מהרשב"י הקדוש ודוד המלך ע"ה, וזוהי זכות מיוחדת, כי לא כל אחד זוכה למתנה כזאת גדולה. ובפרט כעת בימי ניסן המסוגלים לגאולה שצריך בכל יום ללמוד תורת הרשב"י, כדברי משה רבנו ע"ה בדא יפקון מגלותא ברחמים.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כי אם כַּמֶּץ וְגו'. וַיֵּשׁ לְאֵילָן הַזֶּה שֶׁל הַטְּמֵאָה מִים, וְלֹא יַעֲשֶׂה פְּרִי, אֲלֵא כְּמוֹ שְׂאֵמָרְנוּ, כַּמֶּץ אֲשֶׁר תִּדְפְּנוּ רִיחַ. זוּ הַתּוֹרָה שְׁלֵהֶם, שְׂכָתוֹב (תהלים א) לֹא כֵן הִרְשָׁעִים כִּי אִם כַּמֶּץ כּו'. מֵה שְׂאֵין כֵּן בִּישְׂרָאֵל, מֵה כְּתוֹב? וְהִיָּה כַּעֵץ שְׂתוֹל עַל פְּלִגֵי מַיִם.

— — — — — ענין שימוש תהלים — — — — —

ובימים הקדושים האלו, אנו צריכים לסגור גדול ומליץ יושר אמיתי, ואין לנו עצה אלא להידבק ברשב"י שהבטיח יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין, ומי שזוכה להשתתף בלימוד של הזוהר הקדוש יחד שבטי ישראל כל אחד במקומו, ידע שהרשב"י זי"ע יושב אִתְּנוּ בְּלוּמְדֵינוּ תוֹרָתוֹ כְּמוֹ שְׂכָתְבֵי הַמְּקַבֵּל הַקְּדוֹשׁ רַבִּי אַבְרָהָם אֲזוּלָאֵי זי"ע א זקנו שֶׁל הַחֵיד"א, בְּשֵׁם הַמְּקוֹבֵל הַרַב אַבְרָהָם גְּלֵאַנְטִי זי"ע, בְּסִפְרוֹ "אוֹר הַחֲמָה" עַל הַ"אַדְרָא דְּמִשְׁכְּנָא" (דף קכ"ג ע"ב), וְזֶה לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ: אֲפִילוּ עוֹד הַיּוֹם, אַחַר שְׁנַפְטֵר רִשְׁב"י מִבִּינֵינוּ, כֹּל זְמַן שְׂאֵנוּ עוֹסְקִים בְּדַבְרֵי הַאֲדָרָא, "אַתְעֵטֵר" - בָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן מַעֲטָר כְּמַלְךָ בַּעֲטוֹרוֹתָיו בְּרֵאשׁ, וַיֵּשֶׁב בְּגוּוֹן, עַכְ"ל. וּבּוֹדָאֵי כַּאֲשֶׁר יִבְקֶשׁ וַיִּתְפַּלֵּל בְּזִכְרוֹת הַרִשְׁב"י תִּתְקַבֵּל תְּפִלָּתוֹ וְתַעֲשֶׂה בְּקִשְׁתּוֹ. עַל כֵּן עוֹרוּ וְהִתְעוֹרְרוּ לְהַעִיר אֶת הָעוֹלָם בְּאוֹר הָעֲלִיוֹן, כִּי בְּאוֹרְךָ נִרְאָה אוֹר לְמִשְׁחָה חֶסֶד עַל הַכֶּלֶל וְעַל הַפֶּרֶט, "אוֹר חֲדָשׁ עַל צִיּוֹן תִּאִיר וְנִזְכָּה בְּמַהֲרָה לְאוֹרוֹ" אָמֵן. עֲנֵנוּ בְּזִכְרוֹתֶיהָ דְּבַר יוֹחֵאֵי עֲנֵנוּ!

מי שלא לומד סודות התורה, אפילו למד ש"ס ופוסקים וכו', ולא למד תורת הסוד, דוחים אותו מגן עֵדוֹן הָעֲלִיוֹן, ומי שלמד אפילו לא הבין, מלמדים אותו בעולמות העליונים זוכה להיות בגן עֵדוֹן הָעֲלִיוֹן, ופוחתין לו י"ג שְׁעָרִים שֶׁל סוּדוֹת אֲפִרְסוֹמוֹן הַטְּהוֹר. (זוהר חדש שיה"ש פ"ו:) הִרְעִיָא מֵהֵימְנָא, מִצְוָה אוֹתְנוּ לְלַמּוֹד זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ דְּיוֹקָא, כִּי תוֹרַת הַרִשְׁב"י מֵאִיר עַד סוֹף הַדּוֹרוֹת, וְצָרִיף לְלַמּוֹד לֹלָא הַפֶּסֶק וְלֹלָא לְתַת מְנוּחָה לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שִׁיגְאֵלְנוּ (זוהר פִּנְחָס רי"ט). הַשְּׂכִינָה אוֹמַרְתָּ לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, גִּרֵשׁ הָאֵמָה הַזֹּאת וְאֵת בְּנֵיהּ, אֵלֵינוּ הָעֲרֵב רַב, שְׁגַרְשׁוֹנֵי מֵהִסְתַּפַּח בְּנַחֲלַת

ענין שימוש תהלים

הוי"ה, גַּרַשׁ אֹתָם מִן הָעוֹלָם הַזֶּה וּמִן הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁלֵא יִהְיֶה לָהֶם חֶלֶק עִם יִשְׂרָאֵל (תיקו"ז דף מט.). עוֹוֹן אָדָם הָרָאשׁוֹן בְּעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע הוּא שְׁלֵא בָחַר לְהִתְעַסֵּק בְּעֵץ הַחַיִּים שֶׁהִיא חֲכָמַת הַקְּבֵלָה, וְזֶהוּ עֲצָמוּ עוֹוֹן הָעֶרֶב רַב הָאוֹמְרִים לַמֶּשֶׁה 'דַּבֵּר אֵתָּה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה' בְּעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, וְאֵל יִדְבַר עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן נִמוּת' בְּסִתְרֵי תוֹרָה, כְּסִבְרַת הַטּוֹעִים קָצַת בְּנֵי תוֹרָה אֲשֶׁר בְּזִמְנָנוּ זֶה הַמוֹצִיאִים שֵׁם רַע עַל חֲכָמַת הָאֲמֶת חַיֵּי עוֹלָם... וְלָכֵן נִשְׁבְּרוּ הַלּוֹחוֹת הָרָאשׁוֹנוֹת מִסִּטְרָא דְעַץ הַחַיִּים... וְגַרַם אֲבוּדָא דְחֻרְבֵן בֵּית רֵאשׁוֹן וְשְׁנֵי וּגְלוֹת הָאֲחֻרָוֹן הַמֵּר וְהָאֲרָף אֲשֶׁר אָנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים עַד דִּיתוּבוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתִיבּוּתָא וּבְקִשׁוֹ אֶת הַשֵּׁם אֱלֹהֵיהֶם לְהַפִּירוֹ וּלְיַדְעוֹ בְּרִזֵּי תוֹרָה וְיַדְעוּ אֶת מִי הֵם עוֹבְדִים וּמִי הוּא מַלְפָּם, וְכַדִּין יִזְכוּ לְעַסֵּק בְּחֲכָמַת הָאֲמֶת כְּמוֹ שְׁאָמַר הַפְּתוּב: "וַיִּוְרְהוּ הַשֵּׁם עֵץ וַיִּמְתְּקוּ" עַל יְדֵי הַמְּשִׁיחַ. וַיְכַמוּ שְׁפָתוֹב בְּפִרְשַׁת נֶשֶׁא בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא (קכד:) וְזוּל: וּבְגִין דַּעַת־יְדִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מְאִילָנָא דְחַיֵּי דְאִיהוּ הָאִי סִפְר הַזֹּהַר יִפְקוּן בִּיה מִן גְּלוּתָא... עוֹד אָמְרוּ בְּסִפְר הַזֹּהַר (תקו"ו) וְזוּל: וְכַמָּה בְּנֵי נֶשֶׁא יִתְפַּרְנְסוּן לְתַתָּא מֵהָאִי חֲבוּרָא דִּילָף בְּדָרָא בְּתַרְתָּא בְּסוּף יוֹמֵיָא וּבְגִינֵיהּ וּקְרֵאתָם דְרוּר בְּאַרְצָ. (מהרח"ו). אָמַר לוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן... וְכַד יְהֵא קָרִיב לְיוֹמֵי מְשִׁיחָא אֲפִילוּ רַבְּנֵי דְעַלְמָא זְמִינִין לְאַשְׁפְּחָא טְמִירִין דְּחֲכָמַתָּא וּלְמַנְדַּע בִּיה קֶצִין וְחוּשְׁבִּינִין, וּבְהֵוּא זְמַנָּא אֲתַגְלִיא לְכֻלָּא... אָמַר לָהֶם רַבִּי שְׁמַעוֹן... וּכְשִׁיחֵיהּ קָרוֹב לְיָמוֹת הַמְּשִׁיחַ, אֲפִלוּ תִינוּקוֹת שֶׁל הָעוֹלָם עֲתִידִים לְמַצֵּא נְסִתְרוֹת שֶׁל חֲכָמָה וְלַדַּעַת בּוֹ קֶצִים וְחֻשְׁבוֹנוֹת, וּבְאֹתוֹ זְמַן יִתְגַּלֶּה לְכֻלָּ... (זוהר וירא קיח.) מִזְמַן אֲשֶׁר הֵצִיץ וְזָרַח אֹר יְקָרוֹת שֶׁל שְׁנֵי מְאֹרוֹת הַגְּדוֹלִים סִפְר הַתְּקוּנִים וְסִפְר הַזֹּהַר קִיְמוּ וּקְבִלוּ הַיְהוּדִים קֵהַל עַדַת יִשְׂרָאֵל לְהַחֲזִיק בְּלִמּוּד הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַתְּקוּנִים וְהַזֹּהַר יַחֲיד וְרַבִּים מְנַעַר וְעַד זְקוּן, וְהֵגַם דְּאִין לְאֵל יְדָם לְהַשְׁיֵג וּלְהַבִּין סוּד אֲמָרוֹת טְהוּרוֹת שֶׁבְּסִפְרֵים הַקְּדוֹשִׁים הָאֵלֶּה אָף עַל פִּי כֵן שׁוֹתִים בְּצִמָּא אֶת דְּבְרֵיהֶם וּמִתְלַהְבִּין בְּקִרְיָתָן מְאֹד מְאֹד. (הרי"ח הטוב, הַבֵּן אִישׁ חַי, בְּנִינְהוּ). עַל יְדֵי עַסֵּק יִשְׂרָאֵל בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה יִבּוֹא מְשִׁיחַ צַדִּיקוֹ בְּבֵ"א כַּמְבוּאָר בּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ. וְסִימֵן לְדַבַּר סוּ"ד בְּמִלּוּי סַמ"ך ו"ו דְּלֹת

יִקְמוּ רְשָׁעִים בְּמִשְׁפָּט וְחַטָּאִים בְּעֵדַת צְדִיקִים: וּ בְּיָדָע יִתְוָאֵי דְרַךְ צְדִיקִים וְדְרַךְ רְשָׁעִים תֵּאבֵד:

— זוהר תהלים —

הַקֶּבֶ"ה יוֹדֵעַ וּמִשְׁגִּיחַ עַל דְּרָכֵי הַצְּדִיקִים לְהִיטִיב לָהֶם וּלְהִגֹּן עֲלֵיהֶם
 כִּי יוֹדֵעַ ה' דְּרַךְ צְדִיקִים וְדְרַךְ רְשָׁעִים תֵּאבֵד (א, 8): [זוהר ויקרא
 פ' קדושים (דף פ"ג. ח.)] פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים א) כִּי יוֹדֵעַ ה' דְּרַךְ
 צְדִיקִים וְדְרַךְ רְשָׁעִים תֵּאבֵד. מַה זֶה כִּי יוֹדֵעַ ה'? אֵלֶּא הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא יוֹדֵעַ וּמִשְׁגִּיחַ עַל דְּרָכֵי הַצְּדִיקִים לְהִיטִיב לָהֶם וּלְהִגֹּן
 עֲלֵיהֶם, וְהוּא הוֹלֵךְ לְפָנֵיהֶם לְשֹׁמֵר אוֹתָם. וּמִשׁוּם כֵּן, מִי
 שְׂיוֹצֵא לְדְרַךְ, צָרִיךְ שְׂאוֹתָהּ הַדְּרַךְ תִּהְיֶה דְרָכּוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא, וְיִשְׁתַּף אוֹתוֹ עִמּוֹ. וּמִשׁוּם כֵּן כָּתוּב, כִּי יוֹדֵעַ ה' דְּרַךְ
 צְדִיקִים וְדְרַךְ רְשָׁעִים תֵּאבֵד. הִיא מַעֲצָמָה, מִשׁוּם שְׂאִין הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא מְכִיר בְּאוֹתָהּ דְּרַךְ שְׁלָהֶם, וְאִינוּ הוֹלֵךְ עִמָּם.

כְּתוּב דְּרַךְ, וְכָתוּב אֲרַח. מַה בֵּין זֶה לָזֶה? אֵלֶּא, דְּרַךְ -

— ענין שימוש תהלים —

ג' משיח בן יוסף במכוון, שאף משיח בן יוסף יחיה ויתקיים על ידי זכות
 לימוד רזין דאורייתא. (ספר קהלת יעקב לבעל מלוא הרועים ערך סוד).
 הַרְעִיָא מְהִימְנָא מְצוּהָ אוֹתָנּוּ לְלַמּוֹד זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ דְּוּוּקָא, שְׁתוּרַת
 הַרְשָׁב"י מֵאִיר עַד סוֹף הַדּוֹרוֹת, וְצָרִיךְ לְלַמּוֹד וְלֹא לְתַתּ מְנוּחָה לְקְדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא עַד שְׂיִגְאָלְנוּ (זוהר פְּנִיחָס רי"ט).
 וְכָל מִי שְׂיִשְׁתַּדֵּל לְקַרֵּא זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ אֲפִילוּ בְּקִרְיָא לְבַד... הַרִי הוּא
 כְּהוֹגָה וּמְפָרֵשׁ אֶת הַשָּׁם, שְׂיֵשׁ כּוּחַ בּוֹ לַעֲשׂוֹת נְסִים אֲפִילוּ בְּלֹא יְדִיעָה,
 וְיִגַּן עֲלָיו בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא [הַרְמ"ז קע"ח:].

§ ————— § זוהר תהלים § ————— §

שְׁשׂוֹאֵר קַרְסְלֵי בְּנֵי אָדָם הִלְכוּ בָּהּ. אַרְח - שֶׁהוּא נִפְתַּח מִזְמַן
 מוּעָט (זה אורח, כמו שנאמר (איוב לד) וארח לחברה עם פעלי און), וְעַל
 הָאֲרַח הִזָּה כְּתוּב, (משלי ד) וְאַרְח צְדִיקִים כְּאוֹר נִגְהַ הוֹלֵךְ
 וְאוֹר עַד נְכוֹן הַיּוֹם. אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

עבתימו: ה יושב בשמים ישחק אדני ילעג למו: ה אז

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

צבאו על ירושלים המק בשרו והוא עמיד על רגליו. רבי אבא אמר משמו של רב ייסא סבא, וכך אמר רבי שמעון, עתיד הקדוש ברוך הוא להחיות את כל אותם המלכים שהציקו לישראל ולירושלים, את אנדריאנוס, ללופינוס, ונבוכדנצר, ולסנחריב, ולכל שאר מלכי העמים שהחריבו ביתו, ולהשליט אותם כבתחלה, ויתכנסו עמהם שאר העמים. ועתיד הקדוש ברוך הוא להפרע מהם בגלוי סביב ירושלים. זהו שכתוב וזאת תהיה המגפה אשר יגף ה' את כל העמים אשר צבאו על ירושלים. אשר יצבאו לא כתוב, אלא אשר צבאו. אז כתוב וברב גאונך תהרס קמיה. וזה לזמן שיבא המשיח כתוב, ושירה זו היא שירת העולמים.

יושב בשמים ישחק – זה יצחק

יושב בשמים ישחק וכו' (ב, ד): [זוהר ויקרא פ' מצורע (דף ט"ד)] רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים ב) יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו. יושב בשמים ישחק – זה יצחק שבא מצד היין, מאיר בראשונה, וצוחק, ואחר כך זועם ומגרש. זהו שכתוב יושב בשמים ישחק, ולא כתוב יושב שמים. ישחק, מאיר וצוחק. ועל כן הדין מאיר וצוחק להם לרשעים. ואחר כך מה כתוב? אז ידבר אלימו באפו ובחרונו יכהלמו. וכך דרכי הרשעים – הקדוש ברוך הוא מאיר להם בעולם הזה, ומאיר להם כמו יין שמאיר בראשונה, ואחר כך זועם והורג.

יְדַבֵּר אֵלַימוּ בְּאִפּוֹ וּבְחַרְוֵנוּ וּבְחַלְמוֹ: וּ וְאֲנִי נִסְכְּתִי
מִלְּפִי עַל צִיּוֹן חַר קְדָשֶׁי: וְ אֲסַפְּרָה אֶל חַק יְהוָה: וְאֲנִי
אָמַר אֵלַי בְּנֵי אֶתָּה אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְּתִיךָ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

והקדוש ברוך הוא מושך את הרשעים, אם יחזרו כנגדו - יפה. אם לא - הוא מכלה אותם מאותו העולם הבא, ואין להם בו חלק וישמדו מהכל. בא להטהר - מסייעים להם, והקדוש ברוך הוא מטהר אותם ומקרב אותם אליו וקורא עליהם שלום. זהו שכתוב שלום שלום לרחוק ולקרוב וגו'.

משיח יבשר את - סוד החק

אֲסַפְּרָה אֶל חַק ה' אָמַר אֵלַי בְּנֵי אֶתָּה אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְּתִיךָ (ב).

(ז): [זוהר במדבר 9' בלק (דף ר"ג):] וְזֶהוּ וּמַגְבְּעוֹת אֲשׁוּרָנוּ.

בישיבה העליונה גבעת חסר ו' (גבוהת הכל אותה עליונת הכל).
בישיבת הרקיע ומגבעות, באות ו'. ומשלים לשני צדדים.
אחד, שהרי הגבעת הזו לא נפרדת מבנה לעולמים ואינה עוזבת אותו, ועל כן נכלל ו' אתה לעולם. ואחד, שהרי גבעה שלמטה, בנה שנכלל עמה צריך לעתיד לבא כשיבא מלך המשיח לקחת לו גבעת עליונה, ולהכניסו תוך כנפיה כדי לחזק אותו ולהעמידו בחיים עליונים, וממנה יצא באותו יום מלך המשיח. וסוד זה - (תהלים ב) 'אספרה אל חק ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך'. עתיד אני לומר לאותו מקום שנקרא חק ולבשרו, (ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך). באותו

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יום ממש יוציא אותו החק ההוא מתחת כנפייה בכמה חיים, בכמה עטרות, בכמה ברכות כראוי. ואותו חק לא ישאר לבדו. יפלל בו משיח אחר, בן יוסף, ושם יתחזק, ולא במקום אחר. ומשום שהוא גבעה תחתונה שאין בה חיים, ימות משיח זה ויהרג, וימות עד שתלקט גבעה זו חיים מאותה גבעה עליונה, ויקום.

אני היום ילדתיך – עבור מי נחשב בן

אספרה אל חק ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך (ב, כ)

(זוהר שמות 9' תרומה (דף קנ"ח):) **שמיום שירש אדם**

נשמה שכלולה מהקדוש ברוך הוא ושכינתו, מאותה שעה נקרא בן. אמר תנא אחד, וכי מאותו יום שירש אדם נשמה כלולה מהקדוש ברוך הוא ושכינתו יקרא בן מנין לנו? מהפסוק הזה שאמר דוד בספר תהלים, (תהלים ב) 'אספרה אל חק ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך'. אמר לו המנורה הקדושה, רועה הנאמן, מה זה היום ילדתיך? אלא בשבילך אמר דוד ברוח הקדש אני היום ילדתיך. הן עוד היום גדול, באותו שנאמר בו (דברים לד) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. אתה קימת בשכינה ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך – שהינו הגוף, ובכל נפשך – שהינו הנשמה, שחמשה שמות יש לה: נשמה, רוח, נפש, חיה, יחידה. ובכל מאדך – בכל ממונך.

בשנת י"ג למצות מקבל נפש אצילות דכלל ישראל

אמר אלי בני אתה (ב, ז): [זוהר שמות 9' משפטים (דף צ"ח):] **בא**

ח שֶׁאֵל מִמֶּנִּי וְאַתָּנָה גוֹיִם נִחַלְתָּךְ וְאַחֲזַתְךָ אִפְסֵי
 אָרֶץ: ט תִּרְעַם בְּשֹׁבֵט בְּרוֹזַל כְּבָלִי יוֹצֵר תִּנְפְּצִים:
 י וְעַתָּה מְלָכִים הִשְׁבִּילוּ הוֹסֵרוּ שְׁפִטֵי אָרֶץ:
 יא עֲבְדוּ אֶת יְהוָה ^{יְהוָה} בִּירְאָה וְגִילוּ בְרַעְדָּה:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וּרְאָה, כָּל מִי שֶׁהוּא זוֹכֵה לְשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנִים וּמַעֲלָה, נִקְרָא
 בֶּן לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל. וְכָל מִי שֶׁהוּא מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעֲלָה
 וְזוֹכֵה בָהֶם, נִקְרָא בֶּן לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְדָאִי. (דברים יד) בָּנִים
 אַתֶּם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם. כְּשֶׁהֲגִיעַ דְּוָד לְשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה וְזָכָה
 בְּאוֹתוֹ יוֹם שֶׁנִּכְנַס לְאַרְבַּע עֶשְׂרֵה, אָז כָּתוּב (תהלים ב) 'ה' אָמַר
 אֵלַי בְּנֵי אִתָּה אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְּתִיךָ'. מָה הַטַּעַם? שֶׁהָרִי מִקְדָּם
 לָזֶה לֹא הָיָה לוֹ בֶּן, וְלֹא שָׂרְתָה עָלָיו נִשְׁמָה עֲלִיוֹנָה, שֶׁהָרִי
 בְּשָׁנוֹת עֲרָלָה הוּא הָיָה, וּמִשּׁוֹם כֵּךְ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְּתִיךָ, הַיּוֹם
 וְדָאִי יִלְדְּתִיךָ. אֲנִי, וְלֹא הֵצֵד הָאֲחֵר, כְּמוֹ שֶׁהָיָה עַד עַכְשָׁו, אֲנִי
 לְבַדִּי. בֶּן עֶשְׂרִים שָׁנִים, מָה כָּתוּב בְּשִׁלְמָה? (משלי ד) כִּי בֶּן
 הֵייתִי לְאָבִי, לְאָבִי מִמֶּשׁ וְדָאִי.

לְעִבּוֹד אֶת ה' בִּירְאָה וְגִילוּ וּבְשִׁמְחָה

עֲבְדוּ אֶת ה' בִּירְאָה וְגִילוּ בְרַעְדָּה (ב, יא): [זוהר ויקרא פ' אחרי מות
 (דף טו.)] אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרָן. רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח, (תהלים
 ב) 'עֲבְדוּ אֶת ה' בִּירְאָה וְגִילוּ בְרַעְדָּה'. וְכָתוּב (שם ק) עֲבְדוּ אֶת
 ה' בְּשִׁמְחָה כִּי לִפְנֵי בְרִנְנָה. הַפְּסוּקִים הֵלְלוּ קָשִׁים זֶה עַל זֶה.
 אֲלֹא כֵךְ שְׁנִינוּ, עֲבְדוּ אֶת ה' בִּירְאָה - שֶׁכָּל עֲבוּדָה שְׂרוּצָה בֶּן

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אדם לעבד לפני רבונו, בראשונה צריך יראה, לפחד ממנו. ומשום הפחד של אדונו ימצא אחר כך שיעשה בשמחה את מצוות התורה, ועל פן כתוב, (דברים י) מה ה' אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה. וגילו ברעדה - שאסור לאדם לשמח יותר בעולם הזה. וזה בדברי העולם. אבל בדברי תורה ובמצוות התורה צריך לשמח. אחר כך ימצא אדם שיעשה בשמחה את מצוות התורה, שכתוב עבדו את ה' בשמחה.

[דף נ"ו ע"ב] רבי אבא אמר, עבדו את ה' ביראה - סוד הדבר הוא. עבדו את ה' ביראה, איזו יראה פאן? אלא כמו שבארנו, שכתוב (משלי א) יראת ה' ראשית דעת, וכתוב (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת ה'. יראת ה' - כך נקרא הקדוש ברוך הוא. רבי אלעזר אמר, עבדו את ה' ביראה - מי שרוצה לעשות עבודת אדונו, מאיזה מקום מתחיל, ובאיזה מקום יכון את העבודה ליחד את שם רבונו? חזר ואמר, ביראה. ביראה היא הראשית, ממטה למעלה. (כא ראה, בני אהרן הרי בארנו, והרי נתבאר הדבר). בא ראה, מה כתוב פאן אחרי מות, ואחר כך - דבר אל אהרן אחיך וגו' בזאת יבא אהרן? אלא מפאן הראשית להזהיר את הכהנים, כל מי שצריכים להזהר בזאת הזו, וזוהי יראת ה'.

עבדו את ה' ביראה (ב, יא): [זוהר במדבר פ' שלח לך (דף קס"ה.)] בא וראה, אותו רקיע פשוט בגלגול, מנגן בנגון, ומקול נהמת המים הנובעים לא ידוע אותו נגון. כל אותם האגנים שבארבעה צדדים מתמלאים מנביעת המים שנובעים מי

יב נִשְׁקוּ בַר פֶּן יֵאָנַף וְתֵאָבְדוּ דְרָךְ כִּי יִבְעַר בְּמַעַט אַפּוֹ
אֲשֶׁרֵי כָּל חוֹסֵי בּוֹ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שהוא בפנים, בשני צדדים עומד שם. אחד בשמחה, שאין שמחה כמותה שמחה בעולם, לקיים (שם ק) עבדו את ה' בשמחה. ואחד ביראה, שאין יראה כמותה יראה בעולם, לקיים (שם ב) עבדו את ה' ביראה.

מוֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לֹא הָיָה בַחֲטָא – בְּאֲדָם הִרְאִישׁוֹן
נִשְׁקוּ בַר (ב, יב): [זוהר חדש (דף קכ.)] בְּאוֹתוֹ זְמַן שִׁיּוּצָאוּ הַדְּבָרִים
הִלְלוּ מִפִּי הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, יִרְדָּה שְׂכִינָה וְנִשְׁקָה
אוֹתוֹ, וְכָל אוֹתָם רֵאשִׁי יְשִׁיבוֹת בְּרִכּוֹ אוֹתוֹ, וְהַרְוֵעָה הַנְּאֻמָּן
בְּרַךְ אוֹתוֹ וְנִשְׁקָה אוֹתוֹ. בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן זָקֵן אֶחָד הַזְּמַן אֵלָיו.
פָּתַח וְאָמַר, נִשְׁקוּ בַר, שֶׁהוּא סֵלֶת נְקִיָּה, טְפָה קְדוּשָׁה זוֹ שֶׁל
הַתּוֹרָה שֶׁל מֹשֶׁה שֶׁנִּתְּנָה לָנוּ עַל יְדוֹ, שֶׁלֹּא הָיָה בּוֹ פְּסֻלַּת שֶׁל
מִץ וְתִבְּן. שְׁמִי שְׁאִין פְּסֻלַּת בְּנִשְׁמָתוֹ, הוּא בֵּן שֶׁל הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא וְשְׂכִינָתוֹ. שֵׁישׁ בֵּן מֵאוֹתָה חֲטָה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ הָאֵילָן
שְׂאֵכֵל אָדָם הִרְאִישׁוֹן הָיָה חֲטָה. ח"ט מִץ וְתִבְּן, שֶׁבִּשְׂבִילוֹ
אָמַר דָּוִד (תהלים נא) הֵן בְּעוֹזֵן חוֹלְלָתִי וְגו'. וּבְזִמְן שֶׁהָאוֹת ה',
שֶׁהִיא חֲמִשָּׁה מֵינֵי לַחֵם, הִיא בְּכִסּוּי דָּרָה בֵּין (הַרְוּדִפִּים אַחֲרֶיהָ)
הַרְשָׁעִים בְּגִלוּת, שֶׁנֶּאֱמַר עֲלֵיהֶם (תהלים א) 'לֹא כֵן הַרְשָׁעִים כִּי
אִם כִּמִּץ אֲשֶׁר תִּדְפְּנוּ רוּחַ' – י' שֶׁהִיא מַעֲשֵׂה שְׁלוֹ, לֹא
מִתְחַבֵּר עִמּוֹ. וּמִשׁוֹם זֶה מִץ וְתִבְּן פְּטוּרִים מִן הַמַּעֲשֵׂר,
וּמִשׁוֹם זֶה נִשְׁקוּ בַר. נִשְׁקוּ בַר, שֶׁהַשְּׁפָתִים הַעֲלִיּוֹנוֹת שֶׁל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הרועה הנאמן, שהם ההשקאה שלהם בשני עמודי אמת, שהם למודי ה'. והצדיק הוא לשון למודים, הוא לשון למעלה, ואות ברית למטה.

ועוד נשקו בר, בשפתים העליונות השכינה העליונה, שכן עולה שכינה לחשבון שפ"ה. החוט שסובב אותה הוא אותה כריכה, החוט של זרקא שמקיף את השפה הוא חוט של חסד, והוא חוט של זהב. והוא קו ירק מהצד של תשובה שסובב כל העולם. שלשה חוטים הם למעלה שסובבים את בת העין, שעליהם נאמר (שיר ז) עיניך ברכות בחשבון על שער בת רבים. מה זה בת רבים? בת עין אלו שלשת האבות. שלשה גונים הם של העין. עין המים שאין לה הפסק, עין המים. ומשם נשקו בר להאיר עולמות בסודות נסתרים של התורה. באותו זמן קם אותו זקן ונטל מקלע בידו. פתח ואמר, המנורה הקדושה, עד עכשו היא מקלע בידך, מכאן ואילך הרי התעלית בעליונים, שמר עצמך מהאבנים שלה. שהרי בפני הצדיקים היא מתעלה בתפלות שלהם אל בעלה. ובמעשים שלהם של האבן הזו, כשירדת למטה היא אבן בחן, שעליה נאמר (תהלים יא) ה' צדיק יבחן. ובה נתנסו האבות. ומשום זה נאמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים, שהם האבות.

ג א מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו:

— שִׁימוּשׁ תְּהִלִּים —

לכאב ראש וכתף

מזמור לדוד בברחו... ה' מה רבו צרי. (ג, א): [שימוש תהלים לפרק ג] למען דחש כתפיה ורישיה אמור על שמן זית ותן מלח וימשח.

— זוהר תהלים —

הטעם למושגות "מזמור" לדוד בעת צרה

מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו (ג, א): נוהר
 בראשית פ' ויצא (דף קנא:): וַיֵּרָא וַהֲנִיחַ בְּאֵר בַּשָּׂדֶה
 וְגו'. רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים ג) 'מזמור לדוד
 בברחו מפני אבשלום בנו'. בפסוק הזה התעוררו
 החכמים, אבל מזמור לדוד, למה אמר שירה? אם משום
 שבנו הוא שקם עליו, יותר קינה היה צריך להיות, שהרי
 הרע עליו על האדם קצת מקרוביו משאחר הרבה. אלא
 מזמור לדוד, אמר שירה, וכך בקש דוד, שחשב שהקדוש
 ברוך הוא סלק את חטאו לעולם ההוא. כיון שראה שפאן
 בעולם הזה רוצה לגבות ממנו, שמח. עוד, שראה שעליונים
 ממנו היו בעולם שברחו, וכלם לבדם. יעקב ברח, שכתוב
 (הושע יב) ויברח יעקב שדה ארם, וברח לבדו. משה ברח,
 שכתוב (שמות כ) ויברח משה מפני פרעה, וברח לבדו. ודוד
 ברח, כל אותם שליטי הארץ וכל אותם גבורי הארץ וראשי
 ישראל, כלם ברחו עמו, וסובבים מימינו ומשמאלו

ב יְהוָה מִה רַבּוּ צָרֵי רַבִּים קָמִים עָלַי: ג רַבִּים
 אֹמְרִים לְנַפְשִׁי אֵין יְשׁוּעָתָה לִּי בֵּאלֹהִים ^{הַקֹּדֶם בְּעַל הַחַיִּים} סֵלָה:
 ד וְאַתָּה יְהוָה ^{הַקֹּדֶם בְּעַל הַחַיִּים} מִגֵּן בְּעַדֵי כְּבוֹדִי וּמְרִים רֹאשִׁי:

— זוהר תהלים —

לשמר אותו מכל הצדדים. כיון שראה השבח הזה, אמר
 שירה.

אף על פי שהיה בורח ונגרש ממלכותו לא מנע עצמו לומר
 שירה לפני הקדוש ברוך הוא

מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו (ג, א): [זוהר חדש פ' נח
 (דף כט:)] רבי פתח, בכנסת ישראל כנגד הקדוש ברוך
 הוא, וישלח את הערב. שאמר רבי פנחס, כתוב ויאמר דוד
 כו' קומו ונברחה כי לא תהיה לנו פליטה מפני אבשלום.
 ואף על פי שברח, מה כתוב בו? (תהלים ג) 'מזמור לדוד
 בברחו מפני אבשלום בנו'. ואף על פי שהיה בורח ונגרש
 ממלכותו, לא מנע עצמו מלומר שירה לפני הקדוש ברוך
 הוא ולשוב ולהתחנן לפניו. וישלח את הערב, זהו דוד,
 שהיה קורא עמהם תמיד כעורב.

חותמים בברכה אצל דוד המלך כמו אצל אברהם אבינו

'ואתה ה' מגן בעדי ומרים ראשי (ג, ד): [זוהר בראשית פ'
 ג' דף לז (דף צב:)] רבי יוסי פתח ואמר, (תהלים ג) 'ואתה ה'
 מגן בעדי כבודי ומרים ראשי'. אמר דוד, אף על גב שכל בני
 העולם יבואו לערוך עמי קרב - ואתה ה' מגן בעדי. בא ראה,

ה קולי אל יהוה אקרא ויענני מהר קדשו סלה:
 ו אני שכבתי ואישנה הקיצותי פי יהוה
 וסמכני: ז לא אירא מרובות עם אשר סביב שתי
 עלי: ח קומה יהוה הושיעני אלהי פי

זוהר תהלים

כתוב מגן בעדי. אמר דוד לקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, מפני מה לא עושים בי חתימה של ברכה כמו שחותמים ברכה באברהם, שכתוב אנכי מגן לך, ואומרים מגן אברהם? אמר הקדוש ברוך הוא לדוד: אברהם כבר בחנתו וצרפתו, ועומד לפני בקיום שלם. אמר לו דוד: אם כך, (שם כו) בחנני ה' ונסני צרפה כליותי ולבי. כיון שעשה אותו הדבר של בת שבע, נזכר דוד לפניו על מה שאמר. אמר (שם יז) בחנת לבי פקדת לילה צרפתי כל תמצא זמתי כל יעבר פי. אני אמרתי בחנני ה' ונסני, ואתה בחנת לבי. אני אמרתי צרפה כליותי, ואתה צרפתי כל תמצא, לא מצאת אותי כראוי. זמתי כל יעבר פי - מי יתן והדבר הזה שחשבת, שלא יעבר את פי. ועם כל זה חותמים בו הברכה, שאנו אומרים מגן דוד. ומשום כך אמר דוד, ואתה ה' מגן בעדי כבודי ומרים ראשי. [וח] ודאי דרגה זו הכבוד שלי שאני מתעטר בו.

יעקב ועשו בכו

קומה ה' הושיעני אלהי פי הבית את כל איבי לחי

הַכִּיֹּת אֶת כָּל אֹיְבֵי לְחֵי שְׁנֵי רִשְׁעִים שִׁבְרֹתָ:
 ט לִיהוָה — הִישׁוּעָה עַל עַמְּךָ בְּרִכְתֶּךָ סֵלָה:

— זוהר תהלים —

שְׁנֵי רִשְׁעִים שִׁבְרֹתָ (ג, ח): [זוהר בראשית פ' וישלח (דף קעא:)]
 וַיִּשְׁקְהוּ נְקוּד לְמַעְלָה, כִּי לֹא נִשְׁקוּ בְּרָצוֹנוֹ. וְשָׁנִינוּ, מֵה
 זֶה שִׁכְתוּב (משלי כז) וְנִעְתָּרוֹת נְשִׁיקוֹת שׁוֹנָא? זֶה בְּלָעַם
 כְּשִׁבְרָךְ אֶת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהָרִי לֹא בָרַכְם בְּרָצוֹן הַלֵּב. אִף
 כָּאֵן נִעְתָּרוֹת נְשִׁיקוֹת שׁוֹנָא - זֶה עָשׂוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
 כְּתוּב (תהלים ג) 'קוּמָה ה' הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהֵי כִּי הַכִּיֹּת אֶת כָּל
 אֹיְבֵי לְחֵי שְׁנֵי רִשְׁעִים שִׁבְרֹתָ'. וְשָׁנִינוּ, אֵל תִּקְרִי שִׁבְרֹתָ
 אֲלֵא שִׁבְרֹתָ, שֶׁהָרִי גָדְלוֹ שָׁנִיו וְחָשַׁב לְנִשְׁף אוֹתוֹ וְכוּ'.
 וְעַל זֶה וַיִּכְפוּ, זֶה בְּכָה וְזֶה בְּכָה, וּבְאֵרוֹהָ הַחֲבָרִים.

יחשב בעת הגלות צער השכינה ויגאל - לה' הישועה

ל'ה' הישועה על עמך ברכתך סלה (ג, ט): [זוהר ויקרא פ' אמור (דף צ"א:)]
 עוֹד פָּתַח וְאָמַר, (תהלים ג) 'לה' הישועה על עמך ברכתך
 סלה'. לה' הישועה - כֶּף שָׁנִינוּ, אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל, שֶׁלְּכָל מְקוֹם
 שִׁגְלוֹ, שִׁכְנִינָה גִלְתָּה עִמָּהֶם. כְּשִׁיִּצְאוּ יִשְׂרָאֵל מֵהַגְּלוּת, לְמִי
 הַגָּאֵל - לְיִשְׂרָאֵל אוּ לְקִדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא? אֲלֵא הָרִי פְּרִשׁוּהָ בְּכַמָּה
 כְּתוּבִים, וְכָאֵן - ל'ה' הישועה וְדָאֵי. מְתִי? עַל עַמְּךָ בְּרִכְתֶּךָ סֵלָה.
 בְּשַׁעָה שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׁגִּיחַ בְּבְרָכוֹת עַל יִשְׂרָאֵל לְהוֹצִיא
 אוֹתָם מִן הַגְּלוּת וּלְהִיטִיב לָהֶם, אָזִי - ל'ה' הישועה וְדָאֵי. וְעַל כֵּן
 שָׁנִינוּ שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יָשׁוּב עִם יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת. זֶהוּ
 שִׁכְתוּב, (דברים ד) וְשָׁב ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוֹתֶךָ וְרַחֲמֶךָ.

ד א לַמְנַצֵּחַ בְּנִגְיֹנוֹת מְזֻמֹּר לְדָוִד: ב בְּקִרְאֵי עֲנִי
אֱלֹהֵי תקין על הסינים **צִדְקֵי בְּצַר הִרְחַבְתָּ לִּי חָנְנִי וְשָׁמַע**
תַּפְלְתִּי: ג בְּנֵי אִישׁ עַד מָה בְּבוֹדֵי לְבַלְמָה תִּאָּהָבוּ רֵיק
תִּבְקְשׁוּ כָּזָב סֵלָה: ד וַדַּעוּ כִּי הַפֶּלֶא יְהוָה הַמַּלְאָכִים חָסִיד
לוֹ יְהוָה הַמַּלְאָכִים יִשְׁמַע בְּקִרְאֵי אֱלֹהֵי: ה רִגְזוּ וְאַל תִּחְטְאוּ:
אָמְרוּ בְּלִבְבְּכֶם עַל מִשְׁכַּבְּכֶם וְדַמּוּ סֵלָה: ו זָבְחוּ זִבְחֵי

— ❦ — **שימוש תהלים** — ❦ —

טב לכל דבעי

בקראי ענני וגו' (ד, ב): [שימוש תהלים לפרק ד] צלי יתיה בכל צפרא
 וזיל בכל מאי דבעי לך ואת מצלח, ואמור אותו ג' פעמים קודם
 צאת השמש עם שם שלו "ה י"ה. ויוצא מסוף פסוקים, " מן
 תפלת, ה' מן ודומו סלה, י מן לבטח תושיבני, ה' מן ובטחו אל

— ❦ — **זוהר תהלים** — ❦ —

רִגְזוּ וְאַל תִּחְטְאוּ: (ד, ה): [זוהר ויקרא 9' בחקותי (דף קי"ג):] **וְנָתַתִּי**
שָׁלוֹם בְּאָרְצְךָ וּשְׁכַבְתֶּם וְאִין מַחְרִיד וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פִּתַח,
'רִגְזוּ וְאַל תִּחְטְאוּ' וְגו'. רִגְזוּ וְאַל תִּחְטְאוּ, פְּסוּק זֶה פְּרִשׁוּהוּ,
שְׁצָרִיךְ בֶּן אָדָם לְהִרְגִיזוּ יֵצֵר טוֹב עַל יֵצֵר הָרָע, וַיִּפֶּה. אָבֵל
בְּשַׁעָה שִׁיּוֹרֵד הַלֵּילָה וּבֶן אָדָם שׁוֹכֵב עַל מִטָּתוֹ, כַּמָּה מְמַנִּים
עַל הַחֲקִים מִתְעוֹרְרִים בְּעוֹלָם, וְהוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים, וּבְנֵי
אָדָם צָרִיכִים לְהַחְרִד מִלְּפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּלְפַחֵד מִמֶּנּוּ,
בְּשִׁבִיל שְׁלֵא תִמְצָא נִפְשׁוֹ בְּתוֹכְם וַיִּנְצַל מֵהֶם, וַיִּצְטַרֵּךְ לוֹ לְבֶן
אָדָם שְׁלֵא יוֹצִיא מְלָה בְּפִיו מֵהֶם, כְּדֵי שְׁלֵא יַעוֹרֵר אוֹתָם אֱלֹהֵי

צִדְקַ וּבְטָחוֹ אֶל יְהוָה: ז רַבִּים אִמְרִים מִי יִרְאֵנוּ
 מִזֶּבֶן נִסָּה עָלֵינוּ אֹזֶר פָּנֶיךָ יְהוָה: ה נִתְּתָה שְׂמֹחָה
 בְּלִבִּי מֵעַתָּה דִּגְנָם וְתִירוֹשָׁם רָבוּ: ט בְּשָׁלוֹם יִתְּדוּ
 אֲשַׁכְּבָה וְאִישָׁן כִּי אֶתָּה יְהוָה: לְבָרֵךְ לְבָטָח
 תּוֹשִׁיבֵנִי:

— ❦ — שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים — ❦ —

יהוה, ואמור בכל פעם יהי רצון מלפניך י"ה י"ה השם הגדול
 הגבור והנורא שתצליח את דרכי ותישר אורחותי ותמלא
 משאלותי לטובה ותעשה חפצי היום הזה אמן אמן אמן סלה
 סלה סלה. - ועוד אי בעית למשאל כלום לבר נש, צלי יתיה
 ואמור, יהי רצון מלפניך י"ה י"ה השם הגדול וגו' שתתנני לחן
 לחסד ולרחמים בעיני (פלוני בן פלונית) ותמלא משאלותי היום הזה.
 - גם אם אתה צריך לשלטון לשאול ממנו כלום אמור ג"כ ז"פ
 עם שם שלו ותצליח.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

וְלֹא יִמָּצְאוּ עִמּוֹ. זְהוּ שְׁכָתוֹב אִמְרוּ בְּלִבְכֶם עַל מִשְׁכְּבְּכֶם
 וְדַמּוּ סֵלָה. שְׁלֵא יוֹצִיא מֵהֶם דְּבוּר בְּפִיו.

ה' א לְמַנְצַח אֵל הַנְּחִילוֹת מִזְמוֹר לְדָוִד: ב אָמְרִי
 הַאֲזִינָה יְהוָה־יְהוָה בֵּינָה הִגִּינִי: ג הַקְשִׁיבָה לְקוֹל
 שְׁוֹעֵי מַלְכֵי וְאֱלֹהֵי־יְהוָה־יְהוָה כִּי אֵלֶיךָ אֶתְפַּלֵּל: ד יְהוָה־יְהוָה
 בְּקֶרֶב תִּשְׁמַע קוֹלִי בְּקֶרֶב אֶעֱרֶךְ לְךָ וְאֶצְפָּה:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לרוח רע

אמרי האזינה וגו' (ה, ב): [שימוש תהלים לפרק ה] אי קאי רוח רע
 לקבלך צלי יתיה תמיד בכונה עד פסוק (כי אתה תברך צדיק) והוא
 אזלה. - ולמצוא חן, אם יש לך עבודה גבי שלטון קח שמן זית
 ואמור אותו ג' פעמים בזריחת השמש ובביאת השמש ותמשח
 פניך ידיך ורגליך.

— זוהר תהלים —

בְּקֶרֶב הוּא עֵת רְצוֹן לְהִתְפַּלֵּל - וְזֶהוּ זְמַן תְּפִלָּה

ה' בְּקֶרֶב תִּשְׁמַע קוֹלִי (ה, ד): [זוהר במדבר 9' בלק (דף ר"ד.)] רַבִּי
 אֶלְעָזָר הָיָה הוֹלֵךְ לְרֵאוֹת אֶת רַבִּי יוֹסִי חֲמִיו, רַבִּי אָבָא
 וְחֲבָרְיוֹ הֵלְכוּ עִמּוֹ. פָּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, 'ה' בְּקֶרֶב תִּשְׁמַע
 קוֹלִי וְגו'. ה' בְּקֶרֶב, אֵיזָה בְּקֶרֶב? אֵלָּא זֶה בְּקֶרֶב שֶׁל אַבְרָהָם
 שֶׁהִתְעוֹרַר בְּעוֹלָם, שֶׁכָּתוּב (בראשית כב) וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם
 בְּבֶקֶר. שֶׁהָיָה כְּשֶׁמִּגִּיעַ הַבֶּקֶר, אוֹתוֹ בְּקֶרֶב מִתְעוֹרַר בְּעוֹלָם,
 וְהוּא עֵת רְצוֹן לְכָל, וְלַעֲשׂוֹת טוֹב לְכָל הָעוֹלָם, לְצַדִּיקִים
 וְלָרָשָׁעִים. וְאֵזֶה זְמַן תְּפִלָּה הוּא לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ
 הַקְּדוֹשׁ.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה יוֹצֵא מִלְּאֶךָ רְפָאֵל וּרְפוּאוֹת בְּיָדוֹ

וְעַל זֶה, בְּשָׁעָה שֶׁבָּא הַבְּקָר, כָּל אוֹתָם אֲסִירֵי הַמֶּלֶךְ מוֹצֵאִים מְנוּחָה, זְמַן תְּפִלָּה הוּא עֲלֵיהֶם, וְכָל שָׁכֵן אוֹתָם שְׁחוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה וּמִבְקָשִׁים בְּקִשׁוֹתֵיהֶם לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ, מִשׁוּם שֶׁבְּשָׁעָה זוֹ יוֹצֵא מִמֶּנָּה אֶחָד לְצַד דְרוֹם, וּרְפָאֵל שָׁמוּ, וְכָל מִינֵי רְפוּאָה בְּיָדוֹ. וּמִצַּד דְרוֹם יוֹצֵאת רוּחַ אַחַת וּמְגִיעָה לְאוֹתוֹ הַמֶּמְנָה שֶׁמִּמֶּנָּה עַל הַרְפוּאָה. וּכְשֶׁמְגִיעָה הַרְפוּאָה לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא פּוֹקֵד לְבֵית דִּינּוֹ שֶׁלֹּא יִפְתָּחוּ בְּדִין, מִשׁוּם שֶׁהַחַיִּים בְּיַד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא בְיַדֵּיהֶם.

נְשָׁמוֹת הַצַּדִּיקִים בְּגֵן עֵדֶן מוֹדִים – וְהַשְּׂכִינָה מְלִיצָה טוֹב עַל בְּנֵיהָ

וּמִתוֹךְ שֶׁהוּא עֵת רְצוֹן, רָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא זְכוּת אוֹתוֹ הָאִישׁ. אִם יִמָּצֵא בְּתִפְלָה (יִפּה. ואם לא נחשב לו בשוגג) אוֹ שֶׁהוּא בְּעַל תִּשׁוּבָה – חָס עָלָיו. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה נִשְׁמָע קוֹל צַפְרִים הַמְקַנְנוֹת, שֶׁכְּתוּב (תהלים קד) אֲשֶׁר שָׁם צַפְרִים יִקְנְנוּ. וְאוֹתָן צַפְרִים מוֹדוֹת וּמְשַׁבְּחוֹת לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְאוֹתָהּ אֵילַת הַשֹּׁחַר מִתְעוֹרְרַת בְּעוֹלָם וְאוֹמְרַת, (שם לא) מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צִפְנָת לִירְאֶיךָ וְגו'. אִזּוֹ אוֹתוֹ מִמֶּנָּה יוֹצֵא, וְעוֹשֶׂה כָּל מַה שֶׁנִּצְטָוָה.

הַרְפוּאוֹת בְּיַדֵּי ה'

וְאִם תֹּאמַר שֶׁמִּינֵי רְפוּאָה בְּיָדוֹ כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ – לֹא כֵּךְ! שֶׁהֲרִי רְפוּאָה לֹא הִיְתָה, רַק בְּיַדֵּי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ. אֲבָל בְּשָׁעָה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁפוּקֵד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רְפוּאָה לְאוֹתוֹ הָאָדָם, הוּא יוֹצֵא,
וְכָל הַמְּקַטְרָגִים הַמְּמַנִּים עַל מַחְלוֹת רְעוֹת פּוֹחָדִים מִמֶּנּוּ. אִז
אוֹתָהּ הָרוּחַ שְׁנֹסְעָה מִצַּד דְּרוֹם מוֹשִׁיטָה לוֹ לְאוֹתוֹ אָדָם, וְהָרִי
הַרְפוּאָה נִמְצָאת, וְהַכֹּל בְּיַד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

בְּקָר שֶׁל חֶסֶד וּבְקָר יוֹסֵף

[דף ר"ד ע"ב] וְעַל זֶה כָּתוּב (שם ה) 'ה' בְּקָר תִּשְׁמַע קוֹלִי,
וְלֹא כָּתוּב ה' בְּבְקָר תִּשְׁמַע קוֹלִי. אֲלֵא לְגַבֵּי הַבְּקָר שֶׁל
אֲבָרְהָם הוּא אָמַר. 'בְּקָר אֲעַרְךָ לָךְ וְאַצְפָּה'. שְׁנֵי בְּקָר
לְמָה? אֲלֵא אֶחָד בְּקָר שֶׁל אֲבָרְהָם, וְאֶחָד בְּקָר שֶׁל יוֹסֵף,
שְׁכָתוּב (בראשית מד) הַבְּקָר אֹר, וּמְתַרְגְּמִים: בְּקָר מְאִיר,
מְאִיר וְדָאִי. אֲעַרְךָ לָךְ וְאַצְפָּה, מַה זֶה אֲעַרְךָ לָךְ? אֲלֵא
אֲסִדֵּר לָךְ נֵר שֶׁלְךָ לְהַדְלִיק, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (תהלים קלב) עֲרַכְתִּי
נֵר לְמִשְׁיַחִי. וְלְגַבֵּי הַבְּקָר שֶׁל יוֹסֵף הוּא אָמַר, שְׁאוֹתוֹ סְדוּר
שֶׁל נֵר שֶׁלוֹ הוּא.

הַשְּׁבַח שֶׁל דָּוִד שְׁצַפָּה יוֹתֵר מִכָּל

וְאַצְפָּה, מַה זֶה וְאַצְפָּה? הָרִי כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם מְצַפִּים
וּמְחַכְּסִים לְטוֹב הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאַפְלוּ
בְּהֵמוֹת הַשָּׂדֶה, וּמַה שְּׁבַח שֶׁל דָּוִד יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי
הָעוֹלָם? אֲלֵא דָּבָר זֶה שְׁאַלְתִּי, וְכַךְ אָמְרוּ לִי, וְהוּא דָּבָר
אֲמַת שְׁבָא מְרַחֵק.

הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרָא אֹר לְאוֹרוֹ

אֹר רֵאשׁוֹן שְׁבָרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִזְהִי מְאִיר עַד שְׁלֵא

ה כִּי לֹא אֵל חֶפְזֵי רָשָׁע אֲתָהּ לֹא יִגְרָךְ רָע: ו לֹא
יִתְיַצְּבוּ הוֹלָלִים לְנֶגְדַ עֵינֶיךָ שְׁנֵאתָ כָּל פְּעֻלֵי אָוֶן:

זוהר תהלים

יָכְלוּ הָעוֹלָמוֹת לְסַבֵּל אוֹתוֹ. מִה עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא?
עָשָׂה אוֹר לְאוֹרוֹ לְהִתְלַבֵּשׁ זֶה בְּזֶה. וְכֵן כָּל שְׂאֵר הָאוֹרוֹת,
עַד שְׁכָל הָעוֹלָמוֹת הִתְקַיְּמוּ בְּקִיּוּמָם וַיְכָלוּ לְסַבֵּל.

דוד תקן המלכות ואצפה לשון צפוי

וּמִשׁוּם כֶּךָ הִתְפַּשְׁטוּ דְרָגוֹת וְהִתְלַבְּשׁוּ אוֹרוֹת, וְהֵם נִקְרָאִים
כְּנַפִּים עֲלִיוֹנִים, עַד שְׂמִיָּעִים לְבַקֵּר זֶה שֶׁל יוֹסֵף,
וְהוּא לֹקַח כָּל הָאוֹרוֹת הָעֲלִיוֹנִים. וּמִתּוֹךְ שְׁכָל הָאוֹרוֹת
הָעֲלִיוֹנִים בּוֹ תְלוּיִים, זִיוו עוֹלָה מְסוּפָה הָעוֹלָם עַד סוֹף הָעוֹלָם
שְׁלֵמָעֵלָה, עַד שֶׁהָעוֹלָמוֹת שְׁלֵמָטָה לֹא יְכוּלִים לְסַבֵּל. בָּא דָּוִד
וְהִתְקִין נַר זֶה, כְּסוּי לְבַקֵּר זֶה שֶׁל יוֹסֵף לְהִתְכַּסּוֹת בּוֹ וּלְהַעֲמִיד
עוֹלָמוֹת שְׁלֵמָטָה בְּסִדּוֹר הַנֵּר הַזֶּה, וְעַל זֶה כָּתוּב בְּקַר אֶעֱרָךְ
לְךָ וְאַצְפָּה, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (שְׁמוֹת לז) וַיִּצְפְּהוּ זָהָב טָהוֹר. (וּמִשׁוּם
שְׁמוֹת נר, דוד תלוי בו וכי) וּמִשׁוּם שְׁמוֹת הַנֵּר הוּא שֶׁל דָּוִד וְבוֹ
תְלוּי, אָמַר שֶׁהוּא יִהְיֶה כְּסוּי לְבַקֵּר הַזֶּה. בָּא רַבִּי אֲבָא וּנְשָׁקוּ,
וְאָמַר, אֲלֵמָּלָא לֹא יֵצְאֵתִי לְדֶרֶךְ רַק לְשִׁמְעַ דְּבַר זֶה - דִּי לִי!
עַד שְׂאָדָם לֹא חָטָא הִיָּה עוֹלָה וְעוֹמֵד בְּחִכְמַת הָאוֹר הָעֲלִיוֹן
וְלֹא הִיָּה נִפְרָד מֵעֵץ הַחַיִּים

כִּי לֹא אֵל חֶפְזֵי רָשָׁע אֲתָהּ לֹא יִגְרָךְ רָע (ה, ה): [זוהר בראשית פ'
בראשית (דף ב:)] בָּא רֵאָה, עַד שְׂאָדָם לֹא חָטָא, הִיָּה עוֹלָה

— זוהר תהלים —

ועומד בַּחֲכֵמַת הָאוֹר הָעֲלִיּוֹן וְלֹא הָיָה נִפְרָד מֵעַץ הַחַיִּים. כִּינֹן
שֶׁהַגְּדִיל תֵּאֲנֹתוֹ לְדַעַת וְלִרְדַת לְמִטָּה, נִמְשָׁךְ אַחֲרֵיהֶם עַד
שֶׁנִּפְרָד מֵעַץ הַחַיִּים, וַיֵּדַע רָע וְעִזָּב הַטּוֹב לֹא יִגְוֶרֶךָ רָע. וְעַל
זֶה כָּתוּב 'כִּי לֹא אֵל חֲפִץ רָשַׁע אֶתָּה לֹא יִגְרָךְ רָע'. מִי שֶׁנִּמְשָׁךְ
אֲחֵר רָע, אֵין לוֹ דִּירָה עִם עֵץ הַחַיִּים.

לֹא יִגְוֶרֶךָ רָע – מִי זֶה שֶׁנִּקְרָא רָע!

כִּי לֹא אֵל חֲפִץ רָשַׁע אֶתָּה לֹא יִגְרָךְ רָע (ה, ה): [זוהר בראשית 9'
בראשית (דף נ:)] 'יִרָא ה' כִּי רַבָּה רַעַת הָאָדָם בְּאָרֶץ וְכָל יֵצֵר
מִחֲשֶׁבֶת לְבוֹ. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח, (תהלים ה) 'כִּי לֹא אֵל חֲפִץ רָשַׁע
אֶתָּה לֹא יִגְרָךְ רָע'. פְּסוּק זֶה נֶאֱמַר וּבְאֲרֻנוֹהוּ. אֲבָל בֵּא רָאָה,
מִי שֶׁנִּדְבַק בַּיֵּצֵר הָרַע וְנִמְשָׁךְ אַחֲרָיו, יִטְמָא הוּא וַיִּטְמָאוּ
אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר.

כִּי רַבָּה רַעַת הָאָדָם – כָּל הָרַעוֹת הֵיוּ עוֹשִׂים, וְלֹא נִשְׁלַם
חֲטָאָם עַד שֶׁהֵיוּ שׁוֹפְכִים דָּמִים לְחַנּוּם עַל הָאָרֶץ. וּמִי הֵם
שֶׁהֵיוּ מִשְׁחִיתִים דְּרַכָּם עַל הָאָרֶץ? זֶהוּ שֶׁכָּתוּב רַק רָע כָּל
הַיּוֹם. כָּתוּב כָּאֵן רַק רָע, וְכָתוּב שָׁם [לֹא יִגְרָךְ רָע, וְכָתוּב]
(בראשית לח) 'וַיְהִי עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רָע בְּעֵינֵי ה'.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְכִי רָע אֵינוֹ רָשַׁע? אָמַר לוֹ, לֹא. רָשַׁע – אֶפְלוּ
הַרִים יָדוּ עַל חֲבֵרוֹ, אִף עַל גֵּב שְׂלֵא עָשָׂה לוֹ דְּבַר, נִקְרָא
רָשַׁע, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שמות ב) וַיֹּאמֶר לְרָשַׁע לְמָה תִּכֶּה רַעְךָ. הַכִּיתָ
לֹא כָּתוּב, אֲלֵא תִכֶּה. אֲבָל רָע לֹא נִקְרָא אֲלֵא מִי שֶׁמִּשְׁחִית
דְּרָכּוֹ וּמִטְמָא עֲצָמוֹ וּמִטְמָא אֶת הָאָרֶץ, וְנוֹתֵן כַּח וְחֹזֵק לְרוּחַ

— זוהר תהלים —

הטמאה שנקראת רע, שכתוב רק רע כל היום. ולא נכנס בפלטרין ולא רואה פני שכינה, משום שבזה מסתלקת שכינה מן העולם. ומנין לנו? מיעקב. שכשהסתלקה ממנו שכינה, חשב שיש פסול בבניו שבגללם התחזקה בעולם רוח הטמאה ונגרע האור מהלבנה ופגם אותה. ואם תאמר למה? משום זה מטמא את המקדש והסתלקה שכינה מעל יעקב. כל שכן אותו שמטמא דרכו ומטמא עצמו שהוא מחזק את רוח הטמאה, ולכן כשנטמא נקרא רע.

חטא שנטמא בו אדם יותר בעולם הזה ובעולם הבא - מי ששופך זרעו לריק ומוציא זרע לחנם

כִּי לֹא אֵל חִפְזֵי רִשְׁעֵי אֲתָה לֹא יִגְרֹךְ רַע (ה, ה) : [זוהר בראשית פ'

וישב (דף קפח.)] וירע בעיני ה' אשר עשה וימת גם אתו. רבי חזי'א פתח, (קהלת יא) בבקר זרע את זרעך ולערב אל תנח ידך וגו'. בא ראה כמה ראוי לאדם להזהר מחטאיו ולהזהר במעשיו לפני הקדוש ברוך הוא, משום שכמה שלוחים וכמה ממנים הם בעולם שהם הולכים ומשוטטים ורואים את מעשי בני האדם ומעידים עליו [ד"ח עליהם], והכל כתובים בספר. בגלל זה לא נכנס למחצה ולא רואה תאר פניו של עתיק יומין, כמו שלמדנו, כתוב כאן 'לא יגרך רע', וכתוב ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה', ומשום כך כתוב (ישעיה א) ידיכם דמים מלאו. אשרי חלקו של האיש שירא מרבונו ויהיה שמור מדרך רעה, ויטהר עצמו להשתדל ביראת רבונו. ובא וראה, בכל אותם החטאים שנטמא בהם האדם יותר

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּעוֹלָם הַזֶּה, זֶהוּ חֲטָא שְׁנַטְמָא בּוּ אָדָם יוֹתֵר בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא - מִי שְׁשׁוּפֵךְ זָרְעוֹ לְרִיק וּמוֹצִיא זָרַע לְחַנּוּם בְּיַד
אוּ בְּרִגְלָא וְנַטְמָא בּוּ, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (תהלים ה) 'כִּי לֹא אֵל חֲפֵץ
רָשַׁע אֶתָּה לֹא יִגְרָךְ רָע'.

כִּי לֹא אֵל חֲפֵץ רָשַׁע אֶתָּה לֹא יִגְרָךְ רָע (ה, ה): נוהר
בראשית פ' ויחי (דף ר"ט:): לְמַדְנּוּ, אוֹתוֹ הַצְּדִיק שֶׁהַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא מְתַרְצֶה בּוּ, וְהַכְּרוֹז קוֹרֵא עָלָיו שְׁלֹשִׁים יָמִים
בֵּין צְדִיקֵי גֵן הָעֵדֶן, כָּל הַצְּדִיקִים שְׂמִיחִים, כָּל הַצְּדִיקִים
בָּאִים וּמַעֲטָרִים מְקוֹמוֹ שֶׁל אוֹתוֹ הַצְּדִיק עַד שְׂיָבֵא לְמַדָּר
אֶת דִּיּוּרוֹ בִּינְיָהֵם. וְאִם רָשַׁע הוּא, הַכְּרוֹז קוֹרֵא עָלָיו
בְּגִיחָנָם שְׁלֹשִׁים יוֹם [עליו], וְכָל הַרְשָׁעִים כָּלָם עֲצוּבִים.
כָּלָם פּוֹתְחִים: וַי, שְׁהָרֵי דִין חֲדָשׁ מִתְעוֹרֵר כְּעֵת בְּגִלְלוֹ
שֶׁל פְּלוֹנֵי. כְּמָה שׁוֹמְרֵי הַחֶק מְזַדְּמָנִים כְּנֶגְדּוֹ וּמְקַדְּיָמִים
לוֹ: וַי, אוֹי לְרָשָׁע אוֹי לְשֹׂכְנּוֹ. וְכָלָם פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים:
אוֹי לְרָשָׁע רָע כִּי גְמוּל יִדְּיו יַעֲשֶׂה לוֹ. מַה זֶה [טעם] גְּמוּל
יִדְּיו? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, לְכָלֵל [להוציא] מִי שְׁזוֹנָה בְּיָדוֹ
לְהוֹצִיא וּלְהַשְׁחִית זָרְעוֹ לְרִיק. שְׁהָרֵי שְׁנִינוּ, כָּל מִי שְׁמוֹצִיא
זָרְעוֹ לְרִיק נִקְרָא רָע, וְלֹא רוֹאֶה פְּנֵי שְׂכִינָה, שְׂכַתוֹב (תהלים
ה) 'כִּי לֹא אֵל חֲפֵץ רָשַׁע אֶתָּה לֹא יִגְרָךְ רָע', וְכַתוּב (בראשית
לב) וַיְהִי עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רָע. אַף כָּאן, אוֹי לְרָשָׁע רָע -
אוֹי לְאוֹתוֹ רָשָׁע שֶׁהוּא רָע, שְׁעָשָׂה עֲצָמוֹ רָע, כִּי גְמוּל
יִדְּיו יַעֲשֶׂה לוֹ - לְכָלֵל מִי שְׁזוֹנָה בְּיָדוֹ לְהוֹצִיא וּלְהַשְׁחִית
זָרְעוֹ לְרִיק, וְלִזְה טוֹרְדִים אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם יוֹתֵר מִכָּלָם.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בא תראה, שהרי כתוב אוי לרשע [רע]. כִּיּוֹן שְׁכַתוּב אוי לרשע, למה רע? אלא כמו שאמרנו, שעשה עצמו רע, וכתוב לא יגרף רע, וכלם עולים וזה לא עולה. ואם תאמר, שאר רשעים שהרגו בני אדם? בא ראה, כלם עולים והוא לא עולה. מה הטעם? הם הרגו בני אדם אחרים, וזה הרג בניו ממש, שפך דמים רבים. בא ראה, בשאר רשעי העולם לא כתוב וירע בעיני ה', וכאן כתוב וירע בעיני ה' אשר עשה. מה הטעם? משום שכתוב ושחת ארצה. שנינו, אמר רבי יהודה, אין לך חטא בעולם שאין לו תשובה פרט לזה, ואין לך רשע שלא רואה פני שכינה פרט לזה, שכתוב לא יגרף רע, כלל. אמר רבי יצחק, אשרי הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ. מה זה לעולם יירשו ארץ? אמר רבי יהודה, כמו שכתוב (תהלים קטז) אתה לך לפני ה' בארצות החיים.

טרם שחטאו היו שומעים קול מלמעלה ויודעים את החכמה העליונה ולא פוחדים כיון שחטאו אפלו קול שלמטה לא יכלו לעמוד בו

כי לא אף חפץ רשע אתה לא יגרף רע (ה, ה): [נזוהר שמות פ' כי תשא - דף קצ"ג:] בא וראה, טרם חטא אדם, היה עולה ועומד בחכמת האור העליון, ולא היה נפרד מעץ החיים. כיון שהגדיל תשוקתו לדעת ולרדת למטה, נמשך אחריהם, עד שנפרד מעץ החיים, וידע רע ועזב הטוב. ולכן כתוב (תהלים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

(ה) 'כִּי לֹא אֵל חָפֵץ רָשַׁע אָתָּה לֹא יִגְרַךְ רָע'. מִי שֶׁנִּמְשָׁךְ בְּרַע, אֵין לוֹ דִּיּוּר עִם עֵץ הַחַיִּים. וְטָרַם שֶׁחֲטָאוּ, הָיוּ שׁוֹמְעִים קוֹל מְלַמְעֵלָה וַיּוֹדְעִים אֶת הַחֲכָמָה הָעֲלִיוֹנָה וְלֹא פּוֹחַדִּים. כִּיּוֹן שֶׁחֲטָאוּ, אֶפְלוּ קוֹל שְׁלִמְטָה לֹא יִכְלוּ לַעֲמֹד בּוֹ.

כְּמוֹ זֶה, טָרַם שֶׁחֲטָאוּ יִשְׂרָאֵל, בְּשַׁעָה שֶׁעָמְדוּ יִשְׂרָאֵל עַל הַר סִינַי, הָעֵבְרָה מֵהֶם זְהֵמְתוּ שֶׁל הַנְּחֹשׁ הַזֶּה, שֶׁהָרִי אֶז בְּטוֹל שֶׁל יֵצֵר הָרַע הִיָּה בְּעוֹלָם, וְדָחוּ אוֹתוֹ מֵהֶם, וְאֶז נֶאֱחָזוּ בְּעֵץ הַחַיִּים וְעָלוּ לַמַּעְלָה, וְלֹא יָרְדוּ לַמַּטָּה. אֶז הָיוּ מַכִּירִים וְהָיוּ רוֹאִים אֶסְפֵּקֲלִיּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת, וְעֵינֵיהֶם הוֹאָרוּ, וְשִׁמְחוּ לְהַכִּיר וּלְשַׁמֵּעַ. וְאֶז חָגַר אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בַּחֲגוּרוֹת שֶׁל אוֹתֵיּוֹת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שֶׁלֹּא יוֹכַל לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם הַנְּחֹשׁ הַזֶּה, וְלֹא יִטְמֵא אוֹתָם כְּבָרָאשׁוֹנָה. כִּיּוֹן שֶׁחֲטָאוּ בְּעַגְלָה, הָעֵבְרוּ מֵהֶם כָּל אוֹתָן הַדְּרָגוֹת וְהָאוֹרוֹת הָעֲלִיוֹנִים, וְהָעֵבְרָה מֵהֶם חֲגוּרַת כְּלֵי הַזֵּיץ שֶׁהַתַּעֲטָרוּ מֵהַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ הָעֲלִיוֹן, וְהַמְּשִׁיכוּ עֲלֵיהֶם הַנְּחֹשׁ הָרַע כְּמַקְדָּם, וְגָרְמוּ מוֹת לְכָל הָעוֹלָם. וְאַחַר כֵּךְ מָה כָּתוּב? וַיֵּרָא אֶהָרֶן וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת מִשֶּׁה וְהִנֵּה קֶרֶן עוֹר פָּנָיו וַיִּירָאוּ מִגִּשְׁתֵּי אֱלֹהִים.

בֵּא וּרְאֵה, מָה כָּתוּב בְּרָאשׁוֹנָה? (שְׁמוֹת יד) וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה. וְכֻלָּם רָאוּ אֶת הַזְּהָרִים הָעֲלִיוֹנִים נְאוּרִים בְּאֶסְפֵּקֲלִיָּה הַמְּאִירָה, שֶׁכָּתוּב (שֵׁם כ) וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת. וְעַל הַיָּם הָיוּ רוֹאִים וְלֹא פּוֹחַדִּים, שֶׁכָּתוּב זֶה אֵלֵי וְאַנְוָהוּ. אַחַר שֶׁחֲטָאוּ, פָּנֵי הַסִּרְסוּר לֹא הָיוּ יְכוּלִים לְרְאוֹת. מָה כָּתוּב? וַיִּירָאוּ מִגִּשְׁתֵּי אֱלֹהִים. וּבֵא וּרְאֵה, מָה כָּתוּב בְּהֶם?

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עַדֵּים מֵהַר חוֹרֵב, שֶׁהֶעֱבְרוּ מֵהֶם אוֹתָם כְּלֵי זִין שֶׁהִתְחַבְּרוּ בָּהֶם בְּהַר סִינַי, כְּדִי שְׁלֹא יִשְׁלַט אוֹתוֹ הַנְּחָשׁ הָרַע. כִּיּוֹן שֶׁהֶעֱבְרוּ מֵהֶם, מַה כָּתוּב? וּמֹשֶׁה יִקַּח אֶת הָאֵהָל וְנִטָּה לוֹ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה הַרְחֵק מִן הַמַּחֲנֶה. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מַה הַפְּסוּק הַזֶּה לְזֶה? אֶלֶּא כִּיּוֹן שֶׁיֵּדַע מֹשֶׁה שֶׁהֶעֱבְרוּ מִיִּשְׂרָאֵל אוֹתָם כְּלֵי זִין עַל־יוֹנִים, אָמַר, הֲרִי וְדַאי מִכַּאֲן וְהִלָּא הַנְּחָשׁ הָרַע יָבֵא לְדוֹר בִּינֵיהֶם. וְאִם יַעֲמֵד הַמַּקְדָּשׁ כַּאֲן בִּינֵיהֶם, יִטְמָא. מִיָּד – וּמֹשֶׁה יִקַּח אֶת הָאֵהָל וְנִטָּה לוֹ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה הַרְחֵק מִן הַמַּחֲנֶה. מִשׁוּם שֶׁמֹּשֶׁה רָאָה שֶׁהֲרִי אֲזִי יִשְׁלַט הַנְּחָשׁ הָרַע מַה שְׁלֹא הָיָה מִקְדָּם לְכֵן.

לְהִתְפַּלֵּל עַל זֶרַע כָּשֵׁר

כִּי לֹא אֵל חֶפְץ רָשָׁע אֲתָה לֹא יִגְרָךְ רָע (ה, ה): [זוהר ויקרא פ' אָמוֹר (ד' צ' א')] עוֹד פָּתַח וְאָמַר, וְלֹא יִחַלֵּל זֶרְעוֹ בְּעַמּוּיֹ כִּי אֲנִי ה' מְקַדָּשׁוֹ. בֵּא רְאָה, כָּל מִי שֶׁמוֹצִיא זֶרַע לְבִטְלָה, לֹא זוֹכֵה לְרֵאוֹת פְּנֵי שְׁכִינָה, וְנִקְרָא רָע, שֶׁכָּתוּב (תהלים ה) 'כִּי לֹא אֵל חֶפְץ רָשָׁע אֲתָה לֹא יִגְרָךְ רָע'. זֶה מִי שֶׁמוֹצִיא אוֹתוֹ בְּיָדוֹ, אוֹ בְּאִשָּׁה אַחֲרַת שְׂאִינָה כְּשֶׁרָה. וְאִם תֹּאמַר שֶׁמוֹצִיא אוֹתוֹ בְּאִשָּׁה שְׂאִינָה מִתְעַבְּרַת, כִּךְ גַּם? לֹא. אֶלֶּא כִּמוֹ שֶׁאֲמַרְנּוּ. וְעַל כֵּן יִבְקֹשׁ אָדָם מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁיִּזְמִין לוֹ כְּלֵי כָּשֵׁר, שְׁלֹא יִפְגַּם זֶרְעוֹ. מִי שֶׁמוֹצִיא זֶרַע בְּכְלֵי שְׁלֹא כָּשֵׁר, פּוֹגֵם אֶת זֶרְעוֹ. אוֹי לְמִי שֶׁפּוֹגֵם אֶת זֶרְעוֹ. וּמַה בְּשֶׁאֵר בְּנֵי אָדָם כִּךְ – בְּכֵהֵן שֶׁעוֹמֵד לְמַטָּה כִּמוֹ שֶׁלְּמַעְלָה בִּקְדוּשָׁה עַל־יוֹנָה עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מאותו פגם וחסא יורדים ואין עולם

לא יגרף רע (ה, ה): [זוהר שמות פ' ויקהל (דף ר"ט:)] **בשעה** שדנים אותו באותו עולם, מסתכלים במעשיו. אם היה פוגם את סוד ברית הקדש שחתום בבשרו, ועכשו פוגם את הארון (הברית) שלו בזה - לזה אין חלק בצדיקים. מסתכלים בו ודנים אותו, ומוציאים אותו מכלל של אדם. כיון שהוציאו אותו מכלל של אדם, מוציאים אותו מכלל של כל האחרים שנועדו לחיי עולם, ונותנים אותו לאותו (ארון) צד שאינו נכלל בסוד של גוף האדם. כיון שנמסר לאותו צד - אוי לו שמכניסים אותו לגיהנם, ולא יוצא משם לעולמים. על זה כתוב, (ישעיהו טו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים בי וגו'. אותם שנשארו מכלל של אדם.

והדברים הללו, כשלא עשה תשובה שלמה, תשובה שראויה לכסות על כל מעשיו. ועם כל זה, טוב לו שלא יכנס לארון, שהרי כל זמן שהגוף עומד, הנשמה נדונית ולא נכנסת למקומה, פרט לאותם חסידים עליונים קדושים שראויים לעלות עם גופם. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא. משום שאין חטא קשה לפני הקדוש ברוך הוא כמו זה שמשקר ופוגם את אות ברית הקדש, וזה אינו רואה פני שכינה, ועל חטא זה כתוב, (בראשית לח) ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה'. וכתוב, (תהלים ה) 'לא יגרף רע'.

וְתֹאבֵד הַבְּרִי כְזֹב אִישׁ דְּמִים וּמְרָמָה יִתְעַב יְהוָה
 ח וְאֲנִי בְּרַב חֲסִדֶיךָ אָבוֹא בֵיתְךָ אֲשֶׁתְּחַוֶּה אֶל
 הֵיכַל קִדְשֶׁךָ בִּירְאָתְךָ: ט יְהוָה נַחֲנִי בְּצַדִּיקְתְּךָ

— זוהר תהלים —

עצה לאדם - כשהוא עולה בלילה על מטתו, צריך לקבל עליו את המלכות שלמעלה בלב שלם ולהקדים למסור לפניו את פקדון נפשו, ומיד נצול מכל המחלות הרעות ומכל הרוחות הרעות ולא שולטים עליו

וְאֲנִי בְּרַב חֲסִדֶיךָ אָבוֹא בֵיתְךָ אֲשֶׁתְּחַוֶּה אֶל הֵיכַל קִדְשֶׁךָ
 בִּירְאָתְךָ (ה, ח) : [זוהר הקדמת 190 זוהר דף יא.] בא ראה עצה

לאדם - כשהוא עולה בלילה על מטתו, צריך לקבל עליו את המלכות שלמעלה בלב שלם ולהקדים למסור לפניו את פקדון נפשו, ומיד נצול מכל המחלות הרעות ומכל הרוחות הרעות ולא שולטים עליו. ובבקר, כשקם ממטתו, צריך לברך לרבנו, ולהפגס לביתו, ולהשתחוות לפני היכל ביראה רבה, ואחר כך יתפלל תפלתו. ויקח עצה מאותם האבות הקדושים, שכתוב (תהלים ה) 'וְאֲנִי בְּרַב חֲסִדֶיךָ אָבוֹא בֵיתְךָ אֲשֶׁתְּחַוֶּה אֶל הֵיכַל קִדְשֶׁךָ בִּירְאָתְךָ'. כך פרושה, שלא צריך לאדם להפגס לבית הכנסת אלא אם נמלך בראשונה באברהם יצחק ויעקב, משום שהם תקנו התפלה לפני הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב וְאֲנִי בְּרַב חֲסִדֶיךָ אָבוֹא בֵיתְךָ - זה אברהם. אשתחוה אל היכל קדשך - זה יצחק. ביראתך - זה יעקב. וצריך להכלילם בראש, ואחר כך יפגס לבית

לְמַעַן שׁוֹרְרֵי (הושר) הַיָּשָׁר לְפָנַי דְּרַבְּךָ: י כִּי אֵין בְּפִיהוּ:
 נְבוֹנָה קָרַבְּם הוֹזֵת קָבֵר פְּתוּחַ גְּרוֹנָם לְשׁוֹנָם יַחְלִיקוֹן:
 יא הָאֲשִׁימָם אֱלֹהִים ^{תַּחַת הַשָּׁמַיִם} יִפְלוּ מִמַּעַצְוֹתֵיהֶם בָּרַב
 פְּשָׁעֵיהֶם הַדִּיחְמוּ בִּי מְרוּ בָךְ: יב וַיִּשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בָךְ
 לְעוֹלָם יִרְגְּנוּ וְתַסֵּךְ עֲלֵימוֹ וַיַּעֲלֶצּוּ בָךְ אֶהְבִּי שְׁמֶךָ:
 יג כִּי אַתָּה תִּבְרַךְ צְדִיק יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} כַּצְּנֵה רְצוֹן
 תַּעֲטֹרְנוּ:

— זוהר תהלים —

הַכְּנַסֵּת וַיִּתְפַּלֵּל תִּפְלָתוֹ. אֲזַ כָּתוּב (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי
 אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

עֲתִידִים הַצְּדִיקִים לְשִׁמּוּחַ עִם הַקַּב"ה כְּבִיכּוֹל

וַיִּשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בָךְ לְעוֹלָם יִרְגְּנוּ וְתַסֵּךְ עֲלֵימוֹ וַיַּעֲלֶצּוּ בָךְ
 אֶהְבִּי שְׁמֶךָ (ה, יב): [זוהר בראשית 9' וישב (דף קצג.)] כִּי
 גְּדוֹל יוֹם ה' וְנוֹרָא מְאֹד וּמִי יְכִילֵנוּ – שֶׁהוּא שׁוֹלֵט עַל הַכֹּל
 וְעֲלִיוֹן וְתַקִּיף עַל כָּל־ם, וְכָל־ם תַּחַת שְׁלֹטוֹנוֹ. אֲשֶׁר־י הַצְּדִיקִים
 שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה בָהֶם תְּמִיד לְזַכּוֹת אוֹתָם לְעוֹלָם
 הַבָּא וְלִשְׁמַח אוֹתָם בְּשִׁמְחַת הַצְּדִיקִים שְׁעֲתִידִים לְשִׁמַּח עִם
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכָתוּב (תהלים ה) וַיִּשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בָךְ
 לְעוֹלָם יִרְגְּנוּ וְתַסֵּךְ עֲלֵימוֹ וַיַּעֲלֶצּוּ בָךְ אֶהְבִּי שְׁמֶךָ.

כִּי אַתָּה תִּבְרַךְ צְדִיק ה' כַּצְּנֵה רְצוֹן תַּעֲטֹרְנוּ

כִּי אַתָּה תִּבְרַךְ צְדִיק בְּרַכּוֹת לְרֵאשׁ צְדִיק (ה, יב): [זוהר 9'

וְ לַמְנַצֵּחַ בְּנִגְיֹת עַל הַשְּׁמִינִית מְזֻמֹּר לְדָוִד:

— ❧ — ❧ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❧ — ❧

לחולי העינים

למנצח בנגינות על השמינית... אל באפך וגו' (ו, א): [שימוש תהלים לפרק ו] לחולי העינים. לחוש אותנו שבעה פעמים ביום שלשה ימים ויתרפא. ושם שלו הוא ושע"י. כיצד, י' מן "יבושו ויבהלו מאוד וכו'. ואמור. יהי רצון מלפניך השם הגדול הגבור והנורא היוצא מזה המזמור שהוא ושע"י, בעל הישועה שתושיעני מכל צער וחולי שיש לי וחשישה שיש לי בעיני כי לך הישועה והיכולת. - ועוד למי שהוא בצער בין בים בין ביבשה לחוש אותו ז"פ לעת צורך ואמור. יהי רצון מלפניך ישעי בעל הישועה שתושיעני ותצילני מכל צער כי לך הישועה והיכולת.

— ❧ — ❧ זוהר תהלים ❧ — ❧

בְּבְרִית רוֹאִים פְּנֵי הַשְּׂכִינָה

וְ לַמְנַצֵּחַ בְּנִגְיֹת עַל הַשְּׁמִינִית מְזֻמֹּר לְדָוִד (ו, א): [זוהר תורה ו, א] החברים דרשו שמזמור הזה נאמר על המילה שניתנה ביום השמיני רבי אבא הלך מטבריא למעון הקיץ של חותנו ורבי יעקב בנו היה עמו, כאשר עברו בכפר טרשא

זיו הזוהר

א. יש מסתפקים אולי זה הדרש על קפיטל י"ב למנצח על השמינית, אבל נראה יותר דשייך לכאן, כי התפלות של זה הקפיטל שתבוא לו רפואה שינצל משאול ושיבושו ויבהלו כל אויביו, בכל זה נשען על זכות מצות המילה כמובא כאן בדרשות הזוהר ובשאר הדרשות של חלק א' (דף צג:).

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

ביקש מהם בעל הבית שילינו אצלו, יען כי למחר יהיה אצלו ברית מילה של בנו הנולד לו, א"ר אבא זאת הבקשה של מצוה היא ולראות פני השכינה נלין פה, ישבו שם כל היום ההוא, וכל אותו הלילה עסקו בתורה.

בִּיּוֹן שְׁנַכְנְסוּ בְּזֶה הַחֶלֶק נִקְרְאִים צְדִיקִים

פתח רבי אבא ואמר (ישעי' ס) "ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ" וגו', דבר זה הרי ביארו החברים מפני מה כתוב ועמך כלם צדיקים, וכי כל ישראל צדיקים הם, והלא כמה רשעים יש בהם בישראל, כמה חוטאים וכמה פושעים שעוברים על מצות התורה, אלא כך למדנו בסוד של משנה, זכאים הם ישראל, שעושים קרבן של רצון להקב"ה שמקריבים בניהם ביום השמיני לקרבן, וכאשר נימולים נכנסים בזה החלק הטוב של הקב"ה, שכתוב: "וצדיק יסוד עולם" (משלי י), וכיון שנכנסו בזה החלק של צדיק נקראים צדיקים, ודאי כלם צדיקים, ועל כן "לעולם ירשו ארץ", ככתוב (תהלים קיח) "פתחו לי שערי צדק אבא בס" וגו', וכתוב "זה השער לה' צדיקים יבאו בו", אותן שנימולו ונקראים צדיקים, נצר מטעי, נצר מאותן הנטיעות שנטע הקב"ה בגן עדן וזאת הארץ אחת מהן, ולכך יש להם לישראל חלק טוב

זיו הזוהר

ב. פירוש בגן עדן העליון עולם הבינה, והנטיעות הן ז' הספירות מן חסד עד מלכות, וזהו שאמר והאי ארץ חד מנייהו, רצה לומר המלכות.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

עזבו, הוא יעיד שישראל מקיימים זה הברית, והרי למדנו על מה נענש אליהו, על שאמר מלשינות על בניו לפני הקב"ה:

אין העולם מתקיים אלא על הברית הזו

עוד פתח רבי אבא ואמר (שופטים ה) "בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה'", "מה זה ראו דבורה וברק שפתחו במקרא זה, אלא כך למדנו אין העולם מתקיים אלא על הברית הזו, שנאמר (ירמ' לג) "אם לא בריתי יומם ולילה" וגו', שהרי שמים וארץ על זה מתקיימים, ולפיכך כל זמן שישראל מקיימים זה הברית, חוקות שמים וארץ מתקיימים בקיומם, וכל זמן שחס ושלום ישראל מבטלים זה הברית, שמים וארץ אין מתקיימים, וברכות אינן נמצאות בעולם, בוא וראה שאר האומות אין שולטים על ישראל אלא כאשר מבטלים מהם ברית הזו, ומה בטלו מהם, שלא עשו הפריעה ולא נתגלה הברית, ועל כן כתוב "ויעזבו בני ישראל את ה' וגו' וימכרו אותם ביד סיסרא", ויעזבו את ה' ממש, עד שבאתה דבורה והתנדבה לכל ישראל בדבר הזה, אז נכנעו שונאיהם תחתם וזהו שלמדנו שאמר הקב"ה ליהושע, והלא ישראל ערלים הם ולא נתפרעו ולא נתגלו ואין מקיימים ברית שלי, ואתה רוצה להכניסם לארץ ולהכניע שונאיהם (יהושע ה) שוב מול את בני ישראל שנית, ועד שנתפרעו ונתגלה זה הברית לא נכנסו לארץ ולא נכנעו שונאיהם, אף כאן כיון שנתנדבו ישראל לקיים זה הברית כראוי נכנעו שונאיהם תחתם והברכות חזרו לעולם, זה שכתב "בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה'". (זוהר חלק א' דף צ"ג).

זוהר תהלים

זוכה ונוטרו השכינה אינה פורשת ממנו

פתח אחר ואמר (איוב יט) "ומבשרי אחזה אלוה", מהו ומבשרי, ומעצמי היה צריך לומר, אלא מבשרי ממש, ומה היא, שכתוב (ירמיה יא) "ובשר קדש יעברו מעליך", ונאמר (בראשית יז) "והיתה בריתי בבשרכם", שלמדנו בכל זמן שנרשם האדם עם רושם הקדוש של זה האות, ממנו יכול לחזות להקב"ה, ממנו ממש, ונשמה הקדושה נדבקת בו, ואם לא זכה שלא נטר זה האות מלטמאו, מה כתוב (איוב ד) "מנשמת אלוה יאבדו", לפי שהרושם של הקב"ה לא נשמר, ואם זוכה ונוטרו השכינה אינה פורשת ממנו, ומתי תשרה עליו, כאשר נושא אשה וזה האות נכנס במקומו, שלמדנו סוד של וא"ו ה"ה הולכים כאחד כדמיון זכר ונקבה נשתתפים כאחד והם אחד, ובכך חסד עליון שורה עליהם ונתעטר במדרגת הזכר ונמתקת מדרגת הנקבה".

על כן זכאים הם ישראל קדושים בעולם הזה ובעולם הבא עוד למדנו אלו"ה כך הוא, אל זה אור החכמה, וזכר, הנקבה השתתפותם יחד נקרא אלו"ה, ונשמה הקדושה במקום

זיו הזוהר

ד. רצה לומר תפארת בחי' זכר ומלכות בחי' נקבה. [המבלה"ד: וזהו יחוד ו"ה שבשם הקדוש]. ה. חסד עליון היינו השפע הבאה מן אבא ואמא חכמה ובינה אתעטר תחלה בדכורא פירוש בתפארת, וממנו נשפע למלכות על יד ספירת היסוד שעל ידי זה נמתקים הדינים שבה. [המבהל"ד: ומתייחד השם הוי"ה ברוך הוא]. ו. נהירו דחכמתא זו הארת

ב יהוה אל באפק תזכיתני ואל בַחַמַתְךָ תִּסְרַנִּי:
 ג חַנְּנֵי יְהוָה כִּי אִמְלֵל אֲנִי רַפְאֵי יְהוָה כִּי
 נִבְהֵלוּ עַצְמוֹ: ד וּנְפָשִׁי נִבְהֵלָה מְאֹד (ואת) וְאַתָּה יְהוָה
 עַד מָתִי: ה שׁוֹכֵחַ יְהוָה חֲלָצָה נַפְשִׁי הוֹשִׁיעֵנִי
 לְמַעַן חֲסִדְךָ: ו כִּי אֵין בַּמּוֹת זְכָרְךָ בִּשְׂאוֹל מִי יוֹדֵה לָךְ:
 ז יִגְעַתִּי בְּאַנְחָתִי אֲשַׁחַח בְּכָל לַיְלָה מִמָּתִי בְּדַמְעָתִי עֵרְשִׁי
 אֲמַסֶּה: ח עֲשֵׂשָׁה מִפֶּעַם עֵינַי עֲתָקָה בְּכָל צוֹרְרָי: ט סוֹרוּ
 מִמֶּנִּי כֹל פְּעֻלֵי אֵוֶן כִּי שָׁמַע יְהוָה קוֹל בְּכִי:
 י שָׁמַע יְהוָה תַּחֲנֻנָּתִי יְהוָה תַּפְּלִתִּי יִקַּח:
 יא יבִּשּׁוּ וַיִּבְהֵלוּ מְאֹד כֹּל אִיבֵי יִשְׁבּוּ יִבְשּׁוּ רָגַע:

———— זוהר תהלים ————

הוזהר נאחזתו והכל תולה באות הוזה, ועל כן כתוב "ומבשרי אחזה אלו"ה", שזוה שלמות הכל, מבשרי ממש מזה האות ממש, ועל כן זכאים הם ישראל קדושים שדבקים בו בהקב"ה, זכאים הם בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב (דברים ד) "ואתם הדבקים בה' אלהיכם", ולפיכך "חיים כלכם היום". (זוהר חלק א' דף צ"ד.).

זיו הזוהר

השפע מן החכמה אבא, ו ה דכר ונוקבא היינו תפארת ומלכות, והכל בכלל הוא השם אלו"ה. ז. פירוש שהנשמה נשתלשלת לזה העולם על יד היחוד של תפארת ומלכות, ושם יש לה אחיזה וחיבור שיונקת משם השפעה.

א שְׁגִיזוֹן לְדָוִד אֲשֶׁר שָׁר לַיהוָה ^{תהי' בעל הכולל} ^{בענין תפלות ביום} עַל דְּבָרֵי בּוֹשׁ בֶּן יִמִּינִי ב יְהוָה ^{אתה ה' אלהי} אֱלֹהֵי ^{תהי' בעל הכולל} ^{בענין תפלות ביום} בְּךָ חֲסִיתִי
 הוֹשִׁיעֵנִי מִכָּל רִדְפֵי וְהַצִּילֵנִי: ג פֶּן יִטְרַף פְּאַרְיָה נַפְשִׁי
 פֶּרֶק וְאֵין מַצִּיל: ד יְהוָה ^{אתה ה' אלהי} אֱלֹהֵי ^{תהי' בעל הכולל} ^{בענין תפלות ביום} אִם עָשִׂיתִי

שימוש תהלים

להבריה שונאיך

שגיון לדוד וגו' (ז, א): [שימוש תהלים לפרק ז] הוא טוב שלא יוכלו בני אדם להזיקך ולהבריא שונאך דאתי בתרך ואינן חוזרים. ושם שלו הוא א"ל עליון. א' מן "אשר שר. ל' מן "אודה בחלופי דא"ל ב"ם ואמור. יהי רצון מלפניך אל עליון שתהפוך לב שונאי כמו שהפכת לב שונאי אברהם אבינו בהזכירו זה השם. - ועוד אם יש לך שונא קח קדרה חדשה ותמלא אותה ממקור המים ואמור ד' פעמים מן "קומה ה' באפך עד סוף המזמור, ושפוך אותו במקום שונאך ואתה מתגבר עליו ואמור בכל פעם יהי רצון מלפניך אל עליון שתפיל ותכניע (פלוני בן פלוני) אויבי וקמי לפני אמן אמן אמן סלה סלה סלה. - ועוד למאן דאית ליה דינא אמור אותה קדמי דינא ואמור יהי רצון מלפניך אל עליון שתוציאני לזכות ותדינני לכף זכות.

זוהר תהלים

שגיון לדוד - מהו השגיון

שְׁגִיזוֹן לְדָוִד אֲשֶׁר שָׁר לַה' עַל דְּבָרֵי בּוֹשׁ בֶּן יִמִּינִי (ו, א):
 [זוהר שמות פ' בשלח (דף מ"ה.)] עַל שְׁגִינּוֹת, מַה זֶה עַל
 שְׁגִינּוֹת? עַל שְׁגִיאוֹת הָיָה צְרִיף (לכתב), כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים
 ט) שְׁגִיאוֹת מִי יִבִּין. אֶלָּא [הכל הוא. אבל] שְׁגִינּוֹת, כְּמוֹ

זאת אם יש עול בכפי: ה אם גמלתי שולמי רע
 ואחלצה צוררי ריקם: ו ירהף אויב נפשי וישג וירמם
 לארץ תי וכבודי לעפר ישפן סלה: ז קומה יהוה
 באפק הנשא בעברות צוררי ועזרה אלי משפט
 צוית: ח ועדת לאמים תסוכבך ועליה למרום שובה:
 ט יהוה ידין עמים שפטני יהוה בצדקי
 ובתמי עלי: י יגמר נא רע רשעים ותכונן צדיק ובחן
 לבות ובליות אלהים צדיק: יא מגני על אלהים
 מושיע ישרי לב: יב אלהים שופט צדיק

זוהר תהלים

שנאמר (שם ז) 'שגיון לדוד'. מיני תשבחות היו לפני
 הנביאים להשרות עליהם רוח נבואה, כמו שנאמר (שמואל
 א י) ופגעת חבל נביאים ירדים מהבמה ולפניהם גבל ותף
 וגו', וכתוב ועתה קחו לי מנגן וגו'. וכל שפן חבקוק
 שהצטרף לו יותר מכלם, לנחת הרוח, ולבשם את אותו
 מקום, להמשיך עליו רוח נבואה. וכן כמו כף כל
 הנביאים, פרט למשה שעלה על כל שאר נביאי העולם.
 אשרי חלקו!

באור בחינת מדת קל האם הוא מדה של חסד או דין

אלהים שופט צדיק ואל זעם בכל-יום (ו, יב): זוהר ויקרא פ' צו
 (ד' טז): זה קרבן אהרן. רבי חזקיה פתח, (תהלים קמה)

וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם: יג אִם לֹא יָשׁוּב חֲרָבוּ יִלְמְזוּשׁ קִשְׁתּוֹ
 דְרֹךְ וַיְבוֹנְנָה: יד וְלוֹ חֵבִין בְּלִי מוֹת חֲצִיו לְדִלְקִים יַפְעֹל:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

צדיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו. צדיק ה' בכל דרכיו, הרי שנינו, כמה יש לבני אדם להתבונן בכבוד רבונם שלא יסוו מדרכם החוצה, שהרי בכל יום ויום הדין תלוי בעולם, משום שהעולם נברא ועומד על הדין. ולכן צריך אדם להשמר מחטאיו, שלא ידע את הזמן שהדין שורה עליו. יושב בביתו - הדין שורה עליו. יוצא מביתו החוצה - הדין שורה עליו, ולא ידע אם ישוב לביתו ואם לא. יוצא לדרך - על אחת כמה וכמה, שהרי הדין יוצא כנגדו. זהו שכתוב (שם פה) צדק לפניו יהלך. משום כך צריך להקדים ולבקש רחמים מלפני המלך כדי שינצל מן הדין בשעה שהוא שורה בעולם, שהרי בכל יום ויום שורה הדין בעולם. זהו שכתוב 'ואל זעם בכל יום'. עתה יש לומר, הרי שנינו, והתעוררו החברים, אל בכל מקום חסד הוא, כמו שנאמר (דברים ט) האל הגדל, וזה אור של חכמה עליונה, ואתה אמרת ואל זעם בכל יום. עזב הפסוק כל אלו השמות ואחז בזה. אם כן, לא עומדים הדברים. ועוד, שכתוב (ישעיה ט) אל גבור, או שנעמיד אותו בדין, או שנעמיד אותו ברחמים.

אף כך שמענו, הרשעים מהפכים רחמים לדין. שאין לה בכל אלו כתרים עליונים של המלך הקדוש שלא כלולים רחמים בדין, ודין ברחמים. ורשעים מהפכים רחמים לדין.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

[דף ל"א ע"א] אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה, טוֹב בְּזֶה שְׁכָתוֹב אֶל גְּבוּר, אֲלֵא אֵל זַעַם בְּכָל יוֹם מֵהוּ? שֶׁהָרִי בְּכָל יוֹם וַיּוֹם עוֹמֵד בְּדִין, בֵּין שְׁבִנֵי הָעוֹלָם זְכָאִים, בֵּין שְׁלֵא זְכָאִים. לֹא הִיָּה בִידּוֹ. בָּאוּ וּשְׁאַלוּ לוֹ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר לָהֶם, וַדַּאי אֵל זַעַם בְּכָל יוֹם, וְהָרִי בְּאַרוּחַ הַחֲבָרִים, לְעֵתִים הוּא דִין וּלְעֵתִים הוּא רַחֲמִים. אִם זוֹכִים בְּנֵי הָעוֹלָם, הָרִי אֵל עוֹמֵד, וְהוּא חֲסֵד. וְאִם לֹא זוֹכִים, הָרִי אֵל עוֹמֵד, וְנִקְרָא גְבוּר, וְעַל זֶה עוֹמֵד בְּכָל יוֹם. אֲבָל דְּבַר נֶאֱדָה הוּא, אֵל בְּכָל מְקוֹם זֶהוּ אוֹר (רב) הַחֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה, וְעוֹמֵד בְּקִיּוּמוֹ בְּכָל יוֹם, שְׁכָתוֹב (תהלים נו) חֲסֵד אֵל כָּל הַיּוֹם. וְאֵלְמֵלֵא שְׁאֵל הַזֶּה מִתְעוֹרֵר בְּעוֹלָם, לֹא יְכוּל הָעוֹלָם לְעַמֵּד אִפְלוּ שְׁעָה אַחַת מִלְּפָנֵי הַדִּינִים הַקָּשִׁים שְׁמִתְעוֹרְרִים בְּעוֹלָם בְּכָל יוֹם. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (בראשית ב) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָה, אֵל תִּקְרִי בְּהַבְרָאָה אֲלֵא בְּאַבְרָהָם, בְּהַתְעוֹרְרוֹת שֶׁל אַבְרָהָם עוֹמְדִים, וְכִשְׁמִתְעוֹרֵר אַבְרָהָם בְּעוֹלָם, כָּל אוֹתָם הַדִּינִים שְׁנִמְצָאִים בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, הוּא דוּחָה אוֹתָם הַחוּצָה וְלֹא עוֹמְדִים לְפָנָיו. זֶהוּ שְׁכָתוֹב וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם. נִזְעַם אוֹ זַעוּם בְּכָל יוֹם לֹא כְתוּב, אֲלֵא זַעַם. בְּכָל יוֹם וַיּוֹם שְׁנִמְצָא דִין, דוּחָה אוֹתָם הַחוּצָה, וְהוּא עוֹמֵד וּמְבַשֵּׁם אֶת הָעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֲסֵדוֹ. וְאֵלְמֵלֵא זֶה, לֹא יְכוּל הָעוֹלָם לְעַמֵּד אִפְלוּ רַגַע אֶחָד. וְלִכְּן הִכָּל עוֹמֵד מִשׁוּם אַבְרָהָם. וְזֶה שְׁכָתוֹב אֵל גְּבוּר. לֹא שֶׁהוּא גְבוּר, אֲלֵא הַפְּסוּק הַזֶּה רְמַז הוּא שְׁרוּמֵז לְאַבּוֹת, וְרְמַז הוּא שְׁרוּמֵז לְאַמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה הַקְּדוּשָׁה, שְׁכָתוֹב פֶּלֶא יוֹעֵץ אֵל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

גבור אבי עד שר שלום. פלא - זו החכמה העליונה שמפלאה ומכסית מהכל, כמו שנאמר (דברים יז) כי יפלא ממך דבר. יועץ - זהו נהר עליון ששופע ויוצא ולא פוסק. וזה יועץ לכל ומשקה את הכל. אל - זה אברהם, כמו שבארנו האל הגדול. גבור - זה יצחק, שכתוב הגבור. אבי עד - זה יעקב, שאוחז בצד הזה ובצד הזה ועומד בקיום שלם. שר שלום - זה צדיק, שהוא השלום של העולם, שלום הבית, שלום הגבירה. באו רבי חזקיה ורבי יהודה ונשקו את ידו. בכו ואמרו: אשרי חלקנו ושאלנו את זה. אשרי הדור שאתה שרוי בתוכו.

אהרן הניף את הלויים להשקיט את מדת הגבורה

ואל זעם בכל יום (י, יב): [זוהר במדבר פ' בהעלותך (דף קנ"א:)]
והניף אהרן את הלויים תנופה לפני ה'. רבי יהודה שאל את רבי אבא, למה היה הכהן מניף את הלויים? אמר לו, משל למה הדבר דומה? לתינוק כשהוא בוכה וכועס, מה עושין כדי לפייסו? אמר לו רבי יהודה, מניפין אותו ומנענעים אותו כדי לשקו.

אמר לו רבי אבא, יהודה יהודה, מלה זאת באה לידך ולא חקרת בה?! והלא ישמעו אזניך מה שפיה מדבר! כך היא מדת הגבורה, כועסת ורוגזת, שכתוב (בראשית מט) שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיים, וכתוב ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה, לפי שהם מתגברים ומתקשים באפם

מו הַנֶּה יִחַבֵּל אֲנִי וְהָרַח עִמָּל וַיֵּלֶד שָׂקָר: מו בּוֹר בָּרָה
 וַיִּחַפְּרֶהוּ וַיִּפֹּל בְּשַׁחַת יַפְעַל: ז יֵשׁוּב עִמָּלֹ בְּרֵאשׁוֹ וְעַל
 קַדְקָדוֹ חָמְסוֹ יֵרֵד: יח אֹדְדָה יְהוָה יְהוָה פְּצַדְקוֹ
 וְאַזְמֶרָה שֵׁם יְהוָה יְהוָה עֲלֵינוּ:

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

וְעַבְרַתֶּם לְצֵאת לַעֲשׂוֹת דִּין לְכָלוֹת וּלְהַכְרִית בְּנֵי הָעוֹלָם, אֲזִי
 הַכֵּהֶן, שֶׁהוּא הַחֶסֶד הָעֲלִיּוֹן, מְנִיף אוֹתוֹ הַצַּד שֶׁל הַלְוִיִּם, שֶׁהוּא
 מֵדַת הַגְּבוּרָה, כְּדֵי לְשַׁכַּף וּלְשַׁקֵּט רְגִזָּה וְכַעֲסָה, כְּדֵי שִׁישְׁתַּבְּרוּ
 הַשְּׁעָרוֹת מִכָּל שׁוּלִיָּהֶן וְלֹא יִתְגַּבְּרוּ וְלֹא יִתְחַזְּקוּ, כְּעֵין דְּגָמָא זו
 הַכֵּהֶן שֶׁמְנִיף אֶת הַלְוִיִּם תְּנוּפָה כְּדֵי שִׁישְׁקֵט הַצַּד שֶׁל הַגְּבוּרָה
 שְׁלֵהֶן, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִתְעוֹרֵר הַדִּין בְּעוֹלָם. בָּא רַבֵּי יְהוּדָה וְנָשַׁק אֶת
 יָדָיו. וְכִשְׁיִתְעוֹרְרוּ הַדִּינִין בְּעוֹלָם, כָּל הַדִּינִים הַנִּמְצָאִים בְּכָל
 יוֹם וַיּוֹם, אֲבָרְהָם אָבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם הוּא דוֹחָה אוֹתָם לְחוּץ
 וְאֵינָם עוֹמְדִים לְפָנָיו, זֶהוּ שֶׁכָּתוּב וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם:

ח א לְמַנְצִיחַ עַל הַנַּגְתִּית מְזִמּוֹר לְדוֹד: ב יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
אֲדוֹנֵינוּ מָה אֲדִיר שְׁמוֹ בְּכָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר תָּנָה

שימוש תהלים

למצא חן

ה' אדונינו וגו' (ח, ב): [שימוש תהלים לפרק ז] למצוא חן. קח שמן זית ואמור עליו במוצאי היום ז"פ ג' ימים ומשח פניך ידיך ורגליך, והוא טוב ג"כ לנער הבוכה.

זוהר תהלים

נתינת התורה לעם ישראל בעלמא הדין

ה' אֲדוֹנֵינוּ מָה אֲדִיר שְׁמוֹ בְּכָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר תָּנָה הוֹדֵךְ עַל הַשָּׁמַיִם (ח, ב): [זוהר שמות פ' שמות דף ג' ע"א] כְּתוּב (דברים לג) ה' מְסִינֵי בָּא וְזָרַח מִשְׁעִיר לָמוֹ הוֹפִיעַ מֵהַר פָּאָרָן וְאֶתְּהַ מְרַבֶּבֶת קִדְשׁ מַה זֶה וְאֶתְּהַ מְרַבֶּבֶת קִדְשׁ? שְׁשִׁנֵּינוּ, כְּשֶׁרָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַת תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, בָּאוּ מַחְנוֹת שֶׁל מַלְאָכִים עֲלֵינוּנִים. פְּתַחוּ וְאָמְרוּ, (תהלים ח) 'ה' אֲדוֹנֵנוּ מָה אֲדִיר שְׁמוֹ בְּכָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר תָּנָה הוֹדֵךְ עַל הַשָּׁמַיִם, וְרָצוּ שְׁתוֹרָה תִּנָּתֵן לָהֶם. אָמַר לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכִי יֵשׁ בְּכֶם מוֹת? שְׁכַתוּב (במדבר יט) אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל. (דברים כא) וְכִי יִהְיֶה בְּאִישׁ חַטָּא מִשְׁפֵּט מוֹת וְהוּמַת. יֵשׁ בֵּינֵיכֶם חַטָּא? וְכִי אַתֶּם צְרִיכִים דִּינִים? יֵשׁ בֵּינֵיהֶם גְּזֵל אוֹ גְּנָבָה? שְׁכַתוּב (שמות כ) לֹא תִגְנַב. יֵשׁ בֵּינֵיכֶם נָשִׁים? שְׁכַתוּב לֹא תִנָּאֵף. יֵשׁ בֵּינֵיכֶם שֶׁקֶר? שְׁכַתוּב לֹא תַעֲנֶה בְרַעַף עַד שֶׁקֶר. יֵשׁ בֵּינֵיכֶם חֲמָדָה? שְׁכַתוּב

הוֹדָה עַל הַשָּׁמַיִם: ג מִפִּי עוֹלָלִים וַיִּנְקִים יִפְרֹת עֵז לְמַעַן

זוהר תהלים

לא תחמד. אָז לָשֵׁם מָה אַתֶּם רוֹצִים תוֹרָה? מִיָּד פִּתְחוּ וְאָמְרוּ, (תהלים ח) ה' אֲדַנְנוּ מֵה אֲדִיר שֶׁמֶךְ בְּכָל הָאָרֶץ. וְאֵלֹה אֲשֶׁר תִּנְהַה הוֹדָה עַל הַשָּׁמַיִם לֹא כִתוּב. וְעַל כֵּךְ וְאֵתָה מֵרַבְּבַת קֹדֶשׁ, אֲזַי מִיִּמִּינוּ אֵשׁ דַּת לָמוּ.

כְּשֶׁרוֹצֵה הַקָּב"ה לְהַעֲבִיר שְׁלֹטוֹן שֶׁל הָאָרֶץ, אֵינּוּ עוֹשֶׂה עַד שֶׁמַּעֲבִיר הַשְּׁלִיט שְׁלָהֶם בְּרַקִּיעַ, וְלֹא מַעֲבִיר אֶת הַשְּׁלִיט שְׁלָהֶם עַד שֶׁמִּמְנָה אַחֵר בְּמִקוּמוֹ

ה' אֲדַנְנוּ מֵה אֲדִיר שֶׁמֶךְ בְּכָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּנְהַה הוֹדָה עַל הַשָּׁמַיִם (ח, ב): [זוהר שמות פ' בשלח (דף מ"ט)] רַבִּי חֵיִיא רַבִּי יוֹסִי הָיָה הוֹלְכִים בְּמִדְבָּר. אָמַר רַבִּי חֵיִיא לְרַבִּי יוֹסִי, בֵּא וְאָמַר לָךְ, שֶׁכְּשֶׁרוֹצֵה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַעֲבִיר שְׁלֹטוֹן שֶׁל הָאָרֶץ, אֵינּוּ עוֹשֶׂה עַד שֶׁמַּעֲבִיר הַשְּׁלִיט שְׁלָהֶם בְּרַקִּיעַ, וְלֹא מַעֲבִיר אֶת הַשְּׁלִיט שְׁלָהֶם עַד שֶׁמִּמְנָה אַחֵר בְּמִקוּמוֹ, כְּדִי שְׁלֹא יִגְרַע [השלטון] הַשְּׁמוּשׁ שְׁלָהֶם בְּרַקִּיעַ, כְּדִי לְקַיֵּם מֵה שֶׁכְּתוּב (דניאל ד) וְלִמֵּי שִׁיחַפֵּץ יִתְנַנֶּה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי כֶּף הוּא.

פִּתְחֵה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (תהלים ח) ה' אֲדַנְנוּ מֵה אֲדִיר שֶׁמֶךְ בְּכָל הָאָרֶץ. ה' אֲדַנְנוּ - כְּשֶׁרוֹצֵה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשַׁבֵּר אֶת כַּח הָעַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, מִחֲזִיק דֵּינוּ עֲלֵיהֶם וְשׁוֹבֵר אוֹתָם, וּמַעֲבִיר מִלְּפָנָיו אֶת הַשְּׁלִיט שְׁלָהֶם. 'אֲשֶׁר תִּנְהַה הוֹדָה עַל הַשָּׁמַיִם', אֲשֶׁר נִתְּתָה הָיָה צְרִיף, אוֹ תִּנְהַה הוֹדָה. מֵהוּ אֲשֶׁר תִּנְהַה הוֹדָה? אֵלֹא זֶהוּ סוּד שֶׁל הַנְּהַר הָעֵמֶק שֶׁל הַכֹּל,

— זוהר תהלים —

וְדוּד בְּקֶשׁ בְּקֶשְׁתּוֹ לְהִשְׁפִּיעַ מִמֶּנּוּ עַל הַשָּׁמַיִם, וְזֶהוּ אֲשֶׁר, כִּנְאָמַר (שמות א) אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה. בְּשַׁעַה שֶׁהִנְהָר הַזֶּה הָעֵמֶק שֶׁל הַכֹּל שׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא עַל הַשָּׁמַיִם, אִזּוּ הַכֹּל בְּשִׂמְחָה, וְהַגְּבִירָה מִתְעַטֶּרֶת בַּמֶּלֶךְ, וְכֹל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׂמְחָה. וְהַשְׁלֵטוֹן שֶׁל הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת מְעַבְר מִלְּפָנַי הַגְּבִירָה, וְאִזּוּ זוֹקְפִים רֹאשׁ כָּל הָאֲחוּזִים בָּהּ.

בֵּין כֶּף רְאוּ אִישׁ אֶחָד שֶׁהָיָה בָּא, וּמִשָּׂא אֶחָד לְפָנָיו. אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, גִּלְגַּל, אוֹלֵי הָאִישׁ הַזֶּה עוֹבֵד עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת הוּא, אוֹ עִם הָאֶרֶץ הוּא, וְאֶסוּר לְהִשְׁתַּתֵּף עִמּוֹ בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, גִּשְׁבִּי כָּאֵן וְנִרְאָה, אוֹלֵי הוּא אִישׁ גָּדוֹל. בֵּין כֶּף עָבַר לְפָנֵיהֶם, וְאָמַר לָהֶם, בְּסָבוּב שֶׁל הַמְעַבֵּר הַמְסַכֵּן הַזֶּה צְרִיף לוֹוִי, וְאֲנִי יוֹדֵעַ דֶּרֶךְ אַחֲרָת, וְנִסְטָה מִכָּאֵן, וְאֲנִי רְצִיתִי לוֹמַר לָכֶם, שְׁלֵא אֲחַטָּא בָכֶם וְלֹא אֲעַבֵּר עַל מַה שֶׁכָּתוּב (ויקרא יט) וְלִפְנֵי עוֹר לֹא תִתֵּן מִכְשׁוֹל, וְאַתֶּם כְּמוֹ סוּמִים בְּדֶרֶךְ הַזֶּה, וְלֹא תִסְתַּכְּנוּ בְּנַפְשְׁכֶם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּרוּךְ הַרְחֵמֵן שֶׁחֲכִינוּ כָּאֵן. הִתְחַבְּרוּ עִמּוֹ. אָמַר לָהֶם, לֹא לְדַבֵּר שׁוֹם דְּבַר כָּאֵן עַד שֶׁנַּעֲבֵר בְּזֵה. סְטוּ לְדֶרֶךְ אַחֲרָת.

אַחַר שֶׁצִּיָּאוּ מֵאוֹתוֹ מְקוֹם, אָמַר לָהֶם, בְּאוֹתָהּ הַדֶּרֶךְ הָאֲחֲרָת הָיוּ הוֹלְכִים פְּעַם אֶחָד כֵּהֵן חָכֶם, וְכֵהֵן עִם הָאֶרֶץ אֶחָד עִמּוֹ. קָם אוֹתוֹ עִם הָאֶרֶץ עָלָיו בְּאוֹתוֹ מְקוֹם וְהִגִּיגוּ. מֵאוֹתוֹ יוֹם, כָּל מִי שֶׁעוֹבֵר בְּאוֹתוֹ מְקוֹם, מְסַכֵּן אֶת נַפְשׁוֹ, וְהָרִי מִתְחַבְּרִים שֶׁם שׁוֹדְדֵי הָרִים וְהוֹרְגִים וּמְקַפְּחִים אֶת בְּנֵי הָאָדָם,

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

ואֵלֶּה שְׁיֻדְעִים לֹא עֹבְרִים שָׁם, וּמִבְקֵשׁ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
דָּם אוֹתוֹ הִכְהֵן בְּכָל יוֹם.

על איזה חטא מתים התינוקות

מִפִּי עוֹלָלִים וַיִּנְקִים יִסְדְּתָ עֵז (ח, א): [זוהר שמות פ' משפטים (ד) ק"ג:]
וּמָה שֶׁאָמַר וְהִנֵּה דִמְעַת הָעֲשׂוּקִים - אֵלּוֹ אוֹתָם
שְׁמַתִּים בְּחִיק אֲמוּתִיהֶם, אֵלֶּה עוֹשִׂים לְשִׁפְךְ דִּמְעוֹת לְכָל בְּנֵי
הָעוֹלָם, מִשׁוּם שֶׁאֵין דִּמְעוֹת שְׂיוּצָאוֹת מִן הַלֵּב כְּדִמְעוֹת
הַלָּלוּ, שֶׁכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם תוֹהִים וְאוֹמְרִים: דִּינֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא הֵם אָמַת, וְהוֹלְכִים עַל דֶּרֶךְ אָמַת. הַתֵּינוּקוֹת הַמְּסַכְּנִים
הַלָּלוּ שְׁלֹא חָטְאוּ, לָמָּה מֵתוּ? אֵיפֹה דִּין הָאָמַת שְׁעוֹשֶׂה רְבוֹן
הָעוֹלָם? אִם בְּחָטְאֵי אָבוֹתָם מִסְתַּלְקִים מִן הָעוֹלָם - לָמָּה?
וְדַאי אֵין לָהֶם מִנְחָם.

עוֹד, וְהִנֵּה דִמְעַת הָעֲשׂוּקִים - אוֹתָהּ דִמְעָה שְׁלָהֶם בְּאוֹתוֹ
הָעוֹלָם, שֶׁמִּגְנִים עַל הַחַיִּים. שְׁשֻׁנִּנוּ, יֵשׁ מְקוֹם מִתְקַן
לָהֶם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם שֶׁאֶפְלוּ צְדִיקִים גְּמוּרִים לֹא יְכוּלִים לְעֻמֹּד
שָׁם. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב אוֹתָם וְנִדְבַק בָּהֶם, וּמִתְקַן בָּהֶם
אֶת הַיְשִׁיבָה הָעֲלִיוֹנָה שְׁלוֹ, וְעֲלִיָּהֶם כְּתוּב (תהלים ח) מִפִּי
עוֹלָלִים וַיִּנְקִים יִסְדְּתָ עֵז. וּמָה הַתּוֹעֵלֶת שְׁעוֹשִׂים שָׁם, וְלָמָּה
עוֹלָם לָשָׁם? שְׁכְּתוּב לְמַעַן צוֹרְרִיךְ לְהַשְׁבִּית אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם.
וְכֵן יֵשׁ מְקוֹם אַחַר לְכַעֲלֵי תְּשׁוּבָה.

הַתּוֹרָה נִתְּנָה לְיִשְׂרָאֵל בְּזִכּוֹת הַתֵּינוּקוֹת

מִפִּי עוֹלָלִים וַיִּנְקִים יִסְדְּתָ עֵז (ח, א): [זוהר חדש רות ד' קב.] אָמַר,

צוֹרְרִיךָ לְהַשְׁבִּית אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם: הַ בִּי אֲרָאָה
שְׁמוֹיךָ מַעֲשֵׂי אֲצַבְעֹתֶיךָ יָרַח וְכוֹכָבִים אֲשֶׁר פּוֹנְנָתָה:
הַ מָּה אֲנוֹשׁ בִּי תִזְכְּרֵנוּ וּבֵן אָדָם בִּי תִפְקְדֵנוּ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כִּף שְׂמַעְתִּי, בְּזִמְן שְׂרָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לָתֵת תּוֹרָה
לְיִשְׂרָאֵל, נָטַל תּוֹרָה שְׂבֻכָתָב וְתוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה, וְהִלֵּךְ הוּא
לְשֶׁאֵר הָעַמִּים, וְלֹא רָצוּ לְקַבְּלָם. עַד שֶׁהוֹרִיד אוֹתָם לְיִשְׂרָאֵל
עַל הַר סִינַי. אָמְרוּ מִלֵּאֲכֵי הַשֶּׁרֶת: לְמִי רוּצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לָתֵת שְׁתֵּי תוֹרוֹת הַלְלוּ? אָמַר: לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם גּוֹרְלֵי
וְחֻלְקֵי, שְׂכָתוֹב (דְּבָרִים לב) כִּי חִלַּק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ,
הַרֵי שְׁנַיִם. וְאֲנִי נוֹתֵן לָהֶם שְׁתֵּי תוֹרוֹת. וְעוֹד, שְׂעוּלִים בְּעַרְכוֹן
עוֹלָלִים וַיּוֹנְקִים. וּבְשֻׁבֵילָם יִתְעוֹרְרוּ שְׁתֵּי הַתּוֹרוֹת הַלְלוּ,
שְׂכָתוֹב 'מִפִּי עוֹלָלִים וַיִּנְקִים יִסְדֵּת עַד'.

הַמּוֹלָאֲכִים כְּשִׁירְדוּ לְמוֹטָה הָיָה לָהֶם נְפִילָה כְּבִיכּוֹל וְזֶה לְמוֹד
זְכוּת לְיִשְׂרָאֵל

מָה אֲנוֹשׁ בִּי־תִזְכְּרֵנוּ וּבֵן־אָדָם בִּי תִפְקְדֵנוּ (ה, ה): [זוהר בראשית
פ' בראשית (דף כה.)] הַנְּפִילִים, עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר (שם) וַיִּרְאוּ בְנֵי
הָאֱלֹהִים אֵת בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבוֹת הָנָה. וְאֵלֶּה הֵם מִיֵּן שְׁנֵי
מֵהַנְּפִילִים הָאֵלֶּה מְלַמְעֵלָה. שְׂכָשְׂרָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לַעֲשׂוֹת אָדָם, שְׂאֵמַר נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ וְגו', רָצָה לַעֲשׂוֹת
אוֹתוֹ רֹאשׁ לְכָל הָעֲלִיוֹנִים לְהִיּוֹת מְמַנָּה עַל כָּלָם וְשִׁיחֵיו
מִתְמַנֵּים עַל יְדוֹ, כְּמוֹ שִׁיּוֹסֵף שְׂנֵאָמַר בּוֹ (שם מא) וַיִּפְקֹד פְּקָדִים
עַל הָאָרֶץ, הֵם רָצוּ לְקַטְּרוֹ וְאָמְרוּ (תהלים ה) 'מָה אֲנוֹשׁ בִּי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

תִּזְכְּרֵנוּ וְגו', שְׁעֵתִיד לַחֲטָא לְפָנֶיךָ. אָמַר לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אִם אַתֶּם הֵייתֶם לַמְטָה כְּמוֹתוֹ, הֵייתֶם חוֹטְאִים יוֹתֵר מִמֶּנּוּ. מִיָּד - וַיִּרְאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם וְגו', חֲשָׁקוּ בָהֶם, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִפִּילָם לַמְטָה בְּשִׁלְשָׁלוֹת.

וְהֵם עֲזוּ אֶת הַחֲטָא לְפָנֶיךָ, שְׁמָהֶם הִנְשָׂמוֹת שֶׁל הָעֶרֶב רַב, שֶׁהֵם הַנְּפִילִים, שֶׁהִפִּילוּ עֲצָמָם לְזָנוֹת אַחֵר נְשִׁים שֶׁהֵן טוֹבוֹת, וְלָכֵן הִפִּילָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִהָעוֹלָם הַבֹּא שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָהֶם חֵלֶק שָׁם, וְנָתַן לָהֶם שְׂכָרָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים ז') וּמִשְׁלֵם לְשִׁנְאָיו אֶל פָּנָיו לְהֶאֱכִידוֹ וְגו'.

מָה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וּבֵן אָדָם כִּי תִפְקְדֵנוּ וְכו' (ת, ה-ו): [זוהר בראשית פ' בראשית (דף נ ע"א)] רַבִּי חֵיִיא אָמַר, וַיִּנְחָם ה' כִּי עָשָׂה אֶת הָאָדָם בְּאָרֶץ - נָטַל תְּנַחוּמִים וְחֲדוּהָ. כְּשֶׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָאָדָם בְּאָרֶץ, שֶׁהוּא כְּדָגְמָא עֲלִיוְנָה, וְכָל הַמְּלָאכִים הָעֲלִיוֹנִים מְשַׁבְּחִים אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁרָאוּ אוֹתוֹ בְּדָמוֹת עֲלִיוְנָה, וְאָמְרוּ (תהלים ח) 'וַתַּחֲסְרֵהוּ מֵעֵט מַאֲלֵהִים וְכַבּוֹד וְהָדָר תַּעֲטְרֵהוּ'. אַחֵר כֶּף כְּשֶׁחֲטָא אָדָם, הִתְעַצֵּב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל שֶׁחֲטָא. שָׁנַתֵּן פְּתִחוֹן פֶּה לְמַלְאכֵי הַשָּׁרַת שֶׁאָמְרוּ לְפָנָיו בְּתַחֲלָה כְּשֶׁרָצָה לְבַרֵּא אוֹתוֹ, 'מָה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וּבֵן אָדָם כִּי תִפְקְדֵנוּ'.

בְּרִיאַת הָאָדָם וְדַרְגָּתוֹ כְּלִפֵּי הַמְּלָאכִים

מָה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וּבֵן אָדָם כִּי תִפְקְדֵנוּ (ת, ה): [זוהר במדבר פ' בלק (דף ר"ח)] פְּתַח וְאָמַר, (תהלים ח) 'מָה אָנוּשׁ כִּי

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

תזכרנו' וגו'. פסוק זה פְּרֹשֶׁהוּ שְׁמִמֵּי הָעוֹלָם אָמְרוּ אוֹתוֹ בְּשַׁעַת שַׁעֲלָה בְּרִצּוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבְרָא אָדָם. קָרָא לְכַתּוֹת כְּתוֹת שֶׁל מְלֹאכֵי עֲלִיּוֹן וְהוֹשִׁיבֵם לְפָנָיו. אָמַר לָהֶם, אֲנִי רוֹצֵה לְבְרָא אָדָם. אָמְרוּ לְפָנָיו, (שם מט) וְאָדָם בִּיקַר בַּל יִלִּין וְגו'. הוֹשִׁיט הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶצְבְּעוֹ וְשָׂרַף אוֹתָם. הוֹשִׁיב כְּתוֹת אַחֲרוֹת לְפָנָיו. אָמַר לָהֶם, אֲנִי רוֹצֵה לְבְרָא אָדָם. אָמְרוּ לְפָנָיו, 'מָה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ? מָה טִיבוֹ שֶׁל אָדָם זֶה? אָמַר לָהֶם, בֶּן אָדָם שִׁיְהִיָּה בְּצֶלֶם שְׁלֵנוּ, שֶׁתְּהִיָּה חֻכְמָתוֹ עֲלִיּוֹנָה מִחֻכְמַתְכֶם. כִּיּוֹן שֶׁבְּרָא אָדָם, וְחָטָא, וַיֵּצֵא זָכָאי לְפָנָיו, בָּאוּ עֲזוּ"א וְעֲזָא"ל, אָמְרוּ לְפָנָיו: פִּתְחוּן פֶּה יֵשׁ לָנוּ אֵלֶיךָ, הֲרִי בֶן אָדָם שַׁעֲשִׂיתָ חָטָא לְפָנֶיךָ! אָמַר לָהֶם: אֵלְמָלָא תְהִיּוּ מְצוּיִים אֶצְלָם וְכו'. מָה עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? הִפִּילָם מִדְּרָגָתָם הַקְּדוּשָׁה מִהַשְּׁמַיִם. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כַּעַת הַשְּׁבִתִי לְשִׂאלַתְכֶם, שְׁבִלְעָם אָמַר נִפְל וְגִלּוּי עֵינָיִם. אִם נֹאמַר שֶׁלֹּא הָיָה כֶּף, וְשִׁבְחִים הָיָה מְשַׁבַּח אֶת עֲצָמוֹ - אֵיךְ יִכְתַּב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דָּבָר כּוֹזֵב בַּתּוֹרָה?! וְאִם דָּבָר אָמֵת הוּא, אֵיךְ יִשְׁתַּבַּח אוֹתוֹ רָשָׁע בְּדִרְגָה עֲלִיּוֹנָה עַל כָּל נְבִיאֵי הָאָמֶת?! וְעוֹד, שֶׁהֲרִי אֵין שׁוֹרָה קְדוּשָׁה הָעֲלִיּוֹנָה, רַק בְּמָקוֹם הָרְאוּי לָהּ. כַּעַת חֲזַרְנוּ לְדָבָר הָרֵאשׁוֹן. אַחֲרֵי שֶׁהִפִּילָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמְּקוֹמָם הַקְּדוֹשׁ, טָעוּ אַחַר נְשׁוֹת הָעוֹלָם וְהִטְעוּ אֶת הָעוֹלָם. כָּאֵן יֵשׁ לְהַסְתַּפֵּל, וְהֲרִי כְּתוּב (תהלים קד) עָשָׂה מְלֹאכָיו רוּחוֹת וְגו'. וְהֲרִי מְלֹאכִים אֱלוֹ הֵיוּ, אֵיךְ יִכְלוּ לְהַתְקִים בְּאַרְץ? אֵלָא בֵּא וּרְאֵה, כָּל אוֹתָם (מלכים) שְׁלִמְעָלָה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לא עומדים ולא יכולים לעמד, רק באור עליון שמאיר להם ומקים אותם. ואם פוסק מהם אותו האור, לא יכולים לעמד. כל שכן אותם שהפילם הקדוש ברוך הוא והפסיק מהם אותו האור שלמעלה שהשתנה זיום. וכשירדו ושלט בהם אויר העולם, השתנו בדרגה אחרת.

בא וראה, המן שהיה יורד לישראל במדבר, אותו מן היה מטל שלמעלה, שהיה יורד מהעתיק הנסתר של כל הנסתרים. וכשהיה נוחת, היה אורו מאיר בכל העולמות, וממנו נזון שדה התפוחים ומלאכים עליונים. וכשהיה יורד למטה ושלט בו אויר העולם, היה מגלד נקפא, ומשתנה זיוו, ולא היה זיוו אלא כמו שכתוב (במדבר יא) והמן כזרע גד הוא וגו', ולא יותר. וכל שכן המלאכים, כיון שיירדו ושלט בהם אויר, השתנו מאותה דרגה ראשונה שהיו בה. מה עשה הקדוש ברוך הוא? ראה שהטעו את העולם, קשורם בשלשלאות ברזל בהר החשף. באיזה מקום יושבים? בעמק ההר. הושיב את עז"א, וזרק חשף הפנים. משום שבאותה שעה שקשורם הקדוש ברוך הוא, התחזק והרגיו כלפי מעלה, והקדוש ברוך הוא הפילו בעמק עד צוארו, וזרק חשף בפניו. עזא"ל שלא התחזק, הושיבו לפניו, והאיר לו החשף. ובני העולם שיודעים מקומם, באים אליהם ומלמדים את בני האדם כשפים ונחשים וקסמים. ואותם הרי החשף נקראים הררי קדם. מה הטעם? משום שהחשף מקדים לאור, ומשום זה הרי החשף נקראים הררי קדם. לכן ובלעם

וּתְחַסְרֵהוּ מֵעַט מַאֲלֵהִים ^{תהי' בעל חסולת} וְכָבוֹד וְהָדָר תִּעֲטְרֵהוּ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —
 לְמָדוּ מֵהֶם כְּשָׁפִים, וְהִינוּ מֵה שְׁאָמַר בְּלָעַם, מִן אָרֶם יִנְחָנִי
 בְּלֶק מְלֶךְ מוֹאָב מֵהַרְרֵי קָדָם וְגו'.

וּתְחַסְרֵהוּ מֵעַט מַאֲלֵהִים וְכָבוֹד וְהָדָר תִּעֲטְרֵהוּ (ת, ו) [זוהר
 בראשית 9' בראשית (דף לו:)] רבי יהודה אָמַר, אָז
 נִכְנְסוּ שְׁלֹשָׁה בְּדִין וְנִדְוָנוּ, וְהָעוֹלָם הִתְחַתָּוֶן הַתְקַלְלֵל וְלֹא עָמַד
 בְּקִיּוּמוֹ בְּגִלְלֵל זְהֵמַת הַנְּחָשׁ, עַד שֶׁעָמְדוּ יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי.
 אַחַר כֵּךְ הִלְבִּישׁ אוֹתָם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּלִבוּשִׁים שֶׁהָעוֹר
 נִהְנָה מֵהֶם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב כְּתָנוּת עוֹר. בְּתַחֲלָה הָיוּ כְּתָנוּת אוֹר
 שֶׁהָיוּ מִשְׁתַּמְּשִׁים בָּהֶם בְּעֲלִיוֹנִים שֶׁלְּמַעְלָה, מִשּׁוּם שֶׁמִּלֶּאכֵי
 הַשָּׁרֵת הָיוּ בָּאִים לְהַנּוֹת מֵאוֹתוֹ הָאוֹר. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שם ח)
 'וּתְחַסְרֵהוּ מֵעַט מַאֲלֵהִים וְכָבוֹד וְהָדָר תִּעֲטְרֵהוּ'. וְכַעַת
 שֶׁחֲטָאוּ – כְּתָנוּת עוֹר, שֶׁהָעוֹר נִהְנָה מֵהֶם וְלֹא הִנְפֹּשׁ. אַחַר
 כֵּךְ הוֹלִידוּ בֶן רֵאשׁוֹן. בֶּן שֶׁל הַזְּהֵמָה הִיָּה. שְׁנַיִם בָּאוּ עַל חוּה
 וְהִתְעַבְּרָה מֵהֶם וְהוֹלִידָה שְׁנַיִם, זֶה יֵצֵא לְמִינוֹ וְזֶה יֵצֵא לְמִינוֹ,
 וְרוּחַ שְׁלָהֶם נִפְרְדוּ זֶה לְצַד זֶה וְזֶה לְצַד זֶה. זֶה דוּמָה לְצַד
 שְׁלוֹ, וְזֶה דוּמָה לְצַד שְׁלוֹ. מִצַּד שֶׁל קִיִּן כָּל הַמְדוּרִים שֶׁל צַד
 שֶׁל הַמִּינִים הָרָעִים וְרוּחוֹת וְשָׂדִים וְכְשָׁפִים בָּאִים, וּמִצַּד שֶׁל
 הַבֵּל שֶׁל רַחֲמִים יוֹתֵר וְלֹא בְשִׁלְמוֹת. יֵינן טוֹב בֵּינָן רַע. וְלֹא
 נִתְקַן עִמּוֹ עַד שֶׁבָּא שֵׁת וְהִתְיַחֲסוּ מִמֶּנּוּ כָּל אוֹתָם דוּרוֹת שֶׁל
 צַדִּיקֵי עוֹלָם, וְבוֹ נִשְׁתַּל הָעוֹלָם. וּמְקִיִּן בָּאוּ כָּל אוֹתָם חֲצוּפִים
 וְרָשָׁעִים וְרָשָׁעֵי הָעוֹלָם.

ו תַּמְשִׁילֶהוּ בְּמַעֲשֵׂי יְדִיךָ כֹּל שֶׁתֵּה תַּחַת רַגְלָיו: ח צַנְחָה

—== זוהר תהלים ==—

כֹּל מִזֶּה שֶׁבָרָא הַקֶּב"ה בְּעוֹלָמוֹ לֹא בָרָא בְּמַעֲלָה בְּבִינָה, אֲלָא
הָאָדָם לְבַדּוֹ, שְׁנַתֵּן בּוֹ כַּח מִן הָעֲלִיוֹנִים לְדַעַת וּלְהַפִּיר וּלְהַבְדִּיל
בֵּין הַטוֹב וּבֵין הָרַע

וְכַבּוֹד וְהָדָר תַּעֲטְרֶהוּ וְכו' (ח, ו-ז): [זוהר חדש פ' בראשית] אָמַר
רַבִּי חֲנִילָאִי, הַפְּסוּק הַזֶּה לֹא בָא אֲלָא לְהַדְרֵשׁ, וַיִּצְרַח
בְּשָׁנֵי יוֹדִין, וְכֹל הַשָּׂאָר אִתָּהּ מוֹצֵא בְיוֹד אֶחָד. אֲלָא כֹּל מִזֶּה
שֶׁבָרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ, לֹא בָרָא בְּמַעֲלָה בְּבִינָה,
אֲלָא הָאָדָם לְבַדּוֹ, שְׁנַתֵּן בּוֹ כַּח מִן הָעֲלִיוֹנִים לְדַעַת וּלְהַפִּיר
וּלְהַבְדִּיל בֵּין הַטוֹב וּבֵין הָרַע, וְהוּא מַעֲטָר בְּכַבּוֹד וְהָדָר, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים ח) 'וְכַבּוֹד וְהָדָר תַּעֲטְרֶהוּ', וְהוּא מוֹשֵׁל עַל כָּל
מַעֲשֵׂה יְדָיו. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (שם) תַּמְשִׁילֶהוּ בְּמַעֲשֵׂי יְדִיךָ. וְאַחַר
כָּל הַשִּׁבְחָה הַזֶּה, כִּשְׁהוּא זוֹכֵר שֶׁהוּא עֹפֵר וַיִּשׁוּב אֶל הָעֶפֶר,
הַכֹּל נַעֲשֶׂה הֶבֶל לְפָנָיו, וְאוֹמֵר וַי. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, חֵלֶק
הַתְּבָה, וַי יֵצֵר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֹפֵר מִן הָאָדָמָה, וַיִּשׁוּב
אֶל הָעֶפֶר כְּמוֹת שֶׁהָיָה.

הַקֶּב"ה בָּרָא בְּאָדָם אֶת הַחֲמִשָּׁה חוּשִׁים וְאֶת הַנְּשֻׁמָּה

תַּמְשִׁילֶהוּ בְּמַעֲשֵׂי יְדִיךָ כֹּל שֶׁתֵּה תַּחַת רַגְלָיו (ח, ז): [זוהר
חדש פ' בראשית] כִּשְׁבָרָא הָאָדָם, נִתְיַחַד הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא עִמָּהֶם בַּעֲשִׂיתוֹ וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם. וְנָתַן בּוֹ קְלִסְתָּר
פָּנִים, רְאִי"ה, רִי"ח, קוּמ"ה, הִלִּיכ"ה, מְשׁו"ש, דְּבו"ר,
עֲשִׂי"ה. הַמְשִׁילוֹ בְּמַעֲשֵׂה יְדָיו, זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (תהלים ח)

וְאֵלֶּפֶּיִם כָּלָם וְגַם בְּהִמּוֹת שְׂרָי: ט צְפוּר שְׁמַיִם וְדָגֵי הַיָּם
 עֵבֶר אֲרָחוֹת יָמִים: י יְהוָה אֲדִינֵנו מִתְּ אֲדִיר
 שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְתִמְשִׁילֵהוּ בְּמַעֲשֵׂי יָדָיךָ כֹּל שֶׁתָּה תַּחַת רַגְלָיו. וְכִשְׁזָרַק בּוֹ
 נִשְׁמָה, קָם עַל רַגְלָיו, וְנִדְמָה לְתַחְתּוֹנִים וְלַעֲלִיּוֹנִים. נִדְמָה
 גּוֹפוֹ לְאָרֶץ, וְנִשְׁמָתוֹ לַעֲלִיּוֹנִים, בְּתֹאֵר, וְהִדְר, וְכָבוֹד, בְּאִימָה,
 וּבִירְאָה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם) וְכָבוֹד וְהִדְר תְּעַטְרֵהוּ. אָמַר רַבִּי
 יוֹנָתָן, רֹאשׁ הַפְּסוּק הַזֶּה סֵפֶק בְּלִבִּי, שְׁכָתוֹב (שם) וְתַחֲסֵרֵהוּ
 מַעַט מֵאֱלֹהִים. אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ, בְּנִשְׁמָתוֹ שֶׁהִיא קְדוּשָׁה
 וְדוּמָה לוֹ, אֲבָל מִה חֶסְרוֹן הוּא? עַל שֶׁהִיא גּוֹף וְנִלְקַח מִן
 הָאָרֶץ. וְאִם תֹּאמַר בְּדַעַת וּבְחֻכְמָה – אֵי אֶפְשֶׁר, שֶׁהִרִי רְחוּק
 הוּא הָאָדָם מִן הָעֲלִיּוֹנִים, שֶׁאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי
 תַּנְחוּם, הַמְּלֹאכִים הַקְּרוּבִים מְקַבְּלִים כַּח שִׁפְע אֶסְפֵּק לְרִיָּה
 שֶׁל מַעֲלָה תַּחֲלָה, וּמֵהֶם יוֹרֵד לְאוֹתָם שְׂאִינָם קְרוּבִים, וּמֵהֶם
 יוֹרֵד לְשָׁמַיִם וְכָל צְבָאָם, וּמֵהֶם אֵל הָאָדָם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
 כִּסּוּא הַכָּבוֹד מְקַבֵּל תַּחֲלָה, וּמִמֶּנּוּ לְמִלְאָכִים הָעֲלִיּוֹנִים, וּמֵהֶם
 לְאוֹתָם שְׂאִינָם כָּל כֶּד עֲלִיּוֹנִים וּגְבוּהִים כְּמוֹתָם, וּמֵהֶם
 לְשָׁמַיִם, וּמֵהֶם אֵל הָאָדָם. אֲבָל בְּמָה נִדְמָה לוֹ הָאָדָם? אָמַר
 רַבִּי אֲבָהוּ, בְּנִשְׁמָה, שֶׁהִיא קְדוּשָׁה, וְלֹא תִכְלָה לְעוֹלָם, עַל
 שֶׁנִּשְׁטְלָה מִמֶּנּוּ, מִכְחוֹ וּמִגְבוּרָתוֹ, וְלֹא כְּמוֹ הַגּוֹף שֶׁנִּשְׁטַל מִן
 הָאָדָמָה, וְיִכְלָה וְיִשׁוּב עֶפְר כְּשֶׁהִיא.

ט « לִמְנַצַּח עַל־מוֹת לַבֵּן מִזְמוֹר לְדָוִד: ב אֹדְדָה יְהוָה־
 בְּכָל לִבִּי אֶסְפְּרָה כָּל נִפְלְאוֹתֶיךָ: ג אֲשַׁמְחָה
 וְאֶעֱלֶצֶה בְּךָ אֲזַמְּרָה שִׁמְךָ עַל־יוֹן: ד בְּשׁוּב אֹיְבֵי אַחֲזֵר
 יַבְשָׁלוּ וַיֹּאבְדוּ מִפְּנֶיךָ: ה כִּי עָשִׂיתָ מִשְׁפָּטִי וְדִינִי יִשְׁבֹּת
 לְכִסֵּא שׁוֹפֵט צֶדֶק: ו גָּעַרְתָּ גֹיִם אִפְדֹת רָשָׁע שָׁמַם
 מַחִיתָ לְעוֹלָם וְעַד: ז הָאֹיִב תִּמּוּ חַרְבוֹת לִנְצַח וְעָרִים
 נִתְּשָׁת אֲבָד זְכָרָם הִמָּחָה: ח יְהוָה־
 לְעוֹלָם יֵשֵׁב

———— ❦ שימוש תהלים ❦ ————

לנער חולה

למנצח על מות לבן וגו' (ט, א): [שימוש תהלים לפרק ט] אודה ה' וגו'.
 לנער הבוכה, כתוב אותו. ושם שלו אהי"ה, א' מן "אודה, ה' מן
 "האויב, י' מן "נלכדה רגלם בחלוף המ"ם בא"ת ב"ש, ה' מן סופו
 והוא "סלה, וכתוב, יהי רצון לפניך אהי"ה אשר אהי"ה השם הגדול
 הגבור והנורא שתסיר ממנו זאת הבכיה ותרפאהו מבלי תשישות
 ותסיר ממנו סבה וכל שטן ושד ומזיק וכל כאב וחלי מעתה ועד

———— ❦ זוהר תהלים ❦ ————

כְּשִׁישְׂרָאֵל מְסִימִים תִּפְלֹתֶם בְּלִילָה, נוֹשָׂאִים שִׁירָה אַחֲרֵיהֶם
 אוֹתָם שֶׁנִּקְרְאוּ אִישִׁים, וְכֵּן הַשִּׁירָה שְׂאוּמָרִים? כֵּן אֲנֹשׁ כִּי
 תִּזְכְּרֶנּוּ וְגו' וְתַחֲסְרֶהוּ מֵעַט מֵאֱלֹהִים וְכַבּוּד וְהָדָר תִּעֲטְרֶהוּ וְגו'
 ה' אֲדִינֶנּוּ כֵּן אֲדִיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ.

וְה' לְעוֹלָם יֵשֵׁב' (ט, ה): [זוהר חדש פ' בראשית] רַבִּי חִזְקִיָּה הָיָה
 הוֹלֵךְ בְּדַרְךָ, וְהָיָה עִמּוֹ רַבִּי יוֹסִי בֶרַח לְפָתָא. קָמוּ לְלַכֵּת

בּוֹנֵן לַמִּשְׁפָּט כְּסָאוֹ: ט וְהוּא יִשְׁפֹּט תְּבֵל בְּצַדִּיק יָדִין

== שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ==

עולם. - ועוד אם עומדים שונאים כנגדך תאמר אותו ותנצל מהם ואמור, יהי רצון מלפניך אהי"ה אשר אהי"ה שתצילני מאויבי ורודפי הקמים עלי כמו שהצלת מי שהתפלל לפניך את השירה הזאת.

== זוהר תהלים ==

אָחַר חֲצוֹת הַלַּיְלָה. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֲזַקְיָה, מָה עָשִׂינוּ? שֶׁהָרִי שָׁנִינוּ, לְעוֹלָם יֵצֵא אָדָם בְּכִי טוֹב. אָמַר לוֹ רַבִּי חֲזַקְיָה: בְּרִיתָא הִיא, בָּא וּשְׁמַע סֵדֶר נְעִימוֹת קוֹל גְּלַגְלֵי הַחַיּוֹת שֶׁהֵם מְשַׁבְּחִים שִׁירָה לְפָנָי אֱלֹהֵינוּ. עַד שֶׁהָטָה אֲזָנוֹ, שָׁמַע קוֹל תְּשַׁבַּחַת נְעִימוֹת, שָׁמַע שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים (תהלים ט) 'וְה' לְעוֹלָם יֵשֵׁב' וְגו'. אָמַר לוֹ רַבִּי חֲזַקְיָה: בְּנִי, שְׁמַעְתָּ כְּלוּם? אָמַר לוֹ: קוֹל נְעִימוֹת. וּמַהנְעִימוֹת וְהַתְּשַׁבַּחַת מִהֶפְסוֹק הַזֶּה שֶׁשְׁמַעְתִּי, כְּעַת יָדַעְתִּי פְרוּשׁוֹ, שְׁכַתוֹב וְה' לְעוֹלָם יֵשֵׁב כּוֹנֵן לַמִּשְׁפָּט כְּסָאוֹ, שֶׁבְּכָל שְׁעָה וְשְׁעָה שְׁדָנִים דִּין, שְׁכִינַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהִיא כְּסֵא כְבוֹדוֹ, מְתַקְנַת שָׁם, מִמִּשְׁמַע שֶׁנֶּאֱמַר כּוֹנֵן לַמִּשְׁפָּט כְּסָאוֹ. אָמַר לוֹ: יָדַעְתָּ אִיזוֹ הִיא מִשְׁמְרָה מִמְּלֶאכִי הַשָּׁרֵת שְׁאוּמְרִים אֵת זֶה? אָמַר לוֹ: לֹא. אָמַר לוֹ: מִשְׁמְרַת אוֹתָם הַמְּלֶאכִים הַנִּקְרָאִים אֱלֹהִים הִיא, שְׁלֹמְדָנוּ, עֲשֶׂרָה מִשְׁמְרוֹת שֶׁל מְלֶאכִי הַשָּׁרֵת יֵשׁ בְּרַקִּיעַ, וְהֵם מְתַחַלְקִים לְשִׁלְשׁ מִשְׁמְרוֹת שֶׁהוּא הַלַּיְלָה. וְתַדַּע לָךְ אֵיךְ, כְּשִׁישְׂרָאֵל מְסִימִים תְּפַלְתֶּם בְּלַיְלָה, נוֹשְׂאִים שִׁירָה אַחֲרֵיהֶם אוֹתָם שְׁנִקְרָאִים אִישִׁים, וְאוּמְרִים שִׁירָה. וְמָה הַשִּׁירָה

לְאֲמִים בְּמִישְׁרִים: י וַיְהִי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מְשֻׁבָּב לְדָךְ
 מְשֻׁבָּב לְעֵתוֹת בְּצָרָה: יא וַיִּבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא
 עֹזְבֵת דְּרָשִׁיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: יב וַזְּמַרוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ יֹשֵׁב
 צִיּוֹן הַגִּידוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו: יג כִּי דָרַשׁ דָּמִים אוֹתָם
 זָכַר לֹא שָׁבַח צַעֲקַת (עֲנִיִּים) עֲנִיִּים: יד חֲנֻנֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

— זוהר תהלים —

שְׂאוּמְרִים? (שם ח) מָה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וְגו' וַתַּחֲסְרֵהוּ מְעַט
 מְאֻלָּהִים וְכָבוֹד וְהָדָר תַּעֲטְרֵהוּ וְגו' ה' אֲדִינֵנוּ מָה אֲדִיר
 שְׁמֶךָ בְּכָל הָאָרֶץ. בְּמִשְׁמְרָה הַשְּׁנִיָּה נוֹשְׂאִים שִׁירָה אוֹתָם
 שְׂנַקְרָאִים מְלֹאכִים וְחֲשַׁמְלִים וְאַרְאֵלִים, וּמָה אוֹמְרִים? (שם
 כט) הָבוּ לֵה' בְּנֵי אֱלִים. בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה מִמָּשׁ, עַד
 שְׁמִסְתֵּימַת מִשְׁמְרָה שְׁנִיָּה, שְׂאוֹתָהּ הַשְּׁעָה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא מְסַתְּפָל בְּעֵדָן מִמָּשׁ, שְׁגָנוּ לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבֹא,
 פּוֹתְחִים חֵיוֹת הַקֶּדֶשׁ, וְאַחֲרֵיהֶם שְׂרָפִים וְאוֹפָנִים וְכְרוּבִים,
 וְאוֹמְרִים (שם לא) מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאִיךָ, (שם סח
 ה) סִלוּ לָרֶכֶב בְּעָרְבוֹת בֵּיתָה שְׁמוֹ. בַּתְּחִילַת הַמִּשְׁמֶרֶת
 הַשְּׁלִישִׁית נוֹשְׂאִים שִׁירָה אוֹתָם שְׂנַקְרָאִים אֱלֹהִים, וְאוֹמְרִים
 (תהלים ט) וְה' לְעוֹלָם יֹשֵׁב וְגו'. כְּשֶׁבֵּא הַבֶּקֶר, פּוֹתְחִים
 הַשָּׁמַיִם וְאוֹמְרִים (שם יט) הַשָּׁמַיִם מְסַפְרִים כְּבוֹד אֵל וְגו'.
 כּוֹכְבֵי בֶקֶר אוֹמְרִים (שם קמז) מוֹנֵה מְסַפֵּר לְכוֹכְבִים וְגו',
 גְּדוֹל אֲדוֹנֵנוּ וְרַב כֹּחַ. אוֹתָם הַמְּלֹאכִים הַנִּקְרָאִים בְּנֵי
 אֱלֹהִים, פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים (שם כט) הָבוּ לֵה' בְּנֵי אֱלִים, הָבוּ
 לֵה' כְּבוֹד וְעֹז.

רָאָה עֵינַי מִשְׁנֵאֵי מְרוֹמָי מִשְׁעָרֵי מָוֶת: טו לְמַעַן
 אֲסַפְּרָה כָּל תְּהַלְתֵּיךָ בְּשַׁעְרֵי בַת צִיּוֹן אַגִּילָה
 בִּישׁוּעָתְךָ: טז טָבְעוּ גוֹיִם בְּשַׁחַת עָשׂוּ בְרַשְׁת זו טָמְנוּ
 נִלְכְּדָה רַגְלָם: יז נִדְרַע יְהוָה מִשָּׁפַט עָשָׂה בְּפַעַל
 בְּפִי נֹקֵשׁ רָשָׁע הַנְּיוֹן סָלָה: יח יָשׁוּבוּ רְשָׁעִים לְשִׂאוֹלָה
 כָּל גּוֹיִם שְׂכַחֵי אֱלֹהִים: יט כִּי לֹא לְנֹצֵחַ יִשְׁכַּח
 אֲבִיוֹן תִּקְנֹת (עָנוּם) עֲנִיִּים תֹּאבֵד לְעַד: כ קוֹמָה יְהוָה
 אֶל יָעוּ אֲנוּשׁ יִשְׁפְּטוּ גוֹיִם עַל פְּנֵיךָ: כא שִׂיתָה
 יְהוָה מוֹרָה לָהֶם יִדְעוּ גוֹיִם אֲנוּשׁ הִפָּה סָלָה:

— זוהר תהלים —

אמירת ויהי נעם במוצאי שבתות

יָשׁוּבוּ רְשָׁעִים לְשִׂאוֹלָה כָּל גּוֹיִם שְׂכַחֵי אֱלֹהִים (מ, יח): [נזוהר
 שמות פ' ויקהל (דף ר"ז)] בְּשַׁעַת שְׁפוֹתָחִים יִשְׂרָאֵל "וְיִהְיֶה
 נַעַם" וְסֵדֶר הַקְּדוּשָׁה, כָּל אוֹתָם רְשָׁעֵי הַגִּיהֵנָם פּוֹתְחִים
 וְאוֹמְרִים: אֲשָׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל, הָעַם הַקְּדוֹשׁ. אֲשָׁרִיכֶם הַצְּדִיקִים
 הַשׁוֹמְרִים אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה. אוֹי לְרְשָׁעִים שְׂלֵא זָכוּ לְשִׁמּוֹר
 תּוֹרָה. אֲזִי דוּמָ"ה מַקְדִּים, וּמִתְעוֹרֵר כְּרוֹז וְאוֹמֵר: (שם ט)
 יָשׁוּבוּ רְשָׁעִים לְשִׂאוֹלָה כָּל גּוֹיִם שְׂכַחֵי אֱלֹהִים. וְכָל קְבוּצוֹת
 הַרוֹחֹת הִלְלוּ טוֹרְדוֹת אוֹתָם בְּגִיהֵנָם, וְאֵין מִי שְׁמַרְחֵם
 עֲלֵיהֶם. אֲשָׁרִיהֶם כָּל שׁוֹמְרֵי הַשְּׁבֶת בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּמַעֲנֵגִים אֶת
 אוֹתוֹ הָעֵנֵג שְׁשׁוּרָה מְלַמְעָלָה, כְּפִי שְׁאֵם רְנוּ.

ב לחודש

א לָמָּה יְהוָה אֲנִי אֲנִי תַעֲמֹד בְּרַחֹק תַעֲלִים לְעֵתוֹת
 בְּצָרָה: **ב** בְּנִאֲוֹת רָשָׁע יִדְלַק עֵינִי וַתִּפְשֹׁן בְּמִזְמוֹת זֹו
 חֲשָׁבוּ: **ג** כִּי הִלַּל רָשָׁע עַל תַּאֲוֹת נַפְשׁוֹ וּבִצְעַ בִּרְךְּ נֶאֱמַר
 יְהוָה: **ד** רָשָׁע בְּגִבְהַ אִפּוֹ כֹּל יִדְרֹשׁ אֵין אֱלֹהִים
 כָּל מִזְמוֹתָיו: **ה** יִחִילוּ (דרכו) דְרָכָיו כָּבֵל עַת

———— שִׁמוּשׁ תַּהֲלִים ————

למי שיש לו שונאים

למה ה' תעמוד וגו' (י, א): [שימוש תהלים לפרק י] למאן דאית ביה
 שד קח קדרה חדשה ותמלא אותו מים שאובים ותתן בה שמן
 זית ותלחש עליו זה המזמור ט' פעמים וירחץ במים ההם כל גופו.
 ושם שלו הוא אל מן. א' מן "אלה פיהו, ל' מן "למה, מ' מן "עניים,
 ן מן אנוש מן הארץ. ואמור. יהי רצון מלפניך אל מן שתסיר כל
 חולי וכל שד מגוף (פלוגי) מעתה ועד עולם.

———— זוהר תהלים ————

קמתי כביכול הקב"ה מתעלם בעת צרה

לָמָּה ה' תַעֲמֹד בְּרַחֹק תַעֲלִים לְעֵתוֹת בְּצָרָה (י, א) : זוהר שמות
 9' [בשלח (דף נ"ח:)] זְהוּ זֶה שְׁפָתוֹב, עַל מָה אֲבָדָה הָאָרֶץ
 וְגו', וַיֹּאמֶר ה' עַל עֲזֹבְכֶם אֶת תּוֹרָתִי. שְׁהִרִי כָּל זְמַן שִׁישְׂרָאֵל
 יִשְׁתַּדְּלוּ בַתּוֹרָה, נִשְׁבֵּר כַּח וְתִקְפֶם שֶׁל עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, זְהוּ
 שְׁפָתוֹב יְמִינְךָ ה' תִּרְעֵץ אוֹיֵב. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְדַאי כֶּךָ הוּא,
 שְׁכָל זְמַן שְׁקוּלָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל נִשְׁמַע בְּבִתִּי כְּנִסְיוֹת וּבְכַתִּי

מָרוֹם מִשְׁפָּטֶיךָ מִנְּגִידוֹ כָּל צוֹרְרָיו יִפִּיחַ בָּהֶם: ו אָמַר
 בְּלִבּוֹ כֹּל אֲמוֹנֵי לְדָר וְדָר אֲשֶׁר לֹא בָרַע: ז אֱלֹה פִּיהוּ
 מְלֵא וּמְרִמּוֹת וְתֵד תַּחַת לְשׁוֹנוֹ עֵמֶל וְאָזוֹן: ח יֹשֵׁב
 בְּמֵאֲרֵב חֲצֵרִים בְּמִסְתָּרִים יִהְרֹג נֶגְפוֹ עֵינָיו לְחִלְכָּה
 יִצְפְּנוּ: ט יֵאָרֵב בְּמִסְתָּר כְּאֲרִיָּה בְּסִפָּה יֵאָרֵב לְחִטּוֹף
 עֵנִי יִחַטֵּף עֵנִי בְּמִשְׁכּוֹ בְּרִשְׁתּוֹ: י (וּדְבָר) יִדְבֹּחַ יִשְׁחַ וְנִפְל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מְדַרְשׁוֹת וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁשֶׁנִּינוּ (בראשית כז) הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב. וְאֵם
 לֹא, אִזּוֹ הַיָּדִים יָדֵי עֲשׂוֹ, וְהָרִי בְּאֲרָנוֹ. וּבָרַב גְּאוֹנֶךָ תִּהְרֵס קְמִיךָ.
 רַבִּי חִזְקִיָּה פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים י) 'לְמָה ה' תַּעֲמֹד בְּרַחוּק תַּעֲלִים
 לַעֲתוֹת בְּצָרָה'. בְּשַׁעַה שֶׁחֲטָאֵי הָעוֹלָם גּוֹרְמִים, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא עוֹלָה לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וּבְנֵי אָדָם צוֹנְחִים וּמוֹרִידִים
 דְּמַעוֹת וְאִין מִי שֶׁיִּשְׁגִּיחַ עֲלֵיהֶם. מָה הַטַּעַם? מִשׁוֹם שֶׁהוּא
 עוֹלָה לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְנִמְנַעַת מֵהֶם תְּשׁוּבָה, וְאִזּוֹ כְּתוּב וּבָרַב
 גְּאוֹנֶךָ תִּהְרֵס קְמִיךָ.

אִין עֵנִי אֱלֹא עֵנִי מֵהַתּוֹרָה וּמִמְצוֹתֶיהָ

יֵאָרֵב בְּמִסְתָּר כְּאֲרִיָּה בְּסִפָּה יֵאָרֵב לְחִטּוֹף עֵנִי (י, ט): נוהר
 חדש- תקונא קדמאה (דף קכח.) [[וְאֵם תֹּאמַר, הָרִי פְּרִשׁוּהָ
 רְבוּתֵינוּ שְׂאֲנֵשֵׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָּה הִרְגוּ אֶת הָאֲרִיָּה שֶׁל הָעֵבֻדָּה
 זָרָה שֶׁהוּא יִצַּר הָרַע, דְּמִינוּ כְּאֲרִיָּה, עֲלִיו אָמַר דָּוִד (תהלים י)
 'יֵאָרֵב בְּמִסְתָּר כְּאֲרִיָּה בְּסִפָּה יֵאָרֵב לְחִטּוֹף עֵנִי', וְאִין עֵנִי אֱלֹא

בְּעֲזוֹמָיו (חלכאים) חֵיל בָּאִים: יֵא אָמַר בְּלָבוּ שָׁבַח אֱלֹהֵי
הַסְתִּיר פָּנָיו בַּל רָאָה לְנֹצַח: יב קוֹמָה יְהוָה אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי
נִשְׂא יָדָךְ אֶל תְּשֻׁבָה (עניים) עֲנִיִּים: יג עַל מַה נֶּאֱמַר רָשָׁע
אֱלֹהִים מִיְהוָה אָמַר בְּלָבוּ לֹא תִדְרָשׁ: יד רָאָתָה כִּי
אָתָּה עָמַל וּבָעַם תִּבְיֵט לָתֵת בְּיָדְךָ עֲלֶיךָ יַעֲזֹב חֲלֻכָה
יָתוֹם אָתָּה הָיִיתָ עֲזוּר: טו שָׁבַר זְרוּעַ רָשָׁע וְרַע תִּדְרוֹשׁ
רָשָׁעוֹ בַּל תִּמְצָא: טז יְהוָה מֶלֶךְ עוֹלָם וְעַד אָבְדוּ
גֹזִים מֵאֶרְצוֹ: יז תִּאֲוֹת עֲנִיִּים שָׁמַעַתָּ יְהוָה תִּכּוֹן

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

עני מהתורה וממצוותיה. משום ששעתידיים להיות ישראל
בדחק בגלות, וכדי שלא יהיו טועים בו בכבוד המס ובכבוד
המלאכה באבוד הדעת, הרגו אותו. וכדי שלא יתפשטו
בעריות, סמאו את עיני יצר הרע של בני אדם, ופרשוהו שאריה
של עבודה זרה, כשתפסו אותו בנימה אחת של נשר ממנו, צוח
קול עד ארבע מאות פרסה. משום זה הכניסו אותו בכלי של
עפרת, ולא נשמע בו קולו, ושרפו אותו באש, לקיים בו (דברים ז)
פסילי אלהיהם תשרפון באש.

ענין ג' פעמים ה' מלך מלך ימלוך

ה' מלך עולם ועד (י, טז): [זוהר בראשית פ' בראשית (דף טז.)]
[שנינו] כתוב ה' מלך ה' מלך ה' ימלוך לעולם ועד.
ה' מלך - למעלה. ה' מלך - באמצע. ה' ימלוך - למטה.

לְכֶם תִּקְשִׁיב אֲנִיָּהּ: יֵה לְשֹׁפֵט יִתּוֹם וְנָדָף בְּלִי יוֹסֵף עוֹד
לְעֵרִץ אֲנֹשׁ מִן הָאָרֶץ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

רְבִי אַחָא אָמַר, ה' [נ"א: זו החכמה העליונה] מֶלֶךְ - זֶה עוֹלָם
הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא הָעוֹלָם הַבָּא. ה' מֶלֶךְ - זו תְּפָאֶרֶת יִשְׂרָאֵל.
ה' יְמַלּוֹךְ - זֶה אַרְוֵן הַבְּרִית [נ"א: ר' אחא אמר, ה' מלך זו חכמה
עליונה, ה' מלך זה עולם העליון שהוא עולם הבא, ה' ימלוך זו תפארת
ישראל]. בָּא זְמַן אַחַר דְּוֹד וְהַחֲזִיר אוֹתָם מִלְּמָטָה לְמַעְלָה,
וְאָמַר (תהלים י) ה' מֶלֶךְ עוֹלָם וְעַד. ה' מֶלֶךְ - לְמָטָה.
עוֹלָם - בְּאֲמָצֵעַ. וְעַד - לְמַעְלָה. שְׁשָׁם הַתּוֹעֲדוֹת וְקִיּוּם
וּשְׁלֵמוֹת הַכֹּל. מֶלֶךְ - לְמַעְלָה. יְמַלּוֹךְ - לְמָטָה.

יא א לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד בִּיהוָה חֲסִיתִי אֵיךְ הֵאמְרוּ
 לְנַפְשִׁי (נרו) נֹדֵי הָרֶכֶם צִפּוֹר: ב כִּי הִנֵּה הָרָשָׁעִים
 יִדְרֹכּוּן קִשְׁת בּוֹנְנֵנו חֶצֶם עַל יָתֵר לִירוֹת בְּמוֹ אֶפֶל
 לְיִשְׂרָאֵל: ג כִּי הַשְּׂתוֹת יִהְרֹסוּן צְדִיק מִה פָּעַל:
 ד יִתְּוָהּ בְּחִיבָל קָדְשׁוֹ יִתְּוָהּ בְּשָׁמַיִם
 בְּסֵאוֹ עֵינָיו יִחֹזוּ עַפְעָפְיוֹ יִבְחֲנוּ בְּנֵי אָדָם: ה יִתְּוָהּ
 צְדִיק יִבְחֵן וְרָשָׁע וְאֵהָב חָמָס שְׁנֵאָה נִפְשׁוֹ: ו יִמָּטֵר עַל
 שְׁמַיִם
 שְׁמֹשׁ תְּהִלִּים

לאבד האויבים

בה' חסיתי וגו' (יא, א): [שימוש תהלים לפרק יא] זה המזמור הוא טוב
 נגד רוחות רעות ואנשים רעים וסכנות.

זוהר תהלים
 הקב"ה אינו מעניש לא את הצדיקים ולא את הרשעים מיד
 ה' צדיק יבחן ורשע ואהב (יא, ה): [זוהר בראשית פ' תולדות (דף
 קל"ט:)] ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון וגו'. רבי
 יהודה פתח ואמר, (שם יא) ה' צדיק יבחן ורשע ואהב [ר"ת נחש]
 חמס שנאה נפשו'. כמה מעשי הקדוש ברוך הוא מתקנים,
 וכל מה שהוא עושה - הכל על הדין והאמת, ככתוב (דברים
 לב) הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין עול
 צדיק וישר הוא.

בא ראה, לא דן הקדוש ברוך הוא את אדם הראשון עד
 שצוה אותו לתועלתו שלא יסטה לבו ורצונו לדרך

רְשָׁעִים פָּחִים אֵשׁ וּנְפִרִית וְרוּחַ זְלַעְפוֹת מִנֵּת בּוֹסֵם:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אחַרְת כְּדִי שְׁלֵא יִטְמֵא, וְהוּא לֹא נִשְׁמַר, וְעָבַר עַל מִצְוֹת אֲדוֹנוּ, וְאַחַר כֵּן דָּן אוֹתוֹ בְּדִין. וְעַם כָּל זֶה לֹא דָן אוֹתוֹ כְּרֵאוּי לוֹ, וְהֶאָרִיךְ עִמּוֹ אֶת רִגְזוֹ וְהִתְקִים יוֹם אֶחָד שֶׁהוּא אֶלֶף שָׁנִים, פָּרַט לְאוֹתָם שְׁבַעִים שָׁנִים שֶׁמָּסַר לְדוֹד הַמֶּלֶךְ, שְׁלֵא הָיָה לוֹ מַעֲצָמוֹ כְּלוּם. כְּמוֹ כֵּן אֵינּוּ דָן אֶת הָאָדָם כְּמַעֲשָׂיו הַרְעִים שֶׁהוּא עוֹשֶׂה תְּמִיד, שְׂאֵם כֶּךָ לֹא יְכוּל הָעוֹלָם לְהִתְקִים, אֲלֵא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאָרִיךְ רִגְזוֹ עִם צְדִיקִים, וְעַם רְשָׁעִים יוֹתֵר מִהַצְדִּיקִים. עִם הַרְשָׁעִים כְּדִי שִׁישׁוּבוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, שִׁיתְקִימוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, כְּכַתוּב (יחזקאל לג) חַי אֲנִי נְאֻם ה' וְגו' אִם אֶחֱפֹץ וְגו' כִּי אִם בָּשׁוּב רָשָׁע מִדְרָכּוֹ וְחָיָה. וְחָיָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְחָיָה בְּעוֹלָם הַבָּא. וְעַל כֵּן מֵאָרִיךְ לָהֶם אֶת רִגְזוֹ תְּמִיד. אוֹ כְּדִי שִׁיצֵא מֵהֶם גְּזַע טוֹב בְּעוֹלָם כְּמוֹ שֶׁהוֹצִיא אֶת אַבְרָהָם מִתַּרְח, שֶׁהוּא גְזַע טוֹב וְשָׂרָשׁ וְחֶלֶק טוֹב לְעוֹלָם. אֲבָל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַקְדֵּק עִם הַצְדִּיקִים תְּמִיד בְּכָל הַמַּעֲשִׂים שֶׁהֵם עוֹשִׂים, מִשּׁוּם שֶׁהוּא יוֹדֵעַ שְׁלֵא יִסְטוּ יְמִינָה וְשִׂמְאָלָה, וּמִשּׁוּם כֶּךָ בּוֹחֵן אוֹתָם, לֹא בְּשִׁבְלּוֹ, שֶׁהָרִי הוּא יוֹדֵעַ אֶת הַיֵּצֵר וְכַח הָאֱמוּנָה שְׁלָהֶם, אֲלֵא כְּדִי לְהָרִים רֵאשׁוֹם בְּשִׁבְלֵם. כְּמוֹ זֶה עָשָׂה לוֹ לְאַבְרָהָם, שְׁכַתוּב (בראשית כב) וְהֶאֱלִהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם. מַה זֶה נִסָּה? הֲרַמַּת נִס, כְּמוֹ שְׁנֵאֵמַר (ישעיה סב) הָרִימוּ נִס, שְׂאוּ נִס, הָרִים דְּגִלּוֹ בְּכָל הָעוֹלָם. וְאֵף עַל גֵּב שְׂזָה נִתְבָּאָר, בְּשִׁבְלֵי זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָרִים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

את דגלו של אברהם בעיני כלם. זהו שכתוב נסה את אברהם. אף כך הקדוש ברוך הוא, כדי להרים את דגל הצדיקים, הוא בוחן אותם להרים את ראשם בכל העולם. צדיק יבחן, מה הטעם? אמר רבי שמעון, משום שהקדוש ברוך הוא, כשמתרצה בצדיקים, מה כתוב? (ישעיה נג) 'וה' חפץ דכאו החלי, ובארוהו. אבל משום שרצונו של הקדוש ברוך הוא לא מתרצה אלא בנשמה, אבל בגוף לא. שהרי הנשמה דומה לנשמה של מעלה, והגוף אינו ראוי להאחז למעלה, ואף על גב שדמות הגוף היא בסוד עליון.

ובא וראה, בזמן שהקדוש ברוך הוא מרצה מנשמת האדם להנות [להאיר] בה, הוא מכה את הגוף כדי שתשלט הנשמה, שהרי בעוד הנשמה עם הגוף, הנשמה לא יכולה לשלט. שפאשר יש רע [נשבר] לגוף, הנשמה שולטת. צדיק יבחן, מה זה צדיק יבחן? כמו שנאמר (ישעיה כח) אכן בחן. כך גם צדיק יבחן, מחזק אותו. כאכן בחן הזו שהיא פנת יקרת, כך גם צדיק יבחן. ורשע ואהב חמס שנאה נפשו' (תהלים יא). מה זה שנאה נפשו? התעלה על דעתך שהקדוש ברוך הוא הוא שנפשו שונאת את הרשע ההוא? אלא אותה דרגה שכל הנשמות תלויות בה, שנאה נפשו של הרשע ההוא שלא רוצה אותה כלל, לא רוצה אותה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, ומשום כך כתוב ורשע ואהב חמס שנאה נפשו, ודאי. דבר אחר שנאה

ז בִּי צְדִיק יִהְיוּ אֱמוּנָתִי צְדָקוֹת אֱהָב יִשְׂרָאֵל יַחֲזוּ פְּנֵימוֹ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

נִפְשׁוּ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (עמוס ו) נִשְׁבַּע אֲדֹנָי יְהוִה בְּנַפְשׁוֹ, וּמִשׁוּם
כֶּף צְדִיק יִבְחָן.

בא ראה, כְּשֶׁבְרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָאָדָם, צִוָּה אוֹתוֹ
לְהִיטִיב לוֹ. נָתַן לוֹ חֲכָמָה, הִתְעַלָּה בְּדַרְגָּתוֹ לְמַעְלָה.
כְּשֶׁיִּרְדַּ לְמַטָּה, רָאָה תְּשׁוּקַת הַיֶּצֶר הָרַע וְנִדְבַק בּוֹ, וְשָׁכַח כָּל מָה
שֶׁהִתְעַלָּה [שהסתכל] בְּכַבּוּד הָעֲלִיּוֹן שֶׁל רַבּוֹ. בָּא נַח, בְּהִתְחַלָּה
כְּתוּב (בראשית ו) נַח אִישׁ צְדִיק תָּמִים הָיָה, וְאַחַר כֶּף יֵרֵד לְמַטָּה,
וְרָאָה יֵינן חֲזֵק שְׁלֵא צְלוּל, מִיּוֹם אֶחָד, וְשָׂתָה מִמֶּנּוּ וְהִשְׁתַּכַּר
וְהִתְגַּלָּה, כְּכַתוּב וַיִּשְׁתֶּ מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכָּר וַיִּתְגַּל בַּתוֹךְ אֶהְלֵה. בָּא
אֲבָרָהִם, הִתְעַלָּה בְּחֲכָמָה, וְהִסְתַּכַּל בְּכַבּוּד רַבּוֹנוֹ. אַחַר כֶּף וַיְהִי
רָעַב בְּאַרְץ וַיֵּרֵד אֲבָרָם מִצְרִימָה לְגוֹר שָׁם כִּי כָבֵד הָרַעַב בְּאַרְץ
וְגו'. מָה כְּתוּב אַחַר כֶּף? וַיַּעַל אֲבָרָם מִמִּצְרַיִם הוּא וְאִשְׁתּוֹ וְכָל
אֲשֶׁר לוֹ וְלוֹט עִמּוֹ הַנְּגַבָּה, וְהִתְעַלָּה לְדַרְגָּתוֹ הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁהִיָּתָה
בּוֹ בְּרֵאשׁוֹנָה, וְנִכְנַס בְּשָׁלוֹם וַיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם. בָּא יִצְחָק, מָה
כְּתוּב? וַיְהִי רָעַב בְּאַרְץ מִלְּבַד הָרַעַב הָרֵאשׁוֹן וְגו', וְהִלֵּךְ יִצְחָק
וְהִתְעַלָּה מִשָּׁם אַחַר כֶּף בְּשָׁלוֹם. וְאֵת כָּל הַצְּדִיקִים בּוֹחֵן הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, כְּדִי לְהָרִים אֶת רֵאשֵׁם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

רבי שמעון בר יוחאי לא נראה הקשת בימיו

בי צדיק ה' צדקות אהב ישר יחזו פנימו (יא, ו): [זוהר ויקרא ו'
ויקרא (ד' ט"ו)]. מכאן סימן לחסיד צדיק שלא מתגלה הקשת

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הזו בְּיָמָיו, וְלֹא צָרִיךְ הָעוֹלָם בְּיָמָיו לְאוֹת הַזֹּאת. וּמִי הוּא?
אוֹתוֹ שֶׁמִּבְּקֶשׁ רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם וְרָאוּי לְהִגָּן עָלָיו, כְּמוֹ רַבִּי
שֶׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי, שֶׁלֹּא צָרִיךְ הָעוֹלָם בְּיָמָיו אֶת הָאוֹת הַזֹּאת,
שֶׁהָרִי הוּא הָיָה אוֹת סִימָן בְּעוֹלָם. שֶׁלֹּא הִיְתָה גְזֵרָה שֶׁנִּגְזְרָה
עַל הָעוֹלָם לְמַעְלָה שֶׁלֹּא מִבְּטֵל אוֹתָהּ, וְהִינּוּ מֵה שֶׁכְּתוּב
(שְׁמוּאֵל ב כג) מוֹשֵׁל בְּאָדָם. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹשֵׁל בְּאָדָם. וּמִי
מוֹשֵׁל בְּקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּבִיכּוֹל? צְדִיק. שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
גּוֹזֵר, וְהוּא מִבְּטֵל.

כְּמוֹ רַבִּי שֶׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי שָׂיוּם אֶחָד הָיָה יוֹשֵׁב עַל הַדֶּלֶת
שֶׁל שַׁעַר (מֵעֵרַת) לוֹד, הַרִים עֵינָיו וְרָאָה שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ מְאִירָה,
וְהִסְתִּירָה אוֹרָה שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים. בֵּינְתַיִם נִחַשְׁךְ הָאוֹר, וְנִרְאָה
בְּשֶׁמֶשׁ שָׁחַר וְיָרַק. אָמַר לוֹ לְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ, בֵּא אַחֲרַי בְּנִי,
וְנִרְאָה שֶׁהָרִי וְדָאי נִגְזְרָה גְזֵרָה לְמַעְלָה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
רוֹצֵה לְהוֹדִיעַ לִי, שְׁוֹדָאי שְׁלֹשִׁים יוֹם תְּלוּי אוֹתוֹ הַדָּבָר שֶׁנִּגְזָר
לְמַעְלָה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵינוֹ עוֹשֶׂה עַד שֶׁמוֹדִיעַ
לְצְדִיקִים. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (עֲמוֹס ג) כִּי לֹא יַעֲשֶׂה ה' אֱלֹהִים דָּבָר כִּי
אִם גָּלָה סוֹדוֹ אֶל עַבְדָּיו הַנְּבִיאִים. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, נִכְנְסוּ
לְאוֹתוֹ כְּרָם. רָאוּ נִחַשׁ אֶחָד שֶׁהָיָה בֵּא, וּפְּתוּחַ (וְהָיָה לוֹחַשׁ
בְּלִשׁוֹנוֹ) וְלוֹהֵט בְּאַרְץ בְּעַפָּר. נֵעַר בְּגִדָיו רַבִּי שֶׁמְעוֹן וְהִכָּה יָדוֹ
בְּרֹאשׁ הַנְּחָשׁ, שֶׁכָּךְ הַנְּחָשׁ, הַנְּמִיךְ אֶת פִּיו וְרָאָה לְשׁוֹנוֹ
רוֹחֶשֶׁת. אָמַר לוֹ: נִחַשׁ נִחַשׁ, לֵךְ וְאָמַר לְאוֹתוֹ הַנְּחָשׁ הָעֵלְיוֹן
שֶׁהָרִי רַבִּי שֶׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי מְצוּי בְּעוֹלָם. הַכְּנִיס אֶת רֹאשׁוֹ
לְנֶקֶב שֶׁל עֵפֶר אֶחָד, וְאָמַר: גּוֹזֵר אֲנִי, כְּשֶׁם שֶׁהַתְּחַתּוֹן חִזֵּר

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לְנֶקֶב הָעֶפֶר, כֶּךָ הָעֲלִיּוֹן יַחְזֹר לְנֶקֶב תְּהוֹם רַבָּה. רַחֵשׁ רַבִּי
שְׁמַעוֹן בְּתַפְלָה. עַד שֶׁהָיוּ מִתְפַּלְלִים, שְׁמַעוּ קוֹל אֶחָד: מִמְּנֵי
הַמּוֹת, הַכְּנִסוּ לְמִקְוֵמְכֶם. הַמְּכּוֹת שֶׁל הַמְשַׁחִיתִים לֹא שׁוֹרוֹת
בְּעוֹלָם, שֶׁהָרִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בָטַל אוֹתוֹ. אֲשַׁרְיָךְ רַבִּי
שְׁמַעוֹן, שֶׁרְבוּנְךָ רוּצָה בְּכַבּוּדְךָ עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. בְּמִשָּׁה
כְּתוּב (שמות לב) וַיַּחַל מֹשֶׁה וְגו', שְׁמַשְׁמַע שְׁאַחַז אוֹתוֹ פְּרָגוּד,
וְאַתָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן גּוֹזֵר, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַיֵּם. הוּא גּוֹזֵר,
וְאַתָּה מְבַטֵּל. בֵּין כֶּךָ רָאָה שֶׁהָאִיר הַשֶּׁמֶשׁ וְעָבַר אוֹתוֹ הַשָּׁחֹר.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָאֵי שֶׁהָעוֹלָם הִתְבַּשֵּׂם. נִכְנַס לְבֵיתוֹ וְדָרַשׁ,
(תהלים יא) כִּי צַדִּיק ה' צְדָקוֹת אֶהְבֵּ יֵשׁר יַחְזוּ פְּנִימוֹ. מָה הַטַּעַם
כִּי צַדִּיק ה' צְדָקוֹת אֶהְבֵּ? מִשׁוּם שִׁיֵּשֶׁר יַחְזוּ פְּנִימוֹ. מָה זֶה
פְּנִימוֹ? הַפְּנִים הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, שֶׁצָּרִיכִים לְבַקֵּשׁ
רַחֲמִים מִמֶּנּוּ עַל כָּל מָה שֶׁצָּרִיכִים. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ,
אִם כֶּךָ, הִיָּה צָרִיךְ לְהִיּוֹת יֵשׁר יַחְזוּ פְּנִימוֹ, אוֹ יֵשְׁרִים יַחְזוּ.
מָה זֶה יֵשׁר יַחְזוּ? אָמַר לוֹ, סוּד עֲלִיּוֹן שְׁאוֹתָם יְמֵי קָדָם שֶׁל
הָעֵתִיק הַקְדוּשׁ, נִסְתַּר כָּל הַנִּסְתָּרִים. וַיְמֵי עוֹלָם שֶׁל ז"א, שֶׁהֵם
נִקְרָאִים פְּנִימוֹ, (שהם) רוֹאִים בְּדֶרֶךְ יֵשׁר מָה שֶׁצָּרִיךְ לְרְאוֹת.
שֶׁשְׁנִינּוּ, בְּשַׁעַה שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁגִּיחַ בְּעוֹלָם וְרוֹאֶה
שְׁכֻשְׁרִים מַעֲשִׂיהֶם שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם לְמַטָּה, מִתְגַּלֶּה הָעֵתִיק
הַקְדוּשׁ בְּזַעִיר אֲנָפִין, וּמִסְתַּכְּלִים כָּל אוֹתָם הַפְּנִים בְּפְנִים
נִסְתָּרִים, וְכֹלָם מִתְבָּרְכִים. מָה הַטַּעַם שֶׁמִּתְבָּרְכִים? מִשׁוּם
שֶׁמִּסְתַּכְּלִים אֵלּוּ בְּאֵלּוּ בְּדֶרֶךְ יֵשׁר, שֶׁלֹּא סוֹטִים יְמִינָה
וּשְׂמֵאלָהּ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב יֵשׁר יַחְזוּ פְּנִימוֹ. וְכֹלָם מִתְבָּרְכִים

יב א לְמַנְצַח עַל הַשְּׁמִינִית מְזֻמֹּר לְדָוִד: ב הוֹשִׁיעָה
 יְהוָה־לִּי כִּי גָמַר חָסִיד כִּי פָסוּ אֲמוּנִים מִפְּנֵי
 אָדָם: ג שׂוֹא יִדְבְּרוּ אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ שִׁפְתֵי חֲלָקוֹת בְּלֵב
 וְלֵב יִדְבְּרוּ: ד יִכְרַת יְהוָה־לִּי כָּל שִׁפְתֵי חֲלָקוֹת

===== שימוש תהלים =====

שלא יחלש

הושיעה ה' כי גמר חסיד וגו' (יב, ב): [שימוש תהלים לפרק יב] טוב
 לאמרו שלא יחטא האדם ושינצל מעצות רעות.

===== זוהר תהלים =====

"יִכְרַת ה' כָּל שִׁפְתֵי חֲלָקוֹת וְגו'" (יב, ד): [זוהר תורה; זוהר חלק ג'
 פ' מצורע דף נב:]: "אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁנָנוּ נִגְבִּיר וְגו'". רבי
 אבא פתח: "גִּוְרוּ לְכֶם מִפְּנֵי חָרֵב כִּי חֲמָה עֲוֹנוֹת חָרֵב לְמַעַן
 תִּדְעוּן שְׂדוּן" (איוב יט, כט).

בעוון לשון הרע נגזר מיתה על כל העולם

בוא וראה, בלשון הרע שאמר הנחש להאשה, גרם להאשה
 ולאדם לגזור עליהם מיתה, ועל כל העולם, בלשון הרע
 כתיב: "וּלְשׁוֹנָם חָרֵב חֲדָה" (תהלים נז, ה), לפיכך "גִּוְרוּ לְכֶם
 מִפְּנֵי חָרֵב", מפני לשון הרע.

מי שיש לו חרב בלשונו נידון בחרב לה'

[זוהר חלק ג' פרשת מצורע דף נג:]: "כִּי חֲמָה עֲוֹנוֹת חָרֵב", מהו "כִּי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

חָמָה עֲוֹנוֹת חָרַב, זו חרב לה'י, שלמדנו חרב יש לו להקדוש ברוך הוא, שבו הוא דן לרשעים, זהו שכתוב: "חָרַב לֵה' מְלֹאָה דָם" (ישעיהו לד, ו), "וַיַּחְרַבְתִּי תֹאכַל בְּשָׂר" (דברים לב, מב), ולפיכך "גורו לְכֶם מִפְּנֵי חָרַב פִּי חָמָה עֲוֹנוֹת חָרַב, לְמַעַן תִּדְעוּן שְׂדוּן", שדין כתיב, למען תדעו שכך הוא נידון מי שיש לו חרב בלשונו, נידון בחרב ההיא שמכלה הכל.

על לשון הרע לא מועילה תשובה לבד

[זוהר חלק ג' פ' שלח דף קסא.] רבי יצחק אמר, בוא וראה, כל חטאי העולם הקדוש ברוך הוא מכפר עליהם בתשובה, מלבד על לשון הרע, שהוציא שם רע על חברו, וכך ביארו, שנאמר: "זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַמְצַרֵּעַ" (ויקרא יד, ב), זאת היא תורתו של מוציא שם רע.

בגלל לשון הרע מתו אבותינו במדבר ולא נכנסו לארץ

[זוהר חלק ג' פ' מצורע דף נג.] וכך אמר רבי שמעון, שעל הכל מוחל הקדוש ברוך הוא, מלבד על לשון הרע, לפי שכתוב: "אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁנָנוּ נִגְבִּיר שְׁפָתֵינוּ אֶתְנוּ מִי אֶדוֹן לָנוּ"י,

זיו הזוהר

ח. זו המלכות שהיא מדת הדין. ט. פירוש לדעת שיהיה נידון מדה כנגד מדה. י. מדייק תיבת תהיה שהיה צריך לומר זאת תורת המצורע, אבל מלת תהיה תרמוז, שאין לו תרופה אחרת, אלא שבודאי זאת תהיה ענשו, שיצטרע ואחר כך אם יושב יטהר. יא. משמע שזה הוא כופר בעיקר, לומר שאין השגחה פרטית.

לְשׁוֹן מְדַבֶּרֶת גְּדִלוֹת: הַ אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁנֵנוּ נִגְבִּיר

== זוהר תהלים ==

ובוא וראה, כמה עשה אותו לשון הרע, נגזר על אבותינו שלא יכנסו לארץ, ומתו אלה שאמרו, ונגזר בכיה לדורי דורות.

המדבר לשון הרע מעורר עליו רוח טומאה

רבי חייא אמר, כל מי שמוציא לשון הרע, מטמאים לו כל אבריו, וראוי להיות מצורע, לפי שהדבור הרע ההוא עולה, ונתעורר רוח טומאה עליו, ונטמא, הבא להטמא מטמאים אותו, בהדבור שלמטה נתעורר ענין אחר.

השכינה נפרעת ממנו

רבי יהודה אמר כתיב: "זאת תהיה תורת המצרע", "זאת תהיה" ודאי כנגדו, להפרע ממנו מאותו המוציא שם רע.

אין תפלתו מתקבלת

"ביום טהרתו והובא אל הכהן" מה משמיענו, אלא נשמע

זיו הזוהר

יב. זא"ת רמז על המלכות מידת הדין. יג. קשיא ליה תיבת והובא, שהיה צריך לומר יבא, ומדייק מזה שעד שעשה תשובה נשדדה תפלתו לסטרא אחרא, ועל ידי שיעשה תשובה יתקיים הפסוק: "חיל בלע וקאנו" (איוב כ, טו), ועל ידי זה הובא ממילא תפלתו אל הכהן שלמעלה, שהוא המלאך מיכאל, המקריב את תפלות ישראל, משמע שרבי יהודה

שִׁפְתֵינוּ אֶתְנוּ מִי אֲדוֹן לָנוּ: וּ מִשֵּׁר עֵינַיִם מֵאֲנָקַת

זוהר תהלים

מי שהוא בעל לשון הרע אין תפלתו נכנסת לפני הקדוש ברוך הוא, שהרי נתעורר עליו רוח טמא, אבל כיון שחזר בתשובה וקבל עליו תשובה"י מה כתוב: "כִּיּוֹם טָהַרְתּוּ וְהוֹבֵא אֶל הַכֹּהֵן".

על הכל מוחל הקדוש ברוך הוא פֶּרַט לְלִשׁוֹן הָרַע

אֲשֶׁר אָמְרוּ לְשִׁנְנוּ נִגְבִּיר שִׁפְתֵינוּ אֶתְנוּ מִי אֲדוֹן לָנוּ (יב,

ה): [זוהר במדבר - פ' שלח לך (דף קס"א.)] רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר,

אֶלְמָלֵא הָיָו נִכְנָסִים יִשְׂרָאֵל לְאָרֶץ בְּסִימָן (באמנות) לְשׁוֹן הָרַע, לֹא הָיָה הָעוֹלָם עוֹמֵד אֶפְלוּ רָגַע אֶחָד. מִי אִמֵּן שֶׁל לְשׁוֹן הָרַע? הַנְּחָשׁ. וְסוּד הַדְּבָר - מִשָּׁבָא הַנְּחָשׁ עַל חוּהַ הַטִּיל בָּהּ זְהֵמָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְעַל הַכֹּל מוֹחֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, פֶּרַט לְלִשׁוֹן הָרַע, מִשּׁוּם שִׁפְתוֹב (תהלים יב) אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁנָנוּ נִגְבִּיר שִׁפְתֵינוּ אֶתְנוּ מִי אֲדוֹן לָנוּ. בֵּא וְרֵאֵה כִּמָּה עָשָׂה אוֹתוֹ לְשׁוֹן הָרַע; גָּזַר עַל אֲבוֹתֵינוּ שֶׁלֹּא יִכְנָסוּ לְאָרֶץ, וּמִתּוֹ אֵלֶּה שְׁאֵמְרוּ, וְנִגְזְרָה בְּכִיָּה לְדוֹרֵי דוֹרוֹת. (כל שכן כאן שהוציא לשון הרע על הכל) כְּבִיכּוֹל כִּיּוֹן שֶׁהוֹצִיאוּ עַל הָאָרֶץ הַקְּדוֹשָׁה, כָּאֵלוֹ הוֹצִיאוּ עָלָיו. בְּגִלָּל זֶה קָנָא הַקְּדוֹשׁ

זיו הזוהר

פליג על דעות הקודמות. יד. הכפיל דבריו, אהדר בתשובה וקבל עליה תשובה, כיון שלפעמים די בתשובה מה שמפסיק עשיית העבירה ואינו

אֲבִיּוֹנִים עִתָּה אָקוּם יֹאמֶר יְהוָה אֲשִׁית בְּיָשַׁע
 יַפְיָח לִּי: ז אֲמָרוֹת יְהוָה אֲמָרוֹת מְהֵרֹת כְּסָף
 צְרוּף בַּעֲלִיל לְאָרֶץ מְזַקֵּק שִׁבְעָתַיִם: ח אֲתָה יְהוָה

— זוהר תהלים —

ברוך הוא על זה, (כלומר קנא לשמו) ועמדו ישראל כלם
 להשמד מהעולם אלמלא תפלת משה.

ענין מגלת רות – יש בה מגלת יחס לדוד המלך עליו השלום
 כסוף צרוף בעליל לארץ (יב, ז): [זוהר חדש- מדרש רות] אמר רבי
 יוסי בן קסמא, תמה אני אם מגלה זו לא באה אלא כדי
 ליחס זרע דוד שבא מרות המואביה – לא יספר יותר, ולמה
 לי כל זה? לכתב היחס מבעז, כשנשא את רות, ויאמר אלה
 תולדות פרץ, עד וישי הוליד את דוד. אלא הכל הצטרף
 בשביל הצדקת הזו, שבאה להתגיר ולחסות תחת כנפי
 השכינה, ולהודיע ענותנותה וצניעות שבה וצדקותה. רבי
 אלעזר ברבי יוסי אמר, להודיע זרע דוד, שהיא (תהלים יב)
 'כסף צרוף בעליל לארץ'. שהרי פרץ ועובד כסף צרוף הוא,
 ככסף הזה שנצטרף פעם ושתים. ואם תאמר, מפני מה באו מן
 האמהות בענין זה? אלא כסף מזקק מתוך סגים שבה. וזרע
 דוד צרוף מצד זה ומצד זה, שכתוב (דברים ו) ואהבת את ה'

זיו הזוהר

שב אל קיאנו, אבל כאן אין די בכך, אלא שצריך לקבל עליו התשובה
 בפועל, דהיינו שיפייס את חברו, כדאיתא במשנה, עד שירצה את חברו.

תִּשְׁמְרֵם תִּצְרְנוּ מִן הַדּוֹר זֶה לְעוֹלָם: ט סָבִיב
רְשָׁעִים יִתְחַלְּכוּן בְּרֵם זְלוֹת לְבַנֵי אָדָם:

— זוהר תהלים —

אַלְהֵיךָ בְּכָל לַבְבְּךָ וְגו', בְּשֵׁנֵי יִצְרִיךָ, בְּיֵצֶר הַטּוֹב וּבְיֵצֶר הָרָע.
הַכֹּל צְרִיךָ כְּאַחַד. וְזֶרַע דְּוֹד צְרִיךָ כָּךְ.

משפט הרשעים וצדיקים בגן עדן וגיהנם

סָבִיב רְשָׁעִים יִתְחַלְּכוּ (יב, ט): [זוהר בראשית 9' וירא (ד קז.)] אָמַר
רַבִּי יִצְחָק, מֵהוּ שְׁכָתוֹב (ישעיה נד) וְהַרְשָׁעִים כִּיִּם נִגְרָשׁ
וְגו'? אֲפֹלוּ בְשַׁעַת דִּינֹו שֶׁל רְשָׁע הוּא מַעֲז פָּנָיו, וְאֲזִי הוּא
בְּרַשַׁעְתּוֹ קִיִּם. רְאֵה מֵה כְּתוֹב, טָרֵם יִשְׁכְּבוּ וְגו'. אָמַר רַבִּי
יִצְחָק, כְּשֵׁם שֶׁבָרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גֵן עֵדֶן בְּאַרְץ - כֶּךָ בָּרָא
גִּיהֵנִם בְּאַרְץ. וְכֵשֶׁם שֶׁבָרָא גֵן עֵדֶן לְמַעְלָה - כֶּךָ בָּרָא גִּיהֵנִם
לְמַעְלָה. גֵן עֵדֶן בְּאַרְץ, שְׁכָתוֹב (בראשית ב) וַיִּטַּע ה' אֱלֹהִים גֵן
בְּעֵדֶן וְגו'. גִּיהֵנִם בְּאַרְץ, שְׁכָתוֹב (איוב 7) אַרְץ עֵיפָתָה כְּמוֹ אֲפֵל
וְגו'. גֵן עֵדֶן לְמַעְלָה, שְׁכָתוֹב (שמואל א כה) וְהִיְתָה נֶפֶשׁ אֲדָנִי
צְרוּרָה בְּצִרוּר הַחַיִּים אֶת ה' אֱלֹהֵיךָ, וְכָתוֹב (קהלת יב) וְהָרוּחַ
תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִתְּנָה. גִּיהֵנִם לְמַעְלָה, שְׁכָתוֹב וְאֵת
נֶפֶשׁ אִיבֶיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כַּף הַקָּלַע. גֵן עֵדֶן לְמַטָּה, כְּמוֹ
שְׂאֵמְרָנוּ. גֵן עֵדֶן לְמַעְלָה לְנִשְׁמָתָן שֶׁל צְדִיקִים גְּמוּרִים לְהִיּוֹת
נְזוּנִים מְאוּר הַגְּדוֹל שֶׁל מַעְלָה. גִּיהֵנִם לְמַטָּה לְאוֹתָם הַרְשָׁעִים
[של ישראל] שֶׁלֹא קִבְּלוּ בְרִית מִלָּה וְלֹא הֶאֱמִינוּ בְּקַב"ה וְדָתוֹ
וְלֹא שָׁמְרוּ שִׁבְתָּ, וְאֵלוֹ הֵם עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֹלוֹת שְׂנֹדוּנִים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

את עֹזן כְּלָנוּ. וְהוּא כָּלוּל בְּעֶשֶׂר מִדּוֹת, שְׁבַגְלָלֶן אֲמַרְתָּ (בראשית יח) לֹא אֲשַׁחֵת בְּעִבּוֹר הָעֶשְׂרָה. רַד עָלָיו לְהַשְׁגִּיחַ עַל הָעוֹלָם וְקַיִם דְּבָרֶיךָ, שְׂאֵתָה אֲמַת וְכָל דְּבָרֶיךָ אֲמַת. שֶׁהוּא גָּמַל חֶסֶד עִם הַשְּׂכִינָה, וְקָשֶׁר שְׁפָחָתָה בְּגִבּוֹרָה, לְהִיּוֹת שְׁפָחָה אֲסוּרָה תַּחַת גְּבוּרָתָה בְּקָשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין, וְהַשְׁתַּדֵּל בְּגִלְגָּלָה בְּתוֹרַת אֲמַת, (מלאכי ב) תוֹרַת אֲמַת הִיְתָה בְּפִיהוּ. וְהַשְׁתַּדֵּל בָּהּ בְּנִבְיָאִים וּבְכַתוּבִים. בְּנִבְיָאִים בְּכִמָּה נְחֻמוֹת. בְּכַתוּבִים בְּעֶשְׂרָה מִיָּנִי תְהִלִּים. בְּצַדִּיק בְּשִׁמוּנָה עֶשְׂרָה בְּרִכּוֹת הַתְּפִלָּה.

וְאָנִי בְּחֶסֶדְךָ בְּטַחְתִּי יִגַּל לְבִי בִישׁוּעָתְךָ אֲשִׁירָה לִיהוָה כִּי גָּמַל עָלַי (יג, ו) : [ח"צ, מקובלים, מטה לשם, סוד ה'] סופי תיבות כהנים לויים ישראלים, על ידי ישועתיך כולם יהיו שמחים, כהנים בעבודתם, לויים בדוכנם, וישראל במעמדם. וְאָנִי בְּחֶסֶדְךָ בְּטַחְתִּי יִגַּל לְבִי בִישׁוּעָתְךָ אֲשִׁירָה לִיהוָה כִּי גָּמַל עָלַי (יג, ו) [מקובלים, לקט דוד, סוד ה'] שם יל"י מתיחס לביטחון, במאמר נפשי כגמול עלי אמי, כי תגמול עלי.

אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָּמַל עָלַי (יג, ו) : [פרי עץ חיים שער הזמירות - פרק ב] גם נראה לעניית דעתי ששמעתי ממורי ז"ל שצריך לכוין בפסוק "אשירה לה' כי גמל עלי" שבסופי תיבות נרמז שם יל"י, כי שם זה מעלה נשמות דעשיה, כמבואר אצלנו בקבלת שבת בפסוק "ה' למבול ישב", ועיין שם גם פסוק "העלית מן שאול נפשי" היא סוד העלאת המ"ן מבחינת הנפשות שבקלי' העשיה שאין שם אלא בחינת הנפש וקלי' העשיה נקרא שאול דרגא תתאה דגיהנם, וזהו "העלית מן

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

שואל נפשי", גם כל שאר הפסוק מכאן עד ה' מלך, כולם מדברים בענין י' הרוגי מלוכה. שער (שער הכוונות - דרושי תפילת השחר דרוש א' ענין תפלת השחר).

זה הדבר שבו תלוי כל גאולתינו ופדות נפשינו כולנו באנו "יחד שבטי ישראל" למעמד סיום הזוהר הקדוש במירון, בציון רבי שמעון בר יוחאי ע"ה בבית ה' היכלא דרשב"י אשר לא זזה משם השכינה מעולם. אשרינו שזכינו להיות מחוברים להרשב"י הקדוש ולסיים את כל הזוהר הקדוש, כי זהו הדבר שבו תלוי כל גאולתינו ופדות נפשינו לקרב את הגאולה ולהביא את המשיח, וזכות הזוהר הקדוש מגן ומציל את עם ישראל מכל מני מרעין בישין.

אין לנו כוח בירור ניצוצי הקדושה כמו כוח לימוד הזוה"ק ואין לנו כוח בירור ניצוצי הקדושה כמו כוח לימוד הזוה"ק, כמובא בדברי האריז"ל, שגם הרשב"י ורבי אלעזר בנו היו בכלל עשרה הרוגי מלוכה, והראיה לזה שברח מפני הקיסר שרצה להורגו, והלך הוא ורבי אלעזר בנו להמערה, והיו צריכים הרשב"י ובנו לעשות התיקון במסירות נפשם להריגה כמו רבי עקיבא רבו של רשב"י, ולהעביר הסיגים והקמשונים וחרולים מן השדה אשר ברכו ה'.

ואמר הרשב"י "אני יכול למצוא דרך משובחת וטובה לברר ניצוצי הקדושה מתוך הקליפות ולהורדת השפע

— — — — — זורהר תהלים — — — — —

מהעולמות העליונים לעולמות התחתונים, הרבה יותר חזקה מאשר מסירות נפש גופנית להריגה על קידוש השם [של רבו רבי עקיבא], וזאת על ידי מסירת נפש בתכלית הגדולה ביותר לתורה הקדושה שאטרח מאוד מאוד על לימוד התורה עם פרישות מהבלי ותענוגי עוה"ז, ואגלה סודות התורה ככל האפשר, ואפרש לכולם תכלית הבריאה כולה, ואכנס בגנוזי המלך העליון כבן שנכנס בגנוזי אביו, ואגלה אורות העליונים, ועל ידי האור הגדול הזה אבריא החושך הגדול מן העולם, ואבטל כל הקליפות והדינים מן הקדושה". ועל ידי מסירת נפשו לסודות התורה, וכן על ידי גילוי סודות התורה זכה להכניע הקליפות ולבטל גזירות להמשיך לעולם חיים שלום וחירות... כי כל הכוח הגדול הזה צריך אותו דוקא לדור הזה האחרון דור של ביאת המשיח, (מהרצ"א מדינוב), ע"כ.

רבי עקיבא היה חבוש בבית האסורים עשרים שנה

ובמדרש שיר השירים מהגניזה [י"ל ע"י הרב יוסף חיים ורטהימר, הוצאת 'כתב יד 1099' ירושלים תשנ"ה], עמוד י"ח, על הפסוק (א ג) 'לריח שמניך טובים וכו', נאמר: 'השביעי [מעשרה הרוגי מלכות] רבי עקיבא, שהיה חבוש בבית האסורים עשרים שנה, והיו מביאים קולמוסים של קנים, ונותנים בין ציפורניו, ומרתיחין צרורות באש, ומניחין תחת שחיו, ואמרו לו הנח מה שבידך, ובכל כך היה מוסיף להם תוכחות, ומה היה אומר להם, 'כמוהם יהיו עושיהם'. וכל דבר שהיו צריכין לו היו שולחים ושואלין לו בבית האסורים

⌘ ————— ⌘ זוהר תהלים ⌘ ————— ⌘

[ראה פסחים קיב: יבמות קח: סנהדרין יב. עירובין כא: ירושלמי יבמות פ"ב ה"ה].
 לסוף עשרים שנה ששהה בבית אסורים יצא ליהרג, והיה עונת
 ק"ש וכו". ובגמרא (ברכות סא:) מתארת את הוצאתו להורג של ר"ע
 - 'בשעה שהוציאו את רבי עקיבא להריגה זמן קריאת שמע היה,
 והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל, והיה מקבל עליו עול
 מלכות שמים. אמרו לו תלמידיו: רבינו, עד כאן, אמר להם כל ימי
 הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך - אפילו נוטל את נשמתך,
 אמרתי: מתי יבא לידי ואקיימנו, ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו.
 היה מאריך באחד עד שיצתה נשמתו באחד'.

רבי עקיבא נפטר ביום הכיפורים - ולא ידעו תלמידיו, עד
 שאליהו הנביא בא להודיע

וכותב ה'בן יהודיע', שתלמידיו לא אמרו לו דברים אלו ביום
 שנפטר, כי נשמתו יצאה ב'אחד' ואיך השיב להם,
 אלא בכל יום לפני הוצאתו להורג היו סורקים את בשרו, והוא
 היה מקבל עול מלכות שמים, ובאותם ימים דברו איתו
 תלמידיו. אבל ביום שבו נפטר, שהוא יום הכיפורים, לא היו
 איתו תלמידיו, כמסופר במדרש משלי (פ"ט ט"ו ב) שאליהו
 הנביא בא להודיע לרבי יהושע הגרסי על מותו של רבי עקיבא.

אמר להן רבי אליעזר הגדול, תמיה אני אם ימותו מיתת עצמון,
 אמר לו רבי עקיבא שלי מהו, אמר לו שלך קשה משלהן
 ובספר "סוד ה'" הביא את ספר "שירי מצוה", להגה"צ רבי
 בנימין אליהו מזאלשין על צוואת רבי אליעזר

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ומוסרך למלכות, אמר לו בני יותר ממה שהעגל רוצה לינק פרה רוצה להניק, אמר לו ומי בסכנה, והלא עגל בסכנה, אמר לו אם בקשת ליחנק היתלה באילן גדול, עכ"ל. ורואים שרבי עקיבא חשש ללמדו כשהיה עשרים שנה בבית האסורים, ועל זה אמר לו רבי שמעון אם אין אתה מלמדני אני אומר ליוחי אבא ומוסרך למלכות, יש לבאר על על פי כתבי האריז"ל שאין הכוונה למלכות כאן מלכות הרשעה, אלא למדת מלכות שבמיתה על קידוש השם נקרא, שנמסר למידת מלכות העליונה, וזה כוונתו שאם אינך מלמדני תצטרך למות על קידוש ה', כי אי אפשר לעשות התיקון אלא על ידי לימוד תורת הסוד, (סוד ה'). - מהסיפור הזה אנחנו לומדים, כי אם רבי עקיבא היה לומד אצלו סודות התורה, היה יכול להינצל מלהיות בעשרה הרוגי מלכות, כמו רבי שמעון בר יוחאי ע"ה, וזה מה שאמר לו רבי אליעזר תמה אני וכו', כי לימוד תורת הסוד יותר גבוה מליהרג על קידוש ה', כי כל תורת הסוד הוא שיחיו ולא ימותו, לא רק הוא, אלא מכפר ומציל את כל ישראל, כמו שכתב בזוהר הקדוש: עוד אָמַר אֱלֹהֵינו זְכוּרֵנו לְבָרְכָה לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן: בְּהַאי סֵפֶר הַזֶּהר יִתְפָּרְקוֹן מִן גְּלוּתָא פַּד אֲתַגְלִיא בְּדָרָא בְּתַרְאָה. עוֹד בְּדָף קכ"ד: לְשׁוֹן מִשָּׁה רַבִּינוּ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן. וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהִירוּ פְּזַהר הַרְקִיעַ בְּהַאי חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהר בְּאֵילִין לֹא צְרִיךְ נִסְיוֹן - רְצָה לֹאמַר: כִּי הַלּוֹמֵד בְּסֵפֶר הַזֶּהר לֹא יִסְבַּל חֻבְלֵי מְשִׁיחַ

— ❦ ————— ❦ ————— ❦ ————— ❦ ————— ❦ —

וּבְגִין דְּיִשְׂרָאֵל עֲתִידִין לְמִטְעַם מְאִילָנָא דְחַיֵּי דָא הוּא סֵפֶר
הַזֶּהר יִפְקֹון בֵּיה מְגֻלוֹתָא בְּרַחֲמֵי.

ועל כן לא מספיק ללמוד לעצמו, אלא צריך לזכות את
הרבים וללמד ולהשמיע לכל ישראל! כי תורת הסוד
נועדה להתגלות וללמד את הרבים בדור האחרון למען
הכינו את העולם לקראת תורתו של משיח והגאולה שלימה,
וכמבואר בשל"ה הקדוש.

יד' א' לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד אָמַר נָבַל בְּלִבּוֹ אֵין אֱלֹהִים
הַתְּנִיחַ בְּעַל הַיְבוּלֹת
בְּעֵינֵי הַמַּחֲזֵחַ מִלִּים
 הַשְּׁחִיתוּ הַתְּעִיבוּ עָלֶיךָ אֵין עֲשֵׂה טוֹב: ב' יְהוָה
אֵת הַתְּהִיב
 מִשְׁמַיִם הַשְּׁקִיף עַל בְּנֵי אָדָם לְרֵאוֹת הַיֵּשׁ מִשְׁפִּיל
הַתְּנִיחַ בְּעַל הַיְבוּלֹת
בְּעֵינֵי הַמַּחֲזֵחַ מִלִּים
 דְּרֵשׁ אֶת אֱלֹהִים: ג' חָבַל סָר יַתְּדוֹ נֶאֱלָחוּ אֵין
 שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים

לפחד

אמר נבל בלבו וגו' (יד, א): [שימוש תהלים לפרק יד] טוב לאומרו בזמן שהוא מפחד פן יספרו עליו לשון הרע, ובזמן שלא יאמינו לדבריו.

זוהר תהלים

גודל מעלת לומדי הסוד בעיון

**"ה' מִשְׁמַיִם הַשְּׁקִיף עַל בְּנֵי אָדָם לְרֵאוֹת הַיֵּשׁ מִשְׁפִּיל דְּרֵשׁ
 אֶת אֱלֹהִים"** (יד, ב): [זוהר תורה; זוהר חלק א' פ' חיי שרה דף קל:]
 אמר רבי יוסי, בוא וראה, זכאים הם הצדיקים שנגנזו להם
 הרבה טובות לעולם הבא, ואין מקום פנימי בכל אותן
 המקומות, כהם המוכנים להיודעים בסוד רבונם, ויודעים
 להתדבק בהם בכל יום, על אלה כתוב: **"עֵינַי לֹא רָאִתָּה
 אֱלֹהִים זֹולְתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לּו"** (ישעיהו סד, ג), מהו **"לְמַחְכָּה
 לּו"**, כמו שכתוב: **"חֲכָה אֶת אֵיּוֹב בְּדַבְרֵימֶיךָ"** (איוב לב, ד) טו,
 ואלה המשכילים בדברי החכמה, ומדייקים בה, ומחכים לה

זיו הזוהר

טו. דורש למחכה לו פירוש, שלומד במתינות ובעיון עמוק, למען ישכיל
 ויבין היטב.

עֲשֵׂה טוֹב אֵין גַּם אַחֶר: הַלֵּא יִדְעוּ כָּל פְּעָלֵי אֲזֵן אֲכֹלֵי

זוהר תהלים

להבין ברור הדבר, להכיר את רבונם, אלה הם שרבונם מתפאר בהם בכל יום, אלה הם הנכנסים בין קדושים העליונים, והם נכנסים בכל השערים שלמעלה, ואין מי שימחה בידם, אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

מלאך שמפתחות החכמה נמצאים אצלו

ה' מְשֻׁמִים הַשְּׁקִיף עַל בְּנֵי אָדָם לְרֵאוֹת הַיֵּשׁ מִשְׁפִּיל דִּרְשׁ אֶת אֱלֹהִים" (יד, ב): [נהיכלות דקדושה זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רמז):

זוהר תורה] רבי שמעון אמר, למעלה ברקיע, קיימת החיה ההיא, אשר שמו יופיא"ל, והוא עומד בכל סודות החכמה^{טז}, וכל אותן מפתחות החכמה נמצאים אצלו.

המלאך מגיב בשעת פטירתו של האדם שרדף להכיר קונו והוא המלאך, שעומד לתבוע שכר מאת הקדוש ברוך הוא, ליתן לכל אותן הרודפים אחר כל בעלי החכמה, ואפילו מכל אדם^{יז}, ולומדים חכמה לדעת את רבונם, וזה הוא השכר שהוא נותן לאנשים הרודפים אחר חכמה לדעת

זיו הזוהר

טז. זה המלאך הוא השר של ההיכל "עצם השמים" ונקרא גם כן "היכל זוהר", והרמ"ז זצ"ל כתב כאן רמז, שהשם יופיא"ל בגימטריא קבל"ה: יז. פירוש אפילו מן הפחות ממנו, כדאיתא במשנה, איזהו חכם הלומד מכל אדם:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

את רבונם, שכאשר יוצא אדם זה מעולם הזה, מלאך ההוא יוצא נגדו על ד' שרפים מעופפים, ופורח לפניו, ואינו מניח לכל אותן שרי הדין אשר בצד הטומאה לגשת אליו, וכמה הם מלאכי השלום סביביו.

הנחשים נכנעים ואינם יכולים להזיק

ואלה השרפים כאשר נוסעים ונתגלים, נכנעים לפניהם אותן נחשים שרפים, היוצאים מן הנחש ההוא שגרם מיתה לכל העולם.

כפי שיגע ונצטער להכיר קונו כך הוא מקבל שכר מלאך קדוש הזה עומד, כאשר הנשמה עולה ומגעת אצלו, אז הוא שואל אותה בסודות החכמה האלוהית, וכפי אותה החכמה שרדף אחריה ונדבק בה, כך נותנים לו שכרו. אם היה ביכולתו ללמוד ולא למד נדחה לחוץ בבושה נוראה ואם היה ביכולתו ללמוד אותה החכמה ולא למד, נדחת לחוץ ואינה נכנסת, ועומדת תחת היכל ההוא בבושה^י, וכאשר מנשאים כנפיהם אותן השרפים אשר תחת החיה ההיא, מנקשים בכנפיהם ושורפים אותה, והיא נשרפת ולא נשרפת, קיימת ולא קיימת, וכך נידונת בכל יום, מאירה ואינה מאירה, אף על פי שיש לה מעשים טובים.

זיו הזוהר

יח. זה ההיכל של אותו המלאך יופיא"ל, והוא ההיכל עצם השמים, היכל זוהר.

עָמִי אֶכְלוּ לֶחֶם יְהוָה: ^{תקין על העולם} לֹא קָרָאוּ: ה' שָׁם פָּתְרוּ
 פָּתַח בִּי אֱלֹהִים: ^{תקין על העולם} בְּדוֹר צְדִיק: וְעֵצַת עֲנִי תְבִישׁוּ
 בִּי יְהוָה: ^{תקין על העולם} מִחֶסְהוּ: וְ מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשְׁעַת יִשְׂרָאֵל
 בְּשׁוּב יְהוָה: ^{תקין על העולם} שָׁבוֹת עִמּוֹ יִגַּל יַעֲקֹב יִשְׁמַח
 יִשְׂרָאֵל:

— זוהר תהלים —

אין שיעור לשכר העוסקים בחכמה זאת

לפי שאין שכר גדול בעולם ההוא, כמו לאלה העמלים
 בחכמה, להסתכל בכבוד רבונם, ואין שיעור להשכר,
 של אותן היודעים חכמה, להסתכל בכבוד רבונם, אשרי
 חלקם בעולם הזה ובעולם הבא, שכתוב: "אֲשֶׁרִי אָדָם מָצָא
 חֲכָמָה וְאָדָם יָפִיק תְּבוּנָה" (משלי ג, יג).

גודל מעלת הוותרן לעניים

"עֵצַת עֲנִי תְבִישׁוּ בִּי ה' מִחֶסְהוּ": (יד, ו): [זוהר ח"א פ' וירא (דף קט).
 זוהר תורה] אמר רבי חייא, כל איש שהוא צר עין אל
 העניים, ראוי הוא שלא יתקיים בעולם, ולא עוד אלא שאין
 לו חיים לעולם הבא, וכל מי שהוא וותרן לעניים, ראוי הוא
 שיתקיים בעולם ושיתקיים העולם בזכותו, ויש לו חיים
 ואריכת החיים לעולם הבא.

המרחם על עניים ברצון הלב צלם האלקים אינו סר ממונו

"עֵצַת עֲנִי תְבִישׁוּ בִּי ה' מִחֶסְהוּ": (יד, ו): [זוהר ח"א הקדמת הזוהר
 (דף יג): זוהר תורה] סוד זה ראינו בספר של שלמה

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

המלך, שכל מי שמרחם על העניים ברצון הלבוי, לא תשתנה צורתו לעולם מן צורת אדם הראשון, וכיון שצורתו של אדם נרשמת בו, הוא שולט על כל הבריות שבעולם בצורה ההיא, זהו שכתוב: "וּמִוֹרְאָכֶם וְחַתְכֶם יִהְיֶה עַל כָּל חַיַּת הָאָרֶץ וּגו'" (בראשית ט, ב), כלם זועים ומפחדים מן הצורה ההיא שנרשמת בו, לפי שזאת המצוה טובה מכל שאר המצות בענין זה שיתעלה האיש בצורתו של אדם.

נבוכדנצר נשתנה צורתו ברגע שהטיל עין רע בעניים

מניין, מנבוכדנצר, אף על פי שחלם לו חלום ההוא, כל זמן שהיה חונן לעניים לא נתקיים בו החלום, כיון שהטיל עין רעה שלא לחנון לעניים, מה כתוב: "עוֹד מְלִתָּא בְּפִם מְלִפָּא וּגו'" (דניאל ד, כח), מיד נשתנה צורתו ונטרד מן האנשים, זהו שכתוב: "נַעֲשֶׂה אָדָם" (בראשית א, כו), כתוב כאן עשיה, וכתוב שם: "וְשֵׁם הָאִישׁ אֲשֶׁר עָשִׂיתִי עִמּוֹ הַיּוֹם בַּעֲז" (רות ב, יט).

זיו הזוהר

יט. פירוש, שנותן הצדקה, לא בעבור התפארת וגיאות, אלא מחמת נדבת לב טוב, מלא רחמים.

מִי א מִזְמוֹר לְדוֹד יְהוָה־מי יגור בְּאַהֲלָךָ מִי יִשְׁבֵּן
 בְּהַר קִנְזֶשֶׁךָ; ב הוֹלֵךְ תָּמִים וּפְעַל צֶדֶק וְדַבַּר אֱמֶת
 בְּלִבָּבוֹ; ג לֹא רָגַל עַל לְשֹׁנוֹ לֹא עָשָׂה לְרַעְהוֹ רָעָה

— ❧ — **שימוש תהלים** — ❧ —

להמית שד

ה' מי יגור באהליך וגו' (טו, א): [שימוש תהלים לפרק טו]. טוב להיות מקובל בעיני הבריות וגם זה המזמור טוב להברית השד אמור אותה על קדרה חדשה מלאה מים שאובים ותרחץ למי שיש בו רוח או שד. ושם שלו יל"י. י' מן "יגור, ל' מן "רגל, י' מן "ימוט, דבסוף המזמור באלפ"א בית"א דא"ת ב"ש, ותאמר. יהי רצון מלפניך השם הגדול יל"י שתסיר כל שד ומזיק מגוף (פלוני בר פלונית) וישתה מן המים וירחץ בהם פניו ידיו ורגליו, והוא יברח.

— ❧ — **זוהר תהלים** — ❧ —

הוֹלֵךְ תָּמִים - זֶה אַבְרָהָם, שְׁפָאֶשֶׁר נִמּוּל נִקְרָא תָּמִים. וּפְעַל צֶדֶק - זֶה יִצְחָק. וְדַבַּר אֱמֶת - זֶה יַעֲקֹב

מִזְמוֹר לְדוֹד ה' מִי יגור בְּאַהֲלָךָ (טו, א): [זוהר בראשית פ' ויצא (דקסא)] וַיִּסַּר בַּיּוֹם הַהוּא אֶת הַתֵּינִשִּׁים. רַבִּי אֶלְעָזָר פָּתַח וְאָמַר, (תהלים טו) 'ה' מִי יגור בְּאַהֲלָךָ' וגו'. הָרִי בְּאַרְנוֹ וּבְאֵרוֹ הַחֲבֵרִים, הוֹלֵךְ תָּמִים - זֶה אַבְרָהָם, שְׁפָאֶשֶׁר נִמּוּל נִקְרָא תָּמִים. וּפְעַל צֶדֶק - זֶה יִצְחָק. וְדַבַּר אֱמֶת - זֶה יַעֲקֹב. וְדָאֵי שְׁיַעֲקֹב נִדְבַק בְּאֱמֶת. אִם הוּא בְּאֱמֶת נִדְבַק, מָה הֵטַעַם עָשָׂה עִם לְבָן בְּצוּרָה הַזֹּאת?

אֲפֹא יַעֲקֹב הַבְּחִין אֶת שְׁעַת הַמָּזַל שְׁלוֹ שְׁהִיתָה, שְׁמַתָּר לְאָדָם

— זוהר תהלים —

לְבַחֵן אֶת שְׁעָתוֹ טָרַם יְשׁוּב לְאַרְצוֹ, וְאִם מְזָלוּ עוֹמֵד בְּמָה
שְׁעוֹשָׂה - יָפָה, וְאִם לֹא - אֵל יוֹשִׁיט רַגְלוֹ עַד שְׁיַעֲלֶה [שיעמד
במה שעשה] אֵלָיו.

עֲשֶׂרָה דְבָרִים הַנֶּאֱמָרִים כָּאֵן כְּנִגְדַּת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת

מִזְמוֹר לְדָוִד ה' מִי יִגּוֹר בְּאַהֲלָךְ וְכוּ' (טו, א): [זוהר חדש פ' ויצא
(דף לד): מדרש הנעלם] רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (תהלים טו) מִזְמוֹר

לְדָוִד ה' מִי יִגּוֹר בְּאַהֲלָךְ מִי יִשְׁכֵּן בְּהַר קְדוֹשׁ הַהַר הַלֵּךְ תָּמִים
וּפְעַל צְדָק וְדִבַּר אֱמֶת בִּלְבָבוֹ וְגו'. מַה מְשֻׁמֵּעַ? אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה בַּר רַבִּי יוֹסִי, אֵלּוּ הָעֲשָׂרָה הֵם כְּנִגְדַּת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת
שְׁעֵתִידִים בְּנֵי שֵׁל יַעֲקֹב לְקִיָּם בְּמָקוֹם הַהוּא.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וַהֲרִי אֶחָד עָשָׂר הֵם? אָמַר לוֹ, לֹא רָגַל עַל
לְשׁוֹנוֹ לֹא עָשָׂה לְרַעְהוּ רָעָה - דְּבַר אֶחָד הֵם, שְׁכַל
הַמְּרַגֵּל בְּחִבְרוֹ, מִיָּד עָשָׂה עִמוֹ רָעָה. לֹא רָגַל בְּלְשׁוֹנוֹ - לֹא
עָשָׂה עִמוֹ רָעָה. וְכִי מִי שָׁם אֶת אֵלֶּה כְּנִגְדַּת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת?

אֵין לוֹ רְשׁוֹת לְהַרְהֵר בְּמָה שְׂאִינוּ יָכוֹל לְהַשִּׁיג

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת מְשַׁתְּמָעִים מֵהֵם. הוֹלֵךְ
תָּמִים - כְּנִגְדַּת אֲנִי ה' אֱלֹהֶיךָ. מְלַמֵּד שְׁצָרֶיךָ אָדָם לְקַבֵּל
עָלָיו אֵימַת עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם, וְאֵין לוֹ רְשׁוֹת לְהַרְהֵר בְּמָה
שְׂאִינוּ יָכוֹל לְהַשִּׁיג, מְשֻׁמֵּעַ שְׁכָתוֹב אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ סֶתֶם.
כְּתוּב כָּאֵן הוֹלֵךְ תָּמִים, וְכָתוּב שָׁם (דברים יח) תָּמִים תִּהְיֶה עִם
ה' אֱלֹהֶיךָ, וְאֵין לָךְ רְשׁוֹת לְהַרְהֵר עַל מָה שְׂלֹא הִרְשִׁיתָ.

וְחִרְפָּה לֹא נָשָׂא עַל קִרְבוֹ: הַ נְבוּזָה בְּעֵינָיו נִמְאָם וְאֵת
 יְרֵאֵי יְהוָה יַכְבֵּד נִשְׁבַּע לְהִרְעֹ וְלֹא יֵאָמֵר: הַ כְּסָפוֹ
 לֹא נָתַן בְּנִשְׁךְ וְשִׁחַר עַל נַקִּי לֹא לָקַח עֲשֵׂה אֱלֹה לֹא
 יִמוּז לְעוֹלָם:

— זוהר תהלים —

אין דבר שעומד בפני חלול ה'

ופעל צדק - כנגד לא יהיה לך אלהים אחרים על פני לא
 תשתחוה להם ולא תעבדם. מכאן, אמר רבי יהודה,
 איך לך דבר עומד כנגד חלול ה'. מנין לנו? ממסית, שכתוב
 (שם יג) ידך תהיה בו בראשונה להמיתו. למה? כי בקש
 להדיחך מעל ה' אלהיך. ואם הרג אותו, נקרא צדיק, מקנא
 ופעל צדק, וזהו ופעל צדק.

אסורי לא תשא לא תענה שמירת שבת ואסור גנבה
 ודבר אמת בלבבו - כנגד לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא.
 אמר רבי יהודה, אינם כסדרם, ואף על גב שאינם
 כסדרם, אין זה משנה לנו. לא רגל על לשונו לא עשה לרעהו
 רעה - כנגד לא תענה ברעך עד שקר. וחרפה לא נשא על
 קרבו - כנגד מחלל שבתות בפרהסיא. רבי יוסי אומר, כנגד
 לא תגנב, שכתוב (שמות כב) אם זרחה השמש עליו.

לא תרצח

נבוזה בעיניו נמאס - כנגד לא תרצח. מי שהוא נבוזה בעיניו,
 לא יעשה קטטה שיהרג, ולא יהרגוהו.

מז א מִכְתָּם לְדָוִד שְׁמַרְנִי אֵל כִּי חָסִיתִי בְךָ:
 ב אִמְרַת לִיהוָה אֲדַנִּי אַתָּה מוֹכֵתִי בְּלִ

— שִׁמוּשׁ תֵּהִלִּים —

לפרסם הגנב

שמרני אל כי חסיתי בך וגו' (טז, א): [שימוש תהלים לפרק טז]. זה המזמור טוב לפרסם הגנב. קח טייט מן שפת הנהר וחול מן הים וערב אותם וגבל וכתוב כל הנחשדים וקח ספל חרס ומלא אותו מים שאובים ושים כל השמות הנחשדים בספל כל אחד ואחד לעצמו ואמור עליו זה המזמור ' פעמים ושם שלו הוא ח". ח' מן "חבלים, ' מן "נחלת שפרה עלי, ובכל פעם יאמר. יהי רצון מלפניך ח"י שתודיעני מי גנב כך וכך, ומי שגנב יפתח עינו שלו ויעלה פתקו למעלה. וטוב לפתיחת הלב ומשלים האויבים ומוציא האדם מצרה שהיה רגיל בה לרוחה.

— זוהר תהלים —

המלכות שהיא "מך" = עניה, "תם" = נשמרת מהחיצונים

"מִכְתָּם לְדָוִד שְׁמַרְנִי אֵל כִּי חָסִיתִי בְךָ" (טז, א): [זוהר חדש
 9' כי תשא (97 נ): זוהר תורה] זה ביארנו, מהו
 "מִכְתָּם", מך, תם, מך לפי שאין לה אור משלה, תם,
 כאשר הלבנה בשלימות, ומאירה באורות עליונים, אז תם,
 ועל כן "מִכְתָּם לְדָוִד", מתי, כאשר נשמרת הלבנה, זהו

זיו הזוהר

כ. זו מדת המלכות, שורש דוד המלך, נדמית להלבנה, שאין לה אור של עצמה, אלא מה שמקבלת מן השמש, וכמו כן המלכות מן התפארת:

עֲלִיָּה: ג לְקַדְוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה וְאֲדִירֵי כָּל חֲפְצֵי
 בָּם: ד יִרְבוּ עֲצֻבוֹתָם אַחַר מְהָרוּ בַּל אֶסְפֶּיךָ נִסְפֵיחֵם
 מְדָם וּבַל אֲשָׂא אֶת שְׁמוֹתֵם עַל שִׁפְתָי: ה יְהוָה
 מִנֵּת חֶלְקִי וְכוֹסֵי אֶתָּה תוֹמִיךָ גּוֹרְלִי: ו חֲבָלִים

— זוהר תהלים —
 שְׁכָתוּב וְעַד עוֹלָם עַל יִרְאִיו. הוּא הָעוֹלָם הָאֲחֵרוֹן שֶׁתְּלוּנָה
 בּוֹ הִירְאָה.

לְקַדְוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה וְאֲדִירֵי כָּל חֲפְצֵי בָּם

לְקַדְוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה (טו, ג): [בראשית 9' לך לך דף 99 ע"ב]
 הָאָדָם שֶׁהוּא שָׁלֵם בְּכָל, נִקְרָא קְדוֹשׁ אַחַר כָּךְ
 כְּשֶׁשְׁנִיחֵם נִתְקַנִּים, נַעֲשֶׂה אוֹתוֹ אוֹר לְבָן כְּסֵא לְאוֹר הַנִּסְתָּר
 שְׂאִינוֹ נִרְאָה וְאִינוֹ נוֹדַע מֵה שֶׁשָּׂרָה עַל אוֹתוֹ הָאוֹר הַלְבָן, וְאִז
 הָאוֹר שָׁלֵם. וְכֵן הָאָדָם שֶׁהוּא שָׁלֵם בְּכָל, וְאִז נִקְרָא קְדוֹשׁ,
 כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים טז) לְקַדְוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה וְגו'. כְּמוֹ
 כֵּן בְּסוּד עֲלִיּוֹן.

אתה ה' תומיך ומשפיע בגורלי שהיא המלכות

"ה' מִנֵּת חֶלְקִי וְכוֹסֵי אֶתָּה תוֹמִיךָ גּוֹרְלִי" (ט"ו, ה): [זוהר ח"ג 9'
 בלק (דף קצ): זוהר תורה] אמר רבי יצחק בוא וראה, על עץ
 הזה שכל כחותיו בו תלויים, אמר דוד "אתָּה תוֹמִיךָ גּוֹרְלִי",
 מהו "גּוֹרְלִי", זה הגורל שנאחז בו דוד המלך י."

זיו הזוהר

כד. זו מדת המלכות גורלו וחלקו של דוד:

נִפְלוּ לִי בִּנְעָמִים אַף נִחַלְתָּ שְׁפָרָה עָלַי: ז אַבְרָהָ אֶת
 יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אַף לִילוֹת יִסְרוּנִי בְּלִילוֹתַי:

— זוהר תהלים —

מְרַכְבֵּה תַּחְתּוֹנָה נִקְרָאת לִילוֹת

אַבְרָהָ אֶת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אַף לִילוֹת יִסְרוּנִי בְּלִילוֹתַי (ט"ז, ז):
 [זוהר חלק ב' פ' תרומה דף קלז.] וְלִילָה לְלִילָה יִתּוּהָ דַעַת –
 מְרַכְבוֹתֶיהָ (זו לזו) שֶׁהֵן גּוֹף הַפֶּסֶא, וְכֵלֶן נִקְרָאוֹת לִילוֹת, כְּמוֹ
 שְׁנֵאמַר (תהלים טז) אַף לִילוֹת יִסְרוּנִי כְּלִילוֹתַי. מְרַכְבֵּה עֲלִינוּהָ
 נִקְרָאת יָמִים, יוֹם לְיוֹם. מְרַכְבֵּה תַּחְתּוֹנָה נִקְרָאת לִילוֹת, לִילָה
 לְלִילָה.

פעמים שאמר דוד 'את' ופעמים לא אמר 'את'

"אַבְרָהָ אֶת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי וְגו'" (ט"ז, ז). [זוהר תורה זוהר חלק ג' פ'
 בלק דף קצט.] אמר רבי אלעזר, הרי אנו רואים
 שלפעמים אמר דוד את, שכתוב "אַבְרָהָ אֶת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי",
 וכתוב: "אַבְרָכָה אֶת ה' בְּכָל עֵת וְגו'" (תהלים לד, ב), "בְּרַכִּי
 נִפְשֵׁי אֶת ה'" (שם קד, א), כמו כן בהתחלת התפלה נתתקן
 לומר ברכו את ה' המבורך, ולפעמים אמר דוד "בְּרַכּוּ ה'
 מְלֹאכְיוֹ" (שם קג, ב), "בְּרַכּוּ ה' כָּל צְבָאוֹ וְגו'" (שם פסוק כא) ולא
 אמר את.

לפני התפילה אנו מושכים את השכינה עלינו,
 אלא למלאכים העליונים, שהם במרומים של היכל העליון,
 נאמר ברכו ה', אנו היושבים למטה, ברכו את ה', לפי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שאנו צריכים להמשיך עלינו א"ת הזאת^{יה}, ועמה נכנס אצל המלך, לחזות פניו, ועל כן אמר דוד: "אֲנִי בְּצֶדֶק אֶחְזֶה פְּנֵיךָ", בצד"ק ודאי, ולפיכך התחלת התפלה ברכו את ה', להמשיך על ראשינו א"ת הזאת, וכיון שאנו מושכים א"ת הזאת עלינו, יש לנו לומר התפלה ולשבת.

אסור לומר שלום לאיש קודם התפילה

ולפיכך אסור לברך לאיש קודם שיתפלל האדם תפלתו, וימשוך על ראשו א"ת הזאת, ואם מקדים ומברך תחלה לאיש, הרי נתמשך לזה האיש במה על ראשו, במקומה של א"ת הזאת. ולפיכך למלאכים העליונים אמר "בְּרָכוּ ה'", ואנחנו א"ת ה' להוספה.

מברכים את המלכות

"אֲבָרַךְ אֶת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי וְגו'" (פ"ז, ז): [נזוהר חדש פ' כי תשא דף [ד]:] עוד דרש רבי אלעזר ואמר, כתוב: "אֲבָרַךְ אֶת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי", וכתוב "אֲבָרַכָה אֶת ה' בְּכָל יַעַת תְּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי" (תהלים לד, ב), למי נצרך ברכות מן התחתונים, לא"ת, שהיא נאחזת בהם כשלהבת בפתילה^י, ודוד שהיה יודע זה, אמר אברכה א"ת.

זיו הזוהר

כה. מדת המלכות נקראת א"ת, כיון שנכללת מן כ"ב אותיות, מן א' עד ת', וגם נקראת בשם צדק. כו. ובשביל התקשרות הזאת עם ישראל, נקראת המלכות בשם כנסת ישראל:

ח שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תְמוֹד בִּי מִימִינִי בְּלֹא
 אָמוּס: ט לָבֵן שְׂמֵחַ לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדֵי אֵף בְּשָׂרֵי יִשְׁבֵּן
 לְבִטָּח: י בִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשֹׂאֵל לֹא תִתֵּן חֲסִידֶךָ
 לְרֵאוֹת שָׁחַת: יא תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שִׁבְעַת שְׂמֵחוֹת אֶת
 פְּנֵיךָ נְעֻמוֹת בְּיַמִּינֶךָ נֶצַח:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אף לילות יסרוני כליותי, מפחד בלילות

תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שִׁבְעַת שְׂמֵחוֹת אֶת פְּנֵיךָ נְעֻמוֹת בְּיַמִּינֶךָ
 נֶצַח (טז, יא): [זוהר חדש פ' כי תשא] וְעַל זֶה (תהלים טז)
 תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות ב) וַיִּדַע אֱלֹהִים. אֲרַח
 חַיִּים, וְמִי הוּא? שִׁבְעַת שְׂמֵחוֹת, אוֹתוֹ שְׁכַל הַשִּׁבְעַת נִכְלָל בּוֹ,
 וַיִּחְזֵר פָּנָיו כְּנֹגֵד פְּנֵיךָ, שְׂאֲנֵי אַחֲזוֹ בָהֶם. וְאִזּוֹ נְעֻמוֹת בְּיַמִּינֶךָ
 נֶצַח, שֶׁהַשְּׂמֵאל נִכְלָל בְּיָמִין. וְכִשְׁנִכְלָלָת, חוֹזֵר הַצּוֹר לַעֲשׂוֹת
 אֶת פְּעֻלוֹ שֶׁל תָּמִים, וְעַל כֵּן זֶה יִתְנוּ.

אריה יושב על המזבח ואוכל את הקרבן

"תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שִׁבְעַת שְׂמֵחוֹת אֶת פְּנֵיךָ נְעֻמוֹת בְּיַמִּינֶךָ
 נֶצַח" (טז, יא): [זוהר תורה; זוהר חדש] בוא וראה, כאשר
 ישראל מטיבים מעשיהם, מזבח ההיא שולטת עם צד
 הימין, והיו רואים כתבנית אריה רובץ עליה על הקרבן

זיו הזוהר

כז. מדת המלכות נקראת מזב"ח, וצד הימין היינו מדת החסד:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

ואוכל אותו, ולכך נקראת אריאל המזבח, קרית חנה דוד ודאי, כי חלקו של דוד היא, וכל ימיו עמל להאיר לה.

דוד התפלל שיתחברו תפארת עם מלכות

ועל כן אמר "תודיעני ארח חיים", כמו שכתוב: "יידע אלהים" (שמות ב, כה) כ, "ארח חיים", מי הוא כט, "שבע שמחות את פניך", זה שכל שבע נכללות בו, יחזיר פניו לעומת פניך שאני נאחו בהם ל, ואז "נעמות בימיך נצח", שהשמאל יתכלל בימין.

זיו הזוהר

כח. פירוש שהשם אלהים שהוא מדת הדין יתהפך לרחמים: כט. שואל איזהו ארח החיים: ל. ומבאר שהוא תפארת הכולל ז' הספירות ונקרא עץ החיים, הוא יחזור פניו להזדווג עם המלכות, שנאחו דוד בפנים שלה, ואז יומתק השמאל דין ויתכלל בימין רחמים:

וְזָרַק אֶת תְּפִלָּה לְדָרוֹד שְׁמֵעָה יְהוָה צְדָק תִּקְשִׁיבָה
 רַנְתִּי הָאֲזִינָה תְּפִלָּתִי בְּלֹא שִׁפְתֵי מִרְמָה:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לאומרו בדרך

שמעיה ה' צדק וגו' (יז, א): [שימוש תהלים לפרק יז]. טוב למאן דבעי למיזל באורחא. צלי יתיה ואת מצלח ושם שלו הוא י"ה. י מן "שדוני, ה' מן "מרמה. ואמור. יהי רצון מלפניך י"ה השם הגבור והנורא שתצליח דרכי ותישר אורחותי אמון אמון סלה סלה סלה.

— זוהר תהלים —

דוד המלך ויעקב אבינו צפו את ענין הגלות

תְּפִלָּה לְדָרוֹד שְׁמֵעָה ה' צְדָק (יז, א): [זוהר בראשית 9' בראשית (דף כג:)] עֲשִׂירֵי בַתְּפִלָּה, וְזוֹ שְׂכִינָה, וְעֲלִיָּה נֶאֱמַר (תהלים יז) 'תְּפִלָּה לְדָרוֹד שְׁמֵעָה ה' צְדָק'. וְדָרוֹד בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אָמַר בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים שֶׁל הַגְּלוּת, אָמַר עַל יִשְׂרָאֵל (שם) 'בְּחִנְתָּ לְבִי פְקַדְתָּ לִילָה', וְאֵינְ לִילָה אֶלָּא גְלוּת, וּמָה שֶׁאָמַר אִיּוֹב הַכֹּל הִיָּה מְשַׁל עַל יִשְׂרָאֵל שֶׁאָמַר כָּלָה עָנָן וַיִּלֶּךְ, וְהִשְׁטָן רָצָה לְקַטְּרֵג לוֹ, וְאָמַר הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, אִיּוֹב לֹא בִדְעַת יְדַבֵּר. אִף בַּיַּעֲקֹב כֶּף, בְּגִלְל שְׂרָאָה בְרוּחַ קֹדֶשׁ אֶת דַּחַק הַגְּלוּת:

וַיַּעֲקֹב, בְּגִלְל שְׂרָאָה בְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ דַּחַק שֶׁל הַגְּלוּת הָאֲחֵרוֹנָה בְּסוּף הַיָּמִים, (אמר (בראשית כח) ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש, ובא הלילה של הגלות, ואמר) (שם לב) וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיֵּצֵר

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לו. וחלק את העם הקדוש בגלות לשלשה צדדים, כמו שנאמר (שם לג) וישם את השפחות ואת ילדיהן ראשנה, בראש בגלות אדום. ואת לאה וילדיה אחרנים ואת רחל ואת יוסף אחרנים. ובגלל שראה אחר כך עניות וצער שלהם, אמר (שם כח) ושבתתי בשלום אל בית אבי. ואמר, ונתן לי לחם לאכל ובגד ללבש.

לעולם יסדר אדם שבחו של רבונו ואחר כך יתפלל תפלתו שמעיה ה' צדק הקשיבה רנתי האזינה תפילתי (י"א, א):

[זוהר בראשית פ' ויחי (דף רמג א):] רבי יוסי ורבי חזקיה היו הולכים לראות את רבי שמעון בקפוטקיא. אמר רבי חזקיה זה שאמרנו לעולם יסדר אדם שבחו של רבונו ואחר כך יתפלל תפלתו. מי שלבו טרוד ורוצה להתפלל תפלתו, והוא בצרה, ולא יכול לסדר את שבח רבונו כראוי, מה הוא?

אמר לו, אף על גב שלא יכול לכוון לבו ורצונו, סדור ושבח של רבונו למה שיגרע? אלא יסדר את שבח רבונו אף על גב שלא יכול לכוון, ויתפלל תפלתו. זהו שכתוב תפלה לְדוֹד שְׁמֵעָה ה' צְדָק הַקְּשִׁיבָה רִנָּתִי. שְׁמֵעָה ה' צְדָק – בתחלה, משום שהוא סדור של שבח רבונו. ואחר כך הקשיבה רנתי האזינה תפילתי. מי שיכול לסדר שבח רבונו ולא עושה, עליו כתוב (ישעיה א) גם כי תרבו תפלה אינני שמע דיכם וגו'.

ב מִלְפָּנֶיךָ מִשְׁפָּטֵי יְצֵא עֵינֶיךָ תַּחֲזִינָה מִיִּשְׂרָאֵל: ג בַּחֲנֻת
 לְבִי פָקַדְתָּ לִּילָה צָרַפְתָּנִי בֵּל תִּמְצָא זְמַתִּי בֵּל יַעֲבֹר
 פִּי: ד לַפְּעֻלוֹת אָדָם בְּדַבֵּר שִׁפְתֶיךָ אָנִי שָׁמַרְתִּי אַרְחֹת
 פְּרִיזִי: ה תִּמְדָּ אֲשֶׁרִי בְּמַעְגְלוֹתֶיךָ בֵּל נְמוּזֵנוּ פְּעָמָיו:

— זוהר תהלים —

כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל תַּפְּלָה שְׁמוּצִיא אָדָם מִפִּי עוֹלָה לְמַעְלָה
 וּבֹקֵעַ רְקִיעִים, וְנִכְנָס לְמָקוֹם שְׁנִכְנָס, וְשֵׁם נִבְחָן אוֹתוֹ הַדְּבוּר,
 אִם זֶה דְּבוּר כָּשֶׁר וְאִם לֹא

שְׁמַעְתָּה ה' צְדָק הַקְּשִׁיבָה רְנָתִי הַאֲזִינָה תַּפְּלָתִי (יז, א): [זוהר

ויקרא פ' מצורע (דף נ"ה.)] רַבִּי תַּחֲזִיקָה פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים

יז) 'שְׁמַעְתָּה ה' צְדָק' וְגו'. כַּמָּה חֲבִיבָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לְפָנֶי
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁבְּכָל זְמַן שְׁכַנְסֶת יִשְׂרָאֵל בְּאֵה לְפָנֶי
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִזְדַּמֵּן כְּנִגְדָּה. זֶהוּ
 שְׁכַתוֹב שְׁמַעְתָּה ה' צְדָק הַקְּשִׁיבָה רְנָתִי הַאֲזִינָה תַּפְּלָתִי. אָמַר
 דָּוִד, אָנִי הִתְקַשְׁרְתִּי עִם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁהִיא נִמְצָאת
 לְפָנֶיךָ, גַּם אָנִי כָךְ נִמְצָא. וּמִשׁוּם כֵּךְ, שְׁמַעְתָּה ה' צְדָק -
 בְּרַאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֵּךְ - הַקְּשִׁיבָה רְנָתִי הַאֲזִינָה תַּפְּלָתִי.

בְּלֹא שְׁפָתֵי מַרְמָה, מַה זֶה בְּלֹא שְׁפָתֵי מַרְמָה? אֵלָּא כָךְ שְׁנִינּוּ,
 כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל תַּפְּלָה שְׁמוּצִיא אָדָם מִפִּי, עוֹלָה
 לְמַעְלָה וּבֹקֵעַ רְקִיעִים, וְנִכְנָס לְמָקוֹם שְׁנִכְנָס, וְשֵׁם נִבְחָן אוֹתוֹ
 הַדְּבוּר, אִם זֶה דְּבוּר כָּשֶׁר וְאִם לֹא. אִם זֶה דְּבוּר כָּשֶׁר -
 מְכַנְיָסִים אוֹתוֹ לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ. וְאִם לֹא -
 מְסַטִּים אוֹתוֹ הַחוּצָה, וּמַתְעוֹרְרֶת בְּאוֹתוֹ דְּבוּר רִיחַ אַחֲרָת.

ו אָנִי קָרָאתִיךָ כִּי תַעֲנֵנִי אֵל הַט אָזְנֶךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי:
 ז הַפְּלֵא חֲסָדֶיךָ מוֹשִׁיעַ חוֹסִים מִמַּתְקוֹמָמִים בִּימִינֶךָ:
 ח שְׁמַרְנִי בְּאִשׁוֹן בַּת עֵינַי בְּצֵל בְּנִפְיֶךָ תַסְתִּירֵנִי: ט מִפְּנֵי
 רְשָׁעִים זֹו שְׁדוּנִי אִיבִי בְנַפְשׁ יִקְיֹפוּ עָלַי: י חֲלַבְמוֹ סָגְרוּ
 פִּימוֹ דִּבְרוּ בְּגֵאוֹת: יא אֲשָׁרִינוּ עֵתָה (סכבונני) סְכָבוֹנוּ
 עֵינֵיהֶם יִשִּׁיתוּ לְנִמּוֹת בְּאָרְץ: יב דְּמִינוּ בְּאֶרֶץ יִכְסוּף
 לְטָרוֹף וּבְכַפִּיר יֵשֵׁב בְּמִסְתָּרִים: יג קוֹמָה יְהוָה יְהוָה
 קְדָמָה פָּנָיו הִכְרִיעֵהוּ פִּלְטָה נִפְשֵׁי מִרְשָׁע חֲרָבָה:
 יד מִמְּתִים יָדָךְ יְהוָה מִמְּתִים מַחְלֵד חֲלָקֶם
 בְּחַיִּים (וצפינך) וּצְפוּנָה תִמְלֵא בְּטָנָם יִשְׁבְּעוּ בָּנִים וְהַנִּיחוּ

— זוהר תהלים —

על מה זה אלה שנהרגו בהרוגי העולם צדיקים

מִמְּתִים יָדָךְ ה' מִמְּתִים מַחְלֵד חֲלָקֶם בְּחַיִּים (יז, יח): זוהר
 שמות 9' פקודי (דף רנ"ד): בא ורא, משום שרבי עקיבא
 עלה למעלה פראוי, נכנס בשלום ויצא בשלום. דוד שאל
 שאלה, ולא התפרש, שכתוב (תהלים יז) 'ממתים ידך ה'
 ממתים מחלד חלקם בחיים'. (תוהה) על מה זה אלה שנהרגו
 בהרוגי העולם צדיקים, זכאים, שלא חטאו חטא כדי
 שיענשו.

בא ורא, ממתים ידך ה' ממתים מחלד חלקם בחיים.
 כאן הוא שני צדדים - ידך ה', וחלד. ידך ה' - זה

יִתְּרֵם לְעוֹלָלֵיהֶם: טו אֲנִי בְצַדֵּק אַחֲזָה פְּנִיךָ אֲשַׁבְּעָה
בְּחֻקֶיךָ הַבְּנוּנֹתֶיךָ:

— זוהר תהלים —

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהִנְשָׂמָה מִתְּכַנְּסֵת אֵלָיו. מִמְּתִים מִחֶלֶד
- זֶה הַצַּד הָאֲחֵר, שֶׁהַגּוֹף הוּא שׁוֹלֵט עָלָיו, שֶׁכָּתוּב (ישעיה
לח) לֹא אֶפִּיט אָדָם עוֹד עִם יוֹשְׁבֵי חֶדְלָה.

על ידי המלכות הנקראת צדק אחזה פניך פני ה'

"אֲנִי בְצַדֵּק אַחֲזָה פְּנִיךָ וּגו'" (יז, טו): [זוהר תורה; זוהר חלק א' פ' נח דף עב.].
פֶּתַח יְהוּדֵי הַהוּא וְאָמַר, דוּד הַמֶּלֶךְ חֲבִיבוֹת וּדְבָקוֹת שְׁלוֹ
בִּאֲב"ן הֵיחָא הִיחָא, וְעָלִיָּה אָמַר: "אֶבְנֵן מְאֹסוֹ הַבְּנוּנִים הֵיחָה
לְרֹאשׁ פְּנָה" (תהלים קיח, כב), וְכֹאשֶׁר חִפֵּץ לְהִסְתַּכֵּל בְּמֵרָאָה כְּבוֹד
רְבוּנוֹ, לְקַח אוֹתָהּ הַאֲב"ן בִּידוֹ תַחֲלָה וְאַחֵר כֵּךְ נִכְנַסְלֵי, לְפִי שְׁכַל
מִי הַחִפֵּץ לְהִתְרַאוֹת לְפָנֵי רְבוּנוֹ, לֹא יִכְנַס אֵלָּא בִּאֲב"ן הֵיחָא,
שֶׁנֶּאֱמַר: "בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֵן אֶל הַקֶּדֶשׁ" (ויקרא טז, ג), וְדוּד הַתְּפָאָר
עֲצָמוֹ וְאָמַר: "אֲנִי בְצַדֵּק אַחֲזָה פְּנִיךָ לִי, וְכֹל יִגִּיעַתּוֹ שֶׁל דוּד
לְהִתְרַאוֹת עִם אֲב"ן הֵיחָא כְּרֵאוּי לְפָנֵי הָעֲלִיוֹן.

זיו זוהר

לא. מֵדַת הַמַּלְכוּת נִקְרָאת אֲב"ן, בְּסוּד הַכְּתוּב: "עַל אֶבְנֵן אֶחָת שְׁבַעָה
עֵינַיִם" (זכריה ג, ט), שְׁבַעָה דוּקָא וְלֹא שְׁבַע, וְהַבּוֹן: לֵב. פִּירוּשׁ,
שֶׁהַתְּקִשׁוֹר עֲצָמוֹ בְּשִׁכְיֵנָה הַקְּדוּשָׁה, וְלִקְחָה לְעִזְרָתוֹ לְהַעֲלוֹת תְּפִלָּתוֹ:
לג. הַשְּׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה בְּמִקְוֵה מֵדַת הַמַּלְכוּת נִקְרָאת זֹאת, וְנִקְרָאת
אֲב"ן, וְנִקְרָאת צִדִּיק: לד. אַחֲזָה פְּנִיךָ הֵיחָא הַתְּפָאָרַת מֶלֶךְ הַקְּדוּשׁ,
שֶׁשְׁמוֹ שֵׁם הוִי"ה בְּרוּךְ הוּא:

ג לחודש

יח א לְמִנְצָה לְעֶבֶד יְהוָה לְדָוִד אֲשֶׁר דִּבֶּר
 לַיהוָה אֶת דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת בְּיוֹם
 הַצִּיל יְהוָה אֹתוֹ מִכַּף כָּל אֹיְבָיו וּמִיַּד שָׂאוּל:
ב וַיֹּאמֶר אֶרְחֹמֶךָ יְהוָה חֲזִקִי: ג יְהוָה
 סִלְעִי וּמְצֻדָּתִי וּמִפְּלִטִי אֵלֵי צוּרֵי אַחֶסֶה בּוֹ מִגְּנֵי וְקָרָן
 יִשְׁעֵי מִשְׁגָּבַי: ד מְהֻלָּל אֶקְרָא יְהוָה וּמִן אֹיְבֵי
 אֲנִישָׁע: ה אֶפְפוּנֵי חֶבְלֵי מָוֶת וְנִחַלִּי בְּלִיעַל יִבְעֵתוּנֵי:
 ו חֶבְלֵי שָׂאוּל סָבְבוּנִי קִדְמוּנֵי מוֹקְשֵׁי מָוֶת: ז בְּצַר לִי
 אֶקְרָא יְהוָה וְאֵל אֱלֹהֵי תַּקְוַת לִבִּי אֲשׁוּעַ יִשְׁמַע
 מִחִיבָלֹז קוֹלִי וְשׁוֹעֵתִי לְפָנָיו תָּבוֹא בְּאֲזֵנָיו: ח וַתִּגְעַשׁ
 וַתִּרְעַשׁ הָאָרֶץ וּמוֹסְרֵי הָרִים יִרְגְּזוּ וַיִּתְגַּעֲשׂוּ כִּי חָרָה לֹא:
 ט עָלָה עֵשָׂן בְּאָפוֹ וְאִשׁ מִפִּי הָאֵבֶל גְּחָלִים בָּעָרוֹ:

———— ❦ שימוש תהלים ❦ ————

להנצל ממלכים

למנצח לעבד וגו' (יח, א): [שימוש תהלים לפרק יח] אם ראית לסטים
 באים לקראתך אמור אותו והם יברחו מלפניך ושם שלו הוא אליה.
 א' מן "אשר דבר, ל' מן "שאוּל, י' מן מ' ד"ממרום בא"ת ב"ש, ה'
 מן "האל הנותן. ואמור. יהי רצון מלפניך אלי"ה שתצילני מכל
 אויבי ומכל שונאי ומכל פגע רע. ועוד אמור אותו על מים ושמן
 ומשח החולה ויתרפא.

מִמְנוּ: י וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ וַעֲרָפֶל תַּחַת רַגְלָיו: יא וַיִּרְכַּב

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ה' נתגלה אל ישראל במדת הרחמים

"וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ וַעֲרָפֶל תַּחַת רַגְלָיו" (יה, י): [זוהר ח"ב פ' יתרו (דף 99 ע' 9): זוהר תורה] אמר רבי שמעון, בשעה שהקדוש ברוך הוא חפץ להתגלות בהר סיני, קרא הקדוש ברוך הוא לכל פמליא שלו, ואמר להם, עכשיו ישראל צעירים, שאין יודעים דרכי, ואני חפץ להתגלות עליהם, אם אתגלה עליהם בכח של גבורה לא יוכלו לסבול, אבל אתגלה עליהם ברחמים ויקבלו משפטי, זהו שכתוב: "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי" (שמות יט, טז), ביום השלישי ודאי, שהוא רחמים לה.

נתגלה ברחמים ונתן התורה שהוא מצד הגבורה

מניין, שכתוב: "וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ" (שמואל ב' כב, י), ובזה נתגלה הקדוש ברוך הוא לישראל, הקדים להם רחמים בתחלה, ואחר כך ניתנה להם התורה מצד הגבורה.

להיכן ירד ה'

"וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ וַעֲרָפֶל תַּחַת רַגְלָיו" (יה, י): [זוהר ח"ב פ' יתרו (דף 99 ע' 19): זוהר תורה] רבי יצחק אמר כתוב: "וַיֵּט שָׁמַיִם

זיו הזוהר

לה. ספירת התפארת נקראת שמי"ם, גם יום השלישי שהיא ספירה ג' מן ז' הספירות של ימי הבנין ומדתה מדת הרחמים.

עַל כְּרוֹב וַיַּעַף וַיֵּרָא עַל כַּנְפֵי רוּחַ: יב יֵשֶׁת חֲשֵׁךְ סָתְרוֹ
 סְבִיבוֹתָיו סָפְתוּ חֲשֵׁבֶת מַיִם עֲבֵי שְׁחָקִים: יג מִנְגִּינָה נִגְדָּו

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וַיֵּרֶד" (שם), ונאמר: "וַיֵּרֶד ה' לְעֵינַי כָּל הַעַם עַל הַר סִינַי"
 (שמות יט, יא), "וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרֶד", אנה ירד, אפשר תאמר
 שירד לסיני, "עַל הַר סִינַי" כתובלו, ולא כתוב בהר סיני,
 אלא "וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרֶד", אנה ירד?

השכינה היתה על הר סיני וה' ירד עליה להתייחד עמה
 אמר רבי יוסי, ירד במדרגותיו, ממדרגה למדרגה ומכתר
 לכתר, עד שנדבק באר"ץ ההיא, ואז נוארה הלבנה
 ועמדה בשלימות, זהו שכתוב: "וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרֶד" לאר"ץ
 ההיא, ובכך כתוב: "עַל הַר סִינַי", מה היה נמצא על הר סיני,
 זאת אומרת שזו השכינה.

זיו הזוהר

לו. כאן נדחקו מפורשי הזוהר, ונראה לי שמה שמוקף הוא מיותר, ועיקר
 קושייתו, שכתוב: וירד סתם, ולא פירש לאן ירד, ואם תרצה לומר דהיינו
 שירד על הר סיני, הלא בתורה אחר שנאמר וירד ה', נכתב על הר סיני, אם
 כן גם כאן היה לו לומר על הר סיני ולא סתם וירד, ועל זה מתרץ רבי יוסי,
 שהמכוון הוא הורדה מן ספירות העליונות, עד הספירה שנקראת א"רץ,
 שהיא המלכות והשכינה הקדושה, ונקראת לבנה, יען כי אין לה אורה, אלא
 מה שמאיר בה התפארת, עם שאר הספירות, וזהו שלימותה, ולולי שהיתה
 הורדה כזאת, שתנתן התורה על ידי התגלות אור האלהות באמצעות
 המלכות, לא היה באפשרות לישראל לסבול אור האלהות הגדולה, כי הרי
 גם אחר הירידה הזאת, היה קשה להם לסבול.

עָבְיוּ עֲבָרוּ בְּרַד וְגַחְלֵי אֵשׁ: יד וַיִּרְעַם בַּשָּׁמַיִם יְהוָה
וְעֲלִיּוֹן יִתֵּן קִלְוֹ בְּרַד וְגַחְלֵי אֵשׁ: טו וַיִּשְׁלַח חֲצִי

זוהר תהלים

כל העולם עומד על עמוד יחידי צדיק יסוד העולם

וַיִּרְעַם בַּשָּׁמַיִם ה' וְעֲלִיּוֹן יִתֵּן קִלְוֹ בְּרַד וְגַחְלֵי אֵשׁ (יד):

[זוהר בראשית 9' וישב (דף ק19)] רבי יהודה פתח ואמר,

(תהלים יח) 'וַיִּרְעַם בַּשָּׁמַיִם ה' וְעֲלִיּוֹן יִתֵּן קִלְוֹ בְּרַד וְגַחְלֵי אֵשׁ'.

בא ראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, התקין לו

שבועה עמודים על מה שעומד, וכל העמודים עומדים בעמוד

אחד יחידי, והרי פרשוה שכתוב (משלי ט) חכמות בנתה ביתה

חצבה עמודיה שבועה, וכל אלה הם עומדים בדרגה אחת

מהם שנקראת (שם י) צדיק יסוד עולם. וכשברא העולם,

נברא מאתו המקום שהוא השלמות של העולם ותקונו,

שהוא נקדה אחת של העולם והאמצע של הכל, ומי הוא?

ציון, שכתוב (תהלים ג) מזמור לאסף אל אלהים ה' דבר ויקרא

ארץ ממזרח שמש עד מבאו. ומאיזה מקום? מציון, שכתוב

מציון מכלל יפי אלהים הופיע. מאתו המקום שהוא צד

השלמות של האמונה השלמה כראוי [וכעת ישראל החזיקו בו

בסודות המצוות של התורה, משום שכל יום ויום מחזיק אדם בציצית שמתעטף

בה], וציון החזק והנקדה של כל העולם, ומהמקום שהוא

נתקן כל העולם ונעשה, ומתוכו נזון כל העולם.

ובא וראה, וירעם בשמים ה' ועליון יתן קולו וגו'. פיון

שאמר וירעם בשמים ה', למה כתוב ועליון יתן קולו?

וַיִּפְצֵם וּבָרְקִים רַב וַיַּחֲפֵם: טו וַיֵּרְאוּ אֶפְיָן מִים וַיִּגְלוּ
 מוֹסְרוֹת תֵּבֵל מִגְּעַרְתֶּךָ יְהוָה מִנְּשֹׁמֵת רוּחַ
 אַפְּךָ: יז יִשְׁלַח מִמְרוֹם יִקְחֵנִי יְמוּשָׁנִי מִמּוֹם רַבִּים:
 יח יִצִּילֵנִי מֵאֹיְבֵי עַז וּמִשֹּׁנְאֵי בִי אֲמַצּוּ מִמֶּנִּי: יט יִקְדְּמוּנִי
 בַּיּוֹם אִיֵּדֵי וַיְהִי יְהוָה לְמוֹשָׁעַן לִי: כ וַיִּצִּיאֵנִי
 לְמִדְבָּר יַחֲלִצֵנִי בִּי חֶפְזִן בִּי: כא יִגְמְלֵנִי יְהוָה לְמִדְבָּר
 בְּצַדְקֵי כְּבוֹד יְדֵי יֹשִׁיב לִי: כב בִּי שְׁמֵרְתִי דְרָבִי יְהוָה
 וְלֹא רָשַׁעְתִּי מֵאֱלֹהֵי ^{תקופת בל חסות} ^{בני ישראל}: כג בִּי כָּל מִשְׁפָּטָיו
 לְנַגְדֵי וַחֲקֵתָיו לֹא אָסִיר מֶנִּי: כד וְאַחֵי תָמִים עִמּוֹ
 וְאַשְׁתַּמְר מַעֲוֹנִי: כה וַיָּשֶׁב יְהוָה לִי בְּצַדְקֵי כְּבוֹד

———— ❦ ———— זוהר תהלים ❦ ————

הַיְהִה [ס"א אלא] כָּאֵן סוּד הָאָמוּנָה [על מה עולם] שְׁאֲמַרְנוּ שְׁצִיּוֹן
 הִיא הַשְּׁלֵמוֹת וְהִיפִי שֶׁל הָעוֹלָם, וְהָעוֹלָם נִזּוֹן מִמֶּנּוּ, מִשׁוּם
 שְׁשֵׁתֵי דְרָגוֹת הֵן, וְהֵן אַחַת, הֵם צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם, זֶה דִין וְזֶה
 רַחֲמִים, וּשְׁנֵיהֶם אֶחָד, מְכָאֵן דִּין וּמְכָאֵן רַחֲמִים. מִמַּעֲלָה
 לְמַעֲלָה יוֹצֵא קוֹל שְׁנִשְׁמָע. לְאַחַר שְׁאוֹתוֹ הַקּוֹל יוֹצֵא וְנִשְׁמָע,
 אֲזַי יוֹצֵאִים הַדִּינִים וְדַרְכֵי הַדִּין, וְהַרַחֲמִים יוֹצֵאִים וְנִפְרָדִים
 מִשָּׁם. וַיִּרְעַם בְּשָׁמַיִם ה', זֶה בֵּית הַדִּין בְּרַחֲמִים. וְעַלְיוֹן, אֵף
 עַל גַּב שְׁאִינוּ נִמְצָא וְאִינוּ נוֹדָע, כִּיּוֹן שֶׁהַקּוֹל הֵהוּא יוֹצֵא, אֲזַי
 נִמְצָא הַכֹּל, דִּין וְרַחֲמִים. זֶהוּ שְׁכָתוֹב וְעַלְיוֹן יִתֵּן קוֹלוֹ. כִּיּוֹן
 שִׁיתֵּן קוֹלוֹ, אֲזַי בְּרַד וּגְחָלֵי אֵשׁ, מִיָּם וְאֵשׁ.

יְדֵי לְנֶגַד עֵינָיו: כו עִם חֲסִיד תִּתְחַפֵּד עִם גֹּבֵר תָּמִים
תִּתְמָם: כו עִם גֹּבֵר תִּתְבָּרַר וְעִם עֲקֹשׁ תִּתְפַּתֵּל: כח כִּי

— זוהר תהלים —

יעקב הלך עם לבן בדין

עִם חֲסִיד תִּתְחַפֵּד וְעִם עֲקֹשׁ תִּתְפַּתֵּל (יה, כו): [זוהר בראשית 9'
תולדות (דף קלט:)] אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְכֵן בְּלָבָן נִרְאָה כְּךָ,
מִשׁוּם שֶׁהָרִי הוּא הִיָּה מְכַשֵּׁף, כְּכַתוּב (בראשית כ) נִחַשְׁתִּי
וַיְבָרְכֵנִי ה' בְּגִלְלָהּ. וְאַף עַל גַּב שִׁיעַקֵב נִקְרָא אִישׁ שָׁלֵם,
מִשׁוּם כְּךָ הִיָּה שָׁלֵם, עִם מִי שֶׁהֲצַטְרִיף לוֹ לְלַכֵּת עִמוֹ בְּרַחֲמִים
הִיָּה הוֹלֵךְ, וְעִם מִי שֶׁהֲצַטְרִיף לוֹ לְלַכֵּת עִמוֹ בְּדִין קָשָׁה
וּבְעַקְמִימוֹת הִיָּה הוֹלֵךְ, מִשׁוּם שֶׁשְׁנֵי חֲלָקִים הָיוּ בוֹ, וְעָלְיוֹ
כְּתוּב (תהלים יח) 'עִם חֲסִיד תִּתְחַפֵּד וְעִם עֲקֹשׁ תִּתְפַּתֵּל'. עִם
חֲסִיד בְּצַד הַחֲסִיד, וְעִם הָעֲקֹשׁ בְּצַד שֶׁל הַדִּין הַקָּשָׁה, הַכֹּל
כְּרֵאוּי.

אוֹתָם שְׁאַחֲזִים בּוֹ בְּאַמוּנַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא - מִגֵּן הוּא עַל
כָּל אוֹתָם רוּחוֹת רְעוּת וּמוֹזִיקִים שֶׁמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם

הָאֵל תָּמִים דְּרָבּוֹ אָמַרְתָּ ה' צְרוּפָה מִגֵּן הוּא לְכָל הַחַסִּים בּוֹ
(יה, לא): [זוהר בראשית 9' בראשית (דף יט:)] וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי

מְאֵרֶת וְכוּ'. מְאֵרֶת חֶסֶד, שֶׁנִּבְרָאָה אֶסְכְּרָה לְתִינּוּקוֹת. שְׁאַחַר
שֶׁנִּגְנַז אֹר שֶׁל אֹר הָרֵאשׁוֹן, נִבְרָאָה קְלָפָה לְמַח, וְאוֹתָהּ
קְלָפָה מִתְפַּשְׁטֵת וּמוֹצִיאָה קְלָפָה אַחֲרֶת. כִּיּוֹן שִׁוְצָאֵת, עוֹלָה
וַיּוֹרֶדֶת, מְגִיעָה לְגַבֵּי פָּנִים קְטַנּוֹת, רוֹצָה לְהִתְדַבֵּק בָּהֶם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וּלְהַצְטִיר בְּתוֹכָם, וְלֹא רוֹצֵה לְהַפְרֵד מֵהֶם, מִפְּרִיד אוֹתָהּ
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשֵּׁם וּמוֹרִיד אוֹתָהּ לְמַטָּה, כְּשֶׁבָרָא
אָדָם כְּדִי לְתַקֵּן זֶה בְּעוֹלָם הַזֶּה. כִּי שָׂרְאָתָה אֶת חוּה
דְּבוֹקָה בְּצִדוֹ שֶׁל אָדָם שֶׁל יִפִּי שֶׁל מַעְלָה וְרָאָתָה דְמוֹת
שְׁלֵמָה, פְּרָחָה מִשֵּׁם, וְרָצָתָה כְּמוֹ מַקְדָּם לְהִתְדַבֵּק בְּפָנִים
קְטָנוֹת. אוֹתָם שׁוֹמְרֵי הַשְּׁעָרִים שֶׁלְמַעְלָה לֹא נִתְּנוּ לָהּ. נִזְף
בָּהֶם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהֵטִיל אוֹתָהּ בְּשִׁפּוּלֵי הַיָּם, וַיִּשְׁבָּה
שָׁם עַד שֶׁחָטָא אָדָם וְאָשְׁתּוּ. אַז הוֹצִיא אוֹתָהּ הַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא מִשִּׁפּוּלֵי הַיָּם, וְשׁוֹלְטֵת עַל כָּל אוֹתָם תִּינוּקוֹת
פָּנִים קְטָנוֹת שֶׁל בְּנֵי אָדָם שְׂרָאוּיִים לְהַעֲנִשׁ בְּחָטָאֵי
אֲבוֹתֵיהֶם, וְהִיא הוֹלֶכֶת וּמְשׁוֹטְטֵת בְּעוֹלָם. מִתְקַרְבֶּת
לְשַׁעְרֵי גֶן עֵדֶן שֶׁבְּאֶרֶץ וְרוּאָה כְּרוּבִים, שׁוֹמְרֵי שַׁעְרֵי גֶן
הָעֵדֶן, וַיּוֹשְׁבֵת שָׁם אֶצֶל אוֹתוֹ לְהֵט הַחֶרֶב, בְּגִלְל שֶׁהִיא
יֵצֵאה מִצַּד אוֹתוֹ לְהֵט.

בְּשִׁעָה שְׁמֵתְהִפֵּךְ אוֹתוֹ לְהֵט, בּוֹרַחַת וּמְשׁוֹטְטֵת בְּעוֹלָם,
וּמוֹצֵאת תִּינוּקוֹת שְׂרָאוּיִים לְהַעֲנִשׁ, וְצוֹחֶקֶת בָּהֶם
וְהוֹרְגַת אוֹתָם. וְזֶהוּ בְּפִגְמֵת הַלְּבָנָה שֶׁהַקְטִינָה אֶת אוֹרָהּ, וְזֶה
מֵאֲרֵת. כְּשֶׁנּוֹלַד קִיץ לֹא יִכְלֶה לְהִתְדַבֵּק בּוֹ. אַחַר כֵּן הִתְקַרְבָּה
אֵלָיו וְהוֹלִידָה רוּחוֹת וְשָׂדִים וּמַעֲוֹפִפִּים. אָדָם שִׁמְשׁ מֵאָה
וְשָׁלְשִׁים שָׁנִים עִם רוּחוֹת נִקְבוֹת, עַד שֶׁבָּאָה נַעֲמָה, וּמִתוֹךְ
יִפְּיָה טָעוּ אַחֲרֶיהָ בְּנֵי הָאֱלֹהִים עֲזָ"א וְעֲזָ"ל, וְהוֹלִידָה מֵהֶם.
וּמִמָּנָה הִתְפַּשְׁטוּ רוּחוֹת רַעוֹת וְשָׂדִים בְּעוֹלָם, שֶׁהִיא הוֹלֶכֶת
וּמְשׁוֹטְטֵת בְּלִילָה [נ"א: עַם לִילִית] וְהוֹלֶכֶת בְּעוֹלָם וְצוֹחֶקֶת [נ"א

אָתָּה עִם עֵינֵי תוֹשִׁיעַ וְעֵינַיִם רְמוֹת תִּשְׁפִּיל: כט כִּי אָתָּה
 תִּתְּאוֹר נְרִי יְהוָה אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי יְגִיָּה חֲשָׁבִי: ל כִּי
 בְּךָ אָרֶץ גְּדוּד וּבֵאלֹהֵי אֲדָלָג שׁוֹר: לא הָאֵל
 תָּמִים דָּרְבוּ אִמְרַת יְהוָה אֱלֹהֵי צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכָל
 חַחֲסִים בּוֹ: לב כִּי מִי אֵלֹהִים מִבְּלַעְדֵי יְהוָה וּמִי
 צוֹר זוֹלָתִי אֱלֹהֵינוּ: לג הָאֵל הַמְּאַזְרֵנִי חֵיל וַיִּתֵּן

— זוהר תהלים —

וצוחקות] בבני אדם ועושות להם שישפכו קרי. ובכל מקום
 שנמצאים בני אדם ישנים יחידים בבית, שורות עליהם,
 ואחזות ונדבקות בהם, ולקחות מהם תאוה ומולידות
 מהם, ועוד פוגעות בו במחלות, והוא לא יודע. וכל זה
 בפגימת הלכנה. מארת, כשמתקנת הלכנה, מתהפכות
 האותיות (תהלים יח) 'אמרת ה' צרופה מגן הוא לכל החוסים
 בו'. מגן הוא על כל אותם רוחות רעות ומזיקים שמשוטטים
 בעולם בפגימתה לכל אותם שאחוזים בו באמונת הקדוש
 ברוך הוא.

מי ציר באלוקינו – משמעותה כמה פרושים

ומי צור זולתי אלהינו (יח, לב): [זוהר בראשית 9' לך לך (ד 93):] 'יהי
 אברם בן תשעים שנה ותשע שנים וגו'. רבי אבא פתח,
 (שמואל ב כב) 'כי מי אל מבלעדי ה' ומי צור וגו'. דוד המלך
 אמר את הפסוק הזה, כי מי אל מבלעדי ה' – מי הוא השליט
 או הממנה שיכול לעשות דבר מבלעדי ה'? אלא מי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁהֶצְטָוָה מֵעַם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִשׁוּם שְׂכָלָם אֵין עוֹמְדִים
בְּרִשׁוּתָם וְלֹא יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת דְּבָר. וּמִי צוּר - וּמִי הוּא הַתְּקִיף
שְׂיִכּוּל לַעֲשׂוֹת תְּקִיף וּגְבוּרָה מֵעֲצָמוֹ מִבְּלַעֲדֵי אֱלֹהֵינוּ? אֶלֶּא
כָּלָם בְּיַד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא יְכוּל לַעֲשׂוֹת דְּבָר, רַק
מְרִשׁוּתוֹ.

דְּבָר אַחַר 'כִּי מִי אֵל מִבְּלַעֲדֵי ה' - שְׁהֶקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
הַכֹּל בְּרִשׁוּתוֹ, וְלֹא כְּמִי שֶׁנִּרְאָה בְּמִרְאֵה הַפּוֹכְכִים
וְהַמְזֻלּוֹת, שְׂכָלָם מִרְאִים דְּבָר, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִחְלִיפוֹ
לְגוֹן אַחַר. וּמִי צוּר זוֹלָתִי אֱלֹהֵינוּ, הֲרִי פִּרְשׁוּהָ שְׂאִין צִיר
כְּמוֹ שְׁהֶקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא צִיר שְׁלָם, עוֹשֶׂה וּמְצִיר
דְּמוּת בְּתוֹךְ דְּמוּת, וּמִשְׁלִים אֶת אוֹתָהּ הַדְּמוּת בְּכָל תְּקוּנָה,
וּמְכַנֵּס בּוֹ נֶפֶשׁ עֲלִיּוֹנָה, שְׂדוּמָה לַתְּקוּן הָעֲלִיּוֹן, מִשׁוּם כֶּף
אֵין צִיר כְּמוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בֹּא רְאֵה, מֵאוֹתוֹ הַזֶּרַע שֶׁל
אָדָם, כְּשֶׁמִּתְעוֹרְרַת תְּשׁוּקָתוֹ לְנִקְבָתוֹ, וּנְקַבְתּוֹ מִתְעוֹרְרַת
אֱלִיו, אֲזִי מִתְחַבְּרִים שְׁנֵיהֶם יַחַד, וְיוֹצֵא מֵהֶם בֶּן אֶחָד שְׂכָלוֹל
מִשְׁתֵּי דְמוּת כְּאֶחָד, מִשׁוּם שְׁהֶקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא צִיר אוֹתוֹ
בְּצִיּוֹר שְׁנִכְלָל מִשְׁנֵיהֶם. וְעַל כֵּן צִרִיךְ אָדָם לְקַדֵּשׁ אֶת עֲצָמוֹ
בְּזִמְן הַהוּא, כְּדִי שְׂיִמְצֵא הַדְּמוּת הַהִיא בְּצִיּוֹר שְׁלָם כְּרֵאוּי.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, בֹּא רְאֵה, כַּמָּה גְּדוּלִים הֵם מֵעֲשָׂיו שֶׁל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהֲרִי הָאֲמָנוֹת וְהַצִּיּוֹר שֶׁל הָאָדָם
הִיא כְּמוֹ הָעוֹלָם, וּבְכָל יוֹם וְיוֹם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בּוֹרֵא
עוֹלָמוֹת, וּמְזוּג זְווגִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּרֵאוּי לוֹ, וְהוּא צִיר אֶת
דְּמוּתָם טָרַם בּוֹאֵם לְעוֹלָם. בֹּא רְאֵה, שְׂאָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן,

— זוהר תהלים —

כתוב זה ספר תולדת אדם, וכי ספר היה לו? אלא פרשוהו, שהקדוש ברוך הוא הראה לאדם הראשון דור דור ודורשיו וכו'. איך הראה לו? אם תאמר שראה ברוח הקדש שהם עתידים לבא לעולם כמי שרואה בחכמה מה יבא לעולם - לא כך, אלא ראה בעין את כלם, ואותה הדמות שעתידי לא לעמד בה בעולם, את כלם הוא ראה בעין. מה הטעם? משום שמיום שנברא העולם, כל הנפשות העתידות לעמד בבני האדם, כלן עומדות לפני הקדוש ברוך הוא באותה הדמות מממש שעתידות לעמד בה בעולם.

כמו כן כל אותם הצדיקים, אחר שיוצאים מן העולם הזה, כל הנפשות עולות, והקדוש ברוך הוא מזמין להם דמות אחרת להתלבש בה כמו שהיו בעולם הזה. משום כך כלם עומדים לפניו, וראה אותם אדם הראשון בעין. ואם תאמר, שאחר שראה אותם לא עמדו בקיומם - בא ותראה, כל דברי הקדוש ברוך הוא הם בקיום ועומדים לפניו עד שיורדים לעולם. כמו זה כתוב (דברים כט) כי את אשר ישנו פה וגו'. הרי פרשוהו, שכל בני האדם שעתידים להיות בעולם, כלם נמצאו שם. כאן יש להסתכל, שהרי כתוב את אשר איננו פה וגו', ומשמע אלו [כלם] שיצאו מאותם שעמדו שם, משום שכתוב עמנו היום, ולא כתוב עמנו עומד היום. אלא ודאי [כאן] כלם עמדו שם, אלא שלא נראו לעין, משום כך כתוב עמנו היום אף על גב שלא נראו.

ואם תאמר, מה הטעם לא נראו כאן כמו שנראו לאדם

תָּמִים יְרַבֵּי: לֹד מְשֻׁה רַגְלֵי בְּאֵילֹת וְעַל בְּמַתֵּי
 יַעֲמִידֵנִי: לֹה מְלַמֵּד יָדֵי לְמַלְחָמָה וְנִחַתָּה קֶשֶׁת נְחוּשָׁה
 זְרוּעֵתַי: לו וְתַתֵּן לִי מִגֵּן יִשְׁעֶךָ וַיְמַיְנֶךָ תִּסְעֲדֵנִי וְעִנְיֹתֶךָ
 תִּרְבֵּנִי: לו תִּרְחִיב צַעְדֵי תַחְתֵּי וְלֹא מְעַדוּ קַרְסְלֵי:

— זוהר תהלים —

הָרֵאשׁוֹן שָׁרָאָה אוֹתָם עֵינַי בְּעֵינַי, וְהָרֵי כָּאֵן רָאוּ יוֹתֵר? אֶלָּא
 כָּאֵן, כְּשֶׁנִּתְּנָה תוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, מֵרָאָה אַחַר וּדְרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת.
 הָיוּ רוֹאִים וּמִסְתַּכְּלִים עֵינַי בְּעֵינַי, וְהָיוּ מִשְׁתוֹקְקִים לְהִסְתַּכֵּל
 וְלִרְאוֹת בְּכָבוֹד רְבוּנָם, וּמִשׁוּם כֵּךְ רָאוּ אֶת הַכְּבוֹד הָעֲלִיּוֹן שֶׁל
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבָדוֹ וְלֹא מֵאַחֵר. וְעַל כֵּן, כֹּל בְּנֵי הָאָדָם
 שְׁעֵתִידִים לַעֲמֹד בְּעוֹלָם, כְּלָם עוֹמְדִים לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 בְּאוֹתָן הַדְּמִיוֹת מִמֶּשׁ שְׁעֵתִידִים לַעֲמֹד בְּהֵן. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים
 קלט) גִּלְמֵי רָאוּ עֵינֶיךָ וְעַל סִפְרֶךָ וְגו'. גִּלְמֵי רָאוּ עֵינֶיךָ, מָה
 הֵטְעָם? מִשׁוּם שְׁדָמוֹת אַחֲרֵת עֲלִיוֹנָה הִיָּתָה כְּזֶה, וּמִשׁוּם כֵּךְ
 כָּתוּב (שם יח) 'וּמֵי צוּר זוֹלָתֵי אֱלֹהֵינוּ', מֵי הַצִּיר הַטוֹב שְׁצִיר
 [שְׁכוֹלֵל] הַכֹּל [זֶה עִם זֶה] כִּמוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? דְּבָר אַחַר כִּי מֵי
 אֱלוֹהִים - זֶה סוּד הַדְּבָר, שְׁהָרֵי אֵל הוּא כֹּל שֶׁנִּכְלָל מִכָּל
 הַדְּרָגוֹת. וְאִם תֹּאמַר שֶׁאֵל הַזֶּה הִיא דְרָגָה אַחֲרֵת, מִשׁוּם
 שְׁכָתוֹב (שם ט) וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם? בֹּא רָאָה, שְׁהָרֵי אֵין אֵל
 מִבְּלַעֲדֵי ה' שְׁאִינוּ לְבָדוֹ, וְלֹא נִפְרָד לְעוֹלָמִים, וְעַל כֵּן כָּתוּב
 (שְׁמוּאֵל ב כב) כִּי מֵי אֵל מִבְּלַעֲדֵי ה' וְגו'. וּמֵי צוּר וְגו', שְׁהָרֵי
 צוּר אֵינוּ לְבָדוֹ, אֶלָּא הַכֹּל אַחַד, כְּכָתוּב (דְּבָרִים ד) וַיִּדְעַת הַיּוֹם
 וְהִשְׁבַּת אֵל לְבָבְךָ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים וְגו'.

לַח אֲרִהֶנָּה אוֹיְבֵי וְאֲשִׁינָם וְלֹא אֲשׁוּב עַד בְּלוֹתָם:
 לֹש אֲמַחֲצֵם וְלֹא יִכְלוּ קוּם יִפְלוּ תַחַת רַגְלֵי: מ וְהִיאֲזַרְנִי
 חֵיל לְמַלְחָמָה תִּבְרִיעַ קָמִי תַחְתָּי: מא וְאֵיבֵי נִתְתָּה לִי
 עֲרָף וּמִשְׁנָאֵי אֲצִמִּיתֶם: מב יִשְׁעֵי וְאִין מוֹשִׁיעַ עַל
 יְהוָה: ^{מג} וְלֹא עָנָם: מד וְאֲשַׁחֲקֶם בְּעֶפֶר עַל פְּנֵי רוּחַ
 בְּטִיט חוּצוֹת אֲרִיקָם: מה תִּפְלִטֵנִי מִרִּיבֵי עָם תְּשִׁימֵנִי
 לְרֹאשׁ גּוֹיִם עִם לֹא יִדְעֵתִי יַעֲבֹדוּנִי: מה לְשִׁמְעַע אֲזִין
 יִשְׁמְעֵנִי לִי בְּנֵי גֹבַר יִבְחָשׁוּ לִי: מז בְּנֵי גֹבַר יִוְחַרְגֵנוּ
 מִמִּסְגְּרוֹתֵיהֶם: מז חֵי יְהוָה: ^{מח} וּבְרוּךְ צוּרֵי וַיְרוּם
 אֱלוֹהֵי יִשְׁעֵי: מה הָאֵל חֲנוּתֵן נִקְמוֹת לִי וַיְדַבֵּר עִפְיִם

————— ❧ ————— ❧ ————— ❧ ————— ❧ ————— ❧

כָּל מִי שֶׁעוֹסֵק בְּדַבְרֵי תוֹרָה וּמוֹשֶׁתֵּדֵל בָּהּ זוֹכֵה לְהִמְשִׁיךְ
 אוֹתָהּ עִמּוֹ

חֵי ה' וּבְרוּךְ צוּרֵי וַיְרוּם אֱלוֹהֵי יִשְׁעֵי (יה, מז): [זוהר בראשית פ'
 ויצא (ד קטז)] רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יִיסָא הָיוּ הוֹלְכִים בְּדַרְךָ. אָמַר
 רַבִּי יִיסָא, הִנֵּה שְׂכִינָה אֲצִלְנוּ, נִתְעַסֵּק בְּדַבְרֵי תוֹרָה, שְׁפָל מִי
 שֶׁעוֹסֵק בְּדַבְרֵי תוֹרָה וּמוֹשֶׁתֵּדֵל בָּהּ, זוֹכֵה לְהִמְשִׁיךְ אוֹתָהּ עִמּוֹ.

פֶּתַח רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, (תהלים יח) 'חֵי ה' וּבְרוּךְ צוּרֵי וַיְרוּם
 אֱלוֹהֵי יִשְׁעֵי'. הַפְּסוּק הַזֶּה הוּא סוּד. חֵי ה', וְכִי לֹא
 יִדְעֵנוּ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִקְרָא חֵי? אֵלָּא אֶפְלוּ צְדִיק גְּמוּר,

חָמֶם תַּצִּילֵנִי: נַעַל בֵּן אֹדֶךָ בְּגוֹיִם יְהוָהּ וְלִשְׁמֶךָ
 אֲזַמְּרָה: נָא (מגדל) מִגְדִּיל יְשׁוּעוֹת מַלְכוּתוֹ וְעֵשָׂה חֶסֶד
 לַמְּשִׁיחוֹ לְדָוִד וּלְזַרְעוֹ עַד עוֹלָם:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יתרו כבוד ה'

עַל בֵּן אֹדֶךָ בְּגוֹיִם ה' וְלִשְׁמֶךָ אֲזַמְּרָה (יה, ג): [זוהר שמות פ' יתרו (דף
 ס"ו)] וַיִּשְׁמַע יְתֵרוֹ וּגו'. פֶּתַח וְאָמַר (תהלים יח) 'עַל בֵּן אֹדֶךָ
 בְּגוֹיִם ה' וְלִשְׁמֶךָ אֲזַמְּרָה'. דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר אֶת זֶה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ
 בְּשַׁעַת שְׂרָאָה שְׁכָבוֹד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא עוֹלָה בְּעַלְיָהּ וְלֹא
 מִתְכַּבֵּד בְּעוֹלָם, אֲלָא מֵצַד שְׂאָר הָעַמִּים. וְאִם תֹּאמַר, הֲרִי
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא מִתְכַּבֵּד בְּעוֹלָם אֲלָא מִשּׁוּם יִשְׂרָאֵל – כִּי
 זֶה וְדָא, שְׁהָרִי יִשְׂרָאֵל הֵם הַיְסוּד שֶׁל הַנֵּר לְהָאִיר, אֲבָל כִּשְׁשָׂאָר
 הָעַמִּים בָּאִים וּמוֹדִים לוֹ בְּשַׁעֲבוֹד הַכְּבוֹד שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא, אֲזַ נּוֹסֵף יְסוּד הַנֵּר וּמִתְחַזֵּק עַל כָּל מַעֲשָׂיו בְּחִבּוּר אֶחָד,
 וְשׁוֹלֵט הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַדּוֹ מֵעֵלָה וּמִטָּה. כְּמוֹ זֶה כָּל
 הָעוֹלָם, אֵימָה וּפְחָד נֶפֶל עֲלֵיהֶם מִלִּפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. כִּיִּן
 שָׂבָא יְתֵרוֹ, שֶׁהוּא כְּמַר עֲלִיוֹן שֶׁל כָּל יֵתֵר הָאֱלִילִים, אֲזַ הַתְּחַזֵּק
 וְשׁוֹלֵט כְּבוֹד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַכֹּל. מִשּׁוּם שֶׁכָּל הָעוֹלָם,
 כִּשְׁשַׁמְעוּ שִׁמְעוּ גְבוּרָתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, זְעוּ. וְכֹלֶם הֵיוּ
 מִסְתַּכְּלִים בִּיתְרוֹ שֶׁהוּא חָכֵם וּמְמַנֶּה גְדוֹל שֶׁל כָּל אֱלִילֵי הָעוֹלָם.
 כִּיִּן שְׂרָאוֹ שֶׁהוּא בָּא וְעוֹבֵד לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאָמַר עֵתָה
 יִדְעֵתִי כִּי גְדוֹל ה' מִכָּל הָאֱלִילִים, אֲזַ כָּלֶם הַתְּרַחֲקוּ מֵעֲבוֹדוֹתֵיהֶם

— — — — — תהלים — — — — —

וַיִּדְעוּ שְׂאִין בְּהֵם מִמָּשׁ, וְאִזְ הִתְכַבֵּד כְּבוֹד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שֶׁל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל הַצְּדָדִים. וְלִכֵּן נִרְשְׁמָה פְּרָשָׁה זוֹ בַּתּוֹרָה,
וְרֵאשִׁית הַפְּרָשָׁה הִיא בּוֹ, בִּיתְרוֹ.

יט א לְמִנְצַח מְזֻמָּר לְדָוִד: ב הַשָּׁמַיִם מִסְפָּרִים כְּבוֹד
אֵל וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מִגִּיד הַרְקִיעַ: ג יוֹם לְיוֹם יַבִּיעַ

== שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ==

לחכמה

השמים מספרים וגו' (יט, ב): [שימוש תהלים לפרק יט] זה המזמור הוא טוב למאן דאית ביה רוח רעה אמור אותו ז"פ והוא יברח ושם שלו הוא ה"י. ה' מן "השמים, י' מן "גואלי. ואמור. יהי רצון מלפניך ה"י השם הגדול הגבור והנורא שתבריח (מפלוגי) זה רוח רעה. כתוב אותו ותלהו עליו. - ועוד למקשה לילד קח עפר מפרשת דרכים וכתוב בו עד "והוא כחתן יוצא", ושים על כריסה וכשתלד תסיריהו מיד ואמור אותו ז' פעמים. ועוד לפתיחת הלב טהר עצמך וקח כוס יין ודבש ואמור. יהי רצון מלפניך ה"י שתפתח לבי או לב (פלוגי) בתורתך ובכל חכמה שלא ישכח לעולם מה שילמוד אמן אמן אמן סלה סלה סלה.

== זוהר תהלים ==

הַכֵּנָה לַחֶפֶת הַקֶּבֶ"ה עִם כְּנָסֵת יִשְׂרָאֵל בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה בְּשִׁמְחָה
הַשָּׁמַיִם מִסְפָּרִים כְּבוֹד אֵל וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מִגִּיד הַרְקִיעַ
(יט, ב): [זוהר - הקדמת ספר הזוהר (ד' ת.נ.)] רַבִּי שְׁמַעוֹן
הִיָּה יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה בְּלִילָה שֶׁהַפְּלָה מִתְּחַבֵּרֵת בְּבַעֲלָה.
שְׁשָׁנִינוּ, כָּל אוֹתָם הַחֲבָרִים בְּנֵי הַיִּכָּל הַפְּלָה, הַצְּטָרְכוּ
בְּאוֹתוֹ לִילָה שֶׁהַפְּלָה עֲתִידָה לְהִיּוֹת לְמַחֲרָת בְּתוֹךְ הַחֶפֶז עִם
בְּעָלָה לְהִיּוֹת עִמָּה כָּל אוֹתוֹ הַלִּילָה, וְלִשְׁמַח עִמָּה בְּתַקְוִינָהּ
שֶׁהִיא מִתְּתַקְנֵת לְעֵסֵק בַּתּוֹרָה, מִתּוֹרָה לְנִבְיָאִים, וּמִנְבִיאִים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לכתובים, ובדרשות הפסוקים ובסודות החכמה, בגלל שאלו הם תקונייה ותכשיטיה, והיא ועלמותיה נכנסת ועומדת על ראשיהם ומתקנת בהם, ושמחה בהם כל אותו הלילה, ולמחרת לא נכנסת לחפה אלא יחד אתם. ואלה נקראים בני החפה. וכיון שנכנסת לחפה, הקדוש ברוך הוא שואל עליהם ומברך אותם, ומעטר אותם בעטרת הכלה. אשרי חלקם.

והיה רבי שמעון וכל החברים מרננים ברנת התורה ומחדשים דברי תורה כל אחד ואחד מהם, והיה שמח רבי שמעון וכל שאר החברים. אמר להם רבי שמעון, בני, אשרי חלקכם, בגלל שמחר לא תכנס הכלה לחפה אלא יחד אתכם. בגלל שכלם שמתקנים תקונייה בלילה הזה ושמים בה, כלם יהיו רשומים וכתובים בספר הזכרונות, והקדוש ברוך הוא מברכם בשבעים ברכות ועטרות של עולם העליון. פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים יט) 'השמים מספרים כבוד אל' וכו'. פסוק זה הרי העמדנוהו. אבל בזמן זה שהכלה מתעוררת להכנס לחפה, למחרת מתקנת ומאירה בקשוטיה יחד עם החברים ששמחו עמה כל אותו הלילה, והיא שמחה אתם. ולמחרת כמה אוכלוסים, צבאות ומרכבות חילות ומחנות אתה, והיא וכלם מחכים לכל אחד ואחד שתקנו אותה בלילה הזה. כיון שמתחברים כאחד והיא רואה את בעלה, מה כתוב השמים מספרים כבוד אל. השמים - זה החתן שנכנס לחפה. מספרים - מאירים כזהו

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הספיר שמאיר וזוהר מסוף העולם ועד סוף העולם. כבוד אל - זה כבוד כלה שנקרא אל, שכתוב (תהלים ז) ואל זועם בכל יום. בכל ימי השנה נקרא אל, וכעת כשהרי נכנסת לחפה, נקרא כבוד ונקרא אל. כבוד על כבוד. אור על אור. שלטון על שלטון. ואז באותה שעה שהשמים נכנס לחפה ובא ומאיר לה, כל אותם החברים שהתקינו אותה, כלם מתפרשים בשמותם שם, וזהו שכתוב ומעשה ידיו מגיד הרקיע. מעשה ידיו - אלה אותם בעלי קיום הברית יחד עם הכלה. ואותם בעלי קיום הברית נקראים מעשה ידיו, כמו שנאמר ומעשה ידיו כוננהו, זו ברית הקיימת שחתומה בבשר בן האדם.

כשמאיר היום ביום שבת עלית השמחה עולה בכל העולמות בשמחה ובענין שמחת חתן

השמים מספרים כבוד אל ומעשה ידיו מגיד הרקיע וכו' (יט, ב-ז): [זוהר פ' תרומה (דף קל"ו.)] רב המנונא סבא, כשהיה עולה מהנהר בערב שבת, היה יושב רגע אחד ומרים עיניו, והיה שמח והיה אומר שהיה יושב לראות את שמחת המלאכים העליונים, אלה עולים ואלה יורדים. ובכל ערב שבת יושב אדם בעולם הנשמות. אשרי מי שיודע בסוד רבונו.

כשמאיר היום ביום שבת, עלית השמחה עולה בכל העולמות במנוחה בשמחה. אז (תהלים יט) 'השמים מספרים כבוד אל ומעשה ידיו מגיד הרקיע'. מי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

השמים? אלו שמים שהשם העליון נראה בהם, שהשם הקדוש רשום בהם. מספרים - מה הם מספרים? אם תאמר כמי שמדבר ספור דברים - לא כן. אלא שמאירים ונוצצים בהתנוצצות של אור עליון ועולים בשם שכולל באור של שלמות עליונה. ומה הוא הספור? שנוצצים באור של שלמות הספר העליון. ולכן עולים בשם שלם, ומאירים באור שלם, ונוצצים בהתנוצצות שלמה. הם נוצצים ומאירים בעצמם מתוך אור של התנוצצות הספר העליון, ונוצצים ומאירים לכל צד וצד (לכל כבוד וכבוד) שנדבקים בו. שהרי מהם, מאותה ספירות ואור מאירה כל טבעת וטבעת ונוצצת בהתנוצצות, משום שביום הזה מתעטרים השמים ועולים בשם הקדוש יותר מבשאר הימים. ומעשה ידיו - אותו הטל העליון שמאיר מכל הצדדים הגנוזים, שהוא מעשה ידיו, ותקונו - שמתתקן ביום הזה מכל שאר הימים.

מגיד הרקיע - מה מגיד? מושף ושופע למטה מראש המלך, מלא מכל צדדיו. הרקיע - אותו הרקיע שהוא מבוע הבאר, וזהו אותו נהר שיוצא מעדן, וזהו ששופע ומושף למטה שפע של טל עליון שמאיר ונוצץ בהתנוצצות מכל הצדדים. והרקיע הזה משפיע לו במשיכה של אהבה ותשוקה להשקות השקאת השמחה לערב שבת. וכששופע ומושף אותו הטל של הבדלח, הכל (שופע) מלא ושלם באותיותיו הקדושות בכל אותם שבילים קדושים. כיון שהכל מתחבר בו, נעשה בו דרך להשקות ולברך למטה. יום

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ליום - יום ליום וטבעת לטבעת. עכשו מדבר הכתוב בדרך פרט איך השמים מספרים ומתקנים בספיריות ובהתנוצצות עליונה לכבוד הזה, ואיך שופע ומושך אותו הרקיע שפע של טל עליון. ואומר, יום ליום יביע אמר. יום ליום ודרגה לדרגה, יחנה (אוחז) להכלל זה בזה ולהאיר זה מזה מאותה ספיריות שנוצצים ומאירים השמים לכבוד הזה. יביע - כמו שנאמר מבע אתעבד וגו'. ממהרים להאיר זה מזה ולהתנוצץ זה מזה מאותו ספיריות והתנוצצות.

אמ"ר - כלל של האותיות והשבילים שיוצאים מאב ואם, ואותו ראש שיוצא מהם, שהוא בן בכור. אלף - אבא. וכשהוא עולה ויורד, מתחברת מ' עם א', והיא אם. ר' - ראש הבכור. כשמתחברות כל האותיות - אמר. זה אור של אב ואם והבן הבכור, ומאירים זה בזה בחבור אחד. שולט ביום השבת. ולכן הכל נכלל זה בזה, כדי להיות אחד. ולכן ממהרים זה בזה אותו אמר, שליט עליון, להיות הכל אחד. וכשכל זה נשפע ונמשך לרקיע הזה, אז הוא משקה ומאיר למטה, לכבוד אל הזה, לעשות תולדות בדיוקן אותם השמים שמאירים לאותו כבוד אל. (וזה שכתוב) **וַיִּיָּלֶה לַלַּיְלָה יַחְוֶה דַּעַת** - מרפכותיה (זו לזו) שהן גוף הכסא, וכלן נקראות לילות, כמו שנאמר (תהלים טז) אף לילות יסרוני כליותי. מרפכה עליונה נקראת ימים, יום ליום. מרפכה תחתונה נקראת לילות, לילה ללילה. יחנה דעת. יחנה - יחיה. יחיה תולדות, שהם (בהם) שמים. ואם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

תֹּאמֶר, יְחֻהָ לֹא יִחְיֶה - בֵּא וּרְאֵה, כְּתוּב (בראשית ג) וַיִּקְרָא
הָאָדָם שֵׁם אִשְׁתּוֹ חַוָּה, כִּי הִיא הֵיטָה אִם כָּל חַי. חַוָּה וַחַיָּה
בְּמִלָּה אַחַת עוֹלָיִם. וְעַל שֶׁהִסְתַּלְקָה (זה הסתלקה) 'ו' וַנִּכְנַסָּה ו',
שֶׁהוּא כְּרֵאוֹי, שֶׁהָרִי ו' הוּא חַיִּים וְדָאִי, וְעַל זֶה חַוָּה וַחַיָּה, י'
(קטגה נוטלת) נוֹטְלַת חַיִּים מו'. אָף כָּאֵן יְחֻהָ - יְחַיָּה. דְּעַת - זְהוּ
סוּד הַשָּׁמַיִם. מֵה שָּׁמַיִם שֶׁשָּׂה צְדָדִים, אָף כָּאֵן שֶׁשָּׂה צְדָדִים
בְּאוֹתָן תּוֹלְדוֹת שִׁיחַיָּה כְּמוֹ שְׁלוֹ. וְלִכֵּן יוֹם לְיוֹם נִכְלָל בְּדַרְגָּה
עֲלִיוֹנָה - אִמְ"ר. וְלִילָה לְלִילָה - בְּסוּד שֶׁל הַזְכָּר שֶׁמֵאִיר לָהּ,
שֶׁהוּא שְׁמוֹ (שמיים), דְּעַת. וּמִשׁוּם שֶׁאִמְר הַזֶּה הוּא סוּד עֲלִיוֹן,
וְלֹא כִשְׁאֵר הָאֲמִירוֹת, חֲזוֹר עָלָיו הַפְּסוּק וְאִמְר, אֵינן אִמְר וְאֵינן
דְּבָרִים, כִּשְׁאֵר אֲמִירוֹת הָעוֹלָם. אֲלֵא הָאִמְר הַזֶּה הוּא סוּד
עֲלִיוֹן בְּדַרְגוֹת עֲלִיוֹנוֹת, שֶׁאֵינן שֵׁם אֲמִירוֹת וּדְבָרִים, וְלֹא
נִשְׁמְעוּ כִּשְׁאֵר הַדְּרָגוֹת שֶׁהֵן סוּד הָאֲמוּנָה, שֶׁהֵן קוֹל שֶׁנִּשְׁמָע.
אֲבָל אֵלֶּה לֹא נִשְׁמְעוּ לְעוֹלָמִים, וְזְהוּ שֶׁכְּתוּב בְּלִי נִשְׁמָע
קוֹלָם.

אָבִי בְּכָל הָאָרֶץ יֵצֵא קָנֹם, אָף עַל גַּב שֶׁהֵם נִסְתָּרִים עֲלִיוֹנִים
שֶׁלֹּא נוֹדְעוּ לְעוֹלָמִים, הַשִּׁפְעַ וְהַמְּשִׁיכָה שֶׁלָּהֶם נִמְשָׁךְ
וְשׁוֹפֵעַ לְמִטָּה. וּמִשׁוּם אוֹתָהּ מְשִׁיכָה יֵשׁ לָנוּ אֲמוּנָה שֶׁלָּמָּה
בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם מְדַבְּרִים סוּד אֲמוּנוֹת הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָן דְּרָגוֹת כְּאֵלוֹ נִתְגַּלוּ וְלֹא הָיוּ נִסְתָּרִים
וּגְנוּזִים. וְזְהוּ וּבִקְצֵה תֵּבֵל מְלִיָּהֶם - מִרְאֵשׁ הָעוֹלָם עַד סוּף
הָעוֹלָם מְדַבְּרִים אוֹתָם חֲכָמֵי הַלֵּב בְּאוֹתָן דְּרָגוֹת גְּנוּזוֹת, אָף
עַל גַּב שֶׁלֹּא נוֹדְעוּ. אֲבָל בְּמָה הֵם נוֹדְעִים? מִשׁוּם שֶׁלְשִׁמְשׁ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שם אהל בהם. משום השמש הקדושה, שהיא משכן מאותן דרגות עליונות קדושות, והוא אור שנוטל כל האורות הגנוזים ואותה משיכה שלהם, ובגללו נראית האמונה בכל העולם. מי שנוטל את השמש, כמי שנוטל את כל הדרגות, משום שהשמש הוא אהל שנכלל בהם ונוטל הכל, והוא מאיר לכל אותם הגונים של האורות שלמה. ולכן והוא כחתן יצא מחפתו - באור והתנוצצות של כל האורות הגנוזים. שכלם בתשוקה, ברצון שלם, נותנים לו רצונם ואורם, כמו שלחתן יש רצון ותשוקה של הכלה (של כלם) לתת לה אוצרות ומתנות, ולכן והוא כחתן יצא מחפתו.

מי זו חפתו? זה עֵדן. וסוד זה - (בראשית ב) וְנָהַר יֵצֵא מֵעֵדן. עֵדן זוהי חפה שמכסה על הכל. ישיש כגבור. ישיש - מצד של אור ראשון שלא נמצא בו דין כלל. כגבור - מצד הגבורה. ואף על פי שגבורה היא דין שלם, כתוב כגבור, ולא גבור. משום שממתיק דין בחסד ונוטל הכל כאחד, בתשוקה ורצון שלם. וכל זה - לרוץ ארח, כמו שנאמר (ישעיה מג) הנותן בים דרך, להשקות ולהשלים את אור הלבנה בכל הצדדים, ולפתח בה דרך להאיר למה.

'מקצה השמים מוצאו' - מסוף אלו השמים העליונים שאמרנו הוא מוציא, משום שבסיום הגוף הוא מוציא, ובאותו מקום נכר בין הזכר לנקבה. וזהו שכתוב (דברים ד) ולמקצה השמים ועד קצה השמים. קצה השמים - זה העולם העליון. ולמקצה השמים - זה (המלך ש) השלום

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שָׁלוּ. כְּמוֹ שֶׁזֶה נוֹטֵל אֶת כָּל הָאוֹרוֹת וְכֹלם בּוֹ, אִף זֶה כֶּף, נוֹטֵל כָּל הָאוֹרוֹת וְהוּא יוֹצֵא מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם.

'וְתִקְוֶתָּו' - שְׁסוֹכֵב (שהלבנה) בְּכָל אוֹתָם הַצְּדָדִים (הספירות) הַקְּדוּשִׁים שְׂרָאוּיִים לְהָאִיר וְלִהְיוֹת מְשֻׁקִים וְלִהְתְּנוּצֵץ מִמֶּנּוּ. וְאִין נִסְתָּר - אִין מִי שֶׁמְכַסֶּה מֵאוֹתוֹ הָאוֹר, שֶׁהָרִי לְכֹלם הוּא מְאִיר בְּכֹלל אֶחָד, לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּרָאוּי לוֹ. וְכִשְׁכֹּלֵם נִשְׁלָמִים וּמְאִירִים מִתּוֹךְ הַשֶּׁמֶשׁ, אֲזִי הַלְּבָנָה מִתְעַטֶּרֶת כְּמוֹ הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה, שֶׁלְמָה בְּחֻמְשֵׁים שְׁעָרִים, וְזֶהוּ שְׁכֵתוֹב תּוֹרַת ה' תְּמִימָה, שֶׁהָרִי אֲזִי הִיא (שלמה) תְּמִימָה מִכָּל הַצְּדָדִים, בְּסוּד שֶׁל חֲמֵשׁ דְּרָגוֹת, כְּמוֹ הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה, שֶׁהֵם חֲמֵשׁ, סוּד שֶׁל חֻמְשֵׁים. וְלִכֵּן הִיא בְּאֶה בְּחֻמְשׁ חֲמֵשׁ תִּבּוֹת, כְּדִי לְהִשְׁלִים לְסוּד שֶׁל חֻמְשֵׁים. תּוֹרַת ה' תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ - הָרִי חֲמֵשׁ. עֵדוֹת ה' נֶאֱמָנָה מִחֻכְמַת פֶּתִי - הָרִי חֲמֵשׁ. פְּקוּדֵי ה' יִשְׁרִים מְשֻׁמְחֵי לֵב - הָרִי חֲמֵשׁ. מְצוֹת ה' בְּרָה מְאִירַת עֵינַיִם - הָרִי חֲמֵשׁ. יִרְאֵת ה' טְהוֹרָה עוֹמְדַת לְעַד - הָרִי חֲמֵשׁ. מְשֻׁפְּטֵי ה' אֶמֶת צְדָקוֹ יַחֲדוּ - הָרִי חֲמֵשׁ. וְכֹלם בָּאִים בְּחֻמְשׁ חֲמֵשׁ, לְהַכְּלִיל כְּמוֹ הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה. וְלִכֵּן, יְהוָה יְהוָה שֶׁשׁ פְּעָמִים, כְּנִגְשׁ שֶׁשֶׁת הַצְּדָדִים הָעֲלִיוֹנִים שֶׁהֵם סוּד הַשָּׁם הָעֲלִיּוֹן (הַשָּׁמַיִם הָעֲלִיוֹנִים), וְעַל זֶה הַלְּבָנָה מִתְמַלֵּאת וְנִשְׁלַמֶּת בְּסִדּוֹר עֲלִיּוֹן כְּרָאוּי, וְזֶהוּ בְיוֹם הַשַּׁבָּת, שֶׁהַכֹּל נִשְׁלָם כְּרָאוּי בְּסוּד הַשַּׁבָּת מַעֲלָה וּמְטָה. וְלִכֵּן בְיוֹם הַזֶּה נוֹסֵף אוֹר בְּכָל, כְּמוֹ שְׁאֵמְרָנוּ. הַשָּׁמַיִם נוֹטְלִים מִמְּקוֹר הַחַיִּים בְּרֵאשׁוֹנָה, וְהֵם מְאִירִים וּמְתַקְנִים אֶת הַכְּבוֹד הָעֲלִיּוֹן מִסוּד הַסֶּפֶר הָעֲלִיּוֹן -

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הָאֵב שֶׁל הַכֹּל. וּמִסּוּד הַסֶּפֶר - הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה. וְהוּא מִסּוּד הַסֶּפֶר. וְלִכֵּן מִסְפָּרִים, כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ, בְּסוּד שְׁלֹשֶׁת הַשְּׁמוֹת הַלָּלוּ, שְׁשׁוּלְטִים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת עַל כָּל שְׁאָר הַיָּמִים. וְלִכֵּן הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה אָמַר דָּוִד בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ עַל הָאוֹר וְהַתְּנוּצָצוֹת וְשִׁלְטוֹן (ושלמות) שֶׁל יוֹם הַשַּׁבָּת עַל כָּל שְׁאָר הַיָּמִים (ותקונה שגתקנת ביום זה מכל שאר הימים) בְּשִׁבְלֵי סוּד הַשֵּׁם הָעֲלִיּוֹן שְׁמַאִיר בְּאוֹר, וְנוֹצֵץ בְּהַתְּנוּצָצוֹת, וְנִשְׁתַּלֵּם בְּשִׁלְמוֹת מַעֲלָה וּמַטָּה. וְאִז תּוֹרַת ה' תְּמִימָה, שַׁבָּת שֶׁל עֶרֶב שַׁבָּת (סוד של שמור כבוד לילה, שהיא תורת ה' תמימה, תורה שבעל פה, משה קבל תורה מסיני. והרי התעוררו על התורה שבעל פה, שאלו תורה שבכתב, הרי כתוב ויצו משה את הלויים וגו' לקוח את ספר התורה. וזה ראוי ללויים לזה שאוחז בשמש, והמלך שבא ממנו משה מאיר לישראל ארבעים שנה שמשביום, ותורת ה'זהערב שבת) בְּסוּד אֶחָד, כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ. וְתִקְנֵנוּ (אנשי כנסת הגדולה סודר שלה שבח) הַחֲבָרִים רֵאשִׁית הַתְּשַׁבַּחַת מְאוֹתָן תְּשַׁבַּחַת שֶׁל דָּוִד מִסּוּד זֶה הַשָּׁמַיִם, שְׁנוּטֵל בְּרֵאשׁוֹ וּמַאִיר לְכָל הַשְּׁאָר. וְאַחַר כֵּךְ אוֹתוֹ נִקְרָא שִׁיּוּצָא מַעֲדָן, וְזֶהוּ סוּד (תהלים לג) רַנְּנוּ צְדִיקִים בַּה'. מִשּׁוֹם שֶׁהִנְהָר הַזֶּה כּוֹנֵס וְנוּטֵל הַכֹּל מִסּוּד הַשָּׁמַיִם בְּסוּד עֲלִיּוֹן, וּמְקוֹר הַחַיִּים, הַכֹּל כְּרֵאוּי בְּיוֹם זֶה. וְהַשֶּׁמֶשׁ מִתְקַן לְהַאִיר כְּרֵאוּי בְּיוֹם הַזֶּה. וְאַחַר כֵּךְ הַלְּבָנָה שֶׁנִּפְרְדַת מֵהַצַּד הָאַחַר בְּיוֹם הַזֶּה כְּדִי לְהִיּוֹת מְאִירָה מִן הַשֶּׁמֶשׁ, וְזֶהוּ לְדוּד בְּשִׁנּוֹתוֹ אֶת טַעְמוֹ וְגו'. וְאַחַר שֶׁנִּפְרְדַת מִמֶּנּוּ, הָרִי מִתְחַבֵּרַת בְּשֶׁמֶשׁ, וְתְשַׁבַּחַת זֶה בְּעֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת שְׁמִכְנִיס בַּה' הַשֶּׁמֶשׁ בְּלְבָנָה. וְתְשַׁבַּחַת זֶה פְּרִדַת הַלְּבָנָה מִן הַצַּד הָאַחַר, וְתְשַׁבַּחַת

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שֶׁל עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת בְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ. וְאַחַר כֵּן הִתְחַבְּרוֹת וְעַלִּית הַגְּבִירָה לְבַעֲלָהּ, וְזוֹהֵי (שֵׁסַצ) תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים. הִתְחַבְּרוֹת וְהִתְדַבְּקוֹת אִשָּׁה בְּבַעֲלָהּ, לְפָרֵשׁ יָמִין וְשִׂמְאֵל לְקַבֵּל אוֹתָהּ וְלִהְיוֹת כְּאַחַד בְּחִבּוּר אֶחָד. (להיות אחד בסוד אחד. וכל אלו שמים מספרים להם ומתקנים אותם. מכאן והלאה תשבחות אחרות של שמחה ותשוקה שלמה. אבל אלו אותם תקון השלמות העליונה בסוד של השם הקדוש כראוי ותשבחות אלו, התקינו בתקון של שבת, שהוא עולה ומתעטר בעטרותיו כראוי, ועולים בסוד השם הקדוש להיות אחד בסוד של כבוד אל של השמים מספרים לו וזוהרים לו כמו שאמרנו).

הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֱלֹהִים וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מְגִיד הַרְקִיעַ וְכוּ'

(יט, ב-יט): [זוהר חדש פ' בראשית (דף נ"ה):] מבאר באריכות כל

הפרק כל תיבה] וּבֵא וּרְאֵה, כְּתוּב (תהלים יט) 'הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֱלֹהִים. מִי הַשָּׁמַיִם? הַשָּׁמַיִם שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְסַפְּרִים לְמָקוֹם שֶׁנִּקְרָא כְּבוֹד אֱלֹהִים. מִי זֶה כְּבוֹד אֱלֹהִים? בְּתוֹךְ שֶׁל אַבְרָהָם שֶׁנִּקְרָאת אֱלֹהִים. אֵל זֶה אַבְרָהָם. מֶה מְסַפְּרִים? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (איוב כח) אֲזִי רָאִה וַיִּסְפְּרֶהּ. מֶה זֶה וַיִּסְפְּרֶהּ? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם) מְקוֹם סִפִּיר אֶבְנֵיהָ. וְאוֹתָם הַשָּׁמַיִם מְתַקְּנִים אוֹתָהּ בְּכָל תְּקוּנָתָהּ, אֵת כְּבוֹד הָאֵל הַזֶּה. וְעַל זֶה יִשְׂרָאֵל לְמֹשֶׁה מְבִיאִים לָהּ הָאָרֶץ בְּלִחְיֶשָׁה, מִמְּקוֹר שֶׁלְמַעֲלָהּ, וְאוֹמְרִים בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. וְהַמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא שָׁמַיִם מְעִיד בָּהֶם. וְעַל כֵּן עִי"ן וְדל"ת גְּדוּלוֹת, לִהְיוֹת עֵדִים. שָׁמַיִם, שֶׁכְּתוּב (דברים ל) הַעֲדָתִי בְּכֶם הַיּוֹם אֵת הַשָּׁמַיִם, זֶה יַעֲקֹב, מְקוֹם הַשָּׁמַיִם. וּמִנֵּין שֶׁהִיא מְעִידָה? שֶׁכְּתוּב וְאֵת הָאָרֶץ.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְכָתוּב (תהלים פט) כִּירַח יִכּוֹן עוֹלָם וְעַד בְּשַׁח נֶאֱמָן. וְכֹאשֶׁר
 יִשְׂרָאֵל בְּשַׁלְמוֹת כְּמוֹ שֶׁהָיוּ (כראוי), עֵדִים שְׁלֵמִים מְעִידִים
 בָּהֶם, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל, וּבְאוֹתוֹ הַזְּמַן שׁוֹפֵעַ
 הַטַּל שְׁלֹמְעֵלָה מִמְּקוֹם הַעֲתִיק. מְתִי? כְּשֶׁהֵם בְּיַחְדוֹ. זֶהוּ
 שְׁכָתוּב (שיר ה) שְׂרָאשִׁי נִמְלָא טַל. חֲשַׁבּוֹן טַל: יְהו"ה אֶחָד.
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם כִּנְסַת יִשְׂרָאֵל. שְׁבֹאוֹתָהּ הַשְּׁעָה יְהִיוּ
 רְאוּיִים יִשְׂרָאֵל לְטַל. וְיִשְׂרָאֵל שְׁמִכְרִים אוֹתָם, הֵם מִיַּחְדִּים
 אוֹתָם פְּעָמִים בְּיוֹם - אֶחָד בְּצַד הַיּוֹם, וְאֶחָד בְּצַד הַלַּיְלָה.
 וּמֵהַטַּל הֵהוּא עֲתִידִים הַמֵּתִים לְהַחְיֹת לְעוֹלָם הַבָּא. זֶהוּ
 שְׁכָתוּב (דניאל יב) וְרַבִּים מִיִּשְׁנֵי אֲדָמַת עֶפֶר יִקְיָצוּ. מִיִּשְׁנֵי -
 כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (שיר ה) אָנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עָר וְכו', הַמְּקוֹם שֶׁל
 לְבִי. קוֹל דּוֹדֵי - הַמְּקוֹם שְׁנִקְרָא קוֹל, וְזֶה יַעֲקֹב. שְׂרָאשִׁי
 נִמְלָא טַל - הֵינּוּ בְּרִכּוֹת שָׁמַיִם, שְׁבֹאִים לְמָקוֹם הַזֶּה שְׁנִקְרָא
 שָׁמַיִם, כְּשֶׁהוּא בְּיַחְדוֹ עִם הַנִּקְבָּה, וְתִקּוּם מִן הָעֶפֶר. וְכֹאשֶׁר
 יִצְחָק בְּרַךְ אֶת יַעֲקֹב, אָמַר (בראשית כז) וַיִּתֵּן לָךְ הָאֱלֹהִים
 מִטַּל הַשָּׁמַיִם, מִשּׁוֹם שְׂרָאָה שְׁיַעֲקֹב יוֹרֵשׁ אֶת הַמְּקוֹם הַהוּא.
 הָאֱלֹהִים - זו הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה. שְׁמַעְטַרְתָּ אוֹתוֹ בְּעֵטְרוֹת
 עֲלִיוֹנוֹת, לְהַתְחַבֵּר עִם הַגְּבִירָה. וְכִשְׁמַגִּיעַ הַטַּל הַזֶּה לְזַעִיר,
 מִצַּד הַצָּפוֹן נִקְרָשׁ, וּמִצַּד הַדָּרוֹם שׁוֹפֵעַ, עַד שְׁמַגִּיעַ לְכֶסֶף
 הַכְּבוֹד. וְכִשְׁמַגִּיעַ לְכֶסֶף הַכְּבוֹד, הַמְּקוֹם שְׁנִקְרָא אֶרֶץ, אָז
 צַד הַצָּפוֹן שְׂאוּחֻז בּוֹ נִקְדָּשׁ וְנַעֲשֶׂה שְׁלֵג, וּבוֹ נִבְרָא הָעוֹלָם.
 וְעַל זֶה הַתְּעוֹרְרוֹ הָרֵאשׁוֹנִים, מֵהֵיכָן הָעוֹלָם נִבְרָא? מִשְׁלֵג
 שֶׁתַּחַת כֶּסֶף הַכְּבוֹד. וְעַל כֵּן הָעוֹלָם אֵינוֹ עוֹמֵד בְּדִין, עַד

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁמַתְעוּרְרִים רַחֲמִים. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים ט) 'הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מִגִּיד הָרְקִיעַ'. זֶה הָרְקִיעַ שָׁבוּ תְלוּיִים כָּל הָאוֹרוֹת וְהַכּוֹכָבִים, וְזֶה צָדִיק שֶׁמְשַׁפֵּיעַ אוֹתָם לְמָקוֹם הַזֶּה שֶׁל כְּבוֹד. 'יוֹם לְיוֹם יִבְיַע אִמְר' (שם), מִי זֶה יוֹם לְיוֹם? זֶה הַשָּׁמַיִם וְהָרְקִיעַ. 'וְלִילָה לְלִילָה יַחְוֶה דַּעַת' - הַמָּקוֹם הַזֶּה שֶׁנִּקְרָא לִילָה, מְשַׁפֵּיעַ לְגַבְרִיאֵל שֶׁנִּקְרָא לִילָה, מֵהַמָּקוֹם שֶׁנִּקְרָא דַּעַת, וְהוּא (משלי כד) הוֹן יָקָר וְנָעִים, שֶׁגָּנְזוּ דַּעַתוֹ בְּמָקוֹם הַלִּילָה. וְגַבְרִיאֵל קָבַל מִשָּׁם, וְהוּא שֶׁנִּקְרָא לִילָה, וּמְשַׁפֵּיעַ לְתַחְתּוֹנִים (ישעיה יא) רוּחַ דַּעַת וַיֵּרָאֵת ה'.

'אֵינְ אִמְר וְאֵינְ דְּבָרִים' (תהלים יט) - מְשׁוּם שֶׁהַכֹּל בְּלַחֲשׁ. בְּכָל הָאָרֶץ יֵצֵא קוֹם - זֶה הַקּוֹ הָאֲמֻצָּעִי שֶׁמְשַׁפֵּיעַ לְאָרֶץ הַזֹּאת. חֲזַר פֶּרַשׁ מִי הַשָּׁמַיִם? זֶה הַשָּׁמַשׁ. וְהוּא כֹּחַתֵּן יֵצֵא מִחַפְתּוֹ - זוֹ (שיר ג) הָעֵטֶרָה שֶׁעֲטָרָה לוֹ אָמוֹ. 'יִשִּׁישׁ כְּגִבּוֹר לְרוּחַ אֲרָח' (תהלים יט) לְהָאִיר לְלִבָּנָה. מֵה זֶה יִשִּׁישׁ כְּגִבּוֹר? מְשׁוּם שֶׁצָּד הַגְּבִירָה מְתַעוֹרָר בְּצַד הַהוּא. (שם) מְקַצֵּה הַשָּׁמַיִם מוֹצֵאוֹ - זֶה הָרֵאשׁ שֶׁל הַכֹּל. וְתַקּוּפְתּוֹ עַל קְצוֹתָם, מְשׁוּם שֶׁהוּא מְקִיף לְכָל, (שמות כו) מְבָרִיחַ מִן הַקְּצֵה אֶל הַקְּצֵה. 'וְאֵינְ נִסְתָּר מִחַמְתּוֹ' (תהלים יט) - הֵינּוּ שְׁכָתוּב (ירמיה כג) אִם יִסְתָּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים. תּוֹרַת ה' תְּמִימָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית כה) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם. 'מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ' - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ירמיה נא) נִשְׁבַּע ה' צְבָאוֹת בְּנַפְשׁוֹ. מְשׁוּם שֶׁהוּא הַתְּקִין אוֹתָהּ עַל תְּקוּנֶיהָ, וַיֵּשֶׁב בְּבֵיתָהּ, וְזֶן אוֹתָהּ בְּכָל מֵה שֶׁהִצְטָרְכָה, וְעַל כֵּן מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ. 'עֲדוּת ה' נֶאֱמָנָה' (תהלים יט) - זֶה מְקוֹמוֹ שֶׁל יוֹסֵף, שֶׁנִּקְרָא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

עדות. למה נאמנה? משום שהוא המקום שמאיר, שלא יכזבו מימיו. מחכימת פתי - המקום שאין לו דעת, הוא מחכים אותה באותה חכמה קטנה שקבלה ממנו, ופרשה, ומנה אותה לפרנס את העולם, ונותנת למי שאין לו זכות משלו. 'פקודי ה' (שם) - אותם התלויים מאותה שפיכה הפקדו כל גנזי המלך, ועל פן ישרים, כמו שנאמר (דברים לב) צדיק וישר הוא. וצדק נקרא כן. משמחי לב - שמחה זו כנסת ישראל, ומתי היא בשמחה? בזמן שמתחברת עם לב השמים. 'מצות ה' ברה' - אזי נעשית מצוה ברה. בראשונה נקראת מצוה, וכעת ששורה עליה תורה שבכתב, נקראת מצוה ברה, כמו שנאמר (שיר ו) ברה כחמה, וצדיק וצדק בשקול אחד.

'מאירת עינים' - (זכריה ד) עיני ה' המה משוטטים. מה הטעם מאירת? בראשונה מארת, כמו שכתוב (בראשית א) יהי מארת ברקיע השמים. וכשרקיע השמים הזה מאיר לה, היא מאירה, שנוספה בה יו"ד, אורו של הצדיק ופרישת שלומו, ואז הוא בגדל רב. ומתי היא ברה? כשנכללת הזכר עם הנקבה. 'יראת ה' טהורה' (תהלים יט) - השבח של כנסת ישראל שהיא בטהרה, כשהוא מאיר לה פנים. עומדת לעד - שעומדת תמיד חומה רמה וחזקה על בניה. מתי? כשמשפטי ה' ממקום של אמת מאירים בה. וזהו שכתוב (שם) צדקו יחדו, כשהם יחד בצדק הזה ונוטלים את שמה. זהו שכתוב (שם) צדקו יחדו, והיא השם שלהם, מצות ה'.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

דָּבַר אַחַר 'פְּקוּדֵי ה' - נִצַּח וְהוּד, שְׁהֵם לְמוּדֵי ה'. 'מִשְׁמַחֵי לֵב' - זֶה הָאֲתָרוּג שְׂדוּמָה לִלְב. מִצּוֹת ה' - זֶה הָאֲתָרוּג. יִרְאֵת ה' - כְּמוֹ שְׁנֹאמֵר (משלי לא) אֲשֶׁה יִרְאֵת ה' הִיא תִתְהַלֵּל. מָה הַטַּעַם? מִשׁוּם שֶׁהִיא טְהוֹרָה. מִשְׁפָּטֵי ה' אָמַת - אֵלוֹ שֵׁשֶׁת הַבָּנִים שְׁכָלוּלִים בִּיעֻקֵּב, שְׁנִקְרָא מִשְׁפָּט, וְהוּא אָמַת. צָדְקוֹ יַחֲדוּ - בְּיַחּוּד שְׁלֵם בִּירְאֵת ה', שֶׁהִיא טְהוֹרָה. 'הַנְּחַמְדִּים מִזְהָב וּמִפֶּז רֵב' (תהלים יט) מִצַּד הַזֶּהָב, זֶה שְׁבַחוֹ שֶׁל יִצְחָק, כְּמוֹ שְׁנֹאמֵר (שיר השירים ח) שְׁמָאלוֹ תַחַת לְרֵאשִׁי. וּמִפֶּז - זֶה אַבְרָהָם, וְזֶה יְמִינוֹ תַחֲבַקְנִי. רֵב - זֶה יַעֲקֹב. וּמִתּוֹקִים מְדִבֵּשׁ - דְּבִשׁ זֶה תָמַר, שְׁכָלוּל זָכָר וּנְקֵבָה. וּמִשׁוּם זֶה, מְתֵי הֵם מִתּוֹקִים? כְּאֲשֶׁר נִתְחַבְרוּ וַיֵּצֵא מֵהֶם דְּבִשׁ.

'וְנִפְתַּח צוֹפִים' - כְּמוֹ שְׁנֹאמֵר (שם ד) נִפְתַּח תְּטוּפְנָה שְׁפֹתֶיךָ כֹּלָה. צוֹפִים - מִשׁוּם שְׁכָל מִי שְׂרוּצָה לְצִפּוֹת וְלִהְתְּבוֹנֵן בְּמִרְאֵה הַזּוֹ, מְסַתְּכָל, כְּמוֹ שְׁנֹאמֵר (יחזקאל לג) צוּפָה נִתְתִּיךָ לְבֵית יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְעֵת מִפִּי דְבָר. וְדַאי הַמְּקוֹם הַזֶּה נִקְרָא פֶתַח הָאֲמוּנָה. וְכַתּוּב (שם) וַאֲרֵאָה מִרְאוֹת אֱלֹהִים. מִכַּאן וּמֵעַלָּה אֵין רְשׁוֹת לְהַסְתַּכֵּל. וְעַל כֵּן מִמְּנָה יוֹנְקִים אוֹתָם לְמוּדֵי ה', שְׁנִקְרָאִים צוֹפִים, כְּמוֹ שְׁנֹאמֵר נִפְתַּח צוֹפִים. דְּבָר אַחַר צוֹפִים - אֵלוֹ לְמוּדֵי ה', שְׁמֵאִירִים בָּהֶם, וּמִשְׁם יוֹנְקִים הַנְּבִיאִים, פָּרַט לְמֹשֶׁה שֶׁהִתְעַלָּה לְמַעְלָה. וּבְאוֹתוֹ הַזְּמַן שְׁכָלוּלִים כֻּלָּם בְּאֶחָד, הֵם נְחַמְדִּים. דְּבָר אַחַר 'יִרְאֵת ה' טְהוֹרָה עוֹמְדַת לְעַד', בֵּא וּרְאָה, אִם אָדָם מִשְׁתַּדֵּל בְּרֵאשׁוֹנָה בְּמְקוֹם הַזֶּה שְׁנִקְרָא יִרְאֵת ה', אֲזִי תוֹרְתוֹ עוֹמְדַת לְעַד. מָה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הטעם? כְּדִי שְׂיִכְנַס מִכָּאן לְאַמוּנָה, מִהִפְתַּח הַזֶּה שֶׁל הַכֹּל. וְכִשְׁפוּחַד מִן הַמְּקוֹם הַזֶּה, מִתְגַּדֵּל הַמְּקוֹם הַזֶּה וְיוֹשֵׁב בְּאוֹר עִם הַמֶּלֶךְ, מִשׁוּם שֶׁהוֹצִיָּאָה בֵּין טוֹב לְעוֹלָם. וְעַל כֵּן אָמַר שְׁלֹמֹה (קהלת יב) סוּף דְּבַר הַכֹּל נִשְׁמַע אֶת הָאֱלֹהִים יְרָא. הַסּוּף הַזֶּה, סוּף הַדְּרָגוֹת. סִמְ"ךְ רַבְתִּי, שֶׁהַמְּקוֹם הַזֶּה נִקְרָא סִמְ"ךְ. מִשְׁבָּאָה הָאֲשֶׁה, בָּא סִמְ"ךְ, שְׁכָתוֹב (בראשית ב) וַיִּסְגֹּר בְּשׂוֹר תַּחְתָּנָה. וּמִתִּי הִיא בְּשִׁלְמוֹת וּבְגַדְל רַב? כְּשֶׁאָדָם פּוֹחַד מִמָּנָה בְּהַתְחַלָּה, וְאַחַר כֵּךְ עוֹשֶׂה אֶת מִצְוֹת אָבִיו. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (קהלת יב) אֶת הָאֱלֹהִים יְרָא וְאֵת מִצְוֹתָיו שְׁמַר. וְעַל זֶה כְּתוּב (ויקרא יט) אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ. הַקָּדִים הָאֵם בִּירָאָה רֵאשׁוּנָה. וְאֵת מִצְוֹתָיו שְׁמַר – מִצְוֹת ה'. מִי עוֹשֶׂה הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ לְמַעַלָּה? מִי שְׁעוֹשֶׂה אֶת זֶה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב כִּי זֶה כָּל הָאָדָם, וְאִזּוֹ נִשְׁלַם הָאָדָם לְמַעַלָּה.

פְּתַח וְאָמַר, (משלי כד) יְרָא אֶת ה' בְּנֵי וּמְלֵךְ. יְרָא אֶת ה' – לַחֲבֵר הִירָאָה בְּקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּנֵי וּמְלֵךְ – לְהַמְשִׁיךְ הָאוֹר מֵהָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה, שֶׁנִּקְרָאת מְלֵךְ, לְבֵן הַבְּכוֹר הַזֶּה, לְהַכְנִס מִמָּטָה לְמַעַלָּה. דְּבַר אַחַר בְּנֵי וּמְלֵךְ – תַּמְשִׁיךְ הָאוֹר מֵהַבֵּן לְבַת, שֶׁנִּקְרָאת מְלֵךְ. וְעַם שׁוֹנִים אֶל תַּתְעָרֵב (סו) – שֶׁלֹּא יִשְׁנֶה מִסֹּדֵר הָאִמוּנָה. שֶׁהָרִי בְּהַתְחַלָּה צָרִיךְ לְהַשְׁתַּדֵּל בִּירָאָה הַזֹּאת, שֶׁהִיא הִפְתַּח לְכֹל, וְאַחַר בְּתוֹרָה שְׁבִכְתָּב, שֶׁהִיא לְמַעַלָּה. מִשׁוּם שֶׁכָּל אָדָם שְׂאִינּוּ יְרָא חֲטָא, אֵין לוֹ רְשׁוּת לְהַכְנִס לְפִתַּח הָאִמוּנָה הַזֶּה. כִּיּוֹן שֶׁמִּהִפְתַּח הַזֶּה דוֹחִים אוֹתוֹ – מִהַכֹּל דוֹחִים אוֹתוֹ, שְׂאִין לוֹ בְּמָה שְׂיִכְנַס לְכֹל. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

קח) זה השער לה'. ועל זה העירו הקדמונים, כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו, חכמתו מתקימת. שיושבת החכמה על (תהלים פ) כנה אשר נטעה ימינך, שנקראת כבוד אל. ואם אין אדם ירא ממנה, היא מיסרת אותו, שהתמנתה ליסר את בני האדם. זהו שכתוב (משלי ו) ודרך חיים תוכחות מוסר. מי הוא הדרך לעץ החיים? ההוא שהתמנה על העולם ליסר את בני האדם שלא יטעו מדרךכו. ועם כל זה צריך לקשרה למעלה, משום שנקראת גוף, וצריכים (וצריכה) נשמה. ונדב ואביהוא, על שלא קשרו אותה, ונטלו ממנה הנשמה, לקחה את נשמתם, וגופם קים, כמו שעשו. (ויקרא י) וישמו עליה קטרת. משום שאין לה משלה חיים כלום, ועץ החיים נותן בה חיים, משום כך היא גוף. יעקב - הנשמה. העתיק - נשמה לנשמה. ופנחס שנתן שלום בארץ, חיים בארץ, נוספה לו נשמה והאירה לו פניה, משום שעורר חיים כנגדה, ועל זה באור פני מלך חיים. כשהמלך הזה שלמטה, פניה מאירים, חיים נדבקים בה. דבר אחר באור פני מלך חיים, זה יעקב, חיים, שבאים לו מהאם. ומשום פנחס התקים העולם, שחבר ברית בלילה. זהו שכתוב אם לא בריתי יומם ולילה. מה הטעם יומם? שהתחברה מ"ם סתומה ביום, ומאירה בלילה. ואלמלא זה, חקות שמים וארץ לא שמת, אלו חקות שקבועים בזה, חקות התורה לא יתקמו. ומתי יתקמו? כשצדקו יחדו.

גם עבדך נוהר בהם', מלטעות בתקוני המלך. שהרי בכל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לִילָה מִשְׁתַּדֵּל בָּהֶם לְחַבְרֵם יַחַד. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים קיט) חֲצוֹת לִילָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ. עַל מִשְׁפָּטֵי צַדִּיקָךְ - שְׁמִשְׁפָּטִים שֶׁהֵם נִחְמָדִים, וְכַלּוּלִים מִכָּלֶם, יִתְחַבְּרוּ בְּצַדִּיק הַזֶּה. וְאִזּוּ, כַּאֲשֶׁר מִתְחַבְּרִים, הֵם שׁוֹמְרִים שְׁלֵא יִתְקַרֵּב לְמַקְדָּשׁ עָרֶל וְטָמֵא. וְכִשְׁהֵם שׁוֹמְרִים אוֹתָהּ הַשְּׁמִירָה, שֶׁהִיא סוֹף הַדְּרָגוֹת שֶׁהוּא עֵקֶב, אִזִּי הִיא רַב שְׁמֵת־חֶבְרַת לְמַעְלָה. וְעַל זֶה כָּתוּב (משלי כב) עֵקֶב עֲנֹוה יֵרָאֵת ה'. עֵקֶב עֲנֹוה נִתְנָה יֵרָאֵת ה'. עֲנֹוה - כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר (במדבר יב) וְהָאִישׁ מִשֶּׁה עָנּוּ מָאֹד, וְנִקְרָא (דברים לג) אִישׁ הָאֱלֹהִים, וְכָתוּב (תהלים יח) וְעֲנֹוֹתָךְ תִּרְבְּנִי. וְכָתוּב רֵאשִׁית חֲכָמָה יֵרָאֵת ה', מִשׁוּם שֶׁבְּרֵאשׁ צָרִיךְ לִירָא מִמֶּנָּה, וְאַחַר כֵּן לְעֵלוֹת בְּחֲכָמָה. דְּבַר אַחַר, רֵאשִׁית חֲכָמָה יֵרָאֵת ה' - זו הִירָאָה הָעֲלִיּוֹנָה, וּמִשׁוּם שֶׁהִיא רֵאשׁ לְתַחְתּוֹנִים לְקַחָה שֵׁם הָעֲלִיּוֹן. וְעַל זֶה נִקְרָאֵת עֲטָרַת, בְּשֵׁם הַכֶּתֶר הָעֲלִיּוֹן, הַטְּמִיר מֵהַכֵּל, לְיַחַד הֵרֵאשׁ עִם הַסּוֹף, וּבְשֵׁם אֶחָד נִכְלָלָת.

דְּבַר אַחַר (תהלים יט) 'בְּשִׁמְרֵם עֵקֶב רַב' - אוֹתָם מִשְׁפָּטִים שׁוֹמְרִים אֵת הָעֵקֶב רַב הַזֶּה, שֶׁהָרִי יַעֲקֹב, בְּעַל הַבַּיִת, שׁוֹמֵר בֵּיתוֹ. וְהָרִי הֵעִירוֹ עַל אוֹתוֹ (עקב) שְׁנֵטֵל אֲמֵנוֹתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, שֶׁכָּרַע שְׁבַע כְּרִיעוֹת, לְכַטֵּל שְׁבַעָה רֵאשִׁי הַנְּחָשׁ, שֶׁלֹּא יִקְרַב לְמַקְדָּשׁ. 'גַּם מִזִּידִים חֲשֵׁךְ עֵבֶדְךָ', זִידִים - זֶה הַנְּחָשׁ שְׂרוּכֵב עָלָיו (סמא"ל). חֲשֵׁךְ עֵבֶדְךָ - כְּמוֹ אוֹתוֹ הָעֵבֶד שֶׁכֵּל מִפְּתָחוֹת אֲדוֹנוֹ בִּידוֹ, אָמַר שֶׁהִיא בַחֲשֵׁכָה וְצִלְמוֹת, בְּשִׁבִיל אוֹתָם זִידִים שֶׁשְׁלֵטוֹ בְּעוֹלָם וְגֵרְמוֹ מִיתָה, וְלַפְעָמִים פְּגוּמָה הַלְּבָנָה, וְשׁוֹלֵט הַנְּחָשׁ.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְדוֹד הָיָה מְבַקֵּשׁ עַל זֶה רַחֲמִים, וְאָמַר אֵל יִמְשְׁלוּ בִי אָז
אֵיתָם, שְׁלֵא יִשְׁלַט בְּמִקְוָמוֹ. לְשֹׁמֵר אוֹתוֹ הֶעֱקֵב עַל יַד
יַעֲקֹב, שֶׁנִּקְרָא גְדוֹל, בֶּן בְּכוֹר. שְׁאִין לֶךְ בְּעוֹלָם שֶׁהַתְּגַבֵּר כְּנֹגֵד
הַנְּחָשׁ הַזֶּה כְּמוֹ יַעֲקֹב, וְהִסִּירוּ מִנְּחֻלָּתוֹ, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא בְּעַל
הַבַּיִת, שְׁלֵא יִטְמֵא בֵּיתוֹ.

הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֱלֹהֵי וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מִגִּיד הַרְקִיעַ וְכוּ'
(י"ב, ב): [זוהר הקדמת ספר הזוהר (דף ח:)] (תהלים יט) וּמַעֲשֵׂה
יָדָיו מִגִּיד הַרְקִיעַ. אֵלוֹ אוֹתָם הַחֲבָרִים שֶׁהִתְחַבְּרוּ עִם הַכְּלָה
הַזֶּה וּבְעֲלֵי בְרִיתָהּ, מִגִּיד וְרוֹשֵׁם כָּל אֶחָד וְאֶחָד. מִי הַרְקִיעַ זֶהוּ
הַרְקִיעַ שֶׁבּוֹ חֲמָה וְלִבְנָה וְכוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת, וְזֶהוּ סֵפֶר זְכָרוֹן,
הוּא מִגִּיד וְרוֹשֵׁם אוֹתָם וְכוֹתֵב אוֹתָם לְהִיּוֹת בְּנֵי הַהֵיכָל
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנָם תְּמִיד. (ש"ס) יוֹם לְיוֹם יִבִּיעַ אִמֵּר - יוֹם קְדוּשׁ
מֵאוֹתָם יָמִים עֲלִיוֹנִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ, מְשַׁבְּחִים אוֹתָם הַחֲבָרִים
וְאוֹמְרִים אוֹתוֹ דָּבָר שֶׁאִמֵּר כָּל אֶחָד לְחֲבָרוֹ. יוֹם לְיוֹם יִבִּיעַ
אוֹתוֹ אִמֵּר וּמְשַׁבְּחוֹ, וְלִילָה לְלִילָה - כָּל דְּרָגָה שֶׁמְשַׁלְּמַת [נ"א:
ששולטת] בְּלִילָה מְשַׁבַּח זֶה לְזֶה אוֹתוֹ דַּעַת שֶׁל כָּל אֶחָד מִחֲבָרוֹ,
וּבְשִׁלְמוֹת [ס"א ובאהבה] רְבֵה נַעֲשִׂים לָהֶם חֲבָרִים וְאוֹהֲבִים. [דף
ט ע"א] אֵין אִמֵּר וְאֵין דְּבָרִים - בְּשָׂאֵר דְּבָרֵי הָעוֹלָם, שְׁלֵא
נִשְׁמָעִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוּשׁ וְלֵא צְרִיף לְשִׁמְעָם. אָבֵל
הַדְּבָרִים הַלְלוּ, בְּכָל הָאָרֶץ יֵצֵא קוֹם. עוֹשִׂים מְדִידָה, אוֹתָם
דְּבָרִים מְדוֹרִים עֲלִיוֹנִים וּמְדוֹרִים תַּחְתּוֹנִים, מֵאֵלָה נַעֲשִׂים
רְקִיעִים, וּמֵאֵלָה הָאָרֶץ, מֵאוֹתוֹ הַשְּׁבַח. וְאֵם תֹּאמַר שֶׁאוֹתָם
דְּבָרִים בְּמִקּוֹם אֶחָד מְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם - בְּקֶצֶה תִּבֵּל מְלִיָּהֶם.

אָמַר וְלִילָה לְלִילָה יַחֲוֶה דַעַת: ד' אֵין אָמַר וְאֵין דְּבָרִים

זוהר תהלים

וְכִיּוֹן שְׁנַעֲשִׂים מֵהֶם רְקִיעִים, מִי שׁוֹרֶה בָּהֶם חָזַר וְאָמַר,
לְשֹׁמֵשׁ שֵׁם אֱהֵל בָּהֶם. אוֹתוֹ שֹׁמֵשׁ, קָדוֹשׁ שֵׁם מְדוּרוֹ וּמְשַׁכְּנוֹ
בָּהֶם וּמְתַעֵטֵר בָּהֶם.

בִּיּוֹן שְׁשׁוֹרֶה בְּאוֹתָם רְקִיעִים וּמְתַעֵטֵר בָּהֶם, אָזִי - וְהוּא כְּחָתָן
יֵצֵא מִחֻפְתּוֹ. שְׁמַח וְרֵץ בְּאוֹתָם רְקִיעִים. יוֹצֵא מֵהֶם וְרֵץ
לְתוֹךְ מַגְדֵּל אֶחָד אַחַר בְּמִקּוֹם אַחַר. מְקַצֵּה הַשָּׁמַיִם מוֹצְאוֹ -
וְדַאי מַעוֹלָם עֲלִיוֹן יוֹצֵא וּבֹא, שֶׁהוּא קָצֵה הַשָּׁמַיִם לְמַעְלָה.
וּתְקוּפָתוֹ - מִי זֶה תְּקוּפָתוֹ זֶה קָצֵה הַשָּׁמַיִם לְמַטָּה, שֶׁהִיא
תְּקוּפַת הַשָּׁנָה שְׁסוּבְכַת אֶת כָּל הָאֵיבָרִים, וּמְתַקְּשֶׁרֶת מִן
הַשָּׁמַיִם עַד רְקִיעַ זֶה. וְאֵין נִסְתָּר מִחֻמְתּוֹ - שְׁאוֹתָהּ תְּקוּפָה זוֹ
וּתְקוּפַת הַשֹּׁמֵשׁ שֶׁמְסוּבָב בְּכָל צֶדֶד. וְאֵין נִסְתָּר - אֵין מִי
שֶׁמְתַכְּסֶה מִמֶּנּוּ מְכָל הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת שֶׁהֵיוּ כְּלָם מְקִיפּוֹת
וּבָאוֹת אֵלָיו, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד אֵין מִי שֶׁמְתַכְּסֶה מִמֶּנּוּ. מִחֻמְתּוֹ
- בְּשַׁעַה שֶׁמְתַחַמֵּם וְשָׁב (וּמִשְׁתוּקָה) לְגַבִּיהֶם בְּתִשְׁבּוּבָה (בְּתִשְׁוֹקָה)
שְׁלֵמָה, כָּל הַשִּׁבְחָה הַזֶּה וְכָל הָעֲלוּי הַזֶּה בְּגִלְגַּל הַתּוֹרָה הוּא,
שְׁכַתוּב תּוֹרַת ה' תְּמִימָה. שֵׁשׁ פְּעָמִים כָּתוּב כָּאֵן ה', וְשֵׁשׁ
פְּסוּקִים מִן "הַשָּׁמַיִם מְסֻפְּרִים" עַד "תּוֹרַת ה' תְּמִימָה". וְעַל
סוּד זֶה כָּתוּב בְּרֵאשִׁית - הֲרִי שֵׁשׁ אוֹתִיּוֹת. בְּרֵא אֱלֹהִים אֶת
הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ - הֲרִי שֵׁשׁ תְּבוּת. פְּסוּקִים אַחֲרֵים כְּנֻגַד
שֵׁשׁ פְּעָמִים ה'. שֵׁשׁ פְּסוּקִים בְּגִלְגַּל שֵׁשׁ אוֹתִיּוֹת שֶׁל כָּאֵן.
שֵׁשׁ שְׁמוֹת בְּגִלְגַּל שֵׁשׁ תְּבוּת שֶׁל כָּאֵן.

בְּלִי נִשְׁמָע קוֹלָם: הַ בְּכָל הָאָרֶץ יֵצֵא קוֹם וּבִקְצֵה תִּבְּל
 מְלִיָּהֶם לְשִׁמּוֹשׁ שֵׁם אֹהֶל בְּהֵם: וְזֶהוּ פְּחָתָן יֵצֵא
 מִחֶפְתּוֹ יֵשִׁישׁ בְּגִבּוֹר לְרוּץ אֲרֶחַ: ז' מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם
 מוֹצֵאוֹ וְתִקּוּפָתוֹ עַל קְצוֹתָם וְאִין נִסְתָּר מִחֶפְתּוֹ: ה' תּוֹרַת
 יְהוָה תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ עֲדוּת יְהוָה יְהוָה
 נְאֻמָּנָה מִחֲבִימַת פֶּתִי: ט' בְּקִנְיֵי יְהוָה יִשְׂרָיִם

— זוהר תהלים —

הכל עומד על קיום התורה ושכרה והגנתה לאחר הפטירה
 וחובת ההשתדלות בתורה

תּוֹרַת ה' תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ (יט, ח): [זוהר בראשית פ' וישב (דף
 197)] וַיִּקְחֵהוּ וַיִּשְׁלְכוּ אֹתוֹ הַבְּרָה וְהַבּוֹר רַק אֵין בּוֹ
 מַיִם. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים יט) תּוֹרַת ה' תְּמִימָה
 מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ. [מי שמבטל דברי תורה כאלו החריב עולם שלם] כִּמָּה יֵשׁ
 לְבָנֵי אָדָם לְהִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, שֶׁכָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, יִהְיֶה
 לוֹ חַיִּים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא וְזוֹכֵה בְּשָׁנֵי עוֹלָמוֹת. וְאִפְלוּ
 מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה וְלֹא מִשְׁתַּדֵּל בָּהּ לְשִׁמָּה פְּרָאוּי, זוֹכֵה
 לְשִׁכָּר טוֹב בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאִין דְּנִים אוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַהוּא.

[דף קפה ע"א] וּבֹא וּרְאֵה, כְּתוּב (משלי ג) אַרְךָ יָמִים בִּימִינָה
 בְּשִׂמְאֹלָה עֶשֶׂר וְכָבוֹד. אַרְךָ יָמִים בְּאוֹתוֹ שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה
 לְשִׁמָּה, שֵׁישׁ לוֹ אַרְךָ יָמִים בְּעוֹלָם הַהוּא שְׁבוּ אַרְךָ הַיָּמִים,
 וְאוֹתָם הַיָּמִים הֵם וְדַאי יָמִים, שֵׁם הוּא בְּטַחֲוֹן הַקְּדוּשָׁה
 שְׁלִמְעָלָה שְׁבוּטַח אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה לְהִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה,

— זוהר תהלים —

להתחזק בעולם ההוא, בשמאלה עֶשֶׂר וְכַבּוּד, יש לו שְׂכָר טוֹב וְשִׁלְוָה בְּעוֹלָם הַזֶּה.

וְכֵן מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה לְשִׁמְהָ, כְּשִׁוּצָא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, הַתּוֹרָה הוֹלֶכֶת לְפָנָיו וּמְכַרִּיזָה לְפָנָיו וּמְגַנָּה עָלָיו שְׁלֵא יִקְרְבוּ אֵלָיו בְּעַלֵי הַדִּין. כְּשֵׁשׁוּכְב הַגּוֹף בְּקִבְר, הִיא שׁוֹמֵרֶת אוֹתוֹ. כְּשֶׁהִנְשָׁמָה הוֹלֶכֶת לְהִסְתַּלֵּק לְשׁוּב לְמִקּוּמָה, הִיא הוֹלֶכֶת לְפָנָי הַנְּשָׁמָה הַהִיא. וְכַמָּה שְׁעָרִים נִשְׁפָּרִים מִלְּפָנָי הַתּוֹרָה עַד שֶׁנִּכְנָסֶת לְמִקּוּמָה, וְעוֹמְדֶת עַל הָאָדָם עַד שִׁיתְעוֹרֵר בְּזִמְן שִׁיקוּמוֹ הַמְּתִים שֶׁל הָעוֹלָם, וְהִיא מְלַמֶּדֶת עָלָיו סְנִגּוּרֶיהָ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (משלי ו) בְּהִתְהַלֵּכְךָ תִּנְחָה אֶתְךָ בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמֹר עָלֶיךָ וְהַקִּיצוֹת הִיא תְּשִׁיחֶךָ. בְּהִתְהַלֵּכְךָ תִּנְחָה אֶתְךָ - כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר. בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמֹר עָלֶיךָ - בְּשַׁעֲה שֶׁשׁוּכְב הַגּוֹף בְּקִבְר, שְׁהָרִי אֲז בְּזִמְן הַהוּא נִדוֹן הַגּוֹף בְּקִבְר, וְאֲז הַתּוֹרָה מְגַנָּה עָלָיו. וְהַקִּיצוֹת הִיא תְּשִׁיחֶךָ - כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר, בְּזִמְן שִׁיתְעוֹרְרוּ הַמְּתִים שֶׁל הָעוֹלָם מִן הָעֶפֶר, הִיא תְּשִׁיחֶךָ לְהִיּוֹת עָלֶיךָ סְנִגּוּר.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, הִיא תְּשִׁיחֶךָ, מַה זֶה הִיא תְּשִׁיחֶךָ? מִשּׁוּם שֶׁאֵף עַל גַּב שֶׁעַכְשָׁו יְקוּמוּ מֵהָעֶפֶר, הַתּוֹרָה לֹא תִשְׁתַּכַּח מֵהֶם, שְׁהָרִי אֲז יִדְעוּ אֵת כָּל אוֹתָהּ הַתּוֹרָה שֶׁעֲזָבוּ כְּשֶׁהִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה. אוֹתָהּ הַתּוֹרָה שְׁמוּרָה מֵאוֹתוֹ זִמְן, וְתִפְנִס לְמַעֲיָהֶם כְּמוֹ מִקְדָּם, וְהִיא תִדְבֵּר בְּמַעֲיָהֶם. וְכֵן הַדְּבָרִים מְתַקְנִים יוֹתֵר מִכְּמוֹ שֶׁהָיוּ בְּרֵאשׁוֹנָה, שְׁהָרִי כָּל אוֹתָם הַדְּבָרִים שֶׁהוּא לֹא יִכַּל לְהַשִּׁיג אוֹתָם כְּרֵאוּי וְהוּא הַשְׁתַּדֵּל בָּהֶם וְלֹא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

נדבק בהם - כלם נכנסים למעיו מתקנים והתורה תדבר בו. זהו שכתוב והקיצות היא תשיחך. רבי יהודה אמר, כמו זה כל מי שמשתדל בתורה בעולם הזה, זוכה להשתדל בה לעולם הבא, והנה נתבאר.

בא ראה, אותו האיש שלא זוכה להשתדל בעולם הזה בתורה והוא הולך בחשכה, כשיוצא מן העולם הזה, נוטלים אותו ומכניסים אותו לגיהנם למקום התחתון, שלא יהיה מרחם עליו, שנקרא בור שאון טיט היון, כמו שנאמר (תהלים מ) 'ויעלני מבור שאון מטיט היון ויקם על סלע רגלי כונן אשורי'. ומשום כך, אותו שלא משתדל בתורה בעולם הזה ומתטנף בטנופות של העולם, מה פתוב? ויקחהו וישלכו אותו הברה - זה הוא הגיהנם, המקום שדנים את אותם שלא השתדלו בתורה. והבור רק - כמו שהוא היה ריק, מה הטעם? משום שלא היה בו מים. ובא וראה כמה הוא הענש של התורה, שהרי לא גלו ישראל מהארץ הקדושה אלא משום שהסתלקו מן התורה ונעזבו ממנה, זהו שכתוב (ירמיה ט) מי האיש החכם ויבן את זאת וגו' על מה אבדה הארץ וגו'. ויאמר ה' על עזבם את תורתי וגו'. רבי יוסי אמר, מכאן (ישעיה ה) לכן גלה עמי מבלי דעת. משום כך הכל עומד על קיום התורה, והעולם לא מתקיים בקיומו אלא בתורה, שהיא קיום העולמות, מעלה ומטה, שכתוב (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

תורת השם משיבה נפש האדם

תורת ה' תמימה משיבת נפש (יט, ח) : [זוהר שמות 9' יתרו (דף 97:)] וירד משה אל העם ויאמר אליהם. רבי יוסי אמר, מהי האמירה הזו שכתוב ויאמר אליהם, ולא כתוב מה אמר? אמר רבי יצחק, בא וראה, דרך העולם הוא, כשבאה שמחה לאדם או כשבא צער - כשעדין לא יודע ממנו, לא יכול לסבל, שהרי לבו פורח לשעה. וכשיודע ממנו, עומד בקיומו ויכול לסבל. כל שכן כאן, (ויכאן אינו כך) שהרי משה אמר להם כל מה שהיה אחר כך וחזק לבם בדברים, ולא יכלו לסבל. כל שכן אם לא היה אומר להם דבר. ומשום כך ויאמר אליהם בתחלה, וחזק לבם, ואחר כך וידבר אליהם. ועם כל זה לא יכלו לסבל, שהרי שנינו, אמר רבי יהודה אמר רבי חייא אמר רבי יוסי, כששמעו דברו של הקדוש ברוך הוא, פרחו נשמתם, ועלתה נשמתם של ישראל עד כפסא כבודו להדבק שם. [דף 97 ע"א] אמרה תורה לפני הקדוש ברוך הוא, וכי לחנם הייתי מאלפים שנים טרם שנברא העולם?! לחנם כתוב בזה (ויקרא יז) ואיש איש מבני ישראל ומן הגר הגר בתוכם, (שמות ל) ואל בני ישראל תדבר לאמר, (ויקרא כה) כי לי בני ישראל עבדים! איפה הם בני ישראל? באותה שעה החזירה התורה את נשמות ישראל כל אחד ואחד למקומו. התורה חזקה ואחזה בנשמותיהם להחזיר אותן לישראל. זהו שכתוב (תהלים יט) 'תורת ה' תמימה משיבת נפש'. משיבת נפש ממש.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

מזי שאומדן שאותו ספור של התורה להראות רק על אותו ספור בלבד הוא בא תפח רוחו.

תורת ה' תמימה משיבת נפש וכו' (יט, ח): נזוהר במדבר פ' בהעלותך (דף קמ"ט.) רבי אלעזר ורבי יוסי ורבי יצחק היו הולכים בדרך. פגעו באותם הרי קרדו. עד שהיו הולכים, הרים רבי אלעזר עיניו, וראה אותם הרים רמים, והיו חשוכים, ופחדו בפחד. אמר רבי אלעזר לאותם חברים, אלו אבא כאן, לא היינו פוחדים. אבל כיון שאנו שלשה ודברי תורה בינינו, הדין כאן לא נמצא.

פתח רבי אלעזר ואמר, כתוב (בראשית ח) ותנח התבה בחדש השביעי וגו', על הרי אררט וגו'. כמה חביבים דברי התורה, שבכל דבר ודבר יש סודות עליונים, והתורה כלה נקראת עליונה. ושנינו בשלש עשרה מדות של התורה: כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד, לא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל כלו יצא. שהרי התורה, שהיא כלל עליון, אף על גב שיוצא ממנה ספור אחד בעולם, ודאי לא באה להראות את אותו ספור, אלא להראות דברים עליונים וסודות עליונים. ולא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל כלו יצא. משום שאותו ספור של התורה או אותו מעשה, אף על גב שהוא יוצא מכלל התורה, לא להראות על עצמו יצא בלבד, אלא להראות על אותו כלל עליון של התורה כלה יצא. כגון זה, שכתוב (בראשית ח) ותנח התבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי

מִשְׁמַחֵי לֵב מִצֹּת יְהוָה וְיִתְוַדְּוּ אֱלֹהֵי בְרָה מְאִירַת עֵינַיִם:

— זוהר תהלים —

אַרְרָט. וְדַאי פְּסוּק זֶה יֵצֵא מִכָּלֵל הַתּוֹרָה, וּבֵא בְּסִפּוּר הָעוֹלָם. מָה אֶכְפֵּת לָנוּ אִם שׁוֹרָה בָּזָה אוּ בָזָה, שְׁהָרִי בְּמִקּוּם אֶחָד שִׁישְׁרָה? אֲלֵא לְלַמֵּד עַל הַכָּלֵל כָּלוּ יֵצֵא. וְאֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּתְּנָה לָהֶם תּוֹרָה עֲלִיּוֹנָה תּוֹרַת אֲמֶת. וּמִי שֶׁאֹמֵר שֶׁאוֹתוֹ סִפּוּר שֶׁל הַתּוֹרָה, לְהִרְאוֹת עַל אוֹתוֹ סִפּוּר בְּלִבָּד הוּא בָּא – תִּפַּח רוּחוֹ. שְׁאֵם כֶּף, הִיא אֵינָה תּוֹרָה עֲלִיּוֹנָה, תּוֹרַת אֲמֶת, אֲלֵא וְדַאי תּוֹרָה קְדוּשָׁה עֲלִיּוֹנָה הִיא תּוֹרַת אֲמֶת.

בֵּא רֵאָה, מִלֶּךְ בְּשֵׁר וְדָם לֹא מִכְבוֹדוֹ לְדַבֵּר דְּבָרֵי הַדְּיוּט, כָּל שֶׁכֵּן לְכַתְּבָם. וְאִם עוֹלָה בְּדַעְתְּךָ שְׁמֵלֶךְ עֲלִיּוֹן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא הָיוּ לוֹ דְּבָרִים קְדוּשִׁים לְכַתֵּב וְלַעֲשׂוֹת מֵהֶם תּוֹרָה, אֲלֵא שֶׁהוּא כֹּנֵס דְּבָרֵי הַדְּיוּטוֹת, כְּמוֹ דְּבָרֵי עֲשׂוֹ, דְּבָרֵי הַגֵּר, דְּבָרֵי לֶכֶן בִּיעֲקֹב, דְּבָרֵי הָאֲתוֹן, דְּבָרֵי בִלְעָם, דְּבָרֵי בִלְקָם, דְּבָרֵי זְמָרִי, וְכִנְסָם, וְכָל שְׁאָר הַסִּפּוּרִים שֶׁכְּתוּבִים, וְעָשָׂה מֵהֶם תּוֹרָה. אִם כֶּף, לְמָה נִקְרָאת תּוֹרַת אֲמֶת, (תהלים יט) 'תּוֹרַת ה' תְּמִימָה, עֲדוֹת ה' נֶאֱמָנָה, פְּקוּדֵי ה' יִשְׁרִים, מִצֹּת ה' בְּרָה, יִרְאֵת ה' טְהוֹרָה, מִשְׁפָּטֵי ה' אֲמֶת, וְכָתוּב הַנְּחֻמְדִּים מְזַהֵב וּמְפֹז רָב', אֲלֵא אוֹתָם דְּבָרֵי תּוֹרָה? אֲלֵא וְדַאי תּוֹרָה קְדוּשָׁה עֲלִיּוֹנָה הִיא תּוֹרַת אֲמֶת, תּוֹרַת ה' תְּמִימָה, וְכָל דְּבָר וְדַבָּר בָּא לְהִרְאוֹת דְּבָרִים (אַחֲרִים) עֲלִיּוֹנִים. שֶׁאוֹתוֹ דְּבָר שֶׁל אוֹתוֹ סִפּוּר לֹא לְהִרְאוֹת עַל עֲצָמוֹ יֵצֵא בְּלִבָּד בָּא, אֲלֵא לְהִרְאוֹת עַל אוֹתוֹ כָּלֵל הוּא בָּא, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ.

מִשְׁפָּטֵי יְהוָה וְיִחוּדֵי אֱמֶת צְדָקוֹ יַחְדּוֹ:

— זוהר תהלים —

הַעֲלִיזוּנָה, וּבָהּ הִיא עוֹמֶדֶת, וּבָהּ נִטְעוּ שְׂרָשֵׁיהָ מִכָּל הַצְּדָדִים.

מעשה: ברבי אלעזר והנחש - משפטי ה' אמת צדקו יחדו

מִשְׁפָּטֵי ה' אֱמֶת צְדָקוֹ יַחְדּוֹ (יט, י): [זוהר חדש 9' בלק (דף ט"ו):

מהשמטות במדבר סי' ו'] הִלְכוּ הַחֲבָרִים, וְהִשְׁמַשׁ הֵיְתָה

מְאֹד חֲזָקָה. רָאוּ אוֹתוֹ שָׂדֵה בִּיפֵי שֶׁל עֲשָׂבִים, וּמִים יוֹצְאִים

לְכָל צֶד, וְעֵצִים שֶׁל שָׂדֵה רַבִּים. יָשָׁבוּ שָׁם. אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר:

כַּמָּה נֶאֱמַר מְקוֹם זֶה לְנוֹחַ בּוֹ. בְּעוֹד שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבִים, הִנֵּה נִחַשׁ

גָּדֵל בָּא, בְּחֲזֶק הַשֶּׁמֶשׁ. עָבַר לִפְנֵיהֶם. אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלֵעָזָר:

נִחַשׁ נִחַשׁ, סִטָּה לָךְ מִדְּרָכְךָ, שֶׁהָרִי אוֹתוֹ הָאִישׁ שָׁב וְהִתְנַחֵם

עַל מֵה שֶׁעָשָׂה, וְלֹא יוֹסִיף לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ דְּבָר. תִּמְהוּ הַחֲבָרִים.

אָמַר רַבִּי אַבְאָ: מַה זֶה? אָמַר לָהֶם: שִׁתְּקוּ. אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר:

נִחַשׁ נִחַשׁ, אָמַר שֶׁלַחֲשׂוּ לָךְ מִשְׁמִים, הִתְנַחֵם אוֹתוֹ הָאִישׁ,

וְשָׁם בְּרִצּוֹנוֹ שְׁלֹא יָשׁוּב לַחֲטָא הַזֶּה לְעוֹלָמִים, סִטָּה לָךְ

מִדְּרָכְךָ! קָם הַנִּחַשׁ בְּקִיּוּמוֹ, וְלֹא נָסַע לְכָאן וּלְכָאן. שָׁב כְּמוֹ

מְקַדֵּם, וְאָמַר לוֹ: נִחַשׁ נִחַשׁ, יִדְעֵתִי מַה שְׂאֲתָה רוּצָה. שׁוּב

מִדְּרָכְךָ, שֶׁהָרִי גוֹי רָשָׁע בָּא, שֶׁעָשָׂה רַע לִיהוּדֵי אֶחָד, וְהִנֵּה

הוּא יֵשֵׁן בְּמַעְרַתְךָ. לָךְ וְהָרַג אוֹתוֹ! מִיָּד חָזַר אוֹתוֹ הַנִּחַשׁ,

וְדָלַג דְּלוּגִים לִפְנֵיהֶם. אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר: חֲבָרִים, אִם לֹא הֵייתִי

כָּאן, כַּמָּה רְעוֹת הָיָה עוֹשֶׂה אוֹתוֹ נִחַשׁ, שֶׁהָרִי אִישׁ אֶחָד יְהוּדִי

עָשָׂה מַעֲשֵׂה שֶׁל חֲטָא, וּטְרַם שָׁב בְּתִשׁוּבָה, לַחֲשׂוֹ לְנִחַשׁ הַזֶּה

לְהָרַג אוֹתוֹ, וְנִמְלַךְ אוֹתוֹ הָאִישׁ בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף, וְהִתְנַחֵם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מחטאו, ואמר שלא ישוב לעולמים לחטא הזה, ועל זה נצל
מן הדין.

אמרו החברים לרבי אלעזר: במה ידעת? אמר להם: סימן
נתן לי אבא, ואני מכיר בו. אמרו לו: מילא הנחש
שהכרת בו, אותו שהתנחם ושב מחטאו במה ידעת? אמר
להם: כשהיה הולך אותו נחש, קשקשיו היו עולים וזנבו
זקוף, והוא שהלך בבהלה. רוח אחר היה הולך כנגדו, והיה
קורא לפניו: שוב מדרךך, שהרי אותו האיש שב מחטאו
והתנחם. ואותו הנחש הרע לא היה מקשיב, עד שיתנו לו
כפר במקום אותו איש שהתחייב הריגה, ושב מדרךכו
והתנחם. שכן דרך הנחש למעלה ולמטה - כיון שנתנה לו
רשות, לא שב, עד שמשלים אותו הדין הרע שנתנה לו רשות
לעשות, או שיתנו לו במקומו רשע אחר ככפר, שהרי לא יצא
ריקם, כיון שנתנה לו רשות.

אמר לו: מילא כל זה, אותו גוי שאמרת שנתן לו כפר במה
ידעת? אמר להם: כיון שדברת לנחש, אותו הרוח
שהיה הולך כנגדו ולחש לו שישוב לדרךכו, שהרי התנחם
אותו האיש, הוא דלג על אזני ואמר לי.

תמהו החברים. אמר רבי אלעזר: חברים, נלך ונראה, שהרי
הנחש כבר עשה את מה שעשה. קמו וקרבו לסלע
אחד באותו השדה. מצאו אותו הגוי מת, ואותו הנחש כרוך
על עקבו, ולא היה נבדל ממנו. לאחר נפרד מעקבו, ועלה על
גרונו, ונכרך שם. ומשם ירד על עקבו, ולא היה נפרד ממנו.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מִצְאוּ לוֹ אֲרֻנֵק אֶחָד מְלֵא דִינָרִים, שְׁגֹזֵל לַיהוּדֵי אֶחָד בְּדַרְךְ
וְהִכָּה אוֹתוֹ. נִטַּל רַבִּי אֶלְעָזָר אֶת הָאֲרֻנֵק, וְאָמַר: בְּרוּךְ הַרְחֵמֵנוּ,
שֶׁבְכָל הוּא עוֹשֶׂה שְׁלִיחוֹת. שָׁבוּ לְאוֹתוֹ הַמָּקוֹם שֶׁהָיוּ.

פִּתַּח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (ישעיה מג) מֵאֲשֶׁר יִקְרַתְּ בְּעֵינַי נִכְבְּדַתְּ
וְאֲנִי אֶהְבַּתִּיךְ וְאַתָּן אָדָם תַּחְתִּיךְ וְלֵאמִים תַּחַת נִפְשֶׁךְ.
מֵאֲשֶׁר יִקְרַתְּ?! יִקָּר הִיָּה צְרִיךְ לְהִיּוֹת, וְכִךְ צְרִיךְ: מֵאֲשֶׁר
אַתָּה יִקָּר בְּעֵינַי. מַה זֶה יִקְרַתְּ? מְכַלֵּל שֶׁהוּא מַעְצָמוֹ הַתְּכַפֵּד.
כִּךְ הוּא וְדָאֵי, שְׁכָל אָדָם שֶׁהוּא בְּחוּבָה לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, בְּרֵאשׁוֹנָה הוּא מְזַלְזֵל. וְהוּא תוֹעֵבָה לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, וְאַחַר שֶׁנִּמְלָךְ וְשָׁב מִחֻטְאוֹ, כָּעֵת הוּא הַתְּכַפֵּד מַעְצָמוֹ,
וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרָא עָלָיו וְאֹמֵר, מֵאֲשֶׁר יִקְרַתְּ - אַתָּה
מַעְצָמְךָ יִקְרַתְּ. בְּעֵינַי נִכְבְּדַתְּ וְאֲנִי אֶהְבַּתִּיךְ, שֶׁהָרִי אֵין אֶהְבָּה
לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם אָדָם בְּעוֹלָם, אֲלֵא לְמִי שֶׁשָׁב מִחֻטְאוֹ,
וְעַל זֶה וְאֲנִי אֶהְבַּתִּיךְ. אֲבָל מַה אַעֲשֶׂה, שֶׁהָרִי נִתְּתָ רְשׁוּת
לְנַחֵשׁ לְהַזִּיק. זוֹהֵי עֲצָה - וְאַתָּן אָדָם תַּחְתִּיךְ. מִיְהוּ הָאָדָם
שֶׁנִּתְּתָן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּפָר תַּחְתִּיו? אוֹתוֹ הָאָדָם שֶׁבָּא
מִהָעַם שֶׁל הַצַּד הָרַע, שֶׁאוֹתוֹ הַנְּחָשׁ יֹאכַל מִשְׁלוֹ, שֶׁכְּתוּב
וְאַתָּן אָדָם, אֵל תִּקְרִי אָדָם אֲלֵא אָדָם. וְלֵאמִים, זֶה הוּא
(בראשית כה) וְלֹאִם מִלֵּאִם יֵאָמֵן, וְזֶה זִרְעוֹ שֶׁל עֵשׂוֹ שֶׁנִּתְּתָן
תַּחַת נִפְשׁוֹ.

בְּעוֹד שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבִים, הִנֵּה אוֹתוֹ הַיְהוּדֵי שְׁגֹזֵל אוֹתוֹ הַגּוֹי
הַהוּא, שֶׁהָרַג אוֹתוֹ הַנְּחָשׁ, בָּא מִהַדְרָךְ וְעֵינֵי. וּמִתוֹךְ
חִזַּק הַשֶּׁמֶשׁ נִכְנָס לְאוֹתוֹ שְׂדֵה וַיֵּשֶׁב תַּחַת עֵץ אֶחָד, וְהוּא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מתרעם לקדוש ברוך הוא ומצדיק עליו הדין, ואומר: רבון העולם, גלוי וידוע לפניך שאני לא חששתי עלי ועל גופי ועל ממוני כלום, שהרי בדין נעשה כל מה שנעשה, אבל אב ואם זקנים יש לי, שאין לי במה אפרנס אותם, ועל זה חששתי. ועוד על כל זה - צרור אחד של דינרים שהיה באותו הארנק, של עני אחד לעשות חפה לכתו העניה, מה יעשה? רבון העולם, על זה כואבני בלבי יותר.

בכה ואמר, (תהלים ט) 'משפטי ה' אמת צדקו יחדו'. דיניו של רבון העולם הם אמת. למה הם אמת, משום שצדקו יחדו? שהרי בשעת הדין, כשהקדוש ברוך הוא רוצה לעשות דין, כמה בעלי מגנים עומדים מצד זה ומצד זה, ונלחמים אלו באלו, ומצדיקים אלו באלו. כיון שהצדיקו אלו באלו והסכימו יחד, אזי משפטי ה' אמת צדקו יחדו. אימתי צדקו יחדו? כשמצדיקים כל בני הדין שלמעלה. ואני, רבון העולם, על זה אני בוכה, ולא על שלי!

שמע רבי אלעזר והחברים, וקמו אליו. ראו אותו שהיה יושב תחת אותו העץ, והחזיקו בו, ונטלו אותו אליהם. אמר רבי אלעזר: אל תפחד צדיק אמת, שאם אינך צדיק של אמת, לא ירחיש לך הקדוש ברוך הוא נס גדול כמו שעשה. וכראשונה טל ארנק הדינרים שלך, ותראה מה שעשה הקדוש ברוך הוא בשבילך.

הלך עם, וראה אותו הגוי מת, והנחש היה עושה בו נקמות, והיה כרוך על צנארו כבראשונה. השתטח

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אותו היהודי בעפר, והודה ושבח את רבון העולם, וקם ונשק ידי רבי אלעזר והחברים. אמר להם: כעת ידעתי שהקדוש ברוך הוא הרחיש נס זה בגללכם.

אבל רבנן, על האב והאם הזקנים שיש לי אני בוכה, ועל עני אחד שנתן לי צרור זה. פתח הארנק, והראה להם את הצרור, וכן הראה להם מכה שעשה לו אותו הגוי. התפלל עליו רבי אלעזר, ונרפא.

קרבו לאותו הגוי כמו מקדם, וראו אותו הנחש שהיה עושה בו נקמות כבראשונה. אמר רבי אלעזר: נחש נחש, כל מה שעשית - נאה עשית, ועוד, שהראית כחך וגבורתך בו ועשית נקמות רבות, והרי ראינו שלש פעמים, והראית כל מה שעשית. מכאן והלאה לך והתחבא במערתך, וגוזרני עליך, שלא תזיק לבריה בעולם. נפרד אותו הנחש, וכפף ראשו והלך לו.

אמר רבי אלעזר לאותו היהודי: טל את תכשיט שונאך, שהרי כיס דינרים של זהב יש לו אצלו, ועזב לו את בגדיו, ואל תטל משלו כלום. ולך לאיש שבמקום פלוני, ותמצא שמתה אשתו. לך אליו, ותן לו כיס הדינרים הזה, משום שלאותו האיש יש בן אחד, ושמו שמעון, והיה הולך עם סחורה על הים, והם בספינה, ובנו של הגוי הזה גנב לו אותו הכיס, ונתן אותו לאותו רשע. ואמר לאותו היהודי, שיעלה כיס זה לבנו, שבקרוב יבא אליו, ויודה לקדוש ברוך הוא שהחזיר האבדה לבעליה. וכך עשה. נטל הכיס, והשתחוה לפני רבי אלעזר, ונשק ידו. תמהו החברים.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אָמַר רַבִּי אַבָּא: בְּכָל הַדֶּרֶךְ הַזֶּה יֵשׁ תְּמִיּהָה בְּכָל מָה
שְׂרָאִינוּ בָּהּ, וְכַעַת הִיא תְּמִיּהָה עַל תְּמִיּהָה, מָה זֶה?
אָמַר לוֹ: דְּבַר אֵינוּ בְּסִמָּן, וְלֹא בְּחֻכְמָה, אֲלֵא שְׂרוּחֵי
מִסְתַּפְּל, וְאֲנִי רְאִיתִי כְּאִלוּ בְּעֵין רְאִיתִי. תְּמָהוּ כָּל הַחֲבָרִים.
וְכֻלָּם הִלְכוּ, וְאוֹתוֹ הִיְהוּדֵי עֲמָהֶם, עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְחֻמְיוֹ. כִּיּוֹן
שֶׁהִגִּיעוּ לְשֵׁם, מִצְאוּ אֶת חֻמְיוֹ שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב עַל גְּבֵי מְטָתוֹ
וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה. בְּרֹךְ בְּרַכָּה רַבִּי אֶלְעָזָר, וּבְרַכּוּ הַחֲבָרִים, וְהוּא
שִׂמַח עִמָּם.

פְּתַח וְאָמַר, (ירמיה יז) רְפָאֲנִי ה' וְאַרְפָּא וְגו'. כִּיּוֹן שֶׁאָמַר
רְפָאֲנִי, מָהוּ וְאַרְפָּא? כִּיּוֹן שֶׁאָמַר הוֹשִׁיעֵנִי, מָהוּ
וְאוֹשְׁעָה? כִּיּוֹן שֶׁהֲרֹפָא מְרַפָּא, מִי הוּא שִׁיכָה? אֲלֵא כָּל
רְפוּאָה שֶׁבְּעוֹלָם בְּיַד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲבָל יֵשׁ מֵהֶם עַל
יְדֵי שְׁלִיחַ, וְיֵשׁ מֵהֶם שֶׁלֹּא נִמְסְרוּ בְּיַד שְׁלִיחַ. וְאוֹתָם שֶׁנִּמְסְרוּ
בְּיַד שְׁלִיחַ הֵם רְפוּאָה, אֲבָל לְפַעְמִים חוֹזְרִים. אֲבָל אוֹתָם
שֶׁהִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְרַפָּא, אוֹתָהּ הַמַּחֲלָה לֹא חוֹזֶרֶת
לְעוֹלָמִים, וְעַל זֶה רְפוּאָתוֹ הִיא רְפוּאָה, שְׂאִין בָּהּ מַחֲלָה
כְּלָל. וּמִשׁוֹם כֵּן, רְפָאֲנִי ה' וְאַרְפָּא, וְדַאי, בְּלִי קְטָרוּג כְּלָל.
וְכַעַת, חֲבָרִים, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן לִי רְפוּאָה, וְעָשָׂק לִי
וְעָרַב לִי.

סִפְרוּ לוֹ כָּל אוֹתוֹ הַמַּעֲשֵׂה. תְּמָה וּבִכָּה וְשִׂמַח. וְאָמַר:
חֲבָרִים, נִדְרַתִּי שְׂאֵלְךָ אֱלֹהֵי וְאַתְחַבֵּר עִמּוֹ, וְנִוְדָה
וְנִשְׂבַח לְרַבּוֹן הָעוֹלָם. שִׂמַח עִמָּם.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אלו דברים נסתרים שלא יכול בן אדם לפרשם בפיו, זהו הגיון, שהוא בלב, שלא יכול להתפרש. ועל זה צריך הדבר להתפרש בפה, ודבר שתלוי בלב, והכל סוד הוא. אחד כנגד דרגה תחתונה, ואחד כנגד דרגה עליונה. דבר שהתפרש, כנגד דרגה תחתונה שהצטרף להתפרש. אותו שתלוי בלב הוא כנגד דרגה פנימית יותר, והכל הוא כאחד. ועל זה אמר יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך וגו'. כמו זה אמר יעקב. בתחלה פרש הדבר כראוי, ואחר כך הסתיר הדבר שתלוי בהגיון הלב שלא צריך לפרש, שכתוב (בראשית לב) ושמתי את זרעך כחול הים אשר לא יספר מרב. כאן הוא דבר התלוי בלב שלא צריך לפרש, וכן צריך כמו שאמרנו, כדי ליחד יחוד שלם כראוי. אשרי הצדיקים שיודעים לסדר שבח רבונם כראוי ולבקש בקשתם, ולכן כתוב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

אם הבנים שמחה

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי וכו' (יט, טו): ... ואז, וצדקתו - זה העולם האחרון שנקרא צדק. לכני בנים - שמניקה את המחנות שנקראו בני בנים, שהרי ששה העליונים שמאירים לה נקראו בנים, כמו שנאמר (שיר א) בני אמי נחרו בי, וכתוב (תהלים קיג) אם הבנים שמחה. ואלו שמקיפים את העולם האחרון הנה נקראים בני בנים. ומתי? כששומרים את בריתו. זהו

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁכַתּוּב (שם קג) לְשִׁמְרֵי בְרִיתוֹ. בֵּא וּרְאֵה, מִשׁוּם שְׁבִנֵי הַבָּנִים
הִלְלוּ לֹא שָׁמְרוּ אֶת בְּרִיתוֹ כְּבְרָאשׁוֹנָה, וּמְכָרוּ אוֹתוֹ לְאַרְץ נִכְרִיָּה,
נִגְזַר עֲלֵיהֶם עֲנֹשׁ. וְזֶה שֶׁבִקֵּשׁ מִשָּׁה, כְּשֶׁרָאָה שֶׁיַּעֲשֶׂה דִין בְּאוֹתָם
עֲשֶׂרָה הַרוּגֵי מְלָכוֹת: וּמָה (וּאִיפָּה) הִיא תוֹרַתְם? אָמַר לוֹ: חֲזֹר
לְאַחֲרַיִךְ, לְאוֹתָם שְׁשׁוּרִים אַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן, שֶׁמְכָרוּ אֶת הַצַּדִּיק
הַזֶּה. אָמַר לוֹ: וּמָה שׁוֹנֶה בְּגוֹפִים הִלְלוּ? אָמַר לוֹ: כִּף עָלָה
בַּמַּחֲשָׁבָה, וְאִין מִי שֶׁיִּכּוֹל לְהַשִּׁיג!

וְעַל זֶה הַשְׁתַּדֵּל דָּוִד לְכַרֵּךְ אֶת הַמָּקוֹם הַזֶּה, שֶׁבֹא מִמֶּנּוּ אוֹר.
וְאָמַר, (תהלים קטו) ה' זְכַרְנוּ יְבָרֶךְ - זֶה צַדִּיק. יְבָרֶךְ אֶת בֵּית
יִשְׂרָאֵל - הַצַּדִּיק הַזֶּה יְבָרֶךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל. יְבָרֶךְ אֶת בֵּית
אֶהְרֹן - צַד הַחֶסֶד שֶׁיֵּשׁ בָּהּ, שֶׁנִּקְרָא בֵּית אֶהְרֹן, כְּשֶׁמִּתְחַבֵּר
לְחֶסֶד. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (שמות ו) וַיִּקַּח אֶהְרֹן אֶת אֲלִישֶׁבֶ"ע בֶּת
עַמִּינָדָב, שֶׁהִתְחַבְּרָה לְאֵל.

יְבָרֶךְ יִרְאֵי ה' - אֵלּוּ יוֹשְׁבֵי הַמִּשְׁכָּן, שְׁשׁוּרִים בִּירְאָה הַזֹּאת.
הַקְּטָנִים עִם הַגְּדוֹלִים - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קד) חִיּוֹת
קְטָנוֹת עִם גְּדוֹלוֹת. חִיּוֹת קְטָנוֹת - כָּל אוֹתָם גְּדוֹלִים שֶׁיֵּצְאוּ
מֵאוֹתָם בְּנֵי בָנִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר ב) כָּל הַפְּקָדִים לְמַחְנֵה
יְהוּדָה. עִם גְּדוֹלוֹת - אוֹתָם שְׂבִטִים. וְעַל כֵּן, כָּל הָעוֹבֵר עַל
הַפְּקוּדִים נוֹתֵן שָׂכָר, בְּקַע לְגִלְגָּלֶת, לְהִיּוֹת כְּפָר לְאוֹתָהּ נֶפֶשׁ.
וַיִּתְפַּשֵּׁט מִמֶּנָּה הָאוֹר, כְּשֶׁמִּתְחַבֵּר הַיָּמִין, הַכֶּסֶף, אֶלֶיהָ. וְעַל
זֶה יְבָרֶךְ אֶת בֵּית אֶהְרֹן, כְּשֶׁנוֹסְפָה בָּהּ בְּרָכָה, וּמִתְעוֹרֵר
אֶלֶיהָ הַיָּמִין, בְּאוֹתוֹ הַכֶּסֶף, אֲזוּ בְּרַכְתָּה שׁוֹפְעַת בְּאוֹתָם
הַיִּרְאִים מִמֶּנָּה.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בא וראה, כל אדם ששב בתשובה לפני רבונו ופוחד כל יום מאותו חטא שעשה, הקדוש ברוך הוא מוחל לו ולא גובה ממנו, שהרי אחי יוסף, פחד רב נפל עליהם, כשראו שהסתלק אביהם למעלה, וראו עצמם בגלות על אותו החטא, עד שאמר להם יוסף (בראשית ג) אל תיראו. אל תפחדו ודאי מענש בזמן הזה, כי התחת אלהים אני? ודאי הסתלקתי למעלה מהמקום ההוא. ודרגתי תאיר לצד בית הדין, להאיר לכם, שאתם תחת אותו המקום.

כשראה דוד שבעל הבית שאמר כף, אמר (תהלים קטו) ה' זכרנו יברך. אותו שיושב בעולם הזכר, ה' - למעלה למעלה - יברך אותו בעטרות עליונות. שהרי כל השבטים, פרט ליוסף, יושבים בעולם הנקבה, ומתברכים ממנו.

אותו המקום, יברך את בית ישראל ודאי, ביתו של דוד. יברך את בית אהרן, שיתעורר צד החסד שלה. יברך יראי ה' הקטנים. משום כף יוסף ה' עליכם, מהצד של יוסף, שהוא עליכם, מתעורר ברחמים עליכם. שהרי אותו החטא יוסף מחל למטה, ואמר (בראשית ג) אנכי אכלכל אתכם ואת טפכם. משום כף עליכם ועל בניכם, ותגן זכותו עליכם ועל בניכם, שלא יתפסו בחטאיכם, ולא ישלט עליכם אותו הנחש.

משום כף, 'אל ימשלו בי אז איתם', והתעטר אותו המקום בעטרותיו, כמו שהתעטר כשעברו ישראל את הים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְאָמְרוּ אֶז יִשִּׁיר, כְּשָׂרָאוּ שְׁנַשְׁלָמָה הַלְּבָנָה. (תהלים יט) וְנִקְיִתִי
מִפֶּשַׁע רַב' - זֶהוּ חֲטָא הַשְּׁבָטִים שֶׁהִיא רַב.

וְעַל הַכֹּל בִּקֵּשׁ רַחֲמִים. (שם) 'יִהְיוּ לְרָצוֹן' - לְפָנַי הָעֵתִיק
הַקְּדוֹשׁ. אֲמַרִי פִי - זֶה הַפֶּה שְׁלוֹ. וְהַגִּיזוֹן לְבִי - זֶה יָלֵב
הַשָּׁמַיִם. לְפָנֶיךָ - אֵלֹהֵי הַפָּנִים הָעֲלִיוֹנִים שְׁנַחֲבָאִים וּמִתְגַּלִּים
בְּעֵת רָצוֹן. ה' - זֶה הַיָּמִין. צוּרִי - זֶה הַשְּׂמָאל. וְגֵאֲלִי - זֶה
הָאֲמָצֵעִי. דְּבַר אַחֵר, ה' - זֶה הָאֲמָצֵעַ, זֶה יַעֲקֹב. צוּרִי - זֶה
הַשְּׂמָאל. וְגֵאֲלִי - זֶה הַיָּמִין, שְׁנִקְרָא גּוֹאֵל, קָרוֹב וְדַאי, וְעֵתִיד
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהָרִים אֶת יְמִינוֹ וְלַפְדּוֹת אֶת בְּנָיו. זֶהוּ
שְׁכֵתוֹב (שם קיח) יְמִין ה' רוּמָמָה יְמִין ה' עֲשֵׂה חֵיל.

ב « לְמִנְצַח מְזֻמֹּר לְדוֹד: ב יַעֲנֶךָ יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} בְּיוֹם
צָרָה יִשְׁבְּכֶךָ שֵׁם אֱלֹהֵי ^{תָהִי בְּעַל הַיּוֹמֹת} יַעֲקֹב: ג יִשְׁלַח עֲזָרְךָ
מִקֶּדֶשׁ וּמִצִּיּוֹן יִסְעָדְךָ: ד יִזְכֹּר כָּל מִנְחֹתֶךָ וְעוֹלֹתֶךָ
יְדַשְּׁנֶה סֶלָה: ה יִתֵּן לְךָ כָּל־כֶּבֶדְךָ וְכָל עֲצָתְךָ יִמְלֵא:
ו נִרְנְנָה בִּישׁוּעָתְךָ וּבְשֵׁם אֱלֹהֵינוּ ^{תָהִי בְּעַל הַיּוֹמֹת} נִדְגַל יִמְלֵא
יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} כָּל מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ: ז עֲתָה יְדַעְתִּי כִּי הוֹשִׁיעַ

— ❦ — ❦ — ❦ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❦ — ❦ — ❦

טוב לדין

יענך ה' ביום צרה וגו' (כ, ב): [שימוש תהלים לפרק כ]. זה המזמור טוב לדין לחוש אותו בשמן וורד ומים ומלח ז' פעמים ומשח פניך וידיך וזרוק בבגדך ותנצל מכל צרה. ושם שלו יה"ו. ' מן "יענך, ה' מן "סלה, ו" מן "קראנו.

— ❦ — ❦ — ❦ זוהר תהלים ❦ — ❦ — ❦

יִשְׁלַח עֲזָרְךָ מִקֶּדֶשׁ וּמִצִּיּוֹן יִסְעָדְךָ וכו' (כ, ג-ד): [זוהר במדבר פ' שלח לך (דף קע"ג)]. שְׁהָרִי רַב הַמְּנוּנָא סָבָא אָמַר, (תהלים כ) 'יִשְׁלַח עֲזָרְךָ מִקֶּדֶשׁ וּגו'. מִקֶּדֶשׁ - זֶה קְדוּשׁ יְדִים. 'וּמִצִּיּוֹן יִסְעָדְךָ' - זֶה הַמוֹצֵיא, שֶׁהוּא סוּעֵד לֵב הָאָדָם. 'יִזְכֹּר כָּל מִנְחֹתֶיךָ', כָּל - לְרֵבּוֹת דְּבַר אַחַר, זֶה נְטִילַת יְדִים אַחֲרֹנָה. 'וְעוֹלֹתֶיךָ יְדַשְּׁנֶה סֶלָה' - זֶה בְּרַכַּת הַמְּזוּן בְּזִמּוֹן. אִם אַתָּה עוֹשֶׂה כֵן, יִתֵּן לְךָ כָּל־כֶּבֶדְךָ וְכָל עֲצָתְךָ יִמְלֵא. וּבִשְׂבַת מִקֶּדֶשׁ, זֶה קְדוּשׁ הַגְּדוֹל. וְעַל דְּבַר זֶה הִתְעַטְרוּ הַצַּדִּיקִים בְּגֵן עֵדֶן מִשְׂבַּת לְשַׂבַּת אַחֲרַת.

יְהוָה מְשִׁיחוֹ יַעֲנֵהוּ מִשְׁמֵי קִדְשׁוֹ בְּגִבּוֹרֹת יִשַׁע
 יָמֵינוּ: ה' אֱלֹהֵי בָרֶכֶב וְאֱלֹהֵי בַסּוּסִים וְאֲנַחְנוּ בְּשֵׁם
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{תקף בעל חיות} ^{בשם המוחות ביום} נִזְכִּיר: ט הִמָּה בָרְעוּ וְנִפְלוּ
 וְאֲנַחְנוּ קָמְנוּ וְנִתְעוֹדֵד: י יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ
 יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קִרְאָנוּ:

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

"ה' הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קִרְאָנוּ" (כ, ט): [תיקוני זוהר תיקון
 ע' (דף קכח) זוהר תורה] אהי"ה הוי"ה אדנ"י כלל ופרט וכלל,
 והם יחוד ברכה קדושה, וסימנך "יַעֲנֵנוּ * בְיוֹם * קִרְאָנוּ",
 שכך עולה מספר שלשה שמות האלה כמספר יב"ק. כָּל
 הַסּוּעֵד סְעוּדַת שַׁבַּת כְּהִלְכָתָהּ – כָּל עֲצַתָּךְ מִלֵּא.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

(דבר אחר) מה יגיל מאד, 'י יתרה, וזהו סוד ברית הקדש, שהוא שמחת הכל (שלה), והכל נאמר על המלך הזה. חיים שאל ממך נתתה לו ארך ימים עולם ועד. מפאן למדנו שלדוד המלך לא היו חיים כלל, פרט לזה שאדם הראשון נתן לו משלו. והרי בארונה, שדוד המלך התקיים שבעים שנה, ואותן שבעים שנים נתן לו הקדוש ברוך הוא מאותן שנים של אדם הראשון, ובהן הוא התקיים, ונתנה לו אריכות ימים בעולם הזה ובעולם הבא, ועל זה - חיים שאל ממך נתתה לו.

גדול כבודו, משום שהוא גדול, שכתוב (שם קמו) גדול אדונינו ורב כח. ודאי נקרא גדול, וסוד זה - (בראשית א) ויעש אלהים את שני המארת הגדלים. גדולים היו ודאי. ועם כל זה הוא נקרא גדול, כמו שנאמר גדול אדונינו ורב כח. והקדוש ברוך הוא לא נקרא גדול אלא בזה, שכתוב (תהלים מח) גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו. במה הוא גדול? בעיר אלהינו הר קדשו. כי תשיתהו ברכות לעד (תהלים כא). כי תשיתהו ברכות, משום שזוהי ברכת כל העולם, וכל הברכות של כל העולם מפאן יוצאות, וזוהי ברכה. וסוד זה - ויהי ברכה. שהרי כאן שורות כל הברכות שלמעלה ומפאן יוצאות לכל העולם, ולכן נקראת ברכה.

תחידהו בשמחה. כתוב כאן תחידהו בשמחה, וכתוב שם (שמות יח) ויחד יתרו, משום שעתיד הקדוש ברוך הוא להקים את כנסת ישראל מן העפר ולהחזיק בה בסוד הימין, ולחדש אותה חדוש הלבנה בשמש. כתוב תחידהו

לְבוֹ נָתַתָּה לֹא וְאַרְשֵׁת שִׁפְתָיו כֹּל מְנַעַת פִּלָּה: הַ בְּיָ
 תִּקְדָּמְנוּ בְּרִבּוֹת מִזֵּב תְּשִׁית לְרֵאשֵׁי עֲמֻרַת פֶּזֶז: הַ חַיִּים
 שָׁאֵל מִמֶּךָ נָתַתָּה לֹא אֶרֶץ יָמִים עוֹלָם וְעַד: וַ גְּדוֹל
 בְּבוֹדוֹ בִּישׁוּעָתְךָ הוֹד וְהִרְרָ תְשׁוּבָה עָלָיו: זַ בְּיָ תְשִׁיתְהוּ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּשִׁמְחָה אֶת פְּנִיךָ. אֶת פְּנִיךָ - לְהִיּוֹת לְפָנֶיךָ וּלְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה
 כְּנֶגֶד פְּנִיךָ בְּאוֹתָהּ שְׁלֵמוֹת שִׁתְּשַׁלֵּם בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן, שֶׁהָרִי
 בְּזִמְן שֶׁנִּחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, הַתְרוֹקְנָה מִכָּל מָה שֶׁהִתְמַלְּאָה,
 כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ירמיה טו) אִמְלֵלָה יְלֻדַת הַשֶּׁבְעָה. וְכָתוּב (יחזקאל כו)
 אִמְלֵאָה הַחֲרֻבָּה.

הַטַּעַם מְדוּעַ אָדָם הִרְאִישׁוֹן הַשְּׂאִיר שְׁנַיִם לְדוֹד הַמְּלֶךְ וְלֹא
 הָאֲבוֹת הַק'

חַיִּים שָׁאֵל מִמֶּךָ נָתַתָּה לֹא אֶרֶץ יָמִים עוֹלָם וְעַד (כא, ה): [נזוהר
 בְּרֵאשִׁית פ' וישלח (דף קסח.)] רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, הָרִי נֶאֱמַר
 שְׂדוֹד הַמְּלֶךְ, עַד שֶׁלֹּא הָיָה, לֹא הָיוּ לוֹ חַיִּים כָּלֵל, פָּרַט לְזֶה
 שְׂאֵדָם הִרְאִישׁוֹן נָתַן לוֹ שְׁבַעִים שָׁנָה מִשְׁלוֹ, וְכֵן הָיָה קִיּוּמוֹ
 שֶׁל דָּוִד הַמְּלֶךְ שְׁבַעִים שָׁנָה הָיוּ, וְקִיּוּם שֶׁל אָדָם הִרְאִישׁוֹן אֶלֶף
 שָׁנָה חֹסֵר שְׁבַעִים. נִמְצְאוּ בְּאֵלֶּה אֶלֶף שְׁנַיִם רֵאשׁוֹנוֹת אָדָם
 הִרְאִישׁוֹן וְדוֹד הַמְּלֶךְ.

פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים כא) חַיִּים שָׁאֵל מִמֶּךָ נָתַתָּה לֹא אֶרֶץ יָמִים
 עוֹלָם וְעַד. חַיִּים שָׁאֵל מִמֶּךָ - זֶה דָּוִד הַמְּלֶךְ. שֶׁהָרִי
 כְּשִׁבְרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גַן עֵדֶן, הַטִּיל בּוֹ נִשְׁמַת דָּוִד הַמְּלֶךְ,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

והסתכל בו וראה שאין לו חיים משלו כלום ועומד לפניו כל היום. כיון שנברא אדם הראשון, אמר, הרי ודאי קיומו. ומאדם הראשון היו שבעים שנים שהתקיים דוד המלך בעולם.

עוד האבות השאירו לו מחייהם כל אחד ואחד. אברהם השאיר לו, וכך יעקב ויוסף. יצחק לו השאיר לו כלום, משום שדוד המלך בא מצדו.

ודאי אברהם השאיר לו חמש שנים, שהיה לו להתקיים מאה ושמונים שנים, והתקיים מאה ושבעין וחמש שנים, חסרים חמש. יעקב היה לו להתקיים בעולם כיומי אברהם, ולא התקיים אלא מאה וארבעים ושבע שנים. חסרים עשרים ושמונה. נמצא שאברהם ויעקב השאירו לו מחייהם שלשים ושלש שנים. יוסף שהתקיים מאה ועשר שנים, היה לו להתקיים מאה וארבעים ושבע שנים כיומי יעקב, וחסר מהם שלשים ושבע שנים. הרי שבעים שנים שהשאירו לדוד המלך להתקיים בהם, ובהם התקיים דוד בכל אותם השנים שהשאירו לו האבות.

ואם תאמר, למה יצחק לא השאיר לו כלום כאלה? משום שהוא חשך, ודוד בא מצד החשך, ומי שהוא בחשך אין לו אור כלל ואין לו חיים, ולכן לא היה לדוד חיים כלל. אבל אלה שהיה להם אור, האירו לדוד המלך, ומהם הצטרף להאיר ולהיות לו חיים, שהרי מצד החשך אין לו חיים כלל, ועל זה בא יצחק בחשבון.

בְּרִבּוֹת לָעַד תִּתְחַדְּהוּ בְּשִׂמְחָה אֶת פְּנֵיךָ: ה כִּי הַמֶּלֶךְ
 בָּטַח בִּיהוָה וַיִּבְחַסְדַּךְ עָלֶיךָ בְּלֹא יִמּוּט: ט תִּמְצָא
 יָדְךָ לְכָל אֵיבֶיךָ יְמִינְךָ תִּמְצָא שְׂנְאָיֶיךָ: י תִּשְׁחַתְּמוּ
 בְּתַנּוּר אֵשׁ לַעֲת פְּנֵיךָ יְהוָה וַיִּבְלַעם
 וְתֹאכְלֵם אֵשׁ: יא פְּרִימוֹ מֵאֶרֶץ תֵּאֲבֹד וְזֶרַע מִפְּנֵי
 אָדָם: יב כִּי נָטוּ עָלֶיךָ רָעָה חָשְׁבוּ מְזֻמָּה בִּלְיֹבָב: יג כִּי
 תִשְׁחַתְּמוּ שָׂכֶם בְּמִיתְרֵיךָ תִּכְוֶנֶן עַל פְּנֵיהֶם: יד רִנְמָה
 יְהוָה בְּעֶזְרְךָ נִשְׁרָה וְנִזְמְרָה גְבוּרָתְךָ:

————— ❦ זוהר תהלים ❦ —————

וְאֵם תֹּאמֶר, לְמָה יוֹסֵף יוֹתֵר מִכֻּלָּם? אֲלֹא וְדַאי יוֹסֵף בְּלִבְדוֹ
 כְּמוֹ כָּלָם, מִשּׁוֹם שְׂנֵקְרָא צְדִיק, וְזֶהוּ שְׂמַאִיר לְלִבְנָה
 יוֹתֵר מִכֻּלָּם, וְלִכְּנָן זֶה הַשְּׂאִיר לְדוֹד הַמֶּלֶךְ יוֹתֵר מִכֻּלָּם חַיִּים,
 שְׂכָתוֹב (בְּרֵאשִׁית א) וַיִּתֵּן אֶתְּם אֱלֹהִים בְּרִקְיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר
 עַל הָאָרֶץ.

כב א לְמִנְצַחַת עַל אֵילַת הַשַּׁחַר מִזְמוֹר לְדָוִד: ב אֵלֵי אֵלֵי

שימוש תהלים

לכל צער

למנצח על אילת השחר... אלי אלי למה עזבתני וגו' (כב, א):
 [שימוש תהלים לפרק יד] טוב לעבור הנהר אמור אותו ואל תירא.
 וגם מפני חיות רעות. ושם שלו הוא א"ה א' מן "אלי" ה' מן
 "עשה" דסוף המזמור. - ועוד אם פגעת בשונאך אמור אותו ולא
 תירא. ועוד אמור אותו ז"פ ביום וטהר עצמך מכל טומאה וזהו
 טוב לפתיחת הלב.

זוהר תהלים

זמן הגאולה: באותו הזמן מלחמות יתעוררו בעולם גוי בגוי
 ועיר בעיר וצרות רבות יתחדשו על שונאיהם של ישראל, עד
 שיקדו פניהם כשולי קדרה, ואחר כך יתגלה עליהם גאלתן
 מתוך שאגת לחצם ודחקם

לְמִנְצַחַת עַל אֵילַת הַשַּׁחַר מִזְמוֹר לְדָוִד (כב, א): [זוהר חדש 9'

בראשית (דף כב.)] עד שהיו הולכים, ראו שהקדיר

השחר וחר האור. אמר רבי חזקיה לרבי יוסי: בא ואראה
 לך שכך היא גאלתן של ישראל. בזמן שתאיר להם השמש
 של הגאולה, תבא להם צרה אחר צרה, וקדרות אחר קדרות.
 עד שהם בה יאיר עליהם אורו של הקדוש ברוך הוא, שנאמר
 (הושע 1) כשחר נכון מצאו, וכתוב (מלאכי ג) וזרחת לכם יראי
 שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. ובאותו הזמן מלחמות
 יתעוררו בעולם, גוי בגוי ועיר בעיר, וצרות רבות יתחדשו

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

על שונאיהם של ישראל, עד שייקדרו פניהם כשולי קדרה, ואחר כך יתגלה עליהם גאלתן מתוך שאגת לחצם ודחקם. וזהו שאמר דוד המלך עליו השלום (תהלים כב) למנצח על אילת השחר. אילת השחר? אילת הבקר היה לו לומר! אלא על אילת וחזק השחרות של ישראל, כמו שנאמר (שם פח) כגבר אין איל. באותה שעה יזעקו בני ישראל, ויאמרו אלי אלי למה עזבתני, מתוך צרתם, ואחר כך מה כתוב? (תהלים ל) פתחת שקי ותאזרני שמחה.

דוד המלך אמר שירה על הפוכבים המאירים בבקר

למנצח על אילת השחר מזמור לדוד (כב, א): זוהר ח"ב פ' שמות (ד' 91) רבי אלעזר ורבי יוסי היו הולכים בדרך, והקדימו ללכת באור. ראו פוכב אחד שהיה רץ מצד זה, וכוכב אחר מצד זה. אמר רבי אלעזר, עכשו הגיע זמן של פוכבי הבקר לשבח את אדונם, והם רצים מפחד ואימת רבונם לשבח ולזמר לו. זהו שכתוב (איוב לח) ברן יחד פוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. משום שכלם ביחוד אחד משבחים אותו.

פתח ואמר, (תהלים כב) למנצח על אילת השחר מזמור לדוד. אילת השחר – שכשםאירים פני המזרח ונפרד חשך הלילה, יש ממנה אחד לצד מזרח, ומושך חוט אחד של חשך לצד דרום, עד שבא ויוצא השמש, ובוקע באותם חלוני הרקיע ומאיר לעולם,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ואותו חוט מפריד את חשך הלילה. אז באה אילת השחר, ובא אור שחר בקדרות להתחבר ביום, ומאיר היום. ואור היום כלול ושׂאוב בתוכו את אותה האילת. ועל האילת הזאת, כשנפרד מהיום אחר שכלל אותה, אמר דוד שירה, שכתוב למנצח על אילת השחר. ומה אמר? אלי אלי למה עזבתני. שהרי נפרדה אילת השחר מאור היום. עד שהיו הולכים, האיר היום והגיע זמן תפלה. אמר רבי אלעזר, נתפלל תפלה ונלך. ישבו והתפללו, אחר כך קמו והלכו.

כמו שאין יום בלי לילה ואינו שלם אלא זה עם זה כך צריך בתורה להמצא עם האדם יום ולילה

למנצח על אילת השחר מזמור לדוד (כב, א): [זוהר שמות פ'

בשלח דף מ"ו ע"א] רבי יוסי פתח, (תהלים כב) למנצח על

אילת השחר מזמור לדוד. כמה חביבה התורה לפני הקדוש ברוך הוא, שכל מי שמשתדל בתורה, אהוב הוא למעלה ואהוב הוא למטה, הקדוש ברוך הוא מקשיב לדבריו, ולא עוזב אותו בעולם הזה, ולא עוזב אותו לעולם הבא.

ובתורה צריך לעסק ביום ובלילה, שכתוב (יהושע א) והגית בו יומם ולילה. וכתוב (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה וגו'. מילא ביום, אבל למה בלילה? כדי שיהיה מצוי אל השם הקדוש שלם. כמו שאין יום בלי לילה, ואינו שלם אלא זה עם זה, כך צריך בתורה להמצא עם האדם יום ולילה, להיות שלמות לאדם יומם ולילה.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְהָרִי נֶאֱמַר שְׁעַקַר הַלִּילָה מִחֲצוֹת וְאֵילָךְ, וְאָף עַל גֹּב שְׁמִחֲצִית הָרְאשׁוֹנָה בְּכָלֵל הַלִּילָה הִיא, אֲבָל בְּחֲצוֹת הַלִּילָה נִכְנָס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְגַן עֵדֵן לְהִשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים, וְאִזְ צָרִיף לְאָדָם לְקוֹם וּלְעִסֵּק בַּתּוֹרָה.

וְהָרִי נֶאֱמַר שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכָל הַצְּדִיקִים שֶׁבְּגֵן עֵדֵן, כָּלֵם מְקַשִּׁיבִים לְקוֹלוֹ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שִׁיר ח) הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגַנִּים חֲבֵרִים מְקַשִּׁיבִים לְקוֹלָךְ הַשָּׁמַיְעָנִי. וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ, הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגַנִּים - זוֹ כְּנִסְתֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּשְׁבַּחַת אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁבְחַת הַתּוֹרָה בְּלִילָה. אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל מִי שֶׁמִּשְׁתַּתְּףָה עִמָּה לְשִׁבַּח אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁבְחַת הַתּוֹרָה.

וּכְשֶׁבָא הַבִּקְרָה, כְּנִסְתֵי יִשְׂרָאֵל בָּאָה וּמִשְׁתַּעֲשַׁע בָּהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמוֹשִׁיט לָהּ שְׂרָבִיט שֶׁל חֶסֶד, וְלֹא רַק עָלֶיהָ לְבִדָּה, אֲלֵא עָלֶיהָ וְעַל אֵלוֹ שֶׁמִּשְׁתַּתְּפִים עִמָּה, וְהָרִי נֶאֱמַר שֶׁכְּתוּב (תהלים מב) 'יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֶסֶדוֹ וּבְלִילָה וְגו'. וְעַל זֶה נִקְרָאת אֵילַת הַשֶּׁחַר.

וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּשַׁעַת שְׂרוּצָה לְהַאִיר הַבִּקְרָה, נִחְשָׁף, וְהָאוֹר נִהְיָה קוֹדֵר, וְקִדְרוֹת נִמְצָאת. אִזְ מִתְחַבְּרַת אִשָּׁה בְּכַעֲלָה, שֶׁשְׁנִינּוּ, אִשָּׁה מְסַפֶּרֶת עִם בַּעֲלָהּ לְדַבֵּר עִמוֹ וּנְכַנְסֶת לְהִיכְלוֹ.

אַחַר כֵּן כְּשֶׁרוּצָה הַשָּׁמַשׁ לְהַכְנִס, מֵאִיר וּבָא הַלִּילָה, וְנוֹטֵל אוֹתוֹ. אִזְ כָּל הַשְּׁעָרִים סְתוּמִים, וְחֲמוּרִים נוֹעְרִים, וְכָלֵבִים נוֹבְחִים. כְּשֶׁנִּחְצָה הַלִּילָה מִתְחִיל הַמֶּלֶךְ [לקרא] לְקוֹם

— זוהר תהלים —

והגבירה לזמר, ובא המלך ומקיש על שער ההיכל, ואומר
פתחי לי אחותי רעייתי וגו'. ואז משתעשע בנשמות
הצדיקים.

אשרי חלקו של אותו שמתעורר באותו זמן בדברי תורה.
ולכן כל אותם בני היכל הגבירה, כלם צריכים לקום
באותו זמן לשבח את המלך, וכלם משבחים לפניו. והשבח
שעולה מהעולם הזה, זה שהוא רחוק, [יותר] זה נחת רוח
לקדוש ברוך הוא מהכל.

כשמוסתלק הלילה ובא הבקר (ומחשיך) והתקדר, אז המלך
והגבירה בסוד בחדוה, ונותן לה מתנות ולכל
בני היכלה. אשרי חלקו של מי שהוא במנין.

אשרי חלקו של מי שמתעורר באותו זמן - חצות לילה ועוסק
בתורה, וכל מי שעומד באותו זמן ועוסק בתורה, נקרא חברו
של הקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל

למנצח על אילת השחר מזמור לדוד (כב, א): [זוהר ויקרא פ'
ויקרא (דף כא:)] פתח רבי חייא ואמר, (תהלים כב) למנצח
על אילת השחר מזמור לדוד. מי זו אילת השחר? זו כנסת
ישראל שנקראת (משלי ה) אילת אהבים ויעלת חן. וכי אילת
השחר, ולא בכל היום? אלא אילת, מאותו מקום שנקרא
שחר, כמו שנאמר (הושע ו) כשחר נכון מצאו. ודוד המלך אמר
את זה על כנסת ישראל, שהרי לא אמרה כנסת ישראל את
זה (שנקרא אילת אהבים ויעלת חן, והיא באה מאותו מקום שנקרא שחר, כמו

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שנאמר (הושע ו) כשחר נכון מצאו, ודוד המלך אמר את זה על כנסת ישראל),

מִשְׁמַע שְׁכָתוּב עַל אֵילַת הַשָּׁחַר.

בֹּא רֵא, בְּשַׁעַה שְׂיִוְרַד הַלַּיְלָה, פְּתָחִים הַסְּתוּמִים שֶׁל עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים נִמְצָאִים (שׁוֹכְכִים), וְכָל אוֹתָם רְחוּקִים מִתְעוֹרְרִים וְהוֹלְכִים וְשֹׁטִים בְּכָל הָעוֹלָם, וּמְחַזְרִים עַל גּוֹפוֹת בְּנֵי אָדָם וְסוֹבְבִים לְמִקְוֹמוֹתֵיהֶם וְלִמְטוֹתֵיהֶם, וְרוֹאִים אֶת דְּיוֹקָן הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ וּפּוֹחֲדִים, שֶׁהֵרִי הַתְּחִזְקוּ בְּמִטּוֹתֵיהֶם בְּדַבְרֵי הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ. וּבְנֵי אָדָם, נִשְׁמוֹתֵיהֶם עוֹלוֹת כָּל אַחַת וְאַחַת כְּרְאוּי לָהּ, וְהֵרִי פִרְשׁוּהָ. אֲשֶׁרִי חֲלָקְסָם שֶׁל הַצְּדִיקִים שֶׁנִּשְׁמוֹתֵיהֶם עוֹלוֹת לְמַעְלָה וְלֹא מִתְעַכְבוֹת בְּמָקוֹם אַחַר שְׁלֹא צְרִיךְ. כְּשֶׁנִּחְלַק הַלַּיְלָה, הַכְּרוֹז עוֹמֵד וּמְכַרִּיז, וְנִפְתָּחִים הַפְּתָחִים. אִזּוּ רֵיחַ אַחַת שֶׁל צִפּוֹן מִתְעוֹרְרָת וּמְקִישָׁה בְּכַנּוֹר דוֹד, וּמְגַנֵּן מֵאֲלִיו, וּמְשַׁבַּחַת אֶת הַמֶּלֶךְ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשְׁתַּעֲשֵׂע עִם הַצְּדִיקִים בְּגַן עֵדֵן.

אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ שֶׁל מִי שֶׁמִּתְעוֹרֵר בְּאוֹתוֹ זְמַן וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, וְכָל מִי שֶׁעוֹמֵד בְּאוֹתוֹ זְמַן וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, נִקְרָא חֲבֵרוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּכְנִסַּת יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עוֹד, אֶלֶּא שְׁאֵלוּ נִקְרָאִים אֲחִים וְרַעִים שְׁלוֹ, שְׁכָתוּב (תהלים קפב) לְמַעַן אֲחִי וְרַעִי אֲדַבְּרָה נָא שְׁלוֹם בְּךָ. וְנִקְרָאִים חֲבֵרִים שֶׁל הַמְּלֹאכִים הָעֲלִיוֹנִים וְהַמְּחַנּוֹת הָעֲלִיוֹנִים, שְׁכָתוּב (שיר ח) חֲבֵרִים מְקַשְׁבִּים לְקוֹלֶךָ. כְּשֶׁבֵּא הַיּוֹם, הַכְּרוֹז עוֹמֵד וּמְכַרִּיז, וּפְתָחִים שֶׁל צַד דְרוֹם נִפְתָּחִים, וּמִתְעוֹרְרִים כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, וּפְתָחֵי הַרְחָמִים נִפְתָּחִים, וְהַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב וּמְקַבֵּל תְּשַׁבְּחוֹת. אִזּוּ כְּנִסַּת

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ישראל נוטלת את אותם דברים ועולה, וכל אותם חברים אחוזים בכנפיה, ודבריהם באים ושורים בחיק המלך. אז מצוה המלך לכתב את כל אותם הדברים.

ובפפך כתובים כל אותם בני היכלו, וחוט של חסד נמשך עליהם, שמאותו חוט מתעטר אדם בעטרת המלך, וממנו פוחדים עליונים ותחתונים. הוא נכנס לכל שערי המלך, ואין מי שימחה בידו. ואפלו בזמן שבעלי הדין עומדים לדון את העולם, אין דנים עליו דין, משום שהרי נרשם ברשם של המלך, שנודע שהוא מהיכל המלך, ולכן לא דנים עליו דין. אשרי חלקם של הצדיקים שמשתדלים בתורה, וכל שכן בזמן שהמלך תאב לדברי תורה.

בא וראה סוד הדבר, אין עומדת כנסת ישראל לפני המלך אלא בתורה, וכל זמן שישאל בארץ התעסקו בתורה, כנסת ישראל היתה שרויה עמהם. כשהתבטלו מדברי תורה, לא יכלה לעמד עמהם שעה אחת. משום כך, בשעה שכנסת ישראל מתעוררת למלך בתורה, מתחזק כחה, והמלך הקדוש שמח לקבל אותה. וכל זמן שכנסת ישראל באה לפני המלך ואין התורה נמצאת עמה, כביכול תשש כחה. אוי לאותם שמחלישים את הכח שלמעלה. משום כך אשרי אותם שעוסקים בתורה, וכל שכן באותה שעה שצריך להשתתף עם כנסת ישראל. אזי הקדוש ברוך הוא קורא עליו, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

לְמָה עֲזַבְתָּנִי רְחוֹק מִיְשׁוּעָתִי דְבָרֵי שְׁאֲנָתִי: ג אֱלֹהֵי
 אֶקְרָא יוֹמָם וְלַיְלָה תַעֲנֵנָה וְלִילָה וְלֹא דוֹמִיָּה

הַיָּהּ בְּעַל הַמִּינִי
 בְּעַל הַמִּינִי בְּעַל הַמִּינִי

— זוהר תהלים —

שְׁפוּגֶשֶׁת בְּאוֹתָם שְׁבָאוֹר, וְהֵם מוֹדִיעִים לָהּ דְבָרִים, מֵהֶם קְרוֹבִים וּמֵהֶם יוֹתֵר רְחוֹקִים, וּבְאוֹתָהּ דְרָגָה הוּא הוֹלֵךְ וְנִקְשָׁר בְּחִלּוּמוֹ עַד שְׁקוּנָה רוּחַ. כִּיּוֹן שְׁקוּנָה רוּחַ, אוֹתָהּ רוּחַ יוֹצֵאת, מִשְׁבַּר הָרִים וּסְלָעִים, עוֹלָה וּמִתְפַּשֵּׁט וְנִכְנָס בֵּין מְלֹאכִים עֲלִיוֹנִים קְדוּשִׁים, וְשֵׁם יוֹדֵעַ מַה שִּׁיּוֹדֵעַ, וְלוֹמֵד דְבָרִים, וְחֹזֵר לְמִקּוּמוֹ. אִזְּ הוּא קָשֶׁר שֶׁל בֶּן אָדָם בְּקִדְשָׁהּ, עַד שְׁזוּכָה בְנִשְׁמָה וְקוּנָה אוֹתָהּ. כִּיּוֹן שְׁקוּנָה נִשְׁמָה, הִיא עוֹלָה לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְשׁוֹמְרֵי הַפְּתָחִים לֹא מַעֲכָבִים אוֹתָהּ, וְהוֹלֶכֶת וּמִתְפַּשֵּׁט וְנִכְנָסֶת בֵּין אוֹתָם הַצְּדִיקִים שְׁעָרוֹרִים בְּצָרוֹר הַחַיִּים, וְשֵׁם רוֹאֶה אֶת עַנְגַּ הַמֶּלֶךְ וְנִהְנֵית מִן הַזִּיו הַעֲלִיוֹן.

וּבְשִׁמְתֵּנוֹרֶת הָאֵילַת הַקְּדוּשָׁה בְּרוּחַ צְפוֹן, יוֹרֶדֶת, וְעוֹמֵד אוֹתוֹ צְדִיק שְׁקָנָה אוֹתָהּ, וּמִתְגַּבֵּר כְּמוֹ אַרְיָה חֹזֵק בַּתּוֹרָה, עַד שֶׁבֶא הַבֶּקֶר וְהוֹלֵךְ עִם אוֹתָהּ הָאֵילַת הַקְּדוּשָׁה לְהִרְאוֹת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, לְקַבֵּל חוּט אֶחָד שֶׁל חֶסֶד. וּמִיְהוּ זֶה? חוּט שֶׁל אַבְרָהָם, שֶׁהוּא קָנָה אוֹתוֹ, שְׁכַתוֹב (בְּרֵאשִׁית יד) אִם מַחוּט וְעַד שְׂרוּף נֶעַל. הוּא לֹא נִהְנֶה מֵאַחַר כְּלוּם, וְאָמַר אִם מַחוּט, זָכָה לְחוּט הַזֶּה, וְזֶה נִקְרָא הַחוּט שֶׁל אַבְרָהָם. וְכִשְׁבֵּא אוֹתוֹ צְדִיק עִם הָאֵילָה הַזֶּה, אִזִּי מִתְעַטֵּר עִמָּה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, וְדוֹד אָמַר (תהלים כב) לְמַנְצַח עַל אֵילַת הַשַּׁחַר, זֶה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. אֵילַת הַשַּׁחַר – הַשִּׁירָה שֶׁל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שְׁאוּמְרִים בְּגִלוֹת אֵלֵי אֵלֵי לְמָה עֲזַבְתָּנִי וְגו'.

לִי: ד וְאַתָּה קְרוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּחִלּוֹת יִשְׂרָאֵל: ה בְּךָ בְּטַחוּ
 אֲבֹתֵינוּ בְּטַחוּ וְתַפְלְטֵמוּ: ו אֱלֹהֶיךָ זָעַקוּ וּנְמַלְטוּ בְּךָ בְּטַחוּ
 וְלֹא בּוֹשׁוּ: ז וְאַנְכִי תוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ חֲרַפְתָּ אָדָם וּבְזוּי
 עָם: ח כָּל רֹאֵי יִלְעָנוּ לִי יַפְטִירוּ בְּשִׁפְהַ יְנִיעוּ רֹאשׁ:
 ט גַּל אֵל יְהוָה יִפְלְטוּהוּ יִצִּילֵהוּ כִּי חָפֵץ בּוֹ:
 י כִּי אָתָּה גָּחַי מִבְּטָן מִבְּטִיחִי עַל שְׂרֵי אֲמִי: יא עֲלִיךָ
 הַשְּׁלֵכְתִי מִרְחֹם מִבְּטָן אֲמִי אֵלֶי אָתָּה: יב אֵל תִּרְחַק
 מִמֶּנִּי כִּי צָרָה קְרוֹבָה כִּי אֵין עֲזָרָה: יג סְבִיבוֹנֵי פָרִים

— זוהר תהלים —

הַנְּבִיא יִשְׁעִיָּהוּ הַשֵּׁם גּוֹרֵם יְשׁוּעָה

וְאַתָּה ה' אֵל תִּרְחַק אֵילֹתַי לְעֲזֹרְתִי חוֹשֶׁה (כב, כ): נְזוּהַר שְׁמוֹת
 9' וְאַתָּה תַצּוּחַ (דף קע"ט:) פִּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תהלים
 כב) 'וְאַתָּה ה' אֵל תִּרְחַק אֵילֹתַי לְעֲזֹרְתִי חוֹשֶׁה'. וְאַתָּה ה' -
 הַכֹּל אָחָד. אֵל תִּרְחַק - לְהִתְרַחַק מֵאַתָּנוּ לְהִיּוֹת עוֹלָה הָאֹר
 הָעֲלִיּוֹן מִלְמַטָּה. שְׁהַרִי כַּאֲשֶׁר מִתְעַלָּה הָאֹר הָעֲלִיּוֹן מִלְמַטָּה,
 אֲזַי נִחְשָׁךְ כָּל הָאֹר וְלֹא נִמְצָא כָּלֵל בְּעוֹלָם.

וְעַל זֶה נִחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּימֵי יְרֵמְיָהוּ. וְאַף עַל גַּב שְׁנִבְנָה
 לְבִסוּף, לֹא חָזַר הָאֹר לְמִקְוֹמוֹ כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ. וְעַל סוּד זֶה
 שֵׁם הַנְּבִיא הַהוּא שֶׁהִתְנַבֵּא עַל כֶּךָ - יְרֵמְיָהוּ. הָעֵלֶם שֶׁל הָאֹר
 הָעֲלִיּוֹן, שְׁעָלָה לְמַעְלָה וְלֹא חָזַר לְהָאִיר לְבִסוּף כְּמוֹ
 שְׁצָרִיךְ. יְרֵמְיָהוּ - הִתְעַלָּה וְלֹא חָזַר לְמִקְוֹמוֹ, וְנִחְרַב בֵּית

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַמְקַדֵּשׁ וְנַחֲשָׁכוּ הַמְאֻרוֹת. אֲבָל יִשְׁעֶיהוּ, הַשֵּׁם גֹּרֵם הַיְשׁוּעָה, וְלִהְיֹזֵר הָאֹר הָעֲלִיּוֹן לְמִקְוֵמוּ (ישעיהו, להאיר האור העליון ולעשות ישועה) וְלִבְנוֹת בַּיִת הַמְקַדֵּשׁ, וְכָל הַטּוֹבוֹת וְכָל הָאוֹרוֹת יַחְזְרוּ כְּבָרְאֻשׁוֹנָה. וְעַל זֶה שְׁמוֹתַם שֶׁל שְׁנֵי הַנְּבִיאִים הָאֵלוּ עוֹמְדִים זֶה לְעַמַּת זֶה, בְּסִפְתַּי הַשֵּׁם שְׂגוֹרִם, וְצְרוּף הָאוֹתִיּוֹת זֶה בְּזוֹ גֹרְמוֹת מַעֲשֵׂה, הֵן לְטוֹב וְהֵן לְרַע. וְעַל סוּד זֶה צְרוּף הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַשְּׁמוֹת הַקְּדוּשִׁים, וְכֵן הָאוֹתִיּוֹת בְּעֶצְמָן גֹּרְמוֹת לְהִרְאוֹת סוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים כְּדַגְמַת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהָאוֹתִיּוֹת בְּעֶצְמָן גֹּרְמוֹת סוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים קְדוּשִׁים לְהִרְאוֹת בָּהֶם.

וְאַתָּה ה' אֵל תִּרְחַק

וְאַתָּה ה' אֵל תִּרְחַק אֵילֹוֹתַי לְעִזְרָתִי חוֹשֶׁה (כב, ב) : זוהר שמות
 פ' תרומה (דף ק"ח:) פרק כ"ב - פסוק כ'] כְּתוּב (תהלים כב)
 'וְאַתָּה ה' אֵל תִּרְחַק אֵילֹוֹתַי לְעִזְרָתִי חוֹשֶׁה'. דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר
 אֵת זֶה בְּשַׁעַר שְׁהִיָּה מִתְקַן וּמְסֻדָּר אֵת תְּשַׁבַּחַת הַמֶּלֶךְ כְּדִי
 לְחַבֵּר אֵת הַשֵּׁמֶשׁ לְלִבְנָה. כִּיּוֹן שְׁהִיָּה מִתְקַן וּמְסֻדָּר אֵת
 שְׁבַחָיו לְהִתְחַבֵּר, אָמַר וְאַתָּה ה' אֵל תִּרְחַק. וְאַתָּה ה' - סוּד
 שֶׁל חֲבֵרוֹת אַחַת בְּלִי פְרוּד. אֵל תִּרְחַק - כִּיּוֹן שֶׁעֲלָתָה
 לְהִתְחַבֵּר עִם בְּעֵלָה, וְהַכֹּל בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וּמִשָּׁם רוֹצֵה
 לְעֵלוֹת לְאִין סוּף לְהִתְקַשֵּׁר הַכֹּל לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְלִכֵּן אֵל
 תִּרְחַק לְהִסְתַּלֵּק מֵאַתָּנוּ וּלְעֻזָּב אוֹתָנוּ. וְלִכֵּן בְּתוֹךְ סְדוּר
 הַתְּשַׁבַּחַת צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל לְהַכְלִיל שֵׁם וְלְהַדְבִּיק עִמָּם מְלִמְטָה,

רבים אבירי בָּשֶׁן כִּתְרוֹנֵי: יד פָּצוּ עָלַי פִּיהֶם אַרְיֵה
 מֶרֶף וְשֹׁאֵג: טו כַּמּוֹם נִשְׁפַּכְתִּי וְהִתְפָּרְדוּ כָּל עֲצָמוֹתַי
 חָיָה לִבִּי כְּדוֹגֵג נָמֹס כְּתוֹךְ מַעֵי: טז יָבֵשׁ כְּחֶרֶשׁ כַּחַי
 וְלִשׁוֹנִי מִדְּבַק מִלְקוֹחַי וְלַעֲפָר מוֹת תִּשְׁפָּתַנִּי: יז כִּי סָבְבוּנִי
 בְּלָבִים עֲדַת מְרַעִים חֲקִיפוּנִי כְּאָרִי יָדַי וְרַגְלֵי: יח אֲסַפֵּר
 כָּל עֲצָמוֹתַי חֲמָה יִבִּישׁוּ וְרָאוּ בִּי: יט יִחַלְקוּ בְּגִדֵי לֶחֶם
 וְעַל לְבוּשֵׁי יִפְלוּ גוֹרָל: כ וְאַתָּה יְחַוְּוֶנִי אֱלֹהֵי אֵל תִּרְחַק

— זוהר תהלים —

שְׂאֵל מֵלֵא יִרְצֶה לְהִתְעַלּוֹת הַכְּבוֹד הַזֶּה, הֲרֵי יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה
 אַחוּזִים בּוֹ וּמְחֻזְקִים בּוֹ שְׁלֵא יַעֲזֹב אוֹתוֹ לְהִתְרַחֵק מֵהֶם.
 וְלִכֵּן הִתְפַּלֶּה בְּלַחֲשׁ, כְּמִי שֶׁמְדַבֵּר בְּסוּד עִם הַמֶּלֶךְ. וּבַעֲוֹד
 שֶׁהוּא בְּסוּד עִמוֹ, לֹא מִתְרַחֵקת מִמֶּנּוּ כָּלֵל. אֵילוּתִי - מָה אֵיל
 וְצָבִי, בְּשַׁעֲהַ שְׁהוֹלְכִים וּמִתְרַחֵקִים, מִיַּד חוֹזְרִים לְאוֹתוֹ מְקוֹם
 שֶׁעָזְבוּ - אֵף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵף עַל גַּב שֶׁהִתְעַלָּה לְמַעְלָה
 לְמַעְלָה בְּאֵין סוּף, מִיַּד חוֹזֵר לְמְקוֹמוֹ. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם
 שֶׁיִּשְׂרָאֵל לְמִטָּה אַחוּזִים בּוֹ, וְלֹא עוֹזְבִים אוֹתוֹ לְהִיּוֹת נִשְׁפָּח
 וְלְהִתְרַחֵק מֵהֶם. וְלִכֵּן, אֵילוּתִי לְעֻזְרָתִי חוֹשֶׁה. וּמִשּׁוֹם כֶּךָ
 צָרִיכִים לְהִתְאַחֵד עִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֶאֱחֹז בּוֹ כְּמִי
 שֶׁמִּשִּׁיךְ מִלְּמַעְלָה לְמִטָּה, שְׁלֵא יִשְׂאָר אִישׁ עֲזוֹב מִמֶּנּוּ אֶפְלוּ
 שַׁעֲהַ אַחַת. וְלִכֵּן כְּשׁוֹמֵךְ גְּאֵלָה לְתַפְלָה, צָרִיךְ לֶאֱחֹז בּוֹ
 וּלְדַבֵּר עִמוֹ בְּלַחֲשׁ, בְּסוּד, שְׁלֵא יִתְרַחֵק מֵעֲמֻנּוֹ וְלֹא יַעֲזֹב
 מֵעֲמֻנּוֹ, וְלִכֵּן כְּתוֹב (דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים

אֵילֹתַי לְעֹרְתֵי חוֹשָׁה: כֹּא הֲצִילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב
 יַחֲדַתִּי: כִּב הוֹשִׁיעֵנִי מִפִּי אַרְיָה וּמִקֶּרְנֵי רַמִּים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —
 כָּלְכֶם הַיּוֹם. (תהלים קמד) אֲשָׁרֵי הָעַם שֶׁכָּכָה לוֹ אֲשָׁרֵי הָעַם שֶׁהָ
 אֱלֹהֵינוּ.

דְּמוֹת אַרְיָה מִקַּבַּל הַקֶּרֶבֶן

הֲצִילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יַחֲדַתִּי (כב, כא): [זוהר תורה; זוהר
 חדש מדרש רות, תיקוני זוהר ת' ע'] התפלה היא כקרבן, כמו
 שדרשו הראשונים שהתפלות כנגד תמידים תקנום, אם היו
 זוכים היה יורד דמות אריה והיה מקבל הקרבן, וזה מיכאל
 שמדרגתו חסד והוא מקבל תפלת שחרית, ואם לא זכו מה
 כתוב בקרבן: "לְכָלֵב תִּשְׁלַכֶנּוּ אֹתוֹ" (שמות כב, ל), שנחשב לו
 כטרפה, ובעבור זה היה יורד דמות כלב לקבל זאת המתנה
 והקרבן, וזהו שאמר דוד "הֲצִילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב
 יַחֲדַתִּי".

אם זוכה דמות אריה מקבל נשמתו. וכמו כן, כאשר ימות
 איש אם זוכה יורד דמות אריה לקבל נשמתו, ואם לא
 הרי דמות כלב, שעליו אמר דוד "הֲצִילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד
 כָּלֵב יַחֲדַתִּי".

נשמה נרכבת בכלב. אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אביו,
 אבי שמעתי שיש נשמה שמרכיבים אותה בכלב,
 ובשביל זה אמר דוד "הֲצִילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יַחֲדַתִּי",
 מהו "יַחֲדַתִּי", זו הנשמה, וכי הנשמה נרכבת בכלב, אמר

עֲנִיתָנִי: כִּי אֶסְפְּרָה שְׁמִי לְאָחִי בְּתוֹךְ קָהָל אֲהַלְלֶךָ:
 כִּי יֵרָאֵי יְהוָה הַלְלוּהוּ כָּל זֶרַע יַעֲקֹב בְּבִדְוָהוּ
 וּגְדוּדוֹ מִמֶּנּוּ כָּל זֶרַע יִשְׂרָאֵל: כִּי לֹא בָזָה וְלֹא שָׁקַץ
 עֲנִיתָ עֲנִי וְלֹא הִסְתִּיר פָּנָיו מִמֶּנּוּ וּבִשְׁעוֹ אֱלֹהֵי שָׁמַע:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לו בני כך הוא, שנרכבת באותו ערל נחש הקדמוני שפיתה לחוה ולהאנשים, זה הוא כלב, וזה הוא יצר הרע שבא בעולם ההוא רוכב עליו שתקבל ממנו הנשמה עונשו.

לב נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּה וְאֵת דְּכָא וּשְׁפַל רוּחַ אֱלוֹהִים כְּלִי הַמְּלֶךְ

כִּי לֹא בָזָה וְלֹא שָׁקַץ עֲנִיתָ עֲנִי (כב, כה): [זוהר ויקרא פ' ויקרא (ד) (טו)] רבי אלעזר שאל את רבי שמעון אביו, אמר לו, הרי שנינו שעל שלשה חטאי העולם הרעב בא לעולם, וכל החטאים אינם נמצאים אלא רק בעשירים, משום שלכם גם בהם, ולא נמצאים בעניים. מה הדין? שהקדוש ברוך הוא יהרג את העניים ויעמיד את העשירים?! שהרי מעכשו יוסיפו לחטא לפניו! אמר לו, יפה שאלת, והרי פרשוה החכרים ואמרו, כשרוצה הקדוש ברוך הוא להפרע מהרשעים ולאבדם מן העולם, אזי נותן להם שלום ומשלים להם בכל. אבל בא וראה שכל בני העולם לא נמצאים קרובים למלך העליון, ככלים הללו שהוא משתמש בהם, ומי הם? (תהלים נה) לב נשבר ונדכה. (ישעיה נז) ואת דכא ושפל רוח. אלו הם כלי המלך. וכשנמצאת בצרת בעולם והרעב

כו מאתך תהלתי בקהל רב נדרי אשלים נגד יראיו: כז יאכלו:
 עניים וישבעו יהללו יהוה: **ד**רשיו יחי לבבכם לעד:
 כח יזכרו וישבו אל יהוה: **כ**ל אפסי ארץ וישתחוו:
 לפניה כל משפחות גוים: **כט** כי יהוה: **ל**מלוכה
 ומשל בגוים: **ל** אכלו וישתחוו: **כ**ל דשני ארץ לפניו יכרעו:
כל יורדי עפר ונפשו לא תיה: **לא** זרע יעבדנו יספר לאדני
 לדור: **לב** יבאו ויגידו צדקתו לעם נולד בי עשה:

————— ❦ זוהר תהלים ❦ —————

והדין מתחזקים על העניים, אזי בוכים וגועים לפני המלך,
 והקדוש ברוך הוא מקרב אותם יותר מהכל. זהו שכתוב
 (תהלים כב) כי לא בזה ולא שקץ ענות עני. ואז הקדוש ברוך
 הוא פוקד על מה בא הרעב לעולם. אוי לאותם הרשעים
 שגרמו לזה. כשמתעורר המלך להשגיח בעולם על קולות
 העניים, הרחמן יצילנו מהם ומעלבונם, אז כתוב (שמות כב)
 שמוע אשמע צעקתו. שמוע אשמע - שתי פעמים, אחת
 להשגיח על קולם, ואחת להפריע מאותם שגורמים להם את
 זה. זהו שכתוב ושמעתי כי חנון אני וחרה אפי וגו'. ולכן
 בשעה שרעב נמצא בעולם, אוי לאותם העשירים הרשעים,
 משום קולם של העניים לפני הקדוש ברוך הוא.

לא ברא הקב"ה את העולם עד שברא את התשובה

זרע יעבדנו יספר לאדני לדור (כב, לא): [זוהר חדש-מדרש רות
 (דף קג.)] שנינו, כשהקדוש ברוך הוא רצה לברא העולם,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הִיָּה מַחְרִיט הָעוֹלָם לְפָנָיו, וְלֹא הָיָה עוֹמֵד, עַד שֶׁבָּרָא
הַתְּשׁוּבָה. כִּיּוֹן שֶׁבָּרָא הַתְּשׁוּבָה, בָּרָא אֶת הָעוֹלָם, וְהַעֲמִידוֹ
עַל עֲמֻדוֹ, עַל עַמּוּד אֶחָד. מַה הוּא? הוּא צַדִּיק יְסוּד עוֹלָם.
כִּיּוֹן שֶׁבָּרָא הַתְּשׁוּבָה, הַתְּנוּצֵץ אֹר מִמֶּנָּה, וְהָאֹר הַהוּא
הַבְּהִיר וְהָאִיר מְסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, וְבוֹ נִבְרָא הָעוֹלָם.
רָאֵהוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנִסְתַּכַּל בְּרִשְׁעִים הַעֲתִידִים לְבֹא
בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְגִנְזוּ לְעוֹלָם הַבָּא לְצַדִּיקִים. וְאִם תֹּאמַר, הוֹאִיל
וְהוּא עֲתִיד לְגִנְזוֹ, לְמָה בָּרָאוּ? אֲלֵא כִּשֶׁבָּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא אֹר זֶה, לֹא בָּרָאוּ אֲלֵא לְבֹרֵא בּוֹ אֶת הָעֶפֶר (הָעוֹלָם).
וְנִסְתַּכַּל וְרָאֵה שְׁעֵתִידִים רִשְׁעִים לְבֹא, וְגִנְזוּ לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם
הַבָּא. וְעוֹד הַיּוֹם, אֵף עַל פִּי שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גִנְזוֹ, בּוֹ
הָעוֹלָם מִתְקִים. בּוֹ יַעֲלֶה עַל דַּעְתְּךָ? אֲלֵא אָמַר, בְּאֹר אַחַר
הַיּוֹצֵא מִמֶּנּוּ. וְהוּא כְּמוֹ חוֹט הַיּוֹצֵא מֵאֹר גְּדוֹל, וְהָעוֹלָם בּוֹ
מִתְקִים. וְהוּא עַמּוּדוֹ שֶׁל עוֹלָם, שֶׁנֶּאֱמַר (משלי י) וְצַדִּיק יְסוּד
עוֹלָם. וּמִמֶּנּוּ הַשְּׁתִּיל וַיֵּצֵא זֶרַע דָּוִד עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁנֶּאֱמַר
(תהלים כב) 'זֶרַע יַעֲבֹדֵנוּ יִסְפֹּר לָהּ לְדוֹר'. הוּא שֶׁנֶּאֱמַר (שם פט)
וְכִסְאוֹ כִּשְׁמֵשׁ נִגְדִי. וְכָל זֶרַעוֹ שֶׁל דָּוִד, מִצַּדִּיק זֶה יֵצֵא. כְּעִנְיָן
זֶה - (משלי טז) כָּל פֶּעַל ה' לְמַעַנְהוּ.

ד לחודש

כג א מְזִמּוֹר לְדָוִד יְהוָה רְעִי לֹא אֶחָסֵר:

שִׁמּוֹשׁ תְּהִלִּים

לשאלת חלום

ה' רועי לא אחסר. וגו' (כג, א): [שימוש תהלים לפרק כג] טוב לשאלת חלום. טהר עצמך והתענה ואמור אותו שבעה פעמים ותישן ותאמר בכל פעם תאות ענוים שמעת וכו'. שם שלו הוא י"ה. י' מן "יהוה רועי, ה' בחלוף נ' דנפשי באותיות הנ"ך.

זוהר תהלים

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא רוּעָה אֶת יִשְׂרָאֵל לְהַנְהִיגֵם בְּמִישׁוֹר

מְזִמּוֹר לְדָוִד ה' רְעִי לֹא אֶחָסֵר (כג, א): [זוהר חלק ב' פ' שמות (ד)

ב:] ומִשָּׁה הָיָה רְעָה אֶת צֶאֱן יִתְרוֹ חֲתָנּוֹ כִּהֵן מִדִּין.

רבי חזקיה פתח ואמר, (תהלים כו) 'מְזִמּוֹר לְדָוִד ה' רְעִי לֹא אֶחָסֵר'. כְּלוּמַר, ה' רְעִי - ה' הַרוּעָה שְׁלִי. מָה הַרוּעָה מְנַהֵג אֶת הַצֶּאֱן וּמוֹלִיכֵם לְמַרְעָה טוֹב, לְמַרְעָה שְׁמֵן, בְּמָקוֹם נִחְלִי מִים, מִיִּשְׂרָאֵל הַלִּיכְתָּן בְּצֶדֶק וּבְמִשְׁפָּט - אֵף הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּתוּב בְּנֵאוֹת דָּשָׁא יִרְבִּיצְנִי עַל מֵי מְנַחֹת יְנַהֲלֵנִי נְפֹשִׁי יִשׁוּבָב. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, דְרָךְ הַרוּעָה לְנַהֵג בְּצֶדֶק אֶת צֶאֱנוֹ, לְהַרְחִיקֵם מִן הַגָּזֵל, לְהַנְהִיגֵם בְּמִישׁוֹר, וְהַשְׁכֵּט בְּיָדוֹ שְׁלֵא יִטוּ יָמִין וּשְׁמָאל. כִּךְ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא רוּעָה אֶת יִשְׂרָאֵל לְהַנְהִיגֵם בְּמִישׁוֹר, וּבְכָל עֵת הַשְׁכֵּט בְּיָדוֹ שְׁלֵא יִטוּ יָמִין וּשְׁמָאל.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הקב"ה מומתין שִׁיבְקָשׁוּ מִמֶּנּוּ הַפְּרָנָה וְעַל יְדֵי זֶה מִשְׁפִּיעַ
לְכָל הָעוֹלָמוֹת שְׁפַע פְּרָנָה

מִזְמוֹר לְדָוִד ה' רַעִי לֹא אֶחָסֵר (כג, א) : [זוהר שמות 9' תרומה (דף ק"ע)] וּפְסוּקָה זֶה פִּרְשׁוּהוּ, (רבי יצחק פתח) כְּתוּב (תהלים כג)
מִזְמוֹר לְדָוִד ה' רַעִי לֹא אֶחָסֵר. הָרִי נִתְבָּאֵר, מֵה בֵּין מִזְמוֹר
לְדָוִד וּבֵין לְדָוִד מִזְמוֹר? וְכֵן שְׂכִינָה קְדָמָה וּבָאָה וְשָׂרְתָה
עָלָיו בְּרֵאשׁוֹנָה. ה' רַעִי, וְכֵן לְמָה שְׂכִינָה קְדָמָה לְכֹאֵן, וְהָרִי
דָּוִד צָרִיךְ לְהִקְדִּים (לעורר) בְּרֵאשׁוֹנָה, הוֹאִיל וּמִבְּקָשׁ מִזְנוֹ
מֵעַם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? אֵלָּא וְדַאי שְׂכִינָה קְדָמָה וּבָאָה
וְשָׂרְתָה עָלָיו וְהִעִירָה אוֹתוֹ לְשִׁבַח לְמַלְךְ אֶת הַשִּׁבַּח הַזֶּה
וּלְבִקָּשׁ מִזְנוֹת מִלְפָּנֵי הַמֶּלֶךְ, שֶׁהָרִי כֶּף צָרִיךְ עַל דְּבַר שֶׁל
מִזְנוֹ שֶׁהֵיא רוּצָה וְהָרָצוֹן שְׁלָה, שְׁכָל בְּנֵי הָעוֹלָם יִבְקָשׁוּ
מִזְנוֹת. מִשׁוּם שְׂכֵאֲשֵׁר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּצָה לְהוֹרִיד
מִזְנוֹת לְעוֹלָם, הֵיא נוֹטֶלֶת בְּרֵאשׁוֹנָה, וְעָלֶיהָ יוֹרְדִים מִזְנוֹת
לְכָל הָעוֹלָמוֹת. וּמִשׁוּם כֶּף הֵיא הַקְּדִימָה לְדְבַר זֶה שֶׁל מִזְנוֹת,
וְשָׂרְתָה עַל דָּוִד. ה' רַעִי - ה' הָרוּעָה שְׁלִי. כְּרוּעָה הַזֶּה שְׁמַנְהִיג
צֹאנֵנוּ בְּמִקּוֹם שֶׁל דְּשָׂאִים וְעֹשֵׁבִים שֶׁלֹּא חִסְרוּ דְבַר, אֵף כֶּף
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא הָרוּעָה שְׁלִי לְזוֹן אוֹתִי בְּכָל מָה שְׂאֲנִי
צָרִיךְ. דְּבַר אַחֵר ה' רַעִי - שְׁנִינֵנוּ שְׁקָשִׁים מִזְנוֹת שֶׁל אָדָם לְפָנֵי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ קְרִיעַת יָם סוּף. כָּאֵן הֵם שְׁנֵי גִּוְנִים,
וְשְׁנֵיהֶם בְּדֶרֶךְ אֱמֶת. אַחַד בְּשִׁבְלִי שְׁכָל מַעֲשָׂיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּדִין וְאֱמֶת, וְעַל הַדִּין וְהָאֱמֶת מִתְקִים כָּל הָעוֹלָם,
וּבְכָל יוֹם וְיוֹם וּבְכָל זְמַן וְזְמַן דִּן אֶת כָּל הָעוֹלָם בְּדִין, אֶת

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הצדיקים ואת הרשעים ואת כל בני העולם, כמו שנאמר (תהלים יא) כי צדיק ה' צדקות אהב. וכשהוא דן בני אדם ורואה בני אדם כמה רשעים וכמה חטאים לפניו, אז קשה בעיניו לתת להם מזון בכל זמן, כי יש לו לזון את הרשעים ואת אותם שחוטטאים. והוא עושה עמהם לפנים משורת הדין, וזן ומפרינס אותה כפי החסד העליון שנמשך ונשפע על כל (העמים ובני) בני העולם, ובו הוא זן ומפרינס את הכל, את הצדיקים ואת החסידים ואת הרשעים, ואת כל אותם בני העולם, ואת כל החיות ובהמות השדה ועופות השמים, מקרני ראמים ועד ביצי כנים, ולא נשאר בעולם מי שאינו זן ומפרינס את הכל, אף על גב שקשה לפניו, לפי מעשי בני העולם, כקריעת ים סוף. וכי קריעת ים סוף קשה לפניו, והרי כתוב (נחום א) גוער בים ויבשהו, (עמוס ט) הקרא למי הים וישפכם על פני הארץ, והרי כיון שעלה רצון לפניו, הכל לפניו כאין הוא חשוב, ואתה אמרת שקריעת ים סוף קשה לפניו? אלא, בזמן שישאל עברו לים ורצה הקדוש ברוך הוא לקרע להם את ים סוף, בא רהב, אותו ממנה על מצרים, ובקש דין מלפני הקדוש ברוך הוא. אמר לפניו, רבון העולם, למה אתה רוצה לעשות דין על מצרים ולקרע את הים לישראל, הרי כלם רשעים לפניך, וכל דרכך בדין ואמת? אלה עובדי כוכבים ומזלות, ואלה עובדי כוכבים ומזלות. אלו בגלוי עריות, ואלו בגלוי עריות. אלו שופכי דמים, ואלו שופכי דמים. באותה שעה היה קשה לפניו לעבר על דרך

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הדין. והרי ישראל היו נוסעים על הים, שכתוב (שמות יד) ויאמר ה' אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו. והיה קשה לפניו לעבר על הדין ולקרע להם את ים סוף, ואלמלא שהשיג הקדוש ברוך הוא בזכות אברהם שהקדים בבקר לעשות מצות רבנו ורצונו, ככתוב (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר - כלם היו אובדים בים, משום שבכל אותו הלילה היה הקדוש ברוך הוא בדין על ישראל.

מהו קשה פרנסתו של אדם בקריעת ים סוף

ששנינו, מה שכתוב ולא קרב זה אל זה כל הלילה, מלמד שבאו מלאכים עליונים לשבח באותו לילה לפני הקדוש ברוך הוא, ואמר להם: וכי (בני) מעשי ידי טובעים בים ואתם משבחים לפני?! מיד - ולא קרב זה אל זה כל הלילה. מה כתוב? ויהי באשמרת הבקר. השיג הקדוש ברוך הוא בזכות אברהם שהקדים בבקר לעשות רצון רבנו, ככתוב וישכם אברהם בבקר. אז חזר הים, וברחו המים מלפני ישראל. שכתוב, וישב הים לפנות בקר לאיתנו. ושנינו, לאיתנו - לתנאו, לאותו תנאי שהתנה עמו הקדוש ברוך הוא כשברא את העולם. לאיתנו, כתוב כאן לאיתנו, וכתוב שם (תהלים פט) משכיל לאיתן האזרחי, ועל זה לפנות בקר, באותו זמן שהקדים אברהם לעשות רצון רבנו אז נקרע הים, (כאן ויהם את מחנה מצרים) ולכן קשה היה לפניו קריעת ים סוף.

— זוהר תהלים —

כְּמוֹ כֵּן קָשִׁים הַזְּוֹגִים לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּקָרִיעַת יַם סוּף. מֵה קָרִיעַת יַם סוּף הָרַג אֶת אֱלֹה בַצַּד הַזֶּה, וְקִיַם אֶת אֱלֹה בַצַּד הַהוּא – אֵף כָּאֵן בְּזוּגִים, כְּתוּב (תהלים סח) מוֹצִיא אֲסִירִים בְּכוֹשְׁרוֹת, וְשָׁנִינוּ – בְּכִי וְשִׁירוֹת. מִמִּית אֶת זֶה, וְנוֹתֵן אֶת אֲשֶׁתוֹ לְזֶה, וְלַפְעָמִים לְרָשָׁע מְזַדְּמֶנֶת אִשָּׁה מְעֵלָה. אֲבָל סוּדוֹת נִסְתָּרִים הֵם בְּכָל, וְהַכֹּל הוּא בְּדִין. וּמֵה שֶׁהֶעִירוּ הַחֲבָרִים בְּזֶה, וְדָאֵי כֶּךָ הוּא.

וּמֵה שֶׁהֶעִירוּ לְפָנֵי וְלֹא מִלְּפָנֵי – לְפָנֵי אוֹתוֹ שֶׁעוֹמֵד לְפָנֵי, לְפָנָיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְשִׁמְשׁ לְפָנָיו. וְעַל כֶּךָ לֹא אָמְרוּ שֶׁקָּשִׁים הַזְּוֹגִים לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֵן קָשִׁים מְזוּנוֹתָיו שֶׁל אָדָם לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲלֹא לְפָנֵי, וְלִזֶּה קָשִׁים כָּל אֱלֹה, שֶׁהָרִי לֹא בְּרִשׁוֹתָם הֵם עוֹמְדִים. אֵף עַל גַּב שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, (אבל אֵף עַל גַּב שֶׁהוּא עוֹשֶׂה) בְּרִשׁוֹת אַחֲרֵת הוּא עוֹשֶׂה.

כְּתוּב (ויקרא כב) וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַזֵּה מִלְּפָנֵי. מֵה זֶה מִלְּפָנֵי? אֲלֹא זֶה הָעוֹלָם הַבָּא, הַהוּא שֶׁכָּל הַחַיִּים עוֹמְדִים שָׁם. דְּבַר אַחֵר, זֶה צְנוּר עֲלִיּוֹן, נִהַר שְׁאִין מִימּוֹ פּוֹסְקִים לְעוֹלָמִים, וְהַכֹּל אַחֵד. וְזֶהוּ שְׁנוּטֵל אֶת כָּל הָעֲדוּנִים שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא, וּמֵאוֹתָם עֲדוּנִים עֲלִיוְנִים תִּתְּכֶלֶה (הַגִּפְשׁ הַזֶּה), מִמְּקוֹם שֶׁשָּׂם אוֹתוֹ נֵעַם ה', וְזֶהוּ מִלְּפָנֵי.

וְאֵם תֹּאמֵר, אִם כֶּךָ, הָרִי כְּתוּב (יונה א) וַיִּקָּם יוֹנָה לְבָרַח תְּרַשִּׁישָׁה מִלְּפָנֵי ה'. כִּי יָדְעוּ הָאֲנָשִׁים כִּי מִלְּפָנֵי ה' הוּא בָּרַח. וְשָׁנִינוּ, מֵה הִטְעַם הַלֵּךְ יוֹנָה וּבָרַח? וְכִי מִי יָכוֹל לְבָרַח מִלְּפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא?! אֲלֹא הָיָה הוֹלֵךְ וּבּוֹרַח לְצֵאת

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מֵהָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהָרִי הַשְּׂכִינָה אֵינָה שׁוֹרָה מִחוּץ לְאָרֶץ
 יִשְׂרָאֵל, וּמִשׁוּם שֶׁלֹּא תִשָּׂרָה עָלָיו הַשְּׂכִינָה, הִיָּה בּוֹרַח מֵאָרֶץ
 הַקְּדֻשָׁה, שֶׁהָרִי הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה שָׁם, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (תהלים קכח) אֲשַׁתֵּן
 כְּגִפֶן פְּרִיָּה בִּירְכָתִי בֵּיתְךָ. גִּפֶן פְּרִיָּה - זֶה שְׂכִינָה. מֵה שְׂכִינָה
 הֵיטָה נִסְתַּתֵּר בְּתוֹךְ בֵּית קְדָשֵׁי הַקְּדָשִׁים, אִף כִּךָ אֲשֶׁה צְנוּעָה לֹא
 יוֹצֵאת מִשְׁעַר בֵּיתָה הַחוּצָה. וּמִשׁוּם כִּךָ הִיָּה בּוֹרַח יוֹנֵה מִחוּץ
 לְאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה, וְהָרִי כָּאֵן כְּתוּב מִלְּפָנַי, וְלֹא כְּתוּב לְפָנַי.

אָלָּא וְדָאֵי כִךָ הוּא - מִלְּפָנַי, שֶׁהָרִי רוּחַ נְבוּאָה לֹא בָּאָה מִתּוֹךְ
 שְׂכִינָה אֲלֵא מִלְּפָנַי. אוֹתָן שְׁתֵּי דְרָגוֹת הַנְּבִיאִים
 שְׁשׁוּרִים עַל הַשְּׂכִינָה, וּמֵאוֹתוֹ מְקוּם פֶּחַד לְהִיּוֹת שָׁם בְּאָרֶץ
 הַקְּדוּשָׁה, וְעַל זֶה מִלְּפָנַי. כִּי מִלְּפָנַי ה' הוּא בִּרְח, וְלֹא לְפָנַי
 ה', שֶׁהָרִי הִיָּה יוֹדֵעַ שְׁנְבוּאָה לֹא הֵיטָה בָּאָה אֲלֵא מִלְּפָנַי.
 וּמִשׁוּם כִּךָ קָשִׁים זְווגִים, קָשִׁים מְזוֹנוֹתָיו שֶׁל אָדָם לְפָנַי
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלִכֵּן דוֹד הַמֶּלֶךְ תִּלָּה מְזוֹנוֹתָיו לְמַעְלָה,
 מִשׁוּם שֶׁלְּמַעְלָה לֹא פוֹסֵק לְעוֹלָמִים. אָבָל כָּאֵן פּוֹסֵק, שֶׁהָרִי
 לֹא תְלוּיִים בּוֹ מְזוֹנוֹת. לְמַעְלָה הֵם. וְעַל זֶה כְּתוּב (תהלים כג) ה'
 רַעִי לֹא אֶחְסֵר, לֹא יִפְסְקוּ מְזוֹנוֹת מִמֶּנִּי לְעוֹלָמִים, מִשׁוּם
 שְׁאוֹתוֹ נִהָר שְׁשׁוּפֵעַ וְיוֹצֵא מֵעֵדֶן לֹא פוֹסֵק לְעוֹלָמִים, וּמִשׁוּם
 זֶה קוֹדֶמֶת שְׂכִינָה עַל זֶה.

בֵּא וְרֵאָה, בְּשַׁעָה שְׁאוֹתוֹ מְקוּם מְקַבֵּל מְזוֹנוֹת מְלַמְעָלָה, כִּל
 הַמְקַדְשִׁים אֶת רְבוּנָם, כֻּלָּם מִתְעַדְנִים וּמִתְעוֹרְרִים
 וּמַעְלִים כְּנַפְּיָם כְּשֶׁבָּאָה שְׂכִינָה עִם אוֹתוֹ מְזוּן, כִּדִּי שֶׁלֹּא
 יִסְתַּכְּלוּ בָּהּ.

ב בנאות דשא ירביצני על מי מנחות ינהלני: ג נפשי
 ישוב ינחני במעגלי צדק למען שמו: ד גם כי אלך
 בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי שבמד

— זוהר תהלים —

נאות דשא - אלה הם המקורות העליונים שכל המזון
 וההספקה באים מהם

בנאות דשא ירביצני על מי מנחות ינהלני (כג, ב): [זוהר שמות פ'
 תרומה (דף קע"א.)] כתוב, בנאות דשא ירביצני על מי מנחות
 ינהלני. נאות דשא - אלה הם המקורות העליונים שכל המזון
 וההספקה באים מהם. הנאות הללו נקראים נאות יעקב, נאות
 דשא, משום שיש נאות בחוץ שנקראים נאות מדבר, ועל זה
 בנאות דשא. ואם תאמר, הרי כתוב תדשא הארץ דשא, שהרי
 הוא למטה? אלא דשא מאותן נאות בא, שנולד וצומח מהם, ועל
 זה בנאות דשא ירביצני. על מי מנחות ינהלני - אלו המים של
 מנוחה, ששופעים מאותו מקום ששופע ויוצא מעדן, ואותם
 המים נקראים מי מנחות. נפשי ישוב - זוהי נפש דוד, ולא רצה
 דוד לתקן אלא את אותה הדרך של כראוי. במי המנוחות הללו
 עתידים הצדיקים לנוח לעולם הבא, שכתוב (ישעיה נח) ונתח ה'
 תמיד וגו'.

בכל מקום שהצדיקים הולכים הקדוש ברוך הוא שומר אותם
 ולא עוזב אותם

גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי שבמד
 ומשענתך וגו' (כג, ד): [זוהר חלק א' פ' וישב (דף קפ"ט.)] ויהי ה'

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

את יוסף ויהי איש מצליח ויהי בבית אדניו וגו'. רבי יוסי פתח, (תהלים לו) כי ה' אהב משפט ולא יעזב את חסידיו לעולם נשמרו. הפסוק הזה בארוהו באברהם. את חסידיו, כתוב חסידו, והרי נתבאר.

בא ראה, בכל מקום שהצדיקים הולכים, הקדוש ברוך הוא שומר אותם ולא עוזב אותם. דוד אמר (שם כג) גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי שבטך ומשענתך וגו'. בכל מקום שהצדיקים הולכים, השכינה הולכת עמם ולא עוזבת אותם.

יוסף הלך בגיא צלמות והורידו אותו למצרים - השכינה הייתה עמו, זהו שכתוב ויהי ה' את יוסף. ומשום ששכינה הייתה עמו - בכל מה שהיה עושה, היה מצליח בידו. שאפלו מה שהיה בידו והיה מבקש אותו אדונו בגן אחר - היה מתהפך בידו לאותה הצורה שרצון אדונו היה רוצה בה, כמו שנאמר וירא אדניו כי ה' אתו וכל אשר הוא עשה ה' מצליח בידו. מצליח בידו ודאי, כי ה' אתו.

בא ראה, וידע אדניו כי ה' אתו לא כתוב, אלא וירא אדניו, שהרי בעינו היה רואה מעשה נסים בכל יום שהקדוש ברוך הוא עושה בידו, ועל כן ויברך ה' את בית המצרי בגלל יוסף. הקדוש ברוך הוא שומר את הצדיקים, ובגללם הוא שומר את הרשעים, שהרי הרשעים מתברכים משום הצדיקים. כמו כן כתוב (שמאל ב ו) ויברך ה', את בית עבד אדום, [הגת'] בעבור ארון האלהים. הצדיקים, מתברכים

וּמִשְׁעֲנֵתְךָ הַמָּוֶה יִנְחַמְנִי: הַתַּעֲרֹף לְפָנַי שְׁלַחַן נֶגְדַי צִרְרֵי
 דְּשִׁנְתְּךָ בְּשֶׁמֶן רֵאשִׁי כּוֹסֵי רוּיָהּ: וְאֵךְ מִזֵּב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי
 כָּל יְמֵי חַיֵּי וְשִׁבְתִּי בְּבֵית יְהוָה: ^{לְאֵרֶךְ יָמִים:}

— זוהר תהלים —

הַאֲחֵרִים בְּגִלְזָן, וְהֵם לֹא יָכְלוּ לְהִזּוֹן [ס"א להנצל] בְּזִכּוּתָם, וְהָרִי
 פָּרְשׁוּהָ. יוֹסֵף הִתְבָּרַךְ אֲדוֹנּוֹ בְּגִלְזוֹ, וְהוּא לֹא יָכַל לְהִנְצֵל
 מִמֶּנּוּ בְּזִכּוּתוֹ וּלְצֵאת לַחֲרוּת. [דף קפט ע"ב] וְאַחַר כֵּן הִכְנִיס
 אוֹתוֹ לְבֵית הַסֵּהָר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קה) עָנּוּ בַכֶּכֶל רַגְלוֹ
 בְּרִזֵּל בָּאָה נִפְשׁוֹ, עַד שֶׁלְאַחַר מִכֵּן הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹצִיא
 אוֹתוֹ לַחֲרוּת וְהִשְׁלִיט אוֹתוֹ עַל כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם. וּמִשׁוּם כֵּן
 כָּתוּב וְלֹא יַעֲזֹב אֶת חֲסִידָיו לְעוֹלָם נִשְׁמְרוּ. כָּתוּב חֲסִידוֹ
 וְנִתְבָּאָר, וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִגֵּן עַל הַצְּדִיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה
 וּבְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁכָּתוּב (תהלים ה) וַיִּשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי כֶךְ לְעוֹלָם
 יִרְנְנוּ וְתִסַּךְ עָלֵימוֹ וַיַּעֲלִצוּ כֶךְ אֲהַבֵי שְׁמֶךְ.

מִקֵּדָם פִּרְנִסְתָּ עִמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְאַחַר כֵּן לְשָׂאֵר הָעַמִּים

תַּעֲרֹף לְפָנַי שְׁלַחַן נֶגְדַי צִרְרֵי דְשִׁנְתְּךָ בְּשֶׁמֶן רֵאשִׁי כּוֹסֵי רוּיָהּ
 (כג, ה): [זוהר שמות פ' תרומה (דף קנ"ב):] וְעֲשִׂיתָ שְׁלַחַן עֲצֵי
 שֹׁטִים וְגו' (שמות כה). רַבִּי יִצְחָק פִּתַּח, (דברים ח) וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ
 וּבִרְכַתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ וְגו'. כִּמָּה צְדִיקִים הֵם יִשְׂרָאֵל שֶׁהִקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בָהֶם וְקִרְבָּם אֵלָיו מִכָּל הָעַמִּים, וּבִשְׂכִיל
 יִשְׂרָאֵל נָתַן מְזוֹן וְשִׁבְעַ לְכָל הָעוֹלָם, וְאֵלְמָלָא יִשְׂרָאֵל - לֹא
 נָתַן הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזוֹן לְעוֹלָם, וְעַכְשָׁו שִׁיִּשְׂרָאֵל בְּגִלְזוֹת,
 עַל אַחַת כִּמָּה וְכִמָּה שְׁנוּטָלִים מְזוֹן עַל אֶחָד פִּי שְׁנַיִם. בְּזִמְן

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁהִיוּ יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, הִיָּה יוֹרֵד לָהֶם מִזֶּזֶן מִמָּקוֹם עֲלִיּוֹן, וְהֵם נוֹתְנִים חֶלֶק תְּמִצִּית לְעַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים, וְכָל הָעַמִּים לֹא נִזְוְנוּ אֶלָּא מֵהַתְּמִצִּית, וְעַכְשָׁו שִׁישְׂרָאֵל הֵם בְּגָלוֹת, הַתְּהַפֵּךְ לְגוֹן אַחֵר.

מִשָּׁל לְמֶלֶךְ שֶׁהִתְקִין סְעוּדָה לְבְנֵי בֵיתוֹ. כָּל זְמַן שֶׁהֵם עוֹשִׂים אֶת רְצוֹנוֹ, אוֹכְלִים סְעוּדָה עִם הַמֶּלֶךְ, וְנוֹתְנִים לְכָל־בָּיִת חֶלֶק הָעֲצָמוֹת לְגֵרֵר. בְּשַׁעַר שְׁבִיבֵי בֵיתוֹ לֹא עוֹשִׂים אֶת רְצוֹן הַמֶּלֶךְ, הַמֶּלֶךְ נוֹתֵן אֶת כָּל הַסְּעוּדָה לְכָל־בָּיִת, וּמַעֲלָה לָהֶם אֶת הָעֲצָמוֹת. כְּמוֹ זֶה, כָּל זְמַן שִׁישְׂרָאֵל עוֹשִׂים רְצוֹן רְבוּנָם, הֵם אוֹכְלִים עַל הַשְּׁלַחַן הַזֶּה שֶׁל הַמֶּלֶךְ, וְכָל הַסְּעוּדוֹת מִתְקַנּוֹת לָהֶם. וְהֵם, מֵאוֹתָהּ שִׁמְחָה שְׁלֵהֶם, נוֹתְנִים עֲצָמוֹת שֶׁהֵן תְּמִצִּית לְעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים. וְכָל זְמַן שִׁישְׂרָאֵל לֹא עוֹשִׂים רְצוֹן רְבוּנָם, הֵם הוֹלְכִים לְגָלוֹת, וְהַסְּעוּדָה הוֹלֶכֶת לְכָל־בָּיִת, וְעוֹלָה לָהֶם הַתְּמִצִּית. כִּכָּהֵן יֹאכְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת לַחֲמֵם טָמֵא בְּגוֹיִם, שֶׁהֵרִי תְּמִצִּית הַגָּעַל שְׁלֵהֶם הֵם אוֹכְלִים. אוֹי לְבֵן הַמֶּלֶךְ שִׁיוֹשֵׁב וּמִצְפָּה לְשַׁלְּחַן הָעֶבֶד, וּמֵה שֶׁנִּשְׁאָר מִתּוֹךְ הַשְּׁלַחַן הוּא אוֹכֵל.

דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר, (תהלים כג) תַּעֲרֹךְ לִפְנֵי שְׁלַחַן נֶגֶד צַרְרֵי דְשַׁנְתָּ בְּשֶׁמֶן רֹאשִׁי כּוֹסֵי רוּיָהּ. תַּעֲרֹךְ לִפְנֵי שְׁלַחַן - זוֹ סְעוּדַת הַמֶּלֶךְ. נֶגֶד צַרְרֵי - אוֹתָם הַכָּלְבִּיִם שִׁיוֹשְׁבֵי לִפְנֵי הַשְּׁלַחַן וּמִצְפִּים לְחַלְקַת עֲצָמוֹת, וְהוּא יוֹשֵׁב עִם הַמֶּלֶךְ בְּעֵנֵג שֶׁל הַסְּעוּדָה בְּשַׁלְּחַן.

דְּשַׁנְתָּ בְּשֶׁמֶן רֹאשִׁי - זֶה רֹאשׁ הַסְּעוּדָה. שְׁכָל שֶׁמֶן וְשִׁמְנוֹנִית

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ותקון הסעודה נתנים בראשונה לאהוב המלך. מה שנשאַר נתן אחר כך לכלבים ולאותם עובדי השלחן. כוסי רוייה - מלאה הכוס לפני אהוב המלך תמיד שלא יצטרך לבקש, ועל סוד זה היו ישראל תמיד עם שאר העמים.

[זוהר שמות פ' תרומה (דף קנ"ו:)] שלחנו של אדם מזכה אותו לאכל על שלחן אחר בעדון של אותו העולם, כמו שנאמר (שמואל ב ט) כי על שלחן המלך תמיד הוא אכל. ודוד המלך היה אומר, תערך לפני שלחן נגד צררי, וזוהי עריכת השלחן באותו עולם, שהרי אז הוא עדין ותשוקה שהנשמה נהנית בהם בעולם הבא.

מהו דרגת טוב וחסד

אף טוב וחסד ירדפוני (כג, ו): [זוהר שמות פ' תרומה (דף קס"ח:)] ובטובו חיינו, זה צריך רצון למעלה אל עתיק העתיקים, ועל זה היא בדרך נסתר. ובטובו, ולא מטובו. ובטובו, זה הימין (מינו) העליון, ומטובו זו דרגה אחרת שבאה מצד הימין, והיא דרגה למטה ממנו, משום שבאותו הטוב נכנה העולם ובו נזון.

למה נקרא טוב ולמה נקרא חסד? הטוב הוא כשכולל הכל בתוכו ולא מתפשט לרדת למטה. חסד - כשירד למטה ועושה טוב בכל הבריות, בצדיקים ובךשעים, ולא חושש, ואף על גב שדרגה אחת היא. מנין לנו? שכתוב (תהלים סג) אף טוב וחסד ירדפוני. אם טוב, למה חסד? ואם

— ❦ ————— ❦ ————— ❦

חֶסֶד, לְמָה טוֹב, שְׁהָרִי בְּאֶחָד מִסְפִּיק? אֲלָא טוֹב כּוֹלֵל הַכֹּל
בְּתוֹכוֹ, וְלֹא הִתְפַּשֵּׁט לְמַטָּה. חֶסֶד יוֹרֵד וּמִתְפַּשֵּׁט לְמַטָּה וְזָן
לְכֹל הַצְּדִיקִים וְהַרְשָׁעִים כְּאֶחָד.

כד א לְדוֹד מְזֻמּוֹר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָה תִּבְלַ וַיִּשְׁבִּי בָהּ: ב כִּי הוּא עַל יָמִים יִסְדָּה וְעַל נְהָרוֹת

— שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים —

להנצל משטף מים

לה' הארץ ומלוואה וגו' (כד, א): [שימוש תהלים לפרק כד]. טוב להתפלל בכל יום והוא מסוגל להנצל משטף מים.

— זוהר תהלים —

על ימים יסדה - אלו חכמי ישראל הגדולים שִׁסְדּוּ תוֹרָה וְחִכְמָה שֶׁנִּקְרְאוּ הַיָּם הַגְּדוֹל וְעַל נְהָרוֹת - אלו התלמידים

לְדוֹד מְזֻמּוֹר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָה תִּבְלַ וַיִּשְׁבִּי בָהּ וכו' (כד,

א-ב): [זוהר בראשית 9' נח (דף טו.)] רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח, (תהלים

כד) לְדוֹד מְזֻמּוֹר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָה תִּבְלַ וַיִּשְׁבִּי בָהּ. הָרִי שְׁנִינּוּ, לְדוֹד מְזֻמּוֹר - שָׁאֵמַר שִׁירָה וְאַחַר כֵּן שָׁרְתָה עָלָיו רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. מְזֻמּוֹר לְדוֹד - שֶׁשָׁרְתָה עָלָיו רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְאַחַר כֵּן אָמַר שִׁירָה. לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָה - פְּסוּק זֶה נֶאֱמַר עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא אֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה. וּמְלוֹאָה זֶה הַשְׂכִּינָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברי הימים ב ה) כִּי מָלֵא כְבוֹד ה' אֶת בַּיִת ה', וְכָתוּב (שמות מ) וְכְבוֹד ה' מָלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן. לָמָּה מָלֵא וְלֹא מָלֵא? אֲלֵא מָלֵא וְדַאי, שֶׁהִתְמַלֵּא מֵהַכֹּל, שֶׁהִתְמַלֵּא מֵהַשֶּׁמֶשׁ. הַלְּבָנָה שְׁלֵמָה בְּכֹל הַצְּדָדִים. מָלֵא מְכַל טוֹב שְׁלֵמָעֵלָה, כְּמוֹ הָאוֹצֵר הַזֶּה שֶׁהִתְמַלֵּא מְכַל טוֹב שֶׁל הָעוֹלָם, וְעַל זֶה כָּתוּב לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָה. תִּבְלַ וַיִּשְׁבִּי בָהּ - אלו שאר הארצות.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

דְּבַר אַחַר, לֵה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ - זוֹ אָרֶץ הַקְדוּשָׁה הָעֲלִיּוֹנָה
שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה בָּהּ. וּמְלוֹאָהּ - אֵלּוּ נִשְׁמוֹת
הַצְּדִיקִים [ד"א שכלם ממלאים אותה] מִתְמַלֵּאת [ד"א שמתמלאת] מֵהֶם
מִכַּח עֲמוּד אֶחָד שֶׁהָעוֹלָם עוֹמֵד עָלָיו. וְאִם תֹּאמַר עַל אֶחָד
עוֹמֵד.

בֹּא רֵאֵה מָה כָּתוּב, (תהלים כד) כִּי הוּא עַל יָמִים יִסְדָּהּ. עַל יָמִים
יִסְדָּהּ (תהלים כד) - אֵלּוּ חֻכְמֵי יִשְׂרָאֵל הַגְּדוֹלִים שֶׁיִּסְדּוּ
תוֹרָה וְחֻכְמָה שֶׁנִּקְרְאוֹת הֵיטָב הַגְּדוֹל, וְכֵן הוּא אוֹמֵר, (קהלת א)
כָּל הַנְּחָלִים הַלְכִים אֶל הַיָּם. וְעַל נְהָרוֹת - אֵלּוּ הַתְּלַמִּידִים
שֶׁהֵם הַגְּדוֹלִים מִהֶנְהָר, וְכֵן הָרַב גְּדוֹל מִן הַתְּלַמִּידִים, וְהֵם
מַחֲדִידִים אֶת הָרַב בְּקִשְׁיוֹתֵיהֶן, וְהוּא מִתְרַץ לָהֶם כָּל הַקִּשְׁיוֹת
וְאֵינוֹ מִתְרַשֵּׁל, כְּמוֹ הַנְּהָרוֹת שֶׁנִּמְשָׁכִים לָיִם וְאֵינוֹ מָלֵא,
שֶׁנֶּאֱמַר כָּל הַנְּחָלִים הַלְכִים אֶל הַיָּם. וְהִרְאִיָּה - אָמְרוּ אַחֲרַי
כֵּן, מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה', כִּי אֵין מַעֲשֵׂה בְּלֹא חֻכְמָה, כִּי הַתְּלַמּוּד
מִבִּיא לִידֵי מַעֲשֵׂה: כִּי הוּא, מִי הוּא זֶה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר הוּא עֲשָׂנוּ, וְכָתוּב (איוב כח) כִּי הוּא לִקְצוֹת הָאָרֶץ
יִבִּיט. עַל יָמִים יִסְדָּהּ וְעַל נְהָרוֹת יִכּוֹנְנֶנָּה - אֵלּוּ שְׁבַעֲהָ עֲמוּדִים
שֶׁעוֹמְדֵת הָאָרֶץ עֲלֵיהֶם וּמְמַלְאִים אוֹתָהּ, וְהִיא מִתְמַלֵּאת
מֵהֶם. אֵיךְ מִתְמַלֵּאת מֵהֶם? בְּשַׁעֲהָ שֶׁמִּתְרַבִּים הַצְּדִיקִים
בְּעוֹלָם, אִזּוֹ הָאָרֶץ הַזֹּאת עוֹשֶׂה פְּרוֹת וּמִתְמַלֵּאת מֵהַכֹּל. וּבְשַׁעֲהָ
שֶׁמִּתְרַבִּים הַרְשָׁעִים בְּעוֹלָם, אִזּוֹ כָּתוּב (שם יד) אֶזְלוּ מִיָּם מִנֵּי יָם
וְנָהָר יִחַרֵּב וַיִּבֶשׁ. אֶזְלוּ מִיָּם מִנֵּי יָם - זוֹ הָאָרֶץ הַקְדוּשָׁה
שֶׁאֲמַרְנוּ שֶׁנִּשְׁקֵית מִהַשְׁקָאָה עֲלִיוֹנָה. וְנָהָר יִחַרֵּב וַיִּבֶשׁ - אוֹתוֹ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַעֲמוּד הָאֶחָד שְׁעוֹמֵד עָלֶיהָ לְהִיּוֹת מוֹאָר מִמֶּנּוּ. וְנִהַר יִחָרֵב וַיִּבֶשׁ - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה נז) הַצַּדִּיק אָבֵד.

הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ הֵינּוּ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ

לְדוֹד מְזֻמָּר לְה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תִּבְלַ וַיִּשְׁבִּי בָהּ וכו' (כד, א-ב): [זוהר שמות פ' וארא (דף כ"ב:)] רַבִּי יוֹסִי (רבי ייסא) פָּתַח, (תהלים כד) לְדוֹד מְזֻמָּר לְה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תִּבְלַ וַיִּשְׁבִּי בָהּ. הָאָרֶץ - זו הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא עוֹמֵדֶת לְהַשְׁקוֹת מִמֶּנּוּ וּלְהַתְּבַרֵךְ מִמֶּנּוּ בְּרֵאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֵּךְ מִמֶּנּוּ נִשְׁקָה כָּל הָעוֹלָם. תִּבְלַ וַיִּשְׁבִּי בָהּ - אֵלּוּ שְׁאֵר הָאֶרְצוֹת שֶׁשׁוֹתוֹת מִמֶּנּוּ. מִיֵּינָן לָנוּ? שְׂכֵתוֹב (תהלים ט) וְהוּא יִשְׁפֹּט תִּבְלַ בְּצַדִּיק. כִּי הוּא עַל יַמִּים יִסְדֶּה - אֵלּוּ שְׂבָעָה עֲמוּדִים שֶׁהָאָרֶץ נִסְמָכֶת עֲלֵיהֶם, וְהֵם שְׂבָעָה יַמִּים, וְיָם כְּנֶרֶת שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אַל תֵּאֱמַר שֶׁשׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם, אֶלֶּא שֶׁמִּתְמַלֵּאת מֵהֶם. וְעַל נִהְרוֹת יְכוֹנְנָה, מִי אֵלּוּ הַנִּהְרוֹת? אֶלֶּא כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים צג) נִשְׂאוּ נִהְרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נִהְרוֹת דְּכִיָּם, אוֹתָם נִהְרוֹת כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ד) וְנִהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן, וּמִשׁוּם כֵּךְ וְעַל נִהְרוֹת יְכוֹנְנָה.

לְדוֹד מְזֻמָּר לְה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ וְגו' (כד, א): [זוהר חלק ב' פ' בשלח (דף ג:)] פָּתַח אוֹתוֹ הָאִישׁ וְאָמַר, (תהלים כב) לְדוֹד מְזֻמָּר לְה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ וְגו'. לְדוֹד מְזֻמָּר בְּמָקוֹם אֶחָד, וּבְמָקוֹם אַחֵר מְזֻמָּר לְדוֹד. מֵה בֵּין זֶה לְזֶה? אֶלֶּא לְדוֹד מְזֻמָּר - הַשִּׁירָה שֶׁאָמַר דָּוִד עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. מְזֻמָּר לְדוֹד - הַשִּׁירָה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁדוּד אָמַר עַל עֲצָמוֹ. לַה' הָאָרֶץ וּמְלֵאָהּ. לַה' - זֶה הַקְּדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא. הָאָרֶץ וּמְלֵאָהּ - זוֹ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וְכָל הָאוּכְלוֹסִין
 שְׁלֶיהָ שְׁמֵת־חִבְרִים עִמָּה, וְנִקְרְאִים מְלֵאָה וְדָאֵי הוּא, כְּמוֹ
 שְׁנֵאמַר (ישעיה ו) מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. תָּבֵל וַיִּשְׁבִּי בָהּ - זוֹהִי
 אֶרֶץ שֶׁל מְטָה שְׁנִקְרְאָתָּ תָּבֵל, וְאַחֲזִיזָה בְּדִין [של עולם] שֶׁל
 מַעְלָה. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (תהלים ט) וְהוּא יִשְׁפֹּט תָּבֵל בְּצֶדֶק. בֵּין
 לְאַחַד, בֵּין לְעַם אֶחָד, בֵּין לְכָל הָעוֹלָם - מֵהַדִּין הַזֶּה הוּא נִדּוּן.

לְדוֹד מִזְמוֹר לַה' הָאָרֶץ וּמְלֵאָהּ וְגו' (כד, א): [זוהר שמות 9' ויקהל

(דף קצ"ה:)] מַחְנֶה רֵאשׁוֹן מְמַנֶּה בְּאַרְבַּע שָׁעוֹת רֵאשׁוֹנוֹת

שֶׁל רֵאשִׁית הַלֵּילָה לְשַׁבַּח אֶת אֲדוֹנָם. וְמָה הֵם אוֹמְרִים?
 (תהלים כד) לַה' הָאָרֶץ וּמְלֵאָהּ וְגו', כִּי הוּא עַל יָמִים יְסֻדָּהּ וְגו',
 מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה' וְגו', נָקִי כַפַּיִם וְכַר לֵבָב וְגו'. מָה הֵטַעַם שֶׁל
 זֶה? מִשׁוֹם שְׁכַאֲשֶׁר הַלֵּילָה פּוֹרֵשׁ כְּנַפְיוֹ עַל הָעוֹלָם, אֲזַי כָּל
 בְּנֵי הָעוֹלָם טוֹעֵמִים טַעַם הַמָּוֶת וְיוֹצֵאת נְשָׁמָתָם לְעֵלוֹת
 לְמַעְלָה, וְאוֹתָם מְלַאֲכִים עוֹמְדִים וְאוֹמְרִים, מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה'.
 הַר ה' - זֶה הַר הַבַּיִת. מְקוֹם קְדָשׁוֹ - זֶה עֲזַרְתּוֹ יִשְׂרָאֵל. כְּמוֹ
 שְׁלִמְעֵלָה, כֶּף גַּם לְמְטָה. מִשׁוֹם שֶׁבְּכָל רִקִּיעַ וְרִקִּיעַ כְּמָה
 מְמַנִּים וְכְמָה שָׁרִים עוֹמְדִים שָׁם, וְכִשְׁהַנְּשָׁמוֹת יוֹצְאוֹת, רוֹצוֹת
 לְעֵלוֹת לְמַעְלָה, וְאִם אֵינָן זוֹכוֹת דּוֹחִים אוֹתָן הַחוּצָה,
 וְהוֹלְכוֹת וּמְשׁוֹטְטוֹת בְּעוֹלָם, וְלוֹקְחִים אוֹתָן כְּמָה קְבוּצוֹת שֶׁל
 רוּחוֹת וּמוֹדִיעִים לָהֶם דְּבָרִים כּוֹזְבִים, וְלִפְעָמִים דְּבָרֵי אֱמֶת
 מִמָּה שְׁעֵתִיד לְבֹא בְּזִמְן הַקְּרוֹב, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֵהָ. וְאוֹתָן נְשָׁמוֹת
 הַצְּדִיקִים הוֹלְכוֹת וּמְשׁוֹטְטוֹת לְמַעְלָה, וּפּוֹתְחִים לָהֶם פְּתָחִים,

— זוהר תהלים —

ומעלים אותן לתוך אותו מקום שנקרא הר ה', כמו הסוד של הר הבית למטה, ומשם נכנסים לתוך אותו מקום שנקרא מקום קדשו, ששם נראות כל הנשמות לפני אדונם. כמו כן אותו מקום שנראו ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, המקום שנקרא עזרת ישראל. בשעה שהנשמות עומדות שם, אזי שמחת רבונם היא, לתקן בהם המקום שנקרא קדש הקדשים, ושם רושמים את כל מעשיהם וזכויותיהם.

אין לנו רשות לראות בשמחה מיום שחרב בית המקדש

לְדוֹד מִזְמוֹר לַה' הָאָרֶץ וּמְלֹאָהּ וְגו' (כד, א) : [זוהר ויקרא פ' תוריע (דף מה:)] רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך. כשהגיעו לשדה אחת, ראו עץ אפרסמון אחד בצד ימין הדרך. אמר רבי יוסי, עטיפה של עשן מצויה בעינים, אין לנו רשות לראות בשמחה מיום שחרב בית המקדש.

פתח ואמר, (תהלים כד) לה' הארץ ומלואה תבל וישבי בה. כיון שאמר לה' הארץ ומלואה, למה תבל וישבי בה? וכי תבל איננה מן הארץ? אלא כך אמר, לה' הארץ ומלואה - זו הארץ הקדושה, שנקראת עץ החיים. תבל וישבי בה - אלו שאר הארצות, כמו שנאמר (שם ט) והוא ישפט תבל בצדק, שתבל תלויה בצדק, והכל דבר אחד.

רבי חייא אמר, לה' הארץ ומלואה, מילא הארץ, מה זה ומלואה? אלא אלו נשמות הצדיקים. תבל וישבי בה. תבל - זו הארץ שלמטה. וישבי בה - אלו בני האדם. אמר

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

רבי יוסי, אם כך, במה בארנו כי הוא על ימים יסדה ועל נהרות יכוננה? אמר לו, ודאי כך זה, שאותה ארץ החיים על ימים יסדה ועל נהרות יכוננה, שכלם יוצאים מאותו הנהר העליון ששופע ויוצא מעדן, ובהם מתתקנת להתעטר עם המלך הקדוש ולזון את העולמות. (ומשום כך) מי יעלה בהר ה' וגו', נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא נפשי וגו'. נפשו כתוב, מה זה נפשי ונפשו? אלא הכל דבר אחד, כמו שנאמר (עמוס 1) נשבע אדני יהוה בנפשו. (שמואל א ב) כאשר בלבבי ובנפשי יעשה. ודוד המלך נאחז באותו לב ובאותה נפש, ועל כן לא נשא לשוא נפשו.

מלאכי השרת אומרים פרק זה שירה

לְדוֹד מְזֻמּוֹר לַה' הָאֲרֵץ וּמִלְאָהּ וְגו' (כד, א) : נוהר חדש-מדרש רות (97 טז). ויהי בחצי הלילה. שנינו, שלש משמרות הוא הלילה, ועל כל משמר ומשמר יושב הקדוש ברוך הוא ושואג כארי. ובכל משמרה ומשמרה מלאכים ידועים, ממנים בלילה בשלש המשמרות הללו.

במשמרה הראשונה, הם המלאכים שאומרים שירה בראשית הלילה. ומה הם אומרים? (תהלים כד) לְדוֹד מְזֻמּוֹר לַה' הָאֲרֵץ וְגו', (שם) מי יעלה בהר ה'. (שם) נקי כפים ובר לבב וגו'. משום שכל נשמות בני האדם יוצאות ורוצות לעלות. כשעולות למקום של הממנים הללו ששם עומדים המשמרה הראשונה, יש שם שלש מאות ששים

יְבוֹנְנָה: ג מִי יַעֲלֶה בְּחַר יְהוָה וְיִחַדְדֵנוּ וְיָמִי יִקְוּם בְּמָקוֹם

זוהר תהלים

וְחַמְשָׁה הַיְכָלוֹת, כְּחֹשְׁבוֹן יְמוֹת הַשָּׁנָה, וּמְמַנִּים מְגַנִּים עֲלֵיהֶם. אִם זֹכוֹת אוֹתָן הַנְּשָׁמוֹת, פּוֹתְחִים לָהֶן פְּתָחִים עֲלִיוֹנִים. וְאִם לֹא, דוֹחִים אוֹתָן הַחוּצָה, וְהוֹלְכוֹת וּמְשׁוֹטְטוֹת בְּכָל הָעוֹלָם, וּפּוֹגְשׁוֹת אֶת אוֹתָן הַרוּחוֹת הָרְעוּת, וּמוֹדִיעוֹת לָהֶן דְּבָרִים, מֵהֶם כּוֹזְבִים וּמֵהֶם אֱמֶת. אִם זֹכוֹת לְהַכְנִס, פּוֹתְחִים לָהֶן פְּתָח, וְנִכְנְסוֹת וְעוֹלוֹת לְמָקוֹם אוֹתָן הָאֲחֵרוֹת.

כִּי הוּא עַל יָמִים יִסְדָּה וְעַל נְהָרוֹת יְבוֹנְנָה (כד, ב): [זוהר חדש פ' 9]

בראשית (דף י"ב:): [ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים (בראשית א). רבי אלעזר פתח, (תהלים סג) אלהים אלי אתה אשחרך. בא וראה שאין מקום בעולם בפני בלא מים, מפני שהארץ תלויה על המים, שנאמר (שם כד) כי הוא על ימים יסדה ועל נהרות יבוננה. וכי תעלה על דעתך שהמים הם מתחת לארץ, והארץ שהיא כבדה מכל היסודות עומדות על המים? אלא שהמים על הארץ, ולמעלה לשמים.

אמר לו רב חסדא, והרי כתוב (בראשית א) המים אשר מעל לרקיע? אמר לו, אין זה אלא כתרגומו, באמצע המים,

שהרקיע מבדיל ביניהם. כי המים אחדים היו, אבל מפני שנכנס הרקיע באמצע נחשבו פשנים. והרקיע כדור, ובא במימי אוקינוס, כמבדיל בין המים. נמצאו מים ממעל, ומים מתחת.

קְדָשׁוֹ: ד נְקִי כַפַּיִם וּבָר לִבָּב אֲשֶׁר לֹא נִשְׂא לִשְׂוֹא נַפְשִׁי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, רְקִיעִים הֵם הַסּוֹכְבִים, לַפְעָמִים מִמְזַרְח לַמְעָרָב, וְלַפְעָמִים מִמְעָרָב לַמְזַרְח, וּבָאִים בְּאֲמֻצָּע הַיָּם וּמַבְדִּילִים בֵּינָתַיִם. וְזֶהוּ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַיָּמִים.

וּמִפְּנֵי מָה מִי הַיָּם מְלוּחִים? מִפְּנֵי חֲמִימוֹת הַרְקִיעַ וּרְתִיחָתוֹ. בֹּא וּרְאֵה, קְדָרָה הָעוֹמֶדֶת עַל הָאוֹר, וְכֹל מִה שְׁמַתְעַכְבֶּת עַל הָאוֹר, יוֹתֵר הַתְּבַשִּׁיל נִמְלָח מֵרַב חֲמִימוֹת הָאֵשׁ. וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲלֵמָּלָא הַרְקִיעַ הָיָה קָיָם בֵּין הַיָּמִים, כֹּל הַיָּמִים הָיוּ נִקְפְּאִים כְּמֵלַח, אֲלֵא הוּלָךְ וְסוֹכֵב וְאִינוּ וְאִינוּ מִתְקָיָם בֵּין הַיָּמִים.

כִּמּוֹ וּכְפִי שֶׁהָרִצּוֹן שֶׁל הָאָדָם מִתְכַּוֵּן בּוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה כִּף מוֹמְשִׁיף עָלָיו רוּחַ מְלֻמְעָלָה כִּמּוֹ אוֹתוֹ הָרִצּוֹן שֶׁנִּדְבַּק בּוֹ

מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה' וְגו' (כד, ג-ד): [זוהר בראשית פ' וירא (דף צט.א)] יָמִים שֶׁבְּנֵי אָדָם עוֹמְדִים בָּהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהָרִי כָּלָם נִבְרָאוּ וְכָלָם עוֹמְדִים לְמַעְלָה. וּמִנֵּינן לָנוּ שֶׁנִּבְרָאוּ? שֶׁכָּתוּב (שם קלט) יָמִים יִצְרוּ.

וּכְשֶׁמְגִיעִים הַיָּמִים לְהַעֲלוֹת מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, כָּלָם קָרְבִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (מלכים א ב) וַיִּקְרְבוּ יָמֵי דָוִד לְמוֹתוֹ. וַיִּקְרְבוּ יָמֵי יִשְׂרָאֵל לְמוֹתוֹ. מִשּׁוּם שֶׁכָּאֲשֶׁר בֶּן אָדָם הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה, אִינוּ מְשַׁגִּיחַ וְלֹא מִתְבּוֹנֵן עַל מִה הוּא עוֹמֵד, אֲלֵא כֹּל יוֹם וְיוֹם חוֹשֵׁב כְּאִלוֹ הוּא הוּלָךְ בְּרִיקְנוֹת, שֶׁהָרִי כְּשֶׁהִנְשָׂמָה יוֹצֵאת מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, לֹא יוֹדַעַת

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לאִיזוֹ דֶרֶךְ מַעֲלִים אוֹתָהּ. שְׁהַרִי הַדֶּרֶךְ לַעֲלוֹת לְמַעְלָה לְמָקוֹם שְׁאוֹר הַנְּשָׁמוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת מְאִירוֹת, לֹא נִתֵּן לְכָל הַנְּשָׁמוֹת, שְׁהַרִי כְמוֹ שֶׁהוּא מִמְּשִׁיךְ עָלָיו בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּךָּ נִמְשָׁךְ לְאַחַר שְׂיוּצָא מִמֶּנּוּ.

בֵּא רְאֵה, אִם בֶּן אָדָם נִמְשָׁךְ אַחַר הַקִּבְ"ה וַתְּשׁוּקֶתוֹ אַחֲרָיו, בְּעוֹלָם הַזֶּה, אַחֲרֵי זֶה כְּשְׂיוּצָא מִמֶּנּוּ, הוּא נִמְשָׁךְ אַחֲרָיו, וְנוֹתְנִים לוֹ דֶּרֶךְ לַעֲלוֹת לְמַעְלָה אַחַר אוֹתָהּ מְשִׁיכָה שְׁנִמְשָׁךְ בְּרָצוֹן כָּל יוֹם בְּעוֹלָם הַזֶּה.

אָמַר רַבִּי אֲבָא, יוֹם אֶחָד נִפְגַּשְׁתִּי בְּעִיר אַחַת מֵאוֹתָם שֶׁהָיוּ מִן בְּנֵי קָדָם, וְאָמְרוּ לִי מֵאוֹתָהּ חֲכָמָה שֶׁהָיוּ יוֹדְעִים מִיָּמִים רֵאשׁוֹנִים, וְהָיוּ מוֹצְאִים סִפְרִים שֶׁל הַחֲכָמָה שְׁלָהֶם, וְקָרְבוּ לִי סֵפֶר אֶחָד, וְהָיָה כְּתוּב בּוֹ, שֶׁכְּמוֹ שֶׁהִרְצוֹן שֶׁל הָאָדָם מִתְּכַוֵּן בּוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּךָּ מִמְּשִׁיךְ עָלָיו רוּחַ מְלַמְעָלָה כְּמוֹ אוֹתוֹ הִרְצוֹן שְׁנִדְבֵק בּוֹ. אִם רְצוֹנוֹ הַתְּכַוֵּן לְדַבֵּר עֲלִיוֹן קְדוֹשׁ, הוּא מִמְּשִׁיךְ אוֹתוֹ הַדְּבָר מְלַמְעָלָה לְמִטָּה אֵלָיו. וְאִם רְצוֹנוֹ לְהִתְדַבֵּק בְּצַד הָאֲחֵר וּמִתְכַוֵּן בּוֹ, הוּא מִמְּשִׁיךְ אֶת אוֹתוֹ הַדְּבָר מְלַמְעָלָה לְמִטָּה אֵלָיו. וְהָיוּ אוֹמְרִים שֶׁעַקֵּר הַדְּבָר תְּלוּי בְּדַבּוּרִים וּבְמַעֲשֵׂה וּבְרָצוֹן לְהִתְדַבֵּק, וּבְזֶה נִמְשָׁךְ מְלַמְעָלָה לְמִטָּה אוֹתוֹ הַצַּד שְׁנִדְבֵק בּוֹ. וּמְצָאנוּ בּוֹ כָּל אוֹתָם מַעֲשִׂים וְעַבּוּדוֹת הַכּוֹכָבִים וְהַמְזָלוֹת וְדַבְרִים שֶׁהִצְטַרְכוּ לָהֶם, וְאִיךָ הִרְצוֹן לְהִתְכַוֵּן בָּהֶם כְּדִי לְמַשֵּׁךְ אוֹתָם אֵלֵיהֶם. כְּמוֹ זֶה מִי שְׂרוּצָה לְהִתְדַבֵּק לְמַעְלָה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, שְׁהַרִי בְּמַעֲשֵׂה וּבְדַבּוּרִים וּבְרָצוֹן הַלֵּב לְכוֹן בְּאוֹתוֹ הַדְּבָר תְּלוּי הַדְּבָר לְמַשֵּׁךְ

— זוהר תהלים —

אותו אֵליו מְלַמְעָלָה לְמַטָּה וּלְהַדְבֵּק בְּאוֹתוֹ הַדָּבָר. וְהָיוּ אוֹמְרִים, כְּמוֹ שֶׁבֶן אָדָם נִמְשָׁךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה - כִּף גַּם מוֹשְׁכִים אוֹתוֹ כְּשִׁיּוּצָא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה. וּבִמָּה שֶׁנִּדְבַּק בְּעוֹלָם הַזֶּה וּנְמַשֵּׁךְ אַחֲרָיו - כִּף נִדְבַּק בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם. אִם בְּקִדְשׁ - בְּקִדְשׁ, וְאִם בְּטַמְאָה - בְּטַמְאָה. אִם בְּקִדְשׁ, מוֹשְׁכִים אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ הַצַּד וְנִדְבַּק בּוֹ לְמַעְלָה וְנַעֲשֶׂה מְמִנָּה שֶׁמֶשׁ לְשִׁמְשׁ לְפָנָי הַקְּבִ"ה בֵּין אוֹתָם שְׁאֵר מְלֹאכִים. כְּמוֹ שֶׁכִּף נִדְבַּק לְמַעְלָה וְעוֹמֵד בֵּין אוֹתָם קְדוּשִׁים, שְׁכָתוּב (זכריה ג) וְנִתְתִּי לָךְ מֵהֶלְכִים בֵּין הָעַמִּדִים הָאֵלֶּה.

כִּף גַּם כְּמוֹ זֶה. אִם בְּטַמְאָה, מוֹשְׁכִים אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ הַצַּד וְנַעֲשֶׂה כְּאֶחָד מֵהֶם לְהַדְבֵּק עִמָּם, וְהֵם נִקְרָאִים נִזְקֵי בְּנֵי אָדָם. וּבְאוֹתָהּ שְׁעָה שִׁיּוּצָא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, לוֹקְחִים אוֹתוֹ וְשׂוֹאֲבִים אוֹתוֹ לְגִיּהֵנָם בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׂדֵנִים אֵת בְּנֵי הַטַּמְאָה שֶׁטְּמָאוּ עֲצָמָם וְרוּחָם, וְאַחַר כִּף נִדְבַּק בָּהֶם, וְהוּא מְזִיק כְּאֶחָד מֵאוֹתָם מִזִּיקֵי הָעוֹלָם. אִמְרַתִּי לָהֶם, בְּנֵי, דָּבָר זֶה קָרוֹב לְדַבְרֵי תוֹרָה, אֲבָל יֵשׁ לָכֶם לְהִתְרַחֵק [מתוך] מֵאוֹתָם הַסְּפָרִים [ההללו] כְּדֵי שֶׁלֹּא יִסְטָה לְבַבְכֶם לְעִבּוּדוֹת הַלָּלוּ וּלְכַל אוֹתָם הַצְּדָדִים שְׁאֵמֵר כָּאֵן שְׁמָא חֵס וְשְׁלוֹם [לא] תִּסְטוּ מֵאַחַר עֲבוּדַת הַקְּבִ"ה, שֶׁהָרִי כָּל הַסְּפָרִים הַלָּלוּ מְטַעִים אֵת בְּנֵי הָאָדָם, מִשׁוּם שֶׁבְּנֵי קִדְּם הָיוּ חֲכָמִים, וִירְשַׁת הַחֲכָמָה הַזֹּאת יִרְשׁוּ מֵאַבְרָהָם שֶׁנָּתַן לְבְּנָי הַפִּילֹגְשִׁים, שְׁכָתוּב (בראשית כה) וְלְבְּנֵי הַפִּילֹגְשִׁים אֲשֶׁר לְאַבְרָהָם נָתַן אַבְרָהָם מִתְּנַת וַיִּשְׁלַחֵם מֵעַל יִצְחָק בְּנוֹ בְּעוֹדָנוּ חַי קִדְּמָה אֶל אֶרֶץ קִדְּם.

וְלֹא נִשְׁבַּע לְמַרְמָה: ה' יֵשֵׁא בְרָכָה מֵאֵת יְהוָה: ^{אֵלֶיךָ יְהוָה}
 וְצִדְקָה מֵאֱלֹהֵי ^{הַיָּם מִלְּפָנֵי הַיָּם} יִשְׁעוּ: וְזֶה דוֹר (דרשו) דְרִישׁוּ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ואחר כך נמשכו באותה חכמה לכמה צדדים. אבל זרע יצחק, חלקו של יעקב, לא כך, שפכתוב (שם) ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק. זהו חלק הקדוש של האמונה שבה נדבק אברהם ויצא מאותו גורל ומאותו הצד. מה פתוב ביעקב? (שם כח) והנה ה' נצב עליו, וכתוב ואתה יעקב עבדי וגו'. משום כך צריך האדם להמשיך אחר הקב"ה ולהדבק בו תמיד, שפכתוב (דברים י) ובו תדבק.

בא ראה, (תהלים כד) מי יעלה בהר ה' וגו'. אחר כך חזר ופרש, נקי כפים. שלא עושה בידיו צלם, ולא מחזיק עמהם במה שלא צריך. ועוד, שלא נטמא בהם ולא מטמא בהם את הגוף כמו אותם שמטמאים את עצמם בידים להטמא, וזה הוא נקי כפים ובר לבב, כמו זה שלא מושך את רצונו ולבו לצד האחר אלא להמשיך אחר עבודת הקב"ה.

אשר לא נשא לשוא נפשו. כתוב נפשו ונקרא נפשי, והרי פרשה, נפשי - זו נפש דוד, צד האמונה. נפשו - זו נפש האדם ממש. משום שכאשר יצא מן העולם הזה ונפשו תתעלה במעשים שפשורים, על מה שיתקיים בהם ללכת בין כל אותם הקדושים, כמו שנאמר (תהלים קטז) אתה ה' לפני ה' בארצות החיים. ומשום שלא נשא לשוא נפשי, ישא ברכה מאת ה' וגו'.

מִבְּקָשֵׁי פָּנֶיךָ יַעֲקֹב סֵלָה: ז שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאִישֵׁיכֶם
 וְהִנְשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיִּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: ח מִי זֶה מֶלֶךְ
 הַכְּבוֹד יְהוָה יְהוָה עֲזִינוּ וְנִבְּרַר יְהוָה: ט נִבְּרַר
 מֶלֶךְ־חַמָּה: ט שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאִישֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם
 וַיִּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: י מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה
 צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סֵלָה:

— זוהר תהלים —

פִּיּוֹן שְׁעוֹלָה נִשְׁמַת הַצַּדִּיק לְמַעַלָּה הַקַּב"ה יַחַד עִם יַעֲקֹב אָבִינוּ
 מִקְבָּלִים פָּנָיו

מִבְּקָשֵׁי פָּנֶיךָ יַעֲקֹב סֵלָה (כד, ו): [זוהר בראשית 9' וירא (דף 99 צט) -
 מדרש הנגלים] אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי, כָּל נִשְׁמַת
 הַצַּדִּיקִים, פִּיּוֹן שְׁעוֹמֶדֶת בְּמָקוֹם שְׁכִינַת הַכְּבוֹד, שְׂרָאוּיָה
 לְשִׁכְתָּהּ, הַקַּב"ה קוֹרֵא לְאַבוֹת וְאוֹמֵר לָהֶם: לָכוּ וּבְקִרוּ אֶת
 פְּלוֹנֵי הַצַּדִּיק שָׁבָא, וְהִקְדִּימוּ לוֹ שְׁלוֹם מִשָּׁמַי. וְהֵם אוֹמְרִים:
 רַבּוֹן הָעוֹלָם, לֹא רָאוּי לְאַבָּא לְלַכֵּת לְרֵאוֹת אֶת הַבֵּן. הַבֵּן רָאוּי
 לְרֵאוֹת וּלְהִרְאוֹת וּלְדַרוֹשׁ אֶת אָבִיו. וְהוּא קוֹרֵא לְיַעֲקֹב וְאוֹמֵר
 לוֹ: אַתָּה שְׁהִיָּה לָךְ צַעַר בָּנִים, לָךְ וּקְבָל [למדן] פָּנֵי פְּלוֹנֵי
 הַצַּדִּיק שָׁבָא לְכָאן, וְאֲנִי אֶלְךָ עִמָּךְ. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (תהלים כד)
 מִבְּקָשֵׁי פָּנֶיךָ יַעֲקֹב סֵלָה. לֹא נֶאֱמַר מִבְּקָשׁ, אֶלָּא מִבְּקָשֵׁי. אָמַר
 רַבִּי חֲזִיָּא, מֵרֵאשׁ הַפְּסוּק מִשְׁמַע, שְׁכַתוֹב זֶה דוֹר דִּרְשׁוּ וְגו'.

שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאִישֵׁיכֶם וְהִנְשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם (כד, ו): [זוהר
 בראשית 9' וירא (דף קג:)] רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, נוֹדַע בְּשְׁעָרִים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שָׁכַל עֲלִיּוֹן, וְאֵלֹהֵי חַמְשֵׁים שְׁעָרִים. רְאִשִּׁיכֶם - אֱלֹהֵי הָרָאשִׁים
 מִי הֵם? אֵלָא כָּל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ לוֹ רֹאשׁ לְהִתְפַּשֵּׁט וְלַעֲלוֹת
 זֶה בְּזֵה וְלִהְפָּלֵל זֶה בְּזֵה.

מִצְאָנוּ בְּסִפְרוֹ שֶׁל חֲנוּךְ: שָׂאוּ שְׁעָרִים - אֱלֹהֵי הַשְׁעָרִים
 שְׁלֵמֻטָּה מִהֶאֱבוֹת, וְאֵלֹהֵי שְׁלֹשָׁה אַחֲרוֹנִים.
 רְאִשִּׁיכֶם - אֱלֹהֵי הַשְׁעָרִים רְאִשִּׁי אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֱלֹהֵי הָאֲבוֹת
 הָעֲלִיּוֹנִים, וְאֱלֹהֵי רְאִשִּׁים שֶׁל אוֹתָם שְׁעָרִים. וּמִשׁוֹם אֱלֹהֵי
 שְׁהֵם אוֹפְנִים, שְׁסוֹכְבִים וְנוֹטְלִים אוֹתָם עַל כְּתֻפֵיהֶם,
 אוֹמְרִים שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאִשִּׁיכֶם. שָׂאוּ, לְמִי? לְרְאִשִּׁיכֶם.
 שְׁהֵם רְאִשִּׁים עֲלִיכֶם וְשׁוֹלְטִים עֲלִיכֶם. וְהִנְשָׂאוּ פִתְחֵי
 עוֹלָם - אֱלֹהֵי הָאֱמָהוֹת, וְאַרְבַּע הֵן שְׁלֵמֻטָּה.

וַיְבוֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד - זֶה הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַכֹּל, שֶׁהוּא מֶלֶךְ
 מֵאוֹתוֹ כְּבוֹד, שְׁמֵאִיר לְלִבְנָה. וּמִי הוּא? ה' צְבָאוֹת.
 וַיְבוֹא, לְאִיזָה מְקוֹם? לְהַכְנִיס הַתּוֹרָה בְּאֶרֶץ, בְּחִבּוֹר אֶחָד
 כְּמוֹ שְׂרָאוּי. וְכִיּוֹן שָׂזָה נִכְנָס לְמְקוֹמוֹ, אֲזַי הַתּוֹרָה נִכְנָסָת
 בְּאֶרֶץ, וּמִתְחַבֵּר חִבּוֹר אֶחָד, תּוֹרָה עֲלִיּוֹנָה בְּתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה,
 מִתְחַבְּרוֹת לְפָרֵשׁ דְּבָרִים סְתוּמִים.

— זוהר תהלים —

לְדָוִד אֵלֶיךָ ה' נַפְשִׁי אֲשָׂא וכו' (כה, א-ב): [נוהר במדבר פ' במדבר

(דף ק"כ):] רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח, (תהלים כה) לְדָוִד אֵלֶיךָ ה'

נַפְשִׁי אֲשָׂא אֱלֹהֵי בְךָ בְּטַחְתִּי וְגו'. מָה רָאָה דָּוִד לְסִדֵּר שְׁבַח

זֶה כְּכֹה? וְכָל הַשְּׂבָחִים שֶׁהֵם בְּא"ב, כָּלֵם שְׁלֵמִים, וְזֶה חֶסֶד,

שָׂאִין בּוֹ ו'? וְלָמָּה סִדֹּר זֶה לִפְלַע אֵל אִפִּים? אֵלֶּא סוּד עֲלִיּוֹן

הוּא גְנוּז בֵּין הַחֲבָרִים. בְּשַׁעַה שֶׁנִּכְנָס הַלַּיְלָה, (ושולט) הַעֵץ

הַתַּחְתּוֹן שֶׁהַמּוֹת תְּלוּי בּוֹ, פּוֹרֵשׁ עֲנַפָּיו וּמְכַסֶּה הַכֹּל. וְעַל כֵּן

מַחְשִׁיב, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם טוֹעֲמִים טַעַם הַמּוֹת, וּמְקַדִּים אָדָם

וְנוֹתֵן פְּקֻדוֹן נַפְשׁוֹ, וּמְפַקֵּד בְּיָדוֹ בְּפִקְדוֹן. וּמְשׁוֹם שְׁלוֹקַח

אוֹתָם בְּפִקְדוֹן, חוֹזֵר הַפְּקֻדוֹן לְבַעֲלָיו בְּשַׁעַה שֶׁמַּגִּיעַ הַבִּקְרָה.

כְּשֶׁמַּגִּיעַ הַבִּקְרָה וְחוֹזֵר אֵלָיו פְּקֻדוֹנוֹ, צָרִיךְ לְבָרֵךְ אֶת הַקְּדוֹשׁ

בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא הַנְּאֻמָּן הָעֲלִיּוֹן. אַחֲרֵי שֶׁקָּם, נִכְנָס לְבֵית

הַכְּנֻסֶת, מִתְעַטֵּר בַּתְּפִלִּין, מִתְכַּפֵּה בְּכִסּוּי צִיצִית, נִכְנָס וּמְטַהֵר

עַצְמוֹ בְּקַרְבָּנוֹת בַּתְּחִלָּה, אַחֵר כֵּן מְקַבֵּל עָלָיו עַל מַלְכוּת

בְּסִדֹּר שֶׁל שְׂבָחֵי דָּוִד, שֶׁהֵם סִדֹּר שֶׁל עַל מַלְכוּת. וּבְסִדֹּר

שְׂבַח זֶה מְשַׁרְה עָלָיו אוֹתוֹ עַל. אַחֵר כֵּן סִדֹּר תְּפִלַּת מֵיִשָּׁב,

וּתְפִלָּה מַעֲמָד, לְקִשְׁרָם כְּאַחַד.

בא רָאָה סוּד הַדְּבָר, אַף עַל גַּב שֶׁתְּפִלָּה תְּלוּיָה בְּמִלָּל

וּדְבוּר הַפֶּה - הַכֹּל תְּלוּי בְּעֵקֶר הַמַּעֲשֵׂה בַּתְּחִלָּה, אַחֵר

כֵּן בְּדְבוּר וּבְמִלָּל הַפֶּה. אֵיזָה מַעֲשֵׂה? אֵלֶּא אוֹתוֹ מַעֲשֵׂה

שְׁעוֹשֵׂה הָאָדָם בַּתְּחִלָּה כְּמוֹ תְּפִלָּה זוֹ. וְלֹא יִתְפַּלֵּל אָדָם

תְּפִלָּה, עַד שִׁירָאָה מַעֲשֵׂה בַּתְּחִלָּה כְּמוֹ הַתְּפִלָּה. מַעֲשֵׂה

רֵאשׁוֹן (בראשונה מעשה) בְּשַׁעַה שֶׁאָדָם קָם - צָרִיךְ לְטַהֵר עַצְמוֹ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בַּתְּחִלָּה, וְאַחַר כֵּךְ יִקְבַּל עָלָיו עַל זֶה, יִפְרֹשׁ עַל רֹאשׁוֹ פְּרִיסַת מְצוּהָ. אַחַר כֵּךְ יִקְשֶׁר קֶשֶׁר הַיְחִוּד, שֶׁהֵם תְּפִלִּין, (מֵהוּ תְּפִלִּין.) תְּפִלָּה שֶׁל רֹאשׁ וְשֶׁל יָד, וּלְתַקְנָם בְּקֶשֶׁר אֶחָד בְּשִׂמְלָל וְעַל הַלֵּב, כְּפִי שֶׁבְּאַרְנוֹ (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) שֶׁמָּאלוּ תַחַת לְרֹאשִׁי וְגו'. וְכַתּוּב (שֵׁם ח) שִׁימְנֵי כַחוֹתֶם עַל לִבְךָ כַחוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ. וְזֶהוּ הַמַּעֲשֵׂה שֶׁבַּתְּחִלָּה. אַחַר כֵּךְ, בְּשַׁעֲהַ שְׂאָדָם נִכְנָס לְבֵית הַכְּנֶסֶת, יִטְהַר עֲצָמוֹ בַּתְּחִלָּה בְּקַרְבָּנוֹת, בְּדַבּוּר הַפֶּה. אַחַר כֵּךְ יִקְבַּל עָלָיו עַל מַלְכוּת זֶה, לְפָרֹשׁ עַל רֹאשׁוֹ (פְּרִישַׁת מְצוּהָ) בְּשִׁבְחֵי דָוִד הַמְּלֶךְ, כְּמוֹ הַמַּעֲשֵׂה שְׁפוּרֶס עַל רֹאשׁוֹ פְּרִישַׁת מְצוּהָ. אַחַר כֵּךְ תְּפִלַּת מִיֵּשֵׁב כְּנֶגֶד תְּפִלִּין שֶׁל יָד, וְאַחַר כֵּךְ תְּפִלַּת מַעֲמֵד שֶׁהִיא כְּנֶגֶד תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ. וְזֶה כְּמוֹ זֶה. מַעֲשֵׂה כְּמוֹ דַבּוּר. וְדָאֵי בְּמַעֲשֵׂה וְדַבּוּר תְּלוּיָהּ הַתְּפִלָּה. וְאִם פּוֹגֵם אֶת הַמַּעֲשֵׂה, הַדַּבּוּר לֹא מוֹצֵא מְקוֹם שְׁשׂוּרָה בּוֹ, וְזוֹ לֹא תְּפִלָּה, וְנִפְגָּם הָאִישׁ הַהוּא לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, (וְלֹא עוֹד, אֵלֶּא) שְׁצָרִיךְ לְהִרְאוֹת מַעֲשֵׂה וּלְמַלֵּל דַּבּוּר עָלָיו, וְזֹהִי תְּפִלָּה שְׁלֵמָה. אוֹי לְאִישׁ שְׁפוֹגֵם בַּתְּפִלָּתוֹ, עֲבוּדַת רַבּוֹנוֹ, עָלָיו כְּתוּב (יִשְׁעִיָּה א) כִּי תָבוֹאוּ לְרֹאוֹת פָּנָי וְגו'. גַּם כִּי תִרְבוּ תְּפִלָּה אֵינְנִי שׁוֹמֵעַ. שֶׁהָרִי בְּמַעֲשֵׂה וּבְדַבּוּר הַדַּבָּר תְּלוּיָהּ.

בֵּא רֵאָה, כִּיזֶן שְׂאָדָם עוֹשֶׂה תְּפִלוֹת כֵּךְ, בְּמַעֲשֵׂה וּבְדַבּוּר, וְקוֹשֶׁר קֶשֶׁר הַיְחִוּד, נִמְצָא שְׁעַל יָדוֹ מִתְּבָרְכִים עָלְיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. וְאִזְ צָרִיךְ הָאָדָם לְהִרְאוֹת עֲצָמוֹ, אַחֲרֵי שְׁסִים תְּפִלַּת עֲמִידָה, כְּאֵלּוֹ נִפְטָר מִן הָעוֹלָם, שֶׁהָרִי נִפְרָד מֵעַץ הַחַיִּים וְכִנְסָה רִגְלָיו לְאוֹתוֹ עַץ הַמּוֹת, שֶׁהַחַיִּים לֹא פִקְדוֹנוֹ,

— זוהר תהלים —

כמו שִׁנְאָמֵר (בראשית מט) וַיֵּאָסֶף רַגְלָיו אֶל הַמָּטָה, שְׁהָרֵי הַיּוֹדָה
עַל חֲטָאֵיו וְהִתְפַּלֵּל עֲלֵיהֶם.

עֲבָשׁוּ צָרִיךְ לְהִתְכַּנֵּס לְאוֹתוֹ עֵץ הַמּוֹת, וְלִנְפֹל וְלוֹמַר אֵלָיו,
אֵלֶיךָ ה' נִפְשִׁי אֲשָׂא. בִּהִתְחַלָּה נִתְתִּי לְךָ בְּפִקְדוֹן. כַּעַת
שִׁקְשַׁרְתִּי אֶת הַיַּחֲוֹד וְעִשִׂיתִי מַעֲשֵׂה וְדַבּוּר כְּרָאוּי וְהוֹדִיתִי
עַל חֲטָאֵי, הָרֵי נִפְשִׁי מִסֶּרְתִּי לְךָ בְּוֹדָאֵי. וַיִּרְאֶה אָדָם עֲצָמוֹ
כְּאִלוֹ נִפְטָר מִהָעוֹלָם, שִׁנְפָּשׁוּ מִסֶּר לְמָקוֹם הַמּוֹת הַזֶּה, מִשׁוּם
כִּף אֵין בּוֹ רָאוּ, שׁוֹאֵוֹ עֵץ הַחַיִּים הוּא, וְזֶה עֵץ הַמּוֹת
הוּא. וְזֶה בָּא לְהַשְׁמִיעֵנוּ, שִׁסּוּד הַדְּבָר (מה בא להשמיענו סוד
הדבר) - שִׁישׁ חֲטָאִים שְׁלֵא מִתְּכַפְּרִים עַד שִׁנְפָּטָר הָאָדָם
מִהָעוֹלָם, זֶהוּ שְׁכָתוּב (ישעיהכב) אִם יִכְפֹּר הָעוֹן הַזֶּה לָכֶם עַד
תִּמְתּוּן. וְזֶה נִתֵּן עֲצָמוֹ וְדָאֵי לְמוֹת וּמִסֶּר נִפְשׁוֹ לְמָקוֹם זֶה, לֵא
בְּפִקְדוֹן כְּמוֹ בְּלִילָה, אֲלֵא כְּמִי שִׁנְפָּטָר מִהָעוֹלָם וְדָאֵי. וְתִקּוֹן
זֶה צָרִיךְ בְּכּוֹנֵת הַלֵּב, וְאִזּוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְרַחֵם עָלָיו
וּמְכַפֵּר לוֹ עַל חֲטָאֵיו. אֲשֶׁרֵי הָאִישׁ שִׁיּוּדַע לְפִתּוֹתוֹ וְלַעֲבַד
לְרַבּוֹנוֹ בְּרִצּוֹן וּבְכּוֹנֵת הַלֵּב. אוֹי לְמִי שֶׁבָּא לְפִתּוֹת לְרַבּוֹנוֹ
בְּלֵב רְחוּק, וְלֵא בְּרִצּוֹן, כְּמוֹ שִׁנְאָמֵר (תהלים עח) וַיִּפְתּוּהוּ
בְּפִיָּהֶם וּבִלְשׁוֹנָם יִכְזְבוּ לוֹ וְלִבָּם לֹא נִכּוֹן עִמּוֹ. הוּא אוֹמֵר
(שם כה) אֵלֶיךָ ה' נִפְשִׁי אֲשָׂא, וְלֵא כָּל דְּבָרָיו, אֲלֵא בְּלֵב
רְחוּק, זֶה גּוֹרֵם עָלָיו לְהִסְתַּלֵּק מִהָעוֹלָם טָרָם שְׁלֵא הִגִּיעוּ
יָמָיו, בְּזִמְן שְׁאִילָן זֶה מִתְּעוֹרֵר בְּעוֹלָם לַעֲשׂוֹת דִּין. וְלִכְן
צָרִיךְ אָדָם לְהִדְבִּיק נִפְשׁוֹ וּרְצוֹנוֹ בְּרַבּוֹנוֹ, וְלֵא יָבֵא אֵלָיו
בְּרִצּוֹן כּוֹזֵב, מִשׁוּם שְׁכָתוּב (שם קא) דְּבַר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לְנַגֵּד

ד הַרְבִּיבָה יְהוָה־אֱלֹהֵינוּ הוֹדִיעֵנִי אֲרַחֲזֶנְךָ לְמַדְנִי:
 ה הַדְרִיבֵנִי בְּאַמְתֶּךָ וּלְמַדְנִי כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל

— זוהר תהלים —

ועם כל זה, באלפא ביתא יש רז הרזים לחכמים. באלפא ביתא זו אין וא"ו, ויש בה פ"א במקומו, והינו (שם) פדה אלהים את ישראל. אחר כך ר' פעמים הם, ואין בה קו"ף. מה הטעם? משום שנפילה הזו, שנמסר אדם למוות, צריך לבנו רצונו, ולעשות נחת רוח לאותו הצד ששורה בו המות, כמו שעושה קוף בחרבות ובהרים, מראה את עצמו שמת, ונראה שמת לפני חיה אחת שפוחד ממנה. כיון שאותה החיה קרבה אליו, וחושבת להרגו ולנשך אותו, רואה אותו נופל לארץ כמו מת, וחושבת שהוא מת, אז שבה לאחוריה ולא נלחמת בו. ולכן הסתלקו שתי האותיות הללו, שאין מכיר בהן רק הקדוש ברוך הוא לבדו. ועם כל זה, ברצון הלב ישים את עצמו לקדוש ברוך הוא שמסר לו את נפשו באהבה. והקדוש ברוך הוא מחשיב עליו כאלו נטל ממנו את נשמתו. ולכן צריך לפל בארץ כמו מת בשעה שיאמר נפילת אפים, משום שיש חטאים שעושה אדם שאין מתכפרים אלא במות, ככתוב (ישעיה כב) אם יכפר העון הזה וגו'. וכעת, שנחשב לו שנטל הקדוש ברוך הוא את נשמתו, והוא נתן אותה ברצון, אותה השעה עומדת לכפר על חטאיו, ומשלים את כל הצדדים, ואת אותו הצד שנתבאר.

אוֹתָךְ קִנִּיתִי כָּל הַיּוֹם: ו זָכַר רַחֲמֶיךָ יְהוָה
וַחֲסָדֶיךָ בִּי מֵעוֹלָם הַמָּה: ז חַטָּאוֹת נַעֲוִירִי וּפְשָׁעֵי אֵל

זוהר תהלים

זָכַר רַחֲמֶיךָ ה' וַחֲסָדֶיךָ בִּי מֵעוֹלָם הַמָּה (כה, ו): [זוהר בראשית פ'
בראשית (דף טז.)] רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר, מֵעוֹלָם מִמֶּשׁ הָיוּ, וּמֵעוֹלָם
שְׁלַמְטָה לָקַח אוֹתָם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר [זוה ה'ו,
וגברים גבורים של צד הרע היו, שכתוב אנשי שם, ולא כתוב אנשי השם, אלא
אנשי שם, כמו זה כתוב] זָכַר רַחֲמֶיךָ ה' וַחֲסָדֶיךָ בִּי מֵעוֹלָם
הַמָּה. מֵעוֹלָם וְדָאִי. וּמֵעוֹלָם שְׁלַמְטָה לָקַח אוֹתָם הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא. וְהֵם אָבוֹת רְאוּשׁוֹנִים לְהָיוֹת מְרַכְּבָה קְדוּשָׁה
לְמַעַלָּה. גַּם כָּאֵן הַמָּה הַגְּבֻרִים אֲשֶׁר מֵעוֹלָם. מֵעוֹלָם וְדָאִי
לָקַח אוֹתָם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מֵעוֹלָם [ומהו?]
זו מִטְּתוֹ שֶׁלְשִׁלְמָה, שֶׁכְּתוּב (שיר ג) שְׁשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ.
רַבִּי אֲחָא אָמַר, כָּלֵם נִקְרְאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים [שהרי עדין לא התבשמה].

זָכַר רַחֲמֶיךָ ה' וַחֲסָדֶיךָ בִּי מֵעוֹלָם הַמָּה – בְּזָכוֹת אַבְרָהָם
וַיַּעֲקֹב

זָכַר רַחֲמֶיךָ ה' וַחֲסָדֶיךָ בִּי מֵעוֹלָם הַמָּה (כה, ו): [זוהר ויקרא פ'
שמייני (דף ל"ח.)] כְּתוּב (תהלים כה) זָכַר רַחֲמֶיךָ ה' וַחֲסָדֶיךָ בִּי
מֵעוֹלָם הַמָּה. זָכַר רַחֲמֶיךָ – זֶה יַעֲקֹב. וַחֲסָדֶיךָ – זֶה אַבְרָהָם.
כִּי מֵעוֹלָם הַמָּה, וּמֵעוֹלָם נִטַּל אוֹתָם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַעֲלָה
אוֹתָם לְמַעַלָּה, וְעָשָׂה מֵהֶם מְרַכְּבָה קְדוּשָׁה לְהִגָּן עַל הָעוֹלָם.
וּמִשׁוּם שֶׁהָיוּ מֵעוֹלָם, הוּא זָכַר אוֹתָם לְהִגָּן וּלְרַחֵם עַל
הָעוֹלָם. כְּמוֹ כֵּן נוֹטַל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הַצַּדִּיקִים מִן

תִּזְכֹּר בְּחֶסֶדְךָ זָכָר לִי אֶתְּהָ לְמַעַן מוֹכֵךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ :
 ח מִטוֹב וַיֵּשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַל כֵּן יוֹרֵה חַטָּאִים בְּדַרְךְךָ :
 ט יִדְרֶךְ עֲנָוִים בְּמִשְׁפָּט וַיְלַמֵּד עֲנָוִים דְּרָבוֹ : י כָּל אֲרָחוֹת
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ חֶסֶד וְאֱמֶת לְנַצְרֵי בְרִיתוֹ וְעֵדוּתָיו : יא לְמַעַן

— זוהר תהלים —

העולם ומעלה אותם למעלה, כדי להגן על העולם.

ואם תאמר, למה לא נזכר כאן יצחק? אלא נשארו להפריע מאותם שמציקים לבניו. זהו שכתוב (שם פ) עוררה את גבורתך. וכתוב (ישעיה מב) ה' כגבור יצא כאיש מלחמות יעיר קנאה וגו'. וזהו יצחק שהסתלק מכאן. רבי חייא אומר, זכור רחמיך ה' וחסדיך - אלו הם יעקב ואברהם, שצריכים אותם להגן עלינו. אבל יצחק עומד כדי לעשות קרבות, ומשום כך לא צריכים אותו עמם.

דבר אחר כי מעולם המה, שכשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, נטל את יצחק וקים בו את העולם. ראה שלא יכול לעמד לבדו, נטל את אברהם והעמיד בו את העולם. זהו שכתוב (בראשית מב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, אל תקרי בהבראם אלא באברהם. ראה שצריכים יותר קיום, לקח את יעקב ושתף אותו עם יצחק, וקים את העולם. זהו שכתוב ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים. ועל זה באברהם ויעקב התקים העולם. ומשום כך - כי מעולם המה.

שְׁמַחַת יְהוָה וְסִלְחַת לְעוֹנֵי כִּי רַב הוּא: יב מִי זֶה
הָאִישׁ יֵרָא יְהוָה יוֹרְנוּ בְּדַרְךְ יִבְחָר: יג נַפְשׁוֹ
בְּטוֹב תָּלֵן וְזָרְעוּ יִרְשׁ אֶרֶץ: יד סוּד יְהוָה
לִירְאָיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם: טו עֵינֵי תָמִיד אֵל יְהוָה
זוהר תהלים

סוד העליון של התורה - הוי אומר זו אות ברית קדש

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם (כה, יד): זוהר בראשית פ' ויחי
(דף רל"ו:) בסודם אל תבא נפשי וגו'. רבי אבא פתח
ואמר, (תהלים כה) סוד ה' ליראיו וגו'. סוד ה' ליראיו - הסוד
העליון של התורה לא נתן הקדוש ברוך הוא אלא לאותם
יראי חטא, ומי שהם יראי חטא, מתגלה להם סוד עליון של
תורה. ומיהו סוד העליון של התורה? הוי אומר זו אות ברית
קדש, שנקראת סוד ה' ברית קדש. שמעון ולוי הטריחו
עצמם על סוד זה באנשי שכם שימולו עצמם ויקבלו עליהם
סוד זה, והפסוק מעיד שבמרמה. ועוד, במעשה זמרי בן
סלוא שפסל את הסוד הזה. ויעקב אומר, בסודם אל תבא
נפשי. מי זו נפשי? זו נפש שנכנסת ונאחזת בברית העליונה
למעלה, ונקראת נפש צרור החיים.

בשם קדוש של שם ארבעים ושתיים (מ"ב) אותיות נברא העולם

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם (כה, יד): זוהר שמות פ' פקודי (דף
רל"ז:) פתח רבי יהודה אחריו ואמר, (תהלים כה) סוד ה'
ליראיו ובריתו להודיעם. פסוק זה הרי פשוט, אבל סוד ה'
ליראיו - אותו סוד עליון שעומד בגניזות, (שהוא סתום

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וגנוז) לא עומד אלא ליראיו, שהם יראים מהקדוש ברוך הוא תמיד, והם ראויים לאותם סודות עליונים, ושיהיו אותם סודות עליונים בגניזות ובנסתר פראוי, משום שהם סודות עליונים. אבל ובירתו להודיעם - הסוד שהוא עומד בכרית הקדש, להודיעם, משום שהוא מקום שעומד להגלות ולדעת.

ועוד, סוד ה' ליראיו - שהם סודות העומדים ביראה, ואותם יראי חטא יראים בהם באותם סודות עליונים. אבל ובירתו להודיעם - לדעת ולפרש דברים, משום שאותם הדברים עומדים לפרוש.

בא וראה, בארבעים ושנים אותיות נחקק העולם והתקים, וכלם עטרה של השם הקדוש. כשמצטרפות, עולות באותיות שלמעלה ויורדות למטה, מתעטרות בעטרות בארבעת צדדי העולם, ויכול להתקים. אחר כך יצאו האותיות ובראו את העולם למעלה ומטה, בעולם היחוד ובעולם הפרוד, ונקראים (שיר השירים ב) הרי בתר, הרי הפרוד שנשקים, כשצד הדרום מתחיל לקרב אליו, ואז המים שופעים, ובכח הזה שלמעלה שופע, והכל הוא בשמחה. כשהמחשבה עולה ברצון של השמחה מטמיר כל הטמירים, מגיע ושופע מתוכה זהר אחד, ומתקרבים זה בזה, והרי פרשנה. ואותן ארבעים ושנים אותיות הן סוד עליון, ובהן נברא העולם העליון והעולם התחתון, והן הקיום וסוד כל העולמות. ועל שהן סוד העולמות, כתוב סוד

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ה' לִירָאֵיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם. זֶה סוּד הָאוֹתִיּוֹת הַחֻקּוֹקוֹת בְּהֻצָּנָע, מִפְּרָשׁוֹת בַּחֻקִּיקוֹתָיו בְּגִלּוּי. כָּל אָדָם צָרִיךְ לְהִקְרִיב אוֹתוֹ בֶּן קָרְבָן לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּשִׂמְחָה, בְּרֻצּוֹן הַלֵּב, לְהִכְנִיסוֹ תַּחַת כַּנְּפֵי הַשְּׂכִינָה, וְנִחַשְׁבׁ לְפָנָי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא קָרְבָן שְׁלָם שִׁיתְקַבֵּל בְּרֻצּוֹן.

סוּד ה' לִירָאֵיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם (כה, יד): [נזוהר ויקרא 9' תזריע (דף מ"ט)]. וּבִיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמּוֹל בְּשׂוֹר עֲרֻלָּתוֹ. מִצְּוָה זוֹ לְמוֹל לְשִׂמְנָה יָמִים מִיֵּלֶת בְּרִית הַקֹּדֶשׁ. סוּד עֲלִיּוֹן, שְׁכָתוֹב (תהלים כה) סוּד ה' לִירָאֵיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם. לְמִי? לְאוֹתָם יִרְאִיו, אוֹתָם יִרְאִי חֻטָּא, שְׁהָרִי סוּד הַבְּרִית הַקָּדוֹשׁ לֹא רָאוּי לְגִלוֹת, רַק לָהֶם. וְאֵת סוּד הַבְּרִית הַקָּדוֹשׁ הָרִי פִּרְשׁוּהוּ, וְנִתְבָּאֵר בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת. וְסוּד זֶה לְשִׂמְנָה יָמִים הוּא חַיּוֹב עַל הָעוֹלָם, לְכָל הָעָם הַקָּדוֹשׁ, שְׁכָתוֹב וּבִיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמּוֹל בְּשׂוֹר עֲרֻלָּתוֹ. יוֹם הַשְּׁמִינִי - זֶהוּ אוֹת בְּרִית הַקֹּדֶשׁ, וְהוּא שְׁמִינִי לְכָל הַדְּרָגוֹת, וּמִיֵּלֶת אוֹתוֹ הַבְּרִית לְהַעֲבִיר אוֹתָהּ עֲרֻלָּה מִלְּפָנָי הַבְּרִית. שְׁהָרִי בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן שֶׁמִּתְכַּנְּסִים הָעָם הַקָּדוֹשׁ לְהַעֲבִיר אוֹתָהּ הָעֲרֻלָּה מִלְּפָנָי הַבְּרִית, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַנֵּס אֵת כָּל הַפְּמִלְיָא שְׁלוֹ וּמִתְגַּלָּה וְדָא לְהַעֲבִיר אֵת אוֹתָהּ הָעֲרֻלָּה לְמַעְלָה מִלְּפָנָי בְּרִית הַקָּדוֹשׁ. שְׁהָרִי כָּל הַמַּעֲשִׂים שִׁישְׂרָאֵל עוֹשִׂים לְמַטָּה, מְעוֹרְרִים מַעֲשֵׂה לְמַעְלָה. וּבְאוֹתוֹ זְמַן נִדְחִית אוֹתָהּ הָעֲרֻלָּה מִכָּל הָעָם הַקָּדוֹשׁ לְמַעְלָה, וּמִתְקִינִים לְאוֹתָהּ הָעֲרֻלָּה כְּלִי אֶחָד עִם עֶפֶר לְהַשְׂרוֹת אוֹתָהּ הָעֲרֻלָּה בְּתוֹכוֹ, בְּסוּד הַכְּתוּב (ישעיה סה) וְנִחַשׁ עֶפֶר לְחִמּוֹ. (בראשית א) וְעֶפֶר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ. מִכָּאן שְׁלֹא צָרִיךְ לְנַהֵג בְּזִיוֹן בְּמְקוֹם

תִּזְדָּה וּלְסַפֵּר כָּל נִפְלְאוֹתֶיךָ: ה יְהוָה יְהוָה אֱתָבְתִּי
 מֵעֶזְרִי בֵּיתְךָ וּמִקְוִי מִשָּׁבַע כְּבוֹדְךָ: ט אֵל תִּאֲסַף עִם
 חַטָּאִים נַפְשִׁי וְעַם אֲנָשֵׁי דָמִים חַיִּי: י אֲשֶׁר בִּידֵיךָם
 זָמָה וַיִּמְיָנֵם מְלֹאָה שָׁחַד: יא וְאֲנִי בְּתַמִּי אֵלֶיךָ פָּדַנִי
 וְחַנּוּנִי: יב רַגְלֵי עֲמֻדָה בְּמִישׁוֹר בְּמִקְהָלִים אֲבָרְךָ
 יְהוָה יְהוָה:

— זוהר תהלים —

ממנו, שורה רוח טמא על אותו הגוף ונטמא, וכאשר הנשמה חוזרת אל הגוף, נתבטל זוהם ההוא, והרי אמרו שידינו של האדם זוהם הטמא נשאר בהם, ולכן אל יעביר ידיו על עיניו, לפי שאותו רוח טמא שורה על ידיו, עד שירחץ אותן, וכאשר נוטל ידיו כראוי, אז נתקדש ונקרא קדוש. אופן הנטילה. ואיך צריך להתקדש, נצרך כלי אחד למטה, וכלי אחד למעלה, כדי שיתקדש מהכלי שלמעלה, והכלי שלמטה שינתן זוהם הטמא בו, כלי זה לקבל הטומאה וזה להתקדש ממנו, זה ברוך וזה ארור, וצריך להזהר שאותן מים טמא אל ישפכם בבית, שלא יקרב אליהם איש, כיון שבהם מתאספים הצד של טומאה, ויכול לקבל נזק מאותן מים טמאים, ועד שיעביר הזוהם מן ידיו לא יברך וזה נתבאר, ולפיכך האדם טרם שיקדש ידיו בבקר נקרא טמא, וכיון שנתקדש נקרא טהור, ולפיכך אל יטול ידיו אלא מן יד שנטהרה תחלה, ככתוב: "וְהִזָּה הִטָּהַר עַל הַטָּמֵא" (במדבר יט, יט), זה נקרא טהור וזה נקרא טמא. מים המאררים האלו היכן צריכים

כז א לְדוֹד יְהוָה אֹרֵי וַיִּשְׁעֵי מִמִּי אִירָא יְהוָה
 מְעוֹז חַיִּי מִמִּי אֶפְחָד: ב בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים

— שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים —

לחיות רעות

ה' אורי וישעי וגו' (כז, א): [שימוש תהלים לפרק כו]. אי בעית למכבש בעירא אמור הני פסוקים באודנה והיא מתכבשת.

— זוהר תהלים —

העוסק והמקבל עליו עול התורה שמור הוא בעולם הזה ולעוה"ב ומבטל כל המזיקים והדינים מן העולם

לְדוֹד ה' אֹרֵי וַיִּשְׁעֵי מִמִּי אִירָע ה' מְעוֹז חַיִּי מִמִּי אֶפְחָד (כו, א): [זוהר בראשית פ' ויחי (דף רמב):] דְּבַר אַחַר יִשְׁשַׁכָּר חָמור

גַּרְם רֵבִץ וְגו' - פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים כז) לְדוֹד ה' אֹרֵי וַיִּשְׁעֵי מִמִּי אִירָע ה' מְעוֹז חַיִּי מִמִּי אֶפְחָד. כִּמָּה חֲבִיבִים הֵם דְּבָרֵי הַתּוֹרָה, כִּמָּה חֲבִיבִים אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה לְפָנַי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁכָּל מִי שְׁמִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, לֹא פוֹחַד מִפְּגְעֵי הָעוֹלָם, שְׁמור הוּא לְמַעֲלָה, שְׁמור הוּא לְמַטָּה. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁכוּפַת כָּל פְּגְעֵי הָעוֹלָם וּמוֹרִיד אוֹתָם לְעַמְּק תְּהוֹם רַבָּה.

בא ראה, בשעה שנכנס הלילה, הפתחים נסתמים, וכלבים וחרמרים שורים ומשוטטים בעולם, ונתנת רשות להשחית, וכל בני העולם ישנים במטותיהם, ונשמות הצדיקים עולות להתענג למעלה. כשמתעוררת רוח צפון ונחלק הלילה, התעוררות קדשה מתעוררת בעולם, וזה נאמר

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בכמה מקומות. אשרי חלקו של אותו אדם שעומד באותה שעה ומשתדל בתורה. כִּינן שהוא פותח בתורה, את כל אותם המינים הרעים הוא מכניס לנֶקֶב תהום רבה, וכופת את החמור, ומורידו בשרים שפתח העפר של זהמת הקשר. משום כך יששכר, שהשתדלותו בתורה, כופת את החמור ומוריד אותו מאותו גרם המעלות, שהוא עולה להזיק לעולם, ושם מדורו בין המשפּתים, בין זהמת השרים שבעפר.

בא ראה מה כתוב, וירא מנחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבל ויהי למס עבד. וירא מנחה כי טוב - זו תורה שבכתב. ואת הארץ כי נעמה - זו תורה שבעל פה. ויט שכמו לסבל - לסבל על התורה ולדבק בה ימים ולילות. ויהי למס עבד - להיות עובד את הקדוש ברוך הוא ולדבק בו ולהתיש את עצמו בה. רבי שמעון רבי יוסי ורבי חייא היו הולכים מהגליל העליון לטבריה. אמר רבי שמעון, גלף ונשתדל בתורה, שכל מי שיודע להשתדל בתורה ולא משתדל - מתחייב בנפשו, ולא עוד, אלא נותנים עליו על הארץ ושעבוד רע, שכתוב ביששכר ויט שכמו לסבל. מה זה ויט? סטה, כמו שנאמר (שמואל א ח) ויטו אחרי הבצע. מי שסוטה דרכו ועצמו שלא לסבל על תורה, מיד ויהי למס עבד.

כִּינן שהקב"ה אוהב באדם לא יפחד באותו עולם מפל בעלי הדינים לְדוֹד ה' אורי וישעי ממי אירע ה' מעוז חיי ממי אפחד וכו'

לֹאכַל אֶת בְּשָׂרִי צָרִי וְאֵיבִי לִי הֵמָּה כְּשֶׁלּוֹ וְנִפְלוּ: ג אִם
 תַּחֲנֶנָּה עָלַי מִחֲנָנָה לֹא יִירָא לְבִי אִם תִּקּוּם עָלַי מִלַּחֲמָה
 בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ: ד אַחַת שְׁאַלְתִּי מֵאֵת יְהוָה: ^{אֲחַת}
 אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבִתִּי בְּבֵית יְהוָה: ^{אֲחַת} כָּל יְמֵי חַיִּי

— זוהר תהלים —

(כו, א): [זוהר במדבר 9' במדבר (דף ק"ט.ט.)] פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים כז)
 ה' אֹרֵי וְיִשְׁעֵי מִמִּי אֵירָא וְגו'. ה' אֹרֵי וְיִשְׁעֵי, כִּינּוּן
 שְׂאֵדָם הַסֵּתֶכֶל (נאחז) בְּאוֹר שְׁלֹמֶעֱלָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 מְאִיר עָלָיו, לֹא פוֹחַד מֵעֲלִיוֹנִים וְתַחֲתוֹנִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאמַר
 (ישעיה ס) וְעָלֶיךָ יִזְרַח ה' וּכְבוֹדוֹ עָלֶיךָ יִרְאֶה. ה' מְעוֹז
 חַיִּי, כִּינּוּן שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹחֵז בְּאֵדָם, לֹא יִפְחַד
 בְּאוֹתוֹ עוֹלָם מְכַל בְּעַלֵּי הַדִּינִים. גַּם אֲנִי כְּמוֹ זֶה, כִּינּוּן
 שְׂאֵחֻזְתִּי בְּאֵבֶיךָ וּבֶךָ, לֹא אֶפְחַד בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם
 הָאֲחֵר.

זאת - אות הברית

אִם תַּחֲנֶנָּה עָלַי מִחֲנָנָה וְגו' (כו, א): [זוהר בראשית 9' לך לך (דף צג.ג.)]
 פֶּתַח אַחֵר וְאָמַר, כְּתוּב (תהלים כז) אִם תַּחֲנֶנָּה עָלַי מִחֲנָנָה
 וְגו'. כֶּךָ שְׁנִינוּ, בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ, מַה זֶה בְּזֹאת? זוֹ אוֹת
 הַבְּרִית הַמְזַמְנֶת תְּמִיד אֶצֶל אָדָם, וְנִרְמְזָה לְמַעְלָה. וּמִשׁוּם כֶּךָ
 נֶאמַר בְּזֹאת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב זֹאת אוֹת הַבְּרִית, זֹאת בְּרִיתִי, וְהַכֹּל
 בְּדַרְגָּה אַחַת. וְשְׁנִינוּ, זֶה וְזֹאת הֵם בְּדַרְגָּה אַחַת וְלֹא נִפְרָדִים.
 וְאִם תֹּאמַר, אִם כֶּךָ, הֲרִי שְׂאָר בְּנֵי הָאָדָם כֶּךָ, לְמַה דוֹד
 בְּלִבְדוֹ וְלֹא אַחֵר? אֵלָּא מִשׁוּם שֶׁהִיא אַחֻזָּה בּוֹ וְנִרְמְזָה בּוֹ,

לְחֻזוֹת בְּנֵעַם יְהוָה וּלְבִקֵּר בְּהִיכָלוֹ: הַ כִּי יִצְפְּנֵנִי

— זוהר תהלים —

הדָּבָר - בְּזִמְנָא שְׁלֵא תְהִי תַחַת כַּנְפֵי הַשְּׂכִינָה, א' שֶׁל זֹאת יוֹרֵד, וְהוּא מִתַּחַת לְכָל, וְעוֹלָה ה' שֶׁל זֶה אֵל וְאַנְוָהוּ מִשְׁתָּרֵב הַבַּיִת, שֶׁה"א לֹא יִכְלֶה לְדוֹר וְלַהֲיוֹת בֵּין עַמִּים נְכָרִים, שֶׁה"א קְדוּשָׁה חֲתוּכָה מִן הַשֵּׁם. ה"א אֶלֶף: ה"א עֲדִיפָה בְּקְדוּשָׁה, א' עֲדִיפָה לְאוֹתֵיּוֹת. כְּשִׁי שׁוֹבוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְצָם, ה"א קְדוּשָׁה שֶׁהִיא חֲתוּכָה מִן הַשֵּׁם שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, תָּשׁוּב בְּזֶה וַיֵּצֵא מִנֵּינָא מִתְּקוּן.

הצדיקים שזוכים להתקשר בצרור החיים, הם זוכים לראות בכבוד העליון של המלך הקדוש

לְחֻזוֹת בְּנֵעַם ה' וּלְבִקֵּר בְּהִיכָלוֹ (כו, ד): [זוהר חלק ג' פ' חוקת (נד) קפב:] זוהר תורה] מדור הצדיקים הרבה יותר גבוה מאשר המלאכים. "לְחֻזוֹת בְּנֵעַם ה' וּלְבִקֵּר בְּהִיכָלוֹ". אמר רבי חייא, בוא וראה, הצדיקים שזוכים להתקשר בצרור החיים, הם זוכים לראות בכבוד העליון של המלך הקדוש, כמו שכתוב: "לְחֻזוֹת בְּנֵעַם ה' וּלְבִקֵּר בְּהִיכָלוֹ", והם מדורם יותר גבוה מכל אותן מלאכים הקדושים וכל המדרגות שלהם, שהרי מקום עליון ההוא (תדרה עליונה ההיא) אין זוכים העליונים והתחתונים לראותו, זהו שכתוב: "עֵינַי לֹא רָאִיתָ אֱלֹהִים וְזִלְתָּ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לוֹ" (ישעיהו סד, ג). מי שאינו זוכה כל כך

זיו הזוהר

לז. זה עולם הבינה.

בְּסִבָּה בְּיוֹם רָעָה יִסְתַּרְנִי בְּסִתְרֵי אֲהָלוֹ בְּצוּר יְרוּמָמְנֵי:
וְעֵתָה יְרוֹם רֵאשִׁי עַל אֵיבֵי סְבִיבוֹתַי וְאֲזַבְּחָה בְּאֲהָלוֹ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יש לו מקום בגן עדן של מטה. ואותן שאין זוכים לעלות כל כך, יש להם מקום למטה כפי דרכיהם, והם אינם זוכים למקום ההוא, ולראות כמו שרואים אותן הצדיקים שהם למעלה, ואלה עומדים בקיום העדן למטה ולא יותר. הצדיקים בגן עדן שלמטה נהנים מזיו השכינה. ואם תשאל איזהו עדן שלמטה, אלא זה עדן שנקרא חכמה שלמטה, והוא עומד על הגן שבארץ, והשגחת אותו העדן עליו, ואלה עומדים בגן הזה, ונהנים מאותו העדן. גן עדן שלמטה בלשון נקבה שלמעלה בלשון זכר. מה בין העדן שלמטה לשלמעלה, כיתרון האור מן החשך, עדן שלמטה נקרא עדנה בלשון נקבה, עדן העליון נקרא עדן בלשון זכר, עליו כתוב: "עֵינַי לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זִוְלָתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְכֶּה לּוֹ".

כְּדִי לְהַעֲבִיר אֶת הַדִּין מִן הָעוֹלָם. אֲשִׁירָה וְאֲזַמְּרָה - לְהוֹדוֹת
וּלְשַׁבַּח לְקַבֵּ"ה לְלֵא הַפֶּסֶק לְעוֹלָם

וְעֵתָה יְרוֹם רֵאשִׁי עַל אֵיבֵי סְבִיבוֹתַי וְאֲזַבְּחָה בְּאֲהָלוֹ זְבַחִי
תְּרוּעָה אֲשִׁירָה וְאֲזַמְּרָה לְה' (כג, ו). נזוהר בראשית פ' מקץ
(דף קצח.ג.) וְיוֹסֵף הוּא הַשְּׁלִיט עַל הָאָרֶץ וְגו'. רַבִּי יִיסָא פָּתַח
וְאָמַר, (תהלים כז) וְעֵתָה יְרוֹם רֵאשִׁי עַל אֵיבֵי סְבִיבוֹתַי וְאֲזַבְּחָה
בְּאֲהָלוֹ זְבַחִי תְּרוּעָה אֲשִׁירָה וְאֲזַמְּרָה לְה'. בֵּא רְאֵה,
כְּשֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְתַרְצֵה מֵהָאָדָם, הוּא זוֹקֵף אוֹתוֹ עַל

— זוהר תהלים —

כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם וְעוֹשֵׂה אוֹתוֹ הָרֹאשׁ שֶׁל הַכֹּל, וְכָל שׁוֹנְאָיו
 נִכְנָעִים תַּחְתָּיו. אֵת דְּוֹד הַמֶּלֶךְ שָׁנְאוּ אַחֲיו, דָּחוּ אוֹתוֹ מֵהֶם -
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָרִים אוֹתוֹ עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. בָּא חֲמִיו -
 בָּרַח מִלְּפָנָיו, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָרִים אוֹתוֹ עַל כָּל מַלְכוּתוֹ,
 וְכֹלָם הָיוּ כּוֹרְעִים וְסוֹגְדִים לְפָנָיו. וְאֵת יוֹסֵף דָּחוּ אַחֲיו, אַחַר
 כֵּן כָּלָם כָּרְעוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְפָנָיו, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וַיָּבֹאוּ אֲחֵי יוֹסֵף
 וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ אַפְּסִים אֲרָצָה.

דְּבַר אַחַר, וְעַתָּה יְרוּם רֹאשִׁי - מַה זֶה וְעַתָּה? כִּמּוֹ וְאֵתָה. רַבִּי
 יְהוּדָה אָמַר, הִנֵּה נִתְבָּאֵר, עַתָּה שְׁהִיא הַדְּרָגָה הָעֲלִיּוֹנָה.
 וּמִי הִיא אוֹתָהּ הָעֵת? זוֹ ה"א, וְנִקְרְאתָ עֵתָה. וְעַתָּה - זֶה הוּא
 וּבֵית דִּינּוֹ. יְרוּם רֹאשִׁי - לְהָרִים אוֹתָהּ בְּכַבּוּד וּמַלְכוּת. עַל
 אִיבֵי סְבִיבוֹתֵי - אֵלּוֹ שְׁאָר מַלְכֵי הָאָרֶץ. וְאִזְבַּחַהּ בְּאֵהָלוֹ - זוֹ
 יְרוּשָׁלַיִם. בְּאֵהָלוֹ - זֶה אֵהָל מוֹעֵד. זְבַחֵי תְרוּעָה - שֵׁיִשְׁמַע כָּל
 הָעוֹלָם. אֲשִׁירָה וְאִזְמְרָה - מֵאוֹתוֹ צַד שְׁהִיא הַתְרוּעָה. שְׁהִרֵי
 מִשָּׁם, מֵהֵצֵד שֶׁל הַתְרוּעָה, בְּאֵה הַשִּׁירָה וְהַתְּשַׁבַּחַת. דְּבַר אַחַר
 וְעַתָּה יְרוּם רֹאשִׁי - זוֹ כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. עַל אִיבֵי סְבִיבוֹתֵי - זֶה
 עָשׂוּ וְכָל הַשָּׂרִים שָׁלוּ. וְאִזְבַּחַהּ בְּאֵהָלוֹ - אֵלּוֹ יִשְׂרָאֵל. זְבַחֵי
 תְרוּעָה - שֶׁכְּתוּב (שם נא) זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נְשַׁבְּרָה, כְּדִי
 לְהַעֲבִיר אֵת הַדִּין מִן הָעוֹלָם. אֲשִׁירָה וְאִזְמְרָה - לְהוֹדוֹת
 וּלְשַׁבַּח לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֵאלֹהֵי הַפֶּסֶק לְעוֹלָם.

דְּבַר אַחַר, וְעַתָּה יְרוּם רֹאשִׁי - בְּכֹל, יִצְרָ טוֹב עַל יִצְרָ רָע,
 שֶׁכְּתוּב עַל אִיבֵי סְבִיבוֹתֵי, זֶה הַיִּצְרָ הָרָע שֶׁהוּא סְבִיב

זְבַחִי תְרוּעָה אֲשִׁירָה וְאִזְמֶרְהָ לַיהוָה ־ זֶשְׁמַע
 יְהוָה ־ קוֹלִי אֶקְרָא וְחַנּוּנִי וְעֲנִנִי ־ ח לְךָ אָמַר לְבִי
 בְּקִשׁוֹ פָנָי אֶת פְּנֵיךָ יְהוָה ־ אֲבַקֵּשׁ ־ ט אֵל תִּסְתַּר
 פְּנֵיךָ מִמֶּנִּי אֵל תֵּט בְּאֶף עֲבָדְךָ עֲזַרְתִּי חַיִּית אֵל תִּטְשֵׁנִי

— זוהר תהלים —

הָאָדָם, וְהוּא שׁוֹנֵא אוֹתוֹ בְּכָל. וְאִזְבַּחָהּ בְּאֵהָלוֹ זְבַחִי תְרוּעָה
 - זוּ הַתּוֹרָה שְׁנִתְּנָה מִצַּד הָאֵשׁ, כְּפִתּוּב (דְּבָרִים לג) מִיְמִינוֹ אֵשׁ
 דָּת לְמוֹ. שְׁהָרִי בְּשִׁבִיל הַתּוֹרָה יְרוּם רֵאשׁוֹ [של האדם] וְנִשְׁבָּרִים
 כָּל שׁוֹנְאָיו לְפָנָיו, כְּפִתּוּב (תהלים יח) תִּכְרִיעַ קַמִּי תַחְתָּי.

דְּבַר אַחֵר, וְעֵתָה יְרוּם רֵאשִׁי - לְהַפְּלִל עִם הָאֲבוֹת, שְׁהָרִי דָּוִד
 הַמְּלֹךְ יֵשׁ לוֹ לְהִדְבֵּק עִם הָאֲבוֹת, וְאִזּוֹ יִתְרוּמֵם וְיַעֲלֶה
 לְמַעְלָה, וְהוּא בְּקִשָּׁר אֶחָד עִמָּם. עַל אִיבֵי סְבִיבוֹתַי - אֵלוֹ הֵם
 שְׂבָצָד הַשְּׂמָאֵל, כָּלֵם בְּעֲלֵי הַדִּינִים שְׂמֵתְכֹנְנִים לַחֲבַל, וְאִזּוֹ
 הַשְּׂמֵשׁ מִתְּחַבֵּר לְלִבָּנָה, וְהַכֵּל הוּא אֶחָד.

רְאוּי הוּא דָּוִד הַמְּלֹךְ לִזְמוֹר שִׁירָה בְּשִׁבִיל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר
 מִכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם

לְךָ אָמַר לְבִי בְּקִשׁוֹ פָנָי אֶת פְּנֵיךָ ה' אֲבַקֵּשׁ (כו, ח) : [זוהר ויקרא
 פ' אמור (דף צ"ג):] אֵלֶּה מוֹעֲדֵי ה' מִקְרָאֵי קִדְשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ
 אֹתָם בְּמוֹעֲדָם. רַבִּי יִצְחָק פִּתַּח, (תהלים כו) לְךָ אָמַר לְבִי בְּקִשׁוֹ
 פָנָי אֶת פְּנֵיךָ ה' אֲבַקֵּשׁ. אֵת הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאֵרוֹ הַחֲבָרִים בְּכִמָּה
 מְקוֹמוֹת, אֲבָל הַפְּסוּק הַזֶּה כִּף נֶאֱמַר, לְךָ אָמַר לְבִי, דָּוִד הַמְּלֹךְ
 אָמַר אֵת זֶה בְּשִׁבִיל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל כְּנֶגֶד הַמְּלֹךְ הַקָּדוֹשׁ. וְמָה

וְאֵל תַּעֲזֹבֵנִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יֵשְׁעֵי: י כִּי אָבִי וְאִמִּי עֲזָבוּנִי
 וַיְהוֹזֵאוּנִי יִאֲסֹפֵנִי: יא הוֹרֵנִי יְהוָה וְיִרְפְּקֵךְ וַיִּנְחֵנִי
 בְּאַרְצָה מִיִּשׂוֹר לְמַעַן שׁוֹרְרָי: יב אֵל תִּתְּנֵנִי בְּנַפְשׁ צָרִי
 כִּי קָמוּ בִּי עֲדֵי שָׁקֵר וַיִּפְחֵ חָמָס: יג לֹלֵא הָאֱמֻנָתִי
 לְרֵאוֹת בְּטוֹב יְהוָה וְיִרְפְּקֵךְ בְּאַרְצֵי חַיִּים: יד קְוֵה אֵל
 יְהוָה וְיִרְפְּקֵךְ חֹזֵק וַיִּאֲמֵן לְפָנֶיךָ וְקְוֵה אֵל יְהוָה:

— זוהר תהלים —

אמר? לך אמר לבי, בשבילך אמר לבי לבני העולם, והזהיר אותם לבי, שהוא אחוז בו, שאת זה בשביל המלך העליון הוא אמר. בקשו פני, אלו עטרות המלך שהוא אחוז בהן, והם בו. הם שמו, והוא ושמו דבר אחד הוא. משום כך אמר דוד, את פניך ה' אבקש, כמו שנאמר (שם קה) דרשו ה' ועזו בקשו פניו תמיד. בא ראה, ראוי הוא דוד המלך לומר שיירה בשביל כנסת ישראל יותר מכל בני העולם, ולומר דברים של כנסת ישראל למלך, משום שהוא אחוז בה. דבר אחר לך אמר לבי בקשו פני - בשבילך אמר לבי לבני העולם בקשו פני, (את פניך ה' אבקש) אלו זמנים וחגים שכלם הזמין להם למקום שנקרא קדש, כדי לעטר אותם כל אחד ואחד ביומו, כל אחד ואחד בזמנו, וישאבו כלם מאותו עמק העמקים שהנחלים והמעיינות יוצאים משם. משום כך כתוב מקראי קדש, מזמנים הם לאותו מקום שנקרא קדש, להתעטר בו ולהשאב בו, כדי שיתקדשו כלם כאחד, ותמצא בהם שמחה.

ה לחודש

כט א מִזְמוֹר לְדָוִד הָבֹה לַיהוָה פְּנֵי אֱלֹהִים הָבֹה
 לַיהוָה כְּבוֹד וְעֹז: ב הָבֹה לַיהוָה
 כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְּׁתַחֲוֹה לַיהוָה בְּהַדְרַת קִדְשׁ:
 שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים

לרוח רע

הבו לה' בני אלים וגו' (כט, א): [שימוש תהלים לפרק כט]. לרוח רעה קח מים שלא ראו שמש וקח ז' שרביטין דערבה ושבעה עלין דדקל שלא עשה פרי ותן אותם בקדרה של מים ולחוש עליו י פעמים בערב ותעמיד הקדרה תחת הכוכבים בארץ ותשפוך על שער הבית במוצאי היום ושם שלו הוא ה"א. ה' מן "הבו, א' מן "יו"ד דיהוה עוז בחלוף אי"ק.

זוהר תהלים
 הַשְּׁתַחֲוֹה לַה' בְּהַדְרַת קִדְשׁ (כט, ב): [זוהר חלק א' 9' בראשית (דף כג): זוהר תורה] סדר קבלת התפלות. "הַשְּׁתַחֲוֹה לַה' בְּהַדְרַת קִדְשׁ". כאשר התפלות ובקשות של ישראל עולות, אם הן כראוי, כרוז יוצא ואומר "שְׂאוּ שְׁעָרֵי יְרֵאֲשִׁיכֶם וּגְו" (תהלים כד, ז), בשעה שהיא נפתחים שבעה היכלות ליה, היכל ראשון היכל האהבה, השני היכל היראה, השלישי היכל הרחמים, הרביעי היכל נבואה של אספקלריא המאירה,

זיו הזוהר

לח. אלו ז' היכלות של ז' הספירות: דקדק לומר תפלה בלשון יחיד, מה שאין כן תפלת הצבור ככתוב: הן אל כביר לא ימאס:

— זוהר תהלים —

החמישי היכל נבואה של אספקלריא שאינה מאירה, הששי היכל צדי"ק, השביעי היכל דין צדק, ועליהם נאמר "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים" (בראשית א, א), "בְּרֵאשִׁית" בר"א שי"ת, אלהים זה היכל השביעי, והם ז' היכלות למטה וז' היכלות למעלה, וכנגדם ז' קולות של הבו לה', וי"ח אזכרות של הבו לה' שבהם יעוף הקדוש ברוך הוא בי"ח העולמות ברכב אלהים רבותים אלפי שנאן, שהם י"ח אלפים רבבות עולמות. תפלה כראוי בכוונה. ויש כמה נוטרי שערים ונוטרי היכלות שמקבלים התפלות, וכל תפלה אינה נכנסת אלא במדה ובמשקל, ואין מקבלים תפלה שיש בה מום כמו שכתוב: "כֹּל אֲשֶׁר בּוֹ מוּם לֹא תִקְרְבוּ" (ויקרא כב, כ), וכי יש תפלה שיש בה מום, כך הוא, זאת התפלה העולה פגומה בלי מחשבה ובבלבול הדעת, כל שכן אם טעה בה, ולפיכך נאמר בתפלה "מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה' וְגו'".

הַשֵּׁתִּחוּ לַה' בְּהִדְרֵת קִדְשׁ (כט, ב): [נתיקוני זוהר תקונא עשרין, וחד ועשרין (דף מז ע"א). זוהר תורה] הקולות נגד שם מ"ב. ועוד אלו ז' קולות של הבו לה', הם מוסבים על ז' השמות של אב"ג ית"ץ וכו', והם ז' הספירות, "קול ה' על הַמִּים" זה חסד, והוא אב"ג ית"ץ ששם המים של תורה, "קול ה' בַּפֶּחַ" זה קר"ע שט"ן וזו גבורה, "קול ה' בְּהִדְרֵת" נג"ד יכ"ש וזה תפארת, כמו שכתוב: "וּכְסָאוֹ כְּשֶׁמֶ"שׁ נִגְדִי"י" (תהלים פט, לד), ובו נאמר למשה "נִגְדִי כָּל עֲמֻךָ אֶעֱשֶׂה נִפְלְאוֹת" (שמות לד, י), "קול ה' שָׁבַר אַרְזִים" זה בט"ר צת"ג וזה נצח, "קול ה' חֲצַב לְהַבֹּת אֵשׁ" זה חק"ב טנ"ע וזה

ג קול יְהוָה עַל הַמַּיִם אֵל הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה
 עַל מַיִם רַבִּים: ד קול יְהוָה בַּבַּח קול

— זוהר תהלים —

הוד, "קול ה' יחיל מדבר" זה יג"ל פז"ק שהוא יסוד הר סיני,
 "קול ה' יחולל אילות" זה שק"ו צי"ת וזו מלכות.

קול ה' על מים רבים – הינו מְמַנָּה על שלוח מים רבים

קול ה' על המים אל הכבוד הרעים ה' על מים רבים (כמ, א):

[זוהר בראשית 9' בראשית (ד 9 לא)] רבי אלעזר קפץ בתחלה
 ודרש, (שם כט) קול ה' על המים אל הכבוד הרעים ה' על מים
 רבים. קול ה' – זה קול עליון שממנה על המים ששופעים
 מדרגה לדרגה עד שמתכנסים למקום אחד בכנוס אחד. אותו
 קול עליון שולח את אותם המים בדרכס, כל אחד ואחד כפי
 דרכו. כמו בעל הגן הזה שממנה על מים לשלחם לכל מקום
 ומקום כראוי לו, כך קול ה' ממנה על המים. אל הכבוד
 הרעים – כמו שנאמר (איוב כו) ורעים גבורותיו מי יתבונן. זה צד
 שבא מגבורה ויוצא ממנו. דבר אחר אל הכבוד הרעים – זה
 הימין שיוצאת ממנו שמאל. ה' על מים רבים – ה' זה חכמה
 עליונה שנקראת יו"ד. על מים רבים – על אותו עמק נסתר
 שיוצא ממנו, כמו שנאמר (תהלים עז) ושבילך במים רבים.

שְׁלֹשָׁה דְבָרִים הִלְלוּ אֵינֶם בְּאֵיִם לְעוֹלָם אֶלָּא בְּקוֹלוֹת – חֲתִיה,
 גְּשָׁמִים, תַּחֲתֵית הַמַּתִּים

קול ה' על המים (כמ, א): [זוהר בראשית 9' וירא (ד 9 קיח): מדרש הנעלם]

— זוהר תהלים —

שָׁנוּ רַבּוּתֵינוּ, שְׁלֹשָׁה דְבָרִים הִלְלוּ אֵינָם בְּאִים לְעוֹלָם אֶלָּא בְּקוֹלוֹת: קוֹל חֲזִיה, שְׁכָתוּב (בראשית ג) בְּעֶצֶב תִּלְדִּי בָנִים, וְכָתוּב (שם ל) וַיִּשְׁמַע אֱלֹהֵי אֱלֹהִים. קוֹל גְּשָׁמִים, שְׁכָתוּב (תהלים כט) קוֹל ה' עַל הַמַּיִם, וְכָתוּב (מלכים א יח) כִּי קוֹל הַמּוֹן הַגְּשָׁם. קוֹל תַּחֲזִית הַמַּתִּים, שְׁכָתוּב (ישעיה מ) קוֹל קוֹרָא בַּמַּדְבָּר. מַה צָּרִיךְ כָּאן קוֹל בַּמַּדְבָּר אֶלָּא? אָמַר רַבִּי זְרִיקָא, אֵלּוּ אוֹתָם קוֹלוֹת לְעוֹרֵר מִתֵּי מַדְבָּר. וּמַכָּאן שֶׁהוּא הַדִּין לְכָל הָעוֹלָם. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, הֲרֵי שָׁנִינוּ, כְּשֶׁנִּכְנַס אָדָם לְקָבֵר, נִכְנַס בְּקוֹלוֹת. כְּשֶׁיִּקְוָמוּ בְּתַחֲזִית הַמַּתִּים אֵינּוּ דִין שֶׁיִּקְוָמוּ בְּקוֹלֵי קוֹלוֹת? אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב, עֲתִידָה בֵּת קוֹל לְהִיּוֹת מִתְּפוּצָצָת בְּבֵתֵי קְבָרוֹת וְאוֹמְרָת: (ישעיה כו) הִקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שְׁכֵנֵי עֶפְרַי. וְעֲתִידִים לְחִיּוֹת בְּטַל שֶׁל אֹר גָּדוֹל שֶׁל מַעְלָה, שְׁכָתוּב (שם) כִּי טַל אֹרוֹת טִלְךָ וְאַרְץ רַפְּאִים תְּפִיל. אָמֵן כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן.

בְּשִׁבְעָה קוֹלוֹת נִתְּנָה תוֹרָה וְרָאוּ אוֹתָם קוֹלוֹת

קוֹל ה' עַל הַמַּיִם וְכו' (כט, ג-ט): [זוהר שמות פ' יתרו דף פ"ב. השלמה מההשמות (סימן א)] (שמות כ) וְכָל הָעָם רָאִים אֶת הַקּוֹלוֹת וְאֵת הַלְּפִידִם. וְכִי רוֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת? אֶלָּא וְכָל הָעָם רָאִים אֶת הַקּוֹלוֹת, אוֹתָם קוֹלוֹת שְׁנֵאמַר (תהילים כט) קוֹל יי עַל הַמַּיִם אֵל הַכְּבוֹד הִרְעִים. קוֹל יי בְּפִתָּח. וְאוֹמַר (ישעיה י) בְּכַח יְדֵי עֲשִׂיתִי. וְאוֹמַר (שם מח) אֵף יְדֵי יִסְדָּה אֶרֶץ. (תהלים כט) קוֹל ה' בְּהַדָּר. וְאוֹמַר (שם קיא) הוֹד וְהַדָּר פָּעֵלוּ וְצַדִּיקָתוֹ. (שם כט) קוֹל יי שֶׁבַר אֲרוֹזִים, זֶה קֶשֶׁת שֶׁמִּשְׁבַּרְתָּ עֲצֵי אֲרוֹזִים וְעֲצֵי בְרוֹשִׁים.

— זוהר תהלים —

(שם) קול יי חצב להבות אש, זה שעושה שלום בין האש ובין המים, שחוצב כח האש ומונע אותו מללחך המים גם מונע מלכבותו. (שם) קול יי יחיל מדבר, שנאמר (שם יח) ועשה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם. יותר מן המדבר. (שם כט) קול יי יחולל אילות ויחשף יערות ובהיכלו פלו אמר כבוד, שכתוב (שיר השירים ב) השבעתי אתכם בנות ירושלם בצבאות או באילות השדה. הא למדת שבשבע קולות נתנה התורה, ובכלם נגלה עליהם אדון העולם וראום, והינו שכתוב (שמות ב) וכל העם ראים את הקולות.

הושענא רבה ביום זה נמסרים כל הפתקאות והדינים בטלים קול ה' על המים וכו' (כט, ג-ט): [זוהר ויקרא פ' צו (דף ל"א):] ככתוב, (תהלים כט) קול ה' על המים אל הכבוד. אמר רבי יוסי, זה אברהם. קול ה' בכח - זה יצחק. קול ה' בהדר - זה יעקב. קול ה' שבר ארזים - זה נצח. קול ה' חצב להבות אש - זה הוד. קול ה' יחיל מדבר - זה צדיק. קול ה' יחולל אילות - זה צדק. וכלם גדלים על הים (המים) ונשקים במים כדי לגדל. זהו שכתוב (בראשית) ונהר יצא מעדן להשקות את הגן. וכל אלה מעוררים ברכות לעולם מאותה ההשקאה שכלם משקים.

בא ראה, שבעת הקולות הללו תלויים בדבור הפה בשאר ימות השנה, ועכשו אין תלויים אלא במעשה, ואנו צריכים מעשה, ולא דבור, משום שבזמן הזה מברך את כל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

השָׁנָה. בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁל הַחֹג, הוּא סִיּוּם הַדִּין שֶׁל הָעוֹלָם, וְהַפְתָּקִים יוֹצְאִים מִבֵּית הַמֶּלֶךְ, וְהַגְּבוּרוֹת מִתְעוֹרְרוֹת וּמִסְתַּיְמוֹת בַּיּוֹם הַזֶּה, וְעַרְבֵי נַחַל (תְּלוּיִים) בָּהֶם. וְצָרִיכִים לְעוֹרֵר גְּבוּרוֹת לַמַּיִם, וְלַהֲקִיף שְׁבַע פְּעָמִים כְּדֵי לְרוֹוֹת אֶת הַמְּזֻבַּח הַזֶּה מֵהַמַּיִם שֶׁל יְצַחֵק, מִשּׁוּם שֶׁהַבָּאָר הַזוֹ שֶׁל יְצַחֵק מִתְּמַלְאֵת מַיִם, וְכִשְׁמַתְּמַלְאֵת, כָּל הָעוֹלָם מִתְּבַרֵךְ בְּמַיִם. וּבַיּוֹם הַזֶּה צָרִיכִים גְּבוּרוֹת לַמַּיִם, וְלִסִּים אוֹתָהּ אַחֵר כֶּף, שֶׁהָרִי בַּיּוֹם הַזֶּה מִסְתַּיֵּם הַדִּין, וּמִשּׁוּם כֶּף צָרִיכִים לְחַבֵּט אוֹתָם בַּקֶּרֶע שְׁלֵא יִמָּצְאוּ, שֶׁהָרִי זֶהוּ יוֹם שֶׁל הַתְּעוֹרְרוֹת וְסִיּוּם. וְלִכֵּן הַתְּעוֹרְרוֹת וְסִיּוּם הוּא שְׁעוֹשִׂים בְּעַרְבֵי נַחַל.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, וַדַּאי כֶּף הוּא, וַיְפָה. וְעַרְבֵי נַחַל, מֵהַצַּד שֶׁל נַחַל יוֹצְאוֹת גְּבוּרוֹת. וּבַיּוֹם הַזֶּה מִתְעוֹרְרִים וּמִסְתַּיִמִּים. בַּיּוֹם הַזֶּה כְּתוּב, (בְּרֵאשִׁית כו) וַיֵּשֶׁב יְצַחֵק וַיַּחְפֹּר אֶת בְּאֵרֵת הַמַּיִם. בְּאֵרֵת כְּתוּב חֶסֶד. וַיֵּשֶׁב, מֵה זֶה וַיֵּשֶׁב? אֵלָּא הַיּוֹם הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַחֹדֶשׁ, רֵאשִׁית הַדִּין הִיָּה בְּכָל הָעוֹלָם, וַיְצַחֵק עוֹמֵד לְפָסָא לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם. בַּיּוֹם הַזֶּה, וַיֵּשֶׁב יְצַחֵק, לְעוֹרֵר דִּינִים וְלִסִּים דִּינִים. וַיַּחְפֹּר אֶת בְּאֵרֵת הַמַּיִם, לְהַרְיֵק גְּבוּרוֹת לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל לְעוֹרֵר אֶת הַמַּיִם, שֶׁהָרִי מִיָּם יוֹרְדִים לְעוֹלָם בְּגְבוּרוֹת. וּמִשּׁוּם שֶׁהַגְּבוּרוֹת הִלְלוּ אֵין יוֹרְדוֹת אֵלָּא בְּעַנְנִים, וַיּוֹם הַמְּעַנֵּן לֹא נָחָה רַחֵם שֶׁל עַמּוּדֵי הָעוֹלָם, רַק מִשּׁוּם שֶׁהָעוֹלָם צָרִיךְ אוֹתָם. מֵה הִטְעַם? מִשּׁוּם שֶׁהָעוֹלָם נִבְרָא בְּדִין, וְהַכֹּל כֶּף צָרִיךְ. מִשּׁוּם כֶּף הַכֹּל תְּלוּי בְּמַעֲשֵׂה. וְעַל כֵּן הַכֹּהֵן בְּמַעֲשֵׂה וּבַתְּקוּן שֶׁהוּא עוֹשֶׂה לְמַטָּה,

— זוהר תהלים —

מתעוררים עליונים ותחתונים לתקן אותם, והם מתתקנים על ידו.

אמר רבי יוסי, הרי שנינו, הערכה שדומה לשפתיים ביום הזה, ומה היא? אמר רבי חייא, אף על גב שלדרש הוא בא, כף זה ודאי. שהרי ביום הזה זה תלוי בשפתיים, ביום הזה מצוה המלך לתת פתקים לממנה, והדינים מסתימים, ונסתם לשון הרע מהעולם. ביום הראשון של החדש הוא ראשית הדין, והסיום הוא ביום הזה, והרי נתבאר.

בא ראה, ביום הזה העמים עובדי עבודה זרה משלימים ומסימים את הברכות שלהם ושורים בדין, וישראל ביום הזה מסימים את הדינים שלהם ושורים בברכות, שהרי ליום אחר עתידים להשתעשע עם המלך, לטל ממנו ברכות לכל השנה, ובאותה שמחה לא נמצאים עם המלך, רק ישראל לבדם. ומי שיושב עם המלך ונוטל אותו לבדו, כל מה שרוצה שואל, ונותן לו. ועל כן ישראל מתחילים, ועמים עובדי עבודה זרה מסימים. ועל כן כתוב, (מלאכי א) אהבתי אתכם אמר ה' וגו'.

אמר לו, הרי אני רואה את עשו בשלוה, במלכות, בכרפים עליונים, ושולט על העולם, ואתה אמרת ואשים את הריו שממה?! אמר לו, בכל מקום זה כף, כיון שהמלך הקדוש גזר גזרה ושם אותה גזרה בפתק שלו, הכתוב מעיד כמו שנעשה. ועל כן ואשים את הריו שממה, שהרי שמתי את זה

יְהוָה יְהוָה בְּתָהֳרָה: ה קול יְהוָה יְהוָה שֹׁכֵן אֲרָזִים
 וַיִּשְׁבֶּר יְהוָה יְהוָה אֶת אֲרָזֵי הַלְּבָנוֹן: ו וַיִּרְקִיעַ כָּמוֹ
 עֲגֹל לְבָנוֹן וַיִּשְׂרֵן כָּמוֹ בֶּן רֵאמִים: ז קול יְהוָה יְהוָה
 חֲצִיב לְהַבּוֹת אִישׁ: ח קול יְהוָה יְהוָה יְחִיל מְדַבֵּר יְחִיל
 יְהוָה יְהוָה מְדַבֵּר קָדָשׁ: ט קול יְהוָה יְהוָה יְחֹלֵל
 אֵילֹת וַיַּחֲשֵׁף יַעֲרֹת וּבְהִיבְלוּ בָלוּ אִמֵּר כְּבוֹד:

— זוהר תהלים —

בַּפֶּתַח שְׁלִי, וְכֵן כָּל אוֹתָן טוֹבוֹת שְׁגָזַר עַל יִשְׂרָאֵל, שְׁפָתוֹב
 (יחזקאל יז) אָנִי ה' דְּבַרְתִּי וְעָשִׂיתִי.

כָּל הָעַמּוּדִים הָעוֹלָם תְּלוּיִים עַל הַמַּיִם קוֹל ה' עַל הַמַּיִם
 קוֹל ה' עַל הַמַּיִם (כט, ג): [זוהר חדש פ' בראשית (דף ט:)] שָׁנָה רַבִּי
 שְׁמַעוֹן, עַל שְׁבַעַה עַמּוּדִים הָאֲרָץ עוֹמְדִת, שְׁנֵאמַר (משלי
 ט) חֲצָבָה עַמּוּדֶיהָ שְׁבַעַה, וְהֵם תְּלוּיִים עַל הַמַּיִם, וּכְנֻגְדָם אָמַר
 דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, שְׁבַעַה קוֹלוֹת, שְׁפָתוֹב (תהלים כט)
 קוֹל ה' עַל הַמַּיִם.

מהו קול ה' יחולל אילות

קוֹל ה' יְחֹלֵל אֵילֹת (כט, ט): [זוהר שמות פ' בא (דף ל"א:)] עַד שֶׁהָיוּ
 הוֹלְכִים, יָרַד הַלֵּילָה. אָמְרוּ, מַה נַּעֲשֶׂה? אִם נֵלֶךְ - חֲשֵׁף
 הַלֵּילָה. אִם נִשְׁב - פָּחַד הוּא. סָטוּ מֵהִדְרֵךְ וַיִּשְׁבּוּ תַּחַת אֵילָן
 אָחָד. וַיִּשְׁבּוּ וְהָיוּ אוֹמְרִים דְּבָרֵי תוֹרָה, וְלֹא יִשְׁנוּ. בַּחֲצוֹת
 הַלֵּילָה רָאוּ אֵילָה אַחַת שְׁעָבְרָה לִפְנֵיהֶם, וְהִיְתָה צוֹנַחַת

י יְהוָה לַמַּבּוּל יֵשֶׁב וַיֵּשֶׁב יְהוָה יְהוָה מֶלֶךְ

זוהר תהלים

ומרימה קולות. שָׁמְעוּ. קָמוּ רַבֵּי חֲזִיא וְרַבֵּי יוֹסִי וְהִזְדַּעְזְעוּ. שָׁמְעוּ קוֹל אֶחָד שְׁמַכְרִיז וְאוֹמֵר: מִתְעוֹרְרִים קוּמוּ! יְשָׁנִים הִתְעוֹרְרוּ! עוֹלָמוֹת הִזְדַּמְּנוּ לִפְנֵי אֲדוֹנֵכֶם! (שהרי קול יוצא שכואבת האילה של מעלה ושל מטה, שכתוב (תהלים כט) קול ה' יחולל אילות ויחשף יערות) שְׁהֲרִי אֲדוֹנֵכֶם יוֹצֵא לְגַן עֵדֶן, שֶׁהוּא הַיְכָלוֹ, לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצַּדִּיקִים, שֶׁכָּתוּב וּבְהִיכָלוֹ כָּלוּ אוֹמֵר כְּבוֹד. אָמַר רַבֵּי חֲזִיא, עֲכָשׁוּ חֲצוֹת הַלַּיְלָה מִמָּשׁ, וְקוֹל זֶה הוּא הַקּוֹל שֶׁיּוֹצֵא, וְכוֹאֲבַת הָאֵילָה שֶׁל מַעְלָה וּמִטָּה, שֶׁכָּתוּב (תהלים כט) קוֹל ה' יְחוּלֵל אֵילוֹת. אֲשֶׁרֵי חָלְקָנוּ שְׂזַכִּינוּ לְשִׁמְעַ אֶת זֶה!

קוֹל ה' יְחוּרֵל אֵילוֹת (כט, ט): [זוהר ויקרא פ' אחרי מות (דף ט"ח)]. לְמַדְנֹו, כְּתוּב קוֹל ה' יְחוּלֵל אֵילוֹת. אֵילוֹת, אֵילַת כְּתוּב חֶסֶר, זֹו אֵילוֹת הַשְּׁדָה (נ"א זו אילת השחר) (ד"א אילות השדה). אֵילוֹת הַשְּׁדָה, שְׁשָׁנִינוּ, בְּחֲצוֹת הַלַּיְלָה, בְּשַׁעַה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְגַן עֵדֶן לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצַּדִּיקִים, הַקּוֹל הַזֶּה יוֹצֵא וּמְכַאֵיב לְכָל אוֹתָן הָאֵילוֹת שֶׁסְּבִיב הַפֶּסֶא הַנִּכְבֵּד הַקְּדוֹשׁ, זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (שיר ג) שְׁשִׁים גְּבָרִים סְבִיב לָהּ. דְּבַר אַחַר יְחוּלֵל אֵילוֹת – כָּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (איוב כו) חֲלָלָה יָדוֹ נָחַשׁ בְּרִית. וַיַּחֲשֵׁף יַעֲרוֹת, כָּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמואל א יד) בַּיַּעֲרַת הַדְּבָשׁ, וְכָתוּב (שיר ה) אֶכְלֵתִי יַעֲרֵי עִם דְּבָשִׁי, וּמִיַּנִּיקָה אוֹתָם כָּמוֹ אִם שְׁמִינִיקָה אֶת הַבָּנִים.

בַּמַּבּוּל יֵשֶׁב ה' לְבַדּוֹ לְדִין

ה' לַמַּבּוּל יֵשֶׁב (כט, י): [זוהר בראשית פ' נח (דף טו)]. אָמְרוּ רַבֵּי יוֹסִי

— זוהר תהלים —

וְרַבִּי תִיַּיא, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּקִין הַדָּרֶךְ לְפָנֵינוּ. אֲשֶׁרִי
 אוֹתָם שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה. בָּאוּ וּנְשַׁקּוּהוּ. קָרָא עָלָיו רַבִּי יוֹסִי,
 (ישעיה נד) וְכָל בְּנֵיךְ לְמוֹדֵי ה' וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךְ. כְּשֶׁהִגִּיעוּ
 לְשׂוּדָה, יִשְׁבוּ. אָמַר אוֹתוֹ הָאִישׁ, מַה שׁוֹנָה שְׁכָתוּב (בראשית יט) וְה'
 הַמְטִיר עַל סֹדֶם וְעַל עַמּוֹרָה וְגו', וּמַה שׁוֹנָה בְּמִבּוּל שְׁכָתוּב אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים בְּכָל מְקוֹם, [למח] וְלֹא כְתוּב וְה' [בכל] ? אֵלֹא שְׁנִינוּ, בְּכָל
 מְקוֹם שְׁכָתוּב וְה' - הוּא וּבֵית דִּינּוּ. אֱלֹהִים סֶתֶם - דִּין לְבָדוּ. אֵלֹא
 בְּסֹדֶם נַעֲשֶׂה דִין וְלֹא לְהַשְׁמִיד עוֹלָם, וְלִכֵּן הוּא הַתְּעַרֵּב בְּדִין,
 אֲבָל בְּמִבּוּל הַשְׁמִד כָּל הָעוֹלָם וְכָל אוֹתָם שְׁנַמְצָאוּ [בלבדו] בְּעוֹלָם.
 וְאִם תֹּאמַר, [הרי] נַח וּמִי שֶׁהָיָה עִמּוֹ [נצלו הרי] נִסְתָּר מִן הָעֵינַן הָיָה,
 שְׁלֹא נִרְאָה. וְעַל זֶה כָּל מַה שְׁנַמְצָא בְּעוֹלָם הַשְׁמִיד אוֹתוֹ, וְעַל זֶה
 וְה' בְּגִלּוּי, וְלֹא הַשְׁמִיד הַכֹּל. אֱלֹהִים צָרִיךְ הַסְתָּרָה, וְצָרִיךְ [אדם]
 לְהַשְׁמַר, שֶׁהָרִי הַכֹּל מְשַׁמֵּד, וְעַל זֶה אֱלֹהִים לְבָדוּ הָיָה. וְזֶה סוּד
 (תהלים כט) ה' לְמִבּוּל יִשָּׁב. מַה זֶה יִשָּׁב ? אֵלֶּמְלֵא פְּסוּק כְּתוּב, לֹא
 יִכְלְנוּ לְאָמְרוֹ. יִשָּׁב לְבָדוּ, שְׁלֹא בָּא עִם דִּין. כְּתוּב כָּאֵן יִשָּׁב, וְכְתוּב
 שָׁם (ויקרא יג) בְּדָד יִשָּׁב לְבָדוּ.

ה' לְמִבּוּל יִשָּׁב (כט, י): [זוהר שמות פ' פקודי (דף רכ"ז:)] בֹּא
 וּרְאֵה, הָרִי אֲמַרְנוּ, כָּל ו' הוּא בְּסוּד הַרְחָמִים, וְכָל
 מְקוֹם שָׁבָא ו' בְּשֵׁם הַקְדוּשׁ, הוּא רְחָמִים, כְּמוֹ (בראשית
 יט) וְה' הַמְטִיר עַל סֹדֶם. (שם יג) וְה' אָמַר אֶל אַבְרָם.
 רְחָמִים וְדִין כְּאֶחָד. שְׁמָה שׁוֹנָה בְּמִבּוּל שְׁכָתוּב אֱלֹהִים
 בְּכָל מְקוֹם? לָמָּה לֹא כְתוּב וְה'? אֵלֹא שְׁנִינוּ, בְּכָל מְקוֹם
 שְׁכָתוּב וְה' - הוּא וּבֵית דִּינּוּ. אֱלֹהִים סֶתֶם - דִּין לְבָדוּ.

— זוהר תהלים —

אֶלָּא בְּסִדּוּם נַעֲשֶׂה דִּין, וְלֹא כְּדִי לְהַשְׁמִיד אֶת הָעוֹלָם, וּמִשּׁוּם כֶּךָ הוּא הִתְעַרַּב עִם דִּין. אֲבָל בְּמַבּוּל כָּל הָעוֹלָם הַשְׁמֵד, וְכָל אוֹתָם שְׁנַמְצָאוּ בְּעוֹלָם. וְאִם תֹּאמַר, שְׁהָרִי נַח וְכָל מַה שֶּׁעָמְדוּ נִצְלוּ - הָרִי נִסְתָּר מֵהַעֵינַי הִיָּה, שְׁלֹא נִרְאָה, וְעַל כֵּן כָּל מַה שְׁנַמְצָא בְּעוֹלָם הַשְׁמִיד אוֹתוֹ. וְעַל זֶה וְהוּ' - בְּגִלּוּי, וְלֹא הַשְׁמִיד הַכֹּל. אֱלֹהִים - נִסְתָּר, וְצָרִיךְ לְהַשְׁמֵר, שְׁהָרִי מִשְׁמִיד הַכֹּל. וְלִכֵּן אֱלֹהִים לְבַדּוֹ הִיָּה, וְסוּד זֶה - (תהלים כט) ה' לַמַּבּוּל יֵשֵׁב. מַה זֶה יֵשֵׁב? אֲלַמְּלֵא מִקְרָא כְּתוּב, לֹא יְכוּלִים לוֹמַר. יֵשֵׁב - יֵשֵׁב לְבַדּוֹ, שְׁלֹא בָּא עִם דִּין. כְּתוּב כֵּן, יֵשֵׁב, וְכְתוּב שָׁם (ויקרא יג) בְּדַד יֵשֵׁב, לְבַדּוֹ. וְסוּד לְמַדְנֵי, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִסְתָּר וְגִלּוּי. גִּלּוּי הוּא בֵּית דִּין שְׁלֵמֵטָה. נִסְתָּר הוּא הַמָּקוֹם שְׁכָל הַבְּרָכוֹת יוֹצְאוֹת מִשָּׁם. מִשּׁוּם כֶּךָ, כָּל דְּבָרֵי אָדָם שֶׁהֵם בְּנִסְתָּר, הַבְּרָכוֹת שׁוֹרֹת עָלָיו. וְכָל אוֹתָם שְׁבִגְלוּי, אוֹתוֹ מָקוֹם שֶׁל בֵּית דִּין שׁוֹרָה עָלָיו, מִשּׁוּם שֶׁהוּא מָקוֹם בְּגִלּוּי. וְהַכֹּל הוּא בְּסוּד עֲלִיּוֹן כְּמוֹ שְׁלֵמֵטָה.

מִדַּת הַדִּין הוּא גַם בֵּן רַחֲמִים

ה' לַמַּבּוּל יֵשֵׁב (כט, י): [זוהר חדש פ' נח (דף כ"ז):] אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מֵהֵן שְׁכָתוּב (תהלים כט) ה' לַמַּבּוּל יֵשֵׁב, וְכִי לְדוֹד הִיָּה לוֹמַר דְּבַר זֶה, וְכָל הָעוֹלָם יוֹדְעִים שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן וְאִזִּי וְקִדְּם? אֶלָּא, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בֹּא וִרְאֵה, בְּכָל מָקוֹם אֲתָה מוֹצֵא אֱלֹהִים מִדַּת הַדִּין, ה' מִדַּת הַרַחֲמִים. וְאִךָ עַל פִּי שְׁמַדַּת הַדִּין הִיא - מִדַּת

ל א מְזֻמָּר שִׁיר חֲנֻפֶת הַבַּיִת לְדָוִד: ב אַרְוֹמְךָ

שימוש תהלים

לכל דבר רע

מזמור שיר חנוכת וגו' (ל, א): [שימוש תהלים לפרק ל]. הוא טוב לכל דבר רע ושם שלו הוא א"ל. א' מן "ארומך, ל' מן למען יזמרך.

זוהר תהלים

בשעה שנבנה בית המקדש למוטה לא היתה שמחה לפני הקדוש ברוך הוא מיום שנברא העולם כמו ביום ההוא

"מְזֻמָּר שִׁיר חֲנֻפֶת הַבַּיִת לְדָוִד" (ל, א): [זוהר תורה; זוהר חלק ב' דף קמג.] אמר רבי יוסי בשעה שנבנה בית המקדש

למוטה לא היתה שמחה לפני הקדוש ברוך הוא מיום שנברא העולם כמו ביום ההוא, המשכן שעשה משה במדבר להוריד את השכינה לארץ, ביום ההוא משכן אחר הוקם עמו למעלה, כמו שנתבאר בהכתוב: "הִוָּקַם הַמְּשָׁכָן" (שמות מ, יז), המשכן, משכן אחר שהוקם עמו, וזה המשכן של המלאך נער מטט' ולא יותר, בית הראשון כאשר נבנה בית ראשון אחר נבנה עמו, ונתקיים בכל העולמות והאיר לכל העולמות ונמתק העולם, ונפתחו כל חלונות העליונים להאיר, ולא היתה חדוה בכל העולמות כיום ההוא, אז פתחו עליונים ותחתונים ואמרו שירה.

בית הכנסת שלמוטה עומד לעומת בית הכנסת שלמעלה

"מְזֻמָּר שִׁיר חֲנֻפֶת הַבַּיִת לְדָוִד" (ל, א): [זוהר תורה; זוהר ח"ב,

— זוהר תהלים —

רעיא מהימנא (דף נט:): מצוה לבנות מקדש למטה כדמיון בית המקדש שלמעלה, כמו שכתוב: "מִכּוֹן לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ ה'" (שמות טו, יז), שנצרך לבנות בית מקדש למטה ולהתפלל בתוכו התפלות בכל יום לעבוד לו להקדוש ברוך הוא, שהרי תפלה נקראת עבודה, ואותו בית הכנסת נצרך לבנותו ביופי רבה ולהתקינו בכל תקונים, שהרי בית הכנסת שלמטה עומד לעומת בית הכנסת שלמעלה, בית המקדש שלמטה הוא עומד כדמיון בית המקדש שלמעלה, ועומד זה לעומת זה, ובית המקדש ההוא כל תיקוניו וכל עבודתיו וכל אותן הכלים והמשמשים כלם הם כדמיון שלמעלה, המשכן שעשה משה במדבר היה הכל כדמיון שלמעלה, בית המקדש שבנה שלמה המלך הוא בית מנוחה כדמיון שלמעלה בכל אותן התיקונים, להיות בתקון העליון בית מנוחה ונחלה, וכן בית הכנסת צריך להיות בכל תיקוני יופי להיות כדמיון העליון, להיות בית תפלה לתקן תיקונים בתפלה כמו שנתבאר.

זכאי הוא מי שמקדים לבית הכנסת בבקר

"מִזְמוֹר שִׁיר הַנְּגִינָה הַבֵּית הַדָּוִד" (ל, א): [זוהר תורה; זוהר חלק ב' (דף קלא:)] זכאי הוא מי שמקדים לבית הכנסת בבקר, וכל מי שמתקדם בתחלה נתחבר עם השכינה בחבור אחד, בוא וראה זה הראשון שנמצא בבית הכנסת אשרי חלקו, שהוא עומד במדרגה של צדי"ק עם השכינה, וזה הסוד: "וּמִשְׁחָרֵי יַמְצֵאֲנֵנִי" (משלי ח, יז), זה נתעלה בהתעלות

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ בִּי דְלִיתְנִי וְלֹא שְׂמַחַת אֵיבִי לִי: ג' יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ שְׁוַעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: ד' יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

זוהר תהלים

עליונה, ולא עוד אלא שיש לו הכירות עמו ושואל עליו אם יום אחד לא בא, כמו שנתבאר שכתוב: "מִי בָכֶם יָרָא ה' שִׁמְעַ בְּקוֹל עֲבָדָיו" (ישעיהו ג, י), וכאשר בא הבקר והצבור נמצא בבית הכנסת צריכים להמצא בשירות ותשבחות של דוד, וזה ביארנו שהן נסתדרו לעורר אהבה למעלה ולמטה, לתקן תיקונים ולעורר שמחה, שהרי לבעבור זה היו הלויים מעוררים בשיר כדי לעורר אהבה ושמחה למעלה באותן שירות ותשבחות, ומי שמספר בבית הכנסת בדברי חול אוי לו שהוא מראה התפרדות, אוי לו שמגרע האמונה, אוי לו שאין לו חלק באלהי ישראל, שהוא מראה שאין לו אלוה ושאין נמצאת שם השכינה ואינו ירא שמים, ומנהיג בזיון בתקון העליון שלמעלה. אשרי חלקם של ישראל שהם מתקדשים בקדושת העליונים, לפי שהם דבקים למעלה, שנאמר: "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלָכֶם הַיּוֹם" (דברים ד, ד).

גדולה צעקה מכלן

שְׁוַעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי (ל, א): [זוהר תורה; זוהר חלק ב' (דף יט:)] אמר רבי יהודה צעקה ושועה איזה הפרש ביניהם, אמר רבי יצחק אין שועה אלא בתפלה, שכתוב: "שְׁוַעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי", וכתוב: "שְׁמָעָה תְּפִלָּתִי ה' וְשְׁוַעְתִּי הֶאֱזִינָה" (תהלים

הַעֲלִיתָ מִן שְׂאוֹל נַפְשִׁי חַיִּיתִנִּי (מזוּרָד) מִיָּרְדֵי בּוֹר:
 ה זָמְרוּ לַיהוָה ^ה חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לְזִכְרֵךְ קָדְשׁוֹ: ו בִּי
 רָנַע בְּאֵפוֹ חַיִּים בְּרָצוֹנִי בְּעָרֵב יָלוֹן בְּכִי וְלִבְקָר רִנָּה:
 ז וְאַנִּי אָמַרְתִּי בְּשִׁלְוִי בִלְ אֲמוּזָט לְעוֹלָם: ח יְהוָה ^ה
 בְּרָצוֹנְךָ הַעֲמִדְתָּהּ לְחַרְרֵי עֵז הַסְתַּרְתָּ פְּנֵיךָ חַיִּיתִי
 נִבְהַל: ט אֱלֹהֵי יְהוָה ^ה אֶקְרָא וְאֵל אֲדַנִּי אֶתְחַנֵּן:
 י מַה בָּצַע בְּדָמַי בְּרַדְתִּי אֶל שְׁחַת חַיּוֹדֶךָ עָפָר תִּגִּיד
 אֲמַתְּךָ: יא שְׁמַע יְהוָה ^ה וְחַנּוּנֵי יְהוָה ^ה הֵיחָדִּים הֵיחָדִּים
 עֵזֶר לִי: יב הַפְּכֵת מִסְפְּרֵי לְמַחֲזֹל לִי פִתְחֵתָ שְׁקִי
 וְתִאֲזַרְנִי שְׂמַחָה: יג לְמַעַן יִזְמְרֶךָ כְּבוֹד וְלֹא יִדְּם יְהוָה ^ה
 אֱלֹהֵי ^ה לְעוֹלָם אֲזַרְךָ: ^ה ^ה ^ה

זוהר תהלים

לט, יג), "אֱלֹהֵי ה' שׁוֹעֵתִי" (שם פח, יד), צעקה, שצועק ואינו
 אומר כלום, אמר רבי יהודה בעבור זה גדולה צעקה מכלן,
 שהרי צעקה בלב היא, ככתוב: "צָעַק לָבָם אֶל אֲדֹנָי" (איכה ב,
 יח).

מזמור בְּשִׁמְשִׁבָּה וְאוֹמֵר - הַשְּׂכִינָה שְׂרוּיָה מְרֹאֵשׁ

לְמַעַן יִזְמְרֶךָ כְּבוֹד וְלֹא יִדְּם יְהוָה (ל, יג): [זוהר - בראשית פ' בראשית (דף
 טז:)] רבי יוסי פתח, (שם ב) הַנְּצָנִים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ עַת
 הַזְמִיר הַגִּיעַ וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאֶרְצָנוּ. הַנְּצָנִים (נראו בארץ) -
 זְהוּ סוּד שֶׁל שֵׁשׁ דְּרָגוֹת [נעליה והיא שביעית, ואלו הם שש דרגות, דרגת

לא א לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: ב בָּךְ יִתְוַאֲלוּ חֲסִיתֵי
 אֱלֹהֵי אֲבוֹשָׁה לְעוֹלָם בְּצַדִּיקְתְּךָ פְּלִטְנִי: ג הַטָּה אֵלַי
 אֲוִנְךָ מִחֶרֶת הַצִּילֵנִי הִיָּה לִי לְצוּר מַעֲוִז לְבַיִת מְצוּדוֹת
 לְהוֹשִׁיעַנִי: ד בִּי סִלְעֵי וּמְצוּדֹתַי אָתָּה וּלְמַעַן שְׂמֹךְ תִּנְחַנֵּי
 וּתְנַחֵלְנִי: ה תּוֹצִיאֵנִי מִרְשַׁת זֶן טָמְנֹו לִי בִּי אֶתָּה מַעֲוִזִי:
 ו בְּיָדְךָ אֶפְקֹד רוּחִי פְּדִיתָה אוֹתִי יִתְוַאֲלוּ אֱלֹהֵי אֲמֹת:
 ז שְׁנֵאתִי הַשְּׂמֵרִים תְּבַלִּי שְׂוֹא וְאֵנִי אֶל יִתְוַאֲלוּ חֲסִיתֵי
 בְּטַחְתִּי: ח אֲנִילָה וְאֲשַׁמְחָה בְּחֶסֶדְךָ אֲשֶׁר רָאִיתָ אֶת עֵינָי

❦ ————— ❦ **שימוש תהלים** ❦ ————— ❦

לעין רעה

בה' חסיתי וגו' (לא, ב): [שימוש תהלים לפרק לא]. לעין הרע. לחוש
 אותנו על שמן זית ושם שלו הוא י"ה. י מן בצדקתך פלטני, ה' מן
 "המיחלים לה".

❦ ————— ❦ **זוהר תהלים** ❦ ————— ❦

על יְדֵי הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת מְקַרְבִּים אֶת רוּחַם קְרִבְנוֹת לְפָנַי ה'
 בְּיָדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי וְגו' (לא, ו): [זוהר שמות 9' משפטים (דף קי"ט:)]
 אֲשֶׁרֵיהֶם (ישראל) שְׂמֵקְרִיבִים אֶת רוּחַם קְרִבְנוֹת לְפָנַי
 ה', וּבְכָל לִילָה וְלִילָה שְׂרוּחָם הִיא הָעוֹלָה אֵלָיו, אִם מַעֲלָה
 אוֹתָהּ בְּתוֹרָה וּמְצוּהָ, בְּתוֹרָה שֶׁהִיא עֶשֶׂר אֲמִירוֹת, שֶׁנִּתְּנוּ
 מִהָאוֹת י' שְׁבַעֶשֶׂר דְּבָרוֹת, מֵאוֹתֵיזוֹת ה"ה. (כו', בששה) בְּשֵׁשׁ
 חֲמִשֵּׁי תוֹרָה ב', בְּרֵאשִׁית. חֲמִשָּׁה הֵם שֶׁנִּקְרְאוּ חֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי
 תוֹרָה. שְׁשֵׁי נִקְרְאוּ בְּרֵאשִׁית. וּבִמְחֻשָּׁבָה שֶׁהוּא יו"ד ה"א וְא"ו

— זוהר תהלים —

ה"א, שְׁנֵאָמַר בּוּ יִשְׂרָאֵל עָלֶה בְּמַחְשָׁבָה. וּלְאִיזָה מְקוֹם עוֹלָה? לְכַתֵּר שְׁשֵׁם עֲלַת הָעֲלוֹת, מִפְּלֵא וּמִכְסָּה. אֲשֶׁרִי הַזּוֹכֶה מֵאֵן דְּסֻלֵּיק לִיָּה בְּמַצּוֹה, דְּאִיזִי מִצּוֹת תְּפִילִין, דְּבַהוֹן אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת, דְּבַהוֹן שֵׁם יְהוָה י' - קִדְּשׁ לִי. ה' - וְהִיָּה כִּי יִבְיֵאָה. ו' - שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. ה' - וְהִיָּה אִם שְׁמוּעַ. בְּמַחְשָׁבָה. לְקִשֵׁר אוֹתָהּ בְּיַד, שְׁהַשְׁכִּינָה הִיא י"ה וּכְלוּלָה מִמַּעֲשֵׂה שְׁהִיא ה'. וְדַבּוּר שְׁהִיא בִּינָה כְּלוּלָה ו' סְפִירוֹת. וּבְמַחְשָׁבָה, שְׁהוּא יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, יְהוָה. י"ד אוֹתִיּוֹת, כְּחֻשְׁבוֹן יָד. וְנִרְמְזוּ בְּאַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת, וּבֵית הַתְּפִלִּין א', וְשְׁתֵּי רְצוּעוֹת הָרֵאשׁ - שְׁבַע. שְׁשָׁנִי שִׁנִּי"ן תִּשְׁעַ, וְקִשֵׁר הָרְצוּעָה עֶשֶׂר. וְאַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת הֵיךְ - הָרִי י"ד, יָד הַשְׁכִּינָה, יָד יְהוָה. בְּשִׁבְלֶה נֶאֱמַר, (שם לא) בְּיַדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי וְגו'. הָרוּחַ נִפְקָדָה לִיְהוָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹרֵד אֵלָיו לְקַבְּלוֹ לְשִׁכְנֶינָה, וְשׁוֹמְרִים אוֹתוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשִׁכְנֶנְתּוֹ. וּמִי גוֹרֵם אֶת זֶה? מִי שְׁבַכְלֵ מַצּוֹה וּמַצּוֹה מַעְלָה שְׁכִינָה אֶל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

כָּל אָדָם מוֹשִׁיב פְּקֻדוֹנוֹ בְּכָל לַיְלָה וְטוֹעֵם טַעַם הַמּוֹת בְּלַיְלָה

בְּיַדְךָ בְּיַדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי וְגו' (לא, ו): [נוהר - במדבר - 9 במדבר (דף קי"ט)]. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתוּב (תהלים לא) בְּיַדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי פְּדִיתָה אוֹתִי ה' אֵל אֱמֶת. יֵשׁ לְהַסְתַּכֵּל בַּפְּסוּק הַזֶּה. רְאִיתֶם מִי שְׁמַפְקִיד דְּבַר בִּיּוֹדֵי הַמֶּלֶךְ? אֶלָּא, וְדַאי אֲשֶׁרִי הָאִישׁ שְׁהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוּשׁ וְלֹא חוּטֵא לְפָנָיו. בֵּא

— זוהר תהלים —

ראה, כִּינּוּן שְׁנַכְנַס הַלִּילָה, עֵץ הַמּוֹת שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם, וְעַץ הַחַיִּים מִסְתַּלֵּק לַמַּעְלָה לַמַּעְלָה. וְכִינּוּן שְׁעַץ הַמּוֹת שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם לְבַדּוֹ, כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם טוֹעֲמִים טַעַם מוֹת. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁאוֹתוֹ עֵץ גֹּרֶם.

וְהָאָדָם צָרִיךְ לְהַקְדִּים וּלְהַפְקִיד בְּיָדוֹ אֶת נַפְשׁוֹ בַּפְּקֻדוֹן, כַּפְּקֻדוֹן שֶׁל אָדָם שְׁנוֹתָן פְּקֻדוֹן לְאַחַר. שְׁאֵף עַל גַּב שֶׁהוּא הַתְּחִיב אֵלָיו יוֹתֵר מֵאוֹתוֹ פְּקֻדוֹן - לֹא כְּדַאי לְהֶאֱחֹז בּוֹ, הוֹאִיל וְהַפְּקֻדוֹן נִמְסַר לוֹ, וְאִם יִסְרַב בּוֹ - וְדַאי נִבְדָּק אַחֲרָיו, שְׁאֵין הוּא מְזַרַע קֶדֶשׁ וְלֹא מִבְּנֵי הָאֱמוּנָה. כִּךָּ אוֹתוֹ עֵץ, בְּנֵי אָדָם מְקַדִּימִים וְנוֹתְנִים לוֹ פְּקֻדוֹן נַפְשָׁם, וְלוֹקַח כָּל נִשְׁמוֹת בְּנֵי הָעוֹלָם. וְכֻלָּם טוֹעֲמִים טַעַם מוֹת, מִשּׁוּם שְׁזָה עֵץ הַמּוֹת הוּא. וּמִשּׁוּם שֶׁכָּל נַפְשׁוֹת אֱלֹהִים, אֵף עַל גַּב שְׁכָלָם הַתְּחִיבוּ לוֹ, וְלֹא כְּדַאי הוּא לְהֶשִׁיב הַפְּקֻדוֹן לְאָדָם. אֲלֵא כִּינּוּן שְׁכָלָם נִמְסְרוּ לוֹ בַּפְּקֻדוֹן, מִחֲזִיר כָּל הַפְּקֻדוֹנוֹת לְבַעֲלֵיהֶם.

בֵּא רְאֵה, לֹא כְּדַאי לְעֵץ הַמּוֹת הַזֶּה לְהַחֲזִיר פְּקֻדוֹנוֹ לְאָדָם אֲלֵא בְּשַׁעַת שְׁעַץ הַחַיִּים מִתְעוֹרֵר בְּעוֹלָם. וּמִתִּי מִתְעוֹרֵר אוֹתוֹ עֵץ חַיִּים? בְּשַׁעַת שְׁעוֹלָה הַבֶּקֶר. וְאִז, כִּינּוּן שְׁזָה מִתְעוֹרֵר בְּעוֹלָם, כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם חַיִּים, וּמִשְׁאִיר וּמִחֲזִיר אוֹתוֹ עֵץ הַמּוֹת כָּל הַפְּקֻדוֹנוֹת שֶׁהַפְּקֻדוֹ אֶצְלוֹ, וְהוֹלֵךְ לוֹ. מָה הַטַּעַם הֵם חַיִּים? מִשּׁוּם שְׁאוֹתוֹ עֵץ הַחַיִּים גָּרַם. וְאִם תֹּאמַר, הֲרֵי בְּנֵי אָדָם רַבִּים הֵם מִתְעוֹרְרִים בְּלִילָה בְּעוֹד שְׁעַץ הַמּוֹת שׁוֹלֵט? אֲלֵא וְדַאי אוֹתוֹ עֵץ הַחַיִּים עוֹשֶׂה אֶת זֶה. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁכָתוֹב (תהלים יד) לְרֵאוֹת הַיָּשׁ מִשְׁכִּיל דִּרְשׁ

— זוהר תהלים —

אֶת אֱלֹהִים. וְלֹא יִהְיֶה פִתְחוֹן פֶּה לְאָדָם שְׂיֹאמַר: אֶלְמָלֵא
שְׁלַטְתִּי בְנַפְשִׁי בְּלִילָהּ, הִיִּיתִי מִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה. אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה, זֶה בְּיִשְׂרָאֵל בְּיָדָי, וְכֵן הוּא! אָבֵל בְּאֲמוֹת הָעוֹלָם
שְׂרָאִינוּ כְּזֶה, מָה הַטַּעַם? אָמַר לוֹ: יִפֶּה מָה שְׂאֲמַרְתָּ.

בִּידָךְ אֶפְקִיד רוּחִי

בִּידָךְ אֶפְקִיד רוּחִי וְגו' (לא, ו): [זוהר במדבר – פ' פנחס (דף רכ"ב:)]
וּכְמוֹ שֶׁנֶּחַ שְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה בְּשְׁלִיחוֹתוֹ, גַּם כֵּן שְׁלַח
נִשְׁמָה בְּאָדָם, רוּחוֹ בְּשְׁלִיחוֹתוֹ, וְלִכֵּן צָרִיךְ אָדָם לְהִפְקִיד
אוֹתָהּ בַּמַּלְכָּה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים לא) בִּידָךְ אֶפְקִיד רוּחִי. וְאִם
הִיא אֲסוּרָה בַּחֲטָאֵי הַגּוֹף וּבִיְדֵי חֵילוֹת יֵצֵר הָרַע, מָה כָּתוּב?
בִּידָךְ אֶפְקִיד רוּחִי פְּדִיתָה אוֹתִי ה' אֵל אֱמֶת.

הַקִּבָּה מוֹשִׁיב הַפְּקֻדוֹן לְאָדָם בְּכָל עֵת אַף עַל פִּי שֶׁהוּא מְלַכְלֵךְ
בִּידָךְ אֶפְקִיד רוּחִי וְגו' (לא, ו): [זוהר חדש-מדרש רות (דף קח:)]
וּתְקַרְאָנָה לוֹ הַשְּׁכָנוֹת שֵׁם לְאֹמֵר יֵלֵד בֶּן לְנַעֲמִי (רות
ד). חֲכָמִים פּוֹתְרִים הַפְּסוּק בְּזֶה שְׁכָתוּב (שמות כב) אִם חָבֵל
תִּחְבֵּל שְׁלֵמַת רַעַף עַד בֵּא הַשֶּׁמֶשׁ תִּשְׁיַבְנוּ לוֹ. הַפְּסוּק הַזֶּה
בְּנִשְׁמָה שֶׁל אָדָם מְדַבֵּר בְּזֶה הָעוֹלָם. (ובגופו כשהולך לבית עולמו,
בְּנִשְׁמָה בְּזֶה הָעוֹלָם) מְלַמֵּד שֶׁנִּשְׁמָתוֹ שֶׁל אָדָם יוֹצֵאת בְּכָל לַיְלָה
וְלַיְלָה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְמַשְׁכֵּן אוֹתָהּ, וְלִמְחַרְתָּהּ מוֹשִׁיב
אוֹתָהּ לְחִיקוֹ שֶׁל אָדָם. לְפִיכֵן צָרִיךְ הָאָדָם לְהִפְקִיד נִשְׁמָתוֹ
לְיוֹצְרוֹ, וְקוֹרָא פְּסוּק אַחַד שֶׁל רַחֲמִים, כְּגוֹן (תהלים לא) בִּידָךְ
אֶפְקִיד רוּחִי פְּדִיתָ אוֹתִי ה' אֵל אֱמֶת. וְהוּאִיל וְהִיא בְּפְקֻדוֹן –

עַל צְדִיק עָתָק בְּנִאֲוָה וְכוּ: כ מָה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירֵאִיךָ פְּעֵלֶת לַחַסִּים בָּךְ נִגְדַּר בְּנֵי אָדָם: כֵּא תַסְתִּירֵם בְּסֶתֶר פְּנֵיךָ מִרְכְּסֵי אִישׁ הַצִּפְנָם בְּסֶפֶה מַרְיֵב לְשָׁנוֹת:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לוֹ כְמוֹ שְׁנַתְנָה לָךְ. אִם חָבַל תַּחְבֵּל. אִם חָבַל אָדָם מֵעֲשׂוֹי, לְאַחַר כֵּן כְּשֶׁהִגִּיעַ שְׁעָתוֹ, מִרַב חוֹבוֹתָיו לְקוֹנוֹ, חוֹבֵל אֶת שְׁלוֹ וְנוֹטֵל נִשְׁמָתוֹ.

צְדִיקִים הָעוֹלָם מִן הָעוֹלָם הַזֶּה לְרַחֵץ עֲצָמוֹס בְּגֵן עֵדֶן

מָה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירֵאִיךָ וְגו' (לא, כ): [הקדמת

הזוהר-בראשית (דף טז)] פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים לא) מָה

רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירֵאִיךָ וְגו'. כַּמָּה הוּא הַטוֹב הָעֵלְיוֹן וְהַנִּכְבָּד שֶׁעָתִיד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת לְבָנֵי אָדָם לְאוֹתָם צְדִיקִים עֲלִיוֹנִים יֵרְאִי חֲטָא שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, כְּשֶׁנִּכְנָסִים לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם. לֹא כְּתוֹב טוֹבָה, אֶלֶּא רַב טוֹבָה. וְיָמִי הוּא (שם קמה) זְכַר רַב טוֹבָה יִבְיַעוּ. וְזֶהוּ עֲנֵג הַחַיִּים שְׁשׁוּפְעִים מִהָעוֹלָם הַבֵּא לְחַי הָעוֹלָמִים, שֶׁהוּא זְכַר רַב טוֹבָה. וְדַאי הוּא (ישעיה סג) וְרַב טוֹב לְבֵית יִשְׂרָאֵל וְגו'.

עוֹד מָה רַב טוֹבָה, כָּאֵן נַחֲקֵק סוּד הַחֲכָמָה, וְכָל הַסּוּדוֹת נִכְלָלוּ כָּאֵן. מ"ה - כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ. רַב - זֶה הָעֵץ גְּדוֹל וְחֲזָק, מִשּׁוֹם שֶׁיֵּשׁ אֵילָן אַחַר קָטָן מִמֶּנּוּ, וְזֶה הוּא גְּדוֹל וּמְכַנְיֵסוֹ לְרוֹם הָרְקִיעִים. טוֹבָה - זֶה הָאוֹר שֶׁנִּבְרָא בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן. אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירֵאִיךָ - מִשּׁוֹם שֶׁגִּנְזוּ אוֹתוֹ לְצְדִיקִים בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם.

— זוהר תהלים —

פְּעֵלֶתָּהּ - זֶה גֵן הָעֵדֶן הָעֲלִיּוֹן, שְׁכָתוּב (שמות טו) מְכוּן לְשִׁבְתְּךָ פְּעֵלֶתָּהּ ה'. וְזֶהוּ פְּעֵלֶתָּהּ לַחֹסִים בְּךָ. נֶגֶד בְּנֵי אָדָם - זֶה גֵן הָעֵדֶן שְׁלֵמָטָה שְׁכָל הַצְּדִיקִים עוֹמְדִים שָׁם בְּרוּחַ, שְׁנֵת־לְבָשָׁה בְּלְבוּשׁ יָקָר כְּצוּרָה וְדִיוֹקָן שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וְזֶהוּ נֶגֶד בְּנֵי אָדָם, בְּאוֹתָהּ צוּרָה שֶׁל בְּנֵי אָדָם שְׁבָעוֹלָם הַזֶּה, וְנִמְצְאִים שָׁם וּפּוֹרְחִים בְּאֵוִיר וְעוֹלִים לְתוֹךְ יְשִׁיבַת הָרְקִיעַ בְּאוֹתוֹ גֵן הָעֵדֶן שְׁלֵמָעֵלָה. וּפּוֹרְחִים וְרוֹחְצִים בְּטַלֵי נְהָרוֹת אֶפְרָסְמוֹן טְהוֹר, וְיוֹרְדִים וְשׁוֹרִים לְמָטָה. וּלְפַעְמִים נִרְאִים נֶגֶד בְּנֵי אָדָם לַעֲשׂוֹת לָהֶם נִסִּים כְּמוֹ מְלֹאכִים עֲלִיוֹנִים, כְּמוֹ שְׂרָאִינוּ עֲכָשׁוּ אֶת אוֹר הַמָּאוֹר הָעֲלִיּוֹן, וְלֹא זָכִינוּ לְהִסְתַּכֵּל וְלִדְעַת בְּסוּדוֹת שֶׁל חֻכְמָה יוֹתֵר.

מָה רַב טוֹבְךָ - זֶה אוֹר ראשון שְׁגָנָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לִירְאִיךָ - לְצַדִּיקִים

מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירְאִיךָ וְגו' (לא, כ): [זוהר - בראשית 9' בראשית (דף 10.)] אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב, שְׁלֹא יִמְצָא בּוֹ רְתָחָה. כְּתוּב כָּאֵן כִּי טוֹב, וְכְתוּב שָׁם (במדבר כד) כִּי טוֹב בְּעֵינַי ה' לְכַרֵּךְ אֶת יִשְׂרָאֵל, וְסוֹף הַפְּסוּק [מוכיח] - וַיִּכְבְּדֵל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ. וְלִכְן לֹא נִמְצְאָה בּוֹ רְתָחָה, וְאֵף עַל גַּב שְׁשֵׁתָף אוֹתָם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּאָחָד.

בֵּא רְאֵה, הָאוֹר עֲלִיּוֹן לְהִיּוֹת מְאִיר הָאוֹר הַזֶּה, וּמְאוֹתוֹ אוֹר שְׁמָחָה לְכָל בּוֹ. וְהוּא יִמִּין לְהִתְעַטֵּר חֻקִּיקוֹתָיו [חקוקיו]

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

חֲקוּקִים יַחַד אֶתוֹ, וְהִרִי נֹאמֵר. כְּתוּב (תהלים לא) מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאֶיךָ פְּעֻלַּת לַחֹסִים בְּךָ. מָה רַב טוֹבְךָ - זֶה אֹרֶר רֵאשׁוֹן שְׁגָנָו הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. לִירְאֶיךָ - לְצַדִּיקִים, שֶׁהֵם יִרְאִי חֲטָא כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ.

האור הגדול אין כל ברִיה יכולה להסתכל בו גִּנְזוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבֹא

מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאֶיךָ וְגו' (לא, כ): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף מו.) השלמה מהשמטות סימן לז] וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִהְיֶה אֹרֶר. וְאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, שְׁנֵי אֹרֹת הַגְּדוּלִים הֵיוּ, שְׁכַתוֹב וַיְהִי אֹרֶר, וְעָלְיוֹ נֹאמֵר כִּי טוֹב. וְלִקַּח הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָאֶחָד וּגְנָזוֹ לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבֹא, שְׁכַתוֹב (תהלים לא) מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאֶיךָ פְּעֻלַּת לַחֹסִים בְּךָ נֶגֶד בְּנֵי אָדָם. מְלַמֵּד שְׁאֹר הֵרֵאשׁוֹן אֵין כָּל בְּרִיָּה יְכוּלָה לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ, שְׁכַתוֹב וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶר כִּי טוֹב, וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וַהֲנִה טוֹב מְאֹד. רָאָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה, רָאָה טוֹב מְאֹד מְזַהֵר וּבְהִיר.

וְלִקַּח מְאֹרֵי הַטוֹב, וְכָלֵל שְׁלֵשִׁים וּשְׁתַּיִם נְתִיבוֹת הַחֲכָמָה, וּנְתַנּוּ לְעוֹלָם הַזֶּה, וְהִינּוּ שְׁכַתוֹב (משלי ד) כִּי לִקַּח טוֹב נְתַתִּי לָכֶם תּוֹרַתִי אֶל תַּעֲזֹבוּ. הֵיוּ אוֹמְרִים: אוֹצְרָה שֶׁל תּוֹרָה שְׁבַעֲלָ פֶה. וְאָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אִם יִשְׁמְרוּ זֹאת הַמְּדָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׁזֹאת הַמְּדָה נִחְשָׁבֶת בְּכָלֵל הָעוֹלָם הַזֶּה, וְהִיא תּוֹרָה שְׁבַעֲלָ פֶה, יִזְכּוּ לַחֲיֵי הָעוֹלָם הַבָּא שֶׁהוּא הַטוֹב הַגְּנוּז.

— זוהר תהלים —

וְמָה הוּא עֵזוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? שְׁכָתוֹב (חֲבֻקוֹק ג) וְנִגְהָה כְּאוֹר תְּהִיָּה. עֲתִיד הַנִּגְהָה שְׁנִלְקַח מִהָאוֹר הָרָאוּשׁוֹן לְהִיּוֹת כְּאוֹר, אִם יִקְיָמוּ בְּנֵי הַתּוֹרָה וְהַמְצָנָה אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי לְהוֹרוֹתָם. וְכָתוֹב (מִשְׁלֵי א) שְׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אֲבִיךָ וְאַל תִּטַּשׁ תּוֹרַת אֲמֶךָ, וְכָתוֹב (חֲבֻקוֹק ג) וְקִרְנִים מִיָּדוֹ לוֹ, וְשֵׁם חֲבִיּוֹן עִזָּה. וְמָהוּ חֲבִיּוֹן עִזָּה? אֵלֶּא אוֹתוֹ הָאוֹר שְׁגָנָז וְהַחֲבִיּא, שְׁנֵאֲמַר צָפְנַתְּ לִירְאִיךָ. וְזֶה שְׁנִשְׁאָר לָנוּ – פְּעֻלַּת לַחֲוֹסִים בְּךָ, אוֹתָם שְׁחוֹסִים בְּצִלְךָ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְשׁוֹמְרִים תּוֹרַתְךָ וּמְקִיְמִים מִצְוֹתֶיךָ, וּמְקַדְּשִׁים שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל וּמִיְחָדִים בְּסֵתֶר וּבִגְלוּי, שְׁנֵאֲמַר נִגְדַּד בְּנֵי אָדָם.

אָמַר רַבִּי רַחוּמַאי, מְלַמֵּד שֶׁהִיא אוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, וְתוֹרָה אוֹרָה, שְׁנֵאֲמַר (מִשְׁלֵי ו) כִּי נִרְ מִצְנָה וְתוֹרָה אוֹר. וְאָמַר נִר – זוֹ מִצְנָה, וּמִצְנָה – זוֹ תּוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה. אוֹר – זֶה תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב. אֵלֶּא מִתּוֹךְ שְׁכָבֵר נִתְקִים הָאוֹר, קוֹרֵא לוֹ אוֹר. מְשָׁל לְמָה הַדְּבָר דּוּמָה? לְאָדָם צָנוּעַ בְּסִפֵּי הַבַּיִת, אֵף עַל פִּי שִׁיּוֹם הוּא וְאוֹר גָּדוֹל בְּעוֹלָם, אֵין אָדָם רוֹאֶה כְּתוֹךְ בֵּיתוֹ אֵלֶּא אִם כֵּן הַכְּנִיס בּוֹ נִר. נִר – תּוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה. אֵף עַל פִּי שֶׁהִיא נִר, צְרִיכָה לָהּ תּוֹרָה לְפָרֵק קְשִׁיּוֹתֶיהָ וּלְבַאֵר סוּדוֹתֶיהָ, וּמִי הוּא? יִרְאֵת ה', זֶה הָאוֹר הָרָאוּשׁוֹן.

שְׁאָמַר רַבִּי מְאִיר, מָהוּ שְׁכָתוֹב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר, וְלֹא אָמַר לוֹ וַיְהִי כֵן? מְלַמֵּד שֶׁהָאוֹר הַהוּא גָּדוֹל, וְאֵין כָּל בְּרִיָּה יְכוּלָה לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ, גָּנְזוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקִים לְעֲתִיד לְבֵא, וְהִיא מֵדַת כָּל סְחוּרָה שְׁבַעֲלָם,

— זוהר תהלים —

והוא כח אבן יקרה שקורין סחרת ודר. ועל מה היא מדת דר? אלא מלמד שלקח הקדוש ברוך הוא מזיוה אחת מאלפים, ובנה ממנה אבן יקרה נאה ומקשטת, וכלל בה כל המצוות.

מעשי האבות והנהגתם והשפעתם לכל הדור

בא אברהם ובקש כחו לתת לו, נתנו לו אבן יקרה זו ולא רצה אותה. זכה ונטל מדתו, שנאמר (מיכה ז) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם. בא יצחק ובקש כחו, ונתנו לו ולא רצה בה. זכה ונטל מדתו, שהיה מדת הגבורה, דהינו הפחד, שכתוב (בראשית לא) וישבע יעקב בפחד אביו יצחק.

בא יעקב ורצה בה ולא נתנוהו לו. אמר לו, הואיל ואברהם מלמעלה ויצחק למטה, אתה תהיה באמצע ותכלל שלשתם, שכתוב תתן אמת ליעקב. ומהו האמצע? הינו שלום, והרי כתוב תתן אמת ליעקב? אמת ושלום הם אחד, כמו שנאמר (אסתר ט) דברי שלום ואמת, (ישעיה לט) כי יהיה שלום ואמת בימי, והינו שכתוב (שם נח) והאכלתיך נחלת יעקב אביו. דהינו נחלה גמורה שיש לו החסד והפחד והאמת והשלום. ולפיכך אמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה.

אבן מאסו - אברהם ויצחק, שבנו את העולם, היתה עתה לראש פנה. ולמה מאסו בה, והלא נאמר (בראשית כו) עקב אשר שמע אברהם בקלי וישמר משמרתי מצותי

— זוהר תהלים —

חֲקוּתִי וְתוֹרֹתַי? מַה זֶה מְשַׁמְרֵתִי? אֲמַרְהָ מִדַּת חֶסֶד: שְׁכַל יְמֵי הַיּוֹת אֲבָרְהֶם בְּעוֹלָם לֹא הִצְרַכְתִּי אֲנִי לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתִּי, שְׁהֲרִי אֲבָרְהֶם עִמָּד שֶׁם בְּמִקְוָמִי. וַיִּשְׁמַר מְשַׁמְרֵתִי - בְּמִדָּה זֹה הִיִּתָּה מְלֹאכְתִּי, שְׁאֲנִי מְזַכֶּה אֶת הָעוֹלָם כְּלוּ, וְאֶפְלוּ נִתְחַיְבוּ אֲנִי מְזַכֶּה אוֹתָם. וְעוֹד מְשִׁיבֶם וּמְבִיא בְּלִבְכֶם לַעֲשׂוֹת רִצּוֹן אֲבִיהֶם. כָּל זֶה עָשָׂה אֲבָרְהֶם, וְכַתוּב (שם כא) וַיִּטַּע אֶשֶׁל בְּבָאָר שָׁבַע. סֵדֶר לְחַמוּ וּמִימִיו לְכֹל בְּאֵי עוֹלָם, וְהָיָה מְזַכֶּה וּמְדַבֵּר עַל לִבָּם: לְמִי אַתֶּם עוֹבְדִים? עַבְדוֹ אֵת ה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ! וְהָיָה דוֹרֵשׁ לָהֶם, עַד שְׁהִיוּ בְּאִים וְשָׁבִים.

וּמִנֵּינִן לָנוּ שְׁאֵף הַחַיִּיבִים הִיָּה מְזַכֶּה? שְׁנֹאֲמַר (שם יח) הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאֲבָרְהֶם, וְאֲבָרְהֶם הָיוּ יִהְיֶה וְגוֹמֵר. אֶלֶּא אֲזַכֶּהוּ שְׁיִבְקֶשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים וְיִזְכֶּה. וְכִי אֶפְשֶׁר לוֹמַר שְׁלֹא יָדַע הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא יִכְלוּ לְהִנָּצֵל? אֶלֶּא זְכוּתוֹ הוּא אָמַר. מִכָּאֵן אָמְרוּ, בָּא לְטָהֵר - מְסִיעֵינן אוֹתוֹ. בָּא לְטָמֵא - פּוֹתְחִים לוֹ. מַה זֶה פּוֹתְחִים לוֹ? אוֹתָם הַפּוֹתְחִים תָּמִיד. מִצּוֹתֵי חֲקוּתִי וְתוֹרֹתִי - אָמַר, הוֹאִיל וְלֹא חִפְצָתִי בָּהּ, אֶשְׁמַר מִצּוֹתֶיהָ. מַה זֶה תוֹרֹתִי? אֶלֶּא אֶפְלוּ הוֹרְאוֹת וּפְלִפּוּלִים שְׁמוּרִים לְמַעֲלָה הוּא יָדַעַם וּפְלִפֵּל וְקִיָּמָם. וּמַה זֶה מְשֶׁם רוּעָה אֶבֶן יִשְׂרָאֵל? הָיָה אוֹמֵר, צֶדֶק הָעֲלִיּוֹן. וּמַהוּ הָאוֹר הַגָּדוֹל הַצָּפוֹן? וְהִינּוּ סִחְרָת. וְהָאֶבֶן שְׁדָרָה לְמַטָּה הִימָנָה נִקְרָאת דָּר, וּמַה הוּא? מִיָּדוּ לוֹ, הִינּוּ חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד

מִיָּן: [ע"כ מֵהַשְּׁמֹתוֹת].

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

השֹׁכֵר הָרַב טוֹב הַצָּפוֹן לְעוֹלָם הַבָּא

מָה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צִפְנַתָּ לִירְאִיךָ וְגו' (לא, כ) : [זוהר - בראשית 9'
בראשית (דף טז.)] וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צָבָאָם. רַבִּי
אֶלְעָזָר פְּתַח, (תהלים לא) מָה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צִפְנַתָּ לִירְאִיךָ
פְּעַלְתָּ לַחֹסִים בְּךָ נִגְדַת בְּנֵי אָדָם. בֵּא רְאֵה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּרָא אָדָם בְּעוֹלָם וְהִתְקִין אוֹתוֹ לְהִיּוֹת שְׁלָם בְּעַבְדוּתוֹ וּלְתַקֵּן
אֶת דְּרָכָיו כְּדִי שִׁיזְכֶּה לְאוֹר הָעֲלִיּוֹן שֶׁגִּנְזוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְצַדִּיקִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה טד) עֵינַי לֹא רָאִיתָ אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ
יַעֲשֶׂה לְמַחְכֶּה לוֹ.

מַה זֶה שְׁאֲנֵנו אֹמְרִים בְּכָל יוֹם - הָעוֹלָם הַבָּא

מָה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צִפְנַתָּ לִירְאִיךָ וְגו' (לא, כ) : [זוהר - בראשית 9'
בראשית (דף טז.) - השלמה מההשמטות (סימן ט"ל)] יָשַׁב רַבִּי בְּרַכְיָה
וְדָרַשׁ, מַה זֶה שְׁאֲנֵנו אֹמְרִים כָּל יוֹם הָעוֹלָם הַבָּא, וְלֹא יוֹדְעִים
מָה אָמַר, הָעוֹלָם הַבָּא מְתַרְגֵּם עָלֵמָא דְאַתִּי (העולם הבא), מְלַמֵּד
שְׂקָדָם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם עָלֶיהָ בְּמַחְשָׁבָה לְבְרָא אוֹר גְּדוֹל לְהָאִיר,
וְנִבְרָא אוֹר גְּדוֹל שְׁאִין כָּל בְּרִיָּה יְכוּלָה לְשַׁלֵּט בּוֹ. צָפָה
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁאִינָם יְכוּלִים לְסַבְּלוֹ, לְקַח שְׁבִיעֵי וְשָׁם
לָהֶם בְּמִקְוָמוֹ, וְהִשְׁאָר גִּנְזוּ לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבֵא. אָמַר, אִם
יִזְכּוּ בְּזֶה הַשְּׁבִיעֵי וַיִּשְׁמְרוּהוּ - אֶתֵּן לָהֶם זֶה לְעוֹלָם אַחֲרוֹן,
וְהִינּוּ שְׂכָתוֹב הָעוֹלָם הַבָּא, שְׂכָבָר בָּא מִקְדָּם שְׁשֶׁת יָמֵי
בְּרֵאשִׁית. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (תהלים לא) מָה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צִפְנַתָּ
לִירְאִיךָ פְּעַלְתָּ לַחֹסִים בְּךָ נִגְדַת בְּנֵי אָדָם : ע"כ מההשמטות.

זוהר תהלים

כָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה בְּכָל יוֹם יִזְכֶּה לְהִיּוֹת לוֹ חֵלֶק בְּעוֹלָם
הַבָּא וַיַּחֲשֹׁב לוֹ כְּאִלּוּ בָּנָה עוֹלָמוֹת

מָה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנַת לִירְאִיָּה וְגו' (לא, כ): [נוהר -
בראשית 9' בראשית (דף טז.)] וּבְמָה יִזְכֶּה הָאָדָם לְאוֹתוֹ
הָאוֹר? בַּתּוֹרָה. שְׁפָל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה בְּכָל יוֹם,
יִזְכֶּה לְהִיּוֹת לוֹ חֵלֶק בְּעוֹלָם הַבָּא, וַיַּחֲשֹׁב לוֹ כְּאִלּוּ בָּנָה
עוֹלָמוֹת, שֶׁהָרִי בַתּוֹרָה נִבְנָה הָעוֹלָם וְנִתְקַן. זֶהוּ שְׁכַתוֹב
(משלי ג) ה' בְּחִכְמָה יָסַד אֶרֶץ כּוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתַבּוּנָה, וְכַתּוֹב
(שם ח) וְאַהֲיָה אֲצִלּוֹ אֱמוּנָה וְאַהֲיָה שְׁעִשׂוּעִים יוֹם יוֹם. שְׁפָל
מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בָּהּ, מִתְקַן עוֹלָמוֹת וּמְקִיִּם אוֹתָם.

וּבֵא וּרְאֵה, בְּרוּחַ עֲשֵׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם
וּבְרוּחַ הוּא עוֹמֵד, רוּחַ שֶׁל אֱלוֹ שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה,
וְכָל שְׁכֵן רוּחַ שֶׁל הַבַּל תִּינּוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן. מָה רַב
טוֹבָה - זֶה הַטּוֹב שֶׁנִּגְנָז. לִירְאִיָּה - לְאוֹתָם יִרְאֵי חֵטָא.
פְּעֻלַּת לְחוּסִים בָּךְ - מָה זֶה פְּעֻלַּת? זֶה מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית.
רַבִּי אַבָּא אָמַר, זֶה גַּן עֵדֶן, שֶׁהָרִי בְּאֱמָנוֹת עֲשֵׂה אוֹתוֹ
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאֶרֶץ כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה, לְחִזֵּק בוֹ אֶת
הַצְּדִיקִים. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (תהלים לא) פְּעֻלַּת לְחוּסִים בָּךְ נִגְד
בְּנֵי אָדָם. שֶׁהָרִי הוּא נִגְד [בני] אָדָם, וְהָאֲחֵר נִגְד עֲלִיוֹנִים
קְדוּשִׁים. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, גַּן הָעֵדֶן לְמַעְלָה וְנִגְד בְּנֵי
אָדָם הוּא, [ואפלו האחר הוא נגד בני אדם] לְהַתְכַּנֵּס בוֹ צְדִיקִים
שְׁעוֹשִׂים רְצוֹן רַבּוֹנָם.

— זוהר תהלים —

**'נגד בני אדם' - שהרי באמונות הזו שנעשתה באור הזה הצפון
עומדים בני אדם בעולם וקיומם נהיה**

מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו' (לא, כ) : [זוהר - שמות פ'
פקודי (דף ר"ב:)] **רבי יוסי פתח, (תהלים לא) מה רב טובך אשר
צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם. מה רב טובך,
כמה יש להם לבני אדם להסתכל ולדעת בדרכי הקדוש
ברוך הוא, שהרי בכל יום ויום יוצא קול ומכריז ואומר:
השמרו בני העולם, סגרו דלתות החטאים, הסתלקו מהרשת
שתופסת טרם יתפסו רגליהם ברשת הזו. הגלגל סובב
תמיד, עולה ויורד. אוי לאותם שדוחים רגליהם מתוך
הגלגל, שהרי נופלים לתוך העמק שטמון לאותם רשעי
העולם.**

**אוי לאותם שנופלים ולא יקומו, ולא יאורו באור הגנוז
לצדיקים לעולם הבא. אשריהם הצדיקים לעולם הבא,
שכמה מאורות גנוזים להם, כמה עדוניהם באותו העולם
טמונים להם, שכתוב מה רב טובך אשר צפנת ליראיך. מה
רב טובך, הרי פרשוה שזהו אור הגנוז לצדיקים לעולם הבא,
שכתוב (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב, וכתוב (תהלים
צז) אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה. ועל זה מה רב טובך.**

**כתוב כאן מה רב טובך, וכתוב שם וירא אלהים את האור
כי טוב. אשר צפנת, משום שהסתכל הקדוש ברוך
הוא באותו האור והסתכל באותם הרשעים שעתידים**

— זוהר תהלים —

לחטא בעולם, וגנז את אותו האור לזכות בו את הצדיקים לעולם הבא, כמו שנתבאר.

פְּעֵלֶתָּהּ, בראשונה צפנת, ואחר כך פִּעֵלֶתָּהּ. אלא צפנת, כמו שנאמר. פִּעֵלֶתָּהּ, בשביל אותו האור הגנוז בו עשה הקדוש ברוך הוא את אמנות העולם. מנין לנו? שכתוב (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, כתוב באברהם, ואותו אור של אברהם גנז אותו הקדוש ברוך הוא, ובו עשה אמנות העולם, שכתוב פִּעֵלֶתָּהּ לחוסים בך, לאותם שיושבים תחת צלו של הקדוש ברוך הוא.

נִגְדַד בְּנֵי אָדָם, שהרי באמנות הזו שנעשתה באור הזה עומדים בני אדם בעולם וקיומם נהיה. אף על פי שהוא גנוז, בני האדם עומדים בו בעולם הזה. פִּעֵלֶתָּהּ, את אמנות העולם הזה שבו נעשה הכל בחשבון. אמנות העולם כמו אמנות המשכן, שהוא אמנות כמו של העולם, והרי בארנו.

בְּזִמְנוֹ שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם אוֹתוֹ הָאֹר הָיָה עוֹמֵד וּמְאִיר מֵרֵאשִׁית הָעוֹלָם לְסוֹפֵי הָעוֹלָם

מָה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צִפַּנְתָּ לִירְאִיךָ וְגו' (לא, ב): [נזוהר ויקרא – פ' אמור (דף פ"ט)]. אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם. רבי יהודה פתח, (תהלים לא) מָה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צִפַּנְתָּ לִירְאִיךָ וְגו'. מָה רַב טוֹבָךָ, כִּמְהָ עֲלִיּוֹן וְנִכְבְּד אוֹתוֹ הָאֹר הָעֲלִיּוֹן שֶׁנִּקְרָא טוֹב, שֶׁכְּתוּב וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, וְזֶה

— זוהר תהלים —

הוא האור הגנוז, שבו עושה הקדוש ברוך הוא טוב בעולם, ולא מונע אותו בכל יום, מפיון שבו מתקים העולם ועומד עליו. אשר צפנת ליראיך, ששנינו, אור עליון עשה הקדוש ברוך הוא כשברא את העולם, וגנו אותו לצדיקים לעתיד לבא. זהו שכתוב אשר צפנת ליראיך.

פְּעַלְתָּ לְחוּסִים בְּךָ. פְּעַלְתָּ, בְּזִמְן שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם אוֹתוֹ הָאור הִיָּה עוֹמֵד וּמְאִיר מֵרֵאשׁ הָעוֹלָם לְסוֹפֵי הָעוֹלָם. כְּשֶׁהִסְתַּכַּל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָם הַרְשָׁעִים שֶׁעֲתִידִים לְעֹמֵד, גִּנָּז אֶת אוֹתוֹ הָאור, שְׁכָתוּב (איוב לח) וַיִּמְנַע מֵרְשָׁעִים אוֹרָם. וְעֲתִיד לְהָאִיר לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, וְזֶה הוּא אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאֵיךָ, וְכָתוּב (מלאכי ג) וְזָרְחָה לְכֶם יְרֵאֵי שְׁמֵי שָׁמַשׁ צְדָקָה וּמֵרְפָא בְּכַנְפֶיהָ. צֵא וּרְאֵה מַעֲשֵׂי הַרְחֻמְנוֹת שֶׁעוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמָה שֶׁהוּא מְכָה - בוּ נוֹתֵן רְפוּאָה!!

מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאֵיךָ וְגו' (לא, כ): נזוהר במדבר - פ' שלח לך (דף קע"ג:) מהו ופעלתו? אלא כמו שכתוב, (תהלים לא) מה רב טובך וגו', פעלת לחוסים בך. זהו פעלתו. נגד בני אדם מה זה? אלא נגד עובדי כוכבים ומזלות. אשר צפנת ליראיך, מה זה אשר צפנת? וכי מי יגזל ויטל מידו מה שהוא רוצה לתת, שכתוב צפנת? אלא צא וראה מעשי הרחמנות שעושה הקדוש ברוך הוא. במה שהוא מכה - בו נותן רפואה. במה מכה? בשמאל. בימין מקרב ובשמאל מכה. במה שמכה - בו נותן רפואה לעולם. כתוב (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה, ובצפון מכה, שמשם יוצאים כל

כב בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כִּי הִפְלִיא חֲסֵדוֹ לִי בְּעִיר מְצֹר:
 כג וְאֲנִי אָמַרְתִּי בְּחַפְזִי נִגְרַזְתִּי מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ אֲבֵן שְׁמַעְתָּ קוֹל
 תַּחֲנוּנֵי בְּשׁוּעֵי אֱלֹהִים: כד אֲהַבּוּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כָּל
 חֲסִידָיו אֱמוּנִים נֹצֵר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וּמְשַׁלֵּם עַל יֵתֵר עֲשֵׂה
 גְּאוּנָה: כה חֲזַקוּ וַיֵּאמֵן לְבַבְכֶם כָּל הַמְּיַחֲלִים לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ:

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

הדינים וְכָל הַגְּזֵרוֹת הַקְּשׁוֹת - וְבוֹ שׁוֹרָה כָּל שְׂכָר טוֹב וְכָל טוֹב
 שְׁעֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַת לְיִשְׂרָאֵל. לְעֵתִיד לְבֹא קוֹרָא
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַפּוֹן וַיֹּאמֶר לוֹ: בָּךְ נִתְתִּי כָּל טוֹב וְכָל
 שְׂכָר טוֹב לְבָנֵי שְׁסָבְלוּ כַּמָּה רְעוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה עַל קִדְשָׁת
 שָׁמַי, תֵּן שְׂכָרִים טוֹבִים שְׁנַתְתִּי בָךְ.

"אֲהַבּוּ אֶת ה' כָּל חֲסִידָיו אֱמוּנִים נֹצֵר ה'" (לא, כד): [זוהר תורה; זוהר

חלק ג' דף תרנ"א]. אמר רבי יוסי מה זה שכתוב: "כִּי שְׁתִּים

רְעוֹת עָשָׂה עִמִּי אֲתִי עֲזָבוּ מְקוֹר מַיִם חַיִּים לְחֻצַּב לָהֶם בְּאֵרוֹת
 בְּאֵרֵת נְשָׁבְרִים" (ירמיהו ב, יג), "אֲתִי עֲזָבוּ מְקוֹר מַיִם חַיִּים", זה הוא
 שאין רוצים לקדש שמו של הקדוש ברוך הוא בעניית אמן, ומה
 עונשו, על זה כתוב "לְחֻצַּב לָהֶם בְּאֵרוֹת נְשָׁבְרִים",
 שיורדים לגיהנם מדרגה אחר מדרגה, עד שיורדים לאבדון
 שנקרא תחתית, ואם הוא מקדש שמו של הקדוש ברוך הוא
 לכוון באמן כראוי, הוא יעלה מדרגה אחר מדרגה להתענג
 מאותו עולם הבא שנמשך תמיד ואינו פסוק, זהו שכתוב:
 "אֱמוּנִים נֹצֵר ה' וּמְשַׁלֵּם עַל יֵתֵר עֲשֵׂה גְּאוּנָה".

לב א לְדוֹד מְשָׁכִיל אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פִּשְׁעֵי כֶּסְוֵי חַטָּאָה:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לבקשת רחמים

אשרי נשוי פשע וגו' (לב, א): [שימוש תהלים לפרק לב]. טוב לבקש רחמים אמור אותו בכל יום אחר תפלתך.

— זוהר תהלים —

משכיל דרגא אחת מעשר מיני שבח

לְדוֹד מְשָׁכִיל אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פִּשְׁעֵי כֶּסְוֵי חַטָּאָה (לב, א): [זוהר
 גְּרֵאשִׁית פְּרָשַׁת נח (דף ע"א.)] וַיִּכְרַךְ אֱלֹהִים אֶת נַח. רַבִּי
 חֲזַקְיָה פֶּתַח, (תהלים לב): לְדוֹד מְשָׁכִיל אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פִּשְׁעֵי כֶּסְוֵי
 חַטָּאָה. פְּסוּק זֶה בְּאֵרוֹהוּ, אָבֵל פְּסוּק זֶה נִתְבָּאָר בְּסוּד
 הַחֲכָמָה. שְׁהַרִי שְׁנִינוּ, בַּעֲשָׂרָה מִיְּנֵי שְׁבַח שְׁבַח דְּוֹד אֶת
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאֶחָד מֵהֶם הוּא מְשָׁכִיל, וְהוּא דְרָגָה אַחַת
 מֵאוֹתָן עֶשֶׂר. וְדוֹד הַתְּקִין עֲצָמוֹ בְּטָרָם שֶׁתִּשְׁרָה עָלָיו הַדְּרָגָה
 הַזֹּאת.

כְּשֶׁהַזְכוּיוֹת מְכַרְּיעוֹת אֶת הַכֹּהֵן נִקְרָא נִשְׁוִי פִּשְׁעֵי

אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פִּשְׁעֵי, שְׁהַרִי בַּשְּׁעָה שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹקֵל
 חַטָּאִים וְזָכוּיוֹת שֶׁל בְּנֵי אָדָם שֶׁל אוֹתוֹ [ד"א כשאוֹתוֹ]
 מִשְׁקָל שֶׁבְּצַד הַחַטָּאִים עוֹלִים, וְאוֹתָם הָאֲחֵרִים, הַזְכוּיוֹת שֶׁהֵן
 בְּמִשְׁקָל אַחֵר, מְכַרְּיעוֹת לְמַטָּה - זֶהוּ נִשְׁוִי פִּשְׁעֵי.

בַּשְּׁעָה שֶׁהַדִּין שׁוֹרָה מְכַסֶּה ה' עַל הַצַּדִּיק

כֶּסְוֵי חַטָּאָה - בַּשְּׁעָה שֶׁהַדִּין שׁוֹרָה בְּעוֹלָם, שְׁיִהְיֶה מְכַסֶּה

— זוהר תהלים —

שְׁלֹא יִשְׁלַט עָלָיו הַמְשָׁחִית, כְּמוֹ שֶׁהָיָה לְנַח שְׁכֶסֶה אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאוֹתוֹ חָטָא שֶׁהִמְשִׁיךְ עָלָיו אָדָם עַל הָעוֹלָם. שְׁכִינֹן שְׁחָטָא זֶה הַשְּׁפִיעַ אָדָם עַל הָעוֹלָם, שְׂאָר הַבְּרִיּוֹת שׁוֹלְטוֹת, וּבֶן אָדָם פּוֹחַד מֵהֶם, וְהָעוֹלָם לֹא הִתְקַן בְּתַקּוּנוֹ. וְלָכֵן כְּשִׁיצָא נַח מִהַתְּבָה, בְּרָכּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכָתוּב: "וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת נַח וְאֶת בְּנָיו" וְגו'.

על ידי תשובה מתתקנת המלכות

לְדוֹד מִשְׁבִּיעַ אֲשָׁרֵי נְשׁוּי פִּשְׁעַ כְּסוּי חֲטָאָה (לב, א) : [נזוהר פרשת ויקרא (דף טו ע"ב)] אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כָּל חֲטָאֵי הָעוֹלָם אַחֲזִיזִים (זה) בְּזֶה, עַד שֶׁהָאֵם מִתְגַּלְגֵּל בְּגַלְגָּלָם. וְכִשְׁהִיא מִתְגַּלְגֵּלָה, כָּל אוֹתָם הַבְּנִים מִתְגַּלְגִּים. (בשבילה). וְכָתוּב: "לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים". וְכִשְׁמִתְתַּקֵּן הָעוֹלָם לְמַטָּה, הַכֹּל מִתְתַּקֵּן, עַד שֶׁעוֹלָה הִתְקַוֵּן לָאֵם הַקְּדוֹשָׁה וּמִתְתַּקְּנָתָה, וּמִתְכַּסֶּיתָ מִמָּה שֶׁהִתְגַּלְגְּלָתָה. וּמִשּׁוּם כֶּךָ כָּתוּב, אֲשָׁרֵי נְשׁוּי פִּשְׁעַ כְּסוּי חֲטָאָה, וְאֵז נִקְרְאת תְּשׁוּבָה, תְּשׁוּבָה וְדַאי. וְאֵז נִקְרָא יוֹם הַכְּפּוּרִים, כְּמוֹ שְׁכָתוּב: "מִכֹּל חֲטָאֵיכֶם לִפְנֵי ה' תִּטְהַרוּ".

הכל מתתקן על ידי התשובה

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִתִּי נִקְרְאת תְּשׁוּבָה? כְּשֶׁהָאֵם מִתְכַּסֶּה וְעוֹמְדָת בְּשִׁמְחָה עַל הַבְּנִים, שְׁכָתוּב (תהלים קיג) "אֵם הַבְּנִים שִׁמְחָה". וְשָׁבָה לְקִיּוֹם. וּמִי שֶׁהָיָה סְגוּר, שָׁב לְמִקּוּמוֹ. וְכֹלֵם שָׁבִים אֶחָד לְאֶחָד, וּמִתְבָּרְכִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְאֵז נִקְרְאת תְּשׁוּבָה (שלמה), תְּשׁוּבָה סָתָם, לְהַכְלִיל הַכֹּל.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

תשובה מגיע עד לבינה הנקראת אימא

אמר רבי יצחק, כשמכשר העולם, כלו מכשר כאחד. כתוב: "כי גדול מעל שמים חסדך". מעל שמים, שעולה למעלה מהמקום שנקרא שמים. ומי הוא. זו האם. והינו שנקראת תשובה.

מעל שמים

רבי יהודה אומר, מדיק שכתוב: "מעל שמים". אלמלא כתוב על שמים, משמע אותו מקום שעומד על שמים ולא יותר. כיון שאמר מעל שמים, משמע אותו מקום שעומד על השמים למעלה למעלה. (ומה היא, אמא, וזהו שנקרא תשובה).

העתיק מתגלה ומושפיע שפע

ששנינו, באותו זמן שמכשרים המעשים למטה והאם בשמחה, מתגלה העתיק הקדוש, ושב האור לזעיר אנפין, ואז הכל בשמחה, הכל בשלמות, הכל נמצאים בכרכות, והרחמים מזמנים, וכל העולמות בשמחה. זהו שכתוב: (מיכה ז) "ישוב ירחמנו וכבש עונותינו". מי ישוב? ישוב העתיק הקדוש להתגלות בזעיר, ישוב להתגלות, שהיה נסתר בראשונה, והכל נקרא תשובה.

יום הדין ויום הכפרים

לדוד משכיל אשרי נשוי פשע כסוי הטאה (לב, א): [זוהר ויקרא
 9' אמור (דף קא ע"א)] אמר רבי אבא, בראש השנה

— זוהר תהלים —

נִבְרָא אָדָם, וְעָמַד בְּדִין לְפָנַי אֲדוֹנוּ וְשָׁב בְּתִשְׁבָּה, וְקָבַל אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָמַר לוֹ, אָדָם, אַתָּה תִּהְיֶה סִמֵּן לְבְנֵיךָ לְדוֹרֵי דוֹרוֹת, בַּיּוֹם הַזֶּה יַעֲמְדוּ בְּדִין. אִם יֵשׁוּבוּ, אָנִי אֶקְבַּל אוֹתָם, וְאֶעֱמַד מִכֶּסֶּא דִּין, וְאֶתִּישֵׁב עַל כֶּסֶּא רַחֲמִים וְאַרְחֵם עֲלֵיהֶם. וְדוֹד אָמַר, (תהלים קד) אָהַבְתִּי כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלֵי תַחֲנוּנָי. וְעַל זֶה כָּתוּב, (שם קל) כִּי עֲמַךְ הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּזְכָּר. וְכָתוּב, (שם לו) כִּי עֲמַךְ מְקוֹר חַיִּים בְּאַרְבַּע נְרָאָה אוֹר. אַךְ בְּעִשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם הַכְּפָרִים הוּא מְקַרָּא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם. רַבִּי חֵיָא פְּתַח, (שם לב) לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשָׁרֵי נִשְׁוֵי פִּשְׁעֵי כִסּוּי חֲטָאָה. לְדוֹד מִשְׁכִּיל, הָרִי שְׁנִינוּ, בְּעִשְׂרָה מִיָּנִי זָמַר נִקְרָא (נחמן) סֵפֶר תְּהִלִּים: בְּנִצּוּחַ, בְּנִגּוּן, בְּמִשְׁכִּיל, בְּמִכְתָּם, בְּמִזְמוֹר, בְּשִׁיר, בְּאֲשָׁרֵי, בְּתַפְלָה, בְּהוֹדָאָה, בְּהַלְלוּיָהּ. וְהַעֲלִיזוּן מִכָּל־הַלְלוּיָהּ, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ. דִּיא מְהִימְנָא.

ענווי יום הכפרים

[רעיא מהימנא] מְצוּהָ זו, לְהַתְעַנּוֹת בַּיּוֹם הַכְּפּוּרִים, לְהַכְנִיעַ אֶת הַגּוּף וְאֶת הַנֶּפֶשׁ, בְּסוּד שֶׁל חֲמֶשֶׁה עֲנוּוִיִּים שֶׁל חֲמֵשׁ דְּרָגוֹת שֶׁל יוֹם הַכְּפּוּרִים. שְׁהָרִי הַמְקַטְרֵג בָּא לְהַזְכִּיר אֶת חֲטָאֵיהֶם, כְּמוֹ שְׁנִתְבָּאָר, וְכָל־שׁוֹבָה שְׁלָמָה לְפָנַי אֲבִיָּהֶם. הַכֹּל כְּמוֹ שְׁנִיאָמַר בְּכִמָּה מְקוֹמוֹת. (ע"כ רעיא מהימנא).

במשכיל תלויה סליחה

לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשָׁרֵי נִשְׁוֵי פִּשְׁעֵי כִסּוּי חֲטָאָה (לב, א): כָּאֵן מִשְׁכִּיל, מְקוֹמוֹ יְדוּעַ. מֵהוּ מִשְׁכִּיל? מִיָּם שְׁמַחְכִּימִים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

חוטא כל מעשיו הטובים נעקרים

אָלָא שְׁנֵי דְבָרֵי חֲכָמָה יֵשׁ בּוֹ, וְשְׁנֵיהֶם כָּף. אַחַד, כְּמוֹ שְׁשֻׁנִינוּ, שְׁמַעְשִׁים טוֹבִים שְׁאָדָם עוֹשֶׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה, עוֹשִׂים לוֹ בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם לְבוֹשׁ נִכְבָּד עֲלִיּוֹן לְהִתְלַבֵּשׁ בָּהֶם. וְכִשְׁאָדָם מִתְקַן מִעֲשִׂים טוֹבִים, וְגוֹבְרִים עָלָיו מִעֲשִׂים רָעִים, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשְׁגִּיחַ בּוֹ, וּמִעֲשִׂיו הָרָעִים רַבִּים, וְהוּא רָשָׁע, שְׁנִמְצָא חוֹטָא לְפָנֵי אֲדוֹנָו, וְתוֹהָה עַל אוֹתָן טוֹבוֹת שְׁעָשָׂה בְּרֵאשׁוֹנָה, הֲרִי נֶאֱבָד הוּא מִן הַכֹּל, מִהָעוֹלָם הַזֶּה וּמִהָעוֹלָם הַבָּא. מָה עוֹשֶׂה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאוֹתָן טוֹבוֹת שְׁעָשָׂה הַחוֹטָא הַזֶּה בְּרֵאשׁוֹנָה?

צדיק אחר מקבל את אותם זכיות

אָלָא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵף עַל גַּב שְׁאוֹתוֹ רָשָׁע חוֹטָא נֶאֱבָד, אוֹתָן טוֹבוֹת וְזִכְיוֹת לֹא נֶאֱבָדוֹת. יֵשׁ צְדִיק שֶׁהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן וּמִתְקִין לְבוֹשָׁיו מִמִּעֲשָׂיו, וְטָרַם שֶׁהַשְּׁלִים אֶת לְבוֹשָׁיו הַסִּתְלָק - הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁלֵּם לוֹ מֵאוֹתָם הַמִּעֲשִׂים שְׁעָשָׂה (שֶׁאֵבָד) הָרָשָׁע הַחוֹטָא הַזֶּה, וּמְשַׁלֵּם אֶת לְבוֹשָׁיו שִׁיתִתְקַן בָּהֶם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם כז) יִכִּין וְצְדִיק יִלְבָּשׁ. אוֹתוֹ חוֹטָא הַתְּקִין, וְהַצְדִיק מִתְכַּסֶּה מִמֶּה שֶׁהוּא הַתְּקִין. זֶהוּ שְׁכָתוּב כְּסוּי חֲטָאָה, (הַכְסוּי הוּא מִזֶּה הַחֲטָאָה, מִתְכַּסֶּה מִהַחֲטָאָה) וְעַל כֵּן לֹא כְּתוּב מְכַסֶּה, אֲלָא כְּסוּי.

מהו מצולות ים

וְאַחַד, שֶׁהַתְּכַסֶּה אוֹתוֹ הַחֲטָא שֶׁל הַצְדִיק הַזֶּה בְּאוֹתָם שְׁנִקְרָאִים מְצוּלוֹת יָם, שֶׁהָרִי מִי שְׁנוּפֵל בְּמְצוּלוֹת

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ים, לא נמצא לעולמים, משום שהמים מכסים עליהם, (מהה המצולות ים, ') כמו שנאמר (מיכה ז) ותשליך במצלות ים כל חטאתם. מי הם מצלות ים? אלא סוד נכבד הוא, וְהָרִי (בארה רבי שמעון אמר) באר אותו רבי שמעון ואמר, כל אותם שבאו מצד הקשה, ונאחזו במינים רעים, בכפתרים התחתונים, כמו עזאזל ביום הכפורים, זה נקרא מצולות ים, כמו פסלת הכסף כשבוחנים אותו באש. זהו שכתוב הגו סיגים מכסף.

כל החטאים נשאבים למצולות ים

כך זה, הוא מאותם מצולות ים, ונקרא מצולות ים, מצולות מאותו ים קדוש, מצולות - זהמת הכסף. ועל כן כל אותם החטאים של ישראל שורים לתוכו (אצל), והוא מקבל אותם, ונשאבים לתוכו. מה הטעם? משום שהוא נקרא חוטא. מה זה חוטא? חסרון. ועל כן הוא חסרון של הכל, ונטל את חסרון הגוף והנפש. ביום הזה יורד מצולות הים הזה, זהמת (הכסף) הנפש, ונטל זהמת הגוף. מי הוא זהמת הגוף? זה אלו החטאים שנעשו על ידי יצר הרע שנקרא מזהם מנול.

עשרה מיני זמרה

"לְדָוִד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פֶשַׁע כְּסוּי חַטָּאָה (לב, א): [זוהר תורה; זוהר חלק ג' פ' אמור דף קא.] רבי חייא פתח, "לְדָוִד מִשְׁכִּיל", הרי למדנו בעשרה מיני זמרה נתקן ספר תהלים,

זוהר תהלים

בנצוח, בנגון, במשכיל, במכתם, במזמור, בשיר, באשרי, בתפלה, בהודאה, בהללויה, עליון מכלם הללויה לט, וזה נתבאר.

במשכיל תלויה הסליחה

באן "מִשְׁכִּיל", מקומו ידוע, מהו "מִשְׁכִּיל", מים המחכימים לאלה השותים אותם^מ, וזה המקום נקרא "מִשְׁכִּיל", כמו שכתוב: "מִשְׁכִּיל עַל דָּבָר יִמָּצָא טוֹב" (משלי טז, כ) ^מא, ולפי שנקרא כך, תולה בו סליחה, ודרור החירות^מ, זהו שכתוב: "אֲשֶׁרֵי נְשׁוּי פִּשְׁעֵי^מ כְּסוּי חֲטָאָה".

אם התודה על החטא אשריו אם בני אדם אין יודעים את החטא מהו "כְּסוּי חֲטָאָה", הרי ביארו, שהוא מכסה מאנשים חטא ההוא שחטא להקדוש ברוך הוא, ומתודה לפני הקדוש ברוך הוא.

זיו הזהר

לט. לפי שבהללויה נרמזו היחוד של הוי"ה אדנ"י כידוע. מ. זו הבינה, להיות מבין דבר מתוך דבר, כמעין המתגבר. מא. רצה לומר, זה סימן שאחר הבינה נמצא טוב, שהוא חסד. מב. אפשר לפרש כוונתו, שלפי שהבינה נקרא משכיל על דרך הכתוב: "מִשְׁכִּיל עַל דָּבָר יִמָּצָא טוֹב" (משלי טז, כ), והמכוון הוא ככתוב: "וּלְקַבּוּ בֵּין וְשֵׁב וְרָפָא לוֹ" (ישעיהו ו, י), ולפיכך תולה בו סליחה וחירות, כי התשובה היא רפואתו, להביא לו סליחה וחירות. מג. יש לומר כוונתו, שכאשר האדם מעורר כח הבינה על ידי שהוא משכיל, דהיינו עשיית תשובה, ככתוב: "וּלְקַבּוּ בֵּין וְשֵׁב", אז יעורר אליו אשרי, וידוע, שתיבת אשרי גם כן רמז על הבינה, בסוד הכתוב: "בְּאֲשֶׁרֵי פִי אֲשָׁרוּנִי בְּנוֹת" (בראשית ל, יג),

— זוהר תהלים —

מכריזים את חטאיו

אבל בוא וראה, כאשר האדם חוטא ונתחייב פעם אחת ושתיים ושלוש, ואינו חוזר בו, אז חטאיו בהתגלות הם, מפרסמים אותם למעלה ומפרסמים אותם למטה, כרוזים הולכים לפניו ומכריזים, העלו מסביב של פלוני, נזוף הוא מרבוננו, נזוף הוא למעלה, ונזוף הוא למטה, אוי לו שפגם הצלם של רבוננו, אוי לו שאינו חושש על כבוד רבוננו, והקדוש ברוך הוא מגלה עונו למעלה, זהו שכתוב: **”יִגְלוּ שָׁמַיִם עֲוֹנוֹ וְאָרֶץ מִתְקוֹמָמָהּ לוֹ”** (איוב כ, כז).

ההולך בדרך הישר וקרה לו חטא כולם מכסים עליו **ובאשר** האדם הולך בדרך של רבוננו, ומתיגע בעבודתו, אם אנה לו חטא אחד, כלם מכסים עליו, עליונים ותחתונים, זה נקרא **”כְּסוּי חֲטָאָה”**.
אמר לו רבי אבא, אם כן, מכוסה חטאה היה צריך לומר, מהו **”כְּסוּי חֲטָאָה”** מיד?

מעשים טובים הם מלבושים יקרים לעולם הבא **אלא** שני עניני חכמה יש בזה, וכך הם שניהם, אחד, כמו

זיו הזוהר

והשם אשרי, מרמז על הבינה, כשהיא משפעת אושר, מלשון אשרי האיש, ומה הוא אושר הטוב שתשפיע לו הבינה, היינו שיהיה נשוי פשע. מד. רצה לומר, בבנין פעול של פועל יוצא, שהוא מכסה ומכוסה.

— זוהר תהלים —

שלמדנו, שמעשים הטובים שהאדם עושה בעולם הזה, עושים לו מהם בעולם הבא מלבוש של כבוד העליון להתלבש בהם.

רשע המתחרט על מעשיו הטובים נאבד בעולם הזה ובעולם הבא ובאשר האדם עשה מעשים טובים, ואחר כך מתגברים עליו מעשים רעים, והקדוש ברוך הוא רואה בו שמעשיו הרעים רבים הם, ועוד הוא רשע, שתוהה על מעשים הטובים שעשה בתחלה, נאבד הוא מהכל, מעולם הזה ומעולם הבא.

המלבוש שהרשע הכין במעשיו הטובים מתכסה צדיק מזה עושה הקדוש ברוך הוא מאותן מעשים טובים שעשה זה החוטא בתחלה, יש צדיק ההולך בדרכי מלך העליון, ומכין לו מלבוש ממעשיו, וטרם שעלה בידו להשלים מלבושי הכבוד שלו נפטר, משלים לו הקדוש ברוך הוא, מאותן מעשים טובים שאבד אותו רשע החוטא, ונשלם מלבושי הכבוד שלו, להתקשט בהם בעולם ההוא, זהו שכתוב: "יִכִּין וְצַדִּיק יִלְבָּשׁ" (איוב כז, יז), זה החוטא הכין, והצדיק נתכסה ממה שהוא הכין, זהו שכתוב: "כְּסוּי חַטָּאָה" [הוא נתכסה מידי החוטא], ועל כן לא כתוב מכוסה אלא "כְּסוּי" מה.

זיו הזוהר

מה. כוונתו לתרץ, שלפי זה, אין משמעותו של כסוי, בבנין נפעל, שאין זה פעול יוצא, אלא שהוא שם עצם כמו כסות, דהיינו מלבוש.

— זוהר תהלים —

חטאי הצדיק מתכסים במצולות ים

וענין השני, שנתכסה אותו החטא של הצדיק, במה שנקרא מצולות ים, שהרי מי שנופל במצולות ים לא נמצא לעולם, לפי שהמים מכסים עליהם^י, כמו שכתוב: "וַתִּשְׁלֶיךָ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאוֹתֶם" (מיכה ז, יט).

דוד התקין מדרגתו שבמלכות ואחר כך שרה מדת היסוד הנקרא משכיל על המלכות

[זוהר תורה; זוהר חלק א' פ' נח דף עא.] רבי חזקיה פתח, "לְדוֹד מְשָׁכִיל אֲשָׁרֵי נְשׁוּי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה", מקרא זה נתבאר, אבל מקרא זה בסוד החכמה נאמר, שהרי למדנו בעשרה מיני שבחים שבח דוד להקדוש ברוך הוא, ואחד מהם משכיל, והיא מדרגה אחת מאותן עשרה, ודוד התקין עצמו קודם ששרתה עליו מדרגה ההיא^י.

ה' בחסדיו מגביה את צד הפשעים וצד הזכיות מכריע את הכף "אֲשָׁרֵי נְשׁוּי פֶשַׁע", שהרי בשעה שהקדוש ברוך הוא שוקל החטאים והזכיות של האנשים, כאשר זה הכף שבצד החטאים מתנשא, והזכיות אשר בכף השניה מכריעין למטה, זה הוא "נְשׁוּי פֶשַׁע".

זיו הזוהר

מו. ולפי זה הפירוש, גם כן יתורץ הלשון כסוי, שאין זה ממשמעות חיפוי, אלא ממשמעות העלמה ושכחה, שהחטא יהיה נשכח, כי יושלך במקום אשר לא יזכר ולא יפקד ולא יעלה על לב לעולם. מז. כמו

— זוהר תהלים —

ה' מכסה ומוגין מפני מלאך המות הנקרא חטאה
 "בְּסוּי חֶטְאָה", בשעה שהדין שורה בעולם, יהיה הוא
 מכוסה שלא ישלוט עליו המשחית, כמו שהיה לו
 לנח שהקדוש ברוך הוא היה מכסה עליו מאותו החטא
 שהמשיך אדם על העולם.

הָאָדָם נִבְרָא בְּשִׁבִיל שְׂיַעֲסֵק בַּתּוֹרָה וּבְמִצְוֹת

אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחַשֵׁב ה' לֹא עוֹן (לב, ב) : [זוהר שמות פרשת וארא (דף
 כג ע"ב)] וְאָרָא אֶל אַבְרָהָם אֵל יִצְחָק וְאֵל יַעֲקֹב בְּאֵל שְׁדֵי
 וְשָׁמִי ה' לֹא נֹדַעְתִּי לָהֶם. רַבִּי חֲזַקְיָה פָתַח, (תהלים לב) אֲשֶׁרִי
 אָדָם לֹא יִחַשֵׁב ה' לוֹ עוֹן וְגו'. כִּמָּה אֲטוֹמִים הֵם בְּנֵי אָדָם
 שְׁלֹא יוֹדְעִים וְלֹא מִסְתַּכְּלִים עַל מָה עוֹמְדִים בְּעוֹלָם, שְׁהֲרִי
 כְּשִׁפְרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, עֲשֵׂה אֶת הָאָדָם בְּדִיוֹקָן
 שְׁלוֹ וְהִתְקִינוּ בְּתַקוּנָיו, כְּדִי שִׂישְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה וְיִלֵּךְ בְּדַרְכָּיו.

כְּשִׁנְבְּרָא אָדָם- מַעֲפַר הַמְקַדָּשׁ שְׁלִמְטָה נִתְקַן

שְׁהֲרִי כְּשִׁנְבְּרָא אָדָם, מַעֲפַר הַמְקַדָּשׁ שְׁלִמְטָה נִתְקַן, וְאַרְבָּעָה
 צְדָדִי הָעוֹלָם הִתְחַבְּרוּ בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנַקְרָא בֵּית
 הַמְקַדָּשׁ. וְאוֹתָם אַרְבָּעָה צְדָדִי הָעוֹלָם הִתְחַבְּרוּ בְּאַרְבָּעָה
 צְדָדִים, שֶׁהֵם יְסוּדוֹת הָעוֹלָם א"ש ר"ח וּמִי"ם וְעַפ"ר,
 וְהִתְחַבְּרוּ אַרְבָּעָה צְדָדִים אֵלּוּ בְּאַרְבָּעָה צְדָדִי (יְסוּדוֹת) הָעוֹלָם,

זיו הזוהר

שנדרש בזהר על לדוד מזמור.

— זוהר תהלים —

והתקין מהם הקדוש ברוך הוא גוף אחד בתקון עליון, וגוף זה התחבר משני עולמות, מהעולם התחתון הזה ומהעולם שלמעלה.

אַרְבָּעָה יְסוּדוֹת אַרְבָּעָה רוּחוֹת אַרְבָּעָה מַתְכוֹת

[זוהר שמות פרשת וארא (דף כ"ד ע"א)] אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בֵּא רְאָה, אַרְבָּעָה רְאִישׁוֹנִים הֵם סוּד הָאֱמוּנָה, וְהֵם אֲבוֹת שֶׁל כָּל עוֹלָמוֹת, וְסוּד הַמְרַכְּבָה הָעֲלִיּוֹנָה הַקְּדוּשָׁה. וְאוֹתָם אַרְבָּעָה יְסוּדוֹת, א"ש רו"ח ומי"ם ועפ"ר, אֵלֶּה הֵם סוּד עֲלִיּוֹן. [ואלו הם האבות, שכל העולמות אבות של הכל] וּמֵהֶם יוֹצְאִים זְה"ב וְכֹס"ף וּנְחֹשֶׁת וּבְרֹז"ל, וְתַחַת אֵלֶּיךָ מַתְכוֹת אַחֲרוֹת שְׁדוּמִים לָהֶם [כמו שאילו]. בֵּא רְאָה, א"ש רו"ח ומי"ם ועפ"ר אֵלֶּה הֵם הָרְאִישׁוֹנִים וְהַשְּׂרָשִׁים שְׁלֹמֶעֱלָה וְשְׁלֹמֶטָה, וְתַחְתּוֹנִים וְעֲלִיּוֹנִים עוֹמְדִים עֲלֵיהֶם. וְאֵלֶּה הֵם אַרְבָּעָה, לְאַרְבָּעָה צְדֵי הָעוֹלָם, וְעוֹמְדִים בְּאַרְבָּעָה אֵלֶּיךָ: צְפו"ן וְדָרו"ם וּמִזְרָח וּמַעַרְב. אֵלֶּיךָ הֵם אַרְבָּעָה צְדָדִים שֶׁל הָעוֹלָם, וְעוֹמְדִים בְּאַרְבָּעָה אֵלֶּיךָ. א"ש לְצַד צְפו"ן, רו"ח לְצַד מִזְרָח. מִי"ם לְצַד דָּרו"ם. מְשׁוּם שֶׁהַדְּרוֹם הוּא חֹם וְיָבֵשׁ. מִיָּם קְרִים וְלַחִים. עַפ"ר לְצַד מַעַרְב. וְאַרְבָּעָה אֵלֶּיךָ קְשׁוּרִים בְּאַרְבָּעָה אֵלֶּיךָ, וְכֹלָם אֶחָד, וְאֵלֶּה עוֹשִׂים אַרְבַּע מַתְכוֹת, שֶׁהֵם זְה"ב וְכֹס"ף וּנְחֹשֶׁת וּבְרֹז"ל. הֵרִי הֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר, וְכֹלָם אֶחָד.

ה' עושה מִזְגָּזָה כְּמִזְגָּזָה כְּדִי לְחַבְרָם

בֵּא רְאָה, הָאֵשׁ הִיא בְּשִׁמְאֵל, לְצַד צְפוֹן, שְׁהִרֵי הָאֵשׁ בּוֹ תִקַּף

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

החמימות, והיבש שלו חזק. וצפון ההפך שלו, ונמזגים אחד באחד והוא אחד. מים לימין, והוא לצד דרום, והקדוש ברוך הוא לחברם [להחזירם] כאחד, עושה מזג זה כמזג זה.

ה' מוזג אותם כאחד

הצפון הוא קר ולח, האש חם ויבש. החליפם לצד דרום. דרום הוא חם ויבש. המים קרים ולחים. והקדוש ברוך הוא מוזג אותם כאחד, שיוצאים מים מדרום ונכנסים לצפון, ומצפון שופעים מים. יוצא אש מצפון, ונכנס בתקף הדרום, ומדרום יוצא תקף החמימות לעולם, משום שהקדוש ברוך הוא לווה זה מזה, וכל אחד ואחד מלווה לחברו משלו כראוי לו. כמו זה רוח ומזרח, כדי שילווה כל אחד לחברו, ונכללים זה בזה להתחבר כאחד.

”ורוח אלהים מרחפת על פני המים”

בא ראה, אש מצד זה, מים מצד זה, והם מחלקת. נכנסת רוח ביניהם ואוחזת את שני הצדדים. זהו שכתוב (בראשית א) ורוח אלהים מרחפת על פני המים, שהרי אש עומדת למעלה בצד זה, ומים עומדים על פני הארץ. רוח נכנסת ביניהם ואוחזת את שני הצדדים ומפרידה מחלקת. העפר, המים עומדים עליו, ורוח ואש, ומקבלת מכלם בכח של שלשת אלה שעומדים עליו.

אין מחלקת של אש ומים

בא ראה. רוח ומזרח. מזרח חם ולח, רוח [קר ויבש]. הצד שהוא

— זוהר תהלים —

יבש] חם ולח היא, ולכן אוחז את שני הצדדים, שהרי אש חם ויבש, ומים קרים ולחים. רוח הוא חם ולח. הצד שהוא חם אחוז באש. הצד שהוא לח אחוז במים. ועל זה יש הסבמה ביניהם, ומפריד מחלקת של אש ומים.

מערב נאחז בשני צדדים

עפר הוא קר ויבש, ולכן מקבל עליו את כלם, וכלם עושים בו מעשיהם, ומקבל מכלם להוציא בכחם מזון לעולם, משום שבמערב נאחז העפר שהוא קר ויבש, וצד שהוא קר אחוז בצפון שהוא קר ולח, שהרי קר נאחז בקר. משום כך צפון נאחז במערב בצד זה. דרום שהוא חם ויבש, באותו היבש שלו אוחז את היבש של המערב בצד אחר, ונאחז מערב בשני צדדים.

כלם כלולים זה בזה

וכן נאחז דרום במזרח, שהרי חמימות הדרום נאחזת בחמימות המזרח. ומזרח נאחז בצפון, שהרי לחותו נאחזת בלחות הצפון. עכשו נמצא דרומי"ת מזרחי"ת. מזרחי"ת צפוני"ת. צפוני"ת מערבי"ת. מערבי"ת דרומי"ת. וכלם כלולים זה בזה להשתלשל אחד באחד.

שנים כרובים זהב

כמו כן צפון עושה זהב, שמצד תקף האש נעשה זהב, והינו שכתוב (איוב לו) מצפון זהב יאתה. שאש אחוז בעפר ונעשה זהב, והינו שכתוב (שם כח) ועפרות זהב לו. וסוד זה שנים כרובים זהב.

— זוהר תהלים —

וּכְמוֹ שֶׁנֶחֱשַׁת הָעֲלִיוֹנָה מוֹלִידָה בְּדִיל שֶׁהוּא נֶחֱשַׁת קִטְנָה. כְּמוֹ שֶׁבְרָזַל מוֹלִיד בְּרָזַל, וְסִימָנָךְ - (משלי כז) בְּרָזַל בְּכִרְזֵל יִחַד.

ארבעה היסודות קשורים זה בזה

בא ראה, אש רוח מים ועפר, כלם אחוזים זה בזה וקשורים זה בזה, ואין בהם פרוד. והעפר הזה, כשהוא מוליד אחר כך, לא מתקשרים זה בזה כאותם עליונים, כמו שנאמר (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, באלה היה פרוד.

"שם הבדלח ואבן השמים"

משום שהרי העפר, כשהוא מוליד בפח של שלשת העליונים, מוציא ארבעה נהרות ששם נמצאות אבנים יקרות, והם במקום אחד, שכתוב שם הבדלח ואבן השמים. ואותן אבנים יקרות הן שמים עשרה, והן לארבעה צדדי העולם כנגד שנים עשר שבטים, שכתוב (שמות כח) והאבנים תהיינה על שמות בני ישראל שמים עשרה על שמותם. ושנים עשר הבקר הללו שהם תחת הים.

הרוח הוא קיום העולם

בא ראה, כל ארבעת הצדדים העליונים שאמרנו, אף על גב שנקשרים זה בזה, והם הקיום שלמעלה ומטה, קיום של העולם יותר הוא הרוח, משום שהכל עומד בגללו, ונפש לא עומדת אלא ברוח, שאם נגרעת הרוח אפלו רגע אחד, אין

— זוהר תהלים —

הנפש יכולה להתקיים, וסוד זה כתוב (משלי יט) גם בלא דעת נפש לא טוב. נפש בלי רוח אינה טוב, ולא יכולה להתקיים.

שנים עשר אבנים שנים עשר בקר

ובא ראה, אותם שנים עשר שאמרנו, שהם שנים עשרה אבנים, הם שנים עשר בקר שתחת הים. משום כך נטלו אותם שנים עשר נשיאים (במדבר ז) כל הבקר לעלה שנים עשר פרים וגו'. והכל הוא סוד עליון, ומי שישגיח בדברים הללו, ישגיח בסוד החכמה העליונה, שהעקר של הכל בה.

האדם נברא מארבעה יסודות

אמר רבי שמעון, מה שאמר רבי חזקיה, שכשברא הקדוש ברוך הוא את האדם, מעפר המקדש שלמטה נברא, ומעפר המקדש שלמעלה נתנה בו נשמה, וכמו שכשנברא מהעפר שלמטה התחברו בו שלשה צדדים יסודות העולם, כך גם כשנברא מן העפר שלמעלה התחברו בו שלשה יסודות של העולם והשתלם האדם, והינו שכתוב (תהלים לב) אשרי אדם לא יחשב ה' לו עון ואין ברוחו רמיה. אימתי לא יחשב ה' לו עון? בזמן שאין ברוחו רמיה.

וידיבר ה' אל משה לאמר נשא את ראש בני גרשון וגו'. רבי אבא פתח, (תהלים לב) אשרי אדם לא יחשב ה' לו עון ואין ברוחו רמיה. הפסוק הזה אין ראשו סופו, ואין סופו ראשו. ויש להסתכל בו, וכך פרשוהו.

ב אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לֹא עֵזָב לְאֵין בְּרוּחוֹ

זוהר תהלים

הַנְּשָׁמָה עוֹלָה לְמַעַלָּה וּמַעֲיָדָה עַל מַעֲשֵׂי הָאָדָם

בא ראה, בשעה שבני אדם ישנים וטועמים טעם מות והנשמה עולה למעלה - עומדת במקום שעומדת, ונבחנו על מעשיה שעשתה כל היום, וכותבים אותם על פתק. מדוע? משום שהנשמה עולה למעלה ומעידה על מעשי האדם ועל כל דבור ודבור שיוצא מפיו.

דבור קדוש - עולה ובוקע רקיעים.

ובשאותו דבור שהוציא האיש מפיו הוא כראוי, דבור קדוש של תפלה ותורה - אותו דבור עולה ובוקע רקיעים, ועומד במקום שעומד, עד שנכנס הלילה, והנשמה עולה ואוחזת אותו הדבור ומכניסתו לפני המלך.

שמור פתחי פיך

ובשאותו דבור אינו כראוי, והוא דבור מדבורים רעים, מלשון הרע - אותו הדבור עולה למקום שעולה, ונרשם אותו דבור ואותו חטא על האדם. זהו שכתוב (מיכה ז) משכבת חיקך שמור פתחי פיך. ולכן אשרי אדם לא יחשב ה' לו עון, אימתי? כשאין ברוחו רמיה.

הנשמה עולה למעלה בלילה ומעידה על מעשיו

אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחְשַׁב ה' לוֹ עֵזָב לְאֵין בְּרוּחוֹ רַמְיָה (לב, ב):

רְמִיָּה: ג בִּי הִחַרְשְׁתִּי כָּל־וְעֵצְמִי בְּשִׂאֲנֹתַי כָּל הַיּוֹם:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

[זוהר תורה; זוהר חלק ג' פ' נשא דף קכא.] אמר רבי אבא, מקרא זה יש לעיין בו. בוא וראה, בשעה שהאנשים ישנים בלילה, וטועמים טעם של מיתה, הנשמה עולה למעלה, עומדת במקום שצריכה לעמוד, ונבחנת על מעשיה שעשתה כל היום, ונכתבים בספר, מה הטעם, לפי שהנשמה עולה למעלה, ומעידה על מעשי האדם, ועל כל דבור ודבור שיצא מפיו.

הנשמה לוקחת כל דיבור טוב ומכניסה לפני המלך

ובאשר אותו הדבור שהוציא האדם מפיו הוא כראוי, כגון דבור קדוש של תורה ותפלה, זה הדבור עולה ובוקע רקיעים, ועומד במקום שצריך לעמוד, עד שנכנס הלילה, והנשמה עולה ואוחזת אותו הדבור ומכניסה אותו לפני המלך.

דיבור רע נרשם על הנשמה והגוף של האדם שדיבר

ובאשר זה הדבור אינו כראוי, והוא דבור מדיבורים הרעים או מלשון הרע, דבור זה עולה למקום שעולה, ואז נרשם זה הדבור ואותו החטא על זה האדם שהוציאו מפיו, זהו שכתוב: "מִשְׁכַּבְתַּי חִיקָךְ שְׁמֵר פֶּתְחֵי פִיךָ" (מיכה ז, ה), ולפי זה "אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחְשַׁב ה' לוֹ עֹוֹן", מתי, כאשר "אֵין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה".

דְּבִי יוֹמָם וְלַיְלָה תִכְבֵּד עָלַי יְדֹךָ נְהַפְּךָ לְשִׁרֵי בְּחֶרְבֵנִי
 כִּיִּן סָלַח: הַ חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעֹנֵי לֹא כִסִּיתִי אֲמַרְתִּי
 אֹדֶה עָלַי פִּשְׁעֵי לִיהוָה: וְאַתָּה נִשְׂאתָ עֵוֹן חֲטָאתִי

— זוהר תהלים —

צִדִּיק לְפָרֵשׁ הַחֲטָא

חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעֹנֵי לֹא כִסִּיתִי אֲמַרְתִּי אֹדֶה עָלַי פִּשְׁעֵי
 לִיהוָה וְאַתָּה נִשְׂאתָ עֵוֹן חֲטָאתִי סָלַח (לב, ה): נוהר פ'

ויקרא (דף כ ע"א) [רבי חזי'א ורבי יוסי היו הולכים בדרך. עד
 שהיו הולכים, אמר רבי יוסי לרבי חזי'א, נשתדל בדברי
 תורה, בדברי עתיק הימים. פתח רבי חזי'א ואמר, (תהלים לב)
 חטאתי אודיעך וגו', מפאן למדנו, שכל אדם שמכסה את
 חטאיו ואינו מפרש אותם לפני הקדוש ברוך הוא ויבקש
 עליהם רחמים, לא נותנים לו לפתח פתח של תשובה, משום
 שהוא מתבייש (מכסה) ממנו. ואם הוא מפרש אותם לפני
 הקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא חס עליו, ויתגברו
 הרחמים על הדין.]

שְׁעָרֵי דְמַעוֹת לֹא נִנְעָלוּ

וְכִּי שָׁכַן אִם הוּא בּוֹכָה, שְׁהָרֵי כָּל הַפְּתָחִים הַסְּתוּמִים הוּא
 פּוֹתַח, וְתַפְּלָתוֹ מִתְקַבֵּלָת. וְעַל זֶה פָּרִישַׁת חֲטָאִיו, כְּבוֹד
 הוּא לְמַלְךָ לְהַגְבִּיר רַחֲמִים עַל דִּין. וְעַל זֶה כָּתוּב, זָבַח תּוֹדָה
 יִכְבְּדֶנִּי. מַה זֶה יִכְבְּדֶנִּי? שְׁנֵי כְּבוֹדִים הֵם, אֶחָד לְמַעַלָּה
 וְאֶחָד לְמַטָּה. אֶחָד בְּעוֹלָם הַזֶּה וְאֶחָד בְּעוֹלָם הַבָּא.

— זוהר תהלים —

כמו דוד המלך, שֶהוּא הָיָה שׁוֹמֵר אֶת פֶּתַח הַמֶּלֶךְ? אָמַר לוֹ רַבִּי חֵיִיא, וְדַאי כִּף הוּא, וְעַל כֵּן הַתּוֹרָה לְמִדָּה אוֹתְנָנוּ אֶת דְּרָכֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ כְּדִי שְׂנַדַּע לְלַכֵּת אַחֲרָיו, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (דברים יג) אַחֲרֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם תֵּלְכוּ וְגו'.

פסוק הזה קשה

חֲטָאתִי אוֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא כִסִּיתִי אִמְרַתִּי אוֹדָה עָלַי פֶּשְׁעֵי
 לָהּ וְאִתָּה נִשְׂאתָ עוֹן חֲטָאתִי סִלָּה (לב, ה) : [זוהר תורה;

זוהר חלק ג' פ' ויקרא דף ב.] אמר רבי חייא, כל זה המקרא קשה, ביתור לשון, שהרי ב"אודָה עָלַי פֶּשְׁעֵי" היה די, ומהו "חֲטָאתִי אוֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא כִסִּיתִי", ואחר כך "אוֹדָה עָלַי פֶּשְׁעֵי לָהּ", ועוד שהרי אודה עלי פשעי לך היה צריך לומר.

עיקר הוידוי הוא למלכות כדי שיוכל ליכנס לפנים

אֵלֶּה דוד כל דבריו ברוח הקודש אמרם, ולמלכות השמים אמר, לפי שהיא השליח מן התחתונים לעליונים, ומן העליונים לתחתונים, ומי שמבקש מהמלך, צריך להודיע לה בתחלה, ועל כן "חֲטָאתִי אוֹדִיעֶךָ" [למלכות השמים אמר].

להתודות לפני ז"א עד שורשו שבבינה

"וְעוֹנֵי לֹא כִסִּיתִי", מן צדיקו של עולם, אמרתי "אוֹדָה עָלַי פֶּשְׁעֵי לָהּ", זה מלך הקדוש שכל השלום שלוֹמָה,

זיו הזוהר

מח. כוונתו על ג' המדרגות, מלכות יסוד ותפארת, עבירה קלה שנקראת חטא, נוגע הפגם רק במלכות, גדולה שנקראת עון, מגיע

— זוהר תהלים —

והשלמות שצריך האדם להכניס לפניו הוא בהודאה^{מיט}, שהרי שלמים נקרבים בהודאה, שנאמר: "עַל זֶבַח תוֹדַת שְׁלָמִיו" (ויקרא ז, יג).

למעלה למעלה שארך שורה, היינו במקום אבא ואמא
"וְיִצְאָתָה נְשָׂאתָ עֵוֹן חַטָּאתֵי סֵלָה", זה למעלה למעלה, מקום
 שהקדמון הקדוש שוכן, לפיכך מקרא זה כולל הכליא.

ליחד בבקשתו את כל המדות העליונות

בדמיון זה, מי החפץ לתבוע בקשתו מאת המלך, צריך
 ליחד שם הקדוש בבקשתו, מלמטה למעלה,
 ומלמעלה למטה, ולקשור הכל בקשר אחד, ושבזה הקשר
 תהיה נמצאת בקשתו.

זיו הזוהר

הפגם ליסוד, היותר גדולה שנקראת פשע, מגיע הפגם לתפארת
 שנקרא מלך, שכל השלום שלו, ובוזה יתורץ לשון הכפול שבזה
 הפסוק. מט. פירוש, בוידוי של הבעל תשובה. נ. כאן רבו הפירושים,
 ודברי הזוהר הקדוש כפטיש יפוצץ סלע, ולי הפעוט נראה לפרש,
 ואת"ה מוסב על התפארת, שעל ידי הוידוי עם תשובה, ישא וימחול
 התפארת עון חטאתו בכח של סל"ה, ותיבת סל"ה רמז על לעילא
 לעילא אתר דעתיקא קדישא שריא, והיינו ג' הראשונות, כתר חכמה
 בינה, ששם י"ג מדות הרחמים, ומשם יתמשך על ידי התפארת נשיאת
 עון להחוטא, ויש לומר, שאות סמ"ך שתמונתה עגולה וסתומה מכל
 צד, מורה על אור המקיף לכל, שהוא הכתר מופלא ומכוסה, שעליו
 נאמר: "יֵשֶׁת חֶשֶׁן סִתְרוֹ סְבִיבוֹתָיו סִפְתּוֹ" (תהלים יח, יב), אות למ"ד רמז
 על חכמה שהוא לשון לימוד השייך לחכמה, ואות ה' רמז על בינה,
 ששורשה ה' הראשונה מן השם הוי"ה ברוך הוא, ואם שגיתי השי"ב.

נא. פירוש שזה הפסוק כולל מן מלכות עד הכתר.

סְלָה: וְעַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חָסִיד אֱלֹהֶיךָ לְעֵת מְצֵא רַק
 לְשִׁטָּף מִיָּם רַבִּים אֵלָיו לֹא יִגְיַעוּ: ז אֶתָּה סֵתֵר לִי מִצָּר
 תִּצְרַנִּי רָנִי פִלְט תְּסוּבְּבֵנִי סְלָה: ח אֲשַׁבֵּילְךָ וְאוֹרְךָ
 בְּדַרְךָ זֶה תִלְךָ אִיעֶצֶה עָלֶיךָ עֵינַי: ט אֵל תִּהְיוּ בְּסוּס

⋮ ————— ⋮ זוהר תהלים ⋮ ————— ⋮

מי שאינו מתודה אין פותחין לו שערי תשובה
 עוד יש ללמוד מכאן, שכל איש המכסה חטאיו, ואינו
 מתודה עליהם לפני המלך הקדוש, לבקש עליהם
 רחמים, אין מסייעין לו לפתוח פתח של תשובה.

מי שמתודה ובוכה על חטאיו מתקבלת תפלתו
 ואם הוא מתודה עליהם לפני הקדוש ברוך הוא, ומתבייש
 ממנו, הקדוש ברוך הוא יחוס עליו, ויתגבר רחמים על
 דין, וכל שכן אם הוא בוכה עליהם, שהרי כל פתחים
 הסתומים הוא פותח, ונתקבלה תפלתו.

להתודות הוא כבוד למלך

ועל כן ודוי החטאים הוא כבוד המלך, להגביר רחמים על
 דין, ועל זה כתוב: "זִבְחַ תּוֹדָה יְכַבְּדֵנִי" (תהלים נ, כג),
 מהו "יְכַבְּדֵנִי", שני כיבודים הם, אחד למעלה ואחד
 למטה^נ, אחד בעולם הזה ואחד בעולם הבא.

זיו הזוהר

נב. הכבוד שלמעלה, היינו תגבורת רחמים על דין.

בְּפֶרֶד אֵין הָבִין בְּמַתַּג וְרַסָּן עֵדִיו לְבָלוֹם בַּל קָרַב
 אֵלָיְךָ; י רַבִּים מִכְּאוֹבִים לְרָשָׁע וְהַבּוֹטֵחַ בַּיהוָה אֱלֹהֵינוּ
 חֶסֶד יִסּוּבְכֶנּוּ: יא שְׁמָחוּ בַּיהוָה אֱלֹהֵינוּ וְגִילּוּ צְדִיקִים
 וְחַרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל:

— זוהר תהלים —

המתודה על חטאיו ה' בעצמו דן אותו

[זוהר חלק ג' פ' פנחס דף רלא.] רבי שמעון אמר, מי שמתודה ומפרש חטאיו, לא נמסר דינו אלא ביד המלך הקדוש בלבדו, ומי שהקדוש ברוך הוא ידין אותו, הוא לטוב, ועל כן ביקש דוד המלך ואמר, "שִׁפְטֵנִי אֱלֹהִים" (שם מג, א), אתה ולא אחר, וכן שלמה אמר "לְעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט עֲבָדוֹ" (מלכים א' ח, ט), הוא ולא אחר, וכל בית דינו נבדלים ממנו.

לפרש החטא של כל אבר

וְלִכֵּן נִצְרַךְ לָנוּ לְפָרֵשׁ הַחֲטָאִים שֶׁל כָּל אֲבָר וְאֲבָר בַּהוֹדוּי, וְכָל מָה שֶׁחֲטָאנוּ בַּפְּרָטִיּוֹת, זֶהוּ שְׁכָתוּב: "חֲטָאתִי אוֹדִיעֶךָ וְגו'", וְאַחַר כֵּן "וְאַתָּה נְשֹׂאתָ עִוֹן חֲטָאתִי סְלָה".

מודה בקנס פטור

וְמָה הַטַּעַם שֶׁכָּל מִי שֶׁמִּפְּרָשׁ חֲטָאיו בַּהוֹדוּי נִבְדַּל הַבַּיִת דִּין מִמֶּנּוּ, לְפִי שֶׁהָאָדָם קָרוֹב לְעֲצֻמוֹ, וְאֵינוּ נִידוֹן עַל פִּיו, וְגַם שְׂאִינוּ מְנִיחַ לְהַמְקַטְרֵג לְלַמֵּד עָלָיו חוֹב, שֶׁהָרִי הָאָדָם הַתְּקַדֵּם וְאָמַר, וְלֹא נִתֵּן מְקוֹם לְאַחַר לֹאמֵר, וּבִכֵּן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹחֵל לוֹ, זֶהוּ שְׁכָתוּב: "וּמוֹדָה וְעֵזֵב יִרְחָם" (משלי כח, יג).

זוהר תהלים

מזוני באריך אנפין תלוי שהוא למעלה מז"א

"על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא" (לב, ו): [זוהר תורה; זוהר חלק ג' פ' אחרי דף עט:]: רבי יוסי מצא לרבי אבא, שהיה יושב וקורא מקרא זה, שכתוב: "השליך על ה' יְהִבֶּךָ וְהוּא יְכַלְכְּלֶךָ" (תהלים נה, כג), "על" דוקא, שהרי מזון תולה במזליג.

על זאת, למעלה מזאת, שיתפלל לז"א לעת מצא-זיווג טוב רבי יהודה היה קורא, "על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא", "על זא"ת" ודאיג, "לעת מצא", זה נתבאר. לעת מצא כשז"א קרוב אלינו. אבל "לעת מצא", כמו שכתוב: "דרשו ה' בהמצאו קראהו בהיותו קרוב" (ישעיהו נה, ו)ג.

לעת מצא כשיש די שפע

דבר אחר "לעת מצא", בשעה שהנהרות מתפשטים ונמשכים, ומשפיעים להאבות ומתברכים כלם.

זו הזוהר

נג. פירוש, סתם הוי"ה הוא התפארת, ועל היינו גבוה משם, שהוא מזלא, רמז על ג' הראשונות. נד. וכן הוא על זאת, כי זאת היינו מלכות, וע"ל משמעותו גבוה ממלכות, והוא התפארת. נה. מביא ראה שלשון בהמצאו מסוב על ה' דהיינו תפארת, וכן גם לעת מצא. נו. דורש לעת מצא בעת השפעת השפע מן הבינה להאבות שהם חסד גבורה תפארת, ומתברכים כולם, היינו שאר הספירות נצח הוד יסוד מלכות, ועל זה מרמז תיבת מצ"א, מ' היינו בינה, צ"א היינו הוי"ה אדני" תפארת ומלכות, וזאת העת מובן שהיא שבת ר"ח ומועדים, שאז העת מסוגל שיפעלו ישראל בעבודתם ובתפלתם, שהז' ספירות יתעלו ויתיחדו לקבל שפע מן הבינה, ולהשפיע לכל.

— זוהר תהלים —

מזונות תלויים במזל

עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֲסִיד אֱלֹהֵי לְעֵת מִצָּא רַק לְשֹׁטֵף מִיָּם רַבִּים אֱלֹהֵי לֹא יִגִּיעוּ (לב, ו): [נזוהר ויקרא פרשת אחרי מות (דף ע"ט:)] רַבִּי יוֹסִי מִצָּא אֶת רַבִּי אַבָּא שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב וְקוֹרֵא אֶת הַפְּסוּק שֶׁכְּתוּב, (תהלים נה) הַשֶּׁלֶךְ עַל ה' יִהְיֶה, עַל דְּוָקָא. שֶׁהָרִי מְזוֹנוֹת תְּלוּיִים בְּמִזְל. רַבִּי יְהוּדָה הָיָה קוֹרֵא, (שם לב) עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֲסִיד אֱלֹהֵי לְעֵת מִצָּא. עַל זֹאת וְדָאֵי. לְעֵת מִצָּא, הָרִי בְּאַרְנוֹ. אֲבָל לְעֵת מִצָּא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעיה נה) דְּרָשׁוּ ה' בְּהַמְצָאוֹ קִרְאָהוּ בְּהִיטוֹ קְרוּב. דְּבַר אַחֵר לְעֵת מִצָּא - בְּשַׁעַה שֶׁנִּהְרֹת שׁוֹפְעִים וְנִמְשָׁכִים, וְהָאֲבוֹת נִהְיִים, וְהַכֹּל מִתְבָּרְכִים. רַק לְשֹׁטֵף מִיָּם רַבִּים, מִי זֶה הַשֶּׁטֶף מִיָּם רַבִּים? זֶהוּ עִמָּק הַנְּחָלִים וְהַנְּהָרוֹת, שְׁמִי יִזְכֶּה לוֹ וּמִי יִזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב וְלַעֲלוֹת לְשָׁם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב בּוֹ, (תהלים לה) רַק לְשֹׁטֵף מִיָּם רַבִּים אֱלֹהֵי לֹא יִגִּיעוּ, שֶׁהָרִי לֹא זוֹכִים וְלֹא יְכוּלִים.

עצם אור הבינה אין יכולים להשיג ולקבל

"רַק לְשֹׁטֵף מִיָּם רַבִּים" (לב, ו): איזה שטף מים רבים, זה עומק המעינות והנהרות, כי מי יזכה להתקרב ולעלות שמה", זהו שכתוב בו, "רַק לְשֹׁטֵף מִיָּם רַבִּים אֱלֹהֵי לֹא יִגִּיעוּ", שהרי אין ביכולת לזכות לזה.

זו הזוהר

נז. עמיקא היינו הכתר, מבויעין ונהרין, היינו העולמות של חכמה ובינה, ששם הוא שטף מים רבים, היינו השפעת השפע בתמידות, ומי יזכה

זיו הזהר

לעלות שם ישר בעבודתו לגרום שם איזו הטבה, כי שם אין שייך שום הטבה מאיזה נברא שבעולם, ופעולת העבודה של תורה ותפלה הוא רק לגרום עליית ז' ספירות התחתונות, שיזדווגו תפארת ומלכות, לקבל שפע מן השטף מים רבים, ולהשפיע לשאר העולמות ולעולם הזה, ענין זה עמוק מאד, כי באיזה מקומות בזהר הקדוש איתא שעבודת ישראל מגיע עד אין סוף, אבל אין סתירה, והענין הוא כמו שכתבתי בקצור, כי שם בגבוה שעל גבוה, אין שייך לומר שעבודת הנברא תפעל או תגרום הטבה והוספה, להרבות שפע או להיטיב השפע, כי שם ישטוף שטף מים רבים, מים טובים מאד, בלי השתנות ובלי הפסק, ככתוב: "אָנִי ה' לֹא שָׁנִיתִי" (מלאכי ג, ו), וכל ענין תועלת של עבודת ישראל בתורה ותפלה ומצות, הוא לגרום עליית ז' ספירות התחתונות אל ג' ספירות הראשונות, לקבל משם שפע, ולגרום הזדווגות תפארת ומלכות, להשפיע אותו השפע לעולמות ולבריות, ובהן נשתנה השפע בהשגחה עליונה לפי מצב ומדרגת הנבראים, ויובן הדבר מעט מן המעט, על דרך משל, שהוא רחוק מאד מן הנמשל, והוא כמו שאנו רואים במאור האלקטרין, שבמקום רחוק עומדת מכונה גדולה, שממנה נזרם בלי הפסק זרם הבל האלקטרין, ונמשך משם זרם האלקטרין לכמה מקומות רחוקים בלי שיעור, ואם נרצה ליהנות מן אותו המאור, צריך כל אחד להכין בביתו עששית לזה, ולעשות פעולת החיבור, ואז יתמשך אליו אור מן המקור, ואם לא נעשה בבית ההכנה וההתקשרות, אז לא יבוא הביתה אור ההוא, אף על פי שזרם האלקטרין מן המכונה הגדולה לא נפסק, והמבין יבין את הנמשל, שאין לו דמיון עצמי אל המשל, שהוא רק כדי לשבר את האוזן, ואין כאן המקום להאריך בזה, כי זה כל עיקר חכמת הקבלה, להבין איך שאפשר להיעשות כל מיני שינויים שבעולם מן השמים, אף על פי שכתוב: "אָנִי ה' לֹא שָׁנִיתִי", ומה שאמר רבי שמעון בר יוחאי שעבודת ישראל מגיע עד אין סוף, רצה לומר שגורמת המשכת השפע משם למטה באמצעות ז' ספירות התחתונות שיתנשאו להתמלא בשפע מן ג' ספירות הראשונות, אשר

— זוהר תהלים —

דוד בקש לשכינה המגינה על האדם שתשמור עליו מהיצר הרע

"אַתָּה סִתָּר לִי מִצַּר תַּצְרֵנִי רְנִי פִלֵּט תְּסוּבְּבֵנִי סִלָּה" (לב, ז): [זוהר חלק א' פ' וישלח דף קעח:] פתח רבי יוסי ואמר, "אַתָּה סִתָּר לִי", זה הקדוש ברוך הוא שהוא סתר ומגן לאדם ההולך בדרכי התורה, והוא נסתר בצל כנפיו, שלא יוכלו להרע לו, "מִצַּר תַּצְרֵנִי", מלמעלה ומלמטה, למעלה יש לו לאדם שונאים, למטה גם כן כך, ומי הוא זה יצר הרע, שהוא שונא למעלה ושונא למטה, ואלמלא יצר הרע לא היה נמצא שונאים לאיש בעולם, לפיכך "מִצַּר תַּצְרֵנִי".

ה' מִגֵּן לְהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה

אַתָּה סִתָּר לִי מִצַּר תַּצְרֵנִי רְנִי פִלֵּט תְּסוּבְּבֵנִי סִלָּה (לב, ז): [זוהר בראשית פרשת וישלח (דף קעח ע"ב)] פתח רבי יוסי ואמר, (שם לב) אַתָּה סִתָּר לִי מִצַּר תַּצְרֵנִי רְנִי פִלֵּט תְּסוּבְּבֵנִי סִלָּה. אַתָּה סִתָּר לִי - זה הקדוש ברוך הוא שהוא סתר ומגן לאדם שהולך בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה, וְהוּא מְסִתֵּת בְּצֵל כְּנָפָיו, שְׁלֹא יְכוּלִים לְהָרַע לוֹ. מִצַּר תַּצְרֵנִי - מְלַמְעֵלָה וּמְלַמְטָה. לְמַעַלָּה יֵשׁ לְאָדָם יְרִיבִים, אֵף לְמִטָּה כֶּף גַּם, וּמִיָּהוּ? זֶהוּ יֵצֵר הָרַע שֶׁהוּא צָר

זיו הזוהר

שם שטף מים רבים בלי הרף, וזה נעשה על ידי הענג והשעשועים וריח הניחוח של עבודת ישראל, העולה למעלה אל הז' ספירות, והן מתנשאות בזה למעלה מעלה, ומזדווגות ומקבלות משם שפע להשפיע למטה, כי רק לבעבור זה הענג והשעשועים וריח הניחוח של עבודת ישראל נברא העולם, והמעמיק בחכמת הקבלה, יבין ענין עמוק הזה מן ספרי הקבלה, ורבי יוסי מרמז סוד זה בקיצור מאד.

— זוהר תהלים —

למעלה וצר למטה, ואלמלא יצר הרע - לא נמצא בעל ריב
לאדם בעולם. בשביל כך מצר תצרני.

ישנם שירות ותשבחות שמסגלים להצלה

רני פלט תסובבני סלה, היה צריך לכתב יסובבני סלה,
מה זה תסובבני? אלו שירים שיש בהם דרגות
להצלה, תסובבני בהם להצילני בדרך. ופסוק זה הוא גם
כסדר וגם למפרע, מצד זה ומצד זה.

השירים שאמר דוד המלך נאמרו ברוח הקדש.

בא ראה, בשירים ותשבחות הללו שאמר דוד יש בה סודות
ודברים עליונים בסודות החכמה, משום שכלם נאמרו
ברוח הקדש, שהיה שורה רוח הקדש על דוד והיה אומר
שירה, ולכן כלם נאמרו בסודות החכמה.

דברי השיר נעשים חומות המגינים

"רני פלט תסובבני סלה" (לכ, ז): יסובבני סלה היה צריך לומר,
מהו "תסובבני", אלו אותן החומות שיש בהן מדרגות
להצלה, תסובבני בהן להצילני בדרך, ומקרא זה הוא כסדר
והוא למפרע, מצד זה ומצד זה.

זיו הזוהר

נח. פירוש, שנוכל לאומרו ישר והפוך, כידוע שזאת היא סגולה למגפה
רחמנא ליצלן.

— זוהר תהלים —

שירות ותשבחות של דוד נאמרו ברוח הקודש

בוא וראה באלה שירות ותשבחות שאמר דוד, יש בהן סודות וענינים עליונים בסודות החכמה, לפי שכלן ברוח הקודש נאמרו, שהיה שורה רוח הקודש על דוד והיה אומר שירה, ולפיכך כלן בסודות החכמה נאמרו.

אנשים על ידי תאותיהם אין מתקרבים לה' יתברך

"אֵל תִּהְיוּ פְּסוּם כְּפָרְדַּי אֵין הֶבִין וְגו'" (לב, ט): [זוהר תורה; זוהר חלק ג' פ' תזריע דף ט:ט] אמר רבי אבא, ראיתי לאותן בני העולם, שאין משגיחים, ואין יודעים בכבוד רבונם, נאמר בהם בישראל, **"אֲשֶׁר הִבְדַּלְתִּי אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים"** (ויקרא כ, כד), **"לְהִיּוֹת לִי"** (שם פסוק כו), וכתוב: **"וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'"** (ויקרא יא, מד), אם הם מרוחקים, איה היא קדושה שלהם, הלא רצון שלהם נתרחקה ממנו.

בני אדם לא יתנהגו כבהמות

והכתוב מכריז ואומר **"אֵל תִּהְיוּ פְּסוּם כְּפָרְדַּי אֵין הֶבִין"**, במה נבדלים אנשים מן סוס ופרד, בקדושת גופותם, להמצא בשלמות נעלה מהכל.

רק בזמנים ידועים ולא בכל עת שהוא רוצה

ועל כן הזיווג של אנשים הוא בזמנים ידועים, לכוון הרצון להתדבק בו בהקדוש ברוך הוא.

בחצות הלילה הוא העת רצון להזדווג

והרי העירו, שבחצות הלילה הקדוש ברוך הוא נכנס בגן העדן, להשתעשע עם הצדיקים, וכנסת ישראל משבחת לו להקדוש ברוך הוא, והיא עת רצון להתדבק בהם^ט, והחברים העמלים בתורה, משתתפים בה בכנסת ישראל לשבח למלך הקדוש, ועוסקים בתורה, שאר האנשים אז היא עת רצון לזיווג שלהם להתקדש בקדושת הקדוש ברוך הוא, ולכוון הרצון להתדבק בו.

תלמידי חכמים משבת לשבת

ואותן החברים שמתגיעים בתורה, זיווג שלהם הוא בשעה שזיווג אחר נמצא, וזה משבת לשבת, לכוון הרצון להתדבק בו בהקדוש ברוך הוא ובכנסת ישראל^ס, שאז היא עת רצון שמתברכים כלם עליונים ותחתונים.

אם עושים כבהמות אינם קדושים

ואם האנשים מרוחקים ממנו, ועושים כבהמות, איה היא הקדושה שלהם, להמצא קדושים, איה אותן נפשות קדושות שממשיכים מלמעלה, ושלמה המלך צעק ואמר "גם בְּלֹא דַעַת נִפְּשׁ לֹא טוֹב" (משלי יט, ב), מי הוא דעת, זה הקדוש ברוך הוא, נפש לא טוב, זאת הנפש שממשיכים

 זיו הזוהר

נט. פירוש, בשניהם יחד, או בזה לבדו, או בזאת לבדה. ס. שאז התדבקות מחשבתם בשניהם יחדו.

— זוהר תהלים —

במעשה זיווגם לא טוב, שהרי מן צד הטומאה נמשכות עליהם נפשות, שאינן טוב, לפי שאין מכוונים לבם להקדוש ברוך הוא.

המקדשים עצמם בשעת הזיווג מומשיכים נשמות קדושות לבניהם [זוהר תורה; זוהר חלק ג' פ' קדושים דף טז.ג] רבי אלעזר אמר, זכאים הם הצדיקים העמלים בתורה, ויודעים דרכי הקדוש ברוך הוא, ומקדשים עצמם בקדושת המלך, ונמצאים קדושים בכל, ולכן מומשיכים רוח של קדושה מלמעלה, ובניהם כלם צדיקי אמת, ונקראים בני המלך, בנים קדושים.

הרשעים מומשיכים לבניהם נפש חצופה

אוי להם להרשעים, שכלם עזי פנים ומעשיהם בעזות, לפיכך נוחלים בניהם נפש פרוצה מצד הטומאה, כמו שנאמר: "וְנִטְמָתָם בָּם" (ויקרא יא, מג), הבא להטמא מטמאין לו.

סרסורי גיהנם מושכים אנשים לגיהנם

ועל כן כתוב: "אַל תִּהְיוּ כְּסוֹס כְּפָרְדִּי", שהם בעלי זנות על כלם^{סא}, "אֵין הֶבִינִי", אל יתנהגו האנשים כבהמות בדרך זה, שאם יתנהגו כן זהו עונשם, כתוב כאן "אֵין הֶבִינִי", וכתוב: "וְהַפְּלָבִים עֲזִי נֶפֶשׁ לֹא יִדְעוּ שְׂבָעָה וְהִמָּה רַעִים לֹא יִדְעוּ הֶבִינִי" (ישעיהו נו, יא), כלומר יענשו שיזדמן להם אותן

זיו הזוהר

סא. כאומרם ז"ל ששה דברים בסוס, ואחד מהם שלהוט בזנות, והיינו זרמת סוסים.

— זוהר תהלים —

שנקראים עזי נפשכי, מפני מה, לפי ש"לא ידעו שְׁבֹעָה", כמו שכתוב: "לְעֵלוּקָה שְׁתֵּי בָנוֹת הַבַּיִת" (משלי ל, טו), לפי שהם הב הב, "לא ידעו שְׁבֹעָה", "כֹּלֵם לְדַרְכָּם פָּנוּ, אִישׁ לְבַצְעוֹ מִקְצָהוּ", "וְהִמָּה רְעִים", מהו רועים, אלו הם המושכים ומנהיגים את האדם לגיהנם, שהרי סרסורי הגיהנם הם. וכל זה מי גרם להם, לפי שלא ידעו הבין, שלא התקדשו בזיווג שלהם כמו שנצרך.

והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני ה'

אל תהיו כסוס כפרד אין הבין (לב, ט): נזוהר ויקרא פרשת תזריע דף ע"ב) אמר רבי אבא, ראיתי אותם בני העולם שלא משגיחים ולא יודעים בכבוד רבונם. כתוב בישׂרָאֵל, (ויקרא כ) אשר הבדלתי אתכם מן העמים להיות לי. וכתוב (שם) והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני ה'. אם הם מתרחקים, איפה הקדשה שלהם? הרי רצונם התרחק ממנו, והכתוב מכריז ואומר, (תהלים לב) אל תהיו כסוס כפרד אין

זיו הזוהר

סב. כאן נלקה הזהר בבית הדפוס בחסר יתיר חליף, וגירסא הנכונה כנזכר כאן, "עזי נפש" אלו משמשי הגיהנם, ופירוש הכתוב הוא שהכלבים עזי נפש שהם המשחיתים משמשי הגיהנם, "לא ידעו שְׁבֹעָה", רצועקים הב הב לנו אותן הרשעים, שלא ידעו שבעה בחייהם, "וְהִמָּה רְעִים", רצה לומר מנהיגים לגיהנם את אלה שלא ידעו הבין, ועל פי זה יפורש כאן הכתוב: "אל תהיו כסוס כפרד אין הבין", כלומר הזהרו שלא תיענשו מהכלבים עזי נפש, שיש להם שליטה על לא ידעו הבין.

— זוהר תהלים —

הבין. במה נפרדים בני אדם מסוס ופרד? בקדשת עצמם, שימצאו שלמים ורשומים מהכל.

התדבקות אל ה' בחצות

ועל פן זיווגם של בני אדם הוא בזמנים ידועים, לכונן הרצון להדבק בקדוש ברוך הוא. והרי העירו, בחצות הלילה הקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן להשתעשע עם הצדיקים, וכנסת ישראל משבחת את הקדוש ברוך הוא, והיא עת רצון לדבק בהם.

העוסקים בתורה מתדבקים בה' בשבת

והחברים שמשתדלים בתורה, משתתפים עם כנסת ישראל לשבח את המלך הקדוש, ומתעסקים בתורה לשאר בני האדם, אז עת רצון להתקדש בקדשת הקדוש ברוך הוא ולכונן רצון לדבק בו. ואותם החברים שמשתדלים בתורה, הזווג שלהם בשעה שנמצא זיווג אחר, וזה משבת לשבת, לכונן הרצון לדבק בקדוש ברוך הוא ובכנסת ישראל, שהיא עת רצון שהכל מתברכים, העליונים והתחתונים.

יכונן לבו לה'

אם בני אדם התרחקו ממנו ועושים כבהמות, איפה הקדשה שלהם שימצאו קדושים? איפה הנפשות הקדושות שמושכים מלמעלה? ושלמה המלך צווח ואומר, (משלי יט) גם בלא דעת נפש לא טוב. גם בלא דעת, מי הוא הדעת? זה הקדוש ברוך הוא. נפש לא טוב - זוהי הנפש שהם מושכים

— זוהר תהלים —

בְּמַעֲשֵׂיהֶם. לֹא טוֹב, שֶׁהָרִי מֵהֵצֵד הָאֶחָד נִמְשָׁכוֹת עָלֵיהֶם
נֶפֶשׁ שְׂאִינָה טוֹב, מִשׁוּם שֶׁלֹּא מְכֻוָּנִים לָבָם לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא.

שְׁלֵא לְדַחֲוֹת אֶת הַשְּׁעָה לְלֹא פּוֹנָה בַּה'

מִי שֶׁמְתַלְהֵט בִּיצָר הָרַע בְּלִי רְצוֹן וְכוֹנֵנֵת הַלֵּב לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא, מֵהֵצֵד שֶׁל יֵצֵר הָרַע נִמְשָׁכֶת עָלָיו נֶפֶשׁ שְׂאִינָה טוֹב.
זֶהוּ שְׁכָתוֹב גַּם בְּלֹא דַעַת נֶפֶשׁ לֹא טוֹב וְאֵץ בְּרַגְלִים חוּטֵא.
מִי שֶׁהוּא אֵץ בְּרַגְלִים וְדוּחָה אֶת הַשְּׁעָה בְּלִי רְצוֹן קָדוֹשׁ -
חוּטֵא, חוּטֵא וְדָאֵי בְּכָל.

מִכּוֹת רְעוֹת שׁוֹרוֹת בְּמִי שֶׁחוּטֵא.

[זוהר ויקרא פרשת תזריע (דף נ' ע"א)] וְעַל זֶה שׁוֹרוֹת מִכּוֹת רְעוֹת
בְּבִנֵי אָדָם, וּמַעֲיִדִים בְּפִנְיֵיהֶם עַל חֲצָפְתָם, לְהִרְאוֹת שֶׁהֵנָּה
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹאֵס בָּהֶם וְאֵין דַּעַתוֹ בָּהֶם, עַד שֶׁהֵם
זוֹכִים וּמְכַשְׂרִים אֶת מַעֲשֵׂיהֶם כְּמַקְדָם וּמְתַבְרָכִים (ומטהרים).
וְעַל זֶה נוֹדְעוֹת הַמִּכּוֹת לְכַהֵן, אוֹתָן שֶׁבָאוֹת מִצַּד הַטְּמֵאָה
וְאוֹתָן שֶׁבָאוֹת מֵהֵצֵד הָאֶחָד.

הַתּוֹרָה מְעִידָה בְּבִנֵי הָאָדָם

[זוהר ויקרא פרשת קדושים דף פ' ע"א)] וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר
דַּבֵּר אֶל כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדָשִׁים תִּהְיוּ
כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם. רַבִּי אֶלְעָזָר פָּתַח, (תהלים לב):
אֵל תִּהְיוּ כְּסוּס כְּפָרָד אֵין הַבֵּין וְגו'. בְּכִמָּה פְעָמִים הַתּוֹרָה
מְעִידָה בְּבִנֵי אָדָם, כְּמָה פְעָמִים הִיא מְרִימָה קוֹלוֹת לְכָל

— זוהר תהלים —

הַצְדָּדִים לְהַעִיר אוֹתָם, וְכֹלֵם רְדוּמִים בְּשָׁנָה בְּחֻטְאֵיהֶם
(בְּחֻרֵיהֶם), אֵינָם מְסַתְּפְלִים וְאֵינָם מְשַׁגִּיחִים בְּאֵיזָה פְּנִים
יַעֲמְדוּ לְיוֹם הַדִּין הָעֲלִיּוֹן, כְּשִׁיתַּבַּע אוֹתָם הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן עַל
עֲלֻבוֹן הַתּוֹרָה שְׁצוּעַקַת כְּנַגְגָּם, וְאֵינָם מַחֲזִירִים פְּנֵיהֶם
מוֹלָה, שְׁכֹלֵם פְּגוּמִים בְּכֹל, שְׂאִינָם יוֹדְעִים אֶת אֱמוּנַת הַמֶּלֶךְ
הָעֲלִיּוֹן, אוֹי לָהֶם וְאוֹי לְנַפְשָׁם!

אם אינו עוסק בתורה אין בו אמונה

שְׁהָרִי הַתּוֹרָה מְעִידָה בּוֹ וְאוֹמְרָת, (משלי ט) מִי פָתִי יָסַר הִנֵּה
חָסַר לֵב (ואמרה) אָמְרָה לוֹ. מַה זֶה חָסַר לֵב? שְׂאִין בּוֹ
אֱמוּנָה. שְׂמִי שְׂאִינוֹ עוֹסֵק בַּתּוֹרָה, אֵין בּוֹ אֱמוּנָה וּפְגוּם הוּא
מֵהַכֹּל. (ואמרה) אָמְרָה לוֹ?! אוֹמְרָה לוֹ הִיא צְרִיף לְהִיּוֹת, כְּמוֹ
שְׂנֵאָמַר (תהלים מב) אוֹמְרָה לֵאל סְלַעִי. מַה זֶה אָמְרָה? אֶלֵּא
לְהַכְלִיל וְלִהְיוֹסִיף אֶת הַתּוֹרָה שְׁלֹמְעָלָה, שְׁהִיא קוֹרֵאת לוֹ חָסַר
לֵב, פְּגוּם מֵהָאֱמוּנָה.

אסור להתקרב למי שאינו עוסק בתורה.

שְׂבִיף שְׂנִינוֹ, שְׁכֹל מִי שֶׁלֹּא מְשַׁתְּדֵל בַּתּוֹרָה, אָסוּר לוֹ
לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו, לְהַשְׁתַּתֵּף עִמּוֹ וּלְעַשׂוֹת עִמּוֹ סְחוּרָה,
וְכֹל שְׂכֵן לְלַכֵּת עִמּוֹ בְּדֶרֶךְ, שְׁהָרִי אֵין בּוֹ אֱמוּנָה. (ועל זה)
שְׂנִינוֹ, כֹּל אָדָם שֶׁהוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ וְאֵין עִמּוֹ דְּבָרֵי תּוֹרָה, מִתְּחִיב
בְּנַפְשׁוֹ. כֹּל שְׂכֵן מִי מִתְּחַבֵּר בְּדֶרֶךְ עִם מִי שְׂאִין בּוֹ אֱמוּנָה,
שֶׁלֹּא מִחֻשִׁיב אֶת כְּבוֹד אֲדוֹנוֹ וְאֶת שְׁלוֹ, שֶׁלֹּא חָס עַל נַפְשׁוֹ.

— זוהר תהלים —

ל) לְעֹלֹקָה שְׁתִּי בְנוֹת הַבַּיִת. מִשׁוּם כִּי שָׁהָם הַבַּיִת הַזֶּה, לֹא יָדְעוּ שָׁבְעָה. כָּלֵם לְדַרְכָּם פָּנּוּ אִישׁ לְבַצְעוֹ מִקְצָהוּ. שְׁהָרִי הֵם תִּירֵי הַגִּיּוֹנָם. וְכֹל זֶה מִי גָרַם לָהֶם? מִשׁוּם שֶׁלֹּא הִתְקַדְּשׁוּ בְּאוֹתוֹ זְנוּג כְּמוֹ שְׁצָרֶיךָ. וְעַל זֶה כְּתוּב, קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אָנִי ה' . אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְכַל שְׁאָר הָעַמִּים לֹא רָצִיתִי לְהַדְּבִיק בִּי אֶלָּא רַק יִשְׂרָאֵל, שְׁכַתּוּב (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבִיקִים בְּה' . אַתֶּם, וְלֹא שְׁאָר הָעַמִּים. (ועל כן כתוב כאן קדוש) מִשׁוּם כִּי (קדשים תהיו דוקא).

בני ישראל שמחים בה' ביום טוב

"שְׂמֵחוּ בַּה' וְגִילּוּ צְדִיקִים וְגו'" (לב, יא): [זוהר תורה; זוהר חלק ג' פ' אמור דף קה.] אמר רבי אבא, כתוב: "זֶה הַיּוֹם עָשָׂה ה' נְגִילָה וְנִשְׂמָחָה בּוֹ" (תהלים קיח, כד), הרי ביארו שבמועדים חפץ הקדוש ברוך הוא שנשמח לו ולהאיר לו פנים, ושימצא האדם בשמחה עמו, לפי שזאת השמחה של הקדוש ברוך הוא היא, שכתוב: "נְגִילָה וְנִשְׂמָחָה בּוֹ", בו ביום, בו בהקדוש ברוך הוא, והכל ענין אחד.

כאשר הרחמים מתעוררים שמחים תפארת ומלכות

"שְׂמֵחוּ בַּה'", כאשר הדינים נכפפים, ורחמים נתעורר, וכאשר נתעורר רחמים, אז "וְגִילּוּ צְדִיקִים", צדי"ק וצד"ק נתברכים כאחד, נקראים צדיקים כמו שנתבאר, שהרי הם נתברכים ומברכים לעולמות, ומשמחים לכל העולמות, "וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לְב", אלו בני האמונה, להתקשר בהם.

— זוהר תהלים —

על ידי עובדין דלתתא איתער עובדין לעילא
 ובכ"ל נצרך עשיה למטה, לעורר למעלה, כמו שביארו שעל
 ידי העשיה שלמטה נתעורר העשיה שלמעלה.

שְׂמֹחָה בַּמוֹעֵד

שְׂמֹחָה בְּיָוֵי וְגִילֹ צְדִיקִים (לב, יא): [ויקרא פרשת אמור דף קה ע"א]
 רַבִּי אֲבָא פְּתַח, (תהלים לב) שְׂמֹחָה בַּה' וְגִילֹ צְדִיקִים,
 (שמחו בה', כמו שנאמר) וְכִתּוּב (שם קיח) זֶה הַיּוֹם עָשָׂה ה' נְגִילָה
 וְנִשְׂמָחָה בּוֹ. וּפְרָשׁוּהָ, שְׁהָרִי בְּקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (במועדים) צָרִיךְ
 לְשֹׂמֵחַ וְלְהָאִיר פָּנִים, וְיִמְצֵא אָדָם בְּשִׂמְחָה, מְשׁוּם שְׂאוֹתָהּ
 שְׂמֹחָה הִיא שֶׁל הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂכִתּוּב נְגִילָה וְנִשְׂמָחָה
 בּוֹ - בַּיּוֹם. בּוֹ - בְּקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהַכֹּל דְּבַר אֶחָד.

כַּאֲשֶׁר יֵשׁ רַחֲמִים יֵשׁ יַחֲוֹד וְהַשְּׁפָעוֹת

שְׂמֹחָה בַּה', כְּשֶׁהַדִּינִים נִכְנָעִים וּמִתְעוֹרְרִים רַחֲמִים, וְכַאֲשֶׁר
 מִתְעוֹרְרִים הַרַחֲמִים, אַזִּי וְגִילֹ צְדִיקִים, (כתוב) צְדִיק
 וְצִדְקָה מִתְּבָרְכִים יַחַד, שְׁנִקְרָאִים צְדִיקִים, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר, שְׁהָרִי
 אֵלּוֹ מִתְּבָרְכִים (מברכים) לְעוֹלָמִים, וְשִׂמְחִים לְעוֹלָמִים כֻּלָּם.
 וְהַרְגִּינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב - אֵלּוֹ בְּנֵי הָאָמוּנָה, לְהַקְשֶׁר לָהֶם.

על ידי עובדין דלתתא איתער עובדין לעילא

ובכ"ל צריך מעשה למטה לעורר למעלה. בא ראה, מי שאומר
 שלא צריך מעשה בכל, או דברים להוציא אותם
 ולעשות בהם קול, תפח רוחו. והרי כאן הפרשה הזו תוכיח,

לג א רַנְנוּ צְדִיקִים בַּיהוָה לְיִשְׂרָאֵל נְאֻה
 תְּהִלָּה: ב הוֹדוּ לַיהוָה כְּכִנּוֹר בְּנִבְל עֲשׂוּר
 וּמְרוּ לוֹ: ג שִׁירוּ לוֹ שִׁיר תְּדָשׁ הַיְמִינִי נִגַן בַּתְרוּעָה:
 ד כִּי יֵשֶׁר דְּבַר יְהוָה וְכָל מַעֲשָׂיו בְּאֱמוּנָה:
 ה אֱהִב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד יְהוָה מְלֵאכָה הָאָרֶץ:

== שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ==

לאשה שבניה מתים

רננו צדיקים וגו' (לג, א): [שימוש תהלים לפרק לג]. לאשה שבניה מתים. אמור אותו עם שם שלו על שמן זית ומשח אותה. עוד למקום שיש בו צרה ח"ו 'אמרו בני המקום זה המזמור. השם שלו יה-וה. ' מן "ביה-וה, ה' מן "הודו, ו' מן "עצת יהוה, ה' מן "היוצר.

== זוהר תהלים ==

"אֱהִב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד ה' מְלֵאכָה הָאָרֶץ" (לג, ה): [זוהר חלק ג' דף רצב.]. אמר רבי שמעון, בוא וראה כאשר נמתק צד"ק ההיא ממשפ"ט אז נקראת צדקהסי והעולם נמתק בחסד ונתמלא ממנו, זהו שכתוב: "אֱהִב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד ה' מְלֵאכָה הָאָרֶץ".

זיו הזוהר

סג. צדק ממשפט היינו המלכות מן התפארת.

וּבְדַבַּר יְהוָה יִתְחַלְּשׁוּ שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאָם:

— זוהר תהלים —

שָׁמַיִם שְׁלֹמֶטָה נַעֲשׂוּ בְּדַבַּר שָׁמַיִם שְׁלֹמֶעֱלָה

בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאָם (לג, ו): [זוהר -

בראשית פ' בראשית (דף לג):] אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב (תהלים

לג) בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאָם. בְּדַבַּר ה'

שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ - אֵלֹהֵי שָׁמַיִם שְׁלֹמֶטָה שֶׁנַּעֲשׂוּ בְּדַבַּר שָׁמַיִם

שְׁלֹמֶעֱלָה. בְּרוּחַ - שֶׁהוֹצִיא קוֹל עַד שֶׁהִגִּיעַ לְאוֹתוֹ נָהַר

שֶׁשׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא וְלֹא פּוֹסְקִים מִיָּמָיו לְעוֹלָמִים. וּבְרוּחַ פִּי כָּל

צְבָאָם - כָּל הַתַּחֲתוֹנִים עוֹמְדִים בְּרוּחַ שֶׁהוּא זָכַר.

בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ

בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאָם (לג, ו): [זוהר -

בראשית פ' וירא (דף קיח):] שְׁנִינֵנוּ בְּבְרִיתָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי,

כָּל מָה שֶׁעוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵינּוּ צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת אֶלָּא

בְּדַבַּר. שְׁכִינֵן שֶׁאָמַר מִמָּקוֹם קִדְשָׁתוֹ יֵהָא כֶּף - מִיָּד נַעֲשֶׂה.

בֹּא רְאֵה כַח גְּבוּרָתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכָתוּב (תהלים

לג) בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ. שֶׁאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן (יְהוּדָה), מָה זֶה

שְׁכָתוּב (שמות יב) וְעַבְרַתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי וְלֹא מִלֶּאֱךָ וְגו'?

אֶלָּא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מִכָּאן לְמַדְנּוּ כַח גְּבוּרָתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ

בְּרוּךְ הוּא וּמַעֲלָתוֹ שֶׁהוּא גְבוּרָה עַל הַכֹּל. אָמַר

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵה זֶה שֶׁל מִצְרַיִם מְזוּהָמָת וּמְטוֹנָפֶת,

וְאֵין רְאוּי לְשַׁגֵּר מִלֶּאֱךָ וְלֹא שֶׁרָף, דְּבַר קְדוֹשׁ בֵּין רְשָׁעִים

אֲרוּרִים מְטוֹנָפִים, אֶלָּא אֲנִי עוֹשֶׂה מָה שֶׁאֵין יָכוֹל לַעֲשׂוֹת

— זוהר תהלים —

מִלְאָךְ וְלֹא שָׁרָף וְלֹא שָׁלַח. שְׁאֲנִי אוֹמֵר מִמְּקוֹם קְדוּשָׁתִי
 יִהְיֶה כִּךְ וּמִיָּד נַעֲשֶׂה, מֵה שְׁאִין הַמִּלְאָךְ יְכוּל לַעֲשׂוֹתוֹ. אָבֵל
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִמְּקוֹם קְדוּשָׁתוֹ אוֹמֵר יִהְיֶה כִּךְ וּמִיָּד
 נַעֲשֶׂה מֵה שֶׁהוּא רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת. וּלְפִיכֶךְ לֹא נַעֲשִׂית נִקְמָה
 זו עַל יְדֵי מִלְאָךְ וְשָׁלַח, בְּשִׁבִיל קְלוֹן הַמַּצְרִים, וְלִהְרֹאוֹת
 גְּדוּלְתוֹ שֶׁל מְקוֹם שֶׁלֹא רָצָה שְׂיִכְנָסוּ בִּינֵיהֶם דְּבַר קְדוֹשׁ, וְעַל
 הַדְּרָךְ הַזֶּה נֹאֵמַר אֲנִי וְלֹא מִלְאָךְ. אֲנִי יְכוּל לַעֲשׂוֹתוֹ וְלֹא מִלְאָךְ.

וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאִים

בְּדָבָר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאִים (לג, ו) : [זוהר
 ח"ג – פ' אחרי מות (דף ט"ח:)] בֹּא רֵאֵה, בְּשַׁעַה שְׁבָאוֹת
 הַנְּשָׁמוֹת הַקְּדוּשׁוֹת מִמַּעְלָה לְמַטָּה, וְאוֹתָם צְדִיקֵי הָעוֹלָם
 שׁוֹלְפִים אוֹתָם מִהַמְּלָךְ וּמִהַגְּבִירָה, מְעַטִּים הֵם. שְׁבָאוֹתֶיהָ
 שְׁעָה שְׂיורֶדֶת, עוֹמֶדֶת לְפָנֵי הַמְּלָךְ, וּרְצוֹנוֹ שֶׁל הַמְּלָךְ
 לְהִתְבוּנֵן בָּהּ, כְּמוֹ שְׁבָאֲרָנוּ, בְּשַׁעַה שֶׁנּוֹשֵׁב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא רוּחַ בְּכָל חֵיל וְחֵיל שֶׁל הַשָּׁמַיִם, כָּל הַחֲזִילוֹת נַעֲשִׂים,
 וְעוֹמְדִים בְּמְקוֹמָם. זֶהוּ שְׁכָתוֹב וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאִים. וּמֵהֵן
 מִתְעַפְּכוֹת עַד שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹרִיד אוֹתָן לְמַטָּה.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר בְּאוֹת אַחַת נִבְרָא הָעוֹלָם בְּלֹא אִמְרִיהָ

בְּדָבָר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאִים (לג, ו) : [זוהר ח"ד
 פ' בראשית (דף ה:) מדרש הנעלם] שְׁנִינּוּ, בַּעֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת
 נִבְרָא הָעוֹלָם. רַבִּי חֲתִיָּא וְרַבִּי נֶטָן אוֹמְרִים, בְּמֵאֲמַר אֶחָד
 נִבְרָא, וְאִיזְהוּ? שְׁכָתוֹב (תהלים לג) בְּדָבָר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ. וְרַבִּי

ז בָּנִים בְּיַד מִי תָיִם נָתַן בְּאַצְרוֹת תְּהוֹמוֹת: ח יִירָאוּ
 מִיְהוָה: י כָּל הָאָרֶץ מִמֶּנּוּ יִגְדּוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֵל:
 ט כִּי הוּא אָמַר וַיְהִי הוּא צְנִיחַ וַיַּעֲמֵד: י יְהוָה: יא
 חֲפִיר עֲצַת גּוֹיִם הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: יב עֲצַת יְהוָה
 לְעוֹלָם תַּעֲמֵד מַחְשְׁבוֹת לְבוֹ לְדָר וָדָר: יג אֲשֶׁר־
 הִגִּיד אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי הָעָם בָּחַר לְנַחֲלָה
 לו: יד מְשָׁמִים תְּבִיט יְהוָה רָאָה אֶת כָּל בְּנֵי
 הָאָדָם: יו מִמְּכֹון שְׁבַתוֹ הִשְׁגִּיחַ אֶל כָּל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ:
 יז חִיצֵר יַחַד לִבָּם תִּמְכֹּן אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם: יח אֵין
 הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרַב חֵיל גְּבוּרָה לֹא יִנְצַל בְּרַב כֹּחַ: יט שֶׁקֶר
 תִּשְׁוַעַת וּבְרַב חֵיל לֹא יִמְלֹט: כ הִנֵּה עֵין

———— ❦ ———— זוהר תהלים ———— ❦ ————

אָבָא אָמַר, שְׁכָתוּב (שם) כִּי הוּא אָמַר וַיְהִי הוּא צְנִיחַ וַיַּעֲמֵד.
 אַמִּירָה אַחַת בְּלְבָד.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, לֹא זֶה וְלֹא זֶה, אֲלָא בָאוֹת אַחַת נִבְרָא
 הָעוֹלָם, בְּלֹא אַמִּירָה. שְׁלֵמְדָנוּ, רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, אוֹת
 אַחַת נִטַּל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשְׁמוֹ, וּבָאוֹתֶיהָ הָאוֹת נִבְרָא,
 וְהִינּוּ שְׁאֵמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מֵהוּ שְׁכָתוּב (שמות טו) מִי כַמְכָה
 בְּאֵלֶם ה', שְׁיוּכַל לִבְרֹא אֶת הָעוֹלָם?

יוסף שהיה טוב עין היה עולי עין

הִנֵּה עֵין ה' אֵל יִרְאִיו לְמִינְחָלִים לְחַסְדּוֹ (לג, יח): נ זוהר במדבר 9

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵל יִרְאֵיו לְמִינְחִילִים לְחֶסֶד־וְיֵט לְהַצִּיל
 מִמָּוֶת נַפְשָׁם וּלְחַיּוֹתָם בְּרָעַב: כ נַפְשֵׁנוּ חֲפָתָה לַיהוָה
 עֲזָרְנוּ וּמִגִּנְנוּ הוּא: כא בִּי בֹו יִשְׁמַח לִבֵּנוּ בִּי בְשֵׁם
 קְדֹשׁ בְּטַחֲנוּ: כב יְהִי חֶסֶדְךָ יְהוָה עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר
 יַחֲלֵנוּ לְךָ:

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

נשא (דף ק"ל). האדרא רבא קדישא [תהלים לג] הנה עין יי אל
 יראיו. וכתיב (זכריה ד) עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ. זכו,
 עיני יי אל יראיו, עינא דלעילא. לא זכו, עיני יי המה
 משוטטות, עינא דלתתא. דתניא, מפני מה זכה יוסף דלא
 שלטא ביה עינא בישא, מפני שזכה לאשתגחא בעינא טבא
 עילאה, הדא הוא דכתיב, (בראשית מט) בין פורת יוסף בין פורת
 עלי עין. אמאי הוא בין פורת. עלי עין. כלומר על סבת עין
 דאשתגח ביה.

לְדָוִד בְּשִׁנּוֹתָיו אֶת טַעְמוֹ לְפָנַי אֲבִימֶלֶךְ וַיְגַרְשֵׁהוּ וַיֵּלֶךְ: ב אֲבָרְכָה אֶת יְהוָה כָּל

שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים

לילך לדרך

לדוד בשנותיו את טעמו וגו' (לד, א): [שימוש תהלים לפרק לד]. כשתלך לפני שר ושלטון אמור אותו עם שם שלו ותמצא חן והשם שלו פל"א. ועוד כשתצא לדרך אמור אותו עם שם שלו ותצליח והוא טוב גם כן לדרוש.

זוהר תהלים

"לְדָוִד בְּשִׁנּוֹתָיו אֶת טַעְמוֹ לְפָנַי אֲבִימֶלֶךְ וַיְגַרְשֵׁהוּ וַיֵּלֶךְ" (לד, א).

[זוהר תורה; זוהר חלק ב' דף קלז:]: אמר רבי שמעון הלכנ"ה כאשר נפרדת מן צד הטומאה ביום השבת, בשביל לקבל הארה מן השמ"ש, זה הוא "לְדָוִד בְּשִׁנּוֹתָיו אֶת טַעְמוֹ לְפָנַי אֲבִימֶלֶךְ וַיְגַרְשֵׁהוּ וַיֵּלֶךְ", ולאחר שנפרדה מן צד ההוא אז מתחברת עם השמ"ש, ומזמור זה מתחיל בכ"ב אותיות שמכניס השמ"ש בהלכנ"ה וּמְזַמֵּר זֶה בְּשִׁבִיל הַפְּרֶשֶׁת הַלְּכַנְיָה מִן צֶד הַטּוֹמְאָה, וַיֵּשׁ בְּמִזְמוֹר הַזֶּה כ"ב הַאֲוֹתוֹת מֵהָאֲרֵת הַשְּׁמ"ש.

הזמנה והכנה לפני הפרכות

אֲבָרְכָה אֶת ה' בְּכָל יְעַת וְגו' (לד, ב): [זוהר במדבר – פ' בלק (דף קפ"ו):] פְּתַח וְאָמַר, (תהלים לד) אֲבָרְכָה אֶת ה' בְּכָל יְעַת

זיו הזוהר

סד. שבשבת קודש זמן עליית העולמות ואז הזדווגות תפארת במלכות הוא באופן היותר נעלה, והתפארת משפיע בה הארה גדולה

עַתָּה תִּמְדַּע תְּהִלָּתוֹ בְּפִי: ג בִּיהוָה אֲתִוֶּה אֲנִי תִתְהַלֵּל נַפְשִׁי

— זוהר תהלים —

וגו'. וכי מה ראה דוד לומר אברכה את ה' ? אלא ראה דוד שצריך הזמנה, ואמר אברכה. בגלל שבשעה שאדם יושב על שלחנו, השכינה עומדת שם, והצד האחר עומד שם. כשמוזמן האדם לברך את הקדוש ברוך הוא, השכינה מתתקנת (בהזמנה זו) לגבי מעלה לקבל ברכות, והצד האחר מתכוּפף. (ואם נתקנת בברכות לגבי מעלה והצד האחר אינו בכלל) ואם לא מוזמן האדם לברך את הקדוש ברוך הוא, הצד האחר שומע ומכשפש להיות לו חלק באותה ברכה.

ואם תאמר, למה אין הזמנה בשאר הברכות ? אלא אותו דבר הברכה שמברכים עליו, הוא הזמנה. ובא וראה שכוון זה, שזה שמברך על הפרי, אותו פרי הוא הזמנה ומברכים עליו, ואין לו חלק לצד האחר. וקדם זה שהיה אותו פרי ברשות הצד האחר, לא מברכים עליו, וכתוב (ויקרא יט) לא יאכל, בשביל שלא יברכו על אותו הפרי ולא יתברך הצד האחר. פיון שיצא מרשותו, יאכל, ומברכים עליו. והיא הזמנה לברכה. וכן כל דברי העולם שמברכים עליהם, כלם הזמנה לברכה, ואין בהם חלק לצד האחר.

ואם תאמר, אף כן לברכת זמון כוס ברכה היתה הזמנה, מדוע הבה ונברך ? אלא הואיל ובתחלה פשהיה שותה

זיו הזוהר

מכל הכ"ב אותיות של האלפ"א בית"א, ולכך התחלת הפסוקים באותיות האלפ"א בית"א.

— זוהר תהלים —

אמר "בורא פרי הגפן", הרי זה היה הזמנה. וכעת לברכת המזון צריכים שנוי להזמנה אחרת, שהרי כוס זו הוא לקדוש ברוך הוא, ולא למזון, ומשום זה צריך הזמנת הפה.

[דף ק"ט ע"א] ואם תאמר, נברך שאכלנו משלו זוהי הזמנה, ברוך שאכלנו משלו זוהי ברכה - כך זה בודאי. אבל נברך זוהי הזמנה אחרת, הזמנה של בורא פרי הגפן. (של הפה) שהקודמת היא ההזמנה לכוס של ברכה סתם. וכוס זו, כיון שנטל, היא הזמנה אחרת במלת נברך לגבי עולם העליון, שכל מזונות וברכות יוצאות משם. ומשום זה הוא בדרך נסתר, שעולם העליון הוא נסתר ואין אליו הזמנה, אלא בדרגה זו כוס ברכה. (שבמלת נברך) אמר רבי יהודה, אשרי חלקנו שמיום העולם עד כעת לא שמענו דברים אלו, ודאי הרי אמרנו שזה אינו בן אדם.

הדרגות של עם ישראל לפי הברכות מתעלים ומתקשרים

אברכה את ה' בכל עת וגו' (לד, ב) : [זוהר ח"ג - פ' בלק (דף קצ"ט)]
 כי ידעתי את אשר תברך מבך וגו'. וכי מאין היה יודע? הרי פרושה, שהרי בהתחלה כתוב, (במדבר כא) והוא נלחם במלך מואב הראשון ויקח את כל ארצו מידו. ששכר את בלעם וכו'. אבל כי ידעתי, ידיעה ודאי ידע בחכמתו. את אשר תברך מבך וגו', מה צריך כאן ברכה, שהרי בשביל קללה הלך? ואם אותו דבר שהיה יודע מבלעם בהתחלה היה קללה, מה זה את אשר תברך מבך? אלא דבר זה לא ידעתי ולא זכיתי בו עד שבא רבי אלעזר ודרש, (תהלים לד) אברכה את ה'

יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וַיִּשְׁמְחוּ: ד גְּדִלוֹ לִיהוָה לְיָמֵינוּ אֲתִי

— זוהר תהלים —

בְּכָל עֵת תְּמִיד תִּהְלֶתוּ בְּפִי. וְכָתוּב (שם טז) אֶבְרָךְ אֶת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי. מִי (צריך) שְׁצַרְיָךְ בְּרָכָה מִן הַתַּחֲתוֹנִים. אֶת, שְׁהָרִי נֶאֱחָז בְּהֵם כְּשֶׁלֶּהֶבֶת בַּפִּתְלֵהָ. וְדוֹד שִׁידַע אֶת זֶה, אָמַר אֶבְרָכָה אֶת. אָמַר אוֹתוֹ רָשָׁע, אוֹתָהּ דְרָגָה שְׁלֵהֶם, אֲחֻזָּה בְּהֵם בְּגִלְל בְּרִכּוֹתֵיהֶם, שְׂמֵבְרָכִים אוֹתָהּ בְּכָל יוֹם. כַּח יֵשׁ לָךְ לְבָרַךְ אֶת אוֹתָהּ דְרָגָה, וְתַעֲקֹר אוֹתָהּ מֵהֶם. וְזֶהוּ כִּי יִדְעֵתִי אֶת אֲשֶׁר תְּבָרַךְ מְבָרַךְ וּגו'. וּבְזֶה נוֹכַל לָהֶם. תְּבָרַךְ אֶת אוֹתָהּ דְרָגָה, וְתִקְלַל אֶת הַפִּתְלֵהָ. וְעַל זֶה אָמַר וְאֲנִי אֶקְרָה כֹּה, אֶעֱקֹר אוֹתָהּ מֵהֶם שְׁלֵא תֵאֱחָז בְּהֵם.

וְעוֹד אֶקְרָה כֹּה - אֲשַׁפִּיעַ וְאֲמַשִּׁיךְ אֶת אוֹתָהּ דְרָגָה בַּחֲטָאִים וְטִמְאָה וּבִקְרִי וּבִטְמֵאָה שְׁעֵשׂוּ בְנֵיהָ, וְהִיא תַעֲשֶׂה אֶתֶם גָּמַר. מִיָּד - וַיִּלְכוּ זְקֵנֵי מוֹאָב וְזְקֵנֵי מִדְיָן וְקִסְמִים בִּידָם. שְׁלֵא יֵאמַר אוֹתוֹ רָשָׁע שְׂאִין עִמּוֹ אוֹתָם מִיָּנִי כְּשָׁפִים שְׁצַרְיָךְ בְּיָדוֹ לְהַתְעַכֵּב עֲלֵיהֶם (וַיִּתְעַכֵּב עֲלֵיהֶם).

סְעוּדַת הַצְּדִיקִים לְעֵתִיד לְבֵא לְשִׁמּוּחַ בְּשִׁמּוּחָתוֹ

יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וַיִּשְׁמְחוּ (לד, ג): [זוהר בראשית פ' תולדות (דף קמ:)]
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, סְעוּדַת הַצְּדִיקִים לְעֵתִיד לְבֵא לְשִׁמּוּחַ בְּשִׁמּוּחָתוֹ, זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים לד) יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וַיִּשְׁמְחוּ. רַב הוֹנָא אָמַר, מְכַאֵן (שם ה) וַיִּשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בְךָ לְעוֹלָם יְרַנְּנוּ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, זֶה וְזֶה יִשְׁנֵם לְעֵתִיד לְבֵא. וְלְמַדְנֵנוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, יֵינן הַמְשָׁמֵר בְּעֵנְבֵינוּ מִשְׁשֵׁת יָמֵי

וּנְרוּמָמָה שְׁמוֹ יַחְדּוֹ: ה' דָּרְשֵׁתִי אֶת יְהוָה וְעַנֵּי
 וּמִבֶּל מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי: וְהַבֵּיטוּ אֵלָיו וּנְתַרוּ וּפְנִיחֵם אֶל
 יַחְפְּרוּ: זֶה עָנִי קָרָא יְהוָה וְשָׁמַע וּמִבֶּל צָרוֹתָיו
 הוֹשִׁיעוּ: ה' חָנָה מִלְאָךְ יְהוָה וְסָבִיב לִירְאוֹ

— זוהר תהלים —

בראשית - אלו דברים עתיקים שלא נגלו לאדם מיום שנברא
 העולם, ועתידים להתגלות לצדיקים לעתיד לבא, וזו היא
 השתיה והאכילה, ודאי זו היא.

מלאך אחד או מלאכים

חֲנָה מִלְאָךְ ה' סָבִיב לִירְאוֹ וַיַּחְלֹצֵם (לד, ח): [זוהר - בראשית 9'
 וישלח (ד 9 קסו.)] פֶּתַח רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, כְּתוּב (תהלים לד) חֲנָה
 מִלְאָךְ ה' סָבִיב לִירְאוֹ וַיַּחְלֹצֵם. הָרִי פְּרִשׁוּהָ. אָבֵל בְּמִקּוֹם
 אֶחָד כְּתוּב כִּי מִלְאָכָיו יִצְוֶה לָךְ, מִלְאָכָיו רַבִּים, וְכֵאן אֶחָד,
 שְׁכַתוּב חֲנָה מִלְאָךְ ה' סָבִיב לִירְאוֹ וַיַּחְלֹצֵם. אֵלָא כִּי מִלְאָכָיו
 יִצְוֶה לָךְ - אֵלּוּ שְׁאָר מִלְאָכִים. מִלְאָךְ ה' סָבִיב - זֶה שְׁכִינָה,
 כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות ג) וַיֵּרָא מִלְאָךְ ה' אֵלָיו בְּלִבַת אֵשׁ מִתּוֹךְ
 הַסֵּנֶה. וְלָכֵן חֲנָה מִלְאָךְ ה' סָבִיב לִירְאוֹ, לְהַקִּיפוֹ בְּכָל
 הַצְּדָדִים כְּדִי לְהַצִּיל אוֹתוֹ, וּכְשֶׁהֲשִׁינָה שׁוֹרָה בְּתוֹךְ הָאָדָם,
 כְּמָה מַחְנוֹת קְדוֹשִׁים כָּלֶם מְזַדְּמָנִים לְשֵׁם.

אשרי הצדיקים שהקדוש ברוך הוא רוצה בכבודם יותר על שלו

חֲנָה מִלְאָךְ ה' סָבִיב לִירְאוֹ וַיַּחְלֹצֵם (לד, ח): [זוהר שמות 9' המן]

וַיַּחְלְצֵם: ט טַעֲמוֹ וַיֵּרְאוּ כִּי טוֹב יְהוָה: אֲשֶׁר־
הַגִּבּוֹר יַחֲסֶה בּוֹ: י יֵרְאוּ אֶת יְהוָה: קָדְשׁוֹ כִּי אֵין

— זוהר תהלים —

(דף ס"ד.) [ויאמר ה' אל משה עבר לפני העם וגו'. רבי חייא פתח, (תהלים לד) חנה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם. אשרי הצדיקים שהקדוש ברוך הוא רוצה בכבודם יותר על שלו. בא ראה כמה הם בני העולם שמחרפים ומגדפים למעלה, כמו שפסנתריב חרף וגדף ואמר (מלכים ב יח) מי בכל אלהי הארצות וגו'. והקדוש ברוך הוא מחל ולא תבע ממנו. פיון שהושיט את ידו על חזקיה, מה כתוב? (שם יט) ויצא מלאך ה' ויף במחנה אשור וגו'. ירבעם בן נבט היה עובד לעבודה זרה ומקטר לה וזובח לה, והקדוש ברוך הוא לא תבע ממנו. וכשבא עדו הנביא והתנבא עליו, והושיט ירבעם את ידו כנגדו - מה כתוב? (שם א יג) ותיבש ידו וגו', ולא יכל להשיבה אליו. (ועל שעבד לעבודה זרה לא תבע אותו הקדוש ברוך הוא). פרעה חרף וגדף, ואמר (שמות ה) מי ה' וגו', והקדוש ברוך הוא לא תבע ממנו, עד שסרב לישראל, שכתוב (שם ט) עודך מסתולל בעמי, (שם) הנה יד ה' הויה במקנך וגו'. וכן בכל מקום הקדוש ברוך הוא תובע את עלבון הצדיקים יותר על שלו. כאן משה אמר (שם יז) עוד מעט וסקלונני. אמר לו הקדוש ברוך הוא, משה, אינו זמן לתבע את עלבונך, אלא עבר לפני העם, ונראה מי יושיט ידו כנגדך. וכי ברשותם אתה עומד, או ברשותי?

מַחְסוֹר לִירָאִיו: יֵא בְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעְבוּ וְדַרְשֵׁי יְהוָה
 לֹא יַחְסְרוּ כָּל טוֹב: יב לְבוּ בָּנִים שְׁמַעוּ לִי יִרְאֵת

זוהר תהלים

"יִרְאוּ אֶת ה' קְדָשׁוֹ כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירָאִיו" (לד, ע): נוהר
 תורה; תיקוני זוהר] כל מי שיש בו יראת ה' דרשו
 בעלי משנה שאין לזה מחסור, זהו שכתוב: "יִרְאוּ אֶת ה'
 קְדָשׁוֹ כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירָאִיו", לא יהיה מאותן שנאמר
 בהם וחשוך מישור אך למחסור, ולא יהיה לו חסרון
 בתורה אם הוא בעל תורה, כי אם אין תורה אין יראה,
 כמו שאמרו אין בור ירא חטא, וכמו שאם אין תורה אין
 יראה, אף כך אם אין יראה אין תורה, "כִּי אֵין מַחְסוֹר
 לִירָאִיו", לא יהיה לו חסרון במשנתו ולא במעשיו
 הטובים, שאין מחסור ועניות כמחסור התורה ומעשים
 טובים, כמו שדרשו בעלי משנה אין עני אלא מתורה
 ומצות.

"כְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעְבוּ וְדַרְשֵׁי ה' לֹא יַחְסְרוּ כָּל טוֹב" (לד, יא).
 [זוהר תורה; זוהר חלק ג' דף רנט]. אמר רבי שמעון
 "כְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעְבוּ", אלו השרים של שאר עמים עובדי
 כוכבים, [שהרי בחג הסכות היו ישראל מקריבים בשבילים קרבנות ע' פרים]
 ואלו הקרבנות היו הולכים ומתמעטים, וכמו שהקרבנות
 נתמעטו וכן גם נתמעט הטוב שלהם, אבל לישראל שהם עמו
 של הקדוש ברוך הוא מה כתוב, "וְדַרְשֵׁי ה' לֹא יַחְסְרוּ כָּל
 טוֹב", שהם הולכים ונתעלים למעלה מעלה.

וְהַזְוֹהֵר אֶלְמִדְרָבָם: יג מִי הָאִישׁ הַחֲפִיץ חַיִּים אֱהֵב

— זוהר תהלים —

יִשְׁמַר פִּיּוֹ מִמּוֹאֲכָל וּמִשְׁתֵּה שְׁמוֹטְמָאִים אֶת הַנֶּפֶשׁ וּמִרְחִיקִים
אֶת הָאָדָם

מי האיש החפץ חיים וגו', (לד, יג-טו): זוהר - ויקרא - פ' שמיני
[[(דמא.)]] רבי אבא פתח ואמר, (תהלים לד) מי האיש החפץ
חיים וגו', נצר לשונך מרע וגו', סור מרע וגו'. וכתוב, (משלי
כא) שמר פיו ולשונו וגו'. מי האיש החפץ חיים, איזה חיים?
אלא אלו חיים שנקראים העולם הבא, והחיים שורים שם.
ועל פן שנינו, עץ חיים הוא עץ מאותם החיים, העץ שנטע
באותם חיים, ועל פן כתוב מי האיש החפץ חיים. אוהב
ימים לראות טוב, מי הימים? אלא זהו שמו של המלך
הקדוש, שאוחז באותם ימים עליונים, שנקראו ימי השמים
על הארץ. ימי השמים ודאי, על הארץ ודאי. מי שרוצה חיים
שלמעלה, שיהיה לו חלק בהם. ומי שרוצה ימים עליונים
להדבק בהם ולהאזיב אותם - ישמר פיו מהפל, ישמר פיו
ולשונו, וישמר פיו ממאכל ומשתה שמוטמאים את הנפש
ומרחיקים את האדם מאותם חיים ומאותם ימים, וישמר (פיו
ולשונו) לשונו מדברים רעים שלא יטמא בהם, ויתרחק מהם,
ולא יהיה לו חלק בהם. בא ראה, פה ולשון, כך נקרא מקום
(אחר) עליון, ומשום כך לא יפגם אדם את פיו ולשונו, וכך
שכן לטמא את נפשו ועצמו, משום שנטמא הוא בעולם
האחר, והרי בארנו

יָמִים לְרֵאוֹת טוֹב: יד נִצַּר לְשׁוֹנֵף מִרַע וּשְׁפָתֶיךָ מִדְבַר
מִרְמָה: טו סוּר מִרַע וַעֲשֵׂה טוֹב בִּקְשׁ שְׁלוֹם וְרַדְפָּהוּ:

— זוהר תהלים —

אם שפּתוֹתיו ולשׁוֹנוֹ מִדְבָּרִים דְּבָרִים רָעִים אוֹתָם הַדְּבּוּרִים
עוֹלִים לְמַעַלָּה, וּבִשְׂעָה שְׂעוֹלִים הַכֹּל מִכְרִיזִים וְאוֹמְרִים:
הַסְתַּלְקוּ מִסְבִּיב הַדְּבּוּר הָרַע שֶׁל פְּלוֹנִי! פִּנּוּ מִקּוֹם לְדַרְכוֹ שֶׁל
הַנְּחַשׁ הַתְּקִיף! אִזּוּ הַנְּשֻׁמָּה הַקְּדוּשָׁה עוֹבְרַת מִמֶּנּוּ וּמִסְתַּלְקַת
וְלֹא יִכּוֹלָה לְדַבֵּר

נִצַּר לְשׁוֹנֵף מִרַע (לד, יד): [זוהר - ויקרא - פ' תזריע (דף מ"ג)] בֵּא
רְאֵה, בְּכֹל זְמַן שֶׁהַנְּשֻׁמָּה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת נִדְבַקְתָּ בְּאָדָם,
אֲהוּב רַבּוֹנוֹ הוּא. כְּמָה שׁוֹמְרִים שׁוֹמְרִים אוֹתוֹ מִכָּל הַצְּדָדִים,
רְשׁוּם הוּא לְטוֹב, לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, וְהַשְׂכִּינָה הַקְּדוּשָׁה שׁוֹרָה
עָלָיו. וּבְזִמְן שֶׁהוּא מִסְטָה אֶת דְּרָכּוֹ, הַשְׂכִּינָה מִסְתַּלְקַת מִמֶּנּוּ,
וְהַנְּשֻׁמָּה הַקְּדוּשָׁה לֹא נִדְבַקְתָּ בּוֹ. וּמִצַּד הַנְּחַשׁ הָרַע הַתְּקִיף
מִתְעוֹרְרַת רוּחַ אַחַת שֶׁמְשׁוֹטְטַת וְהוֹלְכַת בְּעוֹלָם, שֶׁלֹּא שׁוֹרָה
אֶלָּא בְּמִקּוֹם שֶׁהַקְּדוּשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה הַסְתַּלְקָה מִשָּׁם, וְאִזּוּ הָאִישׁ
נִטְמָא, וְנִפְגָּם בְּבִשְׂרוֹ בְּמִרְאָה פְּנָיו בְּכֹל. וּבֵא רְאֵה, מִשׁוּם
שֶׁנִּפְשׁ חַיָּה הַזֹּאת הִיא קְדוּשָׁה עֲלִיּוֹנָה, כְּשֶׁמּוֹשְׁכַת אוֹתָהּ הָאָרֶץ
הַקְּדוּשָׁה וְנִכְלָלַת בְּתוֹכָהּ, אִזּוּ קוֹרְאִים לָהּ נְשֻׁמָּה, וְזוֹ הִיא
שְׂעוֹלָה לְמַעַלָּה וּמִדְּבַרְתָּ לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוּשׁ, וְנִכְנַסְתָּ בְּכֹל
הַשְּׂעָרִים, וְאִין מוֹחָה בְּיָדָהּ, וְעַל כֵּן נִקְרְאָת רוּחַ מְמַלְלָא,
שֶׁהִרִי לְכָל שְׂאֵר הַנְּפֹשׁוֹת אֵין רְשׁוּת לְדַבֵּר לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, פָּרַט
לָזוֹ. וְעַל כֵּן הַתּוֹרָה מְכַרְיָזָה וְאוֹמְרַת: (תהלים לד) נִצַּר לְשׁוֹנֵף

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מֵרַע וְגו', וְכָתוּב (משלי כא) שִׁמְר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ וְגו'. מִשׁוּם שְׂאֵם שִׁפְתוֹתָיו וּלְשׁוֹנוֹ מְדַבְּרִים דְּבָרִים רָעִים, אוֹתָם הַדְּבוּרִים עוֹלִים לְמַעַלָּה, וּבְשִׁעָה שְׁעוֹלִים, הַכֹּל מְכַרְיִזִים וְאוֹמְרִים: הַסְתַּלְקוּ מִסְבִּיב הַדְּבוּר הָרַע שֶׁל פְּלוֹנִי! פָּנוּ מִקּוֹם לְדַרְכּוֹ שֶׁל הַנְּחָשׁ הַתְּקִיף! אִזּוּ הַנְּשָׁמָה הַקְּדוּשָׁה עוֹבְרַת מִמֶּנּוּ וּמִסְתַּלְקַת וְלֹא יְכוּלָה לְדַבֵּר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים לט) נֶאֱלַמְתִּי דוּמְיָה הַחֲשִׁיתִי מְטוֹב.

וְאוֹתָהּ הַנְּשָׁמָה עוֹלָה בְּבוֹשָׁה, בְּצָרָה שֶׁל הַכֹּל, וְלֹא נוֹתְנִים לָהּ מִקּוֹם כְּמִקְדָּם. וְעַל זֶה כָּתוּב, שִׁמְר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ שִׁמְר מִצָּרוֹת נִפְשׁוֹ. נִפְשׁוּ וְדַאי. אוֹתָהּ שֶׁהִיָּתָה מְדַבְּרַת, נִעְשְׂתָה מִשְׁתַּקַּת מִשׁוּם הַדְּבוּר הָרַע. וְאִזּוּ מִזְדַּמֵּן הַנְּחָשׁ, שֶׁהַכֹּל חוֹזֵר לְמִקּוֹמוֹ, וְכִשְׂאוֹתוֹ הַדְּבוּר הָרַע עוֹלָה בְּדַרְכֵים יְדוּעוֹת וְשׁוֹרָה לְפָנָי הַנְּחָשׁ הַתְּקִיף, כְּמָה רוּחוֹת מִתְעוֹרְרוֹת בְּעוֹלָם, וְרוּחַ יוֹרֵדֵת מֵהַצַּד הַהוּא, וּמוֹצֵאת אוֹתוֹ הָאִישׁ מְעוֹרֵר אוֹתוֹ בְּדְבוּר רַע, וְהָרוּחַ הַמְּמַלְלֵת הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה עוֹבְרַת מִמֶּנּוּ. אִזּוּ שׁוֹרָה עָלָיו וּמִטְמֵאת אוֹתוֹ, וְאִזּוּ הוּא סָגוּר.

כְּמוֹ שֶׁעֲנִשׁוּ שֶׁל הָאִישׁ הַזֶּה מִשׁוּם דְּבוּר רַע, כִּי עֲנִשׁוּ מִשׁוּם דְּבוּר טוֹב, שֶׁבֹא לִידוֹ וְיָכַל לְדַבֵּר וְלֹא דָבַר. מִשׁוּם שֶׁפָּגַם אוֹתָהּ הָרוּחַ הַמְּמַלְלֵת, שֶׁהִיא מִתְקַנֵּת לְדַבֵּר לְמַעַלָּה וְלְדַבֵּר לְמַטָּה, וְהַכֹּל בְּקִדְשָׁה. כָּל שֶׁפָּגַם אִם הָעַם הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ עֲקָמָה, וְהוּא יְכוּל לְדַבֵּר לָהֶם וּלְהוֹכִיחַ אוֹתָם, וְשׁוֹתֵק וְלֹא מְדַבֵּר, כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ שֶׁכָּתוּב נֶאֱלַמְתִּי דוּמְיָה הַחֲשִׁיתִי מְטוֹב וְכֹאֲבִי נִעְכָּר. [ד' ע"א]

— זוהר תהלים —

מְלָקָה בְּזָה וּמִתְפַּנֶּה מִמֶּנּוּ, שְׁכָתוֹב (תהלים פז) פָּנָה אֵלַי וְחַנְּנֵי.
 מַה זֶה פָּנָה אֵלַי? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר יב) וַיִּפֶן אֶהְרֶן. יָרְדוּ רַבֵּי
 חֲיִיא רַבֵּי יוֹסִי וּנְשָׁקוּהוּ. הִתְחַבְּרוּ יַחַד כָּל אוֹתָהּ הַדְרָךְ. קָרָא
 עֲלֵיהֶם רַבֵּי חֲיִיא, (משלי ד) וְאַרְחַ צְדִיקִים כְּאוֹר נֶגְהַ הוֹלֵךְ וְאוֹר
 עַד נִכּוֹן הַיּוֹם.

בְּגִלְל לְשׁוֹן הָרַע מַחְלוֹת יוֹרְדוֹת לְעוֹלָם חֲלִילָה

נִצַּר לְשׁוֹנָה מְרַע (לד, יד) : [זוהר - שמות פ' משפטים (ד קכ"ב)]. שְׁנִינּוּ,
 יִשְׂרָאֵל נִקְרָאוּ קִדְשׁ, וּמִשׁוּם שֶׁהֵם קִדְשׁ אָסוּר לְאָדָם
 לְקָרָא לְחַבְּרוֹ בְּשֵׁם גְּנָאִי וְלֹא לְכַנּוֹת שֵׁם לְחַבְּרוֹ, וְעִנְשׁוּ גְדוֹל,
 וְכָל שֶׁפֶן בְּדַבְּרִים אַחֲרֵים. שְׁנִינּוּ, כְּתוּב (תהלים לד) נִצַּר לְשׁוֹנָה
 מְרַע וְגו'. מַהוּ מְרַע? שֶׁבְּגִלְל לְשׁוֹן הָרַע מַחְלוֹת יוֹרְדוֹת
 לְעוֹלָם.

אָמַר רַבֵּי יוֹסִי, כָּל מִי שֶׁקּוֹרָא לְחַבְּרוֹ בְּשֵׁם שְׂאִין בּוֹ וּמִגְּנָה
 אוֹתוֹ, נִתְפָּס בָּמָה שְׂאִין בּוֹ. שְׂאֵמַר רַבֵּי חֲיָא אָמַר רַבֵּי
 חֲזַקְיָה, כָּל מִי שֶׁקּוֹרָא לְחַבְּרוֹ רָשָׁע, מוֹרִידִים אוֹתוֹ לְגִיְהֵנָם,
 וַיּוֹרְדִים לוֹ לְלַחְיָיו, פָּרַט לְאוֹתָם חֲצוּפִים שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁמִּתָּר
 לְאָדָם לְקָרָא לָהֶם רָשָׁע.

אוֹתוֹ אִישׁ שֶׁקָּלַל אֶת חַבְּרוֹ, עָבַר רַבֵּי יִיסָא, אָמַר לוֹ, כְּמוֹ
 רָשָׁע עָשִׂיתָ. בָּא לְפָנַי רַבֵּי יְהוּדָה. אָמַר לוֹ, רָשָׁע לֹא
 אָמַרְתִּי לוֹ, אֲלֹא כְּרָשָׁע, שֶׁמֵּרָאָה דְּבָרָיו כְּרָשָׁע, וְלֹא אָמַרְתִּי
 שֶׁהוּא רָשָׁע. בָּא רַבֵּי יְהוּדָה וְשָׂאֵל לְמַעֲשֵׂה לְפָנַי רַבֵּי אֶלְעָזָר.
 אָמַר לוֹ, וְדַאי שְׂלֵא הִתְחַיֵּב. מִנֵּיִן לָנוּ? שְׁכָתוֹב (איכה ב) הִיָּה

— זוהר תהלים —

ה' כְּאוֹיֵב, וְלֹא אוֹיֵב. שְׁאֵם לֹא כֶּךָ, לֹא נִשְׂאָר מִיִּשְׂרָאֵל גְּזָעִים
בְּעוֹלָם. כְּמוֹ זֶה, (שם א) הִיִּתְהָ כְּאֶלְמָנָה, וְלֹא אֶלְמָנָה. כְּאֶלְמָנָה
שֶׁהִלֵּךְ בְּעֵלָה לְעֵבֶר הַיָּם וּמְחַכֶּה לוֹ.

אָמַר רַבִּי חֲיִיא, וּמִכַּאֵן מִשְׁמַע? מִשֵּׁם מִשְׁמַע, שֶׁהוּא עֶקֶר
הַכֹּל, שֶׁכְּתוּב (יחזקאל א) וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶף דְּמוֹת כְּמִרְאֵה
אָדָם. כְּמִרְאֵה אָדָם, וְלֹא מִרְאֵה אָדָם. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב
כְּתוּב בְּעֵצֵי הַיַּעַר וְגו'. כְּתוּב, וְלֹא תִפּוּחַ. כְּתוּב, שְׁנִפְרָד
בְּגוֹנֵי, וּבְגוֹנִים אָחוֹז הַדָּבָר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵלּוּ לֹא בָאתָ
לְכֹאֵן אֶלָּא לְשִׁמְעַת הַדְּבָרִים הַלְלוּ - דִּי.

כְּמֹה עֵדִים נִתְּן הַקָּב"ה לְכֹל אָדָם שְׁלֵא יַחְטֹא

נִצְר לְשׁוֹנֵה מֵרַע וְגו' (לד, יד-טו): [זוהר - ויקרא פ' שלח לך (דף קע"ה):]
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּמֹה עֵדִים עָשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְהַעֲיִד בָּהֶם בְּנֵי אָדָם, וְכֹלָם בְּעֵצָה וּבְעֵדוֹת עוֹמְדִים מוּלוֹ. קָם
בְּבִקְרָה, מוֹשִׁיט רִגְלָיו לְלֶכֶת - עֵדִים עוֹמְדִים מוּלוֹ, מְכַרְיִזִים
וְאוֹמְרִים: (שמואל א ב) רִגְלֵי חֲסִידָיו יִשְׁמֹר וְגו'. (קהלת ד) שְׁמֹר
רִגְלֶךָ כְּאֲשֶׁר תִּלְךָ. (משלי ד) פִּלֵּס מַעְגַּל רִגְלֶךָ. פּוֹתַח עֵינָיו
לְהַסְתַּכֵּל בְּעוֹלָם - הָעֵדִים אוֹמְרִים: (שם) עֵינֶיךָ לִנְכַח יִבִּיטוּ. קָם
לְדַבֵּר - הָעֵדִים אוֹמְרִים: (תהלים לד) נִצְר לְשׁוֹנֵה מֵרַע וְגו'. מוֹשִׁיט
יָדָיו בְּדַבְרֵי הָעוֹלָם - הָעֵדִים אוֹמְרִים: (שם) סוּר מֵרַע וְעֲשֵׂה
טוֹב. אִם מְצִיתָ לָהֶם - יִפֶּה, וְאִם לֹא - כְּתוּב (זכריה ג) וְהִשְׁטִן עִמָּד
עַל יְמִינוֹ לְשִׁטְנוֹ. כֹּלָם מְעִידִים עָלָיו בְּחֻטְאָיו לְמַעְלָה. אִם רוֹצֵה
הָאִישׁ לְהַשְׁתַּדֵּל בְּעֵבֹדַת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - כֹּלָם מְעִידִים

מז עיני יהוה יְהוָה אֵל צְדִיקִים וְאֲזִינוּ אֶל שׁוֹעֲתָם:

— זוהר תהלים —

סַגְּוֹרֵיָא לְפָנָיו, וְעוֹמְדִים לְהַעֲדֵי עָלָיו טוֹבוֹת בְּשַׁעַה שְׁצָרֶיךָ לוֹ.

עיני ה' אל צדיקים ואזינו אל שועתם

עיני ה' אל צדיקים ואזינו אל שועתם (לד, טז): [זוהר -

שמות פ' ויקהל (דף ר"ב)] (ברקיע השני עולה התפלה עד אותו רקיע, ונפתחים) וכשעולה התפלה עד לאותו רקיע, נפתחים שנים עשר שערי אותו הרקיע, ובאותו השער השנים עשר עומד ממנה אחד ששמו ענא"ל, וזה ממנה על כמה חילות, על כמה מחנות, וכשתפלה עולה, עומד הממנה הזה ומכריז על כל אותם פתחים ואומר: (ישעיה כו) פתחו שערים וגו', וכל השערים נפתחים, ונכנסת התפלה לכל אותם הפתחים. ואז מתעורר ממנה אחד זקן לימים שעומד לצד דרום, ששמו עזריא"ל הזקן, ולפעמים הוא נקרא מחניא"ל, משום שהתמנה על ששים רבוא מחנות, וכלם בעלי כנפים, בעלי מחנות, מלאים עינים. ואצלם עומדים אותם מחנות בעלי אזנים. ונקראים אזנים, משום שהם מקשיבים לכל אותם שמתפללים תפלתם בלחש וברצון הלב, שלא נשמעת אותה תפלה לאחר. התפלה הזו עולה, ומקשיבים לה כל אותם שנקראים בעלי אזנים. ואם אותה תפלה נשמעת לאזני אדם, אין מי שמקשיב לה למעלה, ולא מקשיבים לה אחרים, פרט למי ששומע בראשונה. משום כך צריך

— זוהר תהלים —

לְהַשְׁמֵר שְׁלֵא יִשְׁמְעוּ אֶת אוֹתָהּ תִּפְלֵה בְּנֵי אָדָם. וְעוֹד, שְׁדָבּוֹר
 שֶׁל תִּפְלֵה נֶאֱחָז בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְדָבָר שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן
 אֵין צָרִיךְ לִשְׁמֹעַ. כְּמוֹ זֶה מִי שֶׁקּוֹרָא בְּתוֹרָה, אֶחָד קוֹרָא
 וְאֶחָד לִשְׁתַּק. וְאִם שְׁנַיִם קוֹרְאִים בְּתוֹרָה, הֵם גּוֹרְעִים בְּאִמּוֹנָה
 שְׁלִמְעָלָה, מִשּׁוּם שֶׁאֶחָד קוֹל וְאֶחָד דְּבּוֹר הַכֹּל אֶחָד, אִזּוֹ שְׁנַיִ
 קוֹלוֹת וְשְׁנַיִ דְּבוּרִים זֶו גְּרִיעוֹת הָאִמּוֹנָה. אֲלֵא שִׁיְהִיָּה קוֹל
 וְדְבוּר אֶחָד כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ, כְּדִי שִׁיְהִיָּה אוֹתוֹ קוֹל וְאוֹתוֹ דְּבוּר
 אֶחָד. וְאוֹתוֹ הִמְמַנָּה שְׁשֵׁמוֹ עֲזַרְיָא"ל הַזֶּקֶן, כְּשִׁאוֹתָהּ תִּפְלֵה
 עוֹלָה בְּלַחֲשׁ, כָּל אוֹתָן שְׁשִׁים רְבוּא מַחֲנוֹת, וְכָל אוֹתָם בְּעֲלֵי
 עֵינַיִם, וְכָל אוֹתָם בְּעֲלֵי אֲזָנַיִם, כֻּלָּם יוֹצְאִים וְנוֹשְׁקִים אוֹתוֹ
 דְּבוּר שֶׁל תִּפְלֵה שְׁעוֹלָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים לד) עֵינַי ה' אֶל
 צְדִיקִים וְאֲזָנָיו אֶל שׁוֹעֲתִם. עֵינַי ה' אֶל צְדִיקִים - אֵלוֹ בְּעֲלֵי
 הָעֵינַיִם שְׁלִמְמָטָה, מִשּׁוּם שִׁישׁ (שׂאִין) בְּעֲלֵי עֵינַיִם שְׁלִמְמָעָלָה.
 וְאֲזָנָיו אֶל שׁוֹעֲתִם - אֵלֶּה בְּעֲלֵי הָאֲזָנַיִם.

עיני יי אל צדיקים - יש כאן סיוע שמיימי

עֵינַי ה' אֶל צְדִיקִים וְאֲזָנָיו אֶל שׁוֹעֲתִם (לד, טז) : נזוהר - ח"ב
 9' פקודי (דף רכ"ה:) רַבִּי אַבְאָ רַבִּי אַחָא וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ
 הוֹלְכִים מִטְּבַרְיָה לְצַפּוֹרִי. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, רָאוּ אֶת רַבִּי
 אֶלְעָזָר שֶׁהָיָה בָּא וְרַבִּי חֲזִיָּא עִמּוֹ. אָמַר רַבִּי אַבְא, וְדָא
 נִשְׁתַּתַּף עִם הַשְּׁכִינָה. חִפּוֹ לָהֶם עַד שֶׁהִגִּיעוּ אֲלֵיהֶם. כִּיּוֹן
 שֶׁהִגִּיעוּ אֲלֵיהֶם, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתוּב (תהלים לד) עֵינַי ה'
 אֶל צְדִיקִים וְאֲזָנָיו אֶל שׁוֹעֲתִם. פְּסוּק זֶה קָשָׁה, מַה זֶה
 עֵינַי ה' אֶל צְדִיקִים? אִם בְּשִׁבִיל הַשְּׁגַחַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא

— זוהר תהלים —

חֲכָמַת הַיֵּצֵר טוֹב וּכְסָלוֹת הַיֵּצֵר הָרַע

רְבוֹת רָעוֹת צְדִיק וּמַכְלָם יַצִּילֵנוּ ה' (לד, ב): [זוהר בראשית
 פ' וישב (דף קפ.)] וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ
 כְּנַעַן. רַבִּי חֲזִיָּא פְתַח וְאָמַר, (תהלים לד) רְבוֹת רָעוֹת צְדִיק
 וּמַכְלָם יַצִּילֵנוּ ה' בָּא רְאֵה כַּמָּה מְקַטְרָגִים יֵשׁ לוֹ לְאָדָם מִן
 הַיּוֹם שֶׁהִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן בּוֹ נְשָׁמָה [ד"א לאדם] [להתקיים]
 בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׁכִינּוֹן שְׂאָדָם יוֹצֵא לְאוּרֵי הָעוֹלָם, מִיַּד מְזַדְמָן
 לְהַשְׁתַּתֵּף עִמּוֹ יֵצֵר הָרַע, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר, שְׁכָתוֹב (בראשית ד)
 לְפַתַּח חֲטָאת רַבִּץ וְגו', וְאֵז מִשְׁתַּתֵּף עִמּוֹ יֵצֵר הָרַע. וּבֹא
 וּרְאֵה שְׁכָף הוּא, שְׁהָרֵי הַבְּהֵמוֹת מִיּוֹם שְׁנוּלָדִים, שׁוֹמְרִים אֶת
 עֲצָמָם וּבוֹרְחִים מִתּוֹךְ הָאֵשׁ וּמְכַל הַמְקוֹמוֹת הָרָעִים, וְאָדָם
 מִיַּד בָּא לְזַרֵּק אֶת עֲצָמוֹ לְתוֹךְ הָאֵשׁ, מִשּׁוֹם שֶׁיֵּצֵר הָרַע שְׂרוּי
 בְּתוֹכוֹ, וּמִיַּד מְסִיט אוֹתוֹ לְדֶרֶךְ רָעָה.

וּבְאֶרְנוּ, שְׁכָתוֹב (קהלת ד) טוֹב יֶלֶד מְסַכֵּן וְחָכָם מְמַלֵּךְ זָקֵן
 וּכְסִיל אֲשֶׁר לֹא יָדַע לְהִזְהַר עוֹד. טוֹב יֶלֶד -
 זֶהוּ יֵצֵר הַטּוֹב, שֶׁהוּא יֵצֵר טוֹב שֶׁהוּא יֶלֶד מִיָּמִים מוֹעֲטִים
 עִם הָאָדָם, שְׁהָרֵי מְשַׁלְשָׁה עָשָׂר שָׁנִים וְאֵילָף [עמו], כְּמוֹ
 שְׁנַתְבָּאָר. מְמַלֵּךְ זָקֵן וּכְסִיל. מְמַלֵּךְ - זֶה הוּא יֵצֵר הָרַע,
 שֶׁהוּא נִקְרָא מֶלֶךְ וְשִׁלֵּט בְּעוֹלָם עַל בְּנֵי אָדָם. זָקֵן וּכְסִיל -
 שֶׁהוּא זָקֵן וְדַאי, כְּמוֹ שְׁבְאָרוֹהוּ, שְׁכָאֲשֶׁר אָדָם נוֹלָד וְיוֹצֵא
 לְאוּרֵי הָעוֹלָם, הוּא מְזַדְמָן עִם הָאָדָם, וְעַל כֵּן הוּא מֶלֶךְ
 זָקֵן וּכְסִיל. אֲשֶׁר לֹא יָדַע לְהִזְהַר עוֹד, לֹא כָתוֹב לְהִזְהִיר
 אֶלָּא לְהִזְהַר, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא כְּסִיל, וְעָלִיו אָמַר שְׁלֵמָה, עָלִיו

— זוהר תהלים —

השָׁלוֹם, (קהלת ב) וְהַכְּסִיל בַּחֶשֶׁךְ הוֹלֵךְ, שֶׁהָרִי מַפְסֶלֶת הַחֶשֶׁךְ
הוא בָּא, וְאֵין לוֹ אֹר לְעוֹלָמִים.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, בֹּא רְאֵה, כְּתוּב טוֹב יֵלֵד מִסֶּכֶן וְחֶכֶם,
מִי זֶה יֵלֵד מִסֶּכֶן? הָרִי בְּאֵרוֹהָ, וְנִתְבָּאֵר שֶׁהוּא יֵצֵר
טוֹב. אָבֵל טוֹב יֵלֵד, זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים לו) נֶעַר הִיִּיתִי גַם
זְקַנְתִּי, וְזֶה הוּא נֶעַר שֶׁהוּא יֵלֵד מִסֶּכֶן, שְׂאִין לוֹ מַעֲצָמוֹ
כְּלוּם. וְלָמָּה נִקְרָא נֶעַר? מִשּׁוּם שִׁישׁ לוֹ חֲדוּשׁ הַלְבָּנָה
שֶׁתְּמִיד מִתְחַדֶּשֶׁת, וְתְמִיד הוּא יֵלֵד מִסֶּכֶן, כְּמוֹ שְׂאֲמַרְנוּ.
וְחֶכֶם, מִשּׁוּם שֶׁשׁוֹרָה בּוֹ חֲכָמָה. מִמֶּלֶךְ זָקֵן - זֶהוּ יֵצֵר
הָרַע, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, שֶׁהָרִי מִיּוֹם שֶׁהָיָה לֹא יֵצֵא מִטְּמֵאָתוֹ
לְעוֹלָמִים. וְהוּא כְּסִיל, שֶׁכָּל דְּרָכָיו הֵם לְדֶרֶךְ רָעָה, וְהוֹלֵךְ
וּמְסֻטָּה אֶת בְּנֵי הָאָדָם וְלֹא יוֹדֵעַ לְהִזָּהֵר, וְהוּא בָּא עִם
אָדָם בְּעֵלְיֹת כְּדֵי לְהִסְטוֹתָם מִדֶּרֶךְ טוֹבָה לְדֶרֶךְ רָעָה. בֹּא
רְאֵה, עַל זֶה מְקַדִּים עִם אָדָם בַּיּוֹם שֶׁנּוֹלָד, כְּדֵי שְׂיֵאֱמִין לוֹ,
שֶׁהָרִי כְּשֶׁבֵּא יֵצֵר הַטּוֹב, לֹא יִכּוֹל הָאָדָם לְהֵאֱמִין לוֹ, וְדוּמָה
עָלָיו כְּמַעֲמָסָה. כְּמוֹ זֶה שֶׁנִּינּוּ, מִי הוּא רָשָׁע עָרוֹם? זֶהוּ מִי
שֶׁמְקַדִּים לְטַעַן דְּבָרָיו לְפָנֵי הַדִּין טָרָם יִבֹּא חֲבֵרוֹ בְּעַל הַדִּין,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי יח) צְדִיק הָרֵאשׁוֹן בְּרִיבוֹ וְגו'. כְּמוֹ זֶה
[הוא נ"א הזה] רָשָׁע עָרוֹם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ג) וְהִנָּחַשׁ הָיָה
עָרוֹם, וְהוּא מְקַדִּים וְשׁוֹרָה עִמּוֹ שֶׁל אָדָם בְּטָרָם יִבֹּא חֲבֵרוֹ
לְשָׂרוֹת עָלָיו. וּמִשּׁוּם שֶׁהוּא מְקַדִּים, וְהֵנָּה טוֹעֵן טַעֲנָתוֹ עִמּוֹ
- כְּשֶׁבֵּא חֲבֵרוֹ, שֶׁהוּא יֵצֵר הַטּוֹב, מִרַע אֶת הָאָדָם עִמּוֹ וְלֹא
יִכּוֹל לְזַקֵּף רֵאשׁוֹ כְּאִלוֹ הַטַּעֲיִן עַל כְּתָפוֹ כָּל הַמְּשָׂאוֹת שֶׁל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

העולם בגלל אותו רשע ערום שהקדים עמו. ועל זה אמר
 שלמה (קהלת ט) וחקמת המסכן בזויה ודבריו אינם נשמעים,
 משום שהנה הקדים אחר. ועל כן, כל דין שמקבל מאדם
 דבר בטרום יבא חברו, כאלו קבל עליו תועבה אחרת
 לאמונה, אלא (משלי שם) ובא רעהו וחקרו, וזה הוא דרך של
 אדם צדיק. שהרי האדם הצדיק הזה שלא האמין לאותו
 רשע ערום של יצר הרע בטרום יבא חברו, שהוא יצר הטוב.
 ומשום זה בני אדם נכשלים לעולם הבא. אבל אותו צדיק
 שפוחד מרבנו, כמה רעות סובל בעולם הזה כדי שלא
 יאמין ולא ישתתף עם אותו יצר הרע, והקדוש ברוך הוא
 מציל אותו מכלם. זהו שכתוב (תהלים לד) רבות רעות צדיק
 ומכלם יצילנו ה'. לא כתוב רבות רעות לצדיק, אלא צדיק,
 משום שהקדוש ברוך הוא מרצה בו, ומשום כך הקדוש
 ברוך הוא מרצה מאותו האדם ומציל אותו מן הכל בעולם
 הזה ובעולם הבא. אשרי חלקו.

ו לחודש

לה א לְדוֹד רִיבָה יְהוָה אֶת יְרִיבֵי לֶחֶם אֶת
 לֶחֶמִי: ב הַחֹזֶק מִגֵּן וְצַנְהָ וְקוֹמָהּ בְּעֹזְרֹתַי: ג וְהִרְק
 חֲנִית וּסְגָר לְקִרְאֵת רֹדְפֵי אִמֵּר לְנַפְשִׁי יִשְׁעֲתֶךָ אָנֹכִי:
 ד יִבְשׂוּ וַיִּבְלְמוּ מִבְּקָשֵׁי נַפְשִׁי יִפְגּוּ אַחֲזֹר וַיִּחַפְּרוּ חֲשָׁבֵי
 רְעֵתִי: ה יְהִי בְּמוֹץ לִפְנֵי רוּחַ וּמִלֵּאךְ יְהוָה
 הַדּוּחָה: ו יְהִי דִרְפָם חֲשֹׁךְ וַחֲלֻקְלֻקּוֹת וּמִלֵּאךְ יְהוָה
 דִּרְפָם: ז כִּי חָנָם טָמְנֹנִי לִי שַׁחַת רִשְׁתָּם חָנָם חָפְרוּ
 לְנַפְשִׁי: ח תִּבּוֹאֵהוּ שׂוֹאָה לֹא יֵדַע וְרִשְׁתּוֹ אֲשֶׁר טָמֵן
 תִּלְבְּדוּ בִּשְׂוֹאָה יִפֹּל בָּהּ: ט וְנַפְשִׁי תִגִּיל בִּיהוָה
 תְּשִׁישׁ בִּישׁוּעָתוֹ: י כָּל עֲצָמוֹתַי תֹּאמְרָנָה יְהוָה
 מִי כְמוֹךָ מִצִּיל עֲנִי מִחֹזֶק מְפַגְּנֵנִי וְעֲנִי וְאֶבְיוֹן מִגּוֹלֹי:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

אם קמו עליך מריבים

ריבה ה' את יריבי וגו' (לה, א): [שימוש תהלים לפרק לה]. אם קמו
 עליך בעלי ריבים אמור בכל בוקר ג' ימים ותנצחם. והשם שלו
 "ה. י' מן "לחם את לוחמי, ה' מן "החזק מגן וצנה.

— זוהר תהלים —

שֵׁשׁ דְּרָגוֹת שֶׁל נֶפֶשׁ רוּחַ וּנְשָׁמָה

כ עֲצָמוֹתַי תֹּאמְרָנָה ה' מִי כְמוֹךָ (לה, י): [זוהר - שמות פ' תרומה
 (ד קמ"ב)]. הָרוּחַ, זֶהוּ שְׂרוּכָב עַל הַנֶּפֶשׁ הַזֹּו וְשׁוֹלֵט עָלֶיהָ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ומאיר לה בכל מה שצריך, והנפש היא כסא לרוח הזו. הנשמה, היא מוציאה את הרוח הזו, ושולטת עליו ומאירה לו באותו אור החיים, ואותה רוח תלויה בנשמה הזו, ונאור ממנה באותו האור שמאיר. אותה נפש תלויה באותה רוח, ונאורה ממנה ונזונית ממנה, והכל קשר אחד.

ועד שנשמה עליונה זו לא עולה לתוך נביעת עתיק העתיקים, נסתר כל הנסתרים, ומתמלאת ממנו, משום שלא פוסק - הרוח הזו לא נכנסת לגן עדן, שהיא נפש ולעולם הרוח לא שורה אלא בגן עדן, ונשמה למעלה. נפש זו מתישבת (לא מתישבת) במקומה בתוך הגוף למטה. כמו זה הכל למטה כף נפרדים באדם. ואף על גב שכלם קשר אחד, הנשמה עולה למעלה לתוך נביעת הבאר. הרוח נכנסת לגן עדן כמו שלמעלה. הנפש מתישבת בתוך הקבר.

ואם תאמר, הנפש למעלה שמתישבת בתוך הגוף בקבר, איפה הוא הקבר? אלא בתוך אותה קלפה קשה, ולכן נפש כמו זו שלמטה, והכל זה כמו זה, ולכן שלש דרגות נפרדות, והן קשר אחד וסוד אחד. ובכל זמן שהעצמות נמצאות בתוך הקבר, הנפש הזו נמצאת שם. כאן יש סוד ליודעי דרך האמת יראי חטא. בשעה שהנשמה מתעטרת למעלה בתוך העטרה הקדושה, והרוח עומדת באור עליון בשבתות וחדשים וזמנים - הנפש הזו, בשעה שהרוח יורדת מתוך האור העליון לדור בגן עדן מאיר ונוצץ, היא עומדת

— זוהר תהלים —

בְּתוֹךְ הַקֶּבֶר וּמִתְגַּלְמֶת בְּדִיוֹקָן שֶׁהִיָּה בְּתוֹךְ הַגּוֹף בְּתַחֲלָה, וְכָל אוֹתָן עֲצָמוֹת עוֹלוֹת בְּאוֹתוֹ דִּיוֹקָן, וּמִשְׁבָּחוֹת וּמוֹדוֹת לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים לה) כָּל עֲצָמֹתַי תֹּאמְרָנָה ה' מִי כְמוֹךָ. לֹא כָתוֹב אוֹמְרוֹת, אֲלֵא תֹאמְרָנָה.

וְאֵלֵמֵלֵא נִתְּנָה רְשׁוּת לְעֵין לְרֵאוֹת, הִיָּתָה רוֹאֶה בְּלִילָה כְּשֶׁנִּכְנַסְתָּ (כשיוצאת) שֶׁבֶת וְלֵילוֹת חֲדָשִׁים וְזִמְנִים כְּמוֹ דְמִיּוֹת עַל גְּבֵי הַקֶּבְרִים מוֹדוֹת וּמִשְׁבָּחוֹת אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָבֵל טַפְשׁוֹת בְּנֵי הָאָדָם מֵעַכְבַּת אוֹתָם שְׁלֵא יוֹדְעִים וְלֹא מִשְׁגִּיחִים עַל מָה עוֹמְדִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא חוֹשְׁשִׁים לְהִשְׁגִּיחַ בְּכַבּוֹד הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן בְּעוֹלָם הַזֶּה, כָּל שֶׁכֵּן לְהִשְׁגִּיחַ בְּכַבּוֹד אוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְעַל מָה עוֹמֵד, וְאִיךָ הַדְּבָרִים מִתְפָּרְשִׁים.

כָּל עֲצָמוֹתַי תֹּאמְרָנָה ה' מִי כְמוֹךָ – בְּשַׁעַת תַּחֲתֵית הַמֵּתִים הַעֲצָמוֹת יִתְקַרְבוּ

כָּל עֲצָמוֹתַי תֹּאמְרָנָה ה' מִי כְמוֹךָ (לה, י): [זוהר דברים פ' ואתחנן (דף רס"ז):] וְהֵיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְגו'. רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח, (תהלים לה) כָּל עֲצָמֹתַי תֹּאמְרָנָה ה' מִי כְמוֹךָ מִצִּיל עֲנִי מִחֶזֶק מִמֶּנּוּ וְעֲנִי וְאֲבִיּוֹן מִגְּזֻלוֹ. פָּסוּק זֶה אָמַר אוֹתוֹ דוֹד בְּרוּחַ הַקָּדֵשׁ. כָּל עֲצָמֹתַי תֹּאמְרָנָה, וְכִי מִי רָאָה עֲצָמוֹת שְׂאוֹמְרוֹת שִׁירָה? אֲלֵא הַפָּסוּק הַזֶּה בְּזִמְן שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עָתִיד לְהַחֲיוֹת אֶת הַמֵּתִים, וְעָתִיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַתְקִין הַעֲצָמוֹת וּלְקַרֵּב כָּל אַחַת וְאַחַת לְמְקוֹמָן, שְׁכָתוֹב (יחזקאל לו)

יֵא יְקוּמוּן עֲדֵי חָמָס אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתִּי יִשְׁאַלוּנִי:
 יב וְיִשְׁלֹמוּנִי רָעָה תַּחַת מְזֻבָּה שְׂבוּל לְנַפְשִׁי: יג וְאֲנִי
 בַּחֲלוּתָם לְבוּשֵׁי שֶׁק עֲנִיתִי בְצוּם נַפְשִׁי וְתַפְלָתִי עַל
 חִיקֵי תְּשׁוּבָה: יד פָּרַע פָּאָח לִי הִתְהַלַּכְתִּי בְּאֶבֶל אִם

— זוהר תהלים —

וּתְקַרְבוּ עֲצָמוֹת עֵצִים אֶל עֵצָמוֹ, וְכָתוּב (ישעיה נח) וְעֲצַמְתֶּיךָ
 יִחְלִיץ. אִז עֲתִידוֹת הֵן לומר שִׁירָה. אִיזו שִׁירָה אוֹמְרוֹת? ה'
 מִי כְמוֹךָ (מקדימים), וְזו הַשִּׁירָה הַמְעֵלָה מִמָּה שְׁאָמְרוּ יִשְׂרָאֵל
 עַל הַיָּם, שֶׁהָרִי הֵם לֹא הִזְכִּירוּ אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ אֶלָּא אַחֲרֵי
 שְׁלֹשׁ מַלְאִים, שְׁכָתוּב (שמות טו) מִי כַמֹּכָה בְּאֵלֶם ה'. וְכֵאֵן הֵם
 מְקַדְּיָמִים אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, שְׁכָתוּב ה' מִי כְמוֹךָ. מִצִּיל עֲנִי
 מִחֲזֶק מִמְּנוּ - זֶה יֵצֵר טוֹב מִיֵּצֵר הָרַע, מִשׁוּם שֵׁיֵצֵר הָרַע תִּקְיָף
 הוּא כְמוֹ אֶבֶן, כְּכָתוּב (יחזקאל לו) וְהִסְרֵתִי אֶת לֵב הָאֶבֶן, וְיֵצֵר
 הַטוֹב הוּא בְּשֵׁר, שְׁכָתוּב וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בְּשֵׁר.

אָסוּר לוֹ לְאָדָם לְהִתְפַּלֵּל עַל הָרָשָׁעִים שֶׁיִּסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם

וְאֲנִי בַּחֲלוּתָם לְבוּשֵׁי שֶׁק וְגו' (לה, יג): [זוהר - בראשית פ' וירא (דף
 קק)] אָמַר רַבִּי, מִצְוָה לוֹ לְאָדָם לְהִתְפַּלֵּל עַל הָרָשָׁעִים
 כְּדֵי שִׁיחֲזְרוּ לְמוֹטָב וְלֹא יִכְנָסוּ לְגִיהֶנָּם, שְׁכָתוּב (תהלים לה) וְאֲנִי
 בַּחֲלוּתָם לְבוּשֵׁי שֶׁק וְגו'. וְאָמַר רַבִּי, אָסוּר לוֹ לְאָדָם לְהִתְפַּלֵּל
 עַל הָרָשָׁעִים שֶׁיִּסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם, שְׁאֵלְמָלֵא סִלְקוּ הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לְתַרַח מִן הָעוֹלָם כְּשֶׁהָיָה עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, לֹא בָּא
 אַבְרָהָם אֲבִינוּ לְעוֹלָם, וְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל לֹא הָיוּ, וְהַמֶּלֶךְ דָּוִד

קָדַר שְׂחוֹתַי: ^{טו} וּבְצַלְעֵי שְׂמֹחוֹ וַנִּיאָסְפוּ נֶאֱסְפוּ עָלַי
 נִכְיָם וְלֹא יָדַעְתִּי קָרְעוּ וְלֹא דָמוּ: ^{טז} בְּחִנְפֵי לַעֲגִי מְעוֹג
 חָרַק עָלַי שְׁנִימוֹ: ^{יז} אֲדַנִּי בַּפֹּה תִרְאֶה הַשִּׁיבָה נַפְשִׁי
 מִשְׂאִיָּהֶם מִכַּפְּיָרִים יַחֲדָתִי: ^{יח} אֹדְדֶךָ בְּקָהֶל רַב בְּעַם
 עֲצוּם אֶחֱלֶלְךָ: ^{יט} אֵל יִשְׂמְחוּ לִי אֲבוֹי שְׂקָר שְׁנְאֵי חֲנָם
 יִקְרְצוּ עֵינַי: ^כ כִּי לֹא שָׁלוֹם יִדְבְּרוּ וְעַל רִגְעֵי אֶרֶץ דְּבָרֵי
 מִרְמוֹת יַחֲשִׁבִין: ^{כא} וַיִּרְחִיבוּ עָלַי פִּיהֶם אָמְרוּ הֲאֵח
 הֲאֵח רָאִתָּה עֵינֵינוּ: ^{כב} רָאִיתָה יְהוָה ^{כג} אֵל תַּחֲרֹשׁ
 אֲדַנִּי אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי: ^{כד} הָעִירָה וְהִקְיָצָה לְמִשְׁפָּטֵי
 אֱלֹהֵי ^{כה} ^{הַקֹּדֶשׁ מִלְּפָנֵי הַיְהוָה} וְאֲדַנִּי לְרִיבֵי: ^{כו} שְׁפָטֵנִי בְּצִדְקָךָ יְהוָה
 אֱלֹהֵי ^{כז} ^{אֱתֵנִי מִלְּפָנֵי הַיְהוָה} וְאֵל יִשְׂמְחוּ לִי: ^{כח} אֵל יֹאמְרוּ בְּלִפְסֵם
 הֲאֵח נִפְשָׁנוּ אֵל יֹאמְרוּ בְּלַעֲנוֹתָנוּ: ^{כט} כִּי יִבְשׁוּ וַיַּחֲפְרוּ יַחְדָּו
 שְׂמֵחֵי רָעֵתִי יִלְבָּשׁוּ בִשֶׁת וּבְלִמָּה הַמַּגְדִּילִים עָלַי:
 כִּי יִרְגֹזוּ וַיִּשְׂמְחוּ חֲפְצֵי צִדְקִי וַיֹּאמְרוּ תָמִיד יִגְדַּל יְהוָה
 הַחֲפִיץ ^ל ^{אֶתֵּן} שְׁלוֹם עֲבָדָיו: ^{לא} כֹּה וְלִשְׁנוֹי תִּהְיֶה צִדְקָךָ כָּל
 הַיּוֹם תִּתְחַלְּתֶךָ:

———— ❦ ———— זוהר תהלים ———— ❦ ————

וּמִלֶּךָ הַמְּשִׁיחַ, וְהַתּוֹרָה לֹא נִתְּנָה, וְכֹל אוֹתָם הַצְּדִיקִים
 וְהַחֲסִידִים וְהַנְּבִיאִים לֹא הָיוּ בְּעוֹלָם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה,
 כִּיּוֹן שְׂרוּאָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא נִמְצָא בְּרִשְׁעִים כְּלוֹם

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

מְּכַל אוֹתָם הָעֲנִיָּיִם, מָה כָּתוּב? וַיָּבֹאוּ שְׁנֵי הַמְּלָאכִים
 סְדוּמָה וְגו'. (עד כאן מדרש הנעלם)

לו א לְמִנְצַח לְעַבְד יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} לְדוֹד: ב נֶאֱמַר פֶּשַׁע
 לְרָשָׁע בְּקָרֵב לְבִי אֵין פֶּחַד אֱלֹהִים ^{תְּהִיבֵנּוּ מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ} לְנֹגֵד
 עֵינָיו: ג כִּי תַחֲלִיק אֱלֹוֹ בְּעֵינָיו לְמַצָּא עֲוֹנוֹ לְשִׁנְאָ:
 ד דְּבַרֵי פִּי אֲנִי וּמִרְמָה תְּדַל לְהַשְׁפִּיל לְהִוְסִיב: ה אֲנִי
 יַחֲשֹׁב עַל מִשְׁכָּבוֹ וְתִיַצֵּב עַל דַּרְךְ לֹא טוֹב רָע לֹא
 יִמָּאֵם: ו יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} בְּהַשְׁמִים חֶסֶדְךָ אִמּוֹנְתְךָ עַד
 שְׁחָקוֹם: ז צְדָקְתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה אָדָם
 שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים

לכלות הרשעים

למנצח לעבד ה' וגו' (לו, א): [שימוש תהלים לפרק לו]. הוא טוב לכל
 פתגמא בישא ושם שלו הוא אמ"ת.

זוהר תהלים

מִי שֶׁהוּא אָדָם וְשֵׁם אֶת עֲצָמוֹ כְּבַהֲמָה

צְדָקְתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה אָדָם וּבַהֲמָה
 תוֹשִׁיעַ ה' (לו, ז): [זוהר ויקרא פ' אמור (דף צ"א.)] שׁוֹר אוֹ
 כֶּשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלֵד וְהִיא שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וְגו'. רַבִּי
 יוֹסִי פֶתַח, (תהלים לו) צְדָקְתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה
 אָדָם וּבַהֲמָה תוֹשִׁיעַ ה'. בְּפֶסוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהַתְּבוֹנֵן בּוֹ, אֲכַל בֹּא
 רָאָה, צֶדֶק - כְּתוּר קְדוֹשׁ עֲלִיּוֹן. כְּהַרְרֵי אֵל - כְּמוֹ אוֹתָם הָרִים
 עֲלִיוֹנִים קְדוֹשִׁים שְׁנַקְרָאִים הָרִי אֶפְרַסְמוֹן זָךְ. וּמִשׁוּם שֶׁהִיא
 עוֹלָה לְהַתְּקַשֵּׁר בָּהֶם לְמַעְלָה, כָּל דִּינִיָּה בְּמִשְׁקַל אֶחָד לְכָל,
 שָׂאִין בְּאוֹתוֹ הַדִּין רַחֲמִים. מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה - מִשְׁפָּט

וּבְהִמָּה תוֹשִׁיעַ יְהוָה: **ח** מִה יִקַּר חֲסִדְךָ אֱלֹהִים

— זוהר תהלים —

שהוא רחמים יורד למטה לאותה הדרגה לתקן עולמות, וחס על העולם, ועושה דין ברחמים לבשם את העולם. ומשום שהוא רחמים - אדם ובהמה תושיע ה'. לכל במשקל אחד. אדם ובהמה, הרי פרשוה, מי שהוא אדם ושם את עצמו כבהמה. אדם ובהמה - דין אדם ודין בהמה אחד הוא. אדם - (בראשית יז) ובן שמונת ימים ימול לכם כל זכר. בהמה - והיה שבעת ימים תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לה', כדי שתעבר עליהם שבת אחת, והרי פרשוה.

הטעם שנקראת עולה ונשחטת בצפון

אדם ובהמה תושיע ה' (ל, ז): [זוהר - שמות פ' פקודי (דף רל"ט).]

פּתַח וְאָמַר, (ויקרא ו) זאת תורת העלה היא העלה. אמר רבי שמעון, כתוב (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע ה'. עולה עליה וקשר של כנסת למעלה, ודבוק שלה בתוך העולם הבא, להיות הכל אחד. נקראת עולה קדש קדשים, ומשום כך נקרא עולה, שעולה ומתעטרת להיות הכל אחד בקשר אחד בשמחה. ומשום שעולה למעלה למעלה, כתוב זאת תורת העלה. סוד של זכר ונקבה כאחד, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. העלה, שעולה לתוך העולם הבא להתקשר בתוכו, שנקרא ודאי קדש הקדשים, וגם העולה היא קדש הקדשים. ומשום כך הסדור של שחיטתה לצד צפון, שהוא צד שמאל, שהרי תורה שבעל פה לא עולה בחיבות, אלא רק כשמתעורר צד הצפון, שכתוב (שיר ב) שמאלו תחת

— זוהר תהלים —

לראשי וימינו תחבקני. ואז היא עולה בחיבות ומתעטרת
 בימין, ומתחברת באמצע, והכל מאיר מהסוד של קדש
 הקדשים, וזה מתוך סוד האדם, ברצון הכהן ובשירת הלויים
 ובתפלת ישראל. והרי בארנו, שעולה קדש הקדשים בסוד
 הרוח העליונה, משום ששלוש רוחות קשורות כאחת. רוח
 תחתונה שנקראת רוח הקדש, רוח שלפנים באמצע שנקראת
 רוח חכמה ובינה. וכן נקראת הרוח התחתונה. אבל זו
 נקראת רוח שיוצאת מתוך השופר, כלולה באש ובמים.
 הרוח העליונה, שהיא נסתרת בחשאי, שבה עומדות כל
 הרוחות הקדושות וכל הפנים מאירות. ומשום כך חוזרת
 העולה לרוח ממש. ואחר כך, מסוד הבהמה מקבלים
 ונזונים, לקשר רוח אחרת שהיא תוף הטמאה, מאותם
 חלבים ושמנים, כמו שנתבאר. משום כך עולה קדש
 הקדשים. שאר הקרבנות, לעשות שלום בעולם, כלם מכמה
 צדדים, ובעלי הדינים (להתעבר) להתערב (להתעטר) ולהיות
 נאורים מתוך רצון להתבשם נקראים קדשים קלים, משום
 שלא מתעטרים למעלה למעלה בקדש הקדשים, ולכן הם
 קדשים קלים ושחיטתם בכל מקום, כמו שאמרנו. אבל
 עולה, שהיא סוד של קדש הקדשים, אינה כשאר הקרבנות,
 שכל מעשיה קדש.

בא וראה מה כתוב, (ויקרא ו) ולבש הכהן מדו בד. אלו
 לבושים מיחדים לקדשה. בד - יחידי, מיחד לקדשה.
 וכתוב (שם טז) בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם.

— זוהר תהלים —

מָה הַטַּעַם (זה קדש)? אֵלָא סוּד הַדְּבָר כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ, שְׁהִיא קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים, שְׁכֻלָּה עוֹלָה וּמִתְעַטָּרֶת בְּקֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים בְּקֶשֶׁר אֶחָד, וְאַחַר כֵּן מִפְּנֵי וּמַעֲבִירָה רִיחַ הַטְּמָאָה שְׁמִטְמֵאת הַכֹּל, שְׁלֹא תִשְׁלַט וְלֹא תִתְקַרֵּב לְתוֹךְ הַמִּקְדָּשׁ, וְתַעֲבֹר מִכָּל צְדָדֵי הַקְּדוּשָׁה, וְהַכֹּל יִשָּׂאֵר קֹדֶשׁ בְּקֹדֶשׁ יַחֲדָה.

וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָרִי נֹאֲמַר, שְׁכָתוּב אָדָם וּבִהְמָה תוֹשִׁיעַ ה'. וְכֵן עוֹלָה סוּד הָאָדָם, מִצַּד שֶׁל אָדָם וְדָאִי. בְּהֵמָה - מִצַּד הַבְּהֵמָה. וּמִשּׁוּם כֵּן כָּתוּב אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם. אָדָם וְדָאִי, שְׁזֵה קָרְבָּנוּ לְמַעֲלָה, לְקֶשֶׁר קֶשֶׁר בְּסוּד שֶׁל אָדָם. וְאַחַר כֵּן מִן הַבְּהֵמָה, וְהַכֹּל הוּא בְּסוּד שֶׁל אָדָם וּבִהְמָה. וְזֶהוּ הַסּוּד שְׁצָרִיף לְקָרְבָּן, אָדָם וּבִהְמָה כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ. בֵּא וּרְאֵה, כְּשֶׁבָּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, כֵּן עָשָׂה - אָדָם וּבִהְמָה.

קִיּוּם הָעוֹלָם שֶׁל עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים הוּא קָרְבָּן וּמִבְּחַר הַבְּרִיאָה הוּא הָאָדָם וְשֵׁם אָדָם

אָדָם וּבִהְמָה תוֹשִׁיעַ ה' (לו, ט): [זוהר - ויקרא - 9' תוריע (דף מ"ח.נ.)]
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בֵּא רְאֵה, קִיּוּם הָעוֹלָם שֶׁל עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים הוּא קָרְבָּן, הַנִּחַת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמִי רָאוּי לְהַקְרִיב לְפָנָיו אֶת הַנִּחַת הַזֶּה? הֲיֵהוּ אוֹמֵר זֶה אָדָם, שְׁיִקַּר מִן הַכֹּל. אָמַר לוֹ, אִם כֵּן, הִנֵּה כָּתוּב, אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשׂוֹר וְגו', וְהִיָּה בְּעוֹר בְּשׂוֹר לְנֹגַע צָרַעַת. אָמַר לוֹ, אֶת זֶה צָרִיף

— זוהר תהלים —

לְטַהַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹתֵר מִהַכּוֹל, שְׁמִי שֶׁהוּא בְּדַרְגָּה
 עֲלִיוֹנָה שֶׁל כָּלֵם, לֹא יֵשֵׁב כָּךְ. וּמִשׁוּם כֵּךְ כָּתוּב בְּאָדָם,
 וְהוֹבֵא אֶל הַכֶּהֵן. וְכֵּן לֹא כָתוּב, אֶלָּא וְהוֹבֵא. שֶׁכֵּן מִי
 שְׂרוּאָה אוֹתוֹ, מִתְחַיֵּב בּוֹ לְהַקְרִיבוֹ לְפָנֵי הַכֶּהֵן, שֶׁהַדְּמוּת
 הַקְּדוֹשָׁה לֹא תֵשֵׁב כָּךְ. וְכָתוּב אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יִהְיֶה בּוֹ נֶגַע
 וְגו', וְאִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרָם בְּהֵרֵת וְגו'. וְלֹא
 כָתוּב בָּהֶם וְהוֹבֵא. אָמַר לוֹ, וְהָרִי כָתוּב (בַּמִּדְבָר יב) וְהָאִישׁ
 מִשָּׂה, כִּי זֶה מִשָּׂה הָאִישׁ, לְמָה לֹא נִקְרָא אָדָם? אָמַר לוֹ,
 מִשׁוּם שֶׁנִּקְרָא עֶבֶד לְמַלְךְ, שֶׁכָּתוּב (שם) לֹא כֵן עֲבָדִי מִשָּׂה.
 (יְהוֹשֻׁעַ א) מִשָּׂה עֲבָדִי. וְאַף כֵּךְ נִקְרָא אִישׁ כְּלָפֵי אָדָם
 שְׁלַמְעֵלָה. אָמַר לוֹ, אִם כֵּךְ, הָרִי כָתוּב (שְׁמוֹת טו) ה' אִישׁ
 מְלַחְמָה, וְלֹא כָתוּב אָדָם. אָמַר לוֹ, סוּד ה' לִירְאָיו. אָמַר לוֹ,
 אִם כֵּךְ אֲנִי בִינֵיהֶם (יוֹשֵׁב) הוֹשִׁיבוּ בְּכָל, וּבְמִקּוֹם הַזֶּה לֹא
 זְכִיתִי.

אָמַר לוֹ, לֵךְ לְרַבֵּי אַבָּא, שְׂאֲנִי לְמַדְתִּי מִמֶּנּוּ שְׁלֹא עַל מַנְת
 לְגַלוּת. הֲלֵךְ אֶצֶל רַבֵּי אַבָּא, מִצָּא אוֹתוֹ שֶׁהָיָה דוֹרֵשׁ
 וְאוֹמֵר: מַתִּי נִקְרָאת שְׁלָמוֹת שֶׁל מַעֲלָה (שֶׁל הַכֹּל)? כְּשִׁיּוֹשֵׁב
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכִסֵּא, וְעַד שֶׁלֹּא יוֹשֵׁב בְּכִסֵּא, לֹא נִמְצְאת
 שְׁלָמוֹת, שֶׁכָּתוּב (יִחְזַקְאֵל א) וְעַל דְּמוּת הַכִּסֵּא דְּמוּת כְּמִרְאֵה
 אָדָם עָלָיו מְלַמְעֵלָה. מִשְׁמַע שֶׁכָּתוּב אָדָם, שֶׁהוּא הַכֹּלֵל
 וְשְׁלָמוֹת הַכֹּל. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרוּךְ הַרְחֵמֵן שֶׁמִּצְאָתִי אוֹתְךָ
 בְּזֶה. אָמַר לוֹ, אִם כֵּךְ, הָרִי כָתוּב ה' אִישׁ מְלַחְמָה, וְלֹא כָתוּב
 אָדָם. אָמַר לוֹ, יָפָה שְׂאֵלְתָּ. בֵּא רְאֵה, שֵׁם לֹא נִמְצְאת

— זוהר תהלים —

שְׁלֹמֹת שֶׁל הַכֹּל, וּמִשׁוּם כִּךָ נִקְרָא אִישׁ. אָבֵל כָּאֵן שְׁלֹמֹת הַכֹּל וְהַכֹּלֵל שֶׁל הַכֹּל, מִשׁוּם כִּךָ נִקְרָא אָדָם. קָרָא עָלָיו, (תהלים קיט) טוֹב לִי תוֹרַת פִּיךָ מֵאֲלֹפֵי זָהָב וְכֶסֶף. עוֹד אָמַר לוֹ, כָּתוּב (שם לו) אָדָם וּבְהֶמָּה, וְלֹא כָתוּב אִישׁ וּבְהֶמָּה. אָמַר לוֹ, וְלֹא! וְהָרִי כָתוּב (שמות יא) לְמֵאִישׁ וְעַד בְּהֶמָּה. אָבֵל מֵה שְׁכָתוּב אָדָם וּבְהֶמָּה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (מלכים א ה) מִן הָאֲרוֹז אֲשֶׁר בְּלִבְנוֹן עַד הָאֲזוּב אֲשֶׁר יֵצֵא בְקִיר. דֶּרֶךְ הַכָּתוּב הוּא, שְׁלֹקַח הָעֲלִיּוֹן מִכָּלֶם וְהַנְּמוּךְ מִכָּלֶם. אֵף כָּאֵן הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַכֹּל – אָדָם, וְהַנְּמוּךְ מִהַכֹּל – בְּהֶמָּה. אָמַר לוֹ, וְהָרִי כָתוּב (בראשית ב) וְאָדָם אֵין לְעַבֵּד אֶת הָאֲדָמָה. אָמַר לוֹ, בֵּא וּרְאֵה שְׁפָל מֵה שְׁבַע עוֹלָם אֵינוֹ אֵלָא בְשִׁבִיל הָאָדָם, וְכָלֶם בְּגִלְלוּ מִתְקַיְמִים וְלֹא נִרְאִים בְּעוֹלָם, וְכָלֶם הִתְעַכְּבוּ עַד שְׁיָבֵא אוֹתוֹ שְׁנִקְרָא אָדָם. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם) וְכָל שִׁיחַ הַשָּׂדֶה טָרֵם יִהְיֶה בְּאֶרֶץ וְגו'. טָרֵם: עַד שְׁלֹא, כְּתַרְגוּמוֹ. מִשׁוּם שְׁלֹא נִרְאָתָה הַדְּמוּת הָעֲלִיּוֹנָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב וְאָדָם אֵין. כְּלוּמַר, כָּלֶם הִתְעַכְּבוּ בְשִׁבִילָהּ שֶׁל הַדְּמוּת הַזֹּאת עַד שְׁנִרְאָתָה.

וּמִשׁוּם כִּךָ לֹא נִרְאָתָה (נִבְרָאָה) הַדְּמוּת הַזֹּאת אֵלָא בְּדְמוּת שְׁרָאוּיָהּ לָהּ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם) וַיִּצַּר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם, בְּשֵׁם מְלֵא, כְּמוֹ שְׁבִאֲרָנוֹ, שֶׁהוּא שְׁלֹמֹת הַכֹּל וְהַכֹּלֵל שֶׁל הַכֹּל.

בְּשַׁעַה שֶׁהִכְהֵן פּוֹרֵשׁ יָדָיו אָסוּר לָעֵם לְהִסְתַּכַּל בּוֹ

אָדָם וּבְהֶמָּה תוֹשִׁיעַ ה' (לו, ז): [זוהר - במדבר - פ' נשא (דף קמ"ז).]
לְמַדְנּוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, יוֹם אֶחָד יִשְׁבְּתִי לְפָנַי רַבִּי

— זוהר תהלים —

אֶלְעָזָר בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן וְשִׁאלָתִי אוֹתוֹ, אִמְרָתִי, רַבִּי, מָה רָאָה
 דָּוִד שֶׁאָמַר (תהלים לו) אָדָם וּבִהֶמָּה תוֹשִׁיעַ ה' ? אָדָם מִיֵּלָא,
 בִּהֶמָּה לָמָּה? אָמַר לוֹ, יִפְּהָ שִׁאלָתָּ, הַכֹּל הוּא בְּמַנְיָן. זָכוּ -
 אָדָם. לֹא זָכוּ - בִּהֶמָּה.

אִמְרָתִי, רַבִּי, סוּד הַדְּבָר אֲנִי רוֹצֶה. אָמַר לוֹ, הַכֹּל נֹאמֵר, וּבֵא
 רְאֵה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קָרָא לְיִשְׂרָאֵל אָדָם, כְּדָגְמָה
 שְׁלֹמֶעֱלָה, וְקָרָא לָהֶם בִּהֶמָּה, וְהַכֹּל בְּפִסּוּק אֶחָד, שְׁכַתּוּב
 וְאַתָּן צִאֲנִי צִאֲן מִרְעִיתִי וְגו'. (יחזקאל לד) וְאַתָּן צִאֲנִי צִאֲן
 מִרְעִיתִי - הֲרִי בִּהֶמָּה. אָדָם אַתֶּם - הֲרִי אָדָם. וְיִשְׂרָאֵל נִקְרָאוּ
 אָדָם וּבִהֶמָּה, וּמִשּׁוּם זֶה אָדָם וּבִהֶמָּה תוֹשִׁיעַ ה'. וְעוֹד סוּד
 הַדְּבָר, זָכוּ - אָדָם כְּדָגְמָה שְׁלֹמֶעֱלָה, לֹא זָכוּ - נִקְרָאוּ בִּהֶמָּה,
 וְכֹלֶם מִתְּבָרְכִים בְּזִמְן אֶחָד - אָדָם שְׁלֹמֶעֱלָה וּבִהֶמָּה שְׁלֹמֶטָה.
 וְכֹל שֶׁכֵּן שֶׁהַכֹּל יֵשׁ בָּהֶם בְּיִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׁכַתּוּב אָדָם וּבִהֶמָּה
 תוֹשִׁיעַ ה'.

וּבֵא רְאֵה, הַבְּרָכָה לֹא נִמְצְאָת לְמִטָּה עַד שֶׁתִּמְצָא לְמַעְלָה,
 וּמִשְׁנֵמְצָאָה לְמַעְלָה - גַּם לְמִטָּה נִמְצְאָת, וְהַכֹּל תְּלוּי כֶּף
 לְטוֹב וְלָרַע. לְטוֹב, שְׁכַתּוּב (הושע ב) אֶעֱנֶה אֶת הַשָּׁמַיִם וְהֵם
 יַעֲנוּ אֶת הָאָרֶץ. לָרַע, שְׁכַתּוּב (ישעיה כד) יִפְקֹד ה' עַל צָבָא
 הַמְּרוֹם בְּמְרוֹם וְעַל מַלְכֵי הָאָרֶמָּה עַל הָאָרֶמָּה.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּגִלְל זֶה (התפארת הוּו פתח בו) כְּתוּב אָמַר
 לָהֶם, סִתָּם, לְהִתְבָּרֵךְ עֲלִינוּנִים וְתַחֲתוֹנִים כֹּלֶם כְּאֶחָד,
 שְׁכַתּוּב כֹּה תְּבָרְכוּ בְּתַחֲלָה, וְאַחַר כֶּף אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמַר
 לָהֶם סִתָּם, לְהִתְבָּרֵךְ כֹּלֶם כְּאֶחָד. יְבָרְכֶךָ ה' - לְמַעְלָה.

וּבְנֵי אָדָם בְּצֶל כְּנַפְיָהּ יַחְסִיּוּן: ט יְרוּן מִדָּשָׁן

תקנה בעל השולח
בעל המצוות ביום

— זוהר תהלים —

וַיִּשְׁמְרֶךָ - לְמַטָּה. יָאֵר ה' פָּנָיו - לְמַעְלָה. וַיַּחַנְךָ - לְמַטָּה. יִשָּׂא
ה' פָּנָיו - לְמַעְלָה. וַיִּשֶׂם לְךָ שָׁלוֹם - לְמַטָּה.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, כָּלֵם מִתְבָּרְכִים כְּאַחַד בְּעֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם
אוֹתִיּוֹת חֲקוּקוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּכְלָל וְנִסְתָּר כָּאֵן,
בְּעֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת כָּלֵם מִתְבָּרְכִים. וְהֵם רַחֲמִים תוֹךְ
רַחֲמִים, שְׁלֵא נִמְצָא בָהֶם דִּין. וְלֹא? וְהֵרִי כְּתוּב יִשָּׂא ה' פָּנָיו
אֵלֶיךָ! אָמַר רַבִּי אַבָּא, יִשָּׂא - יִסְלַק וַיַּעֲבִיר כְּדִי שְׁלֵא יִמְצָא
דִּין כָּלֵל.

לְמוֹדָנוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּשַׁעַה שֶׁהִכְהֵן פּוֹרֵשׁ יָדָיו, אָסוּר לָעֵם
לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ, מִשּׁוּם שֶׁשְׂכִינָה שׁוֹרָה בִּידָיו. אָמַר רַבִּי
יִצְחָק, אִם כֶּף, כִּיּוֹן שְׁלֵא רוֹאִים, אִזּוּ מָה אַכְפֵּת לָהֶם, שֶׁהֵרִי
כְּתוּב (שְׁמוֹת לג) כִּי לֹא יִרְאֵי הָאָדָם וְחִי, בְּחַיֵּיהֶם לֹא רוֹאִים,
אַבֵּל בְּמִיתָתָם רוֹאִים? אָמַר לוֹ, מִשּׁוּם שֶׁהַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ רָמוּז
בְּאַצְבָּעוֹת יָדָיו, וְצָרִיךְ הָאָדָם לִפְחֹד. אֵף עַל גַּב שְׁלֵא רוֹאָה
שְׂכִינָה, לֹא צָרִיךְ לְהִסְתַּכֵּל עַל הַיָּדַיִם שֶׁל הַכְּהֻנִּים, כְּדִי שֶׁהָעֵם
לֹא יִמְצָא כְּחֻצְפָּה אֶל הַשְּׂכִינָה.

אָדָם הָרֵאשׁוֹן עִם הָאֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים

מָה יִקָּר הַסְּדֵף אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֶל כְּנַפְיָהּ יַחְסִיּוּן (לו, ח):
[זוהר - בראשית פ' בראשית (דף טו:)] אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, עַד הַיּוֹם
הַזֶּה עוֹמֵד אָדָם הָרֵאשׁוֹן וְרוֹאָה אֶת הָאֲבוֹת פְּעֻמִּים בְּיוֹם
וּמוֹדָה עַל חֲטָאוֹ, וּמֵרָאָה לָהֶם אֶת אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁהָיָה בּוֹ

בִּיתְךָ וְנַחַל עַדְנִיךָ תִּשְׁקֶם: י כִּי עֲמַךְ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ
נִרְאָה אֹר: יא מִשֶּׁךְ חֶסֶדְךָ לִידְעִיךָ וְצַדִּיקְתְּךָ לְיִשְׂרָאֵל לֵב:

— זוהר תהלים —

בְּכָבוֹד עֲלִיּוֹן, וְהוֹלֵךְ וְרוֹאֵה כָּל אוֹתָם הַצְּדִיקִים וְחַסִּידִים
שְׂיִצְאוּ מִמֶּנּוּ וַיִּרְשׁוּ אֶת אוֹתוֹ כְּבוֹד עֲלִיּוֹן שְׂבָגַן עֵדֵן. וְכָל
הָאֲבוֹת מוֹדִים וְאוֹמְרִים, (תהלים לו) מַה יִּקָּר חֶסֶדְךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי
אָדָם בְּצַל כְּנָפֶיךָ יַחְסִיּוּן.

אוֹרוֹת שֶׁנִּבְרְאוּ טָרַם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם: שְׁבַעָה. וְאֵלוֹ הֵם: אֹר
תוֹרָה, אֹר גִּיהֶנֶם, אֹר גֵּן עֵדֵן, אֹר כֶּסֶף הַכְּבוֹד, אֹר
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אֹר תְּשׁוּבָה, אֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ.

כִּי עֲמַךְ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאָה אֹר (לו, ט): [זוהר - ויקרא - פ'
צו (ד'ל"ז)] קַח אֶת אֶהֱרָן וְאֶת בְּנָיו אִתּוֹ וְאֶת הַבְּגָדִים. רַבִּי
חֲזִיָּא פְתַח, כִּי עֲמַךְ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאָה אֹר. כִּי עֲמַךְ
מְקוֹר חַיִּים - זֶה הַשְּׂמֵן הָעֲלִיּוֹן שֶׁשׁוֹפֵעַ וְאֵינוֹ פּוֹסֵק לְעוֹלָמִים,
שְׁשֵׁרוֹי בְּתוֹךְ הַחֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל הַכֹּל. זֶהוּ שְׁכַתוֹב כִּי עֲמַךְ,
עֲמַךְ שְׂרוֹי, וְלֹא נִפְרָד מִמֶּךָ לְעוֹלָמִים, בְּחַבִּיבוֹת שֶׁל הַכֹּל.
מְקוֹר חַיִּים, מִשׁוֹם שֶׁהִיא מְקוֹר וּמַעַיֵן הַחַיִּים, לְהוֹצִיא חַיִּים
לְעַץ הָעֲלִיּוֹן וְלְהַדְלִיק אֶת הַנְּרוֹת. וְעַל זֶה אוֹתוֹ הָעֵץ נִקְרָא עֵץ
חַיִּים, הָאֵילָן שֶׁנִּשְׁטוּעַ וְנִשְׂרָשׁ מִשׁוֹם אוֹתוֹ מְקוֹר הַחַיִּים. וְעַל
זֶה בְּאוֹרְךָ נִרְאָה אֹר. בְּאוֹרְךָ - זֶה הָאוֹר שֶׁנִּגְנוֹז לְצַדִּיקִים
לְעִתִּיד לְבָא, שְׁכַתוֹב (בראשית א) וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב.
וּמֵאוֹתוֹ אֹר עֲתִידִים יִשְׂרָאֵל לְהָאִיר בְּעוֹלָם הַבָּא.

דְּבַר אַחַר כִּי עֲמַךְ מְקוֹר חַיִּים וְגו' - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,

— זוהר תהלים —

שהוא עץ עליון באמצע הגן שאוחז את כל הצדדים. מה הטעם? משום שאחוז בו אותו (באותו) מקור חיים, ומעטר אותו בעטרות עליונות סביב הגן כמו אם שמעטרת את בנה על הכל. זהו שכתוב (שיר א) צאינה וראינה בנות ציון וגו'. ומשום כך כי עמך מקור חיים, ועל זה באורך נראה אור.

רבי יצחק אמר, כי עמך מקור חיים - זה הכהן הגדול למעלה, כנגדו כהן גדול למטה. משום כך משפיע הכהן שמן משחת קדש עליון למטה ומדליק מנורות למעלה. שהכהן הגדול שלם בשלמות של שבעת הימים העליונים, ולהתעטר על הכל. כנגד זה שבעה ימי מלואים לכהן שלמטה, שימצא הכל כמו שלמעלה. ועל זה ימי המלואים נקראו ימי ההשלמה, כדי שישתלם הכהן בשאר הימים האחרים להשלים שבעה כאחד. ואלה נקראים ימי מלואים, משום שאוחזים בו שאר האחרים. מה זה אומר? שכשהכהן מתעורר, כל שאר האחרים מתעוררים עמו. ומשום כך כתוב, ומפתח אהל מועד וגו', עד יום מלאת וגו'. שבעה ימים ודאי, ואז מתעטר הכהן למטה בכל כמו שלמעלה. משום שבשעה שמתעורר הכהן שלמטה, הכל יתעוררו על ידו למעלה, וימצאו ברכות למעלה ולמטה.

רבי אבא אמר, מה שונה שמשח משה את אהרן? אלא משום שהוא הבן של אותו (אחוז באותו) מקום מקור החיים, וכתוב (ישעיה סג) מוליך לימין משה זרוע תפארתו. ומשה שמש כל אותם ימי מלואים, להשרות הכל עם אהרן.

יב אל תבואני רגל גאונה ויד רשעים אל תגדני: יג שם
נפלו פעלי און דחו ולא יכלו קום:

— זוהר תהלים —

רבי חזקיה היה יושב לפני רבי אלעזר. אמר לו, כמה אורות
נבראו טרם שנברא העולם? אמר לו, שבעה. ואלו הם:
אור תורה, אור גיהנם, אור גן עדן, אור כסא הכבוד, אור בית
המקדש, אור תשובה, אורו של משיח. ואלה נבראו בטרם
שנברא העולם. שבעה אורות ומאורות שנאחזו באהרן, והוא
מדליק מנורות ממעלה למטה.

מעשה החטא של חטא עץ הדעת ומה היה הגורם ועונשו
של נחש

אל-תבואני רגל גאונה ויד-רשעים אל-תגדני (לג, יב): נזוהר

ח"א פ' בראשית (דף לה:): השלמה מהשמטה סימן ל"ד]

נשמת הזכר מן הזכר, ונשמת הנקבה מן הנקבה, והינו שהלך
הנחש אחרי חוה. אמר: הואיל ונשמתה מן הצפון, אסיתנה
מהרה. ומה ההסתה שהיתה? משום שבא עליה. שאלו
תלמידיו: איך היה המעשה? אמר להם: סמאל הרשע קשר
עם כל צבאות מעלה על רבו, משום שאמר הקדוש ברוך
הוא ורדו בדגת הים ובעוף השמים. אמר, היאך אוכל
להחטיאו ולגרשו מלפניו? ירד עם כל חילותיו ובקש לו
בארץ חבר כמותו. ומי הוא? נחש, והיה לו דמות גמל. רכב
עליו ובא לו אצל האשה. אמר לה: אף כי אמר אלהים לא
תאכלו מכל עץ הגן. אמר, אבקש יותר ואוסיף, כדי שתגרע

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

היא. אַמְרָה: לא מְנַעְנּוּ אֶלָּא - מֵעַץ הַדְּעַת אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַגֶּן
אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִמֶּנּוּ וְלֹא תִגְעוּ בוּ פֶּן תִּמְתּוּן.
וְהוֹסִיפָה שְׁנֵי דְבָרִים. אַמְרָה, מִפְּרֵי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַגֶּן אָמַר
אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ, וְלֹא נֹאמַר לָהּ אֶלָּא מֵעַץ הַדְּעַת. וְאַמְרָה,
לֹא תִגְעוּ בוּ פֶּן תִּמְתּוּן.

מָה עָשָׂה סמא"ל הַרְשָׁע? הֲלֹךְ וְנָגַע בְּאֵילָן, וְהָיָה הָאֵילָן צוּחַ
וְאוֹמֵר: (תהלים לו) אֵל תְּבוֹאֲנִי רַגְלִי גָאֹה וְיַד רְשָׁעִים אֵל
תִּנְדְּנִי, אֵל תִּגַּע בִּי, שְׁנֹאמַר וְיַד רְשָׁעִים אֵל תִּנְדְּנִי. הֲלֹךְ וְאָמַר
לְאִשָּׁה: הֲרִי נִגְעַתִּי בְּאֵילָן וְלֹא מָתִי, אִף אֶת תִּגְעֵי בְּאֵילָן וְלֹא
תָמוּתִי. הֲלֹכָה הָאִשָּׁה וְנִגְעָה בְּאֵילָן, וְרָאָתָה מִלְּאֶךְ הַמּוֹת בָּא
כְּנִגְדָּהּ. אַמְרָה: אוֹלֵי עֲכָשׁוּ אֲנִי מִתָּה, וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
עוֹשֶׂה לוֹ אִשָּׁה אַחֶרֶת וְנוֹתְנָהּ לָאָדָם, אֶלָּא הֲרִינִי גוֹרְמֶת לוֹ
שִׂיאֵכֶל עָמִי. אִם נָמוּת - נָמוּת שְׁנִינוּ, וְאִם נַחֲיָה - נַחֲיָה שְׁנִינוּ.
וְלִקְחָה מִפְּרִיו וְנִתְּנָה גַם לְבַעֲלָהּ. נִתְּפַקְחוּ עֵינֵי שְׁנֵיהֶם וְקָהוּ
שְׁנָיו. אָמַר לָהּ: מָה שֶׁהֵאֲכִלְתָּנִי שִׁקְהוּ שְׁנָיִ? כִּף קָהוּ שְׁנָיִ כָּל
הַבְּרִיּוֹת. יֵשֶׁב לוֹ בְּדִין אֲמַת, שְׁנֹאמַר (שם ט) יִשְׁבֹּת לְכֹסֵא שׁוֹפֵט
צָדֵק. קָרָא לָאָדָם וְאָמַר לוֹ: לָמָּה בְּרַחַת מִפְּנֵי? אָמַר לוֹ: אֶת
קִלְךָ שְׁמַעְתִּי בְּגֶן, וְרָעַדוּ עֲצָמוֹתִי, וְאִירָא כִּי עִירָם אֲנִכִּי
וְאַחְבָּא. כִּי עִירָם אֲנִכִּי - מִפְּעָלִי. כִּי עִירָם אֲנִכִּי - מִצּוּוֹיִי, כִּי
עִירָם אֲנִכִּי - מִמַּעֲשֵׁי, וְאַחְבָּא.

מָה הָיָה לְבוֹשׁוֹ שֶׁל אָדָם? עוֹר שֶׁל צִפְרוֹן, וְהַפְּשִׁיטוֹ מֵעֲלָיו.
רָאָה עֲצָמוֹ עָרָם, שְׁנֹאמַר מִי הִגִּיד לְךָ כִּי עִירָם אֶתָּה.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אָמַר אָדָם לְפָנַי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם,
 כְּשֶׁהֵייתִי לְבִדֵי שָׁמָּה חָטָאתִי לָךְ, אֲלֵא הָאִשָּׁה שֶׁהִבֵּאתָ לִי
 הִיא הִדְיָחָה אוֹתִי מִדְּבָרֶיךָ, שֶׁנֶּאֱמַר הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה
 עִמָּדִי הוּא נִתְּנָה לִי מִן הָעֵץ. אָמַר לָהּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:
 לֹא דִיךָ שֶׁחָטָאת, אֲלֵא שֶׁחָטָאת לְאָדָם? אָמְרָה לְפָנָיו:
 רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הִנְחַשׁ הַשֵּׂאֲנִי לְחַטָּא לְפָנֶיךָ. הִבֵּיא
 שְׁלֹשָׁתָם וְגָזַר עֲלֵיהֶם גְּזֵרוֹת דִּין. תִּשְׁעָה וּשְׁלֹשִׁים קְלָלוֹת
 וּמִוֹת, וְהִפִּיל סַמְא"ל וְאֵת הַכֶּתֶשׁ שֶׁלּוֹ מִמְקוֹם קְדֻשָּׁתָם מִן
 הַשָּׁמַיִם, וְקִצֵּץ רַגְלָיו שֶׁל נָחֵשׁ, וְאַרְרוּ מְכַל חֵיהָ וּמְכַל
 בְּהֵמָה, וּפָקַד עָלָיו שִׁיחֵיהָ מִפְּשִׁיט אֵת עוֹרוֹ אַחַר שֶׁבַע
 שָׁנִים: ע"כ.

לָדָוֹד אֵל תִּתְחַר בְּמִרְעִים אֵל תִּקְנָא בְּעֵשִׂי
 עוֹלָה: ב כִּי בַחֲצִיר מְחַרְחָה יִמְלֹוּ וּבְיֶרֶק דְּשֵׂא

— שִׁמוּשׁ תֵּהִלִּים —

לשכור

אל תתחר במרעים וגו' (לו, א): [שימוש תהלים לפרק לז]. לשכור. קח כוס ושים בו מים ואמור עליו זה המזמור עם שם והב על רישיה ואפוהי ואשקי יתיה ומיד יפוג יינו ומקיץ ושם שלו הוא א"ה. א' מן "אל תתחר, ה' מן ויעזרם בגימטריא ה"א.

— זוהר תהלים —

אל תקנא בעשי עולה – מי שאינו מקנא במעשי רשע עובר
 על שלושה לאוים

לָדָוֹד אֵל תִּתְחַר בְּמִרְעִים אֵל תִּקְנָא בְּעֵשִׂי עוֹלָה (לו, א): [זוהר
 - בראשית פ' ויחי (דף רלח:)] עד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, פָּגְשׁוּ בְּאוֹתוֹ
 תִּינוּק שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ לְקַפּוֹטְקִיא מֵאַחֲרֵי הַחֲמוֹר, וְזָקֵן אָחָד
 רוֹכֵב. אָמַר אוֹתוֹ זָקֵן לְאוֹתוֹ תִּינוּק, בְּנִי, אָמַר לִי אֵת פְּסוּקֶךָ.
 אָמַר לוֹ, פְּסוּקִי אֵינוֹ אָחָד, אֲלֵא רַד לְמִטָּה אוֹ אֲרַכֵּב לְפָנֶיךָ
 וְאֵמַר לְךָ. אָמַר לוֹ, לֹא רוֹצֶה, אֲנִי זָקֵן וְאַתָּה תִּינוּק, שְׁאַשְׁקֵל
 אֵת עֲצָמֵי עַמְּךָ. אָמַר לוֹ, אִם כֵּן, אֲזִלְמָה שְׁאַלְתָּ פְּסוּקִי? אָמַר
 לוֹ, כִּדִּי שְׁנַלְךָ בְּדֶרֶךְ. אָמַר, תִּפְח רֹחוֹ שֶׁל אוֹתוֹ זָקֵן, שֶׁהוּא
 רוֹכֵב וְלֹא יוֹדֵעַ דְּבָר, וְאָמַר שֶׁלֹּא יִהְיֶה שְׁקוּל עִמִּי. נִפְרַד
 מֵאוֹתוֹ זָקֵן וְהֵלֵךְ לוֹ בְּדֶרֶךְ.

בְּשֶׁהֲגִיעוּ רַבֵּי יְהוּדָה וְרַבֵּי יִצְחָק, קָרַב אֲלֵיהֶם. שְׁאַלוּ אוֹתוֹ
 וְסָח לָהֶם אֵת הַמַּעֲשֶׂה. אָמַר לוֹ רַבֵּי יְהוּדָה, יָפָה

— זוהר תהלים —

עשית, לך עמנו ונשב כאן ונשמע דבר מפיך. אמר להם, אני עיף, שלא אכלתי היום הזה. הוציאו לחם ונתנו לו. התרחש להם גס ומצאו מעין מים דקיק תחת עץ. שתו ממנו, והם שתו וישבו.

פתח אותו תינוק ואמר, (תהלים לו) לדוד אל תתחר במרעים אל תקנא בעשי עולה. לדוד, אם שירה - לא אמר, אם תפלה - לא אמר. אלא בכל מקום לדוד סתם, רוח הקדש אמר את זה. אל תתחר במרעים, מה זה אל תתחר במרעים? היה צריך (לכתב) אל תתחבר! אלא אל תעשה תחרות במרעים, כי לא ידעת יסוד עצמך ולא תוכל לו, אולי הוא עץ שלא נעקר לעולמים ותדחה מלפניו. ואל תקנא בעשי עולה, שלא תשגיח במעשיהם ולא תבא לקנא בהם, שכל מי שרואה את מעשיהם ולא מקנא לקדוש-ברוך-הוא, עובר על שלשה לאוים, שכתוב (שמות כ) לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. לא תעשה לך פסל וכל תמונה. לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי ה' אלהיך אל קנא. לכן צריך האדם להפרד מהם ולסטות דרכו מהם, לכן נפרדתי וסטיתי את דרכי. מכאן והלאה שמצאתי אתכם, אני אומר פסוקים הללו לפניכם.

הלמוד ממעשיהם הרעים גרמה הגלות לישראל

לדוד אל תתחר במרעים אל תקנא בעשי עולה (לו, א): זוהר - שמות פ' בשלח (דף מ"ה:): רבי יצחק ורבי יהודה היו

יבולֹון: ג בַּטַח בִּיהוָה וְעֵשָׂה טוֹב שְׁכֵן אֲרִיז

זוהר תהלים

הוֹלְכִים מֵאוֹשָׁא לְלוֹד, וְהָיָה עִמָּהֶם יוֹסֵי הַסּוֹחֵר עִם גְּמָלִים קְשׁוּרִים וּמִשָּׁאוֹת עַל כְּתִפֵּיהֶם. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, מִצָּא יוֹסֵי הַסּוֹחֵר אֲשֶׁה אַחַת מִשָּׂאֵר הָעַמִּים שֶׁלִּקְטָה יִרְקוֹת בְּשׂוּדָה. נִשְׁמַט מֵהֶם וְהַחֲזִיק בָּהּ וּבָא עָלֶיהָ. תָּמְהוּ רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה. אָמְרוּ, נָשׁוּב מֵהַדֶּרֶךְ הַזֶּה, שֶׁהָרִי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רָצָה לְהִרְאוֹת לָנוּ שֶׁלֹּא נִתְחַבֵּר עִמּוֹ. שָׁבוּ מֵהַדֶּרֶךְ, בְּדַקּוֹ אַחֲרָיו, וּמִצָּאוּ שֶׁהָיָה בֵּין שָׁל בַּת אֶל נֶכֶד, וְאָבִיו זָרַע פָּסוּל הָיָה. אָמְרוּ: בְּרוּךְ הַרְחֵמֵן שֶׁהֲצִילָנוּ.

פֶּתַח רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, (תהלים לו) אֵל תִּתְחַר בְּמַרְעִים. מִי הֵם הַמַּרְעִים, שֶׁלֹּא כְּתוּב חֲטָאִים אוֹ רְשָׁעִים? אֵלָּא מַרְעִים, שְׁמַרְעִים לְעֵצְמָם וְלֵאוֹתָם שֶׁמִּתְחַבְּרִים עִמָּם. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, מַרְעִים - הַרְחַק עֵצְמְךָ מִמַּרְעִים, שֶׁלֹּא תִהְיֶה רַעִים וְחַבְּרִים כְּאֶחָד, שֶׁלֹּא יִרְעוּ לָךְ מַעֲשֵׂיו וְתִתְפַּס בְּחֲטָאֵיו. בֵּא רְאֵה, אֱלוֹהֵי הָיוּ אוֹתָם עָרַב רַב שֶׁהִתְחַבְּרוּ עִם יִשְׂרָאֵל, לֹא נַעֲשֶׂה הָיָה אוֹתוֹ מַעֲשֶׂה, וְלֹא יָתוּ מִיִּשְׂרָאֵל כָּל אוֹתָם שְׁמִתּוֹ, וְלֹא גָרַם לְיִשְׂרָאֵל מֵה שְׁגָרָם. וּבֵא רְאֵה, אוֹתוֹ מַעֲשֶׂה וְאוֹתוֹ חֲטָא מִמֶּשׁ גָּרַם לְגָלוֹת יִשְׂרָאֵל.

לְעוֹלָם יִהְיֶה אָדָם זֶהִיר בְּרַבּוֹנוֹ וַיִּדְבֵּק לְבוֹ בְּאִמוּנָה הַעֲלִינָה כְּדִי שִׁיְהִיָּה שְׁלָם עִם רַבּוֹנוֹ

בַּטַּח בִּיהוָה וְעֵשָׂה טוֹב שְׁכֵן אֲרִיז וְרַעַה אִמוּנָה (לו, א) [זוהר ויקרא פ' בהר (דף ק"י:)] וְכִי תֹאמְרוּ מֵה נֹאכַל וְגוֹ'. רַבִּי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יהודה פתח, (תהלים לו) בטח בה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה. לעולם יהיה בן אדם זהיר ברבונו, וידבק לבו באמונה העליונה כדי שיהיה שלם עם רבונו. שכשיהיה שלם עמו, לא יוכלו להזיקו כל בני העולם. בא ראה, בטח בה' ועשה טוב, מה זה ועשה טוב? אלא כף שנינו, במעשה שלמטה מתעורר מעשה שלמעלה. והרי פרשה, ועשיתם אתם - כביכול אתם תעשו אותם, משום שבאותה התעוררות שלכם שאתם עושים למטה, מתעורר למעלה, ועל זה כתוב ועשה טוב, ואין טוב אלא צדיק, שכתוב (ישעיה ג) אמרו צדיק כי טוב. כיון שאתם עושים את זה, ודאי שהטוב הזה יתעורר, ואז שכן ארץ ורעה אמונה, והכל אחד. שכן ארץ, ארץ העליונה, שהרי אין לה בעולם שיכול לשרות עמה עד שיתעורר הטוב הזה אליה. כיון שמעורר אותו, כביכול הוא עושה אותו, ואז שכן ארץ, שרה בתוכה ואכל פריה, השתעשע עמה. ורעה אמונה, זו ארץ, והכל אחד, כמו שנאמר (תהלים צב) ואמונתך בלילות. ורעה אמונה, הנהיגה בכל רצונך. ואם לא תתעורר כנגדה, הטוב הזה מתרחק ממנה, ואל תתקרב אליה, אל תתקרב לתוך כבשן אש יוקדת. ואם תקרב אליה - בפחד, כמי שפוחד מן המות, שהרי אז האש דולקת ושורפת את העולם בשלהבותיה. וכיון שמתעורר כנגדה הטוב הזה, אז הוא שורה בתוכה, ואתה אל תפחד ממנה. אז - (איוב כב) ותגזר אמר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור. בא ראה, בני האמונה מנהיגים את זאת לרצונם

— זוהר תהלים —

בְּכָל יוֹם. מִי הֵם בְּנֵי הָאֱמוּנָה? אוֹתֶם שְׁמַעוֹרְרִים הַטּוֹב הַזֶּה כְּנַגְדּוֹ, וְלֹא חָס עַל שְׁלוֹ, וַיּוֹדְעִים שְׁהָרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִתֵּן לוֹ יוֹתֵר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי יא) יֵשׁ מִפִּזֵּר וְנוֹסֵף עוֹד. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁזֶה מַעֲוֵרֵר בְּרָכוֹת כְּנַגְדּוֹ, וְלֹא יֹאמֵר: אִם אֶתֵּן אֶת זֶה עֲכָשׁוּ, מָה אֶעֱשֶׂה לְמַחֵר? אֲלֵא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן לוֹ בְּרָכוֹת עַד בְּלֵי דֵי, כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרוּהָ. וּמִשּׁוֹם כֶּף, וְכִי תֹאמְרוּ מָה נֹאכַל בְּשָׁנָה הַשְּׂבִיעִת וְגו', מָה כְּתוּב? וְצוֹיִתִּי אֶת בְּרַכְתִּי לָכֶם בְּשָׁנָה הַשְּׂשִׁית וְעֵשֶׂת אֶת הַתְּבוּאָה לְשֵׁלֶשׁ הַשָּׁנִים. וְעֵשֶׂת?! וְעֵשֶׂתָה הִיָּה צָרִיךְ לֵהִיּוֹת! מָה זֶה וְעֵשֶׂת? אֲלֵא לְהוֹצִיא ה', שֵׁישׁ לָהּ שְׁמֵטָה וּמְנוּחָה וְלֹא עוֹשֶׂה מַעֲשֶׂה. כְּתוּב (שמות טז) רָאוּ כִּי ה' וְגו', נִתַּן לָכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לַחֵם יוֹמִים וְגו'. כְּגוֹן זֶה, וְצוֹיִתִּי אֶת בְּרַכְתִּי לָכֶם בְּשָׁנָה הַשְּׂשִׁית וְגו'.

צְדָקָה הִיא עֵץ הַחַיִּים

בְּטוֹחַ בַּה' וְעֵשֶׂה טוֹב שְׁכֵן אֶרֶץ וְרַעַה אֱמוּנָה (ל, א): [זוהר - ויקרא - פ' בהר (דף ק"א:)] רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ, פָּגְעוּ בְּאוֹתוֹ הַר, מְצָאוּ שְׁנֵי גְבָרִים שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים. בֵּין כֶּף רָאוּ אִישׁ אֶחָד שֶׁהָיָה בָּא, וְאָמַר לָהֶם: בְּבִקְשָׁה מִכֶּם, תִּנּוּ לִי מְזוֹן פֶּת לַחֵם, שְׁשָׁנֵי יָמִים אֵלֶּה שֶׁתַּעֲיִתִּי בַמְּדָבָר וְלֹא אֲכַלְתִּי דָבָר. נִשְׁמַט אֶחָד מֵאוֹתָם שְׁנֵי גְבָרִים, וְהוֹצִיא מְזוֹנוֹ שֶׁהוּא הֵבִיא לְדֶרֶךְ, וְנִתַּן לוֹ וְהֶאֱכִיל וְהִשְׁקָה אוֹתוֹ. אָמַר לוֹ חֲבֵרוֹ: מָה תַּעֲשֶׂה עִם הַמְּזוֹן, שְׁהָרִי אֲנִי אֶת שְׁלִי אֲנִי אוֹכֵל? אָמַר לוֹ: וּמָה עַל שְׁלֶךְ אֲנִי הוֹלֵךְ? יֵשֵׁב אֲצִלוֹ אוֹתוֹ עָנִי, עַד

— זוהר תהלים —

שְׁאָכַל כָּל מַה שֶּׁהָיָה אֶצְלוֹ, וְאוֹתוֹ לָחֵם שֶׁנִּשְׁאָר נָתַן לוֹ לְדַרְךְ, וְהִלֵּךְ לוֹ.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, לֹא רָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁדָּבַר זֶה יַעֲשֶׂה עַל יְדִינּוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אוֹלֵי נִגְזַר דִּין עַל אוֹתוֹ אִישׁ, וְרָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִזְמִין לְפָנָיו אֶת זֶה כְּדֵי לְהַצִּילוֹ. בְּעוֹד שֶׁהָלְכוּ, הִתְעַיַּף אוֹתוֹ אִישׁ בְּדַרְךְ. אָמַר לוֹ חֲבֵרוֹ: וְלֹא אֲמַרְתִּי לָךְ שֶׁלֹּא תִתֵּן לָחֵם לְאַחַר? אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא לְרַבִּי יוֹסִי, הֲרֵי מְזוֹן עִמָּנוּ, נָתַן לוֹ לֶאֱכֹל. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הִתְרַצָּה לְהוֹצִיא מִמָּנוּ אֶת הַזְּכוֹת? גַּלְף וְנִרְאָה, שֶׁהֲרֵי בּוֹדָאֵי בְּצוּרַת פָּנָיו שֶׁל זֶה, הַדְּפוּס שֶׁל הַמְּוֹת נֶאֱחָזוּ, וְרָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזַמֵּן זְכוּתוֹ כְּדֵי לְהַצִּילוֹ.

בֵּין כֶּף יֵשֵׁב אוֹתוֹ הָאִישׁ וַיִּשֶׁן תַּחַת אֵילָן אֶחָד, וַחֲבֵרוֹ הִתְרַחַק מִמָּנוּ וַיֵּשֶׁב בְּדַרְךְ אַחֲרָת. אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֲזִיָּא, כַּעַת נִשֵּׁב וְנִרְאָה, שֶׁבּוֹדָאֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה לְהַרְחִישׁ לוֹ נֶס. קָמוּ וַחֲכוּ. בֵּין כֶּף רָאוּ צוּרָה אַחַת שֶׁל שְׁלֵהָבוֹת עוֹמְדַת לְפָנָיו. אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, אוֹי עַל אוֹתוֹ הָאִישׁ, שֶׁעֲכָשׁוּ יָמוֹת. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֲשֶׁרִי אוֹתוֹ הָאִישׁ, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יַרְחִישׁ לוֹ נֶס. בֵּין כֶּף יָרַד מֵאֵילָן אֶחָד נָחַשׁ אֶחָד וְרָצָה לְהִרְגוֹ. קָמָה אוֹתָהּ צוּרָה עָלָיו וְהִרְגָתוּ. סוֹבְבָה הַצּוּרָה בְּרֵאשָׁה, וְהִלְכָה לָהּ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְלֹא אֲמַרְתִּי לָךְ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה לְהַרְחִישׁ לוֹ נֶס, וְלֹא תוֹצִיא זְכוּתוֹ מִמָּנוּ? בֵּין כֶּף הִתְעוֹרַר אוֹתוֹ הָאִישׁ, וְקָם וְהִלֵּךְ לוֹ. אֶחָזוּ בוֹ רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי

— זוהר תהלים —

יוסי, ונתנו לו לאכל. אחר שאכל, הראו לו הנס שהרחיש לו הקדוש ברוך הוא.

פתח רבי יוסי ואמר, (תהלים לו) בטח בה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה. אשרי חלקו של האיש שעושה טוב משלו, שהרי מעורר טוב עם כנסת ישראל, ובמה? בצדקה. שכשצדקה מתעוררת, הוא טוב, אז מתעורר אל כנסת ישראל, ועל זה כתוב (משלי י) וצדקה תציל ממות. מה הטעם? משום שצדקה היא עץ החיים, ומתעוררת על אותו עץ המות, ולוקח אותם שאחוזים בו ומצילים מהמות. מי גרם לאותו עץ חיים שיתעורר לזה? הוה אומר, אותה צדקה שהוא עושה, כפיכול הוא עשה אותו למעלה, כמו שנאמר (תהלים קו) עשה צדקה צדקה בכל עת. והרי נתבאר.

בטח בה' – כראוי ועשה טוב - תקון של ברית הקדש

בטח בה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה (לו, א): [זוהר במדבר 9' פנחס (דף רכ"ה.)] פתח ואמר, (תהלים לו) בטח בה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה. בטח בה', כראוי. ועשה טוב, תקון של ברית הקדש, שפתקן אותה ותשמר אותה כראוי. ואם תעשה את זה, אתה תהיה כאן בארץ, ואותה האמונה שלמעלה תזון ממך ותתפרנס ממך. ועוד, (מתקן אותו ושומר עליו. שכן ארץ ארץ קדושה עליונה, ארץ החיים, שהארץ היא תשרה בטוב ההוא. ורעה אמונה אותה האמונה שלמעלה תהיה נזונית ומתפרנסת ממנו

וְרַעַה אֲמוּנָה: ד וְהִתְעַנַּג עַל יְהוָה: וּיְתֵן לָךְ
 מִשְׁאֵלֶת לִבְךָ: ה גּוֹל עַל יְהוָה: וְרַבְּךָ וּבִטַח עֲלוּי
 וְהוּא יַעֲשֶׂה: ו וְהוֹצִיא כְּאוֹר צִדְקָךָ וּמִשְׁפָּטֶךָ בְּצַדִּיקִים:
 ז הוֹם לִיהוָה: וְהִתְחַלֵּל לוֹ אֵל תִּתְחַר בְּמִצְלִיחַ
 דְּרַבּוֹ בְּאִישׁ עֲשֵׂה מְזֻמּוֹת: ח הֶרַף מֵאֵף וְעִזּוֹב חֲמָה אֵל
 תִּתְחַר אֵךְ לְהֶרַע: ט כִּי מֵרַעִים יִפְרֹתוּן וְקוֹי יְהוָה: י
 חֲמָה יִירְשׁוּ אֶרֶץ: י וְעוֹד מְעַט וְאֵין רְשָׁע וְהִתְבּוֹנְנֶתָ עַל
 מְקוֹמוֹ וְאֵינְנוּ: יא וְעַנְיִים יִירְשׁוּ אֶרֶץ וְהִתְעַנְנוּ עַל רַב

— זוהר תהלים —

על ידך. (ואם תעשה זה) תתענג על ה' ויתן לך משאלת לבך - כל זה מתתקן בתקון הברית. כיון שהתקנה הברית, התתקן הכל. פנחס, משום שקנא על ברית זו, זכה לכל. ולא עוד, אלא שהגן על כל ישראל, ובו התקיים והתענג על ה'. שהרי עלה והתקשר למעלה (והאיר) באור הראשון שברא הקדוש ברוך הוא וגנז אותו. באותו אור שנהנה ממנו אברהם, ואהרן הכהן נקשר בו. אחר שצלה לכהנה גדולה, לא הזכיר לו ה' צדק ומרי, ולא ראוי, בשביל שלא יאחז כלל בענפיו של הצד האחר, ולא ראוי להזכיר עליו. שכל מי שהורג, ענפים של צד האחר יש בו. ופנחס הרי נאחז בימין, ואין לו חלק בצד האחר כלל, ולכן לא נזכר כאן. מה שנראה שבו - גנאי הוא לו, ונחיתות ממעלה עליונה שנאחז בה. ולכן כתוב המכה אשר הכה סתם, ושם האשה המכה, ולא נזכר על ידי מי.

שָׁלוֹם: יב זַמֵּם רָשָׁע לְצַדִּיק וְחָרַק עָלָיו שָׁנָיו: יג אֲדַנְּי
 יִשְׁחַק לוֹ כִּי רָאָה כִּי יבֹא יוֹמוֹ: יד חָרַב פָּתְחוּ רִשְׁעִים
 וְדַרְכוֹ קִשְׁתֶּם לְהַפִּיל עָנִי וְאֲבִיוֹן לְמִבּוֹחַ יִשְׂרָיִל דָּרָךְ:
 טו חָרַבְתֶּם תָּבוֹא בְּלַבָּם וּקְשַׁתוֹתֶם תִּשְׁבַּרְנָה: טז טוֹב
 מִעַט לְצַדִּיק מִהֶמְזֵן רִשְׁעִים רַבִּים: יז כִּי זְרוּעוֹת רִשְׁעִים
 תִּשְׁבַּרְנָה וְסוּמְךָ צַדִּיקִים יִהְיוּ: יח יוֹדֵעַ יִהְיוּ
 יְמֵי תְּמִימִם וְנִחַלְתֶּם לְעוֹלָם תְּהִיָּה: יט לֹא יִבְשׁוּ
 בְּעֵת רָעָה וּבִימֵי רַעְבוֹן יִשְׁפְּעוּ: כ כִּי רִשְׁעִים יֵאָבְדוּ
 וְאֵיבֵי יִהְיוּ: כא בִּיקַר כָּרִים כָּלוּ בְּעֵשֶׂן כָּלוּ: כב לֹא
 רָשָׁע וְלֹא יִשְׁלֵם וְצַדִּיק חוֹנֵן וְנוֹתֵן: כג כִּי מִבְּרָכֵי יִירָשׁוּ
 אֶרֶץ וּמִקְלָלָיו יִפְרֹתוּ: כד מִיִּהְיוּ: כה מִצְעָדֵי גֶבֶר
 בּוֹנְנֵוּ וְדַרְכּוֹ יִחְפֹּץ: כו כִּי יִפֹּל לֹא יוֹטֵל כִּי יִהְיוּ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כל הסודות של מעלה ומטה הכל הוא באדם וסוד וענין של
 כל האותיות אל"ף ב"ת וצירפם כנגד ששים רבוא

מה' מצעדי גבר כוננו ודרכו יחפץ (לז, כג): [זוהר חדש-שיר השירים
 (דף 3:)] מדרש הנעלים] ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו
 כדמותנו (בראשית א). כתוב (תהלים לז) מה' מצעדי גבר כוננו
 ודרכו יחפץ. בא וראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם
 העליון והעולם התחתון, הכל היה בדיוקן אחד, שיהיה זה
 כמו זה. בשעה שרצה הקדוש ברוך הוא לברא אדם למטה,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

רצה לעשות אותו כמו שני העולמים. וכל הסודות של מעלה ומטה, הכל הוא באדם. הגלגלת של הראש שעומדת על הגוף היא בסוד העולם העליון, עם אותם התקונים של הראש. הגוף הוא בסוד של גוף, שהדרגות עומדות באיברים ידועים תחת הראש הזה. הירכים והרגלים, הכל בדרגות שלמטה, כראוי לו להיות כמו שלמעלה. כל הדמיות העליונות והתחתונות, את כלם חקק הקדוש ברוך הוא באדם, שיהיה הוא שלם בכל. בא וראה, מה מצעדי גבר כוננו, כשהקדוש ברוך הוא מרצה מהאדם, כל צעדיו וכל דרכיו הם מתקנים לפניו, והוא מתקן אותם כל אחד ואחד כראוי. ודרכו יחפץ, אפלו בדברי העולם.

עוד, מה מצעדי גבר כוננו - אם אדם ישים דעתו ורצונו ולבו למלך הקדוש, ללכת אחר דרכיו שהוא עושה, הקדוש ברוך הוא מרצה בו, כאלו הוא שלו ממש. בשעה שיצאו האותיות מתוך הסוד העליון, כמו שנתבאר, והתגלמו והצטירו בדמות של אדם, אחר כך יצאו הנקודות, ונשב בהן רוח חיים, והתקיימו האותיות, כאדם שעומד על רגליו בקיום של הרוח. אחר שהנקודות התקיימו על האותיות ונתנו בהן נפש, הצטרף להיות בדעת ובהשכל, ולנסע במסעותיו, ולתת מזון ותקף לאחר. וזהו בצלמנו כדמותנו. כמו שבארנו, בצלמנו - זה סוד העולם העליון. כדמותנו - זה סוד העולם התחתון.

דבר אחר, בצלמנו - אלו התנועות של הטעמים, שהם תקון ושלמות, בדעת ובהשכל, לדעת ידיעה להסתכל

— זוהר תהלים —

למעלה, כמו שהוא נסתר ולא התגלה. כמו מלך שהוא חכם בהשכל בחכמה, ואינו נוסע לצד זה או לצד זה, רק בחכמה ובהשכל ובמדע. אף כן, כמו זה התנועות של הטעמים, כל מסעיהם בחכמה ובהשכל ובמדע, כמו שראוי, וזהו בצלמנו.

בדמותנו - אלו סודות של הנקדות, שהם יצאו מתוך דיוקן אחד של נקדה עליונה, מאותו דיוקן נסתר שלא נראה. ומתוך שיוצאים מתוך נקדה אחת, נקראות הנקדות דמות, הדיוקן של הנקדה העליונה. שאם תאמר האותיות - לא כן! שהרי הדיוקן אינו למעלה, ולא תלוי שם דיוקן, שהרי לאחר שיוצאים מסוד העולם העליון, כלם מתגלמים ומצטיירים מה שלא היה מקדם לכן, שאין דיוקן וציור למעלה כלל, ועל כן לא ידוע, ואין מי שמכיר בו כלום. הראשית הסתומה שנגלתה, ולא ידועה, היא נקדה אחת סתומה. ואותה הנקדה לא ידועה ולא גלויה, ואין מי שמכיר אותה. אבל האותיות לא הצטיירו בה, ואין תלויות למעלה, שהרי אין שם כלל דיוקן. ועל כן, בדמותנו - אלו הנקדות. בצלמנו - אלו התנועות, שהוא השלמות של הכל. כאן הסוד ליודעי דין. התנועות שהן שלמות הכל, איפה הן באדם? אלא זה סוד בצלמנו, אלו הם הצלמים של האדם מבפנים ומבחוץ. לפנים - השכל ומדע וחכמה, ומבחוץ - אותו הצלם שהולך עליו, ומנהיג את האדם בשמירה, שיהיה שמור מן הכל. בעוד שהתנועות הללו הן באדם, האדם הוא שלם בכל,

— זוהר תהלים —

כמו כן בכל אותם הסודות העליונים שלמעלה. וזה סוד מה' מצעדי גבר כוננו, לנסע במסעותיו, באותן התנועות של הטעמים. ודרכו יחפץ, באותן הנקודות. מה', ממנו נטל הסוד הזה, שיהיה למטה הכל כגון אחד וסוד אחד. מה' מצעדי גבר כוננו, כמו אזלא מקפא לפני שופר הולך, שהם מצעדי גבר, שמתקנים כל אחד ואחד כראוי לו, וזהו כוננו. ושאר התנועות, הן שכתוב ודרכו יחפץ, הן בעמידה, הן ללכת, הן להפסיק, הן לנגן בשמחה, הן לשתק, הן לתת דין - הכל הוא מדע והשכל לנסע במסעות כראוי. זרקא, זהו נגון בשמחה. כשבא הניצוץ הקשה באותה הכאה של תוף האויר הוף שלא נתפס, נותן שמחה וחדוה, וזורק מרחוק, לנגן בשמחה למי שלא ידוע ולא נתפס כלל, ועומד בקיומו, ולא מתישב לדעת, עד שקרב ביותר השכל. וכן כל התנועות, כל אחת ואחת כראוי. וטרם שהגיעו התנועות הללו, כל אותם איברי הגוף לא יכולים לנסע במסעות. שהרי כל איברי הגוף בהם נוטלים התחלקות באותיות, שהן עשרים ושתיים אותיות שהתגלמו בפּרקים ובאיברים. שנים עשר איברים, הם פּרקים שנוסעים. והשנים עשר הללו לא נוסעים במסעות כראוי, רק בסוד של שתיים עשרה תנועות, שכלם עושים את הפּרקים הללו להסיע אותם. ויש תנועות אחרות, לתת השכל וחקמה ומדע לכל הגוף ולהסיע כל הגוף, ולתת חדוה למעלה ולמטה הכל כראוי. עשרים ושתיים אותיות הם הכלל של סוד הגוף, וכלם התחלקו באיברי הגוף.

— זוהר תהלים —

ומסוד האותיות הגוף נשָׁלם. נשָׂארו אותיות אַחרות, שֶׁהֵן עֶשֶׂר. שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה אותיות הֵן ראשונות, שְׁאוֹתֶם הָאֵיבָרִים קִיּוּמוֹ שֶׁל כָּל הַגּוּף, שְׁיִהְיֶה כָּל אֵיבָר וְאֵיבָר עַל תְּקוּנוֹ. וְאִף עַל גַּב שְׂיֵשׁ בָּהֶם בְּאוֹתִיּוֹת אֹתִיּוֹת שְׁנֵאוֹת בְּזָכָר, וְאוֹתִיּוֹת שְׁנֵאוֹת בְּנִקְבָּה. כְּמוֹ א' זָכָר, ב' נִקְבָּה. ג' זָכָר, ד' נִקְבָּה. ה' נִקְבָּה, ו' זָכָר. וְכֵן כָּל הָאוֹתִיּוֹת הָאַחֲרוֹת, מֵהֵן כְּלוּלוֹת בְּזָכָר, וּמֵהֵן כְּלוּלוֹת בְּנִקְבָּה. וְאִם תֹּאמַר, אִם כֶּף, אִיךָ נִבְנְה אָדָם בְּסוּד שֶׁל עֶשְׂרִים וּשְׁתֵּים אֹתִיּוֹת? שֶׁהֲרִי כְּשֶׁמְסַתְּפְלִים, וְנִבְחָרוּ הָאוֹתִיּוֹת שֶׁהֶצְטָרְכוּ וְרֵאוּיּוֹת הֵיוּ לְזָכָר - אֵין, רַק שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה, כְּנֶגֶד שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֵיבָרִים! אֲלֹא וְדַאי, כָּל הָאוֹתִיּוֹת כְּלוּלוֹת בְּסוּד שֶׁל זָכָר, וְאוֹתֶם עֶשְׂרִים וּשְׁתֵּים אֹתִיּוֹת - אֹתִיּוֹת זְכָרִיּוֹת וְאוֹתִיּוֹת נִקְבִיּוֹת. מִשּׁוּם שֶׁכָּל הָאֵיבָרִים, יֵשׁ אֵיבָר בְּאוֹתֶם פְּרָקִים, שֶׁהֵם כְּלוּלִים זֶה עִם זֶה וְנִכְנָסִים זֶה בְּזֶה. מִי שֶׁנִּכְנָס הוּא זָכָר, הֵהוּא שֶׁמְקַבֵּל אוֹתוֹ בְּתוֹכוֹ הִיא הַנִּקְבָּה. בְּכָל הָאֵיבָרִים יֵשׁ זָכָר וְנִקְבָּה, וְנִכְנָסִים זֶה בְּזֶה כְּזָכָר בְּנִקְבָּה. וּמִשּׁוּם כֶּף, כָּל הָאוֹתִיּוֹת עוֹלוֹת בְּסוּד שֶׁל זָכָר וְנִקְבָּה. וְכָל הָאוֹתִיּוֹת צְרִיכוֹת אֵלוֹ אֶת אֵלוֹ, וְלִהְתַּחֲבֵר אֵלוֹ בְּאֵלוֹ. (א"ב ג"ד ה"ו, אַחַד זָכָר וְאַחַד נִקְבָּה) נִכְנָס זֶה לְזֶה כְּמוֹ זָכָר בְּנִקְבָּה. עֶשְׂרִים וּשְׁתֵּים אֹתִיּוֹת אַחֲרוֹת כְּלוּלוֹת בְּנִקְבָּה לְמַטָּה, וְהֵן אֹתִיּוֹת קִטְנוֹת. שֶׁהֲרִי כְּשֶׁמְתַחֲבֵר הַזָּכָר בְּנִקְבָּה, בְּתִשׁוּקָה שֶׁבְּכָל הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל כָּל הָאֵיבָרִים. אֶל הַנִּקְבָּה מְטִיל בָּהּ סוּד הָאוֹתִיּוֹת, בְּאוֹתֶם הַמֵּיִם שְׁלֵה, וְאַחַר כֶּף הַקְרִימוֹ (קפאו) שְׁמַיִם שֶׁהַתְגַּלְמוֹ הָאוֹתִיּוֹת,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ויוצאות אותיות אחרות כמו אלו. ועל זה יש אלפא ביתא של אותיות עליונות גדולות, ויש אלפא ביתא של אותיות קטנות. א' הוא אחד, וסוד של אחד, יוצא ומתגלם בסוד שלמטה, האיברים העליונים שמתחברים באחד, והם אחד. ועם כל זה אינו אלא איבר אחד. משום שכשיוצאת א' ונתנת בראש, יוצאת באותו הדיוקן של האחרים הללו שהצטרכו להתחבר עמו, וכשיוצאת א', מראה לשתי הדרגות האחרות שהצטרכו להתחבר עמו, שהם השמאל והאמצע, וכלם נאחזים יחד, ונראים בדיוקן שלו. כיון שנמצאו והתישבו במקומם אותם שני האיברים האחרים, חוזרת א' ומתישבת במקומה בראש, בצד הימין.

סוד ובאור האותיות ופנימיותן כנגד ששים רבוא

איך עשה הקדוש ברוך הוא? כשיצאו האותיות, האות הראשונה שיצאה, הראש לכל האותיות, היא א'. מה עשה הקדוש ברוך הוא? התעטף באותה האות וברא שמים. ובאות הזו ברא הקדוש ברוך הוא את סוד היחוד, שהם שלש דרגות, והם שמים, סוד אחד, כמו שבארנו, והרי זה נתבאר. כיון שנבראו שמים בסוד הזה, טרם שנקרשו ולא הגלידו השמים, שהרי היו טמירים בתוך המים, הסוד של האות א', שהיא לימין. לאחר שנקרשו מתוך המים, יצאה האות ו', מצירת בציור של התגלמות בדיוקן של אדם. ועם כל זה לא נחסר מאותו דיוקן של האות א' כלום, וחזרה והתישבה במקומה. התחיל האור של האות הזו להאיר מראש העולם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לְסוּף הָעוֹלָם. גָּנְזוּ אֶת אֹרֹו בְּאוֹת אַחֲרָת, וְעָשָׂה לְאוֹת
 הַזֶּה בִּי"ת אֶחָד, לְגָנְזוּ אֹרֹו בְּתוֹכוֹ, וְנִגְנְזוּ אוֹתוֹ אֹר בְּתוֹכוֹ.
 וּמֵהַשְּׁעָה הֵהִיא נִגְנְזוּ וְנִטְמָן, וְלֹא יֵצֵא לְעוֹלָם, פָּרַט לְשִׁבִיל
 דֶּק אֶחָד, שְׁנַמְשֵׁף חוּט אֶחָד מִמֶּנּוּ, וּמִמֶּנּוּ נִזוֹן הָעוֹלָם וְעוֹמֵד
 בְּמִקוּמוֹ. מִן הָאוֹת הַזֶּה נִבְנָה הַכֹּל. מֵהָאוֹת הַזֶּה נִזוֹן הַכֹּל.
 בְּאוֹת הַזֶּה שָׁמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל וְשָׁבַר אֶת
 שׁוֹנְאֵיהֶם לַפְּנֵיהֶם. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (שְׁמוֹת טו) יְמִינְךָ ה' נֹאדָרִי
 בְּכַח יְמִינְךָ ה' תִּרְעֵץ אוֹיֵב. בְּשַׁעַה שְׁגָרְמוּ הַחֲטָאִים, מֵה
 כְּתוּב? (אִיכָה ב) הַשִּׁיב אַחֲזֹר יְמִינִי. אֲזוּ בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן גָּלוּ
 יִשְׂרָאֵל מִן הָאָרֶץ, וְשָׁלְטוּ בָהֶם שׁוֹנְאֵיהֶם. א' הַתִּישְׁבָה בְּזֹרֵעַ,
 בְּסוּד וְתִקְףָה וְכַח, שְׁהֵם שְׁנֵי צְדָדִים אַחֲרִים שֶׁהִחֲזִיקוּ בוֹ,
 וְהִיא זֹרֵעַ הַיְמִין. ב' נִכְלְלָה בְּתוֹכָהּ, וְכוֹנְסַת אוֹתָהּ כְּנִגְדָהּ,
 כְּנִקְבָה שְׁנִכְנְסָה לְתוֹכָהּ זָכַר. מִשׁוּם כֶּךָ כָּל הָאוֹתִיּוֹת, אַחַת
 זָכַר וְאַחַת נִקְבָה. א' הַתְּפֹשֵׁטָה לְאוֹתִיּוֹת אַחֲרוֹת, וְנִשְׁלָמוּ
 בְּשִׁלְמוֹת, לְטַל שְׁתֵּי דְרָגוֹת אַחֲרוֹת אֶלְף, לְהִיּוֹת הַשְּׁלָמוֹת
 שְׁלוֹ. וְזֶה סוּד וְהַחֲנֻנִים עָלָיו מֵטָה פְּלוּנִי. וְהַחֲנֻנִים עָלָיו -
 שְׁתֵּי דְרָגוֹת בְּאַחַת. עַד שְׁעוֹלוֹת הָאוֹתִיּוֹת לְשִׁשִּׁים רְבוּא,
 כְּחֻשְׁבוֹן שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁהֵם שְׁנַיִם עָשָׂר, וְעוֹלָיִם לְשִׁשִּׁים
 רְבוּא. אֵף כֶּךָ הָאוֹתִיּוֹת, כְּשֶׁהִתְמַלְאוּ עוֹלָיִם לְשִׁשִּׁים. אֶלְף
 בֵּית גִּימֵל דָּלֶת הָא וּו זִין חֵית טַת יוֹד כֶּף לָמֵד מֵם
 נוּן סִמְךָ עֵין פֶּא צַדִי קוֹף רִישׁ שִׁין תּוֹ. אֵלוֹ הֵם עֲלִית
 הָאוֹתִיּוֹת לְשִׁשִּׁים רְבוּא, כְּדִי שְׁתִּהְיֶה שְׁלָמוֹת בְּסוּד הָאוֹתִיּוֹת
 בְּכָל הָאֵיבָרִים. נִשְׁאָרוּ עֲדִין שְׁתֵּים עָשָׂרָה אוֹתִיּוֹת, וְהֵן מֵם

סוּמְךָ יָדוּ: כִּי נֶעַר הָיִיתִי גַם זָקַנְתִּי וְלֹא רָאִיתִי צָדִיק
נִעְזֵב וְזָרְעוֹ מִבֶּקֶשׁ לֶחֶם: כִּי כָּל הַיּוֹם חוֹנֵן וּמְלֹוֶה וְזָרְעוֹ

— זוהר תהלים —

הַסְתוּמָה, צָדִי אֲרָכָה, נוֹן, פֶּא, כָּף, וְהֵן הָאוֹתִיּוֹת הָאֲחֵרוֹת
הַכְּפוּלוֹת מִנְצַפ־ךְ. וְהֵן עוֹלוֹת לְשֵׁתִים עֲשָׂרָה אוֹתִיּוֹת. וְכִשְׁכַּל
הָאוֹתִיּוֹת נִשְׁלָמוּ, עוֹלוֹת לְשֵׁבְעִים אוֹתִיּוֹת אוֹתִיּוֹת, סוּד הַשֵּׁם
הַקְּדוֹשׁ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִקְרָא בְּהֵן. חֲשִׁבוּן יִשְׂרָאֵל שֵׁבְעִים
נֶפֶשׁ, וּשְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת שֶׁהֵם עֲדִים בְּתוֹכָם, וְנִכְלָלוֹת בָּהֶם, וְהֵן
י"ה, שְׁכָתוּב (תהלים קכב) שֶׁשֵּׁם עָלוּ שֵׁבְטִים שֵׁבְטֵי י"ה עֲדוֹת
לְיִשְׂרָאֵל. וְעַל זֶה הַסוּד, הָרֵאוּבֵנִי הַשְּׂמֵעוֹנִי. וְהָרֵי פִרְשׁוּךָ,
וְכֻלָּן עוֹלוֹת לְשֵׁבְעִים וּשְׁתֵּים. כָּמוֹ כֵּן אֶלְפ־א בֵּית־א, שְׁכַל
הָאוֹתִיּוֹת עוֹלוֹת לְסוּד שֶׁל שֵׁבְעִים וּשְׁתֵּים אוֹתִיּוֹת, שֶׁהַכַּל
יִהְיֶה סוּד שֶׁל גּוּף שָׁלֵם, הַסוּד שֶׁל אָדָם, סוּד הַמְרַכְּבָה
הָעֲלִיוֹנָה, סוּד הַשֵּׁם הַחֲקוּק. מִשׁוּם כֶּךָ כָּל הָאוֹתִיּוֹת עוֹלוֹת
בְּעֲלִיּוֹנָה הַמְרַכְּבָה הָעֲלִיוֹנָה בְּדִיוֹקָנָם וְגוּפָם, שֶׁהַכַּל יִהְיֶה סוּד
אֶחָד כְּרֵאוּי. כָּל הָאוֹתִיּוֹת, כְּשֶׁמִּתְחַבְּרוֹת וְנִחְקָקוֹת
בְּחֻקֵּי קוֹתֵיהֶן בְּסוּד שֶׁל שֵׁבְעִים וּשְׁתֵּים אוֹתִיּוֹת חֲקוּקוֹת,
נִעֲשׂוֹת כְּלָן גּוּף אֶחָד.

נֶעַר הָיִיתִי גַם זָקַנְתִּי - לְמַדְנֵנו הַפְּסוּק הַזֶּה אָמַר אוֹתוֹ שְׂרוּ
שֶׁל עוֹלָם

נֶעַר הָיִיתִי גַם זָקַנְתִּי (לו, כה): [זוהר - בראשית פ' לך לך (דף צה:)] אִי
לָךְ אֲרֵץ שְׂמֵלְכָךְ נֶעַר - זוֹ הָאֲרֵץ שְׂלֵמְטָה. שְׂלֵמְדָנוּ, כָּל
שְׂאָר אֲרָצוֹת שְׂאָר הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, נִתְּנוּ לְגְדוּלִים

לְבָרְכָהּ: כו סוּר מֵרַע וְעֵשָׂה מִזֶּבֶחַ וּשְׁכַן לְעוֹלָם: כח בִּי

— זוהר תהלים —

מַגְנִים שְׁמַמְנִים עֲלֵיהֶם. וּמַעַל לְכֻלָּם הֵהוּא שְׁכָתוּב בּוֹ (תהלים לו) נַעַר הָיִיתִי גַם זְקֵנְתִי. וְלִמְדָנוּ, הַפְּסוּק הַזֶּה אָמַר אוֹתוֹ שָׂרוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְעַל כֵּן כָּתוּב אִי לֶךְ אֶרֶץ שְׁמֵלֶכֶךְ נָעַר. אוֹי לְעוֹלָם שְׂיוֹנֵק מֵהַצַּד הַזֶּה. וּכְשִׁישְׂרָאֵל בְּגִלוֹת, יוֹנְקִים כְּמִי שְׂיוֹנֵק מִרְשׁוֹת אַחֲרָת.

נַעַר הָיִיתִי גַם זְקֵנְתִי (לו, כח): [זוהר - בראשית פ' ויצא (דף קסב.)] עוֹד שָׂאֵל רַבִּי יִיסָא וְאָמַר, כָּתוּב (תהלים לו) נַעַר הָיִיתִי גַם זְקֵנְתִי וְגו'. הַפְּסוּק הַזֶּה פִּרְשׁוּהוּ שְׂשָׂרוֹ שֶׁל עוֹלָם אָמַר אוֹתוֹ. הוּא אָמַר אוֹתוֹ בְּחֻכְמָה יוֹתֵר מִמָּה שְׁחֹשְׁבִים בְּנֵי אָדָם. אָמַר לוֹ, בְּנֵי, יָפֵה הוּא, שְׁהָרִי בִּיחּוּד הַקְּדוֹשׁ נֶאֱמַר נַעַר הָיִיתִי גַם זְקֵנְתִי. וְכֵן הוּא, וְלֹא רָאִיתִי צָדִיק נֶעְזֵב - זֶה הַשְּׁבֹחַ שֶׁל הַיְחִוּד שְׁלֹא נִמְצָא יוֹם לֹא לִילָה, שְׁהֵנָה הַלִּילָה תְּמִיד נִמְצָא בּוֹ, וְהַצָּדִיק אָחוּז לְמַעְלָה וְאָחוּז לְמַטָּה.

וְזָרְעוּ מִבְּקֶשׁ לְחֵם, מַה הוּא? אֵלָּא בְּשַׁעַה שְׁזוֹרֵק וְנִשְׁפַּע הַזָּרַע, אֵינּוּ תוֹבֵעַ אֶת הַנְּקֵבָה, שְׁהָרִי הִיא שׁוֹרָה עִמוֹ, שְׂאִין נִפְרָדָת מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים וְזְמִינָה הִיא אֶצְלוֹ, שְׁהָרִי אֵין זָרַע שׁוֹפֵעַ אֵלָּא בְּשַׁעַה שְׁהַנְּקֵבָה זְמִינָה, וְתִשׁוּקֵת שְׁנִיָּהִם יַחַד בְּדַבּוּק אֶחָד, שְׂאִין נִפְרָדִים, וְלִכֵּן לֹא צָרִיךְ לְתַבַּע אוֹתָהּ. אָמַר לוֹ, וּבְזִמְנֵן הַגְּלוֹת לֹא כֵךְ? אָמַר לוֹ, כָּתוּב זָרַעוּ, וְאֵינּוּ. מָתִי יוֹצֵא? כְּשִׁהַנְּקֵבָה בְּדַבּוּק אֶחָד עִם הַזָּכָר. וְאֵם תֹּאמַר, לֹא רָאִיתִי צָדִיק נֶעְזֵב - בְּזִמְנֵן שֶׁל הַגְּלוֹת מַה הִיא?

יְהוָה אֱהָב מְשֻׁפֵּט וְלֹא יַעֲזֹב אֶת חֲסִידָיו לְעוֹלָם
 נִשְׁמְרוּ וְזָרַע רְשָׁעִים נִבְרָתָ: כִּי צַדִּיקִים יִירָשׁוּ אָרֶץ
 וַיִּשְׁכְּנוּ לָעַד עָלֶיהָ: ל פִּי צַדִּיק יְהַגֵּה חֲכָמָה וּלְשׁוֹנוֹ

— זוהר תהלים —

אָרָא זֶה אַחוֹז לְמַעְלָה וְלֹא נַעֲזֹב לְעוֹלָמִים. בְּזִמְן אַחַר לֹא
 נַעֲזֹב מִהַנְּקָבָה, אַחוֹז לְמַעְלָה וְאַחוֹז לְמַטָּה. אַחוֹז
 לְמַעְלָה - בְּזִמְן שֶׁל הַגְּלוּת. בְּזִמְן אַחַר אוֹחֵז אֶת שְׁנֵי הַצְּדִידִים,
 לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, וּלְעוֹלָם אֵינוֹ נַעֲזֹב.

"צַדִּיקִים יִירָשׁוּ אָרֶץ וַיִּשְׁכְּנוּ לָעַד עָלֶיהָ" (לו, כט): [זוהר תורה;

זוהר חלק א' דף קנג:] אמר רבי שמעון בוא וראה

הַתְּעוֹרְרוֹת הָאֵהָבָה שֶׁל כִּנְס"ת יִשְׂרָא"ל לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 נִשְׁמוֹתֵיהֶם שֶׁל הַצַּדִּיקִים לְמַטָּה מֵעוֹרְרִים לָהּ, לְפִי שֶׁהֵם
 בָּאִים מִצַּד הַמֶּלֶךְ מִצַּד שֶׁל בַּחֲנִינַת זָכַר, וְהַתְּעוֹרְרוֹת הַזֹּאת
 מְגִיעַ לְהַשְׁכִּינָה מִצַּד בַּחֲנִינַת זָכַר וְנִתְעוֹרַר אֵהָבָה, נִמְצָא
 שֶׁבַחֲנִינַת זָכַר מֵעוֹרֵר חֲבִיבוֹת וְאֵהָבָה לְהַשְׁכִּינָה, וּבִכֵּן הִיא
 נִקְשֶׁרֶת בְּאֵהָבָה אֶל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כַּדְּמִיּוֹן זֶה הַשְׁתּוֹקֵקוֹת
 מִדַּת הַמַּלְכוּת לְהַעֲלוֹת מִים תַּחְתּוֹנִים לְעוֹמֵת מִים עֲלִיוֹנִים
 אֵינָה אֵלָּא בְּנִשְׁמוֹתֵיהֶם שֶׁל צַדִּיקִים, זְכָאִים הֵם הַצַּדִּיקִים
 בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁעֲלֵיהֶם מִתְקַיְּמִים עֲלִיוֹנִים
 וְתַחְתּוֹנִים, וְעַל כֵּן: "וְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם" (משלי י, כה) כִּתְבוּ
 סִתְמִסָּה וְסוּד שֶׁל הַכֹּל שֶׁהַצַּדִּיק הוּא יְסוּד לְמַעְלָה, וְהוּא

זיו הזוהר

סה. סתם עולם יש לדרוש על עולם הזה וגם על עולם העליון.

תִּדְבַר מְשָׁפֵט: לא תִּזְרֹת אֱלֹהֵי ^{תַּחַת הַמַּלְאָכִים} בְּלִבּוֹ לא תִּמְעַד
 אֲשֶׁרֵינוּ: לב צוֹפֵה רָשָׁע לְצַדִּיק וּמִבְּקֵשׁ לְהַמִּיתוֹ: לֹא יִהְיוּ אֱלֹהֵינוּ
 לֹא יַעֲזֹבֵנו בְּיָדוֹ וְלֹא יִרְשִׁיעֵנו בְּהַשְׁפָּטוֹ: לֹא קָנָה אֱלֹהֵינוּ
 יְהוָה וְיִהְיוּ אֱלֹהֵינוּ וְשָׁמַר דְּרָכֵינוּ וְיִרְוּמָמְךָ לְרֵשֶׁת אָרֶץ בְּהַפְרַת
 רְשָׁעִים תִּרְאֶה: לֹא רָאִיתִי רָשָׁע עָרִיץ וּמִתְעַרֵּה בְּאִזְרוֹחַ
 רַעְנָן: לֹא וַיַּעֲבֹר וְהִנֵּה אֵינָנו וְאֶבְקֵשׁהוּ וְלֹא נִמְצָא: לֹא שָׁמַר
 תָּם וְרָאָה יִשְׂרָאֵל בִּי אַחֲרִית לְאִישׁ שָׁלוֹם: לֹא וּפְשָׁעִים
 נִשְׁמְדוּ יַחְדָּו אַחֲרִית רְשָׁעִים נִבְרַתָּה: לֹא וְתִשׁוּעַת צַדִּיקִים
 מִיְהוָה וְיִהְיוּ מְעֻזָּם בְּעַת צָרָה: מִיַּעֲזֹרֵם יְהוָה וְיִהְיוּ אֱלֹהֵינוּ
 וַיִּפְלְטֵם וַיִּפְלְטֵם מִרְשָׁעִים וַיִּוֹשִׁיעֵם בִּי חֲסֹד בּוֹ:

———— זוהר תהלים ————

יסו"ד למטה, וכנסת ישראל נכללת מן צדיקים מלמעלה
 ומלמטה סי צדיק מצד זה וצדיק מצד זה יורשים אותה, זהו
 שכתוב: "צדיקים יירשו ארץ", "יירשו ארץ" ודאי, בוא
 וראה הצדיק יורש לה לזאת הארץ וממשיך עליה ברכות
 בכל יום, ונשפע לה ממתקים ומעדנים בהמשכה עליונה
 שנמשך אליה, והרי נתבאר הענין.

זיו הזוהר

סו. פירוש על יסוד היינו כח המשפיע, והצדיק שלמטה מעורר בעבודתו
 מיין נוקבין במדת המלכות, והרי זה כח המשפיע שלהם מלמטה במדת
 המלכות, ועל ידי זה הצדיק שלמעלה שהוא היסוד משפיע בהמלכות
 שפע ממעל.

לִי כְמוֹט רַגְלִי עָלַי הִגְדִּילוּ: יח בִּי אֲנִי לְצַלַּע נְכוּן
 וּמִכְאוּבֵי נִגְדֵי תְמוּד: יט בִּי עֲוֹנֵי אֲנִיד אֲדַאֵג מִחַטָּאתֵי:
 כ וְאִיבֵי חַיִּים עֲצָמוּ וְרַבּוּ שְׁנָאֵי שְׁקָר: כא וּמִשְׁלָמֵי רָעָה
 תַּחַת טוֹבָה יִשְׁטַנּוּנֵי תַּחַת (רדופ) רָדְפֵי טוֹב: כב אֵל
 תַּעֲזֹבֵנִי יְהוָה אֱלֹהֵי הַתְּהוֹמָה אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי:
 כג חוֹשָׁה לְעֹזְרֵתִי אֲדֹנָי תִּשׁוּעָתִי:

— זוהר תהלים —

"וּמִשְׁלָמֵי רָעָה תַּחַת טוֹבָה יִשְׁטַנּוּנֵי תַּחַת רָדְפֵי טוֹב" (לה, כא): [זוהר חלק א' דף ר.א.] אמר רבי יוסי כתוב "אֵל תַּאמֵר אֲשַׁלְמָה רַע קָנָה לָהּ וַיִּשַׁע לָךְ" (משלי כ, כב), התחלת המקרא אזהרה שלא ישלם אדם רע למי שעשה לו טובה, כמו שכתוב: "וּמִשְׁלָמֵי רָעָה תַּחַת טוֹבָה וּגו'", לפי שכתוב: "מִשִּׁיב רָעָה תַּחַת טוֹבָה לֹא תִמוֹשׁ רָעָה מִבֵּיתוֹ" (משלי יז, יג), וסוף המקרא מזהיר אפילו למי ששלמו לו רעה תחת טובה שעשה למי, שאין לו לשלם רעה תחת הרעה שהוא ששלמו לו, אלא "קָנָה לָהּ וַיִּשַׁע לָךְ" (משלי כ, כב).

"חוֹשָׁה לְעֹזְרֵתִי אֲדֹנָי תִּשׁוּעָתִי" (לה, כג): [זוהר חלק ב' דף טו.] אמר רבי חייא בוא וראה שבכל מקום הקדוש ברוך הוא תובע עלבון הצדיקים יותר מעל שלו, שהרי כמה הם בני העולם שמחרפים ומגדפים למעלה, כגון סנחריב חרף וגדף ואמר: "מִי בְּכָל אֱלֹהֵי הָאָרְצוֹת וּגו'" (מלכים ב' יח, לה), והקדוש ברוך הוא מחל ולא תבע ממנו, וכיון שהושיט ידו על חזקיה מה כתוב: "וַיֵּצֵא מִלְּאָף ה' וַיָּךְ בְּמַחְנֵה

— — — — — תהלים — — — — —

אָשׁוּר וּגּוֹ' (שם יט, לה), ירבעם בן נבט היה עובד עבודה זרה ומקטר אליה ומזבח אליה, והקדוש ברוך הוא לא תבע ממנו, וכאשר בא עדו הנביא וניבא עליו והושיט ירבעם ידו לנגדו, מה כתוב: "וַתִּיבֶשׂ יְדוֹ וּגּוֹ'" (מלכים א' יג, ד) ולא יכל להשיבה אליו, פרעה חרף וגדף ואמר: "מִי ה' אֲשֶׁר אֶשְׁמַע בְּקוֹלוֹ" (שמות ה, ב), והקדוש ברוך הוא לא תבע ממנו אלא על סירובו מלשלח את ישראל, זכאים הם הצדיקים שהקדוש ברוך הוא חפץ בכבודם יותר מעל שלו.

ז לחודש

לט א לְמַנְצַחַ (לידיתון) לִירוּתָן מִזְמוֹר לְדָוִד:
 ב אִמְרָתִי אֲשַׁמְרָה דְרָכֵי מַחְטָא בְּלִשׁוֹנִי
 אֲשַׁמְרָה לְפִי מַחְסוֹם בְּעַד רָשָׁע לְנַגְדִּי: ג נֶאֱלַמְתִּי
 שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים

למתענה

אמרתי אשמרה וגו' (לט, ב): [שימוש תהלים לפרק לט]. קום בעלות
 השחר ותצא לאויר ותאמר שבעה פעמים עם השם תתעלה ושם
 שלו הוא ה"י. ה' מן "השע ממוני, י' מן "אמרתי.

שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים

שְׁלֹשָׁה הֵם שְׁגוּרָמִים רְעָה לְעֶצְמָם אַחַד מֵהֶם זֶה - מִי
 שְׁמַקְלֵל עֲצָמוֹ

אִמְרָתִי אֲשַׁמְרָה דְרָכֵי מַחְטָא בְּלִשׁוֹנִי אֲשַׁמְרָה לְפִי מַחְסוֹם
 בְּעוֹד רָשָׁע לְנַגְדִּי (לט, ב): [זוהר - ויקרא פ' פנחס (דף רמ"א).]

ובחבור הקדמון, שלשה הם שגורמים רעה לעצמם - שנים
 בעולם הזה, ואחד בעולם אחר. ואלו הם: מי שמקלל עצמו,
 שלמדנו, ממנה אחד מפקד לפני האדם, ובשעה שמקלל עצמו
 אותו האדם, ממנה זה, ושבעים אחרים שממנים תחתיו,
 נוטלים אותו דבור ואומרים אמן, ומעלים אותה למעלה ודנים
 אותה, והוא רודף אחריו עד שעושה אותו ומשלים לו אותו
 דבור. מי לנו גדול ממשה, שאמר (שמות לב) ואם אין מחני נא מן
 אשר כתבת, ואמר לצרף, ואף על גב שהקדוש ברוך הוא עשה
 רצונו, עם כל זה לא נצול מענש, והרי נתבאר שלא נזכר

דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעפר: ד חם לבי בקרבי
בהגיגי תבער אש דברתי בלשוני: ה הודיעני יהוה

— זוהר תהלים —

בפרשת ואתה תצוה, ונמחה משם. והרי פשוהו. מי לנו גדול
מדוד המלך שאמר (תהלים לט) אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני
אשמרה לפי מחסום בעוד רשע לנגדי. מהו בעוד רשע לנגדי?
הממנה ההוא המפקד על זה, ולוקח הדבור ההוא לקלקל לו לאדם.

נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעפר - פסוק זה אמרה
אותו כנסת ישראל בגלות

נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעפר (לט, א): [זוהר -

בראשית פ' בראשית (דף לו.)] אמר רבי שמעון, כתוב

(תהלים לט) נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעפר. נאלמתי
דומיה, פסוק זה אמרה אותו כנסת ישראל בגלות. מה הטעם?
בגלל שקול מנהיג את הדבור, כיון שהיא בגלות. קול נפרד
ממנה, ודבור לא נשמע, ועל זה נאלמתי דומיה וגו'. מה
הטעם? בגלל שהחשיתי מטוב, שלא הולך קול אתה. וישראל
אומרים (שם סה) לך דומיה תהלה. מה זה דומיה? זו תהלה
לדוד, שהיא דומיה בגלות ושותקת בלי קול. אמר רבי יצחק,
מה זה לך? בגללך היא דומיה ושותקת שהסתלק ממנה קול.

בשש מאות שנים לאלף הששי יפתחו שערי החכמה למעלה
ומעינות של חכמה למטה

נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעפר (לט, א): [זוהר -

— זוהר תהלים —

בראשית פ' וירא (דף ק"ז.) אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּמוֹ זֶה כָּתוּב (ישעיה ס) אֲנִי ה' בְּעַתָּה אֲחִישָׁנָה. מֵהוּ בְּעַתָּה? בְּעַת ה'. שְׁתַּקּוּם מִן הָעֶפֶר, אֲזִי אֲחִישָׁנָה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְעַם כָּל זֶה, יוֹם אֶחָד הִיא כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הָעֶפֶר וְלֹא יוֹתֵר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּף אָמְרוּ, אָבֵל בֹּא רֵאֵה הַסּוּד שְׁלַמְדָּנוּ. בְּשַׁעַה שְׁכַנְסַת יִשְׂרָאֵל גָּלְתָה מִמְּקוֹמָהּ, אֲזִי אוֹתִיּוֹת הַשָּׁם הַקְּדוֹשׁ כְּבִיכּוֹל נִפְרְדוּ, שְׁנִפְרְדָה ה"א מן וא"ו, ומשום שִׁנְפְּרְדוּ מֵה כָּתוּב? (תהלים לט) נֶאֱלַמְתִּי דוּמִי"ה, מִשּׁוּם שֶׁהִסְתַּלַּק וְא"ו מֵה"א וְקוֹל לֹא נִמְצָא, אֲזִי הַדְּבוּר נֶאֱלָם, וְלִכֵּן הִיא שׁוֹכֶכֶת לְעֶפֶר כָּל אוֹתוֹ הַיּוֹם הַזֶּה שֶׁל ה"א. וּמֵיְהוּ? הָאֵלֶף הַחֲמִישִׁי. וְאֵף עַל גַּב שֶׁהַקְּדִימָה בְּגִלּוֹת עַד שֶׁלֹּא נִכְנַס אוֹתוֹ הָאֵלֶף הַחֲמִישִׁי, הַסּוּד שֶׁל ה"א. וְכִשְׂיָבֵא הָאֵלֶף הַשְּׁשִׁי, שֶׁהוּא הַסּוּד שֶׁל וְא"ו, אֲזִי וְא"ו יָקִים אֶת ה"א.

בְּזִמְן שֶׁשׁ פְּעָמִים עֶשֶׂר שְׁשִׁים נִפְשׁ, אֲזִי שְׁלֵמוֹת שֶׁל וְא"ו עֶשֶׂר פְּעָמִים, וְא"ו שֶׁשׁ פְּעָמִים עֶשֶׂר, [שו"א 1] וְא"ו עוֹלָה [בעשר] בִּי, וְא"ו יוֹרְדַת בְּה"א. נִשְׁלַמְת וְא"ו בְּתוֹךְ עֶשֶׂר שֶׁשׁ פְּעָמִים, אֲזִי הֵם שְׁשִׁים לְהַקִּימָה מֵהָעֶפֶר. וּבְכָל שְׁשִׁים וְשְׁשִׁים מֵאוֹתוֹ הָאֵלֶף הַשְּׁשִׁי מִתְחַזְּקַת ה"א, וְעוֹלָה בְּדִרְגוֹתֶיהָ לְהִתְחַזֵּק. וּבִשְׁשׁ מֵאוֹת שָׁנִים לְאֵלֶף הַשְּׁשִׁי יִפְתָּחוּ שְׁעָרֵי הַחֲכָמָה לְמַעְלָה וּמַעֲיָנוֹת שֶׁל חֲכָמָה לְמַטָּה, וְיִתְתַּקֵּן הָעוֹלָם לְהַכְּנִס לְשִׁבְעֵי. כְּמוֹ בֶּן אָדָם שֶׁמִּתְקַן בְּיוֹם שְׁשִׁי מִכְּשִׁמְעָרִיב הַשְּׁמֶשׁ לְהַכְּנִס לְשַׁבַּת, אֵף כִּף גַּם, וְסִימָן לְדָבָר – (בראשית ז) בְּשַׁנַּת שֶׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה לְחַיֵּי נֹחַ וְגו' נִבְקְעוּ כָּל מַעֲיָנוֹת תְּהוֹם רַבָּה.

קָצִי וּמִדַּת יָמֵי מָה הִיא אֲדַעָה מָה חֲדַל אָנִי: ו הַנְּהַ

— זוהר תהלים —

שְׁנֵי קָצִים הֵם אֶחָד לְיָמִין וְאֶחָד לְשְׂמֹאל – צְדִיקִים וְרָשָׁעִים

הוֹדִיעֵנִי ה' קָצִי וּמִדַּת יָמֵי מָה הִיא אֲדַעָה מָה חֲדַל אָנִי (לט,

ה). (זוהר - בראשית פ' נח (דף טג.)) רַבִּי יְהוֹנָה פְּתַח, (תהלים

לט) הוֹדִיעֵנִי ה' קָצִי וּמִדַּת יָמֵי מָה הִיא אֲדַעָה מָה חֲדַל אָנִי.

אָמַר דָּוִד לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: שְׁנֵי קָצִים הֵם, אֶחָד לְיָמִין

וְאֶחָד לְשְׂמֹאל, וְהֵם שְׁתֵּי דְרָכִים לְלַכֵּת בָּהֶם בְּנֵי אָדָם לְאוֹתוֹ

הָעוֹלָם. קֶץ לְיָמִין – שְׁפָתוֹב (דניאל יב) לְקֶץ הַיָּמִין. וְקֶץ לְשְׂמֹאל

– שְׁפָתוֹב (איוב כח) קֶץ שָׁם לַחֲשֵׁךְ וְלְכָל תְּכָלִית הוּא חוֹקֵר [אבן

אפל וצלמות, מה זה ולכל תכלית הוא חוקר? מי הוא החוקר? אלא אותו קן

לשמאל שמוחשיך פני הבריות]. מֵהוּ וְלְכָל תְּכָלִית? בְּזִמְן שְׁשָׂרוּי הַדִּין

עַל הָעוֹלָם לְהַשְׁמִיד – אֶבֶן אֶפֶל וְצִלְמוֹת. קֶץ שָׁם לַחֲשֵׁךְ – זֶה

מִלְאָךְ הַמּוֹת, זֶה נֶחֱשׁ. קֶץ כָּל בָּשָׂר, קֶץ שָׁם לַחֲשֵׁךְ, שְׁהָרִי

מִצַּד שֶׁל הַתּוֹף הַזֶּהב הוּא בָּא. וְלְכָל תְּכָלִית – בְּזִמְן שְׁדִין

שְׂרוּי עַל הָעוֹלָם, הוּא חוֹקֵר לְהִיּוֹת קְטָגוֹר לְעוֹלָם לְהַחֲשִׁיף

פְּנֵי הַבְּרִיּוֹת. קֶץ לְיָמִין, כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ שְׁפָתוֹב לְקֶץ הַיָּמִין.

אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדַנְיָאֵל: וְאַתָּה לָךְ לְקֶץ וְתַנּוּחַ.

אָמַר לוֹ: מִנּוּחָהּ בְּעוֹלָם הַזֶּה אוֹ בְּעוֹלָם הַהוּא? אָמַר לוֹ:

בְּעוֹלָם הַהוּא, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר יְנוּחוּ עַל מְשַׁכְּבוֹתֵם. (דניאל יב)

[ותעמד לגורלך לקץ הימים, אמר לו, ' לאיזה מקום, שהרי לא ידעתי מה יהיה

עלי באותו עולם? אמר לו, ותנוח]. אָמַר לוֹ: בְּזִמְן שְׁיִקוּמוֹ מֵהַעֲפָר,

אָקוּם בֵּינֵיהֶם אוֹ לֹא? אָמַר לוֹ: וְתַעֲמַד. אָמַר לוֹ: הֲרִי יִדְעָתִי

— זוהר תהלים —

שְׁיָקוּמוּ כְּתוּת כְּתוּת, מִהֶם שֶׁל צְדִיקֵי אֲמֶת וּמִהֶם שֶׁל רְשָׁעֵי
הָעוֹלָם, וְלֹא יִדְעֵתִי עִם מִי מִהֶם אָקוּם. אָמַר לוֹ: לְגוֹרְלֶךָ.
אָמַר לוֹ: הֲרֵי אֲמַרְתָּ וְאַתָּה לֶךָ לְקַץ. יֵשׁ קֶץ לְיָמֶיךָ וְיֵשׁ קֶץ
לְשִׂמְאֵל, וְלֹא יִדְעֵתִי לְאַיִזָּה קֶץ, לְקַץ הַיָּמִין אוֹ לְקַץ הַיְּמִינִים?
אָמַר לוֹ: לְקַץ הַיָּמִין. גַּם כָּאֵן דָּוִד אָמַר לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
(תהלים ט), הוֹדִיעֵנִי ה' קָצִי, מֵהוּ חֶלֶק גּוֹרְלִי. וְלֹא נִחָה דַעְתּוֹ
עַד שֶׁהִתְבַּשֵּׁר שְׁיִהְיֶה לְיָמִין, שְׁכָתוּב (שם ק) שָׁב לְיָמִינִי.

בֶּן אָדָם כְּשִׂזוּכָה בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּמַעֲשֵׂים טוֹבִים הַיָּמִים שְׁלוֹ
מִתְרַבֵּים לְמַעַלָּה מֵאוֹתוֹ מְקוּם שֶׁהוּא מֵדַת יָמָיו

הוֹדִיעֵנִי ה' קָצִי וּמֵדַת יָמֵי מַה הִיא אֲדַעָה מַה חֲדָלָ אֲנִי
(לט, ה). (זוהר - בראשית פ' ויחי (דף רלג:)) בֹּא רְאֵה, יָמֵי

בֶּן הָאָדָם כְּשִׂזוּכָה בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּמַעֲשֵׂים טוֹבִים, הַיָּמִים שְׁלוֹ
מִתְרַבֵּים לְמַעַלָּה מֵאוֹתוֹ מְקוּם שֶׁהוּא מֵדַת יָמָיו. פֶּתַח וְאָמַר,
(תהלים ט) הוֹדִיעֵנִי ה' קָצִי וּמֵדַת יָמֵי מַה הִיא וְגו'. פֶּסוּק זֶה
בְּאֵרוֹהוּ. אָבֵל בֹּא רְאֵה, קָצִי - זֶה קֶץ הַיָּמִין, שְׁנֹקֶשֶׁר בְּדוּד.
וּמֵדַת יָמֵי מַה הִיא - זֶהוּ שְׁמֵתִמְנָה [שיש מנחה] מִמֶּשׁ עַל יָמָיו.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הֲרֵי שָׁמַעְתִּי מֵרַבֵּי שְׁמַעוֹן שֶׁפֶּסוּק זֶה
נֹאמַר עַל אוֹתָם הַיָּמִים שֶׁנִּגְזְרוּ עָלָיו מֵאָדָם הָרִאשׁוֹן,
שֶׁהֵם שְׁבַעִים, שֶׁהֲרֵי נֹאמַר שְׁחִיִּים בְּכֻלָּל לֹא הָיוּ לוֹ, אֲלָא
שְׂאָדָם נִתֵּן לוֹ מֵאוֹתָם יָמִים שְׁלוֹ שְׁבַעִים שָׁנִים. וְסוּד זֶה,
וְיִלוּן לֹא מִשְׁמַשׁ כְּלוּם, וְהִלְכָנָה לֹא מְאִירָה כְּלָל מֵעֲצָמָה,
וְשְׁבַעִים שָׁנִים מְאִירוֹת לָהּ בְּכֻלָּ צְדָדֶיהָ, וְהֵם חֲיֵי דָוִד סֶתֶם.

מִפְּחוֹת נְתַתָּה יְמֵי וְחִלְדֵי כְּאֵין נִגְדָה אַךְ כָּל הַכֵּל כָּל
 אָדָם נֶצֶב סֵלָה: ז אַךְ בְּצֵלָם יִתְחַלֵּךְ אִישׁ אַךְ הַכֵּל
 יִהְיֶינָה יִצְבֵּר וְלֹא יֵדַע מִי אִסְפָּם: ח וְעַתָּה מֶה קְנִייתִי

— זוהר תהלים —

ועל זה רצה דוד מהקדוש ברוך הוא לדעת סוד זה, ועל מה
 אין חיים ללבנה מעצמה, ולדעת את העקר שלה.

ומדת ימי מה היא - זוהי דרגה [של העולם] עליונה נסתרת
 שעומדת על כל אותם הימים שהם חיים שלה, מקום
 שמאיר לכל. אדעה מה חדל אני - אמר דוד, אדע על מה
 חדל אני אור מעצמי ונמנע ממני כשאור כל אותם האורות
 העליונים שיש להם לכלם חיים, ואני על מה אני חדל ועל
 מה נמנע ממני. וזהו מה שרצה דוד לדעת, ולא נתנה לו
 רשות לדעת.

באתי אליך לבקש מנוח שלשה דברים. אחד - שכאשר תאמר
 דברי תורה ותזכיר מאותם דברים שאני אמרתי שתאמר
 אותם בשמי. ומעשה פטירת רבי יצחק

אך בצלם יתחלף איש אך הכל יהמיון יצבר ולא ידע מי
 אספם (למ, ז): [זוהר - בראשית 9' ויחי (דף ריז:)] רבי יצחק הקיה
 יושב יום אחד על פתחו של רבי יהודה והקיה עצוב. יצא רבי
 יהודה ומצא אותו בשער שלו שהקיה יושב ועצוב. אמר לו,
 מה יום זה משאר ימים? אמר לו, באתי אליך לבקש מנוח
 שלשה דברים. אחד - שכאשר תאמר דברי תורה ותזכיר
 מאותם דברים שאני אמרתי, שתאמר אותם בשמי, כדי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לְהִזְכִּיר אֶת שְׁמִי. וְאֶחָד - שֶׁתִּזְכֶּה אֶת יוֹסֵף בְּנֵי בִתּוּרָה. וְאֶחָד - שֶׁתִּלְךָ לְקַבְּרֵי כָּל שִׁבְעַת הַיָּמִים וּתְבַקֵּשׁ בְּקִשְׁתְּךָ עָלַי. אָמַר לוֹ, מִנֵּיִן לָךְ? אָמַר לוֹ, הֲרֵי נִשְׁמַתִּי מִסְתַּלְקֶת מִמֶּנִּי בְּכָל לַיְלָה, וְלֹא מֵאִירָה לִי בַחֲלוּם כְּמוֹ שֶׁהִיָּתָה בַתְּחִלָּה. וְעוֹד, שֶׁכֶּאֱשֶׁר אֲנִי מִתְפַּלֵּל וּמִגִּיעַ לְשׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה, אֲנִי מִשְׁגִּיחַ בְּצִלְמִי שֶׁבִּפְתָּל וְלֹא רוֹאֶה אוֹתוֹ, וְאִמְרָתִי, הוּאִיל וְהַצֵּלֶם הָעֶבֶר וְלֹא נִרְאָה, שֶׁהֲרֵי הִכְרוּז יוֹצֵא וּמִכְרִיז, שֶׁכָּתוּב (תהלים לט) אֲךָ בְּצֵלֶם יִתְהַלֵּךְ אִישׁ - כָּל זְמַן שֶׁצֵּלֶם הָאָדָם לֹא יַעֲבֹר מִמֶּנּוּ, יִתְהַלֵּךְ אִישׁ וְרוּחוֹ עוֹמֶדֶת בְּתוֹכוֹ. כְּשֶׁהָעֶבֶר צֵלֶם הָאָדָם וְלֹא נִרְאָה, אִזּוֹ הוּא מַעֲבֵר מִהָעוֹלָם הַזֶּה. אָמַר לוֹ, וּמִכָּאֵן, שֶׁכָּתוּב (איוב ח) כִּי צֵל יִמִּינִי עָלַי אֶרֶץ. אָמַר לוֹ, כָּל הַדְּבָרִים הַלְלוּ שְׁאֵתָה רוּצָה שְׁאֲנִי אַעֲשֶׂה, אֲבָל אֲבַקֵּשׁ מִמֶּךָ, שֶׁבִּאוֹתוֹ עוֹלָם תִּבְרַר אֶת מְקוֹמִי אֲצִלְךָ כְּמוֹ שֶׁהִיָּתָה בְּעוֹלָם הַזֶּה. בְּכֹה רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, בְּבִקְשָׁה מִמֶּךָ שֶׁלֹּא תִפְרַד מִמֶּנִּי כָּל הַיָּמִים הַלְלוּ.

הֲלִכְבוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, מִצְּאוּהוּ שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בִּתְוֹרָה. זָקַף עֵינָיו רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרָאָה אֶת רַבִּי יִצְחָק, וְרָאָה אֶת מְלֶאךָם הַמּוֹת שָׂרָץ לְפָנָיו וְרוֹקֵד לְפָנָיו. קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאָחַז בְּיַד רַבִּי יִצְחָק. אָמַר, גּוֹזְרָנִי שְׁמִי שָׂרָגִיל לְהַכְנִס - יִכְנֵס, וּמִי שֶׁלֹּא רָגִיל לְהַכְנִס - לֹא יִכְנֵס. נִכְנְסוּ רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה, קָשַׁר אֶת מְלֶאךָם הַמּוֹת בַּחוּץ. הִתְבּוֹנֵן רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְרָאָה שֶׁעַד עַכְשָׁו טָרָם הִגִּיעַ זְמַן, שֶׁהֲרֵי עַד שְׁמִנָּה שָׁעוֹת שֶׁל הַיּוֹם הָיָה זְמַן. הוֹשִׁיבוּ לְפָנָיו רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהָיָה מְלַמְּדוֹ בִּתְוֹרָה.

— זוהר תהלים —

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו, שב על הפתח, ומה [ומי] שתראה אל תדבר עמו. אם ירצה להכנס לכאן, תשביע אותו שבועה שלא יכנס. אמר רבי שמעון לרבי יצחק, ראית את דמות אביך היום או לא? שהרי שנינו, בשעה שאדם מסתלק מן העולם, אביו וקרוביו נמצאים שם, ורואה אותם ונודע להם, וכל אותם שיהיה מדורו עמם שבאותו עולם בדרגה אחת, כלם מתכנסים ונמצאים עמו, והולכים עם נשמתו עד המקום שתשרה במקומה. אמר, עד עכשו לא ראיתי. בין כך קם רבי שמעון ואמר, רבון העולם, נודע רבי יצחק אצלנו, והוא מאותן שבע עינים של כאן. הרי אחזתי אותו ותן לי. יצא קול ואמר: כסא אדוננו קרבה בכנפי רבי שמעון, הרי הוא שלך ועמך יבא בזמן שתכנס לשרות בכסאך. אמר רבי שמעון, ודאי. בין כך ראה רבי אלעזר שהיה מסתלק מלאך המות, ואמר, אין גזר דין במקום שמצוי רבי שמעון בר יוחאי. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו, תכנס לכאן ואחז ברבי יצחק, שהרי ראיתי בו שהוא פוחד. נכנס רבי אלעזר ואחז בו, ורבי שמעון החזיר פניו ולמד תורה.

גרדם רבי יצחק וראה את אביו. אמר לו, בני, אשרי חלקך בעולם הזה ובעולם הבא, שהרי בין העלים של עץ החיים שבגן עדן נתון [אתה יושב] עץ גדול וחזק בשני עולמות, והוא רבי שמעון בר יוחאי, שהרי הוא אחוז אותך בענפיו. אשרי חלקך בני. אמר לו, אבא, ומה אני שם? אמר

— זוהר תהלים —

לו, שְׁלֹשָׁה יָמִים הָיוּ שְׁכֵסוּ אֶת חֲדָר מִשְׁכְּבֶךָ, וְתִקְנוּ
 לָךְ חִלּוֹנוֹת פְּתוּחִים לְהָאִיר לָךְ מֵאֲרֻבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם,
 וְאָנִי רְאִיתִי מְקוֹמְךָ וְשִׁמְחָתִי, שְׁאִמְרָתִי אֲשָׁרִי חִלְקֶךָ בְּנִי,
 מִחוּץ לָזֶה שְׁעָד עֲכָשׁוּ לֹא זָכָה בְנֶךָ בַּתּוֹרָה. וְהָרִי עֲכָשׁוּ
 הָיוּ עֲתִידִים לָבֹא אֵלֶיךָ שְׁנַיִם עָשָׂר צְדִיקִים מֵהַחֲבָרִים,
 וְעַד שֶׁהָיוּ יוֹצְאִים הַתְּעוֹרָר קוֹל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת: מִי הֵם
 הַחֲבָרִים [הַשְּׁבִילִים] שְׁעוֹמְדִים כָּאֵן? הַתְּעַטְרוּ בַשְּׁבִיל רַבִּי
 שְׁמַעוֹן, בְּקֶשֶׁה בְּקֶשֶׁה וְנִתְּנָה לוֹ. וְלֹא זֶה לְבַדּוֹ, שֶׁהָרִי
 שְׁבָעִים מְקוֹמוֹת מִתְּעַטְרִים כָּאֵן בַּשְּׁבִילוֹ, וּבְכָל מְקוֹם וּמְקוֹם
 פְּתוּחִים פְּתוּחִים לְשְׁבָעִים עוֹלָמוֹת, וְכָל עוֹלָם וְעוֹלָם נִפְתָּח
 לְשְׁבָעִים רְצִים, וְכָל רֶץ וְרֶץ נִפְתָּח לְשְׁבָעִים כְּתָרִים עֲלִיוֹנִים,
 וּמִשָּׁם נִפְתָּחוּ דְרָכִים לְעֵתִיק, נִסְתַּר הַכֹּל, לְרֹאוֹת בְּאוֹתָהּ
 נְעִימוֹת עֲלִיוֹנָה שְׁמֵאִירָה וּמֵהֵנָּה לְכֹל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים
 פז) לַחֲזוֹת בְּנַעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. מֵה זֶה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ?
 הִינּוּ שְׁפָתוֹב (במדבר יב) בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא. אָמַר לוֹ, אָבֵא,
 כְּמָה זְמַן נִתְּנוּ לִי בְּעוֹלָם הַזֶּה? אָמַר לוֹ, אֵין רְשׁוֹת וְלֹא
 מוֹדִיעִים לְאָדָם, אָבֵל בְּהַלּוּלָא הַגְּדוּלָּה שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן
 תְּהִיָּה עוֹרֵךְ שְׁלַחְנוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר צְאִינָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן
 בְּמִלְךָ שְׁלֵמָה בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לוֹ אִמּוֹ בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ וּבְיוֹם
 שְׁמִיחַת לְבוֹ. בֵּין כֶּךָ הַתְּעוֹרָר רַבִּי יִצְחָק, וְהִיָּה צוּחֵק וּפְנִי
 מְאִירִים. רְאֵה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהִסְתַּכַּל בְּפָנָיו. אָמַר לוֹ, דְּבַר
 חֲדָשׁ שְׁמַעְתָּ? אָמַר לוֹ, וְדָאִי. אָמַר לוֹ. הַשְּׁתַּטַּח לְפָנָי
 רַבִּי שְׁמַעוֹן.

— זוהר תהלים —

אך בצלם יתהלך איש — זה מלנה תמיד את האדם מובאו
ועד צאתו

אך בצלם יתהלך איש אך הכל יהמיון וצבר ולא ידע מי
אספס (לט, ז): [זוהר ויקרא פ' תוריע (דף מ"ג.)] בא ראה, בשעה

שאדם בא להתקדש להזדווג בננקבתו (בכונה) ברצון קדוש
שלו, מתעוררת עליו רוח (אחרת) קדושה, כלולה זכר ונקבה,
ורומז הקדוש ברוך הוא לשליח אחד הממנה על הרינות בני
האדם, ומפקיד בידו אותה הרוח, ומודיע לו לאיזה מקום
יפקד אותו. זהו שכתוב (איוב ג) והלילה אמר הרה גבר. הלילה
אמר לאותו ממנה: הרה גבר מפלוגי. והקדוש ברוך הוא
מפקיד לו, את אותה הרוח, כל מה שמפקיד, והנה פרושה.
אז יורדת רוח, וצלם אחד עמה, אותו שעומד בדיוקנו
למעלה, באותו צלם נכרא (התגדל), באותו צלם הולך בעולם
הזה. זהו שכתוב (תהלים לט) אך בצלם יתהלך איש. בעוד
שהצלם הזה נמצא עם האדם, בצלם שלו עומד בעולם הזה,
שמתחברים כאחד (נמצא עמו אדם עומד בעולם הזה, ושנים הם
שמתחברים כאחד) הוא עומד בעולם הבא, ושנים הם שמחברים
יחד. ושלמה המלך מזוהר את בני האדם ואומר, (שיר ב) עד
שיפוח היום ונסו הצללים, שנים.

ובהבשפים של אשמדאי מצאנו, שאותם שיודעים (שרוצים)
לכשף כשפים מצד השמאל ולהדבק בהם,
יקום לאור הנה או במקום שיראו אותם הצלמים שלו, ויאמר
אותם דברים שמתקנים לאותם הכשפים, ויקרא להם

— זוהר תהלים —

לְאוֹתָם צְדָדִים טְמָאִים בְּשִׁמוֹת הַטְּמָאִים שְׁלָהֶם, וַיִּזְמִין
(וישביע) הַצְּלָמִים שְׁלוֹ לְאוֹתָם שְׁקוֹרָא, וַיֹּאמֶר שֶׁהוּא מִתְתַקֵּן
בְּרָצוֹנוֹ לָהֶם לְמַצּוֹתָם, וְאוֹתוֹ הָאִישׁ יוֹצֵא מִרְשׁוֹת רְבוֹנוֹ,
וּפְקֻדוֹנוֹ נוֹתֵן לְצַד הָאֲחֵר. וּבְאוֹתָם דְּבוּרִים שֶׁל כְּשָׁפִים שֶׁהוּא
יֹאמֶר וַיִּזְמִין (וישביע) אוֹתָם לְצְלָמִים, נִרְאִים שְׁתֵּי רוּחוֹת,
וּמִתְתַקְּנִים בְּאוֹתָם צְלָמִים שְׁלוֹ בְּמִרְאָה שֶׁל בְּנֵי אָדָם,
וּמוֹדִיעִים לוֹ דְּבָרִים לְהִרְעֵ וּדְבָרִים לְהִיטִיב לְזִמְנִים יְדוּעִים.
וְאֵלּוֹ שְׁתֵּי הָרוּחוֹת שֶׁלֹּא נִכְלְלוּ בְּכֻלָּל שֶׁל גּוֹף, עֲכָשׁוּ נִכְלָלִים
בְּצְלָמִים הֵלְלוּ, וּמִתְתַקְּנִים בָּהֶם וּמוֹדִיעִים לוֹ לְאָדָם דְּבָרִים
לְהִרְעֵ, וְזֶהוּ שִׁיּוֹצֵא מִרְשׁוֹת רְבוֹנוֹ, וּפְקֻדוֹנוֹ נוֹתֵן לְצַד הַטְּמָא.

בֵּא רְאָה, אֲסוּר לְאָדָם לְזַרֵּק כְּלֵי הַבַּיִת וּלְהַפְקִידוֹ לְצַד הָאֲחֵר,
שֶׁלֹּא צָרִיךְ, אוֹ דָּבָר אֲחֵר שְׁכַמּוֹתוֹ (שֶׁל בֵּיתוֹ לִקְבֹּל אוֹתוֹ),
שֶׁהָרִי כַּמָּה שׁוֹמְרֵי הַכְּלָלִים מְזַמְּנִים לְדַבֵּר הֵהוּא לְקַבֵּל אוֹתוֹ,
וּמֵאוֹתוֹ זְמַן לֹא שׁוֹרִים עָלָיו בְּרִכּוֹת, שֶׁהָרִי הוּא מְצַד אֲחֵר.
כֹּל שֶׁכֵּן מִי שֶׁמְזַמֵּן בְּרָצוֹנוֹ עַל אוֹתוֹ הַטּוֹב הָעֵלְיוֹן שְׁלוֹ,
לְאֲחֵר וּלְצַד הָאֲחֵר, שֶׁהָרִי הוּא מֵאוֹתוֹ שֶׁהִזְמִין אוֹתוֹ.

וּבְשִׁקְרָבִים יְמֵי הָאָדָם לְצִאת מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, אוֹתוֹ הַצְּלָם
הָעֵלְיוֹן שְׁנוֹתְנִים לוֹ, בָּאָה אוֹתָהּ רוּחַ רָעָה
שֶׁהִיא נִדְבֶק בָּהּ בְּכֹל יוֹם, וְנוֹטְלָת אוֹתוֹ הַצְּלָם, וּמִתְתַקֵּן בּוֹ
וְהוֹלֵךְ לוֹ, וְלֹא חוֹזֵר לְאָדָם לְעוֹלָמִים. אֲזִי יַדַּע שֶׁהָרִי הוּא
נִדְחָה מִן הַכֹּל. בֵּא רְאָה, בְּשַׁעָה שֶׁהַנְּשִׁמָּה יוֹרֵדֶת לְהַכְנִס לוֹ
בְּעוֹלָם הַזֶּה, יוֹרֵדֶת לְגַן הָעֵדֶן שֶׁל הָאָרֶץ, וְרוֹאֶה אֶת כְּבוֹדָם

— זוהר תהלים —

שֶׁל רוּחוֹת הַצְּדִיקִים עוֹמְדִים שׁוֹרוֹת שׁוֹרוֹת. אַחַר כֵּן הוֹלֶכֶת לְגִיהֶנֶם, וְרוֹאֶה אֶת הַרְשָׁעִים שְׂצוּוֹחִים וַי וַי, וְלֹא מִרְחֻמִּים עֲלֵיהֶם. וּבְכָל מַעֲיָדִים בְּהַ עֲדוֹת, וְאוֹתוֹ הַצֶּלֶם הַקָּדוֹשׁ עוֹמֵד עֲלֶיהָ, עַד שִׁיּוּצֵאת לְעוֹלָם. כְּשִׁיּוּצֵאת לְעוֹלָם, מִזְדַּמֵּן לָהּ אוֹתוֹ הַצֶּלֶם, וּמְשַׁתְּתֵף עִמָּהּ, וּמְתַגְדֵּל עִמָּהּ, כִּמּוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אַךְ בְּצֶלֶם יִתְהַלֵּךְ אִישׁ. וּבְאוֹתוֹ הַצֶּלֶם מְשַׁתְּתָפִים (נִמְצָאִים) יְמֵי הָאָדָם וְתַלְוִיִּים בּוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (איוב ח) כִּי תִמּוֹל אֲנַחְנוּ וְלֹא נִדְעַע כִּי צֶל יְמִינוּ עָלֵי אֶרֶץ. כִּי צֶל יְמִינוּ וְדָאֵי. וּמִיּוֹם שְׁמַתְעַבְרַת הָאֵשָׁה עַד הַיּוֹם שְׁמוּלִידָהּ, לֹא יוֹדְעִים בְּנֵי אָדָם אֶת מַעֲשֵׂי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמָה הֵם גְּדוֹלִים וְכְמָה הֵם עֲלִיוֹנִים. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים קד) מֶה רַבּוֹ מַעֲשֵׂיָהּ ה' וְגו'.

יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים הַצֶּלֶם הַזֶּה קְדוֹשׁ וּמְקוּמֹס קְדוֹשׁ הוּא נִמְצָא בְּתוֹכָם. וְלַעֲבָדֵי כוֹכְבִים וּמַזְלוֹת צֶלֶם מְאוֹתָם הַמִּינִים הַרְעִים מִצַּד הַטְּמָאָה נִמְצָא בְּתוֹכָם

אַךְ בְּצֶלֶם יִתְהַלֵּךְ אִישׁ אַךְ הַבַּיִת יִהְיִינּוּ יַצְבֵּר וְלֹא יִדַּע מִי אִסְפֵּם (לט, ז): [זוהר ח"ג פ' אמור דף ק"ד:] וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצֶלְמוֹ. בּוֹ שֶׁל שְׁלֵמָה הַמְּלֶךְ מְצָאנוּ, שֶׁבִשְׁעָה שֶׁהַזּוּג נִמְצָא לְמַטָּה, שׁוֹלַח הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דִּיּוֹקֵן אֶחָד כִּמּוֹ פְּרָצוּף אָדָם, רְשׁוּם חִקוּק בְּצֶלֶם, וְעוֹמֵד עַל אוֹתוֹ זּוּג. וְאַלְמָלָא נִתְנָה רְשׁוּת לְעֵינַי לְרִאוֹת, רוֹאֶה אָדָם עַל רִאֲשׁוֹ צֶלֶם אֶחָד רְשׁוּם בְּפְרָצוּף שֶׁל אָדָם, וּבְאוֹתוֹ צֶלֶם נִבְרָא הָאָדָם. וְעַד שְׁעוֹמֵד (וּטְרַם שְׁעוֹמֵד) אוֹתוֹ צֶלֶם שֶׁשָּׁלַח לוֹ רְבוּנוּ עַל רִאֲשׁוֹ וַיִּמְצָא שֵׁם, לֹא נִבְרָא הָאָדָם. זֶהוּ שְׁכָתוּב וַיִּבְרָא

אֲדַנִּי תוֹחֲלָתִי לָךְ הָיָא: ט מְכַל פְּשָׁעֵי הַצִּילֵנִי חֲרַפְתָּ
 נָבֵל אֵל תְּשִׁימֵנִי: י נֶאֱלַמְתִּי לֹא אֶפְתַּח פִּי בִּי אַתָּה
 עֲשִׂיתָ: יא הָסַר מֵעָלַי נִגְעָךָ מִתְּגַרְתִּי יָדָךְ אֲנִי כָלִיתִי:
 יב בְּתוֹכָחוֹת עַל עֵזֶן יִסְרֶת אִישׁ וְתָמַם כָּעֵשׂ חֲמוּדוֹ אַךְ
 חֶבֶל כָּל אָדָם סָלָה: יג שְׁמַעְהָ תְּפִלָּתִי יְהוָה: יְהוָה יְהוָה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אלהים את האדם בצלמו. אותו הצלם מזדמן כנגדו עד שיוצא לעולם. כשיוצא, הוא מתגדל עם אותו צלם, באותו צלם הולך. זהו שכתוב (תהלים ט) אך בצלם יתהלך איש. והצלם הזה הוא מלמעלה. בשעה שאותן רוחות יוצאות ממקומן, כל רוח ורוח מתתקנת לפני המלך הקדוש בתקוני כבוד, בפרצוף שעומד בעולם הזה, ומאותו דיוקן תקון כבוד יוצא הצלם הזה. וזה שלישי לרוח, ומקדימה בעולם הזה בזמן שנמצא הזוג. ואין לך זוג בעולם שלא נמצא בתוכם צלם. אבל ישראל קדושים, הצלם הזה קדוש, וממקום קדוש הוא נמצא בתוכם. ולעובדי כוכבים ומזלות צלם מאותם המינים הרעים, מצד הטמאה נמצא בתוכם. ועל כן לא צריך לאדם לערב צלם שלו בצלם של עובדי עבודה זרה, משום שזה קדוש - וזה טמא. בא ראה מה בין ישראל לעובדי כוכבים ומזלות וכו'.

שמעה תפילתי ה' - זו תפלה שבלחש. ושועתי האזינה - זו

תפלה שאדם מרים קולו בצרתו

שמעה תפילתי ה' ושועתי האזינה אל דמעתי אל תחרש

וְשׁוֹעֲתִי הָאֲזִינָה אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תַּחֲרֹשׁ בִּי גַר אֲנֹכִי
 עֲמֹךְ תּוֹשֵׁב בְּכָל אַבּוֹתָי: יד הַשֶּׁעַ מִמֶּנִּי וְאַבְלִיגָה
 בְּטָרֶם אֵלֶךְ וְאִינְנִי:

— זוהר תהלים —

(למ, יג): [זוהר ח"א פ' חיי שרה דף קלב]. פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים לט) שְׁמָעָה תִּפְלְתִי ה' וְשׁוֹעֲתִי הָאֲזִינָה אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תַּחֲרֹשׁ. מָה הַטַּעַם שְׁמָעָה וְלֹא שָׁמַע? בְּמָקוֹם אֶחָד כְּתוּב שָׁמַע ה' וְחֲנִנִי וְגו', וּבְמָקוֹם אַחֵר שְׁמָעָה. אֲלֹא בְּכָל מָקוֹם לַפְעָמַיִם שָׁמַע לְזָכֹר, וְלַפְעָמַיִם שְׁמָעָה לְנִקְבָה. שְׁמָעָה - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם יז) שְׁמָעָה ה' צְדָק וְגו'. שָׁמַע - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם ל) שָׁמַע ה' וְחֲנִנִי, (משלי א) שָׁמַע בְּנִי, (דברים כז) הִסְכַּת וְשָׁמַע. וְכֵאן שְׁמָעָה תִּפְלְתִי ה', מִשּׁוֹם שֶׁזֶה [שהיא] הַדְּרָגָה שֶׁמְקַבֵּלֶת כָּל הַתְּפִלוֹת שֶׁל הָעוֹלָם. וְהָרִי שְׁנִינּוּ שְׁעוֹשָׂה מֵהֶם עֲטָרָה וְשֵׁם אוֹתָהּ בְּרֹאשׁ שֶׁל צְדִיק חַי הָעוֹלָמַיִם, שֶׁכְּתוּב (משלי י) בְּרִכּוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק, וְעַל כֵּן שְׁמָעָה תִּפְלְתִי ה'. שְׁמָעָה תִּפְלְתִי ה' - זו תְּפִלָּה שֶׁבִּלְחַשׁ וְשׁוֹעֲתִי הָאֲזִינָה - זו תְּפִלָּה שְׁאֵדָם מְרִים קוֹלוֹ בְּצַרְתּוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות ב) וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל הָאֱלֹהִים. וּמָה זֶה שׁוֹעֲתָם? אֲלֹא שֶׁבִּתְּפִלְתּוֹ מְרִים קוֹלוֹ וְזוֹקֵף עֵינָיו לְמַעְלָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה כב) וְשׁוֹעַ אֶל הַהָר. וְהַתְּפִלָּה הַזֹּאת מְשַׁבְּרֵת שְׁעָרִים וְדוֹפְקֵת [ס"א ודוחקת] אוֹתָם לְהַכְנִיֵס אֶת תְּפִלְתּוֹ. אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תַּחֲרֹשׁ - זֹאת נִכְנָסֶת לַפְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְאֵין שֶׁעַר שְׁעוֹמֵד לַפְּנֵיהָ, וְלַעוֹלָם לֹא חָזְרוּ דְּמַעוֹת רִיקָם. עוֹד, הִנֵּה כְּתוּב כֵּאן שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת: תְּפִלָּה, שׁוֹעָה, דְּמָעָה. כְּנֶגֶד אֵלוֹ שְׁלֹשׁ אַחֲרִים: כִּי גַר אֲנֹכִי עִמָּךְ, אַחֵר כֶּךָ תּוֹשֵׁב, אַחֵר כֶּךָ בְּכָל אַבּוֹתָי, עַקֵּר הָעוֹלָם.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁלֹשָׁה עֲנָנִים כָּאֵן, אֲנַחָה, שׁוּעָה, צַעֲקָה

שְׁמַעְנָה תְּפִלָּתִי ה' וְשׁוּעָתִי הַאֲזִינָה אֵל דְּמַעְתִּי אֵל
 תַּחֲרֹשׁ (לט, יג): [זוהר - ח"ב פ' שמות - דף י"ט:] אָמַר
 רבי יצחק, שְׁלֹשָׁה עֲנָנִים כָּאֵן, אֲנַחָה, שׁוּעָה, צַעֲקָה,
 וְכָל אֶחָד מִתְּפָרֵשׁ מֵהָאֲחֵר. אֲנַחָה - שְׁכָתוּב וַיֵּאֲנַחוּ בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל. צַעֲקָה - שְׁכָתוּב וַיִּצְעֲקוּ. שׁוּעָה - שְׁכָתוּב וַתַּעַל
 שׁוּעָתָם. וְכָל אֶחָד לְבִדּוֹ מִתְּפָרֵשׁ, וְכֻלָּם עָשׂוּ יִשְׂרָאֵל.
 אָמַר רבי יהודה, צַעֲקָה וְשׁוּעָה עָשׂוּ, אֲנַחָה לֹא עָשׂוּ,
 מִשְׁמַע מִשְׁכָּתוּב וַיֵּאֲנַחוּ, וּלְמַעַלְהָ הֵיטָה הָאֲנַחָה בְּשִׁבְלִים.
 צַעֲקָה וְשׁוּעָה בְּמָה הִתְּפָרְשׁוּ? אָמַר רבי יצחק, אֵין לָךְ
 שׁוּעָה אֲלֹא בַתְּפִלָּה, שְׁנֵאמַר (תהלים לט) שְׁמַעְנָה תְּפִלָּתִי ה'
 וְשׁוּעָתִי הַאֲזִינָה. אֲלִיךָ ה' שׁוּעָתִי. שׁוּעָתִי אֲלִיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי.
 צַעֲקָה, שְׁצוּעַק וַאֲיִנּוֹ אוֹמֵר כְּלוּם. אָמַר רבי יהודה, הֲלֹכְךָ
 גְּדוּלָה צַעֲקָה מְכֻלָּם, שְׁצַעֲקָה הִיא בְּלִב. זֶהוּ שְׁכָתוּב (איכה
 ב) צַעַק לְבָם אֵל ה'. צַעֲקָה וּזְעָקָה דְּבַר אֶחָד הוּא, וְזֶה
 קְרוּבָה לְקִדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹתֵר מִתְּפִלָּה וְאֲנַחָה, שְׁכָתוּב
 (שמות כב) כִּי אִם צַעַק יִצְעַק אֵלַי שָׁמַע אֲשַׁמַּע צַעֲקָתוֹ.

כִּיּוֹן שְׁעֵבֵר אָדָם הִרְאִשׁוֹן נִגְלָה עָלָיו הַקֶּב"ה וְגִרְשׁוֹ מִגֵּן עֵדֶן וְגִזַּר עָלָיו
 עֲשׂוֹר גְּזֵרוֹת וְעַל חוֹה עֲשׂוֹר גְּזֵרוֹת וְעַל הַנְּחָשׁ עֲשׂוֹר וְעַל הָאֲדָמָה תִּשְׁע
 גְּזֵרוֹת - שְׁלֹשָׁה מִיָּנִי תְּשׁוּבָה כָּאֵן בְּפִסּוּק הַזֶּה: תְּפִלָּה שׁוּעָה דְּמַעָה

שְׁמַעְנָה תְּפִלָּתִי ה' וְשׁוּעָתִי הַאֲזִינָה אֵל דְּמַעְתִּי אֵל תַּחֲרֹשׁ
 (לט, יג): [זוהר חדש-מדרש רות - דף צ"ג:] רבי נחמיה פתח,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

(בראשית ב) וַיִּטַע ה' אֱלֹהִים גֶּן בְּעֵדֵן מִקֶּדֶם וְגו'. כְּשֶׁבָרָא
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אָדָם הָרִאשׁוֹן, מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּרָאוּ,
וּמֵעַפְרֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ נָטַל וּבָרָא אוֹתוֹ. כִּיּוֹן שֶׁבָרָא אוֹתוֹ
וְעָמַד עַל רִגְלָיו, בָּאוּ כָּל הַבְּרִיּוֹת לְהִשְׁתַּחֲוֹת לוֹ. מָה
עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? נָטַל מִשָּׁם, וְהִכְנִיסוֹ לְגֵן עֵדֵן,
וְעָשָׂה לוֹ עֵשֶׂר חֲפוֹת, כְּדִגְמַת עֵשֶׂר חֲפוֹת שֶׁעָתִיד הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת לְצַדִּיקִים בְּגֵן עֵדֵן לְעָתִיד לְבֹא. וּמִלֵּאכִי
הַשָּׂרֵת הָיוּ יוֹרְדִים וְעוֹלִים וְעוֹשִׂים שְׂמִיחָה לְפָנָיו, וְנָתַן לוֹ
חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה. וּכְשֶׁיֵּרַד סַמְא"ל מִשָּׁמַי מְרוֹם, רָאָה מַעֲלָתוֹ
שֶׁל אָדָם, וּמִלֵּאכִי הַשָּׂרֵת מְשַׁמְשִׁים לְפָנָיו בְּחֻפְתּוֹ, וַיִּרַע
בְּעֵינָיו. מָה עָשָׂה? נָטַל נְחֹשׁ כַּמִּין גָּמַל וָרֶכֶב עָלָיו, וַיֵּרַד
וּפָתַח אוֹתוֹ, עַד שֶׁעָבַר מֵאֲמַר יוֹצְרוֹ. וּמֵהוּ שֶׁעָבַר? רַבִּי
אֶלְכָסָנְדֵּרִי אָמַר, רוּחַ זְנוּנִים נִכְנָס בְּתוֹכּוֹ. רַבִּי חִזְקִיָּה אָמַר,
רוּחַ הַטְּמָאָה הִיְתָה בוֹ, וְעָבַר מֵאֲמַר יוֹצְרוֹ. כִּיּוֹן שֶׁעָבַר,
נִגְלָה עָלָיו הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וַיִּגְרָשׁוּ מִגֵּן עֵדֵן, וַיִּגְזַר עָלָיו
עֵשֶׂר גְּזֵרוֹת, וְעַל חֲוָה עֵשֶׂר גְּזֵרוֹת, וְעַל הַנְּחֹשׁ עֵשֶׂר, וְעַל
הָאֲדָמָה תִּשְׁעַת גְּזֵרוֹת. נִמְצְאוּ אַרְבָּעִים חֲסֵר אַחַת, כִּנְגֻד
אַרְבָּעִים מַלְקִיּוֹת שֶׁנִּתְחַיֵּב הָרָשָׁע בְּבֵית דִּין. לְסוֹף עָשָׂה
תְּשׁוּבָה, וְקִבְּלוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָהּ שְׁעָה. שָׁאֲמַר רַבִּי
יְהוּדָה בַּר שְׁלֹמֹם, מֵהוּ שֶׁכָּתוּב (תהלים לט) שְׁמָעָה תִּפְלָה ה'
וְשׁוּעָתִי הָאֲזִינָה אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תַּחֲרָשׁ כִּי גַר אֲנִכִּי עִמָּךְ?
דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר אֵת זֶה. שָׁאֲמַר רַבִּי בּוֹן בַּר חֲמָא, אָמַר דָּוִד,
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא קָרוֹב לְכֹל אוֹתָם שֶׁקוֹרְאִים לוֹ.

— זוהר תהלים —

פָּתַח וְאָמַר הַפְּסוּק הַזֶּה, (שם קמה) קָרוֹב ה' לְכָל קְרָאִי
 לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֶהוּ בְּאֵמֶת. שְׁהִי כָּל אוֹתָם שְׁקוֹרָאִים
 בְּאֵמֶת לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַרֵּב אוֹתָם
 וּמְקַבֵּל אוֹתָם, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבַקֵּשׁ אֶת הַלֵּב. וּרְצוֹנוֹ
 שֶׁל אָדָם חָשׁוּב לְפָנָיו מְכַל הַקְּרִבָּנוֹת וְהַעוֹלוֹת שֶׁל כָּל
 הָעוֹלָם. פִּיּוֹן שֶׁהָאָדָם שֶׁם רְצוֹנוֹ בְּתִשׁוּבָה, אֵין שְׁעַר בְּכָל
 אוֹתָם הַרְקִיעִים שֶׁלֹּא פוֹתַח אֵלָיו. קְרִבְנוֹ שֶׁל אָדָם תְּלוּי בְּלֵב
 וּרְצוֹן, שֶׁכְּתוּב וְהַתְּוֹדָה אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיָהּ. וְהַתְּוֹדָה עָלָיו. וְהַכֵּל
 תְּלוּי בְּלֵב.

רַבִּי נְחוּנְיָא בֶּן הַקָּנָה אָמַר לְחַכְמִים: בְּנִי, חַיִּיכֶם, אֵין
 קָרוֹב לְפָנָי הַמָּקוֹם כָּלבוֹ שֶׁל אָדָם, וְנוֹחַ לְפָנָיו מְכַל
 הַקְּרִבָּנוֹת וְהַעוֹלוֹת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. מִי שִׁיּוֹשֵׁב בְּתַעֲנִית,
 וְיִשִּׁים לְבוֹ וּרְצוֹנוֹ, הוּא מְקַרֵּב קְרִבָּן שָׁלֵם, שְׁנוּחַ לוֹ לְקָדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא שֶׁמְקַרֵּב לְפָנָיו חֵלְבוֹ וְדָמוֹ וְגוֹפוֹ, וּמְקַרֵּב לְפָנָיו
 הָאֵשׁ וְהַרִיחַ שֶׁל פִּיּוֹ. וְהַלֵּב וְהַרְצוֹן נִקְרָאִים מְזַבַּח כְּפָרָה.
 הַקְּרִבָּן נִחְלַק לְכַמָּה צְדָדִים, לְכַמָּה חֲלָקִים. הַתַּעֲנִית שֶׁל אָדָם
 נִחְלַק לְכַמָּה צְדָדִים, לְכַמָּה חֲלָקִים. וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא
 נוֹטֵל מִהַכֵּל אֶלֶּא הַלֵּב וְהַרְצוֹן. וְשִׁלְשָׁה מְלָכִים הֵם בְּגוֹף:
 מַח, וְלֵב, וְכַבֵּד. הַמַּח אוֹכֵל מִהַכֵּל וְנוֹתֵן לְלֵב. הַלֵּב אוֹכֵל
 מִהַכֵּל וְנוֹתֵן לְכַבֵּד. הַכַּבֵּד נוֹתֵן לְכָל, שְׁנֵאמַר (קהלת א) כָּל
 הַנְּחָלִים הַלְכִים אֶת הַיָּם וְהַיָּם אֵינְנו מְלֵא. וְהוּא בְּדַגְמַת יָם.
 וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּלֵן. אֵין לָךְ בְּכָל הָעוֹלָם שְׁעוּמָדִים
 לְפָנָיו, אֶלֶּא תִשׁוּבָה וְתַפְּלָה שֶׁל אָדָם. וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁלֹשָׁה מִיָּנִי תְּשׁוּבָה כָּאֵן בְּפִסּוּק הַזֶּה: תְּפִלָּה, שׁוּעָה, דְּמַעָּה. וְכֻלָּם כְּתוּבִים בְּפִסּוּק הַזֶּה, (תהלים לט) שְׁמַעָה תְּפִלָּתִי ה' וְשׁוּעָתִי הָאֲזִינָה אֶל דְּמַעָּתִי אֵל תְּחַרְשׁ. כָּל הַשְּׁלֹשָׁה חֲשׁוּבִים לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמְכֻלָּם אֵינן חֲשׁוּבָה מֵהֶם, רַק הַדְּמַעָּה. שְׁהָרִי בְּדְמַעוֹת הוֹלֵךְ הֵלֵב וְרִצּוֹן כָּל הַגּוֹף. שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שְׁעָרִים נִכְנָסִים לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. תְּפִלָּה - שְׁכָתוּב בּוֹ שְׁמִיעָה, שְׁכָתוּב שְׁמַעָה תְּפִלָּה ה'. שׁוּעָה - שְׁכָתוּב וְשׁוּעָתִי הָאֲזִינָה. דְּמַעָּה - לֹא כֹאֲלֵה, אֲלֵא יוֹתֵר מֵהַכֹּל, שְׁכָתוּב אֵל דְּמַעָּתִי אֵל תְּחַרְשׁ. מֵה בֵּין זֶה לְזֶה? הֲרַבְּנִים שֶׁל קִיסָרִי, וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּר יוֹסֵף אָמַר, תְּפִלָּה - לְפַעֲמִים שְׂאֵדָם מִתְּפַלֵּל תְּפִלָּתוֹ וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵעַ, אֲבָל לֹא רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת בְּקִשְׁתּוֹ, וְשׁוֹתֵק מִמֶּנּוּ וְלֹא מִשְׁגִּיחַ בּוֹ, שְׁהָרִי אֵינן כְּתוּב אֲלֵא שְׁמִיעָה. הַשׁוּעָה הִיא יוֹתֵר מִתְּפִלָּה, שְׁצוּחַ בְּרִצּוֹן הֵלֵב לְפָנֵי רַבּוֹנוֹ. וּמִשׁוּם שְׁשֵׁם רְצוֹנוֹ יוֹתֵר, כְּתוּב בּוֹ הָאֲזִינָה, כְּמִי שְׁמַרְכִּין אֲזִנּוֹ אֵל אוֹתוֹ הַדְּבּוּר, וְעַם כָּל זֶה שׁוֹתֵק, וְלֹא רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ. אֲבָל דְּמַעָּה הִיא בְּלֵב וּבְרִצּוֹן שֶׁל כָּל הַגּוֹף, וּמִשׁוּם כֶּךָ כְּתוּב בּוֹ אֵל דְּמַעָּתִי אֵל תְּחַרְשׁ. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, לֹא כָּל הַדְּמַעוֹת נִכְנָסוֹת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. דְּמַעוֹת שֶׁל רְגֹז, וְדְמַעוֹת שֶׁל מוֹסֵר דִּין לַחֲבֵרוֹ, לֹא נִכְנָסִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. אֲלֵא דְמַעוֹת שֶׁל תְּפִלָּה וְשֶׁל תְּשׁוּבָה, וְשְׂמִיכָשִׁים בְּקִשָּׁה מִתּוֹךְ צָרְתָם, כָּלָם בּוֹקְעִים רְקִיעִים, וּפּוֹתְחִים שְׁעָרִים, וְנִכְנָסִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. שְׁשֵׁנִינוּ, בַּיּוֹם שֶׁנִּחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כָּל הַשְּׁעָרִים נִנְעָלוּ, וְשְׁעָרֵי דְמַעוֹת לֹא

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

ננעלו. מה כתוב בחזקיהו? (ישעיה לח) שְׁמַעְתִּי אֶת תְּפִלָּתְךָ
 רֵאִיתִי אֶת דְּמָעָתְךָ. רֵאִיָּה מִמָּשׁ מִתּוֹךְ דְּמָעוֹת. וְלַעֲתִיד לְבֹא
 מֵהַ כְּתוּב? (שם כה) וּמָחָה אֲדַנִּי יְיָ הוּא דְמָעָה מֵעַל כָּל פָּנִים. יֵשׁ
 דְּמָעוֹת לְטוֹב, וְיֵשׁ דְּמָעוֹת לְרַע. לְטוֹב - שֶׁל יֵצֵר הַטּוֹב. שֶׁל
 רַע - שֶׁל יֵצֵר הָרַע. עַל הַדְּמָעוֹת הַלְלוּ שֶׁל צָרָה וְדְמָעוֹת שֶׁל
 תְּפִלָּה כְּתוּב, (ירמיה לא) בְּכִי יְבוֹאוּ וּבְתַחֲנוּנִים אוֹבִילִם.

מ א לְמִנְצַח לְדָוִד מִזְמוֹר: ב קוּה קוּיְתִי יְהוָה ^{אֵלֵינוּ}
 וַיִּט אֵלַי וַיִּשְׁמַע שׁוֹעֲתִי: ג וַיַּעֲלֵנִי מִבּוֹר שְׁאוֹן מִטִּיט
 הַיַּיִן וַיִּקֶּם עַל סֹלַע רַגְלִי בּוֹגֵן אֲשֶׁר־י: ד וַיִּתֵּן בְּפִי שִׁיר
 חֲדָשׁ תְּהַלֵּל לְאֱלֹהֵינוּ <sup>תְהִיבָעַל הַמִּזְמוֹת
 בְּכֵן תְּהַחֲזִית בְּכֵן</sup> יִרְאוּ רַבִּים וַיִּירְאוּ וַיִּבְטְחוּ
 שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים

להנצל מרוח רע

קוה קויתתי וגו' (מ, ב): [שימוש תהלים לפרק מ]. טוב להנצל מרוחות רעות. ושם שלומי"ה. י"ה מן "וישמע שועתי, ה' מן "לעזרתך חושה.

שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים

ב' מיני גיהנום שלג ואש - וישראל ניצולים מהם

וַיַּעֲלֵנִי מִבּוֹר שְׁאוֹן וְגו' (מ, ג): [זוהר בראשית פ' ויחי (דף רלח:)] רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יִצְחָק, גַּלְךָ בְּשֻׁדָּה הַזֶּה, שֶׁהוּא דֶרֶךְ יוֹתֵר יִשְׁרָה. הָלַכְנוּ. עַד שֶׁהָלַכְנוּ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּתוּב (משלי לא) לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלַג כִּי כָל בֵּיתָהּ לָבַשׁ שָׁנִים. פָּסוּק זֶה רַבִּי חֲזַקְיָה חֲבַרְנוֹ בְּאֵר בּוֹ, שֶׁאָמַר, דִּין הָרָשָׁעִים בְּגִיְהֵנָם שָׁנִים עֶשֶׂר חֲדָשׁ, חֲצִי מֵהֶם בַּחֲמָה וְחֲצִי מֵהֶם בְּשֻׁלְג. בְּשָׁעָה שֶׁנִּכְנָסִים לָאֵשׁ, הֵם אוֹמְרִים: זֶהוּ וַדָּאֵי גִיְהֵנָם. נִכְנָסִים לְשֻׁלְג, אוֹמְרִים: זֶה חֲרִיפוֹת הַחֲרָף [נהקף] שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. מִתְחִילִים וְאוֹמְרִים: וְהוּא, וְאַחַר כֵּן אוֹמְרִים: וַי. וְדוֹד אָמַר, (תהלים מ) 'וַיַּעֲלֵנִי מִבּוֹר שְׁאוֹן מִטִּיט הַיַּיִן וַיִּקֶּם עַל סֹלַע רַגְלִי בּוֹגֵן אֲשֶׁר־י. מִמָּקוֹם שְׁאוֹמְרִים וְהוּא, וְאַחַר כֵּן וַי. וְהִיכָן נִתְקַנּוֹת נַפְשָׁם? בְּשֻׁלְג, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים סח) בְּפֶרֶשׁ

בַּיהוָה יִתְחַוֶּה: ה אֲשֶׁר־יִגְבֹּר אֲשֶׁר שָׁם יִתְחַוֶּה: אֲתוֹרָה
 מִבְּטַחוֹ וְלֹא פָנָה אֶל רִחְבִּים וְשָׁמַי כּוֹזב: ו רְפוּת עֲשִׂית
 אֶתָּה יִתְחַוֶּה: אֲתוֹרָה אֱלֹהֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ וּמַחֲשַׁבְתֶּיךָ
 אֵלֵינוּ אֵין עֶרְךָ אֵלֶיךָ אֲנִידָה וְאֲדַבְּרָה עֲצֻמוֹ מִסְּפֵר:
 ז זָכַח וּמִנְחָה לֹא חִפְצָת אֲזִנִּים כְּרִית לִי עֹלָה וַחֲטָאָה
 לֹא שְׂאֵלָת: ח אֲזִ אֲמַרְתִּי הִנֵּה בָאתִי בַּמַּגִּלַּת סֵפֶר
 כְּתוּב עָלַי: ט לַעֲשׂוֹת רְצוֹנָךְ אֱלֹהֵי חִפְצָתִי
 וְתוֹרַתְךָ כְּתוּב מֵעַי: י בְּשֵׁרְתִי צֶדֶק בְּקָהֶל רַב הִנֵּה
 שִׁפְתֵי לֹא אִבְלָא יִתְחַוֶּה: אֶתָּה יִדְעָת: יא צִדְקַתְךָ
 לֹא כִסִּיתִי כְּתוּב לְבִי אֲמוֹנַתְךָ וְתִשׁוּעַתְךָ אֲמַרְתִּי לֹא
 כִּתְדֵתִי חֲסֵדְךָ וְאֲמוֹתְךָ לְקָהֶל רַב: יב אֶתָּה יִתְחַוֶּה: אֲתוֹרָה
 לֹא תִבְלָא רַחֲמִיךָ מִפְּנֵי חֲסֵדְךָ וְאֲמוֹתְךָ תָּמִיד יִצְרוּנִי:
 יג כִּי אֶפְפוּ עָלַי רְעוֹת עַד אֵין מִסְּפֵר הַשִּׁיגוּנִי עֲזוֹנְתִי וְלֹא
 יִבְלֵתִי לְרָאוֹת עֲצֻמוֹ מִשְׁעֵרוֹת רֵאשֵׁי וְלְבִי עֲזוּבְנִי:
 יד רְצֵה יִתְחַוֶּה: לְהַצִּילֵנִי יִתְחַוֶּה: לַעֲזֹרְתִי
 חוֹשָׁה: טו יִבְשׂוּ וַיִּחְפְּרוּ יַחַד מִבְּקָשֵׁי נַפְשִׁי לְסַפּוֹתָהּ

———— זוהר תהלים ————

שְׂדֵי מְלָכִים בַּהּ תִּשְׁלַג בְּצִלְמוֹן. יְכוּל אַף יִשְׂרָאֵל כֵּן? תְּלַמּוּד
 לוֹמֵר, לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלָג. מָה הַטַּעַם? מִשׁוֹם שְׁכַל בֵּיתָהּ
 לְבַשׁ שָׁנִים. אֵל תִּקְרִי שָׁנִים אֲלָא שָׁנִים, כְּמוֹ מִלָּה וּפְרִיעָה,
 צִיצִית וְתַפְלִין, מְזוּזָה וְגַר חֲנֻכָּה וְכוּ'.

וּפְגַם אָחֹזֵר וַיִּבְלֹמוּ חֲפִצֵי רַעְתִּי: מִזֶּי יִשְׁמְנוּ עַל עֵקֶב
 בְּשִׁתָּם הָאֹמְרִים לִי הָאֵחָ הָאֵחָ: יִישִׁישׁוּ וַיִּשְׂמְחוּ: בְּךָ כָּל
 מִבְּקֵשֵׁיךָ יֹאמְרוּ תִמְדֵּן יִגְדַּל יְהוָה אֱהִי
 תִשְׁוֹעֶתְךָ: יְהִי וְאֲנִי עֲנִי וְאֲבִיוֹן אֲדַנִּי יִחְשָׁב לִי עֲזָרְתִּי
 וּמִפְּלֹטֵי אֶתֶּה אֱלֹהֵי ^{תַּחַת כַּל הַחַיִּים} אֵל תֵּאֱחָר:

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

בזמן שישראל אין נמצאים בארץ הקדושה אסור לו לאדם
 לשמוח ולהראות חדוה

ישישו וישמחו בך כל מבקשיך וגו' (מ, יז): [זוהר ח"ג (דף ק"ח).
 זוהר תורה] רבי אלעזר פתח (שיע' סו) שמחו את
 ירושלם וגילו בה כל אהביה וגו', שמחו את ירושלים, לפי
 ששמחה לא נמצאת אלא בזמן שישראל ישבו בארץ
 הקדושה, כי שם היתה הזדוגות האש"ה עם בעל"ה, ובכך
 זהו שמחת הכל, חדות העליונים והתחתונים, בזמן שישראל
 אין נמצאים בארץ הקדושה אסור לו לאדם לשמוח ולהראות
 חדוה, שכתוב שמחו את ירושלם וגילו בה וגו', וגילו בה
 דוקא, בזמן שירושלם בחדוה צריך האדם לשמוח, רבי
 אלעזר לטעמו שאמר שמחו את ירושלם זהו שכתוב עבדו
 את ה' בשמחה.

מא א לְמַנְצַח מְזֻמָּר לְדָוִד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֵל
 דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

אם בטלו אותך מאומנותך

אשרי משכיל אל דל וגו' (מא, א): [שימוש תהלים החדש לפרק מא]. אם רוצים לפוטרו מעבודתו, יקרא כל יום פרקים מא, מב, מג, ולא יוכלו לו. ויש אומרים שיקרא ג' פרקים אלו ג' פעמים ביום ובדוק ומנוסה. [לפרנסה ילמד כל יום פסוק: "מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך" (בראשית מט, כ):] "פעמים בבוקר, ובערב קודם השקיעה".

— זוהר תהלים —

בְּיוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ ה' - לְרַפֵּא אֶת הָאָדָם מִחֲטָאוֹ לְפָנֵי שְׁמֹת
 אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֵל דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ ה' (מא, ב): [הקדמת
 199 זוהר (דף יד):] בְּיוֹם רַע הָיָה צָרִיךְ לְהִיטֹת, מֵה זֶה
 בְּיוֹם רָעָה הַיּוֹם שְׁשׁוּלֶטֶת הָרָעָה הַהִיא לְקַחַת אֶת נִשְׁמָתוֹ.
 אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֵל דָּל - זֶהוּ שְׁכִיב מְרַע לְרַפְּאוֹ מִחֲטָאוֹ אֲצֵל
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. דְּבַר אַחַר - זֶה הַיּוֹם שֶׁהַדִּין שׁוֹרֵה עַל
 הָעוֹלָם, נֶצוּל מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּיוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ ה'. הַיּוֹם
 שֶׁנִּמְסַר הַדִּין לְאוֹתָהּ רָעָה לְשִׁלֵּט עַל הָעוֹלָם.

אין לך בעולם שהוא שבור לב כמו העני / כְּשֶׁהָאָדָם חוֹלָה
 מה קורה סביבו

אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֵל דָּל וְגו' (מא, ב): [זוהר שמות פ' המן (דף ס"א)].
 וַיֹּאמֶר ה' אֵל מִשֶּׁהָ הַנְּנִי מִמְּטִיר לְכֶם לֶחֶם מִן
 הַשָּׁמַיִם. רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים מא) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֵל

— זוהר תהלים —

דל ביום רעה ימלטהו ה'. פסוק זה פירושו, בשעה שאדם שוכב בבית חליו, הרי נתפס בבית הסהר של המלך - ראשו בקולר, רגליו באזיקים (בדפוס), כמה חילות שומרים אותו מצד זה ומצד זה, כל איבריו בדחק נלחמים אלה באלה, האכל העבר ממנו.

אדם נכנס אצלו ומלמד אותו להנצל מהדין

באותו הזמן ממנים עליו אפוטרופוס ללמד עליו זכות לפני המלך, שכתוב אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלה. באותה שעה אשרי חלקו של האיש שנכנס אליו ומלמד אותו דרך להנצל מן הדין. זהו שכתוב אשרי משכיל אל דל.

מלמדהו שישוב בתשובה

ואיך יכול להציל אותו? ללמדו דרך החיים לשוב לפני אדונו, אז נעשה אפוטרופוס עליו למעלה. ומה שכתוב? ביום רעה ימלטהו ה'. דבר אחר אשרי משכיל אל דל - כמה חזק השכר של העני לפני הקדוש ברוך הוא.

האביונים קרובים יותר למלך.

אמר רבי חייא, תמהתי על הפסוק הזה שכתוב (שם טו) כי שמע אל אביונים ה', וכי אל אביונים שומע ולא לאחר? אמר רבי שמעון, משום שהם קרובים יותר למלך, שכתוב (שם נא) לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה, ואין לה בעולם שהוא שבור לב כמו העני. עוד, אמר רבי שמעון, בא ראה, כל אותם בני העולם נראים לפני הקדוש ברוך

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הוא בגוף ונפש, והעני לא נראה אלא בנפש לבדה, והקדוש ברוך הוא קרוב לנפש יותר מלגוף.

רבי ייסא השיב נפשו של העני.

עני אחד הִיה בשכנותו של רבי ייסא, ולא הִיה מי שישגיח בו, והוא הִיה מתבייש ולא הפציר בבני אדם. יום אחד נחלש, נכנס עליו רבי ייסא. שמע קול אחד שאומר: צדק צדק, הרי נפש פורחת אלי ולא הגיעו ימיו! אוי לבני עירו שלא נמצא בהם שישב נפשו אליו! קם רבי ייסא ושפך בפיו מים של גרוגרות עם מדה של יין רקוח. בקעה זעה בפניו, ושב רוחו אליו.

ה' רצה לזכות את ר' ייסא

לאחר בא ושאל אותו. אמר: חייך רבי, נפשי יצאה ממני והביאו אותה לפני כסא המלך, ורצתה להשאיר שם, אלא שרצה הקדוש ברוך הוא לזכות אותך, והכריזו עליך: עתיד הוא רבי ייסא להעלות רוחו ולהתקשר בחדר אחד קדוש שעתידים החברים לעורר בארץ. והרי תקנו שלשה כסאות שעומדים לך ולחבריך. מאותו היום היו משגיחים בו בני עירו.

ר' יצחק נתן חצי מעה

עוד, עני אחד אחר עבר לפני רבי יצחק, והיה בידו חצי מעה כסף. אמר לרבי יצחק: השלם לי ולבני ולבנותי את נפשותינו. אמר לו: ואיך אשלים לנפשותיכם, שהרי לא

— זוהר תהלים —

נמצא אצלי כי אם חצי מעה? אמר לו: בזה אני אשלים בחצי מעה שיש אצלי. הוציאה ונתן לו.

צדקה תציל ממוות

הראו לו בחלומו, שהיה עובר על שפת הים הגדול ורצו לזרק אותו לתוכו, ראה את רבי שמעון שהושיט ידו כנגדו, ובא אותו עני והוציאו, ונתנו בידי רבי שמעון ונצל. כשהתעורר, נפל בפיו פסוק זה, (תהלים מא) אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה'.

ל"ב שלישים כנגד ל"ב נתיבות

אשרי משכיל אל דל וגו' (מא, ב): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רל"ג)]. ושמנה ועשרים באמה, הוא ארך של אמה אחת, והרחב ארבע באותה אמה. נמצא אמה אחת שהיא שלשים ושנים שלישים. כמו שנאמר (ישעיה מ) וכל בשלש עפר הארץ, והם שלשים ושנים, כנגד שלשים ושנים שבילים שיוצאים מלמעלה.

שבע הוא סוד עליון בכל.

ובאשר נעשית מדת הארך במדידה הזו, היא ארבעה צדדים אותו הארך. וכל צד שבע אמות, שלכך עולות אותן שבע אמות לארבעה צדדים בסוד של שבע, (ומתחומים) שהם עשרים ושמונה שהם בארך, משום ששבע הוא סוד עליון בכל. וכל אותם שלשים ושנים שבילים כלולים בשבע, בסוד השם הקדוש. ואם תאמר, הרי כתוב מדה אחת לכל היריעת -

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לְבֵית הָרֵב, וּלְכָל אוֹתָם שְׁמִסְתַּכְלִים עַל חוֹלָה כְּשֶׁהוּא בְּבֵית חָלִיו, וּמִשְׁגִּיחִים עָלָיו וּמוֹדִיעִים לוֹ שִׁיתְבוֹנֵן בַּחֲטָאִיו וּבְמַעֲשָׂיו וַיֵּשׁוּב מֵהֶם לְרַבּוֹנוֹ. מִשׁוּם שֶׁכָּל מִי שְׁמִשְׁתַּדֵּל עִם אוֹתוֹ חוֹלָה, שִׁיִּסְתַּכֵּל בְּמַעֲשָׂיו וַיֵּשׁוּב בְּתִשׁוּבָה לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא גוֹרֵם לוֹ לְהִנְצֵל וּלְהִשִּׁיב לוֹ אֶת רוּחוֹ. וְעַל זֶה כָּתוּב, (תהלים מא) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ ה'. מַה זֶה בְּיוֹם רָעָה? בְּיוֹם רַע הִיָּה צָרִיךְ לְהִיּוֹת! אֲלֵא בְּיוֹם רָעָה – בְּיוֹם שְׁשׁוּלְטַת אוֹתָהּ הִרְעָה לְקַחַת אֶת נִשְׁמָתוֹ. אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל – זֶהוּ חוֹלָה, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר, (שמואל ב יג) מִדּוּעַ אַתָּה כֹּכָה דָּל בֶּן הַמֶּלֶךְ. וּמִשׁוּם כֵּן, בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ ה'. וְאַלּוֹ (אותם שמסתכלים) שֶׁהֵם מִסְתַּכְלִים בְּאוֹתוֹ חוֹלָה לְהִשִּׁיבוֹ מִחֲטָאִיו אֲצֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שְׁבֵאַרְנוֹ. בְּהִיכֵל הַזֶּה עוֹמֵד עָלָיו לְהִשְׁגִּיחַ. וּבְיוֹם שְׁשׁוּרָה הַדִּין עַל הָעוֹלָם, יִנְצֵל מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ ה'. הַיּוֹם שְׁנִמְסָר הַדִּין לְאוֹתָהּ רָעָה לְשִׁלֹּט בּוֹ (על העולם), וְכָל אֵלּוֹ עוֹמְדִים לְהִשְׁגִּיחַ, וְלִכֵּן נִקְרְאוּ חֲרָכִים.

ה' מִשְׁגִּיחַ וּמוֹצִיץ מִן הַחֲרָכִים וְחָס עַל כָּלֵם

בְּיוֹם שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה, כְּשֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹמֵד בְּדִין עַל הָעוֹלָם וְאוֹתוֹ צַד הִרְעָה בְּאֵל הַשֵּׁטִין, אֲזַי מִתְכַּנְּסִים כָּל אֵלּוֹ וְעוֹמְדִים לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְאֲזַי מִתְעַטְרִים כָּלֵם וְעוֹמְדִים לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּאוֹתוֹ זְמַן מַה כָּתוּב? (שיר השירים ב) מִשְׁגִּיחַ מִן הַחַלְלוֹת מִצִּיץ מִן הַחֲרָכִים. מִצִּיץ, כְּמִי שְׁמִשְׁגִּיחַ מִמְּקוֹם דָּק, שְׂרוּאָה וְלֹא רוּאָה כָּל מַה שְׁצָרִיךְ. וְאַחַר

— זוהר תהלים —

כף, משגיח מן החלונות, מקום של השגחה יתרה, שפותח פתחים לרחם על הכל. וכשקדוש ברוך הוא משגיח על העולם, מסתכל בחלונות הללו ובחרכים הללו, וחס על הכל.

”קול דודי הנה זה בא.”

ואז, כשישראל תוקעים באותו שופר ומתעורר למעלה אותו הקול שיוצא מן השופר, כליל מאש ומים ורוח, ונעשה מהכל אותו הקול, כדי לעורר קול עליון, שיוצא מתוך אותו השופר, שהוא כמו זה, כלול באש ומים ורוח, אז יוצא כרוז ומכריז בכל הרקיעים ואומר: קול דודי הנה זה בא וגו' משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים.

אשריהם ישראל שהולכים בדרך ה'.

אשרי משכיל אל דל וגו' (מא, ב): [זוהר שמות פרשת פקודי דף רנ"א.].
ואז כלם יודעים שהרי הקדוש ברוך הוא חס על ישראל, ואומרים: אשריהם ישראל שיש להם עצה בארץ כדי לעורר רחמים מלמעלה. ואז כתוב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה. יודעי תרועה ודאי. יודעי תרועה, שמשברים את התרועה הזו, שהיא דין הקשה שהכל נדונים בו. אשרי ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, משום שהם יודעים את דרכי הקדוש ברוך הוא ויודעים ללכת בדרכיו וליחד יחוד כראוי.

בית כנסת צריך שיהא בו חלונות.

החלונות הללו והחרכים הללו, כלם עומדים לאחז את כל

— — — — —

הַתְּפִלוֹת שְׁעוֹלוֹת מְלֻמָּטָה לְמַעַלָּה וּלְהַשְׁגִּיחַ בָּהֶן, לְהַכְנִיסָן לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְעַל כֵּן, כָּל בֵּית כְּנֶסֶת שָׂאִין בּו חִלּוּנוֹת, אֵינּוּ מְקוּם לְהַתְּפַלֵּל בּו כְּרָאוּי.

עֲנִין י"ב חִלּוּנוֹת

שְׁהָרֵי בֵּית הַכְּנֶסֶת לְמָטָה כְּנֶגֶד בֵּית הַכְּנֶסֶת שְׁלֻמְעֵלָה. בֵּית הַכְּנֶסֶת שְׁלֻמְעֵלָה שָׁיֵשׁ בּו חִלּוּנוֹת, כְּמוֹ שְׁאַמְרָנוּ – כִּךְ גַּם לְמָטָה. לְמַעַלָּה כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָּה יֵשׁ בָּה שְׁנַיִם עֶשֶׂר חִלּוּנוֹת – כִּךְ גַּם לְבֵית הַכְּנֶסֶת הַתַּחְתּוֹן. וְהַכֵּל עוֹמְדִים זֶה כְּנֶגֶד זֶה, מִשּׁוּם שֶׁהָעוֹלָמוֹת עוֹמְדִים אִלּוּ בְּגִנּוֹן שֶׁל אֱלֹהִים, וְכַבּוֹד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹלָה בְּכֹל. וְעַל כֵּן, בְּיוֹם רָעָה יִמְלֻטְהוּ ה'. כְּשִׁשׁוֹלֵט אוֹתוֹ הַצַּד הָרָע – יִמְלֻטְהוּ ה'.

אֲשָׁרֵי חֶלְקוֹ שֶׁל הַיּוֹדֵעַ גְּנֹזֵי רְבוּנוֹ.

כְּמוֹ כֵּן, הַמְּמַנֶּה הַזֶּה יִהְיֶא"ל עוֹמֵד עַל כָּל אוֹתָם שְׁחָסִים עַל עֲנַיִים, כְּמוֹ שְׁנֵאֵמַר אֲשָׁרֵי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל, וּבִשְׁבִיל זֶה הַכֵּל עוֹמֵד בְּהִיכַל הַזֶּה, וְהַהִיכַל הַזֶּה נִכְלָל בְּהִיכַל אַחַר רְבִיעֵי, שְׁשֵׁם הֵם הַגְּזֻרוֹת וְהַדִּינִים לְכֹל. אֲשָׁרֵי חֶלְקוֹ שֶׁל מִי שִׁיּוֹדֵעַ אֵת גְּנֹזֵי רְבוּנוֹ, לִיְחָדוֹ וּלְקַדְּשׁ אֵת שֵׁם רְבוּנוֹ תְּמִיד, לְזַכּוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

כָּל אִישׁ שֶׁהוּא דָל וְחוּטָא לְפָנֵי הַקָּב"ה לֹא מַחְשִׁיב לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֲטָא

אֲשָׁרֵי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל וְגו' (מא, ב): [זוהר חדש פ' אחרי (ד טו)] דְּבָר אַחַר, אֲשָׁרֵי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֻטְהוּ ה',

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

(ישעיה כז) או יִחְזַק בְּמַעֲוֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי. בא וּרְאֵה, דַּל נִקְרָא אָדָם שְׂאִין לוֹ מְשָׁלוֹ כְּלוּם, וְלֹא שׂוֹאֵל פְּרוּטָה מְשׁוּם אָדָם, וְהוּא נִסְתָּר, שְׁלֹא מְגַלֶּה דְחִקּוֹ לְשׁוּם אָדָם. וּבִשְׁעַת דְּחִקּוֹ, הוּא יַעֲשֶׂה מְרִיבָה כְּלָפֵי מַעֲלָה, וְאוֹמֵר: יוֹתֵר רָשָׁע אֲנִי מִכָּל שְׂאֵר הָאֲנָשִׁים שֶׁל הָעוֹלָם. לְאִישׁ אֶחָד עֶשֶׂר רַב, בֵּיתוֹ מֵלֵא מְזֻהָב, מִכֶּסֶף, וְלִי אֵין שׁוּם פְּרוּטָה בְּעוֹלָם, וְאֵין לִי לֶחֶם לְאֹכַל וּבְגָד לְלַבֵּשׁ. עַד שְׂיַחֲטֹא לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְכָל אִישׁ שְׂיַחֲזַק בְּמַעֲוֹ וַיִּתֵּן לוֹ צְדָקָה, יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי, שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי.

מִי שְׂטוֹב לוֹ יִהְיֶה רָשָׁע?!

וּבֵא רְאֵה, כָּל אִישׁ שֶׁהוּא דַּל וְחוֹטֵא לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לֹא מִחְשִׁיב לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֲטָא, מְשׁוּם שְׂאִינוֹ בְּדַעְתּוֹ. וּמִנֵּין לָנוּ? מֵאִיּוֹב. בְּשַׁעֲהַ שְׂאֵמֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשִׁטָּן (אִיּוֹב א) מֵאֵין תָּבֵא כו', (אִיּוֹב ב) הַשְּׂמֵת לְבָךְ אֶל עַבְדֵי אִיּוֹב, אָמַר לוֹ הַשִּׁטָּן לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: יֵשׁ אָדָם בְּעוֹלָם שְׁנוֹתֵן לוֹ אֲדוֹנוֹ כֶּסֶף וְזָהָב וּמְרַגְלִיּוֹת וּבָנִים וְכָל טוֹב הָעוֹלָם, וַיִּהְיֶה רַע?

הַשִּׁטָּן מַכֶּה אֶת אִיּוֹב

אָמַר לוֹ: הִנֵּה כָּל אֲשֶׁר לוֹ בְּיָדְךָ, רַק אֲלִיוֹ אֵל תִּשְׁלַח יָדְךָ. נָתַן אוֹתוֹ בְּיָדוֹ, וְהָרַג אֶת בְּנָיו, וְלֹא נִשְׂאָר בְּיָדוֹ כְּלוּם. אַחַר כֵּךְ חָזַר וְאָמַר: (שם) וַגַּע אֶל עַצְמוֹ וְאֶל בְּשָׂרוֹ. עַד שְׂאֵמֵר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: (שם) הִנֵּה בְּיָדְךָ אֵף אֶת נַפְשׁוֹ שְׂמֵר.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

יִצָא אִיּוֹב מִדַּעְתּוֹ

**בְּאוֹתָהּ שָׁעָה יִצָא אִיּוֹב מִדַּעְתּוֹ, וְאָמַר כֵּן: (שם י) הַטּוֹב לְךָ
כִּי תַעֲשֶׂק?! הַטּוֹב זֶה הָעֵשֶׂק שֶׁתַּעֲשֶׂה לִּי?! אָבִי
וְאִמִּי עָשׂוּ הַגּוֹף, וְאַתָּה הַתְּחַבְּרֵת עִמָּהֶם בְּשִׁתְּפוּת, וְנִתַּתּ בִּי
נֶפֶשׁ וְנִשְׁמָה. הַנֶּפֶשׁ הִיא שְׁלֶךְ, אֲמַרְתָּ אֵךְ אֵת נֶפֶשׁוֹ שָׁמַר,
וְהַגּוֹף שָׁעָשׂוּ לִי אָבִי וְאִמִּי, אֲמַרְתָּ עֲשֵׂה בּוֹ כֹּל מַה שֶׁתִּרְצֶה -
וְכִי הוּא טוֹב זֶה הָעֵשֶׂק שֶׁתַּעֲשֶׂה לִּי?!**

הַמִּשְׁאִיר בְּעוֹלָם בֶּן לּוֹמֵד תּוֹרָה יִנְצַל לְמוֹעֵלָה

**דְּבַר אַחֵר, (תהלים מא) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל. מַה זֶה דָּל? אָדָם
שִׁימוֹת בְּלֹא בָנִים. יִצָּאָה נִשְׁמָתוֹ מִמֶּנּוּ, בְּשַׁעַת פְּטִירָתוֹ
מִן הָעוֹלָם רָאָה מָה אָמַר עָלָיו הַפְּסוּק - (משלי יא) יָד לְיָד לֹא
יִנְקָה רַע. וְאִם נִשְׁאָר לוֹ בֶּן בְּעוֹלָם, אִם יִחְזִיק בּוֹ אֶחָד וְיִלְמְדֵנוּ
תּוֹרָה - יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי, וּבָיוֹם רַעָה יִמְלִטְהוּ ה'.**

בְּהָרֵי אֲרָרְט מְקוֹם גִּיּוֹנָם

**וּבֹא רֵאָה, אִם אֶחָד הֵלֶךְ לְבֵין הָרֵי אֲרָרְט, הוּא וּשְׁנַיִם עִמּוֹ,
וְרֵאָה גְמוֹת וּבִקְעִים שֶׁל אֵשׁ, וְעָשָׂן יוֹצֵא מֵהַגְּמוֹת,
וְשָׁמַע אִישׁ אֶחָד שֹׁאֹמֵר וַי! וַי! - אָמַר, וּדְאִי מְקוֹם אֶחָד
מִמְקוֹמוֹת הַגִּיּוֹנָם כָּאן.**

הַקּוֹצִים שׁוֹרְפִים רִשָּׁע

**נִרְדָּם וְרֵאָה בְּחִלּוּמוֹ אִישׁ אֶחָד, וְגִדִּישׁ זֶה שֶׁל קוֹצִים עַל
כְּתָפָיו, וּשְׁנַיִם מִמֶּנִּים מֵהַגִּיּוֹנָם מְכַנְּסִים אֵשׁ תַּחַת**

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַגְּדִישׁ שֶׁל הַקּוֹצִים, וְנִשְׂרַף, וְהָיָה צוֹעֵק. וְהָיוּ אוֹמְרִים לוֹ שְׁנֵי מְלָאכִים קְדוֹשִׁים, שְׁלוּחִים מֵהַשּׁוֹפֵט שֶׁל מַעְלָה שֶׁדָּן אוֹתוֹ: אַתָּה עֲזַבְתָּ אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאֶת מְלָאכָיו, שֶׁהָיוּ שׁוֹמְרִים אוֹתְךָ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְאַתָּה עָשִׂיתָ הַרְצוֹן שֶׁל הַקּוֹצִים, שֶׁהֵם הַרְשָׁעִים, שֶׁהֵם מְצַדוּ שֶׁל סמא"ל וְנִחַשׁ - הַקּוֹצִים יִשְׂרְפוּ אוֹתְךָ.

הַאֵם הַשְּׂאֵרֶת בֵּן בְּעוֹלָם?

אָמַר לוֹ אוֹתוֹ יְהוּדֵי לְאוֹתוֹ הַרְשָׁע שֶׁל הַגִּיהֵנִם: מִי אַתָּה? אָמַר: יְהוּדֵי רָשָׁע אָנִי, וְהַמְּנִים שֶׁל הַגִּיהֵנִם לֹא מְזַכְרִים אֶת שְׁמִי, וְשָׁלַשׁ פְּעָמִים דְּנִים אוֹתִי בְיוֹם, וּפְעָמִים בְּלֵילָה. אָמַר לוֹ: אֵת שֵׁם מְקוֹמְךָ יִדְעֶתָ? אָמַר לוֹ: הַגְּלִיל הָעֵלְיוֹן. - וְהַשְּׂאֵרֶת בֵּן בְּעוֹלָם?

הַשְּׂאִיר בֵּן

אָמַר, תִּינּוֹק הַשְּׂאֵרֶתִי, וְאָנִי הֵייתִי קָצֵב, וּמֵהַרְעוֹת הַרְבּוֹת שֶׁעָשִׂיתִי בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ דְנִים אוֹתִי מִפִּי, וּמֵרַגְלֵי וּמֵיָדַי. וְהַמְּלָאָךְ שֶׁהוּא מְמַנֶּה עַל הַקְּבָרוֹת אוֹמֵר לִי בְּשַׁעַת שְׁדָנִים אוֹתִי: אוֹי לְמִי שֶׁנִּשְׁבַּע לְקַיֵּם אֶת הַתּוֹרָה, וְנִשְׁבַּע עַל שְׁקָר! אוֹי לְקַרְקַפֶּת שְׁלֵא הַנִּיחָה תְּפַלֵּין מֵעוֹלָם! וְאוֹי לְיָדַי שֶׁשָּׂמְשׂוּ בְּהַבְלֵי הָעוֹלָם! וְאוֹי לְרַגְלַי שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים בְּהַבְלֵי הָעוֹלָם!

הַנִּשְׁמָה מְעִידָה בְּשַׁעַת מִיתָתוֹ

בְּשַׁעַת שֶׁהָיוּ מְלַקְּיִם אוֹתִי מִכּוֹת מְרִדוֹת, אָמַרְתִּי כָּל מָה שֶׁעָשִׂיתִי. וּבָאָה נִשְׁמָתִי, וְהַמְּלָאָךְ שֶׁהָיָה מְמַנֶּה עַל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

נשמתִי, ונתנו כֶּתֶב אֶחָד מִכָּל מַה שְּׁעֲשִׂיתִי. וְנִשְׁמַתִּי עֲשֵׂתָה עֲדוּת עִם הַמְּלֶאכֶה, וְאָמְרוּ: (דברים יז) עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים אוֹ שְׁלֹשָׁה עֵדִים יוֹמֵת הַמֵּת. וְעַל זֶה (מִיכָה ז) מִשְׁכַּבְתָּ חֵיקֶךָ שְׁמֹר פִּתְחֵי פִיךָ. וּמִי הוּא? זו הַנְּשֻׁמָּה, שֶׁהִיא מְעִידָה עַל אָדָם בְּשַׁעַת מִיתָתוֹ.

הַלֵּךְ לַחֲפֹשׂ אֶת הַבֵּן הַהוּא

הַתְּעוֹרֵר מִשְׁנָתוֹ אוֹתוֹ אִישׁ, הַלֵּךְ לַגְּלִיל הָעֲלִיּוֹן, וְאָמַר לְאִישׁ אֶחָד: רְאִיתָ תֵּינוּק שֶׁהוּא בֶּן שָׁל קֶצֶב, שְׁמַת בְּזִמְנֵי פְלוֹנִי? אָמַר לוֹ: הַתֵּינוּק הַזֶּה שְׁאַתָּה שׂוֹאֵל עָלָיו, הוּא הוֹלֵךְ לְבֵית הַמְּטַבְּחִים, וְהוּא רָשָׁע כְּמוֹ אָבִיו. כִּי וְכִי יִהְיֶה לוֹ, וּלְאָבִיו, וְלַמִּינֵקֶת שֶׁהִינִיקָה אוֹתוֹ. הַלֵּךְ לְבֵית מְדַרְשׁ אֶחָד, שְׁמַע תֵּינוּק שֶׁהִיא אוֹמֵר, (משלי ב) אִם תִּבְקֶשׁנָה כִּכְסֶף וְגו'.

חַנּוּךְ אֶת הַבֵּן עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה רַבִּי

הַלֵּךְ לְבֵית הַמְּטַבְּחִים, וְרְאֵה תֵּינוּק שֶׁהִיא מְשַׁחֵק עִם הַנְּעָרִים בְּבֵית הַמְּטַבְּחִים. אָמַר לוֹ: בְּנִי, לֵךְ עִמִּי. וְהַלֵּךְ עִמּוֹ, וְהִלְבִּישׁ אוֹתוֹ, וְנָתַן אוֹתוֹ לְרַב אֶחָד שֶׁהִיא מְלַמֵּד אוֹתוֹ תּוֹרָה, עַד שֶׁגָּדַל הַתֵּינוּק וְקָרָא. וְעָשָׂה אוֹתוֹ שִׂיאֵמֶר הַפְּטָרָה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וְעָשָׂה אוֹתוֹ שִׂיתֶפֶלֶל. עַד שֶׁקָּרָא וְשָׁנָה וְהִתְחַכֵּם יוֹתֵר, עַד שֶׁקָּרָאוּ לוֹ רַבִּי.

בְּשַׁעַת שֶׁעָבַר לַתְּפִלָּה וְאָמַר קָדִישׁ קָרְעוּ לִי גִזְרֵי הַדִּין מִכָּל וְכָל. וּבְשַׁעַת שֶׁהִתְחַכֵּם נָתַנוּ לִי חֵלֶק בְּגוֹן עֲדוֹן אוֹתוֹ הָאִישׁ הַמֵּת שֶׁהוּא אָבִי הַיֵּלֵד, שֶׁהָיוּ דְנָיִם אוֹתוֹ, בְּאֵ

— זוהר תהלים —

בְּחִלוֹם לְחַכֵּם זֶה וְאָמַר לוֹ: רַבִּי, כְּמוֹ שְׁנַחֲמַת אוֹתִי, יִנַּחַם אוֹתְךָ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּשַׁעַה שְׁאָמַר בְּנֵי הַהַפְטָרָה בְּקִהְלָה, הִפְקִיעוּ אוֹתִי מִן הַדִּין. בְּשַׁעַה שְׁעָבַר לְתַפְלָה וְאָמַר קְדִישׁ, קָרְעוּ לִי גִזֵר הַדִּין מִכָּל וְכָל. וּבְשַׁעַה שֶׁהִתְחַפֵּם, נִתְּנוּ לִי חֵלֶק בְּגַן עֵדֶן, וְזֶהוּ הַחֵלֶק שְׁאוּמְרִים חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, הַחֵלֶק שֶׁיִּשׂ לְכָל צַדִּיק וְצַדִּיק בְּפָנָי עֲצָמוּ, וְהַכְּנִיסוּ אוֹתִי עִם הַצַּדִּיקִים לְיִשְׁבֵּיהֶם שְׁלָהֶם.

בְּזִכְרוֹתָךְ זְכִיתִי בְּכָל הַכְּבוֹד הַזֶּה

וּבְשַׁעַה שֶׁהִתְחַפֵּם יוֹתֵר, וְקָרְאוּ לוֹ רַבִּי, עָטְרוּ אוֹתִי בְּכֹתֵר שֶׁהַצַּדִּיקִים מִתְעַטְרִים בּוֹ, וְנִתְּנוּ לִי אֲכִילָה וְשִׂתִּיה מְאוֹתוֹ תַעֲנוּג שְׁנֵהֲנִים מִזֵּיו הַשְּׂכִינָה. וְזֶהוּ שְׁאוּמְרִים, צַדִּיקִים יוֹשְׁבִים וְעִטְרוֹתֵיהֶם בְּרֵאשֵׁיהֶם וְנֵהֲנִים מִזֵּיו הַשְּׂכִינָה. וְכָל אִישׁ שֶׁנֵּהֲנָה מִזֵּיו הַשְּׂכִינָה, כְּאֵלוֹ אָכַל וְשָׂתָה. וּבְשִׁבְלֶךָ, רַבִּי, זְכִיתִי לְכָל הַכְּבוֹד הַזֶּה. אֲשֶׁרִי חֵלְקָךְ, שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה יֵשׁ לְךָ חֵלֶק יוֹתֵר עֲלִיוֹן בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. וְאֲשֶׁרִי מִי שִׂיזְכָּה שִׁישְׂאִיר בֵּין בְּעוֹלָם.

הַמְּחַזֵּיק בְּיָדוֹ שֶׁל עֲנִי וְעוֹשֶׂה עִמּוֹ צְדָקָה כְּבִיכּוֹל עִם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה שְׁלוֹם

אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּילֵי אֵל דָּל וְגו' (מא, ב) : [זוהר חדש (דף צב:)] אָמַר רַבִּי, כְּתוּב (תהלים מא) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֵל דָּל וְגו'. מֵהוּ דָּל? אִישׁ נֹסֵתֵר. וַיֹּאמֶר מֶה תִּתֵּן לִי, וְכִי יוֹתֵר רָשָׁע אֲנִי מִכָּל

— זוהר תהלים —

הוא שומע את קולה, ואז חס על העולם. זהו שכתוב (תהלים מב) כִּאֵיל תִּעְרַג עַל אַפְיָקֵי מַיִם. וכשרוצה להוליד, היא נסתרת מכל הצדדים, ואז באה ושמה ראשה בין ברכיה, וצווחת ומרימה קולות, והקדוש ברוך הוא חס עליה, ומזמן כנגדה אותה נחש אחד, ונושף בערותה, ופוחת אותה וקורע לה אותו מקום, ומולידה מיד. אמר רבי שמעון, בדבר הזה אל תשאל ואל תנסה את ה', וכך דוקא.

אשרי מי שמשגיח על החולה ומודיע לו שישוב בתשובה

אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֵל דָּל וְגו' (מא, ב): נזוהר חלק ב' היכלות דקדושה
 פ' פקודי (דף טז ג) זוהר תורה] אמר רבי שמעון, כל מי
 שמסתכל על החולה כשהוא שוכב על ערסיה, ומשגיח
 עליו, ומודיע לו שיסתכל בחטאיו ויפשפש במעשיו, ויחזור
 בתשובה לפני הקדוש ברוך הוא, הוא גורם לו להנצל
 מגיהנם, ולהשיב רוחו להקדוש ברוך הוא.

והוא הגורם שינצל מן הדין

ועל זה כתיב: "אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו
 ה'", מהו "ביום רעה", ביום רע היה צריך לומר,
 אלא "ביום רעה", ביום ששולט רעה ההיא לקחת נשמתו,
 "אשרי משכיל אל דל", זהו הוא חולה, כמו שכתוב:
 "מדוע אתה ככה דל בן המלך" (שמואל ב' יג, ד), ובשביל זה
 ("ביום רעה") ימלטהו ה'", מי שמסתכל בחולה הזה, להחזירו
 מחטאיו לפני הקדוש ברוך הוא, הרי זה ביום שישלוט

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הדין על העולם ינצל ממנו, זהו שכתוב: "בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטָהּ ה'". החולה הוא בבית האסורים של הקדוש ברוך הוא רבי יהודה פתח ואמר, "אֲשֶׁרִי מִשְׁפִּיל אֶל דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטָהּ ה'", מקרא זה ביארנו אותו, שבשעה שהאדם שוכב על ערש דוי, הרי הוא נתפס בשרי הדין של המלך, ראשו בסוגר, ורגליו בכבל, כמה חילות שומרים אותו מצד זה ומצד זה, כל אבריו בלחץ, מתרוצצים אלו באלה, תאות האוכל סרה ממנו.

כששב בתשובה אז אפוטרופוס שלו מליץ עליו זכות באותו הזמן פוקדים עליו אפוטרופוס ללמד עליו זכות לפני המלך, ככתוב: "אִם יֵשׁ עָלָיו מְלֶאךָּ מְלִיץ אֶחָד מִנֵּי אֶלֶף וּגּוֹ' " (איוב לג, כג), בשעה ההיא אשרי חלקו של אדם שנכנס אליו, ומלמד לו הדרך להנצל מעונש הדין, זהו שכתוב: "אֲשֶׁרִי מִשְׁפִּיל אֶל דָּל", ואיך יוכל להצילו, ללמדו דרכי החיים, שיחזור בתשובה לפני רבונו, ובכך נעשה זה אפוטרופוס עליו למעלה, ומה שכרו, "בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטָהּ ה'".

ה' שומע אל לב נשבר שהוא העני

דבר אחר, "אֲשֶׁרִי מִשְׁפִּיל אֶל דָּל" (מא, ב), כמה גדול שכרו של עני לפני הקדוש ברוך הוא, אמר רבי חייא תמה אני על מקרא זה, שכתוב: "כִּי שִׁמְעַתְּ אֶל אֲבִיוֹנִים ה'" (תהלים טז, לד), וכי רק אל אביונים שומע ולא לאחר, אמר רבי

יִשְׁמְרֵהוּ וַיְחַיֶּהוּ (יאשר) וַאֲשֶׁר בְּאָרְץ וְאֵל תִּתְּנֵהוּ

— זוהר תהלים —

שמעון, לפי שהם קרובים יותר למלך, שכתוב: "לֵב נִשְׁפָּר וְנִדְפָה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה" (תהלים נא, יט), ואין לך בעולם לב נשבר כמו לב העני.

העני גופו שבור ואינו נראה רק נפשו

אֲשֶׁרִי מִשְׁפִּיל אֵל דָּל וְגו' (מא, ב): [זוהר חלק ב' פ' בשלח (דף סא.)] עוד אמר רבי שמעון, בוא וראה כל אותן בני העולם נראים לפני הקדוש ברוך הוא בגוף ונפש, והעני אינו נראה אלא בנפשו בלבד, והקדוש ברוך הוא קרוב לנפש יותר מלגוף.

אשרי משכיל לתת צדקה לדל הנסתר ואינו מבקש

דבר אחר "אֲשֶׁרִי מִשְׁפִּיל אֵל דָּל" (מא, ג): [זוהר חדש מדרש רות (דף צב:)] אמר רבי מהו "דל", איש נסתר, בוא וראה דל נקרא איש שאין לו משלו כלום, ואינו מבקש פרוטה מכל איש, והוא נסתר שאינו מגלה צרתו לכל איש, ובשעת צרתו הוא עושה מריבה כלפי מעלה ואומר, למה אני חייב יותר מכל שאר האנשים שבעולם, לאיש ההוא יש עושר גדול, ביתו מלא עם זהב וכסף, ולי אין בביתי פרוטה, גם אין לי לחם לאכול ובגד ללבוש, עד שמתלונן בדברים כלפי מעלה וחוטא לפני הקדוש ברוך הוא, וכל איש שיחזיק במעוזה ונותן לו צדקה, על זה כתוב: "או יחזק במעוזה יעשה שלום לי וגו'" (ישעיהו כז,

בְּנֶפֶשׁ אִיכָיוֹ: ד' יְהוָהּ: יִסְעָדְנוּ עַל עֵרֶשׁ דְּוֵי כָּל
 מִשְׁכְּבוֹ הַפֶּכֶת בְּחַלְיוֹ: ה' אֲנִי אֲמַרְתִּי יְהוָהּ:

— זוהר תהלים —
 (ה), והקדוש ברוך הוא מה אומר, אין דנים לאדם אלא
 לפי הצער שלו.

השכינה מקיפה את הגוף שלא ישרף

ה' יִסְעָדְנוּ עַל עֵרֶשׁ דְּוֵי כָּל מִשְׁכְּבוֹ הַפֶּכֶת בְּחַלְיוֹ (מא, ד) [זוהר
 חלק ג' רעיא מהימנא פ' פנחס (דף רלד): זוהר תורה] אמר רועה נאמן,
 בשעה שהחולה שוכב על מטתו בבית מחלתו, ואש בוער
 בגופו מן המרה, שהיא מבערת בלהבות אש על עורקי
 הכבד, ותחפוץ לשרוף כל הגוף, אז הוא כדמיון הים כשהוא
 סוער, שגלי הים מתנשאים עד הרקיע, ופורצים לצאת
 מגבולם, להחריב העולם, לולי השכינה שהיא להחולה כמו
 החול המקיף את הים, שלא יפרוץ לצאת מגבולו, כמו כן
 השכינה מקפת להגוף ותומכת לו, כמו שכתוב: "יִסְעָדְנוּ
 עַל עֵרֶשׁ דְּוֵי".

לא ישב לא מראשותיו ולא מרגלותיו של חולה
 וְלִפְיֹכֶךָ דְרָשׁוּ בְעַלֵּי הַתְּלִמּוֹד, שהמבקר את החולה אל ישב
 למראשותיו, לפי שהשכינה על ראשו, ולא לרגליו,
 לפי שמלאך המות לרגליו.

צדיק שם הוי' סביב ראשו והשכינה סביב גופו ורגליו
 ואין זה לכל איש, אלא לבינוני, אבל לצדיק גמור, "ה'

חַנְנִי רַפְּאֵה נַפְשִׁי כִּי חָטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע
 לִי מָתִי יָמוּת וְאַבְד שְׁמוֹ: ז וְאִם בָּא לְרֵאוֹת שְׂוֹא
 יְדַבֵּר לְבוֹ יִקְבֹּץ אֵינֶן לוֹ יֵצֵא לַחוּץ יְדַבֵּר: ח יַחַד עָלַי
 יתְלַחֲשׁוּ כָּל שִׁנְאֵי עָלַי יחֲשִׁבוּ רָעָה לִּי: ט דְּבַר בְּלִיעַל

===== זוהר תהלים =====

יִסְעֲדָנוּ עַל עַרְשׁ דְּוִי", על ראשו, והשכינה מקפת לגופו
 עד רגליו.

מלאך המות מקיף את הרשע

וְלִרְשָׁע גָּמור, מלאך המות מקיף לו מכל צד, וזה יצר הרע
 שלו, המקיפו מכל צד.

השכינה שורה למעלה מראשותיו של חולה

ה' יִסְעֲדָנוּ עַל עַרְשׁ דְּוִי וְגו' (כא, ד): [נתיקוני זוהר תקון יח דף לה:] זוהר
 תורה] למדנו ער"ש הוא רע"ש והוא עש"ר בהיפוך
 האותיות, עשר זו השכינה שהיא כוללת עשר ספירות, ועליה
 אמרו שאין קדושה בפחות מעשרה. והיא שורה למראשותיו
 של החולה, ובעבורה "ה' יִסְעֲדָנוּ", ובמה, "עַל עַרְשׁ דְּוִי",
 על שכינתו בודאי [שיעשה מן ער"ש עש"ר], שהיא סועדת להגוף,
 ואם אין השכינה שם הרי רע"ש, ורוח סערה שם הסוער לגופו
 של החולה, כמו שכתוב: "וְהֶאֱנִיחָהּ חֲשִׁבָה לְהַשְׁכֵּר" (יונה א, ד),
 ובזמן שהשכינה סועדת לו להגוף, קול יוצא "בֶּן אָדָם עָמַד עַל
 רַגְלָיו" (יחזקאל ב, א), והוא עומד ממחלתו ונפטר מן הדין, שלם
 בגופו שלם בממונו:

יִצוּק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לָקוּם: י גַּם אִישׁ
 שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר בְּמַחְתִּי בּוֹ אוֹכַל לַחֲמֵי הַגְּדִיל עָלַי עֶקֶב:
 יא וְאַתָּה יְהוָה־יְהוָה חֲנֵנִי וְתַקְיֵמֵנִי וְאַשְׁלֵמָה לָּהֶם:
 יב בּוֹזֵאת יַדְעֵתִי בִּי חֲפֹצֵת בִּי בִּי לֹא יָרִיעַ אִיבִי עָלַי:
 יג וְאַנִּי בְּתַמִּי תִּמְכַּת בִּי וְתַצִּיבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם:
 יד בְּרוּךְ יְהוָה־יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם
 וְעַד הָעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

— זוהר תהלים —

אמן הוא הקיום של הכל

בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן (מא,
 יד): [זוהר חלק ג' פ' וילך (דף רפה:)] אמר רבי יוסי אמר רבי
 יהודה מהו אמן, אמר רבי אבא, הרי נתבאר שהכל נקרא
 אמן, המעין של הנחלה הוא הנמשך נקרא אמן סי, שכתוב:
 "וְאֶהְיֶה אֶצְלוֹ אָמוֹן" (משלי ח, ל), אל תקרי אמן אלא אמן, גם
 נחל ההוא שנמשך ויוצא אמן נקרא.

זיו הזוהר

סז. כאן רבו הפירושים, ונראה לפי עניות דעתי כוונתו, דמבוע דהווא נחלא
 דנגיד אמן אקרי, זה עולם החכמה, וההוא נחלא דנגיד ונפיק אמן אקרי זה עולם
 הבינה, ועל זה מביא ראייה, כי כמו מהעולם ועד העולם, עולם דלעילא היינו
 עולם היצירה, ששורשו הוא התפארת, ועולם דלתתא היינו עולם העשייה,
 ששורשו היא המלכות, כמו כן אמן ואמן, אמן דלעילא היינו חכמה, ואמן
 דלתתא היינו בינה. עוד יש לומר כוונתו, שעולם דלעילא היינו יחודא עלאה

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

על ידי עניית אמון נמשך השפע לכולם.

שלמדנו, כתוב "מְהֵעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם", עולם שלמעלה
ועולם שלמטה, אף כך אמן ואמן, אמן שלמעלה
ואמן שלמטה, אמן הוא הקיום של הכל.

זיו הזוהר

חכמה ובינה, ועולם דלתתא היינו יחודא תתאה תפארת ומלכות, וכמו כן אמן
הראשון אמן דלעילא, היינו יחודא עלאה חכמה ובינה, כי אל"ף רמז על חכמה,
מ' נו"ן רמז על בינה, ואמן השני אמן דלתתא, היינו יחודא תתאה תפארת
ומלכות, כי אמ"ן בגימטריא הוי"ה אדנ"י.

ספר שני

ז לחודש

מב א לְמִנְצַח מִשְׁכִּיל לְבַנֵי קָרַח: ב כָּאֵיל תִּעְרַג
עַל אֲפִיקוֹ מִיָּם בֵּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֵלָיךְ אֱלֹהִים

— ❦ — ❦ — ❦ שִׁמוּשׁ תֵּהִלִּים ❦ — ❦ — ❦

סגולתו לבנין הבית - ולשאלת חלום

כאיל תערוג. וגו' (מב א): [שימוש תהלים החדש לפרק מב]. כוחו של המזמור גדול לשאלת חלום, אכול סעודת ערב בעוד יום, ואחר הסעודה לא ידבר עם שום אדם כלל, וקודם שישן יקרא מזמור ג' פעמים ותישן, והוא בדוק ומנוסה.

— ❦ — ❦ — ❦ זוהר תהלים ❦ — ❦ — ❦

בְּשִׁשׁוּמַע ה' קוֹלָהּ שֶׁל אֵילָה חָס עַל הָעוֹלָם

כָּאֵיל תִּעְרַג עַל אֲפִיקוֹ מִיָּם בֵּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֵלָיךְ אֱלֹהִים
(מב, ב): [זוהר שְׁמוֹת פְּרָשַׁת בְּשַׁלַּח (ד' נב):] אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
יֵשׁ אֵילַת אַחַת בְּרַקִיעַ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה הַרְבֵּה
בְּשִׁבְלָהּ. בְּשָׁעָה שֶׁהִיא צוֹנַחַת, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵעַ
אֶת הַצִּרָה שֶׁלָּהּ וּמְקַבֵּל קוֹלָהּ, וּכְשֶׁהָעוֹלָם צָרִיךְ לְרַחֲמִים,
הִיא נוֹתֵנָת קוֹלוֹת, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלָהּ,
וְאֵז חָס עַל הָעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים מב) כָּאֵיל תִּעְרַג עַל
אֲפִיקוֹ מִיָּם.

— זוהר תהלים —

האפן שצועקת

ובשרוצה להוליד, היא נסתרת מכל הצדדים, ואז באה ושמה ראשה בין ברפיה, וצווחת ומרימה קולות, והקדוש ברוך הוא חס עליה, ומזמן פנגדה אותה נחש אחד, ונושך בערותה, ופותח אותה וקורע לה אותו מקום, ומולידה מיד. אמר רבי שמעון, בדבר הזה אל תשאל ואל תנסה את ה', וכך דוקא.

כאיל תערג על אפיקי מים

כאיל תערג וגו' (מכ, ב): [זוהר שמות פרשת ויקהל (דף ריט:) פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים מכ) **כאיל תערג על אפיקי מים וגו'**. פסוק זה פרושו. אבל חיה אחת יש בעולם, והיא שולטת בשלטון על אלף מפתחות בכל יום. והיא נקבה, ותשוקתה תמיד על אפיקי מים לשתות ולהתרוות מצמאונה, שכתוב **כאיל תערג על אפיקי מים**.

הנקבה על דין עומדת

כאן יש להתבונן. בראשונה כתוב **כאיל**, ולא כתוב **כאילת**, ואחר **תערג**, ולא כתוב **יערג**. אבל סוד זה, זכר ונקבה שניהם כאחד שאין להפרידם, ואחד הוא, שלא צריך להעלות אותם זה מזה, אלא שניהם כאחד. והנקבה הזו **תערג על אפיקי מים**, והיא מתעברת מן הזכר, וקשה עליה, שהרי על דין עומדת.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הרבה ארבה עצבונך והרנך

ובְשִׁמוֹלֵי־יָדָהּ, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזַמֵּן לָהּ נַחֵשׁ אֶחָד עֲלֵיוֹן
גָּדוֹל, וּבֹא וְנוֹשֶׁף בְּאוֹתוֹ מְקוֹם וּמוֹלִידָהּ. וְסוּד
זֶה - הַרְבֵּה אַרְבֵּה עֲצָבוֹנְךָ וְהִרְנֵךְ, מִשּׁוּם שֶׁהִיא מִתְחַלֶּחֶלֶת
בְּכָל יוֹם וּבְעֶצֶב עַל מַעֲשֵׂי הָעוֹלָם. בְּעֶצֶב תִּלְדֵי בָּנִים. בְּעֶצֶב
- זֶה סוּד הַנְּחֹשׁ, שֶׁמַּעֲצִיב פְּנֵיהֶם שֶׁל הָעוֹלָם.

והוא ימשל בך

וְאֵל אִישׁוֹף תְּשׁוּקַתְךָ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר תִּעְרַג עַל אֶפְיָקֵי מַיִם. וְהוּא
יִמְשַׁל בְּךָ, הֵרִי בְּאַרְנוֹ הַסּוּד, שֶׁהוּא שׁוֹלֵט עָלֶיהָ. וְכָל זֶה
לְמָה? מִשּׁוּם שֶׁאֲמַרָה הַלְבָּנָה, כְּמוֹ שֶׁשְּׁנִינוּ. וּמִשּׁוּם כִּךָ
הַקְטִינָה אוֹרָה וְהַקְטִינָה שְׁלִטוֹנָה, וְאֵין לָהּ רְשׁוּת מַעֲצָמָה,
פָּרַט לְכַאֲשֶׁר נוֹתְנִים לָהּ כַּח.

באותה זמן בעלי התורה השעה דחוקה להם

כְּאֵיל תִּעְרַג וְגו' (מכ, ב): [רע"א מהימנא זוהר ויקרא פרשת אַחרי מות
(דף טו.ח.)] אָמַר הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן, בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה
הַלְלוּ, בְּעֲלֵי הַחֲכָמָה הָעֲלִיוֹנָה, בְּעֲלֵי קַבְלָה, בְּעֲלֵי רְזֵי תוֹרָה,
הַשְּׁעָה דְּחוּקָה לָהֶם. וְזֶהוּ שֶׁאֲמַר כְּאֵיל תִּעְרַג עַל אֶפְיָקֵי מַיִם,
שְׂאוֹתֶם אֶפְיָקֵי מַיִם שֶׁל הַתּוֹרָה אֶל הַשְּׁכִינָה. וְאֵין תּוֹרָה אֶלָּא
עֲמוּד הָאֲמָצְעִי, שֶׁיְהִי אֶפְיָקֵי הַמַּיִם הַלְלוּ בְּצַעַר, בְּיַגּוֹן
וּבְעֲנִי, וְאֵלוֹ הֵם חֲבָלִים, צִירִים שֶׁל יוֹלָדָה, שֶׁהִיא הַשְּׁכִינָה,
שְׁבָה נֶאֱמַר (משלי כג) וְתַגַּל יוֹלְדֶתְךָ. וּבְאוֹתָם הַחֲבָלִים תַּהֲיֶה
בְּצַעַר שְׁלָהֶם.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הצדיק משקה את כנסת ישראל

כִּאֵיל תַעְרַג וְגו' (מכ, ב) : [זוהר ויקרא פרשת אֶתְרֵי מוֹת (דף טח.ו)] לְמַדְנֵנוּ, כִּאֵיל תַעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם - זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֵילוֹתַי לְעֶזְרָתִי חוֹשָׁה. תַעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם, וְדַאי כְּדֵי לְהִשְׁקוֹת מִהַשְׁקֵיָהּ שֶׁל מַעֲיִנּוֹת הַנַּחַל עַל יְדֵי הַצְּדִיק. תַעְרַג, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שיר ו) לְעֶרְגוֹת הַבְּשָׁם. כִּן נִפְשֵׁי תַעְרַג אֵלַיךְ אֱלֹהִים, לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ הַשְׁקָאָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

השפע נכנס קדם לנצח והוד

מַעֲיִנּוֹת הַנַּחַל מִי הֵם? מַעֲיִן אֶחָד לְמַעְלָה, שְׁכָתוּב (בראשית ב) וְנָהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהִשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן וְגו', וּמִשָּׁם שׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא וּמִשְׁקָה אֶת הַגֶּן. כָּל אוֹתָם הַנַּחֲלִים שׁוֹפְעִים וְיוֹצְאִים וּמִתְכַּנְּסִים לְשָׁנֵי מַעֲיִנּוֹת שֶׁנִּקְרָאִים נֶצַח וְהוֹד, וְאֵלוּ נִקְרָאִים אֲפִיקֵי מַיִם, בְּאוֹתָהּ דְרָגָה שֶׁל צְדִיק, שֶׁמִּמֶּנּוּ שׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא וּנִשְׁקָה הַגֶּן. מִשׁוּם כֵּן אֵיל וְצָבִי נִמְצָאִים כְּאַחַד, (איל וצבי נקראים עטרת ויסוד) צֶדֶק וְצְדִיק.

איל ואילת זכר ונקבה

כִּאֵיל תַעְרַג וְגו' (מכ, ב) : [זוהר במדבר פרשת פנחס (דף רמט.ו)] וּבַחֲדָשׁ הִרְאֵנוּ וְגו'. רַבִּי אַבְרָם פְּתַח, (תהלים מב) כִּאֵיל תַעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם כִּן נִפְשֵׁי תַעְרַג אֵלַיךְ אֱלֹהִים. פְּסוּק זֶה פְּרֻשׁוֹהוּ, כְּתוּב כִּאֵן אֵיל, וְכָתוּב שָׁם אֵילָת. מִשׁוּם שֵׁשׁ זָכָר

זוהר תהלים

וַיֵּשׁ נִקְבָּה (ואף על גב שיש זכר ונקבה, הכל אחד. האיל הזה, הוא נקרא זכר, והוא נקרא נקבה. זהו שכתוב כאיל תערג, ולא כתוב יערג. והכל אחד. אילת השחר).

החיה שִׁמְחֶלֶקֶת מְזוּן לְכָל הַחַיּוֹת

מהי אילת השחר? אלא זוהי חיה אחת רחמנית שאין בכל חיות העולם רחמנית כמותה. משום שבשעה שדחוקה לה השעה וצריכה למזון לה ולכל החיות, היא הולכת למרחוק לדרך רחוקה, ומביאה ומובילה מזון, ולא רוצה לאכל עד שתבא ותחזר למקומה. מדוע? כדי שיתאספו אצלה שאר החיות ותחלק להן מאותו מזון. וכאשר מגיעה, מתאספות אצלה כל שאר החיות, והיא עומדת באמצע ומחלקת לכל אחת ואחת. וסימן לדבר - (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו'. וממה שמחלקת להן היא שבעה, כאלו אכלה יותר אכל מכלן. (מתי מחלקת להן, '.)

יש לה פאבים כמו היולדת

וכאשר יגיע הבקר שנקרא שחר, יגיע לה חבלי גלות. ומשום זה נקראת אילת השחר, על שם שחרות הבקר. שיש לה פאבים כמו היולדת. זהו שכתוב (ישעיה כו) כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה וגו'. מתי מחלקת להן? כאשר הבקר רוצה לבא, בעוד שהוא לילה והשחרות עולה להאיר, כמו שנאמר ותקם בעוד לילה ותתן

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

טָרַף לְבֵיתָהּ וְגו'. פִּיּוֹן שֶׁהָאִיר הַבְּקָר, כָּלָם שְׂבָעִים בְּמִזּוֹן שְׁלָה.

מחלקת בבקר

אז קול אחד מתעורר באמצע הרקיע, קורא בכח ואומר: קרובים הפנסו למקומכם! רחוקים צאו! כל אחד ואחד יאסף למקומו הראוי לו. פיון שהאיר השמש, כל אחד ואחד נאסף למקומו. זהו שכתוב (תהלים קד) תזרח השמש יאספון וגו'. והיא הולכת ביום, ומתגלית בלילה, ומחלקת בבקר. ולכן נקראת אילת השחר.

האפן הנסי שלוקחת מזון

באייל תערג וגו' (מכ, ב): [זוהר במדבר פרשת פנחס (דף רמט:)]
 לבסוף מתגברת כגבור והולכת, ונקראת איל.
 לאיזה מקום הולכת? הולכת ששים פרסאות מאותו מקום שיצאה, ונכנסת לתוף הר של חשך. (ומשם מריחה מזון)
 הולכת בתוף אותו הר של חשך, ומריח את רגליה נחש אחד עקלתון, והולך למרגלותיה. והיא עולה משם אצל הר של אור. פיון שמגיעה שם, מזמן לה הקדוש ברוך הוא נחש אחד, ויוצא ונלחם זה בזה, והיא נצולית. ומשם נוטלת מזון ושבה למקומה בחצות הלילה. ומחצות לילה מתחילה לחלק, עד שעולה שחרות הבקר. פיון שמאיר היום, הולכת ולא מתראה, כמו שנתבאר.

— זוהר תהלים —

מבקשת על מטר

וּבִשְׁעָה שֶׁהָעוֹלָם צָרִיךְ לְמֵטֶר, מִתְאַסְּפּוֹת אֶצְלָה כָּל שְׂאֵר
הַחַיּוֹת, וְהִיא עוֹלָה לְרֹאשׁ הַר גְּבוּהָ, וּמִכְנִיסָה
רֹאשָׁה בֵּין בְּרָכְיָהּ, וּבוֹכָה בְּכַיָּה אַחַר בְּכַיָּה, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא שׁוֹמֵעַ קוֹלָהּ וּמִתְמַלֵּא רַחֲמִים וְחָס עַל הָעוֹלָם. וְהִיא
יורֶדֶת מֵרֹאשׁ הָהָר, וְרֹצָה, וּמִסְתִּירָה עֲצָמָהּ, וְכָל שְׂאֵר הַחַיּוֹת
רוֹדְפוֹת אַחֲרֶיהָ וְלֹא מוֹצֵאוֹת אוֹתָהּ. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (תהלים מב)
כֹּאֵיל תַּעֲרַג עַל אֲפִיקַי מַיִם. מַהוּ עַל אֲפִיקַי מַיִם? עַל אֲפִיקַי
מַיִם - מֵאלוֹ שֶׁהִתִּיבְשׁוּ, וְהָעוֹלָם צָמָא לְמַיִם, וְאֵז תַּעֲרַג.

הנחש נושך ואז היא יולדת

בִּשְׁעָה שֶׁמֵּתְעַבְּרֶת, נִסְתַּמְּתָה. כִּיּוֹן שֶׁמִּגִּיעַ זְמַנָּה לִילֵד, בּוֹכָה
וּמְרִימָה קוֹלוֹת, קוֹל אַחַר קוֹל, עַד שֶׁבָּעִים קוֹלוֹת
כְּחֻשְׁבוֹן תְּבוֹת שֶׁל מִזְמוֹר (תהלים כ) יַעֲנֵךְ ה' בְּיוֹם צָרָה, שֶׁהִיא
שִׁירָה שֶׁל הַמֵּעַבְּרֶת הַזֹּאת. וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵעַ לָהּ
וּמְצוּי אֶצְלָה. וְאֵז מוֹצִיא נְחָשׁ אֶחָד גָּדוֹל מִתּוֹךְ הָרִי הַחֲשָׁךְ,
וּבֹא בֵּין הַהָרִים, פִּיּו מְלַחֵךְ בְּעַפָּר, מִגִּיעַ עַד אֵיל זֶה, וּבֹא
וְנוֹשֵׁךְ לָהּ בְּאוֹתוֹ מְקוֹם פְּעָמַיִם.

כל החיות שותות והיא יולדת

פְּעַם רִאשׁוֹנָה יוֹצֵא דָם, וְהִיא לוֹחֶכֶת. פְּעַם שֵׁנִיָּה יוֹצֵא מַיִם,
וְשָׁתוּ כָּל אוֹתָן הַחַיּוֹת שֶׁבְּהָרִים, וְנִפְתַּחַת וַיּוֹלְדָת.
וּסִימָנָךְ - (במדבר כ) וַיֵּךְ אֶת הַסֹּלֶעַ בְּמִטְהוֹ פְּעָמַיִם. וְכָתוּב וַתִּשָּׂא
הָעֵדָה וּבְעִירָם.

— זוהר תהלים —

שלמדנו, שהקדוש ברוך הוא בא להשתעשע עם הצדיקים בגן העדן, מהו להשתעשע, בשביל לשמוח עמהם.

הִגַּעַ בַּתּוֹרָה זוֹכָה לְהִשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים מִן הַשְּׁפַע שֶׁל בִּינָה

שֶׁלֹּמְדָנוּ, זכאים הם הצדיקים, שכתוב בהם "אָז תִּתְעַנֵּג עַל ה' " (ישעיהו נח, יד), בשביל להתענג מן השפע ההוא של הנחלסט, כמו שכתוב: "וְהִשְׁפִּיעַ בְּצַחְצְחוֹת נַפְשֶׁךָ" (שם פסוק יא), כביכול הקדוש ברוך הוא משתעשע בהם, עם השפע ההוא של הנחל שמתענגים בזה הצדיקים, וכל מי שמתיגע בתורה, זוכה להשתעשע עם הצדיקים מן השפע ההוא של הנחל. [זוהר חלק ג' פ' אחרי (דף טז):].

כמלכות שרוצה לקבל השפעתה מיסוד אימא דרך הצדיק
כְּאֵיל תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם כִּן נַפְשֵׁי תִעְרַג אֲלֵיהֶן אֱלֹהִים (מב,
 ב): [זוהר חלק ג' פ' אחרי (דף טז):] ולמדנו, "כְּאֵיל תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם", זו כנסת ישראלסט, כמו שכתוב: "אֵילוֹתַי לְעֹזְרֹתַי חוֹשָׁה" (תהלים כב, כ), "תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם", ודאי לשתות מן המים של מעינות הנחל, על ידי הצדי"ק, "תִּעְרַג", כמו שכתוב: "לְעֹרְגוֹת הַבְּשָׂם" (שיר השירים ו, ב),

זיו הזוהר

סח. שקיו דנחלא, זו הארת השפע מעולם הבינה, שעל זה נאמר "אָז תִּתְעַנֵּג עַל ה'", על ה' ודאי כידוע, וזאת השפע נקראת צחצחות. סט. זו השכינה הקדושה על ידי ספירת היסוד. עא. פירוש, שתהא נעשית ערוגה מלאה מימי שפע הבינה.

— זוהר תהלים —

”כֵּן נִפְשֵׁי תַעְרַג אֱלֹהִים, לַשָּׁמַיִם מִמֶּנּוּ, בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

מהבינה לספירות ז"א ומשם לנצח והוד ומהם ליסוד והיסוד למלכות

מעיונות הנחל איזה הם, מעין אחד למעלה^{עב}, שנאמר: **”וְנִהְרָה יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן וְגו'”** (בראשית ב, י), ומשם נמשך ויוצא ומשקה את הגן^{עג} וכל אותן הנחלים, נמשכים ויוצאים ומתאספים בשני מעיונות שנקראים נצח והוד, ואלה נקראים אפיקי מים בהמדרגה ההיא שנקראת צדי"ק^{עד}, שממנו נמשך ויוצא השפע להשקות את הגן, לפיכך אי"ל וצב"י ביחד נמצאים^{עה}, צד"ק וצדי"ק.

המלכות היא כאיל שצועקת שז"א ישפיע לה כדי צורך בני ישראל

כְּאֵיל תַעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם כֵּן נִפְשֵׁי תַעְרַג אֱלֹהִים (מב, ב): [זוהר חלק ב' פרשת ויקהל (דף ריט:)] עוד אמר רבי שמעון, **”כְּאֵיל תַעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם”**, מקרא זה נתבאר, אבל חיה אחת יש בעולם, והיא שולטת בממשלה על אלף מפתחות

זיו הזוהר

עב. זו הבינה. עג. מן הבינה, נמשך השפע להמלכות, שנקראת גן. עד. מן הספירות נצח והוד, נמשך השפע ליסוד צדיק. עה. איל מלכות, צבי תפארת, צדק מלכות, צדיק יסוד.

— זוהר תהלים —

בכל יום^ט, והיא נקבה, והשתוקקות שלה תמיד על אפיקי מים, לשתות ולהרוות מצמאונה^ט, שכתוב: "כְּאֵיל תַּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם".

ז"א ומלכות צריכים להיות תמיד יחד

כאן יש להסתכל, בתחלה כתוב "כְּאֵיל", ולא כתוב כאילת, ואחר כך "תַּעְרַג", ולא כתוב יערג, אבל זה סוד במשמעות זכר ונקבה שניהם יחד, שלא להפרידם, כי אחד הם^ט ולא נצרך להפריש זה מזו, אלא שניהם יחדו.

כשמקבלת השפעות קשה עליה להשפיעם כי היא מידת הדין וזאת החיה הנקבה "תַּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם", וכשהיא מתעברת מן הזכר, ועמוס עליה^ט, שהרי על מדת הדין קיימת.

נחש העליון מכישה ומולידה

ובאשר צריכה ללדת, מזמין לה הקדוש ברוך הוא נחש העליון הגדול, ובא ומכישה באותו מקום, ומולדת^פ.

זיו הזוהר

עו. המפתחות מן אוצרות השפע, איהי נוקבא, פירוש היא מדת המלכות. עז. פירוש, מן שפע עולם הבינה. עח. זה ידוע מכמה מקומות, שכאשר המלכות מזדווגת עם התפארת הם אחד, וגם המלכות נקראת בלשון זכר. עט. פירוש, כשהיא נתמלאית בשפע מן התפארת, להשפיע לעולם הזה, אז נתעורר המקטרג לקטרג, שעל פי מדת הדין, אין כדאי להשפיע השפע לעולם הזה, ועל ידי זה היא נעשית מקשה לילד. פ. סוד הנחש הזה, הוא סוד גדול ונורא, שאינו

————— ❦ ————— ❦ ————— ❦ ————— ❦ ————— ❦

המלכות מתעצבת כל יום

וזוהו סוד הכתוב: "הֲרֵבָה אֲרֵבָה עֲצָבוֹנָךְ וְהֲרֵבָךְ" (בראשית ג, טז)
 לפי שהיא רועדת בכל יום, ותעצב על מעשי העולם,
 "בְּעֵצָב תִּלְדֵי בָנִים", "בְּעֵצָב", זה סוד הנחש, המעציב פניהם
 של העולם.

ז"א מושל במלכות ואין לה מגרמה כלום

"וְאֵלֹהִים אִישׁוֹךְ תִּשְׁוֹקְתֶךָ", כמו שכתוב: "תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי
 מַיִם", "וְהוּא יִמְשָׁל בָּךְ", הרי ביארנו הסוד, שהוא
 מושל עליהם^{פא}, וכל זה מפני מה, לפי שאמרה הלבנה כמו
 שלמדנו^{פב}, ובעבור זה נתמעט אורה, ונקטן ממשלתה, ואין
 לה רשות מעצמה, מלבד מה שנותנים לה הכח.

המלכות גם בחינת נקבה וגם זכר.

כְּאֵיל תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם כֵּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֱלֹהִים (מב),
 (ב): [זוהר חלק ג' פ' פנחס (דף רמט.)] רבי אבא פתח, "כְּאֵיל
 תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם כֵּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֱלֹהִים", מקרא זה
 נתבאר, כתוב כאן איל, וכתוב שם "אֵילַת הַשְּׁחָר" (תהלים כב,
 א), לפי שיש מדרגת זכר ויש מדרגת נקבה^{פג}, [ואף על פי כן הכל

זיו הזוהר

מובן. פא. התפארת שולט על המלכות, כדמיון השמש על הלבנה.
 פב. שקטרגה לומר, אין שני מלכים משתמשים בכתר אחד. פג. תפארת
 ומלכות.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

אחד, איל ההוא, נקרא בשם של זכר, וגם הוא נקרא בשם של נקבה, זהו שכתוב: "בְּאֵיל תַּעֲרַג", ולא כתיב יערג, והכל אחד].

משולה לאילה הרחמנית

ומהו "אֵילַת הַשָּׁחַר", אלא זאת היא חיה רחמנית, שאין בכל חיות שבעולם רחמנית כמוה, לפי שבזמן שהשעה דוחקת לה, ונצרכת למזון עבודה ועבור כל החיות^{פד}, היא הולכת למרחק לדרך רחוק, ומשם מולידה ומביאה מזון, נכמו שכתוב: "מִסָּרְחֶק תָּבִיא לְחֶמָה" (משלי לא, יד)^{פה}, ולא תחפץ לאכול עד שתבוא ותחזור למקומה, מפני מה, בשביל שיתאספו אליה שאר החיות, ותחלק להם מאותו המזון, וכאשר היא באה מתאספים אליה כל שאר החיות^{פו}, והיא עומדת באמצע, ומחלקת לכל אחד ואחד, כמו שכתוב: "וַתִּקֶּם בְּעוֹד לֵילָה וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וּגְוִ" (שם פסוק טו), וממה שהיא מחלקת להם, היא תשבע, כאילו אכלה יותר מאכל מכלן.

לפני הגאולה יהיה לה חבלי משיח

וּבְאֵשֶׁר יבא הבקר שנקרא שחר, יבאו לה חבלים של הגלות^{פי}, ולפיכך נקראת "אֵילַת הַשָּׁחַר", על שם

זיו הזהר

פד. לחלק שפע לע' השרים, עבור עולם הזה. פה. ממרחק פירוש מעולם הבינה, באמצעות התפארת. פו. השבעים שרים. פז. אף על פי שיונקים הע' שרים שפע שלהם מן השכינה הקדושה, מכל מקום ירעו וישחיתו לעם ישראל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

חשכות הבקר, שיהיה לה חבלים כילודה, זהו שכתוב:
 "כִּמוֹ הָרָה תִּקְרִיב לָלֶדֶת תִּחִיל תִּזְעַק בְּחִבְלֶיהָ וְגו'" (ישעיהו
 כו, יז).

בְּשִׁמְתֵחִיל הַבֶּקֶר הַיָּא מַחְלֶקֶת לָהֶם אֶת הַשֶּׁפַע
 וּמִתִּי הַיָּא מַחְלֶקֶת לָהֶם, כֵּאֲשֶׁר הַבֶּקֶר קָרוּב לְבוֹא,
 וּבַעוֹד שֶׁהוּא לַיְלָה וְחֶשֶׁךְ הַיָּא תַעֲלֶה לְקַבֵּל
 הָאֲרָהֶם, כִּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וַתִּקְּמוּ בַעֲוֹד לַיְלָה וַתִּתֵּן טָרֶף
 לְבֵיתָהּ וְגו'", כִּיּוֹן שֶׁמֵאִיר הַבֶּקֶר, כֵּלֶם נִשְׁבַּעִים בַּהֲמִזּוֹן
 שֶׁלָּה.

הַמְּלֵאכִים הַקְּרוּבִים לְשִׁכִּינָה יַחְזְרוּ לְשִׁלוֹט וְהַרְחוּקִים מִמֶּנָּה
 יַחְזְרוּ לְתַהוֹם

אִז קוֹל אֶחָד נִתְעוֹרֵר בְּאֲמִצַּע הַרְקִיעַ, קוֹרָא בְּכַח, וְאוֹמֵר,
 הַקְּרוּבִים יִכְנָסוּ לְמִקְוָמָם, וְהַרְחוּקִים יִצְאוּ, כֵּל אֶחָד יֵאֲסֹף
 לְמִקְוָמוֹ הָרְאוּי לּוֹ.

נִקְרָאת אֵילַת הַשַּׁחַר שֶׁמַּחְלֶקֶת לְפָנוֹת בּוֹקֵר
 כִּיּוֹן שֶׁמֵאִיר הַשֶּׁמֶשׁ, כֵּל אֶחָד וְאֶחָד נֵאֲסֹף לְמִקְוָמוֹ, זֶהוּ
 שֶׁכְּתוּב: "תִּזְרַח הַשֶּׁמֶשׁ יֵאֲסֹפּוֹן וְגו'" (תהלים קד, כב),
 וְהַיָּא הוֹלֶכֶת בַּיּוֹם וְנִתְגַּלִּית בְּלַיְלָה, וּמַחְלֶקֶת כַּעֲלוֹת הַבֶּקֶר,
 וּלְפִיכֶךְ נִקְרָאת אֵילַת הַשַּׁחַר.

זיו הזוהר

הַאֲמוֹת שֶׁהֵם שׁוֹלְטִים עֲלֵיהֶן. פַּח. לְקַבֵּל שֶׁפַע מִן הַתְּפָאֶרֶת.

— זוהר תהלים —

אופן נטילת השפע וחלוקתם

אחר כך מתגברת כגבור והולכת, ואז נקראת איל, אנה הולכת, הולכת ששים פרסאות, מהמקום שהוא שיוצאת^פ, ונכנסת לתוך הר שהוא חשך, ומשם מביאה המזון, כאשר הולכת בתוך הר החשך, נמשך אחריה נחש עקלתון אחד, והולך לרגלה^צ, והיא עולה משם אל ההר שהוא אור^צ, כיון שמגעת שמה, מזמין לה הקדוש ברוך הוא נחש אחר^צ, ויוצא ומתגרים זה בזה, והיא ניצלת ומשם היא לוקחת מזון, וחוזרת למקומה בחצות הלילה, ואחר חצות הלילה מתחלת לחלק מזון, עד עלות חשכות הבקר, כיון שמאיר היום, הולכת ולא נראית, כמו שנתבאר.

צועקת בזמן שהעולם צריך למטר

ובזמן שהעולם נצרך למטר, מתכנסות אליה כל שאר החיות^צ, והיא עולה לראש הר גבוה, מכנסת ראשה בין כרעיה, ותגעה גועה אחר גועה, והקדוש ברוך הוא

זיו הזוהר

פ. שתי פרסי יש לומר, שזה רמז על שש הספירות, שעל המלכות עד הבינה, שהוא עולם הבריאה, ונקרא הר של חשך בענין ההשגה, כי יוצר הוא אור, ובורא הוא חשך, ומן הבינה נמשך השפע למלכות. צ. ס"מ כרוך אחריה, לגזול ממנה השפע בחזירתה משם. צא. היינו לעולם היצירה. צב. אפשר שזה המלאך גבריאל ילחם עם הס"מ, ואין מניחו לגזול השפע. צג. כל ע' השרים.

ג צָמְאָה נַפְשִׁי לַאֱלֹהִים ^{תקיע בעל היכולת} לֵאלֹהֵי חַי מְתֵי ^{בעל השמות כולם}
 אֲבוֹא וְאַרְאֶה פְּנֵי אֱלֹהִים ^{תקיע בעל היכולת} : ד הֲוֹתָה לִי דְמַעְתִּי ^{בעל השמות כולם}
 לַחֵם יוֹמָם וְלַיְלָה בְּאֹמַר אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵיחָ אֱלֹהֶיךָ ^{תקיע בעל היכולת}
 ה אֵלֹהֵי אֲזַכְרֶה וְאֶשְׁכַּח עָלַי נַפְשִׁי כִּי אֶעְבֹּר ^{בעל השמות כולם}
 בְּסֶדֶךְ אֲדִידִם עַד בֵּית אֱלֹהִים ^{תקיע בעל היכולת} בְּקוֹל רִנָּה וְתוֹדָה ^{בעל השמות כולם}
 הַמִּזֵּן חֲזוֹנֵג: ו מַה תִּשְׁתַּחֲוֶה נַפְשִׁי וְתַחֲמוּ עָלַי חֲזִילִי ^{תקיע בעל היכולת}
 לַאֱלֹהִים ^{בעל השמות כולם} כִּי עוֹד אֲזַכְּרֶנּוּ יִשְׁוִעוֹת פָּנָיו: ז אֱלֹהֵי ^{תקיע בעל היכולת}
 עָלַי נַפְשִׁי תִשְׁתַּחֲוֶה עַל בֶּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאֲרֶץ ^{בעל השמות כולם}
 יִרְדֵּן וְחֲרָמוֹנִים מֵהַר מְצָעַר: ח תְּהוֹם אֵל תְּהוֹם ^{תקיע בעל היכולת}
 קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרֶיךָ כָּל מִשְׁפְּרֶיךָ וְגִלְיָד עָלַי עֲבֹרוּ: ^{בעל השמות כולם}

————— זוהר תהלים —————

שומע קולה, ונתמלא רחמים, ומרחם על העולם, והיא יורדת
 מראש ההר, ובורחת ומסתרת עצמה, וכל שאר החיות רצות
 אחריה, ואין מוצאות אותה, זהו שכתוב: "כְּאֵיל תִּעְרַג עַל
 אֲפִיקֵי מַיִם", מהו "עַל אֲפִיקֵי מַיִם", כאשר נתיבשו המים,
 והעולם נצמא למים, אז היא תערג.

בְּאַרְבָּעִים וַחֲמִשָּׁה גִּנִּים נַחֲלֵק הָעוֹלָם

תְּהוֹם אֵל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרֶיךָ וְגו' (מב, ח): נזוהר
 פְּרַשְׁתָּ בְּרֵאשִׁית (דף נא:): בְּאַרְבָּעִים וַחֲמִשָּׁה גִּנִּים שֶׁל
 מִינֵי אֹרוֹת נַחֲלֵק הָעוֹלָם. שְׁבַעַה נַחֲלָקִים לְשִׁבְעָה
 תְּהוֹמוֹת. כָּל אֶחָד מֵכָּה בְּתֵהוֹם שְׁלוֹ, וְאַבְנִים מִתְּגַלְגְּלוֹת

— זוהר תהלים —

בַּתּוֹךְ הַתְּהוֹם, וְנִכְנַס אֹתוֹ אֹר בְּאוֹתָם אֲכָנִים וְנוֹקֵב
 אֹתָם, וּמִים יוֹצְאִים בָּהֶם, וְשׁוֹקְעִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד עַל
 הַתְּהוֹם וּמִכֶּסֶה לְשָׁנֵי צָדִידִים.

”תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרֵא לְקוֹל צְנוּרִיךָ”

יוֹצְאִים מִים בְּאוֹתָם נִקְבִים, וְנִכְנַס אֹר וּמִכָּה לְאַרְבַּעַת
 צָדֵי הַתְּהוֹם. מִתְגַּלְגַּל הָאֹר בְּחִבְרָתוֹ, וּפּוֹגְשִׁים
 בְּאֶחָד, וְנַחֲלָקִים הַמִּים, וְאוֹחֲזִים כָּל אוֹתָם שְׁבַעַה בְּשַׁבְּעָה
 תְּהוֹמוֹת, וְכוּרִים [שׁוּרִים] בְּחֻשְׁכִים שֶׁל הַתְּהוֹם. וְהַחֻשְׁכִים
 הִלְלוּ מִתְעַרְבִים בָּהֶם, וְעוֹלִים הַמִּים וַיּוֹרְדִים וּמִתְגַּלְגְּלִים
 בְּאוֹתָם מְאוֹרוֹת. וּמִתְעַרְבִים כְּאֶחָד אוֹרוֹת וְחֻשְׁךָ וּמִים,
 וְנַעֲשׂוּ מֵהֶם אוֹרוֹת שְׁלֵא נִרְאִים חֻשׁוֹכִים.

כִּי אֶחָד מִכָּה בְּחִבְרוֹ, וְנַחֲלָקִים לְשַׁבְּעָה וְחֻמְשָׁה צְנוּרוֹת שֶׁל
 הַתְּהוֹם, וּבָהֶם זוֹרְמִים מִים. כָּל צְנוֹר וְצְנוֹר עוֹלָה בְּקוֹלוֹ,
 וְהַתְּהוֹמוֹת מְזַדְעָזְעִים. וְכִשְׁאוֹתוֹ קוֹל נִשְׁמַע, כָּל תְּהוֹם קוֹרֵא
 לְחִבְרוֹ וְאוֹמֵר: חֵלֶק מִימֶיךָ וְאֲכַנֵּס בְּךָ. זֶהוּ שְׁכַתוּב (תהלים מב)
 תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרֵא לְקוֹל צְנוּרִיךָ.

כָּל הַגִּידִים שָׁשִׁם נַעֲשׂוּ צַבַּע אֶחָד

תַּחַת אֵלֶּה שְׁלֹשׁ מְאוֹת [וששים] וּשְׁמוֹנִים [וחמשה] גִּידִים. מֵהֶם
 לְבָנִים וּמֵהֶם שְׁחָרִים וּמֵהֶם אֲדָמִים. נִכְלְלוּ זֶה בְּזֶה
 וְנַעֲשׂוּ גֹן אֶחָד. אוֹתָם גִּידִים נִרְקְמוּ בְּשַׁבַּע עֶשְׂרֵה רִשְׁתוֹת,
 וְכָל אַחַת נִקְרְאת רִשֶׁת גִּידִים. [התקיומן] נִרְקְמוּ זֶה בְּזֶה וַיּוֹרְדִים

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

בְּתַחֲתִית הַתְּהוֹם. תַּחַת אֱלֹה עוֹמְדוֹת שְׁתֵּי רִשְׁתוֹת כְּמַרְאֵה הַבְּרֹזֶל, וְשְׁתֵּי רִשְׁתוֹת אַחֲרוֹת כְּמַרְאֵה הַנְּחָשֶׁת.

שְׁנֵי כִסְאוֹת יֵשׁ שָׁם

שְׁנֵי כִסְאוֹת עוֹמְדִים עֲלֵיהֶם, אֶחָד מִיְמִין וְאֶחָד מִשְּׂמָאל. כָּל אוֹתָן רִשְׁתוֹת מְחַבְּרוֹת כְּאֶחָד, וּמִים יוֹרְדִים מֵאוֹתָם צְנוּרוֹת וְנִכְנָסִים בְּרִשְׁתוֹת הָאֱלֹה. אוֹתָם שְׁנֵי כִסְאוֹת, אֶחָד כֶּסֶא שֶׁל רְקִיעַ שְׁחֹר, וְאֶחָד כֶּסֶא שֶׁל רְקִיעַ תַּחַשׁ. שְׁנֵי הַכִּסְאוֹת הִלְלוּ, כְּשֶׁהֵם עוֹלִים, עוֹלִים [באחד] בְּאוֹתוֹ כֶּסֶא שֶׁל הָרְקִיעַ הַשְּׁחֹר. וְכַשִּׁיּוֹרְדִים, יוֹרְדִים בְּאוֹתוֹ כֶּסֶא שֶׁל רְקִיעַ הַתַּחַשׁ.

בֵּין שְׁנֵי כִסְאוֹת אֵלוֹ מֵתַגְלָגְלִים כָּל אוֹתָם תְּהוֹמוֹת

תְּהוֹם אֵל תְּהוֹם קוֹרֵא לְקוֹל צִנּוּרֵיהָ וְגו' (מכ, ה): [זוהר פרשת בראשית (דף טו א.)] שְׁנֵי הַכִּסְאוֹת הִלְלוּ, אֶחָד מִיְמִין וְאֶחָד מִשְּׂמָאל. וְאוֹתוֹ כֶּסֶא שֶׁל הָרְקִיעַ הַשְּׁחֹר מִיְמִין, וְאוֹתוֹ כֶּסֶא שֶׁל רְקִיעַ הַתַּחַשׁ מִשְּׂמָאל. כְּשֶׁעוֹלִים בְּכֶסֶא שֶׁל הָרְקִיעַ הַשְּׁחֹר, מִנְמִיךְ הַכֶּסֶא שֶׁל רְקִיעַ שְׂמָאל יוֹרְדִים בּוֹ. מֵתַגְלָגְלִים הַכִּסְאוֹת אֶחָד בְּאֶחָד, [יוֹרְדִים וְלוֹקְחִים] לּוֹקְחִים כָּל אוֹתָן הָרִשְׁתוֹת לְתוֹכָם וּמְכַנְּסִים אוֹתָם לְתַחֲתִית הַתְּהוֹם הַתַּחֲתוֹנָה. עוֹמֵד כֶּסֶא אֶחָד וְעוֹלָה לְמַעְלָה מִכָּל אוֹתָם הַתְּהוֹמוֹת, וְעוֹמֵד כֶּסֶא אַחֵר לְמַטָּה שֶׁל כָּל הַתְּהוֹמוֹת. בֵּין שְׁנֵי כִסְאוֹת אֵלוֹ מֵתַגְלָגְלִים כָּל אוֹתָם תְּהוֹמוֹת. וְכָל אוֹתָם צְנוּרוֹת נִנְעָצוּ בֵּין שְׁנֵי הַכִּסְאוֹת הִלְלוּ.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שבעים וחמשה צנורות

שבעים וחמשה [אורות] צנורות הם. שבעה הם עליונים של הכל, וכל אותם אחרים אחוזים בהם, וכלם נעוצים בגלגלי הכסא הזה, ונעוצים בגלגלי הכסא הזה בצד הזה.

מים עולים ויורדים

בהם [נ"א: בתהומות] מים עולים ויורדים. אותם שיורדים כורים בתהומות ובוקעים אותם. אותם שעולים נכנסים באותם נקבי האבנים, ועולים וממלאים לשבעת הימים. עד כאן שבעה גונים של אורות בסוד עליון.

לא ברא הקדוש ברוך הוא דבר שלא לצורך

אמרו לו: מה שכתוב (שם א) ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים וגו', מה צורך היה לו לקדוש ברוך הוא לעשות רקיע להבדיל בין המים? אמר להם: כבר כתוב (משלי טז, ד) כל פעל ה' למענהו. לא ברא הקדוש ברוך הוא דבר שלא לצורך. וברא הרקיע, וכשהוא חוזר, אינו חוזר אלא לעתים ידועים. וסילון אחד של מים יוצא מתהומות, וסילון של מים יוצא מגיהנם, ויורד בצנור סילון התהום. זהו שכתוב (תהלים מב) תהום אל תהום קורא לקול צנוריה. והרקיע נכנס באמצע שניהם, ואלמלא שנכנס ביניהם, היו הורגים לשותיהם. זהו שכתוב (בראשית א) ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע.

ט יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה וּבְלַיְלָה חִסְדּוֹ וּבְלַיְלָה (שירה) שִׁירוּ
 עַמִּי תִפְלָה לְאֵל חַיִּי: י אֲזַמְּרָה לְאֵל סִלְעֵי לְמָה
 שְׂבַחְתָּנִי לְמָה קָדַר אֵלֶיךָ בְּלַחֲץ אֹיִב: יא בְּרִצַּח

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הָאֵשׁ שֶׁל הַתּוֹרָה אוֹכֶלֶת אֵשׁ נִכְרִיָּה

תְּהוֹם אֵל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרִיךָ וְגו' (מכ, ח): [זוהר חדט
 תקנא קדמא (ד קל:)] וְיֵשׁ תְּהוֹם אַחַר שְׁנֵאֲמַר בּוֹ (תהלים
 מב) תְּהוֹם אֵל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרִיךָ. מַה זֶה צְנוּרִיךָ?
 אוֹתָם הַצְּנוּרוֹת שֶׁל הַחֲכָמָה שֶׁהֵם וְוֵי הָעַמּוּדִים. כָּל מְשַׁבְּרִיךָ
 - אֵלוֹ הַטְּעָמִים שֶׁל הַתּוֹרָה. וְגַלִּיךָ - אֵלוֹ הַנִּקְוָדִים שֶׁל
 הַתּוֹרָה. עָלֶי עֲבְרוּ - זֶה סוּד הָעֵבוֹר, שְׁנֵאֲמַר בּוֹ (שמות לד)
 וַיַּעֲבֹר ה' עַל פָּנָיו וַיִּקְרָא.

ה' מִשְׁתַּעֲשֵׂע עִם בְּנֵי הַצְּדִיקִים

יוֹמָם יִצְוֶה ה' חִסְדּוֹ וּבְלַיְלָה שִׁירָה עַמִּי תִפְלָה לְאֵל חַיִּי
 (מכ, ט): [זוהר בראשית פרשת לך לך (ד קפ:)] בֹּא רְאֵה, הָעוֹלָם
 שְׁלֹמְעֵלָה צָרִיךְ אֶת הַתְּעוֹרְרוֹתוֹ שֶׁל הָעוֹלָם הַתְּחַתּוֹן.
 וְכִשְׁנֵשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים יוֹצְאוֹת מִן הָעוֹלָם הַזֶּה וְעוֹלוֹת
 לְמַעְלָה, כִּלְוֵן מִתְּלַבְּשׁוֹת בְּאוֹר שְׁלֹמְעֵלָה בְּדַמּוֹת נִכְבְּדָה,
 וּבְהֵם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשְׁתַּעֲשֵׂע וְתֹאב לָהֶם, שֶׁהֵם פְּרִי
 מַעֲשָׂיו, וְעַל זֶה נִקְרָאוּ יִשְׂרָאֵל שֵׁשׁ לָהֶם נְשָׁמוֹת קְדוּשׁוֹת
 בְּנִים לְקְדוּשׁ - בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (דברים יד) בְּנִים אַתֶּם
 לַה' אֱלֹהֵיכֶם. בְּנִים וְדַאִי, פְּרִי מַעֲשָׂיו.

— זוהר תהלים —

בתורה, שְׁהָרִי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכָל הַצְדִּיקִים שֶׁבְּגֵן עֵדֶן, כָּלֵם מִקְשִׁיבִים לְקוּלוֹ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שיר השירים ח) הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגַנִּים חֲבֵרִים מִקְשִׁיבִים לְקוֹלֶךָ הַשְּׁמִיעֵנִי. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹשֵׁף עָלָיו חוּט אֶחָד שֶׁל חֶסֶד שִׁיהִיָּה [תמיד] שְׁמור בְּעוֹלָם, שְׁהָרִי עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים שׁוֹמְרִים אוֹתוֹ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֶסְדוֹ וּבַלַּיְלָה שִׁירָה עִמִּי.

הַקָּם בַּחֲצוֹת לְלַמֵּד יֵשׁ לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא

יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֶסְדוֹ וּבַלַּיְלָה שִׁירָה עִמִּי וְגו' (מב, ט): [זוהר בראשית פרשת לך לך (דף צ"ב:)] אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, כָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּשָּׁעָה הַזֹּאת בַּתּוֹרָה, וְדַאי יֵשׁ לוֹ חֵלֶק תְּמִיד בְּעוֹלָם הַבָּא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מָה הַטַּעַם תְּמִיד? אָמַר לוֹ, כִּף לְמַדְנֹה, שֶׁכָּל חֲצוֹת לַיְלָה, כְּשֶׁמִּתְעוֹרֵר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּגֵן עֵדֶן, כָּל הַנְּטִיעוֹת שֶׁל הַגֵּן מִשְׁקִים יוֹתֵר מֵאוֹתוֹ הַנַּחַל שֶׁנִּקְרָא נַחַל קְדוּמִים, נַחַל עֲדָנִים, שְׂאִין פּוֹסְקִים מִימּוֹ לְעוֹלָמִים. כִּבְיָכוֹל אוֹתוֹ שֶׁעוֹמֵד וּמִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, כְּאֵלוֹ אוֹתוֹ הַנַּחַל מוֹרִיק עַל רֹאשׁוֹ וּמִשְׁקָה אוֹתוֹ בְּתוֹךְ אוֹתָם הַנְּטִיעוֹת שֶׁבְּגֵן עֵדֶן. [אמר רבי יוסי] וְלֹא עוֹד, אֲלֵא הוּאִיל וְכָל הַצְדִּיקִים שֶׁבְּתוֹךְ גֵּן הָעֵדֶן מִקְשִׁיבִים לוֹ, שְׂמִים לוֹ חֵלֶק בְּאוֹתָהּ הַשְּׁקָאָת הַנַּחַל. נִמְצָא שֶׁיֵּשׁ לוֹ חֵלֶק תְּמִיד בְּעוֹלָם הַבָּא.

סֵדֶר הָעֲבוּדָה בַּלַּיְלָה

יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֶסְדוֹ וּבַלַּיְלָה שִׁירָה עִמִּי וְגו' (מב, ט): [רע"א

— זוהר תהלים —

מהימנא זוהר במדבר פרשת נשא (דף קכא:) מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמֵעֶלְיָה
 וְעַד בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל הַבָּא לְעַבְדַּת עֲבֹדַת עֲבֹדַת וְעַבְדַּת
 מִשָּׂא בִּאֵהָל מוֹעֵד. מִצָּוָה זֹאת לְהִיְתוֹת הַלְוִיִּם מְשׁוֹרְרִים בְּמִקְדָּשׁ.
 וְאִף עַל גַּב שְׂבָאֲרָנוּ לְמַעְלָה, כָּאֵן צָרִיף לְחֻדֶּשׁ דְּבָרִים, שְׁהָרִי
 הַכֹּהֵן מִקְרִיב קָרְבָן, וְהוּא מִיכָאֵל. לְוִי הוּא גְבֻרִיאֵל, הוּא צָרִיף
 לְנִגָן. וְסוּד הַדְּבָר - (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוָה ה' חֲסֹדוֹ, זֶה חֲסֹד
 כֹּהֵן גָּדוֹל, שְׂמִיכָאֵל הוּא כֹהֵן הַדְּיוּט לְגַבֵּי רְבוּנוֹ, וְעַם כָּל זֶה
 שְׁהַדְּיוּט הוּא אֶצֶל רְבוּנוֹ - הוּא מֶלֶךְ חַיּוֹת הַקִּדְשׁ. וּבְרַכַּת
 הַדְּיוּט אֵל תְּהִי קֶלֶה בְּעֵינֶיךָ, וְזֵהוּ יוֹמָם יִצְוָה ה' חֲסֹדוֹ.
 וּבְלִילָה שִׁירָה עֲמִי - זֶה גְבוּרָה. שִׁירָה - (דברים לג) בְּכוֹר שׁוֹרוֹ
 הָדָר לוֹ. (יחזקאל א) וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְּׂמָאֵל. וְגְבֻרִיאֵל שְׁלוּחוֹ,
 וְצָרִיף לְשׁוֹרֵר וּלְנִגָן בְּחֻדוֹהָ בֵּינָן הַתּוֹרָה, (להתעסק לשלח קרבות
 לפני המלך בשמחה. ומי שאין לו רשות) לְהַתְּעַסֵּק בַּתּוֹרָה, יִקְיָם (איכה ב)
 קוּמִי רְנִי בְּלִיל לְרֹאשׁ אֲשֻׁמְרוֹת. וְיֹאמֵר בְּאֲשֻׁמְרוֹת כְּמָה
 סְלִיחוֹת וְתַחֲנוּנִים וּבִקְשׁוֹת בְּכָל מִיַּי רְנָה בְּגִרוֹנוֹ, שֶׁהוּא כְּנוֹר
 לְהוֹצִיא בּוֹ קוֹל בְּשֵׁשׁ כְּנָפֵי רֹאֵה עִם וְרָדִים בְּשֵׁשׁ צְנוּרוֹת
 הַקֶּנֶה, וְזוֹ ו'. וְיֹצִיאֻהוּ מֵהַלֵּב, שֵׁשׁ בֵּינָה, כְּמוֹ שֶׁפָּרְשׁוּהָ בְּעֵלֵי
 הַמְּשָׁנָה, הַלֵּב מִבֵּינָן. יוֹצִיא בֶן מִבֵּינָה, מִבֶּן יָהּ, שֶׁהוּא ו', שֶׁהוּא
 אֶפְרוּחַ בְּשֵׁשׁ כְּנָפִים, וְיַעֲלֶה בְּשֵׁשׁ צְנוּרוֹת הַקֶּנֶה, שֶׁהֵם (מלכים
 א) שֵׁשׁ מַעֲלוֹת לַכֶּסֶה. וּשְׁנַי כְּסָאוֹת הֵם, (ירמיה יז) כֶּסֶא כְּבוֹד
 מְרוֹם מְרֹאשׁוֹן, וְהֵם הַלֵּב וְהַפֶּה. ל"ב, (שמות יז) וְיֹאמֵר כִּי יָד עַל
 כֶּסֶף יֵה מִלְחָמָה לְהַ' בְּעַמְלָק. כְּבֹד, סְמָא"ל, פֶּה הַכֶּסֶף"ה, כֶּסֶף ה',
 זֵהוּ שְׁכָתוּב (תהלים פא) תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר וְגו'. מֵהוּ שׁוֹפָר?

— זוהר תהלים —

קְנָה, ו', קול שְׁעוּלָה מִן הַקְנָה אֶל הַפָּה, שְׁשֵׁם ה', בְּחַמְשָׁה מִינֵי תְקוּנֵי דְבוּר, שֵׁהֵם: הַשְּׁפָתִים וְשָׁנַיִם וְחָךְ. שְׁפָתִים שְׁנַיִם. שְׁנַיִם וְטוּחָנוֹת שְׁנֵי מִינִים. וְחָךְ - הָרִי חֲמֻשָּׁה. שְׁטוּחָנִים כְּנָהֶר, שֶׁהוּא קוֹל, כְּמוֹ שְׁטוּחָנִים הָרַחִים. לְהוֹצִיא קוֹל וְדְבוּר שְׁיֹוצֵא מִהַבִּינָה שֶׁל הַלֵּב בְּמַחְשָׁבָה. שֶׁהוּא שֵׁם מְפָרֵשׁ בְּעֶשְׂרֵה מִינֵי תַלְמִים. וּבְשׁוֹפָר, אֵין פּוֹחַתִּין מִעֶשְׂרֵה שׁוֹפְרוֹת. וְהַתּוֹרָה - הַקּוֹל שְׁלָה, הַדְּבוּר שְׁלָה, הַבִּינָה שְׁלָה, שְׁפָרְשׁוּהָ, אֵיזְהוּ חֲכָם? הַמְּבִין דְּבַר מְתוּדָךְ דְּבַר. מַחְשָׁבָה שְׁלוֹ חֲשׁוּבָה לְפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַל קְרָבָנוֹת וְעוֹלוֹת. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (וַיִּקְרָא ז) זֵאת הַתּוֹרָה לְעֵלָה [10] לְמַנְחָה.

אֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ שֶׁל הַמּוֹשְׁתַּתֵּף בְּשִׁכְנָה

יּוֹמָם יִצְנָה ה' חֶסְדּוֹ וּבִצְיֹנָה שִׁירָה עַמִּי וְגו' (מכ, ט): [זוהר חלק ג' פ' אחרי (דף סה.) זוהר תורה] אמר רבי שמעון, אשרי חלקו מי שבא עם השכינה [בבקר], בשעה שהיא באה לקבל פני המלך, לספר עמו, וזה היה נמצא עמה [בלילה] בשעה שהושיט המלך ימינו לקבל את השכינה, זהו שכתוב: "אֲשָׂא כְנָפַי שָׁחַר אֲשַׁכְנֶה בְּאַחֲרִית יָם" (תהלים קלט, ט), מהו אחרית ים, אותה שעה של הבקר היא אחרית ים ההוא.

בעת הסתלקות הדינים.

שבחצות הלילה, היה התחלה, ועוד היה דין, ועכשיו הוא אחרית של הדין, שנסתלקים הדינים שלה, והיא

בְּעֲצֻמוֹתַי חֲרַפְנוּנִי צוֹרְרֵי בְּאֶמְרָם אֵלֵי כָּל הַיּוֹם אֵיךְ
 אֱלֹהֶיךָ ^{תהי' בעל הכולל} : יב מִה תִּשְׁתַּחֲוֶה נַפְשִׁי וּמִה תִּתְהַמְּוֶה עָלַי הוֹחִילִי
 לְאֱלֹהִים ^{תהי' בעל הכולל} : כִּי עוֹד אֹדְנֵנִי יְשׁוּעַת פָּנָי וְאֱלֹהֵי ^{תהי' בעל הכולל}

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

נכנסת בכנפי המלך, היא וכל אותן שנזדווגו עמה צי, זהו
 שכתוב: "אֲשַׁכְּנָה בְּאַחֲרֵית יָם".

המלך פורס כנפיו עליהם

וְלִמְדָנוּ, כל אותן שהתיגעו בתורה בחצות הלילה, נשתתפו
 עם השכינה, וכאשר בא הבקר, והמלכה מתקרבת
 אל המלך, הרי זה נמצא עמה לפני המלך, והמלך פורס
 כנפיו על כלם, זהו שכתוב: "יּוֹמָם יִצְנָה ה' חֶסְדּוֹ וּבַלַּיְלָה
 שִׁירָה עִמִּי וּגּוֹ".

ה' וכל הצדיקים מקשיבים לקולם של הצדיקים הלומדים בלילה
 יּוֹמָם יִצְנָה ה' חֶסְדּוֹ וּבַלַּיְלָה שִׁירָה עִמִּי וּגּוֹ' (מכ, ט) : [זוהר חלק א'
 9' לך לך (94 עב): זוהר תורה] אמר רבי ייסא, הרי אמרו
 שהקדוש ברוך הוא וכל אותן הצדיקים שבתוך הגן עדן כלם
 מקשיבים לקולם של אותן שמתעוררים בחצות הלילה לקרות
 בתורה, וחוט של חסד נמשך עליהם ביום, שכתוב: "יּוֹמָם
 יִצְנָה ה' חֶסְדּוֹ וּבַלַּיְלָה שִׁירָה עִמִּי וּגּוֹ", ועל כן התשבחות
 העולות בלילה לפניו, זו היא שבחה שלימה.

זיו הזוהר

צד. היינו אותם שלמדו תורה מחצות הלילה עד הבקר.

מג א שְׁפִטְנֵי אֱלֹהִים תקנה-מלך הנהלים
תקנה-תפלות וְרִיבָה רִיבֵי מַגְוֵי לֹא חָסִיד
מֵאִישׁ מִרְמָה וְעוֹלָה תַּפְלִטְנִי: ב פִּי אֶתָּה אֱלֹהֵי

— שִׁמוּשׁ תֵּהִלִּים —

לבנין הבית

שפטני אלהים וגו' (מג, א): [שימוש תהלים לפרק מג]. אלו הג' מזמורים אם בטלו אותך מן אומנתך והעמידו אחר במקומך אמור אותם שלש פעמים ביום ואתה תראה פלאים גדולים. ועוד "כאיל תערוג" בחון הוא לשאלת חלום התענה ואמור אותו ז' פעמים ותישן ושם שלו צבא. צ' מן "כי כאיל בחלוף מנצפ"ך, ב' מן מ' "מה תשתוחחי באלב"ם, א' מן אלה"י.

— זוהר תהלים —

**רבי שמעון בן יוחאי – הקב"ה דן אותנו בעצמו ולא המלאכים
ובית דין של מעלה**

שְׁפִטְנֵי אֱלֹהִים וְרִיבָה רִיבֵי וְגו' (מג, א): [זוהר חדש פ' בראשית (ד) כד. השלמה מההשמטות סימן יח:)] שָׁנוּ רַבּוֹתֵינוּ, כְּשֶׁחָלָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, נִכְנָסוּ לְפָנָיו רַבִּי פִּנְחָס וְרַבִּי חִיָּא וְרַבִּי אָבָהוּ. אָמְרוּ לוֹ, מִי שֶׁהוּא עֲמוּד הָעוֹלָם – יָמוּת? אָמַר לָהֶם, אֵין בֵּית הַדִּין שֶׁלְמַעְלָה מְעִינִים בְּדִינִי, שֶׁהָרִי אֲנִי רֵאִיתִי שְׁאִינִי נִתֵּן לְמַלְאָךְ וְלִדְיָן שֶׁלְמַעְלָה, שְׁאִינִי כְּשֶׁאָר בְּנֵי אָדָם. אֲלָא הַדִּין הַזֶּה שְׁלִי, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא דֵּן אוֹתוֹ, וְלֹא בֵּית דִּינּוֹ. וְהִינּוּ מָה שְׁאָמַר דָּוִד בְּבִקְשָׁתוֹ לְפָנָיו (תהלים מג) שְׁפִטְנֵי אֱלֹהִים וְרִיבָה רִיבֵי. וְכֵן שְׁלֵמָה אָמַר, לַעֲשׂוֹת מִשְׁפֵּט עֲבָדוֹ, הוּא לְבַדּוֹ, וְלֹא אֲחֵרִים. שֶׁהָרִי שְׁנִינוּ, כְּשֶׁהָאָדָם הוּא שׁוֹכֵב, בֵּית דִּין שֶׁלְמַעְלָה

מְעַוְוֵי לָמָּה וַנְּחַתְּנֵי לָמָּה קָדַר אֶתְחַלֵּף בְּלַחֵץ
 אוֹיֵב: ג שְׁלַח אֹרְךָ וְאַמְתֵּךְ הִמָּה יִנְחֹנֵנִי יִבְיֹאוּנִי אֶל הַר
 קִדְשֶׁךָ וְאֶל מִשְׁבְּנוֹתֶיךָ: ד וְאַבּוֹאָה אֶל מִזְבַּח אֱלֹהִים

זוהר תהלים

מסתפקלים בדינו. יש מהם שנוטים לכף זכות, שמראים זכותו של אדם, ויש מהם שנוטים לכף חובה, שמראים חובה של אדם, ולא יוצא האיש מן הדין כמו שהוא רוצה.

אבל מי שדן אותו המלך העליון, ששולט על הכל, הוא טוב, ולא יכול איש להיות באותו דין, פרט לטוב. מה הטעם? שהרי שנינו, מדת המלך העליון נוטה לזכות תמיד, והוא כלו צד של רחמנות, ובכידו לעזב החטאים והעוונות. זהו שכתוב (שם קל) כי עמך הסליחה וגו', ולא עם אחר. ומשום כך בקשתי לפניו שהוא ידין דיני, ואני אכנס לשלשה עשר שערים לעולם הבא, שלא עברו אותם רק האבות, ולא יהיה מי שימחה בידי, ועוד - שלא אתבע מהם רשות.

בכל מקום שלומדים תורה בלילה יוצא חוט אחד מאור הגנוז ונמשך על אותן לומדי התורה

שְׁלַח אֹרְךָ וְאַמְתֵּךְ הִמָּה יִנְחֹנֵנִי יִבְיֹאוּנִי אֶל הַר קִדְשֶׁךָ וְאֶל מִשְׁבְּנוֹתֶיךָ (מג, ג) : [זוהר ח"ב (דף קמח): זוהר תורה] שְׁלַח אֹרְךָ וְאַמְתֵּךְ הִמָּה יִנְחֹנֵנִי יִבְיֹאוּנִי אֶל הַר קִדְשֶׁךָ וְאֶל מִשְׁבְּנוֹתֶיךָ. אמר רבי יוסי כתוב ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור, הרי ביארו שאור ההוא נגנו, והוא מתוקן אל הצדיקים לעולם

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

מִזְבַּח אֱלֹהִים? זֶהוּ הַמִּזְבֵּחַ שְׁלֹמֶעֱלָה, מִזְבַּח אֱלֹהִים וְדַאי.
וְהִינוּ בְּאֵר שֶׁל יִצְחָק, וְלִפְעָמִים מִזְבַּח ה', כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר קָם
מִלְפָּנַי מִזְבַּח ה'. וְעַל זֶה יוֹרְשִׁים הָעוֹלָמוֹת מִכָּאן דִּין וְרַחֲמִים,
מִשׁוּם שֶׁהִיא יוֹנֵקֶת בְּצַד הַזֶּה וּבְצַד הַזֶּה, וְהָרִי בְּאֵרוֹ אֶת
הַדָּבָר.

ח לחודש

מד א לְמַנְצַח לְבַנֵי קַרַח מִשְׁפִּיל: ב אֱלֹהִים הַחַי וְהַקַּי וְהַנֶּאֱמָר
 בְּאֲזִינֵנו שָׁמַעְנוּ אֲבוֹתֵינוּ סִפְרוּ לָנוּ פֶעַל פְּעֻלָּת
 בְּיַמֵּיהֶם בְּיַמֵי קָדָם: ג אֶתְּה יְדָךְ גִּזְוִים הוֹרֵשֶׁת וְתַטְעֵם
 תָּרַע לְאֲמִים וְתַשְׁלַחֵם: ד כִּי לֹא בְחַרְבָּם יִרְשׁוּ אֶרֶץ
 וְזִרְזָעִם לֹא הוֹשִׁיעָה לָמוֹ כִּי יִמְיָךְ וְזִרְזָעֶךָ וְאוֹר פְּנֵיךָ כִּי
 רְצִיתָם: ה אֶתְּה הוּא מַלְכֵי אֱלֹהִים הַחַי וְהַקַּי וְהַנֶּאֱמָר צִוָּה יְשׁוּעוֹת

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

להנצל מיד אויב

אלהים באזנינו וגו' (מד, ב): [שימוש תהלים לפרק מד]. אמור אותו ואתו שם שלו והוא טוב להנצל מן האויבים.

— זוהר תהלים —

צִוָּה יְשׁוּעוֹת יַעֲקֹב כָּל אוֹתָם הַשְּׁלִיחִים שְׁעוֹשִׂים שְׁלִיחוֹת
 בְּעוֹלָם שְׁכָלָם יִהְיוּ בְּצַד הַרְחָמִים וְלֹא יִהְיוּ מַצַּד הַדִּין

אֶתְּה הוּא מַלְכֵי וְגו' (מד, ה): [זוהר ח"א פ' וירא (דף ק"ט.)] וְיִהְי אַחַר
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהָאֱלֹהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו
 אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲנִנִי. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (תהלים מד) אֶתְּה
 הוּא מַלְכֵי וְגו'. זוהי הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל כָּל הַדְּרָגוֹת יַחַד זו עִם זו.

צִוָּה יְשׁוּעוֹת יַעֲקֹב, כָּל אוֹתָם הַשְּׁלִיחִים שְׁעוֹשִׂים שְׁלִיחוֹת
 בְּעוֹלָם, שְׁכָלָם יִהְיוּ בְּצַד הַרְחָמִים וְלֹא יִהְיוּ מַצַּד הַדִּין.

מִשׁוּם שֶׁיֵּשׁ בְּעַלֵי שְׁלִיחִים מַצַּד הַרְחָמִים וּמַצַּד הַדִּין

יֵד תְּשִׁימֵנוּ חֶרֶף אֶל שְׂכֵנֵינוּ לְעַג וְקָלָם לְסִבְבוֹתֵינוּ:
 מִן תְּשִׁימֵנוּ מִשָּׁל בְּגוֹזִים מְנוּד רֹאשׁ בְּלֹאמִים: מִן כָּל
 הַיּוֹם בְּלִמְתֵי נִגְדֵי וּבִשְׁת פָּנֵי בִּפְתָנֵי: יֵד מִקּוֹל מִחֶרֶף
 וּמְגִדָּה מִפְּנֵי אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם: יח כָּל זֹאת בְּאַתְנֵנוּ וְלֹא
 שְׂכַחְנוּךָ וְלֹא שְׁקַרְנוּ בְּבְרִיתְךָ: יט לֹא נָסוּג אַחֲזֹר לְבִנּוּ:

— זוהר תהלים —

בֵּינָן שְׂנֵמוּל מִה כְּתוּב עֵקֶב אֲשֶׁר שָׁמַע אֲבָרְהָם בְּקִלֵי וַיִּשְׁמֹר
 מִשְׁמֵרְתֵי מִצְוֹתֵי חֻקֹּתֵי וְתוֹרֹתֵי

כָּל זֹאת בְּאַתְנֵנוּ וְלֹא שְׂכַחְנוּךָ וְלֹא שְׁקַרְנוּ בְּבְרִיתְךָ (מד, יח):

[זוהר ח"ג פ' ויקרא (דף י"ג):] נֶפֶשׁ כִּי תַחֲטָא. רַבִּי אֲבָא פָּתַח,

(תהלים מד) כָּל זֹאת בְּאַתְנֵנוּ וְלֹא שְׂכַחְנוּךָ וְלֹא שְׁקַרְנוּ בְּבְרִיתְךָ.
 כָּל זֹאת בְּאַתְנֵנוּ, הִיָּה צָרִיךְ לְהִיּוֹת כָּל אֱלוֹ בָּאוּ עָלֵינוּ! אֲלֵא כָּל
 הַדִּינִים שְׁלֵמָעֵלָה בָּאוּ עָלֵינוּ. וְלֹא שְׂכַחְנוּךָ, וְלֹא שְׂכַחְנוּ דְבָרֵי
 תוֹרָתְךָ. מִכָּאֵן לְמַדְנֵנוּ, כָּל מִי שֶׁשׁוֹנֶה דְבָרֵי תוֹרָה וְלֹא רוֹצֵה
 לְעֵסֶק בָּהּ, כְּאֵלֹ שְׂכַח אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהָרִי כָּל הַתוֹרָה
 הִיא שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְלֹא שְׁקַרְנוּ בְּבְרִיתְךָ, שְׂכָל מִי
 שֶׁשָּׁמַר בְּבְרִית הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה שֶׁרְשׁוּמָה בּוֹ, כְּאֵלֹ שֶׁשָּׁמַר בְּשֵׁמוֹ
 שֶׁל הַמֶּלֶךְ, מִשׁוּם שֶׁשְׁמוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ רְשׁוּם בְּאָדָם. וּמִקְרָא אַחַר
 מוֹדָה לְכָתוּב הַזֶּה, שְׂכָתוּב (שם) אִם שְׂכַחְנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ וּנְפָרַשׁ
 כְּפִינוּ לְאֵל זָר. אִם שְׂכַחְנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְלֹא
 שְׂכַחְנוּךָ (וַזוּהִי הַתּוֹרָה שֶׁהִיא שֵׁם אֱלֹהֵינוּ). וּנְפָרַשׁ כְּפִינוּ לְאֵל זָר, כְּמוֹ
 שֶׁנֶּאֱמַר וְלֹא שְׁקַרְנוּ בְּבְרִיתְךָ. וְהַכֵּל דְּבַר אַחַד. מַה הַשְּׂקָר כָּאֵן?
 שֶׁפָּרַשׁ כְּפִיו לְרִשׁוּת אַחֶרֶת וּמִשְׁקָר בְּבְרִית הַזֶּה, וְלִכְן הַתּוֹרָה

— זוהר תהלים —

אוֹחֶזֶת בְּזָה. שְׁכַל מִי שֶׁשׁוֹמֵר אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת כְּאִלּוּ שֶׁמֶר אֶת
כָּל הַתּוֹרָה, וּמִי שֶׁמִּשְׁקַר בְּזָה כְּאִלּוּ מִשְׁקַר בְּכָל הַתּוֹרָה.

בא רֵאָה, טָרַם שֶׁנִּמְוֵל אֲבָרְהָם הָרִי לֹא נֶאֱמַר שֶׁהוּא שֶׁמֶר אֶת
הַתּוֹרָה. כִּיּוֹן שֶׁנִּמְוֵל מֵהַ כְּתוּב? (בראשית כו) יַעֲקֹב אֲשֶׁר
שָׁמַע אֲבָרְהָם בְּקִלְי וַיִּשְׁמַר מִשְׁמֵרָתִי מִצְוֹתֵי חֻקֹּתַי וְתוֹרֹתַי.
וְהַכֹּל מִשׁוּם שֶׁנִּמְוֵל וְנִרְשָׁם בּוֹ הָרִשָּׁם הַקְּדוּשׁ וְשֶׁמֶר אוֹתוֹ
כְּרֵאוּי, מַעֲלָה עָלָיו כְּאִלּוּ שֶׁמֶר אֶת כָּל הַתּוֹרָה. אִף בְּיִצְחָק
כְּתוּב, (בראשית יז) וְאֵת בְּרִיתִי אֶקִּים אֶת יִצְחָק. וְעַל זֶה נִקְרָאת
הַתּוֹרָה בְּרִית. **בא** רֵאָה, מִשׁוּם שֶׁיּוֹסֵף שֶׁמֶר אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת
וְלֹא רָצָה לְשַׁקֵּר בָּהּ, זָכָה לְכַבּוֹד בְּעוֹלָם הַזֶּה וּלְכַבּוֹד בְּעוֹלָם
הַבָּא, וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִשְׁרָה אֶת שְׁמוֹ
בְּתוֹכּוֹ, שֶׁכְּתוּב (תהלים פא) יְעֹדוֹת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ. וְזָכָה לְבִרְכַּת
הָעוֹלָם הַזֶּה וּלְבִרְכַּת הָעוֹלָם הַבָּא. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב
(דברים לג) בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ וְגו'. מִשׁוּם שֶׁיּוֹסֵף שֶׁמֶר אֶת
הַבְּרִית הַזֹּאת, זָכָה בְּשׁוֹר, שֶׁהוּא רֵאשׁוֹן לְקַרְבָּן. אָמַר לוֹ רַבִּי
יְהוּדָה, אִם כֵּן, לְמָה הַתְּבַרְךְ בְּדָבָר שֶׁהוּא שְׂמֵאל? בְּיָמֵינוּ הִיא
צְרִיף, שֶׁהָרִי כְּתוּב (יחזקאל א) וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְּׂמֵאל. אָמַר לוֹ, כִּדִּי
שִׁיגֵן עַל חֲטָאֵי יִרְבָּעִם.

אמר לוֹ, סוּד לְמַדְנֵנוּ בְּכְתוּב הַזֶּה, שֶׁכִּיּוֹן שֶׁיּוֹסֵף שֶׁמֶר אֶת
הַבְּרִית הַזֹּאת, שֶׁהַבְּרִית הַזֹּאת אֲחוּזָה בְּשֵׁתֵי דְרָגוֹת, וְאוֹתָן
שְׁתֵּי דְרָגוֹת לְמַעֲלָה נִקְרָאוּ בְּשֵׁמוֹת. וְלְמַדְנֵנוּ בְּפִרְשַׁת פָּרָה
אֲדָמָה, שֶׁהַפָּרָה הַזֹּאת הִיא דְרָגָה אַחַת מֵאוֹתָן שְׁתֵּי דְרָגוֹת
עֲלִיוֹנוֹת, וְהַזּוּג שֶׁל פָּרָה נִקְרָא שׁוֹר, וְזֶהוּ בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר

— זוהר תהלים —

לו וקרני ראם קרניו. הדר לו ודאי. ולא כמו השור הזה של העולם, אלא וקרני ראם קרניו. קרן עליונה היא על כל האחרות, ועל כן - בהם עמים ינגח יחדיו אפסי ארץ. אמר רבי אבא, משמע שכל מי ששומר את אות הרשם הקדוש, אותן שתי דרגות עליונות נקשרות בו, לשמר אותו בכל ולעטרו בכבוד עליון, ולכן זכה בשתי מלכיות - אחת הוא, ואחת בנו. שפיון ששלמה המלך נדבק בנשים נכריות, נתנה המלכות ליירבעם, ולכן הברית חביבה מהכל.

משום כך אמר רבי שמעון, האדם הזה שמוליד בן, נקשר לשכינה, שהיא הפתח של כל הפתחים (והתינוק הזה שנמול, נקשר בשכינה, שהיא פתח של כל הכתרים) העליונים, הפתח שנקשר בשם הקדוש. (שאמר רבי שמעון) ואותו דם שיוצא מאותו תינוק שמור לפני הקדוש ברוך הוא, ובשעה שמתעוררים דינים בעולם, משגיח הקדוש ברוך הוא באותו דם ומציל את העולם. ומשום כך כתוב, (בראשית יז) ובן שמנת ימים ימול לכם כל זכר. וכתוב (תהלים ז) ואם בגבורת שמונים שנה. והכל עולה במשקל אחד. שנינו, באותו הדם זוכה העולם להתבשם בחסד, וכל העולמות עומדים, שכתוב (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ וגו'. אם לא בריתי מילא, אבל למה יומם ולילה?

אמר רבי שמעון, שנינו, שני כתרים מתאחדים כאחד והם הפתח של כל הכתרים, ושנינו, אחד דין ואחד

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

רַחֲמִים, וּמִתְבַּשְׂמִים זֶה עִם זֶה, זָכַר וּנְקָבָה. (ושנינו, אחד זכר ואחד נקבה, אחד דין ואחד רחמים). בְּצַד הַזָּכָר שְׂרוּי חֶסֶד, וּבְצַד הַנְּקָבָה שְׂרוּי דִין. (ומשום כך) אֶחָד לָבֵן וְאֶחָד אָדָם. וּכְדִי לְהַתְבַּשֵּׁם זֶה עִם זֶה, (משום כך) הֵם מִתְקַשְּׂרִים זֶה בְּזֶה. וְהַבְּרִית הַזֹּאת אוֹחוֹזת בָּהֶם בְּיוֹמָם וְלַיְלָה, בְּדִין וְחֶסֶד. בְּדִין בְּרֵאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֵּן שׁוֹרָה בְּחֶסֶד, וּמִתְבַּשֵּׁם בְּכָל. וְזוֹהֵי הַבְּרִית שֶׁנִּקְרְאת יוֹמָם וְלַיְלָה, שְׂאוּחוֹזת בְּשִׁנְיָהֶם. וּמִי שְׂזוֹכָה לְשֹׁמֵר אֶת אוֹת הַבְּרִית הַזֹּאת כְּרֵאוּי וְלֹא חוֹטֵא בָּהּ כָּל יָמָיו, הוּא אוֹחוֹז בְּיוֹמָם וְלַיְלָה, וְזוֹכָה לְשִׁנֵי עוֹלָמוֹת, הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא. וְלָכֵן אֲבָרְהָם נִקְרָא שָׁלֵם, שְׂכָתוֹב (בראשית י) הַתְּהַלֵּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תָמִים. וְאֵימְתִי נִקְרָא שָׁלֵם? כְּשִׂזְכָּה בְּשִׁנְיָהֶם, בְּיוֹמָם וְלַיְלָה, שְׂכָתוֹב (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֶסֶדוֹ וּבְלַיְלָה שִׁירָה עִמִּי. וּשְׁנִיָּהֶם יֵרֵשׁ אֲבָרְהָם, וְלֹא הִתְקַיֵּם בּוֹ הַחֶסֶד בְּקִיּוֹם שָׁלֵם עַד שֶׁנִּמּוֹל. כִּיּוֹן שֶׁנִּמּוֹל, הִתְקַיֵּם בּוֹ זוֹכָה לְשִׁנְיָהֶם, וְנִקְרָא שָׁלֵם.

כְּמוֹ שֶׁשְׁנִינּוּ, שְׂכָתוֹב (בראשית יח) וְהוּא יֵשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל כָּחֵם הַיּוֹם. פֶּתַח הָאֵהָל, זֶהוּ הַפֶּתַח הָעֲשִׂירֵי שֶׁל הַמֶּלֶךְ, שֶׁהִיא פֶּתַח לְכָל הַמְשָׁכָן הַקָּדוֹשׁ שֶׁל שְׁאֵר הַכְּתָרִים, וְדוֹד הַמֶּלֶךְ קוֹרָא (לזה) פֶּתַח (צדק), שְׂכָתוֹב (תהלים קיח) פֶּתַחוּ לִי שְׁעָרֵי צֶדֶק, וְכָתוֹב זֶה הַשְּׁעָר לַה'. כָּחֵם הַיּוֹם, כְּשֶׁמֵּאִיר הָאוֹר שֶׁל הַחֶסֶד, חֵלֵק גּוֹרְלוֹ, כְּמוֹ שֶׁיֵּשֵׁב בְּזֶה - יֵשֵׁב בְּזֶה. מִתִּי הִתְקַיֵּמוּ בּוֹ? כְּשֶׁנִּמּוֹל, וְלָכֵן נִקְרְאת בְּרִית יוֹמָם וְלַיְלָה. שְׁנִינּוּ, כְּתוֹב (שמות יב) וּפָסַח ה' עַל הַפֶּתַח. מֵה זֶה וּפָסַח ה'

וְתַטּוּ אֲשֶׁרֵינוּ מִנֵּי אֲרָחָד: כַּ כִּי דְבִיתָנוּ בְּמָקוֹם תְּנִים
 וְתִכְסֶם עָלֵינוּ בְּצִלְמוֹת: כֹּא אִם שָׁכַחְנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ הַקָּהֵל בְּעַל הַיְבוּלֹת
 בְּעַל הַמְבוֹרֹת מִלִּים
 וְנִפְרָשׁ בְּפִינוּ לְאֵל זָר: כִּב הֲלֹא אֱלֹהִים הַקָּהֵל בְּעַל הַיְבוּלֹת
 בְּעַל הַמְבוֹרֹת מִלִּים וַיִּחְקֹר זֹאת
 כִּי הוּא יָדַע תְּעֵלְמוֹת לֵב: כִּג כִּי עָלֶיךָ הִרְגָנוּ כָּל הַיּוֹם
 נִחַשְׁבָנוּ בְּצֵאן טִבְחָה: כִּד עֵוְרָה לְמָה תִישָׁן אֲדָנִי הִקְיָצָה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

על הפתח? ששורה על הפתח הזה חסד להתבשם. ומשום
 כך, ולא יתן המשחית וגו'

כָּל הַמְכוּוֹן לְבוּ בְהַאי פְּסוּקָא כְּדִי לְמַסוֹר נִפְשׁוּ עַל קְדוּשַׁת
 שְׁמוֹ מַעְלָה עָלָיו הַכְּתוּב כְּאֵלוּ נִהְרַג בְּכָל יוֹם עָלָיו

כִּי עָלֶיךָ הִרְגָנוּ כָּל הַיּוֹם וְגו' (מד, כג): [זוהר ח"א פ' חיי שרה (דף קל:)]
 מה זה השדה נתתי לך והמַעְרָה אֲשֶׁר בו? אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
 אוֹצֵר שֶׁל שְׁלוֹה וּמְנוּחָה רַבָּה. אָמַר רַבִּי שְׁלוֹם בְּרַ מְנִיּוּמִי, אֵין
 לָךְ כָּל צְדִיק צְדִיק מְאוֹתָם הַעוֹסְקִים בַּתוֹרָה שְׁאֵין לוֹ מְאֵתִים
 עוֹלְמוֹת וְכִסּוּפִים בְּשִׁבִיל הַתוֹרָה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שִׁיר ח) וּמְאֵתִים
 לְנִטְרִים אֵת פְּרִיּוֹ. וּמְאֵתִים עַל שְׁמוֹסְרִים עֲצָמָם בְּכָל יוֹם כְּאֵלוּ
 הִרְגוּ עַל קְדוּשַׁת שְׁמוֹ, וְנִצְחוּ כְּמוֹ הַפְּסוּקָה הַזֶּה. [וכך אמרו בפסוק
 זוהר] שְׁכָתוֹב וְאֵהֲבַת אֵת ה' וְגו'.

לְמַדְנֵנוּ, כָּל הַמְכוּוֹן אֵת לְבוּ בַּפְּסוּקָה הַזֶּה כְּדִי לְמַסוֹר נִפְשׁוּ עַל
 קְדוּשַׁת שְׁמוֹ, מַעְלָה עָלָיו הַכְּתוּב כְּאֵלוּ הִרְגָנוּ בְּכָל יוֹם
 עָלָיו. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים מד) כִּי עָלֶיךָ הִרְגָנוּ כָּל הַיּוֹם. אָמַר רַב
 נַחֲמָן, כָּל הַמוֹסֵר נִפְשׁוֹ בַּפְּסוּקָה זֶה, נוֹחַל אַרְבַּע מְאוֹת עוֹלְמוֹת

— זוהר תהלים —

לְעוֹלָם הַבֵּא. אָמַר רַב יוֹסֵף, וְהָרִי שְׁנִינוּ מֵאֲתַיִם? אָמַר רַב נַחֲמָן, מֵאֲתַיִם עַל הַתּוֹרָה - וּמֵאֲתַיִם עַל שְׁמֵסֵר עֲצָמוֹ בְּכָל יוֹם עַל קִדְשַׁת שְׁמוֹ.

אֲשֶׁרֵי הָעַם הַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרְאוּ צֵאֵן שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

כִּי עָלֶיךָ הִרְגָנוּ כָּל הַיּוֹם נִחְשָׁבְנוּ כְּצֵאֵן טַבְּחָה (מד, כג): [זוהר שמות 9' משפטים (דף ק"ט:)] אֲשֶׁרֵי הָעַם הַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרְאוּ צֵאֵן שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לְהַקְרִיב אֶת עֲצָמָם קְרַבְנוֹת לִפְנֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים מד) כִּי עָלֶיךָ הִרְגָנוּ כָּל הַיּוֹם נִחְשָׁבְנוּ כְּצֵאֵן טַבְּחָה. וּמִקְרִיבִים אֶת עֲצָמָם כְּמוֹ צֵאֵן, בְּתַעֲנִית. שְׁמַעוֹט הַחֲלָב וְהֵדֵם שֶׁבְתַעֲנִית חָשׁוּב יוֹתֵר מִקְרַבֵּן בְּהֵמוֹת, שֶׁהִיא מִתְמַעֵט הֵדֵם וְהַחֲלָב וְכָל אוֹתָם אֲמוּרִים וּפְדָרִים שֶׁנֶּאֱכָלִים כָּל הַלֵּילָה.

הַקֶּבֶ"ה יִפְקַח עֵינָיו לְרֵאוֹת אֶת טוֹבַת עַם יִשְׂרָאֵל

עוֹרָה לָמָּה תִּישָׁן יְיָ הַקִּיֵּצָה וְגו' (מד, כד): [אדרא רבא קדישא זוהר במדבר 9' נשא (דף קל"ו:)] בְּכִסּוֹתָא דְעֵינִין, לְהֵטִין אֶלְךָ וְאַרְבַּע מָאָה רַבּוּא, דְּמִתְאַחֲדֵן בְּגַבִּינֵן דְּאֵינְהוּ כְּסוֹתָא. וְאַשְׁגַּחוֹתָא דְעֵינָא דְעֵתִיק יוֹמִין עָלֶייהוּ. וּבְשַׁעֲתָא דְסִלְקִין אֵינּוֹן כְּסוֹתָא, אֲתַחֲזִי כְּמֵאן דְּאֲתַעַר מִשְׁנִתִּיה, וְאֲתַפְקֵחֵן עֵינּוּי, וְחֵמָאן לְעֵינָא פְּקִיחָא, וְאֲתַסְחֵן בְּחַד חוּוּרָא דְעֵינָא טָבָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שיר השירים ה) רוּחַצוֹת בְּחָלָב. מֵאֵי בְּחָלָב. בְּחוּוּרָא דְלַעֲיֵלָא קְדָמָאָה (נ"א בחוורא קדמאה דעינא טבא). וּבְהֵיא שַׁעֲתָא אֲשַׁתְּכַח אֲשַׁגְּחוֹתָא דְרַחֲמֵי. (ס"א ובגין כך

אל תִּזְנַח לְנִצָּחַ: כֹּה לָמָּה פָּנִיךָ תִּסְתִּיר תִּשְׁבַּח עֵינָיו
 וְלִחְצָנוּ: כֹּו כִּי שָׁחָה לְעֵפֶר נִפְשָׁנוּ דְבַקָּה לְאָרֶץ בְּטִינָנוּ:
 כֹּו קִוְיָה עֲזָרְתָּה לָנוּ וּפָדָנוּ לְמַעַן חֲסִדֶּךָ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

צלותא דישראל סלקא בגין דיפקח עינוי, ויתסחון בההוא חוורא) וְעַל דָּא
 צְלִי דְוָד, (תהלים מד) עֲוָרָה לָמָּה תִישָׁן יִי הִקִּיצָה. דִּיפִקֵּחַ
 עֵינוּי, וְיִתְסַחֵן בִּהֵהוּא חוּוֹרָא. וְכָל זִמְנָא דְעֵינוּי לָאו
 מִתְפַּקֵּחֵן, כָּל מְאָרִיהוֹן דְּדִינִין, כְּפִיִּין לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וְשָׂאֵר
 עִמִּין שְׁלִטִין עָלֵיהוּ. וּבְזִמְנָא דִּיפִקֵּחַ עֵינוּי, יִתְסַחֵן בְּעֵינָא
 טָבָא, וְרַחֲמֵי עַל יִשְׂרָאֵל. וְאִסְתַּחֲר (ס"א ואתזהר) עֵינָא, וְעָבִיד
 נוֹקְמִין בְּשָׂאֵר עִמִּין. הִדָּא הוּא דְכָתִיב, (תהלים לה) הָעִירָה
 וְהִקִּיצָה. הָעִירָה: לְאִתְסַחָא בִּהֵהוּא חוּוֹרָא. הִקִּיצָה:
 לְמַעַבְדַּ נוֹקְמִין לְאִינוּן דְּכְפִיִּין לוֹן.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

התחילה התשבחת, שְׁכָךְ רָאוּי, שְׁכָתוּב יִשְׁקֵנִי, אִף כָּאֵן הִיא
התחילה לְשַׁבַּח אֶת הַמֶּלֶךְ.

רַחֵשׁ לְבִי דְבַר טוֹב

רַחֵשׁ לְבִי דְבַר טוֹב וּגּוֹ' (מח, ב): [זוהר חדש 9' חקת (דף 98ג)].
רַחֵשׁ לְבִי - זוּ הַחֲזִיהַ שְׁרוּחַשֶׁת בְּלִילָה, שְׁנַקְרָאת לְבִי.
דְבַר טוֹב - שְׁעוּלָה בְּרִצּוֹנָה שֶׁהַמֶּלֶךְ יִתְחַבֵּר עִמָּה, שְׁנַקְרָא
טוֹב. דְבַר אַחַר, מִשׁוּם שֶׁלֹּא נִתְּנָה לוֹ רְשׁוּת לְגִלוֹת, אָמַר
רַחֵשׁ, מִשׁוּם שֶׁמִּרְחִישָׁה לוֹ אֶת הַדְּבַר הַזֶּה בְּלִבּוֹ, וְאִפְלוּ
בְּשִׁפְתוֹתָיו לֹא נִתְּנָה לוֹ רְשׁוּת לְרַחֵשׁ, אֲלֵא בְּלִבּוֹ. דְבַר אַחַר,
מָה הַטַּעַם רַחֵשׁ לְבִי? מִשׁוּם שֶׁדְּבוּר בְּלֵא קוּל לֹא יִכּוּל
לְדַבֵּר, וְהַלְבִּי הִזֵּה שְׁנַקְרָא דְבוּר, עַד כָּאֵן לֹא נִשְׁלְמָה, עַד
שֶׁבֵּא שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ וּבָנָה לָהּ בֵּית, וְהַלְבָּנָה נִשְׁלְמָה בְּגִדּוֹל
יֵתֵר עַל הַכּל, מִשׁוּם שֶׁהִתְחַבֵּר עִמָּה הַקּוּל. וּבְאוֹתָהּ שְׁעָה
נִתְּנָה רְשׁוּת לְדַבֵּר, שֶׁהָרִי נִשְׁלְמָה בְּקוּל. וַיִּשְׁבָּה בְּשִׁלְמוֹת
עִם הַמֶּלֶךְ, מִשׁוּם שֶׁהוֹצִיָּאה בֵּין חֲכָם לְעוֹלָם, וְהִתְקִינָה בֵּית
לְמֶלֶךְ. אַז הַמֶּלֶךְ שָׁם מְדוּרוֹ עִמָּה, וְהִתְחִילָה לְדַבֵּר, וְאָמְרָה
יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ.

אַבִּי כַּעַת בִּימֵי דָוִד, עַד אַז לֹא יִשְׁבָּה בְּשִׁלְמוֹת. מִשׁוּם
כִּךְ רַחֵשׁ לְבִי וְדַאי הַדְּבַר הַטוֹב הַהוּא. כַּעַת טוֹב,
וְלֹא טוֹבִים. כִּינּוֹן שֶׁהִתְחַבֵּר עִמָּה קוּל, אַז וְדַאי טוֹבִים בְּכֹל.
הַצְּדִיק נִקְרָא טוֹב, שְׁכָתוּב (ישעיה א) אָמְרוּ צְדִיק כִּי טוֹב.
אִף הִיא נִקְרָאת טוֹבָה, (קהלת ז) טוֹבָה חֲכָמָה. וְכִשְׁנַקְרָבוּ,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

התחברו כְּאֶחָד בְּאוֹתָן נְשִׁיקוֹת, אֲזִי (שיר א) כִּי טוֹבִים דְּדִיךְ מִיֵּינ, הם דוֹדִים שְׁנִיֵּיהֶם כְּאֶחָד. כָּאֵן דוֹדִים, וְכָאֵן יְדִידָת. וּמִתִּי הֵם טוֹבִים? מִיֵּינ, כְּשֶׁנִּשְׁקִים מִמֶּנּוּ שֶׁל הַיֵּינ הַמְּשֻׁמֵּר הַהוּא. וְעַל זֶה כְּתוּב (שם ה) שְׁתוּ וְשִׁכְרוּ דוֹדִים. שְׁהֲרִי הַנְּטִיעוֹת צְרִיכוֹת הַשְּׁקָאָה מִן הַנְּהָר הָעֵמֶק, הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה, שֶׁהִיא הַשְּׁקָתָה אוֹתָם בְּרֵאשׁוֹנָה מֵהַיֵּינ הַהוּא. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם ב) שְׁמָאלוּ תַחַת לְרֵאשִׁי, וְאַחַר כֵּךְ לְרֵיחַ שְׁמַנֶּיךָ טוֹבִים. זֶהוּ שְׁכָתוּב וַיִּמְיֵנוּ תַחֲבַקְנִי. וְזֶהוּ הַשְּׁמֵן הַטוֹב, שְׁשׁוֹפֵעַ לוֹ מֵהָאֵם. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים קלג) כְּשֶׁמֶן הַטוֹב עַל הָרֵאשׁ יוֹרֵד עַל הַזְּקָן זָקֵן אֶהְרֵן. זֶה הַכֶּהֵן הַגָּדוֹל לְמַעְלָה, יִמֵּינ הַמֶּלֶךְ, כִּהֵן לְעוֹלָם. וְכִשְׁמַגִּיעַ אוֹתוֹ הַשְּׁמֵן לְזָקֵן שֶׁל אֶהְרֵן, אֲזִי וְדַאי נִקְרָאִים שְׁמַנֶּיךָ, מִצַּד הָאֵם וּמִצַּד שֶׁל אֲבֵרָהֶם, וְאֲזִי שְׁמַנֶּיךָ טוֹבִים.

מָה הַטַּעַם שׁוֹפֵעַ אוֹתוֹ הַשְּׁמֵן הַטוֹב שֶׁל אֲבֵרָהֶם? מִשׁוּם שְׁפִשֵׁט הַיִּמֵּינ לְהָאִיר לְלִבְנָה, וְעַל זֶה כְּתוּב (שם) הִנֵּה מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים שְׁבַת אֲחִים גַּם יָחַד. מֵה טוֹב - זֶה הָאוֹר הָרֵאשׁוֹן, יוֹם הָרֵאשׁוֹן, שְׁכָתוּב (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב. וּמֵה נְעִים - זֶה נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל. הַיּוֹם הַרְבִּיעִי, הַלְּבָנָה. וּבֵא רְאָה, כְּמוֹ שֶׁהָאוֹר שְׁנִבְרָא בַיּוֹם הָרֵאשׁוֹן נִתֵּן שְׁלֵמוֹת, וְשִׁפֵּעַ מִמֶּנּוּ אוֹר לְאוֹר שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה מִתְּנַהֵג בּוֹ - אֵף אֲבֵרָהֶם, הָאוֹר הָרֵאשׁוֹן נִתֵּן אוֹר לְבַת הַזֵּו שֶׁל הַמֶּלֶךְ, הַיּוֹם הַרְבִּיעִי, שֶׁעַל יָדָהּ מִתְּנַהֵג הָעוֹלָם הַזֶּה. וְעַל כֵּן חוֹט שֶׁל חֶסֶד מְשׁוּף עָלָיו, לְהָאִיר מְאוּרוֹ. וְכַאֲשֶׁר מִתְּחַבֵּרַת עִמּוֹ וַיּוֹשְׁבַת לַיִּמֵּינ, הוּא מִתְּגַדֵּל בְּכָל.

לְמַלְךָ לְשׁוֹנֵי עֵט סוֹפֵר מְחִיר: ג יְפִיפִית מִבְּנֵי אָדָם
 הוֹצֵק חֵן בְּשִׁפְתוֹתַיךָ עַל כֵּן בִּרְכֵךְ אֱלֹהִים

— זוהר תהלים —

אֲשֶׁרִי חָלְקוּ שֶׁל מוֹשֶׁה שְׁעָלְיוּ כְּתוּב יְפִיפִית מִבְּנֵי אָדָם הוֹצֵק
 חֵן בְּשִׁפְתוֹתַיךָ עַל כֵּן בִּרְכֵךְ אֱלֹהִים לְעוֹלָם

יְפִיפִית מִבְּנֵי אָדָם הוֹצֵק חֵן בְּשִׁפְתוֹתַיךָ עַל כֵּן בִּרְכֵךְ
 אֱלֹהִים לְעוֹלָם (מה, ג): [זוהר שמות 9' בא (דף ל"ז):] בְּנִבְיָא

הַנֶּאֱמָן. אֲשֶׁרִי חָלְקוּ שֶׁל מוֹשֶׁה, שְׁעָלְיוּ כְּתוּב יְפִיפִית מִבְּנֵי
 אָדָם הוֹצֵק חֵן בְּשִׁפְתוֹתַיךָ עַל כֵּן בִּרְכֵךְ אֱלֹהִים לְעוֹלָם. אֶהְבֵּת
 צֶדֶק וְתִשְׁנֵא רִשְׁע עַל כֵּן מְשַׁחֵךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֶיךָ שְׁמֵן שְׁשׁוֹן
 מַחְבְּרֶיךָ. יְפִיפִית מִבְּנֵי אָדָם - מִשֵּׁת וְחֲנוּף. הוֹצֵק חֵן
 בְּשִׁפְתוֹתַיךָ - מִנַּח וּבְנִיּוֹ. עַל כֵּן מְשַׁחֵךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֶיךָ -
 מֵאֲבָרְהָם וְיִצְחָק. שְׁמֵן שְׁשׁוֹן - מֵיַעֲקֹב. מַחְבְּרֶיךָ - מִשָּׂאָר
 נְבִיאִים.

יְפִיפִית מִבְּנֵי אָדָם וְגו' (מה, ג): [זוהר חדש 9' חקת (דף סג):] הָרִי
 פְּרִשׁוּהָ הַחֲבָרִים בְּאֲבָרְהָם: נְתִיפִית בְּעֵלְיוֹנִים -

(בראשית טו) אֲנֹכִי מִגֵּן לָךְ. נְתִיפִית בְּתַחְתּוֹנִים (שם כג) נְשִׂיא
 אֱלֹהִים אַתָּה. לְכָךְ יְפִיפִית, שְׁתִי תִשְׁבְּחוֹת כְּלוֹלוֹת. הוֹצֵק חֵן
 בְּשִׁפְתוֹתַיךָ - (שם יח) הִנֵּה נָא הוֹאֲלֵתִי. עַל כֵּן בִּרְכֵךְ אֱלֹהִים
 לְעוֹלָם - (שם כד) וְהָ בִרְךְ אֶת אֲבָרְהָם בְּכָל. אָבֵל בֵּא וְרָאָה,
 הַפְּסוֹק הַזֶּה יֵשׁ בּוֹ סוּד עֲלִיּוֹן, כְּנֶגֶד הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן. אִמְרַתִי לוֹ,
 יְפִיפִית לְמַעְלָה בְּמַחְנוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, שְׁמִשְׁבְּחִים לְפָנֶיךָ.
 וְלִמְטָה בְּאוֹתָם צְדִיקֵי אֱמֶת שְׁעוֹמְדִים בְּחִצּוֹת הַלִּילָה. הוֹצֵק

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

חַן בְּשִׁפְתוֹתַיךָ, בְּשִׁעָה שְׁאֵתָה קוֹרָא וּמְקִישׁ בְּשַׁעְרֵי הַיְכָלִי
 (שירה) פִּתְחֵי לִי אַחֲוֹתַי - (מה, ג) עַל פֶּן בְּרַכְךָ אֱלֹהִים. הָאִם
 הַעֲלִינָה מַעֲטָרְתָּ אוֹתָךְ בַּעֲטָרוֹת עֲלִיוֹנוֹת. לְעוֹלָם, מִשּׁוּם
 אוֹתוֹ הָעוֹלָם הָאֲחֵרוֹן, וּבִשְׂבִילָה אָמַר שֶׁהוּא מֵאִיר לָהּ.

דָּבָר אַחֵר, לְעוֹלָם זֶה יְמִין לְמַעְלָה שְׁכָתוּב (תהלים קי) אֵתָה כֹּהֵן
 לְעוֹלָם. וְכָל הַבְּרָכוֹת וְהַשְּׁמָן הַטּוֹב שׁוֹרִים בּוֹ, וּבְאֲרָנוּ
 אוֹתוֹ. וְעַל זֶה כָּתוּב עַל פֶּן, כְּשֶׁהֵכֵן הִזָּה מִתְחַבֶּרֶת לְמַעְלָה.
 אָבֵל בְּזִמְנֵן שְׁמִתְרַחֶקֶת מִמֶּנּוּ זֶה הָעוֹלָם, מַה כָּתוּב? שְׂאֵג
 יִשְׂאֵג עַל נְוָהוּ, זֶה הַגְּבִירָה, מִשּׁוּם שְׁנַמְנָעוּ מִמֶּנּוּ בְּרָכוֹת, שְׁלֹא
 שׁוֹרִים בּוֹ, אֲלֵא כַּאֲשֶׁר נְוָהוּ הַזֶּה מִתְחַבֶּרֶת עִמּוֹ. וְזֶהוּ שְׁכָתוּב
 (ירמיה כה) שְׂאֵג יִשְׂאֵג עַל נְוָהוּ? כִּנְגֵד זֶה כָּתוּב (שיר א) כִּי טוֹבִים
 דוֹדֶיךָ מִיַּיִן לְרִיחַ שְׁמָנֶיךָ טוֹבִים. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שִׁבְרַכְךָ
 אֱלֹהִים לְעוֹלָם. מִשְׁכַּנִּי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה (שם), כִּנְגֵד זֶה כָּתוּב (מה,
 ד) חָגוֹר חֲרָבְךָ עַל יַרְךָ גְּבוּרָה. זֶה (ישעיה לד) חָרַב לֵה' מְלֵאָה דָם,
 לְהַפְרֵעַ מִן הַרְשָׁעִים, שְׁגוֹרְמִים לָהּ פְּרוּד מְלַמְעָלָה. קְרַבְתָּ
 אוֹתָהּ אֵלֶיךָ לְרַחֵם עַל הָעוֹלָם, וְתַבְּשָׁמוּ כְּאֶחָד.
 וּכְשִׁמְתַקְרַבֶת עִמּוֹ, מִתְלַבֵּשׁ בְּהוֹד וְהֶדֶר. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים קד)
 הוֹד וְהֶדֶר לְבִשְׁתָּ. וְמַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁאוֹתָהּ שְׁעָה הַתְּגַדֵּל
 מִשּׁוּם שֶׁהַתְּחַבֵּר בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ. וְעַל זֶה כָּתוּב (שם) גְּדַלְתָּ מֵאֵד
 הוֹד וְהֶדֶר לְבִשְׁתָּ, בְּאוֹתָם לְבוּשִׁים שֶׁל כְּבוֹד, שְׁפָרְשָׁה עָלָיו
 הָאִם הַעֲלִינָה. מִשּׁוּם כֶּךָ (בראשית לו) הֶדֶר וְשֵׁם עִירוֹ פָּעוּ.
 מִתִּי? כְּשִׁמְתַחֲבֶרֶת עִמּוֹ מְהִיטְבָּאֵל בַּת מִטְרָד. וְעַל זֶה, הוֹדֶךָ
 וְהֶדְרֶךָ וְדָאִי. כְּמוֹ כֵן (שיר א) נִגְלִיָה וְנִשְׁמַחָה בְּךָ נִזְכִּירָה דְדִיךָ

לְעוֹלָם: דַּ חֲגוּר חֲרָבָה עַל יָרֵךְ גִּבּוֹר הוֹדָה וְהִדְרָה:

— זוהר תהלים —

מִיֵּן. הַשְּׁפַע שֶׁל הָאֵם שֶׁמִּשְׁקָה אוֹתָךְ וְאֵת הַכֹּל, וְזֶה הוּא הוֹדָה וְהִדְרָה וְדָאֵי.

חֲגוּר חֲרָבָה עַל יָרֵךְ גִּבּוֹר - מִי שִׁיוּצָא לְדָרֶךְ יִתְקַן עֲצָמוֹ בַּתְּפִלָּה שֶׁל רַבּוֹנוֹ וְיִזְדָּרוּ בַּתְּפִלָּה וּבִקְשׁוֹת עַד שֶׁלֹּא יֵצֵא לְדָרֶךְ, כַּפְתּוּב צֶדֶק לְפָנָיו יִהְיֶה וְיִשֵּׁם לְדָרֶךְ פְּעָמָיו

חֲגוּר חֲרָבָה עַל יָרֵךְ גִּבּוֹר הוֹדָה וְהִדְרָה (מה, ד): [זוהר ח"א פ' יחיי (דף רמ:)] זְבוּלוֹן לְחוּף יַמִּים יִשְׁכֵּן וְהוּא לְחוּף אֲנִית

וְיִרְכְּתוּ וְגו'. רַבִּי אֲבָא פָּתַח, (תהלים מה) חֲגוּר חֲרָבָה עַל יָרֵךְ גִּבּוֹר הוֹדָה וְהִדְרָה. וְכִי זֶה הוּד וְהִדְרָה לְחַגְרָה כְּלִי זֵיַן וְלִהְזָדְרוּ בְּזֶה? מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה וְעוֹרֵף קָרֵב בַּתּוֹרָה וּמְזַרְזוֹ עֲצָמוֹ בָּהּ - זֶהוּ שְׂבַח [של רבונן], זֶהוּ הוּד וְהִדְרָה, וְאֵתָה אוֹמֵר חֲגוּר חֲרָבָה? אֵלֶּא וְדָאֵי שְׁעָקֵר הַדְּבָר, אוֹת בְּרִית הַקִּדְּשׁ נִתֵּן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְרָשָׁם אוֹתוֹ בְּכַנֵּי אָדָם כְּדֵי שִׁישְׁמְרוּ אוֹתוֹ וְלֹא יִפְגְּמוּ אוֹתוֹ בְּפָגַם אֵת רִשְׁם הַמֶּלֶךְ הַזֶּה, וּמִי שֶׁפּוֹגֵם אוֹתוֹ, הִרִי עוֹמֶדֶת נִגְדוֹ (ויקרא כו) חָרֵב נִקְמַת נֶקֶם בְּרִית, לְנֶקֶם נִקְמַת הַבְּרִית הַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּרְשָׁם בּוֹ, וְהוּא פּוֹגֵם אוֹתוֹ. וּמִי שֶׁרוֹצֵה לְשַׁמֵּר מְקוֹם זֶה, יִזְדָּרוּ וְיִתְקַן עֲצָמוֹ וְיִשֵּׁם כְּנִגְדוֹ בְּשַׁעֲה שֶׁהֵיזָר תּוֹקֵף אוֹתוֹ אֵת הַחֲרֵב שֶׁעוֹמֶדֶת עַל הַיָּרֵךְ, לְהַפְרֵעַ מִמִּי שֶׁפּוֹגֵם מְקוֹם זֶה, וְאִזְ חֲגוּר חֲרָבָה עַל יָרֵךְ גִּבּוֹר. גִּבּוֹר הוּא, וְגִבּוֹר נִקְרָא. וְעַל כֵּן הוֹדָה וְהִדְרָה. דְּבָר אַחֵר חֲגוּר חֲרָבָה עַל יָרֵךְ גִּבּוֹר - מִי שִׁיוּצָא לְדָרֶךְ, יִתְקַן עֲצָמוֹ בַּתְּפִלָּה שֶׁל רַבּוֹנוֹ

ה וְהִדְרֶךְ צִלַּח רֶכֶב עַל דְּבַר אֱמֶת וְעֲנִיָּה צֶדֶק וְתוֹרָה
נִזְרָאוֹת יְמוּנָה: ו חֲצִיךְ שְׁנוּנִים עִמּוּם תַּחֲתֶיךָ יִפְלוּ בְּלֵב

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וַיִּזְדְּרוּ בַצֶּדֶק הַזֶּה, חָרַב עֲלֵיוֹנָה, בַּתְּפִלָּה וּבִקְשׁוֹת עַד
שֶׁלֹּא יֵצֵא לַדֶּרֶךְ, כִּכְתוּב (תהלים פה) צֶדֶק לִפְנֵי יְהוָה וַיִּשָּׂם
לַדֶּרֶךְ פְּעָמָיו.

על ירך - על אותו רשם קדוש לשמור אותו. ואם שמר אותו
אז נקרא גבור והקדוש ברוך הוא מלביש אותו בלבושי

חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך (מה, ד): נוהר ח"ב פ'
בשלח (דף ט"א)

זֶה שְׁכָתוּב (תהלים מה) חֲגוּר חֲרָבְךָ עַל יָרֵךְ גִּבּוֹר הוֹדְךָ
וְהִדְרֶךְ. אֵלָּא, כֹּל מִי שֶׁמְזַרְז אֶת עֲצָמוֹ וְשֵׁם אֶת פֶּחַד הַחֲרָב
הַשְּׁנוּנָה הַחֲזָקָה כְּנִגְדּוֹ, עַל יָרֵךְ - מֵה זֶה עַל יָרֵךְ? זֶהוּ הַרְשָׁם
הַקְּדוֹשׁ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית כד) שֵׁים נָא יָדְךָ תַּחַת יָרֵכִי. דְּבַר
אֲחֵר חֲגוּר חֲרָבְךָ - כְּלוֹמֵר, זָרְזוּ וּתְקַף אֶת הַיָּצָר הָרַע שֶׁלְּךָ,
שֶׁהוּא חֲרָבְךָ, עַל יָרֵךְ, עַל אוֹתוֹ רְשָׁם קְדוֹשׁ לְשֹׁמֵר אוֹתוֹ.
וְאִם שָׁמַר אוֹתוֹ אִזְ נִקְרָא גִבּוֹר, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלַבֵּשׁ
אוֹתוֹ בְּלִבוּשָׁיו. וּמֵהוּ לְבוּשׁ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? הוּד
וְנִצָּח (והדר), שְׁכָתוּב (תהלים קד) הוּד וְהִדְר לְבָשֶׁת. אֵף כֹּאֵן
הוֹדְךָ וְהִדְרֶךְ. וְאִז נִדְבַק הָאָדָם בְּמִלְךָ הַקְּדוֹשׁ כְּרָאוֹי.

וְהִדְרֶךְ צִלַּח רֶכֶב עַל דְּבַר אֱמֶת וְעֲנִיָּה צֶדֶק וְגו' (מה, ה): נוהר
ח"ב ט"ו חקת (דף ט"ג)

כְּרָאוֹשׁוֹנָה, כְּשֶׁנִּקְרָאת חָרַב לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם, נִקְרָאת וּדְאִי

— זוהר תהלים —

שְׁחוּרָה. וְכַעַת, כְּשֶׁנִּקְרַבְתָּ לְמַעַלָּה בְּעֵנְוָה, נִקְרַאת נְאוּה. נְאוּה וְדַאי בְּכָל. בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם - אֵלוֹ שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה חַיּוֹת עֲלִיוֹנוֹת גְּדוּלוֹת שְׁנִקְרְאוֹת כָּךְ, וְכִלְכֵן בְּשִׁלְמוֹת. עַל שֶׁהֵיוּ כְּעַת בְּגִלּוֹת בְּאַהֲלֵי קֶדֶר, חֲזָרוּ הֵן כְּעַת כִּירִיעוֹת שְׁלֵמָה וְדַאי. וּבֵא רְאֵה, כִּיּוֹן שֶׁהַחֶרֶב הֵיא הַחֲזָרָה מֵהַדִּין שֶׁהָיָה בָּהּ, שֶׁהַכְּשִׁירוֹ בְּנֵי הָעוֹלָם אֶת מַעֲשֵׂיהֶם, נַעֲשֶׂתָה דְבָר, דְּבַר אֱמֶת, וְהַתְּחַבְּרָה עִם אֱמֶת. וְאֱמֶת בְּעֵנְוָה. וְאִזִּי צְדָק בְּכָל, וְהַכֵּל אֶחָד. הַסּוּף בְּרֹאשׁ דְּבַר אֱמֶת. אֱמֶת בְּרֹאשׁ, שְׁכַתּוּב (תהלים ק"ט) רֹאשׁ דְּבַרְךָ אֱמֶת. הָרֹאשׁ שֶׁל אוֹתוֹ שְׁנִקְרָא דְבַרְךָ, סוּף הַדְּרָגוֹת, נִקְרָא אֱמֶת. הָרֹאשׁ בְּסוּף, עֵנְוָה צְדָק בְּלֹא פְרוּד, נִכְלָלוּ וְהַתְּחַבְּרוּ בְּכָל. עֵנְוָה הָרֹאשׁ, צְדָק הַסּוּף, (משלי כב) עֵקֵב עֵנְוָה יִרְאֵת ה'.

וְתוֹרָה נוֹרְאוֹת יְמִינֶךָ וּגּוֹ' (מה, ה) - זֶה יַעֲקֹב, שְׁנֵטֵל שְׁנֵי חֲלָקִים, מְשׁוּם שְׁנִדְבָק בְּיָמִין לְעוֹלָמִים, שְׁכַתּוּב (בראשית ל) מִחֲשָׁף הַלְבָן אֲשֶׁר עַל הַמְּקָלוֹת. וּבִשְׁעָה הֵיא הַכֵּל הַחֲזָר כִּירִיעוֹת שְׁלֵמָה, מְשׁוּם שֶׁצַד הַיָּמִין הַתְּעוֹרֵר בְּעוֹלָם, וְיַד הַיָּמִין פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל אֶת הַשְּׂבִים בְּתִשׁוּבָה. שְׁהָרִי עַד עֵתָה הַתְּקַדְרוּ בְּחִטְאֵיהֶם כְּאַהֲלֵי קֶדֶר, וְכַעַת שְׁחוּזָרִים בְּתִשׁוּבָה, הֵם כִּירִיעוֹת שְׁלֵמָה, מְשׁוּם שְׁאִבְרָהֶם הַתְּעוֹרֵר בְּעוֹלָם, יְמִינוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ.

אם נגזר דין על ישראל הקדוש ברוך הוא מוריד אותו על שאר האמות - כְּשְׁחוּזָרִים יִשְׂרָאֵל בְּתִשׁוּבָה

חֲצִיף שְׁנוּגִים (מה, ו): [זוהר חדש פ' חקת (דף ג.ס.)] פְּרִשׁוּהָ עַל

אוֹיְבֵי הַמֶּלֶךְ: וּבַסֶּאף אֱלֹהִים הַתָּהוּ בְּעַל הַיְמִינֹת
בְּיַמֵּי הַמַּלְכוּת הַזֹּאת עוֹלָם וְעַד שְׁבַט

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אֲבָרְהֶם, כְּשֶׁרָדַף אַחַר כָּל אוֹתָם הַמְּלָכִים בְּלִילָה, כְּשֶׁנֶּחֱלַקוּ
הַרְחָמִים מִן הַדִּין, וְהֵרַג אוֹתָם הַמְּלָכִים. זֶהוּ שְׁכָתוּב (ישעיה מא)
כְּקֶשׁ נִדְף קִשְׁתוֹ יִרְדְּפֶם יַעֲבוֹר שְׁלוֹם. וְכֵלָם נָפְלוּ בְיַדִּיו. אָבָל
בֹּא וּרְאֵה אֵת סוֹד הַדְּבָר. חֲצִיף שְׁנוּנִים – אֵלוֹ חֲצִים וְאֲבָנֵי
בְּלִיסְטְרָאוֹת. שְׂדֵנָה אֵת הָעוֹלָמוֹת בְּאוֹתָם כְּלֵי הַקָּרֵב שֶׁהַמֶּלֶךְ
הַפְּקִיד בְּיַדֵי הַגְּבִירָה. וְאוֹתָם חֲצִים שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
וְדָאֵי שְׁנוּנִים בְּכָל, מִצְדוֹ שֶׁל הַיּוֹם הַשְּׁנִי, צְדוֹ שֶׁל יִצְחָק,
מִשׁוּם שֶׁמִּמֶּנּוּ יוֹצֵא דִין לְרָשָׁעִים לְדוֹן אוֹתָם. וְעַל זֶה (מֵה, ו)
עֲמִים תַּחֲתִיף יִפְלוּ בַל"ב. וּמִי הַדְּרָגָה שֶׁמִּפִּילָה אוֹתָם? הַדְּרָגָה
שֶׁנִּקְרָאת ל"ב, שֶׁהַתְּמַנְתָּה עַל מַעֲשֵׂי הָעוֹלָם, וְדָנָה אוֹתָם עַל
שֶׁהֵם אוֹיְבֵי הַמֶּלֶךְ.

כְּנֶגֶד זֶה (שִׁיר א) אֵל תִּרְאֵנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחֹרֵת. מָה הַטַּעַם? מִשׁוּם
שֶׁהַתְּלַבְּשָׁתִי בְּדִין לְדוֹן אֵת הָעוֹלָם. וְאוֹמְרַת לְבָנִיָּה
שְׁקָרְבִים אֵלֶיךָ בְּתוֹךְ הַבַּיִת, אֵל תִּרְאֵנִי. וְדָאֵי, אִם הַשְׁתַּדְּלָתָם
בְּתוֹרָה שְׁנַתַּתִּי לָכֶם, לֹא תִפְחָדוּ. וְאִם לֹא תִשְׁתַּדְּלוּ, תִּגְרְמוּ לִי
שְׁבָנֵי אֲמִי נִחְרוּ בִי, לְשֹׁמֵר אֵת אֲמוֹת הָעוֹלָם בְּשִׁבְלֵכֶם
שֶׁתִּתְפָּזְרוּ שָׁם. וְעַל זֶה הַעִירוּ, אִם נִגְזַר הַדִּין עַל יִשְׂרָאֵל,
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹרִיד אוֹתוֹ עַל שְׂאֵר הָאֲמוֹת, כְּשֶׁחֻזְרִים
יִשְׂרָאֵל בְּתִשׁוּבָה. וְאִם לֹא חֻזְרִים, יוֹרְדִים בֵּין שְׂאֵר הָאֲמוֹת,
וְאוֹכְלִים אוֹתָם עֶצֶם וּבֶשֶׂר. דְּבַר אַחַר (מֵה, ו) בְּלֵב אוֹיְבֵי הַמֶּלֶךְ
– זֶה אֲבָרְהֶם, שֶׁהַתְּמַנְתָּה מֶלֶךְ עַל הָעוֹלָם, וְכָל הָאֲמוֹת הַסְּפִימוּ

מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁבֶט מַלְכוּתְךָ: ח אֶהְבֶּת צְדָק וְהִשָּׁנָא רָשָׁע עַל

זוהר תהלים

עָלָיו לְהִיזֹת מַלְךְ עֲלֵיהֶם, בְּעֵמֶק שָׁוְהָ. וְכָל שׁוֹנְאָיו, הַלִּילָה
הָרַג אוֹתָם. דְּבַר אַחַר חֲצִיךְ שְׁנוּנִים - שְׁהֵם עֲתִידִים לַעֲשׂוֹת
דִּין. עֲמִים תַּחֲתֶיךָ יִפְלוּ - אֱלוֹ שְׁבָאוּ מִצַּד שְׂאֵר הָעַמִּים,
תַּחֲתֶיךָ יִפְלוּ, צַד הַנְּחָשׁ. כְּשֵׁאוֹתָהּ הַשְּׁלֵהֶבֶת שֶׁל צַד צְפוֹן
הַתְּעוֹרְרָה עָלָיו, הוּא נוֹפֵל בְּעֵמֶק הַיָּם הָעֲלִיזוֹן, וְנִשְׁבֵּר כָּחוֹ.
וְכִשְׁכַּחוּ נִשְׁבֵּר, הַכַּח שֶׁל שְׂאֵר הָעַמִּים נִשְׁבֵּר, מִשׁוּם שְׁהֵם
אוֹיְבֵי הַמַּלְךְ. מִי הַמַּלְךְ? זֶה יִשְׂרָאֵל, הַמַּלְךְ בְּכָל.

כְּסֵאָךְ אֱלֹהִים עוֹלָם וָעֶד (מת, ז) : [זוהר תדש פ' חקת (דף 91 ג.)] עֲלֶיךָ
אָמַר כָּךְ, כְּאִשָּׁה שֶׁהִתְעוֹרְרָה לְבַעֲלָהּ, וְאוֹמְרַת אֲשַׁתְּךָ
רוֹצָה לְהִתְחַבֵּר עִמָּךְ. שֶׁהָרִי אוֹתָם הָרָשָׁעִים שֶׁהִפְרִידוּ אֶת
זוּגָנוּ אָבְדוּ מִן הָעוֹלָם, וְעֲשִׂיתִי בָהֶם דִּין. וְכַעַת רוֹצָה
שִׁיתְחַבֵּר הָעוֹלָם הָאַחֲרוֹן עִם הַמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא וָעֶד, מִשׁוּם
שֶׁשֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁבֶט מַלְכוּתְךָ, שְׁאוֹתוֹ הַדִּין שֶׁעָשָׂה כְּסֵאָךְ
בְּרָשָׁעֵי הָעוֹלָם, הוּא דִּין אֱמֶת, שִׁיוֹצֵא מִמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא יִשְׂרָאֵל,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים לב) צְדִיק וְיִשְׂרָאֵל הוּא. וְהַכֶּסֶף נִקְרָא יִשְׂרָאֵל, וְעַל
זֶה שִׁיוֹצֵא מִמֶּנּוּ שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל זֶה נִקְרָא. דְּבַר אַחַר שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל
- זֶה הַמַּלְךְ הַמְּשִׁיחַ, שֶׁנִּקְרָא שֶׁבֶט לְהוֹכִיחַ אֶת רָשָׁעֵי הָעוֹלָם.
זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (בראשית מט) לֹא יִסוּר שֶׁבֶט מִיְהוּדָה, וְכְתוּב וְקָם
שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל. מִיִּשְׂרָאֵל - (ישעיה יא) וְהוֹכִיחַ בְּמִישׁוֹר לְעֲנֹנֵי אֶרֶץ.
שֶׁבֶט מַלְכוּתְךָ - עַל זֶה כְּתוּב (במדבר כד) וְקָם שֶׁבֶט בְּיִשְׂרָאֵל,
לְעוֹרֵר בְּעוֹלָם. מָה הַטַּעַם? שֶׁהָרִי הוֹצִיאָה לָךְ בֶּן טוֹב חָכָם

בן משחף אלהים תקף בעל הכול
ובעל המדות כולם אלהיך תקף בעל הכול
ובעל המדות כולם שמן ששון
— זוהר תהלים —

לעולם. והשבח הזה משבחת הגבירה למלך להרים הראש של ישראל על הכל. לא יסור שבט - משום שכתוב (תהלים פט) כסאו כשמש נגדי.

אברהם אהבי מה הטעם אהבי משום שכתוב אהבת צדק -
הינו שאהב לעשות צדקה וחסד

אהבת צדק ותשנא רשע (מה, ח) [זוהר ח"א 9' לך לך (דף 97 ע.)] בא
ראה, אברהם רצה לקרב אל הקדוש ברוך הוא
והתקרב. זהו שכתוב (מה, ח) אהבת צדק ותשנא רשע. משום
שאהב צדק ושנא רשע, התקרב לצדקה, ועל זה כתוב (ישעיה
מא) אברהם אהבי. מה הטעם אהבי? משום שכתוב אהבת
צדק. האהבה שאהב אברהם את הקדוש ברוך הוא מכל בני
דורו, שהיו אבירי לב, והם רחוקים מצדקה, כמו שנתבאר.

אהבת צדק - אלו ישראל שאחוזים בצדק

אהבת צדק (מה, ח) : [זוהר חדש 9' חקת (דף 107 ע.)] משום שהצדק
הזו, אהבתך, היא אהבה קטנה, שבהתחברות
למעלה נעשית גדולה. ואף הוא גם בהתחברותה עמה הוא
גדול. זהו שכתוב (שם מח) גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו.
ועל זה מושכת אותו הגבירה בדברי האהבה הללו. כנגד זה
- (שיר א) הגידה לי שאהבה נפשי. אתה שכל אהבת נפשי בך.
אם לא תתחבר עמי, איך תרעה את העולם? איך תזון את
נפשך מהעמק העליון, אותך ואת האחרים? שהרי אין

— זוהר תהלים —

שורות הברכות שלמעלה אלא במקום של זכר ונקבה. שלמה אהיה פעטיה (ס). איך אהיה בבושה, כשתובעים ממני מזון בני האבות, שהם עדרי חבריך, עדר ה' ממש. משום כך אהבת צדק - זה הכסא שלך. ותשנא רשע - זה צד השפחה, שכל דבריה בחובה, ועומדת לחיב על העולם.

דבר אחר, אף על גב שהכל אחד - אהבת צדק, אלו ישראל שאחוזים בצדק הזה, והיא חלקם, שכתוב (מלאכי א) אהבתי אתכם וכו', ואהב את יעקב. לרבות הדרגה של צדק, שאוחז בה בשעה שנקרא יעקב. ותשנא רשע - זה עשו, שכל מעשיו בחובה, וצדו צד של רשע, נחש עקלתון. זהו שכתוב (ס) ואת עשו שנאתי. על כן משחך אלהים אלהיך שמן ששון (מה, ח) - זה השמן הטוב ששופע על ראשך מהצד העליון, שנקרא כך. מה זה על כן? משום שאהבת צדק. זהו שכתוב (סם קלג) הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. שבת אחים - התחברות של אח בצדק. גם - לרבות את ישראל. משום כך אמרה לו: איכה תרעה - לעצמך, איכה תרביץ - אותם העדרים הקדושים של יעקב. מחברך - אלו האבות העליונים, שהתחברו עמך בראשונה. דבר אחר, ישראל שהם אחים ורעים לו, משפיעים את השמן ששון הזה על ראשו בתפלתם. שמן ששון - אלו שנים עשר נהרות אפרסמון זך, שמאירים בה. ואז יש שמחה בעולמות, רצון בעולמות, והרגז מסתלק מן העולם.

מִחֲבָרֶיךָ: ט מִרְ וְאַהֲלוֹת קְצִיעוֹת כָּל בְּגֵדְתֶיךָ מִן הַיְכָלִי
 שֵׁן מְנִי שְׂמֹחוֹךָ: י בְּנוֹת מְלָכִים בִּיקְרוֹתֶיךָ נִצְבָּה שְׁגֵל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מִרְ וְאַהֲלוֹת וקציעות - בשלשת הצבעים לב"ן אד"ם ויר"ק
 מִרְ וְאַהֲלוֹת (מה, ט): [זוהר חדש 9' חקת (דף 80.)] מִרְ - זֶה אַבְרָהָם,
 שְׁנִקְרָא הֵר הַמֵּר. וְאַהֲלוֹת - זֶה יַעֲקֹב. קְצִיעוֹת - זֶה
 יִצְחָק. כָּל בְּגֵדְתֶיךָ - בשלשת הצבעים הללו, לב"ן אד"ם
 ויר"ק, השתלמו אותם לבושי הארגמן.

אִין שְׂמֹחָה לִפְנֵי מִכָּל מִרְכָּבוֹתַי כְּשִׂמְחַת נִשְׁמוֹתַם שֶׁל
 הַצַּדִּיקִים שֶׁהֵם קְרוֹבִים לוֹ

מִן הַיְכָלִי שֵׁן (מה, ט) - אֵלּוּ שְׁבַעֲהַ הַיְכָלוֹת עֲלִיוֹנִים, שְׁנִשְׁמֹת
 הַצַּדִּיקִים שְׂמֹחוֹת בָּהֶם לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאִז
 שְׂמֹחָה לִפְנֵי. וְלָמָּה נִקְרָאוּ הַיְכָלִי שֵׁן? מִשּׁוּם שֶׁזָּכוּ בַתּוֹרָה
 וְהִתְחַזְּקוּ בָּהּ, זָכוּ לִשְׁ"ן הַזֶּה. מְנִי שְׂמֹחוֹךָ (מה, ט), בְּמָה
 עוֹסְקוֹת הַנִּשְׁמֹת הַלְלוּ? הֵן עוֹסְקוֹת בַּתְּשׁוּבָה שְׁלִי לִפְנֵיךָ,
 וְאִז מִשְׁלֵמַת הַשְׂמֹחָה לִפְנֵיךָ, שְׂאִין שְׂמֹחָה לִפְנֵי מִכָּל
 מִרְכָּבוֹתַי, כְּשִׂמְחַת נִשְׁמוֹתַם שֶׁל הַצַּדִּיקִים שֶׁהֵם קְרוֹבִים לוֹ.
 דְּבַר אַחַר מְנִי שְׂמֹחוֹךָ, וְדַאי שְׂאִין שְׂמֹחָה לִפְנֵי כִּמוֹ הַזְּמַן
 שֶׁעָשָׂה שְׁלֵמָה אֶת שִׁיר הַשִּׁירִים, וְשִׁבַּח אֶת תְּשׁוּבַת הַגְּבִירָה
 אֶל הַמֶּלֶךְ.

בְּנוֹת מְלָכִים בִּיקְרוֹתֶיךָ. (מה, י): [זוהר חדש 9' חקת (דף 80.)] וְמָה
 אוֹמְרִים? בְּנוֹת מְלָכִים - אֵלּוּ הַנִּשְׁמֹת הַקָּדוֹשׁוֹת,

לִימִינֶךָ בְּכַתֶּם אוֹפִיר: יא שְׁמְעֵי בַת וְרָאִי וְהִטִּי אֲזַנֶּךָ
וְשִׁבְחֵי עִמָּךְ וּבֵית אֲבִיךָ: יב וַיִּתְּאוּ הַמַּלְאָךְ יַפְנֹךְ כִּי הוּא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׂוֹדָאֵי נִקְרְאוֹת בְּנוֹת מְלָכִים, שֶׁהָרִי הֵם הָיוּ מְזוּוּגֵי שֶׁל הַמַּלְאָךְ
וְהַגְּבִירָה. בִּיקְרוֹתֶיךָ - זֶה גֵן עֵדֶן שֶׁנִּכְבְּד מִכָּל מַה שֶׁבָּרָא
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהֵם נְטִיעוֹת יָדָיו.

נִצְבָּה שֶׁגַל לִימִינֶךָ וּגּו' (מה, י), כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם קי) נֶאֱמַר ה'
לְאֹדְנֵי שִׁב לִימִינֵי. מִשׁוּם כֶּךָ לְמַטָּה, נִדְבָקָה בְּאַבְרָהָם,
וּמִשׁוּם כֶּךָ נִקְרָא אַבְרָהָם אֲהִי, שֶׁנִּדְבָקָה בּוֹ אֲהִבְתִּי וְהוֹדִיעַ
אֶת דִּינֵי לְעוֹלָם, וּבִשְׁבִילָהּ זָכָה לְבֶן, שֶׁהָרִי ה"א נוֹסֶפֶה עָלָיו
מִקֵּדָם לְכֵן.

בְּכַתֶּם אוֹפִיר וּגּו' (מה, י), כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה יג) וְאָדָם מִכֶּתֶם
אוֹפִיר. וּמִתִּי הִיא בְּכַתֶּם אוֹפִיר? כְּשֶׁמְזַדְּוֹגֶת עִם
הַמַּלְאָךְ, כְּשִׁיּוֹרֵד הַכֶּתֶר בְּדִלּוּגִים, שֶׁמֵּאִיר מִצַּד הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה,
וְשׁוֹרָה עַל רֹאשׁ הַגְּבִירָה. וְאִז (שם מד) כְּתַפְּאֶרֶת אָדָם לְשִׁבְת
בֵּית. שֶׁהָרִי הַבֵּית שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה מִתְּנַהֵג עַל יָדָהּ. מִשׁוּם כֶּךָ
אֲמָרָה לוֹ, אִם לֹא תִתְחַבֵּר עִמִּי, אֵיךְ אֶהְיֶה בְּצַמְאוֹן עַל אוֹתָם
עֲדָרִים קְדוּשִׁים שְׁסֻמוּכִים עַל שְׁלַחְנֵי? זֶהוּ שְׁכָתוּב (שיר א)
שְׁלֵמָה אֶהְיֶה כְּעֵטִיהָ עַל עֲדָרֵי חֲבָרֶיךָ.

שְׁמְעֵי בַת וְרָאִי וּגּו' (מה, יא): [זוהר חדש פ' חקת (דף טג.)] מַה מְשִׁיב
לָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? שְׁמְעֵי בַת וְרָאִי. כִּנְגֵד זֶה, (שיר
א) אִם לֹא תִדְעֵי לָךְ הִיפָּה בְּנָשִׁים צְאִי לָךְ בְּעַקְבֵי הַצֹּאן וְרַעִי
אֶת גְּדִיתֶיךָ. אָמַר לָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: הִנֵּה לָךְ עֲצָה

אֲדַנְיָ וְהִשְׁתַּחֲוִי לוֹ: יג וּבַת צַר בְּמַנְחָה פָּנֶיךָ יַחֲלוּ

— זוהר תהלים —

עֲלִיוֹנָה, צָאִי לָךְ בְּעַקְבֵי הַצֶּאֱן - אֵלּוּ הַצְּדִיקִים הַשְּׁלָמִים
 שֶׁהִתְעַטְרְתָּ בָּהֶם לְפָנַי, וְרַעֲי אֶת גְּדִיתֶיךָ - אוֹתָם שֶׁנִּמְשְׁכִים
 אַחֲרֶיךָ. וְאוֹתָם רִשְׁעֵי הַדּוֹר יִתְמַשְׁכְּנוּ בַחֲטָאֵיהֶם, אֶלְקָה אוֹתָם
 בְּרִצּוֹעָה, וְלֹא יוֹסִיפוּ לַחֲטֹא. וְתִשְׁמְרֵי בְּנֶיךָ שֶׁהוֹלְכִים אַחֲרֶיךָ,
 שְׁלֹא יִתְמַשְׁכְּנוּ עֲלֵיהֶם, וְהַכֹּל בְּדִין וְאֲמֶת. מָה הַטַּעַם? שֶׁכָּל
 הַנְּשָׁמוֹת הֵן לְפָנַי, וְעַל זֶה (יחזקאל יח) בֵּן לֹא יִשָּׂא בְּעוֹן הָאָב וְאָב לֹא
 יִשָּׂא בְּעוֹן הַבֵּן. כָּמוֹ זֶה, שְׁמַעֲי בַת וִרְאִי. שְׁמַעֲי, שְׁבָךְ תְּלוּיָה
 הַשְּׁמִיעָה, כְּשִׁישְׂרָאֵל חוֹזְרִים בַּתְּשׁוּבָה לְפָנַי - שְׁמַעֲי, הַכְּנִסִי
 תְּפִלוֹתֶיהֶן לְפָנַי, שֶׁהִפְתַּח שֶׁל הַכֹּל הוּא בָךְ, הַכֹּל מִסְרְתִי בְיָדְךָ
 לְהִנְהִיג אֶת הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן. וְעַל כֵּן שְׁמַעֲי בַת וִרְאִי, מִשׁוּם שֶׁאֵת
 הַמְּרָאָה שֶׁל הַכֹּל, אֵת נִקְרָאת בְּאֵר לַחֵי רוֹאִי. מִשׁוּם כֵּךְ יֵשׁ לָךְ לְעִין
 כָּל יוֹם בְּמַעֲשֵׂי הָעוֹלָם, לְתַתּ לְאָדָם כְּפִי מַעֲשָׂיו. בֹּא וִרְאָה, כְּשֶׁבָרָא
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, הַפְּקִיד אֶת הַיְכָלוֹ בְּיַד הַגְּבִירָה לְעִין
 עַל הָעוֹלָם, וּכְשֶׁבָנִי הָעוֹלָם צְדִיקִים, נוֹסֶפֶת שְׂמִחָה לְמַעְלָה.

וְהַטִּי אָזְנוֹךָ (מה, יא), כִּנְגֵד תְּפִלַּת הַכֹּל. וְכֵן עֲשֵׂתָהּ אִף הִיא מִכָּל
 הַתְּפִלוֹת, לְקָרֵב עֲטָרָה לְצַדִּיק. מִשׁוּם שֶׁהָרִי כָּל
 הַתְּפִלוֹת הֵן לְקָרֵב הָעֲטָרָה לְצַדִּיק. וְשִׁכְחֵי עֲמֶךָ (מה, יא),
 שְׁכַשְׁבֵּנִי לֹא הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ לָךְ לְהִבְיֵא עֲלֵיהֶם
 מַכּוֹת, כָּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא כו) וְהִפִּיתִי אֶתְכֶם גַּם אֲנִי שְׁבַע. וְעַל
 כֵּן וְשִׁכְחֵי עֲמֶךָ, עֲשֵׂי אוֹתָם כְּאֵלּוּ הֵם שְׁכוּחִים מִן הָעוֹלָם, עַד
 שִׁישׁוּבוּ בַתְּשׁוּבָה לְפָנַי. וּבֵית אָבִיךָ, שֶׁהוּא אַבְרָהָם, שֶׁהִיא
 בַּתּוֹ, וְשִׂמְחָה בְּכֹל.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וַיִּתְאוּ הַמֶּלֶךְ יִפְנֹה (מה, יב): [זוהר חדש 9' חקת (דף טג.)] זֶה הַמֶּלֶךְ
הַעֲלִיזוֹן שְׂאוֹהֵב לְדַבֵּק בְּךָ וּלְהַזְדַּוֵּג עִמָּךְ זְוִיג עוֹלָמִים.
וּמַתִּי? בְּשַׁעַה שְׁכַל בְּנֵי הַיִּכַל הַמֶּלֶךְ צְדִיקִים, בְּשַׁעַה שְׂיִסְרַת
אוֹתָם וְהִנְהִיגָת אוֹתָם לְרִצּוֹן הַמֶּלֶךְ. זֶהוּ שְׂכַתוֹב (משלי לא) מִשָּׂא
אֲשֶׁר יִסְרְתוּ אָמוּ. וְזוֹ בַת שְׂבַע אִם שְׁלָמָה, שְׂהִנְהִיגָה אוֹתוֹ
לְרִצּוֹן הַמֶּלֶךְ.

לְסַסְתִּי בְּרַכְבִּי פְרַעַה דְּמִיתִיךָ רַעֲיָתִי - שְׂהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן
בְּלָבוֹ לְהַפְנִס אַחֲרֵיהֶם לַיָּם, כְּדֵי שְׂיִשְׁבְּעוּ יִשְׂרָאֵל מִמְּמוֹנָם
שְׂהוֹבִילוּ לְשֵׁם עֲמָהֶם

כִּי הוּא אֲדַנִּיךָ (מה, יב) - כָּל כַּחֲךָ הוּא מִמְּנוּ. אֵין הַלְּבָנָה
מְאִירָה אֶלָּא מִן הַשֶּׁמֶשׁ. שְׂמָה אַדְנִי, סִימֵן לֹקְחַת
מִבֵּית הַמֶּלֶךְ. א' מְרַאשׁ הַכֹּל לְהַתְנַהֵג בָּהּ, וַי' הָרֹאשׁ שֶׁל
הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ, הַחֲכָמָה הַעֲלִיזוֹנָה. וְהַשְׂתַּחֲוִי לוֹ (מה, יב), כְּמוֹ
שְׂנֵאָמַר (מ"א א) וַתִּקַּד בַּת שְׂבַע. וְאִזּוֹ הַמֶּלֶךְ עוֹשֶׂה כָּל רִצּוֹנָה.
וְיִשְׂרָאֵל מְתַגְבְּרִים לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וּמְדוֹרָם עִם הַמֶּלֶךְ וְעִם
הַגְּבִירָה. וְאִזּוֹ שְׂאָר הַעַמִּים נִכְנָעִים תַּחְתֵּיהֶם, וְכֻלָּם חוֹזְרִים
לְעַבְד אוֹתָם, מִשּׁוּם שֶׁהֵם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ. מִשּׁוּם כֶּךָ (תהלים מה)
וּבַת צַר בְּמִנְחָה פָּנִיךָ יַחֲלוּ עֲשִׂירֵי עָם. כְּנִגְדָּ זֶה, (שיר א)
לְסַסְתִּי בְּרַכְבִּי פְרַעַה דְּמִיתִיךָ רַעֲיָתִי. שְׂהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן
בְּלָבוֹ לְהַפְנִס אַחֲרֵיהֶם לַיָּם, כְּדֵי שְׂיִשְׁבְּעוּ יִשְׂרָאֵל מִמְּמוֹנָם
שְׂהוֹבִילוּ לְשֵׁם עֲמָהֶם. וְהַכֹּל נִטְלוּ יִשְׂרָאֵל בְּיָם שְׂכַר אוֹתָהּ
הַעֲבוּדָה שְׂעֲבָדוּ עִמָּם.

עֲשִׂירֵי עָם: יד כָּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה מִמִּשְׁבְּצוֹת
זָהָב לְבוֹשָׁה: טו לְרַקְמוֹת תּוֹבֵל לְמֶלֶךְ בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ

— זוהר תהלים —

אז ישׂראל יחזרו בתשובה שלמה – משום שנראה באותם
צרות רבות שבאות עליהם כמי שנשפח זכרונם למעלה

ובת צר וגו' (מה, יג): [זוהר חדש פ' חקת (דף 91 ג.)] כמו כן לעתיד
לבא, ובת צר – זה צדו של עשו ושאר העמים שהציקו
לישׂראל, ועד עתה היו מציקים להם בחטאייהם, כמו שנאמר
(ישעיה נט) כי יבוא כנהר צר רוח ה' נססה בו. אז ישׂראל יחזרו
בתשובה שלמה לפני הקדוש ברוך הוא, שנראה באותם צרות
רבות שבאות עליהם כמי שנשפח זכרונם למעלה. וכשם
חוזרים בתשובה בלב שלם, ככתוב (דברים ד) בצר לך ומצאוך
וגו', ושבת עד ה' אלהיך. וישוב המלך לבית הגבירה לפיסה.
ועל זה (ישעיה נט) ובא לציון גואל, זה המלך שבא לבית
הגבירה. משום שביתה כלם שלמים לפניך, בא להקימה
מהעפר. במנחה פניך יחלו עשירי עם (מה, יג), משום שאת (מה,
יד) כבודך בת מלך פנימה. ומהו כבודך? כבוד ה'. וזו הבת
מאותו המלך שהיא פנימה ודאי. וזו האם העליונה, שהיא
הפנים של הכל, והיא מעוררת חרות ומנוחה על בניה.

בימי המשיח תתחדש דעת בעולם ותואר התורה לפני הכל
ממשבצות זהב לבושה (מה, יד): [זוהר חדש פ' חקת (דף 91 ג.)] כנגד
זה אמר שלמה (שיר א) נאוו לחייך בתרים צוארך
בחרוזים. לחייך – פעמים, לזמן שהוא ולעתיד לבא. בתרים

רְעוּתֶיהָ מוֹכָאוֹת לָךְ: מִן תוֹבֵלְנָה בְשִׁמְחַת וְגִיל תִּבְאִינָה
 בְּהִיבֵל מֶלֶךְ: יִי תַחַת אֲבֹתֶיךָ יִהְיוּ בְּנֶיךָ תִּשְׁיַתְמוּ
 לְשָׂרִים בְּכָל הָאָרֶץ: יִי אֲזַבְרָה שְׁמֶךָ בְּכָל דֶּר וְדָר עַל
 בֵּן עַמִּים יִחוּדְךָ לְעֵלָם וְעַד:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

– שְׁנֵי תוֹרִים וְדָאֵי. מְשׁוּם שְׁבִימֵי הַמְּשִׁיחַ תַּתְּחַדֵּשׁ דַּעַת
 בְּעוֹלָם, וְתוֹאֵר הַתּוֹרָה לְפָנָי הַכֹּל, מְשׁוּם שְׁכָתוּב (ירמיה לא) כִּי
 כוֹלָם יִדְעוּ אוֹתִי לְמַקְטָנָם וְעַד גְּדוּלָם. וְעַל זֶה מִמְּשִׁבְצוֹת זָהָב
 לְבוּשָׁה, זֶה צַד הַצָּפוֹן, שֶׁהַתְּלַבְּשָׁה בּוֹ לַעֲשׂוֹת נִקְמוֹת בְּאוֹתָם
 שֶׁהִצִּיקוּ לְבִנְיָהּ. וְעַל זֶה קוֹרְאִים לוֹ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְדוֹר וְדָאֵי
 הוּא. וְאִז מִתְעוֹרֵר בְּעוֹלָם. מַה כְּתוּב לְמַעְלָה? (תהלים מד) כִּי
 שָׁחָה לְעַפְרֹן נַפְשֵׁנוּ כו', קוֹמָה עֲזַרְתָּה לָנוּ. מַה זֶה קוֹמָה?
 מְשׁוּם שֶׁעַד עֵתָה הִיא נוֹפְלֵת. כַּעַת קוֹמָה עֲזַרְתָּה לָנוּ, שְׁנֹדָבֵק
 הַמֶּלֶךְ עִם הַגְּבִירָה. וּפְדָנוּ לְמַעַן חֲסֹדְךָ – זֶה אֲבָרְהָם, הַיְמִין,
 שְׁלֵא תִהְיֶה לְאַחֹר. שְׁמְשׁוּם כֶּךָ אָמַר (תהלים י) הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ
 וְעֲנֵנִי. מְשׁוּם כֶּךָ, מִמְּשִׁבְצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה.

בְּשִׁבְלָה עוֹמְדַת הָאָרֶץ מוֹתֵי בְּשִׁעָה שְׁנֵאֲחִזַּת בְּמִשְׁפָּט

כָּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה (מה, יד): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רלז.)]
 רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים מה) כָּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ
 פְּנִימָה. כָּל כְּבוֹדָה – זוֹ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. כְּבוֹדָה – מְשׁוּם שֶׁהוּא
 כְּבוֹד, זֶה עַל זֶה. זֶה זָכַר וְזוֹ נִקְבָּה [זו נקבה], וְנִקְרְאָת כְּבוֹדָה.
 בַּת מֶלֶךְ – הֵינּוּ בַת שֶׁבַע, בַּת קוֹל שֶׁהוּא קוֹל גְּדוֹל, וְזֶהוּ

— זוהר תהלים —

מֶלֶךְ הָעֲלִיּוֹן. פְּנִימָה - מְשׁוּם שֵׁישׁ מֶלֶךְ שְׁאִינוּ לְפָנִים כְּמוֹתוֹ, וְזוֹ כְבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ. מִמְּשַׁבְּצוֹת זָהָב לְבוֹשָׁה, מְשׁוּם שֶׁהִתְלַבְּשָׁה וְנִאֲחָזָה בְּגִבּוֹרָה עֲלִיוֹנָה, וְגַם זֶה נִקְרָא מֶלֶךְ, וּבִשְׂבִילָה עוֹמְדַת הָאָרֶץ, מִתִּי? בְּשַׁעַה שְׁנֹאֲחָזַת בְּמִשְׁפָּט, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (מְשַׁלֵּי כֹט) מֶלֶךְ בְּמִשְׁפָּט יַעֲמִיד אָרֶץ. וְלִזוֹ קוֹרְאִים מְלָכוֹת הַשָּׁמַיִם, וְיִהְיֶה נֹאֲחָז בָּהּ, וְיִרְשׁ הַמְּלָכוֹת שְׁבָאֲרֶץ.

מְשׁוּם כִּף עַל הַכְּסֵא הַזֶּה דְמוּת שֶׁל אָדָם עוֹמְדַת עָלָיו וְהִינוּ מוֹשֶׁה

בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ רַעוּתֶיהָ מוֹבְאוֹת לָךְ (מִה, טו): [נְזוּהַר שְׁמוֹת 9' פְּקוּדֵי (דף רלח.)] וַיְבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה וְגו'. כְּתוּב (יִחְזַקְאֵל א) וּמִמַּעַל לָרְקִיעַ, זֶהוּ הָרְקִיעַ שְׁעוֹמֵד עַל אַרְבַּע חַיּוֹת, שֶׁכְּשֶׁמִּתְעַלּוֹת בְּתוֹךְ אֲוִיר אֶחָד שְׁמֵכָה בָּהֶן, אֵינָן זוֹקְפוֹת רֹאשׁ לְהִסְתַּכֵּל לְמַעְלָה. מְשׁוּם שְׁאוֹתָהּ רוּחַ חַיָּה מְכָה בְּכֶלֶן, וּבְאוֹתָהּ רוּחַ כֶּלֶן מִתְעַלּוֹת, שְׁכָתוּב וּבִהַנְּשֵׂא הַחַיּוֹת מֵעַל הָאָרֶץ יִנְשְׂאוּ הָאוֹפְנִים לְעַמְתָּם. וְכָתוּב כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפְנִים. לְמָה מִתְעַלּוֹת? אֲלֹא כְּשֶׁמְכָה אוֹתוֹ אֲוִיר עֲלֵיהֶן, הוּא מַעְלָה אֶת אוֹתָן אַרְבַּע שְׁתַּחַת הַחַיָּה הַזֹּו, וְהֵן מַעְלּוֹת אוֹתָהּ לְמַעְלָה, עַד שְׁמִבִּיאוֹת אוֹתָהּ לְזַהַר הָעֲלִיּוֹן, וְהִינוּ סוּד הַכְּתוּב, (מִה, טו) בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ רַעוּתֶיהָ מוֹבְאוֹת לָךְ. מְשׁוּם שְׁאֲרַבַּע הִלְלוּ נִקְרְאוֹת כִּף, וְלֹא זָזוּ מִהַחַיָּה הַזֹּו, שֶׁהִיא כְּסֵא לְעוֹלָמִים. וּמַעְלּוֹת אוֹתָהּ מִמַּטָּה לְמַעְלָה לְהַתְקִין כְּסֵא

— זוהר תהלים —

עומדים אלו כנגד אלו, והכל בסדרים של שירות ותשבחות, והרי פרשוק החברים.

עֲלָמוֹת שִׁיר, מה זה עֲלָמוֹת שִׁיר? אֵלָא כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (שיר ו)
שָׁשִׁים הֵמָּה מְלָכוֹת וּשְׁמָנִים פִּילְגָשִׁים וְעֲלָמוֹת אֵין
מִסְפָּר. מה זה וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפָּר? כְּמוֹ שְׁנֵאמַר הֵישׁ מִסְפָּר
לְגִדּוּדָיו. וּמְשׁוּם שְׁאֵין לָהֶם חֲשָׁבוֹן, כְּתוּב וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפָּר.
וְכֹלָם שׁוּרוֹת שׁוּרוֹת, מְקִיפִים סְדָרִים, אֵלוֹ כְּנֶגֶד אֵלוֹ, לְזַמֵּר
וּלְשַׁבַּח אֶת רְבוּנָם, וְאֵלוֹ הֵם עֲלָמוֹת שִׁיר. וּמְשׁוּם שְׁיֵשׁ
עֲלָמוֹת שְׁאֵין מְזַמְרוֹת כְּמוֹ אֵלוֹ, אֵלוֹ נִקְרְאוֹת עֲלָמוֹת שִׁיר.

כָּל דְּבָרֵי אָדָם שֶׁהֵם בְּנִסְתָּר הַבְּרוּכוֹת שׁוּרוֹת עֲלִיו

עַל עֲלָמוֹת שִׁיר וְגו' (מו, א): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רכ"ז):] וְסוּד
לְמִדְנֹו, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִסְתָּר וְגָלוּי. גָּלוּי הוּא בֵּית דִּין
שְׁלֵמָה. נִסְתָּר הוּא הַמָּקוֹם שְׁכָל הַבְּרוּכוֹת יוֹצְאוֹת מִשָּׁם.
מְשׁוּם כֵּן, כָּל דְּבָרֵי אָדָם שֶׁהֵם בְּנִסְתָּר, הַבְּרוּכוֹת שׁוּרוֹת עֲלִיו.
וְכָל אוֹתָם שְׁבָגְלוּי, אוֹתוֹ מָקוֹם שֶׁל בֵּית דִּין שׁוּרָה עֲלִיו,
מְשׁוּם שֶׁהוּא מָקוֹם בְּגָלוּי. וְהֵכֵל הוּא בְּסוּד עֲלִיוֹן כְּמוֹ
שְׁלֵמָעֵלָה. עַד שֶׁהִמְלִיךְ בְּמִסְבּוֹ (שִׁירא), בְּאוֹתָהּ חֲבֵרוֹת וְתַפְנוּק
שֶׁל הָעֵדֶן הָעֲלִיוֹן, (הֵרִי בֵּאוּנוּ שׁוּה) בְּאוֹתוֹ שְׁבִיל נִסְתָּר וְגִנּוּז וְלֹא
יְדוּעַ, וּמִתְמַלֵּא מִמֶּנּוּ, וְיוֹצְאִים בְּנִחְלִים יְדוּעִים. נִרְדֵּי נִתֵּן רִיחוֹ
– זֶה הַיָּם הָאֲחֵרוֹן שְׁבָרָא אֶת הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן כְּמוֹ שְׁלֵמָעֵלָה,
וּמְעֵלָה רִיחַ טוֹב עֲלִיוֹן לְשֵׁלֵט וְלַעֲשׂוֹת, וְיִכּוֹל וְשׁוֹלֵט וּמְאִיר
בְּאוֹר עֲלִיוֹן.

ג על בן לא נִרְאָה בְּהַמִּיר אֶרֶץ וּבְמוֹט הָרִים בְּלֵב יָמִים:
 ד וַיִּחַמוּ וַיִּחְמְרוּ מִיָּמִיו יִרְעֵשׂוּ הָרִים בְּגִבְעוֹתָיו סֵלָה: ה נָחַר
 פְּלָגָיו יִשְׁמְחוּ עִיר אֱלֹהִים ^{תקנה בעל הבית} קָדַשׁ מִשְׁבְּנֵי עֲלִיזָן:
 ו אֱלֹהִים ^{תקנה בעל הבית} בְּקִרְבָּהּ בַּל תִּמּוֹט יַעֲזֹרָה אֱלֹהִים ^{תקנה בעל הבית}
 לַפְּנוֹת בְּקֶרֶ: ז הָמוּ גוֹיִם מָטוּ מִמְּלָכוֹת נָתַן בְּקוֹלוֹ תִּמְנוֹג
 אֶרֶץ: ח יִהְיוּ אֱלֹהֵי ^{תקנה בעל הבית} צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁנֵב לָנוּ אֱלֹהֵי
 יַעֲקֹב סֵלָה: ט לָכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת יְהוָה ^{תקנה בעל הבית}
 אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ: י מִשְׁבִּית מִלְחָמוֹת עַד קָצָה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בא וראה, בשעה שהנרד הזה העלה ריח למעלה, אז
 החביבות נקשרה, ועולה הנרד הזה להאחז למעלה,
 וכל המרכבות הקדושות, כלן מעלות ריחות להתעטר
 למעלה. כל אותן מרכבות נקראות עלמות שיר, כמו שנאמר
 (תהלים מז) על עלמות שיר, והרי פרשוק. מה זה עלמות שיר?
 אלא כמו שנאמר (שיר ו) ועלמות אין מספר. מה זה ועלמות
 אין מספר? כמו שנאמר (איוב כה) ה'יש מספר לגדודיו. ומשום
 שאין להם חשבון, כתוב ועלמות אין מספר.

אשר שם שמות בארץ - בצדיקים השם שלהם גורם לטוב
 ברשעים השם שלהם גורם לרע

לָכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ (מו, ט) : [זוהר
 ח"א פ' בראשית (דף נח:)] רבי יהודה פתח, (תהלים מו) לָכוּ חֲזוּ
 מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ. פסוק זה הקימוהו

— זוהר תהלים —

וּנְתַבְּאֵר. אֲבָל לְכוּ חֲזוּ וְגו' [מה זה חזו? כמו שנאמר (ישעיה כא) חזות קשה הגד לי, במעשי הקדוש ברוך הוא נגלתה נבואה עליונה לבני אדם, אשר שם שמות בארץ שמות ודאי, שהרי השם גורם לכל] [והוא לשון שממון]. שְׁאֵלוּ הָיוּ מַפְעֵלוֹת יו"ד ה"א וְא"ו ה"א - שֵׁם קִיּוֹם בְּאֶרֶץ, אֲבָל מְשׁוּם שֶׁהָיוּ מַפְעֵלוֹת הַשֵּׁם שֶׁל אֱלֹהִים - שֵׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ. אָמַר לוֹ רַבִּי חֲזִיא, כָּעֵת הַתְּעוּרְרָתָ לְזֶה? לֹא כִּף אֲנִי אֲמַרְתִּי לוֹ, מְשׁוּם שֶׁבֵּין שֵׁם זֶה וּבֵין שֵׁם זֶה הַכֹּל הוּא שְׂבַח. אֲבָל אֲנִי אֲמַרְתִּי לוֹ כְּמוֹ שֶׁהֵעִירוּ הַחֲבָרִים שֵׁשׁ שְׁמוֹת. שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ, שְׁמוֹת מְמַשׁ [שם בארץ, ולמה? בשביל להשתמש בהם העולם ולהיות קיום בעולם].

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, הַכֹּל הוּא, וְאֶפְלוּ מֵה שֶׁאָמַר רַבִּי יְהוּדָה - יָפָה אָמַר. שְׁאֵלוּ הָעוֹלָם יְהִיָּה בְּשֵׁם הַרְחָמִים, יִתְקַיֵּם הָעוֹלָם. אֲבָל מְשׁוּם שֶׁהָעוֹלָם נִבְרָא עַל דִּין וְעוֹמֵד עַל דִּין, שֵׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ, וְיָפָה הוּא, שְׁאֵלְמָלָא כִּף לֹא יוּכַל הָעוֹלָם לְהִתְקַיֵּם מִלְּפָנֵי חֲטָאֵי בְּנֵי הָאָדָם. בֵּא רְאָה, כְּשֶׁנּוֹלַד נַח קָרָאוּ לוֹ עַל שֵׁם שֶׁל נְחֻמָּה [נח נוח לו, נוח לעולם, נוח לאבות, נוח לבנים, נוח לעליונים, נוח לתחתונים, נוח לעולם הזה, נוח לעולם הבא] וְשִׁיְהִיָּה [ולהיות] הַשֵּׁם גּוֹרֵם. אֲבָל לְגַבֵּי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא כִּף. נַח בְּהַפּוּךְ אוֹתִיּוֹת - ח"ן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְנַח מִצָּא חֵן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, חֵן הֵינּוּ נַח. בְּצַדִּיקִים, הַשֵּׁם שֶׁלָּהֶם גּוֹרֵם לְטוֹב. בְּרָשָׁעִים, הַשֵּׁם שֶׁלָּהֶם גּוֹרֵם לְרַע. בְּנַח כְּתוּב וְנַח מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי ה'. בְּעַר בְּכוֹר יְהוּדָה הַתְּהַפְּכוּ אוֹתִיּוֹתָיו לְרַע. ע"ר ר"ע. רַע בְּעֵינֵי ה'.

הָאָרֶץ קָשֶׁת וְשֶׁבֶר וְקִצְצֵי חֲנִית עֲגָלוֹת יִשְׂרָאֵל בְּאֵשׁ׃
 יֵא הָרְפוּ וְדַעוּ כִּי אֲנֹכִי אֱלֹהִים ^{תהי' בעל ה' ויהי' כבודו} אֲרוֹם בְּגוֹיִם אֲרוֹם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ - הַשֵּׁם גּוֹרֵם לְכָל

לְכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ (כו, ט): [זוהר
 ח"א 'פ' נח (דף טו.ס)] רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח, (תהלים מו) לְכוּ חֲזוּ
 מַפְעָלוֹת ה' אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ. הַפְּסוּק הַזֶּה הָרִי גַתְבְּאָר,
 וּבְאֵרוֹהוּ. אָבֵל לְכוּ חֲזוּ, מַה זֶה חֲזוּ? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה כא)
 חֲזוּת קָשָׁה הִגֵּד לִי. בְּמַעֲשָׂיו שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה
 מַתְגַּלָּה נְבוֹאָה עֲלִיוֹנָה לְבְנֵי אָדָם. אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת - שְׁמוֹת
 וְדַאי, שֶׁהָרִי הַשֵּׁם גּוֹרֵם לְכָל.

בְּרַקִּיעַ יֵשׁ שְׁמוֹת קְדוֹשִׁים וּבְאֶרֶץ יֵשׁ שְׁמוֹת קְדוֹשִׁים

לְכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ (כו, ט): [זוהר
 ח"א 'פ' שמות (דף ה.ה)] רַבִּי אַבְא פְּתַח וְאָמַר, (תהלים מו) לְכוּ חֲזוּ
 מַפְעָלוֹת יי אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ, אֵל תִּקְרִי שְׁמוֹת אֱלֹא
 שְׁמוֹת. וְהוֹלֵךְ זֶה כְּזֶה, שֶׁאֵמַר רַבִּי חִיָּא, כְּמוֹ בְּרַקִּיעַ עֲשֶׂה
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאֶרֶץ. בְּרַקִּיעַ יֵשׁ שְׁמוֹת קְדוֹשִׁים, וּבְאֶרֶץ
 יֵשׁ שְׁמוֹת קְדוֹשִׁים.

וְדַאי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בְּבַצְלָאֵל לְעִבּוּדַת הַמְּשָׁכֵן יוֹתֵר
 מִכֵּל יִשְׂרָאֵל לְמָה? אָמַר לוֹ הַשֵּׁם גּוֹרֵם

אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ (כו, ט): [זוהר ח"ג 'פ' פקודי (דף רכ"ג)]. רַבִּי
 יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי

בְּאָרְץ: יב יְהוֹאֵל אֵלֵינוּ צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁנָב לָנוּ אֱלֹהֵי אֵלֵינוּ
 יַעֲקֹב סֵלָה: הַקָּדוֹשׁ בְּעַל הַסִּיחָה
 בְּעַל הַמַּחְתָּה בַּיּוֹם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בְּבִצְלָאֵל לְעִבּוּדַת הַמְּשַׁכֵּן יוֹתֵר מִכָּל יִשְׂרָאֵל. לָמָּה? אָמַר לוֹ, הַשֵּׁם גּוֹרֵם, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ, שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֵׁם שְׁמוֹת בְּאָרְץ לְהַתְעַטֵּר (לעורר) בָּהֶם וּלְעֲשׂוֹת בָּהֶם מַעֲשֵׂה בְּעוֹלָם. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (תהלים מו) אֲשֶׁר שֵׁם שְׁמוֹת בְּאָרְץ. אָמַר לוֹ, סוּד הוּא כָּאֵן. יְהוּדָה הִיא מִצַּד הַשְּׂמָאל, וְחֹזֵר וְנִדְבַק בְּיָמִין, וְעַל זֶה בְּצַד זֶה נַעֲשֵׂה הַמְּשַׁכֵּן. הַתְּחִיל מִצַּד שְׂמָאל, וְנִדְבַק בְּצַד יָמִין, וְאַחֵר כִּךְ נִכְלָל זֶה בְּזֶה וְנַעֲשֵׂה הַכֹּל יָמִין. כְּמוֹ כֵן הַתּוֹרָה מִתְּחִילָה מְשַׂמָּאל וְנִדְבַקְתָּ בְּיָמִין, וְנִכְלָל זֶה בְּזֶה וְנַעֲשֵׂה הַכֹּל יָמִין. רְאוּבֵן הַתְּחִיל מִיָּמִין וְסָטָה לְשְׂמָאל, וְנִסְעוּ עִמּוֹ שְׂאֵר הַשְּׁבָטִים שֶׁהֵם שְׂמָאל, מִשּׁוּם שֶׁהַתְּחִיל מִיָּמִין וְסָטָה לְשְׂמָאל. יְהוּדָה הַתְּחִיל מְשַׂמָּאל וְסָטָה לְיָמִין. הַתְּחִיל מְשַׂמָּאל, מִשּׁוּם שֶׁבֶּא מִצַּד שְׂמָאל, וְנִדְבַק בְּיָמִין, וְהַמְּשַׁכֵּן נַעֲשֵׂה בְּצַד הַזֶּה. הַתְּחִיל מִצַּד שְׂמָאל וְנִדְבַק בְּצַד יָמִין. וְעַל זֶה בְּצִלְאֵל, שְׂבֵא מִהַצַּד שְׁלוֹ, עָשָׂה אֵת הַמְּשַׁכֵּן וְהַתְּתַקֵּן אֲצִלוֹ. וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רָצָה בּוֹ, וַיְבַרֵר אוֹתוֹ מִכָּלֶם לַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה. וְנָתַן לוֹ חֲכָמָה וְתְבוּנָה וְדַעַת, כְּמוֹ שְׂבֵאוּרָה, מִשּׁוּם שֶׁעִמּוֹ הִיא בְּרֵאשׁוֹנָה הַשְּׁכָל הַלֵּב, שְׁפָתוֹב (שְׁמוֹת לא) וּבִלְבַב כָּל חָכֵם לֵב נָתַתִּי חֲכָמָה. מִשּׁוּם שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא נוֹתֵן חֲכָמָה אֲלֵא לְמִי שֵׁישׁ בּוֹ חֲכָמָה, וּפְרִשׁוּהָ הַחֲבָרִים וְנִתְבָּאֵר, וְכֵן כְּמוֹ כֵן בְּצִלְאֵל. רַבִּי שְׁמַעוֹן

— זוהר תהלים —

אמר, בצלאל - שמו גרם לו, ועל חכמתו נקרא כך, וסוד המלה בצלאל - בצל אל.

לכו מראש העולם עד סופו ותמצאו את מעשי הקב"ה כמעשיו בראש העולם כך מעשיו בסוף העולם מביא דירים לעולם

לכו חזו מפעלות אלהים אשר שם שמות בארץ (כו, ט) : נזוהר
 חדש פ' בראשית (דף ט"ו:) [ויאמר אלהים יקוו המים וגו',
 רבותינו פתחו בפסוק הזה (תהלים מו ט) לכו חזו מפעלות
 אלהים אשר שם שמות בארץ. אמר רבי אבא, בא וראה שלא
 כמדת הקדוש ברוך הוא מדת בשר ודם. מדת בשר ודם,
 מעשיו מבליים אותו, אבל הקדוש ברוך הוא מבלה את
 מעשיו. והינו מה שאמרה חנה, אין קדוש כה' פי אין בלתך.
 מהו פי אין בלתך? אל תקרי בלתך אלא בלותך. כך הוא
 כתוב, לכו חזו מפעלות אלהים וגו'. אמר רבי אבא, מעשי
 הקדוש ברוך הוא שעשה אותם בעולם הזה, דוד המלך היה
 בבקלה, ואמר לכו חזו. בואו היה צריך לו לכתב! אלא אמר
 דוד, כל דירי הארץ שבעולם הזה לכו, לכו מראש העולם עד
 סופו, ותמצאו את מעשי הקדוש ברוך הוא. כמעשיו בראש
 העולם, כך מעשיו בסוף העולם. מביא דירים לעולם, אם זכו
 - מושב אותם ואת בניהם ואת בני בניהם עד סוף העולם,
 לא זכו - מחריב אותם מהם, ואתו מקום ואותה קריה לא
 תבנה לעולמים. להראות לבני אדם שמקום של רשעים היה
 אותו מקום, והקדוש ברוך הוא עשה בו דין, זהו שכתוב אשר
 שם שמות בארץ.

— ז' זוהר תהלים —

ז' שמות קרא לאדמה - כנגד ז' רקיעים

דבר אחר, לכו חזו מפעלות אלהים, אמר רבי פנחס, מה ראה דוד שאמר מפעלות אלהים ולא אמר מפעלות ה'?

אלא בשם של אלהים השתכלל מעשה בראשית, וכשבא הקדוש ברוך הוא את העולם, היו המים הולכים ויורדים, וכשזרק הארץ למטה, זרק אותה בין המים, והיתה טמונה, וקפאה בין המים. ועשה הקדוש ברוך הוא אות בתוך אות, דרכו וטבעו של עולם שהמים קלילים והארץ כבדה, ומי שהוא כבד, יורד למטה, והקליל עולה למעלה, אבל הקדוש ברוך הוא, להראות אותותיו ומעשיו לבני האדם, הרפין והוריד המים שקלילים למטה, והארץ שהיא כבדה, העלה למעלה על מה שקליל. זהו מה שכתוב (תהלים קלו) לרקע הארץ על המים. כלומר, המים שהם קלילים - למטה, והארץ שהיא כבדה - למעלה. ועוד, שמבין המים נראתה ויצאה היבשה, שאין דרך הארץ להעלות מתוך מים יבשה, אלא לחות, וכשהעלה יבשה מבין המים, קרא שמה ארץ. זהו שכתוב (בראשית ז') ויקרא אלהים ליבשה ארץ. ושנה, ז' שמות קרא לה: ארץ, אדמה, גיא, נשיה, ציה, ארקא, תבל. גדול שבכלם תבל, שכתוב (תהלים ט) והוא ישפט תבל בצדק. זהו שכתוב אשר שם שמות בארץ. אמר רבי יצחק, שבעה רקיעים ברא הקדוש ברוך הוא, כנגדם ברא שבע ארצות, ושנינו, ארץ אחת ממש הוציאו המים, וממנה נתהוו שבע ארצות.

כפי שאמרנו.

מִזָּ א לְמַנְצַח לְבַנֵי קִרַח מְזֻמּוֹר: ב כָּל הָעַמִּים תִּקְעוּ
 בָּהֶם הֲרִיעוּ לְאֱלֹהִים ^{תקיעת המלכות} בְּקוֹל רִנָּה: ג כִּי יִהְיוּ
 עֲלִיּוֹן נֹרָא מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל כָּל הָאָרֶץ: ד יִדְבַר
 עַמִּים תַּחֲתֵינוּ וּלְאֲמִים תַּחַת רַגְלֵינוּ: ה יִבְחַר לָנוּ אֶת
 נַחֲלָתָנוּ אֶת גְּאוֹן יַעֲקֹב אֲשֶׁר אָהַב סִלָּה: ו עֲלֵה אֱלֹהִים
 בְּתִרְוַעָה יִהְיוּ ^{תקיעת המלכות} בְּקוֹל שׁוֹפָר: ז זַמְרוּ
 שִׁימוֹשׁ תֵּהִלִּים

לתשובה

כל העמים תקעו כף וגו' (מז, ב): [שימוש תהלים לפרק מז]. תאמר זה
 המזמור ז' פעמים ביום ויקבלוך הבריות בסבר פנים יפות.

שִׁימוֹשׁ תֵּהִלִּים

כֹּאֲשֶׁר הַשְּׁלִיחַ צְבוּר הוּא זַפְאֵי כְּרֵאוֹי זַפְאִים הֵם הַקְּהָל שׁוֹלְחָיו
שְׁכָל הַדִּינִים נִתְּבַטְּלִים מֵהֶם עַל יְדוֹ

עֲלֵה אֱלֹהִים בְּתִרְוַעָה ה' בְּקוֹל שׁוֹפָר: (מז, ו) [זוהר ח"ג (דף יח):
 זוהר תורה] עלה אלהים בתרועה ה' בקול שופר. אמר
 רבי אבא ביום של ראש השנה שהוא יום הדין, והשרים
 המקטרגים עומדים על ישראל לקטרג עליהם, נחוץ לנו
 תפלות ובקשות, ונחוץ לנו להראות עבודה בשופר לעורר
 שופר העליון, ואנו מוציאים בקול ההוא רחמים ודין ביחד
 הכל כראוי^צ כמו שהשופר העליון ההוא הוציא קול שהוא

זיו הזוהר

צה. רחמים ודין שמוציא התוקע מפיו זה קול שופר המורכב מן
 מים אש ורוח, וזה דוגמא לשופר העליון דהיינו בינה שהוציאה

אֱלֹהִים הַתְּקִיף בְּעַל הַיְבוּת וּבְעַל הַיְבוּת בְּיָמָיו וְיִמְרוּ וְיִמְרוּ לְמַלְכֵנוּ וְיִמְרוּ: ח כִּי מֶלֶךְ כָּל

זוהר תהלים

כוללם יחד, ולעורר רחמים אנו הולכים ולשבר הכח של שרי הדין שלא ישלטו ביום הזה, וכאשר נתעורר רחמים אז כל מאורות העליונים מאירים מצד זה ומצד זה, ובכן (משלי ז) באור פני מלך חיים. רבי אלעזר אמר ביום של ראש השנה שבו נידון העולם, שרי הדין שרי יבבא ויללה כלם נמצאים ביום ההוא לפני הקב"ה, וכמה שרים מגיני מלחמה נתעוררים ביום ההוא, וכלם עומדים תחת כסא כבוד ההוא בשעה שהעולם נידון, וישראל מתפללים תפלות ביום ההוא ומבקשים ומתחננים לפניו ותוקעים בשופר, ובכן הקב"ה מרחם עליהם ומהפך הדין לרחמים, וכל עליונים ותחתונים פותחים ואומרים אשרי העם יודעי תרועה, וע"כ נחוץ ביום ההוא שזה התוקע יבין עיקר הדבר, ויכוון כונה הראויה בתרועה ויעשה הדבר בחכמה^{צו} וע"כ כתוב אשרי העם יודעי תרועה, ולא כתוב תוקעי תרועה, והרי זה נתבאר: (זוהר ח"ג-דף קמט.) ועל זה מצאנו בספרו של רב המנונא סבא בענין תפלות של ר"ה שהוא אומר, התפלות וקול השופר שמוציא זכאי ההוא שנמצא מן רוחו ומן נפשו בזה השופר, זה הקול עולה למעלה, וביום ההוא עומדים ונמצאים המקטרגים למעלה,

זיו הזוהר

הקול זה התפארת שהוא כולל חסד דין ורחמים: צו. ועל זה בא הרמז בגמרא שתקיעת שופר חכמה ולא מלאכה:

הָאָרֶץ אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי בְעַל הַיּוֹמוֹת} וּמְרוּ מִשְׁכִּיל: ט מֶלֶךְ אֱלֹהִים
 עַל גּוֹיִם אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי בְעַל הַיּוֹמוֹת} יֹשֵׁב עַל כְּפַא קִדְשׁוֹ:
 י נְדִיבֵי עַמִּים נְאֻסְפוּ עִם אֱלֹהֵי ^{הַתְּהִי בְעַל הַיּוֹמוֹת} אֲבָרְהָם בִּי
 לְאֱלֹהִים ^{הַתְּהִי בְעַל הַיּוֹמוֹת} מִגְּנֵי אֶרֶץ מֵאֵד נַעֲלָה:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וכאשר עולה זה קול השופר כלם נדחים לפניו ואין יכולים לעמוד, אשרי חלקם של הצדיקים שיודעים לכוון לעורר את רצון לפני רבונם, ויודעים לתקן העולם ביום ההוא בקול השופר, וע"ז כתוב אשרי העם יודעי תרועה, יודעי ולא תוקעי בלבד, ובעבור זה צריך הקהל ביום ההוא לבחור אדם השלם מכל, היודע ומבין דרכיו של המלך הקדוש ויודע בכבוד המלך שהוא יתפלל עליהם תפלות ביום ההוא, ולעורר קול שופר בכל העולמות בכונת הלב בחכמה ברצון בשלימות, בשביל שיתבטל הדין על ידו מן העולם, אוי לאותו הקהל שהשליח צבור שלהם לא נמצא כראוי, שהרי חטאות הצבור באות להזכר בגללו, כמש"כ (ויקרא ד) אם הכהן המשיח יחטא, שהוא השליח של כל ישראל, לאשמת העם הוא, לפי שהדין שורה עליהם, וכאשר השליח צבור הוא זכאי כראוי זכאים הם הקהל שולחיו, שכל הדינים נתבטלים מהם על ידו:

בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם יִדְעוּ כָּל אָמָה וְלִשׁוֹן שְׁלֵא הֲצִיל אֶת אֲבָרְהָם אֱלֹא
 הַקָּב"ה שֶׁהוּא יְחִידוֹ שֶׁל עוֹלָם וְהָיוּ מְבִיאִים אֶת בְּנֵיהֶם
 לְמִשְׁכַּנּוֹ שֶׁל אֲבָרְהָם אֲבִינוּ

נְדִיבֵי עַמִּים נְאֻסְפוּ עִם אֱלֹהֵי אֲבָרְהָם וְגו' (מן, י): [זוהר ח"א

— זוהר תהלים —

פ' לך לך (דף ע"ט:) וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם. מִה כָּתוּב לְמַעַלָּה?
 (בראשית י"א) וַיָּמַת הָרֶן עַל פְּנֵי תִרְחַ אָבִיו וְגו'. מִה אוֹמֵר
 כָּאֵן? אֵלָּא עַד אוֹתוֹ הַיּוֹם לֹא הָיָה אָדָם שְׁמַת בְּחַיֵּי אָבִיו
 פָּרַט לְזֶה, וּכְשֶׁנֶּזְרַק אַבְרָהָם לְאֵשׁ, נִהְרַג חֶרֶן, וּמְשׁוּם זֶה
 יֵצְאוּ מְשָׁם. [מִי הִרַג אֶת הָרֶן? אֵלָּא כִּיּוֹן שֶׁהִשְׁלִיכוּ אֶת אַבְרָהָם לְאוֹר
 כְּשִׁדְמִים, הִתְגַּלָּה עֲלָיו הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִצִּילוֹ, וְהִיָּה הָרֶן אַחִיו עוֹמֵד שָׁם.]
 אָמְרוּ הַכַּשְׂדִּים, בְּשִׁבִיל זְכוּתוֹ שֶׁל הָרֶן נִצּוּל, מִיָּד יֵצְאָה
 שְׁלֵהֶבֶת שֶׁל אֵשׁ וְשִׂרְפָה אֶת הָרֶן, זֶהוּ שְׁכָתוּב וַיָּמַת הָרֶן
 עַל פְּנֵי תִרְחַ אָבִיו, וַיֵּשׁ שְׁאוּמְרִים שְׂאִין שׁוֹלְטֵת אֵשׁ בְּזָרְעוֹ
 שֶׁל תִּרְחַ, אֲבָל נִשְׁלִיף אֶת הָרֶן לְאֵשׁ, וְאִם לֹא יִבְעַר, נִדְעַ
 וְדָאֵי שְׂאִין שׁוֹלְטֵת הָאֵשׁ בְּזָרְעוֹ, מִיָּד הִשְׁלִיכוּ אֶת הָרֶן לְאֵשׁ
 וְנִשְׂרַף, וְהָיָה תִרְחַ אָבִיו עוֹמֵד שָׁם, זֶהוּ שְׁכָתוּב וַיָּמַת הָרֶן
 עַל פְּנֵי תִרְחַ אָבִיו. בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם יָדְעוּ כָּל אֲמָה וְלִשׁוֹן שֶׁלֹּא
 הִצִּיל אֶת אַבְרָהָם אֵלָּא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא יְחִידוֹ שֶׁל
 עוֹלָם, וְהָיוּ מְבִיאִים אֶת בְּנֵיהֶם לְמִשְׁכְּנֵנוּ שֶׁל אַבְרָהָם,
 וְאוּמְרִים לוֹ, רְאִינוּ אוֹתָךְ שְׂאֵתָה בּוֹטֵחַ בְּקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 שֶׁהוּא רְבוּן הָעוֹלָם, לְמַד אֶת בְּנֵינוּ מִדְּרָכְךָ שְׂאֵתָה יוֹדְעַ,
 וְעַלֵּיהֶם אָמַר הַכָּתוּב (תהלים מז) נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עִם אֱלֹהֵי
 אַבְרָהָם.

מח א שִׁיר מְזֻמָּר לְבְנֵי קִרְחָ: ב גְּדוֹל יְהוָה: אֵלֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
 וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֵהֵינוּ תָּהוּ מִלְּפָנֵינוּ הַר קָדְשׁוֹ:

— — — — — שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים — — — — —

כדי ששונאיך יפחדו ממך

שיר מזמור לבני קרח, גדול ה' ומהולל וגו' (מח, א): [שימוש תהלים לפרק מח]. לעשות ששונאיך יפחדו ממך תהיה רגיל לאמרו עם שם שלו. ושם שלו הוא ז"ך. ז' מן "רעדה אחזתם", ך' מן "כי זה".

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מתי נקרא הקדוש ברוך הוא גדול? בזמן שפנסת ישראל נמצאת עמו

שִׁיר מְזֻמָּר לְבְנֵי קִרְחָ (מח, א): [זוהר ח"א פ' ויקרא (דף ה.ג.)] רְבִי אָבָא פָּתַח, (שם מח) שִׁיר מְזֻמָּר לְבְנֵי קִרְחָ. הַשִּׁיר הַזֶּה הִיא תְּשֻׁבַּחַת מְעֻלָּה עַל כָּל שְׂאֵר הַתְּשֻׁבָּחוֹת שֶׁזָּכוּ לְשִׁבַּח אוֹתוֹ בְּנֵי קִרְחָ. שִׁיר מְזֻמָּר – תְּשֻׁבַּחַת עַל תְּשֻׁבַּחַת, תְּשֻׁבַּחַת שֶׁמִּתְחַלֶּקֶת לְשִׁתֵּי תְּשֻׁבָּחוֹת. וְזָכוּ בְּנֵי קִרְחָ לְשִׁבַּח אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְהַשִּׁבַּח שֶׁל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל הֵם אוֹמְרִים. וּמָה הוּא? שְׁפָתוֹב (שם) גְּדוֹל ה' וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֵהֵינוּ הַר קָדְשׁוֹ. מִתִּי נִקְרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גְּדוֹל? בְּזִמְן שֶׁכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל נִמְצְאָת עִמּוֹ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב בְּעִיר אֱלֵהֵינוּ, הוּא גְּדוֹל בְּעִיר אֱלֵהֵינוּ, עִם עִיר אֱלֵהֵינוּ. אָמַר לוֹ רְבִי יְהוּדָה, מָה עוֹשֶׂה כָּאֵן אֱלֵהֵינוּ? אָמַר לוֹ, כִּף זֶה וְדָאֵי, הָעִיר הַזֹּאת הִיא יִרְאֵת אֱלֵהֵינוּ, (כחה) וְתְּשֻׁבַּחְתָּהּ שֶׁל יִשְׂרָאֵל הִיא. מָה מְשַׁמְעָ? נִשְׁמַע שֶׁמֶלֶךְ בְּלִי גְבִירָה אֵינוֹ מֶלֶךְ, וְאֵינוֹ גְּדוֹל וְאֵינוֹ מְהֻלָּל.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְלִכְּנָן כָּל מִי שֶׁלֹּא נִמְצָא זָכָר וְיִנְקָבָה, אֶת כָּל הַשְּׂבַח מְסִירִים
 מִמֶּנּוּ וְאֵינוּ בְּכֻלָּל שֶׁל אָדָם. וְלֹא עוֹד, אֲלֹא שְׂאִינוּ כְּדָאֵי
 לְהִתְבָּרֵךְ. כְּתוּב (אֵיּוֹב א) וַיְהִי הָאִישׁ הַהוּא גָדוֹל מִכָּל בְּנֵי
 קֶדֶם. שְׁנֵינוּ בְּסִפְרוֹ שֶׁל רַב הַמְּנוּנָא סְבָא, שְׂבַת זוּגוּ הִיְתָה
 כְּמוֹהוּ בִּירְאֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמֵהַצֵּד שֶׁל אֲשֶׁתוֹ נִקְרָא
 גָּדוֹל. אֵךְ כְּאֵן, גָּדוֹל ה' וּמֵהֶלֶל מְאֹד. וּבַמָּה הוּא גָּדוֹל? חִזּוּר
 וְאָמַר, בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הֵר קָדְשׁוֹ. וּמִשׁוּם כֵּךְ הִתְשַׁבַּחַת הַזֶּה
 בְּשָׁנֵי. וְאֵם תֹּאמַר, לָמָּה לֹא כְּתוּב כִּי טוֹב בְּשָׁנֵי? מִשׁוּם
 שְׁעֵתִידִים לְהַפְרֵד, וְסוּד הַדְּבָר - (בְּרֵאשִׁית ב) לֹא טוֹב הָיִיתָ
 הָאָדָם לְבַדּוֹ. בְּזִמְנָן שֶׁהוּא לְבַדּוֹ, כְּתוּב לֹא טוֹב. וְלִכְּנָן לֹא
 כְּתוּב כִּי טוֹב בְּשָׁנֵי.

שִׁיר שֶׁהוּא כְּפּוֹל שִׁיר שֶׁהוּא מְשַׁבַּח מְשַׁאֵר הַשִּׁירִים וְעַל
 שֶׁהוּא מְשַׁבַּח מְשַׁאֵר הַשִּׁירִים

גָּדוֹל ה' וּמֵהֶלֶל מְאֹד וּגו' (מח, ב) [זוהר ח"א פ' אחרי מות (דף טו:)] שִׁיר
 מְזֻמּוֹר לְבָנֵי קִרַח גָּדוֹל ה' וּמֵהֶלֶל מְאֹד וּגו' (מח, ב) אָמַר
 רַבִּי חֲזִיָּא, יוֹם אֶחָד הָיִיתִי הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ לְלַכֵּת אֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן
 לְלַמֵּד מִמֶּנּוּ פֶּרֶשֶׁת הַפֶּסַח. פָּגַשְׁתִּי בְּהַר אֶחָד, וַרְאִיתִי בְּקִיעִים
 וְחוֹרִים בְּסֻלַּע אֶחָד וּשְׁנַיִם אֲנָשִׁים בּוֹ. עַד שֶׁהָיִיתִי הוֹלֵךְ,
 שְׁמַעְתִּי קוֹל הָאֲנָשִׁים הֶלְלוּ שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים, (תהלים מח) שִׁיר
 מְזֻמּוֹר לְבָנֵי קִרַח גָּדוֹל ה' וּמֵהֶלֶל מְאֹד וּגו'. מֵהוּ שִׁיר מְזֻמּוֹר?
 אֲלֹא כֵךְ שָׁנוּ מִשְׁמוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, שִׁיר שֶׁהוּא כְּפּוֹל, שִׁיר
 שֶׁהוּא מְשַׁבַּח מְשַׁאֵר הַשִּׁירִים, וְעַל שֶׁהוּא מְשַׁבַּח מְשַׁאֵר
 הַשִּׁירִים, פְּעָמִים נֶאמַר בּוֹ שִׁירָה, וְכֵן (שם צב) מְזֻמּוֹר

— זוהר תהלים —

שיר ליום השבת. כמו כן שיר השירים אשר לשלמה, שירה למעלה משירה. שיר מזמור, שירה של הקדוש ברוך הוא שמזמרים בני קרח (על) אותם שיושבים על פתח הגיהנם. ומי הם? אחיהם שהם שיושבים בשערי הגיהנם. ועל כן השירה הזאת נאמרת ביום שני. קרבתי אליהם ואמרתי להם: מה עסקיכם במקום הזה? אמרו: סוחרים אנחנו, ושני ימים בשבוע אנו בדלים מהישוב ועוסקים בתורה, כי לא עוזבים אותנו בני אדם כל יום ויום. אמרתי: אשרי חלקכם.

מי שקורא לו אברם פוגם המקום שנקרא עשה ולא תעשה גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו וגו' (מח, ב) [זוהר ח"א פ' אחרי מות (דף טו:)] ובא ראה, כשכא אברהם לעולם, מה כתוב בו? (בראשית יב) ואגדלה שמך. מה היא? שהוסיף בו ה"א. והמקום הזה, בו התגדל הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (מח, ב) גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו. כאשר הקריה הזו הקדושה, שנקראת ה' תחתונה, אהבה קטנה מתדבקת בו, ושורה בתוכה, אז שמן יתגדל על הכל. ובא ראה, כתוב (שם קמה) צדיק ה' בכל דרכיו. משום שבדרגה הזו נותן ביים דרך. וחסיד בכל מעשיו, באותה הדרגה, ימין המלך נעשית בעולם. ועל כן אברהם בימין הזה עשה אותו בריה חדשה, והתחדש מזלו להוליד, והתגדל על הכל. ועל זה (בראשית כד) וה' ברוך את אברהם בכל, בכ"ל הזו, בת המלך שנתנה לו. ומי הברכה? השמן הטוב שיורד על ראשו. זהו שכתוב (תהלים קלג) מה טוב ומה נעים. ודאי. כשמן הטוב, השמן

— זוהר תהלים —

שורה בו ברכה, שהמקום גורם. ועל זה, וה' ברוך את
 אדני מאד. ויגדל, כמו שפכתוב (בראשית יב) ואגדלה. שמך,
 כמו שפכתוב (שיר א) שמן תורק שמך. בא וראה, כשהקדוש
 ברוך הוא עתיד להרים ימינו על הכל בימות המשיח,
 כשמן הטוב הזה, מה כתוב? (עמוס ט) ביום ההוא אקים
 את סכת דויד הנפלת. היום ההוא איננו יודעים מי הוא!
 אלא זה היום הראשון, הימין של אברהם שעתיד לעורר
 להקימה מהעפר.

ועל זה ביום ההוא, היום הראשון של הכל. נאם ה'
 - זה אברהם, שנאמר עליו נאם ה' מלפני הכל,
 שפכתוב (בראשית כב) בי נשבעתי נאם ה'. וכאן נרמז השם
 של העתיק, שנשבע בו הזעיר אנפין לאברהם. ועל זה
 אותו היום (זכריה יד) נקרא לא יום ולא לילה. שבעתיק
 תלוי, שצריך להוקיר זקנו. ביום ההוא (עמוס ט) אקים
 את סכת דויד הנפלת. משה ראה את כל אותן הצרות
 שעתידות לבא לעולם, כשהסכה הזו נופלת, שפכתוב
 (ויקרא כו) והכיתי אתכם גם אני, אף אני עמכם בגלות.
 וכשנשלמו אותם חטאים, מה כתוב? (שם) ואף את בריתי
 אברהם אזכר והארץ אזכר. סמך את הארץ הקדושה,
 סכת דוד, לאברהם, להקימה בימין, ושפשוב בשלמות.
 מי היא בריתי? זה אברהם, שפכתוב (בראשית יז) הנה בריתי
 אתך והיית לאב המון גוים. וכשהברית הזו, שהיא ה'
 עמך, תשתלם בכל. ועל זה העירו החברים, מי שקורא

— זוהר תהלים —

לו אברם, פוגם המקום שנקרא עשה ולא תעשה, משום שבה' הזו השתלם באמונה.

ובשתתף ה' בימין של האם, הבת תקבל מהאם העליונה אותה הטובה שלא תפסק לעולמים, ואז עושה נקמות לשאר העמים. ועל זה כתוב (דניאל ב) שמההר נגזרת אבן שלא בידיים. מההר - זה אברהם, ההר העליון. נגזרת אבן - זוהי אבן אחת שעליה שבעה עינים. ועושה דינים בכל אלו שהדקו את בניה בין הרגלים, הדקה אותם בכל. וכתוב (ס) היתה להר גדול ומלאה את כל הארץ, משום שנדבקה בימין, (ישעיה ל) אור הלבנה כאור החמה. ובא ראה, בראשונה כשפא אברהם לעולם, הוארה הלבנה. והתחילה להאיר, עד שהשתלמה בדרגתה בימי שלמה, שהתגדל על הכל, שכתוב (מ"א א) ויגדל את כסאו מכסאך. ועל זה (הושע ג) ואכרה לי בחמשה עשר כסף, אותם החמשה עשר צדיקים שעד שלמה. ועל זה על ידו נתנה התשבחת העליונה הזו, כדי שיתגדל בה. אבל דוד נאמר בלחש, ולא נתנה לו רשות לגלות. אמר אני מעשי למלך וגו' (מה, ב), לעורר את המלך העליון. ומי הם מעשי? מי שלא תלוי בו מעשה, מה עושה? שהרי המעשה תלוי למעלה! אלא מי הם מעשי? אלו הם (ס) לשוני עט סופר מהיר. משום שמשבחת בחצות הלילה למלך העליון. שיר ידידת, כמו שנאמר שיר השירים. שמשבחת הגבירה את המלך. אף כאן הגבירה משבחת אותו.

ג יִפֶּה נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ הִר צִיּוֹן יִרְבְּתִי צְפוֹן קְרִית
 מְלֶךְ רַב: ד אֱלֹהִים ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַיְסוּדוֹת} בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נוֹדַע לְמִשְׁגָּב:
 ה כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ עִבְרוּ יַחְדָּו: ו הִמָּה רָאוּ בֵּן
 תָּמָהוּ נִבְהָלוּ נִחְפְּזוּ: ז רְעָדָה אַחֲזַתֶם שָׁם חֵיל בְּיַלְדָּה:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

גְּדוֹלָה ה' וּמְהֻלָּל (מח, ב), כְּפִי שְׁאַמְרֵנוּ. יִפֶּה נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל
 הָאָרֶץ (מח, ג), הַתְּשַׁבַּחַת שֶׁל הַזְּנוּג שֶׁלָּהֶם. יִפֶּה נוֹף -
 זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְזֶה צְדִיק, מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ, אֲזִי הִיא
 שְׂמֵחַת הַכֹּל, וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִתְּבָרְכַת. אֱלֹהִים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ
 נוֹדַע לְמִשְׁגָּב וּגּוֹ' (מח, ד) - אֵלֹהֵי הַנְּצִ"ח וְהוֹ"ד, שֶׁשֵּׁם
 הַתְּכַנְּסוֹת שֶׁל כָּל הַבְּרָכוֹת, הַתְּכַנְּסוֹת שֶׁל שְׂמֵחָה. מִשָּׁם יוֹצֵאת
 עַל יְדֵי הַדְּרָגָה הַזֹּאת שֶׁנִּקְרָאת צְדִיק, וְשָׁם הַתְּכַנְּסוֹת הַבְּרָכוֹת
 לְכַשֵּׁם אֶת הָעִיר הַקְּדוֹשָׁה וּלְהַתְּבָרֵךְ מִשָּׁם. כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים
 נוֹעְדוּ - אֵלֹהֵי כָּל כְּתָרֵי הַמְּלָךְ בְּכֻלָּל אֶחָד, וּלְמָקוֹם אֶחָד
 הַדְּבָרִים הֵלְלוּ עוֹלָמִים.

מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ הִר צִיּוֹן - אוֹתָהּ נִקְדָּה הִיא הַמְּרָאָה שֶׁל כָּל
 הָעוֹלָם

יִפֶּה נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ הִר צִיּוֹן וּגּוֹ' (מח, ג) [זוהר ח"א פ'
 פקודי (דף רכב:)]] פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים מח) יִפֶּה נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל
 הָאָרֶץ הִר צִיּוֹן יִרְבְּתִי צְפוֹן קְרִית מְלֶךְ רַב. בֵּא וּרְאֵה, כְּשֶׁבָרָא
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, זָרַק אֶבֶן אַחַת נִכְבְּדָה מִתַּחַת
 כֶּסֶא כְבוֹדוֹ וְשָׁקַע אוֹתָהּ עַד הַתְּהוֹם, וּרְאֵשׁ אֶחָד שֶׁל אוֹתָהּ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אָבֵן נְעוּץ בְּתוֹךְ הַתְּהוֹמוֹת, וְרֹאשׁ אַחַר לְמַעַלָּה, וְאוֹתוֹ הָרֹאשׁ
הָאֲחֵר הָעֲלִיּוֹן הוּא נִקְדָּה אַחַת (עליונה) שְׁעוֹמֶדֶת בְּמִרְכָּז
הָעוֹלָם, וּמָשֵׁם הַתְּפִשֵּׁט הָעוֹלָם לְיָמִין וּלְשְׂמָאל וּלְכָל
הַצְּדָדִים, וְהַתְּקִים בְּאוֹתָהּ נִקְדַּת הַמִּרְכָּז, וְאוֹתָהּ אָבֵן נִקְרָאת
אָבֵן הַשְּׁתִיָּה, שְׂמֻמָּנָה נִשְׁתַּל הָעוֹלָם לְכָל הַצְּדָדִים. עוֹד
שְׁתִיָּה – שֵׁת יִ"ה. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֵׁם אוֹתָהּ לִהְיוֹת יִסוּד
הָעוֹלָם וְהַשְּׁתַלֵּת הַכֹּל. בְּשִׁלְשָׁה גִּוְנִים הַתְּפִשֵּׁטָה הָאֶרֶץ סְבִיב
אוֹתָהּ נִקְדָּה. הַתְּפִשֵּׁטוֹת רְאוּשׁוֹנָה סְבִיב אוֹתָהּ נִקְדָּה, כָּל
צְחוֹת וְזָכוֹת הָאֶרֶץ שֵׁם הֵם עוֹמְדִים, וְשֵׁם הֵם. וְזוֹ עוֹמֶדֶת
לְמַעַלָּה עַל כָּל הָאֶרֶץ סְבִיב אוֹתָהּ נִקְדָּה. הַתְּפִשֵּׁטוֹת שְׁנִיָּה
סְבִיב אוֹתָהּ הַתְּפִשֵּׁטוֹת רְאוּשׁוֹנָה, אֵין שֵׁם צְחוֹת וְזָכוֹת
כְּאוֹתָהּ רְאוּשׁוֹנָה, אָבֵל הוּא דֵק וְצַח בְּצְחוֹת שֶׁל הָעֶפֶר יוֹתֵר
מִכָּל שְׂאֵר עֶפֶר אַחֵר. הַתְּפִשֵּׁטוֹת שְׁלִישִׁית הִיא חֲשֵׁךְ וְגִסּוֹת
הָעֶפֶר יוֹתֵר מִכָּלֵם, וְסְבִיב זֶה עוֹמְדִים מִי הָאוּקְיָנוֹס שְׂסוֹבֵב
כָּל הָעוֹלָם. נִמְצָא שְׂאוֹתָהּ נִקְדָּה עוֹמֶדֶת בְּמִרְכָּז, וְכָל הַגִּוְנִים
שֶׁל הַתְּפִשֵּׁטוֹת שֶׁל הָעוֹלָם סְבִיבָהּ.

הַתְּפִשֵּׁטוֹת רְאוּשׁוֹנָה הוּא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְכָל אוֹתָם הֵיכָלוֹת
וְעִזְרוֹת, וְכָל אוֹתוֹ תְּקוּן שְׁלוֹ וִירוּשָׁלַיִם, וְכָל
הָעִיר מֵהַחֹמוֹת וּפְנִימָה. הַתְּפִשֵּׁטוֹת שְׁנִיָּה – כָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
שֶׁהַתְּקַדְּשָׁה בְּקִדְשָׁה. הַתְּפִשֵּׁטוֹת שְׁלִישִׁית הוּא כָּל שְׂאֵר
הָאֶרֶץ, מְקוֹם בֵּית מוֹשֵׁב שְׂאֵר הָעַמִּים, וְיָם הָאוּקְיָנוֹס שְׂסוֹבֵב
הַכֹּל. וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ שְׂסוּד זֶה גוֹנֵי הָעֵינַן שְׂסוֹבְבִים אוֹתָהּ נִקְדָּה
שֶׁל מִרְכָּז הָעֵינַן, שֶׁהוּא מְרָאָה שֶׁל כָּל הָעֵינַן, כְּמוֹ שְׂאוֹתָהּ

ח בְּרוּחַ קָדִים תִּשְׁפֹּר אֲנִיּוֹת תְּרִשִׁישׁ: ט בְּאֶשׁר שָׁמְעֵנוּ
 בֵּן רָאִינוּ בְּעִיר יְהוֹזָבָב צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ
 אֱלֹהִים יִכְוֶנֶנָּה עַד עוֹלָם סְלָח: י דְּמוֹנוֹ
 אֱלֹהִים חֲסֵדְךָ בְּקֶרֶב הַיְכָלְךָ: יא בְּשִׁמְךָ אֱלֹהִים
 בֵּן תִּהְלֶתֶךָ עַל קִצְוֵי אֶרֶץ צְדָק מְלֹאָה יְמִינְךָ:
 יב יִשְׁמַח הַר צִיּוֹן תִּגְלָלָנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ:
 יג סִבּוּ צִיּוֹן וְהִקִּיפוּהָ סִפְרוּ מִגְדְּלֶיהָ: יד שִׁיתוּ לְפִכֶם
 לְחִילָה פִּסְגוּ אַרְמְנוֹתֶיהָ לְמַעַן תִּסְפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרוֹן:
 טו כִּי זֶה אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וָעֶד הוּא
 יִנְהַגֵּנוּ עַל מוֹת:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

נְקֻדַת הַמְרָכֹז שְׁאֵמְרָנוּ שֶׁהִיא מְרָאָה שֶׁל הַכֹּל, וְשֵׁם עוֹמֵד בֵּית
 קִדְשׁ הַקְּדוּשִׁים וְאֶרֶז וְכַפֶּרֶת שֶׁהֵם הַמְרָאָה שֶׁל הַכֹּל. נִמְצָא
 שְׂאוֹתָהּ נִקְדָּה הִיא הַמְרָאָה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. וְעַל זֶה כָּתוּב יְפֵה
 נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ הַר צִיּוֹן וְגו'. יְפֵה – יְפֵה אוֹתוֹ הַמְרָאָה
 וְשִׁמַּחַת הַכֹּל. נוֹף – נוֹף הָאֵילָן, שֶׁהוּא הַיְפִי שֶׁל הַכֹּל.

ט לחודש

מט א לְמַנְצַח לְבַנֵי קַרַח מְזֻמּוֹר: ב שְׁמַעוּ זֹאת כָּל
הָעַמִּים הָאֵלֶּינִי כָּל יֹשְׁבֵי חֶלְדַּי: ג גַּם בְּנֵי אָדָם
גַּם בְּנֵי אִישׁ יַחַד עֲשִׂיר וְאַבְיוֹן: ד פִּי יְדַבֵּר חֲכָמוֹת
וְחָגוֹת לִבִּי תְבוֹנֹת: ה אַמָּה לְמִשְׁלַל אֲזִנֵי אִפְתָּח בְּכַנּוֹר
חִדְתִּי: ו לָמָּה אִירָא בִימֵי רָע עֵוֹן עַקְבֵי יְסוּבֵנִי:

— ❦ — שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים — ❦ —

לקדחת

לבני קרח מזמור וגו' (מט, א): [שימוש תהלים לפרק מט]. לקדחת
כתוב אותו עם שם שלו ותלהו עליו. ושם שלו הוא שד"י. ש' מן
"שמעו, ד' מן "אדם, י' מן ק' "עקבי בחלוף אי"ק. וטוב לכתוב ג"כ
עמו (מזמור לאסף) הבא אחריו עד "הוא סלה.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

שלשה מפחדים ואינם יודעים ממה מפחדים

למה אירא בימי רע עון עקבי יסובני. (מט, ו): [זוהר ח"א (דף קצח).
זוהר תורה] פתח רבי אלעזר ואמר, בוא וראה שלשה הם
שמפחדים ואין יודעים ממה מפחדים וזה נתבאר אבל יש מי
שמפחד ויודע ממה הוא מפחד, וזה הוא מפני אותן חטאים
שלא ידע שהם חטאים ולא נזהר בהם, ולכך הוא מפחד
מימי רע, איזה הם ימי רע, אלו הם הימים שהם נועדים
ומחזברים ברע ההוא, והוא יצה"ר שנקרא רע, ויש לו ימים
יודעים שניתנה לו רשות בעולם להסטיף לכל אותן

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

שמטמאים דרכיהם, כי מי שבא להטמא מטמאים לו, ואלו הם שנקראים ימי רע, והם ממונים על אותן החטאים שאנשים דשים אותם בעקבותיהם. ולפיכך כל מי שהוא חוטא באותן החטאים שדש אותן ברגליו אינו יודע בהם, והוא מפחד תמיד, דוד המלך היה נשמר תמיד מחטאים האלה, וכאשר היה יוצא למלחמה היה מפשפש בהם, וע"כ לא נתירא להתגיר עמהם מלחמה, ובוא וראה ד' מכלים היו, מה ששאל זה לא שאל זה, דוד אמר ארדף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד כלותם, מפני מה, מפני שהיה נשמר מאלו החטאים, ולא נתן מקום לאויביו לשלוט, וע"כ ביקש לרדוף אחריהם תמיד, ולא רדפו הם אחריו לתבוע על חטאיו שיפול בידיהם, אסא היה מפחד יותר, אע"פ שהיה מפשפש בחטאיו, אבל לא כדוד המלך, הוא ביקש לרדוף אחריהם ולא ילחם עמהם, אלא שהקב"ה יהרגם, וכך היה שכתוב (ד"ה ב' יד) וירדפם אסא והעם אשר עמו וגו', וכתוב ויגף ה' את הכושים לפני אסא ולפני יהודה וינוסו הכושים, דוד מה כתוב בו (שמואל א' ל') ויכם דוד מהנשף ועד הערב למחרתם, אבל אסא הוא היה רודף והקב"ה הורגם, יהושפט מלך יהודה כמו כן היה מבקש ואומר, אני אין ביכולתי לרדוף ולא להרוג, אלא אני אזמר ואתה תהרגם, לפי שהוא לא היה מפשפש כל כך כאסא, והקב"ה עשה לו כן, שכתוב (ד"ה ב' ט) ובעת החלו ברנה ותפלה נתן ה' מארבים על בני עמון מואב והר שעיר הבאים ליהודה וינגפו, חזקיה מלך יהודה

וּבְטָחִים עַל חַיִּלָּם וּבָרַב עֲשָׂרָם יִתְהַלְּלוּ: ה אָח לֹא
 פָּדָה יַפְדֶּה אִישׁ לֹא יִתֵּן לְאֱלֹהִים ^{תְּהִי עַל הַיָּמִים} כְּפָרוֹ: ט וַיִּקַּר
 פְּדִיּוֹן נַפְשָׁם וַחֲדָל לְעוֹלָם: י וַיְחִי עוֹד לְנַצַּח לֹא יִרְאֶה

— — — — — תהלים — — — — —

כמו כן היה מבקש ואומר, אני אין ביכולתי לא לזמר ולא לרדוף ולא להתגיר מלחמה, לפי שנתירא מאותן החטאים שאמרתי, מה כתוב (מלכים ב ט) ויהי בלילה ההוא ויצא מלאך ה' ויך במנחה אשור מאה ושמנים וחמשה אלף וישכימו בבקר והנה כלם פגרים מתי, חזקיה היה יושב בביתו שוכב במטתו והקב"ה הרג אותם, ומה צדיקים אלה היו מפחדים מאותן החטאים, שאר בני העולם על אחת כמה וכמה, לפיכך צריכים האנשים להשמר מאותן החטאים ולפשפש אחריהם כמו שאמרנו, בשביל שלא ישלטו עליו אותן ימי רע שאין מרחמים עליו. ולפיכך אמר דוד למה אירא בימי רע, יראתי לא כתוב אלא אירא, שאין לי להתירא מאותן ימי רע כמו שאמרנו, עון עקבי יסובני, איזה עקבי, זה סוד מסודות האמונה, שנאמר (בראשית כה) וידו אוחזת בעקב עשו, זה הוא עקב ההוא ואותן העקבים שמסתכלים תמיד באותן החטאים שהאדם דש בהם בעקביו. זכאים הם הצדיקים שיודעים להשמר מחטאים והם מפשפשים תמיד במעשיהם, למען לא ימצא מקטרג בעולם הזה, ולא יסטין עליהם לעולם הבא, שהרי מתקנת להם דרכים ונתיבות ללכת בהם, שכתוב (משלי ג) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום.

הַשָּׁחַת: יֵא בִּי יִרְאֶה חֲכָמִים יִמְנָתוּ יַחַד כְּסִיל וְזַבְעָר
 יֵאבְדוּ וְעִזְבוּ לְאַחֲרֵים חִילָם: יב קָרַבְם כְּתִימוֹ לְעוֹלָם
 מִשְׁבַּנְתֶּם לְדָר וְדָר קָרְאוּ בְשִׁמוֹתֶם עָלַי אֲדָמוֹת:
 יג וְאָדָם בִּיקָר בַּל יִלִּין נִמְשָׁל כִּבְהֵמוֹת נְדָמוֹ: יד זֶה
 דְּרָבָם כְּסִיל לָמוֹ וְאַחֲרֵיהֶם כְּפִיהֶם יִרְצוּ סֵלָה: טו כִּצְאֵן
 לְשִׁאוֹל שִׁתּוֹ מֵזוֹת יִרְעֵם וַיִּרְדּוּ בָם יִשְׂרָיִם לְבַקֵּר (וצירים)
 וְצוֹרֵם לְבִלּוֹת שִׁאוֹל מִזֶּבֶל לוֹ: טז אֵךְ אֱלֹהִים

הַקָּדוֹת כִּלְעֵל הַמִּיּוֹת
 בְּעֵינֵי הַשָּׁמַיִם כִּלְעֵל

— זוהר תהלים —

אדם ביקר בל ילין נמשל כבהמות נדמו. (מט, כא): [זוהר ח"ג
 (דף קמג): זוהר תורה] למדנו מי שנקרא אדם והנשמה יצאה
 ממנו וימת, אסור להלינו בבית לעשות לו לינה על הארץ,
 משום הכבוד של זה הגוף שלא יתראה בו בזיון, שכתוב
 אדם ביקר בל ילין, אדם שהוא יקר מכל היקרים בל ילין, מה
 הטעם, לפי שאם יעשו כך נמשל כבהמות נדמו, מה בהמות
 לא היו בכלל של אדם, מפני שלא נראה בהן רוח קדוש, אף
 כל גוף בלי רוח נמשל כבהמות, וזה הגוף שהוא כבוד של
 הכל אין להראות בו בזיון, ולמדנו בספר הצנועים כל מי
 שעושה לינה לזה הגוף הקדוש כשהוא בלי רוח עושה פגם
 בהגוף של העולם, שהרי מפני זה אין עושים לינה בארץ
 הקדושה בהמקום שצדק ילין בה, לפי שזה הגוף הנכבד
 נקרא דמות המלך, ואם עושה בו לינה הרי נמשל לבהמה,
 זש"כ נמשל כבהמות נדמו.

וּפְדָה נַפְשִׁי מִיַּד שְׂאוֹל בִּי וּקְחֵנִי סֶלָה: י' אֵל תִּירָא בִּי
 יַעֲשֶׂר אִישׁ בִּי יִרְבֶּה כְּבוֹד בֵּיתוֹ: י"ח בִּי לֹא כְמוֹתוֹ
 יִקַּח הַכֹּל לֹא יֵרֵד אַחֲרָיו כְּבוֹדוֹ: י"ט בִּי נַפְשׁוֹ כְּחַיִּיו
 יִבְרַךְ וַיִּזְדַּק בִּי תִיטִיב לָךְ: כ' תִּבְוֹא עַד דְּוֹר אֲבוֹתָיו
 עַד יַעֲזַח לֹא יֵרָאוּ אָזְר: כ"א אָדָם בִּיקָר וְלֹא יִבִּין נִמְשָׁל
 בְּכַהֲמוֹת גְּדָמוֹ:

א מְזִמּוֹר לְאַסַּף אֵל אֱלֹהִים יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה
 וַיִּקְרָא אֶרֶץ מִמְזֶרְחַ שְׁמֶשׁ עַד מִבְּאֵר ב מְצִיּוֹן מִכְּלָל

— שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים —

להציל מלסטים

אל אלקים ה' דבר וגו' (ג, א): [שימוש תהלים לפרק נ]. שם שלו הוא ח"י. להנצל מן האויבים ומהלסטים. וטוב לישא עליו בשעת סכנה.

— זוהר תהלים —

שלימות הכל שלימות האבות הקדושים

מְזִמּוֹר לְאַסַּף אֵל אֱלֹהִים ה' דבר ויקרא ארץ וגו' (ג, א): [זוהר ח"ג (דף טו סה): זוהר תורה] למדנו שאמר רבי יהודה אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ, שלימות הכל שלימות האבות הקדושים דבר ויקרא ארץ^צ להמצא בכנסת ישראל בשלימות בשמחה, ומאיזה מקום הוא נמצא עמה, חזר ואמר מציון מכלל יופי אלהים הופיע^צ למדנו כאשר רצה הקב"ה לברוא עולם התחתון, עשה הכל כדמיון שלמעלה, עשה ירושלים באמצע כל הארץ, מקום אחד שנקרא ציון עליה, וממקום הזה נתברכת, ובמקום הזה של ציון התחיל העולם להבנות וממנו נבנה, זש"כ אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבואו, ומאיזה מקום, מציון מכלל יופי אלהים

זיו הזוהר

צז. פי' שלימות הכל הוא כאשר ג' האבות חסד גבורה תפארת משפיעים להמלכות שנקראת ארץ: צח. ציון זה ספירת היסוד שממנו ועל ידו תבא השפע להמלכות:

— זוהר תהלים —

הופיעצט כלומר מציון שהוא שלימות היופי של העולם אלהים הופיע, ובוא וראה לא נתברכה ירושלים אלא מציון וציון מלמעלה, והכל אחד באחד נתקשר.

כולם הם קיימים במדרגה אחת מהן שנקראת צדיק יסוד עולם מזמור לאסף אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ וגו' (ג, א) : [זוהר ח"א (דף קפג.) זוהר תורה] עוד אמר רבי יהודה בוא וראה כאשר ברא הקב"ה את העולם התקין לו ז' עמודים על מה להתקיים, וכל העמודים קיימים בעמוד אחד המיוחד וזה נתבאר שכתוב (משלי ט) חכמות בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה, ואלה כלם הם קיימים במדרגה אחת מהן שנקראת צדיק יסוד עולם, והעולם כאשר נברא ממקום ההוא נברא, שהוא יסוד העולם ותיקון העולם, שהוא נקודה המיוחדת של העולם ואמצעות הכל, ואיזה הוא, ציון, שכתוב מזמור לאסף אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבואו, ומאיזה מקום, מציון, שכתוב מציון מכלל יופי אלהים הופיע, מהמקום ההוא שהוא צד היסוד של האמונה השלימה כראוי, וציון הוא כח התקיפות והנקודה של כל העולם, וממקום ההוא נתיסד כל העולם ונעשה, ומתוכו כל העולם ניזון, לפי ששתי מדרגות הן והן אחד, הן ציון

זיו הזוהר

צט. פי' שהופעת והארת השם אלהים דהיינו מלכות בא אליה מציון דהיינו היסוד: ק. ז' סמכין אלו ז' הספירות של ז' ימי הבנין, וכלן מקושרות בחד סמכא יחידאי זה היסוד:

— זוהר תהלים —

ירושלים קאי זו דין וזה רחמים ושניהן אחד, מכאן דין ומכאן רחמים.

באותה שעה נזדמנים האבות עם השכינה ומקדימים לספר עמה ולהתחבר עמה

מזמור לאסף אל אלהים יי דבר ויקרא ארץ וגו'. (ג, א) : [זוהר ח"ג (דף טה.) זוהר תורה תורה] אמר רבי שמעון למדנו כאשר מתנוצץ הבקר והשכינה באה לקבל פני המלך לספר עמו, באותה שעה נזדמנים האבות עם השכינה ומקדימים לספר עמה ולהתחבר עמה, והקב"ה מדבר אליה עמהם קאי והוא קורא לה לפרוס עליה כנפיו, זש"כ מזמור לאסף אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ וגו', אל, זה אור החכמה ונקרא חסד קאי אלהים זו גבורה, הוי"ה זה שלימות הכל רחמים, ולכך דבר ויקרא ארץ וגו'.

בתפלת מנחה תעלה בהשם שנקרא אלהים

מזמור לאסף אל אלהים וגו'. (ג, א) : [זוהר, תיקוני זוהר כ', כא (דף מה.) זוהר תורה] **זכאי הוא מי שמעלה לה [להשכינה] בתפלתו אצל בעלה, בתפלת שחרית תעלה בהשם שנקרא אל הגדול ודאי, בתפלת מנחה תעלה**

זיו הזוהר

קא. ציון יסוד רחמים, ירושלים מלכות דין: קב. פי' שהקב"ה מדבר וקורא אל השכינה באמצעות חסד גבורה תפארת והיינו האבות: קג. חסד הוא ענף החכמה:

— זוהר תהלים —

בהשם שנקרא אלהים, בתפלת ערבית תעלה בהשם שנקרא
הויהידי וסוד הדבר אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ.

אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים רַבּוֹא בְּעֵלֵי שִׁירָה מְזַמְּרִים לְקָדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁמְאִיר הַיּוֹם

מְזַמְּרֵי לְאֶסְפֵּי אֱלֹהִים ה' דְּבַר וַיִּקְרָא אֶרֶץ מִמְּזִרְחַ שְׁמֶשׁ
עַד מְבֹאוֹ (ג, א) [זוהר ח"ג פ' אחרי מות (דף ט"ד:)] וַיֵּצֵא אֶל
הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי ה' וַיִּכְפֹּר עָלָיו. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר,
(תהלים ג) מְזַמְּרֵי לְאֶסְפֵּי אֱלֹהִים ה' דְּבַר וַיִּקְרָא אֶרֶץ מִמְּזִרְחַ
שְׁמֶשׁ עַד מְבֹאוֹ. לְמַדְנֹו, אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים רַבּוֹא
בְּעֵלֵי שִׁירָה מְזַמְּרִים לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁמְאִיר הַיּוֹם. וְאֶלֶף
וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת וְאַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה בְּצַהֲרָיִם. וְאֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת
וַתְּשָׁעִים אֶלֶף רַבּוֹא בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שֶׁנִּקְרְאת בֵּין הָעֶרְבִים.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, כְּשֶׁמְאִיר הַיּוֹם, כָּל אוֹתָם בְּעֵלֵי יְבָבָה
מְשַׁבְּחִים בְּדַבְּרֵי תְּשַׁבְּחוֹת כְּנֶגֶד הַבְּקָר הַזֶּה. (כשמתעורר)
שְׁכַשְׁמַתְעוֹרֵר הַבְּקָר הַזֶּה, כָּלֵם מִתְּבַשְּׁמִים, וְהַדִּין שׁוֹכֵף,
וְאוֹמְרִים תְּשַׁבְּחוֹת. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (איוב לט) בְּרֵן יַחַד כְּכַבִּי בְקָר
וַיְרִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים. וְאוֹתוֹ זְמַן (אמונה) שְׁמַחָה וּבְרָכוֹת
נִמְצָאִים בְּעוֹלָם, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְעִיר אֶת אֲבָרְהָם
לְהַחְיֹוֹתוֹ, וּמִשְׁתַּעֲשַׁע עִמּוֹ וּמִשְׁלִיטוֹ בְּעוֹלָם. וּמִנֵּן לָנוּ
שֶׁהַבְּקָר הַזֶּה הוּא שֶׁל אֲבָרְהָם? שְׁפָתוֹב (בראשית יט) וַיִּשְׁכַּם

זיו הזוהר

קד. זהו שאמרו שהתפלות תקנו האבות:

זוהר תהלים

אֲבָרְהֶם בְּבִקְרָה. בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁל בֵּין הָעֲרֵבִים, כָּל אוֹתָם אֵלֶיךָ וְחִמְשׁ מֵאוֹת וְתִשְׁעִים אֵלֶיךָ רְבוּא בְּעֵלֵי יִלְלָה נִקְרְאִים, וּמִזְמָרִים בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, וְהִקְטָטָה שׁוֹרָה בְּעוֹלָם. וְאוֹתָהּ שְׁעָה הִתְעוֹרְרוּת שְׁמַעִיר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִצְחָק, וְעוֹמֵד וְדָן אֶת הָרִשְׁעִים שְׁעוֹבְרִים עַל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה, וְשִׁבְעָה נְהוֹרֹת אֵשׁ זוֹרְמִים וְיוֹצְאִים וְחָלִים עַל רְאֵשֵׁי הָרִשְׁעִים, וְשִׁלְהָבוֹת גְּחָלִים שֶׁל אֵשׁ מִתְעוֹרְרוּת מִמַּעַלָּה לְמַטָּה. וְאִזְ שָׁב אֲבָרְהֶם לְמִקְוֵמוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְאֲבָרְהֶם שָׁב לְמִקְוֵמוֹ. וְהַיּוֹם פּוֹנֶה, וְרִשְׁעֵי הַגִּיּוֹהֵם צוֹנְחִים וְאוֹמְרִים: (ירמיהו ו) אוֹי לָנוּ כִּי פָנָה הַיּוֹם כִּי יִנְטוּ צִלְלֵי עָרֶב. וְאוֹתָהּ שְׁעָה צָרִיךְ אָדָם לְהִזְהָר בְּתַפְלַת הַמִּנְחָה.

בְּזִמְזוֹן שְׁמַגִּיעַ הַלֵּילָה, אוֹתָם אֵלֶיךָ וְחִמְשׁ מֵאוֹת וְאֲרַבְעִים וְשִׁמוֹנֶה נִקְרְאִים מִחוּץ לְפָרְכַת וְאוֹמְרִים שִׁירָה. אִזְ מִתְעוֹרְרִים הַדִּינִים שְׁלֵמַטָּה, וְהוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם, וְאֵלֶּה אוֹמְרִים שִׁירָה עַד שֶׁנַּחֲלֵק הַלֵּילָה מִשְׁמֶרֶת וְחִצֵּי. אַחַר שֶׁנַּחֲלֵק הַלֵּילָה, מְזַדְמָנִים כָּל הָאַחֲרִים כְּאַחַד וְאוֹמְרִים תְּהִלּוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיהו ס) וְתִהְיוּ ה' יְבָשָׁרוּ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, כְּשֶׁנִּמְצָא רְצוֹן בְּבִקְרָה, תְּהִלּוֹת ה' מְבַשְּׂרִים. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אַחַר שְׁרוּחַ הַצֶּפּוֹן הִתְעוֹרְרָה בְּחִצּוֹת הַלֵּילָה וְהִלְכָה לָהּ, מְבַשְּׂרִים תְּהִלּוֹת עַד שֶׁיָּבֵא הַבִּקְרָה, וּמִתְעוֹרֵר הַבִּקְרָה הַזֶּה, וְאִזְ שְׂמִיחָה וּבְרָכוֹת נִמְצָאִים בְּעוֹלָם. לְמַדְנֵנוּ, אָמַר רַבִּי אַבָּא, כָּל־כֶּף, וּמֵעַל כָּל־שְׁלֵשָׁה שָׁרִים. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁמַתְעוֹרֵר הַבִּקְרָה הַזֶּה וּמִתְעוֹרְרִים תְּשֻׁבָחוֹת עַל כָּל אוֹתָם אֵלֶיךָ וְחִמְשׁ מֵאוֹת וְחִמְשִׁים רְבוּא, מִתְמַנֶּה עֲלֵיהֶם מִמְנֶה אַחַד, וּשְׁמוֹ הַיָּמֵן, כְּנֶגֶד

— זוהר תהלים —

שְׁלֹמֶטָה, וְתַחַת יָדוֹ שָׁרִים מְמַנִּים עֲלֵיהֶם לְתַקֵּן שִׁיר. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שְׁמַתְעוֹרֵר זְמַן שֶׁל בֵּין הָעַרְבִים וּמְזַמְרִים כָּל אוֹתָם אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מאוֹת וְתִשְׁעִים אֶלֶף רְבוּא בְּעַלֵי הַלֵּלָה, מִתְמַנֶּה עֲלֵיהֶם מְמַנָּה אֶחָד, וְשִׁמוֹ יְדוּתוֹן, כְּנֶגֶד שְׁלֹמֶטָה, וְתַחַת יָדוֹ מְמַנִּים עֲלֵיהֶם שָׁרִים לְתַקֵּן אוֹתוֹ הַזְמֵר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם כה) זְמִיר עָרִיצִים.

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שְׁמַגִּיעַ הַלֵּלָה, מִתְעוֹרְרִים כָּל אוֹתָם שְׁמַחוּץ לְפָרְכַת, וְאִז הַכֹּל שׁוֹכֵךְ, וּפְתַח לֹא נִמְצָא, וְהַדִּינִים שְׁלֹמֶטָה מִתְעוֹרְרִים, כְּלָם מִתְמַנִּים כְּאֶחָד אֱלֹה עַל אֱלֹה, עַד שֶׁנַּחֲלַק הַלֵּלָה. אַחַר שֶׁנַּחֲלַק הַלֵּלָה וְכָלֶם מִתְכַּנְּסִים, מִתְמַנֶּה עֲלֵיהֶם מְמַנָּה אֶחָד וּמְכַנֵּס אֶת כָּל הַמַּחְנוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר י) מֵאֶסֶף לְכָל הַמַּחְנוֹת וְגו', וְשִׁמוֹ אֶסֶף, כְּנֶגֶד שְׁלֹמֶטָה, וְתַחַת יָדוֹ כָּל אוֹתָם שָׁרִים מְמַנִּים וּמְבַשְּׂרִים תְּהִלּוֹת. עַד שֶׁבֶא הַבִּקְר. כִּיּוֹן שֶׁבֶא הַבִּקְר, קָם אוֹתוֹ נַע"ר וַיּוֹנֵק מִשְׁדֵי אִמּוֹ לְטַהַר אוֹתָם, וְנִכְנַס לְשִׁמְשׁ. כְּשֶׁמַּתְעוֹרֵר הַבִּקְר, אִז הִיא עֵת רְצוֹן שְׁמִדְבַרְת הַגְּבִירָה עִם הַמֶּלֶךְ, וְהַמֶּלֶךְ מוֹשֵׁף מְמַנּוֹ חוּט אֶחָד שֶׁל בְּרָכוֹת וּפּוֹרֵס עַל הַגְּבִירָה וְעַל אוֹתָם שְׁמִדְוֹגִים עִמָּה. מִי הֵם שְׁמִדְוֹגִים עִמָּה? אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה בַּלֵּלָה, כְּשֶׁנַּחֲלַק. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, אֲשֶׁרֵי חִלְקוֹ שֶׁל מִי שֶׁבֶא עִם הַגְּבִירָה בְּשָׁעָה שֶׁבֶאָה לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי הַמֶּלֶךְ לְדַבֵּר עִמָּה, וְנִמְצָא עִמָּה, בְּשָׁעָה שֶׁהַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיט אֶת יְמִינוֹ לְקַבֵּל אֶת הַגְּבִירָה. זֶהוּ שְׁכַתוּב (תהלים קלט) אֲשָׂא כְּנַפֵי שְׁחַר אֲשַׁכְּנָה בְּאַחֲרִית יָם. מִי אַחֲרִית הַיָּם? אוֹתָהּ שָׁעָה אַחֲרִית שֶׁל אוֹתוֹ יָם הִיא. שְׁכַשְׁנַחֲלַק, הִיְתָה רֵאשִׁית,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְהָיָה דִין, וְעָשׂוּ הָאֲחֵרִית הוּא שְׁלָה, שְׁמִסְתְּלָקִים דִּינִיָּה, וְנִכְנָסֶת לְכַנְפֵי הַמֶּלֶךְ הִיא וְכָל אוֹתָם שְׁמִזְדַּגִּים עִמָּה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב אֲשַׁכְּנָה בְּאֲחֵרִית יָם.

וְלִמְדֵנוּ, כָּל אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה בְּשַׁעַה שְׁנַחֲלָק הַלֵּילָה, מִשְׁתַּתְּפִים עִם הַשְּׂכִינָה. וְכִשְׁבָּא הַבְּקָר וְהַגְּבִירָה מִתְחַבֶּרֶת עִם הַמֶּלֶךְ, הוּא נִמְצָא עִמָּה עִם הַמֶּלֶךְ, וְהַמֶּלֶךְ פּוֹרֵס עַל כָּלֵם אֶת כְּנַפָּיו. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם מב) יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֲסֵדוֹ וּבִלְיִלָה שִׁירָה עִמִּי וְגו'. לִמְדֵנוּ, בְּאוֹתָהּ שַׁעַה הָאֲבוֹת מִזְדַּמְנִים עִם הַגְּבִירָה, וּמְקַדִּימִים לְדַבֵּר עִמָּה וּלְהַתְּחַבֵּר עִמָּה, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַבֵּר עִמָּה עֲלֵיהֶם, וְהוּא קוֹרָא לָהּ לְפָרֵס עֲלֶיהָ אֶת כְּנַפָּיו. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם נ) מִזְמוֹר לְאַסָּף אֵל אֱלֹהִים ה' דָּבַר וַיִּקְרָא אֶרֶץ וְגו'. אֵל - זֶה אוֹר הַחֲכָמָה, וְנִקְרָא חֲסֵד. אֱלֹהִים - זֶה גְבוּרָה. יִהוּה - זֶה שְׁלֵמוֹת הַכֹּל, רַחֲמִים. וְעַל זֶה - דָּבַר וַיִּקְרָא אֶרֶץ וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר הָיָה יוֹשֵׁב לְפָנָי רַבִּי שְׁמַעוֹן אֲבִיו. אָמַר לוֹ, הָרִי שְׁנִינוּ אֱלֹהִים בְּכָל מְקוֹם הוּא דִין. יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. יֵשׁ מְקוֹם שְׁנִקְרָא אֱלֹהִים, כְּמוֹ אֲדַנְיִי יְהוֹיָה. לָמָּה נִקְרָא אֱלֹהִים, וְהָרִי אוֹתִיוֹת הַרְחֲמִים הֵן בְּכָל מְקוֹם?

אָמַר לוֹ, כִּן זֶה כְּתוּב בְּמִקְרָא, שְׁכָתוֹב (דברים ד) וַיִּדְעַת הַיּוֹם וְהַשְּׁבוֹת אֵל לְבַבְךָ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים, וְכָתוּב (מלכים א יח) ה' הוּא הָאֱלֹהִים. אָמַר לוֹ, דָּבַר זֶה יִדְעַתִּי, שְׁבִמְקוֹם שִׁישׁ דִּין יֵשׁ רַחֲמִים, וְלִפְעָמִים בְּמְקוֹם שִׁישׁ רַחֲמִים יֵשׁ דִין. אָמַר לוֹ, בֵּא וּרְאֵה שְׁכָכָה זֶה, יְהוֹיָה בְּכָל מְקוֹם רַחֲמִים.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

ובשעה שמהפכים הרשעים רחמים לדין, אז כתוב יהו"ה, וקוראים אותו אלהים. אבל בא ראה סוד הדבר, שלש דרגות הן, וכל דרגה ודרגה לבדה, ואף על גב שהכל אחד ומקשרים באחד, ולא נפרדים זה מזה. בא ראה, כל הנטיעות וכל המאורות (שמתלהטים) כלם מאירים ומתלהטים ונשקים ומתברכים מאותו נהר ששופע ויוצא שהכל כלול בו, ובו כלל הכל. והנהר הזה נקרא א"ם לגן ומעל לגן, משום שעדן משתתף עמה ולא נפרד ממנה. ומשום כך כל המעינות יוצאים ושופעים ונשקים לכל עבר ופותחים בה פתחים, ועל כן רחמים נמצאים ממנה, ורחמים פתוחים בה. ומשום שקוראים לה אם, נקבה גבורה, ודין יוצא ממנה. נקראת רחמים לבדה, הרי מצדיה מתעוררים דינים, ומשום כך כתוב ברחמים ונקוד בדין. האותיות ברחמים, ונשפע דין מצדה, כמו כן יהו"ה, הנה דרגה אחת.

דרגה שנייה - מצד הראשונה הזו יוצאת ומתעוררת דרגה אחרת שנקראת גבורה, וזה נקרא אלהים באותיות הללו ממש. והראשית (אחת) היא מזעיר אנפין, ובו נאחזה. ומשום שנאחזה (זה) בזה כתוב ה' האלהים, כי ה' הוא האלהים, באלו האותיות, והוא אחד, וזוהי דרגה שנייה. דרגה שלישית - צדק. כתר אחרון, הרי בית דין של המלך. ולמדנו אדנ"י כך כתוב וכך נקרא, וכנסת ישראל נקראת בשם הזה, והשם הזה במקום הזה נשלם, ואלו הן שלש דרגות שנקראות בשמות הדין, והכל נקשר אחד עם אחד

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

בלי פרוד, כמו שִׁבְאַרְנוּ. אָמַר לוֹ, אִם נוֹחַ לִפְנֵי אָבָא, הָרִי שְׁמַעְתִּי עַל זֶה, שְׁכַתּוֹב (שמות ג) אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה, וְלֹא עוֹמֵד בּוֹ. אָמַר לוֹ, אֶלְעָזָר בְּנִי, הָרִי פִרְשִׁיָה הַחֲבָרִים, וְעַכְשָׁו בְּדַבָּר אֶחָד הַכֹּל נִקְשָׁר. וְסוּד הַדְּבָר כֶּף הוּא. אֶהְיֶה, זֶה כָּלֵל שֶׁל הַכֹּל. שְׁכַשְׁבִּילִים סְתוּמִים וְלֹא מִתְּפָרְשִׁים, וְכַלּוּלִים בְּמָקוֹם אֶחָד, אֲזִי נִקְרָא אֶהְיֶה, הַכָּלֵל שֶׁל הַכֹּל, סְתוּם וְלֹא נִגְלָה.

אַחַר שִׁיצְאָה מִמֶּנּוּ רֵאשִׁית וְאוֹתוֹ נָהַר עֶבֶר לְמִשְׁךְ אֶת הַכֹּל, אֲזִי נִקְרָא אֲשֶׁר אֶהְיֶה. כְּלוֹמַר, עַל כֵּן אֶהְיֶה, אֶהְיֶה מְזֻמָּן לְהַמְשִׁיךְ וְלְהוֹלִיד הַכֹּל. אֶהְיֶה - כְּלוֹמַר, עַכְשָׁו אֲנִי הוּא הַכָּלֵל שֶׁל הַכֹּל, הַכָּלֵל שֶׁל כָּל פֶּרֶט. אֲשֶׁר אֶהְיֶה - שֶׁהִתְעַבְּרָה הָאֵם, וְעֵתִידָה לְהוֹצִיא אֶת כָּל הַפֶּרֶטִים וְלִגְלוֹת אֶת הַשֵּׁם הָעֲלִיּוֹן. אַחַר כֶּף רְצָה מִשֶּׁה לְדַעַת מֵהוּ פֶרֶט הַדְּבָר, עַד שֶׁפִּרַּשׁ וְאָמַר אֶהְיֶה (יהוה) - זֶהוּ פֶרֶט. וְכֵאֵן לֹא כְּתוּב אֲשֶׁר אֶהְיֶה. וּמִצָּאֵתִי בְּסִפְרוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר - בְּקִשְׁר שֶׁל עֲדוֹן הַמִּמְשָׁלָה נִמְצָאֵת בְּחֲבָרוֹתָא עֲלִיּוֹנָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ל) בְּאֲשָׁרֵי כִי אֲשֶׁרוֹנִי בְּנוֹת, אֶהְיֶה עֵתִידָה לְהוֹלִיד. בֹּא וְרֵאֵה אֵיךְ יוֹרֵד מִדְּרָגָה לְדְרָגָה לְהוֹדִיעַ אֶת סוּד הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ (להראות את הקדוש ברוך הוא) לְמַשֶּׁה. בְּרֵאשׁוֹנָה אֶהְיֶה, הַכָּלֵל שֶׁל הַכֹּל, הַנִּסְתָּר שֶׁלֹּא הִתְגַּלָּה כָּלֵל, כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ. וְסִימָן - (משלי ח) וְאֶהְיֶה אֲצִלוֹ אֲמוֹן וְגו', וְכְתוּב (איוב כח) לֹא יָדַע אָנוּשׁ עֲרֻכָה וְגו'. אַחַר כֶּף הוֹצִיא (סוד של הראשית העליונה, תחלת הכל ו) אוֹתוֹ הַנֶּהָר, הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁהִתְעַבְּרָה וְעֵתִידָה לְהוֹלִיד. וְאָמַר אֲשֶׁר אֶהְיֶה,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

עֲתִידָה לְהוֹלִיד וּלְתַקֵּן הַכֹּל. אַחַר כֵּךְ הַתְּחִילָה לְהוֹלִיד, וְלֹא כְּתוֹב אֲשֶׁר, אֲלֵא רַק אֶהְיֶה. כְּלוּמַר, עֲכָשׁוּ יוֹצֵיא וַיִּתְתַּקֵּן הַכֹּל.

אַחַר שֶׁהַכֹּל יֵצֵא וְכֹל אֶחָד וְאֶחָד הַתְּתַקֵּן בְּמִקוּמוֹ, עֹזֵב אֶת הַכֹּל וְאָמַר יְהוָה. זֶה פָּרַט, וְזֶה הַקִּיּוּם. וּבִאוּתָּה שְׁעָה יָדַע מִשֶּׁה אֶת סוּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ הַנִּסְתָּר וְהַנִּגְלָה, וְנִדְבַק בָּמָה שְׁלֹא נִדְבַקוּ שְׁאָר בְּנֵי הָעוֹלָם. אֲשֶׁרֵי חִלְקוּ. בָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וְנִשְׁק יָדוֹ.

אָמַר לוֹ, אֶלְעָזָר בְּנֵי, מִכַּאֲן וְהִלָּא הַזֹּהַר שְׁלֹא לְכַתֵּב אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ אֲלֵא כְּרֵאוּי. שְׁכָל מִי שְׁלֹא יוֹדַע לְכַתֵּב אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ כְּרֵאוּי וְלִקְשֶׁר אֶת קְשֶׁר הָאֱמוּנָה קְשֶׁר שֶׁל אֶחָד עִם אֶחָד כְּדֵי לִיַּחַד אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, כְּתוֹב עָלָיו (בַּמִּדְבָּר טו) כִּי דָבַר ה' בְּזֶה וְאֵת מִצְוֹתוֹ הִפְרָה הַכֶּרֶת תִּכְרֹת וְגו'. אֶפְלוּ שֶׁהַחֲסִיר דְּרָגָה אַחַת אוֹ קְשֶׁר אֶחָד מֵאוֹת אַחַת מִהֵן. בָּא רֵאָה, ' בְּרֵאשׁוֹנָה - הַכֶּלֶל שֶׁל הַכֹּל, נִסְתָּר מִכֹּל הַצְּדָדִים, הַשְּׂכִיִּלִים לֹא נִפְתָּחִים, הַכֶּלֶל שֶׁל זָכָר וְנִקְבָּה. קוֹצוּ שֶׁל יו"ד שְׁלֹמְעֵלָה רוֹמְזו לְאִיִּן. אַחַר כֵּךְ ' שְׁמוּצִיָּאָה אֶת אוֹתוֹ הַנִּהְרָר שְׁשׁוּפֵעַ וְיוֹצֵא מִמֶּנּוּ, וְלִהְתַּעֲבֵר מִמֶּנּוּ ה', בְּזֶה כְּתוֹב (בְּרֵאשִׁית ב) וְנִהְרָר יֵצֵא מֵעֵדֶן. יֵצֵא וְלֹא יֵצֵא. מִשׁוּם כֵּךְ לֹא צָרִיךְ לְהִפְרֹד מִמֶּנּוּ. וּמִשׁוּם כֵּךְ כְּתוֹב רַעֲיָתִי. וְאִם תֹּאמַר, כְּתוֹב נִהְרָר, מִשְׁמַע אֶחָד, וְהֵרִי כֵּאֵן שְׁלֵשָׁה? זֶה כֵּךְ וְדָאֵי. ' מוּצִיָּאָה שְׁלֵשָׁה, וּבְשֵׁלֵשָׁה הַכֹּל נִכְלָל. ' מוּצִיָּאָה לְפָנֶיהָ אוֹתוֹ נִהְרָר, וְשְׁנֵי בָנִים שְׁמִנִּיקָה הָאִם, וְלִהְתַּעֲבֵרָה מֵהֶם,

— זוהר תהלים —

וּמוֹצִיאָה אוֹתָם אַחַר כֶּף. ה' - כְּמוֹ כֵן ה', וְהֵם בְּנִים תַּחַת
הָאֵב וְהָאֵם.

אַחַר שְׁהוֹלִידָה, הוֹצִיאָה בֵּין זָכַר, וְשָׁמָּה אוֹתוֹ לְפָנֶיהָ, וְצָרִיךְ
לְכַתֵּב ו', וְזֶה יוֹרֵשׁ אֶת נַחֲלַת הָאֵב וְהָאֵם, וְיוֹרֵשׁ שְׁנֵי
חֻלְקִים, וּמִמֶּנּוּ נִזְוֵינִית הַבַּת. וְעַל כֵּן צָרִיךְ לְכַתֵּב אַחַר כֶּף ו"ה
כְּאֶחָד, כְּמוֹ שֶׁה"א רִאשׁוֹנָה י"ה כְּאֶחָד, וְלֹא צָרִיךְ לְהַפְרִידֵם.
אִף כָּאֵן ו"ה כְּאֶחָד, וְלֹא צָרִיךְ לְהַפְרִידֵם. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ אֶת
הַדְּבָרִים. וְהַדְּבָרִים הִלְלוּ עוֹלָם לְמָקוֹם אַחֵר. אֲשֶׁרֵי חֻלְקָם
שֶׁל הַצְּדִיקִים שְׂיֻדְעִים אֶת הַסּוּדוֹת הָעֲלִיוֹנִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ
הַקְּדוֹשׁ וְרִאוּיִים לְהוֹדוֹת לוֹ. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (תהלים קמ) אֶךְ
צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ יִשְׁבּוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנִיךָ. לְמַדְנּוּ, אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה, (שם ג) אֵל אֱלֹהִים דְּבַר וַיִּקְרָא אֶרֶץ. שְׁלֵמוֹת הַכֹּל,
שְׁלֵמוֹתָם שֶׁל הָאֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים. דְּבַר וַיִּקְרָא אֶרֶץ, לְהַמְצִיא
עִם כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל בְּשְׁלֵמוֹת וּבְשִׁמְחָה. וּמֵאִיזָה מְקוֹם הוּא
נִמְצָא עִמָּה? חֲזוֹר וְאָמַר, מִצִּיּוֹן מְכַלֵּל יְפֵי אֱלֹהִים הוֹפִיעַ.
לְמַדְנּוּ, כְּשֶׁרָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבְרֹא אֶת הָעוֹלָם
שְׁלֵמָטָה, עָשָׂה הַכֹּל כְּמוֹ שְׁלֵמְעֵלָה. עָשָׂה יְרוּשָׁלַיִם מְרֻכָּז כֹּל
הָאֶרֶץ, וּמְקוֹם אֶחָד שֶׁנִּקְרָא צִיּוֹן עָלֶיהָ, וּמֵהַמְּקוֹם הַזֶּה
מִתְּבַרְכֶת. וּבְמְקוֹם הַזֶּה שֶׁל צִיּוֹן מִתְּחִיל הָעוֹלָם לְהַבְּנוֹת,
וּמִמֶּנּוּ נִבְנְהָ. זֶהוּ שְׁכַתוֹב, אֵל אֱלֹהִים ה' דְּבַר וַיִּקְרָא אֶרֶץ
מִמְזֻרַח שְׁמֶשׁ עַד מְבוֹאוֹ. וּמֵאִיזָה מְקוֹם? מִצִּיּוֹן מְכַלֵּל יְפֵי
אֱלֹהִים הוֹפִיעַ. כְּלוֹמַר, מִצִּיּוֹן, שֶׁהִיא שְׁלֵמוֹת שֶׁל הַיְפֵי שֶׁל
הָעוֹלָם, אֱלֹהִים הוֹפִיעַ. (ג, ב) בֹּא רֵאֵה, לֹא הַתְּבַרְכָה יְרוּשָׁלַיִם

יְפִי אֱלֹהִים הוֹפִיעַ: ג יבֵּא אֱלֹהֵינוּ וְאֵל
 יַחֲרֹשׁ אֵשׁ לְפָנָיו תֹּאכַל וְסָבִיבוּ נִשְׁעָרָה מְאֹד: ד יִקְרָא
 אֶל הַשָּׁמַיִם מֵעַל וְאֵל הָאָרֶץ לְדִין עַמּוֹ: ה אֶסְפוּ לִי
 חֲסִידֵי כְרִיתִי כְרִיתִי עָלַי זָבַח: ו וַיִּגִּידוּ שָׁמַיִם צְדָקָן בִּי
 אֱלֹהִים שֶׁפֶט הוּא סֵלָה: ז שְׁמַעְהָ עַמִּי וַאֲדַבְרָה
 יִשְׂרָאֵל וְאֶעֱיֵדָה בְּךָ אֱלֹהִים אֱלֹהֶיךָ אֲנֹכִי:
 ח לֹא עַל זִבְחֶיךָ אוֹכִיחֶךָ וְעוֹלֹתֶיךָ לְנִגְדֵי תְמִיד: ט לֹא
 אֶקַּח מִבֵּיתֶךָ פָּר מִמִּכְלֵאתֶיךָ עֲתוּדִים: י בִּי לִי כָל חֵיתוֹ
 יַעַר בְּהַמּוֹת בְּהַרְרֵי אֶלְפָּ: יא יִדְעֵתִי כָּל עוֹף הָרִים וְזִז

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אֵלָא רַק מְצִיּוֹן. וְצִיּוֹן מִלְמַעְלָה, וְהַכֹּל נִקְשֵׁר אֶחָד עִם אֶחָד.

הַטַּעַם לְקַרְבֵּן דּוֹקָא מִן הַבְּהֵמָה

בְּהַמּוֹת בְּהַרְרֵי אֶלְפָּ (ג, י): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף ר"מ):] אָמַר, הַכֹּל
 דְּבַר אֶחָד, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר אֵת זֶה, בְּאֵתִי
 לְגַנִּי, בְּגִלְל שְׁכָל קַרְבָּנוֹת הָעוֹלָם כַּאֲשֶׁר עוֹלָיִם, כְּלָם עוֹלָיִם
 לְתוֹךְ גֵּן עֵדֶן בַּתְּחִלָּה, סוּד כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. וְכִיצַד? בְּרֵאשׁוֹנָה
 וּבַתְּחִלָּת הַקָּרְבָּן, בְּשַׁעָה שְׂאֲדָם מוֹדָה עַל חֲטָאֵיו, וּשְׁחִיטָתוֹ
 וְזִרְקַת דָּמוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ. עֵתָה יֵשׁ לְהַסְתַּכֵּל, אֵיךְ אוֹתָן רוּחוֹת
 קְדוֹשׁוֹת נִהְנוֹת מִזֶּה, וּמָה טַעַם שֶׁל קָרְבָּן בְּהֵמָה, וְהֵרִי יוֹתֵר
 הִיָּה רְאוּי לְאָדָם לְשַׁבֵּר אוֹתָהּ הָרוּחַ וְלָשׁוּב בַּתְּשׁוּבָה, וְמָה
 הַטַּעַם שֶׁל שְׁחִיטַת הַבְּהֵמָה וְלְשַׁרְפָּהּ בְּאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ? אֵלָא סוּד

שְׂרֵי עֲפָרָי: יב אם אָרַעב לא אמר לְךָ כִּי לִי תִבֵּל
 וּמְלֵאָה: יג הַאֹכֵל בְּשָׂר אַבִּירִים וְדָם עֲתוּדִים אֶשְׁתָּה:
 יד זָבַח לְאֱלֹהִים תקנה בעל הדיבור
 בענין הבהמות כולם תֹּזְדָה וְשָׁלֵם לְעֵלְיוֹן נְדַרְיָךְ:
 טו וַיִּקְרָאנִי בְּיוֹם צָרָה אֲחַלְצֶךָ וְתִכְבְּדֵנִי: טז וְלִרְשָׁע אָמַר
 אֱלֹהִים תקנה בעל הדיבור
 בענין הבהמות כולם מַה לְּךָ לְסַפֵּר חֲקֵי וּתְשֵׂא כְּרִיתִי עָלַי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הוא, משום שיש בהמה שרובצת על אלף הרים, ואלף הרים
 אוכלת בכל יום, וכלם נקראים (תהלים נ) בהמות בהררי אלף.
 ועל זה למדנו שיש בהמה שאוכלת בהמה. וממה נעשו?
 מאש. ואת כלם לוחכת אותם אותה בהמה בלחיצה אחת.
 זהו שכתוב (דברים ד) כי ה' אלהיך אש אכלה הוא אל קנא.
 וכל מי הירדן שנתמלא בשש שנים, היא שותה אותם
 בגמיעה אחת. זהו שכתוב (איוב מ) יבטח כי יגיח ירדן אל
 פיהו. סוד הדבר, החמורה של כל אלו, עקר ויסוד לאלו
 הבהמות שלמטה, משום שהרוח מתפשטת מהן (שרוחות
 הבהמות מתפשטות מהן) למטה, ומצטיירת אותה הרוח למטה
 בבהמות. וכאשר חטא האדם, מביא בהמה לקרבן, ואותה
 הרוח של בהמה זו עולה וחוזרת למקומה, ומתפשטת אותה
 הרוח בכלם. וכל אלו מסוג זה מתקרבים ובאים ונהנים
 מאותו חלב ודם שהיה לבוש של רוח זו, שהרי מצד שלהם
 היתה (בגלל) אותה הרוח (שלהם). וכלם נהנו ונזונו ונעשו
 סגורים על אותו האדם. ונכנס דרך הושט, כמו שנתבאר.
 ומשום זה הקרבן מן הבהמה.

פִּיךָ: יו וְאַתָּה שָׁנֵאתָ מוֹסֵר וַתִּשְׁלַךְ דְּבָרֵי אַחֲרֶיךָ:
 יח אִם רָאִיתָ גִּבּוֹר וַתִּרְץ עִמּוֹ וְעַם מְנַאֲפִים חִלַּקְךָ:
 יט פִּיךָ שָׁלַחַת בְּרָעָה וּלְשׁוֹנְךָ תִּצְמִיד מִרְמָה: כ תֵּשֵׁב
 בְּאַחֶיךָ תִּדְבֵר בְּכֵן אִמְךָ תִּתֵּן דַּפִּי: כא אֱלֹה עֲשִׂיתָ
 וְהִחַרְשֵׁתִי דַמִּית הָיִיתָ אֵהְיָה כְּמוֹךָ אוֹכִיחֶךָ וְאֶעְרָכָה
 לְעֵינֶיךָ: כב בִּינּוּ נָא זֹאת שִׁכְחִי אֱלֹהִים פֶּן אֶמְרֶךָ וְאִין
 מִצִּיל: כג זִכַּח תִּזְדַּח וּבִכְבָּדְנִי וְשֵׁם דְּרֶךְ אֲרָאֵנִי בְּיִשְׁע
 אֱלֹהִים

תהי' בעל תיבות:
 בענין המצות ביום

נא א לְמַנְצַח מְזִמּוֹר לְדָוִד: ב בָּבּוֹא אֱלֹוֹי נָתַן הַנְּבִיא

בְּאִשֶׁר בָּא אֶל בֵּת שֶׁבַע: ג חָנְנִי אֱלֹהִים

בְּחֶסֶדְךָ כָּרֵב רַחֲמוּךָ מִחַח פְּשָׁעֵי: ד (הרבה) הָרַב

בְּכִסְנֵי מַעֲוֹנֵי וּמַחֲטָאתֵי מִהַרְנִי: ה כִּי פְשָׁעֵי אֲנִי אֲדַע

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לנטמא בזנות

בבוא אליו נתן הנביא (נא, ב) [שימוש תהלים לפרק נא] אם יש לו חטא יאמר על שמן שומשמין עם שם שלו שהוא ד"ם. ד' מן מ' "דפרים בחלוף אי"ק., מ' מן ב' בבוא באלב"ם. ואמור אותו ג"פ ערב ובוקר וצהרים. וימשח גופו באותו שמן.

— זוהר תהלים —

חֲטָאתֵי נִגְדֵי תְּמִיד – אֶפִּילוּ לְאַחַר הַתְּשׁוּבָה פִּשְׁפֹּשׁ בְּמַעֲשָׂיו

כִּי פְשָׁעֵי אֲנִי אֲדַע וּגּו' (נא, ה): [זוהר ח"א פ' נח (דף עג:)] פֶּתַח וְאָמַר,

(תהלים נא) כִּי פְשָׁעֵי אֲנִי אֲדַע וְחֲטָאתֵי נִגְדֵי תְּמִיד. כִּמְהָ יֵשׁ

לְבִנֵי אָדָם לְהַשְׁמֵר מִחֲטָאֵיהֶם לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהָרִי

אֲחֵר שֶׁחֲטָא אָדָם, רָשׁוּם חֲטָאוֹ לְמַעֲלָה וְלֹא נִמְחָק, רַק בְּכַח

שֶׁל תְּשׁוּבָה רַבָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ירמיה ב) כִּי אִם תִּכְבְּסֵי בַנֶּתֶר

וְתִרְבִּי לָךְ בְּרִית נִכְתָּם עֲוֹנֶךָ לְפָנָי. בֹּא רְאֵה, כִּיּוֹן שֶׁחֲטָא אָדָם

לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פְּעַם אַחַת – עוֹשֶׂה רָשָׁם. וְכִשְׁחֲטָא בּוֹ

פְּעַם שֵׁנִיָּה – מִתְחַזֵּק יוֹתֵר אוֹתוֹ הָרָשָׁם. חֲטָא בּוֹ פְּעַם שְׁלִישִׁית

– מִתְפַּשֵּׁט אוֹתוֹ הַכֶּתֶם מִצַּד זֶה לְצַד זֶה, וְאִז כְּתוּב נִכְתָּם עֲוֹנֶךָ

לְפָנָי. בֹּא רְאֵה, כִּיּוֹן שֶׁחֲטָא דָּוִד הַמֶּלֶךְ לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ

הוּא עַל הָעֵסֶק שֶׁל בֵּת שֶׁבַע, חָשַׁב שְׂאוֹתוֹ חֲטָא נִרְשָׁם עָלָיו

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לְעוֹלָמִים. מֵה כְּתוּב? (שמואל ב יב) גַּם ה' הֶעֱבִיר חֲטָאתְךָ לֹא תָמוּת. הֶעֱבַר אוֹתוֹ הִרְשָׁם מִלְּפָנָיו.

אָמַר לוֹ רַבִּי אָבָא, וְהָרִי שְׁנֵינוּ שֶׁבֶת שֶׁבַע הֵיְתָה שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, לְמָה נָתַן אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאוֹרֵיָהּ הַחֲתִי מִקֶּדֶם לְזֶה? אָמַר לוֹ, כִּי דָרְכּוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא – אֵף עַל גַּב שְׁמֻזְמַנֵּת לְכֹן אָדָם לְהִיּוֹת שְׁלוֹ, מִקִּדִּים אַחַר וְנוֹשֵׂא אוֹתָהּ עַד שְׁמַגִּיעַ זְמַנּוֹ שֶׁל זֶה. כִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ זְמַנּוֹ, נִדְחָה זֶה שֶׁנִּשָּׂא אוֹתָהּ מִלְּפָנֵי הָאֲחֵר הַזֶּה שֶׁבָּא אַחַר כֵּךְ וּמִסְתַּלֵּק מִהָעוֹלָם, וְקָשָׁה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהֶעֱבִירוֹ מִהָעוֹלָם כְּשֶׁעֲדִין לֹא הִגִּיעַ זְמַנּוֹ מִלְּפָנֵי הָאֲחֵר הַזֶּה. וְסוּד שֶׁבֶת שֶׁבַע שֶׁנִּתְנָה לְאוֹרֵיָהּ הַחֲתִי [כְּפִי שְׁאֵמֵרנֹן] בְּתַחֲלָה, צָא וְדִיֵּק וְתִמְצָא לְמָה נִתְנָה הָאָרֶץ הַקְּדוֹשָׁה לְכַנְעֵן בְּטָרִם שֶׁבָּאוּ יִשְׂרָאֵל, וְתִמְצָא דָבָר זֶה. וְהִכַּל סוּד אֶחָד הוּא וְדָבָר אֶחָד. בֵּא רָאָה, דָּוִד, אֵף עַל גַּב שֶׁהוּדָה עַל חֲטָאוֹ וְשָׁב בְּתִשׁוּבָה, לֹא הִסִּיר מִלְּבוֹ וּרְצוֹנוֹ מֵאוֹתָם חֲטָאִים שֶׁחֲטָא וּמֵאוֹתוֹ חֲטָא שֶׁל בֵּת שֶׁבַע, כִּי פָחַד עֲלֵיהֶם תְּמִיד שֶׁמָּא יִגְרֹם אֶחָד מֵהֶם וּיקְטַרְגַּ עֲלָיו בְּשַׁעַת הַסַּכָּנָה, וְלִכֵּן לֹא שָׁכַח אוֹתָם מִמֶּנּוּ וּמִרְצוֹנוֹ.

דָּבָר אַחֵר, כִּי פִשְׁעֵי אָנִי אֲדַע – כָּל הַדְּרָגוֹת שֶׁתְּלוּיּוֹת בָּהֶם חֲטָאֵי בְּנֵי אָדָם אָנִי אֲדַע. וְחֲטָאתִי נִגְדִי תְּמִיד – זו פְּגִימַת הַלְּבָנָה שֶׁלֹּא יִצָּאָה מִטְּמֵאָתָהּ עַד שֶׁבָּא שְׁלֵמָה וְהֵאִירָההּ בְּשִׁלְמוֹת, וְאָז הִתְבַּסֵּם הָעוֹלָם וַיִּשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל לְבִטָּח, שֶׁכְּתוּב (מַלְכִים א ה) וַיֵּשֶׁב יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל לְבִטָּח אִישׁ תַּחַת

וְחִטָּאתַי נִגְדֵי תְּמִיד: וְלֵךְ לְבִדְךָ חִטָּאתַי וְהָרַע בְּעֵינֶיךָ

— זוהר תהלים —

גִּפְנוּ וְתַחַת תְּאַנְתּוּ. וְעַם כָּל זֶה - וְחִטָּאתַי נִגְדֵי תְּמִיד, וְלֹא נִפְסַק מִהָעוֹלָם עַד שְׂיבֹא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לְעֵתִיד לְבֹא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (זכריה יג) וְאֵת רוּחַ הַטְּמָאָה אֶעֱבִיר מִן הָאָרֶץ.

צָרִיךְ אָדָם לְהִשְׁמֹר מִחֻטְאָיו וְלֹא יִסְטֶה לְיָמִין וְלִשְׂמֹאל וְעַם כָּל זֶה צָרִיךְ לְאָדָם לְבַדֵּק בַּחֻטְאָיו בְּכָל יוֹם וְיוֹם שֶׁהָרִי כְּשֶׁאָדָם עוֹמֵד מִמֻּטָּתוֹ שְׁנֵי עֲדִים עוֹמְדִים לְפָנָיו וְהוֹלְכִים עִמּוֹ כָּל הַיּוֹם וְחִטָּאתַי נִגְדֵי תְּמִיד (נא, ה): [זוהר ח"א פ' וישב (דף קצא.)] אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מִשּׁוֹם זֶה צָרִיךְ לְאָדָם לְהִשְׁמֹר מִחֻטְאָיו וְלֹא יִסְטֶה לְיָמִין וְלִשְׂמֹאל, וְעַם כָּל זֶה צָרִיךְ לְאָדָם לְבַדֵּק בַּחֻטְאָיו בְּכָל יוֹם וְיוֹם, שֶׁהָרִי כְּשֶׁאָדָם עוֹמֵד מִמֻּטָּתוֹ, שְׁנֵי עֲדִים עוֹמְדִים לְפָנָיו וְהוֹלְכִים עִמּוֹ כָּל הַיּוֹם. רוּצָה הָאָדָם לְקוֹם - אוֹתָם הָעֲדִים אוֹמְרִים לוֹ בְּשַׁעַת שְׁפוּתָתָ עֵינָיו: (משלי ד) עֵינֶיךָ לֹא יִנְכַח יִבִּיטוּ וְעַפְעָפֶיךָ יִישִׁירוּ נִגְדֶיךָ. קָם וּמִסְדֵּר רִגְלָיו לְלַכֵּת - אוֹתָם הָעֲדִים אוֹמְרִים לוֹ: (שם) פִּלַּס מַעְגַּל רִגְלֶךָ וְגו'. וְעַל כֵּן, כְּשֶׁהוֹלֵךְ הָאָדָם בְּכָל יוֹם, צָרִיךְ לוֹ לְהִשְׁמֹר מִחֻטְאָיו. בְּכָל יוֹם וְיוֹם, כְּשֶׁבֹא הַלֵּילָה, צָרִיךְ לְהִתְבּוֹנֵן וְלְבַדֵּק בְּכָל מָה שֶׁשָּׁעָה כָּל הַיּוֹם הַהוּא כְּדֵי שְׂיָשׁוּב מֵהֶם וְיִסְתַּכַּל בָּהֶם תְּמִיד, כְּדֵי שְׂיָשׁוּב לְפָנָיו רְבוּנוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים נא) וְחִטָּאתַי נִגְדֵי תְּמִיד, כְּדֵי שְׂיָשׁוּב מֵהֶם.

הָאֵם חֻטָּא דְּדוּד הַמְּלֶכֶךְ וּמָה הָיָה חֻטָּאוֹ כָּלֵל

לֵךְ לְבִדְךָ וְגו' (נא, ו): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף ק"ז.)] דְּדוּד הַמְּלֶכֶךְ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אָמַר, (תהלים נא) לָךְ לְבַדְךָ חֲטָאֲתִי וְהִרַע בְּעֵינַיִךְ עֲשִׂיתִי וְגו'. לָךְ לְבַדְךָ, מַה זֶה לָךְ לְבַדְךָ? אֲלֵא מְשׁוּם שְׂיֵשׁ חֲטָאִים שְׁחוּטָא אָדָם לְקַדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלִבְנֵי אָדָם, וַיֵּשׁ חֲטָאִים שְׁחָטָא לְבַנְי אָדָם וְלֵא לְקַדוּשׁ-בְּרוּךְ- הוּא, וַיֵּשׁ חֲטָאִים שְׁחוּטָא לְקַדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַדּוֹ וְלֵא לְבַנְי אָדָם (אחרים). דְּוֹד הַמְּלָךְ חֲטָא לְקַדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַדּוֹ וְלֵא לְבַנְי אָדָם. וְאִם תֹּאמַר, הֲרִי חֲטָא אוֹתוֹ הַחֲטָא שֶׁל בַּת שֶׁבַע, וְשִׁנְיָנוּ, מִי שֶׁבֵּא עַל אִשָּׁה עֲרוּהָ בְּרִצּוֹנָה אֶסֶר אוֹתָהּ עַל בַּעֲלָהּ, וְחָטָא לְחִבְרוֹ, וְחָטָא לְקַדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא - לֹא כֶּף הוּא. שֶׁהוּא שֶׁאֵתָּה אוֹמֵר בְּהִתֵּר הָיָה, וְדוֹד לְקַח אֶת שְׁלוֹ, וְגַט הָיָה לָהּ מִבַּעֲלָה טָרָם שְׂיִצָּא לְקָרֵב, שְׂכָף הָיָה מְנַהֵג שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל שְׁנוֹתָנִים גִּט זְמַן לְאִשְׁתּוֹ כָּל שְׂיִוִּצָּא לְחִיל, וְכֶף עָשָׂה אוֹרְיָה לְבַת שֶׁבַע, וְאַחַר שְׁעָבַר זְמַן וְהִיתָה פְּטוּרָה לְכָל, לְקַח אוֹתָהּ דְּוֹד, וּבְהִתֵּר עָשָׂה כָּל מַה שְׁעָשָׂה. שְׂאֵלְמָלֵא לֹא כֶּף וְזֶה הָיָה בְּאֶסֶר, לֹא הָיָה מְשָׁאִיר אוֹתָהּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בִּידּוֹ. וְהִינּוּ שְׂכַתוֹב לְעֵדוּת, (שמואל ב יב) וַיִּנְחַם דְּוֹד אֶת בַּת שֶׁבַע אִשְׁתּוֹ. עֵדוּת שֶׁאִשְׁתּוֹ הִיא, וְדָאִי אִשְׁתּוֹ, וּבַת זִוְגוֹ הִיתָה שֶׁהִזְדַּמְּנָה אֵלָיו מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם. (וסוד הדבר מלכות של מעלה שהוא נעשה רגל רביעית למרכבה העליונה, ונקרא בת שבע, על אבן אחת שבע העינים) הֲרִי עֵדוּת שֶׁלֹּא חֲטָא דְּוֹד אֶת חֲטָא בַּת שֶׁבַע כְּמוֹ שְׂאֵמְרָנוּ.

וּמַה הַחֲטָא שְׁחָטָא? (אלא) לְקַדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַדּוֹ וְלֵא לְאַחַר. שֶׁהִרַג אֶת אוֹרְיָה בְּחִרְבַּ בְּנֵי עֲמוּן וְלֹא הִרַג אוֹתוֹ בְּשָׂעָה שְׂאֵמֵר לוֹ וְאֵדְנִי יוֹאֵב, שֶׁהֲרִי דְּוֹד הָיָה רְבוּן

זוהר תהלים

עָלְיוֹ (ועל יואב), וְהִכְתּוֹב מוֹכִיחַ, שְׁכָתוֹב (שם כג) אֵלֶּה שְׁמוֹת
הַגְּבֻרִים אֲשֶׁר לְדָוִד, וְלֹא אֲשֶׁר לְיוֹאָב. וְלֹא הָרַג אוֹתוֹ בְּאוֹתָהּ
שָׁעָה, וְהָרַג אוֹתוֹ בְּחָרֵב בְּנֵי עֲמוּן. וְהִכְתּוֹב אוֹמֵר וְלֹא נִמְצָא
אֹתוֹ דָּבָר, רַק בְּדָבָר אוֹרְיָה הַחֲתִי. רַק לְמַעַט הוּא בָּא. בְּדָבָר
אוֹרְיָה, וְלֹא בְּאוֹרְיָה. וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר, וְאוֹתוֹ הִרְגַתְּ
בְּחָרֵב בְּנֵי עֲמוּן. וְכָל חָרֵב בְּנֵי עֲמוּן הָיָה חָקוּק בּוֹ נַחַשׁ עֵקָם,
דְּיוֹקָן שֶׁל דְּרָקוֹן, וְהוּא עֲבוּדָה זָרָה שְׁלֵהֶם. אָמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא, נָתַתְּ כַח לְאוֹתוֹ שְׁקוּץ. (שכיון שחרב בני עמון התגברה אותה
שעה על אוריה, כמה חזק התחזק אותו נחש עקם) מְשׁוֹם שֶׁבְּשָׁעָה שֶׁהָרַגוּ
בְּנֵי עֲמוּן אֶת אוֹרְיָה, וְעִמּוֹ רַבִּים מְבַנֵּי יִשְׂרָאֵל, וְהִתְגַּבְּרָה
בְּאוֹתָהּ שָׁעָה חָרֵב בְּנֵי עֲמוּן, כְּמָה חָזַק הַתְּחִזְקָה אוֹתָהּ עֲבוּדָה
זָרָה שְׁקוּץ.

וְאֵם תֹּאמַר שְׂאוֹרְיָה לֹא הָיָה צָדִיק, כִּינּוֹן שְׁכָתוֹב עָלְיוֹ אוֹרְיָה
הַחֲתִי - לֹא כִּף! צָדִיק הוּא הָיָה, אֵלֶּה שְׁשֵׁם מְקוֹמוֹ
הָיָה חֲתִי, כְּמוֹ שְׂנֵאָמַר וַיִּפְתַּח הַגְּלַעַדִּי, עַל שֵׁם מְקוֹמוֹ
נִקְרָא כִּף. וְעַל זֶה בְּדָבָר אוֹרְיָה הַחֲתִי, שֶׁשְׁקוּץ בְּנֵי עֲמוּן
הִתְגַּבֵּר עַל מַחְנֵה אֱלֹהִים, שֶׁמַּחְנוֹת דָּוִד הָיוּ מִמֶּשׁ דְּיוֹקָן
שְׁלִמְעֵלָה, וּבְאוֹתָהּ שָׁעָה שֶׁפָּגַם דָּוִד מַחְנֵה זֶה, פָּגַם לְמַעְלָה
מַחְנֵה אַחֵר. וְעַל זֶה אָמַר דָּוִד, לֵךְ לְבַדְּךָ חֲטָאֲתִי. לְבַדְּךָ וְלֹא
לְאַחֵר. שֶׁהוּא הָיָה אוֹתוֹ הַחֲטָא שְׁחָטָא אֵלָיו. וְזֶהוּ בְּדָבָר
אוֹרְיָה, וְזֶהוּ בְּחָרֵב בְּנֵי עֲמוּן. כְּתוֹב, כִּי ה' עֵינָיו מִשְׁטָטוֹת
בְּכָל הָאָרֶץ, אֵלּוֹ הַנְּקָבוֹת. וְכְתוֹב, (זכריה ד) עֵינֵי ה' הִמָּה
מִשׁוּטָטִים, אֵלּוֹ הַזְּכָרִים. וְהָרִי הֵם יְדוּעִים. דָּוִד אָמַר (תהלים

עֲשִׂיתִי לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדַבְרֶךָ תִּזְכָּה בְּשִׁפְטֶךָ: ז הֵן
 בְּעִוְזוֹן חוֹלְלָתִי וּבַחֲטָא יַחֲמַתְנִי אִמִּי: ח הֵן אֲמַת חֲפֻצָּת
 בְּטַחֲוֹת וּבְסַתֵּם חֲכָמָה תוֹדִיעֵנִי: ט תַּחֲטְאֵנִי בְּאִזּוּב
 וְאַטְהַר תִּכְבְּסֵנִי וּמִשְׁלַג אֲלַבִּין: י תִּשְׁמִיעֵנִי שִׁשׁוֹן

— זוהר תהלים —

נא) וְהִרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי. בְּעֵינֶיךָ? לִפְנֵי עֵינֶיךָ הֲיָה צְרִיךְ
 לְהִיּוֹת! אֲלֵא מַה זֶה בְּעֵינֶיךָ? אָמַר דָּוִד, בְּאוֹתוֹ מְקוֹם
 שְׁחָטָאתִי, בְּעֵינֶיךָ הֲיָה. שְׁהִיִּיתִי יוֹדַע שְׁהָרִי עֵינֶיךָ הָיוּ זְמִינִים
 וְעוֹמְדִים לִפְנֵי וְלֹא הִחְשַׁבְתִּי אוֹתָם, הָרִי הַחֲטָא שְׁחָטָאתִי
 וְעֲשִׂיתִי, בְּאִיזָה מְקוֹם הֲיָה? בְּעֵינֶיךָ.

לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדַבְרֶךָ תִּזְכָּה בְּשִׁפְטֶךָ (נא, ז): וְלֹא יִהְיֶה לִי
 פֶּתַחֲוֹן פֶּה לֹאמֵר לִפְנֵיךָ. בֹּא וּרְאֵה, כָּל אֲמֵן כְּשֶׁמְדַבֵּר,
 הוּא מְדַבֵּר בְּאֲמָנוּתוֹ. דָּוִד הֲיָה בְּדַחַן הַמֶּלֶךְ, וְאָף עַל גַּב שְׁהָיָה
 בְּצַעַר, כִּיּוֹן שְׁהָיָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, שָׁב לְבַדְחָנוּתוֹ כְּמוֹ שְׁהָיָה כְּדִי
 לְבַדַּח אֶת הַמֶּלֶךְ. אָמַר, רַבּוֹן הָעוֹלָם, אֲנִי אֲמַרְתִּי (שם כו) בְּחַנְנִי
 ה' וְנִסְנִי, וְאַתָּה אֲמַרְתָּ שְׁלֵא אוֹכַל לַעֲמֹד בְּנִסְיוֹנֶךָ. הָרִי חֲטָאתִי
 לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדַבְרֶךָ וַיִּהְיֶה דְבָרְךָ אֱמֶת, שְׁאֵלְמֵלֵא לֹא חֲטָאתִי,
 יִהְיֶה דְבָרִי אֱמֶת, וַיִּהְיֶה דְבָרְךָ בְּרִיקָנוּת. עֲכָשׁוּ שְׁחָטָאתִי, כְּדִי
 שְׁהָיָה דְבָרְךָ אֱמֶת, נִתְתִּי מְקוֹם לְצַדֵּק דְבָרֶיךָ, לְכֵן עֲשִׂיתִי,
 לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדַבְרֶךָ תִּזְכָּה בְּשִׁפְטֶךָ. חָזַר דָּוִד לְאֲמָנוּתוֹ וְאָמַר
 תוֹךְ צַעֲרוֹ דְבָרִי בְּדַחְנוּת לְמֶלֶךְ. שְׁנִינוּ, דָּוִד לֹא הֲיָה רְאוּי
 לְאוֹתוֹ הַמַּעֲשֶׂה, שְׁהָרִי הוּא אָמַר, (שם קט) וְלִפִּי חָלַל בְּקַרְבִּי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

(נקוד חלל, שכבר היה חלל בקרבי) כף הוא. אכל דוד אמר, בלב יש שני היכלות, באחד דם ובאחד ריח. אותו אחד שמלא בדם, בו יש דיור ליצר הרע, ולבי לא כף, שהרי הוא ריקן, ולא נתתי דיור לדם רע לשכן בו יצר הרע, ולבי הוא ודאי חלל בלי דיור (דם) רע, וכיון שפך זה, לא ראוי דוד לאותו חטא שחטא, אלא כדי לתת פתחון פה לרשעים, שיאמרו, דוד המלך חטא ושב בתשובה ומחל לו הקדוש ברוך הוא, כל שכן לשאר בני אדם. ועל זה אמר (תהלים נא, טו) אלמדה פשעים דרכיך וחטאים אליך ישובו.

ובתוב, (שמואל ב טו) ודוד עלה במעלה הזיתים עלה ובוכה וראש לו חפוי והוא הלך יחף. ראש לו חפוי ויחף למה? אלא היה נזוף, עשה עצמו נזוף לקבל ענש, והם היו רחוקים ממנו ארבע אמות. אשרי העבד שפך עובד לרבו ומודע לחטאו לשוב ממנו בתשובה שלמה. בא וראה, יותר היה מה שעשה לו שמעי בן גרא מכל הצרות שעברו עליו עד אותו היום, ולא השיב דוד כנגדו דבר, שפך היה ראוי לו, ובזה התכפרו חטאיו. עכשו יש להתבונן, שמעי היה תלמיד חכם, וחכמה רבה היתה בו, למה יצא לדוד ועשה לו כל מה שעשה? אלא ממקום אחר היה הדבר, והכניס לו בלבו דבר זה, וכל זה לתועלתו של דוד, שהרי מה שעשה לו שמעי, גרם לו לשוב בתשובה שלמה ושבר לבו בשבר רב, ושפך הרבה דמעות מתוך לבו לפני הקדוש ברוך הוא, ועל זה אמר, כי ה' אמר לו קלל. ידע שהרי ממקום עליון

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יָרַד הַדָּבָר. שְׁנֵי צְוּוּיִים צָוָה דָּוִד אֶת שְׁלֹמֹה בְּנוֹ - אֶחָד שֶׁל יוֹאֵב, וְאֶחָד שֶׁל שְׁמַעִי, עִם שְׂאֵר הַצְּוּוּיִים שֶׁצָּוָה אוֹתוֹ. שֶׁל יוֹאֵב - שְׁכָתוּב (מלכים א ב) וְגַם אֶתְּהָ יָדַעְתָּ אֵת עֲשֵׂה לִי יוֹאֵב בֶּן צְרוּיָה. דָּבָר נִסְתָּר הָיָה, שֶׁהָרִי אֶפְלוֹ שְׁלֹמֹה לֹא הָיָה לוֹ לְדַעַת. אֲלֹא מְשׁוּם שְׂאֲחָרִים יָדְעוּ (אותו), זֶה הַתְּגָלָה לְשְׁלֹמֹה. וְעַל זֶה אָמַר, וְאֶתְּהָ יָדַעְתָּ וְגו', מֵה שֶׁלֹּא רָאוּי לָךְ לְדַעַת.

שֶׁל שְׁמַעִי - שְׁכָתוּב וְהִנֵּה עִמָּךְ שְׁמַעִי בֶן גֵּרָא. מֵה זֶה וְהִנֵּה עִמָּךְ? מִזְמַן הוּא עִמָּךְ תָּמִיד, רַבּוֹ הָיָה, וּמְשׁוּם כִּךָ לֹא אָמַר לוֹ עַל יוֹאֵב וְהִנֵּה עִמָּךְ יוֹאֵב. אֲכַל שְׁמַעִי זֶה שֶׁנִּמְצָא תָּמִיד עִמוֹ, אָמַר וְהִנֵּה עִמָּךְ. וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ וַיִּקְרָא לְשְׁמַעִי וַיֹּאמֶר בְּנֵה לָךְ בֵּית בִּירוּשָׁלַם. אֵיפֹה הִיא חֻכְמָתוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה בְּזֶה? אֲלֹא הַכֹּל עֲשֵׂה בְּחֻכְמָה, וּלְכֹל הַצְּדָדִים הוּא הַתְּבוּנָן. שֶׁהָרִי שְׁמַעִי הָיָה חָכֵם, וְאָמַר שְׁלֹמֹה, אֲנִי רוֹצֵה שֶׁתִּגְדֹּל תּוֹרָה עַל יְדֵי שְׁמַעִי וְלֹא יֵצֵא הַחוּצָה. עוֹד דָּבָר אַחֵר הַשְּׂגִיחַ שְׁלֹמֹה בְּחֻכְמָה, שְׁכָתוּב (שמואל ב טז) יֵצֵא יֵצֵא וּמִקְלָל. מֵה זֶה יֵצֵא יֵצֵא פְּעָמִים? מִסְּפִיק וַיֵּצֵא וַיִּקְלָל (לו). אֲלֹא יֵצִיֵּא אַחַת - שֶׁיֵּצֵא מִבֵּית מְדַרְשׁוֹ לְדוֹד, וַיֵּצִיֵּא אַחַת - שֶׁיֵּצֵא מִירוּשָׁלַם אֶל עַבְדּוֹ שְׁמַת עָלָיו. יֵצִיֵּא אַחַת לְמֶלֶךְ, וַיֵּצִיֵּא שְׁנֵי לְעַבְדִּים. וְכֹל זֶה רָאָה שְׁלֹמֹה וְהַשְּׂגִיחַ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אוֹתָהּ הַיֵּצִיֵּאָה הַשְּׁנֵי, וְעַל זֶה אָמַר וְהָיָה בְּיוֹם צֵאתְךָ. יָדַע שֶׁבִּיצִיֵּאָה יָמוּת. וְעַפְרָ בְּעַפְרָ מֵהוּ? אָמַר שְׁלֹמֹה, אֶל אָבִי זֶה הָיָה בְּעַפְרָ, אֶל שְׁמַעִי זֶה יְהִיָּה בְּמִים,

— זוהר תהלים —

שְׁכַתּוּב וְהָיָה בְיוֹם צִאתְךָ וְעִבְרַתְךָ אֶת נַחַל קִדְרוֹן. שָׁם עָפְרָה
וְכָאֵן מַיִם. שְׁנִיָּהֶם דָּן שְׁלֵמָה, לְהִיּוֹת עָפְרָה וּמַיִם כְּמוֹ סוּטָה,
לְמִי שֶׁהִסְטִין דְּרָכּוֹ לְאַבְיוֹ.

כְּתוּב וְהוּא קַלְלָנִי קַלְלָה נִמְרָצָת. וְכַתּוּב וְאַשְׁבַּע לוֹ בְּה'
לְאֹמֵר אִם אֲמִיתְךָ בְּחָרְב. וְכִי שָׁמְעִי הָיָה טַפְשׁ?
שְׁאֵלוֹ כִּף הַשְּׂבִיעַ אוֹתוֹ, שְׁלֵא יֹאמֵר בְּחָרְב לֹא, אֲבָל בְּחִנִּית
אוּ בְּחִץ בֶּן. אֲלֵא שְׁנֵי דְבָרִים יֵשׁ כָּאֵן. אֶחָד אָמַר הַתִּינוּק,
בְּנוֹ שֶׁל הַדָּג הַגָּדוֹל, אוֹתוֹ שֶׁקְּשָׁקְשָׁיו עוֹלִים לְרוֹם הָעֲנָנִים.
שְׂבוּעָתוֹ שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ, כְּשֶׁהָיָה רוֹצֵה לְהַשְׁבַּע, הָיָה מוֹצִיא
אֶת חָרְבוֹ שֶׁשָּׁם הָיָה חֲקוּק שָׁם חֲקוּק וְשָׁם נִשְׁבַּע. וְכִף
עָשָׂה לְשִׁמְעִי, שְׁכַתּוּב וְאַשְׁבַּע לוֹ בְּה' לְאֹמֵר אִם אֲמִיתְךָ
בְּחָרְב. בְּמָה הָיְתָה הַשְּׂבוּעָה הַזֹּאת בְּחָרְב. (בְּחָרְב הַזֹּאת שֶׁהִשָּׂם
הַקְדוּשׁ רַקַּק בְּה' שְׂבוּעָה) בְּחָרְב נִשְׁבַּע. וְדָבָר אַחֵר דָּן שְׁלֵמָה.
אָמַר, בְּקַלְלָה בָּא אֶל אָבִי, בְּדְבָרִים - הֲרִי דְבָרִים אֵלָיו.
וּבְשֵׁם הַמֶּפְרָשׁ הָרַג אוֹתוֹ וְלֹא בְּחָרְב. וְלִכְּן שְׁלֵמָה עָשָׂה
כִּף. עֲכָשׁוּ יֵשׁ לְהַתְּבוּנָה, שְׁפִינֵן שְׂדוּד הַשְּׂבִיעַ אוֹתוֹ, לְמָה
הָרַג אוֹתוֹ, שְׁנִרְאָה שֶׁשְׂבוּעָה זוֹ הָיְתָה בְּעִלְיָהּ, שֶׁהֲרִי הִלֵּב
וְהִפָּה לֹא הָיוּ כְּאֶחָד? אֲלֵא וְדָאֵי דָּוִד לֹא הָרַג אוֹתוֹ, וְהֲרִי
יְדוּעַ, כֹּל אֵיבְרֵי הַגּוֹף מְקַבְּלִים הַכֹּל, וְהִלֵּב לֹא מְקַבֵּל אֶפְלוֹ
כְּחוּט שֶׁל נִימָה שֶׁל שְׁעָרָה. דָּוִד הַמֶּלֶךְ הָיָה הִלֵּב, וְקַבֵּל
מָה שְׁלֵא רָאוּי לוֹ לְקַבֵּל, וּמִשּׁוֹם כִּף, וַיִּדְעַתְךָ אֶת אֲשֶׁר
תַּעֲשֶׂה לוֹ כְּתוּב. וְעוֹד, שֶׁהֲרִי הָאֵילָן גּוֹרֵם לְהִיּוֹת נוֹטֵר
וְנוֹקֵם כְּנִחְשׁ.

וּשְׂמֵחָה תִּגְלָנָה עֲצֻמוֹת דְּבִיתָ: יֵא הַסֵּתֶר פְּנִיךָ מִחֲטָאֵי
 וְכָל עֲוֹנֹתַי מַחֶה: יב לֵב טָהוֹר בָּרָא לִי אֱלֹהִים הַיְהוָה בְּעַל הַיְהוָה
 וְרוּחַ נְכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי: יג אֵל תִּשְׁלִיבֵנִי מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְרוּחַ נְכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי - זו רוחו של המשיח וְדוּד הַתְּפִלָּל
 אוֹתוֹ רוּחַ נְכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי.

לֵב טָהוֹר בָּרָא לִי אֱלֹהִים וְגו', (נא, יב): [זוהר ח"א 9' וישב (דף קצב):
 ((רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח, (תהלים נא) לֵב טָהוֹר בָּרָא לִי אֱלֹהִים
 וְרוּחַ נְכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי. אֵת הַפְּסוּקַת הַזֶּה בְּאַרְוָהוּ, אָבֵל לֵב
 טָהוֹר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מלכים א ג) וְנָתַתְּ לְעַבְדְּךָ לֵב שֹׁמֵעַ וְגו',
 וְכַתּוּב (משלי טו) וְטוֹב לֵב מִשְׁתָּה תָמִיד, וּמִשּׁוֹם כֵּן לֵב טָהוֹר
 וְדָאִי. וְרוּחַ נְכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי - זֶהוּ רוּחַ נְכוֹן וְדָאִי, כְּמוֹ
 שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית א) וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם,
 וְהַתְּעוֹרְרוֹ, זו רוחו של המשיח, וְהַתְּעוֹרְרוֹ (יחזקאל יא) וְרוּחַ
 חֲדָשָׁה אֲתֵן בְּקִרְבְּכֶם. וְדוּד הַתְּפִלָּל, אוֹתוֹ רוּחַ נְכוֹן חֲדָשׁ
 בְּקִרְבִּי.

מִשּׁוֹם שֶׁיֵּשׁ מֵהַצַּד הָאֲחֵר לֵב טָמֵא וְרוּחַ עוֹעִים שֶׁמְסֻטָּה אֵת
 בְּנֵי הָעוֹלָם, וְזוֹ הִיא רוּחַ טְמָאָה שֶׁנִּקְרָאת רוּחַ עוֹעִים,
 כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה יט) ה' מָסַךְ בְּקִרְבָּהּ רוּחַ עוֹעִים, וְעַל כֵּן
 וְרוּחַ נְכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי. מַה זֶה חֲדָשׁ? זֶה חֲדוּשׁ הַלְּבָבָה.
 בְּשָׁעָה שֶׁמִּתְחַדֶּשֶׁת הַלְּבָבָה, דוּד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חַי וְקַיִם, וּמִשּׁוֹם
 כֵּן חֲדָשׁ. רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי
 יוֹסִי לְרַבִּי אֶלְעָזָר, זֶה שְׂכָתוֹב (מלכים א כב) וַיֵּצֵא הָרוּחַ וַיַּעֲמֵד

— זוהר תהלים —

לפני ה' ויאמר אני אפתנו ויאמר ה' אליו במה. ויאמר אצא והייתי רוח שקר בפני כל נביאיו ויאמר תפתה וגם תוכל צא ועשה כן. ושנינו שהיתה רוח נבות היזרעאלי. וכי הנשמות, כיון שעולות ועומדות למעלה, הן יכולות לשוב לעולם הזה? והדבר תמוה שאמר, אצא והייתי רוח שקר בפני וגו'.

ועוד, מה הטעם נענש עליו אחאב? שהרי דין התורה ששם שמואל לפני ישראל כף הוא, שכתוב (שמואל א ה) את שדותיכם וכרמיכם וזיתיכם הטובים יקח, ואם אחאב נטל אותה פרום בנבות, דין היה! ועוד, שהיתה לו פרום אחרת, או זהב, ולא רצה! אמר לו, יפה שאלת. בא ראה, הרוח הזו שאמרו שהיא רוח של נבות, כאן יש להסתכל - וכי הרוח של נבות יכולה לעלות ולעמד לפני הקדוש ברוך הוא לבקש שקר, שכתוב ויצא הרוח? ואם הוא צדיק, איך יבקש שקר בעולם ההוא, שהוא עולם של אמת? ומה בעולם הזה לא צריך צדיק שקר, בעולם ההוא לא כל שכן? ואם אינו צדיק, איך יכול לעמד לפני הקדוש ברוך הוא? אלא ודאי נבות לא היה כל כך צדיק לעמד לפני הקדוש ברוך הוא, אלא רוח אחרת היתה ששלטה בעולם, שזוהי רוח שתמיד עומדת ועולה לפני הקדוש ברוך הוא, וזוהי שמשטה את בני העולם לשקר, ומי שהוא רגיל בשקר, משתדל תמיד בשקר, ועל זה אמר אצא והייתי רוח שקר וגו', ועל כן הקדוש ברוך הוא אמר לו צא ועשה כן. צא מכאן, כמו שבארוהו שכתוב (תהלים קא) דבר שקרים

— זוהר תהלים —

לא יכוון לנגד עיני, ומשום זה היא רוח שְׁקַר וְדָאֵי. ועוד, על מה שְׁהָרַג אֶת נְבוֹת וְנָטַל אֶת כְּרָמוֹ, לְמָה הָרַג אוֹתוֹ הָרַג? אֲלֹא שְׁהָרַג אוֹתוֹ בְּלִי דִין נְעֻנְשׁ. הָרַג אוֹתוֹ בְּלִי דִין וְנָטַל אֶת כְּרָמוֹ, וּמִשׁוּם כֶּךָ כְּתוּב (מלכים א כא) הִרְצַחְתָּ וְגַם יִרְשָׁתָּ, וְעַל כֵּן נְעֻנְשׁ. וּבֵא וּרְאֵה כִּמָּה הֵם בְּנֵי אָדָם בְּעוֹלָם שְׁרוּחַ הַשְּׁקָר הַזֶּה מְסֻטָּה אוֹתָם בַּשְּׁקָר, וְהוּא שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם בְּכִמָּה צְדָדִים וּבְכִמָּה מַעֲשִׂים, וְהִנֵּה בְּאָרְנוּ אֶת הַדְּבָרִים. וְעַל כֵּן דוּד הַמֶּלֶךְ בִּקֵּשׁ לְהַשְׁמֵר מִמֶּנּוּ וּרְצָה לְצַאת מִתּוֹךְ הַטְּמָאָה, שְׁכְּתוּב (תהלים נא) לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נְכוֹן חִדַּשׁ בְּקִרְבִּי. זו היא רוח נכון, וְהָאֲחֵר הוּא רוח שְׁקָר. ועל כן שְׁתִּי דְרַגּוֹת הֵן, אַחַת קְדוּשָׁה וְאַחַת טְמָאָה.

קִרְבֵּן בָּא לְהִתְקַרֵּב לִפְנֵי ה' וּלְעוֹרֵר חֲסָדִים

לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְגו', (נא, יב): [זוהר ח"א פ' ויקרא (דף ק"ח)] רַבִּי חִזְקִיָּה הָיָה מְצוּי לִפְנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר לוֹ, זֶה שְׁנִקְרָא קִרְבֵּן, קְרוּב הָיָה צְרִיף לְהִיּוֹת, אוֹ קְרִיבוּת. מַה זֶה קִרְבֵּן? אָמַר לוֹ, הֵרִי זֶה יְדוּעַ לְחֻבְרִים, קִרְבֵּן הוּא מֵאוֹתָם הַכְּתָרִים הַקְּדוּשִׁים שְׁנִקְרָבִים כָּלֶם כְּאַחַד וְנִקְשְׂרִים זֶה עִם זֶה עַד שְׁכָלֶם נַעֲשִׂים אַחַד, בְּיַחְוֹד שְׁלָם, לְתַקֵּן אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ כְּרָאוּי. זֶהוּ שְׁכְּתוּב קִרְבֵּן לֵה'. קִרְבֵּן שֶׁל אוֹתָם כְּתָרִים קְדוּשִׁים לֵה' הוּא, לְהִתְתַּקֵּן הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ וּלְיַחְדּוֹ כְּרָאוּי כְּדִי שְׁיִמְצְאוּ רַחֲמִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וְהַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ שֶׁהִתְעַטֵּר בְּעִטְרוֹתָיו לְבִשָּׁם אֶת הַכֹּל. וְכָל זֶה כְּדִי לְעוֹרֵר רַחֲמִים וְלֹא לְעוֹרֵר דִּין. וּמִשׁוּם כֶּךָ לֵה' הוּא, וְלֹא לְאֱלֹהִים. לֵה' - אָנוּ

— זוהר תהלים —

ע"א (זוהר תורה) אֲדַנִּי שִׁפְתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ, אֲדַנִּי עוֹלָה בַּמִּסְפָּר הַיְכָל־לִּי וְנֹאמַר (חֲבֻקִּק ב') וְה' בַּהִיכָל קִדְּשׁוּ הַסּוּמִיּוֹת מִפְּנֵי כָל הָאָרֶץ, זְכָאֵי הוּא מִי שְׁזוּכָה לִיכְנֵס לְהִיכָלוֹ שֶׁל הַקַּב"ה לַחֲזוֹת אֶת הַמֶּלֶךְ וְהַמְטְרוֹנָה, זְכָאֵי הִפָּה שֶׁתִּשְׂרָה בּוֹ תִּפְלָה שֶׁהִיא אֲדַנִּי שִׁפְתַי אֱלֹהֵי אֲדַנִּי שִׁפְתַי תִּפְתָּח, וְזִכְאִין הַשִּׁפְתִּים שֶׁהֵן שְׁעָרֵי הַהִיכָל, כַּדְמִיּוֹן אֱלֹהֵי שְׁנֵי אֱמִרֵי בְּהֵן פִּתְחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק, שְׁכָאֵשׁר הִפָּה פוֹתַח בַּתִּפְלָה עִם הַשְּׂכִינָה אֲזִי הוִי"ה יַעֲנֵה מִיַּד, זִש"כ (יִשְׁעֵי נֹחַ) אֲזִי תִקְרָא וְה' יַעֲנֵה, א"ז מִסְפָּר ח', וְהֵן ח' אוֹתוֹת שֶׁל הוִי"ה אֱהִי"ה, וְה' יַעֲנֵה, הוּא וּבֵית דִּינּוֹ, וְזֵהוּ הוִי"ה אֲדַנִּי יֵאֱהַדוֹנָה"י. וְכֹּאֵי וְרֵאָה אִם הָאָדָם עוֹלָה בַּמַּחֲשָׁבֹתוֹ בַּתִּפְלָתוֹ עִם הַשְּׂכִינָה, וְכֹמוֹ כֵּן בְּכָל מִצְוָה וּמִצְוָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, מִיַּד כִּשְׁהוּא דוֹפֵק בַּפֶּתַח הַיְכָל הַמֶּלֶךְ הֵן נִבְיָא אוֹ חוֹזָה אוֹ חֲכָם אוֹ צְדִיק אוֹ חֲסִיד, מִדִּי כִשְׁהוּא קוֹרָא לְפָנֵי הַשְּׁעָרִים אִם הַשְּׂכִינָה עֲלָתָה שְׂמָה אֲזִי הוִי"ה יַעֲנֵה מִיַּד, וְלֹא יִמְתִּין לְעַבֵּד אוֹ לְשַׁר שִׁפְתָּח לוֹ, אֲלֵא הַקַּב"ה מִמֶּשׁ פוֹתַח לוֹ מִתּוֹךְ הַחֲבִיבוֹת וְהַאֲהָבָה שִׁישׁ לוֹ אֲלֵיהִי כַחֲתָן אֲלֵא הַכֹּלֵהִי וְאִם הַשְּׂכִינָה לֹא עֲלָתָה בַּתִּפְלָה הִיא אוֹ בַּעֲשִׂיַת מִצְוָה, אִין הַקַּב"ה מַחֲשִׁיבּוֹ שִׁפְתָּח לוֹ הַיְכָלוֹ, וְאִפִּילוֹ לֹא עַל יְדֵי שְׁלִיחַ, וְאִין הוּא כְּדָאֵי לִיכְנֵס לְהִיכָל הַמֶּלֶךְ, עוֹלִיו נֹאמַר בַּחוּץ תַּעֲמַד, וּמִבְּחוּץ נוֹתְנִים לוֹ

זיו הזוהר

קה. כאן יתבאר הסוד לאמר פסוק זה קודם כל התפלה שבלחש: קו. ובעבור סוד זה נתקן לומר קודם כל מצוה ותפלה לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה:

עוֹלָה לֹא תִרְצֶה: יִט זְבַחֵי אֱלֹהִים תקנה בעל חובות
בענין חובות ביום רוּחַ נְשָׁבְרָה
לֵב נְשָׁבֵר וְנִדְבָה אֱלֹהִים תקנה בעל חובות
בענין חובות ביום לֹא תִבְזֶה:

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

בקשתו על ידי שליח או ממונה, ואם גם תפלתו אינה עולה כראוי דוחים אותה החוצה וסוגרים השערים בפניה, ועליה נאמר (משלי א) אז יקראנני ולא אענה ישחרנני ולא ימצאנני, כמו כן כאשר קוראים ישראל כל אחד ואחד להקב"ה בקריאת שמע או בתפלה או בכל מצוה, אם השכינה איננה שם גם הוא לא נמצא שם, זש"כ (שמות כ) בכל המקום אשר אזכיר את שמ"י אבוא אליך וברכתיך.

כִּי לֹא תַחֲפִיץ זֶבַח וְגו' (נא, יח): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף ק"א)]. **כָּתוּב** כִּי לֹא תַחֲפִיץ זֶבַח וְאֶתְנֶה עוֹלָה לֹא תִרְצֶה. זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נְשָׁבְרָה לֵב נְשָׁבֵר וְנִדְבָה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. כִּי לֹא תַחֲפִיץ זֶבַח, וְכִי לֹא רוּצָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁיקְרִיבוּ לְפָנָיו קֶרֶבֶן, וְהָרִי הוּא תִקַּן לְרַשְׁעִים קֶרֶבֶן שִׁיקְרִיבוּ וְיִתְכַפֵּר לָהֶם חַטָּאִים? אֲלֹא שְׂדוּד אָמַר אֵת זֶה לְשֵׁם אֱלֹהִים, וְקֶרֶבֶן לֹא מְקַרְיָבִים לְשֵׁם אֱלֹהִים, אֲלֹא לְשֵׁם יו"ד ה"א וָא"ו ה"א. שְׁהָרִי לְדִין הַקְּשָׁה, מִדַּת הַדִּין, לֹא מְקַרְיָבִים קֶרֶבֶן, שְׂכָתוּב (ויקרא א) אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קֶרֶבֶן לַה'. לַה', וְלֹא לְשֵׁם אֱלֹהִים. וְכִי תִקְרִיב קֶרֶבֶן מִנְחָה לַה'. זֶבַח תּוֹדָה לַה'. זֶבַח שְׁלָמִים לַה'. וּמִשׁוּם כֶּף, כִּיּוֹן שְׂדוּד הַמֶּלֶךְ אָמַר לְאֱלֹהִים, הַצְטַרֵּף לְכָתוּב כִּי לֹא תַחֲפִיץ זֶבַח וְאֶתְנֶה עוֹלָה לֹא תִרְצֶה. שְׁהָרִי לְשֵׁם הַזֶּה לֹא מְקַרְיָבִים, אֲלֹא רוּחַ נְשָׁבְרָה, שְׂכָתוּב זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ

— זוהר תהלים —

נשְׁבְּרָה. קִרְבֵּן שֶׁל אֱלֹהִים הוּא עֶצֶב וְשִׁכְרוֹן לֵב. וּמִשּׁוֹם כֵּן, מִי שֶׁחָלַם חֵלוֹם רַע, צָרִיף לְהִרְאוֹת עֲצָבוֹת, שֶׁהָרִי בְּמִדַּת אֱלֹהִים (דיו) עוֹמֵד, וְזָבַח שֶׁל מִדַּת הַדִּין צָרִיף עֲצָבוֹת וְרוּחַ נִשְׁבְּרָה, וְאוֹתָהּ עֲצָבוֹת מְרַפְּאוֹת אֶת הַחֵלוֹם הָרַע, וְלֹא שׁוֹלֵט עָלָיו הַדִּין. שֶׁהָרִי הַזֶּבַח שֶׁרְאוּי לְמִדַּת הַדִּין, הַקָּרִיב לְפָנֶיהָ.

כ נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. מַה זֶה לֹא תִבְזֶה? מִכָּלֵל שֵׁשׁ לֵב שֶׁהוּא בּוֹזֶה? כֵּן. זֶהוּ לֵב שֶׁהוּא גָּאָה, לֵב בְּגִסּוֹת הַרוּחַ, הַיְנוּ לֵב בּוֹזֶה, אֲבָל לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. הַיְטִיבָה כְּרִצּוֹנָךְ אֶת צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם. מַה זֶה הַיְטִיבָה? נִרְאֶה שֶׁהָרִי טוֹב יֵשׁ בָּהּ, וְעִכְשָׁו הַיְטִיבָה עַל אוֹתוֹ הַטוֹב?! וְדַאי כֵּן הוּא, שֶׁהָרִי מִן הַיּוֹם שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִשְׁתַּדַּל בְּבִנְיַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁלְמַעַלָּה עַד עַכְשָׁו, אוֹתָהּ הִטְבָּה שֶׁל רִצּוֹן לֹא שָׁרְתָה עַל אוֹתוֹ הַבְּנִינָן, וְעַל כֵּן לֹא נִתְקַן. שֶׁהָרִי בְּשַׁעַר שֶׁהִרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן יִתְעוֹרֵר, הוּא יֵיטִיב וַיִּדְלִק אֶת הַמְּנוֹרוֹת שֶׁל אוֹתוֹ הַבְּנִינָן וְאוֹתוֹ הַמַּעֲשֶׂה, שֶׁאִפְלוּ הַמְּלֹאכִים שֶׁל מַעַלָּה לֹא יוֹכְלוּ (לֹא) לְהִסְתַּכֵּל בְּאוֹתוֹ בֵּית מִקְדָּשׁ וְלֹא בְּאוֹתוֹ בְּנִינָן, וְאִזּוּ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְכָל הַמַּעֲשֶׂה נִתְקַן.

כִּאֲשֶׁר בָּא אָדָם לְהִטְמֵא בַחֲטָאֵיו מִמִּשְׁיַד עָלָיו רוּחַ מִצַּד הַטְּמֵאָה וּמוֹתְגָאָה עַל הָאָדָם וְשׁוֹלֵט עָלָיו לְכָל רִצּוֹנוֹ

זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה וְגו' (נא, יט): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף ר"מ)].

רַבִּי אַבָּא פָּתַח, (תהלים נא) זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה וְגו'. פְּסוּק זֶה פִּרְשׁוּהוּ, שֶׁרִצּוֹן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵין רִצּוֹנוֹ

כ היטיבה ברצונך את ציון תבנה חומות ירושלים:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּקֶרֶבֶן שֶׁל אָדָם עַל חַטָּאִיו, אֲלֵא רוח נשְׁבְּרָה. וּבְנֵי אָדָם לֹא יוֹדְעִים מָה אומְרִים. וְכֵךְ שָׁמַעְנוּ מִהַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁפָּאָשׁר בָּא אָדָם לְהַטְמֵא בַּחַטָּאִיו, מִמְּשִׁיךְ עָלָיו רוח מצד הַטְּמָאָה, וּמִתְנַאֶה עַל הָאָדָם וְשׁוֹלֵט עָלָיו לְכָל רְצוֹנוֹ. וְאוֹתוֹ צַד הַטְּמָאָה מִתְגַּבֵּר בְּכַחוֹ וּמִתְחַזֵּק, וְשׁוֹלֵט עָלָיו שִׁיעֵשָׂה רְצוֹנוֹ. בָּא אָדָם וְשׁוֹלֵט עָלָיו לְהַטְהֵר - מִטְהַרִּים אוֹתוֹ. בְּזִמְן שֶׁהִיָּה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם, הַקְּרִיב קֶרְבָּנוֹ - כָּל כַּפָּרָה שֶׁלוֹ תְלוּיָה עָלָיו, עַד שֶׁהִתְחַרַּט וְשָׁבַר לְאוֹתָהּ הָרוּחַ מִתּוֹךְ גְּאוֹתוֹ וְהַשְּׁפִיל אוֹתָהּ. וְזוּהִי הַשְּׁבִירָה שֶׁל אוֹתָהּ דְרָגָה שֶׁל טְמָאָה. וְכַאֲשֶׁר נִשְׁבַּרְת אוֹתָהּ רוח הַטְּמָאָה וּמִקְרִיב קֶרְבָּנוֹ, זֶהוּ שֶׁמִּתְקַבֵּל בְּרְצוֹן כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ.

וְאִם לֹא נִשְׁבַּרְת אוֹתָהּ רוח, אֵין קֶרְבָּנוֹ כָּלוּם, וְנִמְסָר לְכָלֵבִים, שֶׁהָרִי קֶרְבָּן זֶה אֵינוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲלֵא מִהַכְּלָבִים. וּמִשׁוּם זֶה זָבַחִי אֱלֹהִים כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ הוּא רוח נשְׁבְּרָה, שִׁישְׁבַר אוֹתָהּ רוח טְמָאָה וְלֹא תִשְׁלַט. וְעַל זֶה מִי שִׁישְׁבַר אוֹתָהּ כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ, עָלָיו כְּתוּב, (תהלים עח) רוח הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב. שִׁיְהִיָּה אוֹתוֹ אָדָם בְּהִבְטָחָה שֶׁלֹּא יָשׁוּב אֲצִלוֹ לְעוֹלָמִים. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וְלֹא יָשׁוּב. לֵב נִשְׁבַר וְנִדְּכָה - אוֹתוֹ אָדָם שֶׁלֹּא הִתְנַאֶה וְלֹא הִתְעַנַּג בְּתַעֲנוּגֵי הָעוֹלָם - אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה, בְּכָבוֹד הוּא אֲצִלוֹ.

היטיבה ברצונך וגו' (נא, כ): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף
 [[127]] תבנה חומות ירושלים. וכי מיום שהשתדל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בבנין בית המקדש עד עכשו לא בנה אותם? (א) אם חומות ירושלים עד עכשו לא בנה - בית המקדש על אחת כמה וכמה. אלא שכל מעשי הקדוש ברוך הוא אינם כמעשי בן אדם. כשבני אדם בנו בית המקדש למטה, בהתחלה עשו את חומות העיר, ולבסוף עשו את בית המקדש. חומות העיר בהתחלה כדי להגן עליהם, ואחר כך בנין הבית. והקדוש ברוך הוא לא כך, אלא בונה בתחלה את בית המקדש, ובסוף כשיריד אותו מן השמים, וישיב אותו על מקומו, אז יבנה את חומות ירושלים, שהן חומות העיר. ועל זה אמר דוד המלך עליו השלום, (תהלים נא) היטיבה ברצונך את ציון - בהתחלה, ואחר כך תבנה חומות ירושלים. פאן יש סוד. כל המעשים שעושה הקדוש ברוך הוא, בהתחלה מקדים אותו שלבחוץ, ואחר המח שלפנים, וכאן לא כך. בא וראה, כל אותם המעשים שעושה הקדוש ברוך הוא ומקדים אותו של בחוץ, המח הקדים במחשבה, ובמעשה אותו של בחוץ, שהרי כל קלפה היא מצד האחר, והמח מן המח, ותמיד הצד האחר מקדים וגדל ומתרבה ושומר הפרי. כיון שמתרבה, זורקים אותו החוצה, ויכין רשע וצדיק ילבש, וזורקים את אותה קלפה, ומברכים את הצדיק בעולם. אבל פאן, בבנין בית המקדש, שהצד הרע יעבר מהעולם - לא צריך, שהרי המח והקלפה שלו היתה. הקדים המח, שפכתוב היטיבה ברצונך את ציון - בהתחלה, ואחר כך תבנה חומות

כא אז תחפץ זבחי צדק עולה וכליל אז יעלו על
מוזבחה פרים:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ירושלם. אותה חומה החיצונית, שהיא קלפה, שלו היא
ממש, שכתוב (זכריה ב) ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש
סביב. אני ולא הצד הרע.

ישראל הם המח העליון של העולם. ישראל עלו
במחשבה בתחלה. העמים עובדי עבודת
כוכבים ומזלות, שהם קלפה, הקדימו, שכתוב (בראשית לו)
ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך
לבני ישראל. ועתיד הקדוש ברוך הוא להקדים את המח
בלי קלפה, שכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה' ראשית
תבואתה. המח קודם לקלפה. ואף על גב שהמח יעמד
בלי קלפה, מי הוא שיושיט יד לאכל ממנו? משום שכל
אכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם ה'.

ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי

אז תחפץ וגו' (נא, כא): [זוהר ח"ב 9' משפטים (דף ק"ז)]. באותו זמן,
(תהלים נא) אז תחפץ זבחי צדק. היות שהרי אז יתחבר הכל
בחבור אחד, ויהיה השם שלם בכל תקונו, ואז הקרבן יהיה
שלם לה' אלהים. שעכשו אלהים לא מתחבר לקרבן,
שאלמלא התחבר בו, כמה אלהים יעלו אזנים להתחבר
לשם. אבל באותו זמן, (שם פו) כי גדול אתה ועושה נפלאות
אתה אלהים לבדך. ואין אלהים אחר. ובאותו זמן פתוב,

נב א לְמִנְצַחַ מִשְׁפִּיל לְדָוִד: ב בָּבֹא דוֹאֵג הָאֲדָמִי
 וַיִּגְדַּל לְשֹׂאוֹל וַיֹּאמֶר לוֹ בָּא דָוִד אֶל בֵּית
 אַחִימֶלֶךְ: ג מַה תִּתְהַלֵּל בְּרָעָה הַגְּבוּר חֶסֶד אֵל כָּל
 הַיּוֹם: ד הַיּוֹת תִּחְשַׁב לְשׁוֹנֵךְ כְּתַעַר מְלָטָשׁ עִשָּׂה
 רְמִיָּה: ה אֶחָבֶת רָע מְטוֹב שְׂקָר מְדַבֵּר צָדֵק סִלְחָ:
 ❧ ————— ❧ שִׁמוּשׁ תֵּהִלִּים ❧ ————— ❧

להסיר המורגל מדבר לשון הרע

בבוא דואג וגו' (נב, ב) [שימוש תהלים לפרק נב] להסיר המורגל מלדבר
 לשון הרע, כתוב אותו ותלהו עליו.

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

חָמַר גּוֹרֵם לְחַטָּא גַם כֵּן נַעֲנֵשׁ עָלָיו

בבוא דואג האדמי וגו' (נב, ב): [זוהר ח"ב (דף רכז). זוהר תורה]
 בבוא דואג האדמי ויגדל לשאול ויאמר לו בא דוד
 אל בית אחימלך. אמר רבי אבא בוא וראה דוד כמה שהוא
 היה בורח מלפני שאול, בזה גרם שנאבדו כל אותן כהני
 נוב, ולא נשאר מכלם אלא אביתר בלבדו שברח, וזאת גרם
 כמה רעות בישראל, מת שאול ובניו ונפלו מישראל כמה
 אלפים ורבות, ועכ"ז חטא ההוא היה תולה על דוד
 לגבות ממנו, עד שכל זרע דוד נאבדו ביום אחד, ולא
 נשאר מהם אלא יואש בלבדו שנגנב, כדמיון שלא נשאר
 מאחימלך אלא אביתר בלבדו, ועד זמן רב חטא ההוא היה
 תולה לעשות דין על נוב בשביל אותו החטא של נוב,
 שכתוב (ישעי' י) עוד היום בנוב לעמוד, וזה נתבאר.

ו אַהֲבַתְּ כָּל דְּבָרֵי בְּלַע לְשׁוֹן מִרְמָה: ז גַּם אֵל יִתְצַדֵּק
 לְנֶצַח יַחֲתִיד וְיִפְתָּח מֵאֵהָל וְיִרְשָׁד מֵאֶרֶץ חַיִּים סְלָה:
 ח וַיֵּרְאוּ צַדִּיקִים וַיֵּירְאוּ וְעָלְיוּ יִשְׁחַקְנוּ: ט הִנֵּה הַגִּבּוֹר לֹא
 יֵשִׁים אֱלֹהִים ^{הַחַיִּים הַבְּלִי הַיְחִידִים} מְעִיזוֹ וַיִּבְטַח בְּרַב עֲשָׂרוֹ יַעֲזֹ
 בַּהֲוֹתוֹ: י וְאֲנִי כְּזֹת רַעְנָן בְּבֵית אֱלֹהִים ^{הַחַיִּים הַבְּלִי הַיְחִידִים} כְּטַחְתִּי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

דוד המלך נקרא זית רענן

וְאֲנִי כְּזֹת רַעְנָן בְּבֵית וְגו' (נב, י): [זוהר ח"ג פ' שלח לך (דף קס"ד:)]
 וּבִשְׁעָה שְׁכָתוֹב וְלֹא יִסְפֶּה שׁוֹב אֵלָיו עוֹד, לֹא יָדַע אָדָם
 לֶאֱזֹן הַלְכָה, וְהִיא שָׁבָה לְמִקוּמָהּ וְנִגְנְזָה בְּפִתַח זֶה, וְהִיא תִּקַּח
 עֲטָרָה בְּפִיָּה וְתִשֵּׂים עַל רֹאשׁ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, הַגִּיעַ וְלֹא הִגִּיעַ,
 וְאָז כָּתוּב, (תהלים כא) תִּשִּׂית לְרֹאשׁוֹ עֲטָרַת פֶּזֶז. וְכִיּוֹן שִׁיְקָרָא
 מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּסִפְרֵי תוֹרָה, יִקוּמוּ שְׁנֵי נִשְׂרִים, זֶה מִכָּאן וְזֶה
 מִכָּאן, וַיּוֹנֶה מִתְּכּוֹפֶפֶת, וּמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ יוֹרֵד, וְעֲטָרָה עַל
 רֹאשׁוֹ, עַד מְדֻרְגָה אַחֲרוֹנָה. וְשְׁנֵי נִשְׂרִים פּוֹרְחִים לְמַעַלָּה עַל
 רֹאשׁוֹ, וַיּוֹנֶה שָׁבָה וְעֲטָרָה בְּפִיָּה, וַיִּקְבְּלוּ אוֹתָהּ שְׁנֵי נִשְׂרִים
 אֵלָיו. דָּוִד הַמֶּלֶךְ נִקְרָא זֵית רַעְנָן לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 שְׁכָתוֹב (תהלים נב) וְאֲנִי כְּזֹת רַעְנָן בְּבֵית וְגו'. עֲלֵה זֵית – זֶה מֶלֶךְ
 הַמְּשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְזֶהוּ שְׂרָמְזָה יוֹנֶה זו בַּיּוֹם נַח, שְׁכָתוֹב (בְּרַשִׁית
 ח) וְהִנֵּה עֲלֵה זֵית טָרֶף בְּפִיָּה. אוֹתוֹ עֲלֵה זֵית טָרֶף וְנִחְטָף
 לְכַבּוֹדוֹ, בְּמָה? בְּפִיָּה. שְׁעוּמַדַּת עַל רֹאשׁוֹ, וּמִקְבֵּל כְּבוֹד
 מִיוֹנֶה זו. וְמָה שְׁכָתוֹב טָרֶף וְלֹא טָרְפָה, (אלא) כְּזֹכֵר הַזֶּה
 שְׁעוֹשֶׂה חֵיל וּמְנַצֵּחַ. בִּישִׁיבַת הַרְקִיעַ יוֹנֶה זָכָר הוּא. מִתּוֹךְ

בְּחֶסֶד אֱלֹהִים <sup>תקנה בעל חובות
בענין חובות ביום</sup> עוֹלָם וָעֶד: יֵא אֹדְךָ לְעוֹלָם בִּי
עֲשִׂיתָ וְאֶקְוֶה שְׂמֵךְ כִּי טוֹב נֶגְדַּ חֲסִידֶיךָ:

— זוהר תהלים —

שְׁנַקְרָא יוֹנָה כְּתוּב כְּנַקְבָּה, וְכָתוּב כְּזָכַר בְּזִמְן שְׁמַקְבֵּל
כְּבוֹד זָה.

אֹדְךָ לְעוֹלָם בִּי עֲשִׂיתָ וְאֶקְוֶה מָה זֶה בִּי עֲשִׂיתָ וְלֹא כְּתוּב מָה?
כִּי טוֹב נֶגְדַּ חֲסִידֶיךָ וְכִי לִגְבֵי אַחַר אֵינוֹ בִּי טוֹב?

אֹדְךָ לְעוֹלָם בִּי עֲשִׂיתָ וְגו'. (נב, יא): [זוהר ח"ג פ' ויקרא (דף כ"א.)]

רַבִּי יוֹסִי פִתַּח, (שופטים ד) וַיֹּאמֶר אֵלֶיךָ בָּרַק אִם תִּלְכִּי
עִמִּי וְהִלַּכְתִּי וְגו', מָה זֶה אוֹמֵר? אֵלֹא אָמַר בָּרַק, הוֹאִיל וְרוּחַ
הַקְּדוּשָׁה שׁוֹרָה עָלֶיךָ, בְּזִכְוֹתֶיהָ אֲנִצֵּל וְלֹא יִשְׁרָה עָלַי נְזֻק. וּמָה
בָּרַק סְמוּךְ עַל אִשָּׁה לְהַנְצִיל בְּגִלְלָה - אָנוּ, שֶׁהַתּוֹרָה עִמָּנוּ,
שֶׁהִיא שְׁמוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. יֵשְׁבוּ
בְּתוֹךְ אוֹתָהּ הַמְעַרָה כָּל אוֹתוֹ הַיּוֹם, וְכִשְׁפָּרְדַּ הַלִּילָה, הַאִירָה
הַלְּבָנָה בַּמְעַרָה. עָבְרוּ שְׁנֵי סוֹחָרִים וְחֲמוּרִיהֶם טְעוּנִים מֵיָן
וּמִמָּאֲכָל לְעִצְמָם, נָחוּ עַל מְטַעֲנָם, וְאוֹמְרִים זֶה לְזֶה: נִלוּן
כָּאן, נִתַּן אֲכָל וּמִשְׁתָּה לְחֲמוּרִים, וְאָנוּ נִכְנָס לַמְעַרָה הַזֹּאת. אָמַר
לוֹ חֲבֵרוֹ: טָרַם שְׁנַכְנָס, תֹּאמַר לִי הַפְּסוּק הַזֶּה שְׁאֵינוֹ מִיִּשְׁב.

אָמַר לוֹ: מָה הוּא? אָמַר לוֹ: דְּבַר אַחַד, שְׁכָתוּב (תהלים נב)

אֹדְךָ לְעוֹלָם בִּי עֲשִׂיתָ וְגו'. מָהוּ בִּי עֲשִׂיתָ וְלֹא כְּתוּב
מָה? וְכָתוּב בִּי טוֹב נֶגְדַּ חֲסִידֶיךָ, וְכִי לְאַחַר אֵינוֹ טוֹב? לֹא
הִיא בְּיָדוֹ? אָמַר: אוֹי לְסַחֲוֹרְתָנוּ שְׁעוֹזְבָנוּ אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּגִלְלָה. רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבִים בַּמְעַרָה

נג א לַמְנַצֵּחַ עַל מַחְלַת מִשְׁכֵּיל לְדָוִד: ב אָמַר נָבֶל
 בְּלִבּוֹ אֵין אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי בְּעַל הַיְסוּדוֹת} הַשְּׁחִיתוּ וְהַתְּעִיבוּ עֵוֹל אֵין
 עֵשָׂה טוֹב: ג אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי בְּעַל הַיְסוּדוֹת} מִשְׁמַיִם הַשְּׁקִיף עַל פְּנֵי
 אָדָם לְרֵאוֹת תִּישׁ מִשְׁכֵּיל דַּרְשׁ אֶת אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי בְּעַל הַיְסוּדוֹת}:
 ד פָּלוּ סָג יַחְדָּו נִאֲלָחוּ אֵין עֵשָׂה טוֹב אֵין גַּם אַחֵר:
 ה הֲלֹא יָדְעוּ פְּעָלֵי אֲוֹן אֲבֹלֵי עַמִּי אֲכָלוּ לֶחֶם אֱלֹהִים
 לֹא קָרְאוּ: ו שָׁם פָּחְדוּ פָּחַד לֹא תִּיהַ פָּחַד בִּי ^{הַתְּהִי בְּעַל הַיְסוּדוֹת}
 אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי בְּעַל הַיְסוּדוֹת} פָּזַר עֲצָמוֹת תַּנְדָּ הִשְׁתָּה בִּי אֱלֹהִים
 מֵאָסֶם: ז מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשְׁעוֹת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב
 אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי בְּעַל הַיְסוּדוֹת} שְׁבוֹת עַמּוֹ יִגַּל יַעֲקֹב יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל:

⋯⋯⋯ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ⋯⋯⋯

להפחיד שונאיך

אמר נבל בלבו וגו' (נג, ב) [שימוש תהלים לפרק נג] להפחיד שונאיך
 אמור אותו עם שם שלו שהוא אי. א' מן "אמר, י' מן "ישמח דסוף
 המזמור ואמור אותו בכל יום.

⋯⋯⋯ זוהר תהלים ⋯⋯⋯

צדי"ק נקרא ששון

מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשְׁעוֹת יִשְׂרָאֵל וְגו' (נג, ז): [זוהר ח"ג (דף ריב:)] זוהר
 תורה] יגל יעקב ישמח ישראל. אמר רבי אבא מהו שכתוב
 (ישעי' נה) כי בשמחה תצאו וגו', אלא כאשר יצאו ישראל מן
 הגלות השכינה תצא עמהם ועמה ישובו, זש"כ כי בשמחה

⚭ ————— ⚭ זוהר תהלים ⚭ ————— ⚭

תצאו וגו', וכתוב (שם נא) ופדויי ה' ישוּבוּן וגו' ששון ושמחה ישיגון, ששון זה הקב"ה, רבי יצחק אמר ששון זה צדי"ק, זש"כ (שם) ששון ושמחה ימצא בה, אמר רבי שמעון צדי"ק ששון נקרא, ומן היום שכנסת ישראל נפלה בגלות נמנעו הברכות מלהשפיע לעולם מן צדי"ק ההוא, אבל בזמן ההוא מה כתוב (שם יב) ושאתם מים בששון, זה צדי"ק, ממעיני הישועה, אלו חכמה ובינה, ד"א אלו נצח והוד, והכל מנביעת מעינות העמוקים, ואז (שם) ואמרת ביום ההוא אודך ה' וגו', צהלי ורני יושבת ציון וגו'.

זָרַח לְמִנְצַח בְּנִגְנִית מִשְׁפִּיל לְדָוִד: ב בָּבֹא הַזִּיפִים
 וַיֹּאמְרוּ לְשֹׂאֵל הֲלֹא דָוִד מִסְתַּתֵּר עִמָּנוּ: ג אֱלֹהִים
 בְּשִׂמְךָ הוֹשִׁיעֵנִי וּבְגִבּוֹרֶתְךָ תְּדַיְיֵנִי: ד אֱלֹהִים
 שְׁמַע תְּפִלָּתִי הָאֲזִינָה לְאִמְרֵי פִי:

תקנה בעל היבולת
מקל המצוות ביום

תקנה בעל היבולת
מקל המצוות ביום

— שִׁמוּשׁ תֵּהִלִּים —

להנקם מאויבך

בבוא הזיפים וגו' (נד, ב) [שימוש תהלים לפרק נד]. אמור אותו ותנצל
 ותראה נקמה מאויבך. ושם שלו הוא י"ה. י' מן סוף המזמור
 "ראתה עיני, ה' מן ו' "מסתתר עמנו בגימטריא ה"א.

— זוהר תהלים —

הַמִּתְּפַלְלִים תְּפִלָּתָם בְּלַחֵשׁ בְּכֹונַת הַלֵּב שְׁלֹא נִשְׁמַע תְּפִלָּה זו
 לְאַחַר זֹאת הַתְּפִלָּה עוֹלָה וּמֵאֲזִינִים לָהּ כָּל הַמְּלָאכִים
 שֶׁנִּקְרְאוּ בְּעֵלֵי אֲזִינִים

אֱלֹהִים שְׁמַע תְּפִלָּתִי וגו' (נד, ד) : [זוהר ח"ב (דף רב). זוהר תורה] אֱלֹהִים
 שְׁמַע תְּפִלָּתִי הָאֲזִינָה לְאִמְרֵי פִי. [אמרי פי, זאת היא תפלת
 הלחש], ולמדנו כל אלה שמתפללים תפלתם בלחש בכונת הלב,
 שלא נשמע תפלה זו לאחר, זאת התפלה עולה ומאזינים לה כל
 המלאכים שנקראים בעלי אזנים, ואם זאת התפלה נשמעת לאזני
 איש, אין מי שיאזין לה למעלה, ואין מאזינים לה אחרים מלבד
 מי ששמע אותה בתחילה, לפיכך נצרך להשמר שלא ישמעו
 תפלת הלחש אנשים, ועוד שדברי תפלת הלחש נאחזים בעולם
 העליון, ודברי עולם העליון אין צריכים להשמע לאיש.

ה כִּי זָרִים קָמוּ עָלַי וְעָרִיצִים בִּקְשׁוּ נַפְשִׁי לֹא שָׁמוּ
 אֱלֹהִים ^{תקין מעל חבולת} לְנַגְדָם סָלָה: ו הִנֵּה אֱלֹהִים ^{תקין מעל חבולת}
 לִי אֲדֹנָי בְּסִמְכֵי נַפְשִׁי: ז (ישוב) יָשׁוּב חָרַע לְשַׁרְרֵי
 בְּאֶמְתָּךְ הַצְּמִיתָם: ח בְּנִדְבָה אֲזַבְחָה לָךְ אֹזֶה שְׁמֶךָ
 יְחַוְּלָה ^{אֲחִי} כִּי טוֹב: ט כִּי מִכָּל צָרָה הֲצִילָנִי וּבְאֵיכִי
 רָאִתָּה עֵינַי:

— זוהר תהלים —

בְּמַעֲשֵׂה חֶסֶד אִישׁ לְמִטָּה מְעוֹרֵר לְמַעַלָּה

כִּי זָרִים קָמוּ עָלַי וְעָרִיצִים בִּקְשׁוּ נַפְשִׁי וּגו'. [זוהר ח"ג (דף צב:)]
 למדנו שישראל אכזריות נמנעת מהם יותר מכל שאר
 עמים, ובל יראה מישראל מעשה עריץ בעולם, שהרי כמה
 בעלי עינים עומדים אצל האיש בשעת מעשה כזה, זכאי הוא
 מי שמראה מעשה של חסד למטה, שהרי במעשה האיש
 תולה כל דבר לעורר למעלה ענין אחר.

י לחודש

נְה א לַמְנַצֵּחַ בְּנִינֵת מִשְׁכִּיל לְדָוִד: ב הַאֲזִינָה אֱלֹהִים
 תִּפְלְתִי וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִתְחַנְתִּי: ג תִּקְשִׁיבָה
תקח בעל חובות
בפני חסות מלך
 לִי וְעֵנֵנִי אָרִיד בְּשִׁיחִי וְאֶחִימָה: ד מִקּוֹל אוֹיֵב מִפְּנֵי עֲקַת
 רָשָׁע בִּי יָמִימוּ עָלַי אָנֹן וּבְאָפָה יִשְׁטְמוּנִי: ה לִבִּי יַחִיל
 בְּקִרְבִּי וְאִימוֹת מְוֹת נִפְלוּ עָלַי: ו יִרְאֶה וְרָעַד יָבֵא בִּי
 וְתִכְסֵּנִי פְלָצוֹת: ז וְאָמַר מִי יִתֵּן לִי אֶבֶר בִּיזוּתָה אֶעֱנֹפָה
 וְאֶשְׁבְּנָה: ח הִנֵּה אֲרַחֵק גֵּדֵד אֶלֶיךָ בַּמִּדְבָּר סֶלְחָה:
 ט אֶחִישָׁה מִפְּלֹט לִי מֵרוּחַ סַעָה מִסַּעַר: י בִּלְעַ אֲדַנִּי
 פְּלֶגֶל לְשׁוֹנֵם בִּי רְאִיתִי חָמָס וְרִיב בְּעִיר: יא יִזְמַם וְלִלְלָה
 יִסּוּבְכָה עַל חוֹמֹתֶיהָ וְאָנֹן וְעַמָּל בְּקִרְבָּהּ: יב תְּהוֹת
 בְּקִרְבָּהּ וְלֹא יִמִּישׁ מִרְחֹבָהּ תֵּךְ וּמִרְמָה: יג בִּי לֹא אוֹיֵב
 יַחְרֹפֵנִי וְאֶשָּׂא לֹא מִשְׁנָאִי עָלַי תִּגְדִּיל וְאֶסְתַּר מִמֶּנּוּ:
 יד וְאַתָּה אֲנֹשׁ בְּעֵרְבִי אֲלוֹפִי וּמִיָּדַעִי: טו אֲשֶׁר יַחְדָּו
תקח בעל חובות
בפני חסות מלך
 נִמְתִּיק סוֹד בְּבֵית אֱלֹהִים נְהַלְךְ בְּרָנֶשׁ:
 טז (ישימות) יִשִּׁי מְוֹת עָלִימוּ יִרְדּוּ שְׂאוֹל חַיִּים בִּי רְעוֹת

❦ ————— ❦ **שימוש תהלים** ————— ❦

לכלב רע, ולשלם גמול לאויביך

האזינה אלהים תפלתי וגו' (נה, ב) [שימוש תהלים לפרק נה]. לשלם
 גמול לאויביך ושם שלו הוא ו"ה. ו' מן "ואתה, ה' מן האזינה.

בְּמִגְוָרָם בְּקִרְבָּם: יִּזְ אֲנִי אֶל אֱלֹהִים ^{תהי' בעל חובות} אֶקְרָא ^{בענין חובות כולם}
 וַיְהוָה יִשְׁמָעֵנִי: יִהְיֶה עֲרֵב וּבִקֵּר וּצְהָרִים אֲשִׁיחָה
 וְאַהֲמָה וַיִּשְׁמַע קוֹלִי: יֵט פָּדָה בְּשָׁלוֹם נַפְשִׁי מִקִּרְבִּי לִי

— זוהר תהלים —

בְּבִקֵּר שֶׁהִיא שְׁעַת הַחֶסֶד מְסַפֵּיק לוֹ בְּחֶסֶד בְּאֲשִׁיחָה וּבְמִנְחָה
 שֶׁהִיא שְׁעַת הַדִּין הַקָּשָׁה צָרִיךְ הַמְּיָה וּמְשׁוֹם כֶּךָ וְאַהֲמָה

עֲרֵב וּבִקֵּר וּצְהָרִים וְגו' (נה, יח): [זוהר ח"א פ' חיי שרה (דף קלג.)] בָּא
 רָאָה, דָּוִד בָּא וְאָמַר שְׁלֹשֶׁת זְמַנֵּי הַתְּפִלוֹת הָלָלוּ, שְׁכַתּוּב
 (תהלים נה) עֲרֵב וּבִקֵּר וּצְהָרִים, הִנֵּה שְׁלֹשָׁה. וְהוּא לֹא הַתְּפִלָּה
 אֲלֵא שְׁנַיִם מֵהֶם, שְׁכַתּוּב אֲשִׁיחָה וְאַהֲמָה, וְלֹא יוֹתֵר. זֶה
 לְתַפְלַת הַבִּקֵּר – וְזֶה לְתַפְלַת הַמִּנְחָה. מְשׁוֹם כֶּךָ דִּיק אֲשִׁיחָה
 וְאַהֲמָה. בְּבִקֵּר, שֶׁהִיא שְׁעַת הַחֶסֶד, מְסַפֵּיק לוֹ בְּחֶסֶד
 בְּאֲשִׁיחָה. וּבְמִנְחָה, שֶׁהִיא שְׁעַת הַדִּין הַקָּשָׁה, צָרִיךְ הַמְּיָה,
 וּמְשׁוֹם כֶּךָ וְאַהֲמָה. אַחַר כֶּךָ כְּשֶׁנֶּחֱלַק הַלֵּילָה, הִיָּה קָם
 לְשִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת כְּרָאוּי, שְׁכַתּוּב (תהלים סב) וּבִלְיָלָה שִׁירָה
 עָמִי, וְהָרִי נִתְבָּאָר.

עֲרֵב וּבִקֵּר וּצְהָרִים וְגו' (נה, יח) לְכֵן לֹא שָׁמּוּ אֶת תְּפִלַּת עֲרֵבִית
 חוֹבָה שְׁאִין מִי שְׁיָכוֹל לְתַקְנָה כְּמוֹ יַעֲקֹב וְהָאִיךְ מִתְקַנֵּים
 הַתְּפִלָּה

עֲרֵב וּבִקֵּר וּצְהָרִים וְגו' (נה, יח): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קכ"ט:)]
 וְכַתּוּב (תהלים נה) עֲרֵב וּבִקֵּר וּצְהָרִים וְגו' פְּסוּק זֶה
 פְּרָשׁוּהוּ וְנִתְבָּאָר, אֲבָל כָּאֵן עֵדֵן וְעֵדֵנִים הוּא שֶׁל תְּפִלַּת כָּל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

היום, וְהַחֲבָרִים הַתְּעוֹרְרוּ בְּשִׁלְשֵׁת הַזְּמַנִּים הַלְלוּ. עָרַב זוּהֵי אֶסְפֵּק לְרִיָּה שְׁלֵא מְאִירָה, וּבִקֵּר זוּהֵי אֶסְפֵּק לְרִיָּה הַמְּאִירָה, וְצִהָרִים - (אין זה מקום שגקרא חשך, אלא הוא מקום שעומד בין זה לזה, אבל הזמן של תפלת מנחה) מְקוֹם שֶׁהוּא נִקְרָא חֲשֶׁךְ, שְׁאָחוּז בְּעָרַב וְעוֹמֵד זֶה עִם זֶה. וּמָה שֶׁנֶּאֱמַר צִהָרִים, שֶׁהוּא תִקְף חֲזֵק הַשֶּׁמֶשׁ, הוּא נִקְט בְּלִשׁוֹן מְעֵלָה. וְכֵן הֵיא הַדְּרָךְ - לְאִישׁ שֶׁחֹר קוֹרְאִים לוֹ לְבָן, וְנִקְט לְשׁוֹן מְעֵלָה, וְלִפְעָמִים קוֹרְאִים לְלָבָן שֶׁחֹר, שְׁכָתוּב (במדבר יב) כִּי אִשָּׁה כְּשִׂית לִקְחָהּ. (עמוס ט) הֲלוֹא כִבְנֵי כְּשִׂיִּים אַתֶּם לִי וְגו'. עָרַב זֶה - תְּפִלַּת עֲרַבִּית. וּמִשׁוֹם שֶׁבְּעָרַב הַזֶּה מִתְּעָרַב הַצַּד הָאֲחֵר שֶׁמִּחֲשִׁיךְ אֶת אֹרֹךְ וְשׁוֹלֵט בְּלִילָה, שָׁמוּ לוֹ רְשׁוֹת, וְאֵין לוֹ זְמַן קְבוּעַ. אֲמֹרִים וּפְרָדִים מִתְּאֲפְלִים בְּזְמַן הַזֶּה, וּמִכָּאן נִזְוָנִים כְּמָה קְבוּצוֹת שֶׁל שָׂרִים שְׂיוּצָאִים וְשׁוֹלְטִים בְּלִילָה.

וְאֵם תֵּאֲמַר, אִם כֵּן, הֲרֵי שְׁנִינוּ שְׁכָל אוֹתָם בְּעֵלֵי הַצַּד הָאֲחֵר שֶׁל רוּחַ הַטְּמָאָה לֹא שׁוֹלְטִים בְּאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, וְהֲרֵי מְעוֹרְרִים אוֹתָם יִשְׂרָאֵל בְּזֶה, וְאֲסוּר לְעוֹרְרָם לְשֵׁרוֹת עַל הָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה. אֲלָא בְּלִילָה אוֹתוֹ הֶעֱשָׂן עוֹלָה, וְלֹא עוֹלָה כְּמוֹ שֶׁבִקְרָבָן אַחֵר, שֶׁהִיָּה הֶעֱשָׂן עוֹלָה בְּדְרָךְ יִשְׂרָאֵל, וְכֵאֵן הִיָּה עוֹלָה אוֹתוֹ עֲשָׂן לְנִקְבֵי אֶחָד שֶׁל הַצָּפוֹן, שֶׁשָּׁם כָּל מְדוּרִים שֶׁל רוּחוֹת רְעוֹת. וְכִיּוֹן שֶׁאוֹתוֹ עֲשָׂן עוֹלָה וּמִעֵקֶם דְּרָךְ לְאוֹתוֹ צַד, כֻּלָּם הָיוּ נִזְוָנִים וְעוֹמְדִים וְנִכְנָסִים לְמְקוֹמָם, וְלֹא הָיוּ יוֹצְאִים וְשׁוֹלְטִים בְּעוֹלָם. מִמְּנָה אֶחָד עוֹמֵד לְאוֹתוֹ הַצַּד שֶׁל אוֹתוֹ נִקְבֵי שֶׁבְּצָפוֹן, בְּכָל אוֹתָם קְבוּצוֹת שֶׁל שָׂרִים, וְשָׁמוּ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

סנגירי"א, ובשעה שאותו עֶשֶׁן מֵעַקֵם דְּרָכּוֹ וְעוֹלָה, הַמְּמַנֶּה
 הַזֶּה וְשֵׁשִׁים אֶלֶף רַבּוֹא מַחְנֹנֹת אַחֲרוֹת, כָּלֶם מִתְּעַתְּדִים
 לְקַבְּלוֹ וְלַהֲזוֹן מִמֶּנּוּ, וְעוֹמְדִים בְּאוֹתוֹ נֶקֶב, וְנִכְנָסִים בְּפֶתַח
 אֶחָד שֶׁנִּקְרָא קְרִי, וְזֶהוּ סוּד הַכְּתוּב (ויקרא כו) וְאִם תֵּלְכוּ עִמִּי
 קְרִי וְגו'. וְכָתוּב, וְהִלַּכְתִּי עִמָּכֶם בְּחַמַּת קְרִי. בְּאוֹתוֹ רָגַז הַיּוֹצֵא
 מִהַפֶּתַח שֶׁל קְרִי. וְאֵלוֹ הֵם שְׁמֵשׁוּטָטִים בְּלִילָה, וּבִשְׁעָה
 שֶׁהַנְּשִׁמוֹת יוֹצְאוֹת לְעֹלוֹת לְהִרְאוֹת לְמַעְלָה, הֵם יוֹצְאִים
 וּמְקַטְרְגִים בָּהֶם, וְלֹא יְכוּלִים לְעֹלוֹת וְלַהֲרֹאוֹת לְמַעְלָה, פָּרֻט
 לְאוֹתָם חֲסִידִים קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים שֶׁהֵם בּוֹקְעִים רְקִיעִים
 וְאוֹוִירִים וְעוֹלָיִם, וּקְבוּצוֹת הַשָּׁרִים הִלְלוּ יוֹצְאִים וּמוֹדִיעִים
 דְּבָרִים כּוֹזְבִים לְבְנֵי אָדָם, וְנִרְאִים לָהֶם בְּדַמְיוֹת אַחֲרוֹת,
 וְצוּחְקִים עֲלֵיהֶם, עַד שֶׁשׁוּפְכִים זֶרַע, וְנִקְרָאִים בְּעֲלֵי קְרִי,
 מִשּׁוּם שֶׁאוֹתָם שְׁיוֹצְאִים מִפֶּתַח הַקְּרִי גִרְמוּ לָהֶם. וּבִשְׁעָה
 שֶׁמִּתְאַכְּלִים אֲמוּרִים וּפְדָרִים, אוֹתוֹ עֶשֶׁן הָיָה מְרוּה אוֹתָם וְזָן
 אוֹתָם. כְּפִי כְבוֹדָם כֶּךָ מְזוֹנָם מֵה שְׁרָאוּי לָהֶם. וּבִזְה לֹא יֵצְאוּ
 וְלֹא מִשׁוּטָטִים בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה.

עֶרֶב, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות יב) וְגַם עֶרֶב רַב עָלָה אִתָּם. שְׁכָל
 אוֹתָן קְבוּצוֹת שָׁרִים מִתְּעַרְבִים בְּשִׁלְטוֹן הַלֵּילָה, וְלִכְן
 לֹא שָׁמוּ אֶת תְּפִלַּת עֶרְבִית חוֹבָה, שְׁאִין מִי שְׁיִכּוֹל לְתַקְנָהּ
 כְּמוֹ יַעֲקֹב, שֶׁהוּא הָיָה בְּעַל (מטהר) הַמִּשְׁכָּן וּמִתְקַן אוֹתוֹ
 כְּרָאוּי. וְאֵף עַל גַּב שֶׁהִיא רְשׁוּת, תְּפִלָּה זוֹ הִיא כְּדִי לְהִגִּין
 עֲלֵינוּ מִתּוֹךְ פֶּתַח בְּלִילוֹת, מִתּוֹךְ פֶּתַח שֶׁל כְּמָה צְדָדִים שֶׁל
 הַגִּיהֶנֶם, שֶׁהִרִי בְּאוֹתָהּ שְׁעָה טוֹרְדִים אֶת הַרְשָׁעִים בְּגִיהֶנֶם

— זוהר תהלים —

על כל אחד שנים מאשר ביום. ולכן מקדימים ישראל לומר "והוא רחום", שהוא משום פחד הגיהנם. ולא דין אחר אסור לעוררו, שנראה שהרי אין לו רשות לשבת להעביר את הדין מהעולם. ופחד של קטרוג הנשמות, כשרוצות לעלות למעלה כדי להראות לפני רבונם. ולכן אנו מקדימים "שומר את עמו ישראל לעד אמן". פחד של כמה מזיקים וקטרוגים שנמצאים בלילה, ויש להם רשות להזיק למי שיוצא החוצה משער ביתו, ולכן אנו מקדימים "ושמר צאתנו ובאנו".

ועל כל זה, מתוך פחד של כל זה אנו מפקידים הגופות, הרוחות והנשמות למלכות העליונה, ששלטון הכל בידיה, ועל זה תפלת ערבית בכל לילה ולילה. עתה שקרבנות ומזבחות לא נמצאו, אנו עושים כל התקונים שאנו עושים על הסוד הזה. בחצות הלילה, כשמתעוררת רוח צפון, מכה בכל אותם מדורי הרוחות הרעות, ושובר אחד (סלע חזק) את הצד האחר, ונכנס ומשוטט למעלה ומטה, וכל אותן קבוצות של מחבלים נכנסות למקומן, ונשבר כחן ולא שולטות. ואז הקדוש ברוך הוא נכנס להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן, והרי נתבאר. כשבא הבקר, אור היר ששלט בלילה נגנז מלפני אור היום, ואז הבקר שולט, ומעבר שלטונו של הערב. (ואז) הבקר הזה הוא בקר של אור ראשון, הבקר הזה משלים טוב לכל העולמים. ממנו גזונים עליונים ותחתונים. זה משקה את

— זוהר תהלים —

הגן. זוהי שמירה של כל העולם. כִּאֵן הַסּוּד לַיּוֹדְעֵי מִדִּין:
 מִי שְׂרוּצָה לְצֵאת לְדָרֶךְ, יָקוּם בְּנִגְהָ, וַיִּשְׁגִּיחַ בַּהֲתַבּוֹנָנוֹת לְפִי
 שְׁעָה לְצַד מְזַרְח, וַיִּרְאֶה כְּמִרְאֵה אוֹתִיּוֹת שְׂמִכּוֹת בְּרָקִיעַ, זו
 עוֹלָה וְזו יוֹרְדֵת, וְאֵלֶּה הֵם הַתְּנוּצָצוֹת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁנִּבְרְאוּ בָהֶם
 שָׁמַיִם וָאָרֶץ.

אם הוא יודע בסוד אותן האותיות, שהם סוד השם הקדוש
 של ארבעים ושנים אותיות, ויזכירן כראוי ברצון הלב,
 יראה תוך אור הנגה של הרקיע שש יודיים, שלש לצד ימין
 ושלש לצד שמאל, ושלש ווי"ם שעולות ויורדות ונוצצות
 ברקיע. והן האותיות של ברכת כהנים, ואז יתפלל תפלתו
 ויצא לדרכו, ודאי שכינה מקדימה עמו. אשרי חלקו. כשבא
 הבקר הזה, עמוד אחד נעוץ בצד דרום לתוך מתיחת הרקיע
 שעל גבי הגן, חוץ מאותו עמוד שנעוץ באמצע הגן. ועמוד
 זה מאיר באור של שלשה גונים מרקם בארגמן. באותו
 העמוד קים ענף אחד, ובאותו ענף נזדמנו שלש צפרים,
 מתעוררות צפצוף לשבח. פתח אחד ואמר, (תהלים קיג)
 הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ עַבְדֵי ה' הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה'. פותח השני ואמר,
 יְהִי שֵׁם ה' מְבָרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. פותח השלישי ואמר,
 מִמְזַרְח שֶׁמֶשׁ עַד מְבֹאוֹ מְהִלָּל שֵׁם ה'. אז הכרוז מקדים
 וקורא, הַזְדַּמְנוּ קְדוּשִׁים עֲלֵינוּנִים, אוֹתָם הִמְשִׁבְחִים אֶת רְבוּנָם
 הַתְּתַקְּנוּ לְשִׁבַח הַיּוֹם. ואז נפרדים היום מהלילה. אשרי
 חלקו של מי שקם בבקר מתוך תשבחתה של תורה שלמד
 בלילה, באותו זמן של תפלת הבקר.

בִּי כְרַבִּים הָיוּ עֲמָדָי: כ יִשְׁמַע אֵל וְיַעֲנֵם וַיֵּשֶׁב קֶדֶם
 סֵלָה אֲשֶׁר אֵין חֲלִיפוֹת לָמוֹ וְלֹא יֵרְאוּ אֱלֹהִים: הַיְהוָה יִשְׁמַע הַיְהוָה וְיַעֲנֵם וַיֵּשֶׁב קֶדֶם
 כֹּא שָׁלַח יָדָיו בְּשַׁלְמִי חֲלַל בְּרִיתוֹ: כב חָלְקוּ מַחְמַאת
 פִּיּו וַיִּקְרַב לָבוּ רַבּוֹ דְבָרָיו מִשְׁמֵן וְהִמָּה פְתַחוֹת:
 כג הַשִּׁלְךָ עַל יְהוָה: יְהוָה יְהוָה וְהוּא יִכְלֹכֶלְךָ לֹא יִתֵּן
 לְעוֹלָם מוֹט לְצַדִּיק: כד וְאַתָּה אֱלֹהִים הַיְהוָה יִשְׁמַע הַיְהוָה וְיַעֲנֵם וַיֵּשֶׁב קֶדֶם תִּזְרְדֵם
 לְבָאֵר שַׁחַת אַנְשֵׁי דָמוֹם וּמְרָמָה לֹא יַחֲצוּ יַמֵּיהֶם וְאַנִּי
 אֶבְטַח בְּךָ:

זוהר תהלים ————— זוהר תהלים —————
 נִשְׁמַע שְׁצָרֶיךָ לְכוּן הַלֵּב בְּשֶׁבֶת קוֹדֵשׁ לְמַעַלְהָ מַעַלְהָ יוֹתֵר
 מִבְּשָׂאֵר הַיָּמִים

הַשִּׁלְךָ עַל ה' יְהוָה וְהוּא יִכְלֹכֶלְךָ וְגו' (נח, כג): [זוהר ח"ג (ד) עט:
 זוהר תורה] רבי יוסי מצא לרבי אבא שהיה יושב
 וקורא מקרא זה שכתוב השלך על ה' יהבך, על דוקא,
 שהרי מזונות במזל תולהי וזה מתאים כמו שאמר רבי
 שמעון למדנו שכתוב (במדבר כח) עולת שבת בשבתו על
 עולת התמיד, נשמע שצריך לכוון הלב למעלה מעלה יותר
 מבשאר הימים, וע"כ על עולת התמיד דוקא, ולמדנו כתוב

זיו הזוהר

קז. במזלא פי' בג' ספירות הראשונות ששם המקור של י"ג מדות
 הרחמים, וסתם הוי"ה היינו התפארת:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

בחנה ותתפלל על ה' (שמואל א' א' א) על דוקא, לפי שבנים
 במזל הקדוש תולה כמו שביארנו, ואין לך תיבה בתורה או
 אות קטנה בתורה שלא תרמז על חכמה עליונה, ותלויים
 מהן תלי תלים סודות של חכמה העליונה, זש"כ (שיר ה)
 קווצותיו תלתלים, וזה נתבאר.

זי א למנצח על יונת אלם רחקים לרוד מכתם פאחו
 אתו פלשתים בנת: ב חנני אלהים הקף בעל חסות
בעל תפלות מילם בי
 שאפני אנוש כל היום לחם ולחצני: ג שאפו שוררי כל
 היום בי רבים לחמים לי מרום: ד יום אירא אני אליך
 אבטח: ה באלהים הקף בעל חסות
בעל תפלות מילם אהלל דברו באלהים הקף בעל חסות
בעל תפלות מילם
 בטחתי לא אירא מה יעשה בשר לי: ו כל היום דברי
 יעצבו עלי כל מחשבתם לרע: ז יגורו יצפיונו יצפיונו
 המה עקבי ישמרו פאשר קונו נפשי: ח על און פלט
 למו באף עמים הורד אלהים הקף בעל חסות
בעל תפלות מילם: ט נדי ספרתה
 אתה שימה דמעתי בנאדך הלא בספרתך: י אז ישובו

— ❦ — שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❦ —

לנאסר בכבלי ברזל

למנצח על יונת אלם וגו' (נו, א): [שימוש תהלים לפרק נו] לנאסר בכבלי ברזל ולהנצל מיצר הרע.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

שערי דמעות לא ננעלו

נדי ספרתה אתה וגו' (נו ט): [זוהר ח"ב (דף קסה.) זוהר תורה] נדי
 ספרתה אתה שימה דמעתי בנאדך הלא בספרתך. אמר
 רבי יוסי למדנו כל השערים ננעלו ונסגרו, ושערי דמעות
 לא ננעלו, ואין דמעה אלא מתוך צער ועצבון, וכל אותן
 הממונים על שערים ההם כלם משברים הרי קרח ומנעולי

אֹיְבֵי אַחֲזֹר בְּיוֹם אֶקְרָא זֶה יִדְעֵתִי כִּי אֱלֹהִים ^{הַתְּקִיפֵי בְּעַל הַיְּבוֹתִים} לִי:
 יָא בְּאֱלֹהִים ^{הַתְּקִיפֵי בְּעַל הַיְּבוֹתִים} אֶהְלֵל דְּבַר בְּיְהוָה ^{הַתְּקִיפֵי בְּעַל הַיְּבוֹתִים} אֶהְלֵל
 דְּבַר: יָב בְּאֱלֹהִים ^{הַתְּקִיפֵי בְּעַל הַיְּבוֹתִים} בְּטַחְתִּי לֹא אִירָא מֶה יַעֲשֶׂה

— זוהר תהלים —

ברזל ומכניסים אותן הדמעות, ותפלה זו נכנסת לפני מלך הקדוש, ובכך מדרגה הידועה יש לה צער מן העצבון והצרה של איש ההוא, כמש"כ (ישעי' סג) בכל צרתם לו צר, תשוקת עולם העליון אל אותה מדרגה הידועה כתשוקת הזכר תמיד אל הנקבה, וכאשר המלך נכנס אצל המטרונה מוצא אותה בעצבון, אז כל מה שהיא מבקשת נמסר בידיה, ואיש ההוא עם תפלה ההיא אין חוזרים ריקם, והקב"ה מרחם עליו, אשרי חלקו של איש ההוא שמוריד דמעות לפני הקב"ה בתפלתו.

בזמן שמרבים צדיקים בעולם הוי"ה שמו ונקרא בשם הרחמים ובזמן שמרבים רשעים בעולם אלהים שמו ונקרא בשם האלהים

בְּאֱלֹהִים אֶהְלֵל דְּבַר וְגו' (נו, יא): [זוהר ח"א (דף קעג): זוהר תורה]
 בְּאֱלֹהִים אֶהְלֵל דְּבַר בְּה' אֶהְלֵל דְּבַר. אמר רבי יוסי הרי אמרו שהשם הוי"ה בכל מקום מורה על רחמים, בודאי הקב"ה הוי"ה שמו הוא, שכתוב (ישעי' מב) אני ה' הוא שמי, ואנו רואים שלפעמים נקרא שמו אלהים, וזה מורה על דין בכל מקום, אלא בזמן שמרבים צדיקים בעולם הוי"ה שמו ונקרא בשם הרחמים, ובזמן שמרבים רשעים בעולם

אָדָם לִי: יְיָ עָלַי אֱלֹהִים הַתְּהַיָּה בְּעַל חִיבוּלָהּ
וּבְעַל הַמְּחִיבָה בְּיָמָיו נִדְרִיךָ אֲשֶׁלֶם תְּזוּרָת לְךָ:
 יְיָ כִּי הִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת הֲלֹא רַגְלִי מִדְּחִי לְהִתְחַלֵּךְ
 לְפָנַי אֱלֹהִים הַתְּהַיָּה בְּעַל חִיבוּלָהּ
וּבְעַל הַמְּחִיבָה בְּיָמָיו בְּאֹזֶר חַיִּים:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אלהים שמו ונקרא בשם האלהים. ובא וראה כל התחלות קשות ולבסוף נחת, בראש השנה ההתחלה קשה שכל העולם נידון כל אחד ואחד לפי מעשיו, ואח"כ נחת של סליחה וכפרה, לפי שההתחלה היא מבחינת השמאל וע"כ הדין קשה, ואח"כ נתעורר בחי' הימין וע"כ נמצא נחת:

[זש"כ באלהים אהלל דבר בה' אהלל דבר:].

שִׁיחָה נִפְלוּ בְּתוֹכָהּ סֵלָה: ח נְבוֹן לִבִּי אֱלֹהִים תקנה בעל חובות
בענין תפלות ביום נְבוֹן

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שׁוֹמְרִים אֶת מְצוֹת הַתּוֹרָה וְחוֹטְאִים לְפָנָי רְבוּנָם, אָז כְּבִיכּוֹל דּוֹחִים אֶת הַשְּׂכִינָה מֵהָעוֹלָם, וְנִשְׁאַרְתְּ הָאָרֶץ מִשְׁחַתָּת, שְׁהֲרִי הַשְּׂכִינָה נִדְחָתָה וְלֹא שׁוּרָה עָלֶיהָ, וְאִזּוּ הִיא נִשְׁחַתָּת. מָה הַטַּעַם נִשְׁחַתָּת? מִשּׁוּם שְׁשׁוּרָה רוּחַ אַחֲרַת עָלֶיהָ שֶׁמְחַבֵּלֶת אֶת הָעוֹלָם. וְעַל זֶה אוֹמְרִים, שִׁישְׂרָאֵל נוֹתְנִים עִז לְאֱלֹהִים שֶׁמַּעֲמִידִים אֶת הָעוֹלָם. אֱלֹהִים זֶה שְׂכִינָה. וְאִם חֵס וְשָׁלוֹם אִם יִשְׂרָאֵל יִמְצָאוּ רְשָׁעִים, מָה כְּתוּב? (תהלים נו ו) רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים וְגו', מִשּׁוּם שֶׁרִשְׁתְּ הַכִּינוּ לַפְּעָמִי. כִּפְפָּה נִפְשִׁי, בְּסִבַּת חֲמָס וְשִׁנְאָת חָנָם. כָּרוּ לְפָנָי שׁוּחָה וְגו', כְּמוֹ שֶׁבְדוֹר הַמְּבּוּל, שֶׁמִּשּׁוּם הַחֲמָס שֶׁהָיָה בִּינֵיהֶם, הִיָּתָה בִּינֵיהֶם שִׁנְאָה וְאִיבָה.

אִוִי לָהֶם לְרִשְׁעִים שְׁחוֹטְאִים וּמְרַגְזִים אֶת רְבוּנָם בְּכָל יוֹם
וּבַחֲטָאֵיהֶם דּוֹחִים אֶת הַשְּׂכִינָה מִן הָאָרֶץ

רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים וְגו' (נו ו) : [זוהר ח"א פ' נח (דף טו:ס)]
וְיִשְׂאוּ אֶת הַתְּבָה וְתָרַם מֵעַל הָאָרֶץ. רַבִּי אַבָּא פָּתַח,
וְגו' (שם נז) רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים עַל כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדָךְ. אִוִי
לָהֶם לְרִשְׁעִים שְׁחוֹטְאִים וּמְרַגְזִים אֶת רְבוּנָם בְּכָל יוֹם,
וּבַחֲטָאֵיהֶם דּוֹחִים אֶת הַשְּׂכִינָה מִן הָאָרֶץ, וְגוֹרְמִים
שֶׁתִּסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם. וְהַשְּׂכִינָה נִקְרָאת אֱלֹהִים, וְעָלֶיהָ כְּתוּב
רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים.

לְבִי אֶשְׁיֶרֶה וְאֶזְמַרְהָ: ט עֲוֹרָה כְּבוֹדֵי עֲוֹרָה הַנֶּבֶל וְכִנּוֹר
 אֶעֱיֶרֶה שָׁחַר: י אֹדְךָ בְּעַמִּים אֲדַנִּי אֶזְמַרְךָ בְּלְאֻמִּים:
 יא כִּי גָדַל עַד שָׁמַיִם חֶסְדְּךָ וְעַד שְׁחָקִים אֲמַתְךָ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

דוד המלך היה מכיר בחצות לילה

עֲוֹרָה כְּבוֹדֵי עֲוֹרָה וְגו' (נו, ט): [זוהר חדש פ' בראשית (דף י"ז:)] אָמַר
 רְבִי תַנְחוּם, בֵּא וּרְאֵה, דָּוִד הָיָה מְכִיר אוֹתָהּ הַשָּׁעָה,
 שְׁשָׁנִינוּ, כְּנֹר הָיָה תְלוּי לְמַעְלָה מִמַּטְתּוֹ שֶׁל דָּוִד, וְכִשְׁהָיָה
 חֲצוֹת הַלַּיְלָה, רוּחַ צְפוֹנִית בָּאָה וּמִנְשַׁבֵּת בּוֹ, וּמִיָּד הָיָה קָם
 וּמִתְגַבֵּר בְּשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת, שְׁכָתוֹב (תהלים נו) עֲוֹרָה כְּבוֹדֵי
 עֲוֹרָה הַנֶּבֶל וְכִנּוֹר אֶעֱיֶרֶה שָׁחַר. אָמַר רְבִי זִירָא, מִנֵּיִן לָנוּ
 שְׁרוּחַ צְפוֹנִית מִנְשַׁבֵּת בְּכִנּוֹר? אָמַר רַב יִצְחָק, מְכָאן – כְּתוּב
 כָּאֵן עֲוֹרָה כְּבוֹדֵי, וְכְתוּב שָׁם עוֹרֵי צְפוֹן. מַה לְהֵלֵן צְפוֹן, אָף
 כָּאֵן צְפוֹן. וְהָיוּ מְקַשְׁיבִים לוֹ בְּכָל לַיְלָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 וְכָל הַצְּדִיקִים שֶׁבְּגֵן עֵדֶן, וְזֵהוּ בְּחֻצֵי הַלַּיְלָה.

אשרי חלקו שזוכה לעלות יותר ויותר עד השמים

כִּי גָדַל עַד שָׁמַיִם חֶסְדְּךָ וְגו' (נו, יא): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף ריח:)]
 אִם זָכָה לְעֹלוֹת יוֹתֵר – טוֹב חֶלְקוֹ וְגוֹרְלוֹ לְהִדְבֵּק בְּתוֹךְ
 הַגּוֹף שֶׁל הַמֶּלֶךְ, וְאִם לֹא זֹכָה לְעֹלוֹת יוֹתֵר – כְּתוּב (שם) וְהָיָה
 הַנְּשָׂאָר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתֵר בִּירוּשָׁלַם קָדוֹשׁ יֹאמֵר לוֹ. וְאִם זָכָה
 לְעֹלוֹת יוֹתֵר – צְדִיק הוּא, שְׁזוֹכָה לְכָבוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ וְלִהְתַּעֲדָן
 בְּעֵדוֹן עֲלִיּוֹן שֶׁלְמַעְלָה מִמָּקוֹם שֶׁנִּקְרָא שָׁמַיִם, שְׁכָתוֹב (שם נח)
 אֲזַתְעַנֵּג עַל ה'. עַל ה' דּוֹקָא. אֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ שֶׁל מִי שְׁזוֹכָה

יב רִוְמָה עַל שָׁמַיִם אֱלֹהִים תקנת בעל חובות
בענין תפלות ביום עַל כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדָךְ:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

לְחֶסֶד הַזֶּה, שְׁכָתוּב (תהלים קח) כִּי גָדַל מֵעַל שָׁמַיִם חֶסֶדְךָ. וְכִי
עַל הַשָּׁמַיִם הוּא, וְהָרִי כְּתוּב (שם נז) כִּי גָדַל עַד שָׁמַיִם חֶסֶדְךָ?
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, יֵשׁ חֶסֶד וַיֵּשׁ חֶסֶד, חֶסֶד עֲלִיּוֹן וְחֶסֶד תַּחְתּוֹן.
חֶסֶד עֲלִיּוֹן הוּא מֵעַל הַשָּׁמַיִם, וְחֶסֶד תַּחְתּוֹן הוּא שְׁכָתוּב
(ישעיה נה) חֶסְדֵי דָוִד הַנְּאֻמָּנִים, וּבְאֵלֶּה כְּתוּב עַד שָׁמַיִם.

נח א למנצח אל תשחת לדוד מביתם: ב האמנם אלם
צדק תדברון מישרים תשפטו בני אדם: ג אף
בלב עזלת תפעלון בארץ חמם ידיכם תפלסון: ד זרו
רשעים מרחם תעו מבטן דברי כזב: ה חמת למו
בדמות חמת נחש כמו פתן חרש יאטם אזנו: ו אשר
— שִׁמוּשׁ תִּהְיֶה — שִׁמוּשׁ תִּהְיֶה —

לכלב רע

האמנם אלם צדק תדברון (נח, ב): [שימוש תהלים לפרק נח] לכלב רע
שלא יזיק.

— שִׁמוּשׁ תִּהְיֶה — שִׁמוּשׁ תִּהְיֶה —

ליזהר שלא יעקר נשמתו ממוקומה ע"י הכעס בשביל
להשרות תחתיה אל זר ולא להתחבר לרשעים

חמת למו בדמות חמת נחש וגו' וגו' (נח, ה): [זוהר ח"ג
(דף קפב). זוהר תורה] רבי יהודה פתח, כתיב (ישעי' ב)
חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב
הוא, כאן פקד הקב"ה לאדם והזהיר אותו להשמר מאותן
אנשים שהטו דרכיהם מן דרך טוב לדרך רע, ומטמאים
נפשם רוחם ונשמתם בטומאה הידועה ההיא. ובמה ניכר
האיש לדעת מי הוא אם להתחבר עמו או להתרחק ממנו,
בחמתו ממש ידע אותו האדם ויכירו מי הוא, אם הוא
שומר נשמה הקדושה שלו בשעה שכעס בא עליו, שלא
יעקר נשמתו ממוקומה ע"י הכעס בשביל להשרות תחתיה
אל זר ההוא, זה הוא אדם כראוי, זה הוא עבד רבונו,

לֹא יִשְׁמַע לְקוֹל מְלַחְשִׁים חוֹבֵר חֲבָרִים מִחֶפֶז׃ ז אֱלֹהִים
 הָרַם שְׁנִימוֹ בְּפִימוֹ מִלְּהַעוֹת פְּפִירִים נִתֵּן יְהוָה

הַקִּיב עַל הַחֲבִילֹת
 וְיִקְרָא בָּהֶם

— זוהר תהלים —

זה הוא אדם שלם, ואם זה האיש אין שומר את נשמתו, והוא עוקר קדושה עליונה הזאת ממקומה להשרות תחתיה צד הטומאה, ודאי זה הוא איש המורד ברבוננו, ואסור לקרב אליו ולהתחבר עמו, וזה הוא (איוב יח) טורף נפשו באפו, הוא טורף ועוקר נפשו בשביל חמתו ושמרה בקרבו אל זר, וע"ז כתוב חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו, שאותה נשמה הקדושה הוא טורף לה ומטמא אותה בשביל אפו, אשר החליף הנשמה באפו, כי במ"ה נחשב הוא, עבודה זרה נחשב איש כזה, ומי שמתחבר עמו כאילו מתחבר בעבודה זרה ממש, מה הטעם, לפי שעבודה זרה ממש שורה בו, ומה אל זר כתבו בו (ויקרא יט) אל תפנו אל האלילים, כמו כן אסור להסתכל בפניו. ואפשר תאמר שזה רק לשעה הוא, שעוברת ואח"כ חוזרת, לא כן, שכיון שנעקרה קדושת נפשו ממנו וממקומה, ואל זר ההוא כבש למקום ההוא, הוא התחזק בו ואין עוזב מקומו. וזה האיש נטמא כל הגוף שלו מבפנים ומבחוץ וכל חלקי נפשו ועוד הוא

זיו הזוהר

קח. ובזה יובן זרו רשעים מרחם על ידי שאביהם חמת למו כדמות חמש נחש, והם טמאים כעבודה זרה לכן בניהם שמולידים

אֱלֹהִים: ה וַיִּפְאֶסוּ כְּמוֹ מַיִם יִתְהַלְכוּ לָמוֹ יִדְרֹךְ (חצו) חֲצִיזו
 כְּמוֹ יִתְמַלְלוּ: ט כְּמוֹ שִׁבְלוּל תִּמְסֵם יִהְלֹךְ נִפְלֵ אִשְׁתִּי בַל
 חֲזוֹ שָׁמַשׁ: י בְּטָרָם יְבִינֵנוּ פִירְתִּיכֶם אָטַד כְּמוֹ חֵי כְּמוֹ
 חֲרוֹן יִשְׁעֵרְנֵנוּ: יא יִשְׁמַח צַדִּיק בִּי חֲזֵה נָקָם פְּעַמָּיו יִרְחֹץ
 בְּדָם הַרְשָׁע: יב וַיֹּאמֶר אָדָם אֵךְ פְּרִי לְצַדִּיק אֵךְ יֵשׁ
 אֱלֹהִים תקנה על החולות
במקום שנתקנה שְׁפָטִים בְּאֶרֶץ:

————— זוהר תהלים —————

מטמא למי שמתחבר עמו, מלבד כאשר יטהר זה האיש
 מכל וכל ויעקר לאל זר ההוא מגופו לעולם, ואח"כ יתיגע
 להתקדש ולהמשיך קדושה עליו, בכך ולואי שיתקדש.

אשרי חלקם של ישראל שהקב"ה נתן להם תורה שלימה
 ללכת בדרך האמת

וַיֹּאמֶר אָדָם אֵךְ פְּרִי לְצַדִּיק וְגו' (נת, יב) : [זוהר ח"ב (דף רנז). זוהר
 תורה] וַיֹּאמֶר אָדָם אֵךְ פְּרִי לְצַדִּיק אֵךְ יֵשׁ אֱלֹהִים
 שְׁפָטִים בְּאֶרֶץ, אמר רבי שמעון בוא וראה יש אלהים חיים
 שהוא למעלה מעלה נסתר מכל, ויש אלהים שהוא בית דין
 שלמעלה, ואלהים שהוא הבית דין שלמטה, זש"כ אך יש

זיו הזוהר

הם רשעים מרחם, וזהו שאיתא בגמ' פסחים תניא היה ר"מ אומר
 כל הנותן בתו לעם הארץ כאילו כופתה ומניחה לפני ארי, מה
 ארי דורס ואוכל ואין לו בשת פנים אף ע"ה מכה ובוועל ואין לו
 בושת פנים:

ט « לִמְנַצַּח אֵל תִּשְׁחַת לְדָוִד מִכָּתֶם בְּשִׁלַּח שְׁאוּל
 וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת לַחַמּוֹתָו: ב הֲצִילֵנִי מֵאֹיְבֵי
 אֱלֹהֵי ^{הַתְּהִי בְעַל הַחַמּוֹת} מִמֵּתִקוּמִי תִשְׁנַבְּנִי: ג הֲצִילֵנִי מִפְּעֻלֵי אֹן
 וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד כִּי הִנֵּה אֲרַבּוּ לְנַפְשִׁי יַגְוֵרוּ
 עָלַי עֵזִים לֹא פִשְׁעֵי וְלֹא חַטָּאתֵי יְהוָה: ה כְּלִי
 עֹז יִרְצֹן וַיְבַנְּנֵנו עֹזְרָה לְקַרְאֲתִי וְרֵאָה: ו וְאַתָּה יְהוָה
 אֱלֹהִים ^{אֵלֶיךָ הָיָה} צְבָאוֹת אֱלֹהֵי ^{הַתְּהִי בְעַל הַחַמּוֹת} יִשְׂרָאֵל תְּקִיֵּצָה
 לְפָקֵד כָּל הַגּוֹיִם אֵל תִּחַן כָּל בְּגֵדֵי אֹן סִלָּה: ז יִשׁוּבוּ
 לְעֶרֶב יַחֲמוּ כַּפְּלָב וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: ח הִנֵּה יַפְּעֹזֵן בְּפִיָּהֶם
 חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם כִּי מִי שָׁמַע: ט וְאַתָּה יְהוָה ^{אֵלֶיךָ הָיָה}
 תִּשְׁחַק לָמוֹ תִלְעַג לְכָל גּוֹיִם: י עֵזוֹ אֱלֹהֵי אֲשֻׁמְרָה כִּי
 אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי בְעַל הַחַמּוֹת} מִשְׁנַבְּנִי: יא אֱלֹהֵי ^{בְעַל הַחַמּוֹת} חֲסִדֵי
 יְקַדְּמֵנִי אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי בְעַל הַחַמּוֹת} יִרְאֵנִי בְּשִׁרְרֵי: יב אֵל תִּתְרַגֵּם פֶּן

— ❦ — **שימוש תהלים** — ❦ —

ליצר הרע

בשלוח שאול וישמרו (נט, א): [שימוש תהלים לפרק נט] טוב ליצה"ר
 אמור אותו ג' ימים בכל יום ג"פ ותתחיל להתפלל מן "הצילני עד
 סופו ולאחר שתאמר המזמור אמור: יהי רצון מלפניך ה' אלהי
 השם הגדול והקדוש היוצא מן המזמור הזה שתצילני מיצר הרע
 ומכל דבר רע וממחשבה רעה כמו שהצלת למי שהתפלל לפניך
 זה המזמור אמן אמן אמן סלה סלה סלה.

וְשָׂפְחוּ עִמִּי הַנִּיעָמוֹ בְּחִילָהּ וְהוֹרִידֵמוֹ מִגִּנְנֵנוּ אֲדָנִי:
 וַיַּחֲסֵאת פִּימוֹ דְּבַר שְׁפָתֵימוֹ וַיִּלְכְּדוּ בְּגֵאוֹנָם וּמֵאֲלָהָ
 וּמִבְּחַשׁ יִסְפְּרוּ: יד פִּלְהַ בְּחֵמָה פִּלְהַ וְאִינָמוֹ וַיִּדְעוּ בִּי
 אֱלֹהִים ^{הַתָּהּ בְּעַל חַבּוּלֹת} מִשָּׁל בְּיַעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סֶלָה: טו וַיִּשׁוּבוּ
 לָעָרֵב יַחֲמוּ כַפְלָב וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: טז הִפְּחָה (יַנְעוּן) יַנְעוּן
 לְאֹכֵל אִם לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְוִנוּ: יז וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָה וְאֲרַנֵּן
 לְבִקְרָה חֲסֶדֶךָ בִּי הָיִיתָ מְשֻׁגָּב לִי וּמְנוּס בְּיוֹם צָר לִי: יח עֲזִי
 אֱלֹהִי אֲזַמְּרָה בִּי אֱלֹהִים ^{הַתָּהּ בְּעַל חַבּוּלֹת} מִשְׁגָּבִי אֱלֹהִי ^{הַתָּהּ בְּעַל חַבּוּלֹת} חֲסֶדֶי:

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

דוד המלך עליו השלום לא טעם טעם מיתה ושינה בחייו לכן
 לא גם שיתין נישמין

וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָה וְגו' (נט, יז): [זוהר חלק א' פרשת ויגש (דף 17): זוהר
 תורה] וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָה וְאֲרַנֵּן לְבִקְרָה חֲסֶדֶךָ בִּי הָיִיתָ מְשֻׁגָּב
 לִי וּמְנוּס בְּיוֹם צָר לִי. רבי יהודה ורבי יוסי נפגשו בכפר חנן,
 כאשר היו יושבים בבית מלונם, בא איש אחד, וחמור טעון
 משא לפניו, ונכנס גם הוא לאותו הבית, בתוך כך אמר רבי
 יהודה לרבי יוסי, הרי למדנו שדוד המלך היה מתנמנם כסוס
 ושינתו מועטת, איך היה קם בחצות הלילה, הלא זה שיעור
 קטן, שלפי זה לא היה נתעורר אפילו בשליש הלילה?

דוד היה הולך לישון כשיעור שיתין נשמין קודם חצות הלילה
 אמר לו, בהתחלת הלילה היה יושב עם כל חכמי ביתו,

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

והיה שופט משפטים ועסק בדברי תורה, ואחר כך היה מתנמנם שינתו עד חצות הלילה, וקם בחצות הלילה ונתעורר והתיגע בעבודת רבוננו בשירות ותשבחותי'.

דוד מלך ישראל חי וקים לא ישן יותר משיתין נשמיין כדי שלא להיכנס למדרגת מיתה

בתוך כך אמר איש ההוא, וכי דבר זה שאמרתם כך הוא, יש סוד בענין זה, שהרי דוד המלך חי וקיים לעולם ולעולמי עולמים, ודוד המלך היה נשמר כל ימיו שלא יטעם טעם מיתה, לפי ששינה אחד מששים במיתה היא, ודוד בעבור מקומו שהוא חי, לא היה מתנמנם אלא ששים נשמיין^{ק"א}, שעד ששים נשמיין פחות אחד הוא חי, משם ולהלאה טועם האדם טעם מיתה, ושולט בו הצד של רוח הטומאה.

זיו הזהר

קי. רבי יוסי דייק כן, ממשמעות מקרא הזה, "וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָרְךָ", ואמרו חכמינו זכרונם לברכה אין עז אלא תורה, שנאמר: "ה' עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן" (תהלים כט, יא), והיינו כמו שאמר דוד, "זְמֵרוֹת הָיוּ לִי חֻקֶיךָ" (תהלים קיט, נד), וכך היה מנהגו בתחלת הלילה, ועל אחר חצות אף "וְאֲרָנְךָ לְבַקֵּר חֻקֶיךָ", פירוש עד הבקר ירנן בשירות ותשבחות. קיא. פירוש, שמקומו ושורשו הוא במדת המלכות שהיא סוד המיתה, ועבודת יוד היה לגרום הזדווגות המלכות עם התפארת, שנקרא עץ החיים, ועל ידי זה נעשית המלכות בבחינת חיים, ולכך היה דוד נזהר שלא לישון שתין נשמיין שלמין, לטעום טעם מיתה, כי היה גורם על ידי זה פגם למעלה ששרשו שהיא המלכות, תפרד מן התפארת עץ החיים, ויתגבר בה

— זוהר תהלים —

ובזה היה נזהר דוד המלך שלא יטעם טעם מיתה, ולא ישלוט בו הצד של רוח האחר, לפי ששים נשמין חסר אחד הוא סוד החיים שלמעלה, שהם ששים נשמין העליונים, והם הסוד שלהם הוא שתולה בהם החיים קיי, ומשם ולמטה סוד של מיתה הוא.

בַּחצוֹת הַלַּיְלָה שֶׁהִקְדָּשָׁה מִתְעוֹרְרַת הִיָּה דָּוִד צָרִיף לְהִתְקַשֵּׁר
לְמִקוּמוֹ בְּמַלְכוּת וְלֹא לְהֶאֱחֹז בְּמִקוּם הַמֵּיתָה

ועל כן דוד המלך היה משער שיעור שנתו בלילה, באופן שיתקיים בחיים, שלא ישלוט בו טעם של מיתה, וכאשר הגיע חצות הלילה היה דוד מתקיים במקום החיים, לפי שכאשר מגיע חצות הלילה, וכתר הקדוש נתעורר, נצרך שלא יהיה נמצא דוד מתקשר במקום אחר, במקום של מיתה.

בַּחצוֹת הַלַּיְלָה יִהְיֶה כֹּל אָדָם עֵר

כפי שכאשר נחלק הלילה וקדושה העליונה נתעוררת, ואם אדם ישן אז במטתו ואינו נתעורר להשגיח בכבוד רבונו, הרי הוא נקשר בסוד המיתה ונדבק במקום אחר, ועל

זיו הזוהר

המיתה, כי אם אין רחמים מתגבר הדין. קיב. האמנם שכל שתין נשמין העליונים הם מקום החיים, כי הן שש הספירות כלל התפארת עץ החיים, אבל כיון שבסוף הששית תיכף מתחלת המקום שהוא סוד המיתה, לפיכך היה דוד נשמר מלישון שתין נשמין שלמין, על דרך סייג

— זוהר תהלים —

כן דוד המלך היה עומד להסתכל בכבוד רבונו תמיד, חי אצל חי, ולא היה ישן בשינה לטעום טעם של מיתה, ולפיכך היה מתנמנם כסוס ששים נשמין ולא בשלימות.

מחצות יש ששים נשמין אחרים מצד המיתה

בתוך כך בא רבי אלעזר, כיון שראה אותם, אמר ודאי השכינה כאן, במה עסקתם, ספרו לו כל המדובר, אמר בודאי יפה אמר, אבל אותן ששים נשמין, בודאי ששים נשמין של החיים הם, בין למעלה ובין למטה, משם ולהלאה יש ששים נשמין אחרים, שהם כלם מצד המיתה, ומדרגה של מיתה עליהם, ונקראין דורמיטא, וכלם הם טעם של מיתה.

דוד לא היה ישן כלל מחצות והלאה

ולפיכך דוד המלך היה מתדבק באותן ששים נשמין של חיים קייג, ומשם ולהלאה לא היה ישן כלל, זהו

זיו הזוהר

שלא יתמך בשינה רגע יותר באונס, רק היה ישן שתין נשמי פחות מעט, ויש מפורשים כאן שהשתין נשמין העליונים, רמז על שש מדרגות של מדת המלכות, ורק מדרגה השביעית של מדת המלכות, היא סוד המיתה ששם אחיזת ויניקת הקליפות בסוד הכתוב: "רְגֵלֶיךָ יָרְדוּת מְוֹת" (משלי ה, ה), ודברי הזוהר הקדוש כפטיש יפוצץ סלע. קיג. היינו כנזכר לעיל, שעבודת דוד היה תמיד, לגרום הזדווגות המלכות עם התפארת עץ החיים, להמשיך אליה שפע החיים, שעל ידי מדת הרחמים של התפארת, יתבטל הדין של המלכות, ובעבור זה נקרא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שכתוב: "אִם אַתָּן שְׁנַת לְעֵינַי לְעַפְעָפִי תְּנוּמָה" (תהלים קלב, ד),
ועל כן יפה אמר, למען שיתקיים דוד חי בצד של חי, ולא
בצד של מיתה.

זיו הזוהר

דוד מלך ישראל חי וקיים.

יא לחודש

ס א לְמַנְצַחַה עַל שׁוֹשַׁן עֲדוּת מִכְתָּם לְדוֹד לְלַמֵּד:

— — — — — שִׁימוּשׁ תִּהְיֶה — — — — —

לילך למלחמה

מכתם לדוד ללמוד (ס, א): [שימוש תהלים לפרק ס] שם שלו הוא י"ה. י' "דצרינו, ה' מן ד' "ללמד בחלופי ה, אמור אותו קודם שתלך למלחמה ז' פעמים ותנצח.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מִפָּרֵשׁ כָּל מִינֵי זָמֹר וְשִׁבַּח בְּפִנְיֵימִיתָן כְּמוֹ לְמַנְצַחַה – מֶלֶךְ נֶצַח שְׁבָעִים שָׁמוֹת יֵשׁ לוֹ

על שושן עדות וגו' (ס, א): [זוהר ח"ג פ' פנחס רעיא מהימנא (דף רכ"ג):] קום רבי שמעון ויתחדשו דברים מפיו בפסוק זה שמקדם. למנצח – שם נצח, נגון צח. ובו נקרא ה' בעל נצחון קרבות לאמות עובדי כוכבים ומזלות של העולם, ורחמים ודין לישראל. וסוד הדבר – (משלי יא) ובאבד רשעים רנה. מ"ל – שבעים שמות יש לו, ועם נצח והוד ע"ב, כחשבון חס"ד, וסוד הדבר – (תהלים טז) נעמות בימינך נצח. הוד – בו הודו לה'. צדיק – בו (תהלים לג) רננו צדיקים בה', ובו (ירמיה לא) רנו ליצקב שמחה. תפארת – בו (תהלים קג) הללו אל. הללויה, הללו יה, ששם יהו"ה. בנגון ובזמר – חסד וגבורה. בשיר ובברכה – חכמה ובינה. באשרי – כתר. בתהלה – מלכות.

מזמור – בו ר"ז ובו מו"ם. מצד הזמר של תורה וזמר של

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

טוּבְךָ תִפְּלֶה. זָמַר מִצַּד אַחַר הוּא מוֹיִם זָר. זָמַר בְּבֵית - חָרָב
 בְּבֵית. נָדָה שְׁפָחָה בַת עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת זוֹנָה. וְזֵה
 אוֹתִיּוֹת מְזֻמוֹר. נְגוּזָן - שָׁם גִּזָּן. כֶּךָ יָפִי הַנְּגוּזָן, בּוֹ הַלֵּל, כְּמוֹ
 (שְׁמוֹת יב) לֵיל שְׁמָרִים הוּא לֵה' לְהוֹצִיאֵם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם. אֲשָׁרֵי
 שָׁבוּ שְׁרוּי הָעוֹלָם מְשֻׁבְּחִים. (תהלים קמד) אֲשָׁרֵי הָעַם שְׁכָכָה לוֹ.
 בְּבָרְכָה - (שם לד) אֲבָרְכָה אֶת ה' בְּכָל עֵת. בְּתֵהֱלֶה - תָּמִיד
 תִּהְלָתוּ בְּפִי. עַל שׁוֹשֵׁן עֲדוּת (שם ס) - זֶה הוּד, שֶׁהוּא שׁוֹשֵׁן,
 אָדָם שׁוֹלֵט עַל לֶבָן, שֶׁהֵנֶצַח שׁוֹלֵט הוּא לֶבָן עַל אָדָם. מֵה זֶה
 עֲדוּת? זֶה צְדִיק. הוּא בְרִית, שֶׁהוּא אוֹחֵז אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֵת
 הָאָרֶץ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (דברים ד) הַעֲיִדְתִּי בְכֶם הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם
 וְאֵת הָאָרֶץ. מֵה זֶה מְכַתֵּם? מִ"ךְ ת"ם. מִךְ הוּא צְדִיק, תָּם
 עֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי, דְרָגַת יַעֲקֹב, (בראשית כה) אִישׁ תָּם. גּוֹף וּבְרִית
 נְחֻשְׁבִים לְאַחַד. לְלַמֵּד - חֶסֶד וּגְבוּרָה, שְׁמֶשֶׁם נִתְּנָה תוֹרָה
 לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד.

אָמַר לוֹ, יָפֵה אָמַרְתָּ, אֲבָל (תהלים יב) לְמַנְצַח עַל הַשְּׁמִינִית,
 שְׁלֵא תִזּוּ נִצַּח מֵהוּד, שֶׁהִיא סְפִירָה שְׁמִינִית, אָמַר
 לְמַנְצַח עַל הַשְּׁמִינִית. אָמַר הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אִם כֶּךָ, בִּינָה
 דְרָגַתְךָ, וְלָמָּה פְרָשׁוּהָ וְנִתְּנָה הַהוּד לְמִשָּׁה, שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר כז)
 וְנִתְּתָה מֵהוֹדְךָ עָלָיו? אָמַר לוֹ, יָפֵה שְׁאַלְתָּ. ה' עוֹלָה בְּאוֹת י',
 חֲמֵשׁ פְּעָמִים עָשָׂר, לְחֲמֵשִׁים שְׁעָרֵי בִינָה. וְהַתְּפִשְׁטוֹתָם
 מִחֶסֶד וְעַד הוּד הֵן חֲמֵשׁ, עָשָׂר בְּכָל סְפִירָה, הֵם חֲמֵשִׁים.
 וּמִשׁוֹם זֶה מְבִינָה עַד הוּד, הַכֹּל הַתְּפִשְׁטוֹת אַחַת. אַחַר כֶּךָ בָּא
 צְדִיק, וְלָקַח כָּל הַחֲמֵשִׁים שְׁעָרִים לְבִדּוֹ, לְהִיּוֹת שְׁקוּל

— זוהר תהלים —

לְכֹל הַחֶמֶשׁ, וְנִקְרָא כֹל, שְׁנוּטֵל כָּל חֲמִשִּׁים שְׁעָרִים. וְגַם כִּן
כִּלְה לְקַחָה אֶת כָּלָם. אָמַר, כָּעֵת הַתִּישָׁב דְּבַר זֶה עַל בְּרִיו.
וְעוֹד לְמִנְצַח - שָׁם מ"ל עִם נִצַּח. וְזֶה מ"ל מִחֲשָׁמ"ל. מִן ח"ש
- הוֹד וְנִצַּח, הֵם כְּנֶגֶד שְׁתֵּי הַשְּׁפָתַיִם. וְלִכֵּן נִקְרָאוּ שְׁפָתַיִם,
חַיּוֹת אֵשׁ מְדַבְּרוֹת. וּבַחֲגִיגָה, עַד הֵיכָן מַעֲשֵׂה מֶרְכָּבָה?
וּפְרָשׁוּהָ מִן וָאֲרָא, עַד חֲשַׁמֶּל. שְׁמַצַּד הַגְּבוּרָה נִקְרָאוּ חַיּוֹת
אֵשׁ. וְנִהָר שְׂיוּצָא מֵהַזְּעָה שְׁלָהֶם - יְסוּד. כֹּל שְׁלֹשֶׁת אֱלֹהִים
מֶרְכָּבָה לְתַפְאֲרָתָא, אָדָם. מַעֲשֵׂה מֶרְכָּבָה זֶה מַלְכוּת. וּבִשְׁלֹשֶׁת
אֱלֹהִים, הוּא חֲכָמָה וּבִינָה וְדַעַת. וְלִכֵּן פְּרָשׁוּהָ בְעֲלֵי הַמְּשָׁנָה
שְׂאִין דּוֹרְשִׁים בְּמַעֲשֵׂה מֶרְכָּבָה בְּיַחֲדִי, אֲלֵא אִם כֵּן הוּא חֲכָם
וּמִבֵּין מְדַעְתּוֹ.

שושן עדות - אלו סנהדרין גדולה

עַל שׁוֹשֵׁן עֵדוֹת וְגו' (ס, א): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רל"ג.)] פְּתַח וְאָמַר
רַבִּי פְּנִיחָס עַל זֶה, (תהלים ס) לְמִנְצַח עַל שׁוֹשֵׁן עֵדוֹת מִכְתָּם
לְדוֹד לְלַמֵּד. מַהוּ לְלַמֵּד? לְלַמֵּד לְבָנֵי הָעוֹלָם חֲכָמָה. וְהָרִי
פְּרָשׁוּהוּ, שׁוֹשֵׁן עֵדוֹת - אֱלֹהִים סְנֵהֲדָרִין גְּדוֹלָה, שְׁפָתוֹב בָּהּ (שִׁיר
הַשִּׁירִים ז) סוּגָה בְּשׁוֹשְׁנִים. מִכְתָּם לְדוֹד - סִימָן שֶׁהָרָאוּ לוֹ,
לְדוֹד, כְּאֲשֶׁר שָׁלַח לְיוֹאֵב לְאָרֶם נִהָרִים וְלְאָרֶם צוּכָה לְהִלָּחֵם
בָּהֶם. אָמַר רַבִּי פְּנִיחָס, זֶהוּ שׁוֹשֵׁן עֵדוֹת שְׁקִים כְּאֵן. הָרִי
הַכּוֹכָבִים בְּשָׁמַיִם, שְׁכִינָה עָלֵינוּ, וּמְדַרְגּוֹת עֲלִיוֹנוֹת עִמָּה,
וְעִזְרָה קְדוּשָׁה לְשִׁבְחָה. זֶהוּ שׁוֹשֵׁן בְּשִׁלְמוֹת כְּמוֹ שְׁצָרִיף. קָמוּ
וְהִלְכוּ אֱלֹהִים לְכָאן וְאֱלֹהִים לְכָאן. הִלְךְ לוֹ רַבִּי פְּנִיחָס וְלָן בְּכַפָּר
עֲקִימִין, וְרַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי חֲזִיָּא עִמּוֹ.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

**שׁוֹשְׁנָה יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר עָלִים וַיֵּשׁ בָּהּ חֲמֹשֶׁה עָלִים
מִבְּחוּץ חֲזָקִים שְׁמֹחֲפִים לְשׁוֹשְׁנָה זוּ וּמְגַנְּנִים עָלֶיהָ**

עַל שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת וְגו' (ס, א): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רל"ג:)] **עַד שֶׁהָיוּ
יוֹשְׁבִים, אוֹתוֹ נִשְׁרַח חֲזַר אֲלֵיהֶם וְשׁוֹשְׁנָה אַחַת בְּפִינִי,
וְהַשְׁלִיךְ לִפְנֵיהֶם וְהִלֵּךְ לוֹ. רָאוּ וְשָׂמְחוּ. אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס,
וְלֹא אָמַרְתִּי לָכֶם שְׁנֵשֶׁר זֶה בְּשִׁלְיַחַת שֶׁל קוֹנֵנו הוֹלֵךְ וְכָא?
שׁוֹשְׁנָה זוּ הִיא שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת שְׂאֲמַרְתִּי, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
שָׁלַח אוֹתָהּ אֶצְלָנוּ. פָּתַח כְּמַקְדָּם וְאָמַר, (תהלים ס) לְמַנְצַח
עַל שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת מִכְתָּם לְדוֹד לְלַמֵּד. וְכִי שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת אֵיזוֹ
עֲדוֹת מְעִיד? אֲלֹא שׁוֹשֵׁן זֶה הִיא עֲדוֹת לְמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית,
וְהִיא עֲדוֹת לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל, עֲדוֹת לִיחּוּד הָעָלְיוֹן, וְזֶהוּ בְּגִלְל
שְׁשׁוֹשְׁנָה זוּ יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר עָלִים, וְכֻלָּם עוֹמְדִים
בְּשֶׁרֶשׁ אֶחָד, וַיֵּשׁ בָּהּ חֲמֹשֶׁה עָלִים מִבְּחוּץ חֲזָקִים שְׁמֹחֲפִים
לְשׁוֹשְׁנָה זוּ וּמְגַנְּנִים עָלֶיהָ. וְהַכֹּל בְּסוֹד הַחֲכָמָה הוּא. שְׁלֹשָׁה
עֶשֶׂר עָלִים אֵלוּ הֵם שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מְדוֹת הָרַחֲמִים שִׁיּוּרֵשֶׁת
כְּנֻסֵת יִשְׂרָאֵל מְלַמְעֵלָה, וְכֻלָּם אַחֻזִּים בְּשֶׁרֶשׁ אֶחָד. (שהם י"ג
תְּקוּנִים שֶׁל הַזִּקְן הַתַּחְתּוֹן שֶׁל אֲרִיךְ אַנְפִּין, שֶׁהֵם י"ג תְּקוּנִים עֲלִיוֹנִים שֶׁל זַעִיר
אַנְפִּין) וְהוּא בְּרִית אַחַת וְדִגְמַת בְּרִית הַיְסוּד (הַיְחוּד) שֶׁל הַכֹּל.
חֲמֹשֶׁה חֲזָקִים שְׁסוֹבְבִים עָלֶיהָ אֵלוּ חֲמֵשִׁים שְׁעָרִים, חֲמֵשׁ
מֵאוֹת שָׁנָה (שֶׁל הַיְסוּד, יְסוּד (בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ) בְּרִית קֹדֶשׁ) שְׁעַץ הַחַיִּים
הוֹלֵךְ בָּהֶם.**

**עֲדוֹת לְמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית. כָּל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, כָּלָם (חמשה
מאות שנה של היסוד ברית קדש, כלם מעשה של בראשית יושבים**

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וכו') תבות ידועות בהכנה, ועומדים בחשבון, ושם אלהים של מעשה בראשית, מראה למעלה ומראה למטה. מראה למעלה בסוד של כנסת ישראל. שושנה - עדות למעשה בראשית, שעומדת בכל אלו הסימנים, שכתוב (זה) בראשית ברא אלהים. זו שושנה. שלשה עשר עלים (הם) שלש עשרה תבות עד שם אלהים השני. ואלו הם: א - את, ב - השמים, ג - ואת, ד - הארץ, ה - והארץ, ו - היתה, ז - תהו, ח - ובהו, ט - וחסך, י - על, יא - פני, יב - תהום, יג - ורוח. הרי שלשה עשר עלים של השושנה. חמשה חזקים שסוכבים לאלו הם: א - מרחפת, ב - על, ג - פני, ד - המים, ה - ויאמר. הרי חמשה אחרים. אחר כך נאמר יהי אור, הרי עקר ושרש של השושנה שהכל אחוז בה. עדות ליחוד. חמשה עלים חזקים, השרש והיחוד שאחוזים בו שלשה עשר עלים אלו. (דברים 1) שמע ישראל ה' אלהינו ה' - הרי חמשה עלים של השושנה. אחד - זהו העקר והשרש שהכל אחוז בו. סוד (עדות ליחוד. חמש תבות שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, אלו חמשה עלים חזקים של השושנה. שרש ויסוד אחוזים בו. זהו אחד. והוא עקר ושרש שהכל אחוזים בו. שלשה עשר עלים אלו סוד) של שלש עשרה בחשבון, חותם המלך. בא וראה, כדגמת השושנה בין החוחים, (שיר השירים ב) כך הם ישראל בין העמים עובדי כוכבים ומזלות, וכך כנסת ישראל בין שאר המוני השרים הממנים. כל זמן שהשושנה עומדת סגורה ואינה פתוחה, אין בה ריח, ולא

ב בְּהִצּוּתוֹ אֶת אֲרֶם נְהָרִים וְאֶת אֲרֶם צוֹכָה וַיָּשָׁב יוֹאֵב
 וַיֵּךְ אֶת אֲדוֹם בְּגֵיא מֶלֶח שְׁנַיִם עָשָׂר אֲלָף: ג אֱלֹהִים
 וַנְּחַתְּנוּ פְּרַצְתָּנוּ אֲנַפְתָּ תִּשׁוּבָב לָנוּ: ד הִרְעִשְׁתָּהּ
 אֶרֶץ פְּצַמְתָּהּ רָפָה שְׁבָרֶיהָ כִּי מָטָה: ה הִרְאִיתָה עִמּוּךְ
 קָשָׁה הִשְׁקִיתָנוּ יַיִן תִּרְעַלְתָּהּ: ו נִתְתָּה לִירֵאִיךְ נִס
 לְהַתְנוּסָם מִפְּנֵי קִשְׁט סִלְתָּ: ז לְמַעַן יַחְלִצֵנוּ יְדִידֶיךָ
 הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ (ועננו) וְעַנְנֵי: ח אֱלֹהִים ^{תהי בעל הכולל} ^{בענין תשובת כולם} וְדַבֵּר

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מַעֲלִים אוֹתָהּ וְלֹא מוֹצִיאִים אוֹתָהּ מִתּוֹךְ הַקּוֹצִים. אָבֵל בְּשַׁעַה
 שֶׁהוֹשֵׁנָה פְּתוּחָה, מַעֲלָה רִיחַ, וְאִז מוֹצִיאִים אוֹתָהּ מִתּוֹךְ
 הַקּוֹצִים, וְנִהְיִית מֵהֶם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁנֶאֱמַר (שיר השירים ה)
 פִּתְחֵי לִי אַחֲתֵי רַעֲיָתִי. וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא שָׁלַח אוֹתָהּ לָנוּ
 אֶלָּא לְלַכֵּת לְדַרְכֵּנוּ.

יִשְׂרָאֵל - אֵף עַל גַּב שְׁהֶם רְשָׁעִים וְנִכְנָעִים הֵם בְּיָמִין וְלֹא
 נִדְבָקִים לְשִׁמְאֵל וְלֹא מִתְעַרְבִים עִמּוֹ לְעוֹלָמִים

הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעַנְנֵי (ס, ז): [זוהר ח"ג פ' שמיני (דף ל"ז)] אָמַר רַבִּי
 אֶלְעָזָר, וַדַּאי כִּף הוּא, שֶׁהָרִי שְׁנִינּוּ שֵׁישׁ יָמִין וַיִּשׁ
 שְׁמַאל, רַחֲמִים וְדִין. יִשְׂרָאֵל (לימין), וְעוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה
 לְשִׁמְאֵל. יִשְׂרָאֵל, אֵף עַל גַּב שְׁהֶם רְשָׁעִים וְנִכְנָעִים, הֵם בְּיָמִין
 וְלֹא נִדְבָקִים לְשִׁמְאֵל, וְלֹא מִתְעַרְבִים עִמּוֹ לְעוֹלָמִים. וּמִשּׁוֹם
 כִּף כְּתוּב, (תהלים ט) הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעַנְנֵי. שְׁכַאֲשֶׁר מִתְעַלָּה
 הַיָּמִין, יִשְׂרָאֵל שְׁנִדְבָקִים עִמּוֹ יִתְעַלּוּ וְיִתְעַטְרוּ בוֹ. אִז נִכְנָע

בְּקֶרְשׁוֹ אֶעֱלֶזָה אַחֲלֶקְהָ שְׁכֵם וְעֵמֶק סִבּוֹת אֲמַדֵּד: ט לִי
 גִלְעָד וְלִי מִנְשֵׁה וְאֶפְרַיִם מְעוֹז רֵאשִׁי יְהוּדָה מִחֻקְקֵי:
 י מוֹאָב סִיר רַחֲצִי עַל אֲדוֹם אֲשַׁלֵּךְ נַעֲלִי עָלַי פְּלִשְׁתִּי
 חֲתַרְעֵעִי: יא מִי יִבְלִנִי עִיר מְצוֹר מִי נַחֲנִי עַד אֲדוֹם:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַשְּׂמָאל, וְכָל אוֹתָם שֶׁבָּאִים מְצֵדוּ. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (שמות טו) יְמִינְךָ
 ה' תִּרְעֵץ אוֹיֵב.

מוֹאָב סִיר רַחֲצִי וְגו' (ס, ט): [זוהר ח"ג פ' בלק דף קצ"ח] וְעַתָּה לְכֵה
 נָא אֶרְחָה לִי אֶת הָעַם הַזֶּה וְגו'. וְעַתָּה, רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר,
 אָמַר אוֹתוֹ רָשָׁע, וְדַאי הַשְּׁעָה עוֹמְדַת לִי לַעֲשׂוֹת מַה שְּׂאֲנִי
 רוֹצֶה. רָאָה, וְלֹא רָאָה יָפֵה. רָאָה כְּמַה אֶלְפִים נוֹפְלִים מִיִּשְׂרָאֵל
 עַל יְדוֹ לְזִמְן מוֹעֵט, אָמַר, וְדַאי הַשְּׁעָה עוֹמְדַת לִי, וְלִכֵּן וְעַתָּה,
 וְלֹא בְזִמְן אַחֵר. לְכֵה? לָךְ הִיָּה לוֹ לְכַתֵּב! מַה זֶה לְכֵה? אָמַר,
 נִזְרִז עֲצִמְנוּ לְאוֹתוֹ שְׁמַרְחֵף בְּכַנְפָיו עֲלֵיהֶם לְאוֹתוֹ שְׁשָׂמוּ
 כ"ה. וְעַתָּה לְכֵה, נִעְרָךְ קָרֵב בְּאוֹתוֹ כ"ה. (ועתה לכה, כמו שנאמר
 (מלכים ב ג) ועתה לשלל מואב). אָמַר, עַד עַתָּה לֹא הִיָּה בְּעוֹלָם מִי
 שְׁיָכוֹל לָהֶם, בְּגִלְל אוֹתוֹ הַפִּטְרוֹן שְׁעוֹמֵד עֲלֵיהֶם. כְּעַת
 שֶׁהַשְּׁעָה עוֹמְדַת לָנוּ, לְכֵה נַעֲשֵׂה קָרֵב. וְכָל עֲצַת אוֹתוֹ רָשָׁע
 לְכ"ה הִיָּתָה, שֶׁכָּתוּב וְאֵנֹכִי אֶקְרָה כֹּה. אֶעְקֹר אֶת אוֹתָהּ כֹּה
 מִמְּקוֹמָהּ. וּשְׁנִיָּהֶם בְּעֲצָה רָעָה הָיוּ לְכֵה הַזֶּה, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
 (תהלים ב) עַל ה' וְעַל מְשִׁיחוֹ. לֹא יִדְעוּ שְׁהָרִי אַחֵר כִּךָ הַכֵּה הַזֶּה
 תַּעְקֹר אוֹתָם מִן הָעוֹלָם. כִּי עֲצוֹם הוּא מִמֶּנִּי. וְכִי עַד אוֹתָהּ

— זוהר תהלים —

שְׁעָה אֵיפֹה עָרְכוּ קָרֵב בּוֹ וְנִצְחָו אוֹתוֹ? בְּאֵיזָה מְקוֹם נִפְגְּשׂוּ
בְּחֶרֶב וְהָיוּ גְבָרִים כְּגִבּוֹרִים לְהִרְאוֹת גְּבוּרַתְם? מֵה זֶה כִּי
עֲצוּם הוּא מִמֶּנִּי? אֲלֵא אוֹתוֹ רָשַׁע הָיָה חָכֵם וְרָאָה לְמִרְחֹק.
רָאָה אֶת דָּוִד הַמֶּלֶךְ שֶׁבָּא מֵרוֹת הַמּוֹאֲבִיָּה גְבוּר תִּקְיֶף כְּאַרְיֵה,
וְעָשָׂה קְרִיבוֹת תִּקְיִפִּים וְנִצַּח אֶת מוֹאֵב, וְשָׁם אוֹתָם תַּחַת
רַגְלָיו. אָמַר, עֲצוּם הוּא. אוֹתוֹ שִׁירַשׁ אוֹתָהּ גְּבוּרָה, מֶלֶךְ אֶחָד
מֵהֶם יֵצֵא מֵאֲתָנּוּ לְהַשְׁמִיד אֶת מוֹאֵב.

אוֹרֵי נֶכָה בּוֹ. פָּסוּק זֶה כֵּן הָיָה לוֹ לֹמַר: אוֹרֵי אוֹכֵל אֶפֶס
בוֹ, אוֹ אוֹרֵי נוֹכֵל נֶכָה בּוֹ. אֲלֵא אוֹתוֹ רָשַׁע הָיָה חָכֵם.
אָמַר, רְאִיתִי יָד אַחַת שֶׁל אַרְיֵה תִּקְיֶף אֶחָד, פְּרוּשׁ רַגְלֵי (יד),
אִם אוֹכֵל עֵמֶךְ שֶׁנִּתְחַבֵּר (שְׁנִינּוֹ) שְׁנִינֵיהֶם (וּנְתַחֲבֵר) וְנִגְרַע מֵאוֹתוֹ
אַרְיֵה יָד זוֹ, עַד שֶׁלֹּא יָבֵא אֶתוֹ מֶלֶךְ לְעוֹלָם וְלֹא יִגְרַשׁ אֶת
מוֹאֵב מִמְּקוֹמוֹ. אָרְה לִי. מֵה זֶה אָרְה לִי? אָמַר רַבִּי אַבָּא,
אוֹתוֹ רָשַׁע בִּשְׁתֵּי לְשׁוֹנוֹת אָמַר לְבַלְעֵם. אֶחָד אָמַר אָרְה
לִי, וְאֶחָד אָמַר קָבָה לִי. מֵה בֵּין זֶה לְזֶה? אֲלֵא אָמַר לוֹ,
אָרְה לִי עֲשָׂבִים וְכִשְׂפֵי רְאִשֵׁי נְחָשִׁים, וְשִׁים אוֹתָם בְּקִדְרַת
הַמְּכַשְׂפִּים. כִּיּוֹן שֶׁרָאָה שֶׁכַּחוּ יוֹתֵר בְּפִיו, שָׁב וְאָמַר וּלְכָה
נָא קָבָה לִי. וְאֶפְלוּ כֵּן, אוֹתוֹ בָּלַק הִרְשַׁע לֹא עֲזַב אֶת
כִּשְׂפָיו, אֲלֵא לִקַּט כָּל מִינֵי עֲשָׂבִים, כִּשְׂוֶף שֶׁל רְאִשֵׁי
נְחָשִׁים, וְלִקַּח קִדְרַת מְכַשְׂפִּים וְנִעַץ אוֹתָהּ תַּחַת הַקַּרְקַע
אֲלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת אֲמָה (עַל אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת אֲמָה), וְגִנְזוּ אוֹתָהּ
לְסוֹף הַיָּמִים. כִּיּוֹן שֶׁבָּא דָּוִד, כָּרָה בְּתֵהוֹם אֲלֶף וַחֲמֵשׁ
מֵאוֹת אֲמָה, וְהוֹצִיא מִים מִהַתְּהוֹם וְנִסְךָ עַל הַמְּזִבַּח.

יב הלא אתה אלהים ^{תקנה בעל חובות} ונתתנו ולא תצא אלהים ^{בענין חובות ביום}
 בצבאותינו: יג הבה לנו עזרת מצר ושוא ^{תקנה בעל חובות}
 תשועת אדם: יד באלהים ^{תקנה בעל חובות} נעשה חיל והוא ^{בענין חובות ביום}
 יבום צרינו:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

באותה שעה אמר, אני ארחץ אותה הקדרה. (תהלים ס) מואב
 סיר רחצי. סיר רחצי בודאי. על אדום אשליך נעלי. מה
 זה אשליך נעלי? אלא גם זה כף הנה למרחוק, שכתוב
 (בראשית כה) ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם
 האדם הזה כי עיף אנכי. הלעיטני, הלעטה ממש, פתיחת
 הפה והגרונן לבלע. אמר דוד לאותו הבלען מלעיט
 הלעטים: אני אזרק עליו נעלי לסתם את גרונו. עלי פלשת
 אתרועע. גם כף זה למרחוק הסתכל דוד, ואמר: כנען הוא
 צד רע של הצד האחר ההוא, ופלשתים הם משם, לצד
 אחר מה צריך? תרועע, שכתוב (כמדבר י) וכי תבאו מלחמה
 בארצכם [וגו'] והרעתם וגו', לשבר כחו ותקפו, ומשום כף
 עלי פלשת אתרועע. וכך ראוי להם.

סא א לְמִנְצַחַת עַל נְגִינַת לְדָוִד: ב שְׁמְעָה אֱלֹהִים
 רְנָתִי הַקְּשִׁיבָה תַּפְּלָתִי: ג מִקְצֵה הָאָרֶץ אֱלִיךְ
 אֶקְרָא בְּעֵמֶף לְבִי בְּצוּר יְרוּם מִמֶּנִּי תִנְחַנֵּי: ד כִּי הָיִיתָ

שימוש תהלים

אם יש לך יראה לשבת בבית

שמעה אלהים רנתי (סא, ב): [שימוש תהלים לפרק סא] אם אתה דר בבית ותירא אמור אותו כשתכנס לבית ותצליח. ושם שלו הוא שד". ש' מן "שמעה, ד' מן כ' "כן אזמרה באותיות דכ"ף, י' מן מ' שהוא בסוף המזמור באותיות י"ם.

זוהר תהלים

כָּל מִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ לְסִדֵּר אֶת שְׁבַח רְבוּנוּ טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא נִבְרָא
 מִשׁוּם שְׁצָרִיף תַּפְּלָה שֶׁהִיא שְׁלֵמָה לְמַעְלָה (משום שצריך תפלה)
 מִתּוֹךְ מַחְשְׁבָה וְרִצּוֹן הַלֵּב

מִקְצֵה הָאָרֶץ אֱלִיךְ אֶקְרָא בְּעֵמֶף לְבִי וְגו' (סא, ג): [זוהר שמות
 פ' פקודי (דף רס"ב):] אמר רבי שמעון זכאי מי שמבין
 דרכו ללכת בדרך האמת, וְכָל מִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ לְסִדֵּר אֶת שְׁבַח
 רְבוּנוּ, טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא נִבְרָא, מִשׁוּם שְׁצָרִיף תַּפְּלָה שֶׁהִיא שְׁלֵמָה
 לְמַעְלָה, (משום שצריך תפלה) מִתּוֹךְ מַחְשְׁבָה וְרִצּוֹן הַלֵּב וְקוֹל
 וְדַבְרֵי הַשְּׁפָתִים, לַעֲשׂוֹת שְׁלֵמוֹת וְקָשֶׁר וְיִיחֹד לְמַעְלָה, כְּמוֹ
 שֶׁהוּא לְמַעְלָה. כְּמוֹ שִׁיּוּצֵאֵת שְׁלֵמוֹת מִמַּעְלָה לְמַטָּה, כִּן דְּרָךְ
 מִמַּטָּה לְמַעְלָה לְקָשֶׁר וְקָשֶׁר כְּרָאוּי. הַסּוּד לְחֻבְרִים שִׁילְכוּ
 בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל - מִחְשְׁבָה וְרִצּוֹן וְקוֹל וְדַבּוּר. אֵלּוּ הָאֲרַבְעָה
 קוּשְׁרִים קְשָׁרִים. אַחַר קָשֶׁר הַקְּשָׁרִים שֶׁל כָּלֵם כְּאֶחָד, נַעֲשׂוּ

מַחֲסֶה לִי מִגִּדְלֵי עֵז מִפְּנֵי אֹיֵב: ה אֲנֹרַח בְּאַהֲלֵךְ
 עוֹלָמִים אַחֲסֶה בְּסֶתֶר כְּנַפְיֶךָ סֵלָה: ו כִּי אַתָּה אֱלֹהִים
 שְׁמַעְתָּ לְנַדְרֵי נַתַּת יְרֵשֶׁת יְרָאֵי שְׁמֶךָ: ז יָמִים עַל
 יָמֵי מֶלֶךְ תּוֹסִיף שְׁנוֹתָיו כְּמוֹ דֶרֶד וְדָר: ח יֹשֵׁב עוֹלָם לִפְנֵי
 אֱלֹהִים חֶסֶד וְאֱמֶת מִן יִנְצְרֶהוּ: ט כִּן אֲזַמְּרָה שְׁמֶךָ
 לְעַד לְשִׁלְמוֹ נְדָרֵי יוֹם יוֹם:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כֵּלָם מְרַכְּבָה אַחַת לְהַשְׁרוֹת עֲלֵיהֶם שְׂכִינָה, וְנַעֲשׂוּ כֻלָּם לְאַחַר
 אַרְבָּעָה תוֹמְכִים לְהַתְעַטֵּר בָּהֶם, וְהַשְׂכִּינָה נִסְמָכֶת עֲלֵיהֶם בְּכָל
 אוֹתָם הַקְּשָׁרִים הָעֲלִיוֹנִים.

אֲשָׁרֵי הָאִישׁ שֶׁקוֹשֵׁר קֶשְׁרֵי רְבוֹנוֹ

מַחֲשָׁבָה מוֹצִיאָה רְצוֹן, (רְצוֹן מוֹצִיא הַכֹּל) רְצוֹן שִׁיּוּצָא מִתּוֹךְ
 מַחֲשָׁבָה, מוֹצִיאָה קוֹל שֶׁנִּשְׁמָע, וְאוֹתוֹ קוֹל
 שֶׁנִּשְׁמָע עוֹלָה לְקֶשֶׁר קֶשְׁרִים מִמָּטָה לְמַעְלָה, הַיְכָלוֹת
 תַּחְתּוֹנִים בְּעֲלִיוֹנִים. הַקוֹל שֶׁהוּא קוֹשֵׁר קֶשְׁרִים וּמוֹשֵׁף
 בְּרָכוֹת מִמַּעְלָה לְמָטָה בְּלַחֲשׁ, תוֹמֵךְ אֶת אַרְבַּעַת הַתּוֹמְכִים
 הַלְלוּ: מַחֲשָׁבָה וְרְצוֹן, קוֹל וְדְבוּר. סֶמֶךְ בְּסִיּוּם הַקְּשָׁר,
 הַמְּקוֹם שֶׁהַפֶּלֶל נִקְשָׁר בּוֹ כְּאֶחָד, וְכֻלָּם נַעֲשִׂים אֶחָד. אֲשָׁרֵי
 הָאִישׁ שֶׁקוֹשֵׁר קֶשְׁרֵי רְבוֹנוֹ, וְסוֹמֵךְ סְמִיכוֹת כְּרֵאוֹי, וּמַתְכַּנֵּן
 בְּכָל הַדְּבָרִים הַלְלוּ שְׁאֲמַרְנוּ. אֲשָׁרֵינוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם
 הַבָּא. עַד כָּאן נִתְקַנּוּ הַהֵיכָלוֹת שֶׁבְּצַד הַקְּדוּשָׁה.

סב א לַמְנַצֵּחַ עַל יְדוּתָן מְזֻמֹּר לְדָוִד: ב אֵךְ אֵל
 אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי עַל הַיְסוּדֹת} הַיְסוּדֹת כִּלְיֹם ^{הַיְסוּדֹת כִּלְיֹם} הַיְסוּדֹת כִּלְיֹם הַיְסוּדֹת כִּלְיֹם
 הוּא צוּרֵי וַיִּשְׁעָתִי מִשְׁגָּבִי לֹא אֶמוּט רַבָּה: ד עַד אָנֹכִי
 תְּהוֹתָתִי עַל אִישׁ תִּרְצָחוּ כְּלָכֶם כְּקִיר נָטוּי גָּדָר
 תִּדְחִינִי: ה אֵךְ מִשְׁאֲתוֹ יַעֲצוּ לְחַדִּיחַ יִרְצוּ כְּזָב בְּפִי
 יִבְרְכוּ וּבְקִרְבָּם יִקְלְלוּ סֵלָה: ו אֵךְ לֵאלֹהִים ^{הַתְּהִי עַל הַיְסוּדֹת} הַיְסוּדֹת כִּלְיֹם
 נִפְשִׁי כִּי מִפְּנֵי תִקְוָתִי: ז אֵךְ הוּא צוּרֵי וַיִּשְׁעָתִי מִשְׁגָּבִי
 לֹא אֶמוּט: ח עַל אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי עַל הַיְסוּדֹת} הַיְסוּדֹת כִּלְיֹם ^{הַיְסוּדֹת כִּלְיֹם} הַיְסוּדֹת כִּלְיֹם
 מַחְסֵי בְּאֱלֹהִים ^{הַתְּהִי עַל הַיְסוּדֹת} הַיְסוּדֹת כִּלְיֹם ^{הַיְסוּדֹת כִּלְיֹם} הַיְסוּדֹת כִּלְיֹם
 לְפָנָיו לְבַבְכֶם אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי עַל הַיְסוּדֹת} הַיְסוּדֹת כִּלְיֹם ^{הַיְסוּדֹת כִּלְיֹם} הַיְסוּדֹת כִּלְיֹם
 הֶבֶל בְּנֵי אָדָם כְּזָב בְּנֵי אִישׁ בְּמֵאזְנָיִם לְעֵלּוֹת הַמָּה
 ❦ ————— ❦ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❦ ————— ❦

לאמר אותו אחר מנחה ואחר ערבית

אך אל אלהים דומיה נפשי (סב, ב): [שימוש תהלים לפרק סב] אמור
 מזמור זה ליל יום א' אחר תפלת ערבית, ולאחר מנחה של יום ב'.
 ושם שלו הוא איטמ"י. א' מן אך אל אלהים, י' מן "ישועתי, ט'
 מן "לא אמוט, מ' מן "עוז לאלהים, י' מן "לאיש כמעשהו. ולאחר

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

בְּרַקִיעַ יֵשׁ הֵיכַל שֵׁשׁ בּוֹ שְׁנַי מְלֹאכִים שָׂרִים גְּדוֹלִים וְהֵם
 מְזַמְּרִים עַל שְׁנַי עֶשֶׂר אֲלָפִים מְזַמְּרִים אַחֲרֵיהֶם

אֵךְ הֶבֶל בְּנֵי אָדָם כְּזָב בְּנֵי אִישׁ בְּמֵאזְנָיִם לְעֵלּוֹת וְגו' (סב, י):

מִהֶבֶל יָחַד: יֵא אֶל תִּבְטָחוּ בְעֵשֶׁק וּבְגִזְלֵי אֵל תִּהְבְּלוּ
 חֵיל בְּיָנוּב אֵל תִּשְׂתִּי לֵב: יב אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים

תקנה בעל החסידים
 בענין הבהרה ביום

שימוש תהלים

שתגמור זה המזמור תאמר. יהי רצון מלפניך אל אחד שתמחול ותסלח ותכפר עוני כמו שסלחת ומחלת וכפרת למי שהתפלל לפניך המזמור הזה.

זוהר תהלים

[זוהר ח"ב פרשת ויקהל דף רנה.] אותם שני העמודים של צד מזרח הם קרעיא"ל, שהתמנה בחוץ על שנים עשר אלף ממנים, שכלם נקראים יתדות המשכן. זה לימין. ולשמאל - שמעיא"ל, והתמנה על שנים עשר אלפים ממנים אחרים, וכלם יתדות כמו שאמרנו. (אותם ממנים אחרים) התומכים שהתמנו לצד דרום, אחד סעדיא"ל ואחד סטריא"ל (סעריהא"ל), כל אחד ואחד על שנים עשר אלף ממנים אחרים. אלו לא מעבירים משלטונם לעולמים. אלו כלם ממנים על קיום העולם. אלו מאותם שעומדים בקיום, שאותם שנשארו ששוקלים במשקל זכרים ונקבות זה עם זו (אלו הם ששוקלים במשקל זכרים ונקבות להגשא זה עם זו), ואלו נקראים מאזנים. על זה כתוב, (תהלים סב) במאזנים לעלות, ולא אותם שכתוב בהם, (ויקרא יט) מאזני צדק, שאמרנו. כל אותם ששוקלים זה עם זה, ולא שוקל זה יותר מזה, עולים ומתחברים כאחד, והם חבור של זכר ונקבה כאחד, ועל זה - במאזנים לעלות. ואף על גב שלפעמים מסתיע הדבר ושוקל זה יותר מזה, עולים ומתחברים כאחד, והרי בארנו.

שְׁתִּים זו שְׁמַעְתִּי בִּי עֵז לְאֱלֹהִים ^{תתקע בעל השמות} : יג וּלְךָ אֲדֹנָי
חֶסֶד בִּי אַתָּה תִּשְׁלַם לְאִישׁ בְּמַעֲשָׂהוּ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —
אחת דבר אלקים שְׁתִּים זו שְׁמַעְתִּי - בְּדַבּוֹר אֶחָד נִכְלָל כָּל
הַתּוֹרָה כְּלָה

אחת דבר אלקים שְׁתִּים זו שְׁמַעְתִּי וגו' (סב, יב) : [תיקונים (תיקון
כ"ב)] וְעָלְיוֹ נֶאֱמַר בְּדַבַּר יְהו"ה שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ, וְהוּא
דְּבוֹר אֶחָד שְׁכוּלֵל עֶשֶׂר אֲמִירוֹת, וְסוּד הַדְּבָר - אַחַת דְּבָר
אֱלֹהִים שְׁתִּים זו שְׁמַעְתִּי, לְהִרְאוֹת בָּהּ שְׁעֵשֶׂר הַדְּבָרוֹת
נֶאֱמָרוּ בְּדַבּוֹר אֶחָד, שְׁתִּים זו, אֵלּוֹ אֲנֹכִי וְלֹא יִהְיֶה לְךָ, וְהוּא
אֶחָד, אֶחָד בִּינֵיהֶם, וְזֶהוּ שְׁאֲמָרְנוּ שְׁבַשְׁנֵיהֶם תְּלוּיוֹת מְצוּוֹת
עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֵׂה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁנֵּיהֶם דְּבָר לְתַת
כְּבוֹד לְתוֹרָה, שְׁהָרִי הוּא בְּדַבּוֹר אֶחָד אָמַר הַכֹּל, וְלָמָּה אָמַר
שְׁתִּים זו שְׁמַעְתִּי? ז"ו אַחַד בְּחֻשְׁבוֹן, שְׁשֵׁתִי תוֹרוֹת הֵיוּ,
וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶחָד בִּינֵיהֶם וְשֵׁמוֹ אֶחָד, וּמִשְׁנֵי דְבוּרִים
יֵצֵא הַקּוֹל וְנִחְלַק לְשִׁבְעִים קוֹלוֹת, כְּנֶגֶד שִׁבְעִים פְּנִים, וְהָרַג
בָּהֶם שִׁבְעִים אֲמוֹת עַל שְׁלֹא קִבְּלוּ אֶת הַתּוֹרָה, וּבְשֵׁנֵי
דְבוּרִים הָרַג שְׁתֵּי אֲמוֹת, שֶׁהֵן עֲשׂוּ וַיִּשְׁמַעֲאֵל, שְׁלֹא רָצוּ
לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה.

הַקִּבְּ"ה נָתַן בְּאָדָם נִשְׁמָה רוּחַ וְנִפְשׁ

אחת דבר אלקים שְׁתִּים זו שְׁמַעְתִּי וגו' (סב, יב) : [תיקונים (תיקון
ל"ח דף ע"ט)] קָם זָקֵן אֶחָד מֵאַחַר הֵצֵל שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן
וְאָמַר: רַבִּי רַבִּי, הָרִי רְאִיתִי שְׁנֵאֲמַר מִן הַשָּׁמַיִם הַשְּׁמִיעָךְ אֶת

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

קלו לִיסְרָף וכו', ובמקום אחר שמעתי שדבר עם ישראל מצד של המלאכים, שסף פשוהו, שכל דבור ודבור שיצא מפיו נעשה מלאך, וזהו וכל העם ראים את הקולת ואת הלפידם, ובמקום אחר אמר הכתוב אחת דבר אלהים שתים זו שמעתי. מה זה? אמר רבי שמעון: זקן זקן, שמעתי שבאדם נתן הקדוש ברוך הוא שלשה קשרים, נשמה ורוח ונפש, הנשמה מכסא הכבוד, שם יורדת השכינה העליונה כלולה משלש ספירות עליונות, ועליהן נאמר אחת דבר אלהים שתים זו שמעתי, אחת ושתים - הרי שלש ספירות עליונות, שנאמר בהן אחת, אחת ואחת, שלשה אחדים, וזהו אחת דבר אלהים שתים זו שמעתי, ז"ו - בה עושה אותם אח"ד. ואחר כך דבר עמו מהרוח, שהוא מטטרו"ן, כולל כל צבא השמים שלמטה, משום שהתלבש בו ורוכב עליו העמוד האמצעי הכולל שש ספירות, ולכן בכל דבור ודבור שיצא ממנו, היה יוצא ממנו מלאך, וזהו וכל העם ראים את הקולת. אחר כך ירדה השכינה התחתונה עשירית באופן, שהוא נפש האדם משם, ונאמר בו ועל הארץ הראך את אשו הגדולה, משום שעליו נאמר והנה אופן אחד בארץ, כדי שישמע קולו ודבורו מן הכסא והמלאכים ושמים וארץ, שיכירו בו בכל מעלה ומטה כנשמה ששלטונה בכל הגוף ואפלו באיבר קטן, ואין איבר פנוי ממנה.

סג א מְזִמּוֹר לְדוֹד בְּהִיּוֹתוֹ בְּמִדְבַּר יְהוּדָה: ב אֱלֹהִים

שימוש תהלים

להצליח בסחורה

מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה, אלהים אלי אתה (סג, א): [שימוש תהלים לפרק סג] אם שתפת עם אחרים ואתה רוצה להחלק אמור זה המזמור ויבא לך חלק הטוב, וכן להצליח בסחורה. ושם שלו "ה. י' מן והמלך ישמח בה', ה' מן "במדבר יהודה.

זוהר תהלים

הקב"ה בחר בְּדוֹד הַמֶּלֶךְ יוֹתֵר מִכֹּלֶם כִּינּוּן שֶׁהִיא מִתְדַבֵּק וּמְשִׁתַּקֵּק בּוֹ בְּכָל זְמַן

מְזִמּוֹר לְדוֹד בְּהִיּוֹתוֹ בְּמִדְבַּר יְהוּדָה (סג, א): [זוהר חדש שיר

השירים מדרש הנעלם (דף פ"ב:)] פֶּתַח וְאָמַר, מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ

נְרוּצָה הֵבִיאֵנִי הַמֶּלֶךְ תְּדַרְרֵנִי. כָּתוּב (תהלים סג) מְזִמּוֹר לְדוֹד

בְּהִיּוֹתוֹ בְּמִדְבַּר יְהוּדָה. בֵּא וּרְאֵה, דוֹד הַמֶּלֶךְ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ

הוא הַתְּרַצָּה בּוֹ יוֹתֵר מִכֹּל מַלְכֵי הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מלכים

א ח) וְאָבַחֵר בְּדוֹד לְהִיּוֹת עַל עַמֵּי יִשְׂרָאֵל. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם

שְׂדוּד, מִיּוֹם שֶׁהִיא הוֹלֵךְ אַחַר הַצֶּאֱן בְּמִדְבַּר, הִיא מְסַתְּפֵל

שֵׁם בְּמִדְבַּר אֶת מַעֲשֵׂה הָאֲמָנוֹת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהִיא

מְשַׁבַּח וְאוֹמֵר (תהלים ח) כִּי אֶרְאֶה שְׁמִיךָ מַעֲשֵׂה אֲצַבְעוֹתֶיךָ

וְגו'. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁהִרִי בְּלִילָה כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם שׁוֹכְכִים

יִשְׁנִים עַל מְטוֹתֵיהֶם, וְהוּא הִיא יוֹשֵׁב בְּמִדְבַּר, וְהִיא מְסַתְּפֵל

בְּשָׁמַיִם, בְּלִבָּנָה וּבְכּוֹכְבִים וּבְמִזְלוֹת וּבְמַעֲשֵׂה הַשָּׁמַיִם, וְהִיא

אוֹמֵר כִּי אֶרְאֶה שְׁמִיךָ וְגו'. וְכָתוּב (שם) ה' אֲדוֹנֵנוּ מָה אֲדִיר

— זוהר תהלים —

שְׁמַךְ וגו'. וְתַמִּיד הָיָה פּוֹחֵד, וּמְשַׁבַּח וּמְרוֹמֵם אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אַחַר כֵּן הָיָה בּוֹרַח מִלְּפָנַי חֲמִיו, וּבְכָל צָרָה שֶׁהִיְתָה לוֹ, הָיָה מְשַׁבַּח וּמְתַפְּלֵל לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְכַעֲתָ, בַּהִיּוֹתוֹ בַּמַּדְבָּר יְהוּדָה, שֶׁהָיָה שָׂאוֹל רוֹדֵף אַחֲרָיו, הָיָה אוֹמֵר שִׁירָה, שְׁכָתוֹב (תהלים סג) מְזַמּוֹר לְדוֹד (וכן באבשלום כתוב (שם ג) מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו, היה אומר, ועכשו אמר שירה) בַּהִיּוֹתוֹ בַּמַּדְבָּר יְהוּדָה, בְּמָקוֹם שֶׁהָיוּ רוֹדְפִים אַחֲרָיו.

וְמָה אָמַר? אֱלֹהִים אֵלֵי אַתָּה אֲשַׁחֲרֶךָ וגו'. (סג, ב) אֱלֹהִים, אֵלֵי, אַתָּה - שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת הֵם. אֱלֹהִים - זוּהֵי דְרַגְתּוֹ, כְּתוֹר הַמְּלָכוֹת. אֵלֵי - זֶה הָרֵאשׁ שֶׁהַכְּתוֹר הַזֶּה שֶׁעוֹמֵד עָלָיו, וְהוּא עוֹמֵד אַחַד שְׁכָל הָעוֹלָם עוֹמֵד עָלָיו, שְׁכָתוֹב (משלי י) וְצַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם. אַתָּה - זֶה הַיְמִין הָעֲלִיּוֹן, שְׁכָתוֹב (תהלים קי) אַתָּה כֹּהֵן לְעוֹלָם. וְעַל זֶה שְׁלֹשׁ דְּרַגּוֹת כָּאֵן - אֱלֹהִים, אֵלֵי, אַתָּה. אֲשַׁחֲרֶךָ, וְאַבְקָר אֶצְלָךְ בְּכָל יוֹם תַּמִּיד. צְמָאָה לְךָ נַפְשִׁי (שם סג), כְּמִי שֶׁצָּמָא לְשִׁתּוֹת. אֵף כָּאֵן אֲנִי, צְמָאָה נַפְשִׁי אֵלֶיךָ, תֵּאב אֵלֶיךָ בְּשָׂרִי, שִׁיְהִי הַנֶּפֶשׁ וְהַבֶּשֶׂר דְּבָקִים אֵלֶיךָ. בְּאַרְץ צִיָּה וְעֵינַי בְּלֵי מַיִם, מַה זֶה בְּלֵי מַיִם? שָׂאִין שָׁם אוֹר הַתּוֹרָה, הָאוֹר שֶׁל הַמְּאוֹר הָעֲלִיּוֹן. כֵּן בַּקֹּדֶשׁ חֲזִיתָךְ (שם), מַה הַטַּעַם? אֲלֹא כֵּן בַּקֹּדֶשׁ חֲזִיתָךְ, אֵף עַל גַּב שֶׁאֲנִי בַּמַּדְבָּר הַזֶּה, בְּמָקוֹם שֶׁהוּא כֵּן - אֲנִי רוֹאֶה אוֹתָךְ לְהַדְּבִק בְּךָ, וּמִשְׁתַּוָּקֵק אַחֲרֶיךָ לְרֵאוֹת עֵינַי וּכְבוֹדְךָ. וְזֶה הוּא כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (שם) מְשַׁכְּנִי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה. בְּזִמְן שֶׁתִּמְשַׁכְּנִי אַחֲרֶיךָ, הַכֹּל נִתְרַצָּה עִמָּךְ.

— זוהר תהלים —

צְמָאָה לָךְ נַפְשִׁי - הֲרִי נַפְשִׁי וְגוֹפִי מִשְׁתוֹקְקִים אֵלֶיךָ לְהִרְאוֹת
 לִפְנֵיךָ וְלֹא יִכְלָתִי - כִּי אֲנִי בְּאֶרֶץ צִיָּה וְעַיִן בְּלִי מַיִם שֶׁהֲרִי
 אֶרֶץ צִיָּה וְעַיִן נִקְרָא מִחוּץ לְמִקְוֵם שְׁשׁוּרָה שְׂכִינָה

מִזְמוֹר לְדָוִד בְּהִיּוֹתוֹ בְּמִדְבַּר יְהוּדָה (סג, א): [נזוהר ח"ג פ'
 ויקרא (דף כא:)] תָּמָהּוּ רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי, וְשָׁמְחוּ
 בְּאוֹתוֹ לִילָה. אַחַר שֶׁאָכְלוּ, פָּתַח חֲבֵרוֹ הַסּוֹחֵר וְאָמַר, אָמַר
 לִפְנֵיהֶם דְּבַר אֶחָד שֶׁהִתְעַסְקָתִי בּוֹ הַיּוֹם הַזֶּה, הַפְּסוּק הַזֶּה
 שֶׁכְּתוּב (תהלים סג) מִזְמוֹר לְדָוִד בְּהִיּוֹתוֹ בְּמִדְבַּר יְהוּדָה. דָּוִד
 אָמַר שִׁירָה כְּשֶׁהָיָה בּוֹרַח מִחֲמִיו, לָמָּה אָמַר אֱלֹהִים אֵלִי
 אַתָּה אֲשַׁחֲרֶךָ צְמָאָה לָךְ נַפְשִׁי וְגו' ? אֱלֹהִים אֵלִי אַתָּה, שֶׁהֲרִי
 בְּגִבּוֹרָה אַחוּזָה תָּמִיד. אֲשַׁחֲרֶךָ, וְכִי אֵיךְ יִכַּל דָּוִד לְשַׁחַר אֶת
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאֶרֶץ רְחוֹקָה, וְגִרַשׁ מִהָאֶרֶץ שְׂבֵה שְׂרוּיָה
 הַשְּׂכִינָה? אֵלָּא, אַף עַל גַּב שְׂגִרַשׁ מִשָּׁם, לֹא עָזַב אֶת שְׁלוֹ
 לְשַׁחַר אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְאֲנִי שָׁמַעְתִּי, אֲשַׁחֲרֶךָ - כְּמִי
 שְׂאוּמֵר, אֵלֶיךָ לְהִרְאוֹת לִפְנֵיךָ, רַק שְׂלֵא יִכְלָתִי. כִּךָ אֲשַׁחֲרֶךָ,
 רַק שְׂאֲנִי מִחוּץ לְמִקְוֵם שְׁשָׁם שׁוּרָה שְׂכִינָה. צְמָאָה לָךְ נַפְשִׁי,
 שֶׁהֲרִי נַפְשִׁי וְגוֹפִי מִשְׁתוֹקְקִים אֵלֶיךָ לְהִרְאוֹת לִפְנֵיךָ, וְלֹא
 יִכְלָתִי, כִּי אֲנִי בְּאֶרֶץ צִיָּה וְעַיִן בְּלִי מַיִם, שֶׁהֲרִי אֶרֶץ צִיָּה
 וְעַיִן נִקְרָא מִחוּץ לְמִקְוֵם שְׁשׁוּרָה שְׂכִינָה, מִשּׁוּם שְׁמַיִם חַיִּים
 אֵין מְצוּיִים כָּאֵן. וּמִי הֵם הַמַּיִם הַחַיִּים? זוֹ שְׂכִינָה, שֶׁכְּתוּב
 בָּהּ (בראשית כז) בְּאֵר מַיִם חַיִּים, וְעַל זֶה אֶרֶץ צִיָּה וְעַיִן בְּלִי
 מַיִם כְּתוּב. אָמְרוּ רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי, וְדַאי שֶׁהִדְרֶךָ תְּקִינָה
 לִפְנֵינוּ. נִכְנְסוּ לְמַעְרָה וַיִּשְׁנוּ. בְּחִצּוֹת הַלֵּילָה שָׁמְעוּ אֶת קוֹל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

חיות המדבר שנוהמות. התעוררו. אמר רבי חייא, הרי עת היא לסייע לכנסת ישראל שמשבחת את המלך. אמרו, כל אחד ואחד יאמר דבר ממה ששמע וידע בתורה. ישבו כלם.

הטעם שהזכירו המקום שאמרו לשבח הקב"ה במדבר יהודה מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה (סג, א) : זוהר ח"ב פ' תרומה (דף ק"ט.) רבי אבא פתח פסוק ואמר, (שם סג) מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה. מה זה שונה מכל שאר התשבחות שלא אמר באיזה מקום שבח אותם דוד המלך? ומה שונה כאן שאמר בהיותו במדבר יהודה? אלא לא זה לבדו, שהרי אף כף גם - (שם לד) בשנותו את טעמו לפני אבימלך. בבא הזיפים. וכן כלם. להראות לכל בני העולם שבחו של דוד, שאף על גב שהיה בצער והיו רודפים אחריו, היה משתדל לומר שירות ותשבחות לקדוש ברוך הוא. ואף על גב שברוח הקדש היה אומר - רוח הקדש לא היתה שורה עליו עד שהוא השתדל שתשרה עליו. וכך בכל מקום - לא שורה רוח הקדש שלמעלה עד שיתעורר עליו האדם מלמטה. ודוד, אף על גב שרדפו אחריו והיה בצער, לא היה עוזב שירות ותשבחות מפיו ולשבח את רבונו על הכל.

ואם תאמר, זה ששנינו מזמור לדוד או לדוד מזמור, וכאן שרתה עליו רוח הקדש בתחלה, משום שאמר מזמור לדוד. אלא, אם הוא היה מכון עצמו בתחלה, לא היתה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שׁוֹרָה עָלָיו רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. מְזַמֵּר זֶה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. לָמָּה נִקְרָא כֵּךְ? מִשׁוּם שֶׁהִיא מְשַׁבַּחַת אֶת הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן תָּמִיד, (שְׂכַל הַזְמַן הוּא הִיא מְשַׁבַּח וּמְזַמֵּר וְלֹא שׁוֹכֵךְ) שְׂכַל הַזְמַן הִיְתָה מְשַׁבַּחַת וּמְזַמֵּרֶת וְלֹא שׁוֹכֶכֶת. כִּיּוֹן שֶׁבֶּא דָּוִד, מְצָא גּוֹף מְתַקֵּן כְּרֹאיוּ וְשָׂרְתָה עָלָיו, וְהָיוּ מַגְלִים בְּעוֹלָם הַזֶּה לְשַׁבַּח וּלְזַמֵּר לַמֶּלֶךְ, וְהַכֹּל כְּדֵי שְׂיִתְתַּקֵּן הָעוֹלָם הַזֶּה כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה. לְדָוִד - אִישׁ שָׁלֵם בְּתַקּוּנוֹ, אִישׁ מְתַקֵּן, אִישׁ צַדִּיק. דָּוִד וְדָאֵי שְׁלֵא הִשְׁתַּנָּה לְעוֹלָמִים. בְּהִיּוֹתוֹ בְּמַדְבַּר יְהוּדָה - זֶה שֶׁבַח שֶׁל דָּוִד, אֵף עַל גַּב שֶׁהִיא בְּצַעְרוֹ, אֵף עַל גַּב שֶׁהִיוּ רוֹדְפִים אַחֲרָיו, וְאִיזוֹ תְּשַׁבַּחַת אָמַר? תְּשַׁבַּחַת גְּדוֹלָה וְנִכְבְּדָה. וְהִשְׁבַּח שְׁלוֹ מַה הוּא? (תהלים סג) אֱלֹהִים אֵלֵי אַתָּה אֲשַׁחֲרֶךָ. אֱלֹהִים סִתָּם. כִּיּוֹן שֶׁאָמַר אֱלֹהִים, לָמָּה אֵלֵי? אֵלָּא אוֹתָהּ דְּרָגָה שְׁלוֹ. שְׁלֵשׁ דְּרָגוֹת כָּאֵן: אֱלֹהִים, אֵלֵי, אַתָּה. וְאֵף עַל גַּב שֶׁהֵם שְׁלֵשָׁה שְׁמוֹת, דְּרָגָה אַחַת הִיא, בְּסוּד שֶׁל אֱלֹהִים חַיִּים. אֱלֹהִים - לְמַעַלָּה, אֱלֹהִים חַיִּים. אֵלֵי - קִצָּה הַשָּׁמַיִם עַד קִצָּה הַשָּׁמַיִם. אַתָּה - הַדְּרָגָה שְׁלוֹ. וְאֵף עַל גַּב שֶׁהַכֹּל אֶחָד וּבְשֵׁם אֶחָד עוֹלָה. אֲשַׁחֲרֶךָ - אִם כְּמִשְׁמַעוֹ שְׁלוֹ, יִפְהַ. אֲבָל אֲשַׁחֲרֶךָ - הַתְּקִין הָאוֹר שְׁמַאִיר בְּשַׁחַר. שֶׁהָרִי הָאוֹר שְׁעוֹמֵד בְּשַׁחַר לֹא מַאִיר עַד שְׂיִתְקַנּוּ אוֹתוֹ לְמַטָּה. וּמִי שְׂמַתְקַן אֶת אוֹר הַשַּׁחַר הַזֶּה, אֵף עַל גַּב שֶׁהוּא שַׁחַר, זוֹכֶה לְאוֹר לְבָן שְׁמַאִיר, וְזֶהוּ אוֹר אֶסְפֵּקְלָרְיָה הַמְּאִירָה, וְזֶהוּ הָאָדָם שְׁזוֹכֶה לְעוֹלָם הַבָּא.

אלי אתה אֲשַׁחֲרֶה צְמֹאָה לָךְ נַפְשִׁי כְּמֹה לָךְ ^{תקנה בעל השמות}
 בְּשָׂרִי בְּאָרֶץ צִיָּה וְעֵינַי בְּלִי מַיִם: ג כֵּן בִּפְנֵי־שׁ חַזִּיתִיךָ
 לְרֵאוֹת עֵזְרָה וּבְכוּדָה: ד כִּי טוֹב חֲסִדֶּךָ מִחַיִּים שְׁפָתַי
 יִשְׁבַּחֲוֹנֶךָ: ה כֵּן אֲבָרְכֶךָ בְּחַיֵּי בִשְׂמֵךְ אִשָּׁא בְּפִי: ו כְּמוֹ
 חֶלֶב וְדֶשֶׁן תִּשְׁבַּע נַפְשִׁי וְשִׁפְתַי רִנְּנוֹת יִחְלַל פִּי: ז אִם

— זוהר תהלים —

ימצאנני, שזוכים לשני אורות

צְמֹאָה לָךְ נַפְשִׁי כְּמֹה לָךְ בְּשָׂרִי (סג, ב): וְזֶה סוּד (משלי א)
 וּמִשְׁחָרֵי יִמְצְאָנִי. וּמִשְׁחָרֵי - שְׂמֵתִקְנִים הָאוֹר שֶׁל
 מִשְׁחָרֵי הַשְּׁחֹר. יִמְצְאָנִי, לֹא כְּתוֹב יִמְצְאֹנִי, אֲלֵא יִמְצְאָנִי,
 שְׂזוֹכִים לְשְׁנֵי אוֹרוֹת - לְאוֹר הַשְּׁחֹר הַשְּׁחֹר, וְלְאוֹר הַלְבָן
 שְׂמֵאִיר. וְזוֹכֵה לְאִסְפֵּק לְרִיָּה שְׂאִינָה מְאִירָה, וְלֹאִסְפֵּק לְרִיָּה
 שְׂמֵאִירָה. וְזֶהוּ יִמְצְאָנִי. וְעַל כֵּן אָמַר דָּוִד אֲשַׁחֲרֶךָ. הַתְּקִין
 אוֹר שֶׁל הַשְּׁחֹר הַשְּׁחֹר לְהָאִיר עָלָיו אוֹר לְבָן שְׂמֵאִיר. צְמֹאָה
 לָךְ נַפְשִׁי כְּמֹה לָךְ בְּשָׂרִי (תהלים סג), כְּמִי שֶׁרַעֲב לְאֹכַל וְצָמָא
 לְשִׁתוֹת. בְּאָרֶץ צִיָּה וְעֵינַי בְּלִי מַיִם, מְשׁוּם שֶׁהוּא מְדַבֵּר וְאִינוֹ
 מְקוּם שֶׁל יֵשׁוּב, וְלֹא מְקוּם שֶׁל קִדְשׁ. וְלָכֵן הוּא מְקוּם בְּלִי
 מַיִם. וְכִמוֹ שְׂאָנוּ רַעֲבִים וְצָמְאִים אֲלֵיךְ בְּמְקוֹם הַזֶּה, כֵּן
 בִּקְדָשׁ חַזִּיתִיךָ וְגו'. וְאָנוּ, כְּמוֹ שְׂאָנוּ צָמְאִים אֶל מוֹרְנוֹ לְשִׁתוֹת
 בְּצָמְאוֹן אֶת דְּבָרֵינוּ בְּמְקוֹם הַזֶּה, אַף כִּף צָמְאִים לְשִׁתוֹת בְּצָמָא
 דְּבָרֵינוּ בְּבֵית הַמְּקֻדָּשׁ, הַמְּקוּם שֶׁנִּקְרָא קִדְשׁ. אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן
 לְרַבִּי אַבָּא, מִי שֶׁהִתְחִיל הַדְּבָר - יֹאמֵר עֲכָשׁוּ.

וְכִרְתִּיךָ עַל יְצוּעֵי בְּאֲשֻׁמְרוֹת אֶהְיֶה כָּךְ: ה כִּי הָיִיתָ
עֹזְרָתָה לִּי וּבְצֵל כְּנַפְיֶךָ אֲרַגֵּן: ט דְּבִקְהָ נַפְשִׁי אַחֲרֶיךָ בִּי
תִּמְכָּה יְמִינֶךָ: י וְהִמָּה לְשׂוֹאֵה יִבְקְשׁוּ נַפְשִׁי יְבֹאוּ

— זוהר תהלים —

כַּאֲשֶׁר אָדָם בָּא לְהִדְבֵּק בְּקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
אוֹחֵז בּוֹ וְלֹא עוֹזֵב אוֹתוֹ

דְּבִקְהָ נַפְשִׁי אַחֲרֶיךָ וְגו' (סג, ט): [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קסג:)]
רַבִּי חֲזִיָּא פְּתַח וְאָמַר, (תהלים סג) דְּבִקְהָ נַפְשִׁי אַחֲרֶיךָ
בִּי תִמְכָּה יְמִינֶךָ. בַּפְּסוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהִסְתַּכֵּל, דְּבִקְהָ נַפְשִׁי
אַחֲרֶיךָ - מִשּׁוֹם שְׁדוּד הַמְּלָךְ הָיָה מְדַבֵּיק תְּמִיד אֶת נַפְשׁוֹ
אַחֲרֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא חָשַׁשׁ לְדַבְּרִים אַחֲרֵים שֶׁל
הָעוֹלָם, אֲלֵא לְהִדְבִּיק נַפְשׁוֹ וּרְצוֹנוֹ בּוֹ. וְכִיּוֹן שֶׁהוּא הָיָה
נִדְבֵּק בְּקָדוֹשׁ - בְּרוּךְ הוּא, הָיָה תוֹמֵךְ בּוֹ וְלֹא עוֹזֵב אוֹתוֹ.
מִכָּאן שֶׁכַּאֲשֶׁר אָדָם בָּא לְהִדְבֵּק בְּקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אוֹחֵז בּוֹ וְלֹא עוֹזֵב אוֹתוֹ. דְּכֵר אַחַר דְּבִקְהָ נַפְשִׁי
אַחֲרֶיךָ - לְהִתְעַטֵּר דְּרָגָתוֹ לְמַעְלָה. שֶׁהָיָה כַּאֲשֶׁר נִדְבֵּקַת
הַדְּרָגָה הַזֵּאת [שְׁלוֹ נְתִיבָה, וְכִשְׁהִתְגַּלְתָּה] בְּדְרָגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת
לְעֻלּוֹת אַחֲרֵיהֶן, אֲזִי הֵימִין אוֹחֵז בָּהּ לְהַעֲלוֹתָהּ וּלְחַבְּרָהּ
בְּחִבּוּר אֶחָד כְּרֵאוּי, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְתִאֲחַזְנֵי יְמִינֶךָ, וְכֵתוּב
וַיְמִינִי תַחְבֵּקְנִי, וְעַל כֵּן בִּי תִמְכָּה יְמִינֶךָ. וְכַשְׁאוֹחֵז בּוֹ
בְּקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲזִי כְּתוּב שֶׁמֵאלוֹ תַחַת לְרֵאשִׁי וַיְמִינִי
תַחְבֵּקְנִי. וְהוּא יְחוּד אֶחָד וְחִבּוּר אֶחָד. וְכַשְׁהוּא חִבּוּר אֶחָד,
אֲזִי מִתְמַלֵּאת אוֹתָהּ דְּרָגָה שְׁלוֹ וּמִתְבָּרַכֶּת.

בְּתַחֲתִיזוֹת הָאָרֶץ: יֵא יִגְרֶהוּ עַל יְדֵי חָרֵב מְנַת שְׁעָלִים
 יִהְיוּ: יב וְהַמֶּלֶךְ יִשְׁמַח בְּאֱלֹהִים ^{הַחֶמֶד בְּעַל הַחַיִּים} יִתְהַלֵּל כָּל
 הַנְּשָׁבַע בּוֹ כִּי יִסְבֵּר פִּי דוֹבְרֵי שְׁקָר:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים - ב' רֵאשִׁית

וְהַמֶּלֶךְ יִשְׁמַח בְּאֱלֹהִים וְגו' (סג, יב): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף כט.ט.)]
 [כשממתעוררת גבורה] עֲלִיוְנָה לְאַחֲזוֹ בּוֹ תַחַת רֵאשׁוֹ
 וּלְקַרְבוֹ בְּחֻדוֹהָ לְהִיּוֹת הַכֹּל אֶחָד. וְהַמֶּלֶךְ יִשְׁמַח בְּאֱלֹהִים -
 שְׂמִיחָה, אֹר [באור] [שמאיר] שֶׁהוֹצִיא בְּשִׁבִיל אֶחָד טָמִיר וְגִנּוּז
 וְנִכְנָס בּוֹ בְּשָׁנִים שְׁהֵם אֶחָד, וְעַל זֶה הָעוֹלָם נִתְקַן בְּקִיּוּם
 שְׁלֹם. וְהַמֶּלֶךְ יִשְׁמַח בְּאֱלֹהִים - עוֹלָם [אור עליון] הַתַּחֲתוֹן שְׂמִיחָ
 בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן [נ"א: נסתר אותו ששלח] עֵמֶק [שמחה ששופעת ויוצאת
 באיזה מקום שמח? באלהים, בו שמח, בו שולח] חַיִּים לְכֹל. נִקְרָאִים חַיִּי
 הַמֶּלֶךְ. זֶה עֶקֶר הַבֵּית. בֵּית זֶה בּוֹנֵה בֵּית שֶׁל הָעוֹלָם וּבוֹנֵה
 הָעוֹלָם. וְזֶהוּ בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, ב' רֵאשִׁית. רֵאשִׁית חֲכָמָה
 כְּשֶׁכּוֹנֵס הַכֹּל לְתוֹכּוֹ וְנִעְשֶׂה יָם גְּדוֹל לְשֵׁאֵב הַכֹּל.

סד א לְמִנְצַחַת מְזִמּוֹר לְדָוִד: ב שְׁמַע אֱלֹהִים הַתְּהִי פֶלַע הַיְבוּלֹת
בְּעֵינֵי הַמַּחֲזִיקִים בָּוִם
 קוֹלִי בְּשִׁיחֵי מִפְּחַד אֹיִב תִּצַּר חַיִּי: ג תִּסְתִּירֵנִי
 מִפּוֹד מְרַעִים מִרְגֵּשֶׁת פְּעָלֵי אָוֶן: ד אֲשֶׁר שָׁנְנָה כִּתְרָב
 לְשׁוֹנָם דָּרְכוּ חָצֵם דְּבַר מָר: ה לִירוֹת בְּמִסְתָּרִים תָּם
 פְּתָאם יִרְהוּ וְלֹא יִירָאוּ: ו יִחְזְקוּ לָמוֹ דְּבַר רַע יִסְפְּרוּ
 לְטָמוֹן מִזְקָשִׁים אָמְרוּ מִי יִרְאֶה לָמוֹ: ז יִחַפְּשׂוּ עֹזֹלֹת
 תִּמְנוּ חֶפֶשׁ מְחַפֵּשׁ וְקָרַב אִישׁ וְלֵב עָמִק: ח וַיִּרֶם
 אֱלֹהִים הַתְּהִי פֶלַע הַיְבוּלֹת
בְּעֵינֵי הַמַּחֲזִיקִים בָּוִם חֵין פְּתָאוֹם הָיוּ מִבּוֹתָם: ט וַיִּכְשִׁילוּהוּ
 עֲלִימוֹ לְשׁוֹנָם וַתִּנְדְּדוּ כָּל רְאִיָּה בָּם: י וַיִּירָאוּ כָּל
 אָדָם וַיִּנְיֶדוּ פֶּעַל אֱלֹהִים הַתְּהִי פֶלַע הַיְבוּלֹת
בְּעֵינֵי הַמַּחֲזִיקִים בָּוִם וּמַעֲשָׂהוּ הַשְּׂבִילֹי:
 יא יִשְׁמַח צְדִיק בִּיהוָה אֱלֹהֵי הַיְבוּלֹת וְחָסָה בּוֹ וַיִּתְהַלְלוּ כָּל
 יִשְׂרָאֵל:

יִשְׂרָאֵל:

⊞—————⊞ שימוש תהלים ⊞—————⊞

לעבור נהר

שמע אלהים קולי בשיחי (סד, ב): [שימוש תהלים לפרק סד] אי ברת
נהר דמיא אמור יתיה ואז תשתזיב.

⊞—————⊞ זוהר תהלים ⊞—————⊞

יִשְׁמַח צְדִיק בַּה' וְגו' (סד, יא): [זוהר ח"ב (דף נז) זוהר תורה]
יִשְׁמַח צְדִיק בַּה' וְחָסָה בּוֹ וַיִּתְהַלְלוּ כָּל יִשְׂרָאֵל.

אמר רבי שמעון כתבו (ישעי' נז) הצדיק אבד, הרי ביארנו
הענין, הצדיק נאבד לא כתיב אלא הצדיק אבד, מכל אותן

סָה א לְמַנְצַח מְזֻמּוֹר לְדָוִד שִׁיר: ב לֵךְ דְּמִיָּה
 תְּהַלֵּה אֱלֹהִים ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַיְּבוּמוֹת} בְּצִיּוֹן וּלְךָ יִשְׁלַם נְדָר:
 ג שְׁמַע תְּפִלָּה עֲדִיף כָּל בֶּשָׂר יָבֹאוּ:

— ❧ — שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❧ —

אי בעי כלום מבר נש

לך דומיה תהלה (סה, ב): [שימוש תהלים לפרק סה] אי בעית כלום
 מבר נש, אמור זה המזמור עם שם שלו ותצליח. ושם שלו הוא
 "יה. י' מן "שירו שבסוף המזמור, ה' מן "דומיה והוא טוב להצליח.

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

דָּוִד הַמְּלֶכֶךְ הָיָה יוֹדֵעַ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁהַזְּמַן הַשִּׁיר הַזֶּה
 לְהַתְּגַלּוֹת בְּעוֹלָם

לֵךְ דְּמִיָּה תְּהַלֵּה וְגו' (סה, ב): [זוהר חדש שיר השירים (דף ע"א):] כְּתוּב
 שִׁיר (תהלים סה), וְכְתוּב (שם) לֵךְ דְּמִיָּה תְּהַלֵּה וְגו'. דָּוִד
 הַמְּלֶכֶךְ הָיָה יוֹדֵעַ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁהַזְּמַן הַשִּׁיר הַזֶּה לְהַתְּגַלּוֹת
 בְּעוֹלָם, וְאָמַר, הַשִּׁיר שֶׁעָתִיד לְהַתְּגַלּוֹת - לֵךְ דוּמִיָּה. הוּא
 בְּחֻשָּׁאִי, שְׂאִין רְשׁוֹת לְגַלוֹת הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה, אֲלֵא הַתְּשַׁבַּחַת
 וְהַתְּהַלָּה זֶה אֱלֹהִים בְּצִיּוֹן, כְּשֶׁנִּבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהוּא כְּנֻגַד
 הַמִּקְדָּשׁ הָעֲלִיּוֹן, וְאִז לֵךְ יִשְׁלַם נְדָר.

עֲדִיף כָּל בֶּשָׂר יָבֹאוּ - בְּשַׁעַה שֶׁהַגּוֹף שְׂרוּי בְּצַעַר,
 בְּמַחְלוֹת וּמְכוֹת

שְׁמַע תְּפִלָּה עֲדִיף וְגו' (סה, ג): [זוהר ח"ג פ' תזריע (דף מ"ט):] שָׁנָה
 רַבִּי יוֹסִי, כְּתוּב (תהלים סה) שְׁמַע תְּפִלָּה עֲדִיף וְגו'. שְׁמַע

ד דְּבַרְי עֲזוֹנֹת גָּבְרוּ מִנִּי פִּשְׁעֵינוּ אֶתָּה תִּכְפָּרֵם:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

תְּפִלָּה - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר, שְׁמַע תְּפִלָּה! שְׁמַע תְּפִלּוֹת הָיָה צָרִיךְ לְהִיּוֹת! מַה זֶה שְׁמַע תְּפִלָּה? אֵלֹא תְּפִלָּה זֹו כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא תְּפִלָּה, שְׁכָתוּב (שם קט) וְאֲנִי תְּפִלָּה. (תהלים ט) (ואני תפילתי) וְדוֹד אָמַר אוֹתָהּ בְּשִׁבִיל כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל. וּמַה שָּׁאָמַר וְאֲנִי תְּפִלָּה, הַכֹּל אֶחָד, וְעַל זֶה שְׁמַע תְּפִלָּה, וְזוֹ תְּפִלָּה שֶׁל יָד, שְׁכָתוּב (שמות יג) עַל יַדְכָּה, בְּה"א. עֲדִיךְ כָּל בְּשׂוֹר יָבֹאוּ - בְּשַׁעַה שֶׁהַגּוֹף שָׂרוּי בְּצַעַר, בְּמַחְלוֹת וּמַכּוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וּבְשׂוֹר כִּי יִהְיֶה בַעֲוֹרוֹ. אֶת הַנֶּגַע בַּעֲוֹר הַבְּשׂוֹר. הַבְּשׂוֹר הַחַי. וּמִשׁוֹם כֵּן לֹא כָתוּב כָּל רוּחַ יָבֹאוּ, אֲלֵא כָּל בְּשׂוֹר יָבֹאוּ. מַה זֶה עֲדִיךְ? אֲלֵא כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְהוֹבֵא אֶל הַכֹּהֵן, זֶה הוּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שְׁכָתוּב וְאִם יִרְאָנָה הַכֹּהֵן. בֹּא רְאֵה, בְּמִקּוֹם אֶחָד אֶהְרֵן הַכֹּהֵן, וּבְמִקּוֹם אֲחֵר הַכֹּהֵן סֵתָם, וְזֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

פִּשְׁעֵינוּ אֶתָּה תִּכְפָּרֵם

דְּבַרְי עֲזוֹנֹת גָּבְרוּ מִנִּי וְגו' (סה, ד): [זוהר בראשית פ' ויצא (דף קנא.)]
 רַבִּי חֲזַיָּא פְּתַח וְאָמַר, דְּבַרְי עֲזוֹנֹת גָּבְרוּ מִנִּי פִּשְׁעֵינוּ אֶתָּה תִּכְפָּרֵם. הַפְּסוּק הַזֶּה קָשָׁה, שְׂאִין סוּפוֹ רָאָשׁוּ וְאִין רָאָשׁוּ סוּפוֹ. אֲלֵא דוֹד בְּקֶשׁ עַל עֲצָמוֹ, וְאַחַר כֵּן בְּקֶשׁ עַל הַכֹּל (תהלים סה) דְּבַרְי עֲזוֹנֹת גָּבְרוּ מִנִּי. אָמַר דוֹד, אֲנִי יִדְעָתִי בְּעֲצָמִי שְׁחָטָאתִי, אֲבָל כְּמָה רְשָׁעִים הֵם בַּעֲוֹלָם שֶׁהִתְגַּבְּרוּ חֲטָאֵיהֶם עֲלֵיהֶם יוֹתֵר מִמִּנִּי. הוֹאִיל וְכֵן, לִי וְלָהֶם, פִּשְׁעֵינוּ אֶתָּה תִּכְפָּרֵם.

ה אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁכַּן חֲצֵרֶיךָ נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב
בֵּיתְךָ קָדוֹשׁ הַיְכָלְךָ: וְנֹרְאוֹת בְּצַדִּיק תַעֲנֶנּוּ אֱלֹהֵי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

חֲסִידִים הָרֵאשׁוֹנִים כְּשִׁמְקָרִיבִים אֶת בְּנֵיהֶם לְקַרְבָּן אוֹמְרִים:
אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁכַּן חֲצֵרֶיךָ. אוֹתָם שְׁעוֹמְדִים עֲלֵיהֶם
אוֹמְרִים: נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ קָדוֹשׁ הַיְכָלְךָ

אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב וְגו' (סה, ה): [זוהר ח"א פ' לך לך (ד טז.צד.)]

פָּתַח אֶחָד וְאָמַר, (תהלים סה) אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁכַּן
חֲצֵרֶיךָ וְגו'. בַּתְּחִלָּה חֲצֵרֶיךָ, לְאַחַר מִכֵּן בֵּיתְךָ, וְלְאַחַר מִכֵּן
הַיְכָלְךָ. זֶה פְּנִימִי מִזֶּה, וְזֶה [נ"א: לתוך] לְמַעְלָה מִזֶּה. יִשְׁכַּן
חֲצֵרֶיךָ בַּתְּחִלָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה ד) וְהָיָה הַנֶּשְׂאָר בְּצִיּוֹן
וְהִנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַיִם קָדוֹשׁ יֵאָמֵר לוֹ. נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ
לְאַחַר מִכֵּן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי כד) בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת. לֹא
כְּתוֹב הַחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת. שְׂאֵם הָיָה כְּתוֹב כָּךְ, מִשְׁמַע
שְׁחֻכְמָה נִקְרָאת בַּיִת. אֲלֵא כְּתוֹב בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת, הַיְנוּ
מֵה שְׁכֵתוֹב (בראשית ב) וְנָהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן וְגו'.
קָדוֹשׁ הַיְכָלְךָ לְאַחַר זֶה הוּא שְׁלֵמוֹת הַכֹּל. שְׁכָף שְׁנִינוּ, מֵה
זֶה הַיְכָל? כְּלוֹמַר ה"י כ"ל, זֶה וְזֶה, וְהַכֹּל נִשְׁלָם יַחַד. מֵה
מוֹכִיחַ רֵאשׁ הַכְּתוֹב שְׁכֵתוֹב אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁכַּן
חֲצֵרֶיךָ? זֶה מִי שִׁמְקָרִיב אֶת בְּנוֹ קָרְבָּן לְפָנַי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, רְצוֹנוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּקָרְבָּן הַהוּא, וּמִתְרַצָּה
בּוֹ וּמְקַרֵב אוֹתוֹ, וְשֵׁם אֶת מְדוּרוֹ בְּשְׁנֵי חֲדָרִים, וְאוֹחֵז אֶת
זֶה וְאֵת זֶה, שְׂאוֹתָם הַשְּׁנַיִם נִקְשְׂרוּ יַחַד, שְׁכֵתוֹב יִשְׁכַּן

— זוהר תהלים —

חֲצֵרֶיךָ, וְדָאֵי שְׁנֵי חֲצֵרֶיךָ. מִשּׁוּם כִּף הַחֲסִידִים הָרֵאשׁוֹנִים, זְקִינֵנוּ שֶׁל כָּאן, כְּשִׁמְקָרִיבִים אֶת בְּנֵיהֶם לְקָרְבַּן הַזֶּה, פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁכַּן חֲצֵרֶיךָ. אוֹתָם שְׁעוֹמְדִים עֲלֵיהֶם אוֹמְרִים: נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ קְדוֹשׁ הַיְכָלְךָ. אַחַר כֵּן מְבַרְךָ אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְזָוְנוּ לְהַכְנִיסוֹ בְּבְרִיתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אֲבִינוּ. וְאוֹתָם שְׁעוֹמְדִים עֲלֵיהֶם אוֹמְרִים: כִּשֵׁם שֶׁהַכְּנַסְתָּנוּ לְבְרִית וְכוּ'. וְשְׁנֵינוּ, בְּתַחֲלָה יִבְקֹשׁ אָדָם רַחֲמִים עָלָיו, וְאַחַר כֵּן עַל הָאֲחֵר, שְׁכַתוֹב (ויקרא טז) וְכִפָּר בְּעֵדוֹ - בְּתַחֲלָה, וְאַחַר כֵּן - וּבְעֵד כָּל קָהָל יִשְׂרָאֵל. וְאָנוּ לְקַחְנוּ אֶת הַדְּרֹךְ הַזֶּה, וְכֵן יָפָה וְרָאוּי לְפָנֵינוּ.

עֲשֶׂה דְבָרִים שֶׁל הָאֱמוּנָה יֵשׁ בְּפִסּוּק הַזֶּה

אָמַר רַבִּי אֲבָא, וְדָאֵי כֵּן הוּא וְנֹאֵה הַדְּבָר. וּמִי שְׁלֵא אוֹמֵר כֵּן, הוּא מוֹצִיא אֶת עֲצָמוֹ מֵעֲשֶׂרָה חֲפוֹת שְׁעֵתִיד לְעֲשׂוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקִים בְּעוֹלָם הַבָּא. וְכֹלֵם נִקְשָׁרִים בְּזֶה. וּמִשּׁוּם כֵּן עֲשֶׂה דְבָרִים שֶׁל הָאֱמוּנָה יֵשׁ בְּפִסּוּק הַזֶּה אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב וְגו', וּמִכָּל דְּבָר וְדָבָר נְעֻשִׂית חֲפָה אַחַת מִמֶּנָּה. אֲשֶׁרִי חֲלַקְכֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהָרִי הַתּוֹרָה נִקְשָׁרַת בְּלִבְכֶם כְּאִלּוּ עִמְדַתֶּם בְּגוֹפְכֶם בְּהַר סִינַי בְּשַׁעַה שֶׁנִּתְּנָה תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל.

אֲשֶׁרִיהֶם בְּעָלֵי תְשׁוּבָה שֶׁהָרִי בְּשַׁעַה אַחַת בְּיוֹם אֶחָד [בפ"א] בְּרָגַע אֶחָד קָרְבִים לְקַבֵּ"ה מִזֶּה שְׁלֵא הִיָּה כֵּן אֶפְלוּ לְצַדִּיקִים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

גמורים שהתקרבו לקב"ה בכמה שנים

אֲשֵׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב (סה, ה) : [זוהר בראשית פ' חיי שרה (דף קכט.)]
 וְאֲבָרְהֶם זֶקֶן בָּא בַּיָּמִים וְה' בֵּרַךְ אֶת אֲבָרְהֶם כֻּלָּל.
 רְבִי יְהוּדָה פָּתַח, (תהלים סח) אֲשֵׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁכֵּן חֲצִרְיָךְ.
 הַפְּסוּק הַזֶּה נִתְבָּאָר, אֲבָל אֲשֵׁרִי הָאִישׁ שֶׁדִּרְכּוֹ כְּשֵׁרוֹת לִפְנֵי
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא הִתְרַצָּה בּוֹ לְקָרְבוֹ אֵלָיו. בָּא רָאָה,
 אֲבָרְהֶם הִתְקַרֵב אֵלָיו, וּתְשׁוּקָתוֹ הִיָּתֵה כָּל יוֹם בְּזֵה. וְלֹא
 הִתְקַרֵב אֲבָרְהֶם בְּיוֹם אֶחָד אוֹ בְּפַעַם אַחַת, אֶלָּא מֵעֲשׂוֹי
 קְרִיבָהוּ בְּכָל יָמָיו מִדְּרָגָה לְדְרָגָה, עַד שֶׁהִתְעַלָּה בְּדְרָגָתוֹ.
 כְּשֶׁהָיָה זֶקֶן וְנִכְנַס לְדְרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת כְּרֵאוֹי, שְׁפָתוֹב וְאֲבָרְהֶם
 זֶקֶן, וְאָז בָּא בַּיָּמִים, בְּאוֹתָם יָמִים עֲלִיוֹנִים, בְּאוֹתָם יָמִים
 יְדוּעִים בְּסוּד הָאֱמוּנָה. וְה' בֵּרַךְ אֶת אֲבָרְהֶם כֻּלָּל. שְׁמֹשֶׁם
 יוֹצְאוֹת כָּל הַבְּרָכוֹת וְכָל טוֹב.

אֲשֵׁרִיהֶם בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה, שֶׁהָרִי בְּשַׁעֲה אַחַת בְּיוֹם אֶחָד
 [בפעם אחת] בְּרָגַע אֶחָד קָרְבִים לְקַב"ה, מֵה שְׁלֹא
 הָיָה כֶּף אֶפְלוֹ לְצַדִּיקִים גְּמוּרִים שֶׁהִתְקַרְבוּ לְקַב"ה בְּכַמָּה
 שָׁנִים. אֲבָרְהֶם לֹא נִכְנַס בְּאוֹתָם הַיָּמִים הָעֲלִיוֹנִים עַד שֶׁהָיָה
 זֶקֶן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר. וְכֵן דָּוִד, שְׁפָתוֹב (מלכים א א) וְהַמְלִיךְ
 דָּוִד זֶקֶן בָּא בַּיָּמִים. אֲבָל בַּעַל הַתְּשׁוּבָה מִיָּד נִכְנַס וְנִדְבַק
 בְּקַב"ה. רְבִי יוֹסִי אָמַר, שְׁנִינּוּ, הַמְּקוֹם שֶׁבַעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה
 עוֹמְדִים בְּעוֹלָם הַהוּא, אֵינן לְצַדִּיקִים גְּמוּרִים רְשׁוֹת לַעֲמֹד בּוֹ,
 מִשׁוּם שֶׁהֵם קְרוֹבִים לְמַלְאָךְ יוֹתֵר מִכָּלֶם, וְהֵם מוֹשְׁכִים עֲלֵיהֶם
 בְּרַצוֹן הַלֵּב יוֹתֵר וּבְכַח רַב לְהִתְקַרֵב לְמַלְאָךְ. בָּא רָאָה, כְּמָה

— זוהר תהלים —

מקומות מתקנים לקב"ה בעולם ההוא, ובכלם בית מושבים לצדיקים, כל אחד ואחד לפי דרגתו כראוי לו.

כתוב (תהלים סה) אשרי תבחר ותקרב ישכן חצריך, שהקדוש ברוך הוא מקרב אותם אליו, שעולים אותם הנשמות ממטה למעלה ולהאחז בנחלתם שנתקנה להן. ישכן חצריך – אלו המקומות והדרגות שבחוצן, ומי הם? כמו שנאמר (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה. וזוהי דרגה בין קדושים עליונים. ומי שזכאים לדרגה הזו הם שליחים של רבון העולם, כמו אותם המלאכים, ותמיד עושים שליחות ברצון רבונם, משום שאלו [התקדשו] תמיד בקדשה ולא נטמאו. כמו כן מי שנטמא בעולם הזה, הוא מושך עליו רוח טמאה, וכשיוצאת ממנו נשמתו, מטמאים אותו, ומדורו בין אותם הטמאים, ואלו הם המזיקים של העולם. כמו שמשירך אדם את עצמו בעולם הזה – כך הוא מדורו ונמשך באותו העולם [ואותן רוחות הטמאות מטמאות אותו ומכניסות אותו לגיהנם].

יש מקום לחסידים עליונים שנכנסים לפנים כמה מדורים על מדורים ואורות על אורות נפרדים בעולם ההוא וכל אחד מתבייש מאור חברו כמו שהמעשים נפרדים בעולם הזה

בא ראה, מי שמתקדש ושומר את עצמו בעולם הזה שלא יטמא, מדורו בעולם ההוא בין אותם קדושים עליונים ועושים תמיד שליחות, ואלו עומדים בחצר, כמו שנאמר

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

(שמות כז) אַתְּ חָצַר הַמִּשְׁכָּן. וַיֵּשׁ אַחֲרֵיהֶם שְׁהֵם בַּפְּנִים יוֹתֵר שְׂאִינָם בַּחֲצַר, אֲלֵא בַּבַּיִת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים סה) נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ. אָמַר דָּוִד, נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ. כִּיֹּן שֶׁאָמַר יִשְׁכֵּן חֲצִירֶיךָ, לָמָּה כְּתוּב נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ? יִשְׁבַּע בְּטוֹב בֵּיתְךָ הֲיֵה צָרִיךְ לְהֵיוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב יִשְׁכֵּן! אֲלֵא הֲרֵי שְׁנִינוּ, אֵינְ יִשְׁיבָה בְּעֶזְרָה אֲלֵא לְמַלְכֵי דָוִד לְבָדֵם. וַיֵּשׁ מְקוֹם לְחִסְדֵי עֲלִיּוֹנִים שְׁנִכְנְסִים לְפָנִים, וּמִי הֵם? כְּכְתוּב (במדבר ג) וְהַחֲנִים לְפָנֵי הַמִּשְׁכָּן קִדְּמָה לְפָנֵי אֹהֶל מוֹעֵד מִזְרְחָה מִשָּׁה וְאֶהְרֹן וּבְנָיו וְגו'. וְכִמָּה מְדוּרִים עַל מְדוּרִים וְאוֹרוֹת עַל אוֹרוֹת נִפְרָדִים בְּעוֹלָם הַהוּא, וְכָל אֶחָד מִתְבַּיֵּשׁ מְאוֹר חֲבֵרוֹ. כְּמוֹ שֶׁהַמַּעֲשִׂים נִפְרָדִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, כֶּף גַּם מְקוֹמוֹת וְאוֹרוֹת נִפְרָדִים בְּעוֹלָם הַהוּא.

וּבֵא וּרְאֵה, הֲרֵי נֶאֱמַר שֶׁאֲפֵלוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּשֶׁאָדָם יֵשֵׁן עַל מִטָּתוֹ וְהַנְּשִׁמוֹת צְרִיכוֹת לְשׁוֹטֵט בְּעוֹלָם וַיֵּצְאוּ מִתּוֹךְ הַגּוֹף, אֵינְ כָּל נְשִׁמָּה וְנִשְׁמָה עוֹלָה וּמְשׁוֹטְטֵת לְרֵאוֹת בְּכַבּוּד סָבֵר פָּנֵי עֵתִיק הַיָּמִים, אֲלֵא כְּמוֹ שֶׁנֶּמְשָׁךְ תְּמִיד וְכִפֵּי הַמַּעֲשִׂים, כֶּף נִשְׁמָתוֹ עוֹלָה. אִם נִטְמָא - הוּא יֵשֵׁן וְהַנְּשִׁמָּה יוֹצֵאת, וְכָל אוֹתָן רוּחוֹת טְמֵאוֹת לוֹקְחוֹת אוֹתָהּ, וְנִדְבַקְתָּ בָהֶן בְּאוֹתָן הַדְּרָגוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת שֶׁמְשׁוֹטְטוֹת בְּעוֹלָם, וְהֵם מוֹדִיעוֹת לָהּ דְּבָרִים שְׁקֵרוּכִים לְבֵא לְעוֹלָם. וּלְפַעְמִים שֶׁמוֹדִיעִים לָהּ דְּבָרִים כּוֹזְבִים וְצוֹחֲקִים עָלֶיהָ, וְהֲרֵי פְרָשׁוּהָ. וְאִם זוֹכָה אָדָם, כְּשֶׁהוּא יֵשֵׁן וְנִשְׁמָתוֹ עוֹלָה, הוֹלֵכֶת וְשֹׁטָה וּבּוֹקְעֵת בֵּין הַרוּחוֹת הַטְּמֵאוֹת הַלְלוּ, וְכָלֵם מְכַרְזִיזִים

זוהר תהלים

ואומרים: פנו מקום, פנו. זה אינו מצדנו! והיא עולה בין אותם הקדושים, ומודיעים לה דבר אחד אמת. וכשירדת, כל אותם מחנות של ערבוב רוצים להתקרב אליה לדעת אותו הדבר, והם מודיעים לה דברים אחרים. והדבור ההוא שנוטלת בתוך אותם קדושים בין אותם האחרים הוא כתבואה בתוך התבן. וזה נמי הוא זוכה יותר בעוד שהוא עומד והנשמה עומדת בעולם הזה.

כמו כן כשיוצאות הנשמות מהגוף מהעולם הזה, רוצות לעלות, וכמה שומרי הפתח ומחנות מזיקים נמצאים. אם הם מצדם - כלם אוהזים בהם באותן הנפשות, ומוסרים אותם ביד דומה להכניסם לגיהנם. ואחר כך עלות ואוהזים בהם, והם נוטלים אותם, ומכריזים בהם: אלו הם שעברו על מצוות רבונם. וכן משוטטות בכל העולם. ואחר כך מחזירים אותם לגיהנם, וכן עד שנים עשר חדשים. אחר שנים עשר חדשים הם שוככים באותו מקום שראוי להם. אותם הנשמות שזכו עלות למעלה, כמו שנתבאר, וזוכות במקומותיהם.

בא ראה, אשרי הצדיקים שנגנזו להם כמה טובות לעולם ההוא, ואין מקום פנימי בכל אותם פאותם שיודעים את סוד רבונם ויודעים לדבק בהם בכל יום. על אלו כתוב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו. מה זה למחכה לו? כמו שנאמר (איוב לב) חכה את איוב בדברים. ואלו הם שדוחקים לדבר של חכמה ומדיקים אותה

— זוהר תהלים —

ומִחֲכִים לְדַעַת אֶת בְּרוּר הַדְּבָר, וְהֵם מְכָרִים לְרִבּוֹנָם. אֵלוּ הֵם שְׂרִבּוֹנָם מִשְׁתַּבַּח בָּהֶם בְּכָל יוֹם. אֵלוּ הֵם שְׂנֹכְנָסִים בֵּין עֲלִיוֹנִים קְדוֹשִׁים, וְאֵלוּ נִכְנָסִים בְּכָל הַשְּׁעָרִים שְׁלֹמְעֵלָה, וְאִין מִי שִׁמְחָה בְיָדָם. אֲשֶׁרִי חִלְקָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

אֲשֶׁרִי חִלְקוּ שֶׁל מוֹשֶׁה - שְׁעָלִי כְּתוּב אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב

אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב (סה, ה): [זוהר שמות 9' יתרו (דף עט:)] וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלְּאֶפֶד ה' מִן הַהָר לֵאמֹר כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב וְגו'. רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח, (תהלים סה) אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁכֵּן חֲצֵרֶיךָ. אֲשֶׁרִי חִלְקוּ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בּוֹ וְקָרַב אוֹתוֹ לְשֵׁרוֹת בְּתוֹךְ הַהֵיכָל הַקְּדוֹשׁ, שְׁכָל מִי שֶׁהוּא הִתְרַצָּה בּוֹ לְעִבּוּדָתוֹ, רָשׁוּם הוּא מִרְשׁוּמִים שְׁלֹמְעֵלָה לְדַעַת, שֶׁהָרִי הוּא נִבְחָר מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ הָעֲלִיוֹן לְשֵׁרוֹת בְּמִדּוּרוֹ, וְכָל מִי שֶׁנִּמְצָא בּוֹ אוֹתוֹ הָרָשָׁם, עוֹבֵר בְּכָל הַשְּׁעָרִים שְׁלֹמְעֵלָה וְאִין מוֹחָה בְיָדוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אֲשֶׁרִי חִלְקוּ שֶׁל מוֹשֶׁה, שְׁעָלִי כְּתוּב אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב, וְכְתוּב (שמותב) וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל הָעֶרְפֶּל, (שם כד) וְנִגַּשׁ מֹשֶׁה לְבָדוֹ אֶל ה' וְהֵם לֹא יִגָּשׁוּ. כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב - אֵלוּ הַנִּקְבּוֹת. וְתִגִּיד לְכֹנֵי יִשְׂרָאֵל - אֵלוּ הַזְּכָרִים.

לְשׁוֹם אוֹרְחוֹתָיו בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת

אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב וְגו' (סה, ה): [זוהר חדש 9' נח (דף כ"ז:)] רַבִּי יוֹחָנָן פֶּתַח, (תהלים סה) אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁכֵּן

וְשָׁעֲנוּ מִבְּטָח כָּל קַצְוֵי אֶרֶץ וַיִּם רְחֻקִים: תקנה בעל חובות
במקום חובות מיום
 וּמִבֵּין הָרִים בָּכְחוֹ נֶאֱזָר בַּגְּבוּרָה: ה מִשְׁפִּיחַ שְׁאוֹן
 וַיִּמִּים שְׁאוֹן גְּלִיחָם וְהַמִּזֵּן לְאֲמִים: ט וַיִּירָאוּ יֹשְׁבֵי
 קְצוֹת מֵאוֹתֶיךָ מוֹצְאֵי בָקָר וְעֶרְב תִּרְנִין: י פְּקַדְתָּ
 הָאֶרֶץ וְתִשְׁקָהּ רַבַּת תַּעֲשֶׂרנָה פֶּלֶג אֱלֹהִים תקנה בעל חובות
במקום חובות מיום
 מָלֵא מִים תִּכְיֶן דְּגָגָם כִּי בֵן תְּכִינֶנָּה: יא תִּלְמִיחָה רֵוַח
 נַחַת גְּדוּדֶיךָ בְּרִבִּיכִים תִּמְוַנְנֶנָה צְמַחָה תִּבְרָךְ:
 יב עֲטַרְתָּ שְׁנַת מוֹבְתֶךָ וּמַעֲגָלֶיךָ יִרְעֲפוּן דְּשֵׁן:
 יג יִרְעֲפוּ נְאוֹת מִדְּבַר זָגִיל גְּבַעוֹת תַּחֲנַנְנָה: יד לְבָשׁוּ
 כָּרִים הַצֵּאן וְעַמְקִים יַעֲטֹפוּ כָּר יִתְרוֹעְעוּ אַף יִשְׁירוּ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

חֲצִרֶיךָ נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתֶךָ קִדְשׁ הֵיכְלֶךָ. בא וּרְאֵה כִּמָּה יֵשׁ
 לְאָדָם לְזַהֵר וּלְבַדֵּק עֲצָמוֹ וּמַעֲשָׂיו בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. הֵיאָךְ? קָם
 בְּבִקְרָה - יֹאמֵר: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי, שְׂיֵהָא לְבִי נְכוּן
 וּמְסוּר בְּיָדֵי שְׁלֵא אֶשְׁפַּחֶךָ. מוֹשִׁיט רַגְלָיו לְלַכֵּת - יִשְׁגִּיחַ עַל
 צַעְדֵי רַגְלָיו שְׁלֵא יִשׁוּטוּ לְהִרְעוּ. הֵלֶךְ לְדַבַּר מְצוּהָ - יְרוּץ,
 שְׁנֵאמַר (הוֹשֵׁעַ יֵא) אַחֲרֵי ה' יִלְכוּ כְּאֲרִיחָה יִשְׂאָג. וְאֶפְלוּ בְּשֶׁבֶת
 מְצוּהָ לְרוּץ. עָבַר כָּל הַיּוֹם - צָרִיךְ לְבַדֵּק אֶת גּוּפוֹ מֵה שֶׁעָשָׂה
 בַּיּוֹם הַהוּא, וְאֵם צָרִיךְ, יַעֲשֶׂה מִיַּד תְּשׁוּבָה עָלָיו קִדְם שְׂיִישֵׁן.

יב לחודש

סו א לְמַנְצַח שִׁיר מְזֻמָּר הָרִיעוּ לְאֱלֹהִים ^{תתקע בעל חובלות} ^{בענין התפלות ביום} כָּל
הָאָרֶץ: ב זָמְרוּ כְבוֹד שְׁמוֹ שִׁמּוֹ כְבוֹד תְּהַלְתֶּן:
ג אָמְרוּ לְאֱלֹהִים ^{תתקע בעל חובלות} ^{בענין התפלות ביום} מַה נִּזְרָא מַעֲשֵׂיךָ בָּרַב עֲזָרְךָ
יִבְחָשׁוּ לָךְ אִיבִיךָ: ד כָּל הָאָרֶץ יִשְׁתַּחֲוּוּ לָךְ וַיִּזְמְרוּ לָךְ
וַיִּזְמְרוּ שִׁמְךָ סֵלָה: ה לָבוּ וּרְאוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים ^{תתקע בעל חובלות} ^{בענין התפלות ביום}
נִזְרָא עֲלִילָה עַל בְּנֵי אָדָם: ו הַפֶּךָ יָם לִיבֹשָׁה בַּנָּחַר
— ❦ — **שימוש תהלים** — ❦ —

למאן שיש לו רוח

הריעו לאלהים (סו, א): [שימוש תהלים לפרק סו] למאן דאלויה רוח
כתוב יתיה ותלי עלוהי ולחוש עלוהי, הושיעני אלהים כי באו מים
עד נפש.

— ❦ — **זוהר תהלים** — ❦ —
אם בְּנֵי אָדָם מְטִיבִים מַעֲשֵׂיהֶם - אוֹתוֹ הַגִּלְגַּל הַסּוֹבֵב מְסוֹבֵב
אוֹתָם יְמִינָה וְאִזְ נַעֲשִׂים מַעֲשִׂים בְּעוֹלָם לְהִיטִיב לָהֶם כְּרָאוּ
לָכוּ וּרְאוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים נִזְרָא עֲלִילָה עַל בְּנֵי אָדָם (סו, ה):
[זוהר בראשית פ' וירא (דף קט.)] רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (איוב לו) וְהוּא
מְסֻבּוֹת מִתְהַפֵּךְ בְּתַחְבוּלָתוֹ לְפַעֲלָם וְגו'. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְסַבֵּב סְבוּבִים בְּעוֹלָם וּמְבִיא גְחָלֵי אֵשׁ צָחִים לַעֲשׂוֹת מַעֲשָׂיו,
וְאַחַר כֵּן הוֹפֵךְ אוֹתָם וְעוֹשֶׂה אוֹתָם בְּגוֹן אַחֵר. וּבַמָּה?
בְּתַחְבוּלָתוֹ. עוֹשֶׂה תַחְבוּלוֹת וּמְסַבֵּב סְבוּבִים כְּדֵי לְהַפִּיךְ
אוֹתָם, וְלֹא כְמוֹ אוֹתָם הָרְאוּשׁוּנִים. לְפַעֲלָם - מְשׁוּם פְּעֻלָּם שֶׁל

— זוהר תהלים —

בְּנֵי אָנוּשׁ. כְּמוֹ שֶׁהֵם עוֹשִׂים מַעֲשִׂים, כִּךָּ הוּא מְהַפֵּךְ אוֹתָם. כֹּל אֲשֶׁר יֵצֵא עַל פְּנֵי תֵבֵל אֲרֻצָּה - מִשׁוּם מַעֲשֵׂי בְּנֵי אָדָם הוּא מְהַפֵּךְ אוֹתָם מִסְבוֹת בְּכָל מָה שֶׁהוּא מְצוּה אוֹתָם עַל פְּנֵי תֵבֵל וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, וְהוּא מְסַבּוֹת מִתְהַפֵּךְ - הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְסַבֵּב סְבוּבִים וּמְבִיא מַעֲשִׂים בְּעוֹלָם לְהַתְקִים, וְאַחַר שְׁחוּשְׁבִים בְּנֵי אָדָם שִׁיתְקִימוּ אוֹתָם מַעֲשִׂים, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹפֵךְ אוֹתָם אֶת אוֹתָם מַעֲשִׂים מִכְמוֹ שֶׁהָיוּ בְּהַתְחַלָּה. בְּתַחֲבוּלָתוֹ, בְּתַחֲבוּלָתוֹ כְּתוּב, כְּמוֹ הָאֵמֶן הַזֶּה שֶׁעוֹשֶׂה כְּלֵי חָרָס, בְּעוֹד שְׁאוֹתוֹ הַגְּלָגַל מְסֻבֵּב לְפָנָיו, חוֹשֵׁב לַעֲשׂוֹת כְּגוֹן זֶה - עוֹשֶׂה, חוֹשֵׁב לַעֲשׂוֹת כְּגוֹן אַחֵר - עוֹשֶׂה. מְהַפֵּךְ כְּלֵי זֶה לְכָלֵי אַחֵר מִשׁוּם שְׁאוֹתוֹ הַגְּלָגַל סוּבֵב לְפָנָיו. כִּךָּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְהַפֵּךְ אֶת מַעֲשָׂיו שֶׁהוּא עוֹשֶׂה.

בְּתַחֲבוּלָתוֹ חָסַר יו"ד, וּמַהוּ? זֶה בֵּית דִּין לְמַטָּה שֶׁהוּא גְּלָגַל הַסּוּבֵב לְפָנָיו, וְעַל זֶה הוּא מְהַפֵּךְ כְּלֵים מְכֻלֵי זֶה לְכָלֵי אַחֵר, וְכֹל זֶה כְּפִי פְעֻלָּם שֶׁל בְּנֵי אָדָם. אִם בְּנֵי אָדָם מְטִיבִים מַעֲשִׂיהֶם - אוֹתוֹ הַגְּלָגַל הַסּוּבֵב מְסוּבֵב אוֹתָם יְמִינָה, וְאִזּוֹ נַעֲשִׂים מַעֲשִׂים בְּעוֹלָם לְהִיטִיב לָהֶם כְּרָאוּי, וְהַגְּלָגַל סוּבֵב תְּמִיד וְלֹא שׁוֹקֵט בְּאוֹתוֹ צַד הַיְמִין, וְהַעוֹלָם מְתַגְּלָגַל בּוֹ. בָּאוּ בְּנֵי אָדָם לְהִרְע - תַּחֲבוּלָתוֹ שְׁסוּבֵבֵת תְּמִיד וְהִיָּתָה עוֹמֶדֶת בְּסוּבֵב שֶׁל הַיְמִין, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְסוּבֵב אוֹתָהּ לְצַד שְׁמָאל וּמְהַפֵּךְ מְסַבּוֹת וְכֵלִים שֶׁהָיוּ שְׁמָאל. וְאִזּוֹ הַגְּלָגַל סוּבֵב וְנַעֲשִׂים מַעֲשִׂים

יַעֲבֹרוּ בְּרַגְלֵי שָׁם נִשְׁמָחָה בוֹ: ז מִשָּׁל בְּגִבּוֹרָתוֹ עוֹלָם
 עֵינָיו בְּגוֹזִים תִּצְפִּינָה הַסּוֹרְרִים אֵל (ירימו) יְרוּמוּ לְמוֹ
 סֵלָה: ח בָּרְכוּ עַמִּים אֱלֹהֵינוּ ^{תקיעה בעל השמחה} וְהִשְׁמִיעוּ קוֹל
 תְּהִלָּתוֹ: ט הַשֵּׁם נַפְשֵׁנוּ בַחַיִּים וְלֹא נָתַן לְמוֹט רַגְלֵנוּ:
 י כִּי בַחֲנֻתָנוּ אֱלֹהִים ^{תקיעה בעל השמחה} צִרְפָּתָנוּ בַצָּרָה בָּסָף:
 יא הִבֵּאתָנוּ בַמִּצְוֶדָה שְׁמֵת מוֹעֵקָה בְּמַתְּנֵינוּ: יב הִרְבַּבְתָּ
 אֲנוֹשׁ לְרֹאשֵׁנוּ בָּאֲנוּ בָּאֲשׁ וּבַמִּים וְהוֹצִיאָנוּ לְרוּיָה:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

בְּעוֹלָם לְהִרְעֵ לַבְּנֵי אָדָם. וְהַגְּלַגֵּל סוֹבֵב לְאוֹתוֹ צַד עַד שְׁבָנֵי
 אָדָם שָׁבִים לְהִיטִיב מַעֲשֵׂיהֶם, וְהַגְּלַגֵּל עוֹמֵד בְּמַעֲשֵׂי בְנֵי
 הָאָדָם. וְעַל כֵּךְ בַּתְּחִבּוּלָתוֹ לְפַעֲלָם, וְלֹא עוֹמֵד תְּמִיד.

בָּאוּ בַתְּנוּרִים עַל מְסִירוֹת נֶפֶשׁ וְהִתּוֹצְאָה מִכָּף

בָּאֲנוּ בָּאֲשׁ וּבַמִּים (סו, יב): [זוהר שמות פ' וארא (דף כ"ט:)] וְתַעַל
 הַצְּפָרְדַּע. הִיְתָה אַחַת וְהוֹלִידָה, וְהִתְמַלְאָה הָאָרֶץ מֵהֶם.
 וְהָיוּ כֻלָּן מוֹסְרוֹת עֶצְמָן לְאֵשׁ, שְׁכָתוּב וּבַתְּנוּרֵיךְ וּבַמִּשְׁאָרוֹתֶיךָ.
 וּמָה הָיוּ אוֹמְרוֹת? (תהלים 10) **בָּאֲנוּ בָּאֲשׁ וּבַמִּים** וְהוֹצִיאָנוּ לְרוּיָה.
 וְאִם תֹּאמַר, אִם כֵּךְ מָה אֲכַפֵּת לְמִצְרִים שְׁכָל אוֹתָן הַצְּפָרְדַּעִים
 נִכְנָסוֹת לְאֵשׁ? אֲלֹא כֻלָּן נִכְנָסוֹת לְאֵשׁ וְהוֹלְכוֹת בַּתְּנוּרָה וְלֹא
 מִתּוֹת. וְאוֹתָן שְׁמֵתוֹת מָה עָשׂוּ? לָחֵם הָיָה בַתְּנוּרָה, וְנִכְנָסוֹת
 לְתוֹךְ הַלָּחֵם וּמִתְבַּקְּעוֹת, וְיוֹצְאוֹת מֵהֵן אַחֲרוֹת וּנְשֹׂאוֹת לְתוֹךְ
 הַלָּחֵם. בָּאוּ לְאֹכַל מִמֶּנּוּ, אוֹתָהּ פֶת הַפִּכָה לְצַפְרְדַּע בְּמַעֲיָהּ

סָׁא לְמִנְצַח בְּנִינִת מְזִמּוֹר שִׁיר: * ב אֱלֹהִים
 יַחֲנֵנוּ וַיְבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אֶתְנוּ סְלָח:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לקדחת תמידית

אלהים יחננו (סז, ב): [שימוש תהלים לפרק סז] שם שלו י"ה. י' מן "יחננו, ה' מן "סלה שבסוף המזמור. והוא טוב לקדחת תמדי ולאדם הנתפש.

— זוהר תהלים —

הפנור הִיָּה מְנַגֵּן וְאָמַר שִׁירַת פֶּרֶק זָה

אלהים יחננו ויברכנו וגו' (סז, ב): [זוהר חלק ב' (דף טז): זוהר תורה] אמר רבי אלעזר בוא וראה בשעה ההיא שרוח צפון נתעורר והיה דופק באותן הנימין של הכנור, קם דוד המלך ומשבח ומהלל למלך הקדוש והיה מתיגע בתורה, והכנור

— מנורה טהורה —

ספר

מנורה הטהורה*

בו יבואר הענין לומר המזמור למנצח בנגינות מזמור שיר (מזמור ס"ז בתהלים) בצורת מנורה כתובה על קלף כשר. ליקוט גדול ונפלא מדברי מדרשים, זוהר, הרמ"א מהרש"ל, של"ה, סידור ר' קאפיל, שער הכוונות' למהר"ו, שבט מוסר, מנורת המאור ועוד.

הערת מנורה טהורה

* [המלבה"ד]: ע"ב שמות היוצאים משלשה פסוקים אלו (שמות יד, יט-כא): "ויסע מלאך האלקים ההולך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם, ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמוד מאחריהם".

זוהר תהלים

היה מנגן ואמר שירה, ואיזו שירה היה אומר, בוא וראה בשעה שהקב"ה נתעורר לכל אותן המרכבות לתת להם טרף קטן כמו שביארנו שכתוב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, אז כלם בשמחה פותחים ואומרים, אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה ק"י כאשר

מנורה טהורה

סגולתה - קדושתה - אמירתה

סוד צורת מנורה וע"ב שמות

פְּתוּב (שיר ד) כָּלֶךְ יִפֶּה רַעֲיָתִי וּמֹזֵם אֵין בָּךְ. כָּלֶךְ יִפֶּה רַעֲיָתִי - זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וּמֹזֵם אֵין בָּךְ - אֵלֹו סְנֵהֲדָרִין, שֶׁהֵם כְּנֶסֶת שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת. שְׁבָעִים נֶפֶשׁ שִׁירְדוּ עִם יַעֲקֹב, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כָּלֶם. וְעַל זֶה אֵין בּוֹדְקִין מִן הַסְנֵהֲדָרִין וְלִמְעָלָה.

הערת מנורה טהורה

"ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל, ויהי הענן והחושך ויאר את הלילה, ולא קרב זה אל זה כל הלילה".
 "ויט משה את ידו על הים, ויולך ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה, וישם את הים לחרבה ויבקעו המים".
 בכל פסוק יש ע"ב אותיות, וכל שם ושם משלש אותיות פסוק אחד ישר, ואחד הפוך (למפרע) ואחד ישר. (זוהר ויקרא קנא):

זיו הזוהר

קטז. גם במאמר זה עלו קמשונים שיבושים ודילוגים בהזהר כמובא במפרשי הזהר, ובעזהש"י תקנתי ושמתי המעקשים למישור: אינון רתיכין היינו השבעים שרים של אומות העולם תובעים מן המלכות שפע פרנסה עבור האומות: קיז. זה הפסוק אומרים בדרך תפלה

זוהר תהלים

רוח צפון נתעורר ויורד לעולם מנשב ואומר, לדעת בארץ דרכך בכל גוים ישועתך^ק והכנור בשעה שהוא מנגן בכח אותו הרוח פותח ואומר, יודיך עמים אלהים יודיך עמים כלם^ק ורוח צפון מנשב ואומר, ישמחו וירננו לאמים כי תשפט עמים מישר ולאמים בארץ תנחם סלה^ק והכנור משיב עוד ואומר, יודיך עמים אלהים יודיך

מנורה טהורה

ענף א'

ספר מנורת זהב לרבנו מהרש"ל זיע"א, וזל"ק: עמ"י עש"ו, ואתחיל כוננת המזמור והמנורה - פרק ס"ז בתהלים.

א. סודות ורמזים גדולים ונפלאים יש במזמור זה זה המזמור עשה דוד המלך עליו השלום, ויש בו סודות ורמזים גדולים ונפלאים, והוא עשוי כצורת מנורה. והם שלשה פסוקים ראשונים בצד ימין, והפסוק ישמחו וירננו באמצע, ושלשה

הערת מנורה טהורה

ועיין מזה בזוהר שמות נב, ער. ויקרא נא: זו"ח פרשת אחרי, ד"ה פתח. תקוני זוהר, תיקון ע קז: תקוני זו"ח קיח. ע"ח שער נו"ן פ"ד, שעה"כ ק"ש דיוצר סוף דרוש ה'.

זיו הזוהר

למדת המלכות המפרנסת אותם: קיח. רוח צפון היינו התעוררת הגבורה מן התפארת אל המלכות שזהו התחלת הזיוג בסוד הכתוב שמאלו תחת לראשי וגו', והתפארת מבקש שפע מעולם הבינה להשפיע להמלכות, ואומר אל הבינה אם הבנים שתשפע השפע בעבור זה למען דעת בארץ דרכך וגו': קיט. כנור זו המלכות ואומרת זה הפסוק להמליץ שע"י קבלתם השפע יודיך עמים וגו': קכ. זהו שאומר רוח צפון של התפארת אל המלכות שתחלק

תהלים ספר שני | יב לחודש | מזמור סז

 מנורה טהורה

הפסוק הראשון, שהוא **למנצח בנגינות**, אינו מן המנין, אלא הוא שם המזמור. והם שמות קדושים מן הקדוש ברוך הוא, והם כתובים על כל אחד ואחד משבעה קני המנורה, והם שלש אותיות על כל קנה וקנה מן ששה קני המנורה, ושתי אותיות על קנה האמצעי.

ב. ז' פסוקים במזמור זה רומזים נגד ששה קצות העולם, ונגד הקדוש ברוך הוא **והשבעה** פסוקים מן המזמור הזה, דע, כי השבעה פסוקים מן המזמור הזה רומזים לששה קצות העולם, שהם, מזרח, מערב, צפון, דרום, שמים וארץ, והקדוש ברוך הוא אדון ומלך על כל, הוא רומז לקנה האמצעי שהוא גוף המנורה.

ג. הגר מקנה האמצעי היה מאיר ונותן אור גדול יותר מכל אור הנרות **וזה הפסוק** רומז ליום השביעי שהוא שבת, ומעלתו וקדושתו הוא על ששת ימי המעשה, והוא סוד עץ החיים אשר בתוך הגן. רצה לומר באמצע הגן, ומזה קנה האמצעי, היה בה שפע שמן לכל הנרות שעל קני המנורה, וזה הנר מקנה האמצעי היה מאיר ונותן אור גדול יותר מכל אור הנרות הששה שעל ששה קני המנורה.

כמו כן רומז להקדוש ברוך הוא, **שממנו בא האור והברכות והצלחות לכל העולם**. וכמו כן ארץ ישראל הוא קנה

 הערת מנורה טהורה

ואות מן האמצע ואות מן האחרון וכו', ותמצא זה השם בספר הישר והוא הנקרא וה"י יל"י סי"ט על"ם כו'.

וראה במגלה עמוקות אופן קע"ט שכתב שם של ע"ב יש בו כל כ"ב אותיות חוץ מאות ג', וכן בשלשה פסוקי ימין שבתורה ימינך ה' נאדרי בכח, נסית ימינך, מימינו אש דת למו יש בכל אחד כל אותיות ולא נעלם רק אות גימל, וכן בפסוק וללוי אמר תומיך ואוריך, ג"כ נעלם ג', וכן בפסוק ארון וכפורת

 מנורה טהורה

האמצעי, וירושלים הוא הנר מן הקנה האמצעי, ובית המקדש הוא האור המתפשט ומנוצץ. וירושלים של מעלה מכוון נגד ירושלים של מטה, דכתיב (ירמיה יז, יב) כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשינו, ובירושלים של מעלה שער השמים ובית המקדש וכסא הכבוד.

ד. מן הקנה האמצעי, שהוא ארץ ישראל, ישפיעו ממנו הברכות והצלחות והתנועות לכל הארצות

ומזה קנה האמצעי, שהוא ארץ ישראל, ישפיעו ממנו הברכות והצלחות והתנועות לכל הארצות, משש איקלימים שיש בעולם, ולפיכך אמר הנביא (יחזקאל כ, ו) וצבי היא לכל הארצות.

וממנו מוצצים ומתפרנסים כל הארצות שבעולם, כמו שמוצץ הילד החלב אמו. **כי ארץ ישראל היא האם ושורש ועמוד החזק באמצע העולם, שעליה נשענים כל שבעה איקלימים מן העולם, וממנו מתפרנסין ומקבלים שבע הברכות והצלחות והתבואות לכל הארצות בצינורות.** ובזה הענין תבין סוד קדושת יום השבת.

והאותיות הראשונות מן שלש פסוקים הם, א-ל י' י"י א"י, עולים בגימטריא ע"ב, נגד ע"ב שמות של הקדוש

 הערת מנורה טהורה

וכרובים (ועי' בכלי יקר ושפתי חכמים תרומה כ"ה י"א אות ק'), וכן בפרשת סוטה וכן בכל תמניא אפי באות ק', וכן ב"א סליחות שהתפלה שלמה על בית המקדש, ה' במלכים ו' בדה"י, בכל אלו אין בהם גימל כו' עיי"ש. וראה בזהר צו ל"ד ע"ב ומום אין בכך אלו הסנהדרין דאינון לקבל ע"ב שמהן, וכתב בספר דברי יצחק שהכוונה שהצירוף האחרון הע"ב הרי הוא "מום", וזה שאמרו דסנהדרין קבל ע"ב שמהן, ואם תאמר הרי סנהדרין אינם רק ע"א, על זה סיימו ומו"ם אין בכך, עיי"ש.

מןורה טהורה —————

ברוך הוא, היוצאים מן ו' ו'יסע ו'יבא ו'יט. ובזה המזמור כל אותיות של ע"ב שמות.

ה. פסוק ראשון רמז לשבעה כוכבי לכת

ובפסוק ראשון אלקים יחננו תמצא שבעה תיבות, והוא רמז לשבעה כוכבי לכת, המנהיגים י"ב מזלות, והעולם כולו, ברצון השם יתברך. וכמו כן רמז לשבעת ימי השבוע.

1. פסוק אחרון רומז לשבעה שבועות של ספירה

והפסוק האחרון, **יברכנו אלקים**, כמו כן יש בו ז' תיבות, שהוא רומז לשבעה שבועות של ספירה, ולשנת השמיטה שהיא שבע שנים. ושני קנים בצד ימין, שהם **לדעת בארץ, ויודוך עמים**, יש בכל אחד ששה תיבות, והם שנים עשר תיבות, נגד שנים עשר מזלות, טלה, שור, תאומים, סרטן, אריה, בתולה, מאזנים, עקרב, קשת, גדי, דלי, דגים. והשני פסוקים השמאליים, יש בהן כמו כן שנים עשר תיבות נגד שנים עשר שבטים. וסופי תיבות של שלש פסוקים מצד ימין הכ"ם גימטריא אדנ"י שהוא מכה האויבים מן הקורא מזמור זה בכוונה. וסופי תיבות של שלש פסוקים מצד שמאל צו"ם בגימטריא קו"ל, והפסוק האמצעי מתחיל ב'י, ומסיים בה', והוא י"ה, בזה השם נברא שני העולמות של (ישעיה כו, ד) כי ביה ה' צור עולמים, והם שלשה שמות היוצאים מאלו השבעה קנים, שהוא קו"ל, י"ה, אדנ"י. והם בגימטריא רי"ו, נגד רי"ו אותיות שם בע"ב שמות, שבהם קרע משה רבינו עליו השלום את הים, והם יוצאים מן ו'יסע ו'יבא ו'יט, וזה קו"ל י"ה אדנ"י, מה הקול ששמעו בני ישראל מסיני והוא קול אלקים חיים. וכנגד זה הקול הזכיר דוד עליו השלום שבעה קולות במזמור (תהלים כט) **הבו לה' בני אלים**.

— מִנְרָה טְהוּרָה —

ובפסוק האמצעי, שהוא **ישמחו**, והוא גוף המנורה, הוא רומז ליום השבת, שהוא שביעי, תמצא בו מ"ט אותיות, כמספר כל התיבות שיש בשבעה פסוקים של המזמור, והוא רומז למ"ט שנים, ושנת החמישים יובל, והמ"ט אותיות שהם בקנה האמצעי, שהוא **ישמחו**, שהוא רומז ליום השבת, הוא רומז לאלף השביעי, שהוא שבת הגדול לחי עולמים.

ובשמות של י"ב מזלות טש"ת סא"ב מע"ק גד"ד, יש בהם מ"ט אותיות. ובשמות של י"ב שבטים, תמצא מ"ט אותיות. וכך תמצא בשנים עשרה אבנים שעל החושן, כמו שכתוב בפרשת פקודי (שמות לט, י-ג), הם מ"ט אותיות, כמספר אותיות שמות של שנים עשר שבטים, וכמספר שמות של שנים עשר מזלות.

והקנה האמצעי, יש בו אחד עשר תיבות, העשרה תיבות רומזים לעשרה גלגלים, שבהם שבעה כוכבי לכת, שהם גלגלים, שבתאי, צדק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה, אלו הן שבעה כוכבים המשרתים בשבעה ימי השבוע הקבועים כל אחד מהן בהשבעה גלגלים, והגלגל השמיני קבועים בו שנים עשר מזלות.

וגלגל התשיעי הוא המקיף וסובב כל הגלגלים, והים והיבשה וכל ברואיהם סגורים בתוכו, ובזה הגלגל קבועים כל הכוכבים הנראים בלילה, וסובב ומנהיג כל כוכבי שמים וגלגליהם ממזרח למערב.

והגלגל העשירי הוא נקרא גלגל השכל, ממנו מתפשט השכל לגלגלים ולכל הנבראים, ועליו כסא הכבוד והשכינה. ועל זה אמרה תורה (ויקרא כז, לב) העשירי יהיה קודש לה'. וזה סוד יום הכיפורים, שהוא בעשור לחודש השביעי, והוא יום קודש.

מנורה טהורה

ועל זה גלגל עשירי רומזים עשרה מאמרות שבספר בראשית, וי' דברות. ועל זה, בזה הפסוק האמצעי שהוא שורש ועמוד לכל הקנים, והוא ישמחו, מתחיל בי' רומז לי' גלגלים האלו, ומסיים בה', הרי יו"ד ה"א, והוא י"ה, וי"ה במילואו בגימטריא יהוד, רומז שהקדוש ברוך הוא יושב על כסא רם ונשא, על אלו י' גלגלים, והם הכל י"א, נגד י"א תיבות שיש בקנה האמצעי.

וי' שבראש זה הפסוק וה' בסופו שמילואו יהוד, רומז שהקדוש ברוך הוא השגחתו וממשלתו בעליונים ובתחתונים, כמו שאמר הכתוב (דברים ד, ט) וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד. (תהלים עב, יט) וימלא כבודו את כל הארץ.

ועל זה הטעם יו"ד למעלה וה' בסופו. ועל זה אמר דוד עליו השלום עשר פעמים הללוי"ה במזמור (ק"ו) הללו א-ל בקדשו וגו', עד בצלצלי תרועה, כנגד י' גלגלים, ואחר כך סיים כל הנשמה תהלל י-ה הללוי-ה, כנגד י"א תיבות שהם בקנה האמצעי. והזכיר י"ה בזה הפסוק, רומז להקב"ה שעל כסא הכבוד, ומציץ וצופה ומביט עד סוף כל הדורות. ועל זה אמר (שם סח, ה) סולו לרוכב בערבות בי-ה שמו. הכ' של בי"ה שמו, בגימטריא שני, רצה לומר, השגחתו ממשלתו בעליונים ובתחתונים ומפרנס כל העולם כולו מקרני ראמים עד ביצי כינים. כמו שאמר דוד עליו השלום (שם לג, יד) ממכון שבתו השגיח אל כל יושבי הארץ היוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם. ושומע ומאזין כל התפילות והצעקות ברגע אחד, צופה ומביט עד סוף כל הדורות, והשגחתו וממשלתו בכל העולם מעלה ומטה, כמו שאמר הנביא (עמוס ט, ב) אם יעלו לשמים משם אורידם ואם יחתו בשאול ידי יקחם ואם יתחבאו בקרקע הים משם אצוה את הנחש ונשכם.

מנורה טהורה

ראה והבן, בכח אלו השביעיות לכמה ענינים רומזים, כי בפסוק ראשון של התורה, והוא בראשית (בראשית א, א) יש בו ז' תיבות, כנגד ז' כוכבי לכת, וכנגד ז' ימי השבוע. ויש בו כ"ח אותיות, שהם, שבתאי, צדק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה.

ועל זה אמר הפסוק (במדבר יד, יז) ועתה יגדל נא כח ה' כאשר דברת, וכמו כן תמצא בפסוק ראשון של עשרת הדברות, שהוא (שמות כ, א) וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמור. ז' תיבות וכ"ח אותיות. לאמור כי בזה הפסוק נמצא כ"ח אותיות, ובפסוק אחרון של תורה, שהוא (דברים לד, יב) ולכל היד החזקה עד כל ישראל, יש בו י"ב תיבות, ומ"ט אותיות, כנגד שנים עשר שבטים ומ"ט יובלות. וכמו כן רומזים שבעה קני המנורה, לשבעה חלקי העולם, וקראו לאלו החלקים שבעה ארצות.

והשבעה חלקים האלה, קורין אותו בלשון הקודש, נופות, יפה נוף משוש כל הארץ (תהלים מח, ג), שאמר על ארץ ישראל, ובלשון ערב קורין לאלה הז' ניות, איקלימים, שהעולם נחלק לז' חלקים הנקראים איקלימים, הה' איקלימים יש בהן ישוב, והישוב הוא ממזרח למערב באורך העולם, והוא מיושב מבני אדם ומבהמות וחיות.

והשני איקלימים לצד דרום ולצד צפון, שהם ימין ושמאל, הם חורבות, ואין בהם ישוב באלו השני קצוות, צד דרום מפני החום הגדול, וצד צפון מפני קרירות הגדול שבו, ואלו השני קצוות רעות הם לכל חי. והאמצעי, שהוא ממזרח למערב, הוא טוב ומיושב, ובכל האחד ואחד מז' איקלימים שולט בו כוכב אחד מז' כוכבי לכת.

מנורה טהורה

ואלו הן שמות מן ה' איקלימים המיושבים, שהם ממזרח למערב, א' ארץ ישמעאל. ב' תוגרמה ויון. ג' אשכנז. ד' צרפת. ה' ספרד. תמצא בשמות אלו האיקלימים, כמו כ"ח אותיות כמנין ז' שמות ז' כוכבי לכת, ובמספר ימי השבוע שהם אחד שנים ג' ד' ה' ו' ושבתון תמצא בשמות ז' ימים אלו כ"ח אותיות, וכמנין אותיות פסוק בראשית.

ראה היאך בחר הקב"ה בכל השביעיות, בז' ימי השבוע בחר בקנה האמצעי, שהוא רומז ליום השבת, ולבורא ברוך הוא, ולכסא הכבוד, ולעץ החיים אשר בתוך הגן. בחדשי השנה בחר בחודש השביעי מתשרי עד ניסן, שהוא ז'. ובו פסח, ובו נעשו ניסים לישראל. ובפסח שבעה ימים, הראשון מקרא קודש, וביום השביעי מקרא קודש, וכן מחודש ניסן עד חודש תשרי, שבעה חדשים, בחר בחודש השביעי שהוא תשרי. ובזה החודש שהוא שביעי לניסן, הוא יותר חשוב, כי יש בו שבע מצוות, כגון ראש השנה, צום כיפור, והם שבעה דברים, סוכות לולב, אתרוג, הדס ערבה.

גם בשנים, בחר השם יתברך בשנת הז' שנת השמיטה, שנאמר (ויקרא כה, ד) ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ שבת לה'. והוא שנת השמיטה לקרקעות ולעבדים ולשפחות. ועוד, זה ההיקף לשבע שמיטות שנאמר (שם שם, ח) וספרת לך שבע שבתות שנים שבע שנים שבע פעמים והיו לך ימי שבע שבתות השנים תשע וארבעים שנה, והוא מקרא קודש, וחייבים לקדשו, שנאמר (שם שם, י) וקדשתם את שנת החמישים שנה וקראתם דרוור בארץ לכל יושביה. וכן עבד עולם יוצא לחירות, ונקרא עולם, וכמו כן נמשך זה ההיקף לששת אלפים, ובחר באלף השביעי, יהיה שבת הגדול לעולם.

מן מנורה טהורה —————

וכן אמרו חז"ל (סנהדרין צ"ז ע"א) שתא אלפי שנין הוה עלמא, וחד חרוב. רצה לומר, חרוב שיעשה הקדוש ברוך הוא בזמן ההוא כלייה גדולה באומות, חוץ מישראל ששומרים את יום השבת, שהוא רומז לקנה האמצעי שבתחילתו י', ובסופו ה'. והוא שם י-ה, והשגחתו וממשלתו ברום ובתחת. וזה רומז שעל קנה האמצעי כסא הכבוד והקב"ה י-ה עומד על כסא רם ונשא. והקנה האמצעי הוא ירושלים ובית המקדש ועץ החיים, לפיכך אמר (ישעיה סו, א) השמים כסאי והארץ הדום רגלי. וירושלים של מטה מכוון נגד ירושלים של מעלה, ועל זה אמר דוד (תהלים קכב, ג) ירושלים הבנויה, שבנאה י-ה, שבנאה אותה ירושלים כעיר שחברה לה יחדיו, אותה ירושלים שהיא למטה שהיא בנויה כצורת ירושלים שלמעלה, ששתיהן מחוברות ומכוונות זה כנגד זה. ועל אלו שתי ירושלים שהן שנים, שלמטה ושלמעלה, נקרא ירושלים שלמטה בתוספת יו"ד, כמו עינים ידים רגלים, על שם שתי ירושלים שלמעלה ושלמטה, זה ששת אלפים נגד ששת ימי הבריאה, יום לאלף יום לאלף, והאלף השביעי הוא נגד יום השבת, שכולו יהיה שבת מנוחה לחי עולמים, ולישראל. ובלע המות לנצח ויתבטל הגיהנם, ובזה האלף השביעי שהוא השבת הגדול, יתגלה האור הגדול הגנוז לצדיקים, כמ"ש דוד ע"ה (שם לא, כ) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם.

וזה האור הצפון רומז לאור הנר שעל קנה האמצעי, וזה הנר יהיה מעין אורו כפלי כפלים יותר מכל ששת הנרות, כי הוא רומז לאור הגדול הצפון לצדיקים בזה האלף השביעי שהוא כולו שבת ומנוחה ותענוג גדול לישראל ששומרים השבת.

ובאותו הזמן יתבטל היצה"ר, ובלע המות לנצח. ואז יהיו כולם

— מְנֹרָה טְהוּרָה —

דומים למלאכי השרת, כי הקב"ה יעשה כליה בכל האומות שלא ישאיר שום אומה בעולם, אלא ישראל לבד. כמ"ש הנביא (ירמיה ל, י-יא) ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי אתך אני כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתך שמה ואותך לא אעשה כלה וגו'. ולא ישאיר שום אומה בעולם אלא ישראל, כמו שהבטיחנו הקב"ה בתורתו הקדושה ע"י מרע"ה, ככתוב (דברים לג, כז) מעונה אלקי קדם ומתחת זרועות עולם ויגרש מפניך אויב ויאמר השמד. **כי בסוף אלף הששי נשמדו ויאבדו כל הכותיים, שהם שונאי ישראל. ועם קדוש שומרי השבת ישארו ויצליחו הם לבדם בכל העולם.** וישכון ישראל בטח בדד עין יעקב (שם שם, כח), רצונו לומר, עין יעקב כמו ויכם את עין הארץ, מראה הארץ, רצונו לומר, כי באותו האלף השביעי לא יהיה מראה בשום אומה בעולם, אלא עין יעקב לבדו, לפי שכולם יהיו ישראל, ויהיו כל ישראל יודעים את השם למקטנם ועד גדלם, כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים (ישעי' יא, ט).

וזה האלף השביעי כנגד גלגל שבתאי, שהוא גלגל השביעי, וזה הכוכב משרת ביום השבת, והוא הגלגל הגדול שבכל השבעה גלגלים.

ואחר שישלים זה האלף השביעי, אז יתחיל אלף השמיני שהוא כנגד גלגל השמיני, שבו קבועים י"ב מזלות, ואז יתחיל להיות לנשמות תענוג גדול, ופושטים צורות ולובשים צורות אחרים, ויהיו רוחניים כמו מלאכי השרת, לא ירעבו ולא יצמאו ולא חסרון כיס ולא צלמות. ויהיו כולם שכלים נפרדים, וזה רומז (ויקרא יב, א) וביום השמיני ימול בשר ערלתו. רצה לומר, שיתבטל נפש הבהמית המתאוה המותרות בזה האלף השמיני, וכמו כן רמז (במדבר כט, לה) ביום השמיני עצרת.

— מנורה טהורה —

על זה אמר שלמה עליו השלום (קהלת יא, ב) תן חלק לשבעה וגם לשמונה. ועל זה אומר הכתוב (דניאל יב, ג) והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד. יהיו מאירים ככוכבים לעולם ועד, כי בגלגל השמיני קבועים כל הכוכבים שהם נראים בלילה וי"ב מזלות. לפיכך דימה אותם בזה אלף השמיני לכוכבים. ובאלף התשיעי, שהוא כנגד גלגל התשיעי, אז יהיו ישראל במילואם יותר ויותר במעלה, ובאותו תענוג, ויעלו עוד מדרגה למדרגה יותר גדולה, שיהיו קרובים לגלגל העשירי, שהוא גלגל השכל, שעליו כסא הכבוד, ושם השכינה, ואין שום מלאך יכול לדעת מקומו. ואומרים איה מקום כבודו להעריצו. **וישראל** יהיו חוזרים כמו מלאכי השרת ויעלו למדרגה יותר מהמלאכים, שיעלו עד גלגל השכל מתחת כסא הכבוד עם אברהם יצחק ויעקב אבותינו, ומשה ואהרן ודוד וכל הנביאים וכל הצדיקים שהיו מעולם.

ועתה ראה לכמה רמזים וכמה סודות גדולים מן בורא העולמות, מן עולם הבא ומן העולם הזה ועולם העליון, רומז זה המזמור, שכל אלו השביעיות שרמזתי לך, תבין סוד השבועה, ולמה נקרא שבועה, כי כל העושה שבועה הוא נשבע בכל אלה השביעיות, וכל הנשבע לשקר הוא משקר באלו השבעה דברים, בהקדוש ברוך הוא, ובששה קצות העולם, ובכל השביעיות כולם. **שאמרנו.**

ועוד ראה, שהפסוק (תהלים לו, י) כי עמך מקור חיים באורך נראה אור, שהוא כתוב על הקנים, יש בו שבעה תיבות, ועל כל קנה וקנה משבעה קני המנורה, היה כתוב תיבה אחת, ועל קנה האמצעי שהוא שבת וארץ ישראל, כתוב עליו חיים, **בעבור שהוא**

— מנורה טהורה —

ארץ החיים, ומארץ החיים ישפיע כל הברכות והצלחות, לכל שבעה חלקי הארץ, הנקראים איקלימים. ונקרא ארץ החיים, בעבור שהוא באמצע העולם, כמו עץ החיים שהוא באמצע בגן עדן. וכמו קיים הלב באמצע הגוף, שממנו יתפשט ויבוא רוח חיים לכל איברי הגוף, ש-ד-י ממונה על יצר, ותכתוב יצר במילואו יו"ד צד"י רי"ש, ותמצא ש-ד-י בסופי תיבות.

וזהו בסוד המזמור והמנורה, בעזרת השם יתברך נותן התורה, והוא יתן לי ולכל ישראל עוז ותעצומות לזכות לאורה של ביאת הגואל אשר לקוו ומיחליו שמורה, עכ"ל. (נדפס על ידי יחיאל בר אשר הכהן גף ז"ל, הנקרא מיכל כהן יצ"ו מויניציאה)

ענף ב'

בספר דברי תורה להאדמו"ר מהאלמין על פירוש תפילות ופיוטים ברכת קריאת שמע

על הראשונים כו' פודנו ומצילנו מעולם הוא שמך ואין לנו עוד אלקים זולתך סלה: צ"ב א. ההמשך של התפילה על הראשונים לסוף קטע הקודם ד"ה ויציב, שמסיים על אבותינו ועלינו, על בנינו ועל דורותינו, ועל כל דורות זרע ישראל עבדיך. ב. הכוונה במ"ש דבר טוב וקים לעולם ועד וכו'. ג. ביאור גואלנו גואל אבותינו וכו'. ד. פודנו ומצילנו מעולם הוא שמך, מהו ההמשך מעולם הוא שמך למ"ש מקודם פודנו ומצילנו, וגם מה שסיים ואין לנו עוד אלוקים זולתך סלה, צ"ב.

ואפשר לומר הכוונה בדיוק א, עיין מחפץ חיים ורבי הלל מקאלאמאייע בביאור על בנינו כו'. ועיין ד"ת פ' פנחס ופ' דברים בד"ה דהנה ידוע, וכו', הכוונה בדיוק ב, כנ"ל.

מן מנורה טהורה

הכוונה בדיוק ג, גואלינו בזכות אבותינו, שלעולם יתפלל רק בזכות אבות ולא בזכות עצמו, ראה ספר הגלגולים הקדמה, קין והבל קרח ומשה רבינו ע"ה בת"י וצפורה כו'. ועיין עץ חיים בהקדמה לברכת ק"ש.

הכוונה בדיוק ד, דהנה ידוע שהשם החמישי מע"ב שמות הוא מה"ש ר"ת של מעולם הוא שמך, (ראה במלא הרועים במסכת שבת דף י"ב, שמציין לזה, ועי"ע בח"א מהרש"א שם).

ואפשר לבאר בהקדם הכתוב בפרשת עקב "והי' עקב תשמעון וגו' ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד וגו' (דברים ז,יב). ובמדרש: הלכה מנורה של פרקים מהו לטלטלה בשבת וכו'. וצריך להבין, מהו ההמשך של "עקב תשמעון" למנורה של פרקים?

ואפשר לומר, דהנה אנו אומרים בכל יום "היום יום ראשון בשבת וכו'". והנה ידוע גודל מעלת אמירת קפיטל ס"ז בתהלים שנקרא "מזמור המנורה", שכתוב בס' מנורת זהב להמהרש"ל, ובשם הרמ"א בספרו תורת העולה, דהאומר מזמור המנורה בצורת המנורה, ובפרט כשאומרה על קלף, זוכה לכל הברכות והשפעות טובות, וכאילו הדליק המנורה בבית המקדש. וכהיום נדפס המזמור הזה בהרבה סידורים בצורת המנורה. ועפ"י האריז"ל מובא לאומרו בכל יום ז' פעמים לפני התפילה בביהמ"ד, וכל פעם יסבב את הבלעמערס שקורין עליו בס"ת, ובשבת רק פעם אחת. ועוד כתב שם, שבכל יום יכוין כוונת השמות של "אנא בכח" וכו' ומזה מתבטלים כל המקטרגים וכו'.

ובכוונת האר"י כתב, שבמזמור המנורה יש רי"ז אותיות כנגד ג'

— מנורה טהורה —

פעמים שם ע"ב, והאותיות של תחילת כל פסוק "אלקים יחננו גו' סלה", "לדעת גו' ישועתך", "יודוך גו' כולם", "ישמחו גו' סלה", "יודוך גו' כולם", "ארץ גו' אלקיננו" ו"יברכנו גו' ארץ", הם מספר **ע"ב**, וסופי האותיות של סופי הפסוקים הנ"ל הם **צו"ם הכ"ם י"ה**, ג"כ כמספר רי"ז, שלש פעמים שם ע"ב.

והנה שם ע"ב שמות של הקדוש ברוך הוא מובא ברש"י (סוכה מ"ה ריש ע"א ד"ה אני והוא בגימ' אנה ה') יוצאים מן הפסוקים **ו'יסע ו'יבא ו'יט**. ובזה המזמור מרומזים כל אותיות של ע"ב שמות, ועיין בתוי"ט ובאוהחה"ק שם.

ובספרי הבעש"ט מובא, שכשאמר הקב"ה "מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו", מקשים המפרשים מה הי' לו למשה רבינו ע"ה לעשות בעת צרה ח"ו אם לא לצעוק אל השי"ת; אז עס טוט וויי שרייט מען. ומתרצים המפרשים, שהיות והי' הקטרוג גדול, שהס"מ טען הללו עובדי ע"ז והללו עובדי ע"ז, והשי"ת לא יכל להשתיק את המקטרג, לכן אמר הקב"ה למשה מה תצעק אלי, לא יעזור לך כולם הצעקות, רק "דבר אל בני ישראל ויסעו", פי' תכוין השם של חסד (ע"ב) "ויסע ויבא ויט", שבו פסוקים אלו יש שם החסד, וג' פעמים ע"ב הם מספר רי"ז כמנין האותיות של שם החסד, שכל שם הוא של ג' אותיות, ובזה השם יכולים להשתיק כל שטן ופגע רע ומקטרג.

עפ"י האריז"ל צריך לומר מזמור המנורה: פעם אחת בתיקון חצות, שבע פעמים לפני התפילה, פעם אחת בתוך התפילה, לפני ברוך שאמר ופעם אחת אחר תפילת שמו"ע, ופעם אחת אחר כל סדר תפילה, ע"כ ס"ה 11 פעמים - לפני מנחה ואחר

— מְנוּחָה — מְנוּחָה — מְנוּחָה — מְנוּחָה — מְנוּחָה — מְנוּחָה — מְנוּחָה — מְנוּחָה — מְנוּחָה — מְנוּחָה —

שמו"ע ואחר מנחה, לפני מעריב אחר שמו"ע ואחר מעריב - לפני ברכת המזון ג' פעמים ביום ולפני השינה ובק, ש שעל המטה, ס"ה 22 פעמים ביום.

ומצאתי בספר סגולות ישראל לאומרו במסע הדרך 70 פעמים להכניע 70 אומות העולם (כמדומה לי בשם מדרש תלפיות).

והנה ראיתי בספר מבעל מקובל גדול ספרדי שהקשה, למה הגלות נתארך כ"כ, הלא ה' לו להשי"ת לפדות אותנו מזמן, כי הלא עמו אנכי בצרה, ומהו הריוח של ה' שאנו סובלים יסורים בגלות כ"כ הרבה זמן. ותירץ, כי בזמן שבית המקדש ה' קיים ה' אהרן עומד ומטיב את הנרות, ועכשיו בחנוכה כל הכלל ישראל מדליקים נרות חנוכה וממילא יש להש"י יותר נחת, כי יש לו עכשיו רבבות אהרן הכנ"ס שמדליקים נרות חנוכה.

ובאופן זה אפ"ל מה שאמרו חז"ל כל הלומד פרשת עולה כאילו הקריב עולה, ובאופן זה כל ישראל מקריבין כל יום קרבנות, ואומרים כל יום "הבכור והמעשר והפסח וכו'", וכאילו מקריבין בכל יום כל הקרבנות כולם, כמבואר בתפלה "עליה השלם כל הקרבנות".

והעולה על כולנה כשאומרים המזמור "למנצח" בצורת מנורה, שחשוב כאילו הדליק המנורה בבית המקדש, ובפרט שאומרים המזמור 22 פעמים ביום. ולא לחינם תקנו האריז"ל לאומרו כ"כ הרבה פעמים ביום. וג"כ ע"י אמירת הלמנצח שסגולתו נורא מאד ופועל בשמים יותר מכל התפילות נזכה עי"ז לבנין בית המקדש השלישי, כי מצא מין את מינו וניעור.

— מנורה טהורה —

ובזה אפשר לפרש הפסוק "והי' עקב תשמעון", "עק"ב" הוא בחינת עקביים, שהוא עקבתא דמשיחא, כמבואר בעץ חיים שבעקבתא דמשיחא ישלול בחלב דחלק אחוריים, "תשמעון את המשפטים האלה", מה שהצדיקים אומרים, כמ"ש "באין מליץ יושר מול מגיד פשע תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט", "תגיד ליעק"ב", שהוא בחי' עקביים בעקבתא דמשיחא, "דבר חוק ומשפט", שיקיימו דברי השופט (משפ"ט הו"ע שופ"ט), "אין לך אלא שופט שבימיך", כמו רבינו האריז"ל שאמר וגילה לנו הסוד הגדול של אמירת למנצח בצורת מנורה, "ושמרתם ועשיתם אותם", אז "ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד", חס"ד הוא מספר ע"ב, שהוא ע"ב שמות המרומזים בצורת המנורה.

ועוד אמר "ושמר ה' אלקיך לך", כי ע"י אמירת למנצח בצורת מנורה, עי"ז ניצול מכל מיני פגעים רעים בדרך, כמבואר במנורת המאור ובשבת מוסר ועוד שהוא סגולה נפלאה לפני שיוצאים לדרך ובשעת הנסיעה ג"כ, כמובא לעיל.

וראה במפרשי המדרש הסמיכות של הלכות מנורה לפרשת עקב, שהוא רק מפני שדרשו בשבת, והי' אז קהל גדול בשעת הדרש, לכן דרשו ההלכות שצריכים להזהר בהם.

וידוע המדרש פליאה "אין עושין מלאכה אלא בשבת", שמבארים המפרשים "אלא בשבת" כשאומרים "היום יום כו' בשבת", ובשבת אומרים "היום יום שבת".

ובאופן זה אפשר לבאר ג"כ כאן "מהו לטלטלה בשבת", זאת אומרת, בכל השבוע שאומרים אז "בשבת".

☞ ————— ☞ **מנורה טהורה** ————— ☞

וידועים דברי הפחד יצחק ועוד, שמתרצים הקושי' איך מותר לומר פרקי תהלים לסגולה, וחד מהם רצו לומר ע"ז כי לא נחש ביעקב, אבל מובא כבר בזה בשו"ת הרשב"א ורב האי גאון ומובא בהקדמה לס' שמוש תהלים שבאופן אמירת פרקי תהלים מותר ואין שום חשש, וכל הספרים מלאים עם סגולות לתיקון הגוף והנפש ע"י פסוקי תהלים (בענין אמירת תהלים לחולי הנפש עיי' בס' יסוד התשובה ויסוד יוסף), ובליקוטי הגר"א מביא הסודות בענין אמירת מזמור שיר חנוכת הבית לדוד סגולתו, ויש בזה י"ג פעמים שם הוי"ה הוצ"א אותיות או תיבות ועוד כוונות, עיי"ש. ובליקוטי הגר"א ובעץ חיים מביא ג"כ על קפיטל לדוד ה' אורי, וסגולתו אפילו לכל השנה אחר התפילות, כמובא בספרי החיד"א והגר"א.

וזהו כוונת המדרש אם מותר לומר ולטלטל ה"למנצח" שנכתב על קלף בצורת מנורה בשב"ת, זאת אומרת, בכל השבוע, שאומרים בשיר של יום "היום יום כו' בשבת": ר"א אומר חייב חטאת, כלומר שמחוייב לומר ה"למנצח" בצורת מנורה כדי לקנות העון של חיוב חטאת, שידוע גודל הענין של אמירת תהלים לכל הרוצים לשוב בתשובה לתקן העבירות, כמבואר בשל"ה ובראשית חכמה ובזוהר.

וידוע גודל הענין שכל אחד מישראל עומד ומשתוקק להיות ולהתפלל אצל הכותל מערבי שהוא מקום המקדש, ומבזבז ממון רב כדי לזכות להתפלל כמה פעמים אצל הכותל. ובהו שהוא אומרים את ה"למנצח" בצורת מנורה, לא רק שהוא עומד אצל הכותל רק הוא ממש בבית המקדש ומדליק ומטיב הנרות, ולא רק פעם אחת ביום, רק 22 פעמים ביום. ולפי החיד"א בעבודת הקודש והבן איש חי, שבשעה שאומרים מזמור "אלקים יחננו

מנורה טהורה

ויברכנו" יצייר במחשבתו צורת המנורה אם אין הציור מנוח לפניו, ה"ז חשוב ג"כ כמדליק המנורה בבית המקדש.

ובזה אפשר לפרש כוונת התפילה של פודנו ומצילנו כו',
 שבעקבתא דמשיחא (עי' סוף סוטה "אין לנו על מי להשאן אלא על
 אבינו שבשמים") שלא יהיה לנו אל מי לילך ולבקש רחמים ותחנונים
 שכבר כלו כל הקיצין אנו מבקשים פודנו ומצילנו בזכות השם
 מעולם הוא שמך בזכות של השם מה"ש שהוא שם של ע"ב שמות
 כנ"ל, ותיבת "הוא" ג"כ בגי' י"ב ע"י צרופי י"ב שמותיו של הקב"ה,
 ואם תכוון כנ"ל אז, ואין לנו עוד אלוקים שלא יהיה עוד מדת הדין
 ויהיה כולו רחמים ויהיה זולתך סלה, הכוונה בזה ש"סלה" בגימטרי'
 צ"ה, בהקדם מה שבארתי שבפרשת שמיני בסוף הפרשה נרשם
 מספר הפסוקים של פרשת שמיני, צ"א פסוקים, עבדי"ה סימן.
 וצ"ב הרמז בצ"א פסוקים מה בעי בזה. וביארתי שם, דהנה הפסוק
 מסיים ובין החיה אשר לא תאכל, ולדברי הנועם אלימלך הנ"ל דחי'
 זו אדום והכוונה בזאת החי' אשר תאכלו שאדום יכלה מן הארץ,
 אפ"ל דזהו שאמר הכתוב, דכל זמן שהוא ובין החיה אשר לא תאכל,
 דעדיין לא נכלה אדום מן הארץ, צ"א פסוקים, פי' דבזמן הגלות יש
 יחוד השמות הוי' אדנ"י שעולים בגימטריא צ"א, אבל לעתיד לבוא
 בב"א יהי' יחוד השלם אדנ"י יהי"ה, כמובא מהאריז"ל, ועיין
 בספה"ק זרע קודש (פרשת וירא) שכתב וז"ל, רומז לנו הכתוב בר"ת
 מתיבות י'ושב פ'תח ה'אהל היא יפ"ה, ע"ד שאמרו [רבותי] ז"ל מאי
 האי דאמרו אינשי כשמזווגים ומתחתנים איש ואשה אומרים
 שהזיווג יהי' עולה יפה, ולהבין איזה מקום יהי' עולה, ומאי הלשון
 הזה שיהי' עולה יפה, ופי' כי כלל העבדות לייחד קוב"ה ושכינת'
 בחי' יחוד שמות הוי' ואד' שהצדיקים מייחדין במעשיהם הטובים.

מנורה טהורה

והנה כתוב בספרים שלעתיד יהי' משם הוי' אותיות יהי"ה, שהו' תהי' יו"ד, וזה (זכריה י"ד ט') ביום ההוא יהי' ה' אחד, וכו', ונמצא יהי' יחוד קוב"ה [ושכינתי'] יהי"ה אדנ"י גי' מספר יפ"ה, שהזיווג הזה של איש ואשה מעורר הזיווג העליון לקרב ביאת משיחנו, ויהי' זיווג יהי"ה אדנ"י גימ' מספר יפ"ה וכו', ועד שם היתה עבודת אברהם ליחוד הנ"ל, והפתח לזה הי' אברהם שממנו התחיל להשתלשל אומה הישראלית, עכדה"ק. אבל כל זמן שעדיין לא נכלה החי' זו אדום, היחוד הוא הוי' אדנ"י.

ויש לפרש עד"ז דזהו שמפטירין פרשת שמיני (שמואל ב' ו' ז') מענין דוד המלך, וסיום ההפטרה הוא ונאמן ביתך וממלכתך עד עולם לפניך כסאך יהיה נכון עד עולם ככל הדברים האלה וגו', פי' דרק בעת הגלות היחוד הוא הוי' אדנ"י, אבל לעתיד לבוא יכון כסא דוד ואז באמת יהי' היחוד יהי' אדנ"י שעולה בגימטריא צ"ה, וזהו הרמז עולם כ'כל ה'דברים ר"ת בגימטריא צ"ה, דכשיכון כסא דוד בב"א יהי' יחוד ב' שמות הקדושים צ"ה, ודו"ק.

ועי' בשערי ציון להתפלל כל יום תפילת הע"ב שמות והיא סגולה גדולה להנצל מכל פגעים רעים, עיי"ש, ועי"ע עבודת הקודש להחיד"א, ועיי"ע בכ"י שלי באריכות, ואכמ"ל.

וזהוא ג"כ ביאור של עזרת אבותינו אתה הוא מעולם מעולם וכו' יום סוף להם בקעת וזדים טבעת וידידים העברת עברו ים שמרמז לכוונת ע"ב שמות של ויסע ויבא ויט שע"י הי' הישועה לשמך הגדול על שפת הים, הכוונה לשם הנ"ל, וזהוא הכונה צור ישראל צור בגימטרי' רצה עם הכולל שע"י שם הנ"ל נעשה מצרה אותיות רצה, ועי' בעש"ט על התורה סו"פ בלק ביאור הוד והדר אותיות דוה כו' וביאור שויתי הוי' לנגדי עיי"ש, ואכמ"ל.

— מְנוּחָה — מְנוּחָה — מְנוּחָה — מְנוּחָה — מְנוּחָה —

וע"י אמירת התפילה הזאת בכוונה הנ"ל מבטל האדם כל גזירות רעות ומרעין בישין מעליו ומעל כל בני ביתו ומעל כל ישראל. ובזה ממתיק וממלל כל הדינים, וכל אחד לפי כח כונתו ועומק מחשבתו וקירות לבו והכנתו בכל אבריו וחושיו בודאי יהיה לבו בטוח בה' שיהיו לו לרצון אמרותיו לפני אדון כל ויומתקו מעליו כל הדינים וכל המקטרגים, ויתהפכו למליצי יושר, וישיג מבוקשיו במהרה בקרוב לכל טוב ורצון אמן ואמן.

ענף ג'

פרק א - מזמור המנורה

פסוקים של מזמור ס"ז שבתהלים שנקראת מזמור המנורה עוסקים בבקשה ובשבח ה' המולך על כל העולם

א) הקב"ה הראה מזמור הזה לדוד המלך, ולמשה רבינו ע"ה
דוד המלך עליו השלום הראהו הקב"ה ברוח הקדש מזמור "למנצח בנגינות מזמור שיר אלהים יחננו" וכו' כתוב על טס של זהב מופז עשוי בצורת מנורה. וכן הראה אותו למשה רבינו ע"ה. והיה דוד המלך ע"ה נושא זה המזמור כתוב ומצוייר וחקוק במגיניו בטס של זהב כצורת מנורה כשהיה יוצא למלחמה והיה מכויין סודו והיה נוצח אותם ואויביו נופלים לפניו. (קונטרס מנורת זהב כ"י מועתק מכ"י הרב מהר"ר חיים באכנר זלה"ה בעל אור חדש על דיני ברכות. והעיד הרב מהר"ח הנזכר שהוא העתיקו מכתיבת יד הקדש של הגאון מהרש"ל ז"ל ושם כתוב סודות ונפלאות הרמוזות במזמור הנזכר) ("מדבר קדמות" להחיד"א ז"ל [מערכת ד' אות כ"ב])

ב) צורת המנורה היתה לדוד למגן ולמחסה
 ... לכן מקובל שהמנורה היתה מצויירת במגן דוד. להיות כי זכות התורה והאמונות האמיתיות עם עיקרי הדת היו עומדים לדוד

מן־הַמְנוֹרָה טהורה —————

במלחמותיו, ולכן היתה המנורה למגן ולמחסה אליו, והוא מבואר. (תורת העולה לרבינו משה איסרליש הרמ"א ז"ל [סוף פרק כ'] ועיי"ש מה שהאריך בענין המנורה)

ג) לכוין לדעתו של דוד המלך ע"ה

בספר "כף החיים" לר' חיים פלאגי ז"ל (אות י"ד) אחרי העתיק לשון החיד"א בס' מדבר קדמות, הוסיף בזה הלשון: "וכן אנן יתמי דיתמי דלא בינת אדם לנו, ראוי לכוין לדעתו של דוד המלך ע"ה וכל קדושים עמו דהוו ידעי עומקן של דברים סוד ה' ליראיו".

ד) סוד גדול לאומרה בצורת מנורה

סוד גדול לומר למנצח זה בצורת המנורה. וכן בסדר עם כוונות האריז"ל של רבינו יעקב קאפיל ז"ל נדפס המזמור הזה בצורת המנורה. וכן בסדר "עבודה ומורה דרך" דפוס סלאוויטא נדפס המזמור בצורת המנורה. וכתוב שם מעל המנורה: בכל עת שאומר זה המזמור ובפרט בליל ספירה, יאמר אותו בציור המנורה. (סדר עם כוונות האריז"ל של רבינו שבתי מראשקוב ז"ל, [בסדר תיקון חצות ובכוונת ספירת העומר])

ה) טעם אמירת מזמור אלקים יחננו - כאילו מקביל פני שכינה

ז"ל האבודרהם, בסדר שחרית של חול: "ויש מקומות שנוהגין לומר בכל יום מימות העומר, "מזמור שיר אלקים יחננו ויברכנו", מפני שיש בו מ"ט תיבות חוץ מן הפסוק הראשון שהוא פתיחת המזמור, והם כנגד מ"ט ימי העומר. ועוד יש בו שבעה פסוקים חוץ מן הפסוק הראשון, והם כנגד ז' שבועות. ובמקצת מקומות אומרין אותו בכל יום, מפני שנקרא "מזמור המנורה" והקורא אותו בכל יום נחשב

מן מנורה טהורה

כמדליק המנורה בבית המקדש וכאילו מקביל פני שכינה כי תמצא ז' פסוקים כנגד ז' קני מנורה, וגם יש בו מ"ט תיבות כנגד מנין הגביעים והכפתורים והפרחים והנרות שבז' קני המנורה שעולין למנין מ"ט. ופסוק ראשון יש בו ד' תיבות כנגד מלקחיה ומחתותיה, מלקחיה תרי, ומחתותיה תרי. עכ"ל. (שלמי צבור למהרי"ט אלגזי ז"ל במשפטי הזמירות)

(ו) יגן מכל גזירות רעות להקהל

לצייר הלמנצח בצורת מנורה בבית הכנסת על הארון הקודש ויגין בעד גזירה רעה ח"ו להקהל. ("יראת אל" להגאון מוהר"ר אלעזר מגרמיזא בעל הרוקח ז"ל, מהרש"ל בספרו מנורת המאור, האריז"ל, סגולות ישראל)

(ז) להנצל העיר מכל צרה

סגולה להנצל העיר מכל צרה לצייר המנורה בארון הקודש ולקרות בו בכל יום כשנוטלין ס"ת מבה"כ זו לאחרת וק"ו לבית להתפלל זהו סגולות ס"ת. (זוהר ויקרא, ספר זכירה)

פרק ב

סגולתה - לאומרה על קלף

(א) שכרו רב ועצום:

מה מאד הפליגו באמירת "למנצח בנגינות - בציור מנורה. וכתבו ז"ל ששכרו רב ועצום. וראיתי קונטרס בכתב יד לראשונים בזה בסודותיו ותועלותיו. ולפחות לעשות נחת רוח ליוצרינו נאמר אותו בכונה בציור מנורה כתוב על קלף. (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק "צפורן שמיר" [סימן ב' אות ח"י], ועי' חס"ל [אות ו'], ש"ץ [דף ס"ו ע"א], כף החיים להרח"ף [סי' י"ב אות י"ד], כף החיים [סי' נ"א אות י"א])

(ב) יאמר על קלף או נייר, - ויהי' זקוף לפניו ולא משכב

כשאומר "למנצח בנגינות מזמור שיר" המצויר בצורת המנורה על

מן מנורה טהורה —————

קלף או על ניר, יזקוף את הציור של המנורה שמסתכל בו, כדי שיהיה הציור זקוף לפניו כדמיון המנורה שהיתה זקופה ועומדת בהיכל, ולא יניח הציור מושכב ושטוח לפניו. (עוד יוסף חי' לבמח"ס "בן איש חי" [בפרשת ויגש אות ג']

ג) לאומרה אחר כל שלש תפילות

מצאתי כתוב, שיאמר קודם שיסיים העמידה מזמור "למנצח בנגינות... אלקים יחננו" בצורת מנורה כתובה על קלף. (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק כף אחת [סימן כ"ו])

ד) להדביק הלמנצח בסידור ע"י תפירה או דבק

בספר סגולות ישראל (מערכת מ' אות ס"ד) כתב וז"ל: ועיין להרב שע"ת סי' א' ס"ק ג' שכתב דכיון שיש בה שם המפורש אינו ראוי שתהי' בקלף מצויירת כדי שלא תפיל לארץ שע"פ הרוב אינם משמרים אותה כראוי ותשתפכנה בראש כל חוצות ע"ש, והרב כף החיים כתב שיהיה זהיר שלא תפיל ארצה. ואני אומר דיותר טוב שתהיה דבוקה בסידור ע"י תפירה או ע"י דבק בתחלת הסידור וזהו דרך הנאה לעשות כבוד לשמו י"ת עכ"ל.

ה) בכתב אשורית זוכים שכל תיבה עלה למעלה וכו' והוא סגולה בדוקה ומנוסה **"כשאתה** אומר שמע תצייר את צורת השי"ן והמ"ם והעי"ן כמו שהם כתובים בכתב אשורית לנגד עיניך וכן על זה הדרך בכל תיבה ותיבה עד הסוף. גם תביט הנקודות וטעמים שעל כל אות ואות כאשר הם מצויירים לפניך בסידור ובזה אז תזכה שכל תיבה ותיבה תעלה ממש כצורתה למעלה מעלה כל אות למקומו ושורשו לפעול פעולות ותיקונים נפלאים הצריכים אליו ודבר זה הוא סגולה נפלאה בדוק ומנוסה למרגילים עצמם בזה

————— ❦ ————— **מנורה טהורה** ————— ❦ —————

לבטל ולהסיר מעליו כל מחשבות ההבלים הטורדות ומונעות טהרת המחשבה וכוונה".
(בן איש חי)

ו. עיני תמיד אל ה'

וכן הרב החיד"א זצוק"ל כותב בזה"ל: "כשאתה הולך לישן יצייר שם המיוחד הוי"ה ב"ה כאילו כתוב לפניו בכתב אשורית גדולה עיני תמיד אל ה' כי הוא יוציא מרשת רגלי" (צפורן שמיר)
ס"ח קכ"א)

ז) וכן כתב רבינו הקדוש הרבי רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א בצעטיל קטן שלו שיצייר לפניו בשעת אכילה אותיות מאכ"ל "בכתב אשורית".
(צעטיל קטן)

פרק ג

גודל מעלת אמירת מזמור ס"ז, הנקרא מזמור המנורה - סודות ורמזים גדולים ונפלאים שממנו הברכה והאורה והצלחה לכל העולם.

א. בספר "יראת אל" להגאון הגדול מוהר"ר אלעזר מגרמיזא בעל הרוקח ז"ל (העתקנו לפי כת"י ישן. ויתכן שהוא הכת"י לראשונים שראוהו החיד"א ז"ל כמובא להלן). בתחילת הקונטרס מצוייר המזמור בצורת המנורה. (הפסוק "אלהים יחננו ויברכו" וגו' הוא הקנה הימני תחת תיבת "למנ", דהיינו לימין הקורא). מעל הפסוק למנ צחב וגו' כתוב הפסוק "כי עמך מקור חיים" וגו'. למטה אצל קני המנורה כתובים השמות היוצאים מסופי הפסוקים של ששה הקנים. אח"כ כתוב כך:

המזמור הזה עשה דוד המלך עליו השלום ברוח הקודש ויש בו סודות ורמזים גדולים ונפלאים והוא עשוי בצורת

— מנורה טהורה —

המנורה. והם ג' פסוקים בצד ימין ופסוק ישמחו וירננו באמצע וג' פסוקים בצד שמאל והם ז' פסוקים כנגד ז' קני המנורה. והקנה האמצעי הוא גוף המנורה.. ופסוק ראשון למנצח... אינו מן המנין אך הוא שם (...) המזמור. והם שמות הקדושים של הקב"ה והם כתובים על כל אחד ואחד מז' קני המנורה. והם ג' אותיות על כל קני המנורה וב' אותיות על קנה האמצעי. וששה פסוקים מן המזמור הזה דע כי ו' פסוקים רמוזים לששה קצוות העולם מזרח מערב צפון דרום שמים וארץ. והש"י ברא אותם הוא אדון ומלך על כל.. רומז לקנה האמצעי שהוא הגוף. וזה הפסוק רומז ליום השבת שמעלתו וקדושתו על ו' ימי המעשה והוא סוד עץ החיים (אשר בתוך הגן) רצה לומר באמצע הגן ומזה קנה האמצעי היה בו שפע השמן לכל הנרות שעל קני המנורה. וזה הנר מקנה האמצעי היה מאיר ונותן אור גדול יותר מכל הנרות שעל ז' קני המנורה. כמו כן רומז להקב"ה שממנו הברכה והאורה וההצלחה לכל העולם. וכמו כן ארץ ישראל הוא קנה האמצעי וירושלים הוא נר מן קנה האמצעי ובהמ"ק הוא האור המתפשט, וירושלים ובהמ"ק של מטה דכתיב כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו. ומזה קנה האמצעי שהוא א"י ישפיעו ממנו הברכות וההצלחות והתבואות לכל הארצות מן הו' איקלמים שיש בעולם. לפיכך אמרו... א"י ראש לכל הארצות וממנו מוצאים ומתפרנסים כל הארצות שבעולם...

ובזה הענין תבין סוד קדושת יום השבת. והאותיות הראשי פסוקים מן הז' פסוקים... בגימטריא ע"ב כנגד שמות של הקב"ה היוצאים מן ויס"ע ויב"א וי"ט.

ובזה המזמור תמצא האותיות של ע"ב שמות. בפסוק ראשון אלהים יחננו תמצא בו ז' תיבות והוא רמז לז' ככבי לכת

— מנורה טהורה —

(והמזלות) המנהיגים המזלות והעולם כולו ברצון הש"ית... (כאן בא באריכות רמזים וסודות על מספר התיבות שבכל פסוק וראשי תיבות וכו'). ודוד המלך ע"ה נושאו במגיניו מצויר בצורת מנורה והיה נוצח מלחמותיו ואויביו נופלים לפניו.

ואמרו בעלי הקבלה הקב"ה הראה לדוד מזמור זה ברוח הקודש כתב באותיות מופז ונעשה בצורת מנורה. וכן הראה למשה רבינו ע"ה במראה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה. **והרואה** אותו מצויר בצורת מנורה ימצא חן וחסד בעיני אלקים ואדם.

ואם יצויר בבה"כ בארון הקודש יגין בעד גזירה להקהל.

והאומרו בכל יום קודם הנץ החמה, לא יקרה לו מקרה רע.

וחשוב הוא לפני הקב"ה כאילו הדליק המנורה בבית המקדש.

ומובטח שהוא בן עוה"ב.

והאומרו בבוקר אחר ברכת כהנים ז' שבועות כל ימי הספירה לא יקרה לו נזק כל השנה כולה ויצליח במעשיו. והכל רומזים עניינם כנגד ז' קני המנורה חנינה ברכה אורה ישועה הודאה שמחה רננה שכל אלו ענינים עתידים להיות לישראל. וראוי לכוין בה. וגם טוב לאומרו ז"פ כשאדם יוצא לדרך לשלום ולהצלחה.

והפסוק "כי עמך מקור חיים באורך נראה אור" היה כתוב עליה על כל קנה וקנה תיבה אחת... ועל הקנה האמצעי שהוא שבת ועץ החיים... כתוב עליו תיבת החיים בעבור שהוא ארץ החיים וממנו יושפעו כל הברכות והצלחות... ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

— מנורה טהורה —

ב. חמשה חומשי תורה - נגד המנורה נאמרו.

בקונטרס "מנורת זהב" שהועתק מכתב יד מופת הדור הגאון

מהר"ר שלמה נ"ע מאוסטרא לוריא מהרש"ל (נדפס

בויניציאה על ידי יחיאל בר אשר הכהן ז"ל הנקרא מיכל כהן יצו. וחיד"א ז"ל ראה

קונטרס זה בכת"י והביא עדות לכך שכתב היד הועתק מכתיבת יד הקודש של הגאון

מהרש"ל ז"ל, כמובא להלן) ובו העתק כמעט כלשון הספר "יראת אל"

בשם הגאון בעל הרוקח ז"ל. ובצד ציור המנורה כתוב כך:

חמשה חומשי תורה נגד המנורה נאמרו.

בראשית ז' תיבות (בפסוק הראשון של ספר בראשית יש בו ז' תיבות) נגד

שבעה נרות.

שמות י"א תיבות נגד י"א כפתורים.

ויקרא ט' תיבות נגד ט' פרחים.

במדבר י"ז תיבות נגד גובה של מנורה שהוא י"ז טפחים ומשהו,

כיון שהאחרון חסר לא נכתבה תיבה נגדו.

דברים כ"ב תיבות נגד כ"ב גביעים.

והיתה גבוהה י"ח טפחים להורות על מספר ח"י כי היא עץ החיים

אשר בה תוסיף חיים על המחזקים בה כמו שנאמר "עץ

חיים היא" וגו'.

ג) הקב"ה הראה מזמור הזה לדוד המלך, ולמשה רבינו ע"ה

דוד המלך עליו השלום הראהו הקב"ה ברוח הקדש מזמור

"למנצח בנגינות מזמור שיר אלהים יחננו" וכו' כתוב על טס

של זהב מופז עשוי בצורת מנורה. וכן הראה אותו למשה רבינו

☞ ————— ☞ **מנורה טהורה** ☞ ————— ☞

ע"ה. והיה דוד המלך ע"ה נושא זה המזמור כתוב ומצוייר וחקוק במגיניו בטס של זהב כצורת מנורה כשהיה יוצא למלחמה והיה מכויין סודו והיה נוצח אותם ואויביו נופלים לפניו. (קונטרס מנורת זהב כ"י מועתק מכ"י הרב מהר"ר חיים באכנר זלה"ה בעל אור חדש על דיני ברכות. והעיד הרב מהר"ח הנזכר שהוא העתיקו מכתבת יד הקדש של הגאון מהרש"ל ז"ל ושם כתוב סודות ונפלאות הרמוזות במזמור הנזכר).

(“מדבר קדמות” להחיד"א ז"ל [מערכת ד' אות כ"ב])

(ד) צורת המנורה היתה לדוד למגן ולמחסה

... לכן מקובל שהמנורה היתה מצויירת במגן דוד. להיות כי זכות התורה והאמונות האמיתיות עם עיקרי הדת היו עומדים לדוד במלחמותיו, ולכן היתה המנורה למגן ולמחסה אליו, והוא מבואר. (תורת העולה לרבינו משה איסרליש הרמ"א ז"ל [סוף פרק כ'] ועיי"ש מה שהאריך בענין המנורה)

(ה) לכוון לדעתו של דוד המלך ע"ה

בספר “כף החיים” לר' חיים פלאגי ז"ל (אות י"ד) אחרי העתיק לשון החיד"א בס' מדבר קדמות, הוסיף בזה הלשון: “וכן אנו יתמי דיתמי דלא בינת אדם לנו, ראוי לכוין לדעתו של דוד המלך ע"ה וכל קדושים עמו דהוו ידעי עומקן של דברים סוד ה' ליראיו”.

(ו) סוד גדול לאומרה בצורת מנורה

סוד גדול לומר למנצח זה בצורת המנורה. וכן בסוד עם כוונות האריז"ל של רבינו יעקב קאפיל ז"ל נדפס המזמור הזה בצורת המנורה. וכן בסדר “עבודה ומורה דרך” דפוס סלאוויטא נדפס המזמור בצורת המנורה. וכתוב שם מעל המנורה: בכל עת

מנורה טהורה

שאומר זה המזמור ובפרט בליל ספירה, יאמר אותו בציור המנורה. (סדור עם כוונות האריז"ל של רבינו שבתי מראשקוב ז"ל, [בסדר תיקון חצות ובכוונת ספירת העומר])

ז) טעם אמירת מזמור אלקים יחננו - כאילו מקביל פני שכינה ז"ל האבודרהם, בסדר שחרית של חול: "ויש מקומות שנוהגין לומר בכל יום מימות העומר, "מזמור שיר אלקים יחננו ויברכנו", מפני שיש בו מ"ט תיבות חוץ מן הפסוק הראשון שהוא פתיחת המזמור, והם כנגד מ"ט ימי העומר. ועוד יש בו שבעה פסוקים חוץ מן הפסוק הראשון, והם כנגד ז' שבועות. ובמקצת מקומות אומרים אותו בכל יום, מפני שנקרא "מזמור המנורה" והקורא אותו בכל יום נחשב כמדליק המנורה בבית המקדש וכאילו מקביל פני שכינה כי תמצא ז' פסוקים כנגד ז' קני מנורה, וגם יש בו מ"ט תיבות כנגד מנין הגביעים והכפתורים והפרחים והנרות שבז' קני המנורה שעולין למנין מ"ט.

ופסוק ראשון יש בו ד' תיבות כנגד מלקחיה ומחתותיה, מלקחיה תרי, ומחתותיה תרי. עכ"ל. (שלמי צבור למהרי"ט אלגזי ז"ל במשפטי הזמירות)

ח) יגן מכל גזירות רעות להקהל
לצייר הלמנצח בצורת מנורה בבית הכנסת על הארון הקודש ויגין בעד גזירה רעה ח"ו להקהל. ("יראת אל" להגאון מוהר"ר אלעזר מגרמיזא בעל הרוקח ז"ל, מהרש"ל בספרו מנורת המאור, האריז"ל, סגולות ישראל)

ט) להנצל העיר מכל צרה
סגולה להנצל העיר מכל צרה לצייר המנורה בארון הקודש ולקרות בו בכל יום כשנוטלין ס"ת מבה"כ זו לאחרת וק"ו לבית להתפלל זהו סגולות ס"ת. (זוהר ויקרא, ספר זכירה)

— מנורה טהורה —

פרק ד

(א) אמירתו כשנכנס לבית הכנסת
אחר שנכנס לבית הכנסת יאמר מזמור אלהים יחננו ז' פעמים
 ויקיף בכל פעם התיבה.

ובשבת יקיף פעם אחת התיבה ולא יותר. (אור הישר עמוד העבודה
 סימן ה, סידור תפלה ישרה ברדיטשוב)

(ב) בלמנצח יש שבעה פסוקים - כנגדם יקיף שבע הקפות סביב התיבה שבאמצע
 בית הכנסת

בסידור חמדת ישראל דף יא: וזל"ק: ואחר שנכנס לבית הכנסת
 ישתחוה כנגד ההיכל ויאמר אח"כ מזמור אלהים יחננו
 ויברכנו וכו' אשר יש בו שבעה פסוקים וכנגדם יקיף שבעה
 הקפות סביב התיבה שבאמצע בית הכנסת. וטוב הוא שיכוין
 לגמור פסוק אחד בכל הקפה מהם. ויכוין כי התיבה היא כנגד
 המלכות ותכוין להמשיך אליה שבעה אורות מקיפים שהם מן
 החס"ד עד המלכות ואור המקיף של המלכות ג"כ אנו ממשיכים
 אליה והיא בכלל השבעה מקיפים וגם תכוין לכלול עצמך לקבל
 מן שבעה אורות המקיפים האלו אתה והמלכות ביחד. עוד ביום
 ראשון תכוין לפסוק ראשון שהוא אלהים יחננו וכו' ותכוין כי היא
 גובר על הששה הפסוקים והוא תגבורת החסד על הששה
 התחתונות וביום השני תכוין כי פסוק השני גובר על כולם והוא
 הגבור"ה. ובה תכוין עד יום הששי כי אז תכוין בפסוק הששי
 הגובר על כולם.

ואמנם ביום השבת (אין) צורך רק להקיף אלא הקפה אחת בלבד
 והוא ספיקא אם הוא כנגד הת"ת הנקראת שבת וכולם

— מנורה טהורה —

כוללין בו. אם הוא כנגד הבינה הכולל לכל השבעה ולכן אין בשבת רק הקפה אחת, עכ"ל.

(ג) סדר הקפת התיבה באמירת למנצח

... כשיכנס ישתחוה כנגד ההיכל, ואחר כך יאמר מזמור אלקים יחננו (שבו) שבעה פסוקים כנגד שבעה מקיפים דחסד עד המלכות, ואם עדיין אין שם בני אדם הרבה דלא מחזי כיוהרא.

ובכל פסוק ממנו יקיף פעם א' התיבה סוד המלכות ז' פעמים להמשיך לה מקיפים אלו ושיהנה גם הוא מאורם. ותכוין לכלול נפשך עם המלכות יחד לקבל מז' אורות מקיפים הנ"ל ועל ידי הקפה אנו ממשיכין אליה. יום ראשון אלהים יחננו וכו' שהוא כנגד מקיף החסד הוא הגובר, על שאר פסוקים.

יום שני לדעת וכו' שהוא כנגד מקיף הגבורות והוא הגובר וכו'. יום שלישי יודוך וכו' שהוא כנגד מקיף הת"ת והוא הגובר וכו'. יום רביעי ישמחו וכו' שהוא כנגד מקיף נצח והוא הגובר על שאר וכו'.

יום חמישי יודוך וכו': שהוא כנגד מקיף ההוד והוא הגובר על שאר וכו'.

יום ששי ארץ וכו'. שהוא כנגד מקיף היסוד והוא הגובר על שאר וכו'. יום שבת יברכנו אלהים ויראו אותו כל אפסי ארץ שהוא כנגד מקיף המלכות והוא הגובר על שאר וכו'.

(סידור האריז"ל להר"ר שבתי ז"ל)

פרק ה

(א) לאומרה על קלף

מה מאד הפליגו באמירת "למנצח בנגינות - בציור מנורה. וכתבו ז"ל ששכרו רב ועצום. וראיתי קונטרס בכתב יד לראשונים בזה בסודותיו ותועלותיו. ולפחות לעשות נחת רוח ליוצרינו נאמר אותנו בכונה בציור מנורה כתוב על קלף. (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק "צפורן שמיר" [סימן ב' אות ח"י], ועי' חס"ל [אות ו'], ש"ץ [דף ס"ו ע"א], כף החיים להרח"ף [סי' י"ב אות י"ד], כף החיים [סי' נ"א אות י"א])

(ב) יאמר על קלף או נייר, - ויהי' זקוף לפניו ולא משכב

כשאומר "למנצח בנגינות מזמור שיר" המצויר בצורת המנורה על קלף או על נייר, יזקוף את הציור של המנורה שמסתכל בו, כדי שיהיה הציור זקוף לפניו כדמיון המנורה שהיתה זקופה ועומדת בהיכל, ולא יניח הציור מושכב ושטוח לפניו. (עוד יוסף חי' לבמח"ס "בן איש חי" [בפרשת ויגש אות ג'])

(ב) לאומרה אחר כל שלש תפילות

מצאתי כתוב, שיאמר קודם שיסיים העמידה מזמור "למנצח בנגינות... אלקים יחננו" בצורת מנורה כתובה על קלף. (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק כף אחת [סימן כ"ו])

(ד) להדביק הלמנצח בסידור ע"י תפירה או דבק

בספר סגולות ישראל (מערכת מ' אות ס"ד) כתב וז"ל: ועיין להרב שע"ת סי' א' ס"ק ג' שכתב דכיון שיש בה שם המפורש אינו ראוי שתהי' בקלף מצויירת כדי שלא תפיל לארץ שע"פ הרוב אינם משמרים אותה כראוי ותשתפכנה בראש כל חוצות ע"ש, והרב כף החיים כתב שיהיה זהיר שלא תפיל ארצה. ואני אומר

— מנורה טהורה —

דיותר טוב שתהיה דבוקה בסידור ע"י תפירה או ע"י דבק בתחלת הסידור וזהו דרך הנאה לעשות כבוד לשמו י"ת עכ"ל.

ה) בכתב אשורית זוכים שכל תיבה עלה למעלה וכו' והוא סגולה בדוקה ומנוסה **"כשאתה** אומר שמע תצייר את צורת השי"ן והמ"ם והעי"ן כמו שהם כתובים בכתב אשורית לנגד עיניך וכן על זה הדרך בכל תיבה ותיבה עד הסוף. גם תביט הנקודות וטעמים שעל כל אות ואות כאשר הם מצוירים לפניך בסידור ובזה אז תזכה שכל תיבה ותיבה תעלה ממש כצורתה למעלה מעלה כל אות למקומו ושורשו לפעול פעולות ותיקונים נפלאים הצריכים אליו ודבר זה הוא סגולה נפלאה בדוק ומנוסה למרגילים עצמם בזה לבטל ולהסיר מעליו כל מחשבות ההבלים הטורדות ומונעות טהרת המחשבה וכוונה".

וכן הרב החיד"א זצוק"ל כותב בזה"ל: "כשאתה הולך לישן יצייר שם המיוחד הוי"ה ב"ה כאילו כתוב לפניו בכתב אשורית גדולה עיני תמיד אל ה' כי הוא יוציא מרשת רגלי".

(צפורן שמיר ס"ח קכ"א)

וכן כתב רבינו הקדוש הרבי רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א בצעטיל קטן שלו שיצייר לפניו בשעת אכילה אותיות מאכ"ל "בכתב אשורית".

(צעטיל קטן)

פרק ו

א) האומרה בכל יום בהנץ החמה, לא יקרה לו שום רע.

כל האומר (מכאן בחוקי חיים אות ס' סק"ג) מזמור "למנצח בנגינות מזמור שיר" (תהלים סז) בצורת המנורה בכל יום בהנץ החמה,

☞ ————— ☞ **מנורה טהורה** ————— ☞

לא יקרה לו שום מקרה רע, וחשוב לפני הקדוש ברוך הוא כאלו הוא מדליק נרות בבית המקדש.

יצליח במעשיו ולא יהא נזוק כל היום.

ובספר "מנורת המאור" כתב: לאמרו בימי העמר כששליח צבור אומר ברכת הכהנים, יאמר היחיד "למנצח בנגינות מזמור שיר" עד "אפסי ארץ", ויצליח במעשיו (אגרת הרמב"ן), ויסתכל בצורת המנורה, ולא יהא נזוק כל היום. ומסים שם: וטוב לאמרו אפלו כל ימות השנה. עד כאן לשונו.

ילך לשלום ולהצלחה

וכל האומרו שבע פעמים בדרך ויכון בו, ילך לשלום ולהצלחה. וטוב שכל אדם יסתכל בו קדם צאתו לדרך, ובדרך יתפלל אותו כאמור.

(שבט מוסר פל"א)

(ב) אמירתו קודם ברכת המזון

מנהג הרב לומר קודם ברכת המזון פסוקים אלו (תהלים סז) "למנצח בנגינות" וגו', (תהילים לד, ב) אברכה את ה' וגו', (קהלת יב, יג) סוף דבר הכל נשמע וגו' (תהילים קמה, כא) תהלת ה' ידבר פי וגו', (תהילים קטו, יח) ואנחנו נברך י"ה וגו', (יחזקאל מא, כב) וידבר אלי זה השלחן וגו'. ((אור הישר עמוד העבודה סימן יב, סידור תפלה ישרה כתר נהורא ברדיטשוב)

(ג) לאומרה בימי הספירה - סודותיו

לדעתי סוד הכתוב הזה וצורך העניינים המיוחדים אל השמאל לסיוע פעולות הימין וצורתם ותבניתם צויירו ונרשמו במזמור נכבד ומעולה היה המנהג לאמרו בימי הספירה. והוא, "אלהים יחננו ויברכנו" וגומר (תלים ס"ז), שבא בקבלה שהיה מצוייר

מן־הַ ————— מנורה טהורה —————

במגן דוד כדמות מנורה. שלשה קני מנורה מצדה האחד והם ג' פסוקים רצופים, אלקים יחננו, לדעת בארץ, יודוך עמים. ושלשה קני מנורה מצדה הב' והם יודוך עמים, ארץ נתנה יבולה, יברכנו אלהים. והקנה האמצעי הוא פסוק ישמחו וירננו לאומים, העומד באמצע, כי הוא ארוך מכולם כמשפט הקנה האמצעי. והנה יש בז' הקנים מ"ט תיבות כמספר ימי הספירה, כמו שמספר הפסוקים הנזכרים היו על מספר שבתותיה וכו'. וזה תוארה, הקנה הראשון מהימין הוא "אלהים יחננו ויברכנו" וגו'. וכו', הקנה הראשון מהשמאלי וכו' "הוא יברכנו אלהים וייראו אותו כל אפסי ארץ". וכו'. והנה להיות הימים האלה, שמתחלת ספירת העומר ועד תשלומה בכללם ופרטם, מסכימים עם כללי ופרטי המזמור הזה, רצוני, בהיות מספר הפסוקים כמספר השבועות, ומספר התיבות כמספר הימים כמו שאמרנו, היה המנהג בכל ישראל לקרא אותו בכל לילות זה הזמן, סמוך לספירה, וכו'.

(עקדת יצחק לרבינו יצחק עראמה זלה"ה [בפרשת אמור])

ד) לאומרה מעומד - ובימי הספירה יכוין בכל יום ויום מן המ"ט ימים **גם** ראיתי למורי ז"ל, מקפיד וזהיר מאד, לומר אחר ספירת העומר, "מזמור אלהים יחננו" כו', כולו מעומד, ולכוין בכל יום ויום מן המ"ט ימים, בתיבה אחת ממ"ט תיבות שיש בזה המזמור. גם יכוין באות אחת ממ"ט אותיות שיש בפסוק "ישמחו וירננו" כו'. וזה מספר אותיות המ"ט של הפסוק "ישמחו" כדי שלא תטעה בהם, תיבת לאמים חסר ו', תשפוט מלא ו', תיבת מישור מלא ו'. ("שער הכוונות" למהרח"ו ז"ל [ענין ספירת העומר, סוף דרוש י"א])

ה) סגולתה בימי העומר, בברכת כהנים, ובכל יום, וחשוב כאלו הדליק את הנרות בבית המקדש **מצאתי** כתוב בשם אגרת הרמב"ן, דכל ימי העומר כשאומרים

— מנורה טהורה —

ברכת כהנים, אם יאמר היחיד מזמור זה יצליח במעשיו, ואם יסתכל בצורת המנורה שבו לא יהא ניזוק כל היום. ומסיים, וטוב לאומרו בכל יום. וכל האומרו בצורת המנורה בכל יום בהנף החמה לא יקרה לו שום מקרה רע, וחשוב כאילו הדליק את הנרות בבית המקדש. עכ"ל. ("שלמי חגיגה" למהרי"ט אלגאזי [בהלכות ספירת העומר אות ל"ו],

ראה באריכות בפתחי עולם אות ט"ז, ובכף החיים אות ל"ו)

(ו) ההצלחה תשרה בכל מעשיו

בספר ילקוט מעם לועז בפ' אמור בדיני ספירת העומר (ויקרא דף רע"ט) וז"ל: אומרים הספרים שכל האומר מזמור זה כפי שהוא מצויר כאן בכל אחד מימי העומר אחרי ברכת כהנים שאומרים הכהנים בשחרית, לא יארע לו שום נזק באותה שנה, וההצלחה תשרה בכל מעשיו. ומזמור זה כתב דוד המלך בצורת מנורה במגיניו כשהיה יוצא למלחמה, ובזה נצח את אויביו. (כסא

רחמים)

(ז) למצוא חן בעיני אלקים ואדם - אם הוא מצוייר על ארון הקודש יגן בעד גזירה רעה על הקהל

המזמור הזה וכל זה עם המנורה רומז לעניינים גדולים, ויש בו סגולות רבות והיה דוד המלך ע"ה נושא זה המזמור כתוב ומצוייר במגיניו כצורת מנורה כשהיה יוצא למלחמה היה נוצח אותם ונופלים לפניו אויביו.

ואמרו חכמים ז"ל, כל מי שמתפלל אותו זה המזמור כמנורה בכל יום בהנף החמה, לא יקרה לו שום גזירה רעה ויהיה חשוב לפני בורא עולם ית' הב"ה כאילו הוא מדליק נרות בביהמ"ק ויהיה מובטח שהוא בן עולם הבא. וכל האומר אותו אחר ברכת כהנים בבוקר בשבעה שבועות של ימי הספירה לא יקרה לו שום נזק

— מנורה טהורה —

בכל השנה כולה, ויהיה מצליח במעשיו, וכו', וכמו כן כל הקורא אותם בכוונה שיכוון בו, וכל האומר אותו שבעה פעמים בדרך ויכוין, כי ילך לשלום ולהצלחה. (מהרש"ל, בספרו "מנורת זהב טהור", והוא העתק מדברי רבינו אלעזר בעל הרוקח בספר "יראת אל")

(ח) ע"י אמירתה - זוכים להקביל נרו של מלך המשיח
מצאתי במדרש רבתי פרשת אמור, אמר רבי אלעזר בן שמוע, בזכות "יערוך את הנרות", תנצלו מן "ערוך מאתמול תפתה" (ישעיהו ל). אמר רבי חנן בזכות להעלות נר תמיד, אתם זוכים להקביל נרו של מלך המשיח, כמש"נ [תהלים קל"ב], ערכתי נר למשיחי, וגו', הנה ודאי דרשות אלו רומזים על מה שנתבאר, כי כלל התורה מצלת מדינה של גיהנם ומקרבת מלך המשיח וכו', עכ"ל. (תורת העולה לרבינו משה איסרליש הרמ"א ז"ל [סוף פ"כ])

(ט) לצייר לפניו צורת המנורה
טוב לומר "מזמור אלהים יחננו ויברכנו" בצורת המנורה. ובציור ההשכלה בלבד סגי, אם אין ציור מונח לפניו. (בן איש חי לרבינו יוסף חיים ז"ל [שנה ראשונה פ' ויגש ד'])

(י) יועיל לכמה דברים טובים
מצאתי כתוב שיש לומר זה המזמור בצורת המנורה. ויועיל כוונתו לכמה דברים טובים כי יש בו סודות גדולים. ובפרט בלילי ספירה. (סדור "שערי השמים" מבעל השל"ה ז"ע)

(יא) אחר כל שלש תפלות
יאמר אחר כל שלש תפלות "מזמור לדוד ה' רעי" ומזמור "אלקים יחננו" (האר"י ז"ל), (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק קשר גודל [אות י"ג])

————— ❦ ————— ❦ ————— ❦ **מנורה טהורה** ❦ ————— ❦ ————— ❦

יא*) אחר הסרת הטלית

בסידור האריז"ל להר"ר שבתי מראשקוב ז"ל (בדף קי"ז) וזל"ק:
אחר הסרת הטלית יאמר מזמור לדוד ה' רועי, ומזמור
אלקים יחננו, עכ"ל.

יב) הטעם שאומרים אחר התפלה

בסידור עמודי שמים למהריעב"ץ (דף קצ"ח) דפוס ישן נושן
שהדפיסו הגאון המחבר זצ"ל, וז"ל: "א למנצח (ס"ז)
וי"א גם אדון עולם, הטעם כדי לסיים במה שהתחילו להתפלל
כדרך שעושין בסיום התורה, עכ"ל.

יג) סגולה להצלחה

יאמר בכל יום בבקר קפטיל ס"ז בצורת המנורה בדוק ומנוסה, (מצאתי
בכמה ספרים), (שער הצלחה מהצה"ק המקובל מרן רבי ברוך פנחס מסקאליע ז"ע)

יד) סגולתה - להולך לדרך

כל האומר מזמור למנצח בנגינות בצורת המנורה ז' פעמים
כשיוצא לדרך ויכוון בו, ילך לשלום ולהצלחה, וטוב שיאמרה
קודם שיסיים תפלת העמידה כשהוא כתובה על קלף. (ס' יראת אל,
מהרש"ל בס' מנורת זהב טהור, תורת העולה לרבינו הרמ"א, עבודת הקודש, אגרת
הרמב"ן שלמי חגיגה למהרי"ט אלגזי, שבט מוסר, כף החיים)

טו) סגולתה - לתיקון היסוד

מזבטח לו שלא יקרנו מקרה בלתי טהור, עיין הרש"ץ. (ימלט נפשו,
לקוטים מפרדס, מע' מנורה, סגולות ישראל)

טז) לפני השינה יאמר הלמנצח

בסידור חמדת ישראל שסידר הגאון הקדוש המקובל האלקי גדול
מרבן שמו מוהר"ר שמואל וויטאל זי"ע, בן הגה"ק

מן־הַמְנוֹרָה טהורה —————

המקובל האלקי הנשר הגדול מו"ה חיים וויטאל זי"ע, שקיבל מפני רבו האר"י זי"ע, שקיבל מפי אל"י ז"ל, (בדף קי"ד ע"ב) וזל"ק: א"ש עוד אני אומר קודם שאישן יאמר: "למנצח בנגינות מזמור שיר" וכו', עכ"ל.

(ז) כאלו הדליקה בביהמ"ק - כאלו מקבל פני השכינה - לא יקרה לו שום גזירה רעה - מובטח לו שהוא בן עוה"ב

בספר ראה מעשה ד' קכ"ב שכתב וז"ל: ובספר לקוטים מפרדס (ערך המנורה) כתב וז"ל: מה שנוהגים לכתוב "למנצח בנגינות" בצורת מנורה ולמעלה כותבים שם הוי"ה ב"ה בפ' שויתי ד' לנגדי תמיד שתועיל לענין היראה וגם מועיל לנצח אויבינו ודוד המלך ע"ה הי' נושא המנורה ומנצח אויביו ולזה כותבין למנצח ופ' שויתי והיא סגולה שלא יוזק ולא יקרא לו מקרה רע ב"מ עכ"ל. ובס' חרדים כ' על פ' ובשם אלקינו נדגול צריך שישא דגל ד' בימינו ושם ד' חקוק עליו כי מלחמות היצר הוא מלחמות השם והרשעים וכסילים מרים קלון דגל הטומאה החיצונית ואז גורם לשלוט הבאים מסטרא דילה שם העכו"ם והצדיקים הקדושים מרימים דגלו י"ת באותיותיו ואז אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ד"א נזכיר המה כרעו ונפלו ואנחנו קמנו ונתעודד ה' הושיעה המלך הנלחם מלחמותינו הוא יעננו ביום קראנו.

וכתב בספר שערי תפלה להרב מהר"י רוקח בדין זה וז"ל: למנצח בנגינות עיין הרד"א (ד' מ"ו ע"ב) דהקורא אותו בכל יום בצורת המנורה נחשב לו כאלו הדליקו בביהמ"ק וכאלו מקבל פני השכינה יעי"ש. ועיין מהרח"ך ז"ל שכתב בצורת המנורה. האריז"ל הי' אומר, מי שאומר זה המזמור בצורת

— מנורה טהורה —

המנורה בכל יום בהנץ החמה לא יקרה לו שום גזירה רעה וכאלו מדליק נרות בבית המקדש ומובטח לו שהוא בן עולם הבא וימצא חן ושכל טוב בעיני אלקים ואדם ואם הוא מצויר על ארון הקודש יגן עלינו מכל גזירות רעות להקהל וכל אומרו ז"פ בדרך ויכוין בה ילך לשלום ולהצלחה ע"ש וראיתי דברים נפלאים ציור מנורה נאה מהרב מהרי"א אל אנקא"ר כת"י וכתוב בה כל המעלות, וכו'.

(יח) כאילו נבנה בית המקדש - וכאילו הדליק המנורה בבית המקדש **טעם** על גודל ענינו באמירת למנצח בצורת מנורה, כי איתא במנחות דק"י אע"א: "אלו תלמידי חכמים העוסקים בהלכות עבודה מעלה עליהם הכתוב כאלו נבנה בית המקדש בימיהם". ומטעם זה כתוב בסה"ק "יראת אל" להקדוש רבי אלעזר מגרמיזא בעל הרוקח ז"ל "שהאומרה חשוב הוא לפני הקב"ה כאילו הדליק המנורה בבית המקדש, ומשפיע שפע לכל העולם" יע"ש.

ובחנוכה בשעת הדלקת הנרות אמרתי הטעם למה הקב"ה מאריך גליותינו כל כך, (עי' באריכות בשבט מוסר פנ"ב כמה טעמים על זה) כי בזמן שבית המקדש היה קים היה אהרן הכהן עומד ומטיב את הנרות והיה להקב"ה נחת רוח מאוד כידוע, ועכשיו בעת הגלות אין לו להקב"ה הנחת רוח הזה אמרתי לתרץ, כי בעת שבית המקדש היה קים היה רק אחד מדליק את הנרות, והיום יש לו להקב"ה מליוני יהודים שמדליקים נרות חנוכה, וכפי הנראה יש להקב"ה יותר נחת רוח מזה, כי אינו דומה למיעוט העוסקים במצוה או המרובים העוסקים במצוה.

מנורה טהורה

וראה בס' קב הישר (פרק צ"ו) שמאריך בגודל קדושת הנרות של מצוה וכו' וז"ל^ק: והרה"ג מהרש"ל ז"ל כתב בהקדמת ספר הנקרא ים של שלמה וז"ל, פעם אחת בא לידי ע"י נר של מצוה כאילו הראו לי מן השמים ונתנו לי הרמנא ואמיץ כח מרקייע ופתחו לי שערי אורה ע"כ. ושמעתי מפי מורי ע"פ קבלה שהענין הוא כך, כשהיה הרב ר' שלמה לוריא ז"ל מחבר ספרו ים של שלמה, אירע לו שהיה רק נר קטן דלוק לפניו והיה זמן קרוב להכבות, והיה דלוק כמה שעות יותר משלש וארבע נרות שלמים, וזה העיד עליו תלמידו ונכדו ז"ל, בעל הנר הכיר בנרו כי ה' עמו ע"כ, וזה אירע להגאון הנ"ל נס ממש כנר של שמן הקודש שבבית המקדש, זכותו יעמוד לנו ואשרי לו ואשרי יולדתו, עכ"ל. ועיי"ש יותר באריכות. [אמר המעתיק: אולי זכה לזה "מדה כנגד מדה" ע"י שכתב קונטרס "מנורת זהב" בגודל מעלת אמירת מזמור ס"ז שבתהלים, הנקרא מזמור המנורה, וכתב שם סודות ורמזים גדולים ונפלאים שממנו הברכה והאורה והצלחה לכל העולם, עיין לעיל בפ"ג]

ובספר זרע קודש (דף צ"ו) כתב: וע"י שאנו זוכרין נס חנוכה ומדליקין נרות, אנו ממשיכין גאולה העתידה, וכמ"ש מודים אנחנו לך וכו' הטוב כי לא כלו רחמיך, ולכן ע"י נר חנוכה אנו ממשיכין תקון כל העולם שהוא ע"י אור האמת כנ"ל... ומשיח ר"ת תבות מ'דליקין ש'מונת י'מי ח'נוכה, רומז שמצוה זו תקרב ביאתו במהרה בימינו. ובספר שארית ישראל (דף ט) כתב: "וקבלתי ממורי הרב מטשערנאביל ז"ל, [הרה"ק בעמח"ס מאור עינים] כי חנוכה הוא בסוד אורו של משיח כמאמר ערכתי נר למשיחי, שע"י מצות הנרות בחנוכה נמשך עלינו אור משיח

— מנורה טהורה —

צדקיננו אור צדיקים אור צדיק יסוד עולם הכולל בתוכו אור שבעה רועים בחי' אור זרוע לצדיק, שע"י אור של חנוכה נמשך אורו של משיח" וכו'. ואחרון חביב מה שכתב זקני הרמ"א ז"ל בספרו תורת העולה (ספ"כ) וז"ל: מצאתי במדרש רבתי פרשת אמור וכו', אמר רבי חנן בזכות להעלות נר תמיד, אתם זוכים להקביל נרו של מלך המשיח, כמש"נ [תהלים קל"ב], ערכתי למשיח, וגו'.

הנה ודאי דרשות אלו רומזים על מה שנתבאר, כי כלל התורה מצלת מדינה של גיהנם ומקרבת מלך המשיח וכו'. עכל"ק והיות ואנו רואים שכל הספה"ק מלאים בגודל הענין של אמירת למנצח על קלף בצורת מנורה על כן ראוי לכל אחד לקיים דברי הקדוש בעל החיד"א ז"ל בספרו "עבודת הקודש" שכתב בזה הלשון "ולפחות לעשות נחת רוח ליוצרנו נאמר אותו בכונה בציור מנורה. כתוב על קלף", עכ"ל. (חיים של שלום שו"ע או"ח סימן א')

(ט) לכתוב הפסוק "כי עמך מקום חיים" וכו' על הקנים - סגולתה" **...ראה** שהפסוק "כי עמך מקור חיים באורך נראה אור" שהוא כתיב על הקנים, יש בו שבעה תיבות ועל כל קנה וקצה מז' קני המנורה היה כתוב תיבה אחת ועל קנה האמצעי שהוא שבת וארץ ישראל כתוב עליו חיים בעבור שהוא ארץ החיים, ומארץ החיים ישפיע כל הברכות והצלחות לכל ז' חלקי הארץ הנראים איקלימים, ונקרא ארץ החיים בעבור שהוא באמצע העולם כמו עץ החיים שהוא באמצע גן עדן וכמו קיים הלב באמצע הגוף שממנו יתפשט ויבוא רוח חיים לכל איברי הגוף. (מהרש"ל, בספרו "מנורת זהב טהור", והוא העתק מדברי רבינו אלעזר בעל

הרוקח בספר "יראת אל")

מנורה טהורה

כ) כשיוצא לדרך יאמר הפסוק לישועתך קויתי ה' שכתוב מתחת ציון המנורה ישר והפוך

הטעם שכתוב בהרבה ספרים הפסוק "לישועתך קויתי ה'". מתחת לציון המנורה נראה שהוא מטעם שמזמור המנורה טוב לומר קודם יציאת לדרך, וכן הוא גם פסוק לישועתך קויתי ה'.

וכן כתב רבינו בחיי (בפרשת ויחי): ודע כי בעל השמות מוציאים מן הכתוב הזה השם שמועיל בדרך כנגד השונאים... והשם היוצא מן הכתוב הזה* הוא בסדר אותיות הכתוב והתיבות משולשות. וידוע ומפורסם הוא בנקודו. וצריך אדם להזכירו בסדרן למפרע גם כן**, כדי שילך בדרך סלולה וישיב אויביו אחר וכו' עכ"ל. (*עיין "תורת חיים" לר' חיים כהן [ליורנו תרנ"ד], ביאור על עניני נסתר שבפירוש רב"ח) (**דהיינו ה' קויתי לישועתך וכו', [האזרח בישראל])

ובצאתי אפרוש כפי בתפלה לבורא כל עולמים שיהיו אמרינו ומעשינו לרצון לפני אדון כל וספרינו זה "ספר סגולות ישראל החדש" יהיה לנו לתרופה נפלאה לעמוד איתן כחומות ברזל מול הנסיונות הקשים והמרים בכלל ובפרט, ויגן מכל גזירות רעות ונצליח בכל מעשינו ונמצא חן בעיני אלקים ואדם ושנוכה לראות בנים ובני חיים וקיימים עוסקים בתורה ובמצוות לשמה מתוך בריאות הגוף השלימה ונוכה להתדבק באורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום ויראו עינינו וישמח לבנו בישועתו באמת בישועת עולמים בביאת אליהו הנביא זל"ש ומלך המשיח במהרה בימינו אכי"ר.

ג לְדַעַת בְּאַרְצֵי דְרַבְרָהּ בְּכָל גּוֹיִם יִשׁוּעָתָךְ: ד יוֹדוּךָ עַמִּים
 אֱלֹהִים ^{הַיְיָ מֶלֶךְ הַבְּרִיָּא} יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלָם: ה יִשְׁמַחוּ וַיִּרְנְנוּ לְאֵפִים

— זוהר תהלים —

כָּל הָאוֹמֵר אָמֵן יְהֵא שְׁמִיָּה רַבָּא בְּכָל כַּחוּ, קוֹרְעִין לוֹ גִּזְר דִּינֵו
 שֶׁל שִׁבְעִים שָׁנָה

לְדַעַת בְּאַרְצֵי דְרַבְרָהּ וּגו' (סו, ט): [נתיקוני זוהר הקדמת תקוני זוהר
 (דף ט.ו.)] כָּל הָאוֹמֵר אָמֵן יְהֵא שְׁמִיָּה רַבָּא בְּכָל כַּחוּ,
 קוֹרְעִים לוֹ גִּזְר דִּינֵו שֶׁל שִׁבְעִים שָׁנָה, שְׁהִם שִׁבְעִים שָׁנִים
 אַחַר אֶלְף וּמֵאָתִים שָׁנִים שְׁנַחֲרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וַיֵּשׁ מִי
 שְׁמַחֲשֵׁב אוֹתָם מִשְׁבֹּטֵל הַתְּמִיד, מְשׁוּם שְׁבִדְרָגַת יַעֲקֹב תְּלוּי
 קֶץ הַגְּאֻלָּה, שְׁדַרְגָתוֹ אָמֵת. זֶהוּ שְׁכַתוֹב תַּתְּן אִמְ"ת לַיַּעֲקֹב,
 שֶׁהוּא סִימָן אֶלְף מֵאָתִים תְּשַׁעִים. וַיֵּשׁ מִי שֶׁהוֹסִיף בּוֹ ב',
 קָרוֹב יְהו"ה לְכָל קְרָאִיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ בְּאָמֵת, לְדַעַת
 בְּאַרְצֵי דְרַבְרָה. אַף כִּף אַרְץ - אֶלְף ר"ץ, מֵאָתִים וְתְשַׁעִים, לְקַיִם
 בְּהֵם אִמְ"ת מֵאַרְ"ץ תִּצְמַח, כְּשִׁיְהִיוּ בַּחוּץ כַּחֲשִׁבוֹן אַרְ"ץ,
 אֲבָל גִּזְר דִּינָם שִׁבְעִים שָׁנָה.

דוד המלך קם ושבח והודה למלך הקדוש

יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים וּגו' (סו, ט): [זוהר שמות פ' יתרו (דף ט"ו):] רַבִּי
 אֶלְעָזָר פָּתַח וְאָמַר, (תהלים טו) יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדוּךָ
 עַמִּים כָּלָם. בֵּא וּרְאֵה, דָּוִד הַמֶּלֶךְ קָם וְשִׁבַּח וְהוֹדָה לְמֶלֶךְ
 הַקְּדוֹשׁ, וְהוּא הִשְׁתַּדַּל בַּתּוֹרָה בְּאוֹתָהּ שְׁעָה כְּשֶׁרוּחַ צְפוֹן
 הַתְּעוֹרְרָה וְהִיָּתָה מִכָּה בְּאוֹתָם נִימֵי הַכְּנוֹר, וְהַכְּנוֹר הִיָּה מִגִּן
 וְאוֹמֵר שִׁירָה וְכו'. וְאִיזוֹ שִׁירָה הוּא אָמַר? בֵּא וּרְאֵה, בְּשְׁעָה

בִּי תִשְׁפֹּט עַמִּים מִיִּשׁוּר וּלְאֻמִּים בְּאֶרֶץ תַּנְחֵם סְלָה׃
 ו יְהוֹדֶה עַמִּים אֱלֹהִים תְּהִי עַל הַיְהוּדִים יוֹדֶה עַמִּים כָּלָם׃ ז אֶרֶץ
 נִתְּנָה יְבוּלָה יִבְרַכְנוּ אֱלֹהִים תְּהִי עַל הַיְהוּדִים אֱלֹהֵינוּ תְּהִי עַל הַיְהוּדִים׃
 ח יִבְרַכְנוּ אֱלֹהִים תְּהִי עַל הַיְהוּדִים וַיִּירָאוּ אֹתוֹ כָּל אֶפְסֵי אֶרֶץ׃

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְעוֹרֵר אֶל כָּל אוֹתָן הַמְרַכְבוֹת לְתַת לָהֶן טָרֶף, כְּמוֹ שֶׁבְּאֶרְנוּ שֶׁכְּתוּב (משלי לא) וְתָקַם בְּעוֹד לִילָה וּתְתַן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחָק לְנִעְרֹתֶיהָ, אִזּוֹ כָּלָם בְּשִׁמְחָה פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים, (תהלים יז) אֱלֹהִים יִחַנְנוּ וַיִּבְרַכְנוּ יָאֵר פָּנָיו אֶתְנוּ סְלָה. כְּשֶׁרוּחַ צְפוֹן מִתְעוֹרֶרֶת וַיּוֹרֶדֶת לְעוֹלָם, נוֹשֶׁבֶת וְאוֹמֶרֶת, לְדַעַת בְּאֶרֶץ דְּרָכָה בְּכָל גּוֹיִם יִשׁוּעַתָּךְ. בְּשַׁעַת שְׁמַנְגֵן הַכְּנוֹר בְּאוֹתָהּ רוּחַ, פּוֹתַח וְאוֹמֵר, יוֹדֶה עַמִּים כָּלָם.

אֲשֶׁרֵי חֶלְקֵנוּ שִׁזְכִּינוּ לְשִׁמְעַת דְּבָרִים אֵלּוֹ לְפָנָיו

יוֹדֶה עַמִּים אֱלֹהִים וְגו' (סו, ז): [זוהר שמות פ' יתרו (דף ט"ח.)] אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ, עַל זֶה כְּתוּב (תהלים יז) יוֹדֶה עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדֶה עַמִּים כָּלָם. בָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וְנִשְׁקַיְדוּ. בְּכַה רַבִּי אָבָא וְאָמַר, (שם קג) כְּרַחֵם אָב עַל בָּנָיִם. מִי יִרְחַם עַל רַבִּי אֶלְעָזָר וַיִּשְׁלִים דְּבָרָיו, חוּץ מֵאֲהַבֵּת מוֹרְנוּ? אֲשֶׁרֵי חֶלְקֵנוּ שִׁזְכִּינוּ לְשִׁמְעַת דְּבָרִים אֵלּוֹ לְפָנָיו, שְׁלֵא נִבּוֹשׁ בָּהֶם לְעוֹלָם הַבָּא.

דוּד סֵדֵר אוֹתָם בְּרוּחַ הַקִּדְשׁ

אֶרֶץ נִתְּנָה יְבוּלָהּ וְגו' (סו, ז): [זוהר שמות פ' יתרו (דף ט"ז.)] כְּשֶׁהָיָה דוּד קָם וּמִתְעוֹרֵר עָלָיו רוּחַ הַקִּדְשׁ, פִּתַּח

סח א לְמַנְצַח לְדָוִד מְזִמּוֹר שִׁיר: ב יְקוּם אֱלֹהִים תקנה בעל חיובות
בענין תפלות ביום
 יִפּוּצוּ אוֹיְבָיו וַיָּנוּסוּ מִשְׁנֵאָיו מִפָּנָיו: ג פָּהֲנֶה עֵשֶׂן
 תִּנְדָּף בְּחַמֵּם דּוֹנֵג מִפָּנָי אִשׁ יֹאבְדוּ רְשָׁעִים מִפָּנָי
 אֱלֹהִים תקנה בעל חיובות
בענין תפלות ביום: ד וְצַדִּיקִים יִשְׁמְחוּ יַעֲלִצוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים
 וַיִּשְׂשִׂיזוּ בְשִׂמְחָה: ה שִׁירוּ לְאֱלֹהִים תקנה בעל חיובות
בענין תפלות ביום זִמְרוּ
 שְׂמוֹ סִלּוֹ לְרִכֵּב בְּעָרְבוֹת בֵּיתָ שְׂמוֹ וְעִלּוּ לִפְנֵינוּ: ו אָבִי

— ❦ — שִׁמוּשׁ תֵּהִלִּים — ❦ —

לרוח בישא

יקום אלהים יפוצו אויביו (סח, ב): [שימוש תהלים לפרק סח] לרוחא
 בישא סב מנא מלא מיא דלא חמו שמשא ולחיש אותו ושם שלו
 "ה. י' מן "יקום, ה' מן "נורא באותיות הנ"ך.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

סוד ערבות שבלולב ביום השביעי

סִלּוֹ לְרִכֵּב בְּעָרְבוֹת וְגו' (סח, ה): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קט"ה.)]
 אותם עשרה רקיעים סוד הסודות שלא נמסר, רק
 ליודעי החכמה, והכל הוא בסודות של המנורה הקדושה,
 שהוא גלה סוד כל רקיע ורקיע, והם שמשים שמשמים
 בכל אחד ואחד. שבעה רקיעים הם למעלה, ושבעה רקיעים
 הם למטה, כמו שלמעלה. שבעה רקיעים הם שבהם פוכבים
 ומזלות להנהיג העולם הזה כפי דרכו וכמו שצריך לו.
 בכלם השביעי עדיף, חוץ מן השמיני שמנהיג את כלם
 ועומד על כלם. כתוב סלו לרכב בערבות. מי רוכב בערבות,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ומי הן העֲרָבוֹת? אֵלָא עֲרָבוֹת זֶה הֶרְקִיעַ הַשְּׁבִיעִי, וְלָמָּה נִקְרָא עֲרָבוֹת? עַל שֶׁהוּא כָּלוּל מֵאֵשׁ וּמִיָּם כְּאֶחָד, וּמֵצַד הַדְּרוֹם, וּמֵצַד הַצָּפוֹן, וְהוּא מְעַרְבַּ מְשַׁנֵּי צְדָדִים.

וְאִם תֹּאמַר, אִם כֵּן, שְׁתֵּי הָעֲרָבוֹת שֶׁמִּתְחַבְּרוֹת בְּלוּלָב, וְשִׁנְיָנוּ עֲרָבוֹת. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים סח) **סְלוּ לְרֹכֵב בְּעֲרָבוֹת.** אִם כֵּן, מִי נוֹתֵן יְרֻכִים בַּגּוֹף, אוֹ גּוֹף בִּירְכִים? שְׁהָרִי זֶה עוֹשֶׂה פְרוֹת וְנִצָּנִים, וְזֶה לֹא עוֹשֶׂה פְרוֹת וְנִצָּנִים. אֵלָא וְדָאֵי שֶׁהֵכֵל הוּא סוּד שֶׁל עֲרָבוֹת שֶׁבְּלוּלָב. אוֹתָם עֲרָבוֹת שֶׁבְּלוּלָב, אֶחָד אֵשׁ וְאֶחָד מַיִם. בְּסוּד הַזֶּה שֶׁל כָּלָם, וְהוּא שְׁבִיעִי, הוּא אֵשׁ וּמִיָּם כָּלוּלִים כְּאֶחָד בְּסוּד אֶחָד, וּמִשּׁוֹם שֶׁעֲרָבוֹת הוּא סוּד הַכָּלָל שֶׁל כָּל שֵׁשֶׁת הָאֲחֵרוֹנִים, הוּא סוּד הַמְּרַכְּבָה הָעֲלִיוֹנָה, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה בְּרִקְיעַ הַזֶּה יוֹתֵר מִכָּל הֶרְקִיעִים, וְתִשׁוּקְתוֹ תָּמִיד לְתַקֵּן אוֹתוֹ הֶרְקִיעַ בִּיפִי עֲלִיוֹן. וְעַל זֶה סְלוּ לְרֹכֵב בְּעֲרָבוֹת, לְאוֹתוֹ שְׂרוּכֵב בְּעֲרָבוֹת, וּמִיָּהוּ? אוֹתוֹ הֶרְקִיעַ טָמִיר וְגִנּוּזוֹ שְׁעוֹמֵד עַל גַּב הַחַיּוֹת, שֶׁהוּא רוֹכֵב בְּעֲרָבוֹת.

וְעֲזָזוּ לְפָנָיו. לֹא כְּתוּב מִלְּפָנָיו, אֵלָא לְפָנָיו, שְׁהָרִי אֵין מִי שְׂיַדַע בּוֹ כְּלוּם. אֲבָל לְפָנָיו, מִי שֶׁנִּכְנַס אֶצֶל הֶרְקִיעַ הַזֶּה, צָרִיךְ לְהִכְנִס בְּשִׁמְחָה וְלֹא בְּעֶצֶב כָּלָל, מִשּׁוֹם שֶׁהֶרְקִיעַ הַזֶּה גוֹרֵם, שְׁשֵׁם לֹא שׁוֹרֶה עֶצֶב וְרוֹגֵז כָּלָל, שְׁהָרִי שֵׁם הַכָּל בְּשִׁמְחָה. וְעַל זֶה, כִּהֵן גְּדוּל שְׁעוֹמֵד לְפָנָיו לֹא הָיָה נִכְנָס לְבֵית הַקִּדְשׁ - רַק בְּשִׁמְחָה וּלְהִרְאוֹת שִׁמְחָה, שְׁהָרִי הַמָּקוּם גוֹרֵם. וְעַל זֶה כְּתוּב (תהלים ק) עֲבַדוּ אֶת ה' בְּשִׁמְחָה בְּאוֹר לְפָנָיו

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ברננה. שהרי צריך שלא להראות בו עצב. ואם תאמר, אם כן, מי שהוא בצער ודחק, שלא יכול לשמח את לבו, ומתוך דחקו יש לו לבקש רחמים לפני המלך העליון. אם כן, לא יתפלל תפלה כלל, ולא יכנס בעצב כלל, שהרי לא יכול לשמח את לבו ולהכניס לפניו בשמחה. מה התקון שיש לאדם הזה?

אָלָא ודאי הרי שנינו, כל השערים ננעלו ונסגרו, ושערי דמעות לא נסגרו, ואין דמעה אלא מתוך צער ועצב, וכל אותם הממנים על אותם השערים, כלם משברים חתיכות קשות ומנעולים ומכניסים אותן דמעות, ואותה תפלה נכנסת לפני המלך הקדוש. ואז לאותו מקום יש דחק מאותו עצב ודחק של אותו אדם, כמו שנאמר (ישעיה סג) בכל צרתם לא צר. תשוקת אותו העולם העליון למקום הזה, כזכר שתשוקתו תמיד אל הנקבה. כשנכנס המלך לגבירה ומוציא אותה בעצב, אז כל מה שהיא רוצה, נמסר בידיה, ואותו אדם ואותה תפלה לא חוזרת ריקם, והקדוש ברוך הוא חס עליו. אשרי חלקו של אותו אדם ששופך דמעות לפני הקדוש ברוך הוא בתפלתו. כמו זה בשבת, מי שיושב בתענית בשבת, מתוך צערו מראה עצב, ובשבת שולט אותו רקיע עליון, אותו שנראה בשמחה, שהוא שמחה ומשמח לכל. אותו שיושב בעצב, משום שהוא שולט, מוציא את אותו האדם מאותו הענש שנגזר עליו, והרי נאמר סלו - הבו כבוד ורוממות לאותו שרוכב בערבות,

— זוהר תהלים —

שהוא שמחה ומשמח לכל, הרקיע שעל גבי החיות בי"ה שמו ודאי, שהרי באותו מקום השם הזה נכלל. ועלזו לפניו - משום שלא צריך להראות לפניו עצב, כמו שנתבאר.

רבי אלעזר אמר, פסוק זה כף צריך לומר: סלו לרכב על ערבות. מה זה בערבות? ביה שמו, ביה הוא היה צריך להיות! מה זה שמו? אלא פסוק זה על נסתר כל הנסתרים, עתיק כל העתיקים נאמר, אותו שלא התגלה ולא נודע כלל שהוא רוכב בערבות. ואם תאמר שהוא בא ורוכב בו, אם כן, אף על גב שהוא נסתר, במקום הזה עומד להתגלות. אלא סלו לרכב בערבות, זהו עתיק של כל העתיקים, נסתר כל הנסתרים, שלא ידוע. ובמה הוא רוכב? בערבות, בי"ה, שהוא סוד קדמון שיצא לפניו (ממנו), וזהו שמו. מאותו נסתר שלא ידוע שמו הוא י"ה. לא שהוא הוא, אלא הוא הוא, בשביל שאותה פרכת שנפרסה ויצאה מלפניו. אבל הפרכת הזו היא שמו, וזהי מרפכתו, ולא נודע כלל.

אמן? הא שמיה רבא מברך בשם הזה כלולים שש מאות ושלוש עשרה מצוות של התורה שהן הכלל של כל הסודות העליונים והתחתונים

וזהו שמו הגדול, משום שיש שמו שאינו כל כף גדול כמו זה אף על גב שיש בו תוספת אותיות. זהו השם הגדול, ולכן בשם הזה אנו מוציאים אמן, שהוא ממנו. בזה הולך אמן בכל הזמן, ובשם אחר לא כן.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אָמֵן יְהֵא שְׁמִיָּה רַבָּא מְבָרַךְ, שְׁכַאֲשֶׁר הֵשֵׁם הַזֶּה מִתְתַקֵּן
 - הַכֹּל בְּשִׁלְמוֹת, וְכֹל הָעוֹלָמוֹת שְׂמִיחִים בְּשִׂמְחָה.
 בְּשֵׁם הַזֶּה כְּלוּלִים עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. בְּשֵׁם הַזֶּה כְּלוּלִים
 שֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִצְוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁהֵן הַכֹּלֵל שֶׁל
 כָּל הַסּוּדוֹת הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים. הַכֹּלֵל שֶׁל עוֹלָם הַזְּכוֹר
 לְמַעֲלָה, וְהַכֹּלֵל שֶׁל עוֹלָם הַנִּקְבָּה לְמַטָּה. וְכֹל הַמִּצְוֹת כִּלְּן
 פְּרָקִים וְאִיבָרִים, לְהִרְאוֹת בְּהֵן אֶת סוּד הָאֱמוּנָה. מִי שֶׁלֹּא
 יִשְׁגִּיחַ וְלֹא יִתְבוּנֵן בְּסוּדוֹת שֶׁל מִצְוֹת הַתּוֹרָה, לֹא יָדַע
 וְלֹא יִתְבוּנֵן אִיךָ מִתְקַנְּנִים הָאִיבָרִים בְּסוּד עֲלִיוֹן. כָּל אִיבָרֵי
 הַגּוּף מִתְקַנְּנִים עַל הַסּוּד שֶׁל מִצְוֹת הַתּוֹרָה, וְאִף עַל גַּב
 שֵׁשׁ אִיבָרִים שֶׁהֵם גְּדוּלִים וְעֲלִיוֹנִים, כְּלָם קִטְנִים וּגְדוּלִים,
 אִם נִטְלָ מֵהֶם אֶחָד, אֶפְלוּ הַקִּטָּן בְּיוֹתֵר שֶׁל הָאָדָם, הוּא
 נִקְרָא בְּעַל מוּם. כָּל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן אוֹתוֹ שְׁפוּגִים אֶפְלוּ
 מִצְוָה אַחַת מֵאוֹתָן מִצְוֹת הַתּוֹרָה, שְׁמַטִּיל מוּם בְּמִקּוּם
 שֶׁלֹּא צָרִיךְ.

בא וּרְאֵה מַה כְּתוּב, (בראשית ב) וַיִּקַּח ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם
 וַיַּנְחֵהוּ בְּגֵן עֵדֶן לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ. וְשָׁנִינוּ, לְעִבְדָּהּ
 וּלְשִׁמְרָהּ - אֵלּוּ קִרְבָּנוֹת, וְהַכֹּל אֶחָד. אֲבָל הַסּוּד הַזֶּה שֶׁל
 מִצְוֹת הַתּוֹרָה, לְעִבְדָּהּ - אֵלּוּ רַמ"ח אִיבָרִים עֲלִיוֹנִים.
 וּלְשִׁמְרָהּ - אֵלּוּ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשָׁשִׁים וַחֲמֵשָׁה אִיבָרִים
 תַּחְתּוֹנִים. אֱלֹהֵי הָעֲלִיוֹנִים שֶׁל זְכוֹר, וְאֱלֹהֵי הַתַּחְתּוֹנִים שֶׁל
 שְׂמוֹר, וְהַכֹּל אֶחָד. אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁזּוֹכֵה לְהַשְׁלִים אוֹתָם. מִצְוֹת
 הַתּוֹרָה גּוֹרְמוֹת לְאָדָם לְהַשְׁלִים רִחוּ וְנִשְׁמָתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה

יא חִיתֶךָ יִשְׁבוּ בָּהּ תִּכּוֹן בְּמוֹבְתֶךָ לְעֵנִי אֱלֹהִים ^{תַּחֲתֵי עַל חֲסוּתָהּ}
 יב אֲדַנִּי יִתֵּן אֲמַר הַמַּבְשְׂרוֹת צָבָא רַב: יג מַלְכֵי צָבָאוֹת
 יד יִדְוֹן יִדְוֹן וְנֹת בֵּית תַּחֲלֵק שָׁלָל: יו אִם תִּשְׁכַּבּוּן בֵּין
 יז שְׁפָתַיִם בְּנָפִי יוֹנָה נַחֲפָה בְּכַסֶּף וְאַבְרוֹתֶיהָ בִּירְקָרֵק
 יח חָרוֹץ: טו בְּפָרֵשׁ שְׂרֵי מְלָכִים בָּהּ תִּשְׁלַג בְּצֶלְמוֹן: טז חַר
 יט אֱלֹהִים ^{תַּחֲתֵי עַל חֲסוּתָהּ} חַר בְּשָׁן חַר גְּבַנְנִים חַר בְּשָׁן: יז לְמָה
 יח תִּרְצְדוֹן חָרִים גְּבַנְנִים הָחַר חָמַד אֱלֹהִים ^{תַּחֲתֵי עַל חֲסוּתָהּ} לְשִׁבְתּוֹ

———— ❦ ———— זוהר תהלים ❦ ————

בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן בְּרָכוֹת לְמַעַלָּה לְהַרְיֵק בְּעוֹלָם, כְּמוֹ
 שְׁנֵאמַר (תהלים סח) גִּשְׁם נְדָבוֹת תִּנְיָף אֱלֹהִים נַחֲלָתְךָ וְנִלְאָה
 אֶתָּה כּוֹנֵנְתָהּ. גִּשְׁם נְדָבוֹת - זֶהוּ גִשְׁמֵי רְצוֹן, כְּשִׁמְתֵּרְצָה
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל וְרוּצָה לְהַרְיֵק לָהּ
 בְּרָכוֹת, אֲזִי נַחֲלָתְךָ וְנִלְאָה אֶתָּה כּוֹנֵנְתָהּ. נַחֲלָתְךָ - הֵם
 יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם נַחֲלָתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
 (דברים לב) יַעֲקֹב חִבֵּל נַחֲלָתוֹ. וְנִלְאָה - זֶה כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל,
 שֶׁהִיא נִלְאָה בְּאַרְץ אַחֲרַת. שֶׁהִיא צְמָאָה לְשִׁתוֹת, וְאִז הִיא
 נִלְאָה. וְכִשְׂאוֹתוֹ גִּשְׁם שֶׁל רְצוֹן נִתֵּן, אִז אֶתָּה כּוֹנֵנְתָהּ.
 וְעַל כֵּן שָׁמַיִם וְאַרְץ וְכָל צָבָאִם, כֻּלָּם עוֹמְדִים עַל הַקִּיּוּם
 הַזֶּה, שֶׁכְּתוּב (ירמיה לג) אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֻקוֹת
 שָׁמַיִם וְאַרְץ לֹא שָׁמַתִּי, וּמִשׁוּם כֵּךְ צָרִיךְ לְהַזְהֵר בְּזֶה,
 וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ. וּמִשׁוּם כֵּךְ כְּתוּב וַיְהִי יוֹסֵף יָפָה תֹאֵר וַיְפָה
 מְרָאָה, וְאַחֲרָיו כְּתוּב וַתֵּשֶׂא אִשְׁתּוֹ אֲדָנָיו אֶת עֵינֶיהָ אֶל
 יוֹסֵף.

אֵת יְהוָה יִשְׁכֵּן לְנֶצְחָה: יְיָ רֹכֵב אֱלֹהִים
 רַבְתִּים אֵלֶי שְׁנָאן אֲדָנִי בָּם סִינִי בַּקֶּדֶשׁ:

— זוהר תהלים —

אֵלֶי שְׁנָאן כָּל הַצִּיּוּרִים = שׁוֹר נְשׂוֹר אֲרִי"ה וְזֶה
 אָדָם

רֹכֵב אֱלֹהִים רַבְתִּים וְגו' (סח, יח): [זוהר ח"א פרשת בראשית (דף יח:)]
 עֵץ פְּרִי עֵשָׂה פְּרִי - דְּמוּת זָכָר וּנְקֵבָה. וְדְמוּת פְּנִיָּהּם פְּנֵי
 אָדָם, אֵלֶּה אֵינָם כְּאוֹתָם כְּרוּבִים. אֵלֶּה פְּנִים גְּדוּלוֹת בְּדְמוּת
 חַתוּמָּה. כְּרוּבִים, פְּנִים קְטַנּוֹת כְּמוֹ תִּינּוֹקוֹת. פְּנֵי אָדָם, כָּל
 הַדְּמִיּוֹת כְּלוּלוֹת בָּהֶם. בְּגִלְל שְׁהֵם פְּנִים גְּדוּלוֹת וּמְצִטִּירִים
 בָּהֶם צִיּוּרִים חֲקוּקִים כְּמוֹ חֲקִיקוֹת שֵׁם הַמְּפָרֵשׁ בְּאַרְבַּעַת
 צְדָדֵי הָעוֹלָם, מְזַרְח מְעַרְב צְפוּן וְדָרוֹם.

מִיִּבְיָא רֹשֶׁם רִשׁוֹם לְצַד דְּרוֹם, וְכָל הַפְּנִים מְסַתְּכָלִים
 אֵלָיו. פְּנֵי אָדָם, פְּנֵי אֲרִי"ה, פְּנֵי שׁוֹר, פְּנֵי
 נְשׂוֹר. אָדָם הוּא זָכָר וּנְקֵבָה, וְלֹא נִקְרָא אָדָם פְּרֵט לְאֵלֶּה.
 מְצִטִּירִים צִיּוּרִים שֶׁל רֹכֵב אֱלֹהִים רַבְתִּים, שְׁכַתוּב (תהלים
 סח) רֹכֵב אֱלֹהִים רַבְתִּים אֵלֶי שְׁנָאן. שְׁנָאן כָּל שֶׁל כָּל
 הַצִּיּוּרִים, שׁוֹר נְשׂוֹר אֲרִי"ה. וְזֶה אָדָם, הַתְּפִשְׁטוֹת
 שְׁנִכְלָלָה כְּאֶחָד בְּסוּד זָכָר וּנְקֵבָה. וְכָל הָאֲלָפִים וּרְבֻבוֹת,
 כְּלָם יוֹצְאִים מֵהַסּוּד הַזֶּה שְׁנָאן. וּמֵהַדְּמִיּוֹת הֵלְלוּ נִפְרָדִים
 כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּצַדֵּיהֶם כְּמוֹ שְׂרָאוּי לָהֶם. וְאֵלֶּה הֵם
 שְׁמִשְׁלָבִים אֶחָד בְּאֶחָד, וְכָלוּלִים אֶחָד בְּאֶחָד, לְהִיּוֹת כָּל
 אֶחָד וְאֶחָד כְּלוּל בְּחֻבְרוֹ. שׁוֹר נְשׂוֹר אֲרִי"ה אָדָם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מתנהגים בסוד של ארבעה שמות חקוקים עולים להתנהג ולהסתכל. עולה להתנהג ולהסתכל שור אל פני אדם. עולה שם אחד מתעטר מחקק בסוד של שני גונים, והוא א"ל. אז חוזר לאחור, והכפא חוקק וגולף אותו, ונרשם להתנהג בסוד השם הזה. עולה להתנהג ולהסתכל נשר אל פני האדם. עולה שם אחר, מתעטר מחקק בסוד של שני פנים גונים להיות מואר ולעלות בעליה בעטור שלמעלה, והוא גדול. אז חוזר לאחור, והכפא חוקק וגולף אותו, ונרשם להתנהג בסוד השם הזה.

עולה להתנהג ולהסתכל אריה אל פני אדם. עולה שם אחר מתעטר מתחקק בסוד של שני פנים גונים להתחזק ולהתישר בתקף, והוא גבור. אז חוזר לאחור, והכפא חוקק וגולף אותו, ונרשם להתנהג בסוד השם הזה. אדם מסתכל בכלם, וכלם עולים ומסתכלים בו. אז כלם הצטירו בחקיקתם בציוור זה בסוד שם אחד שנקרא נורא. ואז כתוב עליהם (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם. כלם כלולים בדמות הזו. והדמות הזו כוללת אותם. ועל סוד זה נקרא הקדוש ברוך הוא (נחמיה ט) האל הגדול הגבור והנורא. שהרי השמות הללו חקוקים הם למעלה בסוד המרכבה העליונה, כלולה בארבע אותיות יהו"ה, שהוא השם שכולל הכל. דמיות האלה מחקקות וגלופות בכפא, והכפא חוקק מרקם בהם, אחד לימין ואחד לשמאל ואחד לפנים ואחד לאחור, רשום

יֵשׁ עָלֶיךָ לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי לְקַחַת מִתְּנוּת בְּאָדָם וְאִף
 סוֹרְרִים לְשִׁבְן יְהוָה אֱלֹהִים: כ בְּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּאַרְבַּעַת צַדִּי הָעוֹלָם. הַכֶּסֶּא, כְּשֶׁהוּא עוֹלָה, רָשׁוּם
 בְּאַרְבַּע הַדְּמִיּוֹת הַלְלוּ. אַרְבַּעַה הַשְּׁמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים הַלְלוּ
 לוֹקָחִים אֶת הַכֶּסֶּא הַזֶּה, וְהַכֶּסֶּא נִכְלָל בָּהֶם, עַד שְׁלוֹקַח
 וְלוֹקֵט נִפְשׁוֹת וְעוֹנֹגִים שֶׁל כְּסוּפִים. כִּיּוֹן שְׁלוֹקַח וְלוֹקֵט
 אוֹתָם עוֹנֹגִים וְכְסוּפִים, יוֹרֵד מֵלֹא כְּמוֹ עֵץ שְׁמָלֵא עֲנָפִים
 לְכָל צַד וּמֵלֹא פְרוֹת. כִּיּוֹן שֶׁהוּא יוֹרֵד, יוֹצֵאִים אַרְבַּע
 הַדְּמִיּוֹת הַלְלוּ מְצִירִים בְּצִיּוּרֵיהֶם חֲקוּקִים מְאִירִים נוֹצְצִים
 מְלַהֲטִים, וְהֵם זוֹרְעִים זֶרַע עַל הָעוֹלָם, וְאֵז נִקְרָא עֹשֶׂב
 מְזִרִיעַ זֶרַע, הָעֹשֶׂב שֶׁהֵם זוֹרְעִים זֶרַע עַל הָעוֹלָם.

מִתְּנוּת טוֹבוֹת מִהַקְּב"ה בְּזִכּוֹת – אֶהְרֵן מוֹשֶׁה וּמְרִים

עֲלִיַת לְמָרוֹם שְׁבִית וְגו' (סח, יט): [זוהר ח"ג פ' אמור (דף ק"ג).]
 שְׁנִינּוּ, שְׁלֹשׁ מִתְּנוּת עֲלִיּוֹנוֹת הַזְּדִמְנוּ לְיִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי
 שְׁלֹשָׁה אַחִים: מוֹשֶׁה, אֶהְרֵן וּמְרִים. מִן – בְּזִכּוֹת מוֹשֶׁה. עֲנִי
 כְבוֹד – בְּזִכּוֹת אֶהְרֵן. בְּאֵר – בְּזִכּוֹת מְרִים. וְכֹלָם אֲחוּזִים
 לְמַעְלָה. מִן בְּזִכּוֹת מוֹשֶׁה, שְׁכָתוֹב (שְׁמוֹת טז) הַגְּנִי מִמְטִיר לְכֶם
 לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם. מִן הַשָּׁמַיִם (דוּקָא) – זֶה מוֹשֶׁה. עֲנִי כְבוֹד
 בְּזִכּוֹת אֶהְרֵן, שְׁכָתוֹב (בַּמְדַּבֵּר יד) אֲשֶׁר עֵינַי בְּעֵינַי (אֶהְרֵן) נִרְאָה
 אֶתָּה ה' וְגו', וְכָתוֹב (וַיִּקְרָא טז) וְכִסָּה עֵינַי הַקְּטַרְתָּ. מֵה לְמַעְלָה
 שְׁבָעָה, אִף כָּאֵן גַּם שְׁבָעָה, שְׁהִרִי בְּקַטְרֵת שְׁבָעָה עֲנִינִים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

נְקַשְׂרִים כְּאֶחָד (ועוד). וְאֶהְרֵן הוּא רֹאשׁ לְכֹל שְׁבַעַת הָעֲנָנִים, וְהוּא קוֹשֵׁר אֶת שֵׁשֶׁת הָאֲחֵרִים עִמּוֹ בְּכֹל יוֹם. בְּאֵר בְּזִכּוֹת מְרִים, שֶׁהָרִי הִיא וְדָאֵי נִקְרָאת בְּאֵר. וּבִסְפָר הָאֲגָדָה, (שמות ב) וַתִּתְצַב אַחֲתוֹ מֵרַחֵק לְדַעָה וְגו' - זוהי בְּאֵר מִים חַיִּים, וְהַכֹּל קֶשֶׁר אֶחָד. מֵתָה מְרִים - הַסְּתַלְקָה הַבְּאֵר, שְׁכַתוֹב (במדבר ב) וְלֹא הָיָה מִים לְעֵדָה. וּבִאֲוֹתָהּ שְׁעָה רְצָתָהּ בְּאֵר אַחֲרֵת לְהַסְּתַלֵּק, שֶׁהִיְתָה מְצוּיָה עִם יִשְׂרָאֵל. כְּשֶׁרָאָתָהּ שֶׁשָּׂה עֲנָנִים שֶׁהָיוּ קְשׁוּרִים עָלֶיהָ, נִקְשְׂרָה הִיא בָהֶם. מֵת אֶהְרֵן, הַסְּתַלְקוּ אוֹתָם עֲנָנִים וְהַסְּתַלֵּק עֲנַן הַבְּאֵר עִמָּהֶם. בָּא מֹשֶׁה, הֶחְזִיר אוֹתָם. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (תהלים סח) עָלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי לְקַחְתָּ מִתְּנוֹת בְּאֵדָם. לְקַחְתָּ מִתְּנוֹת וְדָאֵי, אוֹתָן מִתְּנוֹת שֶׁהָיוּ בְּרֵאשׁוֹנָה - בְּאֵר וְעֲנָנִים. בְּאֵר - זוּ בְּאֵרוֹ שֶׁל יִצְחָק. עֲנָנִים - אֵלוֹ הָעֲנָנִים שֶׁל אֶהְרֵן. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִפְּנֵי מָה זָכָה אֶהְרֵן לְזֶה? מִשּׁוֹם שֶׁהוּא קְשׁוּר בְּעֲנָנִים (ראש לעננים), וְהוּא נִקְשָׁר כָּל יוֹם וְיוֹם לְכֹלם כְּאֶחָד, שְׁכֹלָם מִתְּבָרְכִים עַל יָדוֹ.

אֲשֶׁרִי חָלְקוּ שֶׁל מוֹשֶׁה שֶׁרְבוּנוּ חֲפִץ בִּיקְרוֹ עַל כָּל שְׂאֵר
בְּנֵי הָעוֹלָם

עָלִיתָ לְמָרוֹם וְגו' (סח, יט) : [זוהר ח"ג פ' נשא (דף קמ"ח.)] וַיְהִי בַיּוֹם כְּלוֹת מֹשֶׁה, וְדָאֵי כְּלָתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה. שֶׁשְׁנִינּוּ, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מָהוּ שְׁכַתוֹב (תהלים סח) עָלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי וְגו'? אֵלָא בְּשַׁעָה שְׁאָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (שמות ג) שֶׁל נְעֻלְיָהּ מֵעַל רַגְלֶיהָ, הַזְדַּעְזַע הָהָר. אָמַר מִיכָאֵל לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ

— זוהר תהלים —

ברוך הוא: רבונו של עולם, התרצה לסתור אדם? והרי כתוב (בראשית ה) זָכַר וּנְקָבָה בְּרָאם וַיְבָרֶךְ אֹתָם, וְאִין נִמְצְאָת הַבְּרָכָה אֲלֵא בְּמִי שֶׁהוּא זָכַר וּנְקָבָה, וְאַתָּה אוֹמֵר לְהַפְרֵד מֵאֲשֶׁתּוֹ? אָמַר לוֹ: הֲרֵי קַיִם מֹשֶׁה פָּרִיָּה וּרְבִיָּה, כְּעֵת אֲנִי רוֹצֵה שְׂיִשָּׂא אֶת הַשְּׂכִינָה, וּבִשְׂבִילּוֹ תִרְדַּ הַשְּׂכִינָה לְדוֹר עֲמוֹ. זֶהוּ שְׂפָתוֹב עֲלִית לְמָרוֹם שְׂבִית שְׂבִי. וּמֵהוּ הַשְּׂבִי? שְׂכִינָה שְׂנִשָּׂאָה לָךְ. לְקַחַת מִתְּנוֹת בְּאָדָם. בְּאָדָם לֹא כְּתוֹב, אֲלֵא בְּאָדָם הַיְדוּעַ לְמַעַלָּה. וּבַיּוֹם שֶׁיִּרְדָּה הַשְּׂכִינָה, אוֹתוֹ יוֹם שְׂנִשָּׂאָה לְמֹשֶׁה הַיָּא יִרְדָּה, זֶהוּ שְׂפָתוֹב כְּלוֹת מֹשֶׁה, כְּלוֹת מֹשֶׁה מִמֶּשׁ.

אשרי חלקו של משה שרבונו חפץ ביקרו על כל שאר בני העולם

עֲלִית לְמָרוֹם וּגו' (סח, יט): [זוהר במדבר פ' נשא (דף קמ"ח:)]
 וּבִיהוֹשֻׁעַ שְׂפָנִיו כְּפָנֵי הַלְּבָנָה, כְּתוֹב (יהושע ה) שֶׁל נַעֲלָךְ, שֶׁלֹּא נִפְרַד אֲלֵא בְּזִמְנִים יְדוּעִים, שֶׁהֲרִי הַשְּׂכִינָה לֹא נִשָּׂאָה לוֹ כָּךְ וְלֹא נִרְאָתָה לוֹ, שְׂפָתוֹב (שם) וַיִּפֹּל יְהוֹשֻׁעַ אֶל [על] פָּנָיו אֲרָצָה. אָבֵל כָּאֵן כְּלוֹת מֹשֶׁה וּדְאִי. מִתְּנוֹת בְּאָדָם, מִתְּנַת כְּתוֹב. אֲשֶׁרִי חֵלְקוֹ שֶׁל מֹשֶׁה שְׂרַבּוֹנוֹ חֲפֵץ בִּיקְרוֹ עַל כָּל שְׂאָר בְּנֵי הָעוֹלָם.

הופיע והאיר לישראל מהר פארן - ממה שאמרו בני פארן שלא רוצים לקבל מזֶה הוסיפו ישראל חביבות ואור יותר כראוי

עֲלִית לְמָרוֹם שְׂבִית שְׂבִי וּגו' (סח, יט): [זוהר ח"ג פ' בלק (דף קצ"ב:)]
 בֹּא וּרְאָה, כְּתוֹב (שופטים ה) ה' בְּצִאתְךָ מִשְׁעִיר

— זוהר תהלים —

בצַעֲדֶךָ מִשְׁדֵּה אָדוּם אַרְץ רַעֲשָׂה וְגו'. בְּשַׁעַת שְׂרָצָה הַקְּדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לְתַת תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הֵלֶךְ וְזָמַן אֶת בְּנֵי עֲשׂוֹ וְלֹא
 קִבְּלוּהָ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים לג) ה' מְסִינִי בָּא וְזָרַח מִשְׁעִיר
 לָמוֹ, וְלֹא רָצוּ לְקַבְּלָהּ. הֵלֶךְ לְבְנֵי יִשְׁמַעֲאֵל, וְלֹא רָצוּ לְקַבְּלָהּ,
 שְׁכַתּוֹב הוֹפִיעַ מֵהָר פֶּאֶרְזָן. כִּיּוֹן שֶׁלֹּא רָצוּ, חָזַר לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל.
 כֶּף שְׁנִינוּ. עֲכָשׂוּ יֵשׁ לְשֶׁאֵל, וְהָרִי שְׁנִינוּ שְׁאִין חֲטָאָה כְּשֶׁאָדָם
 מְדַקְדֵּק דִּיּוּקִים בַּתּוֹרָה וַיִּשְׁאֵל שְׁאֵלוֹתָיו לְהָאִיר דְּבָרָיו. פְּסוּק
 זֶה לֹא מִתְיָשֵׁב, וַיֵּשׁ לְשֶׁאֵל, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁהֵלֶךְ
 לְשַׁעִיר, לְאִיזָה נְבִיא שְׁלָהֶם הַתְּגָלָה? וְכִשְׁהֵלֶךְ לְפֶאֶרְזָן, לְאִיזָה
 נְבִיא שְׁלָהֶם הַתְּגָלָה? אִם תֹּאמַר שֶׁהַתְּגָלָה לְכֻלָּם, לֹא מִצָּאֵנוּ
 זֶה לְעוֹלָמִים, פָּרַט לְיִשְׂרָאֵל לְבָדֶם, וְעַל יְדֵי מִשָּׁה. וְהָרִי
 נִתְבָּאָר שְׁכָף צָרִיף הַפְּסוּק לומר: ה' לְסִינִי בָּא וְזָרַח לְשַׁעִיר
 לָמוֹ הוֹפִיעַ לְהָר פֶּאֶרְזָן. מַה זֶה מִשְׁעִיר לָמוֹ? וּמַה זֶה מֵהָר
 פֶּאֶרְזָן? הַכֹּל יֵשׁ לְדַעַת וְלִהְסִתְּפֵל, וְהָרִי שְׁאֵלָנוּ, וְלֹא שְׁמַעְנוּ
 וְלֹא יִדְעָנוּ.

כְּשֶׁבֵּא רַבִּי שְׁמַעוֹן, בָּא וְשֶׁאֵל דְּבַר כְּמִקְדָּם. אָמַר לוֹ, הָרִי
 שְׁאֵלָה זֹו נֶאֱמָרָה. ה' מְסִינִי בָּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות
 ט) הִנֵּה אֲנִכִּי בָּא אֵלֶיךָ בְּעֵב הָעֲנָן, וּמְסִינִי בָּא וְהַתְּגָלָה
 עֲלֵיהֶם. וְזָרַח מִשְׁעִיר לָמוֹ, מִמָּה שֶׁאָמְרוּ בְּנֵי שַׁעִיר שֶׁלֹּא
 רוֹצִים לְקַבֵּל, מִזֶּה הָאִיר לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל וְהוֹסִיף עֲלֵיהֶם אוֹר
 חֲבִיבוֹת גְּדוּלָה. גַּם כֶּף הוֹפִיעַ וְהָאִיר לְיִשְׂרָאֵל מֵהָר פֶּאֶרְזָן,
 מִמָּה שֶׁאָמְרוּ בְּנֵי פֶּאֶרְזָן שֶׁלֹּא רוֹצִים לְקַבֵּל, מִזֶּה הוֹסִיפוּ
 יִשְׂרָאֵל חֲבִיבוֹת וְאוֹר יוֹתֵר כְּרָאוּי. וּמַה שֶׁשְׁאֵלָתָ עַל יְדֵי מִי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַתְּגִלָּה אֲלֵיהֶם - (בא ראה) סוּד עֲלִיּוֹן הוּא, וְהַתְּגִלָּה הַדְּבָר עַל יְדֵךְ. הַתּוֹרָה יִצְאָה מִסוּד עֲלִיּוֹן, שֶׁל רֵאשׁ (קדוש) הַמֶּלֶךְ הַנִּסְתָּר. כְּשֶׁהִגִּיעָה לְזִרְוּעַ שְׁמַאֲל (ימין), רָאָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָהּ זִרְוּעַ דָּם רַע שֶׁמִּתְרַבֶּה מִשָּׁם. אָמַר, צָרִיף לְבָרַר וּלְלַבֵּן זִרְוּעַ זוּ, וְאִם לֹא יִמַּךְ אוֹתוֹ דָּם רַע, יִפְגַּם הַכֹּל. אָבַל צָרִיף לְבָרַר מִכַּאן כָּל פְּגָם.

סדר קבלת התורה אצל עם ישראל בדוקא

מָה עָשָׂה? קָרָא לְסַמְא"ל, וּבֹא לְפָנָיו, וְאָמַר לוֹ: הַתְּרַצָּה תּוֹרָתִי. אָמַר: מָה כְּתוּב בָּהּ? אָמַר לוֹ: לֹא תִרְצַח. דִּלְג הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמָקוֹם שֶׁצָּרִיף. אָמַר: חֵס וְשְׁלוֹם, תּוֹרָה זוּ שְׁלֶךְ הִיא, וְשְׁלֶךְ תִּהְיֶה. לֹא רוּצָה תּוֹרָה זוּ. שָׁב וְהִתְחַנַּן לְפָנָיו. אָמַר: רְבוֹן הָעוֹלָם, אִם אַתָּה נוֹתֵן לִי אוֹתָהּ, כָּל שְׁלִטוֹנֵי עוֹבֵר, שְׁהִירֵי שְׁלִטוֹנֵי עַל הָרֶג הוּא, וּקְרִבּוֹת לֹא יִהְיוּ, וְשְׁלִטוֹנֵי עַל כּוֹכַב מְאָדִים. אִם כֶּף הַכֹּל יִתְבַטֵּל מִן הָעוֹלָם. רְבוֹן הָעוֹלָם, קַח תּוֹרָתְךָ, וְלֹא יִהְיֶה לִי חֶלֶק וְנִחְלָה בָּהּ. אָבַל אִם נוֹחַ לְפָנֶיךָ, הָרִי עִם בְּנֵי יַעֲקֹב לָהֶם רְאוּיָה. וְהוּא חָשַׁב שֶׁלְשׁוֹן הָרַע אָמַר עֲלֵיהֶם. וְזֶהוּ וְזָרַח מִשְׁעִיר לָמוֹ, מִשְׁעִיר מִמֶּשׁ יִצְאָ לְיִשְׂרָאֵל אוֹר. אָמַר סַמְא"ל: וְדָאִי אִם בְּנֵי יַעֲקֹב יִקְבְּלוּ אֶת זֶה, יַעֲבְרוּ מִן הָעוֹלָם וְלֹא יִשְׁלְטוּ לְעוֹלָמִים. שָׁב אֵלָיו כְּמָה פְּעָמִים וְאָמַר זֶה, וְאָמַר לוֹ: אַתָּה בְּכוֹר, וְלֶךְ רְאוּיָה. אָמַר לוֹ: הָרִי לוֹ בְּכוֹרָתִי, וְהָרִי מְכַרְתִּיהָ לוֹ, וְאֲנִי הוֹדִיתִי. אָמַר לוֹ: הוֹאִיל וְלֹא רְצִיתָ שִׁיְהִיהָ לְךָ בָּהּ חֶלֶק, תַּעֲבֹר מִמֶּנָּה בְּכֹל. אָמַר: יִפּוֹה. אָמַר

— זוהר תהלים —

לו: הואיל וכך, תן לי עצה איך אעשה שיקבלוה בני יעקב שאתה אומר. אמר לו: רבון העולם, צריך לשחד אותם. קח אור מאור חילות השמים ותן עליהם, ובזה יקבלוה, והרי שלי יהא בתחלה. הפשיט ממנו אור שכסה אותו, ונתן לו לתת להם לישראל, זהו שכתוב וזרח משעיר למו. משעיר ממש. זה סמא"ל, שכתוב (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו. למו - לישראל.

ביון שבער זה והעביר דם רע מזרוע שמאל, חזר לזרוע ימין (שמאל). ראה בו גם כך. אמר: כך גם צריך לנקות מדם רע זרוע זו. קרא לרה"ב, אמר לו: התרצה תורתך? אמר לו: מה כתוב בה? דלג לו ואמר: לא תנאף. אמר: אוי אם ירשה זו יוריש לי הקדוש ברוך הוא, ירשה רעה שיעבר ממני כל שלטוני בה, שהרי ברכת המים נטלתי, ברכת דגי הים, שכתוב (בראשית א) פרו ורבו וגו', וכתוב (שם יז) והפריתי אתו והרביתי אתו וגו', וכתוב (שם טז) והוא יהיה פרא אדם. התחיל להתחנן לפני רבנו ואמר לו: רבון העולם, שני בני יצאו מאברהם - הרי בני יצחק, תן להם, ולהם ראויה. אמר לו: איני יכול, שאתה הבכור ולך ראויה. התחיל להתחנן לפניו, ואמר: רבון העולם, בכורתי תהא שלו, ואור זה שירשתי על זה, קח ותן להם. וכך עשה. זהו שכתוב הופיע מהר פארן. מה שונה שבסמא"ל כתוב וזרח, וברה"ב כתוב הופיע? אלא נטל באותו אור שהפשיט ממנו סמא"ל חרב והרג, להרג בדין ולהרג כראוי. זהו שכתוב (שם) ואשר חרב גאותך. אף על גב שלא היתה שלך. ונטל אותה ברכה שהפשיט ממנו רה"ב קצת, כמו שהופיע קצת מברכתם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לַעֲשׂוֹת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה. בְּגִלְל כֶּף הוֹפִיעַ מֵהַר פְּאָרֶן, וְלֹא
כָּתוּב וְזָרַח.

עֲלִית לַמְּרוֹם שְׁבִית שְׁבִי

בִּיּוֹן שֶׁנִּטַּל מִתְּנוּת אֱלוֹ לְיִשְׂרָאֵל מֵאוֹתָם שְׁלִיטִים גְּדוֹלִים,
בָּא וְקָרָא לְכָל אוֹתָם רַבּוֹת קִדְשׁ שְׁמֻמָּנִים עַל שְׂאֵר
הַעַמִּים, וְהִשְׁבִּיבוּ לוֹ גַּם כֶּף, וּמִכְלָם קִבֵּל וְנִטַּל מִתְּנוּת
לְתַת לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל. לְרוֹפֵא שְׁהִיָּה לוֹ כְּלֵי אֶחָד מִלֵּא סֵם
חַיִּים וּשְׁמָרוּ לְבָנוּ. רִצְּהָ לְתַת לְבָנוּ אֶת אוֹתוֹ כְּלֵי שְׁמָן
אֶפְרָסִמוֹן שֶׁל סֵם חַיִּים. הַרוֹפֵא הִיָּה חָכֵם, אָמַר: עֲבָדִים
רָעִים יֵשׁ בְּבֵיתִי, אִם יִדְעוּ שְׂאֲנִי נוֹתֵן לְבָנֵי אוֹצֵר זֶה,
יִרַע בְּעֵינֵיהֶם וְיִרְצוּ לְהִרְגוֹ. מַה עֲשֵׂה? לְקַח קֶצֶת סֵם
הַמּוֹת וְנִתֵּן עַל פֶּתַח הַכְּלֵי, קָרָא לְעֲבָדָיו וְאָמַר לָהֶם: אַתֶּם
נֹאמְנִים לְפָנַי, הִתְרַצוּ אֶת אוֹתוֹ הַסֵּם? אָמְרוּ: נִרְאָה מַה
זֶה. טָרֵם הִרִיחוּ רְצוּ לָמוֹת. אָמְרוּ בְּלִבָּם: אִם סֵם זֶה יִתֵּן
לְבָנוּ, וְדַאי יָמוֹת, וְאָנוּ נִירֵשׁ אֶת אֲדוֹנֵינוּ. אָמְרוּ לְפָנָיו:
מִוְרָנוּ, סֵם זֶה לֹא רָאוּי אֶלָּא לְבִנְךָ, וְהִרִי שְׂכַר עֲבוֹדַתְנוּ
הַשְּׂאֲרָנוּ אֶצְלֶךָ, לָךְ וְתֵן לוֹ לְשַׁחַד שְׁיִקְבֵּל סֵם זֶה. כֶּף
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא רוֹפֵא חָכֵם, יִדַּע שְׂאֵם יִתֵּן תּוֹרָה
לְיִשְׂרָאֵל טָרֵם שְׁיִוְדִיעַ לָהֶם, בְּכָל יוֹם הָיוּ רוֹדְפִים אֶת
יִשְׂרָאֵל עָלֶיהָ וְהוֹרְגִים אוֹתָם. אָבָל עֲשֵׂה אֶת זֶה, וְהֵם נִתְּנוּ
לוֹ מִתְּנוּת וְאוֹצְרוֹת כְּדֵי שְׁיִקְבְּלוּהָ, וְכָלֵם קִבְּלָם מִשֵּׁה לְתַתָּם
לְיִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים סח) עֲלִית לַמְּרוֹם שְׁבִית שְׁבִי וְגו'.

וּמִשׁוּם זֶה יִרְשׁוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה בְּלֵי עֲרֵעוֹר וּבְלֵי קִטְרוּג

יַעֲמֹם לָנוּ הָאֵל יִשׁוּעָתָנוּ סִלָּה: כֹּא הָאֵל לָנוּ אֵל
 לְמוֹשָׁעוֹת וְלִיְהוָה (קרי ולא להים) אֲדָנִי לְמִנּוֹת תּוֹצְאוֹת:
 כִּב אֵךְ אֱלֹהִים ^{תְּהִי עִלְיָהּ} יִמְחִץ רֹאשׁ אִיבֵי קָדְקֵד שִׁעָר
 מִתְחַלֵּךְ בְּאֲשָׁמוּי: כג אָמַר אֲדָנִי מִבֶּשֶׁן אָשִׁיב אָשִׁיב

— זוהר תהלים —

כָּלֵל. בְּרוּךְ הוּא, בְּרוּךְ שְׁמוֹ לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. בֹּא
 וּרְאֵה, עֲדִים שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵלֶּיךָ מִתְנַנּוֹת וְאוֹצְרוֹת שֶׁקִּבְּלוּ,
 וּמִשׁוּם זֶה לֹא הָיָה שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם הַמִּנּוֹת וְלֹא צַד הָאֲחֵר. וְלֹא
 דִּי לָהֶם שֶׁלְקָחוּ הַתּוֹרָה בְּלִי עֲרֵעוֹר כָּלֵל, אֲלֵא שֶׁקִּבְּלוּ
 אוֹצְרוֹת וּמִתְנַנּוֹת מִכָּלֶם. כִּיּוֹן שֶׁחֲטָאוּ מַה כְּתוּב? (שמות לג)
 וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדִים. הֵם מִתְנַנּוֹת בְּאֲדָם. מַה נִּשְׁאָר
 מֵהֶם? אוֹתוֹ שְׁבִי, שֶׁכְּתוּב עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִיתָ שְׁבִי וְגו'.

בְּרוּךְ אֲדָנָי יוֹם יוֹם וְגו' (סח, כ): [זוהר ח"א פ' מקץ (דף קצ"ד)] בֹּא
 רְאֵה, [כמו שנאמר] (שם סח) בְּרוּךְ אֲדָנָי יוֹם יוֹם יַעֲמֹס לָנוּ.
 בְּרוּךְ אֲדָנָי, בְּאֲלֶ"ף דְּלִ"ת נו"ן יו"ד, וְהַפְּסוּק הַזֶּה הוּא סוּד
 הַחֲכָמָה. יוֹם יוֹם - אֵלֶּיךָ שְׁנַתִּים יָמִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיְהִי מִקֵּץ
 שְׁנַתִּים יָמִים. וּפְרָעָה חֵלֶם וְהִנֵּה עִמָּד עַל הַיָּאָר - סוּד הוּא,
 כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, זֶה יוֹסֵף, שֶׁנֶּהָר [שכל הנהר] הַזֶּה הוּא יוֹסֵף הַצַּדִּיק.

יֵשׁ לָנוּ לְשִׁים לֵב לְאַמוּנַת הַקַּב"ה שֶׁכָּל דְּבָרָיו דְּבָרֵי אֱמֶת
 וְאַמוּנָה רַבָּה שֶׁכִּיּוֹן שְׁאוּמֹר דְּבָר הַכֹּל נַעֲשֶׂה וְזֶה הָאִישׁ דּוֹחֵק
 הַלֵּב, וְאוֹמֵר: לְכֹמָה שָׁנִים וּלְכֹמָה זְמוּנִים יִשְׁתַּלֵּם זֶה

אָמַר ה' מִבֶּשֶׁן וְגו' (סח, כג): [זוהר ח"ג פ' בלק (דף קפ"ה)]. כְּתוּב

מִמְצֻלוֹת יָם: כִּד לְמַעַן תִּמְחִיז רַגְלֶךָ בְּרַם לְשׁוֹן בְּלִבְיָךְ
 מֵאֵיבִים מִנְחֹו: כִּה רָאוּ הַלִּיבוֹתֶיךָ אֱלֹהִים <sup>תקנה בעל הימלות
במקל וכוונות ביום</sup>
 הַלִּיבוֹת אֵלֵי מַלְכִי בַקֶּדֶשׁ: כִּו קָדְמוּ שָׁרִים אַחַר נִגְנִים
 בְּתוֹךְ עֲלָמוֹת תּוֹפְפוֹת: כִּז בְּמִקְהֵלוֹת בָּרְכוּ אֱלֹהִים
 יְהוָה <sup>תקנה בעל הימלות
היה הנה הנה</sup> מִמִּקְוֵי יִשְׂרָאֵל: כִּח שָׁם בְּנִימָן צָעִיר
 רָדַם שָׁרֵי יְהוּדָה רַגְמָתָם שָׁרֵי זְבֻלוֹן שָׁרֵי נַפְתָּלִי: כִּט צִוָּה
 אֱלֹהֶיךָ <sup>תקנה בעל הימלות
במקל וכוונות ביום</sup> עֵינֶיךָ עִוְזָה אֱלֹהִים <sup>תקנה בעל הימלות
במקל וכוונות ביום</sup> זֹו פָּעַלְתָּ לָּנוּ:
 ל מַהִיבְךָ עַל יְרוּשָׁלַם לָךְ יוֹבִילוּ מְלָכִים שִׁי:

— 6 — זוהר תהלים — 6 —

(תהלים סח) אָמַר ה' מִבְּשָׁן אָשִׁיב אָשִׁיב מִמְצֻלוֹת יָם. יֵשׁ לָנוּ
 לְשִׁים לֵב לְאִמּוֹנַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכָל דְּבָרֵי דְבָרֵי אִמְתָּ
 וְאִמּוֹנָה רַבָּה. שְׁפִינֹן שְׂאוּמֵר דְּבָר, הַפֵּל נַעֲשֶׂה. זֶה הָאִישׁ
 דְּוַחַק הַלֵּב, וְאוֹמֵר: לְכַמָּה שָׁנִים וּלְכַמָּה זְמַנִּים יִשְׁתַּלֵּם זֶה,
 שֶׁהוּא כָּךְ. כְּפִי גִדְלָתוֹ, שְׁכָל הָעוֹלָמוֹת מְלָאִים כְּבוֹדוֹ, כָּךְ זֶה.
 דְּבָרֵי אָדָם קָטָן, וְכָל דְּבָרֵי הֵם לְפִי שְׁעָה, כָּךְ הוּא לְפִי שְׁעָה.
 אֲבָל בְּתִשׁוּבָה וּבְכִבְקָשָׁה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וּבְדַמְעוֹת רַבּוֹת, הוּא
 קְדוֹשׁ גָּדוֹל וְעֵלְיוֹן עַל כָּל הָעוֹלָם, מְזַהֵר אוֹרוֹ, וּמְקַמֵּט
 קִדְשָׁתוֹ לְאָדָם לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ. אָמַר ה'. לַעֲתִיד לְבֹא עֲתִיד
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִתְעוֹרֵר וּלְהָשִׁיב מִבְּשָׁן כָּל אוֹתָם
 שֶׁהִרְגוּם חַיּוֹת הַשָּׂדֶה וְאָכְלוּ אוֹתָם. מִשׁוּם שֵׁישׁ בְּעוֹלָם (אף כֵּאן
 מֶלֶךְ הַבָּשׂוֹן) מְקוּם מוֹשָׁב שֶׁל כָּל חַיּוֹת גְּדוֹלוֹת וְהָרִים רָמִים
 וְגְדוֹלִים וְנִסְתָּרִים אֵלּוּ בְּאֵלּוּ, וְעַרְדַּ הַמְּדַבֵּר הַתְּקִיף שָׁם, הוּא
 עוֹג, (כִּיז) עַרְוֵי הַמְּדַבֵּר הִיָּה, וּמַצּוִי שָׁם כַּחוֹ, מִשׁוּם שֶׁהִיָּה

לא גָעַר חַיִּית קִנְיָה עֲדַת אַבִּירִים בְּעַגְלֵי עַמִּים מִתְרַפֵּם
 בְּרִצֵּי כֶסֶף בְּזֶר עַמִּים קְרִבּוֹת יַחֲפָצוּ: לֵב יֵאֲתֶינּוּ
 חֲשֵׁמְנִים מִנֵּי מִצְרַיִם בּוֹשׁ תַּרְיִץ יָדָיו לֵאלֹהִים: התורה בעל חובלות
במקום הכבוד ביום
 לֵג מִמְּלֹכוֹת הָאָרֶץ שִׁירוּ לֵאלֹהִים התורה בעל חובלות
במקום הכבוד ביום וּמְרוּ אֲדָנֶי

———— ❦ ———— זוהר תהלים ❦ ————
 מֶלֶךְ הַבְּשָׁן, שֶׁכֵּל מַלְכֵי הָעוֹלָם לֹא יִכְלוּ לַעֲרֹךְ נִגְדּוֹ קָרֵב בְּגִלְל
 חֲזֶק הַבְּשָׁן, וּבֹא מֹשֶׁה וְעָרַךְ נִגְדּוֹ קָרֵב.

חוט קטן כְּשֶׁעָרָה בֵּין חֲמִץ לְמוֹצָה נִקְוֶה

גָּעַר חַיִּית קִנְיָה וּגְוִי (סח, לא): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רנ"ב.)] רַבִּי שְׁמַעוֹן
 פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים סח) גָּעַר חַיִּית קִנְיָה עֲדַת אַבִּירִים בְּעַגְלֵי
 עַמִּים. גָּעַר חַיִּית - זוּ הַחֲתִיָּה שְׁאָחוּז בָּהּ עֵשׂוֹ. קִנְיָה - לְמַדְנֵנו,
 שְׁבִיּוֹם שֶׁנִּשְׂאָ שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ אֶת בַּת פְּרָעָה, בֹּא גְבְרֵי אֵל, נַעֲץ
 קִנְיָה בַּיָּם הַגָּדוֹל, וְעָלִיו נִבְנִית עִיר שֶׁל רוֹמִי. מֵהוּ קִנְיָה? זֶה
 הַזְכָּר שֶׁל זוּ הַחֲתִיָּה רָעָה, שֵׁישׁ לוֹ צַד קָטָן בְּאַחִיזָתוֹ בְּקִדְשָׁהּ.
 וְזֶהוּ קִנְיָה שֶׁנַּעוֹץ בַּיָּם הַגָּדוֹל, וּמִשׁוֹם זֶה הִיא שׁוֹלֵטַת עַל
 הָעוֹלָם, וְעַל שְׁלֵטוֹן זֶה כְּתוּב, (ישעיה יט) קִנְיָה וְסוּף קָמְלוּ. קִנְיָה,
 שְׁלֵטוֹן וְרֹאשׁ לְכָל הַמְּלָכוֹת. וְעוֹד קִנְיָה, שֶׁעֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא לְשַׁבֵּר אוֹתוֹ כְּקִנְיָה זֶה. בֹּא וְרֹאֵה, בְּמִצְרַיִם הִיא שׁוֹלֵטַת,
 וּמִמָּנָה יוֹצֵאִים כְּמָה שְׁלֵטוֹנִים לְמִינֵיהֶם, וְהַכֵּל בְּסוּד שֶׁל
 חֲמִץ. כִּיּוֹן שֶׁשֶּׁבֵר אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוֹצֵיא חֲמִץ
 וּמִכְנִיס מִצָּה. בְּמָה? בְּחוֹט קָטָן מֵהַכֵּל שֶׁבֵר אוֹת ח' שֶׁל חֲמִץ,
 וְנַעֲשֶׂה מִצָּה. אֵלּוֹ אוֹתִיּוֹת, אֵלּא שֶׁשֶּׁבֵר ח' שֶׁל חִיָּה זוּ, שֶׁנִּקְרָא

סָלָה: לַדְּ לַרְבֵּב בְּשָׁמַי שְׁמַי קָדָם הֵן יִתֵּן בְּקוֹלוֹ קוֹל עֵז:
 לֵה תִנּוּ עֵז לְאֱלֹהִים ^{תַּחֲתֵי עַל הַמִּזְבֵּחַ} עַל יִשְׂרָאֵל גְּאוֹתוֹ וְעֵז
 בְּשִׁחְקִים: לוֹ נֹרָא אֱלֹהִים ^{תַּחֲתֵי עַל הַמִּזְבֵּחַ} מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל
 הוּא נָתַן עֵז וְתַעֲצֻמוֹת לְעַם בְּרוּךְ אֱלֹהִים ^{תַּחֲתֵי עַל הַמִּזְבֵּחַ}:

— זוהר תהלים —

חֲמִץ. וְעַל זֶה נִקְרָא חֵית קִנְיָה, שְׁנוּחַ לְשִׁבְרוֹ כְּמוֹ קִנְיָה זֶה. בְּמָה
 נִשְׁבֵּר? בְּחוּט קִטָּן כְּמוֹ שַׁעֲרָה שְׁבַר ח' וְעֵבֶר מְאִיתָנָה, וְהָיָה
 מִצָּה. וְעַל זֶה כְּתוּב גָּעַר חֵית קִנְיָה. גָּעַר בָּהּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 וְנִשְׁבֵּר ח' שֶׁל חֲמִץ וְנַעֲשֶׂה ה'. (ועובר ח' של חמץ ונעשה). וְעַתִּיד
 הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשִׁבֵּר לוֹ לְאוֹתוֹ קִנְיָה כְּמוֹ זֶה, יִשְׁבֵּר רַגְלֵי
 ק' מִקִּנְיָה, וְיִשְׁאֵר הִנְהָ. (ישעיה מ) הִנְהָ ה' אֱלֹהִים בְּחֻזֵק יְבוּא
 וְזָרְעוֹ מִשְׁלָה לוֹ הִנְהָ שְׁכָרוֹ אֶתוֹ וּפְעָלָתוֹ לְפָנָיו. מֵהוּ וּפְעָלָתוֹ?
 זֶה פֶּעַל שֶׁל אוֹתָהּ ק' (פעלה של אותו חמץ) שִׁישְׁבֵּר אוֹתָהּ, וְהִיא
 פֶּעַלָה שֶׁלְפָנָיו, וְהוּא יַעֲבִיר רַגְלוֹ וְיִהְיֶה הִנְהָ, שֶׁנֶּאֱמַר (שם מא)
 רִאשׁוֹן לְצִיּוֹן הִנְהָ הִנָּם וְגו'.

תִּנּוּ עֵז לְאֱלֹהִים – יִשְׂרָאֵל נוֹתְנִים כַּח בְּפִמְלִיאָ שֶׁל מַעֲלָה
 כְּבִיכּוֹל

תִּנּוּ עֵז לְאֱלֹהִים וְגו' (סח, לה): [זוהר ח"ב פ' בא (דף ל"ב):] וְיִבְאוּ בְּנֵי
 הָאֱלֹהִים – אֵלֹהֵי מַמְנִים גְּדוֹלִים שְׁלוּחִים בְּעוֹלָם, לְהַשְׁגִּיחַ
 בְּמַעֲשֵׂי בְּנֵי הָאָדָם. לְהַתִּיצֵב עַל ה' – כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מלכים א כב)
 וְכָל צָבָא הַשָּׁמַיִם עִמָּד עָלָיו מִימֵינוֹ וּמִשְׁמָאלוֹ. אָבָל לְהַתִּיצֵב
 עַל ה', בְּפִסּוּק זֶה מְצָאנוּ אֶהְבֵּת הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל יִשְׂרָאֵל,
 מִשׁוּם שֶׁהַשְׁלוּחִים הִלְלוּ, שֶׁמִּמְנִים לְהַשְׁגִּיחַ עַל מַעֲשֵׂי בְּנֵי

— זוהר תהלים —

הָאָדָם, הוֹלְכִים וּמְשׁוּטְטִים וְלוֹקְחִים אֶת כָּל אוֹתָם הַמַּעֲשִׂים, וּבַיּוֹם שָׁבָא הַדִּין לַעֲמֹד לְדוֹן הָעוֹלָם, נַעֲשִׂים קְטֻגוֹרִים לַעֲמֹד עַל בְּנֵי אָדָם. וּבֹא רָאָה, מִכָּל הָעַמִּים שֶׁבָּעוֹלָם לֹא עוֹמְדִים לְהַשְׁגִּיחַ בַּמַּעֲשִׂיהֶם רַק עַל יִשְׂרָאֵל לְבָדָם, מִשּׁוּם שֶׁאַלֶּה בָּנִים שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְכִשְׁלֹא נִמְצְאִים הַמַּעֲשִׂים שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּרְאוּי, כְּבִיכּוֹל אוֹתָם שְׁלוּחִים מִמְּנִים, כְּשֶׁרוֹצִים לַעֲמֹד עַל אוֹתָם מַעֲשִׂים שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הֵם עוֹמְדִים וְדַאי עַל ה', שֶׁהֲרִי כְּשִׁישְׁרָאֵל עוֹשִׂים מַעֲשִׂים שְׁלֹא כְּשָׂרִים, כְּבִיכּוֹל מְתָשִׂים כְּחוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכִשְׁעוֹשִׂים מַעֲשִׂים כְּשָׂרִים, נוֹתְנִים כַּח וְתִקְףָה לַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְעַל זֶה כָּתוּב (תהלים סח) תָּנוּ עַז לְאֱלֹהִים. בְּמָה? בַּמַּעֲשִׂים כְּשָׂרִים, וְעַל זֶה בְּאוֹתוֹ יוֹם כָּל הַשָּׂרִים הַגְּדוֹלִים הַמְּמַנִּים הַתְּכַנְסוּ עַל ה'. עַל ה' וְדַאי, שֶׁהֲרִי כִּיּוֹן שֶׁהַתְּכַנְסוּ עַל יִשְׂרָאֵל, הֵם הַתְּכַנְסוּ עָלָיו.

אֲשֶׁרִי הַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה שֶׁהִיא קוֹן שְׁלֵה אֲשֶׁרִי הַנְּשִׁמָּה שֶׁהִיא הַקּוֹן שְׁלֵה שֶׁכְּשֶׁהִיא מְקַנְנַת שָׁם לֹא פּוֹחֶדֶת מִכָּל הַמְּקַטְרָגִים שֶׁל הָעוֹלָם

אִם תִּשְׁכַּח בֵּין שְׁפָתַי וּגְו' (סח, יד): [(תיקונים תכ"א זוהר חדט)]
 אֲשֶׁרִי הַפֶּה שֶׁבַתְּפִלָּה עוֹשֶׂה בּוֹ מִשְׁכָּב לְשִׁכְנָה, וְזֶהוּ (תהלים סח) אִם תִּשְׁכַּח בֵּין שְׁפָתַי, שֶׁבָּהֵן אֲדַנִּי שְׁפָתֵי תִפְתָּח, לְהַשְׁכִּיב בָּהֶם הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (דברים כב) וְהָאֵם רִבְצָת עַל הָאֲפָרָחִים. שֶׁבְזִמֵּן שֶׁהִיא פּוֹרֶשֶׁת כְּנִפְיָה עַל גּוֹזְלֶיהָ, שֶׁהֵם יִשְׂרָאֵל, בְּשִׁבְתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֶה (לכרך)

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הפורש סַכַּת שְׁלוֹם עָלֵינוּ, נִמְצְאוּ בְּחֵרוֹת מִכָּל אַמּוֹת הָעוֹלָם, וּמִשּׁוּם זֶה בְּשִׁבְתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים שֶׁהִיא רוֹבֶצֶת עַל יִשְׂרָאֵל, אֵין לָהֶם פֶּחַד מִכָּל הַמְּקַטְרָגִים שֶׁבְּעוֹלָם. וְכִשְׂיבְאוּ יָמוֹת הַחַל, נֶאֱמַר בּוֹ (שם) שְׁלַח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם. וּמָה יֵשׁ בֵּין הַשְּׂכִינָה הָעֲלִיוֹנָה לַתַּחְתּוֹנָה שֶׁהַכֹּל אֶחָד? אֲלֵא הַשְּׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה הִיא כְּיוֹנָה, וְנֶאֱמַר בָּהּ (תהלים סח) כִּנְפֵי יוֹנָה נִחְפָּה בְּכֶסֶף, צְרִיף לְכִסּוֹתָהּ, שֶׁהִיא יִרְאֶה וּפְחַד נִמְצָא מִצְדָּהּ, מִשּׁוּם שֶׁנִּטְלָה מִצַּד הַגְּבוּרָה שֶׁשֵּׁם סִמָּא"ל לְתַבַּע דִּינִים. וּמִשּׁוּם זֶה צְרִיף לְכִסּוֹת אוֹתָהּ מִכֶּמָּה בְּעֲלֵי דִינִים שֶׁלֹּא מִכִּירִים אוֹתָהּ. וּבִמָּה? בְּכֶסֶף, שֶׁהוּא יָמִין, שֶׁבְּגָלְלוּ נֶאֱמַר, כָּל הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה בְּלִילָה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹשֵׁךְ עָלָיו חוֹט שֶׁל חֹסֵד בַּיּוֹם. וּמִשּׁוּם זֶה נִחְפָּה בְּכֶסֶף לְרִשָּׁם אוֹתָהּ מִצַּד הָרַחֲמִים, שֶׁלֹּא יִכִּירוּ בָּהּ בְּעֲלֵי הַדִּין. אֲבָל הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה הִיא כְּנֶשֶׁר, שֶׁלֹּא פּוֹחֶדֶת מִכָּל הָעוֹפּוֹת שֶׁלֹּא מְעֵלָהּ, וְהַכְּנָפִים שֶׁלָּהּ הֵם מְסוּףֵי הָעוֹלָם וְעַד סוֹף הָעוֹלָם, וּבְשִׁבִילָהּ נֶאֱמַר (דברים לב) כְּנֶשֶׁר יַעִיר קִנּוּ, וְזוֹ יְרוּשָׁלַיִם. וְעָלָיו נֶאֱמַר (שם כב) כִּי יִקְרָא קֵן צְפוּר. שֶׁהֵקֵן שָׁלָה הִיא יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מְעֵלָהּ, וְקֵן הַצְּפוּר יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מָטָה. אֲשֶׁרֵי הִפָּה שֶׁהוּא הֵקֵן שָׁלָה. אֲשֶׁרֵי הַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה שֶׁהִיא קֵן שָׁלָה. אֲשֶׁרֵי הַנְּשֻׁמָּה שֶׁהִיא הֵקֵן שָׁלָה. שֶׁכִּשְׂהִיא מְקַנְנַת שָׁם, לֹא פּוֹחֶדֶת מִכָּל הַמְּקַטְרָגִים שֶׁל הָעוֹלָם. וּמִשּׁוּם זֶה נִקְרָאת נְשֻׁמַּת כָּל חַי.

יג לחודש

טז א לַמְנַצֵּחַ עַל שׁוֹשְׁנִים לְדָוִד: ב הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהִים
 כִּי בָאוּ מִיָּם עַד נַפְשׁ: ג טָבַעְתִּי בֵּינָן
 מְצוּלָה וְאִין מְעַמָּד בְּאֵתִי בְּמַעְמָקֵי מוֹם וְשִׁבְלַת
 שְׁטָפְתָנִי: ד יָנַעְתִּי בְּקָרְאִי נַחַר גְּרוֹנִי כָּלוּ עֵינַי
 מִיַּחַל לְאֱלֹהֵי: ה רַבּוֹ מִשְׁעָרוֹת רֵאשֵׁי שְׁנָאֵי
 חָנָם עֲצָמוֹ מַצְמוֹתַי אִיבִי שֶׁקֶר אֲשֶׁר לֹא גִזְלַתִּי
 אִזּוֹ אָשׁוּב: ו אֱלֹהִים חַתָּה בְּעַל הַחַיִּים
 וּבְעַל הַמַּוֹת כִּלְיָם וְאֲשִׁמוֹתַי מִמֶּדָּה לֹא נִבְחָרוּ: ז אֵל יִבְשׁוּ בֵּי קִנְיָד
 אֲדָנִי יְהוָה (קרי אלהים) צְבָאוֹת אֵל יִבְלָמוּ בֵּי מִבְּקָשֶׁיךָ
 אֱלֹהֵי: ח יִשְׂרָאֵל: חַתָּה בְּעַל הַחַיִּים
 וּבְעַל הַמַּוֹת כִּלְיָם כִּסְתָה כְּלָמָה פָּנָי: ט מוֹזֵר חַיִּיתִי לְאֶחָי וְנִבְרִי
 לְבִנֵי אִמִּי: י כִּי קִנְאַת בֵּיתְךָ אֶכְלָתֵנִי וְחֶרְפוֹת
 חוֹרְפֶיךָ נָפְלוּ עָלַי: יא וְאַכְבָּה בְּצוֹם נַפְשִׁי וְתָחִי
 לְחֶרְפוֹת לִי: יב וְאַתְנֶה לְבוֹשֵׁי שֶׁק וְאַחִי לֶחֶם
 לְמַשָּׁל: יג יִשְׁיחוּ בֵּי יֹשְׁבֵי שְׁעָר וְנִגְנִינֹת שׁוֹתֵי שֶׁכָּר:

❦ ————— ❦ **שימוש תהלים** ————— ❦

לחמדי וזנאי

הושיעני אלהים כי באו (סט, ב): [שימוש תהלים לפרק סט] אם אתה
 חמדן וזנאי ובעל עבירות תאמר אותו על מים ותשתה.

יְדֹאֲנֵי תַפְלְתֵי לְךָ יְהוָה ^{תהלים סט} עַת רְצוֹן אֱלֹהִים ^{תהלים סט} בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמַּת יִשְׁעֶךָ: ^{טו} הַצִּילֵנִי מִיָּמַיט וְאַל

— זוהר תהלים —

אצל הקב"ה כּבִּיכּוֹל יְכוּל לֵהוּיּוֹת בְּרַגַע אֶחָד דִּין וְחֶסֶד
 וְאֲנִי תַפְלְתֵי וְגו' (סט, יד): [זוהר ח"א פ' וירא (דף קה:)] וְאַבְרָהָם הָיָה
 יְהִיָּה לְגוֹי גָּדוֹל וְעֲצוּם. מָה הַטַּעַם הַבְּרָכָה הַזֹּאת כָּאֵן?
 אֲלֵא כְּדֵי לְהוֹדִיעַ שְׁאֵפְלוּ בַשְּׁעָה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב
 בְּדִין עַל הָעוֹלָם, לֹא מִשְׁתַּנֵּה. שְׁהָרֵי יוֹשֵׁב בְּדִין עַל זֶה [ד"א
 ויושב] וּבְרַחֲמִים עַל זֶה, וְהַכֹּל בְּרַגַע אֶחָד וּבַשְּׁעָה אַחַת. אָמַר
 רַבִּי יְהוּדָה, וְהָרֵי כְּתוּב (תהלים סט) וְאֲנִי תַפְלְתֵי לְךָ ה' עַת
 רְצוֹן. לַפְעָמִים שֶׁהוּא עַת רְצוֹן, וְלַפְעָמִים שְׂאִינוּ עַת רְצוֹן.
 לַפְעָמִים שְׂשׁוּמַעַ, וְלַפְעָמִים שְׂלֹא שׁוּמַעַ. לַפְעָמִים שְׂנִמְצָא,
 וְלַפְעָמִים שְׂלֹא נִמְצָא, שְׂכְּתוּב (ישעיה נה) דְרָשׁוּ ה' בְּהִמְצָאוֹ
 קְרָאָהוּ בְּהִיוֹתוֹ קְרוּב. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כָּאֵן לִיחִיד, כָּאֵן
 לְצַבּוּר. כָּאֵן לְמָקוֹם אֶחָד, וְכָאֵן לְכֹל הָעוֹלָם. מִשׁוּם כֶּף בְּרַךְ
 אֶת אַבְרָהָם, שֶׁהוּא שְׂקוּל כְּכֹל הָעוֹלָם, שְׂכְּתוּב (בראשית ב'
 אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם, [וכתוב] וְשָׁנִינוּ
 בְּאַבְרָהָם. יְהִיָּה בְּגִימַטְרִיא שְׂלֵשִׁים. כֶּף שָׁנִינוּ, שְׂלֵשִׁים
 צְדִיקִים מְזַמֵּין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכֹל דּוֹר וְדוֹר לְעוֹלָם, כְּמוֹ
 שֶׁהַזְמִין אֶת אַבְרָהָם.

אימותי הוא עת רצון

וְאֲנִי תַפְלְתֵי וְגו' (סט, יד): [זוהר ח"ב פ' וירא (דף קנ:)] פְּתַח אוֹתוֹ
 הַסּוּחַר וְאָמַר, (תהלים סט) וְאֲנִי תַפְלְתֵי לְךָ ה' עַת רְצוֹן

— זוהר תהלים —

אלהים בָּרַב חֲסֵדְךָ עֲנֵנִי בְּאֵמַת יִשְׁעֶךָ. שְׁנִינוּ, אִמְתִּי נִקְרָאת
 עַת רְצוֹן? בְּשִׁעָה שֶׁהַצְּבוּר מִתְפַּלְלִים. יָפָה הוּא, וְכָךְ הוּא
 וּדְאִי. שְׁהֲרִי אֲזֵ הַצְּבוּר מְסֻדְרִים וּמִתְקַנְיִם אֶת תְּקוּנָהּ שֶׁל הָעֵת
 הַזֹּאת, וְאֲזֵ הוּא עֵת רְצוֹן וְצָרִיךְ לְבַקֵּשׁ בְּקִשָּׁה, שְׁכַתוּב אֱלֹהִים
 בָּרַב חֲסֵדְךָ עֲנֵנִי בְּאֵמַת יִשְׁעֶךָ, שְׁהֲרִי אֲזֵ יֵשׁ לְבַקֵּשׁ אֶת
 הַבְּקִשָּׁה. וְאֵנִי תְּפַלְתִּי לָךְ ה', הֲרִי כְּאֵן סוּד הַיְחוד. וְאֵנִי – זֶה
 דְּוֹד הַמְּלֶךְ, הַמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא גְּאֻלָּה. תְּפַלְתִּי – זֶה תְּפִלָּה. וְכֵאֵן
 הוּא סְמִיכָה לְגְּאֻלָּה, שֶׁהוּא אֶחָד. כִּשֶׁהוּא סוּמְךָ גְּאֻלָּה
 לְתְּפִלָּה, אֲזֵי הוּא עֵת רְצוֹן. עֵת רְצוֹן – אֵף כֶּךָ, כִּלְלֵל הוּא
 כְּאֶחָד, עֵת אֶחָד, רְצוֹן אֶחָד, נִכְלָלוּ זֶה בְּזֶה וְנִהְיָו אֶחָד. וְדוּד
 הַמְּלֶךְ רָצָה לֵיחַד בְּפִסּוּק הַזֶּה יְחוד אֶחָד. וְאֵם תֹּאמֶר, לְמָה
 הַתְּמִנָּה הַפִּסּוּק הַזֶּה בְּתְּפִלַּת מְנַחָה שֶׁל שַׁבָּת? נֶאֱמַר הוּא
 לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת בְּאוֹתָהּ תְּפִלַּת מְנַחָה וְלֹא בְּתְּפִלַּת חַל, שְׁוֹדֵאִי
 אֵין תְּפִלַּת מְנַחָה שֶׁל שַׁבָּת כְּמוֹ חַל. מִשּׁוּם שְׁהֲרִי בַּחַל, בְּשַׁעַת
 הַמְּנַחָה, תְּלוּי הַדִּין בְּעוֹלָם וְאֵינוֹ עֵת רְצוֹן, אֲבָל בְּשַׁבָּת כִּשְׁכָּל
 הַרְגֵז הוֹסֵר וְהַכֵּל נִכְלָל כְּאֶחָד, וְאֵף עַל גַּב שְׁמַתְעוֹרֵר דִּין, זֶה
 הַתְּבַשְׁמוֹת, וְלִכְּן צָרִיךְ פִּסּוּק שֶׁל יְחוד לֵיחַד אֶת כָּל הַדְּרָגוֹת.
 שְׁכַשְׁיֵשׁ יְחוד, הַדִּין מִתְּחַבֵּר וְנִכְלָל בְּרַחֲמִים וְהַכֵּל מִתְּבַסֵּם,
 וְאֲזֵ כְּתוּב עֵת רְצוֹן. עֵת רְצוֹן כּוֹלֵל הַכֵּל כְּאֶחָד. וְהַדִּין מִתְּבַסֵּם
 בְּאוֹתוֹ זְמַן, וְיֵשׁ שְׁמִחָה בְּכֹל.

מִשָּׁה הַסְּתַלֵּק מִן הָעוֹלָם בְּאוֹתָהּ שַׁעַת תְּפִלַּת מְנַחָה שֶׁל
 שַׁבָּת, בְּשִׁעָה שֶׁנִּמְצְאָת עֵת רְצוֹן. וּבְאוֹתָהּ שַׁעַת רְצוֹן
 הִיָּה לְמַעְלָה, וְצַעַר לְמַטָּה, וְעַל זֶה נִנְעַלְלוּ הַשְּׁעָרִים בְּשַׁבָּת

— זוהר תהלים —

משעת המנחה ומעלה. אילו שערים ננעלו? שערי בית המדרש, כדי להזכיר את משה הרועה הנאמן שהתורה התבטלה בגללו. באותו זמן בית מדרשו של משה בטל, כל שכן האחרים. מי רואה את שערי בית מדרשו של משה שננעלו, ושלא ינעלו כל האחרים?! כשהתורה של משה עצובה עליו באותו זמן, מי לא עצוב?! משום כך כל שערי בית המדרש ננעלו, והצטרכו כלם לצדק את הקדוש ברוך הוא בדרך שבח, והיגו (תהלים לו) צדקתך כהררי אל.

שלשה הם שהסתלקו מן העולם בזמן מנחה דשבת בעת רצון- משה רבנו יוסף הצדיק ודוד המלך עליו השלום

שלשה הם שהסתלקו מן העולם בזמן הזה, וכלם כלולים במשה. אחד - משה הנביא הנאמן העליון, ואחד - יוסף הצדיק, ואחד - דוד המלך. משום כך יש כאן שלשה צדוקי דין. אחד הוא של יוסף הצדיק קודם לכל אלה, וזהו צדקתך כהררי אל משפטיך תהום רבה וגו'. זה יוסף, שהוא לבדו כהררי אל, כמו כל ההרים העליונים. ואחד משה הנביא הנאמן, וזהו שכתוב (שם עא) וצדקתך אלהים עד מרום אשר עשית גדלות, משום שהוא נוטל לכל הצדדים, ימין ושמאל. ואחד הוא דוד המלך, וזהו שכתוב (שם קיט) צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת. לעולם - זה דוד המלך. אז מתכנס הכל בזמן הזה, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. ועל זה בזמן הזה ננעלו שערי תורה, וננעלו שערי כל העולם בזמן הזה. בשעה שמת יוסף הצדיק, יבשו

— זוהר תהלים —

המקורות והמענינות, וְכַל הַשְּׁבָטִים נָפְלוּ בַגְּלוּת. פְּתַחוּ
הַעֲלִינִים וְאָמְרוּ, צְדָקְתְךָ כַּהֲרִי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תַּהוּם רַבָּה
וְגו'.

בְּשֶׁעָה שְׁמַת מֹשֶׁה, נִחַשְׁךָ הַשֶּׁמֶשׁ בְּצַהְרִים, וְנִנְעָלָה תוֹרָה
שְׁבַכְתָּב, הָאוֹר שֶׁל הָאֶסְפֶּקְלָרְיָה הַמְּאִירָה. בְּשֶׁעָה
שְׁמַת דָּוִד הַמֶּלֶךְ, כְּנִסָּה הַלְּבָנָה אֶת אוֹרָה, וְתוֹרָה שְׁבָעַל פֶּה
כְּנִסָּה אֶת אוֹרָה. וּמֵאוֹתוֹ זְמַן נִגְנְזוּ אוֹרוֹת הַתוֹרָה, וְהַתְּרַבְּתָה
הַמַּחְלָקֶת עַל הַמְּשָׁנָה, וְהַחֲכָמִים בְּמַחְלָקֶת, וְכֹל חֲזָקֵי הַלֵּב
בְּעַרְבוּבָיָה. וְעַל זֶה אֵין שְׁמַחַת הַתוֹרָה בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּכֹל דְּוֵרוֹת
הָעוֹלָם. וּמֵהֵן חֲמֵרוֹת הַתְּעַנְיּוֹת שְׁגָזְרוּ רַבָּנָן? כְּשְׁמַת פְּלוּנֵי
גָּזְרוּ תְּעַנִּית, כְּשֶׁהָיָה כֶּף גָּזְרוּ כֶּף. (זֶה שֶׁהָיָה) וְכִשְׁהָיָה כְּנוֹס יִתַּר
שֶׁל שְׁמַחַת הַתוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׁבָעַל פֶּה, בְּאוֹתוֹ זְמַן עַל
אַחַת כְּמָה וְכְמָה שְׁצָרֶיךָ לְנַעַל שְׁעָרֵי הַתוֹרָה בְּאוֹתוֹ זְמַן. וְלִכֵּן
אוֹמְרִים אֶת אֵלוֹ צְדוּקֵי הַדִּין, כְּמוֹ שְׁנַתְּבָאֵר. שְׁמַחוּ רַבֵּי יוֹסִי
וְרַבֵּי חִיָּיא וּנְשָׁקוּהוּ בְּרֵאשׁוֹ כְּמַקְדָּם, וְאָמְרוּ, אֲשֶׁרֵי חָלְקָנוּ
בְּדַרְךָ הַזֶּה!

הֵיכַל הַרְצוֹן - שְׁשֵׁם עוֹמְדוֹת כָּל הַבְּקָשׁוֹת וְכֹל הַשְּׁאֵלוֹת
שְׁבָעוֹלָם

וְאָנִי תַפְלִיתִי וְגו' (סמ, יד): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רנג.)] הֵיכַל
הַשְּׁשִׁי. זֶהוּ הֵיכַל שְׁנַקְרָא הֵיכַל הַרְצוֹן, שֶׁהוּא רְצוֹן
שְׁנַקְרָא (דברים ח) מוֹצֵא פִי ה', שְׁמַחָה שֶׁל הַדְּבָקוֹת שֶׁל הַכֹּל.
וְכֵאֵן הוּא רְצוֹן הַרְצוֹנוֹת, בְּסוּד הַכְּתוּב (שִׁיר הַשִּׁירִים ד) כְּחוּט

ע א לְמַנְצַח לְדוֹד לְחֹזֵבִיר: ב אֱלֹהִים ^{תקיעה בעל חובלות} לְהַצִּילַנִי ^{בעקב המוחות ביום}
 יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} לְעֹזְרָתִי חוֹשָׁה: ג יִבְשׁוּ וַיַּחֲפְרוּ מִבְּקָשֵׁי
 נַפְשִׁי יִסְגּוּ אַחֲזָר וַיִּכְלְמוּ חֲפָצֵי רַעְתִּי: ד יִשׁוּבוּ עַל עַקֵּב
 בְּשִׁתָּם הָאֹמְרִים הָאֵחָ הָאֵחָ: ה יִשִּׁישׁוּ וַיִּשְׁמְחוּ בְּךָ כָּל
 מִבְּקָשֶׁיךָ וַיֹּאמְרוּ תָמִיד יִגְדֵל אֱלֹהִים ^{תקיעה בעל חובלות} אֲהָבִי ^{בעקב המוחות ביום}
 יִשׁוּעַתְךָ: ו וַאֲנִי עָנִי וְאֶבְיוֹן אֱלֹהִים ^{תקיעה בעל חובלות} חוֹשָׁה לִּי עֲזָרִי
 וּמִפְּלִטֵי יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} אַל תֵּאָחֵר:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

למלחמה

אלהים להצילני (ע, ב): [שימוש תהלים לפרק ע] אמור יתיה בקרבא לקבל שונאך ותנצח.

— זוהר תהלים —

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה מִדָּוִד הַמְּלֶכֶךְ בְּעוֹלָם הִזָּה וּבְעוֹלָם הַבָּא
 וַאֲנִי עָנִי וְאֶבְיוֹן אֱלֹהִים חוֹשָׁה לִּי עֲזָרִי וּמִפְּלִטֵי אֶתָּה ה' וּגְוִי
 (ע, ו): [זוהר ספר שמות (פרשת פקודי דף רל"ב ע"ב)] דָּוִד הַמְּלֶכֶךְ
 תָּמִיד הִזָּה מִשְׁפִּיל עֲצָמוֹ לְקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁכַל מִי
 שְׁמַנְמִיךְ עֲצָמוֹ לַפְּנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא מְזַקֵּף אוֹתוֹ עַל
 הַכֹּל, וּמִשׁוּם כֵּךְ הַתְּרַצָּה בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם הִזָּה
 וּבְעוֹלָם הַבָּא. בְּעוֹלָם הִזָּה - שְׁכַתוֹב (ישעיה לז) וּגְנוּתִי עַל הָעִיר
 הַזֹּאת לְהוֹשִׁיעָהּ לְמַעַן וּלְמַעַן דָּוִד עַבְדִּי. וּבְעוֹלָם הַבָּא -
 שְׁכַתוֹב (הושע ג) וּבִקְשׁוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם וְאֵת דָּוִד מֶלֶכְם וּפְחָדוֹ
 אַל ה' וְאֵל טוֹבוֹ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים. דָּוִד הוּא הִזָּה מְלֶכֶךְ בְּעוֹלָם

— — — — — תהלים — — — — —

הַזֶּה, וְדָוִד יִהְיֶה מֶלֶךְ לְעֶתִיד לְבָא. וְעַל זֶה אָמַר, אֶבֶן מָאֶסוּ
הַבּוֹנִים הִיטָה לְרֹאשׁ פְּנֵה.

עא א בְּךָ יְהוָה חֲסִיתִי אֵל אֲבוֹשָׁה לְעוֹלָם:
 ב בְּצַדִּיקְתָּךְ תִּצְיֵלֵנִי וּתְפַלְטֵנִי חַטָּה אֵלַי אֲזַנֶּךָ
 וְהוֹשִׁיעֵנִי: ג הִיָּה לִי לְצוּר מְעוֹן לְבֹאֵ תָמִיד צוֹיֹת
 לְהוֹשִׁיעֵנִי כִּי סִלְעֵי וּמְצוֹנְדְתֵי אָתָּה: ד אֱלֹהֵי
 פְּלִטְנֵי מִיַּד רָשָׁע מִכַּפֵּךְ מְעוֹל וְחוֹמֵץ: ה כִּי אָתָּה תִקְּנֵתִי
 אֲדָנָי יְהוָה (קרי אלהים) מִבְּטַחִי מִנְּעוּרָי: ו עֲלֶיךָ נִסְמַכְתִּי
 מִכַּטָּן מִמְּעֵי אֲמִי אָתָּה גִּזְוֵי בְּךָ תִּהְלָתִי תָמִיד: ז כְּמוֹפֶת
 חַיִּיתִי לְרַבִּים וְאָתָּה מַחְסֵי עֵז: ח יִפְלֵא כִּי תִהְלָתְךָ כָּל
 חַיִּים תִּפְאַרְתְּךָ: ט אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי לְעֵת זְקֵנָה כְּבָלוֹת כַּחֲזִי
 אֵל תַּעֲזֹבֵנִי: י כִּי אָמְרוּ אוֹיְבֵי לִי וְשִׁמְרֵי נַפְשִׁי נִזְעֲזוּ
 יַחְדָּי: יא לֵאמֹר אֱלֹהִים עֲזָבוּ רִדְפוּ וְתִפְשׁוּהוּ כִּי
 אֵין מְצִיל: יב אֱלֹהִים אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי אֱלֹהֵי
 לְעִזְרָתִי (חִישָׁה) חוֹשָׁה: יג יִבְשׁוּ וְכִלּוּ שִׁמְנֵי נַפְשִׁי
 יַעֲמוּ חֲרָפָה וּכְלָמָה מִכְּקִשֵׁי רַעְתִּי: יד וְאֲנִי תָמִיד אֵיחָל
 וְהוֹסַפְתִּי עַל כָּל תִּהְלָתְךָ: טו כִּי יִסְפֵּר צַדִּיקְתְּךָ כָּל חַיִּים
 תִּשְׁנָעֶתְךָ כִּי לֹא יִדְעֵתִי סִפְרוֹת: טז אֲבוֹא בְּגִבְרוֹת אֲדָנָי

❦ ————— ❦ **שימוש תהלים** ————— ❦

למצא הן

כך ה' חסיתי (עא, א): [שימוש תהלים לפרק עא] להנצל מהתפיסה
 אמור אותו בכל יום ז' פעמים ערב ובקר וצהרים.

יְהוָה (קרי אלהים) אֶזְכֹּר צְדָקָתְךָ לְבָרְךָ: יו אֱלֹהִים תקנה בעל חובלות
בענין הבהרות סלים
 לְמַדְתַּנִּי מִנְעוּרַי וְעַד הַנְּהָ אֲנִיד נִפְלְאוֹתֶיךָ: יח וְגַם עַד
 זְקֵנָה וְשִׁיבָה אֱלֹהִים תקנה בעל חובלות
בענין הבהרות סלים אֵל תַּעֲזֹבְנִי עַד אֲנִיד זְרוּעֶךָ
 לְדוֹר לְכָל יְבוּא גְבוּרָתְךָ: יט וְצְדָקָתְךָ אֱלֹהִים תקנה בעל חובלות
בענין הבהרות סלים עַד
 מְרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְדֻלוֹת אֱלֹהִים תקנה בעל חובלות
בענין הבהרות סלים מִי כְמוֹךָ:
 כ אֲשֶׁר (הראיתנו) הִרְאִיתַנִּי צְרוֹת רַבּוֹת וְרַעוֹת תָּשׁוּב
 (תחינו) תַּחֲיִינִי וּמִתְהַמּוֹת הָאָרֶץ תָּשׁוּב תַּעֲלֵנִי: כא תָּרַב

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

הרחמים מעפפים את הדין שלא יכלה את העולם

אֲשֶׁר הִרְאִיתַנִּי צְרוֹת רַבּוֹת וְרַעוֹת תָּשׁוּב תַּחֲיִינִי וּמִתְהַמּוֹת
 הָאָרֶץ תָּשׁוּב תַּעֲלֵנִי (עא, כ): [זוהר ח"א 9' וישב דף 99 ק.9] רַבִּי
 חִיָּיא פְּתַח וְאָמַר, (איוב לד) לְכֵן אֲנָשִׁי לְכַב שָׁמְעוּ לִי חֲלָלָה לְאֵל
 מְרַשַׁע וְשָׂדֵי מַעֲוֹל, כִּי פִעַל אָדָם יִשְׁלָם לוֹ וּכְאֲרַח אִישׁ
 יִמְצְאוּנוּ. בא רָאָה, כְּשֶׁבָרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם,
 עָשָׂה אוֹתוֹ עַל הַדִּין, וְעַל הַדִּין הַתְּקִיָּם, וְכָל הַמַּעֲשִׂים שֶׁל
 הָעוֹלָם הֵם עוֹמְדִים בְּדִין חוּץ מִשֶּׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּדִי
 לְקַיֵּם אֶת הָעוֹלָם שֶׁלֹּא יֵאבֵד. פָּרַשׁ עָלָיו רַחֲמִים, וְאוֹתָם
 הִרְחַמִּים מְעַפְפִּים אֶת הַדִּין שֶׁלֹּא יִכְלֶה אֶת הָעוֹלָם, וְעַל
 הִרְחַמִּים מִתְנַהֵג הָעוֹלָם וּמִתְקַיֵּם בְּשִׁבְלֵם. וְאִם תֹּאמַר
 שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה דִין בְּאָדָם בְּלִי דִין, הֲרִי נֹאמַר,
 שֶׁכְּאֲשֶׁר הַדִּין שׁוֹרֶה עַל הָאָדָם כְּשֶׁהוּא צָדִיק, מִשׁוֹם אֲהַבְתּוּ
 שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵלָיו הִיא, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר, שֶׁהֲרִי הַקְּדוֹשׁ

גִּדְלָתִי וְחִסְבִּי תִנְחַמְנִי: כִּי גַם אֲנִי אֲזַדְדָּה בְּכָלִי נִבְלָה
 אֲמַתְךָ אֱלֹהֵי ^{תַּחֲתֵי עַל הַחַיִּים} אֲזַמְרָה לָךְ בְּכַנּוּר קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:
 כִּי תִרְנְנָה שִׁפְתֵי כִי אֲזַמְרָה לָךְ וְנַפְשִׁי אֲשֶׁר פָּדִיתִי:
 כִּי גַם לְשׁוֹנֵי כָל הַיּוֹם תִּהְיֶה צְדָקָתְךָ כִּי בָשׂוּ כִי חָפְרוּ
 מִבִּבְקָשִׁי רַעְתִּי:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּרוּךְ הוּא מְרַחֵם עָלָיו בְּאֵהָבָה לְקָרֵב אוֹתוֹ אֵלָיו, מְשַׁבֵּר אֶת
 הַגּוֹף כְּדֵי לְהַשְׁלִיט אֶת הַנֶּשְׁמָה, וְאֵז מִתְקָרֵב הָאָדָם אֵלָיו
 בְּאֵהָבָה כְּרֹאֵי, וְהַנֶּשְׁמָה שׁוֹלֵטת וְהַגּוֹף נִחְלָשׁ. וְצָרִיךְ גּוֹף
 חָלֵשׁ וְנַפְשׁ חֲזָקָה שֶׁמִּתְגַּבְּרַת בְּחֲזֶק, וְאֵז הוּא אֱהוּב שֶׁל הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ הַחֲבָרִים, נוֹתֵן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 לְצַדִּיק צַעַר בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּדֵי לְזַכּוֹת אוֹתוֹ לְעוֹלָם הַבָּא.

וּבְאִשֶׁר הַנֶּשְׁמָה חֲלָשָׁה וְגוֹף חֲזָק, הוּא שׁוֹנֵאֵו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא, שְׂאִינוּ מְרַצָּה בּוֹ, לֹא נוֹתֵן לוֹ צַעַר בְּעוֹלָם
 הַזֶּה, אֲלֹא דְרָכָיו מִתְקַנּוֹת וְהוּא בְּשִׁלְמוֹת יִתְּרָה, מְשׁוּם שֶׁאִם
 עוֹשֶׂה צְדָקָה אוֹ חֶסֶד, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁלֵּם לוֹ אֶת שְׂכָרוֹ
 בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא יִהְיֶה לוֹ חֶלֶק בְּעוֹלָם הַהוּא. וְזֶהוּ שֶׁתִּרְגַּם
 אֲוִנְקֵלוֹס (דְּבָרִים ז) וּמְשַׁלֵּם לְשׁוֹנֵאֵו וְגו' - מְשַׁלֵּם לְשׁוֹנֵאֵו
 טוֹבוֹת שֶׁהֵם עוֹשִׂים [הוּא], וּמְשׁוּם כִּי אוֹתוֹ צַדִּיק שֶׁנִּשְׁבַּר
 תְּמִיד הוּא אֱהוּב שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְהַדְּבָרִים הַלְלוּ
 כְּשֶׁבִדְק, וְלֹא מְצָא חֲטָא בִּידוֹ שֶׁנֶּעֱנַשׁ עָלָיו.

יד לחודש

עב א לשלמה אלהים הנהיג בעל החסידות
בענין הבריות טובים משפטיך למלך תן
וצדקתך לבן מלך: ב ידון עמך בצדק וענייך
במשפט: ג ישאו הרים שלום לעם ויגבעות בצדקה:
ד ישפט עניי עם יושעי לבני אביון וידבא עושק:
ה ייראוך עם שמש ולפני ירח ירח הזרים:
שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים

למצא חן וחסד

לשלמה אלהים משפטיך (עב, א): [שימוש תהלים לפרק עב] כתיב
אותו ותלהו עליך ותמצא חן וחסד בעיני הבריות. ושם שלו הוא
א"ה א' מן "אלהים, ה' מן יאשרוהו וטוב שלא ירד מנכסיו.

שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים

זמן התפלה הוא מיד עם שמש תחלת היום

ייראוך עם שמש (עב, ה): [זוהר ח"א פ' וישלח (דף קעח)] וְעַכְשָׁו
שהאיר השמש, הוא זמן התפלה להתפלל, כמו
שכתוב, שכתוב (תהלים עב) ייראוך עם שמש. מהו עם
שמש? לשמר אור השמש עמנו להאיר לה, שהרי יראה עם
השמש צריך, ולא להפרידם. וכשלא מאיר היום, הוא לא
יראה עם השמש, וצריך לחבר אותם כאחד, וזהו עם שמש.
בשעה שנוסע השמש בגלגליו פותח בקול נעימה ואומר שירה
ייראוך עם שמש (עב, ה): [זוהר ח"ב פ' ויקהל (דף קצ"ו)] בשעה
שיוצאת השמש ביום, ישראל נוטלים שירה למטה,

— זוהר תהלים —

והשמש למעלה, שכתוב יראוך עם שמש. בשעה שנוסע השמש בגלגליו, פותח בקול נעימה ואומר שירה. ואיזו שירה אומרים? (תהלים קד) הודו לה' קראו בשמו וגו'. (שם) שירו לו זמרו לו וגו'. וישראל משבחים את הקדוש ברוך הוא ביום עם השמש. זהו שכתוב (שם עב) יראוך עם שמש. ואף על גב שהרי בארנו את הפסוק הזה, אמר רבי אלעזר, אלמלא שבני העולם הם אטומי לב וסתומי עינים, לא יכולים לעמד מקול הנעימה של גלגל השמש כשנוסע (ויוצא) ומשבח לפני הקדוש ברוך הוא.

זמן תפילת מנחה לפני ששקעה חמה

יראוך עם שמש (עב, ה): [זוהר חדט (פרשת בראשית)] ומשום כך, אמר רבי אלעזר, אסור לו לאדם לומר את תשבחות תפלתו אלא עם דמדומי החמה, שכתוב יראוך עם שמש. וכן אמר רבי אלעזר, התפלה והתשבחת של הלילה, מששקעה החמה טרם נראתה הלבנה, שכתוב (תהלים עב) יראוך עם שמש, זוהי תפלת הבקר. ולפני ירח וגו', זוהי תפלת הלילה.

מאותו יום נדרתי שלא להקדים שלום רק לאדם צדיק

יראוך עם שמש (עב, ה): [זוהר ח"א פ' מקץ (דף רד:)] רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך. בינתים ראו איש אחד שהיה בא מעטף בעטוף של מצוה וכלי זין קשורים תחתיו. אמר רבי חייא, האיש הזה, אחד מן השנים יש בו - או שהוא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

צדיק שלם, או שהוא בשביל לרמות את בני העולם. אמר לו רבי יוסי, הרי החסידים העליונים אמרו, הוי דן כל אדם לכף זכות. הנה שנינו, אדם שיוצא לדרך, יתכונן לשלשה דברים - לדורון, לקרב, ולתפלה. מנין לנו? מיעקב. שהרי הוא התכונן לשלשת אלו, וזרז עצמו לדורון, לקרב ולתפלה. והאיש הזה הוא הולך בדרך, הנה יש בו עטוף של מצוה לתפלה, והנה בו כלי זין לקרב. כיון שיש בו שני אלה, השלישי אין לרדף אחריה. כשקרב אליהם, נתנו לו שלום ולא השיב להם. אמר רבי חייא, הנה אחד מאותם השנים שראויים להיות בו - אין בו, שהרי לא תקן עצמו לדורון, ובדורון כלול השלום. אמר רבי יוסי, אולי היה משתדל בתפלתו, או שמרחיש תלמודו כדי שלא ישפח אותו. הלכו יחד, ולא דבר אותו האיש עמהם. אחר כך נשמטו רבי חייא ורבי יוסי והשתדלו בתורה. כיון שראה אותו האיש שמשתדלים היו בתורה, קרב אליהם ונתן להם שלום.

אמר להם, רבותי, במה חשדתם אותי כשנתתם לי שלום ולא השבתי לכם? אמר לו רבי יוסי, אולי היית אומר תפלה או מרחיש בתלמודך. אמר להם, הקדוש ברוך הוא ידון אתכם לכף זכות. אבל אמר לכם, יום אחד הייתי הולך בדרך, מצאתי איש אחד והקדמתי לו שלום, ואותו איש היה שודד, וקם עלי וצער אותי, ואלמלא שהתגברתי עליו הצטערתי. מאותו יום נדרתי שלא

ו ירד כַּמָּטֵר עַל גִּזּוֹ בְּרִבְיָבַיִם וְרוֹיַף אֶרֶץ: ז יִפְרַח
 בְּיָמָיו צְדִיק וְרַב שְׁלוֹם עַד בְּלִי יָרַח: ח וְיֵרֵד מִיָּם
 עַד יָם וּמִנְהַר עַד אֶפְסֵי אֶרֶץ: ט לְפָנָיו יִכְרְעוּ צִיִּים
 וְאִיֲבִיו עָפָר יִלְחֲכוּ: י מַלְכֵי תְּרִשִׁישׁ וְאִיִּים מִנְּחָה יָשִׁיבוּ
 מַלְכֵי שָׁבָא וְסָבָא אֲשֶׁכֶר יִקְרִיבוּ: יא וַיִּשְׁתַּחֲווּ לוֹ כָּל
 מַלְכִים כָּל גּוֹיִם יַעֲבֹדוּהוּ: יב בִּי יִצִּיל אֲבִיוֹן מִשֹּׁעַ וְעֲנִי
 וְאִין עֲזָר לוֹ: יג יָחַם עַל דָּל וְאֲבִיוֹן וְנַפְשׁוֹת אֲבִיוֹנִים
 יוֹשִׁיעַ: יד מִתּוֹךְ וּמִחֲמֹם יִגְאֵל נַפְשָׁם וַיִּיקֶר דָּמָם בְּעֵינָיו:
 טו וַיְחִי וַיִּתֵּן לוֹ מִזֶּחֶב שָׁבָא וַיִּתְּפַלֵּל בְּעַדוֹ תָּמִיד
 כָּל הַיּוֹם יִבְרַכְנָהוּ: טז יְהִי פֶסֶת בַּר בְּאֶרֶץ בְּרֹאשׁ
 הָרִים יִרְעַשׂ כַּלְבָּנוֹן פְּרִיזוֹ וַיִּצִּיצוּ מֵעִיר בְּעֵשֶׂב הָאֶרֶץ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

להקדים שלום, רק לאדם צדיק, אלא אם הפרתיו
 בראשונה, משום שיכול לצער אותי ויתגבר עלי בכת,
 משום שאסור להקדים שלום לאיש רשע, שכתוב (ישעיה
 מט) אין שלום אמר ה' לרשעים. ואותה השעה שראיתי
 אתכם ונתתם לי שלום ולא השבתי לכם, חשדתי אתכם,
 משום שלא ראיתי בכם מצוה שנראית בחוץ, וכמו כן
 הייתי חוזר על תלמודי, אבל עכשו שראיתי אתכם שאתם
 צדיקים, הנה הדרך מתקנת לפני.

יְהִי שְׁמוֹ לְעוֹלָם לְפָנַי שְׁמֵשׁ יַנּוֹן שְׁמוֹ וַיִּתְבָּרְכוּ בוֹ כָּל גּוֹיִם יִאֲשְׁרֵהוּ: יְיָ בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

— זוהר תהלים —

ההנהגה שתהיה קודם ביאת המשיח

יְהִי שְׁמוֹ לְעוֹלָם לְפָנַי שְׁמֵשׁ יַנּוֹן שְׁמוֹ וַיִּתְבָּרְכוּ בוֹ כָּל גּוֹיִם יִאֲשְׁרֵהוּ: (עב, יז). [זוהר ח"ב דף טז:] רבי שמעון הרים ידיו, ובכה ואמר, אוי למי שיזדמן באותו זמן, ואשרי חלקו של מי שיזדמן באותו זמן. אוי למי שיזדמן באותו זמן - משום שכשיבא הקדוש ברוך הוא לפקד את האילה, יסתכל מי הם אותם שעמדו עמה, בכל אותם שנמצאים עמה, בכל מעשי כל אחד ואחד, ולא ימצא צדיק, שכתוב (ישעיה סג) ואביט ואין עוזר. וכמה צרות על צרות לישראל. אשרי מי שיזדמן וימצא באותו הזמן - משום שאותו שיעמד באותו זמן באמונה, יזכה לאותו אור של שמחת המלך, ועל אותו זמן כתוב (זכריה יג) וצרפתים כצורף את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב וגו' וצרפתים כצורף את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב וגו'.

כשיהיה קרוב לימות המשיח אפלו תינוקות של העולם עתידים למצא נסתרות של חכמה ולדעת בו קצים וחשבונות ובאותו זמן יתגלה לכל

יְהִי שְׁמוֹ לְעוֹלָם לְפָנַי שְׁמֵשׁ יַנּוֹן שְׁמוֹ וַיִּתְבָּרְכוּ בוֹ כָּל גּוֹיִם יִאֲשְׁרֵהוּ: (עב, יז). [זוהר ח"א פרשת וירא דף ק"ח:] כשבאו אל רבי שמעון, ספרו לו המעשה הזה. אמר להם, אולי בקץ המשיח של אותם אותיות הייתם עסוקים? אמרו לו, את זה לא ידענו, שהרי הכל נשפך מעמנו.

ספר שלישי

עג א מְזִמּוֹר לְאַסֶּף אֶךְ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל אֱלֹהִים
 לְבָרִי לְכָב: ב וְאֲנִי בְּמַעַט (נַטְוִי) נְטִיוֹ רַגְלִי בְּאִין

— שִׁמוּשׁ תַּהֲלִים —

להנצל מפחד

אך טוב לישראל (עג, א): [שימוש תהלים לפרק עג] להנצל משמד
 אמור אותו ז' פעמים בכל יום.

— זוהר תהלים —

אך טוב לישראל כדי להדבק בו

מְזִמּוֹר לְאַסֶּף אֶךְ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל (עג, א): [זוהר בראשית 9' מקץ (דף רה
 פ"ט)] פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים עג) מְזִמּוֹר לְאַסֶּף אֶךְ טוֹב
 לְיִשְׂרָאֵל אֱלֹהִים לְבָרִי לְכָב. בֹּא רְאֵה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עָשָׂה
 אֶת הַיָּמִין וְעָשָׂה שְׂמָאל לְהַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם. אַחַד נִקְרָא טוֹב,
 וְאַחַד נִקְרָא רָע. וּבְשָׁנֵי אֵלֶּה נִכְלָל הָאָדָם, וְהִתְקַרַּב בְּכָל. וּבְאֹתוֹ
 הָרַע, שֶׁהוּא הַשְׂמָאל, נִכְלָלוּ עַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת וְנִתְּן
 בְּצַד שְׁלֵהֶם, מְשׁוּם שֶׁהֵם עַרְלֵי לֵב וְעַרְלֵי בֶשֶׁר וְלֹהֲטָמָא בּוֹ.
 אֲבָל בְּיִשְׂרָאֵל מַה כְּתוּב? אֶךְ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל. וְאִם תֹּאמַר, לְכֻלָּם?
 לֹא, אֲלֵא לְאוֹתָם שְׁלֹא נְטַמְּאִים עִם אוֹתוֹ הָרַע, שֶׁכְּתוּב לְבָרִי
 לְכָב, מְשׁוּם שֶׁזֶה טוֹב וְזֶה רָע. טוֹב לְיִשְׂרָאֵל לְבָדָם, וְרָע לְעַמִּים
 עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת. אֶךְ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל כְּדֵי לְהִדְבֵּק בּוֹ, וּבְזֶה
 נִדְבְּקוּ יִשְׂרָאֵל בְּסוּד עֲלִיּוֹן, בְּסוּד הָאֱמוּנָה, שֶׁהַכֹּל יִהְיֶה אַחַד.
 אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֲשֶׁרִינוּ שְׁלֹא טְעִינוּ בָּךְ, וְהָרִי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא

(שפכה) שָׁכְנוּ אֲשֶׁרִי: ג כִּי קִנַּאתִי בַּהוֹלָלִים שְׁלוֹם
 רְשָׁעִים אֶרְאֶה: ד כִּי אֵין חֲרָצְפוֹת לְמוֹתָם וּבְרִיא אוֹלָם:
 ה בַּעֲמַל אֲנוֹשׁ אֵינְמוּ וְעַם אָדָם לֹא יִנְעֵעוּ: ו לִבְן
 עֲנָקְתָמוּ גִּאֹנָה יַעֲטֹף שִׁית חֶמֶס לָמוּ: ז יֵצֵא מִחֶלֶב
 עֵינָמוּ עָבְרוּ מִשְׁפִּיּוֹת לִבָּב: ח יִמְיָקוּ וַיִּדְבְּרוּ בְרַע עֲשָׂק
 מִמָּרוֹם יִדְבְּרוּ: ט שְׁתוּ בִשְׂמִיּוֹם פִּיהֶם וּלְשׁוֹנָם תִּהְלַךְ
 בְּאֶרֶץ: י לִבְן (ישיב) יִשׁוּב עִמּוֹ הָלַם וּמִי מָלֵא יִמְצוּ לָמוּ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁלַח אוֹתָךְ אֵילֵינוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מִשׁוֹם שְׁטוֹב הוּא לְיִשְׂרָאֵל,
 יֵשׁ לְיִשְׂרָאֵל חֶלֶק לְעוֹלָם הַזֶּה, וּבְעוֹלָם הַבָּא לְרֹאוֹת עֵינַי בְּעֵין
 אֶת מְרֵאָה הַכְּבוֹד, כְּפָתוּב (ישעיה נב) כִּי עֵינַי בְּעֵינַי יִרְאוּ בְּשׁוֹב ה'
 צִיּוֹן. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

כִּי קִנַּאתִי בַּהוֹלָלִים וְגו' (עג, ג): [זוהר בראשית פ' וישלח (דף קסו.)]
 בֹּא רֵאֵה, כְּשֶׁדוֹד הַמֶּלֶךְ נִצַּל מֵאֲכִישׁ מֶלֶךְ גֵּת, אָז אָמַר אֶת
 זֶה, מִשׁוֹם שֶׁהִשְׁכִּינָה הַקִּיפָה אוֹתוֹ וְנִצַּל מֵהֶם מֵאֲכִישׁ וּמַעֲמוּ,
 כָּל אוֹתָם שֶׁהִתְקִיפוּ [שהקפירו] אוֹתוֹ. מַה כְּתוּב? (שמואל א כא)
 וַיִּתְהַלֵּל בְּיָדָם, לָמָּה וַיִּתְהַלֵּל? הֲיֵה צָרִיךְ לְכַתֵּב וַיִּשְׁתַּגַּע, כְּמוֹ
 שְׁנֵאמַר (שם) כִּי הִבַּאתֶם אֶת זֶה לְהִשְׁתַּגַּע עָלַי. אֲלֵא חֲזַר עַל
 אוֹתוֹ דָּבָר שֶׁאָמַר דָּוִד בְּתַחֲלָה, שְׁפָתוֹב (תהלים עג) כִּי קִנַּאתִי
 בַּהוֹלָלִים וְגו'. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: חֲיִיךְ עֲדִין אֶתָּה
 צָרִיךְ אֶת זֶה. כִּיּוֹן שֶׁנִּכְנַס לְבֵית אֲכִישׁ וְהִחֲזִיקוּ בוֹ, מַה כְּתוּב?
 וַיִּתְהַלֵּל בְּיָדָם, כְּאוֹתָם הוֹלָלִים שֶׁקָּנְאוּ בָהֶם בְּהִתְחַלָּה. וְאָז
 בָּאָה שְׁכִינָה וְשִׁרְתָּה סָבִיב דָּוִד.

יא וְאָמְרוּ אִיכָּה יָדַע אֵל וַיֵּשׁ דַּעַה בְּעֲלִיּוֹן: יב הִנֵּה אֱלֹהִים
 רְשָׁעִים וְשִׁלְוֵי עוֹלָם הִשְׁגָּנוּ חֵיל: יג אַךְ רִיק זַבְיַתִּי לִבְבִּי
 וְאַרְחֵץ בְּנִקְיוֹן כַּפֵּי: יד וְאֵהִי נִגְוַע כָּל הַיּוֹם וְתוֹכַחְתִּי
 לִבְקָרִים: טו אִם אָמַרְתִּי אֲסַפְּרָה כְּמוֹ הִנֵּה דוֹר בְּנֵיךָ
 בְּגִדְתִּי: טז וְאַחֲשֹׁבָה לְדַעַת זֹאת עָמַל (היא) הוּא בְּעֵינַי:
 יז עַד אָבּוֹא אֶל מִקְדָּשֵׁי אֵל אֲבִינָה לְאַחֲרֵי־תָם: יח אַךְ
 בַּחֲלָקוֹת תְּשִׁית לָמוֹ הַפְּלָתָם לְמִשְׁוֹאוֹת: יט אִיךָ הָיוּ
 לְשֹׁמֵה כְּרָנַע סָפּוֹ תִּמּוֹ מִן בְּלָחוֹת: כ כַּחֲלוֹם מִתְקִיץ
 אֲדַנִּי בְּעִיר צִלְמָם תִּבְוָה: כא כִּי יִתְחַמֵּץ לִבְבִּי וּבְלִיּוֹתִי
 אֲשִׁתּוֹנֵן: כב וְאֲנִי בַעַר וְלֹא אֲדַע בְּחִמּוֹת הָיִיתִי עִמָּךְ:
 כג וְאֲנִי תָמִיד עִמָּךְ אַחֲזָתָ בְּיַד יְמִינִי: כד בַּעֲצָתְךָ תִּנְחַנֵּי
 וְאַחַר כְּבוֹד תִּקְחֵנִי: כה מִי לִי בַשָּׁמַיִם וְעִמָּךְ לֹא חִפְצָתִי
 בְּאַרְצִי: כו כָּלֵה שְׂאֵרֵי וּלְבָבִי צוּר לִבְבִּי וְחֲלָקֵי אֱלֹהִים
 לְעוֹלָם: כז כִּי הִנֵּה רְחִיקֶיךָ יֹאבְדוּ הַצְּמִתָּה כָּל
 זוֹנֵה מִמֶּךָ: כח וְאֲנִי קִרְבַּת אֱלֹהִים <sup>תָּקַע בְּעַל חִבּוּלֵי
 וּבְעַל הַמְּחִיחַ בְּרוֹם</sup> לִי טוֹב שְׁתִּי
 בְּאֲדַנִּי יְהוָה (קרי אלהים) מִחֲסֵי לְסַפֵּר כָּל מִלְּאֲכוֹתֶיךָ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כְּשֶׁבֶן אָדָם מִתְקָרֵב לְתוֹרָה שְׁנִקְרָאת טוֹב - אֲזִי מִתְקָרֵב
 לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁנִקְרָא טוֹב - וְאֲזִי מִתְקָרֵב לְהִיּוֹת צְדִיק

וְאֲנִי קִרְבַּת אֱלֹהִים לִי טוֹב וְגו' (עג, כה): [זוהר ח"ד (דף ל"ו: סתרי
 תורה פרשת וישב)] פֶּתַח אוֹתוֹ הִיְהוּדִי וְאָמַר, וְאֲנִי קִרְבַּת

עד א משביל לאסף למה אלהים ^{תקנה בעל היכולת} ונחת לנצח
 יעשן אפה בצאן מרעיתך: ב זכר עדתך קנית
 קדם נאלת שבט נחלתך הר ציון זה שבנת בו:
 ג הרימה פעמיה למשאות נצח כל הרע אויב בקדש:
 ד שאגו צרריה בקרב מועדך שמו אותם אתות:
 ה יודע כמביא למעלה בסבך עין קרדמות: ו (ועתה)
 ועתה פתוחיה יחד בכשיל וכילפת יהלמון: ז שלחו
 באש מקדשך לארץ חללו משפן שמוך: ח אמרו

❦ ————— ❦ שימוש תהלים ❦ ————— ❦

אי הוה לך סנאין

למה אלהים זנחת לנצח (עד, א): [שימוש תהלים לפרק עד] אי היו לך
 סנאין מעיקין או רוחין מעיקין לך אמור יתיה ואת חזי ניסין.

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

חרבן בית המקדש - ומזמן ההוא אין שמחה לפניו
 למעלה ולמטה

שלחו באש מקדשך לארץ חללו משפן שמוך (עד, ז): [זוהר 99
 בראשית 9 נח (דף טא ע"ב) זוהר תורה] רבי אלעזר הלך אל רבי
 יוסי ברבי שמעון בן לקוניא חמיו. כיון שראה אותו, התקין
 לו שטיח של כסוי במוטות של עץ, וישבו. אמר לו חמיו,
 אפשר ששמעת מאביך זה שכתוב (איכה ב) עשה ה' אשר זמם
 בצע אמרתו אשר צוה מימי קדם? אמר לו, הרי פרשוקה
 החברים, בצע אמרתו - שקרע האדרת שלו. אשר צוה מימי

בְּלִבָּם נִינֵם יַחַד שָׂרְפוּ כָּל מוֹעֲדֵי אֵל בְּאָרְצָן: ט אוֹתֵינוּ
 לֹא רָאִינוּ אֵין עוֹד נִבְיָא וְלֹא אֶתְנוּ יָדַע עַד מָה: י עַד
 מָתִי אֱלֹהִים ^{תְּהִי עִלְיָנוּ}: יַחֲרֹף צָר יִנְאֵן אוֹיֵב שְׂמֵךְ לְנֹצֶחַ:
 יא לָמָּה תָּשִׁיב יָדְךָ וַיִּמְיֶנֶךָ מִקְּרֵב (חוקר) חִיקֶךָ בְּלֵה:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

קדם - שְׁהֲרִי אוֹתָהּ הָאֲדָרְתַּת צְוּהּ מֵאוֹתָם יָמִים רֵאשׁוֹנִים
 עֲלִיוֹנִים, וּבַיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קָרַע אוֹתָהּ, מִשׁוּם
 שֶׁהָאֲדָרְתַּת הַזֶּה הִיא כְבוֹדוֹ וְתִקּוּנוֹ, וְקָרַע אוֹתָהּ. אָמַר לוֹ, עֲשֵׂה
 ה' אֲשֶׁר זָמַם, וְכִי מֶלֶךְ חוֹשֵׁב [קדש] לְהִרְעֵ לְבַנְיָו עַד שֶׁלֹּא יָבֹאוּ
 לְחֹטָא! ? אָמַר לוֹ, (משל) לְמֶלֶךְ שֶׁהָיָה לוֹ כְּלֵי יָקָר, וּבְכָל יוֹם
 הָיָה פּוֹחֵד עָלָיו שֶׁלֹּא יִשְׁכַּח וְהָיָה מִסְתַּכֵּל בּוֹ וּמִצָּא חֵן בְּעֵינָיו.
 לְיָמִים בָּא בְּנֹו וְהִרְגִּיז אֶת הַמֶּלֶךְ. לָקַח הַמֶּלֶךְ אוֹתוֹ כְּלֵי יָקָר
 וְשָׁכַח אוֹתוֹ. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב עֲשֵׂה ה' אֲשֶׁר זָמַם. בֹּא רֵאָה, מִיּוֹם
 שֶׁנִּבְנְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִסְתַּכֵּל בּוֹ וְחַבִּיב
 עָלָיו הַרְבֵּה, וְהָיָה פּוֹחֵד עַל יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּחַטְּאוּ וְיִחָרַב בֵּית
 הַמִּקְדָּשׁ. וְכֵן בְּכָל פַּעַם שֶׁהָיָה בֹּא אֶצֶל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, הָיָה
 לוֹבֵשׁ אוֹתָהּ אֲדָרְתַּת. אַחַר שֶׁגִּרְמוּ הַחֹטָאִים וְהִרְגִּיזוּ לְפָנָיו
 הַמֶּלֶךְ, נִחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְקָרַע אוֹתָהּ הָאֲדָרְתַּת [קרע אותה האדרת
 ונחרב בית המקדש]. הִינּוּ שֶׁכָּתוּב עֲשֵׂה ה' אֲשֶׁר זָמַם.

בְּצִעַ אֶמְרָתוֹ וְגו' (איכה ב) [האמרתו הזו בתחלה ישבה בראש אמיר, והרי
 התעטרו עטרה לראש ואילן נאה לפניו, והיא מימי קדם ודאי, ואז עצבות
 לפניו בבתיים החיצונים ודאי, (ישעיה לג) והן אראלם צעקו חצה, (שם כב) ויקרא

— זוהר תהלים —

ה' אלהים צבאות ביום ההוא וגו'. הִינּוּ בְזִמְן שֶׁנַּחֲרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. אָבֵל בְּזִמְן אַחַר אֵין חֲדוּה לַפְּנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ זִמְן שְׂאוּכְבִּידִים רְשָׁעֵי הָעוֹלָם וְאוֹתָם שֶׁהִרְגִּיזוּ לַפְּנֵינוּ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (משלי יא) וּבְאֵבֶד רְשָׁעִים רָנָה. וְכֵן בְּכָל דּוֹר וְדוֹר שְׁעוֹשֶׂה דִין בְּרְשָׁעֵי הָעוֹלָם, חֲדוּה וְתִשְׁבַּחַת לַפְּנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְאִם תֹּאמַר, הֲרֵי שְׁנִינּוּ שְׂאִין חֲדוּה לַפְּנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כִּשְׁהוּא עוֹשֶׂה דִין בְּרְשָׁעִים אֲלֵא? בֵּא רְאֵה, בְּשַׁעָה שֶׁנַּעֲשֶׂה דִין בְּרְשָׁעִים, חֲדוּת וְתִשְׁבַּחוּת לַפְּנֵינוּ עַל שֶׁנֶּאֱבָדוּ מֵהָעוֹלָם. וְהַדְּבָרִים הֵלְלוּ כְּשֶׁמִּגִּיעַ אוֹתוֹ זִמְן שֶׁהִמְתִּין לָהֶם וְלֹא שָׁבוּ אֲלֵינוּ מִחֻטְאֵיהֶם. אָבֵל אִם נַעֲשֶׂה בָהֶם דִין עַד שֶׁלֹּא הִגִּיעַ זְמַנָּם, [ועד] שֶׁלֹּא נִשְׁלַם חֻטְאָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (כראשית טו) כִּי לֹא שָׁלַם עוֹן הָאֱמוּרִי עַד הִנָּה, אִז אֵין חֲדוּה לַפְּנֵינוּ, וְרַע לַפְּנֵינוּ עַל שֶׁנֶּאֱבָדוּ. וְאִם תֹּאמַר, לָמָּה עוֹשֶׂה בָהֶם דִין טָרַם שֶׁהִגִּיעַ זְמַנָּם? אֲלֵא הֵם גָּרְמוּ רַע לַעֲצָמָם, שֶׁהֲרֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵינוֹ עוֹשֶׂה דִין בְּטָרַם מִגִּיעַ זְמַנָּם, אֲלֵא מִשׁוּם שֶׁמִּשְׁתַּתְּפִים עִם יִשְׂרָאֵל לְהִרַע לָהֶם, וְלִכֵּן עוֹשֶׂה בָהֶם דִין וּמֵאֲבָדָם מֵהָעוֹלָם בְּלֹא הַזְמֵן. וְזֶהוּ שֶׁרַע לַפְּנֵינוּ. וְלִכֵּן הִטְבִּיעַ מִצְרִים בֵּינָם וְהֶאֱבִיד שׁוֹנְאֵי יִשְׂרָאֵל בִּימֵי יְהוֹשֻׁפֵט, וְכֵן כָּלֵם, שֶׁהֲרֵי מִשׁוּם יִשְׂרָאֵל נֶאֱבָדוּ לַפְּנֵי זְמַנָּם. אָבֵל כִּשְׁהַשְׁלֵם הַזְמֵן שֶׁחָפָה לָהֶם וְלֹא שָׁבוּ, אִז חֲדוּה וְתִשְׁבַּחַת לַפְּנֵינוּ עַל שֶׁאֲבָדוּ מֵהָעוֹלָם, פָּרַט לְזִמְן שֶׁחֲרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁאָף עַל גַּב שֶׁהַשְׁלֵם הַזְמֵן שֶׁלָּהֶם שֶׁהִרְגִיזוּ לַפְּנֵינוּ, לֹא הִיְתָה חֲדוּה לַפְּנֵינוּ. וּמֵאוֹתוֹ זִמְן לֹא הִיְתָה חֲדוּה לַפְּנֵינוּ לְמַעַלָּה וְלְמַטָּה.

יב ואלהים ^{תקנה בעל חובות} מלפי מקדם ^{תקנה חובות ביום} פעל ישועות בקרב
 הארץ: יג אתה פוררת בעזך ים שפרת ראשי תנינים
 על המים: יד אתה רצצת ראשי לויתן תתננו מאכל
 לעם לציים: טו אתה בקעת מעין ונחל אתה חובשת
 נהרות איתן: טז לך יום אף לך לילה אתה הכינת
 מאור ושמש: יז אתה הצבת כל גבולות ארץ קיץ
 וחרף אתה יצרתם: יח זכר זאת אויב חרף יהוה ^{תקנה בעל חובות}
 ועם נבל נאצו שמך: יט אל תתן לחית נפש תורף חית
 עניך אל תשבח לנצח: כ הפט לפרית פי מלאו
 מחשבי ארץ נאות חמם: כא אל ישב דך נבלם עני
 ואביון יחללו שמך: כב קומה אלהים ^{תקנה בעל חובות} ריבה ריבך
 זכר חרפתך מני נבל כל היום: כג אל תשבח קול
 צרריך שאון קמוך עלה תמיד:

— זוהר תהלים —

כל אדם שמרים קולו ובוכה על חרבן הפית זוכה לראותו
 בלשובו ושמחתו

הפט לפרית פי מלאו מחשבי ארץ נאות חמם (עד, כ):
 [תיקוני זוהר (תיקון ד' וכ"א)] רבי יהודה היה יושב לפני רבי
 שמעון, והוא קורא, כתוב (ישעיה נב) קול צפיק נשאו קול
 יחדו רננו. קול צפיק, מי הם צפיק? אלא אלה הם שמצפים
 מתי ירחם הקדוש ברוך הוא לבנות את ביתו. נשאו קול?

עַה א לְמַנְצַח אֵל תִּשְׁחַת מְזֻמֹּר לְאַסֵּף שִׁיר: ב הוֹדִינוּ
 לַיהוָה אֱלֹהִים תקיעה בעל חובות
בענין תפלות ביום הוֹדִינוּ וְקָרֹב שְׁמֶךָ סִפְרוּ
 נִפְלְאוֹתֶיךָ: ג בִּי אָקַח מוֹעֵד אֲנִי מִיִּשְׂרָאֵל אֲשַׁפֵּט:
 ד נִמְנָיִם אֶרֶץ וְכָל יֹשְׁבֵיהָ אֲנֹכִי תִּפְנְתִי עֲמוּדֶיהָ סִלְחָה:
 ה אָמַרְתִּי לְהוֹלִילִים אֵל תִּהְיוּ וְלִרְשָׁעִים אֵל תִּרְיֹמוּ קָרֹן:
 ו אֵל תִּרְיֹמוּ לְמָרוֹם קִרְנֵכֶם תִּדְבְּרוּ בְצִוְאָר עֲתָק: ז בִּי
 לֹא מְמוּצָא וּמִמְעַרְב וְלֹא מִמִּדְבַּר הָרִים: ח בִּי אֱלֹהִים
 שִׁפֵּט זֶה יִשְׁפִּיל זֶה יָרִים: ט בִּי כּוֹס בַּיַּד יְהוָה תקיעה בעל חובות
בענין תפלות ביום

— ❦ — **שימוש תהלים** — ❦ —

להשפיל הגאווה

הוֹדִינוּ לַיהוָה אֱלֹהִים (עה, ב): [שימוש תהלים לפרק עה] לסליחת עון.
 השם שלו ה"ד. ה' מן ק' דצדיק דסוף המזמור בצרוף ה"ק. ד'
 מן "הוֹדִינוּ.

— ❦ — **זוהר תהלים** — ❦ —

צָרִיךְ לְהִזְהָר בְּשׁוֹפֵר וְלִדְעַת אֶת אוֹתוֹ הַקּוֹל וּלְכַוֵּן בּוֹ

בִּי אֱלֹהִים שׁוֹפֵט זֶה יִשְׁפִּיל זֶה יָרִים (עה, ח): [זוהר ח"א פ' ויקרא
 (דף י"ח.)] רַבִּי אֲבָא אָמַר, כְּתוּב (תהלים עה). **בִּי אֱלֹהִים שׁוֹפֵט,**
אֲלֵמָלָא שְׁעֵבַר הִדִּין שָׁל יִצְחָק בְּמָקוֹם שְׁיַעֲקֹב שׁוֹרָה (ונרפא)
וְהִתְכַּסֶּה (ורוחץ) (והתבשם) שָׁם, אוֹי לְעוֹלָם שְׁיַפְגֵּשׁ בְּדִינוֹ. וְסוֹד
הַדָּבָר - (ישעיה סו) בִּי בְּאֵשׁ ה' נִשְׁפָּט. וְזוֹהֵי הַתְּבַשְׁמוֹת שָׁל
הָעוֹלָם. וְכִיּוֹן שְׁנִכְנַס לְמָקוֹמוֹ שָׁל יַעֲקֹב, וַיַּעֲקֹב אוֹחִז בּוֹ, אֲזַי
הָאֵשׁ שׁוֹכְכַת וְהִגְחָלִים מְצַטְנְנִים. לְאָדָם שְׁהֵיָה רוּגְזוֹ, וְחָגַר

וַיִּזְן חֶמֶר מְלֵא מֶסֶךְ וַיִּגַּר מִזֶּה אֶךְ שְׁמֵרִיהָ יִמְצוּ
 יִשְׁתּוּ כֹל רְשָׁעֵי אֶרֶץ: י וְאֲנִי אֲנִיד לְעֹלָם אֲזַמְרָה לְאֱלֹהֵי
 יַעֲקֹב: י"א וְכֹל קִרְנֵי רְשָׁעִים אֲגַדֵּעַ תְּרוֹמַמְנָה
 קִרְנֹת צַדִּיק:

— זוהר תהלים —

וְשֵׁם עָלָיו כְּלֵי זִין, וַיֵּצֵא מֶרְגֵז לְהַרְגֵּ אֲנָשִׁים. חָכֵם אֶחָד עָמַד
 עַל הַפֶּתַח וְאָחָז בּוֹ. אָמַר: אֲלֵמְלֵא לֹא הִחְזִיק בִּי וְתַפֵּס אוֹתִי,
 הָרִי הִיָּה נִמְצָא הָרֵג שֶׁל אֲנָשִׁים. בְּעוֹד שֶׁהִחְזִיקוּ זֶה בְּזֶה
 וְאָחָז זֶה בְּזֶה, הִצְטַנֵּן רָגְזוּ עַל שִׁיָּצָא לְהַרְגֵּ. יֵצֵא לְהוֹכִיחַ -
 מִי סוֹבֵל אֶת הָרֵגֵז וְחִזֵּק הַדִּין שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם? הֲוֵה אוֹמֵר, זֶה
 שֶׁעָמַד עַל הַפֶּתַח. כֶּךָ אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל: בְּנִי,
 אַל תִּפְחָדוּ, הָרִי אֲנִי עוֹמֵד עַל הַפֶּתַח, אֲבָל הַזְּדֻרְזוּ בַּיּוֹם הַזֶּה
 וְתִנּוּ לִי כַח. בְּמָה? בְּשׁוֹפָר. שְׂאֵם נִמְצָא קוֹל הַשׁוֹפָר כְּרָאוּי
 וּמְכֻנָּיִם בּוֹ לְמִטָּה, אוֹתוֹ הַקּוֹל עוֹלָה, וְכוּ מִתְעַטְרִים הָאֲבוֹת,
 וְעוֹמְדִים בְּמִשְׁכְּנֵי שֶׁל יַעֲקֹב. וְלִכֵּן צְרִיךְ לְהִזְהַר בְּשׁוֹפָר
 וְלִדְעַת אֶת אוֹתוֹ הַקּוֹל וְלִכְוֹן בּוֹ.

וְאִין לָךְ קוֹל בְּשׁוֹפָר שְׂלֵא עוֹלָה רְקִיעַ אֶחָד, וְכֹל אוֹתָם
 הָאוֹכְלוֹסִים שֶׁל אוֹתוֹ רְקִיעַ, נוֹתְנִים מְקוֹם לְאוֹתוֹ קוֹל.
 וּמָה אוֹמְרִים? (יִואל ב) וְה' נָתַן קוֹלוֹ לְפָנַי חִילוֹ וְגו'. וְעוֹמֵד
 אוֹתוֹ הַקּוֹל בְּאוֹתוֹ הָרְקִיעַ, עַד שֶׁבָּא קוֹל אַחַר, וְנוֹעֵדוּ
 (וְהַתְעוּרָה) יַחְדָּו, וְעוֹלִים בְּזוּוג לְרְקִיעַ אַחַר. וְעַל זֶה שָׁנִינוּ, יֵשׁ
 קוֹל שֶׁמְעֵלָה קוֹל, וּמָה הוּא? אוֹתוֹ הַקּוֹל שֶׁל תְּקִיעַתְּם שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל שֶׁלְמִטָּה. וְכִינּוֹן שֶׁמִּתְחַבְּרִים כָּל הַקּוֹלוֹת הִלְלוּ שֶׁלְמִטָּה

— זוהר תהלים —

ועולים לאותו רקיע עליון שהמלך הקדוש שורה בו, מתעטרים (נועדים) כלם לפני המלך, ואז הכסאות עולים, וכסא אחר של יעקב עומד ומתתקן. ועל זה מצאנו בספרו של רב המנונא סבא באותן תפלות של ראש השנה שהיה אומר, התפלה וקול השופר (שאותו קול) שמוציא אותו הצדיק, שנמצא מרוחו ונפשו באותו השופר של אותו הקול שעולה למעלה. ובאותו יום עומדים ונמצאים מקטרגים למעלה. וכשעולה אותו קול השופר, כלם נדחים לפניו ולא יכולים לעמד. אשרי חלקם של הצדיקים שיודעים לכוון את הרצון לפני רבונם ויודעים לתקן עולם ביום הזה בקול שופר. ועל זה כתוב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה. יודעי, ולא תוקעי.

חטאי ישראל משפילים את השכינה למטה וזכיותיהם מעלים אותה למקומה

פי אלהי"ם שופט זה ישפיל וזה ירים (עה, ח) : [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רמ"ז)]. מאזני צדק שתי זרועות, אבני צדק שני עמודי אמת, הין צדק צדיק, וכשהעמוד האמצעי מרחק ממנה, הוא משפט, ובו כתוב פי אלהי"ם שופט זה ישפיל וזה ירים. זה ישפיל – מי שגורם להשפיל את השכינה ממקומה, וזה ירים – מי שגורם להעלותה ממקומה, שחטאי ישראל משפילים אותה למטה, וזכיותיהם מעלים אותה למקומה, הרי צדיק הוא מי שעושה זכיות להעלותה למקומה.

עו א לְמִנְצַחַת בְּנִינִית מִזְמוֹר לְאַסָּף שִׁיר: ב נִדְעַ
 בִּיהוּדָה אֱלֹהִים ^{הַקִּיבֵּן בְּעַל חִיבוֹתָיִם} בְּיִשְׂרָאֵל גְּדוֹל שְׁמוֹ:
 ג וַיְהִי בְשָׁלֹם סִבּוֹ וּמַעֲוֹנָתוֹ בְּצִיּוֹן: ד שָׁמָּה שָׁבַר רִשְׁפֵי
 קִשְׁת מִגֵּן וַחֲרֹב וּמִלְחָמָה סָלָה: ה נֶאֱזָר אֶתְּהָ אֲדִיר
 מִהַרְרֵי טָרֶף: ו אֲשַׁתְּוֹלְלוּ אַבְיָרֵי לֵב נָמוּ שְׁנָתֶם וְלֹא
 מִצְאוּ כָּל אַנְשֵׁי חַיִל יְדִיהֶם: ז מִנְעַרְתֶּךָ אֱלֹהֵי ^{הַקִּיבֵּן בְּעַל חִיבוֹתָיִם}
 יַעֲקֹב נִרְדָּם וְרָכַב וָסוּס: ח אֶתְּהָ נִזְרָא אֶתְּהָ וּמִי יַעֲמֹד
 לְפָנֶיךָ מִאֵז אַפְּךָ: ט מִשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּ דִּין אֶרֶץ וַיֵּרָאֵהָ
 וַשְׁקִמָּהּ: י בְּקוּם לְמַשְׁפַּט אֱלֹהִים ^{הַקִּיבֵּן בְּעַל חִיבוֹתָיִם} לְהוֹשִׁיעַ כָּל
 ❦ ————— ❦ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❦ ————— ❦

להנצל מאש וממים

נודע ביהודה אלהים (עו, ב): [שימוש תהלים לפרק עו] להנצל מאש
 וממים.

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

התורה לא נתנה אלא למי שיש בו ברית קדש - אם יקבלו
 בני ישראל את התורה - מוטב ואם לא - יחזר העולם לתהו
 ובהו

מִשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּ דִּין אֶרֶץ וַיֵּרָאֵהָ וַשְׁקִמָּהּ (עו, ט): [זוהר ח"ג
 פ' בלק (דף קצ"ב.)] אָמַר רַבִּי יוֹסִי, (שופטים ה) ה' ^ה
 בְּצִאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדֶךָ מִשְׁדֵּה אָדוּם אֶרֶץ רַעֲשָׂה. בְּשַׁעָה
 שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׁב מִשְׁעִיר, שְׁלֹא קָבְלוּ אֶת הַתּוֹרָה,
 אֶרֶץ רַעֲשָׂה וְגו'. מָה הַטַּעַם רַעֲשָׂה? מִשּׁוּם שֶׁרָצְתָה לְחַזֵּר

עָנִיו אֶרֶץ סֶלֶה: י' כִּי חֶמֶת אָדָם תּוֹרֶךְ שְׁאֲרִית חֶמֶת
 תַּחֲנֹגֶר: יב נִדְרוּ וְשָׁלְמוּ לִיהוָה אֱלֹהֵי ^{הַתְּהִלָּה} ^{הַתְּהִלָּה} ^{הַתְּהִלָּה} אֱלֹהֵי ^{הַתְּהִלָּה} ^{הַתְּהִלָּה} ^{הַתְּהִלָּה} כֶּם
 כָּל סִבִּיבָיו יוֹבִילוּ שִׁי לַמִּזְרָא: יג יִבְצֹר רוּחַ נְגִידִים
 נוֹרָא לְמַלְכֵי אֶרֶץ:

— זוהר תהלים —

לְתֵהוּ וּבִהוּ, שְׂכַף הַתְּנָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם: אִם
 יִקְבְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה - מוֹטָב, וְאִם לֹא - יִחְזוּ
 הָעוֹלָם לְתֵהוּ וּבִהוּ. כִּיִּן שְׁרָאָתָה הָאָרֶץ שְׁהָרֵי הַזְּמִין הַקְּדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לְכָל הָעַמִּים לְקַבֵּל הַתּוֹרָה וְלֹא קִבְּלוּ, וּמִכָּל
 הָעַמִּים לֹא נִשְׁאָרוּ אֶלָּא יִשְׂרָאֵל לְבָדֵם, חֲשָׁבָה הָאָרֶץ
 שִׁישְׂרָאֵל לֹא יִקְבְּלוּ כְּמוֹתָם, וּמִשׁוּם זֶה אֶרֶץ רַעְשָׁה. כִּיִּן
 שְׁאָמְרוּ נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע, מִיַּד שְׂקָטָה, זֶהוּ שְׂכָתוּב (תהלים עו)
 אֶרֶץ יִרְאָה וְשְׂקָטָה. יִרְאָה בְּהַתְּחִלָּה, וּלְבִסוּף וְשְׂקָטָה.

טו לחודש

עז א לִמְנַצַּח עַל (יְדִיתוֹן) יְדוּתוֹן לְאַסֵּף מִזְמוֹר: ב קוּלִי
 אֵל אֱלֹהִים וְאַצְעֲקָה קוּלִי אֵל אֱלֹהִים הַקִּיף בְּעַל הַיְבוּלֹת
 בְּעַל הַמַּחְוֹת מִלֵּים
 וְהֶאֱזִין אֵלַי: ג בְּיוֹם צָרָתִי אֲדַנֶּי דָרְשֵׁתִי יָדִי לִילָה נִגְרָה
 וְלֹא תִפּוּג מֵאַנְהָה הִנָּחֵם נַפְשִׁי: ד אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים הַקִּיף בְּעַל הַיְבוּלֹת
 בְּעַל הַמַּחְוֹת מִלֵּים
 וְאַהֲמִיָּה אֲשִׁיחָה וְתִתְעַשֵּׂף רוּחִי סִלָּה: ה אַחֲזֵת שְׁמֵרוֹת
 עֵינַי נִפְעָמָתִי וְלֹא אֲדַבֵּר: ו חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם שְׁנֹת
 עוֹלָמִים: ז אֲזַכְּרָה נִבְיִנְתִּי בַלִּילָה עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה
 וַיַּחַפֵּשׁ רוּחִי: ח הֲלַעֲוֹלָמִים יִנָּח אֲדַנֶּי וְלֹא יִסֹּף לְרַצוֹת
 עוֹד: ט הָאֵפֶס לִנְצַח חֲסֵדוֹ גָּמַר אֲמַר לְדָר וְדָר:
 י הַשְּׁבַח חֲנוּת אֵל אִם קָפִץ בָּאֵף רַחֲמָיו סִלָּה: יא וְאֲמַר
 חֲלוּתִי הִיא שְׁנֹת יָמִין עֲלִיּוֹן: יב (אֹכִיר) אֲזַכְּרָה מַעֲלָלִי
 יָהּ כִּי אֲזַכְּרָה מִקֶּדֶם פְּלֹאֵד: יג וְהִגִּיתִי בְּכָל פְּעֻלָּד
 וּבַעֲלִילוֹתַיִךְ אֲשִׁיחָה: יד אֱלֹהִים הַקִּיף בְּעַל הַיְבוּלֹת
 בְּעַל הַמַּחְוֹת מִלֵּים בִּפְקֹדֵשׁ דִּרְכָךְ מִי
 אֵל גְּדוֹל בְּאֱלֹהִים הַקִּיף בְּעַל הַיְבוּלֹת
 בְּעַל הַמַּחְוֹת מִלֵּים טו אֶתָּה הָאֵל עִשָּׂה פְּלֹא
 הוֹדַעְתָּ בְּעַפְּוִים עֲזָד: טז גְּאֹלְתָּ בְּזֹרַע עַמֶּךָ בְּנֵי יַעֲקֹב

❦ ————— ❦ **שימוש תהלים** ————— ❦

שלא תפול ביום צרה

קולי אל אלהים (עז, ב): [שימוש תהלים לפרק עז] טוב להרגילו שלא
 יפול בשום צרה.

וַיִּזְכֶּר סֵלָה: יי רְאוּךָ מִיָּם אֱלֹהִים ^{הַיָּם בְּעַל הַיְּבֵלֹת} רְאוּךָ מִיָּם יַחִילוּ
 אֵף יִרְגְּזוּ תַהֲמוֹת: יי זָרְמוּ מִיָּם עֲבוֹת קוֹל נָתַנוּ שְׁחָקִים

— זוהר תהלים —

ענין בפילות הלשון - חלק מימיה כדי שיעברו בני

רְאוּךָ מִיָּם אֱלֹהִים רְאוּךָ מִיָּם יַחִילוּ (עו, יז): [זוהר שמות פ' בשלח
 (דף נ"ג)] רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים עז) רְאוּךָ מִיָּם
 אֱלֹהִים רְאוּךָ מִיָּם יַחִילוּ וגו'. בשעה שעברו ישראל את הים,
 אמר הקדוש ברוך הוא למלאך הממנה על הים: חלק מימיה!
 אמר לו: למה? אמר לו: כדי שבני יעברו בתוכך. אמר לו:
 מדת הגאולה היא אמת, אבל מה שונים אלה מאלה? על תנאי
 זה עשיתי את הים כשבראתי את העולם. מה עשה הקדוש
 ברוך הוא? עורר את גבורתו ונקמטו המים. זהו שכתוב ראוּךָ
 מִיָּם אֱלֹהִים רְאוּךָ מִיָּם יַחִילוּ. אמר לו הקדוש ברוך הוא: הרג
 את כל האוכלוסים הללו, ואחר כך זרק אותם החוצה, אחר
 כך כסה הים עליהם. זהו שכתוב מִרְכַּבַּת פִּרְעָה יַחִילוּ יָרָה
 בים.

צדיקי האמת הללו שאוהבים את הקב"ה העולם מתקנים
 בעבורם ושולטים על כל הגזרות הקשות שלמעלה ולמטה
 אזכרה נגינתי בלידה עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי (עו,
 ז): [זוהר ח"ג פר' אחרי מות (דף סז. סח.) זוהר תורה] רבי חייא

פתח, (ישעיה כו) נפשי אויתך בלידה אף רוחי בקרבי אשחרך
 וגו'. נפשי אויתך בלידה, נפשי אותך בלידה היה צריך
 להיות! מהו נפשי אויתך? אף רוחי בקרבי אשחרך, ישחרך

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הִיָּה צָרִיף לְהִיּוֹת! אֶלָּא כִּף לְמַדְנּוּ, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
הוּא רוּחַ וְהַנֶּפֶשׁ שֶׁל הַכֹּל, וַיִּשְׂרָאֵל אוֹמְרִים: נַפְשִׁי וְרוּחִי
אֶתָּה. מִשׁוּם כִּף אוֹיְתָךְ לְדַבֵּק בְּךָ, וְאַשְׁחַרְךָ לְמִצְאָת
רְצוֹנְךָ. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, בְּשַׁעֲהַ שְׂאָדָם יִשָּׁן בְּמִטָּתוֹ, יוֹצֵאת
נַפְשׁוֹ, עוֹלָה וּמְעִידָה בְּאָדָם עַל כָּל מָה שֶׁשָּׁעָה בְּכָל
הַיּוֹם. הַגּוֹף אוֹמֵר לְנַפְשׁוֹ: נַפְשִׁי אוֹיְתָךְ בְּלִילָה, אֵף רוּחִי
בְּקַרְבִּי אֲשַׁחְרְךָ.

דְּבַר אַחֵר, נַפְשִׁי אוֹיְתָךְ - אָמְרָה כְּנִסְתַּי יִשְׂרָאֵל לְפָנַי
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: נַפְשִׁי אוֹיְתָךְ בְּלִילָה, בְּעוֹד שְׂאֲנוּ
בְּגִלוֹת בֵּין הָעַמִּים, וּמְנוּעָה נַפְשִׁי מִכָּל רַע (וּשְׁבַעָה נַפְשִׁי מִכָּל
הַבְּזִיווּנוֹת) שֶׁקְשׁוּרָה בֵּין הָעַמִּים, נַפְשִׁי אוֹיְתָךְ, כְּדִי לָשׁוּב
לְמִקּוּמִי. אֵף רוּחִי בְּקַרְבִּי אֲשַׁחְרְךָ, כְּלוֹמֵר, אֵף עַל גַּב שֶׁהֵם
מִשְׁעַבְדִּים אֶת בְּנֵי בְּכָל שְׁעָבוֹד, רוּחַ הַקְדוֹשׁ לֹא זָזָה מִמֶּנִּי
כְּדִי לִשְׁחַר אוֹתָךְ וְלַעֲשׂוֹת מִצְוֹתֶיךָ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אָמְרוּ
יִשְׂרָאֵל לְפָנַי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: בְּעוֹד שֶׁנַּפְשִׁי בִּי, אוֹיְתָךְ
בְּלִילָה. מָה הַטַּעַם בְּלִילָה? אֶלָּא מִשׁוּם שֶׁהַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת בְּשַׁעֲהַ
הַזֹּאת צָרִיכָה לְחַמֵּד אוֹתָךְ. אֵף רוּחִי בְּקַרְבִּי אֲשַׁחְרְךָ, כְּאֲשֶׁר
מִתְעוֹרְרַת בִּי רוּחַ הַקְדוֹשׁ, אֲשַׁחְרְךָ בְּהַתְעוֹרְרוֹת לַעֲשׂוֹת
רְצוֹנְךָ. כִּי כְּאֲשֶׁר מִשְׁפָּטֶיךָ לְאָרֶץ, בְּזִמְנֵי שֶׁהַמֶּשֶׁפֶט יוֹרֵד
לְאָרֶץ לְבִשֵׁם אֶת הָעוֹלָם, אִזְ צֶדֶק לְמַדּוֹ יִשְׁבִּי תָּבֵל. כְּלוֹמֵר,
יְכוּלִים לְסַבֵּל אֶת הַדִּין שֶׁל צֶדֶק, וְלֹא יִשְׁמַד הָעוֹלָם מִמֶּנּוּ.
מִתִּי צֶדֶק לְמַדּוֹ יִשְׁבִּי תָּבֵל? כְּאֲשֶׁר מִשְׁפָּטֶיךָ לְאָרֶץ. רַבִּי
חִזְקִיָּה אָמַר, נַפְשִׁי אוֹיְתָךְ בְּלִילָה - זֶה כְּנִסְתַּי יִשְׂרָאֵל. אֵף

עח א משכיל לאסף האזינה עמי תורתני הטו אנכם
 לאמרי פי: ב אפתחה במשל פי אביעה חידות
 מני קדם: ג אשר שמענו ונדעם ואבותינו ספרו לנו:
 ד לא נבחר מבניהם לדור אחרון מספרים תהלות
 יהוה ונפלאותיו אשר עשה: ה ויקם עדות
 ביצקב ותורה שם בישראל אשר צוה את אבותינו
 להודיעם לבניהם: ו למען ידעו דור אחרון בנים וילדו:

שימוש תהלים

להיות לחן ולחסד בעיני המלכות

משכיל לאסף האזינה (עח, א): [שימוש תהלים לפרק עח] טוב להיות
 לחן ולחסד לפני המלכות.

זוהר תהלים

כהן גדול צריך להיות תלמיד חכם

ויקם עדות ביצקב ותורה שם בישראל וגו' (עח, ה): זוהר
 חדש מדרש רות (דף ק.ג.) רבי חידקא ורבי שמעון בר יוסי
 היו הולכים בדרך. אמר רבי שמעון לרבי חידקא, הרי
 שנינו, נכרי ועוסק בתורה הוא כמו כהן גדול. מה הטעם
 שקל אותו לכהן גדול, והרי כתוב (תהלים עח) ויקם עדות
 ביצקב ותורה שם בישראל. הקדוש ברוך הוא נתן אותה
 לישראל, לקבל עליה שכר לעולם הבא. ומי שלא קבלה,
 לא מקבלים עליהם שכר בעולם הבא. שכתב אמר רבי
 עקיבא, ישראל שעמדו על הר סיני, מקבלים עליה שכר.

יִקְמוּ וַיִּסְפְּרוּ לְבְנֵיהֶם: ז וַיִּשִׂמוּ בְּאֱלֹהִים ^{הַתָּקִיף בְּעַל הַחַיִּילֹת} כְּסֶלֶם ^{בְּמִנְיַת הַמַּחְמָה בְּיָמָיו}
 וְלֹא יִשְׁבְּחוּ מֵעַלְלֵי אֵל וּמִצְוֹתָיו יִנְצְרוּ: ח וְלֹא יִהְיוּ
 בְּאֲבוֹתָם דּוֹר סוֹרֵר וּמְרֵה דּוֹר לֹא הִכִּין לָבוֹ וְלֹא
 נֶאֱמְנָה אֶת אֵל רוֹחָו: ט בְּנֵי אֶפְרַיִם נוֹשְׁקֵי רוֹמֵי קִשְׁת
 הִפְכוּ בְּיוֹם קָרֵב: י לֹא שָׁמְרוּ בְּרִית אֱלֹהִים ^{הַתָּקִיף בְּעַל הַחַיִּילֹת}
 וּבִתְוֹרָתוֹ מֵאֲנֹו לְלָכֶת: יא וַיִּשְׁבְּחוּ עֲלִילוֹתָיו וַנִּפְלְאוּתָיו
 אֲשֶׁר הִרְאָם: יב נִגְדוּ אֲבוֹתָם עֲשָׂה פֶלֶא בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם

— זוהר תהלים —

נְכָרִים שְׁלֹא עֲמְדוּ עַל הַר סִינַי, אֵין מְקַבְּלִים עָלֶיהָ שְׂכָר.
 וְאִתָּה אֲמַרְתָּ, נְכָרִי וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה הֲרִי הוּא כְּמוֹ כֶּהֵן גְּדוֹל?!
 אָמַר לוֹ, כְּמוֹ כֶּהֵן גְּדוֹל עִם הָאֶרֶץ שְׁנִינֹו וְדַאי. שְׁאֲמַר רַבִּי
 יוֹסִי בַר יוֹדָא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, מַה שְׂכָתוֹב (מִשְׁלֵי ג) יִקְרָה הִיא
 מִפְּנִינִים וְכָל חִפְצֵיךָ לֹא יִשׁוּוּ בָּהּ – אָפְלוּ מִמֶּזֶר תְּלַמִּיד חֲכָם
 עֲדִיף מִכֶּהֵן גְּדוֹל עִם הָאֶרֶץ הַמְשַׁמֵּשׁ לְפָנָי וּלְפָנִים. וְהוֹאִיל
 וְאִינוּ קוֹרָא בַּתּוֹרָה, אֵין עֲבוֹדָתוֹ עֲבוֹדָה, וְאִינוּ מְקַבֵּל עָלֶיהָ
 שְׂכָר, וְעָלָיו כְּתוֹב (שֵׁם יט) גַּם בְּלֹא דַעַת נִפְשׁ לֹא טוֹב. כֶּהֵן
 גְּדוֹל שְׁאִינוּ יוֹדַע עֵקֶר שֶׁל עֲבוֹדָה, אֵין עֲבוֹדָתוֹ עֲבוֹדָה. וְאָמַר
 רַבִּי יוֹדָא, מִנֵּיין שְׁכַהֵן גְּדוֹל צְרִיף לְהִיּוֹת תְּלַמִּיד חֲכָם?
 שְׂכָתוֹב (מִלֵּאכִי ב) כִּי שִׁפְתַי כֶּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקָשׁוּ
 מִפִּיהוּ. וְאִם הוּא עִם הָאֶרֶץ, אֵין מְקַבֵּל עָלֶיהָ שְׂכָר. כֶּהֵן גּוֹי
 הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה – הוֹאִיל וְהוּא גּוֹי, אֵין עֹסְקוֹ בַּתּוֹרָה עֹסֵק,
 וְאִינוּ מְקַבֵּל שְׂכָר.

שְׂדֵה צֹעַן: יג בָּקַע יָם וַיַּעֲבִירֵם וַיַּצַּב מַיִם כְּמוֹ נָדָה: יד וַיִּנָּחֵם בְּעֵנָן יוֹמָם וְכָל הַלַּיְלָה בְּאֹזַר אִישׁ: טו יִבְקַע צָרוֹם בַּמַּדְבָּר וַיִּשְׁקַן פְּתַח־מֹת רַבָּה: טז וַיִּזְצֵא נוֹזְלִים מִסְּלַע וַיִּזְרַד בַּנְּהָרוֹת מָיִם: יז וַיִּזְסִיפוּ עוֹד לַחֲטָא לֹא לְמִרוֹת עֲלִיּוֹן בַּצִּיָּה: יח וַיִּנְסוּ אֵל בַּלְבָּבָם לְשֹׂאֵל אֶכֶל לְנַפְשָׁם: יט וַיִּדְבְּרוּ בְּאֱלֹהִים ^{תַּחֲתֵי הַשָּׁמַיִם} אָמְרוּ הַיּוֹכֵל אֵל לְעֶרְךָ שְׁלַחַן בַּמַּדְבָּר: כ הֲיֵן הַפָּה צוֹר וַיִּזְוֹכּוּ מַיִם וַנְּחָלִים וַיִּשְׁטַפוּ הַגַּם לָחֶם יוֹכֵל תַּת אִם יִכִּין שָׂאֵר לְעִמּוֹ: כא לָבֵן שָׁמַע יְהוָה ^{יְהוָה} וַיִּתְעַבֵּר וְאִישׁ נִשְׁקָה בִיעֶקֶב וְגַם אָף עָלָה בְּיִשְׂרָאֵל: כב כִּי לֹא הֵאֱמִינוּ בְּאֱלֹהִים ^{תַּחֲתֵי הַשָּׁמַיִם} וְלֹא בִטְחוּ בִישׁוּעָתוֹ: כג וַיִּצְוּ שְׁחָקִים מִמַּעַל וְדַלְתֵי שָׁמַיִם פָּתַח: כד וַיִּמְטַר עֲלֵיהֶם מִן הַשָּׁמַיִם וַיִּתֵּן לָמוֹ: כה לָחֶם אֲבִירִים אֶכֶל אִישׁ צִידָה שָׁלַח לָחֶם לְשִׁבְעַ:

———— ❦ ———— זוהר תהלים ❦ ————

כל יום ויום נוטף טל מהעתיק הקדוש לזעיר אנפין

לָחֶם אֲבִירִים אֶכֶל אִישׁ (עח, כה): [זוהר שמות 9' המן (דף ס"א:)] וְכֹא רָאָה, כָּל יוֹם וַיּוֹטֵף טַל מִהָעֵתִיק הַקְּדוֹשׁ לְזַעִיר אֲנָפִין, וּמִתְבָּרְכִים כָּל שְׂדֵה הַתְּפוּחִים הַקְּדוֹשִׁים, וּמֵאוֹתוֹ טַל נִשְׁפָּע לְאֵלוֹ שְׁלֵמֻטָּה, וּמִמֶּנּוּ נִזְוָנִים מְלֹאכִים קְדוֹשִׁים, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי מֵאֲכָלוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם עח) לָחֶם אֲבִירִים אֶכֶל אִישׁ, וּמֵאוֹתוֹ מְזוֹן אָכְלוּ יִשְׂרָאֵל בַּמַּדְבָּר. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כִּמָּה בְּנֵי אָדָם נִזְוָנִים בְּזִמְן הַזֶּה מִמֶּנּוּ, וּמִי הֵם? אֵלּוּ הַחֲבָרִים
 שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה יָמִים וְלֵילוֹת. וְכִי יַעֲלֶה עַל דַּעְתָּךְ מֵאוֹתוֹ
 מְזוֹן מִמֶּשׁ? לֹא, אֲלֵא כַּעֵין אוֹתוֹ מְזוֹן מִמֶּשׁ שֶׁשָּׁקוּל עַל
 אֶחָד פִּי שָׁנִים. בֹּא רֵאֵה, כְּשֶׁנִּכְנְסוּ יִשְׂרָאֵל וְנִדְבְּקוּ בַמֶּלֶךְ
 הַקְּדוֹשׁ מִשׁוּם גְּלוּי שֶׁל הַרְשָׁם הַקְּדוֹשׁ, אִזּוֹ זָכוּ לֵאכֹל לֶחֶם
 אַחַר עֲלִיּוֹן יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהָיָה בַתְּחִלָּה. בַּתְּחִלָּה, כְּשִׁיִּצְאוּ
 מִמִּצְרַיִם, נִכְנְסוּ לֶלֶחֶם שֶׁנִּקְרָא מִצָּה, וְכַעַת זָכוּ וְנִכְנְסוּ לֵאכֹל
 לֶחֶם אַחַר יוֹתֵר עֲלִיּוֹן, מִמָּקוֹם עֲלִיּוֹן, שֶׁכְּתוּב הִנְנִי מִמְטִיר
 לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם. מִן הַשָּׁמַיִם מִמֶּשׁ. וּבֵאוֹתוֹ זִמְן הוּא
 נִמְצָא לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל מִמָּקוֹם זֶה. חֲבָרִים שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה,
 נִזְוָנוּ מִמָּקוֹם אַחַר יוֹתֵר עֲלִיּוֹן, וּמֵהוּ? כִּפְתוּב (קֹהֶלֶת ז)
 הַחֲכָמָה תִּחְיֶה בְּעֲלִיָּהּ. מָקוֹם יוֹתֵר עֲלִיּוֹן. אָמַר לוֹ רַבִּי
 אֶלְעָזָר, אִם כֵּן, לָמָּה חָלְשָׁה נַפְשָׁם יוֹתֵר מִשָּׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם,
 שֶׁהָרִי שָׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם בְּכַח וְחִזְק יֵתֵר נִרְאִים לְהִמָּצֵא (הֵם
 יוֹתֵר)? אָמַר לוֹ, יִפֶּה שְׂאֵלֶת. בֹּא רֵאֵה, כָּל מְזוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל בְּנֵי
 הָעוֹלָם בָּאִים מִלְּמַעְלָה. אוֹתוֹ מְזוֹן שֶׁבָּא מִן הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ,
 זֶה מְזוֹן שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, וְהוּא מְזוֹן שֶׁל הַכֹּל, וְהוּא מְזוֹן גַּם
 וְעַב. וְאוֹתוֹ מְזוֹן שֶׁבָּא יוֹתֵר מִלְּמַעְלָה, הוּא מְזוֹן יוֹתֵר דְּקִיק,
 שֶׁבָּא מִמָּקוֹם שֶׁנִּמְצָא הַדִּין, וְזֶהוּ הַמְּזוֹן שֶׁאֲכָלוּ יִשְׂרָאֵל
 כְּשִׁיִּצְאוּ מִמִּצְרַיִם. [יוֹתֵר דְּקִיק] הַמְּזוֹן שֶׁנִּמְצָא לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל
 בֵּאוֹתוֹ זִמְן בַּמִּדְבָּר, מִמָּקוֹם עֲלִיּוֹן שֶׁנִּקְרָא שָׁמַיִם, הוּא מְזוֹן
 יוֹתֵר דְּקִיק, שֶׁנִּכְנְסוּ יוֹתֵר לְנַפְשׁ מֵהַכֹּל, וְנִפְרַד יוֹתֵר מֵהַגּוֹף,
 וְנִקְרָא לֶחֶם אֲבִירִים.

— זוהר תהלים —

הַמְזוֹן הַיּוֹתֵר עֲלִיּוֹן מֵהַכֹּל הוּא מְזוֹן הַחֲבֵרִים, אוֹתָם שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, שְׂאוּכָלִים מְזוֹן שֶׁל רוּחַ וּנְשָׁמָה, וְלֹא אוֹכָלִים מְזוֹן הַגּוֹף כָּלָל, וְהֵינּוּ מִמָּקוֹם עֲלִיּוֹן נִכְבָּד עַל הַכֹּל, וְנִקְרָא חֲכָמָה. לְכֵן חָלַשׁ גּוֹף הַחֲבֵרִים יוֹתֵר מִבְּנֵי הָעוֹלָם, שֶׁהָרִי לֹא אוֹכָלִים מְזוֹן הַגּוֹף כָּלָל, וְאוֹכָלִים מְזוֹן שֶׁל רוּחַ וּנְשָׁמָה מִמָּקוֹם רְחוֹק עֲלִיּוֹן נִכְבָּד מֵהַכֹּל. וְלְכֵן אוֹתוֹ מְזוֹן דְּקִיק מִן הַדְּקִיק יוֹתֵר מֵהַכֹּל. אֲשֶׁרִי חָלַקְסָם. זֶהוּ שֶׁפְּתוּב הַחֲכָמָה תַּחֲיָה בְּעֲלִיָּה. אֲשֶׁרִי חָלְקוֹ שֶׁל הַגּוֹף שֶׁיִּכּוֹל לְהִזּוֹן בְּמְזוֹן הַנֶּפֶשׁ. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְדַאי כִּף הוּא. אֲבָל בְּזִמְן הַזֶּה אֵיךְ נִמְצְאִים מְזוֹנוֹת אֵלּוּ? אָמַר לוֹ, וְדַאי שֶׁיִּפְּהָ שְׂאֵלֶת. בֵּא רְאֵה, וְזֶהוּ בְּרוּר הַדְּבָר, מְזוֹן רֵאשׁוֹן הוּא מְזוֹן שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, אוֹתוֹ שֶׁבֵּא מִשָּׁמַיִם וְאָרֶץ, וְהוּא מְזוֹן הַגּוֹף (שֶׁל הַכֹּל). מְזוֹן שֶׁהוּא יוֹתֵר עֲלִיּוֹן מִמֶּנּוּ, אוֹתוֹ שֶׁהוּא יוֹתֵר דְּקִיר, וּבֵּא מִמָּקוֹם שֶׁהָדִין שְׂרוּי, שֶׁנִּקְרָא צְדָק, וְזֶהוּ מְזוֹן הָעֲנִיִּים. וְסוּד הַדְּבָר - מִי שֶׁמִּשְׁלִים לְעֲנִי, מִשְׁלִים לוֹ אוֹת אַחַת וְנַעֲשֶׂה צְדָקָה, וְסוּד זֶה - (מִשְׁלֵי י"א) גִּמַּל נִפְשׁוֹ אִישׁ חֶסֶד. גְּמִילוֹת חֶסֶדִים מִשְׁמַע, שֶׁהָרִי בְּדִין שְׂרוּי, וְהַשְּׁלִים לוֹ חֶסֶד, אִזּוֹ הוּא רַחֲמִים. מְזוֹן יוֹתֵר עֲלִיּוֹן מֵאַלֶּה, הוּא מְזוֹן עֲלִיּוֹן וְנִכְבָּד מִמָּקוֹם שֶׁנִּקְרָא שָׁמַיִם, וְהוּא דְּקִיק מִכָּלֶם, וְהוּא מְזוֹן שֶׁל חוֹלִים. זֶהוּ שֶׁפְּתוּב (תְּהִלִּים מ"א) ה' יִסְעַדְנּוּ עַל עֶרֶשׁ דְּוִי כָּל מִשְׁכְּבוֹ הַפְּכֶת בְּחַלְוֵי. ה' דּוֹקָא. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁהַחוֹלִים הִלְלוּ אֵינָם נְזוֹנִים אֶלֶּא בְּאוֹתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמֶּשׁ. נּוֹמְהוּ, חִלַּב וְדַם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (יִחְזַקְאֵל

— זוהר תהלים —

מה) להקריב לי חלב ודם. וזהו מזון ממקום שנקרא שמים, והוא נכבד ועליון, דקיק מהכל].

מִזוֹן עֲלִיּוֹן קָדוֹשׁ וְנִכְבָּד זֶהוּ מְזוֹנוֹת שֶׁל רוּחוֹת וּנְשָׁמוֹת, וְהוּא מְזוֹן שֶׁל מְקוֹם רְחוּק עֲלִיּוֹן, (מאותו מקום שנקרא נועם ה'). וְהִנְכַבֵּד מֵהַכֹּל הוּא מְזוֹן הַחֲבֵרִים שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה, וְהוּא מְזוֹן שֶׁבֶּא מַחְכְּמָה עֲלִיוֹנָה. מֶה הַטַּעַם מִמְּקוֹם זֶה? מִשּׁוּם שֶׁתּוֹרָה יֵצֵא מִחְכְּמָה עֲלִיוֹנָה, וְאוֹתָם שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה נִכְנָסִים בְּעֵקֶר שְׂרָשִׁיָּהּ, וְלִכֵּן מְזוֹנָם בָּא מֵאוֹתוֹ מְקוֹם קָדוֹשׁ עֲלִיּוֹן. בָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וְנִשְׁקָ יְדוּ. אָמַר, אֲשֶׁרִי חִלְקִי שֶׁעֲמַדְתִּי בַּדְּבָרִים הַלְלוּ! אֲשֶׁרִי הַצַּדִּיקִים שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה יָמִים וְלַיְלֹת, שְׂזוֹכִים לָהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁכְּתוּב (דברים ל) כִּי הוּא חַיִּיךָ וְאַרְךָ יָמֶיךָ.

אֲכִילָה צְרִיכָה נְקִיּוֹת - כְּמוֹ מִלְּאֲכֵי הַשָּׁרֵת לְמַעַלָּה

לָחֶם אֲבִירִים אֲכַל אִישׁ (עח, כח): [זוהר חדש מדרש רות (דף ק"ה:)]
שְׁנִית - נְטִילַת יָדַיִם קִדְּם אֲכִילָה, מֶה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁאֲכִילָה צְרִיכָה נְקִיּוֹת, כְּמוֹ שֶׁמִּלְּאֲכֵי הַשָּׁרֵת לְמַעַלָּה. שֶׁכָּף אָמַר רַב הַמְּנוּנָא סָבָא, מֵהוּ שֶׁכְּתוּב (תהלים עח) לָחֶם אֲבִירִים אֲכַל אִישׁ - הַלָּחֶם שֶׁמִּלְּאֲכֵי הַשָּׁרֵת אוֹכְלִים. מֶה יוֹצֵא מִזֶּה? אֲלֵא מָה מִלְּאֲכֵי הַשָּׁרֵת אוֹכְלִים בְּקִדְּשָׁה וּבִטְהָרָה וּבְנְקִיּוֹת - אִף יִשְׂרָאֵל כֵּן צְרִיכִים לְאֲכַל בְּקִדְּשָׁה וּבִטְהָרָה, שֶׁכְּתוּב (ויקרא יא) וְהִתְקַדְּשִׁתֶּם. אֵלּוּ מִיָּם רֵאשׁוּנִים. וְהֵייתֶם קְדוֹשִׁים - אֵלּוּ מִיָּם אַחֲרוֹנִים. כִּי קָדוֹשׁ - זֶה שְׁמֵן טוֹב. אֲנִי ה' - זו בְּרִכַּת

— זוהר תהלים —

המזון. וכך אומרים. והתקדשתם, שכל האוכל בקדשה ובטהרה ובנקיות, נדמה למלאכי השרת שהם קדושים. ושכתוב כי קדוש אני ה', מלמד שצריך כונה בכרפת המזון. וכל האוכל בלא נטילת ידים, אכילתו טמא. והשכינה מה היא אומרת? (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין ואל תתאו למטעמתי. מה הטעם? משום שיש מדת פרענות בעולם, ושמו עין הרע. וכל האוכל בלא נטילת ידים, אותה המדה של פרענות שורה עליו. וכל אותו המאכל שלה הוא נקרא לחם רע עין.

שפך אומר רב המנונא סבא, שתי מדות עומדות על שלחנו של אדם, אחת מדת טוב, ואחת מדת רע. כשהאדם מקדש ידיו ומברך, מדת טוב אומרת: זהו שלחנו של הקדוש ברוך הוא. ומניחה ידיה על ראשו ואומרת לו: עבדי אתה, עבדו של מקום אתה, כמו שנאמר (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. וכשאינ אדם מקדש את ידיו ואוכל, מדת רע אומרת: זה שלי הוא! מיד שורה עליו ומטמאה אותו, ומאכלו נקרא לחם רע עין. מעשה היה בכבל, באיש אחד שזמן אותו העני לאכל. ראה אותו שלא נטל ידיו ואכל. אותו העני קם מהשלחן והלך לו. קרא לו ואמר לו: שב במקומך ואכל! אמר לו: חס ושלום שאני אכל עמך, שעליך כתוב (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וכו', ולא עוד, אלא שמאכלך טמא, וכתוב (ויקרא יא) ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם. שכל מי ששורה עליו רוח רע

כו יִסַּע קָדִים בַּשָּׁמַיִם וַיִּנְהַג בְּעֵזוֹ תִּימָן: כז וַיִּמָּטֵר עֲלֵיהֶם
 בְּעֶפְרָ שָׁאֵר וּבַחֹל יָמִים עוֹף בָּנָף: כח וַיִּפֹּל בְּקֶרֶב
 מַחְנֵהוּ סָבִיב לְמוֹשְׁפַנְתָּיו: כט וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׂבְּעוּ מְאֹד
 וַתֵּאֱוָתֶם יָבֵא לָהֶם: ל לא זָרוּ מִתֵּאֲוָתֶם עוֹד אֲכָלֶם
 בְּפִיֵּהֶם: לא וְאַף אֱלֹהִים ^{הַקָּדוֹם בְּעַל הַיְּהוּדָה} עָלָה בָּהֶם וַיַּחַרֵּג
 בְּמוֹשְׁמֵינֵיהֶם וּבַחֹרֵי יִשְׂרָאֵל הַבְּרִיעַ: לב בְּכָל זֹאת חָטְאוּ
 עוֹד וְלֹא הֶאֱמִינוּ בְּנִפְלְאוֹתָיו: לג וַיִּבֹּל בַּהֶבֶל יְמֵיהֶם
 וַיִּשְׁנֹתֶם בַּבְּהֵלָה: לד אִם תִּרְגְּם וּדְרָשׁוּהוּ וְשָׁבוּ וַיִּשְׁחֲרוּ
 אֵל: לה וַיִּזְכְּרוּ כִּי אֱלֹהִים ^{הַקָּדוֹם בְּעַל הַיְּהוּדָה} צוּרֵם וְאֵל עֲלִיּוֹן גֹּאֲלָם:
 לו וַיִּפְתְּוּהוּ בְּפִיֵּהֶם וּבִלְשׁוֹנָם יִכְזְבוּ לוֹ: לו וְלָבָם לֹא נָכוֹן

————— זוהר תהלים —————

עֵינַי, מִקְבֵּל טְמֵאָה סְתוּמָה, שְׂאִין לָהּ פְּתִיחוֹת כָּלֵל. בָּא
 הַמַּעֲשֶׂה לְפָנַי חֲכָמִים, וְנִתְּנוּ לָאוֹתוֹ הָעֲנִי מֵאָה זִוְזִים. בָּכָה
 רַבִּי חֲגִי וְאָמַר, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל! אֲשֶׁרִיכֶם עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה
 וּבַמַּצּוֹת! וּמָה הָעֲנִי, שְׁהִיָּה רַעֲב, וְעֶצֶר מַעְיוֹ, וְשֹׁמֵר עֲצָמוֹ,
 וְלֹא חָשַׁשׁ אֶלָּא לְכַבּוֹד אֲדוֹנוֹ – כִּמָּה שָׂכָר טוֹב עֲתִיד לְמִי
 שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה.

יחוד של תפלה וברכה תלוי בדבור והפך
 ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו ולבם לא נכון עמו (עח,
 לו): [זוהר חדש 9' בהר (דף ט"א)] [וידבר ה' כו', (במדבר 1)
 כה תברכו. בא וראה, פיון שש"ץ סים תפלתו ובא לברך

— זוהר תהלים —

בְּרַכַת כְּהֻנִים, צָרִיךְ וְדַאי לְכוֹן בְּרִצּוֹן הַלֵּב לְבָרֵךְ אֶת הָעַם הַקְּדוֹשׁ. שְׁבַמְעֵשָׂה וּבְדַבּוֹר קוֹשֵׁר אֶת קֶשֶׁר הַיְחֻד, וַיִּמְצָא שְׁעַל יְדוֹ מִתְּבָרְכִים עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. וְאִזְ צָרִיךְ לוֹ הַשׁ"ץ לֹאמַר יְבָרְכֶךָ ה' - כָּל־פִּי הִחִיכַל, וַיִּשְׁמָרְךָ - לְהַסְתַּכַּל לְצַד יְמִינוֹ, לְהַמְשִׁיךְ חוּט שֶׁל חֶסֶד עַל הָעַם הַקְּדוֹשׁ בְּרֵאשׁוֹנָה. וְאַחַר כֵּן יֹאמֶר יָאֵר ה' כָּל־פִּי הִחִיכַל. פָּנִיו אֵלֶיךָ וַיַּחַנֶּךָ, וַיִּסְתַּכַּל לְצַד שְׂמָאלוֹ, לְיַחַד בְּיָמִין, מִשּׁוֹם שְׁמַקּוֹר הַבְּרָכָה הוּא מֵצַד הַיְמִין. וְאִזְ כָּל הַצַּד שֶׁל שְׂמָאל מִסְתַּלַּק, וְאִין נֶזֶק כָּלֵל. וְאִזְ, יֵשׂא ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׁם לְךָ שְׁלוֹם, וְזוּהֵי תִפְלָה שְׁלֵמָה.

אִי לוֹ לְמִי שְׁבָא לְפַתּוֹת אֶת אֲדוֹנוֹ בְּלֵב רַחוּק וְלֹא בְּרִצּוֹן שְׁלֵם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים עח) וַיִּפְתּוּהוּ בְּפִיהֶם וּבִלְשׁוֹנָם יִכְזְבוּ לוֹ וְלִבָּם לֹא נִכּוֹן עִמוֹ. וְזֶהוּ שְׁלִיחַ הַצְּבוֹר, שְׁיִתְבּוֹנֵן בְּרֵאשׁוֹנָה בְּצַד שְׂמָאלוֹ, כְּדִי שְׁיִתְעוֹרֵר צַד הַדֵּין בְּרֵאשׁוֹנָה, וְעַל יְדוֹ יֵשׁ פְּרוּד וְלֹא קֶשֶׁר. שְׁהַיְחֻד שֶׁל תִּפְלָה וּבְרָכָה תְּלוּי בְּדַבּוֹר וּבְדַבְרֵי הַפֶּה, וְהַכֵּל תְּלוּי בְּעֵקֶר הַמַּעֲשָׂה. וְמִי שֶׁלֹּא מִכִּיר אֶת עֵקֶר הַמַּעֲשָׂה, אִין עֲבוּדָתוֹ עֲבוּדָה. וְאִם פּוֹגֵם הַמַּעֲשָׂה בְּדַבּוֹר, לֹא נִמְצָא מְקוֹם לְהַשְׁרוֹת בּוֹ בְּרָכָה, וְאִין תִּפְלָתוֹ תִּפְלָה, וְנִפְגָּם אוֹתוֹ הָאִישׁ לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. אִי לְאוֹתוֹ הָאִישׁ שְׁפוּגִים תִּפְלָתוֹ, עֲבוּדַת רְבוּנוֹ. עָלָיו כָּתוּב (ישעיה א) כִּי תִבְאוּ לִרְאוֹת כּוֹ', רַמַּס חֲצָרֵי לֹא תוֹסִיפוּ הִבִּיא וְגוֹ', לֹא אוֹכַל אֶן וְעֵצָרָה.

עֲמוּ וְלֹא נֶאֱמַנּוּ בְּבְרִיתוֹ: לֹחַ וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר עֵוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אָפּוֹ וְלֹא יַעִיר כָּל חַמַּתּוֹ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אם תפלה אינה שלמה כמה מלאכי חבלה רודפים אחריה

וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר עֵוֹן וְגו' (עח, לח): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף כג:)]
 ואם תפלה אינה שלמה, כמה מלאכי חבלה רודפים אחריה, כמו שנאמר (איכה א) כל רדפיה השיגוה בין המצרים, ולכן מתפללים (תהלים עח) והוא רחום יכפר עון - זה סמאל שהוא נחש. ולא ישחית - זה המשחית. והרבה להשיב אפו - זה אף. ולא יעיר כל חמתו - זו חמה, כדי שלא ירדפו אחר התפלה. וכמה מלאכי חבלה תלויים מהם. שבעה ממנים הם, ותלויים מהם שבעים, ובכל רקיע ורקיע הם מקטרגים, ותלויים מהם עשרת אלפים רבוא. ואם תפלה עולה שלמה בעטוף של מצוה ותפלין על הראש והזרוע, נאמר בהם (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם יהו"ה נקרא עליך ויראו ממך. שם ה' פרשוה שהיא תפלין של ראש. ומי שרואה שם יהו"ה על הראש בתפלה שהיא אדנ"י (יהו"ה), מיד כלם בורחים. זהו שכתוב (תהלים צא) יפול מצדך אלף וגו'.

בשבת אין דין גיהנום אפילו לרשע הגדול ביותר אלא אם כן
 רשע שחלל שבת תמיד

[זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קנ"א.)] בכל ערב שבת כשמתקדש היום, הכרוזים הולכים בכל אותם מדורי הגיהנום: הסתלקו דיני הרשעים, שהרי המלך הקדוש בא, והיום מתקדש, והוא מגן

— זוהר תהלים —

על הכל. ומיד מסתלקים הדינים ויש לרשעים מנוחה. (וכל אותם מחללי שבתות ומועדים בפרהסיא, דינים מסתלקים מעליהם) (ואפלו עובדי כוכבים ומזלות שלא נצטוו לשמר שבתות ומועדים, שם שומרים בעל כרחם) אַבְל אֵשׁ הַגִּיהֶנֶם לֹא שׁוֹכֶכֶת מֵעַל אֵלֶּה שְׁלֹא שָׁמְרוּ שַׁבַּת לְעוֹלָמִים, וְכָל רָשָׁעֵי הַגִּיהֶנֶם שׁוֹאֲלִים עֲלֵיהֶם: מַה שׁוֹנִים אֵלֶּה שְׁאִין לָהֶם מְנוּחָה מִכָּל הָרָשָׁעִים שֶׁל כָּאן?! וְאוֹתָם בְּעֲלֵי הַדִּין מְשִׁיבִים לָהֶם: אֵלֶּה הֵם הָרָשָׁעִים שֶׁכִּפְרוּ בְּקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְעָבְרוּ עַל כָּל הַתּוֹרָה. מִשּׁוֹם שְׁלֹא שָׁמְרוּ שַׁבַּת שָׁם, לְכֵן אֵין לָהֶם מְנוּחָה לְעוֹלָמִים. וְכָל אוֹתָם הָרָשָׁעִים יוֹצְאִים מִמְּקוֹמָם, וְנִתְּנָת לָהֶם רְשׁוּת לְלַכֵּת וְלִרְאוֹת אוֹתָם. וּמִלֶּאֱדָא אֶחָד שֶׁשָּׁמוּ סַנְטָרִיא"ל הוֹלֵךְ וּמוֹצִיא אֶת אוֹתוֹ הַגּוֹף שֶׁלָּהֶם וּמְכַנִּיסוֹ לַגִּיהֶנֶם לְעֵינֵי הָרָשָׁעִים, וְרוֹאִים אוֹתוֹ שֶׁמְעַלָּה תוֹלְעִים, וְלִנְשָׁמָה אֵין מְנוּחָה בְּאֵשׁ הַגִּיהֶנֶם. וְכָל אוֹתָם הָרָשָׁעִים שֶׁשָּׁם סוֹבְבִים אֶת אוֹתוֹ הַגּוֹף וּמְכַרְיִזִים עָלָיו: זֶהוּ פְלוֹנֵי הָרָשָׁע שֶׁלֹא חָשַׁשׁ לְכַבּוֹד רְבוּנוֹ, וְכִפֵּר בְּקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכִפֵּר בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָה. אוֹי לוֹ! טוֹב שְׁלֹא נִבְרָא וְלֹא יָבֵא לְדִין הַזֶּה וְלַבּוֹשָׁה הַזֶּה! זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (ישעיה טו) וַיִּצְאוּ וְרָאוּ בְּפָגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִי תוֹלְעֶתָם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בָּשָׂר. כִּי תוֹלְעֶתָם לֹא תָמוּת - מִן הַגּוֹף. וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה - מִן הַנְּשָׁמָה. וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בָּשָׂר - וְהָיוּ דֵי רָאוֹן, עַד שֶׁכָּל רָשָׁעֵי הָעוֹלָם שֶׁל שָׁם יֵאמְרוּ דֵי לְרֵאִיָּה הַזֶּה.

רבי יוסי אומר, ודאי כך זה, משום ששבת היא כנגד כל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

התורה, והתורה היא אש - משום שעברו על אש התורה, הרי אש הגיהנם דולק, שלא שוכך מעליהם לעולמים. אמר רבי יהודה, לאחר כשיוצאת שבת, בא אותו מלאך ומחזיר אותו גוף לקברו, ונדונים שניהם, זה לצדו וזה לצדו. וכל זה בעוד שהגוף קיים על בריו, שהרי פיון שהגוף נתעכל, אין לגוף את כל הדינים הללו, והקדוש ברוך הוא פתוב בו, ולא יעיר כל חמתו. כל רשעי העולם, בעוד שהגוף שלם בכל איבריו בתוך הקבר, נדונים גוף ורוח, לכל אחד דין כראוי לו. פיון שהגוף נתעכל, דין הרוח שוכך. מי שצריך לצאת, יוצא. ומי שצריך להיות עליהם מנוחה, יש להם מנוחה. ומי שצריך להיות עפר ואפר תחת רגלי הצדיקים, כל אחד ואחד כראוי לו נעשה לו. ולכן כמה טוב להם, בין לצדיקים בין לרשעים, להיות גופם דבוק בארץ ולהרקב בתוך העפר לזמן קרוב ולא להיות בקיום כל אותו זמן רב, כדי לדון גוף ונפש ורוח תמיד (בכל יום). שהרי אין לה כל צדיק וצדיק בעולם שאין לו דין הקבר, משום שאותו מלאך הממנה על הקברים עומד על הגוף ודן אותו בכל יום ויום. אם לצדיקים כך - על אחת כמה וכמה לרשעים. ובזמן שהגוף נרקב ונבלה בעפר, הרי הדין שוכך מהכל, פרט לאותם חסידים העמודים של העולם שהם ראויים להעלות נשמתם לאותו מקום עליון שראוי להם, ומעטים הם בעולם.

זוהר תהלים

אימתי יש דין גיהנום – תקנת והוא רחום – ומדוע אין
אומרים אותה בימים טובים

[זוהר חדש מדרש רות (ד' צ"ו):] ושלשה ממנים שולטים בגיהנום
מתחת ידי דומה. והם: משחית, אף, חמה. וכל האחרים
ממנים תחתם. וכל אותם הממנים רצים ושבים, ודנים בם
נפשותם של רשעים. וכל אותם כתות של מלאכי חבלה,
כלם מרעישים גיהנום, ונשמע קולם ברקיע. וקול הרשעים
בגיהנום צוחים ואומרים: וי וי! ואין מרחם עליהם. ועל
כל אלו השלשה ממנים, עם שאר כתות של מלאכי חבלה,
שמרעישים גיהנום, אמר עליהם הכתוב (ישעיה 10) קול שאון
מעיר קול מהיכל קול ה' משלם גמול לאיביו. כנגד
שלשה משחיתים הללו, ששולטים כל ימי השבוע. מזמן
תפלת ערבית, כל הלילה, דנים לאותם אשר (שם כט) היה
במחשך מעשיהם וגו', ומרהררים הרהורים על משכבותם.
ועליהם אמר הכתוב (שם) והיה במחשך מעשיהם וגו'.
(מיכה ב) הוי חשבי און ופעלי רע על משכבותם וגו'.
וכיון שהתחילו, גומרים ביום על כלם. אבל התחלת
הדין ברשעים בגיהנום משתחשף הלילה. ועל זה נקראים
לילות, כמו שנאמר (שיר ג) מפחד בלילות. ואמר רבי
אלכסנדראי, מפחדה של גיהנום. ולפיקך תקנו בתפלת
ערבית כל ימי השבוע, והוא רחום יכפר עון. על כי
מאותה שעה שתחשך, דנים את הרשעים בגיהנום על
ידי המשחיתים, שהם משחית אף וחמה. וכלם נכללים

לֹא יִזְכָּר כִּי בָשָׂר הִמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב: מ כַּמָּה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּזֶה שֶׁל וְהוּא רַחוּם. מִשְׁחִית, זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים עח) וְלֹא יִשְׁחִית. אַף, שְׁכָתוּב וְהִרְבָּה לְהִשִּׁיב אָפוּ. חָמָה, שְׁכָתוּב וְלֹא יַעִיר כָּל חַמָּתוֹ. וּלְפִיכֶךָ תִּקְנֵנוּ לֹמַר וְהוּא רַחוּם בִּימֵי הַחַל וְלֹא בַשֶּׁבֶת. שְׁפִינֵן שְׁנַכְנַס שְׁבֶת, מִסְתַּלֵּק הַדִּין מִן הָעוֹלָם, וְהִרְשָׁעִים בְּגִיחָנָם יֵשׁ לָהֶם מְנוּחָה, וּמִלְאָכֵי חֲבָלָה אֵינָם שׁוֹלְטִים עֲלֵיהֶם מִשְׁעָה שְׁקֵדֵשׁ הַיּוֹם.

וְעַל כֵּן אֵין אוֹמְרִים בְּעֶרְבַּ שְׁבֶת וְהוּא רַחוּם, שְׁלֹא יִתְעוֹרְרוּ מִלְאָכֵי חֲבָלָה. וּלְפִיכֶךָ הוּא אָסוּר מִפְּנֵי כְבוֹדוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמַּגֵּן עַל הָרְשָׁעִים בַּשֶּׁבֶת, לְהוֹרוֹת שְׁכָבֶר נִסְתַּלֵּק הַדִּין מִן הָעוֹלָם, וּיְכָבֵר אֵין רְשׁוֹת לְמַחְבְּלִים לְחַבֵּל. לְשׁוֹמֵר שְׁהִיָּה מְלָקָה אֶת הָרְשָׁעִים. בָּא הַמֶּלֶךְ לְהִגֵּן עֲלֵיהֶם, וְשָׁם אוֹתוֹ לְפָנָיו. כִּיּוֹן שְׁעוֹמֵד לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, מִי שְׁמִפְחִידֵם בְּמַלְכוּת, הָאֵין זֶה קְלוֹנוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ? כִּף הַמֶּלֶךְ הוּא הַשֶּׁבֶת, נוֹטֵל אֶת רְשָׁעֵי הַגִּיחָנָם לְפָנָיו, וּמִגֵּן עֲלֵיהֶם, וְכָל הַשׁוֹמְרִים מְעַבְּרִים מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ. מִי שְׁנוֹטֵל רְצוּעָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וּמִפְחִיד אוֹתָם, הָאֵין הוּא קְלוֹנוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ? וְהוּא הַדִּין שְׁאֵין לֹמַר שׁוֹמֵר עִמּוֹ יִשְׂרָאֵל.

אוֹי לָהֶם מִי שְׁגוֹרְמִים שְׁיִלֵּךְ לוֹ מִן הָעוֹלָם וְלֹא יָשׁוּב לְעוֹלָם שְׁאֵלוֹ הֵם שְׁעוֹשִׂים אֶת הַתּוֹרָה יְבֹשָׁה וְלֹא רוֹצִים לְהַשְׁתַּדֵּל בְּחֻכְמַת הַקְּבָלָה

וַיִּזְכָּר כִּי בָשָׂר הִמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב (עח, לט): [זוהר - תיקוני הזוהר תקונא תלתין (דף עג: עג) זוהר תורה] הַנְּתִיב הַשְּׁנִי, וְרוּחַ

וַיִּמְרוּהוּ בַמִּדְבָּר יַעֲצִיבוּהוּ בִישִׁימוֹן: מֵא וַיִּשׁוּבוּ וַיִּנְסוּ אֶל
 וַקְדוּשׁ יִשְׂרָאֵל הַתּוֹן: מֵב לֹא זָכְרוּ אֶת יְדוֹ יוֹם אֲשֶׁר
 זוהר תהלים

אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם. מֵה זֶה רוּחַ? אֲלֵא בּוֹדֵא
 בְּזִמְן שֶׁהַשְּׂכִינָה יוֹרֶדֶת לְגָלוֹת, הָרוּחַ הַזֶּה נוֹשֶׁבֶת עַל
 אוֹתָם שֶׁמִּתְעַסְקִים בַּתּוֹרָה, מִשׁוּם שֶׁהַשְּׂכִינָה נִמְצָאת
 בֵּינֵיהֶם, וְהָרוּחַ הַזֶּה נַעֲשִׂית קוֹל, וְתֹאמַר כָּךְ: אוֹתָם יִשְׁנִים
 שְׁשֹׁנָה בְּנַחֲרֵיהֶם, סְתוּמֵי הָעֵינַיִם וְאֶטוּמֵי הַלֵּב, קוֹמוּ
 וְהִתְעוֹרְרוּ אֶל הַשְּׂכִינָה, שֵׁשׁ לָכֶם לֵב בְּלֵי הַשֶּׁכֶל לְדַעַת
 אוֹתָהּ, וְהִיא בֵּינֵיכֶם. וְסוּד הַדְּבָר - קוֹל אוֹמֵר קְרָא, כְּמוֹ
 קְרָא נָא הִישׁ עוֹנֵךְ וְאֵל מִי מְקוֹדְשִׁים תִּפְנֶה, וְהִיא אוֹמֶרֶת
 מָה אֶקְרָא, כָּל הַבְּשׂוֹר חֲצִיר, הַכֹּל הֵם כְּבִהְמוֹת שְׂאוּכְלוֹת
 חֲצִיר, וְכֹל חֲסֵדוֹ כְּצִיץ הַשָּׂדֶה, כָּל הַחֲסֵד שְׁעוֹשִׂים,
 עוֹשִׂים לְעֶצְמָם. וְאֶפְלוּ כָּל אֱלוֹ שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, כָּל
 חֲסֵד שְׁעוֹשִׂים - לְעֶצְמָם עוֹשִׂים. בְּאוֹתוֹ זִמְן וַיִּזְכֹּר פִּי
 בְּשׂוֹר הַמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב לְעוֹלָם, וְזוֹהֵי רוּחוֹ שֶׁל
 מְשִׁיחַ, אוֹי לָהֶם מִי שְׂגוֹרְמִים שִׁילֵךְ לוֹ מִן הָעוֹלָם וְלֹא
 יָשׁוּב לְעוֹלָם, שְׂאֵלוֹ הֵם שְׁעוֹשִׂים אֶת הַתּוֹרָה יְבֹשָׁה, וְלֹא
 רוֹצִים לְהַשְׁתַּדֵּל בְּחֻכְמַת הַקְּבֵלָה, וְגוֹרְמִים שֶׁמִּסְתַּלַּק מֵעֵין
 הַחֻכְמָה, שֶׁהִיא י' מְמַנָּה, וְנִשְׁאַרְת ב' יְבֹשָׁה, אוֹי לָהֶם
 שְׂגוֹרְמִים עֲנִיּוֹת וְחָרֵב וּכְזֵה וְהָרֵג וְאַבְדֵן בְּעוֹלָם, וְהָרוּחַ
 הַזֶּה שֶׁמִּסְתַּלַּקֶת הִיא רוּחַ הַמְּשִׁיחַ, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר, וְהִיא
 רוּחַ הַקְּדוֹשׁ, וְהִיא רוּחַ חֻכְמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה,
 רוּחַ דַּעַת וַיִּרְאֵת יְהו"ה.

פָּדָם מִנִּי צָר: ^{מג} מִן אֲשֶׁר שָׁם בְּמִצְרַיִם אֶתֹתָיו וּמוֹפְתָיו
בְּשֹׁדֵה צֹעַן: ^{מד} מִד וַיַּחַפֵּךְ לָדָם יֵאָרִיחֵם וַיַּזְלִיחֵם בַּל
יִשְׁתַּיִזוּן: ^{מה} מִה יִשְׁלַח בָּהֶם עָרֹב וַיֹּאכְלֵם וַצַּפְרָדַע
וַתִּשְׁחִיתֵם: ^{מו} מִו וַיִּתֵּן לְחֹסִיל יְבוּלָם וַיַּנִּיעֵם לְאַרְבָּה:
מז וַיַּחַרֵּג בַּבָּרָד גַּפְנֵם וַיִּשְׁקְמוֹתֵם בַּחֲנָמַל: ^{מח} מִח וַיִּסְגֵּר
לַבָּרָד בְּעֵירָם וּמִקְנֵיהֶם לְרִשְׁפִּים: ^{מט} מִט יִשְׁלַח בָּם חֲרוֹן
אָפוּ עֲבָרָה וְזַעַם וַצָּרָה מִשְׁלַחַת מִלְּאֲבֵי רָעִים: ^נ נ יַפְלֹס
נְתִיב לְאָפוּ לֹא חָשַׁךְ מִמּוֹת נַפְשָׁם וַחִיתָם לְדַבָּר
הַסְּגִיר: ^{נא} נִיף כָּל כְּבוֹד בְּמִצְרַיִם רֵאשִׁית אוֹנִים בְּאַהֲלֵי
חָם: ^{נב} נִב וַיִּסַּע כְּצֹאן עֲמוֹ וַיִּנְחָגֵם בַּעֲדָר בַּמִּדְבָּר: ^{נג} נִג וַיִּנְחָם
לְבַטַח וְלֹא פָחַדוּ וְאֵת אוֹיְבֵיהֶם פָּסַח תִּים: ^{נד} נִד וַיְבִיאֵם
אֶל גְּבוּל קְדִשׁוֹ חֵר זֶה קִנְיָתָה יְמִינוֹ: ^{נה} נִה וַיִּגְרַשׁ מִבְּנֵיהֶם
גִּזְוִים וַיַּפִּילֵם בַּחֲבַל נַחֲלָה וַיִּשְׁבֵּן בְּאַהֲלֵיהֶם שְׂבָטֵי
יִשְׂרָאֵל: ^{נו} נִו וַיִּנְסוּ וַיִּמְרוּ אֶת אֱלֹהִים <sup>תקנה בעל חובות
וּבְעֵי חֲבוֹתָם מִיָּמִים</sup> עֲלִיזוֹן וַעֲדוֹתָיו
לֹא שָׁמְרוּ: ^{נז} נִז וַיִּסְגּוּ וַיִּבְגְּדוּ בְּאֲבוֹתָם נִהַפְכוּ בְּקִשְׁת
רַמְיָה: ^{נח} נִח וַיִּבְעִיסוּהוּ בְּכַמּוֹתָם וּבְפִסְלֵיהֶם יִקְנִיאוּהוּ:
נט שָׁמַע אֱלֹהִים <sup>תקנה בעל חובות
וּבְעֵי חֲבוֹתָם מִיָּמִים</sup> וַיִּתְעַבֵּר וַיִּמָּאֵם מְאֹד בְּיִשְׂרָאֵל:
ס וַיִּשְׁשׁ מִשְׁבֵּן שְׁלוֹ אַהֲלֵ שְׁבֵן בְּאָדָם: ^{סא} סֵא וַיִּתֵּן לְשָׂבִי
עִזוֹ וַתִּפְאָרְתּוּ בְיַד צָר: ^{סב} סֵב וַיִּסְגֵּר לְחָרֹב עֲמוֹ וּבְנַחֲלָתוֹ
הִתְעַבֵּר: ^{סג} סֵג בַּחֲזִירוֹ אָכְלָה אִשׁ וּבַתּוֹלְתָיו לֹא הוֹלְלוּ:

סד בַּהֲנִי בַחֲרֵב נִפְלוּ וְאַל־מִנְתִּיזוּ לֹא תִבְכְּיֶנָּה: סה וַיִּקַּן
 בְּיָשָׁן אֲדָנִי בְּגִבּוֹר מִתְרוֹזֵן מִיָּזֶן: סו וַיִּדְ צָרִיו אַחֲזֹר
 חֲרַפְתָּ עוֹלָם נָתַן לָמוֹ: סז וַיִּמָּאֵם בְּאֵחֶל יוֹסֵף וּבְשֹׁכֵט
 אֲפָרַיִם לֹא בָחַר: סח וַיִּבְחַר אֶת שֹׁכֵט יְהוֹנָדָה אֶת הַר
 צִיּוֹן אֲשֶׁר אָהֵב: סט וַיִּבֶן בְּמוֹ רָמִים מִקְדָּשׁוֹ בְּאַרְצָן
 יְסֻדָּה לְעוֹלָם: ע וַיִּבְחַר בְּדוֹד עֲבָדָיו וַיִּקְחֵהוּ מִמִּבְלָאֵת
 צִאֵן: עא מֵאַחַר עֲלוֹת הַבְּיָאוֹ לְרַעוֹת בְּיַעֲקֹב עִמּוֹ
 וּבְיִשְׂרָאֵל נִחְלָתָיו: עב וַיִּרְעַם כְּתָם לְכָבוֹ וּבְתַבּוּנוֹת
 בְּפִיו יִנְחָם:

— זוהר תהלים —

עונת ראשנים מהר יקדמונו וגו'. בא ראה, הקדוש ברוך הוא, באהבת ישראל אוהב אותם, שהם גורלו וירשתו, לא מסתכל אחר בדינם, פרט לו לבדו. וכיון שהוא מסתכל בדינם, מתמלא עליהם רחמים, משום שהוא כאב שמרחם על הבנים, כמו שנאמר (שם קג) כרחם אב על בנים רחם ה' וגו'. וכיון שנמצאים להם חטאים, מעביר אותם ראשון ראשון, עד שמעביר כלם מלפניו. וכיון שהעביר כלם מלפניו, לא נשארים עליהם חטאים לתת שלטון לצד האחר של דין עליהם.

בא לחטא לפניו ככתחלה - אותם חטאים ראשונים שהעביר מלפניו, חשב עליהם, ולכן כתוב אל תזכר לנו עונת ראשנים מהר יקדמונו רחמיהו וגו'. שאם רחמיהו לא יקדימו על ישראל, לא יוכלו לעמד בעולם. משום שכמה הם בעלי הדין הקשה, בעלי מגנים, וכמה מלשינים שעומדים עליהם שלישראל למעלה, ואלמלא שהקדים הקדוש ברוך הוא רחמים על ישראל, עד שלא ישגיח בדינם, לא יוכלו לעמד בעולם. ועל זה מהר יקדמונו רחמיהו כי דלוננו מאד, דלות של מעשים טובים, דלות של מעשים כשרים [לפני הקדוש ברוך הוא]. בא תראה, אלמלא יסגלו ישראל מעשים כשרים לפני הקדוש ברוך הוא, לא היו עומדים עמים עובדי כוכבים ומזלות בעולם, אבל ישראל הם גורמים לשאר עמים עובדי כוכבים ומזלות לזקוף ראשיהם בעולם. שאלמלא ישראל לא היו חוטאים לפני

וְשָׁעֲנוּ עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמֶךָ וְהִצִּילֵנוּ וּכְפַר עַל
תקיעת חובות
 חַטּוֹתֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: י לְמַה יֹּאמְרוּ הַגּוֹיִם אֵיזָה אֱלֹהֵיהֶם
תקיעת חובות
 הַשְּׁפוּדָה: יֵאָדָע (בְּגִיִּים) בְּגוֹיִם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דָּם עֲבָדֶיךָ
 הַשְּׁפוּדָה: יֵאָדָע לְפָנֶיךָ אֲנִי אֶסִּיר בְּגִדְלִי וְרוּעֶךָ הַזֹּתֵר

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁאָר עַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת נִכְפָּים
 לְפָנֶיהֶם. וּבֹא רְאֵה, אֲלֵמְלֵא שְׁהַמְשִׁיכוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַעֲשֵׂים רָעִים
 לְצַד אַחַר בְּאֶרֶץ הַקְּדוֹשָׁה, הֲרֵי נִתְבָּאָר, שְׁלֹא יִשְׁלְטוּ עַמִּים
 עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת בְּאֶרֶץ הַקְּדוֹשָׁה, וְלֹא הִגְלוּ מֵעַל
 הָאָרֶץ, וְעַל זֶה כָּתוּב כִּי דִלּוֹנוּ מְאֹד, שְׁאִין לָנוּ מַעֲשִׂים כְּשָׂרִים
 כְּרֹאזִי, וְלִכֵּן כִּי דִלּוֹנוּ מְאֹד מֵהָרַק יִקְדָּמוֹנוּ רַחֲמֶיךָ

אֲלֵמְלֵא כָּל אוֹתָן טוֹבוֹת שְׁמֹחֲכִים וְרוֹאִים שְׁפִתּוֹבִים בַּתּוֹרָה
 לֹא הָיוּ יְכוּלִים לַעֲמֹד וְלִסְבֹּל אֶת הַגְּלוּת אֲבָל הוֹלְכִים לְבֵית
 מוֹדְרָשׁוֹת פּוֹתְחִים סְפָרִים וְרוֹאִים כָּל אוֹתָן טוֹבוֹת שְׁמֹחֲכִים
 וְרוֹאִים שְׁפִתּוֹבִים בַּתּוֹרָה שֶׁהִבְטִיחַ לָהֶם הַקַּב"ה עֲלֵיהֶם
 וּמִתְנַחֲמִים בְּגִלוּתָם

לְמַה יֹּאמְרוּ הַגּוֹיִם אֵיזָה אֱלֹהֵיהֶם וְיֵדָע בְּגוֹיִם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת
 דָּם עֲבָדֶיךָ הַשְּׁפוּדָה (עמ, י): [זוהר ח"ב (דף קפ"ח): זוהר תורה]
 פֶּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (ישעיה מא) הֵן יִבְשׁוּ וְיִכְלְמוּ כָּל הַנְּחָרִים
 בְּךָ וְגו'. עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת לְיִשְׂרָאֵל כָּל אוֹתָן
 טוֹבוֹת שְׁאָמַר עַל יְדֵי נְבִיאֵי הָאֱמֶת, וְיִשְׂרָאֵל סָבְלוּ עֲלֵיהֶם
 כְּמָה רָעוֹת בְּגִלוּתָם. וְאֲלֵמְלֵא כָּל אוֹתָן טוֹבוֹת שְׁמֹחֲכִים
 וְרוֹאִים שְׁכַתּוֹבִים בַּתּוֹרָה, לֹא הָיוּ יְכוּלִים לַעֲמֹד וְלִסְבֹּל אֶת

בְּנֵי תְמוּנָתָהּ: יב וְהֵשֶׁב לְשִׁבְנֵינוּ שְׂבָעָתִים אֶל חֵיקְךָ
 חֲרַפְתָּם אֲשֶׁר חֲרַפְנוּךָ אֲדֹנָי: יג וְאַנְחֵנו עִמָּךְ וְצֹאן מְרֵעִיתְךָ
 נִזְדָּה לְךָ לְעוֹלָם לְדֹר וָדֹר נִסְפָּר תִּהְלָתְךָ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַגְּלוּת. אָבֵל הוֹלְכִים לְבֵית מְדַרְשׁוֹת, פּוֹתְחִים סְפָרִים, וְרוֹאִים
 כָּל אוֹתָן טוֹבוֹת שְׂמַחֲכִים, וְרוֹאִים שְׂכָתוּבִים בַּתּוֹרָה שֶׁהִבְטִיחַ
 לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲלֵיהֶם, וּמִתְנַחֲמִים בְּגִלוּתָם, וְשָׂאֵר
 הָעַמִּים מְחַרְפִּים וּמְגַדְפִּים אוֹתָם וְאוֹמְרִים: אֵיךְ אֵלֵיכֶם?
 אֵיךְ אוֹתָן טוֹבוֹת שְׂאֵתָם אוֹמְרִים שְׂמַעְתָּדוֹת לָכֶם, וְכִי כָּל עַמִּי
 הָאָרֶץ יִתְבַּיְשׁוּ מִכֶּם?

זֶהוּ שְׂכָתוּב, (שם 10) שְׂמַעוּ דְבַר ה' הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ אָמְרוּ
 אַחֲיֵיכֶם שְׂנֵאִיכֶם וְגו'. מַה זֶה הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ? אֵלּוּ
 שֶׁסָּבְלוּ כַּמָּה רַעוֹת, כַּמָּה שְׂמוּעוֹת שְׂמַעוּ אֵלֶּה עַל אֵלֶּה וְאֵלֶּה
 אַחַר אֵלֶּה וְחָרְדוּ עֲלֵיהֶן, כְּמוֹ שְׂנֵאָמַר (ירמיה ל) כִּי וְגו' קוֹל
 חֲרָדָה שְׂמַעְנוּ פַחַד וְאִין שְׁלוֹם וְגו'. אוֹתָם חֲרָדִים תָּמִיד אֶל
 דְּבָרוֹ כְּשֶׁנַּעֲשֶׂה הַדִּין. אָמְרוּ אַחֲיֵיכֶם שְׂנֵאִיכֶם - אֵלֶּה הֵם
 אַחֲיֵיכֶם בְּנֵי עֲשׂוֹ. מְנַדִּיכֶם - כְּמוֹ שְׂנֵאָמַר (איכה ד) סוּרוּ טָמֵא
 קְרָאוּ לָמוֹ. שְׂאִין עִם שְׂמֻכְזִים אוֹתָם בְּפָנִים וְרוֹקְקִים בְּפָנֵי
 יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ בְּנֵי אָדוּם, וְכֹלָם אוֹמְרִים שְׂטֵמָאִים כְּמוֹ נְדָה, וְזֶהוּ
 מְנַדִּיכֶם. לְמַעַן שְׂמִי יִכְבֹּד ה', אָנוּ (שאוֹמְרִים) בְּנֵי אֵל חַי, שְׂבָנוּ
 יִתְכַבֵּד שְׂמוֹ, אָנוּ שׁוֹלְטִים עַל הָעוֹלָם בְּשִׁבְיֵל אוֹתוֹ שְׂנִקְרָא
 גְּדוּל, (בראשית כז) עֲשׂוּ בְּנוֹ הַגְּדֹל. וּבִשְׁם הַזֶּה נִקְרָא הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא גְּדוּל, (תהלים קמה) גְּדוּל ה' וּמְהִלָּל מְאֹד. אָנוּ בְּנֵי

וּתְמַלֵּא אֶרֶץ: יא כָּפוּ הָרִים צְלָה וְעֲנִפִיהָ אֶרְצוּ אֵל:
 יב תִּשְׁלַח קַצִּירָה עַד יָם וְאֵל נָהָר יוֹנְקוֹתֶיהָ: יג לָמָּה
 פָּרַצְתָּ גְדֻרֶיהָ וְאֶרְצָהּ כָּל עֲבָרֵי דָרְךָ: יד יִכְרַסְמֶנָּה חֲזוֹר
 מִיַּעַר וְזִיו שְׂדֵי יַרְעֶנָּה: טו אֱלֹהִים ^{תָּחִי בְּעַל הַיָּמִין} צְבָאוֹת שׁוּב נָא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

זהו שְׁכַתוֹב (תהלים פ) גִּפְן מִמְצָרִים תִּסְיַע. וְכֵן בַּגְּלוֹת
 הַרְבִּיעִית, (ישעיה ה) כִּי כָרַם ה' צְבָאוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְכִמוּ זֶה
 יִשְׂרָאֵל מְשׁוּלִים לְזִית, (ירמיה יא) זִית רַעַנָן יִפֶּה פְרִי תֶאֱרָא.
 וּמְשׁוּם כֶּךָ (תהלים קכח) אֲשַׁתָּךְ כִּגְפָן פִּרְיָה בְּיִרְכָתִי בֵּיתְךָ בְּנִיךָ
 כְּשִׁתְּלֵי זֵיתִים. סְמוּךְ זֶה לְזֶה, מְשׁוּם שֶׁהֵם שְׁבוּרִים בַּגְּלוֹת.
 וְאַחַר שִׁיְהִיו נִקְיִים מִתּוֹךְ פְּסֻלַת, יִתְקַדְּשׁוּ לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
 בְּיַיִן לְנִסְף עַל גְּבֵי הַמְּזֻבָּח, וְזֵיתִים לְהַדְלִיק מְאֹר גְּרוֹת
 לְמִנְוָרָה. וּמִי זֹכֵה לְזֶה? יַיִן שֶׁלֹּא הִתְנַסֵּף לְכוֹכְבִּים וּמְזֻלוֹת.
 שְׁעָרַב רַב הֵם יַיִן שֶׁהִתְנַסֵּף לְכוֹכְבִּים וּמְזֻלוֹת, וּמֵהֶם
 מְשֻׁמְדִים, מִיָּנִים, אֲפִיקוֹרְסִים, מְשֻׁמְדִים לְעֵבְרוֹת שֶׁבְּכָל
 הַתּוֹרָה כְּלָה.

וּיִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם, וַיִּתְעַרְבוּ בַגּוֹיִם וַיִּלְמְדוּ מֵעֲשִׂיהֶם. עַד
 שִׁיְהִיו דְּרוֹכִים בֵּין רַגְלֵיהֶם, בַּגְּלוֹת הֵם לֹא נִבְרְרוּ
 מֵהֶם. וּבְשִׁבְלֵם אָמַר דָּוִד, עָלְיוּ הַשְּׁלוֹם, (שם מט) לָמָּה אֵיךְ
 בִּימֵי רַע עֲזוֹן עָקְבִי יִסְבְּנִי. וְעָלְיָהֶם אָמַר שְׁלֹמֹה (שיר השירים א)
 צְאִי לִךְ בְּעֵקֶב יִי הַצֹּאֵן. בְּיַעֲקֹב. שְׁעָלְיוּ נֶאֱמַר אֵל הַנִּחַשׁ
 הַקָּדְמוֹנִי שִׁפְתָּהּ אֶת חוּהָ, (בראשית ג) הוּא יִשׁוּפֶךָ רֹאשׁ וְאֶתְהָ
 תִּשׁוּפְנוּ עָקֵב. אַחַר שִׁיְצָאוּ מִן הַגְּלוֹת נִמְשָׁלִים לְתַפּוּחִים וּלְכָל

הִבֵּט מִשָּׁמַיִם וַרְאָה וּפְקַד גִּפְנֵי זֹאת: טו וְכִנְהָ אֲשֶׁר
נִטְעָה יְמִינָךְ וְעַל בֶּן אֲמִצְתָּה לָךְ: יז שָׂרְפָה בְּאֵשׁ
בְּסוּחָהּ מִנְעֶרֶת פָּנֶיךָ יֹאבְדוּ: יח תְּהִי יָדְךָ עַל אִישׁ יְמִינָךְ
עַל בֶּן אָדָם אֲמִצְתָּ לָךְ: יט וְלֹא נִסּוּג מִמֶּךָ תִּחְיֶינּוּ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הריחות הטובים, כמו שפיציאת מצרים, שכתוב בה (שיר
השירים ח) תחת התפוח עוררתך:

עניני החלומות וכחותם

הִבֵּט מִשָּׁמַיִם וַרְאָה וּגּוֹ' (פ, טו): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רלח.)] וְחִלּוּם
הוא דְּרָגָה תַּחְתּוֹנָה היא חִיצוֹנָה, שֶׁהִרִי שָׁנִינוּ, חִלּוּם
הוא אֶחָד מִשְׁשִׁים שֶׁל נְבוּאָה, מָה הֵטַעַם? מִשּׁוֹם שָׁבָא
מִדְּרָגָה שְׁשִׁית לְמַטָּה, וְהִרִי נִתְבָּאֵר. בֹּא רֵאֵה, הַחִלּוּם נִרְאָה
לְכֻלָּם, מִשּׁוֹם שֶׁחִלּוּם בָּא מִצַּד הַשְּׂמָאל, וְיוֹרֵד בְּכַמָּה דְּרָגוֹת,
וְנִרְאָה חִלּוּם, אֶפְלוּ לַחֲיָבִים וְאֶפְלוּ לְעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת.
מִשּׁוֹם שֶׁלְּפַעְמִים לּוֹקְחִים חִלּוּם וְשׁוֹמְעִים אוֹתָם הַמֵּינִים
הָרַעִים, וּמוֹדִיעִים לְבְנֵי אָדָם. מֵהֵם שְׂצוּחִקִים [בהם] עַל בְּנֵי
אָדָם וּמוֹדִיעִים לָהֶם דְּבָרִים כּוֹזְבִים, וְלַפְעָמִים שׁוֹמְעִים דְּבָרֵי
אֱמֶת, וְלַפְעָמִים שֶׁהֵם שְׁלוּחִים לְרָשָׁעִים וּמוֹדִיעִים לָהֶם
דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים. מָה כָּתוּב בְּרָשָׁע הַזֶּה? רֵאֵה חִלּוּם אֱמֶת,
שְׂכָתוֹב וּבִגְפֵן שְׁלֶשָׁה שְׂרִיגִים. מֵהִי גֶפֶן? זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל,
שְׂכָתוֹב (תהלים פ) הִבֵּט מִשָּׁמַיִם וַרְאָה וּפְקַד גִּפְנֵי זֹאת. מִשָּׁמַיִם,
שֶׁהִרִי מִמְּקוֹם זֶה נִזְרָקָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (איכה ב) הִשְׁלִיךְ מִשָּׁמַיִם

וּבְשֵׁמֶךָ נִקְרָא: כִּי הַתְּהוֹמָה אֲתוֹנֵנוּ אֱלֹהִים אֲתוֹנֵנוּ אֲתוֹנֵנוּ אֲתוֹנֵנוּ תְּתֵן בְּעַל הַיְסוּדֹת וּבְעַל הַמְּצוּדֹת בְּרָחֵם צְבָאוֹת
 הַשִּׁיבֵנוּ הָאֵר פְּנֵיךָ וְנַגְשָׁעָה:

— זוהר תהלים —

אָרְץ. וּפְקֹד גִּפְּן זֹאת, גִּפְּן שֶׁהִיא זֹאת, וְדָאִי. שְׁלֹשָׁה שְׁרִיגִם
 - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית כט) שְׁלֹשָׁה עֲדָרֵי צֹאן רֹבְצִים עָלֶיהָ.
 וְהִיא כְּפִרְחַת - שְׁכָתוֹב (מלכים א ה) וַתִּרְבַּח חֲכָמַת שְׁלֹמֹה,
 שֶׁהֵאִירָה הַלְּבָנָה. עָלְתָה נְצִיחָה - זוֹ יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מְטָה.

כא « לַמְנַצֵּחַ עַל הַגָּתִית לְאַסֶּפֶה: ב הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים
 עֲזִינוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי ^{הַקֹּדֶם בְּעַל הַיְסוּדוֹת} יַעֲקֹב: ג שְׂאוּ ^{בְּעֵינֵי הַיְסוּדוֹת בְּיָמֵינוּ}
 וּמָרָה וַתָּנוּ תַּף בְּנֹר נָעִים עִם נָבֶל: ד תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ
 שׁוֹפָר בְּכֶסֶה לְיוֹם חַגְנוּ: ה כִּי חֶק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט
 שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים

למי שי לו מחשבות עבודה זרה

הרנינו לאלהים (פא, ב): [שימוש תהלים לפרק פא] ג"כ לבל תעבוד
 ע"א.

זוהר תהלים

הַרְחִמִים הַבָּאִים מִלְּפָנֵי כֶּסֶף הַכְּבוֹד עַל יְדֵי שְׂמִיעַת קוֹל הַשׁוֹפָר
 תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר וְגו' (פא, ד): [זוהר ח"א פ' וירא (דף קיד.)]
 בא ראה, כמו זה בראש השנה יום הכפורים,
 שנמצא הדין בעולם, הוא עומד לקטרג, וישראל צריכים
 להתעורר בשופר ולעורר קול שכלול בא"ש ומי"ם רוי"ח
 ונעשים אחד, ולהשמיע אותו קול מתוך השופר. ואותו
 קול עולה עד מקום שישב כסא הדין ומכה בו ועולה.
 כיון שמגיע הקול הזה מלמטה, הקול של יעקב נתקן
 למעלה, והקדוש ברוך הוא מעורר רחמים. שהרי כמו
 שישראל מעוררים למטה קול אחד כלול בא"ש ורוי"ח
 מי"ם שיוצאים כאחד מתוך השופר, כך גם מתעורר
 למעלה שופר. ואותו קול שכלול בא"ש ומי"ם רוי"ח
 ויוצא זה מלמטה וזה מלמעלה, ונתקן העולם
 ונמצאים הרחמים.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְאוֹתוֹ מְקַטְרֵג מִתְעַרְבֵב, שְׁחוֹשֵׁב לְשֹׁלֵט בְּדִין וּלְקַטְרֵג
 בְּעוֹלָם, וְרוֹאֵה שְׁמֵתְעוֹרְרִים רַחֲמִים. אִזּוֹ מִתְעַרְבֵב
 וְתֵשׁ כַּחוֹ וְלֹא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת דְּבָר, וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא דִן
 אֶת הָעוֹלָם בְּרַחֲמִים. שְׁאֵם תֹּאמַר שְׁנַעֲשֵׂה דִין - לֹא כִּף!
 אֲלֵא מִתְחַבְּרִים רַחֲמִים עִם דִּין, וְהָעוֹלָם נִדוֹן בְּרַחֲמִים. בֵּא
 רְאֵה, כְּתוּב (תהלים פא) תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר בַּפֶּסֶח לְיוֹם חַגְנוּ,
 שֶׁהַלְבָּנָה מִתְכַּפֶּסֶה, שֶׁהָרִי אִזּוֹ שׁוֹלֵט הַנְּחָשׁ הָרַע וְיָכוֹל לְהִזְיֵק
 לְעוֹלָם. וְכִשְׁמֵתְעוֹרְרִים רַחֲמִים, עוֹלָה הַלְבָּנָה וּמַעֲבֵרֶת
 מִשָּׁם, וְהוּא מִתְעַרְבֵב וְלֹא יָכוֹל לְשֹׁלֵט, וְעוֹבֵר שְׁלֵא יִתְקַרֵּב
 לְשָׁם, וְלִכֵּן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה צָרִיךְ לְעַרְבֵב אוֹתוֹ כְּמִי
 שְׁמֵתְעוֹרֵר מִשְׁנָתוֹ וְלֹא יוֹדֵעַ כָּלוּם. בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים צָרִיךְ
 לְנוּחַ וְלַעֲשׂוֹת לוֹ נַחַת רוּחַ בְּשָׁעִיר שְׁמִקְרִיבִים לוֹ, וְאִזּוֹ
 מִתְהַפֵּךְ לְסַנְגוֹר עַל יִשְׂרָאֵל, אֲבָל בְּיוֹם שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה
 מִתְעַרְבֵב, שְׁלֵא יוֹדֵעַ וְלֹא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת כָּלוּם. רוֹאֵה
 הַתְעוֹרְרוֹת שֶׁל הָרַחֲמִים עוֹלִים מִלְּמַטָּה וְרַחֲמִים מִלְּמַעְלָה
 וְהַלְבָּנָה עוֹלָה בִּינֵיהֶם, אִזּוֹ הוּא מִתְעַרְבֵב וְלֹא יוֹדֵעַ כָּלוּם
 וְלֹא יָכוֹל לְשֹׁלֵט.

וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא דִן אֶת יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים וְחָס עֲלֵיהֶם
 וּמוֹצֵא לָהֶם זְמַן כָּל אוֹתָם עֲשֵׂה יָמִים שְׁבִין רֵאשׁ
 הַשָּׁנָה לְיוֹם הַכַּפּוּרִים לְקַבֵּל אֶת כָּל אוֹתָם הַשְּׂבִים לְפָנָיו
 וּלְכַפֵּר לָהֶם מִחַטְאֵיהֶם וּמַעֲלָה אוֹתָם לְיוֹם הַכַּפּוּרִים. וְעַל זֶה
 בְּכָל מְצוּהַ הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה,
 כְּדִי שְׁלֵא יִשְׁלַט עֲלֵיהֶם מִי שְׁלֵא צָרִיךְ וְלֹא יִשְׁלַט עֲלֵיהֶם

— זוהר תהלים —

הדין ויהיו כלם צדיקים בארץ כאהבת האב על הבנים [בני
 וְהַכֹּל תִּלְוִי בְּמַעֲשֵׂה וּבְדַבְּוּרִים, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ הַדְּבָרִים. (סדא

אשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא קרב אותם אליו מכל
 האמות עובדי עבודה זרה והתרצה בהם וממקום רחוק
 קרב אותם אליו

תקעו בחדש שופר וגו' (פא, ד): [זוהר ויקרא 9' אמור (דף צ"ח:)]
 בחדש השביעי באחד לחדש. רבי יצחק פתח, (שם
 פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. אשריהם ישראל
 שהקדוש ברוך הוא קרב אותם אליו מכל האמות עובדי
 עבודה זרה והתרצה בהם, וממקום רחוק קרב אותם אליו.
 זהו שכתוב (יהושע כד) ויאמר יהושע אל כל העם כה אמר ה'
 אלהי ישראל בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם. להראות
 שהרי ממקום רחוק התרצה בהם וקרב אותם אליו, וכתוב,
 וקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר וגו'. בפסוקים
 הללו יש להסתכל, וכי כל ישראל לא היו יודעים את זה,
 וכל שכן יהושע?

א כל התורה נסתרת ונגלית, כמו שהשם הקדוש נסתר
 ונגלה, משום שכל התורה היא שם קדוש, ועל כן
 היא נסתרת ונגלית. אם יהושע וישראל היו יודעים, למה
 כתוב כה אמר ה'? אלא ודאי סתר הדבר - הטוב הרב
 שעשה הקדוש ברוך הוא עם ישראל, שהתרצה באבות,
 ועשה אותם מרכבה קדושה עליונה לכבודו, והוציא אותם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מתוך נהר עליון נכבד קדוש, מאור כל המאורות, כְּדִי שִׁיתַעֲטֹר בָּהֶם. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב, כִּי אָמַר ה' בְּעֶבֶר הַנְּהָר יָשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. הַנְּהָר - אוֹתוֹ הַנְּהָר שֶׁמָכַר וְנוֹדַע. מֵעוֹלָם - מֵהוּא רוּצָה כָּאֵן? אֶלֶּא לְהִרְאוֹת חֲכָמָה. מֵעֶבֶר הַנְּהָר מֵעוֹלָם, אֶלֶּא אוֹתוֹ נָהַר נִקְרָא עוֹלָם, וְעַל כֵּן בְּעֶבֶר הַנְּהָר יָשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם, לְהִרְאוֹת הַטּוֹב וְהָאֵמֶת שֶׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם יִשְׂרָאֵל. וְאָקַח אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבָרְהָם מֵעֶבֶר הַנְּהָר. מֵהוּ אֹמֵר? אֶלֶּא אֲבָרְהָם לֹא נִדְבַק בְּאוֹתוֹ נָהַר כְּמוֹ יִצְחָק שֶׁנִּדְבַק בּוֹ בְּצִדּוֹ לְהִתְחַזֵּק. בֹּא רְאֵה, הַנְּהָר הַזֶּה, אֵף עַל גַּב שְׂאִינּוֹ דִין, יוֹצְאִים דִּינִים מִצִּדּוֹ וּמִתְחַזְּקִים בּוֹ. וּכְשִׁיִּצְחָק מִתְחַזֵּק (בְּדִינּוֹ) בְּבָנָיו, אֲזִי הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים מִתְּכַנְּסִים לְדִין, וְכִסָּא הַדִּין מִתְּתַקֵּן, וְהַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא דִין וְדָן אֶת הָעוֹלָם. אֲזִי, תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶה לְיוֹם חַגְגּוֹ. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׂיֹדְעִים לְסַלֵּק כִּסֵּא הַדִּין וּלְתַקֵּן כִּסֵּא שֶׁל רַחֲמִים, וּבִמָּה? בְּשׁוֹפָר.

חַק וּמִשְׁפָּט - דִּין רַפְיָא וְדִינָא קִשְׂיָא

תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר וְגו' (פא, ד): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רל"א:)]
 פִּתַח וְאָמַר, (תהלים פא) תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶה לְיוֹם חַגְגּוֹ. תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר, מֵהוּ בַּחֲדָשׁ? זֶה בֵּית דִּין רַפְיָא, שֶׁנִּקְרָא חֲדָשׁ. בְּכֶסֶה - (כסא של העולם העליון, כסא של אות ה', זה פחד יצחק שהוא כסא למלך העליון. עוד בכסה) זֶה דִּין קִשְׂיָא, פִּחַד יִצְחָק. דִּין שֶׁמִּתְכַּסֶּה תְּמִיד, שְׂאִין הוּא דִין בְּגִלוּי. כִּי חַק - זֶה דִין רַפְיָא. וּמִשְׁפָּט - זֶה דִין (קשה). וּשְׁנִיָּהם הֵם כְּאֶחָד. בְּגִלְלָה זֶה

לאלהי ^{תקנה בעל הברית} יַעֲקֹב: וְעֲדוֹת בֵּיהוֹסֵף שָׁמוּ בְּצֵאתוֹ עַל
 אֲרֶץ מִצְרַיִם שִׁפְתַּי לֹא יִדְעֵתִי אֲשַׁמְעֵנִי: הַסִּירוּתִי מִסִּבְלַי

— זוהר תהלים —

שְׁנֵי יָמִים, וּשְׁנֵיהֶם בְּסוּד אֶחָד.

כָּל הַכּוֹבֵשׁ אֶת יִצְרוֹ - מֵחִיל עָלָיו אֶת מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם

עֲדוֹת בֵּיהוֹסֵף שָׁמוּ וְגו' (פא, ו): [זוהר ח"א פ' וירא, מְדַרְשׁ הַנְּעִלָם (דף
 קו.)] רַבִּי פֶּתַח בְּפִסּוּק זֶה, (שׁוֹפְטִים ג) וְאַלֶּה הַגּוֹיִם אֲשֶׁר
 הִנִּיחַ ה' לְנִסּוֹת בָּם אֶת יִשְׂרָאֵל. אָמַר רַבִּי, רְאִיתִי בְּאוֹתוֹ
 עוֹלָם, [וְאִין הַעוֹלָם] עוֹמֵד [וְאִין מַעְלָה] אֲלָא בְּאוֹתָם שְׁשׁוּלְטִים עַל
 רְצוֹן לְבָם, שְׁנַאֲמַר (תהלים פא) עֲדוֹת בֵּיהוֹסֵף שָׁמוּ וְגו'. אָמַר
 רַב יְהוּדָה, לָמָּה זָכָה יוֹסֵף לְאוֹתָהּ הַמַּעֲלָה וְהַמְלָכוֹת? בְּשִׁבִיל
 שְׁכַבְשׁ יִצְרוֹ. שְׁשֻׁנֵינוּ, כָּל הַכּוֹבֵשׁ אֶת יִצְרוֹ, מֵחִיל עָלָיו אֶת
 מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם. שְׁאָמַר רַב אֲחָא, לֹא בְרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 אֶת הַיִּצְרָר הָרַע אֲלָא לְנִסּוֹת בּוֹ בְּנֵי אָדָם. וְהָאֵם רוּצָה הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לְנִסּוֹת בְּנֵי אָדָם? כֵּן. שְׁאָמַר רַב אֲחָא, מִנִּין לָנוּ?
 מִשְׁכַּתוֹב (דברים יג) כִּי יָקוּם בְּקִרְבְּךָ נִבְיָא וְגו' וּבָא הָאוֹת
 וְהַמּוֹפֵת וְגו', כִּי מְנַסֶּה ה' אֱלֹהֵיכֶם וְגו'. וְלָמָּה צְרִיךְ נִסְיוֹן,
 שְׁהָרִי כָּל מַעֲשֵׂי בְנֵי אָדָם גְּלוּיִים לְפָנָיו? אֲלָא שְׁלֹא לְתַן
 פְּתֻחוֹן פֶּה לְבְנֵי אָדָם. רְאֵה מָה כְּתוּב וְלוֹט? יֵשֶׁב בְּשַׁעַר
 סָדֵם, שְׁהִיָּה יוֹשֵׁב לְנִסּוֹת אֶת הַבְּרִיּוֹת.

יוֹסֵף הַצַּדִּיק - לְמוֹד שְׁבַעִים לְשׁוֹן וּלְשׁוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּיוֹתֵר

עֲדוֹת בֵּיהוֹסֵף שָׁמוּ וְגו' (פא, ו): [זוהר ח"א פ' פנחס (דף ר"ג.)] רַבִּי
 חֲזִיָּא פֶּתַח, (תהלים פא) עֲדוֹת בֵּיהוֹסֵף שָׁמוּ וְגו'. הָרִי

— זוהר תהלים —

פְּרֻשָׁה שְׁלֵמָה שְׁבַעִים לְשׁוֹן, וְלְשׁוֹן הַקִּדְּשׁ יוֹתֵר. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם) שְׁפֹת לֹא יִדְעֵתִי אֲשַׁמֵּעַ. אֲבָל מַה זֶה עֵדוּת? בֵּא וּרְאֵה, בְּשַׁעֲהַ שְׂאֵשֶׁת פּוֹטִיפֹר אֲחֻזָּה בּוֹ לְאוֹתוֹ הַדְּבָר, עֲשֵׂה יוֹסֵף עֲצֻמוֹ כְּמִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ לְשׁוֹנָה, וְכֵן בְּכָל יוֹם עַד אוֹתָהּ שְׁעָה אַחֲרוֹנָה, שְׁכָתוּב (בראשית לט) וַתִּתְפָּשֶׂהוּ בְּבִגְדוֹ. מַה זֶה וַתִּתְפָּשֶׂהוּ? אֲלֵא מִשׁוֹם שְׁעֲשֵׂה עֲצֻמוֹ כְּמִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ לְשׁוֹנָה, וְרוּחַ הַקִּדְּשׁ צוֹחַת כְּנִגְדּוֹ: (משלי ז) לְשִׁמְרֶךָ מֵאִשָּׁה זָרָה מִנְּכַרְיָה אֲמַרְיָה הַחֲלִיקָה. מַה בֵּא לְהַשְׁמִיעֵנוּ? אֲלֵא כָּל מִי שְׁשׁוֹמֵר עֲצֻמוֹ מִזֶּה, מִתְקַשֵּׁר לְשִׁכְנָה וְאֲחוּז בְּאוֹתָהּ עֵדוּת. וּמַהִּי? ה' שְׁנַתּוֹסְפָה בּוֹ, שְׁכָתוּב עֵדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ. גַּם כָּאֵן הַתּוֹסְפָה י' בְּפִינְחָס עַל שְׁקֵנָא בְּזֵה.

יוסף נקרא צדיק כל - ובו תורה שבכתב

עֵדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ וְגו' (פא, ו): [זוהר חדש פ' תולדות (דף ל"ג)] יוֹסֵף הַכִּיר אֶת הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתּוֹךְ הָאֲסִפְקָלְרִיָּה הַהִיא שְׁנִקְרָאת כּל, וְעַל כֵּן נִקְרָא יוֹסֵף כָּלְכָל, שְׁכָתוּב (בראשית מז) וַיְכַלְכַּל יוֹסֵף, וְנִקְרָא יְסוּד עוֹלָם. מִשֶּׁה וְאֶהְרֹן הֵם שְׁנֵי כְּרוּבִים, שְׁנִשְׁמַע הַקּוֹל שְׁלֹמְעֵלָה מִבֵּינֵיהֶם, וְעַל כֵּן נִתְּנָה תוֹרָה עַל יְדֵיהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שמות כה) וְנוֹעַדְתִּי לָךְ שָׁם וְדִבַּרְתִּי אִתְּךָ וְגוֹמֵר. וְהֵם שְׁנֵי הַכְּרוּבִים שְׁלֹמְעֵלָה, הֵם נִצַּח וְהוֹד, וְהֵם שְׁנֵי תוֹמְכֵי הַגּוֹף. כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ לָהּ לַגְּבִירָה לְמִטָּה שְׁנֵי כְּרוּבִים תַּחְתֶּיהָ, שְׁיוֹנְקִים מִמֶּנָּה, וְהֵם עֲלִיוֹנִים וְדָאִי, עַל אֲרוֹן הָעֵדוּת, שְׁנִקְרָא צְדָק אֲרוֹן הָעֵדוּת. וּמִי הָעֵדוּת? זֶה יוֹסֵף, זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים פא) עֵדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ. וְנִקְרָא תוֹרָה

שְׁכֵמוּ בְּפִי מְדוּד תַּעֲבֹרְנָה: ה בַּצָּרָה קָרָאתָ וְאַחֲלִצְךָ
 אֶעֱנֶךָ בְּסֵתֶר רַעַם אֲבַחֲנֶךָ עַל מִי מְרִיבָה סֵלָה:
 ט שְׁמַע עַמִּי וְאַעֲיֶדָה בְּךָ יִשְׂרָאֵל אִם תִּשְׁמַע לִי:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁבַכְתָּב, וְהָאֲרוֹן הַזֶּה תוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה.

בא וּרְאֵה, כָּל אוֹתָם אָבוֹת עֲלִיּוֹנִים שְׁאֲחוּזִים לְמַעְלָה, כָּלֵם רְמוּזִים בַּתוֹרָה שְׁבַכְתָּב, תוֹרַת ה', וְדוּד שֶׁהוּא אָחוּז בְּכַרְיָתָא, שֶׁהִיא תוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, רְמוּז בְּדַבְרֵי קַבְלָה, וּמְשׁוּם כֶּךָ נִקְרָאת קַבְלָה, שֶׁמִּקְבַּלֶת אוֹר מִתוֹרָה שְׁבַכְתָּב, שֶׁנִּקְרָא צְדִיק, וְנִקְרָא יוֹסֵף, וְנִקְרָאת כָּל. וְאוֹתָם שְׁנֵי הַכְּרוּבִים הָעֲלִיּוֹנִים עוֹמְדִים עַל אוֹתוֹ אֲרוֹן הָעֵדוּת. זֶהוּ שְׁכָתוּב וְהַנִּצַּח וְהַהוֹד כִּי כָל בְּשָׂמִים וּבְאַרְץ, וְזֶהוּ סִיּוּם שֶׁל הַשָּׁמַיִם, וּמְזוּג לְאַרְץ הַזוּ. וְכֶךָ הוּא, שֶׁכָּל מֵה שֶׁבְּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - בְּרָא כִּנְגִדוֹ לְמַטָּה. וְיוֹסֵף נִקְרָא עֵדוּת, זֶהוּ שְׁכָתוּב עֵדוּת בִּיהוֹסֵף שָׁמוּ, וְעַל כֵּן שָׁמוּ שֶׁל יוֹסֵף שָׁלֵם בְּכָל, לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. וְעַל זֶה שְׁנִינוּ, אֲרוֹן שֶׁל יוֹסֵף וְאֲרוֹן הַשְּׂכִינָה הָיוּ הוֹלְכִים יַחַד בְּמִדְבָּר, וְכָל הָעוֹלָם הָיוּ אוֹמְרִים: מֵה טִיבָם שֶׁל שְׁנֵי אֲרוֹנוֹת הָאֵלוּ? וּמְשִׁיבִים לָהֶם: קִיָּם זֶה מֵה שְׁכָתוּב בְּזֶה. קִי"ם וְדֹאֵי, זֶהוּ שְׁכָתוּב (מְשִׁלִּי) וְצְדִיק יִסוּד עוֹלָם, הוּא הַקִּיּוּם שֶׁל הָעוֹלָם.

אוֹרְיִיתָא - שְׁמָה דְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא וְצִרְיָה לְכַבְדָּה כְּרֵאוּי

שְׁמַע עַמִּי וְאַעֲיֶדָה בְּךָ וְגו' (פא, ט): (זוהר ח"ב פ' משפטים דף קכ"ד.)
 דְּבַר אַחַר וּבְכָל אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֲלֵיכֶם תִּשְׁמְרוּ - רַבִּי
 יְהוּדָה פֶּתַח, (תהלים פא) שְׁמַע עַמִּי וְאַעֲיֶדָה בְּךָ וְגו', לֹא יִהְיֶה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בך אל זר וגו'. אנכי ה' אלהיך המעלך מארץ מצרים וגו'. הפסוקים הללו אמרם דוד ברוח הקדש, ויש להתבונן בהם. שמע עמי - בכמה מקומות הזהירה התורה את האדם, בכמה מקומות מזהיר הקדוש ברוך הוא את האדם, והכל לתועלת האדם כדי שישמר את מצוות התורה. שכל מי שישמר את מצוות התורה ומשתדל בה, כמי שמשתדל בשם הקדוש. ששנינו, כל התורה היא שמו של הקדוש ברוך הוא, ומי שמשתדל בה כמי שמשתדל בשם הקדוש, משום שכל התורה היא שם קדוש אחד, שם עליון, שם שכולל את כל השמות, ומי שגורע ממנה אות אחת כאלו עשה פגם בשם הקדוש. שנינו, ושם אלהים אחרים לא תזכירו - לא תוסיף על התורה ולא תגרע ממנה. רבי חייא אמר, ושם אלהים אחרים - זה מי שמתעסק בספרים אחרים שאינם מצד התורה. לא ישמע על פיך - שאסור אפלו להזכירם וללמד מהם טעם, כל שכן על התורה.

שלא יכניס אדם את היצר הרע לתוכו. שכל מי שבא להתחבר עמו אל זר שרוי בתוכו שהרי כשמתחבר בו אדם מיד בא לעבר על דברי תורה ובא לעבר על אמונת השם הקדוש

שמע עמי ואעידה בך וגו' (פא, ט) : [זוהר ח"ג פ' אמור (דף ק"ו).]
 איש איש כי יקלל אלהיו ונשא חטאו. רבי יצחק פתח, (תהלים פא) שמע עמי ואעידה בך ישראל אם תשמע לי לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר. כיון שכתוב לא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יְהִיָּה בְךָ אֵל זָר, מַה זֶה וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֹכֵר? אֲלֵא לֹא יְהִיָּה בְךָ אֵל זָר, שְׁלֵא יִכְנִיס אָדָם אֶת הַיַּצָּר הָרַע לְתוֹכוֹ. שְׁכַל מִי שֶׁבָּא לְהִתְחַבֵּר עִמוֹ, אֵל זָר שָׂרוּי בְּתוֹכוֹ, שֶׁהָרִי כְּשֶׁמִּתְחַבֵּר בּוֹ אָדָם, מִיָּד בָּא לְעֵבֵר עַל דְּבָרֵי תוֹרָה, וּבָא לְעֵבֵר עַל אֲמוּנַת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, וּבָא אַחֵר כֶּף לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְאֱלִילִים אַחֲרִים, וְעַל זֶה כְּתוּב לֹא יְהִיָּה בְךָ אֵל זָר. כִּי־יִוֶן שְׁלֵא יְהִיָּה בְךָ אֵל זָר, לֹא תִבָּא לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְאֱלִילִים אַחֲרִים וּלְעֵבֵר עַל אֲמוּנַת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ. זֶהוּ שְׁכָתוּב וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֹכֵר, וְזוֹהֵי אֲמוּנָה רְעָה שֶׁל הָאָדָם. וְעַל זֶה, כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו, שִׁיכּוֹל לְטַעַן שֶׁהוּא קָלִל אֶת אוֹתוֹ אֵל זָר, יַצָּר הָרַע שֶׁלפָּעֲמִים שׁוֹרָה עָלָיו, וְאָנוּ אֵינָנוּ יוֹדְעִים אִם דְּבָרָיו אֱמֶת אוֹ לֹא. וְעַל זֶה, וְנִשָּׂא חֲטָאוֹ. אֲבָל וְנִקְבַּ שֵׁם ה' מוֹת יוֹמֶת. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִם כֶּךָ, לְמָה וְנִשָּׂא חֲטָאוֹ? וְנִסְלַח חֲטָאוֹ הִיָּה צָרִיף לְהִיּוֹת! (אלא) אָמַר לוֹ, כְּמוֹ שֶׁאָמַר אֱלֹהֵי, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ סֵתָם, וְלֹא פָּרַשׁ. רַבִּי חִיָּיא אָמַר, כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו סֵתָם, וְלֹא פָּרַשׁ, וְזֶה וְדָאֵי וְנִשָּׂא חֲטָאוֹ. אֲבָל וְנִקְבַּ שֵׁם ה' מוֹת יוֹמֶת, שֶׁהָרִי כָּאֵן תְּלוּיָה אֲמוּנַת הַכֹּל, וְאֵין לוֹ רְשׁוּת לְטַעַן עָלָיו כָּלֵל.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כֶּךָ זֶה וְדָאֵי, שֶׁהָרִי הַשֵּׁם הַזֶּה הֵנוּ אֲמוּנַת הָעֲלִיוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים, וְעַל זֶה עוֹמְדִים כָּל הָעוֹלָמוֹת, בְּאוֹת זַעֲיָרָה אַחַת תְּלוּיִים אֶלְף אֶלְפִים וְרַבּוּא רַבּוּבוֹת עוֹלָמוֹת שֶׁל תְּשׁוּקוֹת, וְעַל זֶה שָׁנִינוּ, הָאוֹתִיוֹת הִלְלוּ קְשׁוּרוֹת אֱלוֹ בְּאֱלוֹ, וְכַמָּה אֶלְף רַבּוּבוֹת עֲלִיוֹנִים (עוֹלָמוֹת) תְּלוּיִים בְּכָל אוֹת

י לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר: יא אנכי

— זוהר תהלים —

ואות, ועולות ונקשרות באמונה (בגלוי), ונסתר בהם מה שלא השיגו העליונים והתחתונים, התורה תלויה בהם, העולם הזה והעולם הבא, הוא ושמו אחד. ועל כן כתוב, (תהלים לט) אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני. וכתוב, (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך.

לא יהיה בך אל זר - שלא תהא נוח לכעס

לא יהיה בך אל זר (פא, י): [זוהר חדש פ' נח (דף כ"ט)]. אלה תולדת נח, רבי אלכסנדראי פתח, (תהלים פא) לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר. לא יהיה בך אל זר - זה יצר הרע. ולא תשתחוה לאל נכר - שלא תבעל ארמית. רבי אלעזר אומר, לא יהיה בך אל זר - שלא תהא נוח לכעס. שכל הכועס, כאלו עובד עבודת אלילים. שאמר רבי עקיבא, כך הוא דרכו של יצר הרע: היום אומר לך עשה כך, ולמחר אומר לך עבד עבודה זרה, והולך ועובד. הוא היה אומר, כעס תלמיד חכם גדול מכלן. במה דברים אמורים? בדברים שהם כנגד הקדוש ברוך הוא, שאמרה תורה (משלי כא) אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'. אבל בדברים אחרים אסור לו לכעס. והרב אצל תלמיד, כדי שיהא מצוי בכבודו ובמוראו - מתר. ואצל שאר העם, למען יהיה מוראו עליהם לשם שמים - מתר. ושאר אנשים אסור, שאין כעסנותם ליראת שמים. אמר רבי שמעון, מדת הצדיק - קשה לכעס,

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי הַיָּמִים הַזֵּהִם
 הַמַּעֲלֶה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
 הַרְחֵב פִּיךָ וְאַמְלֵאֵהוּ: יב וְלֹא שָׁמַע עַמִּי לְקוֹלִי וְיִשְׂרָאֵל
 לֹא אָבָה לִי: יג וְאַשְׁלַחֵהוּ בַּשְּׂרִירוֹת לִבָּם יִלְכוּ
 בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם: יד לוֹ עַמִּי שָׁמַע לִי וְיִשְׂרָאֵל בְּדַרְכֵי
 יִחַלְכוּ: טו בְּמַעַט אוֹיְבֵיהֶם אֲכַנֶּיַע וְעַל צָרֵיהֶם אָשִׁיב
 יָדַי: טז מִשְׁנֵאֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִבְחָשׁוּ לוֹ וַיְהִי עֵתָם לְעוֹלָם:
 יז וַיִּאֲכִילֵהוּ מִחֶלֶב חֶטְאָה וּמִצֹּרֵר דְּבֶשׂ אֲשֻׁבִיעֶךָ:

———— ❦ ———— זוהר תהלים ———— ❦ ————

ונוח לרצות. וזו המדה גדולה מפלן. ובא הפתוב להורות,
 אלה תולדת נח - נוח בדתו, נוח בדבורו, נוח במהלכו.
 ומי עושה זה? איש צדיק. וכשמת, אומרים עליו: אי ענו,
 אי חסיד. תמים היה בדרתיו, ולמה יזכה? את האלהים
 התהלך נח, למעלה על כל המעלות.

וְרֵשׁ הַצְדִּיקוֹ: ד פִּלְמוֹ דַּל וְאֲבִיוֹן מִיַּד רְשָׁעִים הַצִּילוֹ:
 ה לֹא יִדְעוּ וְלֹא יִבְיֵנוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלְכוּ יִמְזִמוּ כָּל מוֹסְרֵי
 אֶרֶץ: ו אֲנִי אִמַּרְתִּי אֱלֹהִים ^{תַּחַת הַמַּלְאָכִים} אַתֶּם וּבְנֵי עֲלִיּוֹן
 בְּלַבְּכֶם: ז אֲכַן כְּאָדָם תִּמְוֹתוֹן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפְלֹו:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

חטא העגל חזר לקדמותו – לטמאה ולמות לכל

אֲנִי אִמַּרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וְגו' (פב, ו): [זוהר ח"ב פ' 9 פקודי (דף רל"ו):]
 וְרוּחַ הַטְּמָאָה שֶׁתְּמִיד נִמְצָאת בַּמִּדְבָּר, מְצָאָה מְקוֹם
 בְּאוֹתוֹ זְמַן לְהִתְחַזֵּק בּוֹ. וּמָה שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל טְהוֹרִים מֵאוֹתָהּ
 זָהָמָה רֵאשׁוּנָה שֶׁהִטִּיל בְּעוֹלָם וְגָרַם מוֹת לְכָל – כִּשְׁעֵמְדוֹ עַל
 הַר סִינַי גָּרַם לָהֶם כְּמוֹ מִקְדָּם לְטַמֵּא אוֹתָם וּלְהִתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם,
 וְגָרַם מוֹת לָהֶם וּלְכָל הָעוֹלָם וּלְדוֹרוֹתֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם. זֶהוּ
 שִׁכְתוּב (תהלים פב) אֲנִי אִמַּרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וְגו'. אֲכַן כְּאָדָם
 תִּמְוֹתוֹן וְגו'. וּמִשׁוּם כֶּן אֶהְרֵן חֲזַר אַחַר כֶּן לְהִטְהַר בְּסוּד
 הָאֵמוּנָה הָעֲלִיוֹנָה בְּאוֹתָם שְׁבָעָה יָמִים קְדוּשִׁים, וְאַחַר כֶּן
 לְהִטְהַר בְּעִגְלָה.

אֲכַן כְּאָדָם תִּמְוֹתוֹן - מֵיִתְתּוֹ שֶׁל אָדָם מוֹרִידָתוֹ לְעַפְרֵי כְּדִי
 שִׁימּוּחָה אוֹתוֹ יֵצֵר הָרַע שֶׁבְּתוֹכוֹ

אֲכַן כְּאָדָם תִּמְוֹתוֹן וְגו' (פב, ז): [זוהר ח"ג פ' 9 שלח לך (דף קט"ב):]
 חֲזַרוּ לְפָנַי אוֹתָם בְּעֲלֵי מִקְרָא, וּמְצָאוּ שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים, (שם
 פב) אֲנִי אִמַּרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֲלִיּוֹן בְּלַבְּכֶם. אֲנִי אִמַּרְתִּי,
 בְּשַׁעָה שֶׁהִקְדַּמְתֶּם עֲשֵׂיהָ לְשִׁמְיעָה, שֶׁהָרִי אֱלֹהִים אַתֶּם וְגו'.

ח קוֹמָה אֱלֹהִים הקנה כפל היכולת
בעל הכוחות מולם שִׁפְטָה הָאָרֶץ בְּי אֶתָּה תִּנְחַל
בְּכָל הַגּוֹיִם:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כִּיּוֹן שְׁנַמְשַׁכְתֶּם אַחַר יֵצֵר הָרָע - אַכֵּן כְּאָדָם תִּמְוֹתוֹן וְגו'. מֵה
מִיתָתוֹ שֶׁל אָדָם מוֹרִידָתוֹ לְעַפָּר כְּדֵי שְׁיִמְחָה אוֹתוֹ יֵצֵר הָרָע
שְׁבַתוֹכוֹ, וְאוֹתוֹ יֵצֵר הָרָע הוּא שְׁמֵת וְנִתְעַכַּל בְּתוֹכוֹ.

יו לחודש

פג א שיר מזמור לאסף: ב אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל: ג כי הנה אויביך

שימוש תהלים

למלחמה

אלהים אל דמי לך (פג, ב): [שימוש תהלים לפרק פג] למלחמה כתוב אותנו ותלהו עליך ולא ינצחוך ואם ינצחוך לא יעשו בך שום רעה.

זוהר תהלים

אברהם אבינו היה מוציא את בני העולם מעבודה זרה ומכניס אותם לעבודת הקב"ה

אלהים אל דמי לך וגו' (פג, ב): [זוהר ח"א פ' לך לך (ד' 99:)] פתח ואמר, (תהלים פג) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל. זו היא ההתעוררות של מטה כדי לשלט. אמר דוד, אלהים אל דמי לך, להעיר אל העליון ולהתחבר אל הימין. מה הטעם? משום (שם) כי הנה אויביך יהמיון וגו'. [וכתוב] כי נועצו לב יחדו עליך ברית יכרתו. ומשום כך, אלהים אל דמי לך להעיר כלפי מעלה, שהרי אז מתעורר הימין וקושר אותה עמה. וכאשר נקשרת בימין, אז נשברים השונאים, שכתוב (שמות טו) ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב. ובא וראה, בשעה שהתחברו כל אותם המלכים להלחם בקרב על אברהם, התעצו להעבירו מן העולם, וכיון ששלטו בלוט בן אחיו של אברהם, מיד הלכו, שכתוב ויקחו את לוט ואת רכשו בן אחי אברהם וילכו. מה הטעם? משום

יִהְיוּן וּמִשְׁנֵאֵיךָ נִשְׁאוּ רֵאשׁ: ד עַל עַמּוֹד יַעֲרִימוּ סוֹד
 וַיִּתְּעֶצוּ עַל צְפוּנֶיךָ: ה אָמְרוּ לָבוּ וְנִבְחִידֵם מִגּוֹי וְלֹא
 יִזְכַּר שֵׁם יִשְׂרָאֵל עוֹד: ו בִּי נִזְעַצְנוּ לֵב יַחֲדוּ עֲלֶיךָ בְּרִית
 יִכְרְתוּ: ז אֶהְלִי אֲדוּם וַיִּשְׁמַעְאֲלִים מוֹאֵב וְהַגְּרִים: ח גָּבַל
 וְעִמּוֹן וְעַמְלֵק פְּלִשְׁתִּים עִם יֹשְׁבֵי צוּר: ט גַּם אֲשׁוּר גִּלּוּהָ
 עִמָּם הָיוּ זְרוּעַ לְבָנֵי לוֹט סֶלְהָ: י עֲשֵׂה לָהֶם כְּמִדְּוָן
 בְּסִיסְרָא כְּיִבִין בְּנַחַל קִישׁוֹן: יא נִשְׁמְדוּ כְּעֵין דָּאָר הָיוּ
 דְּמִן לְאֲדָמָה: יב שִׁיתְמוּ נְדִיבֵמוּ בְּעָרֵב וּכְזָאֵב וּכְזֹבַח
 וּכְצִלְמִנֵּעַ כָּל נְסִיכֵמוּ: יג אֲשֶׁר אָמְרוּ נִדְרָשָׁה לָנוּ אֵת
 נַאֲזֹת אֱלֹהִים תקנה בעל הדיבורים
במקום וכוונתו כוונת: יד אֱלֹהֵי תקנה בעל הדיבורים
במקום וכוונתו כוונת שִׁיתְמוּ כְּגִלְגָּל
 בְּקֶשׁ לְפָנֵי רוּחַ: טו כָּאֵשׁ תִּבְעֵר יַעַר וּכְלֹהֶבָה תִּלְהַט
 הָרִים: טז בֵּן תִּרְדָּפֵם בְּסַעֲרָךָ וּבְסוּפְתָךָ תִּבְחַלֵּם:

———— ❦ ———— זוהר תהלים ———— ❦ ————

שְׂדָמוֹתוֹ שֶׁל לוֹט הִיְתָה דוּמָה לְאַבְרָהָם, וּמִשׁוּם כֶּף וַיִּלְכוּ,
 שְׂפָל אוֹתוֹ הִקְרַב הָיָה בְּשָׁבִילוֹ. מָה הַטַּעַם? מִשׁוּם שְׂאֲבָרָהּ
 הָיָה מוֹצִיא אֶת בְּנֵי הָעוֹלָם מֵעֲבוּדָה זָרָה וּמְכַנְּסֵי אוֹתָם
 לְעֲבוּדַת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְעוֹד, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָעֵיר
 אוֹתָם בְּעוֹלָם כְּדִי לְגַדֵּל אֶת שְׁמוֹ שֶׁל אַבְרָהָם בְּעוֹלָם וּלְקַרֵּב
 אוֹתוֹ לְעֲבוּדָתוֹ. וְסוּד הַדְּבָר - פִּיּוֹן שְׂאֲבָרָהּ הַתְּעוֹרֵר לְרִדְף
 אַחֲרֵיהֶם, אֲזִי אֱלֹהִים אֵל דְּמֵי לָךְ, עַד שֶׁהִכֵּל נִקְשֵׁר לְאַבְרָהָם.
 וּכְשֶׁהִכֵּל נִקְשֵׁר לְאַבְרָהָם, אֲזִי נִשְׁבְּרוּ כָּל הַמְּלָכִים מִלְּפָנָיו, כְּמוֹ
 שְׂאֲמָרְנוּ, שְׂכַתוֹב יְמִינְךָ ה' תִּרְעֵץ אוֹיֵב וְגו'.

יז מלא פניהם קלון ויבקשו שמו יהוה: יח יבשו ויבטלו עדי עד ויחפרו ויאבדו: יט וידעו כי אתה שמו יהוה לבדך עליון על כל הארץ:

— זוהר תהלים —

מה הציל את אלה? על שהיו מתפללים לפני הקדוש ברוך הוא ומיחדים שמו כראוי ועל שמיחדים שמו כראוי נצלו מאותה אש יוקדת

וידעו כי אתה שמו ה' וגו' (פג, יט): [זוהר ח"ג פ' אחרי מות (דף י"א)] אלא כף שנינו, בשעה הזו שנכפתו לפל באש, כל אחד הרים קולו ואמר אל כל אותם עמים ומלכים ושרים. חנניה אמר, (תהלים קיח) ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם ה' לי בעזרי ואני אראה בשנאי טוב לחסות בה' וגו'. מישאל פתח ואמר, (ירמיה ל) ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם ה' וגו' כי אתך אני נאם ה' להושיעך פי אעשה וגו'. באותה שעה ששמעו כלם את שם יעקב, תמהו וצחקו בליצנות. עזריה פתח ואמר, (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. זהו שכתוב, (ישעיה מד) זה יאמר לה' אני וגו'. זה יאמר לה' אני - זה חנניה. וזה יקרא בשם יעקב - זה מישאל. וזה יכתב ידו לה' ובשם ישראל יכנה - זה עזריה. באותה שעה פנס הקדוש ברוך הוא את הפמליא שלו, ואמר להם: באיזה דבור מאותם הדבורים שאמרו אלה השלשה אציל אותם? פתחו ואמרו, (תהלים ג) וידעו כי אתה שמו ה' לבדך עליון על כל הארץ.

בך א למנצח על הגתית לבני קרח מזמור: ב מה
 ידידות משכנותיך יהוה צבאות:
 ג נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות יהוה לפי
 ובשרי ירננו אל אל חי: ד גם צפור מצאה בית ודרור

שימוש תהלים

למי שרזה גופי מרוב חליו

מה ידידות משכנותיך (פד, ב): [שימוש תהלים לפרק פד] למי שרווח
 גופו מרוב חליו. 'אמר אותו על קדרה חדשה מלאה מים שלא ראו
 שמש ושפוך עליו ויעיל בעז"ה. ושם שלו הוא א"ב. א' מן
 "צבאות, ב' מן "בך.

זוהר תהלים

הגוף משתוקק לחצרות ה' שמשם הוא נלקח

נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה' וגו' (פד, ג): [זוהר חדש
 (בראשית) זוהר תורה] אמר רב יוסי הרי למדנו כברייתא
 שלנו, שכל מה שעשה הקב"ה בין למעלה בין למטה כלם
 נכספים ונמהרים ללכת למינו, הגוף הולך אחר מינו לארץ
 שנלקח ממנה, והנשמה אין לה השתוקקות אלא למקום
 שנלקחה משם, שכל מה שעשה הקב"ה יכסוף אחר מינו, זה
 שאמר הכתוב נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה', ולא
 לעולם הזה כמו הגוף:

תורה לא צדיקה תפנוקים ולא סחורה אלא לעמול בה יומם ולילה
 גם צפור מצאה בית וגו' (פד, ד): [זוהר ויקרא פ' ויקרא (דף טו.)] פתח

קַן לָהּ אֲשֶׁר שָׁתָה אֶפְרַחֶיהָ אֵת מִזְבְּחֹתֶיךָ
 יְהוָה־יְהוָה צְבָאוֹת מַלְכֵי וְאֱלֹהֵי

הַחַיִּים בְּעַל הַכִּסֵּי
 בְּעַל הַמְּנוּחֹת בַּיָּמִים :

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְאָמַר, (שמואל א טו) וַיֹּאמֶר שָׂאוּל אֶל הַקִּינִי. מִי הוּא הַקִּינִי? אֵלּוּ
 בְּנֵי יִתְרוֹ, חֲמִיו שֶׁל מֹשֶׁה, שֶׁעָשׂוּ קֵן בְּמִדְבָּר כְּמוֹ הַדְּרוֹר הַזֶּה,
 כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים פב) וַדְּרוֹר קֵן לָהּ, כְּדִי לְלַמֵּד תּוֹרָה. שְׁתוּרָה
 לֹא צְרִיכָה תַּכְּנוּקִים וְלֹא סְחוּרָה, אֲלֵא לַעֲמֹל בָּהּ יוֹמָם וְלַיְלָה.
 מִשׁוּם כֵּךְ נִסְעוּ לַמִּדְבָּר מִהֶעֱנַג שֶׁל יְרִיחוֹ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שופטים
 א) וּבְנֵי קִינֵי חֲתָן מֹשֶׁה עָלוּ מֵעִיר הַתְּמָרִים וְגו'.

גם צפור מצאה בית - אלו רוחות הצדיקים

גַּם צִפּוֹר מִצְאָה בַּיִת וְגו' (פד, ד): [זוהר ח"ג פ' בלק (דף קצ"ו:)] [י"א
 בְּלֶק וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, וְדַאי מָה שֶׁאָמַר רַבִּי חֲזִי, א
 דְּבַר נִסְתָּר הָיָה. אָבֵל כְּתוּב, (תהלים פד) גַּם צִפּוֹר מִצְאָה בַּיִת
 וַדְּרוֹר קֵן לָהּ וְגו'. וְכִי דוֹד הַמֶּלֶךְ עַל צִפּוֹר בְּעוֹלָם הָיָה אוֹמֵר
 דְּבַר זֶה? אֲלֵא כְּמוֹ שֶׁשָּׂנִינוּ כִּמְהָ חֲבִיבוֹת הַנְּשָׁמוֹת לַפְּנֵי
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אִם תֹּאמַר כָּל נְשָׁמוֹת הָעוֹלָם - לֹא כֵּךְ!
 אֲלֵא אוֹתָן נְשָׁמוֹת הַצְּדִיקִים שֶׁשָּׂם מְדוּרָן אִתּוֹ, מְדוּרֵיהֶן
 לְמַעַלָּה וּמְדוּרֵיהֶן לְמַטָּה, וְכֵן נֶאֱמַר. גַּם צִפּוֹר מִצְאָה בַּיִת -
 אֵלּוּ רוּחוֹת הַצְּדִיקִים. שָׂנִינוּ, שֶׁלֵּשׁ חוּמוֹת הֵן לְגַן עֵדֶן, וּבֵין
 כָּל אַחַת וְאַחַת כִּמְהָ רוּחוֹת וּנְשָׁמוֹת מְטִילוֹת שֶׁם וְנִהְנֹת
 מֵרִיחַ שֶׁל עֲנוּגֵי הַצְּדִיקִים שֶׁבַּפְּנִים, אִף עַל גַּב שֶׁלֹּא זָכוּ
 לְהַכְּנס. אָבֵל עֲנוּג רוּחוֹת הַצְּדִיקִים שֶׁבַּפְּנִים - (ישעיה סד) עֵינַי
 לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים וְגו'. וְיָמִים רְשׁוּמִים יֵשׁ בַּשָּׁנָה, וְהֵם יָמֵי נִסָּן

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יַיְמֵי תְּשׁוּרֵי, שְׁאוֹתָן רוּחוֹת מְשׁוֹטְטוֹת וּפּוֹקְדוֹת מְקוֹם שְׁצָרֵיךְ. טוֹבָה טוֹבָה טוֹבָה וְאֵף עַל גֵּב שְׁפַעְעִמִּים רַבּוֹת מְשׁוֹטְטוֹת, אֲבָל יָמִים אֵלוֹ רְשׁוּמִים הֵם וְנִרְאִים עַל גְּבֵי חוֹמוֹת הַגְּנָה, כָּל אַחַת וְאַחַת כְּמֵרְאֵה צְפָרִים מְצַפְצְפוֹת בְּכָל בֶּקֶר וּבֶקֶר.

וְאוֹתוֹ צְפִצְפוֹף שְׂבַח הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּתְפִלָּה עַל חַיֵּי בְּנֵי אָדָם שֶׁל הָעוֹלָם. מִשׁוֹם שְׁאוֹתָם יָמִים כָּל יִשְׂרָאֵל מִתְעַסְקִים בְּמַצּוֹת, וּבְמַצּוֹת רַבּוֹן הָעוֹלָם. וְאֵז בְּשִׂמְחָה נִרְאוֹת צְפָרִים מְצַפְצְפוֹת, וְעַל גְּבֵי הַחוֹמוֹת שֶׁל גֵּן עֵדֵן מְצַפְצְפוֹת מְשַׁבְּחוֹת וּמוֹדוֹת וּמִתְפַּלְלוֹת עַל חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלֵעֶזֶר, וְדַאי יָפָה אִמְרַתְּ שׁוֹדַאי אוֹתָן רוּחוֹת שָׁם. אֲבָל מָה תֹּאמַר עַל וּדְרוֹר קֵן לָהּ? אָמַר, כֶּךָ לְמִדְתִּי, זוֹהִי נִשְׁמָה קְדוֹשָׁה שְׁעוֹלָה לְמַעְלָה, וְעוֹלָה לְמִקּוֹם טְמִיר וְגִנוּז שְׁעִין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ וְגו'. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלֵעֶזֶר, וְדַאי יָפָה אִמְרַתְּ וְיָפָה הוּא, אֲבָל כָּל זֶה בְּגֵן עֵדֵן שְׁלֵמֵטָה הוּא, וּכְמוֹ שְׁאִמְרַתְּ הוּא וְכֶךָ זֶה וְדַאי. גַּם צְפוֹר מְצַאָה בֵּית - אֵלוֹ רוּחוֹת קְדוֹשׁוֹת שְׁזָכוּ לְהַכְנִס וּלְצַאֵת אַחַר כֶּךָ, מִשׁוֹם שְׁמְשׁוֹטְטוֹת וְנִרְאוֹת כְּמֵרְאֵה צְפָרִים, וְאֵלוֹ רוּחוֹת מְצַאָה בֵּית. וְדַאי שְׁלֹכֶל אַחַת וְאַחַת יֵשׁ לָהֶן מְדוּרִים יְדוּעִים בְּפָנִים.

וְעַם כָּל זֶה, כָּלֵם נְכוּיִם מִחַפַּת חֲבָרִיָּהֶם. אֵלוֹ שֵׁישׁ לָהֶם דְּרוֹר וְחֵרוֹת מֵהַכֵּל. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵרְאֵה לָהֶם הֵיכַל טְמִיר גִּנוּז אֶחָד שְׁעִין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ואותו היכל נקרא קן צפור, ומשם מתעטרים עטרות למשיח לעתיד לבא. ובמים רשומים, שלש פעמים בשנה, הקדוש ברוך הוא רוצה להשתעשע באותם הצדיקים, ומראה להם היכל טמיר גנוז שלא יודעים ולא מכירים אותו כל הצדיקים ששם. אשר שתה אפרחיה את מזבחותיך - אלו אותם צדיקים שנתקנו בבנים קדושים, שזכו לתורה שבכתב ולתורה שבעל פה בעולם הזה. ואלו נקראים שני מזבחות. מתעטרים לפני המלך הקדוש, שהרי זכות בנייהם בעולם הזה מגנה עליהם, ומעטרים אותם שם. מי הרוח שזוכה לכל זה? זו ששתה אפרחיה, ללמד למזבחותיך וגו'. מכאן והלאה אמר דברך, שהרי בלי בושא אני נראה שם.

פתח כמקדם רבי אלעזר ואמר, גם צפור מצאה בית - זה יתרו. ודרור קן לה - זה בניו שהיו בלשכת הגזית מלמדים תורה וחותכים דברי תורה בפיהם. מה זה מצאה בית? אלא בהתחלה לקחו וחנו במדבר, לקחו מענג מדין ומהמתיקות ששם וחנו במדבר. כיון שראה הקדוש ברוך הוא שכסופם היה על התורה, משך אותם משם והכניסם ללשכת הגזית. ודרור קן לה - הכל אחד. צפור דרור הכל הוא אחד. (שופטים ד) חֶבֶר הַקִּינִי. (שמואל א טו) ויאמר שאול אל הקיני וגו'.

ארץ ישראל נמשלת פלידת אדם בכל הבחינות ומבאר באריכות גם צפור מצאה בית וגו' (פד, ד): [זוהר חדש שיר השירים, מדרש הנעלם (דף עה.עב)] פתח רבי יהושע ואמר, (תהלים פד) גם צפור

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מְצָאָה בֵּית וְדָרוֹר קֵן לָהּ אֲשֶׁר שָׁתָה אֶפְרָחֶיהָ אֵת מִזְבְּחֹתֶיהָ
 ה' צְבָאוֹת מַלְכֵי וְאֱלֹהֵי. גַם צְפוֹר - שֵׁם שְׁנִינוּ, עֲשֵׂה הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא בְּאֶרֶץ אֲתָרִים וּמְקוֹמוֹת קְדוֹשִׁים יוֹתֵר עָלֵינוּנִים
 מִשָּׂאֵר מְקוֹמוֹת הַיְשׁוּב. וְהַכֹּל כְּמוֹ יִצִּירַת הָאָדָם. שֶׁהַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא בָּחַר אוֹתוֹ הַזֶּרַע וּמְנַפֵּץ אוֹתוֹ, כְּמוֹ זֶה שֶׁמְבָרֵר
 וּמְנַפֵּץ חֲטִיִּים, תִּבְּן לְחוּד וְקֵשׁ לְחוּד, עַד שֶׁמְבָרֵר אֵת הַחֲטִיִּים
 עַל מְקוֹמָם. כִּף נִטַּל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁלֵּג מִתַּחַת כֶּסֶף
 כְּבוֹדוֹ, וְאוֹתוֹ הַשֵּׁלֵג מִתְחַמֵּם בְּכַמֵּה גְּנוּנִים, וְהֵטִיל אוֹתוֹ
 בְּתוֹךְ הַמַּיִם שֶׁל הָאֵשָׁה. מִכָּאן שֶׁאֵשָׁה לֹא מִתְעַבְּרַת עַד
 שֶׁתִּשְׁפֹּךְ מַיִם, וּבְאוֹתָם הַמַּיִם מֵטִיל הַזָּכָר שֵׁלֵג, זֶהוּ הַזֶּרַע
 שֶׁהוּא מְחַבֵּר יַחַד, יוֹתֵר מֵאוֹתוֹ שֶׁל הָאֵשָׁה, כְּמוֹ שֶׁהַשֵּׁלֵג
 כְּנֶגְדַּת הַמַּיִם. לְאַחַר שֶׁהֵטִיל אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתוֹךְ
 הַמַּיִם, בָּרַר אוֹתוֹ וְנִפֵּץ אוֹתוֹ, וְעֲשֵׂה בִּהַתְּחִלָּה טְבוּר, שֶׁהִיא
 נִקְדָּה אַחַת מִתּוֹךְ הַבְּחִירָה שֶׁל הַשֵּׁלֵג, וְאוֹתוֹ טְבוּר הוּא
 נִקְדָּה שֶׁל צִיּוֹן.

וּמִשָּׁם הַתִּפְשָׁטוֹ אַרְבָּעָה חוֹטִים לְאַרְבָּעָה צְדָדִים שֶׁל הָעוֹלָם
 - מִזְרַח וּמַעֲרֵב צְפוֹן וְדָרוֹם. מֵאוֹתוֹ הַחוּט שֶׁנִּמְשָׁךְ
 מִצַּד הַמְּזֻרָח, מִמְּנוֹ נַעֲשֵׂה גּוֹף. מִתְחִיל בַּמְּזֻרָח, וּמְסִים
 בַּמַּעֲרָב. הַגּוֹף הוּא אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. נִרְשָׁם בְּאוֹתֵיזוֹת אֲדָנִי.
 אֲדוֹן וְרִבּוֹן כָּל הָעוֹלָם. מֵאוֹתוֹ הַחוּט שֶׁנִּמְשָׁךְ מִצַּד הַדָּרוֹם,
 שֶׁהוּא הַבְּרוּר שֶׁל כָּל הַשֵּׁלֵג וְתִקְפוֹ, מִמְּנוֹ נַעֲשֵׂתָה זְרוּעַ
 יְמִין, וְהוּא בְּחִירַת הָעֵנֵג. וְזֶה גֵן עֵדֵן שֶׁנִּכְנַס בּוֹ אָדָם
 הָרִאשׁוֹן, וְהוּא לְעֵנֵג הַנְּשָׁמוֹת, וְזֶה טְמִיר וְגִנוּז, הַיְמִין שֶׁל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כל העולם. מאותו החוט שנמשך מצד הצפון, ממנו נעשית ונבראת זרוע שמאל. וזה הגיהנם. מאותה פסלת של השלג. והוא לענש של הנשמות של הרשעים.

הראש נתתקן בשמים. והיה העולם בלי ראש, עד שנבנה בית המקדש. כשהוקם המשכן, הוקם בראש. הפה של כל העולם, שהתתקן בראש, סיני. והוא רשם את הפה הזה תוך המים, מהברור של השלג. הירכים וכל שאר האיברים, בכל שאר הארץ. וכשם שלאשה יש צירים וחבלים בשעת הלדה, כן כשבקש הקדוש ברוך הוא להוציא הארץ לאור העולם, היו המים עולים ויורדים, יעלו הרים ירדו בקעות. מה עשה הקדוש ברוך הוא? הוציא מן הקרקע רעמים וזועות, ונסו המים. זהו שכתוב (תהלים קד) מן גערתך ינוסון מן קול רעמך יחפזון. ויצאה הארץ, ונשארה נמוכה ומלכלכת, כולד הזה שיוצא נמוך כמת ומלכלך מהלדה.

וכשם שמפעפעין את הולד עד שיתעורר, ונותנים אש ונר לגבו לחממו, ומראה להאיר - כך עשה הקדוש ברוך הוא בארץ, כשיצאה מתוך המים. והכל בפסוק אחד. זהו שכתוב (שם עז) קול רעמך בגלגל האירו ברקים תבל, מיד - רגזה ותרעש הארץ. עד כאן נסתם הפה, עד שבאו ישראל, והפה נפתח בראשו בשמים, וזה סיני שנתנה בו התורה, ושם נתתקן הדבור. וכשנכנסו לארץ ישראל, נסתם הפתוח, ונפתח הסתום. נסתם הפה - שלא היה בו הדבור (משנסתלק משה). הפך מן האדם. נפתח הטבור - בית המקדש.

— זוהר תהלים —

וּמִשֶׁם אוֹכַל מֵה שְׂאֵמוֹ אוֹכַלְתָּ, וְשׁוֹתָה מִמֶּה שְׂאֵמוֹ שׁוֹתָה.
וְכָל הָעוֹלָם נִזְוֵן מִתְמַצִּית אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

וּמִשׁוֹם כֶּךָ, מְקוֹמוֹת וְאַתְרִים הֵם בְּעוֹלָם, בְּשִׁבַּח שֶׁל אֱלוֹ עַל
אֱלוֹ. גֵּן הָעֵדֶן, שֶׁהוּא זְרוּעַ הַיָּמִין שֶׁל כָּל הָעוֹלָם,
יֵשׁ בוֹ מְקוֹמוֹת וְאַתְרִים לְשִׁבַּח אֱלוֹ עַל אֱלוֹ, וְשֵׁם הוּא עֵץ
הַחַיִּים, וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע. וּבְהִיכָל אֶחָד מֵהֶם יֵשׁ מְקוֹם
טָמִיר וְגִנּוּז מִן הַכֵּל, וְאֵין מִי שֶׁמְפִיר אֶת אוֹתוֹ מְקוֹם פְּרִט
לְצִפּוֹר אַחַת, שֶׁבָּאָה בְּכָל יוֹם שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים וּמְצַפְצֶפֶת בְּתוֹךְ
עֲצֵי הַגֵּן (וְאוֹמֵרֵת גַּם צִפּוֹר וְגו'). וּבְאוֹתָהּ הַצִּפּוֹר יוֹדְעוֹת הַנְּשָׂמוֹת
אֶת סִימְנֵיהֶן, בְּזִמְן שְׁמוֹדוֹת וּמְשַׁבְּחוֹת, וּבְזִמְן שְׁמִשְׁתַּדְּלוֹת
לְדַעַת בַּחֲכָמָה. וְאוֹתָהּ הַצִּפּוֹר נִכְנָסֶת לְאוֹתוֹ הַיֵּכָל, וְנִטְמָנֶת
וְנִגְנָזֶת וְלֹא נוֹדְעֶת. וְדָרוֹר - זֶה הַנְּשָׂמָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁעוֹלָה
לְמַעְלָה, וְהִיא בֵּת חוֹרֵין. דְּבַר אַחֵר, (שם פד) וְדָרוֹר קֵן לָהּ -
זֶה הַיּוֹבֵל, שֶׁכְּתוּב וּקְרֵאתֶם דָּרוֹר. קֵן לָהּ - בַּחֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה.
צִפּוֹר וְדָרוֹר, זֶה לְמַעְלָה וְזֶה לְמַטָּה. אֲשֶׁר שָׁתָה אֶפְרַחֲיָהּ,
מִי? הַדָּרוֹר הַזֶּה שְׁנַת הַחַמְשִׁים, שֶׁמוֹצֵיאָהּ מִמְּנָה שֶׁשָּׂה
אֶפְרוּחִים וְהַצִּפּוֹר הַזֶּה. אוֹתָם הָאֶפְרוּחִים, תְּשׁוּקָתָם לְתוֹךְ
שְׁנֵי הַמְּזַבְּחוֹת, הַמְּזַבֵּחַ הַפְּנִימִי וְהַמְּזַבֵּחַ הַחִיצוֹן. נִטְלוּ מִן
הַמְּזַבֵּחַ הַפְּנִימִי וְנִתְּנוּ לְמְזַבֵּחַ הַחִיצוֹן. מְלָכִי וְאַלְהִי, מְלָכִי -
זֶה הַמְּזַבֵּחַ הַחִיצוֹן, וְאַלְהִי - זֶה הַמְּזַבֵּחַ הַפְּנִימִי.

הַמְּזַבֵּחַ הַחִיצוֹן תָּמִיד תְּשׁוּקָתוֹ לְמְזַבֵּחַ הַפְּנִימִי, וּלְעוֹלָם
אֵינוֹ שׁוֹכֵךְ מְלֻזְמֵר בְּשִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב

— זוהר תהלים —

שיר השירים אשר לשלמה. כל זמן שהגר דולק על הפתילה, והפתילה כתקונה, האור מאיר וצח, והכל נהנים ממנו. וכל זמן שהפתילה נעדרת והשמן חסר מן הפתילה, האור נסתלק, ואין מי שיודע באותו האור כלום. כף, כל זמן שישראל היו מתקנים ומסרגלים כפתילה זו, אור של מעלה היתה דולקת עליהם, ואומרת שירה, ואינו משתכף לעולם, כדגמת האור על הפתילה שאינו משתכף לעולם לנגד מעלה. ואותו השיר הוא המעלה שבשירים, קדש קדשים. נעדר הפתילה - נעדר האור ונסתלק, ואין מי שיודע בו. ושלמה צווח ואומר, (קהלת יב) וזכר את בוראיו בימי בחורתיך. היה מתתקן ומסרגל עצמו במצוות ובמעשים טובים בימי בחורתיך, בזמן שהמאור ההוא לוהב בפתילה. דבר אחר, על האור ההוא בזמן שהפתילה מתקנת, אמר לנגד אותו האור וזכר את בוראיו. התעורר לנגד הקדוש ברוך הוא בשיר ותעורר האהבה.

עד אשר לא יבאו ימי הרעה (שם) - בזמן שהלבנה מתמעטת ותשלט הרעה, והימים שלה הם ימים שאין בהם חפץ. עד אשר לא תחשף השמש - זה נהר היוצא מעדן, שכתוב (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן, שכתוב בו (איוב יד) ונהר יחרב ויבש. והאור - זה האור שברא הקדוש ברוך הוא ונתעטף בו, והוא ימינו. זהו שכתוב (איכה) השיב אחר ימינו. והירח - הוא הים המתמלא מאותו נהר. זהו שכתוב (איוב יד) אזלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש. והכוכבים - אלו שנים

— זוהר תהלים —

עָשָׂר מַזְלוֹת הַיְדוּעִים לָהּ. וְשָׁבוּ הָעֵבִים - אֱלוֹ שָׁרֵי אַמּוֹת
הַעוֹלָם. אַחַר הַגָּשֶׁם - אַחַר בְּכִיָּתָן שֶׁל מַלְאָכֵי הַשָּׁרָת, שֶׁכָּתוּב
מַלְאָכֵי שְׁלוֹם מֵרַ יִבְכְּיוּן. בַּיּוֹם שֶׁיִּזְעוּ שְׁמַרְי הַבַּיִת (קהלת
יב) - אֱלוֹ שׁוֹמְרֵי הַחֻמוֹת, שֶׁכָּתוּב (ישעיה סב) עַל חוֹמוֹתֶיךָ
יְרוּשָׁלַיִם הַפְּקָדְתִּי שׁוֹמְרִים. וְהַתְּעַנְתּוּ אַנְשֵׁי הַחָיִל - אֱלוֹ
הֵם שְׁשִׁים גְּבוּרִים סְבִיב לָהּ. וּבָטְלוּ הַ חֲנוּת - אֱלוֹ הֵם
אוֹכְלֵי הַקְּרָבָנוֹת. כִּי מַעֲטוּ - כְּנַפֵּי הַחַיּוֹת. וְחָשְׁכוּ הָרְאוֹת
בְּאַרְבּוֹת - אֱלוֹ הֵם (זכריה ד) עֵינַי ה' הִמָּה מְשׁוֹטְטִים בְּכָל
הָאָרֶץ, וְהֵם שִׁבְעַ עֵינַי ה'. וְסָגְרוּ דְלָתַיִם בְּשׁוּק - אֱלוֹ הֵם
הַשְּׁעָרִים שֶׁכֻּלָּם נִנְעְלוּ, זֹלָתִי שְׁעָרֵי דְמַעוֹת שֶׁלֹּא נִנְעְלוּ.
בְּשֶׁפֶל קוֹל הַטְּחָנָה - סַכַּת דָּוִד, שֶׁנִּפְלְהָ וְנִשְׁפְּלָה לְעַפְרַי, וְקוֹלָהּ
שֶׁהִיָּתָה מְשׁוֹרְרָה תָּמִיד בְּשִׁיר הָאֲהָבָה - שֶׁפֶל. וַיִּשְׁחוּ כָּל
בְּנוֹת הַשִּׁיר - הֵם הַמַּלְאָכִים הַנִּחְלָקִים בְּמִשְׁמְרוֹתָם עַל הַשִּׁיר.
מֵהֶם מְשׁוֹרְרִים בַּיּוֹם, וּמֵהֶם מְשֻׁמְרוֹת מְשׁוֹרְרִים בְּלֵילָה.
גַּם מִגְּבֹהַ יִירָאוּ, (קהלת ה) כִּי גְּבֹהַ מֵעַל גְּבֹהַ שְׁמֵר. וְשׁוֹמֵר
זֶה מְזֶה, וּמִקְבֵּל זֶה מְזֶה בְּנִעִימָה וּבְקִדְשָׁהּ. וּבְחֶרֶבֶן בֵּית
הַמְּקַדָּשׁ יִצְתָה מְאָרָה, וְדִין חֲזַק מְצוּי לְפָנָיו. וְגְּבֹהַ יִירָא
מִגְּבֹהַ וּמִדִּינּוּ.

וְחַתְּחַתִּים בְּדָרְךָ, כְּתוּב (ישעיה מג) הַנּוֹתָן בֵּינִי דָרְךָ וּבְמִים
עֵזִים נְתִיבָהּ. וּבְאוֹתוֹ דָרְךָ הָיָה יוֹרֵד, וּבְאֵ הַטֵּל
מֵרָאוּ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכָל שְׂמִחָה וְכָל טוֹב וְכָל
רְצוֹן, בְּאוֹתוֹ הַדָּרְךָ הָיָה בָּא. וּבְחֶרֶבֶן בֵּית הַמְּקַדָּשׁ, שֶׁכָּר עַל
שֶׁכָּר בְּאוֹתוֹ הַדָּרְךָ נִמְצָא, וְכָל רִגְזוֹ וְאִימוֹת וְתַקְּפוֹ וְדִין הָיוּ

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

באותה הדרך. וינאץ השקד, כמו שנאמר (דניאל ט) וישקד ה' על הרעה. וכתוב (ירמיה א) מקל שקד אני רואה. וצמיחת השקד אחד ועשרים יום. כך משבעה עשר בתמוז עד תשעה באב. ומיום שהשקד מציץ, הפרח אין מוציא פרי, עד עשרים ואחד יום. ויסתבל החגב - יתן הסבל על שכמו של בית דוד. ותפר האביונה - זו עבודת בית המקדש למטה. וצווחים בני האדם ואינם נענים. מה הטעם? כי הליך האדם אל בית עולמו. מסתלק הכבוד למעלה למעלה, והם צווחים ואין מי שישגיח בהם, משום שהוא הסתלק לבית עולמו שממנו יצא. ועל זה נמצאת המארה, ורע, ומות, ומאורעות רעות בעולם, וסופדים וצווחים בכל יום, שכתוב (שם ט) כי עלה מות בחלונינו. עד אשר לא ירתק חבל הכסף (קהלת יב) - חוט של חסד שנמשך מלמעלה למטה. ותרץ גלת הזהב - שהיא יורדת באותו החוט. נשבר החוט, נפל הגלה. ותשבר כד על המבוע - שהתורה נשתכחה בגלות, ואותו המשאב, יופיא"ל (וי"א יפי"ה) השר, לא שאב ממעין התורה, ובני אדם נבוכים בה. ונרץ הגלגל אל הבור, ומלאך המשחית נתן לו רשות לחבל בכל יום. וישב העפר על הארץ כשהיה, ויכלו כל הנשמות, והעולם יכלה. והעפר, שהכל נהיה ממנו, ישוב כבתחלה, ויהיה העולם חרב כשהיה. והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה, ויתחדש העולם כבתחלה. ובאותו זמן כתוב (דניאל יב) ורבים מישיגי אדמת עפר יקיצו. בא רבי עזריה ורבי מרזנוס, ונשקוהו

ה אֲשֶׁרִי יוֹשְׁבֵי בֵיתְךָ עוֹד יִתְלַלְּךָ פְּלֶה: ו אֲשֶׁרִי אָדָם
 עוֹז לוֹ בְּךָ מְסֻלוֹת בְּלִבָּבְךָ: ז עֲבָרִי בְּעַמְּךָ הַכֹּבֵד מֵעַן

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּרֹאשׁוֹ. קָרָא עָלָיו, (משלי יח) לֵב נָבוֹן יִקְנֶה דַעַת וְאֵזֶן חֲכָמִים
 תִּבְקֹשׁ דַעַת.

יִשִּׁים אֶת כַּחוֹ בְּקַב"ה שְׂיִסִיעַ לוֹ כִּשְׁהוּא מוֹשֶׁתֵּדֵל בְּאוֹתָם
 הַמְצוּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה וְלִלְכֵת בְּדֶרֶךְ אֱמֶת שְׂפִינּוֹן שְׂאָדָם בָּא
 לַהֲטָהָר וְדָאִי מוֹסִיעִים לוֹ

אֲשֶׁרִי אָדָם עוֹז לוֹ בְּךָ וְגו' (פד, ו): [זוהר ח"א פ' תולדות (דף קמב.)]

וַיִּקְרָא אֶת עֵשׂוֹ בְּנוֹ הַגָּדֹל. שְׁנַכְלָל מְצִדוֹ שֶׁל הַדִּין
 הַקָּשָׁה. וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא זְקַנְתִּי לֹא יִדְעֵתִי יוֹם מוֹתִי. רַבִּי אֶלְעָזָר
 פְּתַח וְאָמַר, (תהלים פד) אֲשֶׁרִי אָדָם עוֹז לוֹ בְּךָ וְגו'. אֲשֶׁרִי הָאִישׁ
 שְׂמִתְחַזֵּק בְּקַב"ה וְשֵׁם בּוֹ אֶת תְּקִפּוֹ. יְכוֹל כַּחֲנַנְיָה מִיִּשְׂרָאֵל
 וְעֲזַרְיָה שֶׁהִתְחַזְּקוּ וְאָמְרוּ, (דניאל ג) הֵן אֲתָנוּ אֱלֹהֵינוּ שְׂאָנוּ
 עוֹבְדִים יְכוֹל לְהַצִּילֵנוּ מִתּוֹךְ כַּבֶּשֶׁן הָאֵשׁ הַיּוֹקֵדֶת, וּמִיִּדְךָ
 הַמְּלַךְ יִצִּיל. בָּא רָאָה, שְׂאָם לֹא יִצִּיל וְלֹא יַעֲמֵד עֲלֵיהֶם
 הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, נִמְצָא שְׂשֵׁמוֹ שֶׁל הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא
 יִתְקַדֵּשׁ בְּעֵינֵי הַכֹּל, כְּמוֹ שְׂאָמְרוּ. אֲלֵא כִּיּוֹן שְׂיִדְעוּ שְׂלֵא אָמְרוּ
 כְּרֹאֲוִי, חֲזָרוּ וְאָמְרוּ, וְהֵן לֹא יִדְוַע לְהִיּוֹת לָךְ הַמְּלַךְ וְגו'. בֵּין
 יִצִּיל בֵּין לֹא יִצִּיל, יִדְוַע לְהִיּוֹת לָךְ הַמְּלַךְ וְגו'. וְשְׂנִינּוּ
 שְׂיִחְזַקְאֵל הוֹדִיעַ לָהֶם דְּבָר, וְשְׂמַעוּ וּקְבִלוּ מִמֶּנּוּ, שְׂהַקִּדּוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לֹא עֲמֵד עֲלֵיהֶם, כְּדִי שְׂיִקְבִלוּ שְׂכָר, וְאֵז חֲזָרוּ
 וְאָמְרוּ, וְהֵן לֹא יִדְוַע לְהִיּוֹת לָךְ הַמְּלַךְ וְגו'. אֲלֵא לֹא יִתְחַזֵּק

— זוהר תהלים —

אדם שִׁיאמר, הקדוש ברוך הוא יצילני, או יעשה לי כף וכף. אבל ישים את כחו בקב"ה שִׁיסיע לו, כשהוא משתדל באותם המצוות של התורה וללכת בדרך אמת. שפיון שאדם בא להטהר, ודאי מסייעים לו. וכזה יתחזק בקב"ה שהוא יסיע לו, ויתחזק בו, שלא ישים את כחו בטחוננו באחר. ומשום כף, עוז לו כף מסלות בלבבם. שיעשה לבו כראוי בלי הרהור אחר, אלא כמסלה הזו שהיא מתישבת לעבר בכל מקום שצריך, כף גם.

דבר אחר, אשרי אדם עוז לו כף - עז כמו שנאמר (תהלים ט) ה' עז לעמו יתן. משום שצריך לאדם להתעסק בתורה לשמו של הקדוש ברוך הוא. שכל מי שמתעסק בתורה ואינו משתדל לשמה, טוב לו שלא נברא. מסלות בלבבם, מה זה מסלות בלבבם? כמו שנאמר (שם ט) סלו לרכב בערבות ביה שמו. זו התורה היא שהיא השתדל בה להרים את הקדוש ברוך הוא ולעשותו חטיבה בעולם. בא ראה, כל מעשיו של יעקב היו לשמו של הקדוש ברוך הוא, ומשום כף הקדוש ברוך הוא היה עמו תמיד, שלא זזה ממנו השכינה. שהרי בשעה שקרא לו יצחק את עשו בנו, יעקב לא היה שם, והשכינה הודיעה לרבקה, ורבקה הודיעה ליעקב.

משום שלב הוא התעוררות להעיר אליו אהבה - והלב הוא עקר ויסוד הכל

אשרי אדם עוז לו כף וגו' (פד, ו): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קס"ב)]
 רבי יצחק היה מצוי לפני רבי אלעזר, אמר לו, ודאי

— זוהר תהלים —

שְׁאֵהֶבֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁאָדָם אוֹהֵב אוֹתוֹ לֹא מִתְעוֹרְרֶת אֶלָּא מִהֶלֶב, מִשּׁוּם שֶׁלֵּב הוּא הַתְּעוֹרְרוֹת לְהַעִיר אֵלָיו אֶהְבֵּה. (והקדוש ברוך הוא רוצה את הלב) אִם כֵּן, לָמָּה כָּתוּב בְּכֹל לְבַבְךָ וְאַחַר כֵּן וּבְכֹל נַפְשְׁךָ, שֶׁמִּשְׁמַע שְׁהֵם שְׁנֵי גּוֹנִים, אֶחָד הֵלֶב וְאֶחָד הַנֶּפֶשׁ? אִם הֵלֶב עֶקֶר – מֵה צָרִיךְ נֶפֶשׁ? אָמַר לוֹ, וְדַאי שֶׁלֵּב וְנֶפֶשׁ הֵם שְׁנַיִם, וּמִתְאַחֲדִים לְאַחַד. שְׁהֵרִי לֵב וְנֶפֶשׁ וּמִמּוֹן, כָּלֵם אַחֲזוּזִים זֶה בְּזֶה, וְהֵלֶב הוּא עֶקֶר וְיִסוּד הַכֹּל. וְזֶה שְׁנֵאֵמַר בְּכֹל לְבַבְךָ, בְּשְׁנֵי לְבָבוֹת הוּא, שְׁהֵם שְׁנֵי יְצָרִים, אֶחָד יְצַר טוֹב וְאֶחָד יְצַר רָע. וּשְׁנֵי אֱלֹהִים, כֹּל אֶחָד וְאֶחָד נִקְרָא לֵב. זֶה נִקְרָא לֵב טוֹב, וְזֶה נִקְרָא לֵב רָע. וּמִשּׁוּם כֵּן הוּא לְבַבְךָ, שְׁהֵם שְׁנַיִם, יְצַר הַטּוֹב וְיְצַר הָרָע.

וּבְכֹל נַפְשְׁךָ? וּבְנַפְשְׁךָ הִיָּה צָרִיךְ לְהִיּוֹת! מֵה זֶה וּבְכֹל נַפְשְׁךָ? הַבְּכֹל הַזֶּה לְשֵׁם מָה? אֶלָּא לְהַכְלִיל נַפְשׁ וְרוּחַ וְנִשְׁמָה. זֶהוּ וּבְכֹל נַפְשְׁךָ, בְּכֹל מֵה שְׁאוּחֲזֵת הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת. וּבְכֹל מְאֻדְךָ, אֵיךְ כֵּן כִּמָּה מִיָּנִים הֵם שֶׁל מִמּוֹן, כָּלֵם מִשְׁנַיִם אֱלֹהִים מְאֻלָּה, וְעַל זֶה כָּתוּב בְּכֹל. אֶהֱבֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַסַּר לוֹ כֹּל זֶה, לְאַהֲבֵב אוֹתוֹ בְּכֹל אֶחָד וְאֶחָד. וְאִם תֹּאמַר, בִּיצַר הָרָע אֵיךְ אָדָם יְכוּל לְאַהֲבֵב אוֹתוֹ, שְׁהֵרִי יְצַר הָרָע הוּא מְקַטְרֵג שְׁלֵא יִקְרַב אָדָם לְעִבּוֹדֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאֵיךְ יֵאָהֵב אוֹתוֹ בּוֹ? אֶלָּא זֹהֵי עִבּוֹדֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹתֵר, כְּשֶׁהֵיִצַר הַזֶּה נִכְנָע לוֹ מִשּׁוּם הָאֶהְבֵּה שְׁאוּהֵב אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. שֶׁכְּשֶׁהֵיִצַר הָרָע הַזֶּה נִכְנָע וְהָאָדָם הַזֶּה שׁוֹבֵר אוֹתוֹ, זֹהֵי אֶהֱבֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִשּׁוּם שְׁיִוָּדַע

— זוהר תהלים —

לְקָרֵב אֶת אוֹתוֹ יֵצֵר הָרַע לְעִבּוּדַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. כָּאֵן הוּא סוּד לְבַעֲלֵי הַדִּין. כֹּל מֵה שְׁעוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעֲלָה וּמְטָה, הַכֹּל הוּא כְּדֵי לְהִרְאוֹת כְּבוֹדוֹ, וְהַכֹּל הוּא לְעִבּוּדָתוֹ. וְכִי מִי רָאָה עֶבֶד שֶׁמְקַטְרֵג אֶת אֲדוֹנּוֹ, וּבְכֹל מֵה שֶׁרְצוֹן אֲדוֹנּוֹ נַעֲשֶׂה הוּא מְקַטְרֵג?! רְצוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא שְׂיֵהִיּוּ הָאֲנָשִׁים תָּמִיד בְּעִבּוּדָתוֹ וְיִלְכוּ בְּדֶרֶךְ אִמַּת כְּדֵי לְזַכּוֹתֶם בְּכִמָּה טוֹבוֹת. הוּאִיל וּרְצוֹנּוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּזֶה, אֵיךְ בָּא עֶבֶד רַע וְנִמְצָא מְקַטְרֵג מִתּוֹךְ רְצוֹן אֲדוֹנּוֹ וּמִסְטָה אֶת בְּנֵי הָאָדָם לְדֶרֶךְ רָעָה, וְדוֹחָה אוֹתָם מִדֶּרֶךְ טוֹבָה, וְעוֹשֶׂה לָהֶם שְׂלֵא יַעֲשׂוּ אֶת רְצוֹן אֲדוֹנָם וּמִסְטָה אֶת בְּנֵי הָאָדָם לְדֶרֶךְ רָעָה? אֵלֶּא וּדְאִי שֶׁרְצוֹן אֲדוֹנּוֹ הוּא עוֹשֶׂה. לְמַלְךְ שֶׁהִיָּה לוֹ בֶּן יַחֲדִיד וְהִיָּה אוֹהֵב אוֹתוֹ בְּיִתְר, וְצָנָה עָלָיו בְּאַהֲבָה שְׂלֵא יִקְרִיב אֶת עַצְמוֹ לְאַשָׁה רָעָה, מִשּׁוֹם שֶׁכָּל מִי שֶׁקָּרַב אֵלֶיָּה, אֵינּוּ כְּדָאִי לְהַכְנִס לְהִכַּל הַמְּלָךְ. הוֹדָה לוֹ אוֹתוֹ הֵבֵן לְעִשׂוֹת רְצוֹן אָבִיו בְּאַהֲבָה.

בְּבֵית הַמְּלָךְ בַּחוּץ הִיָּה זוּנָה אַחַת נָאָה לְמִרְאָה וּיַפֵּת תֹּאֵר. לְיָמִים אָמַר הַמְּלָךְ, אֲנִי רוֹצֵה לְרְאוֹת אֶת רְצוֹנּוֹ שֶׁל בְּנֵי אֵלִי. קָרָא לְאוֹתָהּ הַזּוֹנָה וְאָמַר לָהּ: לְכִי וּתְפַתִּי אֶת בְּנֵי, כְּדֵי לְרְאוֹת אֶת רְצוֹן בְּנֵי אֵלִי. מֵה עֲשִׂתָּה אוֹתָהּ זוּנָה? הֲלֹכָה אַחַר בֶּן הַמְּלָךְ וְהִתְחִילָה לְחַבֵּק וּלְנַשֵּׁק אוֹתוֹ וּלְפַתּוֹתוֹ בְּכִמָּה פְּתוּיִים. אִם אוֹתוֹ בֶּן יָאָה וּמְצִיַת לְמִצּוֹת אָבִיו – גּוֹעֵר בָּהּ וְלֹא מְצִיַת לָהּ וְדוֹחָה אוֹתָהּ מִמֶּנּוּ. וְאִז אָבִיו שֶׁמַּח בְּבָנּוֹ וּמְכַנְיָסוֹ לְתוֹךְ הַפְּרָגוֹד שֶׁל הַיְכָלוֹ, וְנוֹתֵן לוֹ מִתְּנוּת וְאוֹצְרוֹת

— זוהר תהלים —

וְכַבּוּד רַב. מִי גָרַם אֶת כָּל הַכְּבוֹד הַזֶּה לְפָנַי הַזֶּה? הֲיֵהוּ אֹמֵר, אוֹתָהּ הַזּוֹנָה. וְאוֹתָהּ הַזּוֹנָה יֵשׁ לָהּ בְּזֵה שְׂבַח אוֹ לֹא? וַדָּאי שְׂיֵשׁ לָהּ שְׂבַח מְכַל הַצְּדִידִים. אַחַד - שְׁעֶשְׂתָּה אֶת רְצוֹן הַמֶּלֶךְ. וְאַחַד - שְׁגִרְמָה לְאוֹתוֹ הַבֵּן כָּל אוֹתוֹ הַטּוֹב וְלִכְל הָאֲהָבָה הַזֹּאת שֶׁל הַמֶּלֶךְ אֵלָיו. וְעַל זֶה כָּתוּב (בראשית א) וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד. וְהִנֵּה טוֹב - זֶה מִלְּאֲךָ הַחַיִּים. מְאֹד - זֶה מִלְּאֲךָ הַמּוֹת, שֶׁהוּא וַדָּאי טוֹב מְאֹד לְמִי שְׁמַצִּית לְמַצּוֹת רְבוּנוֹ. וּבֵא רָאָה, אִם לֹא יִהְיֶה הַמְקַטְרֵג הַזֶּה, לֹא הָיוּ יוֹרְשֵׁים הַצְּדִיקִים אֶת הַגְּנוֹזִים הָעֲלִיוֹנִים הַלְלוּ, שְׁעֵתִידִים לְרֶשֶׁת עוֹלָם הַבָּא. אֲשֶׁרֵיהֶם שֶׁנִּפְגְּשׁוּ בַּמְקַטְרֵג הַזֶּה, וְאֲשֶׁרֵיהֶם שֶׁלֹּא פָּגְשׁוּ בוֹ. אֲשֶׁרֵיהֶם שֶׁפָּגְשׁוּ בוֹ וְנִצְלוּ מִמֶּנּוּ, שֶׁבִשְׂבִּילוֹ יוֹרְשֵׁים כָּל אוֹתָן טוֹבוֹת וְכָל אוֹתָם עֲדוֹנִים וְכָל אוֹתָן תְּשׁוּקוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁעֲלִיו כָּתוּב (ישעיה סד) עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ.

וְאֲשֶׁרֵי אוֹתָם שֶׁלֹּא פָּגְשׁוּ בוֹ, שֶׁבִשְׂבִּילוֹ יוֹרְשֵׁים גִּיהֶנָם וְנִטְרְדוּ מֵאֲרֵץ הַחַיִּים, שֶׁהָרִי אוֹתָם הִרְשָׁעִים שֶׁפָּגְשׁוּ אוֹתוֹ, הָיוּ מְצִיתִים לוֹ וְנִמְשְׁכוּ אַחֲרָיו, וְעַל זֶה יֵשׁ לְצְדִיקִים לְהַחֲזִיק לוֹ טוֹבָה, שֶׁהָרִי בְּגִלְלוֹ יוֹרְשֵׁים כָּל אוֹתָן הַטּוֹבוֹת וְעֲדוֹנִים וְתְשׁוּקוֹת לְעוֹלָם הַבָּא. מֵהִי תוֹעֵלְתוֹ שֶׁל הַמְקַטְרֵג הַזֶּה כִּפְאֲשֶׁר הִרְשָׁעִים מְצִיתִים לוֹ? אֵלֶּא אֵף עַל גַּב שְׂאִין בוֹ תוֹעֵלְתָּ, מְצוֹת אֲדוֹנוֹ הוּא עוֹשֶׂה. וְעוֹד, שֶׁהָרִי מִתְחַזֵּק בְּשִׁבִּיל זֶה. הוּאִיל וְהוּא רַע, הוּא מִתְחַזֵּק כְּשֶׁהוּא עוֹשֶׂה רַע. הִרְשָׁע אֵינוֹ מִתְחַזֵּק, עַד שֶׁהוֹרֵג אָדָם. כִּיּוֹן שֶׁהָרֵג

יְשִׁיתוּהוּ גַם בְּרָבוֹת יַעֲמֶה מוֹרָה:

— זוהר תהלים —

בְּנֵי אָדָם, אִזּוּ מִתְחַזֵּק וּמִתְגַּבֵּר בְּכַחוֹ וַיֵּשׁ לוֹ נַחַת. כִּף אֹתוֹ מִקְטָרֵג שֶׁנִּקְרָא מִלֶּאֶדָּף הַמּוֹת לֹא מִתְגַּבֵּר בְּכַחוֹ, עַד שֶׁמִּסְטָה אֶת בְּנֵי הָאָדָם וּמִקְטָרֵג לָהֶם וְהוֹרֵג אוֹתָם, וְאִזּוּ יֵשׁ לוֹ נַחַת וּמִתְחַזֵּק וּמִתְגַּבֵּר בְּכַחוֹ. כְּמוֹ שֶׁמִּתְחַזֵּק צַד הַחַיִּים כְּשֶׁבְנֵי אָדָם הֵם טוֹבִים וַיֵּלְכוּ בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, אִפְּי כִּף הַמִּקְטָרֵג הַזֶּה מִתְחַזֵּק וּמִתְגַּבֵּר כְּשֶׁהֲרָשָׁעִים מְצִיִּיתִים לוֹ, וְהוּא שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם. הִרְחַמֵּן יַצִּילֵנוּ. וְאֲשֶׁרֵי אוֹתָם שְׂזוּכִים לְנִצְחוֹ וְלִהְיוֹתֵנוּ וְלִזְכוּת בְּשִׁבְלֵנוּ לְעוֹלָם הַבָּא, וּמִתְחַזֵּק אָדָם בְּמִלְךָ הַקָּדוֹשׁ תָּמִיד. עַל זֶה וַדָּאֵי נֶאֱמַר, (תהלים פד) אֲשֶׁרֵי אָדָם עוֹז לוֹ בְּךָ מִסְּלוֹת בְּלִבָּכֶם. אֲשֶׁרֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

רֵאִיתִי אֶת אוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ שָׁם. וְשִׁמְעֵתִי פְּרוֹז מִכְרִיז בְּכָל יוֹם: אֲשֶׁרֵיהֶם הַחֲבָרִים שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה, וְאוֹתָם שֶׁמְזַכְּרִים בָּהּ אֶת הָאֲחֵרִים, וְאוֹתָם הַמְּעַבְרִים עַל מִדּוֹתֵיהֶם

עֲבָרֵי בְּעַמֵּק הַבְּכָא וְגו' (פד, ז): [זוהר חדש, מדרש רות (דף צח.א)]

רַבִּי פְּרוֹסְפָּדָאֵי חָלָה. נִכְנְסוּ אֵלָיו רַבִּי יוֹסִי בֶּן קְסָמָא וְחַכְמַיִם. אוֹתוֹ הַיּוֹם, יוֹם הַשְּׁבֵת הָיָה. רָאוּ אוֹתוֹ שְׁהָיָה בּוֹכָה, וְאַחַר כֵּן צָחַק. בֵּינְתַיִם נִרְדָּם. אָמְרוּ, יוֹם הַשְּׁבֵת הוּא, וְאִסּוּר לְטַלְטְלוֹ, וְטִרְחָה אַחֲרַת לֹא צָרִיף. הַשְּׂאִירוּהוּ.

קָם רַבִּי יוֹחָנָן וְדָרַשׁ, (רות א) וַיָּמַת אֱלִימֶלֶךְ אִישׁ נְעָמִי וַתִּשְׂאָר הָיָה וּשְׁנֵי בָנֵיהָ. מֵת אֱלִימֶלֶךְ - נִשְׂאָרוֹ בָּנֵיהָ לְהַתְנַחֵם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּהֵם, שְׁנִשְׂאָרוּ שְׁנֵי בָנָיו לְהַשְׁלִים אֶת מְקוֹם אֱלִימֶלֶךְ, שֶׁהָיָה
נִשְׁמָה לְנִשְׁמָה. אַחַר כֵּן מָה כְּתוּב? וַיְמִוּתוּ גַם שְׁנֵיהֶם מִחֶלְוֵן
וּכְלִיזֵן, רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְרוּחַ הַטְּמֵאָה. עֲכָשׁוּ הוּא שֶׁבֶר עַל שֶׁבֶר.
הַנִּשְׁמָה לְנִשְׁמָה שֶׁל הַקֹּדֶשׁ שֶׁהוּא י', וְהַרוּחַ הַשְׂכֵּלִית שֶׁהִיא
וּא"ו, לֹא יְמִוּתוּ, אֲלָא אָדָם יוֹרֵד מִגְּדֻלָּתוֹ נִקְרָא מֵת. אַךְ
כָּאן, כְּשֵׁמֶת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, הַנִּחְמָה בְּחַכְמִים שְׁנִשְׂאָרוּ, וְהֵם
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי וְחִבְרִי. מֵתוּ רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי וְחִבְרִי
– נִשְׂאָר רַבִּי כְּרוּסְפָדָּאִי. וְכַעַת חִבְרָנוּ רַבִּי כְּרוּסְפָדָּאִי שְׁמַת
עֲכָשׁוּ, הוּא שֶׁבֶר עַל שֶׁבֶר.

בְּעוֹדָם יוֹשְׁבִים, רַבִּי חֶלְקִיָּה שֶׁהָיָה אֶצְלוֹ, רָאָה אוֹתוֹ
שְׁחוֹזְרוֹת הַדְּמָעוֹת עַל פָּנָיו, וַיִּצְחֹק בְּפִיו. קָרָא
לְרַבִּי יוֹחָנָן וְלַחֲבֵרִים, וְרָאוּ אוֹתוֹ עִם דְּמָעוֹת עַל פָּנָיו,
וַיִּצְחֹק בְּפִיו. אָמְרוּ שְׂוֹדָאִי לֹא מֵת. יָשְׁבוּ, וְלֹא עָזְבוּ אָדָם
לְקָרֵב אֵלָיו. בְּעָרֵב פֶּתַח עֵינָיו, בִּקְשׁ מִים לְשִׁתוֹת. קָרְבוּ
אֵלָיו רַבִּי יוֹחָנָן וְחַכְמִים. אָמַר לָהֶם: רַבּוּתִי, לָכוּ לְשָׁלוֹם.
לְמַחֵר שׁוּבוּ אֵלַי וְאִמַר לָכֶם מָה שְׂרָאִיתִי, וְצוּוּ אוֹתִי
לְהוֹדִיעַ לַחֲבֵרִים. שֶׁעֲכָשׁוּ הַצְּטֻרְכָתִי לְתַקֵּן כָּל הַדְּבָרִים
שְׂרָאִיתִי, וּבִלְלִילָה הַזֶּה שֶׁהֵייתִי שָׁם, עוֹלָם אַחַר רְאִיתִי,
וְלֹא יָדַעְתִּי מָה הוּא. אָמְרוּ לְבָנָי בֵּיתִי שְׁלֵא יִקְרְבוּ אֵלַי,
וְלֹא יִהְיֶה אָדָם כָּאֵן. כָּלֶם הִלְכוּ. וְרַבִּי יוֹחָנָן נִשְׂאָר שָׁם,
וְלֹא קָרַב אֵלָיו כָּל אוֹתוֹ לִילָה. כְּשֶׁהָיָה מֵאִיר הַיּוֹם, רָאוּ
אוֹתוֹ שֶׁהָיָה מְדַבֵּר וּבוֹכָה. וְלֹא יָדְעוּ דְבָר. קָם וַיֵּשֶׁב, וַקְרָא
לְרַבִּי יוֹחָנָן. אָמַר לוֹ: מָה רְאִיתָ? אָמַר: מַעוֹלָם אַחַר בָּאתִי,

— זוהר תהלים —

וּנְכַנְסְתִּי לְשֵׁם, וְלֹא נִתְּנָו לִי רְשׁוֹת לְגִלוֹת דְּבַר, אֶלֶּא לְךָ
וּלְחִבְרֶךָ. וְאָמַר לָהֶם מַה שָּׂרָאָה.

אָמַר לוֹ לְרַבֵּי יוֹחָנָן: הִתְקַן דְּבַרְיָךְ, וְלֶךְ לְכַסְאָךְ שְׂתַקְנֵנוּ לְךָ,
שְׁהָרֵי שְׁנַיִם עָשָׂר מֵהַחֲבָרִים יָבֹאוּ בְּשִׁכְלֶךָ, וְאֲנִי רְאִיתִי
מַה שְּׁלֹא נִתְּנָו לִי רְשׁוֹת לְגִלוֹת. וְרִאִיתִי מֵאוֹתָם הַחֲבָרִים
שְׁהִתְקִים תְּלֻמוֹדָם בְּיָדָם. וְרִאִיתִי אֶת אוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁל מְלֶךְ
הַמְּשִׁיחַ שָׁם. וְשָׁמַעְתִּי כְּרוֹז מְכָרָיו בְּכָל יוֹם: אֲשֶׁרֵיהֶם הַחֲבָרִים
שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, וְאוֹתָם שְׁמֹזְפִים בַּה אֶת הָאֲחֵרִים, וְאוֹתָם
הַמְּעַבְרִים עַל מִדּוֹתֵיהֶם. רְאִיתָם, כְּשֶׁהֵייתִי בּוֹכָה וְצוֹחֵק,
הַרְשׁוֹת נִתְּנָה לְמֵלֶכֶךְ הַמּוֹת לְהֵבִיא אוֹתִי, וְרִאִיתִי הַשְּׂכִינָה
אֶצְלִי, וְלֹא נִתְּנָו לוֹ. וְעַל כֵּן בְּכִיתִי מִמֵּלֶכֶךְ הַמּוֹת, וְצָחֻקְתִּי
כְּשֶׁרִאִיתִי הַשְּׂכִינָה שְׁלֹא נּוֹתַנְתָּ לוֹ. וְרִאִיתִי עַד שְׁנוּטָלִים אוֹתִי
לְבֵית הַדִּין שְׁשָׁם, וְרִאִיתִי כְּמָה צְבָאוֹת וּמַחְנוֹת, שָׁם כָּלֵם
מִתְּעַסְקִים בְּדִינֵי הָעוֹלָם, וּבִרְאֵשֵׁיהֶם סַנְדְּלוֹפוֹן בְּעַל הַפְּנִים,
שְׁקוֹשֵׁר קְשָׁרִים לְאֲדוֹנוֹ, וּפְרֻכַת אַחַת פְּרוּסָה עָלָיו, וְכָל
צְבָאוֹת הַשָּׁמַיִם שְׂתַחַח יָדוֹ, וְלֹא נִתְּנָה רְשׁוֹת לְקַרֵב לְרִאוֹתוֹ.

וְרִאִיתִי בֵּית דִּין, וְכַמָּה שָׁרִים מְמַנִּים לְפָנֵיהֶם, מֵהֶם סְגִינָוִים
עַל בְּנֵי הָעוֹלָם, וּמֵהֶם קְטִינָוִים. נְטָלוּ וְקָרְבוּ אוֹתִי
אֲלֵיהֶם. וְרִאִיתִי שָׁם רַבִּים מִן הַחֲבָרִים. אָמְרוּ לוֹ לְמֵלֶכֶךְ
הַמּוֹת: מַה זֶה מְבַנֵּי הָעוֹלָם אֶצְלֶךָ? אָמַר לָהֶם: שְׁלֹא
נוֹתְנִים לִי לְהִמִּית אוֹתוֹ, וְקָרְבְּתִיו לְדִין. (אמר להם, דוננו דינו,
הניחו אותי לשבת וקרבו אותי לדין לפני שלשה סנהדרין שידוננו דיני, ושמעתי).

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁקִמוּ שְׁלֹשָׁה יְעָדִים, וְאָמְרוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים מְצָאנוּ כֹפֶר, מְצָאנוּ כֹפֶר, וְהַעֲיֵדוּ עָלַי שֶׁהֶעֱבַרְתִּי תָמִיד עַל מִדּוֹתַי. הַתְּעַסְקוּ בְּדִינֵי כָל אוֹתוֹ הַיּוֹם, שְׂרָאִיתֶם שִׁישְׁנָתִי, וְעָשׂוּ חֶשְׁבוֹן שֶׁל יָמִים וְשָׁנִים שְׁלִי, וְנִמְצְאוּ תָמִיד שְׁלָמִים. וְעַל שֶׁהֶעֱבַרְתִּי תָמִיד עַל מִדּוֹתַי, עָזְבוּ אֶת הַדִּין, וְלֹא יָכְלוּ לְדוֹן בְּזֶה, עַד שֶׁהֵעֵלוּ אֶת דִּינֵי לְמָקוֹם אַחֵר, וְלֹא יִדְעָתִי לְאִיזָה מְקוֹם.

וּבֵּא מִן הַדִּין לְעֶזֶר אוֹתִי, וְלָתֵת לִי זְמַן לְהַשְׁלִים תְּלִמּוּדֵי בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׁעָדִין לֹא גִמַּרְתִּי אוֹתוֹ, וְלֹא עָזַב אוֹתִי מִלְּאֵךְ הַמָּוֶת, עַד שֶׁנִּתְּנָנוּ לוֹ בְּמָקוֹמִי אֶת רַבִּי כְּרוֹסְפָדַי הַזְּקֵן שֶׁל מְקָדָם, וְאָז עָזַב אוֹתִי. כְּשֶׂרָאִיתֶם הַדְּמָעוֹת בְּפָנַי וְצָחוֹק בְּפִי, אוֹתָם הַדְּמָעוֹת - שְׁבִכְתִּי מִפְּחָדוֹ שֶׁל מִלְּאֵךְ הַמָּוֶת, וְצָחֻקִּי - מִשְׁמַחַת הַשְּׂכִינָה, וְעַל שֶׁחָכַו לִי עַד זְמַן אַחֵר כְּדֵי לְהוֹדִיעַ לִי מַה שֶׁגִּלְתִּי לָכֶם. וְלֹא יִשְׁנָתִי עַל יַד מִלְּאֵךְ הַמָּוֶת, אֲלֵא הַשְּׂאִירוּ עִמִּי אֶת רַבִּי אוֹשְׁעֵיָא, וְעִמּוֹ הוֹלֵךְ אֲנִי לְשֵׁם. תְּמַהוּ הַחֲבָרִים, וְקָרְאוּ עָלָיו, (תהלים פד) עֲבָרִי בְּעֵמֶק הַבְּכָא מִעֵיָן יִשִּׁיתוּהוּ גַם בְּרֻכּוֹת יַעֲטָה מוֹרָה. עֲבָרִי בְּעֵמֶק הַבְּכָא - זֶה רַבִּי כְּרוֹסְפָדַי, שְׁעָבַר עַל זֶה שֶׁל מִלְּאֵךְ הַמָּוֶת, שֶׁהוּא עֵמֶק הַבְּכָא, שֶׁהוּא גֶרֶם בְּכִיָּה לְכָל הָעוֹלָם. מִעֵיָן יִשִּׁיתוּהוּ - שֶׁהַנִּיחּוּהוּ לְגַמֵּר אֶת תְּלִמּוּדוֹ, וְלִהְיוֹת מִעֵיָן בַּתּוֹרָה. לְפִיכָךְ, גַּם בְּרֻכּוֹת יַעֲטָה מוֹרָה. אִם הַתּוֹרָה גּוֹרַמַת לוֹ חַיִּים, כָּל שֶׁכֵּן מִי שֶׁגּוֹרַס אוֹתָהּ גֶרֶסָה וְלוֹמַד אוֹתָהּ. קָרָא עָלָיו רַבִּי יוֹחָנָן, (תהלים קיב) זָרַח בַּחֲשֵׁךְ אוֹר לְיִשְׂרָאֵל חֲנוּן וְרַחוּם וְצַדִּיק. זָרַח בַּחֲשֵׁךְ, מַהוּ חֲשֵׁךְ? זֶהוּ מִלְּאֵךְ הַמָּוֶת, שֶׁמַּחֲשִׁיף אֶת פָּנָי

ח יִלְכוּ מִחִיל אֶל חֵיל יִרְאֶה אֶל אֱלֹהִים תקנה בעל חיובות
במלך המלכות ביום בְּצִיּוֹן:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

העולם, כמו שנאמר וְחִשְׁךָ עַל פְּנֵי תְהוֹם. אור ליִשְׁרִים
שְׂמֵאִיר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיק הַזֶּה, רַבִּי כְרוּסְפָדַי, אֶת
אור התורה. ומי עושה את זה? הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁנִקְרָא
חֲנוּן וְרַחוּם וְצַדִּיק.

יִלְכוּ מִחִיל אֶל חֵיל יִרְאֶה אֶל אֱלֹהִים בְּצִיּוֹן

יִלְכוּ מִחִיל אֶל חֵיל וְגו' (פד, ח) : [זוהר חדש (דף נ"ח:)] מֵאֵי וְלִלְקוֹט
שׁוֹשְׁנִים, אֶל תְּקִרֵי שׁוֹשְׁנִים, אֲלֵא שׁוֹשְׁנִים. אֲלֵין אֵינוֹן
דְּקָדְמֵי רוּחָא בְּהַאי עֲלָמָא דְּמִתְקַלִּי (בז"ח ד"א איתא דמתלקט)
וּמִסְתַּלְקֵי מֵהַאי עֲלָמָא עַד לָא מְטָא זְמַנְיָהּ. כְּדִין קָרִי הַהוּא
נַעַר מְטַטְרוּ"ן לְגַבְרִיאֵל דִּי קִסְתָּהּ סוּפֵר בְּחִרְצוּי וְאָמַר לֵיהּ,
כְּתוּב פִּתְקָא וְהָב לְמֵלְאֵךְ הַמּוֹת עַל פְּלוּנֵי דִילְקוֹט לֵיהּ
מֵעֲלָמָא וְאַתְלָקִיט מְיָד, וְסִלְקִין לֵיהּ לְמַתִּיבְתָא דְּמִטְטְרוּ"ן
בְּקָדְמִיתָא. וְתַמָּן אָמַר תְּלַמוּדִיהּ דְּאַיִתִּי בִּידֵיהּ, וְאוּלִיף תַּמָּן
מָה דְּאוּלִיף. לְכַתֵּר סִלְקִין לֵיהּ לְמַתִּיבְתָא עֵילָאָה דְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא. וְזַמְינָא לְמַתִּיבְתָא דִילֵיהּ, וְתַמָּן אֲשַׁתְּעֲשַׁע בְּהוּ
בְּאַיִנוֹן דִילֵיהּ בְּרַזִי עֲלָאִין וְטַעְמֵי אוּרִייתָא דְּהוּוּ סְתִימִין בְּהַאי
עֲלָמָא. וְיּוֹפִיא"ל רַב מְמַנָּא אֲזִיל מִגּוּ מַתִּיבְתָא עֵילָאָה וְחַתִּים
סְתָרִין וְרַזִי דְּאוּרִייתָא מִגּוּ תְרֵי מַתִּיבְתָא כָּל מָה דְּאַקְשׁוּ
בְּמַתִּיבְתָא דְּרַקִיעָא אֵינוֹן דְּמַתִּיבְתָא עֵילָאָה, מְתַרְצִין
בְּמַתִּיבְתָא עֵילָאָה. דְּלִית תַּמָּן פְּרָכֵי וְקוּשְׁיִין אֲלֵא בְּמַתִּיבְתָא
דְּרַקִיעָא, וְחַתִּים מְתָרֵי מַתִּיבְתֵי מְלִין דְּאוּרִייתָא כְּדָקָא יְאוּת.

ט יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{הַתְּהוֹמָה} אֱלֹהִים ^{תְּהוֹמָה בְּעַל הַיְבוּלִים} צְבָאוֹת שְׁמֵעָה תִּפְלְתִי
 הַאֲזִינָה אֱלֹהֵי ^{תְהוֹמָה בְּעַל הַיְבוּלִים} יַעֲקֹב סֵלָה: י מוֹנְנֵנוּ רֵאָה אֱלֹהִים
 וְהִבֵּט פָּנָיו מִשִּׁיחָד: יא כִּי טוֹב יוֹם בְּחֻצְרֶיךָ ^{תְהוֹמָה בְּעַל הַיְבוּלִים}
 מֵאֲלֶיךָ בְּחֻרְתֵי הַסְּתוּפָה בְּבֵית אֱלֹהֵי ^{תְהוֹמָה בְּעַל הַיְבוּלִים} מְדוּר
 בְּאַחֲלֵי רָשָׁע: יב כִּי שָׁמֶשׁ וּמִגֵּן יְהוָה ^{הַתְּהוֹמָה} אֱלֹהִים

— זוהר תהלים —

ועל דא כתיב (תהלים פ"ד) ילכו מחיל אל חיל. ולזמנא דאתי
 יסתלקון פרכי וקושפין מגו מתיבתא דרקיעא, כמה דאתמר,
 ילכו מחיל אל חיל וכתיב (תהלים קכ"ב) יהי שלום בחילך שלוה
 בארמנותיך. עד הכא רזין דעינין (בז"ח ד"א איתא בגו גוונים
 לאסתכלא) באינון לאסתכלא.

שמש ומגן - זו ברית קדש

כִּי שָׁמֶשׁ וּמִגֵּן ה' אֱלֹהִים וּגו' (פד, יב): [זוהר שמות (דף א) א] מִי
 שְׂשׂוּכְב עִם בֵּת אֵל נָכַר, שְׂמִכְנִיס בְּרִית קֹדֶשׁ וְאוֹת הַבְּרִית
 לְרִשׁוֹת אַחֲרֵת, שְׂכָתוֹב וּבָעַל בֵּת אֵל נָכַר, וְשָׁנִינוּ שְׂאִין קִנְיָה
 לְפָנֵי הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא חוּץ מִקְנֵי קִנְיָה שֶׁל בְּרִית קֹדֶשׁ, שֶׁהִיא
 בְּרִית שֶׁל הַשֵּׁם הַקֹּדֶשׁ וְסוּד הָאֱמוּנָה. מַה כְּתוּב? (במדבר כה)
 וַיְחַל הָעַם לְזַנוֹת אֶל בָּנוֹת מוֹאָב. מִיָּד - וַיַּחַר אֵף ה' בְּיִשְׂרָאֵל.
 רֵאשֵׁי הָעַם שִׁיּוּדְעִים וְלֹא מוֹחִים בְּיַדֵּיהֶם, נַעֲנָשִׁים בְּתַחֲלָה,
 שְׂכָתוֹב קַח אֶת כָּל רֵאשֵׁי הָעַם וְהוֹקַע אוֹתָם לַה' נֶגֶד הַשָּׁמֶשׁ.
 רַבִּי אַבָּא אָמַר, מַה זֶה נֶגֶד הַשָּׁמֶשׁ? נֶגֶד הַבְּרִית שְׁנִקְרְאוֹת
 שָׁמֶשׁ, וְעַלֶּיהָ נֶאֱמַר (תהלים פד) כִּי שָׁמֶשׁ וּמִגֵּן ה' אֱלֹהִים. שָׁמֶשׁ
 וּמִגֵּן - זוֹ בְּרִית קֹדֶשׁ. מַה שָׁמֶשׁ זֹרַח וּמֵאִיר לְעוֹלָם, אֵף כֶּף

תקיעת חצוצות
במקדש שלום
חַן וְכְבוֹד יִתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{אֱלֹהֵינוּ} לֹא יִמְנַע טוֹב
לְהַלְכִים בְּתַמִּים: יְיָ יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם
בַּיַּחַד בְּךָ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ברית קדש זורח ומאיר את גוף האדם. מגן - מה מגן הוא כדי להגן על האדם, אף כף ברית קדש מגנה על האדם, ומי ששומר אותה, אין נזק בעולם שיוכל לקרב אליו, וזהו נגד השמש.

[זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רכ"ד:)] וכסף פקודי העדה, משום שזה הוא כל מה שמתפשט למטה כף הוא טוב, ואף על גב שאינו בתנופה הזו - הכל הוא לטוב. אבל זהב, כל מה שמתפשט למטה - הכל הוא לרע. זה מתפשט לטוב, וזה מתפשט לרע. ומשום כף צריך להניף תנופה ולהעלות למעלה. וזה צריך להתפשט למטה ולכל הצדדים, משום שעומדים כלם לטוב. פתח ואמר, (תהלים פד) כי שמש ומגן ה' וגו'. כי שמש - זה הקדוש ברוך הוא. ומגן - זהו הקדוש ברוך הוא. שמש - זהו סוד השם הקדוש יהו"ה, שכאן עומדות כל הדרגות למנוחה. ומגן - זהו סוד השם הקדוש שנקרא אלהים. וסוד זה שכתוב (בראשית טו) אנכי מגן לך. ושמש ומגן זהו סוד השם השלם. חן וכבוד יתן ה', להיות הכל בסוד אחד. לא ימנע טוב להלכים בתמים - סוד זה (אותו) שכתוב (איוב לח) וימנע מרשעים אורם. וזהו אור ראשון שכתוב בו (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב, שגנזו והסתירו הקדוש ברוך הוא,

— זוהר תהלים —

כמו שפארוהו, וּגְנַז אֹתוֹ מִהַרְשָׁעִים, וּמִנֵּעַ אֹתוֹ בְּעוֹלָם
הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. אָבֵל לְצַדִּיקִים מֵהַ כְּתוּב? לֹא יִמְנַע
טוֹב לְהִלְכִים בְּתַמִּים. זֶהוּ אֹר הָרֵאשׁוֹן שְׁכַתוּב בּוֹ (שם)
וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב. וְעַל זֶה לֹא צָרִיךְ זֶה
לְהַעֲלוֹת וּלְהַנִּיף אֹתוֹ, אֲלָא לְהַתְּפַשֵּׁט וּלְהַתְּגַלוֹת, וְלֹא
לְהַתְּעִלוֹת כְּמוֹ אֹתוֹ אַחַר שֶׁהוּא שְׂמָאֵל, וְלִכְּן נִקְרָא אֹתוֹ
תְּנוּפָה, וְלֹא זֶה. וּמִשׁוּם כֵּךְ - וְכִסְף פְּקוּדֵי הָעֵדָה מֵאֵת
כֶּכֶר וְגו'.

מִי שִׁיּוּצָא לְדַרְךָ יִסְדֵּר תַּפְלָה לְפָנֵי הַקַּב"ה כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ עָלָיו
שְׂכִינַת רַבּוֹנוּ עַד שֶׁלֹּא יֵצֵא לְדַרְךָ

כִּי שָׁמַשׁ וּמִגֵּן ה' אֱלֹהִים וְגו' (פד, יב): [זוהר ח"א פ' בראשית
(דף טו:)] רַבִּי שְׁמַעוֹן הָיָה הוֹלֵךְ לְטַבְרִיָּה, וְהָיוּ עִמּוֹ רַבִּי
יוֹסִי וְרַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי חֲזִיָּא. בֵּין כֵּךְ רָאוּ אֶת רַבִּי פְּנַחֵס
שֶׁהָיָה בָּא. בֵּינוֹן שֶׁהִתְחַבְּרוּ כְּאַחַד, יָרְדוּ וַיֵּשְׁבוּ תַּחַת אֵילָן
אֶחָד מֵאֵילָנֵי הָהָר. אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, הָרִי יֵשְׁבֵנוּ, מֵאוֹתָם
דְּבָרִים מְעֻלִּים שֶׁאַתָּה אוֹמֵר בְּכָל יוֹם אָנוּ רוֹצִים לְשַׁמְעַ.
פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (בראשית יג) וַיֵּלֶךְ לְמַסְעָיו מִנֶּגֶב וְעַד
בֵּית אֵל עַד הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הָיָה שֵׁם אֶהְלֵה בְּתַחֲלָה בֵּין בֵּית
אֵל וּבֵין הָעֵי. וַיֵּלֶךְ לְמַסְעָיו? לְמַסְעוֹ צָרִיךְ לְהִיּוֹת! מֵה זֶה
לְמַסְעָיו? אֲלָא שְׁנֵי מַסְעוֹת הֵם, אֶחָד שֶׁלוֹ וְאֶחָד שֶׁל
הַשְּׂכִינָה, שֶׁהָרִי כָּל בֶּן אָדָם צָרִיךְ לְהַמְצֵא זָכָר וּנְקֵבָה כְּדֵי
לְחַזֵּק הָאֱמוּנָה, וְאִז הַשְּׂכִינָה לֹא נִפְרָדֶת מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים.

עֲמִידָה כְּפִיטָה כָּל חַטָּאתָם סָלַח: ד אֲסַפֶּת כָּל עֲבֹרֹתַי
הַשִּׁיבוֹת מִחֲרוֹן אַפַּי: ה שׁוּבוּנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנו
וְהִפֵּר בְּעַסְדָּה עֲמָנוּ: ו הִלְעוּלָם תֵּאֲנַף בָּנוּ תִמְשֵׁךְ אַפַּי
לְדָר וָדָר: ז הֲלֹא אַתָּה תִשׁוּב תִּחְיֵנוּ וְעִמָּךְ יִשְׁמְחוּ בְךָ:
ח תִּרְאֵנוּ יְהוָה חֲסִדֶיךָ וַיִּשְׁעֶךָ תִּתֵּן לָנוּ:
ט אֲשַׁמְעֶה מַה יְדַבֵּר הָאֵל יְהוָה כִּי יְדַבֵּר שְׁלוֹם
אֶל עַמּוֹ וְאֶל חֲסִידָיו וְאֵל יִשְׁוּבוּ לְבַסְלָה: י אֵךְ קָרוֹב
לִירְאָיו יִשְׁעוּ לְשִׁבְן כְּבוֹד בְּאַרְצֵנוּ: יא חֲסֵד וְאֱמֶת
נִפְגְּשׁוּ צֶדֶק וְשְׁלוֹם נִשְׁקִי: יב אֱמֶת מֵאַרְצֵן תִּצְמַח וְצֶדֶק
מִשָּׁמַיִם נִשְׁקֶף: יג גַּם יְהוָה יִתֵּן הַטּוֹב וְאַרְצֵנוּ

זוהר תהלים

היו שולטים ולא כל כך, וכיון שחטאו ישראל וטמאו את הארץ, אז כביכול דחו לה להשכינה ממקומה ונתקרבה למקום אחר, ואז שלטו בה שאר עמים ונתנה להם רשות לשלוט. אבל בזמן שישראל היו שרויים על אדמתם ועשו עבודת הקב"ה, אז השכינה היתה צנועה ביניהם ולא יצאה מתוך הבית לחוץ בהתגלות.

אֱמֶת בּוּ בְּרָא הָעוֹלָם וְעַל שְׁמוֹ נִקְרָא וּמִתְקִיִּם כָּל הָעוֹלָם
וְהוּא נוֹשֵׂא הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים

אֱמֶת מֵאַרְצֵן תִּצְמַח וְגו' (פה, יב): [תיקוני זוהר תיקון (ס"ג) זוהר תורה]
מה, ועוד בזמן שישראל משקרים בתורת אמת נאמר

תַּתֵּן יְבוּלָהּ: יד צֶדֶק לְפָנָיו יְהִלֵּף וַיִּשֶׁם לְדַרְךָ פְּעָמָיו:

— זוהר תהלים —

בו (דניאל ח) ותשלך אמת ארצה, מהו ארצה, זו השכינה, ובזמן שישראל מקיימים תורת אמת נאמר בו (תהלים פה) אמת מארץ תצמח, ובגלות נאמר (ישעי' נט) ותהי האמת נעדרת, והשקר שולט בעולם, ובזמן שנתתקן האמת ויתעלה למקומו ימחה השקר מן העולם, זש"כ (משלי יב) שפת אמת תכון לעד ועד ארגיעה לשון שקר, כוננת לא כתיב אלא תכון לעד, [כאשר אמת תכון לעד בכון ועד ארגיעה לשון שקר, מי האמת, זה התפארת עמוד האמצעי, השכינה שלו (מלאכי ב) תורת אמת היתה בפיהו, ומי השקר, זה סמא"ל, בזמן שהאמת שולט נעבר השקר מן העולם, ברא אלהים לעשות סופי תיבות אמ"ת, וכן גם ברא אלהים את, כי בו ברא העולם ועל שמו נקרא ומתקיים כל העולם, והאמת הוא נושא העליונים והתחתונים.

צֶדֶק לְפָנָיו יְהִלֵּף וַיִּשֶׁם לְדַרְךָ פְּעָמָיו (פה, יד): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף נח:)] רַבִּי שְׁמֵעוֹן הָיָה הוֹלֵךְ בְּדַרְךָ וְהָיוּ עִמּוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִיָּא. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאַבְיוֹ, הַדַּרְךְ מִתְקַנֵּת לְפָנֵינוּ, רוֹצִים לְשָׁמַע דְּבָרֵי תוֹרָה פֶּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, (קהלת י) וְגַם בְּדַרְךָ כִּשְׁהַסֵּךְ הַלֵּךְ לְבוֹ חֶסֶד וְגוֹ'. כְּשֶׁבֶן אָדָם רוֹצֵה לְתַקֵּן דְּרָכָיו לְפָנָיו הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, עַד שֶׁלֹּא יֵצֵא לְדַרְךָ צָרִיף לְהַמְלִיךְ בוֹ וּלְהַתְפַּלֵּל לְפָנָיו עַל דְּרָכּוֹ, כְּמוֹ שֶׁשָּׁנִינוּ שְׁכָתוֹב (תהלים פה) צֶדֶק לְפָנָיו יְהִלֵּף וַיִּשֶׁם לְדַרְךָ פְּעָמָיו. שֶׁהָרִי הַשְּׂכִינָה לֹא נִפְרְדָת מִמֶּנּוּ.

כּוּ א תַּפְּלָה לְדוֹד הַטָּה יְהוָה אֲזַנְךָ עֲנֵנִי כִי עֲנִי
וְאֲבִיוֹן אָנִי: ב שְׁמְרָה נַפְשִׁי כִי חָסִיד אָנִי הוֹשִׁיעַ

— שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים —

להנצל מרוח רע

תפלה לדוד הטה (פו, א): [שימוש תהלים לפרק פו] הוא טוב להרגילו להנצל מרוח רעה.

— זוהר תהלים —

שָׁפַל תַּפְּלוֹת הַנְּגוֹן הָיוּ מִתְעַטְפוֹת לַפְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְלֹא הָיוּ נִכְנָסוֹת עַד שֶׁתַּכְנִס תַּפְּלוֹת הָעֲנִי

תַּפְּלָה לְדוֹד הַטָּה ה' אֲזַנְךָ וְגו' (פו, א): [זוהר חדש, תקונא קדמא (דף קכח):] וְדוֹד בְּגִלְל הַגְּלוֹת אָמַר (שמואל א יז) הָעַם רָעַב וְעַיִךְ וְצָמָא בְּמַדְבָּר. וּמִשׁוֹם שָׂרְאָה הַשְּׂכִינָה חֲרָבָה וַיִּבְשָׂה, הוּא הָיָה נוֹטֵל הַצֶּעֶר בְּשִׁבְלָה. שְׂאֲחַר שָׂרְאָה שְׁחֲזָרוּ יִשְׂרָאֵל בְּתִשׁוּבָה בְּשִׁמְחָה, תִּקַּן עֲשָׂרָה מִיַּי תְּהִלִּים, וּבִסּוּף שֶׁל כָּלֵם אָמַר (תהלים פו) תַּפְּלָה לְדוֹד הַטָּה ה' אֲזַנְךָ עֲנֵנִי וְגו'. רָאָה שָׁפַל תַּפְּלוֹת הַנְּגוֹן הָיוּ מִתְעַטְפוֹת לַפְּנֵי הַמֶּלֶךְ, וְלֹא הָיוּ נִכְנָסוֹת עַד שֶׁתַּכְנִס תַּפְּלוֹת הָעֲנִי. זֶהוּ שֶׁתּוֹב תַּפְּלָה לְעֲנִי כִי יַעֲטֵף (שם קב), שְׁעוּטֵף כָּל תַּפְּלוֹת הָרָאוֹנוֹת עַד שֶׁנִּכְנָסוֹת תַּפְּלוֹת הָעֲנִי. וּמִשׁוֹם כֵּן תַּפְּלוֹת (העני הקדים לכל. מי היא תפלת העני, ' זו תפלת) עֲרֻבִית שֶׁהִיא רְשׁוֹת בְּפָנָי עֲצָמָה בְּלֹא בַעֲלָהּ. וּמִשׁוֹם שֶׁהִיא בְּלֹא בַעֲלָהּ, הִיא עֲנִיָּה וַיִּבְשָׂה וְצָדִיק עֲנִי וַיִּבֶשׁ. וְתַפְּלוֹת הַשְּׂבָת הִיא צְדָקָה לְעֲנִי (שלה, כמו שבארוה בעלי המשנה, שמש בשבת צדקה לעניים). וּמִשׁוֹם זֶה צָרִיךְ אָדָם שִׁיְהִיָּה הוּא כְּמוֹ עֲנִי לְשַׁעַר

— זוהר תהלים —

הַמֶּלֶךְ בַּתְּפִלַּת הַעֲמִידָה בְּכָל שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל בְּשִׁבִיל הַשְּׂכִינָה.
וּמִתְעַטֵּף בַּעֲטוּף שֶׁל מִצְוָה כְּעֵנִי, וְיִהְיֶה בַּתְּפִלִּין כְּאֲבִיּוֹן
לְשַׁעַר הַהִיכָל שֶׁהוּא אֲדֹנָי, שֶׁכֶּף עוֹלָה לְחֹשְׁבוֹן הַיְכָל. וְזֶהוּ
אֲדֹנָי שֶׁפָּתִי תִפְתָּח.

לְמַדְנֵנו שְׂאִין אוֹת בַּתּוֹרָה שְׂאִין בָּהּ סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים וְנִכְבְּדִים

שְׁמֵרָה נִפְשֵׁי בֵי חֲסִיד אֲנִי וְגו' (פז, ב) : [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף ר"ג):]

רַבֵּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (תהלים פו) שְׁמֵרָה נִפְשֵׁי כִּי
חֲסִיד אֲנִי הוֹשַׁע עֲבָדְךָ וְגו'. יֵשׁ לְהַסְתַּכֵּל בְּסוּף הַפְּסוּק, וְאַחַר
כֶּף עַל כָּל הַפְּסוּק. בְּסוּף הַפְּסוּק כְּתוּב הַבּוֹטֵחַ אֵלֶיךָ, צְרִיף
לוֹ לְהִיּוֹת הַבּוֹטֵחַ בָּךְ! מַה זֶה הַבּוֹטֵחַ אֵלֶיךָ? אֵלָּא כְּבִיכּוֹל
דָּוִד מִבְּטִיחַ לוֹ שֶׁלֹּא יַעֲבֹר עָלָיו חֲצוֹת הַלַּיְלָה בְּשָׁנָה, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (שם ק"ט) חֲצוֹת לַיְלָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ. קִמְתִּי הִנֵּה
לוֹ לְהִיּוֹת! אֵלָּא אָקוּם, וְאַתְּקַשֵּׁר בָּךְ לְעוֹלָמִים. שְׁמֵרָה נִפְשֵׁי,
שְׁמֹר הִנֵּה צְרִיף לוֹ לְהִיּוֹת! וְהָרִי לְמַדְנֵנו שְׂאִין אוֹת בַּתּוֹרָה
שְׂאִין בָּהּ סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים וְנִכְבְּדִים. שְׁמֵרָה - לְקַדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא הוּא אָמַר, שְׁמֵרָה אֶת אוֹתוֹ חֵלֶק שְׁנֵאָחֲזַת בּוֹ נֶפֶשׁ.
שְׁכִשְׁוִיצָאֵת הַנֶּפֶשׁ מֵהָעוֹלָם הַזֶּה, בְּאֵה לְרִשֵׁת עוֹלָם (הבא).
אִם זוֹכָה, כְּמָה חִילוֹת עֲלִיוֹנִים יוֹצְאִים לְקַבְּלָהּ וּלְשַׁמֵּר אוֹתָהּ
וּלְהַכְנִיסָהּ לְמַדוֹר מְקוּמָהּ. וְהֵה' הַזֶּה לְקַחְתָּהּ לְהַתְּאָחֵד עִמָּה
בְּרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים וְשִׁבְתוֹת.

וְאִם לֹא זוֹכָה, כְּמָה שׁוֹמְרֵי חֵק בְּעֲלֵי דִינִים מְזַדְּמָנִים מוֹלָה
וְדוֹחִים אוֹתָהּ הַחוּצָה. אוֹי לְאוֹתָהּ נֶפֶשׁ שְׁמַתְגַּלְגֶּלֶת

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּרִיקָנוּת, כְּמוֹ אֶבֶן בְּכַף הַקְּלַע. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שמואל א כה) וְאֵת
נַפְשׁ אִיבִיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כַּף הַקְּלַע. וְדוֹד בִּקֵּשׁ בִּקְשָׁתוֹ לִפְנֵי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאָמַר שְׁמֶרָה נַפְשִׁי, שְׁלֵא יִדְחוּ אוֹתָהּ
הַחוּצָה. וּכְשֵׁיגִיעַ (למולך, יפתחו לך) מוּלָהּ, יִפְתָּחוּ לָהּ פְּתָחִים,
וּתְקַבֵּל אוֹתָהּ לִפְנֵיךָ. כִּי חֲסִיד אָנִי, וְכִי חֲסִיד נִקְרָא? אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה, כֵּן, שְׁכָתוּב (ישעיה נה) חֲסִדֵי דָוִד הִנָּאֲמָנִים. בְּגִלּוֹל כַּף
שְׁמֶרָה נַפְשִׁי, שְׁלֵא תַעֲזֹב אוֹתָהּ לְלֶכֶת הַחוּצָה. רַבִּי יִצְחָק
אָמַר, כָּל אָדָם שֵׁישׁ לוֹ חֵלֶק בְּצַדִּיק, יוֹרֵשׁ אַרְצָן זו, כְּמוֹ
שְׁכָתוּב (שם ס) וְעַמְּךָ כָּלֵם צַדִּיקִים וְגו'. וְצַדִּיק זֶה נִקְרָא חֲסִיד.
אָמַר דָּוִד, אַחַר שְׁבַמְקוֹם זֶה נֶאֱחָזְתִּי, חֲסִיד אָנִי, וְלִכְּן שְׁמֶרָה
נַפְשִׁי לְהִתְקַשֵּׁר בָּךְ.

שְׁמֶרָה נַפְשִׁי כִּי חֲסִיד אָנִי - מִי שְׁמַתְעֵסֵק בְּתוֹרָה נִקְרָא חֲסִיד

שְׁמֶרָה נַפְשִׁי כִּי חֲסִיד אָנִי וְגו' (פו, ב): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רכ"ב):]

(תהלים פו) שְׁמֶרָה נַפְשִׁי כִּי חֲסִיד אָנִי - אֵף עַל גֵּב

שְׁפָרְשׁוּהָ בְּגִמְרָא, וְלֹא חֲסִיד אָנִי, שְׁכָל מַלְכֵי מְזֻרְח וּמַעֲרָב
יִשְׁנִים עַד אַרְבַּע שָׁעוֹת, וְאָנִי (שם קיט) חֲצוֹת לֵילָה אָקוּם
לְהוֹדוֹת לָךְ. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁכָל מַלְכֵי מְזֻרְח וּמַעֲרָב וְכו',
וְאָנִי יָדִי מְלַכְלָכוֹת בְּדָם שְׁפִיר וְשִׁלְיָה כְּדִי לְטַהַר אִשָּׁה
לְבַעֲלָהּ. מִיָּד נִזְדַּמְנָה לוֹ צַפְרֵדַע אַחַת וְאָמְרָה לוֹ, לְמָה אַתָּה
מְשַׁבַּח עֲצָמְךָ לֹא מֵר חֲצוֹת לֵילָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ? וְאָנִי כָּל
לֵילָה לֹא יִשְׁנָה לְשַׁבַּח לוֹ וְלִנְגֹן לִפְנֵינוּ! אָמַר דָּוִד, אוֹי לְמַמְנָה
שֶׁל אוֹתָהּ צַפְרֵדַע שְׁלֵא יוֹדַע מַה שְׁאָנִי אוֹמֵר, שְׁלֵא אֲמַרְתִּי

— זוהר תהלים —

כי חסיד אני. אלא משום שפְּרָשׁוּהוּ חַכְמִים, ולא עם הארץ הארץ חסיד, שֶׁהַתּוֹרָה נִתְּנָה מִימֵן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא חֶסֶד. ומשום זה מי שמתעסק בתורה נקרא חסיד. בגלל זה אמרתי להקדוש ברוך הוא שמרה נפשי, ולא תדון אותה כמעשה אלו עמי הארצות שנאמר בהם ולא עם הארץ חסיד. ואם תאמר, כמה עמי הארצות הם שעשו חסד - אלא כך פרשוהו: איזהו חסיד? זה המתחסד עם קונו. כמו דוד שהיה מחבר. ומה היה מחבר? תורה של למעלה היה מחבר עם הקדוש ברוך הוא. ומשום זה, שמרה נפשי כי חסיד אני.

שֶׁלֶשׁ פְּעָמִים נַעֲשֶׂה דוֹד עֶבֶד בַּתְּהִלָּה הַזֹּאת

שְׁמֵרָה נַפְשִׁי כִּי חֶסֶד אֲנִי וְגו' (פו, ב): [זוהר ח"ג פ' פנחס (ד) רכ"ג]. דְּבַר אַחַר, שְׁמֵרָה נַפְשִׁי כִּי חֶסֶד אֲנִי - לָמָּה? כְּדֵי שְׂאֵתְחַסֵּד עִם אֲנִי, שְׁנֹאֲמַר בּוֹ אֲנִי וְהָיוּ. אוֹי לוֹ לְמִי שְׁמַפְרִיד אֲנִי מֵהוּא, שְׁנֹאֲמַר (תהלים ק) הוּא עֲשָׂנוּ וְלֹא אֲנַחְנוּ. שֶׁהַכֹּל אֶחָד בְּלֵי פְרוּד. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (דברים לב) רְאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא [וגו'], אֲנִי אֲמִית וְאַחִיָּה מְחַצְתִּי וְאֲנִי אֲרַפָּא וְאִין מִיְדֵי מְצִיל. אֲנִי יְהוָה, אֲנִי הוּא וְלֹא אַחַר. וְזֶה אֲנִי מִן אֲדִנְיָ. ה' - עֲמוּד הָאֲמָצְעִי.

ומשום שיהוה הוא לימין, שהוא חסד, אמר, שמרה נפשי שאתחסד כך עם אני, והוא אדנ"י לגבורה. ובתפארת מתחברים שני שמות - יאהדונה"י. וסוד הדבר

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּחֶסֶד וּבְגִבּוֹרָה (יחזקאל א) וּפְנִיָּהֶם וְכַנְפֵיהֶם פְּרֻדוֹת מְלַמְעֵלָה. וּבִתְפֹאֲרֹת שְׁנִקְרָא (שמות טו) ה' אִישׁ מְלַחֲמָה, מֵה כְּתוּב? (יחזקאל א) שְׁתִּים חֲבֵרוֹת אִישׁ, שְׁנֵי שִׁמוֹת מִתְחַבְּרִים בּוֹ כְּאַחַד. וּשְׁתִּים מְכֻסּוֹת אֶת גְּוִיִּתִיהֶנָּה. תְּפֹאֲרֹת נִקְרָא גּוֹף, (דניאל י) וּגְוִיָּתוֹ כְּתִרְשִׁישׁ, יֵאֱהוּיָהּ"ה. הוֹשַׁע עֲבָדְךָ אֶתָּה אֱלֹהֵי. שְׁמַח נֶפֶשׁ עֲבָדְךָ. תְּנֵה עֶזְךָ לְעֲבָדְךָ (תהלים פו). שְׁלֹשׁ פְּעָמִים נַעֲשֶׂה דוֹד עֶבֶד בְּתִהְיֶה הַזֶּה, כְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ פְּעָמִים שֶׁהֶעֱמִידוֹ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה שְׁצָרִיךְ אָדָם לִהְיוֹת עֶבֶד בְּתִפְלָה: בְּכָרוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת, כְּמוֹ עֶבֶד שֶׁמְסַדֵּר שְׁבָחוֹ לְפָנָיו רַבּוֹ. בְּאֲמֻצָּעִיּוֹת, כְּמוֹ עֶבֶד שֶׁמְבַקֵּשׁ פָּרֶס מֵרַבּוֹ. וּבְאַחֲרוֹנוֹת, כְּמוֹ עֶבֶד שֶׁמוֹדֶה לְפָנָיו רַבּוֹ בְּפָרֶס שֶׁקִּבַּל מִמֶּנּוּ וְהוֹלֵךְ לוֹ. וְשְׁלֹשׁ פְּעָמִים שֶׁעֶבֶד צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת מִצַּד הָעֲבוּדָה, שֶׁפְּרֻשָׁה בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה שְׁאִין עֲבוּדָה אֲלֵא תְּפִלָּה, וְשִׁלְשָׁה אָבוֹת נִקְרְאוּ עֲבָדִים מִצְדָּה, עַל שֵׁם הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא עֲבוּדַת ה'. וְגַם כֶּף מֹשֶׁה עֶבֶד ה'. וְלִכְן (ויקרא כה) כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים. אֲבָל לְגַבֵּי אַחֲרִים - כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים הֵם, מִצַּד הַמְּלָכוֹת. וְהִיא לְמָה נִקְרְאָת עֲבוּדָה? כְּדָרְךָ אֲשֶׁה לְעֶבֶד לְבַעֲלָהּ, וְדָרְךָ בָּנִים לְעֶבֶד אֶתָּה אֲבִיהֶם.

וְדוֹד נַעֲשֶׂה עָנִי, חֲסִיד וְעֶבֶד. זֶהוּ שְׁכָתוּב, (תהלים פו) תְּפִלָּה לְדוֹד הִטָּה אֲדָנִי אֲזַנְךָ עָנִי כִּי עָנִי וְאֲבִיוֹן אָנִי. שְׁמָרָה נֶפְשִׁי כִּי חֲסִיד אָנִי. הוֹשַׁע עֲבָדְךָ אֶתָּה אֱלֹהֵי הַבּוֹטֵחַ אֵלֶיךָ. נַעֲשֶׂה עָנִי לְשַׁעַר הַמְּלָךְ, שְׁנֹאֲמַר בָּהּ (שם נא) אֲדָנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח. אֲדָנִי הֵיכָ"ל, נַעֲשֶׂה עָנִי לְשַׁעַר הַמְּלָךְ. וּמָה כְּתוּב?

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

הטָה אֲדָנִי אֲזַנְךָ עֲנִי, וְזוּהִי שְׂכִינָה תַחְתּוֹנָה, שְׁהִיא אֲזַן
 לְקַבֵּל תְּפִלוֹת וְלִשְׁמַע אוֹתָן, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שם כב) כִּי לֹא
 בָּזָה וְלֹא שִׁקֵּץ עֲנוֹת עֲנִי וְלֹא הִסְתִּיר פָּנָיו מִמֶּנּוּ וּבִשְׁוֹעוֹ
 אָלָיו שָׁמַע. שֶׁהוּא נַעֲשֶׂה עֲנִי וְדַל מִצַּד אוֹת ד' מִן אֶחָד,
 לְשֹׂאֵל מִן א"ח, שֶׁהוּא עֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי, לְקַיֵּם בוֹ (שם קטז)
 דְּלוֹתִי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ, שְׁלֹא יָמוּת מִשִּׁיחַ בֶּן אֶפְרַיִם. וְשֹׂאֵל
 מִמֶּנּוּ בְּאוֹתוֹ הַשַּׁעַר בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל הָעֲנַיִים, לְקַיֵּם בָּהֶם
 (שמואל ב כב) וְאֵת עַם עֲנִי תוֹשִׁיעַ. וְאַחַר כֵּךְ שֹׂאֵל בְּשִׁבִיל
 הַכַּהֲנִים, שֶׁתַּחֲזֹר עֲבוּדָה לְמִקּוֹמָה, וְנַעֲשֶׂה עֶבֶד. לְאַחַר שֶׁנִּתֵּן
 לָהֶם תּוֹרָה מִצַּד הַחֹסֵד, לַעֲשׂוֹת גְּמוּלָה עִם דְּל"ת מֵהַתּוֹרָה,
 וְלִכְן נַעֲשֶׂה חֲסִיד. כֵּךְ הִגִּיעַ לְשִׁלֵּשׁ סְפִירוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת. פֶּתַח
 וְאָמַר, (שם קלא) ה' לֹא גָבַהּ לְבִי וְלֹא רָמוּ עֵינָי וְלֹא הִלְכֹתִי
 בְּגִדְלוֹת וּבִנְפִלְאוֹת מִמֶּנִּי.

חֲנֻנִיה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזָרָה לְמִדּוֹ מִסִּירוֹת נַפְשׁ מִן הַצַּפְרָדַעִים

שְׁמֵרָה נַפְשִׁי כִּי חֲסִיד אָנִי וְגו' (פ, ב): [זוהר חדש פ' אחרי (דף
 [[.ח]] וּבִשְׁעָה שֶׁכָּפְתוּ אֶת חֲנֻנִיה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזָרָה לְזֶרֶק
 אוֹתָם לְתוֹךְ כְּבֶשֶׂן הָאֵשׁ הַיּוֹקְדֶת, פֶּתַח חֲנֻנִיה וְאָמַר (תהלים
 קיח) ה' לֹא אִירָא מִה יַעֲשֶׂה לִי אָדָם. ה' לִי בְּעֲזָרִי וְאָנִי
 אֲרָאָה בְּשִׁנְאִי. פֶּתַח מִיִּשְׂאֵל וְאָמַר (ישעיה כט) כֹּה אָמַר ה' אֵל
 בֵּית יַעֲקֹב אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אֲבֹרָתָם לֹא עָתָה יְבוֹשׁ יַעֲקֹב וְלֹא
 עָתָה פָּנָיו יִחְזְרוּ כִּי בְּרֹאוֹתוֹ יִלְדִּי מַעֲשֶׂה יָדַי וְגו'. וּבְאוֹתָהּ
 הַשְּׁעָה דָּנוּ דִּינוֹ לְמַעְלָה. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: (ישעיה מד)
 זֶה יֹאמַר לֵה' אָנִי - זֶה חֲנֻנִיה, שֶׁאָמַר ה' לִי בְּעֲזָרִי וְאָנִי אֲרָאָה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּשִׁנְאֵי. וְזֶה יִקְרָא בְּשֵׁם יַעֲקֹב - זֶה מִישָׂאֵל, שְׂאֵמֵר כֹּה אָמַר ה' אֶל בֵּית יַעֲקֹב וְגו'. וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֶה - זֶה עֲזָרְיָה שְׂאֵמֵר שְׂמַע יִשְׂרָאֵל. בֵּא וּרְאֵה, בְּשַׁעָה שְׂאֵמֵר מִישָׂאֵל כֹּה אָמַר ה' אֶל בֵּית יַעֲקֹב אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם, עָשׂוּ לִיצְנֹת בְּלִשׁוֹנָם. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: הַכֶּסֶּא שְׁלִי, אוֹתָהּ הִלִּיצְנוֹת שְׁעָשׂוּ תַצִּיל אוֹתָם בְּדַרְגָּה הַזֹּה, כְּמוֹ שֶׁהֲצַלְתִּי אֶת אַבְרָהָם. וְלֹא עָתָה יָבוֹשׁ יַעֲקֹב וְלֹא עָתָה פָּנָיו יִחְוֲרוּ. בְּאוֹתָהּ הַשַּׁעָה, כָּל אוֹתָם שְׂכַפְתּוֹ אוֹתָם, הִרְג אוֹתָם שְׂכִיב אֵשׁ.

לְמָה דְּנִיָּאל לֹא הָיָה עִמָּהֶם? אָמַר בְּלָבוֹ: הָרִי עָשׂוּ מִמֶּנּוּ צָלָם, וְהַמְלִיךְ אָמַר שְׁמוֹ כְּשֵׁם הָאֱלוֹהִים שְׁלוֹ, זֶהוּ שְׂכַתוֹב (דניאל ד) דִּי שְׂמָה בְּלִטְשָׂאֲצַר כְּשֵׁם אֱלֹהֵי. וְכַתוֹב (דברים ז) פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרַפּוּן בְּאֵשׁ. וְעַל כֵּן הִתְכַּסֶּה מֵהֶם. וְכִי אָדָם יִבְרַח מִן הַמְּלָכוֹת? אֵלֶּא מְלָאָכִים הָיוּ מְכַסִּים אוֹתוֹ. מָה רָאוּ חֲנַנְיָה מִישָׂאֵל וְעֲזָרְיָה שְׁנַתְּנוּ עֲצָמָם לְאֵשׁ? אֵלֶּא בֵּא תְרַאֵה, יוֹם אֶחָד הָיָה דְּוֹד יוֹרֵד לְהַנִּיחַ גּוֹפּוֹ לְפָנָי הַנֶּהָר, וְהָיָה אוֹמֵר (תהלים פו) שְׁמֵרָה נַפְשִׁי כִּי חָסִיד אָנִי. אָמְרוּ לוֹ: וְאַתָּה חָסִיד? אָמַר לָהֶם: וְלֹא חָסִיד אָנִי, שְׂיָדִי מְלַכְלָכוֹת בְּשַׁפִּיר וּבְשִׁלְיָה, וּמִטְהַר אֶת הַטְּהוֹר, וּמִטְמֵא אֶת הַטְּמֵא. וְאֲנִי קָם בְּשִׁמְחָה בְּשִׁלְשׁ מִשְׁמֵרוֹת, כְּמוֹ שְׂנַאֲמֵר חֲצוֹת לִילָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ. וְאֲנִי נָם כְּמוֹ סוֹס בְּהַבֵּל אֶחָד. וּבְחֲצוֹת לִילָה אָקוּם לְהַתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה, וּבְמִשְׁמָרָה שְׁלִישִׁית אָנִי מְנַגֵּן עִם הַמְּלָאָכִים לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שְׂכַתוֹב (איוב לח) בְּרֵן יַחַד כּוֹכְבֵי בָקָר וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים.

לְבָבִי וְאִבְכֶּדָה שְׁמֹךְ לְעוֹלָם: יג כִּי חִסְדְּךָ גָּדוֹל עָלַי
וְהִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִשְׂאוֹל תַּחֲתֶיךָ: יד אֱלֹהִים ^{תְּהִי עֲלֵינוּ רַחֲמִים} זָרִים
כְּמוֹ עָלַי וְעַדֶּת עֲרוּצִים בְּקִשּׁוֹ נַפְשִׁי וְלֹא שְׁמוֹךְ לְנַגְדָם:
טו וְאַתָּה אֲדֹנָי אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אַרְךָ אַפִּים וְרַב חֶסֶד
וְאַמֶּת: טז פְּנֵה אֵלַי וְחַנּוּנִי תִּנֵּה עֲזָרָה לְעַבְדְּךָ וְהוֹשִׁיעָה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לְבָבִי לִירְאָה שְׁמֹךְ. פְּסוּק זֶה קָשָׁה, שֶׁהָרִי שְׁנִינוּ, הַכֹּל בִּיד
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חוּץ מִלְּהִיּוֹת צְדִיק אוֹ רָשָׁע. וְדוֹד אֵיךְ תִּבְע
אֵת זֶה מִהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? אֲלֵא דוֹד כֵּךְ אָמַר, הוֹרְנִי ה' דְּרָכְךָ
- אוֹתָהּ דְרָךְ מִישׁוֹר וּמִתְקַנֶּת לְגִלּוֹת עֵינַי וְלִדְעַת אוֹתוֹ. אַחַר כֵּךְ
אֶהְלֵךְ בְּאַמֶּתְךָ - אֵלַיךְ בְּדֶרֶךְ אֱמֶת וְלֹא אֶסְטָה לְיָמִין וְלִשְׂמָאל.
יַחַד לְבָבִי - מַה זֶה לְבָבִי? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם עג) צוּר לְבָבִי
וְחִלְקִי. וְכֹל זֶה אֲנִי מִבְּקֵשׁ לִירְאָה אֵת שְׁמֹךְ. לְהִדְבֵק בִּירְאָתְךָ,
לְשַׁמֵּר אֵת דְּרָכֶיךָ כְּרְאוּי. לִירְאָה שְׁמֹךְ - מְקוֹם חִלְקִי שְׁבוּ שְׂרוּיָה
הִירְאָה לִירְאָה. בֵּא רְאָה, כֹּל בֶּן אָדָם שִׁירָא אֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, שְׂרוּיָה עִמּוֹ הָאֱמוּנָה כְּרְאוּי, שֶׁהָרִי אוֹתוֹ אָדָם הוּא שְׁלָם
בְּעִבּוּדֵת רְבוּנוֹ. וּמִי שֶׁלֹּא שְׂרוּיָה בּוֹ יִרְאֵת רְבוּנוֹ, לֹא שְׂרוּיָה בּוֹ
אֱמוּנָה, וְאֵינוֹ כְּדָאֵי לְהִיּוֹת לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא.

תְּנֵה עֲזָרָה לְעַבְדְּךָ - זֶה הָעוֹז הָעֲלִיוֹן

פְּנֵה אֵלַי וְחַנּוּנִי וְגו' (פז, טז): [זוהר ח"א פ' לך לך (דף טז.)] הִלְכוּ,
כְּשֶׁהֲגִיעוּ לְשָׂדֶה אֶחָד יִשְׁבוּ. פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר,
(תהלים כה) פְּנֵה אֵלַי וְחַנּוּנִי. בְּפֶסוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהִסְתַּכַּל בּוֹ, וְהָרִי

לְבַן אִמְתָּךְ: יִי עֲשֵׂה עִמִּי אוֹת לְמוֹכָה וְיִרְאוּ שְׁנְאֵי יוֹבֵשׁוּ
 בִּי אֶתְּהָ יְהוָה וְיִזְכְּרֵנִי עֲזֵרְתִּנִּי וְנִחַמְתִּנִּי:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּאַרְנוֹ אוֹתוֹ בְּכִמָּה מְקוֹמוֹת. אֲבָל בְּפִסּוּק הַזֶּה דְבָרִים נִסְתָּרִים
 יֵשׁ בוֹ. פְּנֵה אֵלַי - וְכִי דוֹד אָמַר פְּנֵה אֵלַי וְחַנְּנִי? אֵלָּא בְּעִבּוֹר
 דְּרַגְתּוֹ שֶׁהוּא מִתְעַטֵּר בָּהּ הוּא אָמַר. (שם פו) תְּנֵה עֲזָךְ לְעִבְדְּךָ
 - תְּנֵה עֲזָךְ זֶה הָעֵז הָעֲלִיּוֹן, כְּכַתוּב (שמואל א ב) וַיִּתֵּן עֵז לְמַלְכוֹ.
 מִי מַלְכוֹ? זֶה מֶלֶךְ סֵתֶם, מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. אִף כָּאֵן לְעִבְדְּךָ זֶה
 מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, כְּמוֹ שְׁאִמְרָנוּ מֶלֶךְ סֵתֶם. וְהוֹשִׁיעָה לְבַן אִמְתָּךְ
 - וְכִי לֹא הָיָה בֶן יִשְׁי הוּא, עַד שְׁאָמַר בְּשֵׁם שֶׁל אִמּוֹ וְלֹא בְּשֵׁם
 שֶׁל אָבִיו? אֵלָּא הִנֵּה הַקְּמָנוּ, שְׁכַאֲשֶׁר יָבֵא אָדָם לְקַבֵּל דְּבַר
 עֲלִיּוֹן לְהַזְכִּיר, צָרִיף לְלַכֵּת בְּדַבָּר שֶׁהוּא וְדַאי, וְעַל כֵּן הַזְכִּיר
 אֶת אִמּוֹ וְלֹא אֶת אָבִיו. וְעוֹד, הִנֵּה שְׁנִינוּ [שְׁהִיר] שְׁזֵה מֶלֶךְ כְּפִי
 שְׁאִמְרָנוּ.

יְפִיו שֶׁל דוֹד הַמֶּלֶךְ הַזֶּה מֵאִיר לְכָל הָעוֹלָמוֹת

פְּנֵה אֵלַי וְחַנְּנִי וְגו' (פו, טז): [זוהר ח"ג פ' קדושים (דף פ"ט)] רַבִּי אֲבָא
 פְּתַח, (תהלים פו) פְּנֵה אֵלַי וְחַנְּנִי תְּנֵה עֲזָךְ לְעִבְדְּךָ. פְּנֵה אֵלַי
 וְחַנְּנִי, וְכִי לֹא הָיָה לוֹ לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם יְפֵה כְּדוֹד,
 שֶׁהוּא אוֹמֵר פְּנֵה אֵלַי וְחַנְּנִי? אֵלָּא כִּף שְׁנִינוּ, דוֹד אַחַר יֵשׁ
 לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא מְמַנֶּה עַל כְּמָה אוֹכְלוֹסִים עֲלִיּוֹנִים
 וּמַחְנֹת. וּכְשֶׁרוּצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְרַחֵם עַל הָעוֹלָם,
 מִסְתַּכֵּל בְּדוֹד הַזֶּה, וּמֵאִיר לוֹ פָּנִים, וְהוּא מֵאִיר לְעוֹלָמוֹת וְחַס
 עַל הָעוֹלָם.

ב א לבני קרח מזמור שיר יסודתו בְּתַרְרֵי קִדְשׁ:
 ב אהב יהוה ^{הַיְהוָה} שְׁעָרֵי צִיּוֹן מִכָּל מִשְׁכָּנֹת
 יַעֲקֹב: ג נִבְכְּדוֹת מְדַבֵּר בְּךָ עִיר הָאֱלֹהִים ^{תַּחַת הַמַּלְאָכִים} סְלָח:
 ד אֲזַכִּיר רַחֵם וּבְכַל לִידְעֵי הַנְּהַ פְּלִשְׁת וְצוּר עִם בּוֹשׁ
 זֶה יֵלֵד שָׁם: ה וּלְצִיּוֹן יֹאמַר אִישׁ וְאִישׁ יֵלֵד בָּהּ וְהוּא

טוב להושיע את העיר

לבני קרח מזמור שיר יסודתו (פז, א): [שימוש תהלים לפרק פז] טוב להושיע את העיר.

ד זוגות שֶׁבְּחֶבְרוֹן יִשְׁנִים הֵם וְלֹא מוֹתוּ וְכֻלָּם מִתְקַיְמִים בְּקִיּוּמָם
 בְּאוֹתָן הַגּוֹפִים שְׁלֵהֶם

וּלְצִיּוֹן יֹאמַר אִישׁ וְגו' (פז, ה): [זוהר ח"ב (דף קנא): זוהר תורה] וּלְצִיּוֹן
 יֹאמַר אִישׁ וְאִישׁ יֵלֵד בָּהּ וְהוּא יְכוֹנְנָה עָלֵינוּ. אמר רבי
 יהודה כתוב (ישעי' כו) יחיו מתיך נבלתי יקומון הקיצו ורננו
 שוכני עפר וגו', בוא וראה כל אותן המתים שבעולם כלם
 מתים על ידי מלאך המשחית, שהוא מלאך המות, מלבד
 אותן המתים בארץ הקדושה אין מתים על ידו, אלא על ידי
 מלאך של רחמים השולט בארץ. ועל זה כתיב יחיו מתיך,
 אלו המתים בארץ הקדושה, שהם המתים שלו ולא של אחר,
 שאין שולט שם צד אחר כלל, נבלתי יקומון אלו המתים
 בארץ נכריה אחרת על ידי המשחית ההוא, וע"כ נקראים

יְבוֹנְנָה עֲלֵינוּ: ו יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִסְפָּר בְּכַתּוּב עִמָּים זֶה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

נבלה, מה נבלה מטמאה במשא, אף כך אותן המתים בחוץ לארץ מטמאים במשא ובמגע. הקיצו ורננו שוכני עפר, שוכני הדרים הישנים ולא מתו, ומי הם, ישיני חברון, שהם לא מתו אלא ישנים, וע"כ כתוב בהם גויעה, כמי שנרדם ויש בו קיום להתנער, אף כך אותן ד' זוגות שבחברון ישנים הם ולא מתו, וכלם מתקיימים בקיומם באותן הגופים שלהם, ויודעים גנזי נסתרות יותר משאר בני אדם, גנוזים הם שם לפני פתח הגן עדן הגופים שלהם, ואלו הם שוכני עפר.

עֲתִיד הַקֶּבֶ"ה לְפִיִּס כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל לְהַכְנִיס אוֹתָם לְהִיכְלוֹ וּלְהַזְדַּג עִמָּךְ זֶוּג לְעוֹלָם כְּמָה שְׁכַתּוֹב וְאַרְשִׁתֶּיךָ לִי לְעוֹלָם

וְלִצְיוֹן יֹאמֶר אִישׁ וְגו' (פז, ה): [זוהר ח"ג (דף 91:)] זוהר תורה] והוא יכוננה עליון. אמר רבי יוסי עתיד הקב"ה להכריז על

כנסת ישראל ויאמר (ישעי' נב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלם, כמי שאוחז ביד חברו ואומר התנער וקום, כך הקב"ה יאחז בה ויאמר התנערי קומי, א"ל רבי אחא וכן כל אותן בני היכלו של המלך בלשון הזה פותחים, זש"כ (שם ס') קומי אורי כי בא אורך, הרי המלך כאן בודאי, ובכן זהו הכבוד שלה ושמחת הכל כאשר המלך נתפייס עמה, בכל אותן זמנים שמלפנים היא באה אל המלך ועמדה לפניו, כמש"כ (מלכים א' א) ותבא לפני המלך, ותעמד לפני המלך,

יֵלֵךְ שָׁם סָלָה: ז וְשָׁרִים כְּחִלְלִים כָּל מַעֲיָנֵי בָךְ:

— זוהר תהלים —

אבל בזמן הזה לא כן, אלא המלך יבא אליה ויתפייס עמה ויחזירה להיכלו, זש"כ (זכרי' ט) הנה מלכך יבא לך ודאי ולא את אליו, יבא לך לפייס אותך, יבא לך להקים אותך, יבא לך להשלים אותך בכל, יבא לך להכניס אותך להיכלו ולהזדוג עמך זיוג לעולם, כמש"כ (הושע ב) וארשתיך לי לעולם וגו'.

יח לחודש

בַּח א שִׁיר מְזֻמָּר לְבְנֵי קִרְחָה לְמִנְצַחַת עַל מַחְלַת
 לְעֵנֹת מִשְׁכִּיל לְהִימָן הָאֲזָרְחִי: ב יְהוָה
 אֱלֹהֵי יִשְׁוֹעָתִי יוֹם צַעֲקָתִי בְּלִילָה נִגְדָּדָה:
 אֲהַנְּחֵהוּ תִּקְוַת עַל הַיָּמִים

שימוש תהלים

טוב לאומרו להציל הקהל מצרתם

על מחלת לענות (פח, א): [שימוש תהלים לפרק פח] המה טובים
 להושיע את העיר או את הקהל.

זוהר תהלים

כָּל אוֹתָם הַמְּלֹאכִים הַקְּדוּשִׁים שְׁמִשְׁבְּחִים אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא כָּלם מִקְשִׁיבִים לְאוֹתוֹ שְׁמִשְׁבַּח אוֹתוֹ בְּלִילָה בְּאֶרֶץ
 שֶׁהִשְׁבַּח הִזָּה הוּא בְּשָׁלוֹמוֹת

ה' אֱלֹהֵי יִשְׁוֹעָתִי וְגו' (פח, ב): [זוהר ח"א פ' ויגש אליו (דף טז:)] פְּתַח
 רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (שם פח) ה' אֱלֹהֵי יִשְׁוֹעָתִי יוֹם צַעֲקָתִי
 בְּלִילָה נִגְדָּדָה. בֵּא רְאֵה, דָּוִד הַמֶּלֶךְ הִזָּה קָם בַּחְצוֹת הַלַּיְלָה
 וּמִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה בְּשִׁירִים וּתְשַׁבְּחוֹת לְשִׁמְחַת הַמֶּלֶךְ וְהַגְּבִירָה,
 וְזוֹ הִיְתָה שִׁמְחַת הָאָמוּנָה בְּאֶרֶץ, מִשּׁוֹם שֶׁזָּהוּ הַשְּׁבַח שֶׁל
 הָאָמוּנָה שֶׁנִּרְאָה בְּאֶרֶץ.

שְׁהָרִי לְמַעְלָה פּוֹתְחִים בְּשִׁמְחָה שִׁירָה, כַּמָּה מְלֹאכִים
 עֲלִיוֹנִים בְּכַמָּה מִיָּנִים שְׁמִשְׁבְּחִים בְּלִילָה בְּכָל
 הַצְּדָדִים. כְּמוֹ כֵּן לְמִטָּה בְּאֶרֶץ, מִי שְׁמִשְׁבַּח אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא בְּאֶרֶץ בְּלִילָה, בּוֹ חִפֵּץ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכָל אוֹתָם
 הַמְּלֹאכִים הַקְּדוּשִׁים שְׁמִשְׁבְּחִים אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כָּלם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מְקַשְׁבִּים לְאוֹתוֹ שֶׁמְשַׁבַּח אוֹתוֹ בְּלֵילָה בְּאַרְץ, שֶׁהַשֶּׁבַח הַזֶּה
 הוּא בְּשִׁלְמוֹת, לְהַעֲלוֹת אֶת כְּבוֹד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלֻמָּטָה
 וּלְזַמֵּר בְּשִׁמְחָה שֶׁל הַיְחֻוד. בֹּא רְאֵה, דָּוִד הַמֶּלֶךְ כָּתַב, ה'
 אֱלֹהֵי יְשׁוּעָתִי וְגו'. ה' אֱלֹהֵי יְשׁוּעָתִי, מִתִּי הוּא יְשׁוּעָתִי?
 בְּאוֹתוֹ יוֹם שֶׁהִקְדַּמְתִּי שֶׁבַח בְּלֵילָה אֶצְלָךְ, אִז הוּא יְשׁוּעָתִי
 בַּיּוֹם. וּבֹא רְאֵה, שֶׁהָרִי בְּלֵילָה, מִי שֶׁמְשַׁבַּח אֶת רַבּוֹנוֹ בְּשִׁבַּח
 שֶׁל הַתּוֹרָה, אִז מִתְחַזֵּק בְּחֻזֵּק בַּיּוֹם בְּצַד הַיְמִין, שֶׁהֵנָּה חוּט
 אֶחָד יוֹצֵא מִצַּד הַיְמִין, וְאִז נִמְשָׁךְ עָלָיו וּמִתְגַּבֵּר בּוֹ, וְעַל כֵּן
 אָמַר ה' אֱלֹהֵי יְשׁוּעָתִי יוֹם צָעֲקָתִי וְגו'.

מִי שֶׁמְשַׁבַּח לְרַבּוֹנוֹ בְּלֵילָה בְּזִמְרַת הַתּוֹרָה אִז הוּא נִתְחַזֵּק
 בַּיּוֹם בְּתַקּוּף בְּצַד הַיְמִין

ה' אֱלֹהֵי יְשׁוּעָתִי וְגו' (פס, ב): [זוהר ח"א (דף טז): זוהר תורה]
 ה' אֱלֹהֵי יְשׁוּעָתִי יוֹם צָעֲקָתִי בְּלֵילָה נִגְדָךְ. פֶּתַח רַבִּי
 אֶלְעָזָר וְאָמַר, ה' אֱלֹהֵי יְשׁוּעָתִי, בּוֹא וּרְאֵה דוֹד הַמֶּלֶךְ
 הִיּה קָם בְּחֻצוֹת הַלַּיְלָה וְהִתִּיגַע בְּתוֹרָה בְּשִׁירוֹת וּתְשַׁבַּחוֹת
 לְשִׁמְחָה לְמֶלֶךְ וּלְהַמְטֵרוֹנָה, וְזֹאת הִיא שִׁמְחַת הַשְּׂכִינָה בְּאַרְץ,
 לְפִי שִׁמְחָת הִיא שְׂבַחָה שֶׁל הַשְּׂכִינָה שֶׁנִּרְאִית בְּאַרְץ, שֶׁהִיא
 לְמַעַלָּה פּוֹתַחִים שִׁירָה בְּחֻדוֹה כִּמְה מְלֹאכִים עֲלִיוֹנִים בְּכִמְה
 מִינֵי שִׁירוֹת שֶׁמְשַׁבְּחִים בְּלַיְלָה בְּכֹל הַצַּדִּים, וְכַדְמִיוֹן הַזֶּה
 לְמַטָּה בְּאַרְץ, מִי שֶׁמְשַׁבַּח לוֹ לְהַקְב"ה בְּאַרְץ בְּלַיְלָה בּוֹחֵר
 בּוֹ הַקְב"ה, וְכֹל אוֹתָן מְלֹאכִים הַקְדוּשִׁים שֶׁמְשַׁבְּחִים לוֹ
 לְהַקְב"ה כֹּל מְקַשְׁבִּים לְזֶה שֶׁמְשַׁבַּח לוֹ בְּלַיְלָה בְּאַרְץ,
 כִּי זֹאת הַשְּׂבַחָה הִיא בְּשִׁלְמוֹת לְהַעֲלוֹת כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַקְב"ה

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

מלמטה ולזמר בשמחת היחוד, בוא וראה דוד המלך אמר ה' אלהי ישועתי וגו', ה' אלהי ישועתי מתי היא ישועתי, באותו יום שאני מקדים זמירות בלילה אליי, בכך היא ישועתי ביום, ובוא וראה שהרי מי שמשבח לרבנו בלילה בזמרת התורה, אז הוא נתחזק ביום בתקופה בצד הימין, שהרי חוט אחד יוצא מצד הימין, ואז הוא נתמשך עליו ונתגבר בו, וע"כ אמר ה' אלהי ישועתי יום צעקתי בלילה נגדך.

אֵלָא בְּשַׁעָה שְׁהָאֲדָם קָם בְּחֻצוֹת הַלַּיְלָה וּמְתִיגַע בְּרִנָּה שֶׁל
תּוֹרָה כִּי רִנָּה שֶׁל תּוֹרָה לֹא נִקְרָא אֵלָא בְּלַיְלָה

ה' אֱלֹהֵי יִשׁוּעָתִי וּגְו' (פסח, ב): [ח"ג (דף 99 כג.) זוהר תורה] פתח רבי יוסי ואמר (איוב לה) ולא אמר איה אלוה עושי נותן זמירות בלילה, בוא וראה בשעה שנתעורר רוח צפון ונחלק הלילה הרי ביארנו ששלהבת אחד יוצא ודופק תחת כנפי התרנגול ומכה בכנפיו וקורא, ושלהבת ההוא בזמן שמגיע אליו ונתעורר כנגדו הוא מסתכל בו ונזדעזע וקורא, בשביל כבוד רבונו לעשות רצונו, וקורא להם לאנשים, וע"כ נקרא שכוי, הסתכלות, ונקרא גבר, לפי שנתעורר בשלהבת של גבורה, שמצד הגבורה הוא בא לעורר בעולם, ואז אותן בני האמונה עומדים ונותנים גבורה וכח לכנסת ישראל, וכזאת נקרא רנה של תורה, וע"כ נחל דוד המלכות הוא ובניו לעולם ולדורי דורות, וכאשר התרנגול קורא והאנשים ישנים במטותיהם ואין נתעוררים, התרנגול קורא אח"כ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ואומר מה שאומר, וזה נתבאר, אח"כ מכה בכנפיו ואומר, אוי לפלוני נזיף רבונו מרוחק רבונו שלא נתעורר רוחו ואינו משגיח על כבוד רבונו, וכאשר מאיר היום כרוז קורא עליו ואומר, ואל אמר איה אלוה עושי נותן זמירות בלילה, לסעוד להשכינה באותן הזמירות להיות הכל בחבור אחד, עושי, עושני היה צריך לומר, מהו עושי, אלא בשעה שהאדם קם בחצות הלילה ומתיגע ברנה של תורה, כי רנה של תורה לא נקרא אלא בלילה, וכאשר הוא נמצא בלילה עם התורה, אז כאשר מאיר היום הקב"ה וכנסת ישראל מתקנים אותו בחוט אחד של חסד, להצילו מכל רע ולהאיר לו בין העליונים והתחתונים: רבי יהודה אמר אני שמעתי שכך אמר רבי אבא מקרא זה, איה אלוה עושי, עושה לי היה צריך לומר, מהו עושי, אלא כמו שאמרת, בשעה שהאדם קם בחצות הלילה ומתיגע בתורה, כאשר מאיר היום נתעורר אברהם באותו החוט שלו, שנאמר בו (בראשית יד) אם מחוט ועד שרוך נעל וגו', והקב"ה וכנסת ישראל מתקנים אותו ועושים אותו בכל יום בריה חדשה, זש"כ אלוה עושי, והרי ביארו א"ל ו"ה, א"ל זה אברהם שנאמר האל הגדול, ו זה הקב"ה, ה זו כנסת ישראל, וזהו אלוה, והם עושים את האדם שמתקנים אותו בכל יום, ולפיכך כתוב עושי, כמש"כ ישמח ישראל בעושיו, אמר רבי יוסי ודאי כך הוא והכל הוא ענין אחד.

ג תבוא לפניך תפילתי תטה אונך לרנתי: ד כי שבעה
ברעות נפשי וחי לשאול הגיעו: ה נחשבתני עם יורדי
בור הייתי בנגבר אין איל: ו פמתים חפשי כמו חללים
שכבי קבר אשר לא זכרתם עוד והמה מידך נגזרו:
ז שתני בבור תחתיות במחשבים במצלות: ח עלי
סמכה חמתך וכל משפריך ענית סלה: ט הרחקת
מידעי ממני שתני תועבות למו פלא ולא יצא: י עיני
ראבה מני עני קראתך יהוה: ככל יום שטחתי
אלך כפי: יא הלמתים תעשה פלא אם רפאים יקומו
יודוך סלה: יב היספר בקבר חסדך אמונתך באבדון:
יג תינדע בחשך פלאך וצדקתך בארץ נשית: יד ואני
אלך יהוה: שועתי ובבקר תפילתי תקדמך:
טו למה יהוה: תזנה נפשי תסתיר פניך ממני:
טז עני אני וגוע מנער נשאתי אמיד אפונה: יז עלי
עברו חרונך בעותך צמותותני: יח סבני כמים כל
חיום הקיפו עלי יחד: יט הרחקת ממני אהב ודע
מידעי מחשך:

כט א מִשְׁכִּיל לְאִיתָן הָאֲזַרְחֵי: ב חֲסֵדֵי יְהוָה: אֲהַלְלֶנּוּ
 עוֹלָם אֲשִׁירָה לְדֹר וָדֹר אֲוִדִיעַ אֲמוֹנַתְךָ בְּפִי:

— שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים —

לאדם שמאבד אבריו

משכיל לאיתן האזרחי חסדי ה' עולם (פט, א): [שימוש תהלים לפרק פט] לאדם שמתאבדים איבריו ועצמותיו מן החולאים אמור אותו על שמן זית וקח צמר מאיל גוזו ותן אותו השמן על הצמר ועשן אותו עליו, ואם תרצה להושיע איש מתפיסה צא לאויר השמים ואמור אותו ועיניך לשמים.

— זוהר תהלים —

הרים ואתגנים הכל דבר אחד

משכיל לאיתן האזרחי (פט, א): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף ק"ט):] **בא** וראה, כתוב והאתגנים מוסדי ארץ. כִּיִּן שְׁפָתוֹב שָׁמְעוּ הָרִים, מִי הֵם הָרִים וּמִי הֵם אֲתָנִים? אֵלָּא הָרִים וְאֲתָנִים הַכֹּל דְּבַר אֶחָד. אֲבָל אוֹתָם שְׁלֹשָׁה עֲלִיוֹנִים מֵעַל רְאשֵׁיהֶם, וְאוֹתָם שְׁלֹשָׁה לְמַטֵּה מֵהֶם, וְכֹלָם אֶחָד. הָרִים לְמַעְלָה, וְעֲלֵיהֶם אָמַר דָּוִד, (תהלים קכא) אֲשָׂא עֵינַי אֶל הַהָרִים. וְאֵלֶּה הֵם שְׁלֹשָׁה הָרָאוֹנִים. וְהָאֲתָנִים מִסְדֵי אֶרֶץ, אֵלֶּה הֵם שְׁלֹשָׁה אַחֲרוֹנִים, לְמַטֵּה מֵהֶם, שְׁנֵי עֲמוּדֵי הַבַּיִת וְאֶחָד שְׁמַחַת הַבַּיִת, וְאֵלֶּה נִקְרְאוּ מִסְדֵי אֶרֶץ. אֲתָנִים הֵם, וְאֲתָנִים נִקְרְאוּ. זָקֵן זָקֵן, הָרִי יִדְעָתָּ, מִי שְׁעוֹרֵךְ קָרַב, אִם לֹא יוֹדֵעַ לְהִשְׁמַר, לֹא יִנְצַח בְּקִרְבוֹת. צְרִיךְ לְהַפְּוֹת בְּיָדוֹ וּלְהִשְׁמַר בְּרַעְיוֹנוֹ, מֵה שְׁיִהְיֶה אַחֵר חָשׁוֹב, שְׁיִהְיֶה הוּא חָשׁוֹב, וְיָד יָמִין מְזַמְּנַת תְּמִיד לְהַפְּוֹת. וּמַחְשְׁבוֹתָיו וְיָד שְׁמַאֲלִית זְמִינִים תְּמִיד לְקַבֵּל

— זוהר תהלים —

וְלֹהֶשְׁמֵר, וַיְמִין הַכֹּל. עֲכָשׁוּ אִמְרַתְּ וְהֶאֱתַנִּים. אֵיתַנִּים הֵם לַמָּטָה, וְהָרִים לַמַּעְלָה. הַשְּׁמֵר זָקֵן, שְׁהָרֵי רַעֲיוֹן אַחַר כְּנַגְדָּךְ, שְׁכַתּוּב (שם פ ט) מִשְׁכִּיל לְאֵיתַן הָאֲזַרְחִי. וְזֶהוּ אֲבָרְהָם הַזָּקֵן, וְנִקְרָא אֵיתַן. וְאִם אֲבָרְהָם הוּא אֵיתַן, יִצְחָק וַיַּעֲקֹב נִקְרָאוּ אֵיתַנִּים. קוּם זָקֵן, שְׁהָרֵי יַדְעַתְּ רַעֲיוֹן זֶה הָיָה מִכָּה אֶת רַעֲיוֹנְךָ. וַיִּשָּׂא מְשָׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֵיתַן מוֹשְׁבֶךָ וְשִׁים בְּסַלְעַ קַנָּךְ (במדבר כד). אֵיתַן - זֶה בִּקְרָא שֶׁל אֲבָרְהָם, וְהֵינּוּ (בראשית מד) הַבִּקְרָא אֹר. זֶה הָעֲמוּד שֶׁכָּל הָעוֹלָם עוֹמֵד עָלָיו, וְאֶת אֹרֹו יֵרֵשׁ מֵאֲבָרְהָם. נִקְרָא נִהָר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן. אֵי זָקֵן זָקֵן, הֵנָּה רַעֲיוֹן אַחַר כְּנַגְדָּךְ, וְלֹא יַדְעַתְּ לְהַשְׁמֵר אֵיךְ עוֹרְכִים קָרֵב. זָקֵן, אֵיפֹה הַכַּחַשׁ שֶׁלְךָ? וְדַאי לֹא לַגְּבוּרִים הַמְּלַחְמָה.

כְּתוּב מִשְׁכִּיל לְאֵיתַן הָאֲזַרְחִי, וְכַתּוּב מִשְׁכִּיל לְדוֹד. זֶה נִהָר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן, שֶׁהוּא תְּרַגְמָן לְדוֹד לְהוֹדִיעַ לוֹ מֵאוֹתָם דְּבָרִים הַנִּסְתָּרִים הָעֲלִיוֹנִים. אִם מִשְׁכִּיל הוּא נִהָר שְׁיוֹצֵא מֵעֵדֶן, אִזְּ אֵיתַן הָאֲזַרְחִי אֲבָרְהָם הוּא לַמַּעְלָה וְדַאי. זֶה יַדְעַתִּי. וְאֵף עַל גַּב שְׁאֲנֵי זָקֵן, עַל רַעֲיוֹן זֶה אֲנִי מוֹחָה. אֵיתַן הָאֲזַרְחִי הֵם שְׁתֵּי דְרָגוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בִּקְרָא אֹר. אֹר זֶה אֲבָרְהָם. בִּקְרָא זֶה נִהָר. אֵף כִּף אֵיתַן הָאֲזַרְחִי. אֲזַרְחִי הוּא אֲבָרְהָם. אֵיתַן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, זֶה אֹתוֹ נִהָר שְׁשׁוֹפֵעַ וַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן. עֲכָשׁוּ, זָקֵן, קוּם עֲמַד עַל מְרַכְבְּתֶךָ, שְׁעַכְשׁוּ תַּפֵּל וְלֹא תוּכַל לָקוּם. הָרֵי שְׁלֵמָה הַמְּלֶךְ בָּא בְּכַחוֹתָיו וּמְרַכְבוֹתָיו וּגְבָרָיו וּפְרָשָׁיו וּבָא כְּנַגְדָּךְ. קוּם צֵא מִן הַשָּׂדֶה, שְׁלֹא יִמָּצֵא אוֹתְךָ שֵׁם. כְּתוּב (מלכים אה) וַיִּקְהָלוּ אֶל הַמְּלֶךְ

— זוהר תהלים —

שְׁלֹמֶה כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל בִּירַח הָאֲתָנִים בְּחַג וְגו'. יֵרַח שְׁנוּלְדוּ בוּ הָאִיתָנִים, וּמִי הֵם? הָאֲבוֹת, וְהֵם אִיתָנֵי הָעוֹלָם, וִירַח זֶה הוּא תִשְׁרִי. שְׁאֲלָפָא בֵּיתָא חוּזַר לְמַפְרָע מִמְטָה לְמַעְלָה.

וְעוֹד מְדַבְרִיךְ, נֹאֵה שְׁתַּצָּא מִן הַשְּׂדֵה וְלֹא תִמָּצֵא שֵׁם. אֵלּוּ כְּתוּב מִשְׁכִּיל אִיתֵן הָאֲזָרְחֵי - אַז כְּמוֹ שְׁאֲמַרְתָּ. אָבֵל עֲכָשׁוּ שְׁכָתוּב מִשְׁכִּיל לְאִיתֵן הָאֲזָרְחֵי, הַקָּרֵב שְׁלֵךְ אֵינּוּ כְּלוּם, וְתַצָּא מִן הַשְּׂדֵה בְּעַל כְּרַחֵךְ וְלֹא תִתְרָאֵה שֵׁם. אֵי זָקֵן, עָנִי מְסַפֵּן, אֵיךְ תַּצָּא? אִם כֶּף, יִנְצָחוּ אוֹתְךָ וְתִבְרַח מִן הַשְּׂדֵה, כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם יִרְדְּפוּ אַחֲרֶיךָ, וְאֵין לְךָ פְּנִים לְהִרְאוֹת לְפָנֵי אִישׁ לְעוֹלָמִים. כָּאֵן נִשְׁבַּע אָנִי שְׁלֹא אֲצָא מִהַשְּׂדֵה, וְכָאֵן אֲרָאֵה פְּנִים בְּפָנִים בְּשֹׁלְמֵה הַמֶּלֶךְ, וְכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל, וְהַגְּבָרִים וְהַפְּרָשִׁים וְהַמְרַכְבוֹת שְׁלוֹ. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִסִּיעַ לְךָ, זָקֵן, שְׁהֲרִי אֶתָּה עֵיף כַּח. קוּם זָקֵן, הַתְּגַבֵּר בְּכַחֲךָ וְהִתְחַזַּק, שְׁעַד הַיּוֹם הַזֶּה הֵייתָ גְבוּר חֲזַק בְּגְבָרִים. פִּתַח וְאָמַר, מִשְׁכִּיל לְאִיתֵן הָאֲזָרְחֵי. אֵלּוּ כְּתוּב מִשְׁכִּיל לְדוֹד - אַז כְּמוֹ שְׁאֲמַרְתָּ, אָבֵל מִשְׁכִּיל לְאִיתֵן כְּתוּב. יֵשׁ מִשְׁכִּיל וְיֵשׁ מִשְׁכִּיל. יֵשׁ מִשְׁכִּיל לְמַעְלָה וְיֵשׁ מִשְׁכִּיל לְמַטָּה. מִשְׁכִּיל לְאִיתֵן, בְּזִמְן שְׁאוֹתוֹ אִישׁ (נִהַר) עוֹמֵד בְּתִשְׁוֹקָה, כָּל הָאֵיבָרִים שְׁמַחִים וּמִתְחַבְּרִים עִמוֹ. וְאִם הוּא עוֹלָה, עַד שֶׁהִמַּח הָעֲלִיּוֹן מִתְפִּיס אֵלָיו וְשִׁמַּח כְּנִגְדּוֹ. וְאִז מִשְׁכִּיל לְאִיתֵן הָאֲזָרְחֵי, מִשְׁכִּיל אוֹתוֹ וּמוֹדִיעַ לוֹ עַל יְדֵי אֲבָרְהָם (עַל יְדֵי שֶׁל אֲבָרָהם) אוֹהֵבוּ כָּל מָה שְׁצָרִיךְ, וְאוֹתוֹ מַח עֲלִיּוֹן מִשְׁכִּיל לְאִיתֵן.

זוהר תהלים

וּכְשֶׁדָּוִד הַמֶּלֶךְ נִתְקַן בְּתִשְׁבָּעָה אֵלָיו, הוּא מְשַׁכֵּיל לְדָוִד, כְּמוֹ שֶׁהָיָה הַמַּח הָעֲלִיּוֹן מְשַׁכֵּיל אוֹתוֹ. וְלָכֵן יֵשׁ מְשַׁכֵּיל וַיֵּשׁ מְשַׁכֵּיל. (יש משכיל).

בְּיָרֵחַ הָאֲתָנִים, שְׁנוּלְדוּ הָאֲיִתָּנִים בְּיָרֵחַ הַזֶּה. הַבְּנִין לְמִטָּה הוּא כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה, וְנוּלְדוּ בּוֹ הָרִים וְאֲיִתָּנִים. הָרִים נִסְתָּרִים. אֲתָנִים - יָרֵכִים חֲזָקוֹת כְּנַחֲשֵׁת, וְאוֹתוֹ הָאֲיִתָּן בִּינִיָּהִם. קוּם זָקֵן, תִּכָּה לְכָל הַצְּדָדִים. בְּשִׁעָה שְׁעָלָה מִשָּׁה לְקַבֵּל תּוֹרָה, מָסַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁבַעִים מִפְּתַחַת שֶׁל הַתּוֹרָה. כְּשֶׁהִגִּיעַ לְחַמְשִׁים (לששים) וְתִשְׁעָה, הָיָה מִפְּתַח אֶחָד גָּנוּז וְנִסְתָּר, שְׁלֹא הָיָה מוֹסֵר לוֹ. הִתְחַנַּן לְפָנָיו. אָמַר לוֹ: מִשָּׁה, כָּל הַמִּפְּתַחַת הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים תְּלוּיִים בְּמִפְּתַח הַזֶּה. אָמַר לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָם, מַה שָּׁמוֹ? אָמַר לוֹ: אֲיִתָּן. וְכָל אוֹתָם אֲיִתָּנִים תְּלוּיִים בּוֹ, וּבוֹ עוֹמְדִים מְחוּץ לַגּוֹף, שֶׁתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב הוּא, מוֹדִיעַ לוֹ וּמְשַׁכֵּיל אוֹתוֹ, הוּא עֶקֶר וְהַמִּפְּתַח שֶׁל תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב.

וּכְשֶׁנִּתְקַנְהָ תּוֹרָה שְׁבַעֲלָ פֶה אֵלָיו, עֶקֶר הַהִיכָל הוּא הַמִּפְּתַח שְׁלָה (אליו), וְדַאי שְׁאֵז מְשַׁכֵּיל לְדָוִד. וּמִתּוֹךְ שִׁירָשָׁה תּוֹרָה שְׁבַעֲלָ פֶה (אליו) אוֹתִיוֹת לְמִפְרָע. וְעַל זֶה הוּא נִקְרָא תִשְׁבָּעִי, הוּא תִשְׁבָּעִי, אֲבָל מִשּׁוֹם שֶׁהוּא סוּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, חֲתוּם בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹת שֶׁל שָׁמוֹ י'. בְּמִזְבֵּחַ חֲתוּם בּוֹ ה', הִרְשֵׁת עַד חֲצִי הַמִּזְבֵּחַ. בָּאָה דְבוּרָה וְחֲתָמָה בּוֹ ו', וְהִינּוּ מַה שְׁכָתוּב (שופטים ה) וְתִשְׁבָּעִי דְבוּרָה. וּבְמָקוֹם הַזֶּה הַחֲתוּם שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שְׁחָתָם בּוֹ. וְאוֹתוֹ

— זוהר תהלים —

המפתח, כשפותח בתורה שבעל פה, צריכים להודע לו, וזהו תנאי, איתן מושבך, בריאת מחוץ לגוף. איתנים הם תנאים, עמודים תומכים מחוץ לגוף. עכשו יש להודיע דבר, בזמן שאלה לתורה שבכתב נקראים איתנים - לתורה שבעל פה נקראים תנאים. איתן אל התורה שבכתב. תנאי אל התורה שבעל פה, והכל כראוי. חברים, הריני בשדה. שלמה המלך והגבורים החזקים שלו יבא וימצא זקן אחד עיף בכחו, חזק גבור, מנצח קרבות. הריני יודע שיבא, ועומד אחר סלע השדה והוא משגיח בי ואיך גבורתי עומדת בשדה, לבדו משגיח, שהוא איש שלום, בעל השלום, והולך לו. עכשו, זקן, גבורתך עליך, ואתה לבד בשדה, שוב למקומך והתר כלי זינך מעליך. (כמי שיוצא מן השדה).

התשבחת הזו אברהם אמר אותה בשעה שעסק בעבודת הקב"ה
משפיל לאיתן האזרחי וגו' (פמ, א): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רל:)]
 פתח רבי יהודה ואמר. התשבחת הזו אברהם אמר
 אותה בשעה שעסק בעבודת הקדוש ברוך הוא, ועשה חסד
 עם בני העולם שיודעו כלם לקדוש ברוך הוא, שהקדוש
 ברוך הוא שולט על העולם, ונקרא איתן משום שהתחזק
 בתקף בקדוש ברוך הוא. חסדי ה' לעולם אשירה, וכי מצד
 החסדים באים לומר? אלא כאן נכלל צד השמאל בימין,
 ולכן הקדוש ברוך הוא נסה את אברהם ובחן אותו. והרי
 נתבאר שיצחק בן שלשים ושבע שנים היה באותו הזמן,

— זוהר תהלים —

מה זה נסה את אברהם? הֲיֵה צָרִיךְ לְכַתֵּב נִסָּה אֶת יִצְחָק! אֲלֵא נִסָּה אֶת אַבְרָהָם שִׁמְצָא בְדִין וְלִהְפָּלֵל בְּדִין שִׁמְצָא שָׁלֵם כְּרֹאֵי, וְעַל זֶה חֲסָדֵי ה' עוֹלָם אֲשִׁירָה. דְּבַר אַחַר חֲסָדֵי ה' עוֹלָם אֲשִׁירָה - אוֹתָם חֲסָדִים שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה עִם הָעוֹלָם. לְדַר וְדַר אוֹדִיעַ אֲמוֹנַתְךָ בְּפִי - טוֹב וְאִמַּת שְׁעוֹשֶׂה עִם הַכֹּל. לְדַר וְדַר אוֹדִיעַ אֲמוֹנַתְךָ - זוֹ אֲמוֹנַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוֹדִיעַ אַבְרָהָם בְּעוֹלָם וְהִזְכִּירוּ בְּפִי כָּל הַבְּרִיּוֹת, וְעַל זֶה אוֹדִיעַ אֲמוֹנַתְךָ בְּפִי.

וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹדִיעַ לְאַבְרָהָם סוּד הָאֲמוֹנָה, וְכִשְׂפִידַע סוּד הָאֲמוֹנָה, יָדַע שֶׁהוּא עֶקֶר וְקִיּוֹם הָעוֹלָם, שֶׁבִגְלָלוֹ נִבְרָא הָעוֹלָם וְהַתְּקִיּוֹם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב כִּי אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֲסֵד יִבְנֶה וְגו'. כִּשְׁבָרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, רָאָה שְׁלֵא יָכוֹל לַעֲמֹד, עַד שֶׁהוֹשִׁיט יָמִין עָלָיו וְהַתְּקִיּוֹם, וְאִם לֹא שֶׁהוֹשִׁיט יָמִין עָלָיו, לֹא הִיָּה מִתְּקִיּוֹם, מִשׁוּם שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה נִבְרָא בְּדִין, וְכֵן בְּאַרְנוּ. וְנֶאֱמַר בְּרֵאשִׁית, וְסוּד כָּלֵל אֶחָד, שְׁנֵי גוֹנִים כָּאן, בְּרֵאשִׁית. אֵף עַל גַּב שְׁאֲמַרְנוּ רֵאשִׁית מְלֻמְטָה לְמַעְלָה, רֵאשִׁית כֶּף גַּם מְלֻמְעָלָה לְמַטָּה, וְאֲמַרְנוּ ב' רֵאשִׁית, כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁהָרִי נִתְּנָה [היא בית] לְאוֹתָהּ רֵאשִׁית, וְהַדְּבַר כָּלּוֹל הוּא כְּאֶחָד. וּבִבְיַת הַזֶּה נִבְרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא הַתְּקִיּוֹם אֲלֵא בְיָמִין, וְהָרִי פְרָשׁוּהָ בְּהַבְּרָאָם - כְּתוּב בְּאַבְרָהָם, וּמִשׁוּם כֵּן, אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֲסֵד יִבְנֶה. וּבְנִיץ הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הָעוֹלָם [אוֹתוֹ הַעוֹלָם], אוֹתוֹ הָאוֹר שֶׁל הַיּוֹם הָרֵאשׁוֹן הִיָּה בּוֹ לְקִיּוֹם, וְאַחַר כֵּן בְּיוֹם הַשְּׁנִי בְּשִׁמְאֵל.

ג **כִּי אָמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה שָׁמַיִם תִּכְנֶן אֱמוּנַתְךָ**

— זוהר תהלים —

ובאלה תקן שמים, וכתוב שמים תכין אמונתך בהם. דבר אחר שמים תכין אמונתך בהם - שמים נתקנו באותם חסדים, וסוד האמונה התקינה בהם, שאין תקונייה אלא מתוך שמים. כרתי ברית לבחירי - זהו סוד האמונה.

הגדיל הקדוש ברוך הוא את החסד בעולם ולכל אחד נולדה עמו נקבה

כִּי אָמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה וְגו' (פט, ג): [זוהר ח"ג פ' אחרי מות (דף ע"ט)] למדנו, אחר שהסתלקו קין והבל, חזר אדם לאשתו והתלבש ברוח אחרת, והוליד את שת. מכאן התייחסו דורות הצדיקים בעולם, והגדיל הקדוש ברוך הוא את החסד בעולם, ולכל אחד נולדה עמו נקבה, שיתישב העולם כמו שלמעלה. והרי פרשוה החברים בסתם משנה, שכתוב ואיש אשר יקח את אחתו בת אביו או בת אמו וגו', חסד הוא. חסד הוא ודאי. ואחר ששרה החסד, יצאו גזעים ושרשים מתחת למעלה, ונפרדו הענפים, והקרוב התרחק. אז גדל הענף ובא להתחבר בזווג אחד עם האילן. זה בראשונה, וזה בסתר העולם, משום שכתוב (תהלים פב) **אָמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה. אָבֵל מִכַּאן וְהִלָּא, אֲנָשִׁים שִׁימְצָאוּ בּוֹ - וְנִכְרְתוּ לְעֵינַי בְּנֵי עַמִּים.**

כִּי אָמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה וְגו' (פט, ג): [זוהר ח"ג פ' מטות (דף רנ"ט)] בא וראה, כתוב (תהלים פט) **אָמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה. מה זה חסד? הוא אחד מכתרים עליונים של המלך, שנשמת**

בָּהֶם: ד בְּרַתִּי בְרִית לְבַחֲרֵי נִשְׁבַּעְתִּי לְדוֹד עַבְדִּי:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יִשְׂרָאֵל קָרָא לָהּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֶסֶד, עַל תְּנָאֵי שְׂיַבְנָהּ, וְלֹא יִשְׁמַד חֶסֶד מֵהָעוֹלָם, מִשְׁמַע שְׁכָתוֹב יְבָנָהּ. וּמִשׁוּם כֶּף שְׁנִינּוּ, מִי שְׁמִשְׁמִיד חֶסֶד מֵהָעוֹלָם, יִשְׁמַר הוּא לְעוֹלָם הַבָּא. וְעַל זֶה כָּתוּב, (דברים כה) לֹא תִהְיֶה אִשֶׁת הַמֵּת הַחוּצָה, בְּשִׁבִיל לַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִם הַמֵּת. וַיַּעֲשֶׂה הַבְּנִין, שְׁכָתוֹב עוֹלָם חֶסֶד יְבָנָהּ.

נִשְׁבַּעְתִּי לְדוֹד עַבְדִּי (פמ, ד): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רל):] דְּבַר אַחַר, זֶהוּ צְדִיק שְׁמַמְנּוּ יוֹצְאוֹת בְּרָכוֹת לְכָל הַתַּחֲתוֹנִים, וְכָל [אותן] הַחַיּוֹת הַקְדוֹשׁוֹת, כִּלְּן מִתְּבָרְכוֹת מֵאוֹתוֹ הַשֹּׁפַע שְׁשׁוּפַע לַתַּחֲתוֹנִים, וְלָכֵן כָּתוּב בְּרַתִּי בְרִית לְבַחֲרֵי. נִשְׁבַּעְתִּי לְדוֹד עַבְדִּי - זֶה סוּד הָאֱמוּנָה שֶׁהוּא עוֹמֵד תָּמִיד בְּצְדִיק הַזֶּה, קִיּוּם הָעוֹלָם, שֶׁלֹּא יִתְפָּזְרוּ לְעוֹלָמִים חוּץ מִזְמַן הַגְּלוּת שְׁנִמְנַע שֹׁפַע הַבְּרָכוֹת, וְסוּד הָאֱמוּנָה לֹא הִשְׁלַם, וְכָל הַחֲדוּת נִמְנָעוּ. וְכִשְׁנִכְנַס הַלֵּילָהּ, מֵאוֹתוֹ הַזְּמַן הַחֲדוּת לֹא נִכְנָסוּ לְפָנָי הַמֶּלֶךְ. וְאִף עַל גַּב שְׁהַחֲדוּת לֹא הִתְעוֹרְרוּ, אֲבָל בַּחוּץ עוֹמְדִים וּמְזַמְרִים שִׁירָה, וְכִשְׁנַחֲלַק הַלֵּילָהּ וְהִתְעוֹרְרוּת עוֹלָה מִלְמָטָה לְמַעְלָה, אִזּוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְעוֹרָר כָּל חֵילוֹת הַשָּׁמַיִם לְבַכְיָהּ, וּבוֹעֵט בְּרַקִּיעַ, וּמְזַדְעָזְעִים עֲלִיוֹנִים וְתַחֲתוֹנִים.

וְאִין מְנוּחָה לְפָנָיו, פָּרַט לְזַמֵּן שְׁמִתְעוֹרְרִים לְמָטָה בַּתּוֹרָה, אִזּוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכָל אוֹתָן נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים [שעמו], כֻּלָּם מְקַשְׁיָבִים וְשִׁמְחִים לְאוֹתוֹ קוֹל, וְאִזּוֹ מְנוּחָה. [לפניו, ובאה מנוחה לכל נשמות הצדיקים שעמו] [לפניו נמצאת]. מִשׁוּם שְׁמִיּוֹם שְׁנַחֲרַב הַמְּקַדֵּשׁ לְמָטָה, נִשְׁבַּע הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

ה עד עולם אָכִין זְרַעַךְ וּבְנִיתִי לְדֹר וָדֹר כַּסֵּאֲךָ סֵלָה:
 ו וַיִּזְדְּרוּ שָׁמַיִם פְּלִאֲךָ יְהוָה אֵף אַמּוֹנֶתְךָ בַּקֶּהֶל
 קְדָשִׁים: ז פִּי מִי בִשְׁחַק יַעֲרַךְ לִיהוָה יְדֹמָה
 לִיהוָה בְּכִנֵּי אֱלֹהִים: ח אֵל נַעֲרִץ בְּסוּד קְדָשִׁים
 רָבָה זְנוּרָא עַל כָּל סְבִיבָיו: ט יְהוָה אֱלֹהֵי
 צְבָאוֹת מִי כְמוֹךָ חֲסִין יְהוָה וְאַמּוֹנֶתְךָ סְבִיבוֹתֶיךָ: י אַתָּה
 מוֹשֵׁל בְּגֵאוֹת הַיָּם בְּשׂוֹא גִלְיוֹ אַתָּה תִּשְׁבְּתָם: יא אַתָּה

— זוהר תהלים —

שְׁלֵא יִכְנַס לְתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעְלָה עַד שְׂכִינְסוּ יִשְׂרָאֵל
 לִירוּשָׁלַיִם שֶׁל מַטָּה, שְׁכָתוֹב (הוֹשֵׁעַ יֵא) בְּקִרְבֶּךָ קְדוֹשׁ וְלֹא
 אָבּוֹא בְעִיר, וְהָרִי פָרְשׂוּהָ הַחֲבָרִים. וְכָל אוֹתָם מְזַמְרִים
 עוֹמְדִים בַּחוּץ וְאוֹמְרִים שִׁירָה בְּשִׁלְשֵׁת חֻלְקֵי הַלֵּילָה, וְכָלֵם
 מְשַׁבְּחִים בְּתִשְׁבָּחוֹת יְדוּעוֹת, וְכָל חֵילוֹת הַשָּׁמַיִם, כָּלֵם
 מִתְעוֹרְרִים בַּלֵּילָה, וְיִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם, וּקְדָשָׁה לֹא מְקַדְּשִׁים
 לַמַּעְלָה עַד שִׁישְׂרָאֵל מְקַדְּשִׁים לַמַּטָּה, וְאִז כָּל חֵילוֹת
 הַשָּׁמַיִם מְקַדְּשִׁים אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ כְּאַחַד. וְעַל זֶה יִשְׂרָאֵל
 קְדוֹשִׁים מִתְקַדְּשִׁים מֵעֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים [מִשׁוּם שֶׁהַקְּדוּשָׁה שֶׁל שָׁמַיִם
 שֶׁל הַקְּדוּשָׁה בְרוּךְ הוּא לֹא עוֹלָה אֶלֶּא מִלְּמַעְלָה וּמִלְּמַטָּה] כְּאַחַד. זֶהוּ
 שְׁכָתוֹב (וַיִּקְרָא יט) קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אָנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

גְּדֹל הַהִשְׁתַּוְּקָאוֹת אֵף עַל פִּי שְׂאִינוּ יְכוּל לַעֲשׂוֹת לְמַעֲשֵׂה -
 גְּדוֹל הוּא מֵאֵד הַכִּיסוּפִים

אַתָּה מוֹשֵׁל בְּגֵאוֹת הַיָּם וְגו' (פמ, י): [זוהר בראשית 9' נח (דף ט:)]

דְּבַאתָּ בְּחָלָל רָהֵב בְּזִרְזֵעַ עֵזָה פְּזִירַת אוֹיְבֶיךָ: יב לְךָ
 שָׁמַיִם אַף לְךָ אָרֶץ תִּבְלָל וּמְלֹאָה אֶתָּה יִסְדָּתָם: יג צַפּוֹן
 וַיִּמֵּן אֶתָּה בְּרֵאתָם תִּבְוֹר וַחֲרָמוֹן בְּשִׁמְךָ יִרְנְנוּ: יד לְךָ
 זִרְזֵעַ עִם גְּבוּרָה תִּעֲזֹ יַדְּךָ תִּרְוִים יְמִינְךָ: טו צְדָק וּמִשְׁפָּט

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כתוב. בְּשִׁעָה שֶׁהֵיָם קוֹפֵץ בְּגִלְיוֹ וְהִתְהוּמוֹת עוֹלָיִם וַיּוֹרְדִים,
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹלַח חוּט אֶחָד מִצַּד הַיְמִינִי וּמוֹשֵׁף אֶת גְּלִיוֹ
 וְשׁוֹכֵף זַעֲפוֹ, וְאֵין מִי שִׁיּוֹדֵעַ אוֹתוֹ. יוֹנָה יָרַד לַיָּם וְהִזְדַּמָּן לוֹ
 אוֹתוֹ הִדְג וּבִלְע אוֹתוֹ, אֵיךְ לֹא יִצָּאָה נִשְׁמָתוֹ מִמֶּנּוּ וְלֹא פָרְחָה
 מִיָּד? אֲלֵא מִשׁוּם שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹלֵט בְּאוֹתָהּ גְּאוּת שֶׁל
 הַיָּם, וְאוֹתָהּ גְּאוּת הַיָּם הִיא חוּט אֶחָד שֶׁל הַשְּׂמַאל שֶׁמַּעֲלָה אֶת
 הַיָּם לְמַעְלָה, וְבוֹ הוּא מִתְעַלָּה. וְאִם לֹא אוֹתוֹ הַחוּט שֶׁמַּגִּיעַ
 אֵלָיו מִצַּד הַיְמִינִי, לֹא יַעֲלֶה לְעוֹלָמַיִם. שְׂכַאֲשֶׁר [שְׂכִיחוּ] שְׂאוֹתוֹ
 הַחוּט יוֹרֵד לַיָּם, וְהַיָּם אוֹחֵז בוֹ, אִזּוֹ מִתְעוֹרְרִים הַגְּלִיִּים וְשׁוֹאֲגִים
 לְטָרֶף טָרֶף, עַד שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשִׁיב אוֹתוֹ [אוֹתָם] לְאַחֹר
 וְשָׁבִים לְמְקוֹמָם. זֶהוּ שְׂכַתּוֹב בְּשׂוֹא גְלִיוֹ אֶתָּה תְּשַׁבְּחָם.
 תְּשַׁבְּחָם אֶת אוֹתָם גְּלִי הַיָּם. תְּשַׁבְּחָם - תְּשַׁבֵּר אוֹתָם לְחֹזֵר
 לְמְקוֹמָם. דְּבַר אַחֵר, תְּשַׁבְּחָם מִמֶּשׁ. שְׂבַח הוּא לְהֵם מִשׁוּם
 שְׁעוֹלָיִם לְרֵאוֹת בְּהִשְׁתַּוְּקוּת. מִכָּאן, כָּל מִי שֶׁנִּכְסֵף לְהִסְתַּכֵּל
 וּלְדַעַת, אַף עַל גַּב שְׂלֵא יְכוּל [נ"א: וְלֹא נוֹתְנִים לוֹ רְשׁוֹת] - הַשְּׂבַח
 הוּא שְׂלוֹ, וְכָלֵם מְשַׁבְּחִים אוֹתוֹ.

צדק ומשפט מכון כסאך וגו' (פס, טו): [זוהר ח"ג (דף רצא:)] זוהר
 [תורה] אמר רבי שמעון צדק ומשפט הם שני מאורות

מִבּוֹן כְּסֶאֶד הַסֵּד וְאַמַּת יִקְדְּמוּ פְּנֵיהֶּ: מִן אֲשֵׁרֵי הָעַם

— זוהר תהלים —

תקון הכסא של המלך קיי והם ההתחלה והשלמות של כל האמונה, ובהם מתעטרים כל הדינים שלמעלה ושלמטה, והכל נעלם במשפט, וצדק ניוזנת מזה המשפט, ולפעמים נקראת ומלכי צדק מלך שלם, וכאשר נתעוררים דינים ממשפט הם כולם רחמים וכולם בשלימות, שהוא ממתיק לצדק הזאת והדינים נמתקים, וכלם יורדים לעולם בהשלמת הרחמים, ובכך היא השעה של התחברות העולמות בחי' זכר עם בחי' נקבה, וכל העולמות ברחמים ובשמחה, וכאשר נתרבים פשעי העולם ונטמא המקדש, ובחי' הזכר נתרחק מבחי' הנקבה ונחש התקיף מתחיל להתעורר קיי אוי לעולם שניזון בזמן שהוא מזאת הצדק, הרבה מחנות משחיתים נתעוררים בעולם, הרבה צדיקים נפטרים מהעולם, וכל זה למה, לפי שנתרחק בחי' הזכר מבחי' הנקבה, והמשפט אינו קרב בצדק הזאת, ועל זה כתוב (משלי יג) ויש נספה בלא משפט, שהמשפט נתרחק מן צדק הזאת ואינה נמתקת, והצדק יונקת ממקום אחר.

זיו הזוהר

קכב. משפט היינו מדת הרחמים כולל עלמא דדכורא, וצדק היינו המלכות מדת הדין כולל עלמא דנוקבא, וענין זה הוא התחלת יסוד האמונה לגרום בעובדתנו הזדוגותם להמשיך שפע מן השמים: קכג. זה סמא"ל השטן המקטרג התובע תמיד דינים ועונשין:

יִדְעֵי תְרוּעָה יְהוָהּ אֱלֹהֵינוּ בְּאֹזַר פְּנִיךָ יִתְלַבֵּן: י' בְּשֵׁמֶךָ

זוהר תהלים

הקב"ה אינו יושב על כסא שהוא אלא בחותם הזה שהוא אמת חסד ואמת יקדמו פניך (פמ, טז): [זוהר ח"ב (דף רכ): זוהר תורה] פתח רבי אלעזר ואמר, כתוב (ישעי' טז) והוכן בחסד כסא וישב עליו באמת באהל דוד שופט ודורש משפט ומהיר צדק, הרי נתבאר שמצד הימין הוא [שלמעלה מעלה] נתתקן הכסא למטה כי שהרי הקב"ה התקין לכסא הזה בחסד, וישב עליו באמת, שהוא תקון החותם של הכל, ואינו יושב על כסא שהוא אלא בחותם הזה שהוא אמת, באהל דוד, שהוא כסא הבית למטה, שופט ודורש משפט ומהיר צדק, שופט מצד הדין, ודורש משפט מצד של רחמים, ומהיר צדק, היינו כסא הדין שהוא בית דין שלמטה.

צָרִיךְ לִכְנוֹן אֶת הַלֵּב וְהַרְצוֹן בְּקוֹלוֹת הַלְלוֹ, וְלַחְזוֹר בְּתִשְׁבּוּבָה לְפָנֶי רַבּוֹנָם. אֲזִי כְּשִׁישְׂרָאֵל מִתְקַנֵּים וּמְסַדְרִים קוֹלוֹת בְּרִצּוֹן הַלֵּב בְּרָאוֹי בְּשׁוֹפֵר הָזֶה חוֹזֵר אוֹתוֹ שׁוֹפֵר עֲלָיוֹן

אֲשָׁרֵי הַעָם יִדְעֵי תְרוּעָה וּגו' (פמ, טז): [זוהר ח"ג פ' אמור (דף צ"ח:)] רבי אבא היה יושב לפני רבי שמעון. אמר לו, הרי פעמים רבות שאלתי על השופר הזה מה זה אומר, ועד כאן לא התישבותי בו. אמר לו, הרי נדאי זהו ברור הדבָר,

זיו הזוהר

ככד. פי' מן ג' ספירות הראשונות נאצלת מדת המלכות, כידוע בסוד כתר עליון איהו כתר מלכות ועלייהו אתמר מגיד מראשית אחרית:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שִׁישְׂרָאֵל צְרִיכִים בְּיוֹם הַדִּין (הזה) שׁוֹפֵר וְלֹא קֶרֶן, מְשׁוּם שֶׁקֶרֶן הָרִי נוֹדַע בְּאִיזָה מְקוֹם הַיָּא, וְלִהְדַּבֵּק בְּדִין אֵינְנוּ רוֹצִים. אָבֵל הָרִי שְׁנִינוּ, בְּדַבְרִים וּבְמַעֲשִׂים צְרִיכִים לְהִרְאוֹת וּלְהַעֲבִיר דְּבָרִים נִסְתָּרִים. בֵּא רְאֵה, כְּשֵׁאוֹתוֹ שׁוֹפֵר עַלְיוֹן, שָׁבוּ הָאוֹר שֶׁל הַכֹּל, מִסְתַּלֵּק וְלֹא מֵאִיר לְבָנִים, אֲזִי מִתְעוֹרֵר הַדִּין, וְהַכְּסָאוֹת מִתְקַנְנִים לְבֵית הַדִּין, וְזֶה הַשׁוֹפֵר, נִקְרָא אֵילוּ שֶׁל יִצְחָק, תְּקַפּוּ שֶׁל יִצְחָק, תִּשְׁבַּחַת הָאֲבוֹת, כְּשֶׁמִּתְעַלֶּה אוֹתוֹ שׁוֹפֵר גָּדוֹל שְׁאִין מֵיִנִּיק אֶת הַבָּנִים, אֲזִי יִצְחָק מִתְחַזֵּק, וּמִתְתַקֵּן לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם.

וּכְשֶׁמִּתְעוֹרֵר הַשׁוֹפֵר הַזֶּה וּכְשֶׁבָנִי אָדָם שָׁבִים מִחֻטְאֵיהֶם, צְרִיכִים לְהַשְׁפִּיעַ קוֹל שׁוֹפֵר מִמֶּטְהָ, וְאוֹתוֹ קוֹל עוֹלָה לְמַעְלָה, אֲזִי מִתְעוֹרֵר שׁוֹפֵר אַחַר עַלְיוֹן, וּמִתְעוֹרֵר רַחֲמִים וּמִסְתַּלֵּק הַדִּין. וְצְרִיכִים לְהִרְאוֹת מַעֲשֵׂה בְשׁוֹפֵר, לְעוֹרֵר שׁוֹפֵר אַחַר, וּלְהוֹצִיא בְשׁוֹפֵר הַזֶּה לְמִטָּה אוֹתָם קוֹלוֹת, לְהִרְאוֹת שְׁכָל אוֹתָם קוֹלוֹת שְׁלִמְעָלָה, שְׁכָלָם כְּלוּלִים בְּאוֹתוֹ שׁוֹפֵר עַלְיוֹן, יִתְעוֹרְרוּ לְצֵאתָ. וּבְקוֹלוֹת הֵלְלוּ שְׁלִמְטָה נוֹתְנִים יִשְׂרָאֵל כַּח (לְרַחֲמִים מִלְמִטָּה, וּמִתְעוֹרֵר הַשׁוֹפֵר הַגָּדוֹל) לְמַעְלָה, וְעַל כֵּן צְרִיכִים לְזַמֵּן שׁוֹפֵר בְּיוֹם הַזֶּה וְלַעֲרֹךְ קוֹלוֹת, לְכַוֵּן בוֹ כְּדִי לְעוֹרֵר שׁוֹפֵר אַחַר, שָׁבוּ כְּלוּלִים הַקוֹלוֹת לְמַעְלָה (וּלְסֹדֵר קוֹלוֹת בְּשׁוֹפֵר).

סְדֵרָה רֵאשׁוֹנָה - יוֹצֵא קוֹל וּמִתְעַטֵּר לְמַעְלָה, עוֹלָה רְקִיעִים, וְנִבְקַע בֵּין הָרִים רְמִים, וּמַגִּיעַ לְאֲבְרָהָם וְשׁוֹרָה בְּרֵאשׁוֹ וּמִתְעַטֵּר, וְהוּא מִתְעוֹרֵר וּמִתְקִין אֶת הַכְּסֵא. וּבְסֹפֵר

— זוהר תהלים —

האגדה שנינו, בפעם שאותו קול ראשון עולה, מתעורר ומתעטר אברהם, ומתקין את הכסא, ופוקד עליו (אבא ואמא) אבא. בינתים עולה השני, התקיף (לחבר) לשבר את הדינים הקשים. וזה הסדר השני, אותו הקול שובר בכחו. ואז עולה, וכל הדינים שמתעוררים (שנקרים) לפניו נשברים, עד שעולה למקומו של יצחק. כיון שמתעורר יצחק ורואה את אברהם, מתקן את הכסא לעמד לפניו. אז נכנע, שובר את התקף הקשה. ובזה צריך מי שתוקע לכוון הלב והרצון, כדי לשבר הפח והתקף של הדין הקשה. זהו שכתוב (תהלים טז) אשרי העם יודעי תרועה, יודעי תרועה ודאי. סדרה שלישית - יוצא קול ועולה, ובוקע כל אותם רקיעים, ומתעוררים רחמים, ומגיע אותו קול לראשו של יעקב, ויעקב מתעורר ורואה את אברהם מתתקן בצד האחר. אזי אוחזים שניהם ביצחק, זה מצד זה וזה מצד זה, ולא יכולים התקף שלוו לצאת החוצה, ושלוש הסדרות הללו הן סדרה אחת.

סדרה אחרת - קול יוצא ועולה, ונוטל את אברהם ממקומו, ומשפיע אותו למטה, למקום שהגבורות של יצחק שורים שם, ומקימים את אברהם בתוכם. סדרה שניה - יוצא קול שבור, לא חזק כמו הראשון. לא שחלש אותו קול שתקע, אלא שאותו קול אינו אצל יצחק כבראשונה, ששם שורה התקף התקיף, אלא רק לאותם בית דין של מעלה שהם יותר רפים, וכלם רואים את אברהם אצלם, ונכנעים

זוהר תהלים

לפניו. בינתים סדרה שלישית - יוצא קול ועולה, ומתעטר בראשו של יעקב, ומשפיע אותו לאותו מקום שאותן הגבורות שורות, ועומד כנגדן, אברהם מצד זה ויעקב מצד זה, והם באמצע, ואז כלם נכנעים ונמצאים (ושוככים) במקומם. ואלו כלם סדר אחר שני.

סדרה אחרונה - שצריך להעלותם למקום ולישב (ולישר) ביניהם את יצחק כמקדם, משום שאת זה צריך לישר במקומו, ולא יצא בגבורותיו החוצה, אז כל הדינים נכנעים, ומתעוררים רחמים. על פן צריך לכונן את הלב והרצון בקולות הללו, ולחזור בתשובה לפני רבונו. אזי כשישראל מתקנים ומסדרים קולות ברצון הלב כראוי בשופר הזה, חוזר אותו שופר עליון. וכשחוזר, מעטר את יעקב, והכל נתקן. וכסא אחר עולה, ואז נמצאת שמחה בכל, והקדוש ברוך הוא מרחם על העולם. אשרי חלקם של ישראל שיודעים להנהיג ולמשך את רבונו מדין לרחמים, ולתקן את כל העולמות על ידיהם. בא ראה, כנגד זה נפתחים שלשה ספרים ביום זה, וכמו שרחמים מתעוררים והדינים הקשים נכנעים ונכנסים למקומם - כך הוא למטה כמו שלמעלה, הדינים הקשים נכנעים ומעברים מן העולם. ומי הם? אלו אותם רשעים גמורים, שהם דינים קשים שנכנעו והעברו מן העולם. ועל פן נכתבים ונחתמים וכו'. אמר רבי אבא, ודאי זהו ברור הדבר. ברוך הרחמן ששאלתי והרחתי את הדברים הללו.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אמר רבי יהודה, כתוב זכרון תרועה, עושים זכרון, לכוון את הלב והרצון. ישראל עושים זכרון למטה, במה? במעשה, כדי שיתעורר דבר באותו גון שלמעלה. אמר רבי אלעזר, כתוב (תהלים פא) בכסה ליום חגנו, שמתכסה בו הלבנה. ואיך מתכסה? אלא כשעומד ענן והשמש אינו מאיר, אזי הלבנה מתכסה ולא מאירה. ועל כן מלפני ענן השמש אינה מאירה, כל שכן הלבנה שמתכסה ואינה מאירה. ועל כן בכסה ליום חגנו, בה"א, שמתכסה הלבנה. ובמה מאירה? הכל בתשובה, ובקול שופר, שכתוב אשרי העם יודעי תרועה. אז - ה' באור פניך יהלכון.

צריך באותו היום שאותו שתוקע שידע עקר הדבר ויכון בה בתרועה ויעשה הדבר בחכמה ועל זה כתוב 'אשרי העם יודעי תרועה'

אשרי העם ידעי תרועה וגו' (פט, טז): זוהר ח"ג פ' בהעלותך (דף קמ"ט:) **וישראל מתפללים תפלה באותו יום, ומבקשים ומתחננים לפניו, ותוקעים בשופר, והקדוש ברוך הוא חס עליהם והופך דין לרחמים, וכל עליונים ותחתונים פותחים ואומרים:** (שם פט) **אשרי העם יודעי תרועה. ועל זה צריך באותו היום, שאותו שתוקע שידע עקר הדבר, ויכון בה בתרועה, ויעשה הדבר בחכמה, ועל זה כתוב אשרי העם יודעי תרועה, ולא כתוב תוקעי תרועה, והרי נתבאר.**

עליון למלכי ארץ: כט לעולם (אשמור) אשמר לו
חסדי ובריתי נאמנת לו: ל ושמתי לעד זרעו
וכסאו בימי שמים: לא אם יעזבו בניו תורתו
ובמשפטי לא ילכו: לב אם חקתי יחללו ומצותי
לא ישמרו: לג ופקדתי בשבט פשעים ובנגעים
עונם: לד וחסדי לא אפיר מעמו ולא אשקר
באמונתי: לה לא אחלל בריתי ומוצא שפתי לא
אשנה: לו אחת נשבעתי בקדשי אם לדוד אכזב:
לו זרעו לעולם יהיה וכסאו בשמש נגדי: לה ברח
יבון עולם ועד בשחק נאמן סלה: מט ואתה
ונחת ותמאם התעברת עם משיחך: מ נארתה
ברית עבדך חללת לארץ נזרו: מא פרצת כל
גדרתיו שמת מבצרו מחתה: מב ששהו כל עברי
דרך היה חרפה לשבניו: מג תרימות ימין צרו
השמחת כל אויביי: מד אף תשוב צור חרבו
ולא תקומתו בפלחמה: מה השבת מטהרו וכסאו
לארץ מגרתה: מו הקצרת ימי עלומי העטות
עליו בושח סלה: מז עד מה יהוה ^{התקדש} תפטר
לנצח תבער כמו אש חמתך: מח זכר אני
מה חלד על מה שוא בראת כל בני אדם:

מט מי גבר יחיה ולא יראה מות ימלט נפשו מיד שאול
 סלה: נ איה חסדיך הראשנים ארני נשבעת להוד

— זוהר תהלים —

שפמה צדדים ודרגות יש ליצר הרע יש לו שבעה שמות: אלו
 הם שבעה שמות פנגד שבע דרגות של ההיכלות שלו

מי גבר יחיה ולא יראה מות וגו' (פס, מט): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף
 רט"ב:)] בא וראה, דוד היה קיומו נעוץ במקור של מים
 נובעים, וכשנדחה לארץ אחרת וצערו אותו, ולפי צערו
 נדחה מהארץ הקדושה - אף על גב שיירד מדרגתו לדרגה
 תחתונה עמד בקיומו, ולא נכנס לצד האחר ונשמר ממנו. מה
 כתוב? (שמואל א כ) ואולם חי ה' וחי נפשך פי כפשע ביני ובין
 המות. שהרי ירד בדרגתו עד שהיה בו השעור הזה. ואשרי
 חלקו של מי שנשמר מאותו הצד הרע, ומכל דרגותיו של
 אותו הצד שנמצאים בעולם.

שפמה צדדים ודרגות יש ליצר הרע: נחש עקלתון, שטן,
 מלאך המות, יצר הרע. והרי פרשוה. שאף על גב
 שנקרא בשמות הללו, יש לו שבעה שמות: שטן, טמא,
 שונא, אכן מכשול, ערל, רע, צפוני. אלו הם שבעה שמות
 פנגד שבע דרגות של ההיכלות שלו, שכלם מצד הטמאה כפי
 שאמרנו. פנגד שבעה השמות הללו, אותם שנקרא בהם
 גיהנם, המקום שבו נדונים הרשעים של העולם, ואלו הם:
 בור, שחת, דומה, טיט היון, שאול, צלמות, ארץ תחתית. כל
 אלו שבעת מדורי הגיהנם פנגד שבעת השמות הללו שיש

בְּאִמּוֹנֶתְךָ: נֹא זְכַר אֲדֹנָי חֲרַפְתָּ עֲבָדֶיךָ שְׂאֵתִי בַחִיקוֹ כָּל
 רַבִּים עַמִּים: נֹב אֲשֶׁר חָרְפוּ אוֹיְבֶיךָ יְהוָהּ אֲשֶׁר
 חָרְפוּ עֲקֻבוֹת מְשִׁיחֶךָ: נֹב בְּרוּךְ יְהוָהּ לְעוֹלָם אָמֵן
 וְאָמֵן:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לִיצַר הָרַע. וְהָרִי בְּאֲרָנוּ, שְׂכָמוֹ שֵׁשׁ דְּרָגוֹת וְהִיכָלוֹת לְצַד
 הַקְּדוּשָׁה - כֶּן גַּם לְצַד הַטְּמָאָה. וְכֻלָּם נִמְצְאִים וְשׁוֹלְטִים
 בְּעוֹלָם בְּצַד (הַשְּׂמָאל) הַטְּמָאָה. שְׁבַעַה הִיכָלוֹת הֵם, שֶׁהֵם כִּנְגַד
 שְׁבַעַה שְׁמוֹת, שְׁבָהֶם נִקְרָא גִיְהֵנִם (יצר הרע). וְכֻלָּם עוֹמְדִים
 (לְהַשְׁטִין רַע) לְדוֹן וּלְטַמָּא אֶת אוֹתָם הַרְשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם שֶׁדָּבַק
 בָּהֶם, וְלֹא שָׁמְרוּ אֶת דְּרָכֵיהֶם מִמֶּנּוּ כִּשְׁהֵם בְּעוֹלָם הַזֶּה.

שְׁהָרִי מִי שְׁזוֹכָה לְהִטְהָר בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּצַד הַטְּהָרָה,
 מְטַהְרִים אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא סוּד הָאִמּוֹנָה.
 שְׂכָמָה דְּרָגוֹת הֵן וְכַמָּה מְמַנִּים, שְׂכָלָם עוֹמְדִים לְקָרֵב בְּנֵי
 אָדָם לְעִבּוּדַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּלְטְהָר אוֹתָם, וּמִי שֶׁבָּא
 לְהַטְמָא, מְטַמָּאִים אוֹתוֹ בְּצַד הָאֲחֵר הַזֶּה, שֶׁהוּא טְמָא. שְׁהָרִי
 כַּמָּה דְּרָגוֹת וְכַמָּה מְמַנִּים, כָּלָם עוֹמְדִים כְּדִי לְטַמָּא בְּנֵי אָדָם.
 מִי שֶׁקָּרֵב אֲלֵיהֶם וּבָא לְהַמְשִׁךְ אַחֵר אוֹתוֹ הַצַּד הָרַע, עָלָיו
 כְּתוּב (תהלים פט) מִי גָבַר יַחֲזִיה וְלֹא יִרְאֶה מוֹת יִמְלֹט נִפְשׁוֹ וְגו'.
 מִי הוּא הָאָדָם שֶׁנִּבְרָא בְּעוֹלָם שֶׁלֹּא יִרְאֶה מוֹת? אוֹתוֹ שְׂכָל
 הָעוֹלָם נִמְשָׁכִים אַחֲרָיו. שְׁהָרִי בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁבָּא אָדָם לְתַת
 חֶשְׁבוֹן לְפָנָי רְבוּנוּ, טָרֵם שִׁיצֵא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, רוֹאֶה אוֹתוֹ,
 וְהָרִי בְּאֲרָנוּ.

ספר רביעי

יט לחודש

צ א תפלה למשה איש האלהים <sup>תחת כעל חובלות
במעל תבוחות ביום</sup> אדני מעון
אתה היית לנו בדר ודר: ב בטרם חרים ילדו
ותחולל ארץ ותבל ומעולם עד עולם אתה אל:
ג תשב אנוש עד דבא ותאמר שובו בני אדם: ד פי
אלף שנים בעיניך ביום אתמול פי יעבר ואשמורה
בלילה: ה זרמתם שנה יהיו בפקר פחציר יחלף:
ו בפקר יציץ וחלף לערב ימולל ויבש: ז פי בלינו
באפך ובחמתך נבהלנו: ח (שת) שתה עונתינו לנגדך
עלמינו למאור פניך: ט פי כל ימינו פנו בעברתך
בלינו שנינו כמו הגה: י ימי שנותינו בהם שבעים

⌘ ————— ⌘ שימוש תהלים ————— ⌘

לאריה

תפלה למשה (צ, א): [שימוש תהלים לפרק צ] שם שלו שד"י. ש' מן
ת' "תפלה באותיות ש"ת, ד' הוא מן "מעון בחלוף דמ"ת, י' מן א'
ד"אתה באי"ק. אמור אותו עם מזמור.

⌘ ————— ⌘ זוהר תהלים ————— ⌘

ימי אדם הם נגד ספירות שלמעלה

ימי שנותינו בהם שבעים שנה וגו' (צ, י): [זוהר ח"א פרשת חיי

— זוהר תהלים —

הוא בא - כתוב ואם בגבורות שְׁמַנִּים שָׁנָה, שְׁכֶתֶר הַגְּבוּרָה
הוא הָרִי שְׁמִינִי. מִכָּאן וְהִלָּאָה אֵין מְקוֹם לְהַמְשֵׁךְ, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר וְרִהֲבֶם עֲמַל וְאֶן. בְּמְקוֹם שֶׁלֹּא הָיָה יְסוּד, הַבְּנִין לֹא
עוֹמֵד.

שְׁנֵי חַיֵּי הָאָדָם תְּלוּיִין "בְּהֶם" בְּסִפְרוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת

יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בְּהֶם שְׁבַעִים שָׁנָה (צ, י): [זוהר ח"א (דף רנז): זוהר תורה]
למדנו שמדרגת צד"ק, שהיא השביעית שנת
השמיטה סביב באותה מדרגה נשתלמו ימי האדם, כאשר
נשלמו שבעים שנה כנגד שבע המדרגות, עשר לכל מדרגה,
זהו שכתוב: "יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בְּהֶם שְׁבַעִים שָׁנָה", איזה "בְּהֶם",
באותן ימים ושנים שלמעלה.

בני חיי ומזוני תלוין בכתר והוא יכול להוסיף על הכל כרצונו
וְאֵם בְּגִבּוֹרֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה (צ, י): [זוהר ח"א (דף רנז): זוהר תורה]
בוא וראה, בנים חיים ומזונות לא בזכות הדבר תולה,
והיינו סוד אותן ז' המדרגות שבהן זכות וחובה בסוד של
חסד וגבורה, שאם כן לא היה לו לאדם לחיות יותר משבעים
שנה, אלא במזל העליון הקדמון לכל הדבר תולה קיני, ולפיכך
הוא מוסיף על ימי כל אדם כרצונו.

זו הזוהר

קכה. זו מדת המלכות ספירה השביעית מן ספירת חסד: קכו. פי'
בספירת הבינה שהיא הקדמון לז' הספירות של ימי הבנין מעשה
בראשית:

יב לְמִנּוֹת יְמִינִי בֵּן הַדּוֹעַ וְנָבֵא לְבַב חֲכָמָה: יג שׁוֹבָה
 יְהוָה יְהוָה עַד מְתֵי וְהִנָּחֵם עַל עֲבָדֶיךָ: יד שְׁבַעֲנוּ
 בְּבֶקֶר חֲסִדֶךָ וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמַחָה בְּכָל יְמִינֵינוּ: טו שְׁמַחְנוּ
 בְּיָמוֹת עֲנִיתָנוּ שָׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה: טז יִרְאֶה אֵל עֲבָדֶיךָ

— זוהר תהלים —

המלכות פוקדת את האדם להחזיר רוחו אליה
 אמר רבי יהודה, בשעה שנלכדות רגלי האנשים, ונגמרו ימי
 חייו, יום ההוא נקרא יום ה' להשיב רוחו אליו, למדנו
 שבשעה ההיא פוקד כתר הקדוש ההוא על רוחו, ומי הוא,
 היינו שכתוב: "ימי שנותינו בהם שבעים שנה", והוא כתר
 השביעי לכלקינו.

החי יותר משמונים שנה נשמתו מהבינה שהיא מידה
 השמינית מלמטה למעלה

וְאִם בְּגִבּוֹרֵת שְׁמוֹנִים שָׁנָה (צ, י): [זוהר ח"א, פרשת ויחי (דף ריז):
 זוהר תורה] ואם מצד של גבורה הוא בא כתוב: "וְאִם
 בְּגִבּוֹרֵת שְׁמוֹנִים שָׁנָה", כי הכתר של גבורה הוא שמיניסכה
 מכאן ולהלאה אין מקום להמשך קצת כמ"ש: "וְרָהֲבָם עִמָּל
 וְאָוֶן", במקום שלא נודע היסוד, אין הבנין מתקיים.

זו הזוהר

קכו. זו המלכות: קכת. זו הבינה שהיא ספירה השמינית מלמטה
 למעלה: קכט. פי' שאחר שמנים שנה אין לומר עוד שתולה החיות
 בשיעור וקצבה, כיון שאין השגה שלנו מגעת שמה:

פְּעַלְךָ וַתְּדַרְךָ עַל בְּנֵיהֶם: יי וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ
 עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ
 בּוֹנְנָהוּ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת

וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וְגו' (צ, יז): [זוהר ח"א פרשת ויחי (דף
 ר"ז ע"ב)] הַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת בֵּין אוֹתָם שְׁשׁוּלְטִים בֵּימֵי
 הַחַל לְשַׁבָּת. וּכְשִׁיּוֹצֵאת הַשַּׁבָּת, עוֹלָה מְגִיהֵנָם צַד אֶחָד מֵעֵין
 הָרָעָה [ס"א משחית ממנה רע] שְׁרוּצָה לְשֹׁלֵט בְּשַׁעַה שְׁיִשְׂרָאֵל
 אוֹמְרִים (תהלים צ) וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנְנָה עָלֵינוּ, וַיּוֹצֵא מֵאוֹתָהּ
 דְּרָגָה שְׁנִקְרֵאת שְׁמַאל [שאול], וְרוּצָה לְהִתְעַרֵב בְּזָרַע שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל וּלְשֹׁלֵט עַל יִשְׂרָאֵל.

עַל יְדֵי הַבְּדֵלָה נִכְנַע אוֹתוֹ צַד

וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וְגו' (צ, יז): [זוהר ח"א פרשת בראשית
 (דף יז ע"ב)] וַיִּשְׂרָאֵל עוֹשִׂים מַעֲשֵׂה בְּהֵדָס וַיִּינן וְאוֹמְרִים
 הַבְּדֵלָה, וַנִּפְרָד מֵהֶם, וּמָךְ אוֹתוֹ צַד וַנִּכְנַס לְמִקְוָמוֹ בְּשָׂאוֹל,
 בְּמִקְוָם שְׁקֵרָח וְעֵדְתוֹ שָׁם, שְׁכָתוֹב (במדבר יט) וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל
 אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׂאוֹלָה. וְהֵם לֹא יוֹרְדִים לְשָׁם עַד שְׁעוֹשִׂים
 יִשְׂרָאֵל הַבְּדֵלָה מֵהֶם, שְׁכָתוֹב (שם) הַבְּדֵלוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה וְגו'.

הַכּוֹנֵה הַצְּרִיכָה

וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וְגו' (צ, יז): [זוהר ח"ב פרשת יתרו (דף
 צג ע"ב)] וְאִם יוֹדְמֵן לוֹ מַעֲשֵׂה וַיִּכְוֵן בּוֹ, צַדִּיק הוּא. וְאִךְ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

על גב שלא מְכוּן בו, צְדִיק הוא, שְׁעוֹשֶׂה מְצוֹת אֲדוֹנוֹ. אָבֵל
לא נֶחֱשָׁב כְּמִי שְׁעֲשֶׂה רְצוֹנוֹ לְשִׁמָּה, וּיְכוּן בוּ בְרָצוֹן שֶׁל
הַסְּתַפְלוֹת בְּכַבּוּד רְבוּנוֹ, כְּמִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ לְסַבֵּר סִבְרָא, שְׁהֲרִי
בְרָצוֹן תְּלוּי הַדְּבָר לְשִׁמוֹ. וּבְמַעֲשֵׂה שְׁלֵמֶטָה לְשִׁמוֹ, מִתְעַלָּה
הַמַּעֲשֵׂה לְמַעְלָה וּמִתַּתָּן כְּרֵאוּי.

רְחֻמָּנָא לִיבָא בְּעִי

וַיְהִי נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וְגו' (צ, י"ז): כְּמוֹ זֶה בְּמַעֲשֵׂה שֶׁל
הַגּוֹף נִתְקַן מַעֲשֵׂה הַנֶּפֶשׁ בְּאוֹתוֹ הַרְצוֹן, שְׁהֲרִי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה אֶת הַלֵּב וְהַרְצוֹן שֶׁל הָאָדָם, וְאִפְלוּ כֵּן, אִם
אֵין שָׁם רְצוֹן שֶׁל הַלֵּב, שֶׁהוּא עֶקֶר הַכֹּל, עַל זֶה הַתְּפִלָּל דָּוִד
וְאָמַר, (תהלים צא) וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וְגו'. שְׁהֲרִי אֵין כָּל
אָדָם חָכֵם לְשִׁים רְצוֹן וְלֵב לְתַקֵּן הַכֹּל וַיַּעֲשֵׂה מַעֲשֵׂה שֶׁל
מְצוּהָ. עַל זֶה הַתְּפִלָּל תְּפִלָּה זוֹ – וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ.

עַל יְדֵי הַמַּעֲשֵׂה כָּאֵן מִתְקַנִּים לְמַעְלָה

וַיְהִי נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וְגו' (צ, י"ז): מַה זֶה כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ?
כּוֹנֵנָה וְהַתְקַן תְּקוּנָתָה לְמַעְלָה כְּרֵאוּי. עָלֵינוּ, אֵף עַל גַּב
שְׂאֵינָנו יוֹדְעִים לְשִׁים הַרְצוֹן, אֲלֹא הַמַּעֲשֵׂה לְבַדּוֹ. מַעֲשֵׂה
יַדֵּינוּ כּוֹנֵנָהוּ, לְמִי? לְאוֹתָהּ דְרָגָה שְׁצָרִיף לְהַתְקַן. כּוֹנֵנָהוּ, אֶת
מִי? בְּחִבּוּר אֶחָד בְּאֲבוֹת, לְהִיּוֹת מִתְקַן בָּהֶם בְּמַעֲשֵׂה הַזֶּה
כְּרֵאוּי.

שֵׁם י-ה-ו-ה

וַיְהִי נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וְגו' (צ, י"ז): נִזְהַר חֲדָשׁ מְדַרְשׁ רות

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

[[דף צב ע"א]] פתח רבי ואמר, בסוד של יהוה. 'י נקרא בְּדַגְמָא, זה אלימלך. ה' נקרא בְּדַגְמָא, זו נַעְמִי. וְלָמָּה נִקְרְאת שְׁמָה נַעְמִי? שְׁנֵאמַר וַיְהִי נַעַם ה' אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וְגו'. ו"ה דַּגְמָא, זו רות וּבַעֲלָהּ.

רות היא תור

וַיְהִי נַעַם אֱדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וְגו' (צ, י"ז): רות הִפְכָּה שְׁמָהּ לְתוֹר, שְׁנֵאמַר (בראשית טו) וְתוֹר וְגוֹזֵל. (שיר השירים ב) יוֹנְתִי בַחֲגוּי הַסֹּלַע בְּסִתְר הַמְדְרָגָה הִרְאִינִי אֶת מְרַאֲיָךְ הַשְּׂמִיעֵנִי אֶת קוֹלְךָ כִּי קוֹלְךָ עָרַב וּמְרַאֲיָךְ נְאוּהָ.

על מעשים טובים שזוכן שם ה'

וַיְהִי נַעַם אֱדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וְגו' (צ, י"ז): פתח ואמר, ומה זה ומעשה ידינו כוננה עלינו? זה המעשה שיעשה האדם. אם הם מעשים טובים - ישכח עליו הויה, ואם לא - יסתלק ממנו, שְׁנֵאמַר (משלי יד) חֲכָמוֹת נָשִׁים בְּנִתָּה בֵּיתָה וְאוֹלָת בְּיָדֶיהָ תִּהְרָסְנוּ. חֲכָמוֹת נָשִׁים - זו הַנְּשָׂמָה וְהַנְּפֶשׁ. וְאוֹלָת - זו נֶפֶשׁ הַשְּׂמֵאלִית שְׁנִקְרְאת עֲרָפָה.

כְּשִׁישׁן רוּחוֹ עוֹלָה

וַיְהִי נַעַם אֱדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וְגו' (צ, י"ז): [זהר חֲדָשׁ מְדֻרָשׁ רות דף קא ע"א] כְּשִׁישָׁן בְּעוֹלָם הַזֶּה יִשָּׁן בְּמִטָּתוֹ, רוּחוֹ מְשׁוֹטְטָת וְהוֹלְכָת, וְרִצּוֹנוֹ לְעֵלוֹת בְּכָל לַיְלָה. וְכַמָּה מְמַנִּים מְגַנִּים עוֹמְדִים בְּכָל רְקִיעַ וְרְקִיעַ.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּרַקִיעַ הָעֲלִיּוֹן יֵשׁ מְלֹאכִים שֶׁל אֵשׁ

וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּגּו' (צ, י"ו) : שְׁאָמַר רַבִּי נְחוּנְיָא,
סָח לִי בֶן גָּאִים, כְּשֶׁעָלִיתִי לְרַקִיעַ, בְּרַקִיעַ הָעֲלִיּוֹן
מְצֹאתִי מְלֹאכִים שֶׁרָפִים, כָּלֶם כְּמַרְאֵה הַלְפִידִים, וְגִלְגְּלֵי אֵשׁ
סוֹבְבִים אוֹתָם, וְגִבּוֹתָם כְּגִחְלֵי אֵשׁ, וְשִׁנֵּיהֶם וְעֵינֵיהֶם
שְׂבִיבִים שֶׁל אֵשׁ, הַכְּסוֹת שֶׁלָּהֶם אֵשׁ לוֹהֶטֶת, וְעֲלִיהֶם מְמַנָּה
אֶחָד, הַדּוֹמִיעַם שְׁמוֹ.

מִי נָתַן יְלוּד אִשָּׁה בֵּינֵינוּ

וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּגּו' (צ, י"ו) : כְּשֶׁרָאוּ אוֹתִי
שָׁם, אָמְרוּ: מִי נָתַן יְלוּד אִשָּׁה בֵּינֵינוּ בְּמָקוֹם הַזֶּה?
פְּחַדְתִּי מִמֶּנּוּ, וְהִזְכַּרְתִּי אוֹתוֹת הַשָּׁם, כְּשֶׁרָאִיתִי שְׂמִבְקָשִׁים
לְשׁוֹף אוֹתִי בְּהֶבֶל פִּיהֶם, וְעָמְדוּ כָּלֶם. אָמַר לִי אוֹתוֹ הַשֹּׁר
הַגָּדוֹל הַמְּמַנָּה עֲלֵיהֶם: מִי אֵתָהּ? אָמַרְתִּי לוֹ שְׁמִי.

כָּל בָּאֵי עוֹלָם עוֹבְרִים לְפָנָיו

וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּגּו' (צ, י"ו) : אָמַר לִי: אֵי יָדִיד,
כָּל בָּאֵי עוֹלָם עוֹבְרִים עַל יְדֵי בְּכַל לִילָה וְלִילָה, בְּשַׁעַה
שְׂבָאִים לְשָׁכַב עַל מְטוֹתֵיהֶם, וּמְפַקְדִים רוּחַם בְּיַד אֲדוֹן
עוֹלָם. מִיָּד פּוֹרְחִים מֵהֶם, וְעוֹלִים לְפָנָיו.

לֹא הִכְנִיס אֶת כּוֹלָם

וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּגּו' (צ, י"ו) : וְכָל הָרוּחוֹת לְפָנָי,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְלֹא נָתַן לִי רְשׁוֹת לְהַכְנִיס אֶלָּא אוֹתָם הַכְּתוּבִים לְפָנַי. חוּץ
מֵאוֹתָם שֶׁעָשׂוּ מִצְוֹת לְפָנָיו בַּיּוֹם, עֲדִין אָנוּ מִבְּקָשִׁים
וּמִחֻפְּשִׁים אַחַר רֵיהֶם.

ש"ס"ה היכלות

וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּגּו' (צ, יו'): נִשְׁאַתִּי עֵינַי, רְאִיתִי
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים וַחֲמִשָּׁה הַיְכָלוֹת, כְּמִנְיַן יְמוֹת
הַחֲמָה. וְכֻלָּם לְצַד מִזְרַח, וְאַרְבָּעָה שְׁעָרִים בְּכָל הַיְכָל וְהַיְכָל,
וְכַמָּה מְמַנִּים וּמְשָׁרְתִים עֲלֵיהֶם, וְכֻלָּם דְּמוֹת אַחַת לָהֶם,
וְקוֹרְאִים לָהֶם מְשָׁרְתֵי מִזְרַח. וְכֵן לְצַד דְּרוֹם.

שער אחד גבוה

וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּגּו' (צ, יו'): חוּץ מִמָּה
שֶׁרְאִיתִי לְאוֹתוֹ צַד שֶׁעַר גְּבוּהָ עַד מְאֹד מִכָּל
הַשְּׁעָרִים. שְׁאַלְתִּי עַל הַשְּׁעַר הַהוּא. אָמַר לִי: אֵי יָדִיד,
בְּשַׁעַר הַזֶּה עוֹבְרִים כָּל בְּעָלֵי צַעַר, וְכֻלָּ בְּעָלֵי דְמָעָה,
מִצַּעַר אַמוֹת הָעוֹלָם. וְכֻלָּ אוֹתָם בְּעָלֵי תְשׁוּבָה, כְּלָם
נִכְנָסִים בְּשַׁעַר זֶה.

שער שנפתח רק בזמנים ידועים

וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּגּו' (צ, יו'): לְמַעַלְהָ מִזֶּה הַשְּׁעַר
נִגְלָה לְפָנַי שַׁעַר גָּדוֹל, וְעֲשָׂרָה שְׁעָרִים סְבִיבָיו. שְׁאַלְתִּי
עָלָיו. אָמַר לִי, הַשְּׁעַר הַזֶּה אֵין לִי רְשׁוֹת עָלָיו, וְלֹא נִפְתָּח אֶלָּא
בְּרָאשֵׁי חֳדָשִׁים וְשַׁבָּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים. בְּאוֹתוֹ זְמַן, כְּשֶׁנִּכְנָס

זוהר תהלים

שבת, או ראש חודש, או מועד, קול מתפוצץ בכל אותם רקיעים, ואומר, (ישעיה כו) פתחו שערים ויבא גוי צדיק שמר אַמְנִים.

בזמן ההוא מתלבשים בלבושיהם שבעולם הזה

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו וגו' (צ, י"א): מפני שכל הרוחות שבגן עדן שבארץ, כל ימי השבוע עומדות שם, ומטילות בתוכו. ובאותו זמן ובאותו רקיע שעל גבי גן עדן שבארץ, שבאותם שערים נפתחות ד' חלונות, רשומות בד' אותיות של השם המפרש, הוא המיוחד בגנוי מרומים, וכל אותם הרוחות מתלבשות בלבוש יקר באותו גן עדן, כדמות אותו עולם שהיו עומדות במלבוש בשר מטפה סרוחה.

החלונות נפתחים וכלם עולים למעלה

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו וגו' (צ, י"א): ובשעה שהחלונות נפתחים, כלם פושטים מלבושיהם, ופורחים למעלה באותם חלונות, ועולות במקום הזה. וששה בעלי כנפים, וכמה ממנים עמהם, פותחים השער הזה. וכל אלו העשרה שערים, הרוחות נכנסות לשם בחדוה ועולות למעלה. וכן כל רקיע ורקיע בדרך זה, בשלום ובשמחה רבה.

אלו עולות ואלו יורדות

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו וגו' (צ, י"א): בשעה שאלו הרוחות עולות, רוחות אחרות יורדות, שנתוספו בין החיים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

באותו העולם. אלו עולות, ואלו יורדות. באותו מקום שִׁירְדוּ אלו מָשָׁם, שָׁם חונות האחרות, ואין המקום נשָׂאָר פְּנוּי.

הנשמה יתרה עולה בשעת ויהי נעם

וְיִהְיֶה נֶעֱמַ אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וְגו' (צ, יז): בְּמוֹצָאֵי שְׁבֵת, בְּשַׁעַה שִׁישְׁרָאֵל אוֹמְרִים וְיִהְיֶה נֶעֱמַ ה' אֱלֹהֵינוּ כו', אוֹתָם הָרוּחוֹת שִׁירְדוּ לָהֶם בְּשַׁבָּת, עולות. אלו עולות, ואלו יורדות. אלו עולות בְּמִקְוֵמָן, ואלו יורדות לְמִקְוֵמָן. וכן תְּמִיד בְּעֵינֵי זֶה.

עולם הבא עולם הבינה נקראת נועם

וְיִהְיֶה נֶעֱמַ אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ (צ, יז): [זוהר ח"א, פרשת ויחי (דף ריז): זוהר תורה] אמר יהודי ההוא, כתוב: "דְּרָכֶיהָ דְרָכֵי נֶעֱמַ וְגו'" (משלי ג, יז), עולם הבא נקרא נעם קל, וכאשר נתעורר עולם הבא, כל חדוה וכל טוב וכל הארות וכל חירות שבעולם נתעורר, ולפיכך נקרא נעם.

אנו מתפללים במוצאי שבת ש"נועם" תשרה עלינו וניצל מזהגיהנם

וְיִהְיֶה נֶעֱמַ אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ (צ, יז): [זוהר ח"א, מקץ (דף קצז): זוהר תורה] ועל זה למדנו, שרשעי הגיהנם בשעת כניסת שבת נוחים כלם, ויש להם חירות ומנוחה, ובשעה של מוצאי

זיו הזוהר

קל. זה עולם הבינה:

— זוהר תהלים —

שבת, נצרך לנו לעורר חירות העליונה עלינו, שננצל מעונש
ההוא של הרשעים שחוזרים ונידונים משעה ההיא ולהלאה,
ונצרך לנו להתפלל ולומר "וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ
וְגו' קלא", זה הוא נעם העליון, חירות של הכל, וזהו שכתוב:
"דְּרָכֶיהָ דְרָכֵי נֶעַם וְגו'".

בעשית מצוה למטה לשמה מתעלה העשיה למעלה

וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ (צ, יו'): בוא וראה, אם נזדמן
לו לאדם עשיית מצוה ויכוון בה זכאי הוא, ואף גם
אם אינו מכוון בה זכאי הוא, כיון שעושה מצות רבונו,
אבל אינו חשוב כמי שעושה ברצון הלב לשמה, ומכוון
בה במחשבה של הסתכלות בכבוד רבונו, שהרי ברצון
הלב ובמחשבת המוח תולה הענין של לשמה, ובעשיה
שלמטה לשמה נתעלה העשיה למעלה, ועושה התיקון
כראוי.

דוד התפלל שיתקבל אפילו ללא כוונה

וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ (צ, יו'): כדמיון זה במעשה הגוף
נתתקן מעשה הנפש על ידי הרצון והמחשבה ההוא,
כיון שהקדוש ברוך הוא חפץ ברצון הלב ומחשבת המוח
של האדם, ואפילו הכי אם חסר רצון הלב ומחשבת המוח
שהוא העיקר, על זה התפלל דוד ואמר: "וּמַעֲשֵׂה יְדִינִי

זיו הזוהר

קלא. רצה לומר אדני מלכות, אלהיניו בינה:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

כֹּונָנָה עֲלֵינוּ וְגו', שהרי אין כל אדם מביין לעשות ברצון הלב ומחשבת המוח לגרום תיקון הראוי, והוא יעשה המצוה [בלי כונה הראויה], ועל זה התפלל דוד תפלה זו.

תְּשָׁלִים אֶת הַתְּקוּן וְתַחֲשֵׁב כְּאִלוּ עֲשִׂינוּ בְּעַצְמוֹנוּ אֶת הַתְּקוּן
וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כֹּונָנָה עֲלֵינוּ וְגו' (צ, יז): [זוהר ח"ב, יתרו (דף
צג:)] "וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כֹּונָנָה עֲלֵינוּ", מהו "כֹּונָנָה
עֲלֵינוּ", שהקדוש ברוך הוא יכונן ויתקן התיקון למעלה
כראוי, "עֲלֵינוּ", אף על פי שאין אנו יודעים לכוון
הכונות, אלא שאנו עושים העשיה בלבד, "וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ
כֹּונָנָהוּ", למי, לאותה המדרגה שנצרך להגיע אליה
התיקון, "כֹּונָנָהוּ" קלב בחבור אחד עם האבות, שתהיה
מתקנת עמהם כראוי על ידי עשיית מצוה זו.

זיו הזוהר

קלב. זו המלכות לחבר אותה עם האבות, פי' עם חסד גבורה תפארת
עלמא דכורא לקבל שפע עבור בניה וכל התבל:

צא א יֵשֶׁב בְּסֶתֶר עֲלִיּוֹן בְּצֵל שְׁדֵי יִתְלוֹנֵן: ב אִמֵּר
 לִיהוָה מַחְסֵי וּמְצוֹדֹתַי אֱלֹהֵי

שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים

לרוח רעה

יושב בסתר עליון (צא, א): [שימוש תהלים לפרק צא] לאריה או לרוח רעה ויברחו. ואחר שאמרת שני מזמורים הללו תאמר. יהי רצון מלפניך אל שדי הגדול הגבור והנורא שתדחה רוח רעה מעל (פלוגי) ותשלח לו רפואה שלימה בקרוב ותחזירהו לבריאותו ותענה אותו כמו שענית למשה עבדך בשירה הזאת. ותעלה תפלתו לפניך כמו שהיה עולה עשן קטורת לפניך מעל גבי המזבח אמן אמן אמן סלה סלה סלה. ועוד כתוב כל המזמור הזה למפרע ותן אותו אחורי פתח הבית ותנצל מכל רע. והשם שלו א"ל. יוצא מן א' ד"אורך ימים באי"ק, ל' מן "עליון.

זוהר תהלים

צַל ש ל ש-ד-י שֶׁהוּא נִקְרָא אוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ

יֵשֶׁב בְּסֶתֶר עֲלִיּוֹן וְגו' (צא, א): [תיקוני זוהר (תיקון ס"ב) זוהר תורה] יֵשֶׁב בְּסֶתֶר עֲלִיּוֹן בְּצֵל שְׁדֵי יִתְלוֹנֵן. כתוב (משלי כב) ערום ראה רעה ונסתר, במה נסתר האיש מאותן הדינים והקטרוגים שלא ישלטו עליו, בתשובה, זה הוא שאמר הכתוב יושב בסתר עליון, זו אם העליונה שהיא הבינה עולם הנסתר, עליון ממנה עולם החכמה שאינו ניכר אלא בהבינה, בצל שדי יתלונן, זו אם התחתונה צל של שדי שהוא נקרא אות ברית קודש ונאמר בו אך בצלם יתהלך איש, וזו שכינה התחתונה שהיא צלמו של הקב"ה.

בו: ג כי הוא יצילה מפח יקוש מדבר חזות:
 ד באברתו יסך לך ותחת בנפיו תחסה צנה וסחרה
 אמתו: ה לא תירא מפחד לילה מחץ יענף יומם:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ובזו הדגמא ביום יאמרו: אם תזכה בתורה כל אות ואות
 תהיה מלאך שיעזרך במקום הזה

לא תירא מפחד לילה (צא, ה): [זוהר חדש, מדרש רות (דף צב.)] פתח
 ואמר, מה זה שאמר (שיר ב) הראיני את מראיך? כשנעשה
 אדם מטפה בשלית אמו, כמו שמתגדל (אחר ארבעים יום שנברא)
 - מכניס בו הקדוש ברוך הוא מעט מעט רוח ונפש, ונר נתן
 על ראשו בלילה, שנאמר (איוב כט) בהלו נרו עלי ראשי.
 ועמוד אור ביום, שנאמר (שמות יד) ויסע עמוד הענן וגו', (שם
 ג) ולילה בעמוד אש כו' ללכת יומם ולילה. ונאמר (משלי ו)
 כי נר מצוה ותורה אור. ומלמדים אותו את כל התורה,
 ומלמדים אותו את כל המצוות, ואומרים לו: ראה, שזוהי
 דרך עקלתון, שנקראת לילה. ובמקום הזה יכניסו כל נפש
 של האיש, שנאמר (איוב ג) קטן וגדול שם הוא ועבד חפשי
 מאדוניו. ומראים לו בעמוד של אש, שהוא על ראשו, כמה
 דכים ונמרים ואריות ומלאכי חבלה שיושבים שם. ושם
 הכלב. ועל זה אמר דוד (תהלים כב) הצילה מחרב נפשי מיד
 כלב יחידתי. והמקום הזה הוא חשך, ומלאכי החבלה
 קוראים אותם לילות. ועל זה אמר מפחד בלילות. לילות
 ממש נקראו.

— זוהר תהלים —

וְאוֹמְרִים לוֹ: אִם תִּזְכֶּה לְמַצּוֹת, כָּל מַצְוָה וּמַצְוָה יַעֲשֶׂה לָךְ
מִמֶּנּוּ מִלְאָךְ טוֹב. וּבְזִמְן שֶׁתִּכְנַס לְמָקוֹם הַזֶּה
וּתִזְכֶּה לְמַצּוֹת, יֹאמְרוּ: סָלוּ סָלוּ פָנֵי דָרְךָ הָרִימוּ מִכְשׁוֹל
מִדָּרְךָ פְּלוֹנֵי זֶה, וְלֹא יִשְׁלְטוּ עָלֶיךָ (מלאכי חבלה). וּבְזוֹ הַדְּגָמָא
בַּיּוֹם, יֹאמְרוּ: אִם תִּזְכֶּה בַּתּוֹרָה, כָּל אוֹת וְאוֹת תִּהְיֶה מִלְאָךְ,
שִׁיעֲרֶךָ בְּמָקוֹם הַזֶּה. וְהַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרְאת דָּרְךָ, תִּלְךָ בְּדָרְךָ הַזֶּה,
שֶׁלֹּא יִשְׁלְטוּ עָלֶיךָ. וְעַל כֵּן אָמַר לְנַחֲתָם הַדָּרְךָ. וְאַחַר זֶה יֵרְאוּ
לוֹ גַּן הָעֵדֶן, וְכָל חֶלֶק וְחֶלֶק שִׁישׁ לְצַדִּיק בְּפָנָי עֲצָמוֹ.
וּמִשְׁבִּיעִים אוֹתוֹ שִׁיקִים כָּל הַתּוֹרָה. וְאַחַר כֵּן יֹאמְרוּ לוֹ,
(בראשית יב) וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ לְךָ וְגו', (שם) וְאַעֲשֶׂךָ לְגוֹי
גָּדוֹל וְגו'. וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם - זו הַנְּשֻׁמָּה, שֶׁהִיא אַב לְרוּחַ
וְרֵם לְגוֹף. לָךְ לָךְ מֵאַרְצֶךָ - זֶה גַּן הָעֵדֶן. וּמְמוֹלְדֶתְךָ - זו בְּטֶן
הָאֵם, שֶׁל בֶּשֶׂר וְדָם. וּמִבֵּית - זו הַשְּׂכִינָה. אָבִיךָ - זֶה הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא. שֶׁאֵין אָבִיו אֱלֹא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאֵין אִמּוֹ אֱלֹא
כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל. אֵל הָאָרֶץ - זֶה הָעוֹלָם הַשָּׁפֵל. וְנוֹתְנִים לוֹ שֶׁבַע
בְּרָכוֹת כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ לְעֵיל, מוֹאֲעֲשֶׂךָ וְגו', עַד כָּל מִשְׁפַּחוֹת
הָאֲדָמָה וְגו'.

אִם הָאָדָם יִזְכֶּה, וַיְהִי צַדִּיק, וּמִכִּיר אֶת שֵׁם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא - מָה אוֹמְרִים לוֹ כְּשֶׁמִּסְתַּלֵּק מִן הָעוֹלָם? (תהלים צא)
לֹא תִירָא מִפֶּחַד לְלִלָה וְגו', (שם) עַל כַּפַּיִם יִשְׁאוּנֶךָ פֶּן תִּגַּף
בְּאַבְנֵי מִן הָאָבֶן שֶׁל דָּרְךָ עַקְלָתוֹן. רַגְלֶךָ כו', עַד כִּי יִדַע שְׁמִי.
וְאִם אָדָם לֹא יִזְכֶּה לַתּוֹרָה וּלְמַעֲשִׂים טוֹבִים - כְּשִׁימְסַלֵּק מִן
הָעוֹלָם, יִכְנַס לְדָרְךָ הַחֲשׂוּכָה שֶׁאֲמַרְנוּ, וּמִזְדַּעְזְעִים כָּל מִי

ו מדבר באפל יהלך מקטב ישוד צהרים:

— זוהר תהלים —

שִׁישְׁנוּ בְּאוֹתוֹ הַמָּקוֹם, וַיֹּאמְרוּ: הַזֹּאת נַעֲמִי, שֶׁהֲלָכָה בְּדֶרֶךְ
הַזֶּה מְלֵאָה כָּל טוֹב, מְלֵאָה מִתּוֹרָה?! עֲמוּד הָעֲנַן שֶׁהָאִיר לָהּ
בַּמָּקוֹם הַזֶּה לְלַכֵּת בַּיּוֹם, וְעֲמוּד הָאֵשׁ לְהָאִיר לָהּ לְלַכֵּת
בַּמָּקוֹם הַזֶּה בַּלַּיְלָה, וְעַם בַּעֲלָהּ, נִשְׁמָה לְנִשְׁמָה?! הִיא
מְשִׁיבָה וְאוֹמֶרֶת, (רות א) אֵל תִּקְרָאנָה לִי נַעֲמִי, קְרָאנָה לִי מֶרֶה,
כִּי הֵמֶר שָׁדִי לִי מָאֵד. שֶׁהִנְעִיל אוֹתִי בַּגּוֹף רַע. אֲנִי מְלֵאָה
הֲלֹכְתִי בַּמָּקוֹם הַזֶּה, וְרִיקָם הִשִּׁיבֵנִי ה'. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה הִיא
אוֹמֶרֶת, שְׁבָנָה בְּנִתִי וְגו', שֶׁנֶּאֱמַר וְתֹאמַר נַעֲמִי לְכַלְתִּיהָ שְׁבָנָה
בְּנִתִי. מְשִׁיבָה רות הַנֶּפֶשׁ הַקְּדוּשָׁה וְאוֹמֶרֶת, אֵל תִּפְגְּעֵי בִי
לְעֹזְבִי לְשׁוֹב מֵאַחֲרַיִךְ כִּי אֵל אֲשֶׁר תִּלְכִי אֵלַי וּבִאֲשֶׁר תִּלְיִנִי
אֵלַיִן וְכו'. אֲבָל עֲרַפְהָ, הַנֶּפֶשׁ שֶׁהִיא צַד הַשְּׂמֵאל, הוֹלֶכֶת
לְגוֹף וּמִתְאַבְּלֶת עָלָיו, שֶׁנֶּאֱמַר (איוב יד) אַךְ בְּשָׂרוֹ עָלָיו יִכָּאֵב
וְנִפְשׁוּ עָלָיו תִּאָּבֵל. וְכָל זְמַן שֶׁמִּתְאַבֵּל עָלָיו, אוֹמֵר הַגּוֹף
לְנֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית: בְּשִׁבִיל הָאֲכִילָה וְהַשְׁתִּיָּה שְׁנַתַּת לִי, הַנִּשְׁמָה
בְּצַעַר גְּדוֹל, וּבְלֹא תוֹרָה וּבְלֹא מִצְוֹת. טַל מֵה שְׁנַתַּת לִי.
וּנְבַקַע הַגּוֹף.

מדבר באפל יהלך (צא, ו): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רל"ג)]. בא וראה,
כְּשֶׁעָשׂוּ יִשְׂרָאֵל אוֹתוֹ מַעֲשֵׂה וְגָרְמוּ אֶת אוֹתוֹ הַחֲטָא,
מֵה הִטְעַם עֵגֶל וְלֹא צַד אַחֵר? וְאִם תֹּאמְרוּ שֶׁהֵם בְּחָרוּ עֵגֶל –
לֹא כֵּן! אֲלֵא הֵם אָמְרוּ, (שמות לב) קוֹם עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר
יִלְכוּ לִפְנֵינוּ, וּרְצוֹנוֹ שֶׁל אֶהְרֵן הָיָה לְעַכֵּב אוֹתָם. אֲלֵא וְדָאֵי
הַמַּעֲשֵׂה נַעֲשֵׂה כְּרָאוּי, שֶׁהָרִי מִצַּד הַזֶּהָב יוֹצֵאת פִּסְלֹת

ו יפל מצדך אלה ורבבה מימינה אליך לא יגש:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כְּשֶׁנִּבְרַר הַזֶּהָב, וּמִשֶּׁם מִתְפַּשְׁטִים כָּל אוֹתָם צְדֵי הַשְּׂמָאל, שֶׁהֵם הַתּוֹכוֹ שֶׁל אוֹתָהּ פְּסֻלַּת שֶׁל הַזֶּהָב, וְנִפְרָדִים לְכַמָּה צְדָדִים. וְכָל אוֹתָם שֵׁישׁ לָהֶם מֵרֵאָה אָדָם, גִּוֶן שֶׁל זֶהָב עוֹמֵד בְּהָרִים, כְּשֶׁהַשְּׂמֶשׁ בְּתַקְפוֹ, מִשּׁוֹם שֶׁתַּקַּף הַשְּׂמֶשׁ מֵרֵאָה זֶהָב, וּמוֹלִיד אוֹתוֹ בְּאַרְץ. וְאוֹתוֹ שְׂמַמְנָה בְּאוֹתוֹ הַתַּקַּף שֶׁל הַשְּׂמֶשׁ, הַמֵּרֵאָה שָׁלוֹ כַּעֲגֹל, וְנִקְרָא (תהלים צא) קֶטֶב יִשׁוּד צְהָרִים, וְזֶה יוֹצֵא מִתּוֹךְ עֲגֹל הַתּוֹךְ הָאָדָם שֶׁל הַזֶּהָב, וְכָל אֵלֶּה בָּאִים מֵאוֹתוֹ הַצַּד הָאָדָם, רוּחַ הַטְּמָאָה, שֶׁכָּל אוֹתָם שְׂנִפְרָדִים מֵרוּחַ הַטְּמָאָה מִתְפַּשְׁטִים בְּעוֹלָם. וְרוּחַ הַטְּמָאָה הַזֶּה הִיא הַנְּחֹשׁ הָרַע, וַיֵּשׁ מִי שְׂרוּכֵב עָלָיו, וְהֵם זָכָר וּנְקֵבָה, וְנִקְרָאִים אֵלֶּה, שֶׁהֵם מְזַדְּמָנִים בְּעוֹלָם בְּכָל אוֹתָם הַצְּדָדִים שְׁלָהֶם, וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ נִקְרָאת זֹאת, שֶׁהִיא סוּד הַבְּרִית, הַרְשֵׁם הַקְּדוֹשׁ שְׂנַמְצָא תָמִיד עִם הָאָדָם. וְכֵן (ישעיה כה) זֶה ה', (שמות טו) זֶה אֱלֹהֵי. אֲבָל אֵלֹהֵי נִקְרָאִים אֵלֶּה, וְעַל זֶה כָּתוּב אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל. וּמִשּׁוֹם כֵּן כָּתוּב (ישעיה מט) גַּם אֵלֶּה תִשְׁכַּחְנָה, וְאַנְכִי - סוּד שֶׁל זֹאת - לֹא אֶשְׁכַּחְךָ. וְכָתוּב (איכה א) עַל אֵלֶּה אָנִי בּוֹכֶיָה. שְׂאוֹתוֹ חֲטָא גָרַם לָהֶם לְבַכּוֹת כַּמָּה בְּכִיּוֹת.

אם האיש יבנס לביתו בשמחה ויקבל אורחים בשמחה.
בשעה הזו אומרת השכינה: שלי הוא!

יפל מצדך אלה (צא, ז): [זוהר חדש, פ' אחרין] ובא ראה, כשפא
אדם מבית הכנסת, הולכים עמו מלאכים קדושים מצד

— זוהר תהלים —

זֶה, וּמִלְאָכִים מֵצַד זֶה, וְהַשְׁכִּינָה עַל כָּלֶם, כְּאִם עַל הַבָּנִים.
 וּבִשְׁעָה הַזֹּו (תהלים צא) יִפֹּל מֵצִדְךָ אֶלְךָ וּרְבִכָּה מִימִינְךָ וְגו',
 רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְטֵט וְגו', כִּי אַתָּה ה' מַחְסֵי וְגו', לֹא תֵאָנֶה אֵלֶיךָ
 רָעָה וְגו'. כָּל זֶה, אִם הָאִישׁ יִפְנֵס לְבֵיתוֹ בְּשִׂמְחָה וַיִּקְבֵּל
 אוֹרְחִים בְּשִׂמְחָה. וּכְשִׁבְּאָה הַשְׁכִּינָה וְהַמְּלָאכִים, וַיִּרְאוּ נֵר
 מֵאִיר וְשִׁלְחַן מִתְקֵן, וְאִישׁ וְאִשְׁתּוֹ בְּשִׂמְחָה - בְּשְׁעָה הַזֹּו
 אוֹמְרֵת הַשְׁכִּינָה: זֶה שְׁלִי הוּא! (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ
 אֶתְפָּאֵר. וְאִם לֹא - הַשְׁכִּינָה הוֹלְכֵת, וְעִמָּה הַמְּלָאכִים, וַיְבֹא
 יֶצֶר הָרַע עִם צְבֹאוֹתָיו, וּמִתְחַבְּרִים עִמָּם, וַיֹּאמֶר: זֶה שְׁלִי
 הוּא, וּמֵהַצְּבֹאוֹת שְׁלִי! וּמִיַּד שׁוֹרָה עָלָיו וּמִטְמָאֲתוֹ, וַיִּסְתַּלַּק
 י"ה מִן אִישׁ וְאִשָּׁה, וַיִּשְׁאַר אִישׁ עִם אִשׁ. וּמֵאֲכָלוֹ טָמֵא.
 וְעַל זֶה (משלי כג) וְאֵל תִּתְּאוּ לְמִטְעַמּוֹתָיו שֶׁל רַע עֵינַי. וְדַאי
 שְׁשִׁלְחָנוּ הִיא מְלֵאָה קִי"א צוּא"ה. וְאֵין צוּאָה אֶלֹא יֶצֶר
 הָרַע, שֶׁהוּא טָמֵא.

כִּי מִלְאָכָיו יִצְוֶה לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכֹל דְּרָכֶיךָ

יִפֹּל מֵצִדְךָ אֶלְךָ (צא, ו): עַל זֶה הִבָּא לְטָהֵר מְסִיעִים
 אוֹתוֹ. בָּא לְטָמֵא פּוֹתְחִים לוֹ. וּבֹא תִרְאֶה, מְלָאכִים
 קְדוּשִׁים וּמְלָאכִים טָמֵאִים הוֹלְכִים עִם אָדָם בְּכֹל מְקוֹם
 שֶׁהוֹלֵךְ. אִם אָדָם הוּא צָדִיק, מִתְחַבְּרִים לוֹ מְלָאכִים קְדוּשִׁים,
 וַיִּשְׁמְרוּ אוֹתוֹ בְּכֹל מְקוֹם שֶׁהוֹלֵךְ. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (תהלים צא) כִּי
 מִלְאָכָיו יִצְוֶה לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכֹל דְּרָכֶיךָ. וְאִם לֹא - יִסְתַּלְקוּ
 מִמֶּנּוּ הַמְּלָאכִים הַקְּדוּשִׁים, וַיִּשְׁלְטוּ עָלָיו מְלָאכִים טָמֵאִים,
 וּמִנְהִיגִים אוֹתוֹ לְגִיהֵנִם. וּבְאוֹתָהּ שְׁעָה, (ישעיה נ) קִרְאֵתִי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְאֵין עוֹנָה, בְּשַׁעַת דְּחִקוֹ. וּבְשַׁעַת שְׁשׁוּלְטַת עָלָיו רוּחַ
הַטְּמָאָה, אוּ מַחְלוֹת, אוּ שׁוּלְטִים עָלָיו אַמּוֹת הָעוֹלָם, (איכה
א) סִכְתָּהּ בְּעֵנָן לָךְ מֵעֵבֹר תִּפְלָה. וְגַם תִּפְלְתוּ תוֹעֵבָה.

אֵין לְאָדָם לְהַעֲבִיר יָדוֹ עַל עֵינָיו בְּבַקֵּר מִשׁוּם שְׁהָרִי רוּחַ
טְמָאָה שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם

וּפְלֵ מִצִּדְדָּהּ אֵלֶיהָ (צא, ז): [זוהר ח"א פ' וישלח (דף קסט:)] וַיִּוָּתֵר יַעֲקֹב
לְבַדּוֹ וְגו'. רַבִּי חֲתִיָּא פָתַח וְאָמַר, (תהלים צא) לֹא תֵאֵנָה
אֱלֹהֶיךָ רָעָה וְנִגַע לֹא יִקְרַב בְּאַהֲלֶיךָ. בֵּא רְאֵה, כְּשֶׁבְרָא הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, עָשָׂה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם מַעֲשָׂהוּ הֶרְאוּ לּוֹ,
וְהָרִי פְרָשׁוּהָ. [וְנִתְבָּאָר, [וְאִם תֵּאֵמַר] בַּיּוֹם הַרְבִּיעִי עָשָׂה מְאוֹרוֹת,
וְאֵז נִבְרָאָה הַלְבָנָה חִסְרָה, אוּר שְׁהִקְטִינָה עֲצָמָה, וּמִשׁוּם
שְׁהִיא מְאֹרֶת חִסֵּר וְאִ"ו, נִתֵּן מְקוֹם לְשֵׁלֵט כָּל הַרוּחוֹת
וְהַשְּׂדִים וְרוּחוֹת סְעָרָה וּמִזִּיקִים וְכָל רוּחוֹת הַטְּמָאָה. כָּלֵם
עוֹלִים וּמְשׁוּטְטִים בְּעוֹלָם לְהַסְטוֹת, וְנִתְמַנּוּ בְּמִקּוֹמוֹת חֲרָבִים
וּבְשָׂדוֹת חֲזֻקִים וּבְמִדְבָּרוֹת חֲרָבִים, וְכָלֵם מִצַּד רוּחַ הַטְּמָאָה.
וְהָרִי נִתְבָּאָר שְׁהָרִי רוּחַ הַטְּמָאָה בָּאָה שְׁבָאָה מִנְחָשׁ הָעֵקֶלְתוֹן,
הוּא רוּחַ טְמָאָה מִמֶּשׁ, וְהוּא הִתְמַנֶּה בְּעוֹלָם לְהַסְטוֹת בֶּן אָדָם
אֱלֹהֵי, וְעַל זֶה יֵצֵר הָרַע שׁוּלֵט בְּעוֹלָם. וְהוּא הִתְמַנֶּה אֲצֵל בְּנֵי
אָדָם וְנִמְצָא עִמָּם, וּבְעַקְמוּמִיּוֹת וּבְתַחֲבוּלוֹת בָּא אֲלֵיהֶם
לְהַסְטוֹתָם מִדְּרָכֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. כְּמוֹ שְׁהִסְטָה אֶת אָדָם
הָרִאשׁוֹן וְגַרְם מוֹת לְכָל הָעוֹלָם, כִּךְ גַּם מִסְטָה בְּנֵי אָדָם וְגוֹרֵם
לָהֶם לְהַטְמָא.

— זוהר תהלים —

וּמִי שֶׁבָּא לְהַטְמֵא, מוֹשֵׁף עָלָיו אוֹתוֹ רוּחַ טְמֵאָה וְנִדְבָק עִמוֹ. וְכַמָּה הֵם שְׂמֻזְמָנִים לְטֵמֵא אוֹתוֹ, וּמְטֵמְאִים אוֹתוֹ וְהוּא טְמֵא, וּמְטֵמְאִים אוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְאוֹתוֹ עוֹלָם, וְהָרִי נִתְבָּאָר. וּבִשְׁעָה שֶׁבָּא בֶן אָדָם לְהַטְהֵר, אוֹתוֹ רוּחַ טְמֵאָה נִכְפָּה לְפָנָיו וְלֹא יְכוּל לְשַׁלֵּט עָלָיו, וְאִז כְּתוּב לֹא תֵאָנֶה אֵלֶיךָ רָעָה וְנִגַּע לֹא יִקְרַב בְּאַהֲלֶךָ. אָמַר [כְּשֶׁאֲמַר] רַבִּי יוֹסִי, לֹא תֵאָנֶה אֵלֶיךָ רָעָה - זוֹ לֵילִית. וְנִגַּע לֹא יִקְרַב בְּאַהֲלֶךָ - אֵלּוֹ שְׂאָר מִזִּיקִים, וְהָרִי פְּרֻשׁוּהָ וְנִתְבָּאָר. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, הָרִי אֲמַרְנוּ שְׁלֹא יֵצֵא אָדָם יְחִידִי בְּלֵילָה, וְכָל שָׁכֵן כְּשֶׁהִלְכְּנָה נִכְרָאָה וְהִיָּתְהָ חֲסֵרָה, וּבְאֵרוּהָ שְׁהָרִי אִז רוּחַ טְמֵאָה שׁוֹלֵטָת, וְזוֹהִי רוּחַ רָעָה. מִי רָעָה? זֶה נִחַשׁ הָרַע, וְנִגַּע זֶהוּ מִי שְׁרוּכֵב עַל הַנְּחָשׁ. רָעָה וְנִגַּע הֵם כְּאֶחָד.

וְאִם עַל גַּב שְׂשֻׁנֵינוּ שְׂנִינָה אֵלּוֹ נִגְעֵי בְּנֵי אָדָם שִׁיִּצְאוּ מֵאָדָם, שְׁהָרִי כָּל אוֹתָן שְׁנִים שְׁלֹא קָרַב אָדָם לְאִשְׁתּוֹ, רוּחוֹת טְמֵאָה הֵיוּ בָאוֹת וּמִתְחַמְּמוֹת מִמֶּנּוּ וּמוֹלִידוֹת מִמֶּנּוּ, וְאֵלֶּה נִקְרָאִים נִגְעֵי בְּנֵי אָדָם. וְהָרִי נֹאמֵר, שֶׁכְּשֶׁבֶן אָדָם בְּחִלּוּמוֹ וְלֹא שׁוֹלֵט בְּגוּפוֹ וְהַגּוּף שׁוֹכֵךְ, רוּחַ טְמֵאָה בָּאָה וְשׁוּרָה עָלָיו, וְלִפְעָמִים רוּחוֹת נִקְבוֹת טְמֵאוֹת בָּאוֹת וּקְרִיבוֹת אֵלָיו וּמוֹשְׁכוֹת אוֹתוֹ אֵלֵיהֶן וּמִתְחַמְּמוֹת מִמֶּנּוּ, וּמוֹלִידוֹת אַחֵר כֶּךָ רוּחוֹת וּמִזִּיקִים [נִגְעֵי בְּנֵי אָדָם, כְּמוֹ בְּנֵי אָדָם], וְלִפְעָמִים נִרְאִים כְּמֵרָאָה בְּנֵי אָדָם, פָּרַט לָזֶה שְׂאִין לָהֶם שְׁעָרוֹת בְּרֵאשׁ. וּבְכָל יֵשׁ לְאָדָם לְהַשְׁמֵר מִלְּפָנֵיהֶם כְּדִי שִׁילֶךְ בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה וְלֹא יִטְמֵא עִמָּם, שְׁהָרִי אֵין לָךְ מִי שִׁישֵׁן בְּלֵילָה בְּמִטָּתוֹ וְלֹא

ח רק בעיניך תביט ושלמת רשעים תראה: ט כי
אתה יהוה ויהוה מחסי עליון שמות מעונך:

— זוהר תהלים —

טועם טעם מות ויוצאת נשמתו ממנו, וכיון שנשאר הגוף
בלי נשמה קדושה, רוח טמאה זמינה ושורה עליו ונטמא.
והרי בארנו דבר, שאין לאדם להעביר ידיו על עיניו
בבקר, משום שהרי רוח טמאה שורה עליהם, והרי
נתבאר.

בא ראה שהרי יעקב, אף על גב שנאהב על ידי הקדוש
ברוך הוא, משום שנשאר לבדו, רוח אחרת נועדה
להזדוג עמו. רבי שמעון אמר, בא ראה מה כתוב בו
בבלעם הרשע, וילך שפי. מהו שפי? יחידי, כמו שנאמר
שפיפון עלי ארץ. כנחש הזה שהולך יחידי ואורב על
דרכים ושבילים, כך גם בלעם היה הולך יחידי. מה
הטעם? כדי להמשיך עליו רוח טמאה. שכל מי שהולך
יחידי בזמנים ידועים אפלו בעיר במקומות ידועים,
מושך עליו רוח טמאה. לכן בכל זמן לא ילך אדם
יחידי בדרך ובעיר, אלא במקום שבני אדם הולכים
ושבים ונמצאים שם, ועל כן לא ילך אדם יחידי בלילה,
הואיל ובני אדם לא נמצאים, והינו הטעם שלא תלין
נבלתו, שלא להחזיק גוף מת בלי רוח על הארץ בלילה.
משום כך אותו בלעם הרשע היה הולך יחידי כנחש
הזה, כמו שבארוהו.

י לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באחלקך:

— זוהר תהלים —

חולה - למה היא חולה? כשזו שורה על בני אדם, עושה אותם קמוצנים קמומונים

לא תאנה אליך רעה וגו' (צא, יא): [זוהר ח"ב, (פרשת המן דף ט"ה)].
 רבי אבא פתח ואמר, (קהלת ו) יש רעה חולה ראיתי תחת השמש. כמה בני האדם אטומי לב, משום שלא משתדלים בתורה. יש רעה חולה - וכי יש רעה שהיא חולה ויש רעה שאינה חולה? אל ודאי שיש רעה חולה, ששנינו, מצד השמאל יוצאים כמה בעלי דין הבוקעים באויר. וכשרוצים לצאת, הולכים ונשאבים בנקב תהום רבה. אחר כך יוצאים ומתחברים כאחד, ובוקעים אוירים ומשוטטים בעולם ומתקרבים לבני אדם, וכל אחד נקרא רעה, כמו שנאמר (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה. מה זה לא תאנה? משום שבאים בתחבולות על בני אדם. חולה - למה היא חולה? כשזו שורה על בני אדם, עושה אותם קמוצנים קמומונים. באים גבאי צדקה אליו - היא מוחה בידו ואומרת לו אל תוציא משלך. באים העניים - היא מוחה בידו. בא הוא לאכל ממונו - היא מוחה בידו, כדי לשמר אותו לאחר. ומיום ששרויה על האדם, היא חולה, כמו הגוסס הזה שאינו אוכל ואינו שותה, ולכן היא רעה חולה.

וישלמה המלך צונח בחכמה ואומר, (קהלת ו) איש אשר יתן לו האלהים עשר ונכסים וכבוד וגו'. הפסוק הזה,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אֵין ראשו סופו ואֵין סופו ראשו. כְּתוּב אִישׁ אֲשֶׁר יִתֵּן
 לוֹ הָאֱלֹהִים עֶשֶׂר וּנְכָסִים וְכָבוֹד וְגו'. מֵה זֶה וְלֹא יִשְׁלִיטֵנוּ
 הָאֱלֹהִים לְאָכַל מִמֶּנּוּ? אִם כֵּן, הוּא אֵינוּ בְּרִשׁוֹת הָאָדָם?
 אֲלֹא אִם כְּתוּב וְלֹא יַעֲזֹבֵנוּ הָאֱלֹהִים לְאָכַל מִמֶּנּוּ - הֵיִינוּ
 אוֹמְרִים כֵּן. אֲלֹא (כְּתוּב) וְלֹא יִשְׁלִיטֵנוּ, שְׁבַגְלֵל שֶׁהָאֱמִין
 לְאוֹתָהּ רָעָה וְאֶחָז בָּהּ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא הִשְׁלִיטוּ
 עָלֶיהָ לְשִׁבְרָהּ תַּחֲתֵיוֹ עַל שֶׁהוּא רָעָה בָּהּ וְאֶחָז אוֹתָהּ.
 וְכָל דְּרָכָיו כְּמוֹ גּוֹסֵס, שְׁלֹא אוֹכֵל וְלֹא שׁוֹתָהּ וְלֹא מִתְקַרֵּב
 לְמִמוֹנּוֹ וְלֹא מוֹצִיא מִמֶּנּוּ, וְשׁוֹמֵר אוֹתוֹ עַד אוֹתוֹ יוֹם
 שְׂיֵצֵא מִן הָעוֹלָם, וְיָבֵא אַחֵר וְיִטַּל אוֹתוֹ, שֶׁהוּא בְּעַלְיוֹ.

וְיִשְׁלַמָּה הַמֶּלֶךְ צוֹנֵחַ וְאוֹמֵר, (שם ה) עֶשֶׂר שְׁמוֹר לְבַעְלֵיו
 לְרַעְתּוֹ. מִי זֶה בְּעַלְיוֹ? זֶה הָאֶחָר שְׂיִוְרֵשׁ אוֹתוֹ.
 וְלָמָּה זֶה זָכָה לְהִיּוֹת בְּעַלְיוֹ שֶׁל אוֹתוֹ הָעֶשֶׂר? מִשׁוֹם שְׁזָה
 הָאֱמִין לְאוֹתָהּ רָעָה וְהִתְרַצָּה בָּהּ [זֶהוּ שֶׁכְּתוּב לְרַעְתּוֹ, בִּשְׁבִיל אוֹתָהּ
 רָעָה] וְדָבַק בָּהּ, וְלָכֵן הָאֶחָר הִזָּה שְׁלֹא נִדְבַק בְּאוֹתָהּ רָעָה, זָכָה
 [זֶה] לְהִיּוֹת הַבְּעַלִּים שֶׁל אוֹתוֹ הָעֶשֶׂר. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב לְרַעְתּוֹ,
 כְּלוֹמֵר, מִשׁוֹם רַעְתּוֹ שֶׁהָיָה נִדְבַק בָּהּ, הִרְוִיחַ לוֹ זֶה.

מֵהֵיכַל הִזָּה יוֹצְאוֹת שְׁתֵּי רוּחוֹת שְׁמֹתֵהֶפְכוֹת לְפַעְמִים לְגַבְרִים
 וְלְפַעְמִים לְנָשִׁים וְאֵלוֹ הוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם בְּאוֹר

לא תאנה אליך רעה וגו' (צא, יא): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רס"ד).]

מֵהֵיכַל הִזָּה יוֹצְאוֹת שְׁתֵּי רוּחוֹת שְׁמֹתֵהֶפְכוֹת לְפַעְמִים
 לְגַבְרִים וְלְפַעְמִים לְנָשִׁים, וְאֵלוֹ הוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּאוֹר, וְצוֹחֲקִים עִם אֲנָשִׁים בְּתוֹךְ הַחֲלוּם, וְנִרְאִים לַגְּבָרִים
כְּמוֹ נָשִׁים יְפוֹת בְּמִרְאֵה הַחֲלוּם, וְנוֹטְלִים אֶת תְּשׁוּקַת
הָאָדָם. אַף כֶּן לְנָשִׁים הֵם נִרְאִים כְּגְבָרִים, וְאֵלּוּ נִקְרְאוּת רְעָה
וְנִגַּע, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים צא) לֹא תֵאֵנָה אֵלֶיךָ רְעָה וְנִגַּע לֹא
יִקְרַב בְּאַהֲלֶךָ. וְאֵלּוּ נִקְרְאוּת רוּחוֹת תַּחְתּוֹנוֹת לְמַטָּה,
שְׂיוּצָאוֹת מִתּוֹךְ שְׁלֵהֶבֶת הָאֵשׁ. שְׂכַשְׁנוּסְעוֹת הַרוּחוֹת הַלָּלוּ
שְׁלִמְעָלָה שְׁבִתוֹךְ הַהִיכָל הַזֶּה, יוֹצְאוֹת שְׁתֵּי שְׁלֵהֶבוֹת אֵשׁ,
וְאֵלּוּ טָסוֹת בְּעוֹלָם, וְאֵלּוּ נַעֲשׂוּ שְׁתֵּי רוּחוֹת כְּפִי שְׂאֲמָרְנוּ,
וְהַכֹּל בְּצַד הַטְּמָאָה הַזֶּה. אֲשֶׁרֵי הַצְּדִיקִים שֶׁנִּמְנָעִים
מֵהַצְּדִידִים הַלָּלוּ וְנִשְׁמָרִים מֵהֶם, וְעַל זֶה כָּתוּב, (משלי ז)
לְשִׁמְרֶךָ מֵאִשָּׁה זָרָה וְגו'

מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה פָּרַשׁ אָדָם מֵאִשְׁתּוֹ וְלֹא הָיָה מוֹלִיד
מִשְׁהָרַג קִיץ אֶת הַבָּל

לֹא תֵאֵנָה אֵלֶיךָ רְעָה וְגו' (צא, יא): [זוהר ח"ג פ' אחרי מות (דף ע"ו:)]
עֲרוֹת אַחוֹת אָבִיךָ לֹא תִגְלֶה. רַבִּי חֲזִיָּא פְתַח, וְאִישׁ אֲשֶׁר
יִקַּח אֶת אַחֲתוֹ בֶּת אָבִיו אוֹ בֶּת אִמּוֹ וְרָאָה אֶת עֲרוֹתָהּ וְגו'.
שֵׁם שְׁנִינּוּ, מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה פָּרַשׁ אָדָם מֵאִשְׁתּוֹ וְלֹא הָיָה
מוֹלִיד. מִשְׁהָרַג קִיץ אֶת הַבָּל לֹא רָצָה אָדָם לְהַזְדַּוֵּג עִם אִשְׁתּוֹ.
רַבִּי יוֹסִי אָמַר, מִשְׁעָה שֶׁנִּגְזְרָה עָלָיו וְעַל כָּל הָעוֹלָם מִיָּתָה.
אָמַר, לָמָּה אֲנִי אוֹלִיד לְבִהְלָה? מִיָּד פָּרַשׁ מֵאִשְׁתּוֹ. וּשְׁתֵּי
רוּחוֹת נִקְבּוֹת הָיוּ בָּאוֹת וּמְזַדְּוֹגוֹת עִמּוֹ וְהוֹלִידוּ. וְאוֹתָם
שְׁהוֹלִידוּ הָיוּ הַמְּזִיקִים שֶׁל הָעוֹלָם, וְנִקְרְאִים נִגְעֵי בְּנֵי אָדָם,
וְאֵלּוּ מְסִיתִים בְּנֵי אָדָם וְשׁוֹרִים בְּפִתַח הַבַּיִת וּבְכוֹרוֹת

— זוהר תהלים —

ובכתי הכסא. ועל כן בן אדם שנמצא בפתח ביתו השם הקדוש שדי בכתרים עליונים, כלם בורחים ומתרחקים ממנו. זהו שכתוב (תהלים צא) ונגע לא יקרב באהלך. מה זה נגע לא יקרב? אלו נגעי בני אדם.

ולמדנו, בשעה שירד אדם בדיוקן עליון, בדיוקן קדוש, וראו אותו עליונים ותחתונים, כלם קרבו אליו והמליכוהו על העולם הזה. לאחר שבא הנחש על חוה והטיל בה זהמה, אחר כך הולידה את קין, ומשם (נתיחס) נתחבו כל דורות הרשעים בעולם. ומדור השדים והרוחות משם נמצאו, ומצדו. ומשום כך כל השדים והרוחות, חצי יש בהם מבני אדם שלמטה, וחצי ממלאכים עליונים שלמעלה. וכן כשנולדו מאדם אותם אחרים, כלם נמצאו כגון זה - חצי מהתחתונים, וחצי מהעליונים. אחר שנולדו מאדם, (חזרו לו קצת מאותן רוחות שיצאו מתשוקתו בחלום) הוליד מאותן רוחות בנות שדומות ליפי העליונים וליפי התחתונים, ועל זה כתוב, (בראשית ו) ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טבת הנה וגו', וטעו כלם אחריהן. וזכר אחד נמצא שבא לעולם מרוחו של צד קין, וקראו לו תובל קין, ונקבה אחת יצאה עמו, והיו הבריות טועים אחריה, ונקראת נעמ"ה. ממנה יצאו רוחות ושדים אחרים, והם תלויים באויר ומודיעים דברים לאותם אחרים שמצויים למטה. ותובל קין הזה הוציא כלי זין להרג לעולם, ונעמה הזו התרעשה ברגשה, ונדבקה בצדה. ועד עכשו היא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

קִימַת, וּמְדוּרָה בֵּין שְׁאוֹן הַיָּם הַגָּדוֹל, וְיוֹצֵאת וְצוֹחֶקֶת עִם בְּנֵי אָדָם, וּמִתְחַמֶּמֶת מֵהֶם בְּחֵלוֹם בְּאוֹתָהּ הַתְּשׁוּקָה שֶׁל אָדָם, וְנִדְבָקֶת בּוֹ. תְּשׁוּקָה הִיא נוֹטָלֶת, וְלֹא יוֹתֵר. וּמֵאוֹתָהּ תְּשׁוּקָה הִיא מִתְעַבְרֶת, וּמוֹצִיאָה מִיָּנִים אַחֲרֵים לְעוֹלָם.

וְהַבְּנִים הִלְלוּ שְׁמוֹלִידָה מִבְּנֵי אָדָם נִמְצְאִים כִּנְגֵד נְקֻבוֹת בְּנֵי הָאָדָם, וּמִתְעַבְרוֹת מֵהֶם וּמוֹלִידוֹת רוּחוֹת, וְכָלֶם הוֹלְכִים אֶל לִילִית הָרֵאשׁוֹנָה, וְהִיא מְגַדֶּלֶת אוֹתָם. וְהִיא יוֹצֵאת לְעוֹלָם וְרוֹצֶה תִּינוּקוֹתֶיהָ. וְרוֹאֶה תִּינוּקוֹת שֶׁל בְּנֵי אָדָם וְנִדְבָקֶת לָהֶם לְהֵרֵג אוֹתָם, וְלֵהֲשִׁיב לְרוּחוֹת תִּינוּקוֹת בְּנֵי הָאָדָם, וְהוֹלְכֶת עִם אוֹתָהּ הַרוּחַ (תִּינוּק), וּמְזַדְמָנִים שָׁם שְׁלֹשׁ רוּחוֹת קְדוֹשׁוֹת, וְטָסִים לְפָנֶיהָ, וְנוֹטְלִים מִמֶּנָּה אוֹתָהּ הַרוּחַ (תִּינוּק), וּמְנִיחִים אוֹתָהּ לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְשָׁם נִחְקָקִים (לוֹמְדִים) לְפָנָיו. מִשׁוֹם כֵּךְ הַתּוֹרָה מְזַהֵרָה אֶת בְּנֵי הָאָדָם, וְהַתְּקַדְשָׁתָם וְהִיִּיתָם קְדוֹשִׁים, וְדָאִי. אִם נִמְצָא אָדָם קְדוֹשׁ, לֹא פוֹחַד מִמֶּנָּה, שְׂאֵז מְזַמֵּן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אוֹתָם שְׁלֹשֶׁת הַמְּלֶאכִים הַקְּדוֹשִׁים שְׂאִמְרָנוּ, וְשׁוֹמְרִים אֶת אוֹתוֹ הַתִּינוּק, וְהִיא לֹא יְכוּלָה לְהִרְע לּוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב לֹא תֵאָנֶה אֵלֶיךָ רָעָה וְנִגַע לֹא יִקְרַב בְּאַהֲלֶיךָ. מָה הַטַּעַם לֹא תֵאָנֶה אֵלֶיךָ רָעָה? מִשׁוֹם שְׁפִי מְלֶאכְיוֹ יִצְוֶה לָךְ. וְכָתוּב פִּי בִי חֶשֶׁק וְאַפְלָטְהוּ.

שָׂאֵם אָדָם לֹא נִמְצָא קְדוֹשׁ, וְשׁוֹלֵף רוּחַ מִצַּד הַטְּמָאָה, אֲזִי הִיא בָּאָה וְצוֹחֶקֶת עִם אוֹתוֹ תִּינוּק. וְאִם הִיא הוֹרְגֶת אוֹתוֹ, הִיא נִשְׂאֶבֶת לְאוֹתָהּ הַרוּחַ וְלֹא זֹזָה מִמֶּנָּה לְעוֹלָמִים.

— זוהר תהלים —

וְאִם תֹּאמַר, אֹתָם הָאֲחֵרִים שֶׁהֲרֵגָה אֹתָם וְהִזְדַּמְנּוּ לַפְּנִיָּה
 הֵם אֹתָם שְׁלֹשָׁה קְדוּשִׁים, וְנוֹטְלִים מִמֶּנָּה אֹתָהּ הַרוּחַ, הֲרִי
 לֹא נִמְצְאוּ בְּצַד הַטְּמָאָה, לָמָּה הִיא שׁוֹלֵטֶת לְהִרְגֵם אֹתָם?
 אֲלֹא זֶה כְּשֶׁהָאִישׁ הַזֶּה אֵינוֹ מִתְקַדֵּשׁ, אֲבָל לֹא מִתְכַּוֵּן
 לְהִטְמֵא וְלֹא נִטְמָא, כִּי כִּף הִיא יְכוּלָה לְשַׁלֵּט בְּגוֹף וְלֹא
 בְּרוּחַ. וְלַפְעָמַיִם נִמְצָא שְׁיֹצֵאת נַעֲמָה לְעוֹלָם לְהִתְחַמֵּם עִם
 בְּנֵי אָדָם, וְנִמְצָא אָדָם בְּקִשָּׁר (בְּקִשׁוּי) שֶׁל תְּשׁוּקָה עִמָּה,
 וּמִתְעוֹרֵר מִשְׁנָתוֹ, וְאוֹחֵז בְּאֶשְׁתּוֹ וְשׁוֹכֵב עִמָּה, וְהִרְצוֹן שְׁלוֹ
 בְּאוֹתָהּ תְּשׁוּקָה שֶׁהִיָּתָה לוֹ בְּחִלּוּמוֹ, אֲזִי אֹתוֹ הֵבֵן שְׁמוּלִיד
 בְּאֵי מִצְדָּה שֶׁל נַעֲמָה, שֶׁהֲרִי בְּתִשׁוּקָה שְׁלֵה זֶה נִמְצָא.
 כְּשִׁיֹצֵאת לִילִי"ת וְרוֹאֶה אֹתוֹ, הִיא יוֹדַעַת הַדָּבָר וְנִקְשָׁרֶת
 בּוֹ, וּמְגַדֶּלֶת אֹתוֹ כְּמוֹ הָאֲחֵרִים בְּנֵי נַעֲמָה, וְנִמְצָאת עִמּוֹ
 זְמַנִּים רַבִּים וְלֹא הוֹרֶגֶת אֹתוֹ.

זֶהוּ אִישׁ, שֶׁבְּכָל לְבָנָה וְלְבָנָה נַחֲסֵר, וְלֹא מִתְיַאֲשֵׁת מִמֶּנּוּ
 לְעוֹלָמִים, שֶׁהֲרִי בְּכָל לְבָנָה וְלְבָנָה כְּשֶׁהִיא מִתְחַדֶּשֶׁת
 בְּעוֹלָם, לִילִי"ת יוֹצֵאת, וּפּוֹקֶדֶת עַל כָּל אֵלֶּה שֶׁהִיא מְגַדֶּלֶת
 וְצוֹחֶקֶת בָּהֶם, וְאֲזִי אֹתוֹ הָאִישׁ פָּגוּם בְּאוֹתוֹ זְמַן. אֲשֶׁרִיָּהֶם
 הַצְּדִיקִים שֶׁמִתְקַדְּשִׁים בְּקִדְשֵׁת הַמֶּלֶךְ, עֲלֵיהֶם כְּתוּב, (ישעיה
 10) וְהָיָה מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֻדְשׁוֹ וּמִדֵּי שִׁבְתָּ בְּשִׁבְתּוֹ וְגו'. אֵת
 הַדְּבָרִים הַלְלוּ גְלָה שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ בְּסִפְרוֹ שֶׁל אֲשֶׁמְדָאִי
 הַמֶּלֶךְ, וּמִצְאָנוּ בּוֹ אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת וְחֲמִשָּׁה מֵינֵי טְמָאָה
 שֶׁנִּטְמָאִים בָּהֶם בְּנֵי אָדָם. אֵת זֶה גְלָה אֲשֶׁמְדָאִי לְמֶלֶךְ
 שְׁלֵמָה. אוֹי לָהֶם לְבְנֵי אָדָם, שֶׁכֻּלָּם אֲטוּמִים וְסִתוּמֵי עֵינַיִם,

— זוהר תהלים —

וְלֹא יוֹדְעִים וְלֹא שׁוֹמְעִים וְלֹא מִשְׁגִּיחִים אִיךְ הֵם עוֹמְדִים
 בְּעוֹלָם. וְהִנֵּה יַעֲזֶה וּרְפוּאָה לְפָנֵיהֶם, וְאִינֶם מִסְתַּכְּלִים. שְׁהָרִי
 אֵין אֲנָשִׁים יְכוּלִים לְהַנְצִל אֶלָּא בְּעֶזֶה שֶׁל הַתּוֹרָה, שְׁכָתוּב
 (דְּבָרִים כג) כִּי יִהְיֶה בְךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא טָהוּר מִקְרָה לְיִלָּה.
 אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוּר דְּוָקָא, מִקְרָה לְיִלָּה דְּוָקָא, וְהָרִי בְּאֶרְנו
 אֶת הַדְּבָרִים בְּעֶזֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. שְׁכָךְ כְּתוּב בַּתּוֹרָה
 הַקְּדוּשָׁה, וְהַתְּקַדְּשָׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוּשִׁים כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

הַכְּשָׁפִים הֵם יוֹתֵר בְּנָשִׁים

לֹא תֵאָנָה אֱלִיךְ רַעָה וְגו' (צא, יא): [זוהר חדש-חדש רות] רַבִּי
 עֲזַרְיָה שָׁאֵל אֶת רַבִּי יוֹסִי אִישׁ כֶּפֶר אֹנוֹ, מָה הַטַּעַם
 הַכְּשָׁפִים הֵם יוֹתֵר בְּנָשִׁים, וְלֹא בְּגַבְרִים, שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת כב)
 מְכַשֶּׁפֶה לֹא תַחֲיֶה, וְלֹא כְּתוּב מְכַשֶּׁף? אָמַר לוֹ, כְּתוּב (תהלים
 צא) לֹא תֵאָנָה אֱלִיךְ רַעָה. לֹא כְּתוּב רַע, אֶלָּא רַעָה. זֶהוּ צַד
 הַנְּקָבָה וְדָאִי. וְנִגַע לֹא יִקְרַב לְאַהֲלֶךָ - זֶהוּ הַזְּכָר. וּמִן הַנְּקָבָה
 כָּל סוּגֵי הַכְּשָׁפִים, וְכָל הָעֶסְקִים הָרָעִים בְּאִים לְעוֹלָם. זֶהוּ
 שְׁכָתוּב (קהלת ז) וּמוֹצֵא אֲנִי מֵרַמְמוֹת אֶת הָאִשָּׁה וְגו'. וּמָה
 זֶה אֶסוּרִים יְדִיָּה? רַבִּי יִנְאִי וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעִיא. אַחַד אוֹמֵר, כָּל
 הַנוֹגֵעַ בְּאִשָּׁה, אוּ מְקַבֵּל מִמֶּנָּה מִיָּדָה לְיָדוֹ, לֹא יִנְקָה מְדִינָה
 שֶׁל גֵּיהֶנּוּם, שְׁנֵאמַר יָד לְיָד לֹא יִנְקָה רַע. זֶהוּ שְׁכָתוּב אֶסוּרִים
 יְדִיָּה, וְדָאִי. וְאַחַד אוֹמֵר, מִן הַנְּקָבָה בָּאוֹת כָּל מִינֵי נַחֲשׁ
 וְכִשּׁוּף וְכָל הַרְהוּרִים רָעִים. וְאַלְמָלָא שְׁאֶסוּרִים יְדִיָּה, שְׁלֹא
 נוֹתְנִים לָהּ מִן הַשָּׁמַיִם, הָיוּ הוֹרְגִים וּמְמִיתִים כָּל הָעוֹלָם בְּכָל
 עַת וְזָמַן. וְאֵין מִתְּגַבְּרַת הַנְּקָבָה אֶלָּא בְּכַח שֶׁל הַזְּכָר, שֶׁהִיא

— זוהר תהלים —

שׁוֹרָה בְּעַמְקִים שְׁלוֹ, שְׁהִיא יוֹדַעַת לְהַשְׁבִּיעַ אֶת הָאָדָם
 לְהַשְׁלִים אֶת רְצוֹנָהּ. (שהיא יודעת בכל מיני כישוף והאדם צריך להשלים
 רצונה) וּבַמָּה? בְּשֵׁם, וּבַדְּבָרִים עֲמֻקִּים, בְּשֵׁם שֶׁל טְמָאָה.
 וְעַל כֵּן הַמַּעֲשִׂים תְּלוּיִים בָּהּ, וְהַדְּבָרִים בְּזָכֶר. וּשְׁנִיָּהּ
 מִתְעוֹרָרִים מִהַנְּקָבָה. וּמִשׁוּם כֶּף מִיָּנִי הַכְּשָׁפִים נִמְצָאִים
 בְּנִקְבָה, וְלֹא בְּזָכֶר.

שְׁנִיָּנוּ, הַעוֹבֵר בֵּין שְׁתֵּי נָשִׁים, אִם נְדוּת הֵן - נִכְפָּה, וְלֹא
 תְּזוּז מִגּוּפוֹ אִם לֹא יַעֲשׂוּ לוֹ דְּבָר, סִכְנַת דָּם אוֹ
 הַרְיָגָה מְזַמְנָת לוֹ. וְאִם אֵינֶן נְדוּת - עֵינֵי הָרַע שׁוֹלֵט בּוֹ בְּגוּפוֹ
 אוֹ בְּמִמוֹנוֹ. כְּמוֹ זֶה שֶׁל רַבִּי נַחוּם בְּרַבִּי שְׁמֵלָאִי, פְּעַם אַחַת
 הָיָה בְּכַרְדָּן שֶׁל קְסָרִין. עָבַר בֵּין שְׁתֵּי נָשִׁים. הִסְתַּכְּלוּ בּוֹ,
 וְהִסְתַּפְּן מִיַּד בְּגוּפוֹ וּבְמִמוֹנוֹ. מָה הִטְעַם? מִשׁוּם שְׁאוּתָהּ
 רוּחַ רָעָה שָׁרְתָה עָלֶיהֶן, וַיְכוּלָה לְהִזִּיק. מָה תִּקְנַתּוֹ? יֹאמֵר
 כֶּף: לְכִי לְכִי, דְּמִי דְּמִי, הִסִּירִי אֶת קְשִׁירַת הַקֶּשֶׁר, לֹא
 וְלֹא לִי. וְאַחַר כֶּף יִתְחִיל בְּאֵל וַיְסִים בְּאֵל. יִתְחִיל בְּאֵל,
 שְׁכַתוּב (במדברכג) אֵל מוֹצִיא אוֹ מִמְּצָרִים. וַיְסִים בְּאֵל, (שם) כִּי
 לֹא נַחַש בְּיַעֲקֹב וְגו', עַד מָה פָּעַל אֵל. וַיִּלֶּךְ לוֹ, וְלֹא יִשְׁגִּיחַ
 אַחֲרָיו. רַב הוֹנָא הָיָה עוֹלָה מִבְּבֶל לְאַרְצָן יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה עוֹלָה
 לְשָׁם. נִקְלַע לְכֹפֶר אַחַד, רָאָה אוֹתָהּ אִשָּׁה שְׁהִיתָה הוֹלֶכֶת
 אַחֲרָיו. זָרְקָה מֵיִם עַל כַּתְּפָיו, וְנִטְלָה עִפּוֹ מִרְגְּלָיו. הִחְזִיר
 רֹאשׁוֹ וַאֲמַר לָהּ: עֲשִׂי וּקְחִי אַחֲרַי, שְׁהִרִי אֵין כָּלוּם אֶצְלִי,
 אָבֵל אֲנִי גוֹזֵר עָלֶיךָ בְּלִבּוֹל בְּדַעְתְּךָ. אַחַר כֶּף אָמַר: לֹא
 בְּשִׁבְלִי, אֲלֵא בְּשִׁבְלִי שְׁלֵא תַהֲרִגִי בְּנֵי אָדָם אַחֲרִים. וְכֵן הָיָה.

יֵא בִּי מִלְאָכָיו יִצְוֶה לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ:

— זוהר תהלים —

הַתְּבַלְבְּלָה דַעְתָּהּ, וְלֹא יִדְעָה דְבָר, וּמִתָּהּ. וְעַל זֶה כָּתוּב (תהלים צא) לֹא תֵאָנֶה אֵלֶיךָ רָעָה וְנִגַע לֹא יִקְרַב בְּאַהֲלֶךָ.

בְּשִׁעָה שְׂאֲדָם בָּא לְעוֹלָם מִיַּד מְזִדְמָן עִמּוֹ יִצַר הָרַע שֶׁהוּא
מְקַטְרַג לְאָדָם תָּמִיד

בִּי מִלְאָכָיו יִצְוֶה לָךְ לְשִׁמְרֶךָ (צא, יא): [זוהר ח"א פ' וישלח (דף קס"ה:)]
וְיִשְׁלַח יַעֲקֹב מִלְאָכָיו וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַח, (תהלים צא) כִּי
מִלְאָכָיו יִצְוֶה לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ. פְּסוּק זֶה בְּאֲרוּהוּ
הַחֲבָרִים, שֶׁהָרִי בְּשִׁעָה שְׂאֲדָם בָּא לְעוֹלָם, מִיַּד מְזִדְמָן עִמּוֹ
יִצַר הָרַע שֶׁהוּא מְקַטְרַג לְאָדָם תָּמִיד, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ד'
לְפִתַח חֲטָאת רִבְיָן. מִי זֶה חֲטָאת רִבְיָן? זֶה יִצַר הָרַע. וְכָךְ גַּם
דָּוִד קָרָא לוֹ חֲטָאת, (תהלים נא) וְחֲטָאתִי נִגְדִי תָמִיד, מִשּׁוּם
שֶׁהוּא עוֹשֶׂה כָּל יוֹם לְאָדָם לְחֲטֹא לְפָנָיו רַבּוֹנוֹ, וְיִצַר הָרַע הַזֶּה
לֹא זֶה מִבְּנֵי הָאָדָם מִיּוֹם שֶׁנּוֹלַד הָאָדָם לְעוֹלָמִים, וְיִצַר הַטּוֹב
בָּא לְאָדָם מִיּוֹם שֶׁבָּא לְהַטְהֵר. וּמִתִּי בָּא אָדָם לְהַטְהֵר?
כְּשֶׁהוּא בֶן שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנִים, אִזּוֹ מְזִדְדוֹג הָאָדָם בְּשִׁנְיָהֶם, אֶחָד
מִיָּמִין וְאֶחָד מִשְּׂמָאל. יִצַר טוֹב לְיָמִין, וְיִצַר הָרַע לְשְׂמָאל.
וְאֵלֶּה הֵם שְׁנֵי מִלְאָכָיו מִמֶּשׁ מְמַנִּים, וְהֵם נִמְצְאִים תָּמִיד עִם
הָאָדָם. בָּא בֶן אָדָם לְהַטְהֵר - אוֹתוֹ יִצַר הָרַע נִכְפָּה לְפָנָיו,
וְשׁוֹלֵט הֵימִין עַל הַשְּׂמָאל. וְשִׁנְיָהֶם מְזִדְדוֹגִים לְשִׁמּוֹר אֶת הָאָדָם
בְּכָל דְּרָכָיו שֶׁהוּא עוֹשֶׂה. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב כִּי מִלְאָכָיו יִצְוֶה לָךְ
לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ.

— זוהר תהלים —

אם זְכוּתוֹ רַבִּים שׁוֹלְטִים כָּל מַחְנוֹת יֵצֵר הַטּוֹב עַד שִׁסְתַּלְקוּ
כָּל מַחְנוֹת יֵצֵר הָרַע

כִּי מִלְאָכָיו יִצְוֶה לָךְ לְשִׁמְרָךְ (צא, יא) : [זוהר ח"ב פ' בא (דף מ"א:)]
וּקְדָם שְׂבִיבָא אָדָם לְעוֹלָם הַזֶּה וַיֵּצֵא מֵרַחֵם אָמוּ - וַיֵּאבֵּק
אִישׁ עִמּוֹ. זֶה גְבַרְיָאֵל, בְּאוֹתוֹ אָבֵק שֶׁל עֶפְרַיִם שְׁנֵאמֵר (שם ב)
וַיֵּצֵר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֶפְרַיִם מִן הָאָדָמָה. וְלִמַּד אוֹתוֹ
שְׁבַעִים לְשׁוֹן, וּמִשׁוּם זֶה וַיֵּצֵר, אֶחָד יֵצֵר טוֹב, שֶׁלִּמַּד אוֹתוֹ
שְׁבַעִים לְשׁוֹן, וְאֶחָד יֵצֵר הָרַע שְׁנֵאבֵק עִמּוֹ, שְׁנֵאמֵר כִּי נִגְעַ
בְּכַף יָרֵךְ יַעֲקֹב בְּגִיד הַנְּשֵׂה, וּמִצָּא מִמֶּנּוּ שְׁבַעִים לְשׁוֹן שֶׁלִּמַּד
אוֹתוֹ יֵצֵר הַטּוֹב. וּקְדָם כָּל זֶה יָרְדוּ עִמּוֹ אַרְבַּעַה מִלְאָכִים,
שְׁנֵאמֵר בָּהֶם (תהלים צא) כִּי מִלְאָכָיו יִצְוֶה לָךְ. אִם יֵשׁ לוֹ זְכוּת
אָבוֹת - אֶחָד מִיכָאֵל בְּזְכוּת אַבְרָהָם, וְהַשְּׁנֵי גְבַרְיָאֵל בְּזְכוּת
יַצְחָק, וְהַשְּׁלִישִׁי שְׂיִוְרָד עִמּוֹ נוֹרִיאֵל בְּזְכוּת יַעֲקֹב, וְהַרְבִּיעִי
רְפָאֵל בְּזְכוּת אָדָם הָרֵאשׁוֹן, וַיֵּצֵר הַטּוֹב מֵעֲלָיו.

וְאִם אֵין לוֹ זְכוּת - הוֹלְכִים עִמּוֹ אַרְבַּעַה: עוֹן, מִשְׁחִית,
אֶף וְחִמָּה, וַיֵּצֵר הָרַע מֵעֲלֵיהֶם לְדוֹן אוֹתוֹ לְעוֹלָם הַבָּא.
וְלִכְן פְּרָשׁוּהָ, רְשָׁע - יֵצֵר הָרַע שׁוֹפְטוֹ. צְדִיק - יֵצֵר הַטּוֹב
שׁוֹפְטוֹ. בִּינוּנִי - זֶה הַזֶּה שׁוֹפְטוֹ. וְלִכְן אִם הוּא בִּינוּנִי,
גְבַרְיָאֵל שֶׁהוּא יֵצֵר טוֹב, וְסַמָּ"ל שֶׁהוּא יֵצֵר הָרַע, זֶה הַזֶּה
שׁוֹפְטוֹ. שְׁבַכָּל אָדָם יֵשׁ אַרְבַּעַה יְסוּדוֹת, אַרְבַּעַה מִלְאָכִים
יּוֹרְדִים עִמּוֹ מִיָּמִין, וְאַרְבַּעַה מִשְּׂמָאל. אַרְבַּעַה מִיָּמִין:
מִיכָאֵ"ל, גְבַרְיָאֵ"ל, רְפָאֵ"ל, נוֹרִיאֵ"ל. וְאַרְבַּעַה מִשְּׂמָאל:
עוֹ"ן, מִשְׁחִי"ת, א"ף וְחִמָּ"ה. מִצַּד הַגּוֹף מְטַטְרוּ"ן יּוֹרְד

— זוהר תהלים —

עָלוּ מִיָּמִין, וְסִמָּא"ל מְשֻׁמָּאל. וְאִין אָדָם שְׁאִין בּוּ אַרְבָּעָה יְסוּדוֹת, אָבֵל כְּפִי הַיְסוּד שְׂיֻקְדִים בּוּ, כִּף מִתְחִילִים הָאֲרְבָּעָה הִלְלוּ. אִם הַמְזֵל שְׁלוֹ אַרְיִיָּה - מְקַדִּים מִיכָא"ל, וְאַחֲרָיו גְּבַרְיָא"ל, וְאַחֲרָיו נוּרְיָא"ל, וְאַחֲרָיו רְפָא"ל. וְאִם מְזֵלוֹ שׁו"ר - מְקַדִּים גְּבַרְיָא"ל, וְאַחֲרָיו מִיכָא"ל, וְאַחֲרָיו נוּרְיָא"ל, וְאַחֲרָיו רְפָא"ל. וְאִם מְזֵלוֹ נְשׁו"ר - מְקַדִּים נוּרְיָא"ל, וְאַחֲרָיו מִיכָא"ל, וְאַחֲרָיו גְּבַרְיָא"ל, וְאַחֲרָיו רְפָא"ל. וְאִם מְזֵלוֹ אָדָם - מְקַדִּים רְפָא"ל, וְאַחֲרָיו מִיכָא"ל, וְאַחֲרָיו גְּבַרְיָא"ל, וְאַחֲרָיו נוּרְיָא"ל. וְאוֹתָם שְׁמַצַּד יָמִין, מְצַד שֶׁל מִיכָאֵל, כָּל הַפְּנִים שְׁלוֹ הֵם רַחֲמִים, בְּעַל גְּמִילוֹת חֲסָדִים, פְּנִים לְבָנִים, וְאָדָם זֶה גּוֹמֵל חֲסֵד, חֲסִיד וְחֻכָּם, אִם הִשְׁתַּדַּל בְּתוֹרָה. וְאִם לֹא - בְּהַפֵּךְ, מְצַד שֶׁל יֵצֵר הָרַע, גְּזֻלָּן, טֹפֵשׁ, אִין בּוּ חֲסֵד. שְׁלֹא עִם הָאֲרָץ חֲסִיד. מְצַד שֶׁל גְּבַרְיָאֵל, אַרְבַּעַת הַפְּנִים שְׁלוֹ דִּין, מֵדַת הַדִּין עַל הַרְשָׁעִים, וּמִתְגַּרָּה בָּהֶם, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרוּהָ, מִתָּר לְהַתְּגָרוֹת בְּרָשָׁעִים בְּעוֹלָם הַזֶּה. גְּבוּר בַּיְצָרוֹ, יָרָא חֲטָא, יִהְיֶה דִּין, אִם יִתְעַסֵּק בְּתוֹרָה וְגְבוּר בְּתַלְמוּדוֹ. בְּהַפֵּךְ מְצַד שֶׁל יֵצֵר הָרַע - מִתְגַּרָּה בְּצַדִּיקִים, דִּין קָשָׁה לָהֶם, גְּבוּר בְּעֵבְרָה לַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ, אִינוּ יָרָא חֲטָא, וְגוֹנֵי פְּנֵי אָדָמִים, עָשׂוּ שׁוֹפֵךְ דָּמִים. מִי שְׁמְזֵלוֹ נְשׁו"ר אִינוּ רַחֲמָן הַרְבֵּה, וְלֹא מֵדַת הַדִּין הַרְבֵּה, אֶלֶּא בִּינוּנֵי בַּיְצָר הַטּוֹב בְּמַדוֹת הַטּוֹבוֹת שְׁלוֹ, וּבִינוּנֵי בַּיְצָר הָרַע בְּמַדוֹת הָרַעוֹת, וְלוֹ פְּנִים לְבָנִים וְאָדָמִים. מִי שְׁמְזֵלוֹ אָדָם, מְצַד הַטּוֹב, כָּלוּל מִכָּל מַדוֹת טוֹבוֹת, חֲסִיד וְחֻכָּם וְגְבוּר בְּתוֹרָה, יָרָא חֲטָא, מְמַלָּא בְּכָל

— זוהר תהלים —

מדות טובות, וגון פניו שחורים. ומצד של יצר הרע ממלא מכל המדות הרעות. ואם חטאי האדם רבים, שולטים עליו כל המחנות של היצר הרע, עד שמסתלקים ממנו כל מחנות היצר הטוב, וממליך על איבריו את סמא"ל וכל מחנותיו.

ואם זכיותיו רבים, שולטים כל מחנות יצר הטוב, עד שישתלקו כל מחנות יצר הרע, וממליך על כל איבריו המחנות של היצר הטוב. באותו זמן שולט עליו שם יהו"ה. ואם הוא בינוני, צבא השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו. אלו מימינים לזכות, ואלו משמאילים לחובה, ומי שאלים - גובר. ולכן פרשוה בעלי המשנה, לעולם יראה אדם עצמו כאלו כל העולם כלו תלוי בו.

צריך שלא יהא האדם מצוי בלא תורה ובלא מצוות אפלו
שעה אחת

כי מלאכיו יצוה לך לשמרך (צא, יא): [זוהר חדש-מדרש רות (דף קג.)]
פתח רבי יודאי ואמר, (דברים ו) וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך. מזוזות כתוב, מה הטעם? אלא אשריהם ישראל, שהם מציינים תמיד במצוות, בשבתם ובכלכתם, בשכבם ובקומם, שכתוב בשבתך בביתך ובכלכתך בדרך ובשכבך ובקומך. ושיהיו ישראל מעטרים בתורה ובמצוות, כדי שידבקו תמיד בקדוש ברוך הוא, שכתוב ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום. וכל הדבק בקונו, אינו נזוק לעולם. ולא עוד, אלא ששני מלאכי השרת מלוין לו לאדם,

יב על בפנים ישאוינגך פון תנגף באַבן רַגְלֶךָ: יג על שחל
 וּפְתַן תְּדַרְךָ תְּרַמֵּם בְּפִיר וְתַנִּין: יד בי כי חֲשַׁק וְאַפְלָטָהוּ
 אֲשַׁנְּבְּהוּ בִּי יַדַּע שְׁמוֹ: טו יקראני ואַעֲנֶהוּ עִמּוֹ אָנֹכִי

— זוהר תהלים —

אָחַד בִּימִינוּ וְאָחַד בְּשְׂמָאלוֹ, שְׁפָתוֹב (תהלים צא) כִּי מִלְּאֲכִיו
 יִצְוֶה לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שָׁאם תְּמִיד
 מְצוּי בְּמִצְוֶה, כְּבִיכּוֹל שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נַעֲשֶׂה לוֹ שׁוֹמֵר,
 שְׁנֵאמַר (שם קכא) ה' שִׁמְרֶךָ. מָה עוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא?
 נוֹטֵל מִלְּאֲךָ הַהוֹלֵךְ בִּימִינוּ, וּמַעֲמִידוֹ לְפָנָיו, וְהוּא עוֹמֵד
 בְּמִקְוָמוֹ, שְׁנֵאמַר ה' צִלְךָ עַד יַד יְמִינֶךָ. וְאוֹתוֹ הַמִּלְּאֲךָ שֶׁהוּא
 מְשִׂמָּאלוֹ, מַעֲמִידוֹ אַחֲרֵי הָאָדָם, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְיַמֵּן
 וּמְשִׂמָּאל. נִמְצָא הָאָדָם נִשְׁמֵר מִכָּל צַדְדָיו, מִי יוֹכֵל לְהַזִּיק
 אוֹתוֹ. וְעַל פֶּן צָרִיךְ שְׁלֹא יְהֵא הָאָדָם מְצוּי בְּלֹא תוֹרָה וּבְלֹא
 מְצוּת אֲפִלוֹ שְׁעָה אַחַת. בְּבֵיתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמְרוֹ
 מִבְּחוּץ, וְהָאָדָם מִבְּפָנִים.

אֵלֶּה שְׂיֻדְעִים וּמוֹכּוֹנִים לֵב וְרַצוֹן - אֲשֶׁרֵי חֵלְקָם שֶׁהֵרִי הַקִּבְּ"ה
 קְרוֹב אֵלֵיהֶם וּמוֹזְמֵן כְּנֻגָדָם בְּשַׁעָה שְׁקוֹרָאִים לוֹ הוּא מְזַמֵּן
 אֵלֵיהֶם בְּשַׁעָה שֶׁהֵם בְּצַרָה הוּא אֲצֵלָם

כִּי בִי חֲשַׁק וְאַפְלָטָהוּ וְגו' (צא, יד) : [זוהר ח"ג פ' חקת (דף קפ"ט. ד.)] אָמַר
 רַבִּי שְׂמַעוֹן, כָּאֵן צָרִיךְ לְגַלוֹת דְּבַר. בֵּא וְרָאָה, כָּל מִי
 שְׂיֻדַּע לְסִדֵּר מַעֲשֶׂה כְּרֹאוֹי וְלְסִדֵּר דְּבָרִים כְּרֹאוֹי, זֶה בּוֹדֵאֵי
 מַעוֹרֵר אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַמְשִׁיךְ דְּבָרִים עֲלֵיוֹנִים
 שְׂמַכְשָׁרִים. (ואם לא, לא יכשר להם). וְלֹא הַכְּשֵׁר לָהֶם. אִם כֵּן,

בְּצָרָה אֶחְלָצְהוּ וְאֶכְבְּדֵהוּ: מִן אֲרֶץ יָמִים אֲשֶׁבִיעֵהוּ
וְאַרְאֵהוּ בִישׁוּעָתִי:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כל העולם יודעים לסדר מעשה ולסדר דברים, מה חשיבות הצדיקים שיודעים עקר הדבר והמעשה, ויודעים לכוון לב ורצון יותר מאלו האחרים שלא יודעים כל כך? אלא אלה שלא יודעים עקר המעשה כל זה, אלא סדור בעלמא ולא יותר, מושכים עליהם משיכות שאחר כתפי הקדוש ברוך הוא שלא טס באויר, שהשגחה נקרא. ואלה שיודעים ומכוונים לב ורצון, מוציאים ברכות ממקום המחשבה, ויוצאים בכל הגזעים והשרשים בדרך ישר כראוי, עד שמתברכים עליונים ותחתונים, ושם הקדוש מתברך על ידם. אשרי חלקם, שהרי הקדוש ברוך הוא קרוב אליהם ומזמן כנגדם. בשעה שקוראים לו הוא מזמן אליהם. בשעה שהם בצרה הוא אצלם. הוא מכבד אותם בעולם הזה ובעולם הבא. זהו שכתוב (תהלים צא) כי בי חשק ואפלטוהו אשגבהו כי ידע שמי.

כ"י ב"י - ארבעים ושתיים הינו שם קדוש מ"ב

כי בי חשק ואפלטוהו וגו' (צא, יד): [זוהר חדש תקונא קדמאה (דק
קל"א)] ל"ב נתיבות פליאות חכמה, ועליה בארו בעלי
הקבלה נגע בבת, וכלל בה כל המאמרות והנתיבות. ועשר
האמירות ושלשים ושתיים נתיבות הן ארבעים ושתיים שרמו

צב א מְזֻמָּר שִׁיר לְיוֹם הַשְּׁבֵת: ב טוֹב לְהִדּוֹת

— ❧ — ❧ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❧ — ❧

לראות נסים גדולים

מְזֻמָּר שִׁיר לְיוֹם הַשְּׁבֵת (צב, א): [שימוש תהלים לפרק צב] אל נקמות, ה' רועי לא אחסר, יענך ה' ביום צרה, לה' הארץ ומלואה, מְזֻמָּר לתודה, מסוגלים לעלות לגדולה קח קדרה חדשה ומלא יתה מיא ותן בה הדס וגפנים, ואמור עליה אלו המְזֻמָּרִים ג"פ ותרחץ מאותן המים, ואח"כ משח מאותן המים גופך ופניך והתפלל לה' לצד צפון ותראה נסים גדולים.

— ❧ — ❧ זוהר תהלים ❧ — ❧

מִפְרֵשׁ שְׁבַח פָּרַק שִׁירָה זֶה שֶׁל שְׁבֵת וּמִי אָמְרוּ

[מְזֻמָּר שִׁיר לְיוֹם הַשְּׁבֵת (צב, א): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קל"ח).]

הַתְּשֻׁבַּח הַזֶּה אָדָם הֵרָאשׁוֹן אָמַר אוֹתָהּ בְּשִׁעָה שְׁגָרַשׁ מִגַּן עֵדֶן, וּבָאָה שְׁבֵת וְהִגְנָה עָלָיו. וּבְאֵרוֹה הַחֲבָרִים, אֵת הַתְּשֻׁבַּח הַזֶּה מְשַׁבַּח הָעוֹלָם הַתְּחַתּוֹן אֵת הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, יוֹם (שהכל בו) שֶׁהוּא כָּלוּ שְׁבֵת, הַמְּלֶךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שָׁלוֹ. וְזֶהוּ מְזֻמָּר שִׁיר, וְלֹא כְּתוּב מִי אָמַר אוֹתוֹ, כְּמוֹ שְׁבָאֲרָנוּ. לְיוֹם הַשְּׁבֵת - הַיּוֹם הָעֲלִיּוֹן, הַשְּׁבֵת הָעֲלִיּוֹנָה. זוֹ שְׁבֵת וְזוֹ שְׁבֵת. מֵה בֵּין זֶה לְזֶה? אֵלֶּא שְׁבֵת סִתָּם זוֹ שְׁבֵת שֶׁל עֶרֶב שְׁבֵת. יוֹם הַשְּׁבֵת זוֹ שְׁבֵת שְׁלֹמְעָלָה. זֶה יוֹם וְזֶה לַיְלָה. (שמות לא) וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת הַשְּׁבֵת - הַרִי לַיְלָה, סוּד שֶׁל נִקְבָּה. (שם כ) זְכוּר אֵת יוֹם הַשְּׁבֵת - הַרִי יוֹם, סוּד שֶׁל זְכָר. וְלִכֵּן מְזֻמָּר שִׁיר לְיוֹם הַשְּׁבֵת. וּמְצָאֵנוּ בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת, שֶׁהָעוֹלָם הַתְּחַתּוֹן עוֹלָה בְּשֵׁם וּבֵא סִתָּם, כְּמוֹ זֶה - וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה, וַיְכַמּוּ (שמות כד) וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

עֲלֵה אֶל ה'. כָּלֶם שֵׁם נִסְתָּר וְלֹא עוֹלָה בּוֹ, (אלא) (והכל) מִשׁוֹם שְׂיֵשׁ בּוֹ דְרָגָה עֲלִיוֹנָה, וְאֵל הַדְרָגָה הָעֲלִיוֹנָה הוּא לֹא עוֹלָה בְּשֵׁם. אִוֵר הַמְּנוּרָה לֹא עוֹלָה בַּיּוֹם בְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ, וְעַל זֶה לֹא עוֹלָה בְּשֵׁם. וְכֹל אֵלֶּה תִּשְׁבְּחוֹת הַשַּׁבָּת, שֶׁהִיא כְּבוֹד (יוֹם הַשַּׁבָּת, שֶׁהִיא תִּשְׁבַּחַת) הַיּוֹם, הִיא תִּשְׁבְּחַת עֲלִיוֹנָה עַל כָּל שְׂאֵר הַיָּמִים. (וְכֹל אֵלֶּה הַתִּשְׁבְּחוֹת הַתְּקִינּוּ בַתְּקוּן שֶׁל שַׁבָּת, שֶׁהִיא עוֹלָה לְהַתְּעִטֵּר בַּעֲטֵרוֹת עֲלִיוֹנוֹת, מִקּוֹמוֹת קְדוּשִׁים עַל כָּל שְׂאֵר הַיָּמִים).

מְזֻמּוֹר שִׁיר לַיּוֹם הַשַּׁבָּת - לַיּוֹם הַשַּׁבָּת מִמֶּשׁ

מְזֻמּוֹר שִׁיר לַיּוֹם הַשַּׁבָּת (צב, א): [זוהר ח"ג פ' אחרי מות (דף ע"ט:)]
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּתוּב (ישעיה סו) וְהָיָה מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבְּתוֹ. לָמָּה שָׁקוּל זֶה בְּזֶה? אֵלֶּה הַכֹּל בְּדְרָגָה אַחַת עוֹלָה. זֶה מְזַדְּג עִם זֶה, וְשִׁמְחָה שֶׁל זֶה עִם זֶה לֹא נִמְצְאָת, אֵלֶּה כְּשִׁמְחָתְגֵּלָה הָעֵתִיק הַקְּדוּשׁ, אִזּוֹהֵי חֲדוּת הַכֹּל. וְשִׁנִּינוּ, כְּתוּב (תהלים צב) מְזֻמּוֹר שִׁיר לַיּוֹם הַשַּׁבָּת, לַיּוֹם הַשַּׁבָּת מִמֶּשׁ. הַשַּׁבָּח שֶׁמְשַׁבַּח הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אִזִּי נִמְצְאָת שְׁמִיחָה, וְנִשְׁמָה מִתּוֹסֶפֶת. שְׁהָרִי הָעֵתִיק הַתְּגֵלָה, וְהַזְּוֹג יִזְדַּמֵּן.

וַיּוֹם הַשַּׁבְּעִי מִשַּׁבָּח וְאוֹמֵר

מְזֻמּוֹר שִׁיר לַיּוֹם הַשַּׁבָּת (צב, א): [זוהר חדש פ' בראשית (דף ע"ב).]
 אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, לֹא יֵשֵׁב הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כֶּסֶף כְּבוֹדוֹ, עַד שֶׁבָּא שַׁבָּת וְנִתְעַלָּה וְיֵשֵׁב עַל כֶּסֶף. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, וְהָרִי קֵדָם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם יֵשֵׁב הֵיךְ הוּא וְיִהְיֶה.

לִיהוֹנָאֵנוּ וְלִזְמִיר לְשִׁמְךָ עֲלֵינוּ: ג' לְהַגִּיד בְּכַפֵּךְ

— זוהר תהלים —

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִם מִשְׁמִיעַ לָנוּ שְׁעַל פֶּסַח כְּבוֹדוֹ מִמֶּשׁ הוּא – לֹא. אֲלָא כִּךְ שְׁנִינוּ, עַד שְׁלֹא נִבְרָא הָעוֹלָם לֹא הָיָה מִי שְׁיִקְלֵס אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וַיִּכִּיר אוֹתוֹ. כִּינן שְׁבָרָא עוֹלָמוֹ, בְּרָא הַמְּלֵאכִים וְחַיִּוֹת הַקְּדָשׁ, הַשְּׁמַיִם וְכָל צְבָאָם, וּבְרָא אֶת הָאָדָם, וְכֻלָּם מוֹכְנִים לְשִׁבְחַ לְיוֹצֵרָם וּלְפֹאֲרוֹ. וְעַדִּין לֹא הָיָה פֶּאֶר וְשִׁבְחַ לְפָנָיו, עַד שְׁנִכְנַס שְׁבַת וְשָׁקְטוּ כָלָם, וּפְצָחוּ רִנָּה וּשְׁבַחָה הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים, וְאִזּוּ יָשַׁב עַל פֶּסַח כְּבוֹדוֹ. כְּלוֹמַר, אֲזִי הָיָה מִי שְׁיִכִּיר אֶת כְּבוֹדוֹ (בורא) וַיִּשְׁבַּח לְכְבוֹדוֹ. וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵין לָךְ שְׁבַח וְקְלוֹס לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ שְׁבַחוּ שֶׁל שְׁבַת הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים כָּלָם מִשְׁבַּחִים לוֹ כְּאֶחָד, וְאֶפְלוּ יוֹמוֹ שֶׁל הַשְּׁבַת מִמֶּשׁ מִשְׁבַּח לוֹ, זֶהוּ שְׁפָתוֹב (תהלים לב) מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשְּׁבַת.

זֶהוּ גְדֻלַּת וְחִזְקַת כַּח הַתְּשׁוּבָה וְאֲנִי לֹא יָדַעְתִּי! הַתְּחִיל לְשִׁבְחַ לְרַבּוֹנוֹ וּלְהוֹדוֹת לוֹ פֶּתַח וְאָמַר מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשְּׁבַת טוֹב לְהוֹדוֹת

טוֹב לְהוֹדוֹת לַיהוָה וְגו' (צב, ב): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף נד:)] כִּינן שְׁאָמַר קִין גְּדוֹל עוֹנֵי מִנְשׂוּא, מַחֵל לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֲצִי מִעֲנִשׁוֹ. מִשׁוּם שְׁגָזַר עָלָיו בַּהֲתַחֲלָה וְאָמַר לוֹ נַע וְנָדַתְּהָ בְּאֶרֶץ, וְעַכְשָׁו נִשְׂאָר בְּנוֹד בְּלִבְדוֹ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב וַיֵּצֵא קִין מִלְּפָנֵי ה' וְגו'. כְּלוֹמַר, שְׁכַּשְׁיֵצָא מִלְּפָנֵי ה' הָיָה בְּשִׁבִיל לְהִיּוֹת נָד בְּאֶרֶץ וְלֹא נַע. וְעוֹד אָמְרוּ, כַּשְׁיֵצָא קִין מִלְּפָנֵי ה', אָמַר לוֹ

חֲסִדְךָ וְאַמוּנָתְךָ בְּלֵילֹת: הַ עָלֵי עֲשׂוֹר וְעָלֵי נָבֵל עָלֵי

— זוהר תהלים —

אדם: בני, מה נעשה על דינך? אמר לו קין: אבא, כבר התבשרתי שמחל לי הקדוש ברוך הוא בנוד בלבדו. אמר לו: היאך הוא? אמר לו: משום שחטאתי והודיתי לפניו. אמר אדם: וכי זהו גדל וחזק פח התשובה ואני לא ידעתי! התחיל לשבח לרבנו ולהודות לו. פתח ואמר (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה'. פלומר, טוב לשבח ולשוב ולהתודות לפני הקדוש ברוך הוא. עד כאן התוספתא.

מה גדלו מעשיך ה' - זה מעשה בראשית. מאד עמקו מחשבתך - אלו סתרי תורה

טוב להודות ליהוה וגו' (צב, ב): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף יא:)] רבי לוי אמר, כתוב (תהלים צב) מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבתך. מה גדלו מעשיך ה' - זה מעשה בראשית, שהם מעשיו של הקדוש ברוך הוא. מאד עמקו מחשבתך - אלו סתרי תורה.

להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות

ואמונתך בלילות וגו' (צב, ג): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף לו:)] [בתקו מפריו, הרי שנינו שסחטה ענבים ונתנה לו, וגרמו מות לכל העולם. שהרי אילן זה בו שורה המות, והוא אילן ששולט בלילה. וכשהיא שולטת, כל בני העולם טועמים טעם מות. אלא אותם בני האמונה מקדימים ונותנים לה

הַגִּיזוֹן בְּכִנּוּר: הַ כִּי שִׁמְחַתְנִי יְהוָה יְהוָה בְּפַעֲלָךְ
בְּמַעֲשֵׂי יְדִיךָ אֲרִינָן: וּ מַה גָּדְלוֹ מַעֲשֵׂיךָ יְהוָה יְהוָה

— זוהר תהלים —
נִפְשָׁם בְּפַקְדוֹן. וּבְגִלְלָה שֶׁהוּא בְּפַקְדוֹן, חוֹזְרוֹת הַנִּפְשׁוֹת
לְמִקּוֹמָם, וְעַל זֶה (תהלים צב) וְאַמוֹנָתְךָ בְּלִילוֹת כָּתוּב.

וְגִרְעוּ מֵאָדָם שְׁבַעִים שָׁנִים וְהֵעֵלָה אוֹתָם הַקִּבְּ"ה לְדוֹד

כִּי שִׁמְחַתְנִי יְהוָה בְּפַעֲלָךְ וְגו' (צב, ה): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף
[ה.]] זֶה סֵפֶר תּוֹלְדֵת אָדָם - לְדַמְיוֹתָיו. אָמַר רַבִּי יִצְחָק,
הִרְאָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאָדָם דְּמִיּוֹת שֶׁל כָּל אוֹתָם דּוֹרוֹת
שֶׁיֵּבֵאוּ לְעוֹלָם, וְכָל חֲכָמֵי הָעוֹלָם וּמַלְכֵי הָעוֹלָם שֶׁעֲתִידִים
לְעַמֵּד עַל יִשְׂרָאֵל. הַגִּיעַ לְרֵאוֹת אֵת דּוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל שֶׁנּוֹלַד
וּמֵת. אָמַר לוֹ, [אמר] מֵהַשָּׁנִים שְׁלִי [אנוסיף] אֵלּוּהָ לוֹ שְׁבַעִים
שָׁנִים. וְגִרְעוּ מֵאָדָם שְׁבַעִים שָׁנִים וְהֵעֵלָה אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְדוֹד. וְעַל זֶה שֶׁבַח דּוֹד וְאָמַר, (תהלים צב) כִּי
שִׁמְחַתְנִי ה' בְּפַעֲלָךְ בְּמַעֲשֵׂי יְדִיךָ אֲרִינָן. מִי גֵרַם לִי חֲדוּהָ
בְּעוֹלָם [הזהר]? פַּעֲלָךְ, זֶהוּ אָדָם הִרְאִישׁוֹן שֶׁהוּא פִּעְלוֹ שֶׁל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא פִּעְלוֹ שֶׁל בֶּשֶׁר וְדָם, מַעֲשֵׂה יְדֵיו
שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֹא מִבְּנֵי אָדָם. וְעַל זֶה גִּרְעוּ אוֹתָם
שְׁבַעִים שָׁנִים מֵאָדָם מֵאֲלָף שָׁנִים שֶׁהֵיוּ לוֹ לְהִתְקַיֵּם בָּהֶם.
וְהִרְאָה לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּל חֲכָמֵי דוֹר וְדוֹר, עַד
שֶׁהִגִּיעַ לְדוֹרוֹ שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא, וְרָאָה תוֹרָה שְׁלוֹ וְשִׁמְחָה.
רָאָה מִיתָתוֹ וְהִתְעַצֵּב. פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קלט) וְלִי מַה יִּקְרוּ
רַעֲיָךְ אֵל מַה עֲצָמוֹ רֵאשִׁיָּהֶם.

מֵאֵד עֲמָקוֹ מִחֻשְׁבְּתוֹיָהּ: וְאִישׁ בְּעַר לֹא יֵדַע וּכְסִיל לֹא

— זוהר תהלים —

כְּמֹה טַפְשִׁים אוֹתָם בְּנֵי הָעוֹלָם שְׁלֹא מִשְׁגִּיחִים וְלֹא יוֹדְעִים וְלֹא מִסְתַּפְּלִים לְדַעַת אֶת דְּרָכֵי הַקְּב"ה עַל מֵה הֵם עוֹמְדִים בְּעוֹלָם מִי מַעֲכָב אוֹתָם לְדַעַת? טַפְשׁוֹתָם, כִּי לֹא עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה

אִישׁ בְּעַר לֹא יֵדַע (צב, ז): [זוהר ח"ג פ' אחרי מות (דף ע"ה:)] בְּפַעַם

אֲחֵרֶת הָיָה רַבִּי אַבָּא הוֹלֵךְ אֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן, נִכְנָס לְעִירוֹ, מֵצֵא אוֹתוֹ שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב וְדוֹרֵשׁ (תהלים צב) אִישׁ בְּעַר לֹא יֵדַע וּכְסִיל לֹא יְבִין אֶת זֹאת. אִישׁ בְּעַר לֹא יֵדַע וְגו', כְּמֹה טַפְשִׁים אוֹתָם בְּנֵי הָעוֹלָם שְׁלֹא מִשְׁגִּיחִים וְלֹא יוֹדְעִים וְלֹא מִסְתַּפְּלִים לְדַעַת אֶת דְּרָכֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל מֵה הֵם עוֹמְדִים בְּעוֹלָם, מִי מַעֲכָב אוֹתָם לְדַעַת? טַפְשׁוֹתָם, כִּי לֹא עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה. שְׁאֵלוּ עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, הֲיֵו יוֹדְעִים אֶת דְּרָכֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּכְסִיל לֹא יְבִין אֶת זֹאת, שְׁלֹא מִתְּבוּנָן וְלֹא יוֹדַע הַהֲנֵהגוֹת שֶׁל זֹאת בְּעוֹלָם. (שאף על גב) שְׂדָן אֶת הָעוֹלָם בְּדִינָיו וְרוֹאִים אֶת דִּינִיהָ שֶׁל זֹאת הַזֶּה שְׁמַגִּיעִים לְבְנֵי אָדָם שֶׁהֵם צְדִיקִים, וְלֹא מַגִּיעִים עַל הַרְשָׁעִים הַחֲיִיבִים שְׁעוֹבְרִים עַל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה, שְׁכָתוֹב בְּפָרוּחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׁב וְגו'. שְׁאֵת הָעוֹלָם הַזֶּה הֵם יוֹרְשִׁים אוֹתוֹ בְּכָל צְדָדָיו, וְהַדִּינִים לֹא מַגִּיעִים אֲלֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְאֵלְמָלָא שְׂדוּד הַמְּלָךְ הוֹדִיעַ אוֹתוֹ בְּסוּף הַכְּתוּב, לֹא הֵינּוּ יוֹדְעִים, שְׁכָתוֹב לְהַשְׁמֵדֵם עַדִּי עַד, לְהַשְׁמִידֵם מֵאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְשִׁיְהִיו עֶפֶר תַּחַת רַגְלֵי הַצְּדִיקִים, שְׁכָתוֹב (מלאכי ג) וְעִסוֹתֶם רְשָׁעִים כִּי יִהְיוּ אֶפֶר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם.

יָבִין אֶת זֹאת: הַ בְּפָרַח רִשְׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׁב וַיִּצְיָצוּ כָּל
פְּעָלָי אֲנִי לְהַשְׁמָדָם עֲדֵי עַד: ט וְאַתָּה מָרוֹם לְעֵלָם
יְהוָה: י כִּי הִנֵּה אֵיבֹד יְהוָה: כִּי הִנֵּה

— זוהר תהלים —

עוד יש סוד אחר בזה על שהקדוש ברוך הוא מאריך רגזו עם
הרשעים בעולם הזה

בְּפָרַח רִשְׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׁב (צב, ה): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רכ"ג):

פָּתַח וְאָמַר, (תהלים צב) בְּפָרַח רִשְׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׁב וַיִּצְיָצוּ

כָּל פְּעָלָי אֲנִי לְהַשְׁמָדָם עֲדֵי עַד. הפסוק הזה פְּרָשׁוּהוּ. אֲבָל
בא וראה, בְּפָרַח רִשְׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׁב, כְּעֵשֶׁב הַזֶּה שֶׁהוּא בִּיבֵשׁ
בְּאֶרֶץ וְהוּא יֵבֵשׁ, כְּשִׁשׁוּרִים בּוֹ מִים הוּא פּוֹרַח, וְאוֹתוֹ יֵבֵשׁ
פּוֹרַח. וּכְאִילָן הַזֶּה קֶצוֹץ שֶׁצָּץ מִחֶדֶשׁ, וְלֹא מֵעֵלָה אֲלֵא אוֹתָם
פְּאוֹרוֹת לְצַד זֶה וְלְצַד זֶה, שֶׁהֵם עֲנָפִים שְׁעוֹלִים, וְלְעוֹלָמִים לֹא
עוֹלָה אֵילָן כְּפִי שֶׁהִיא בְּרֵאשׁוֹנָה לְהִיּוֹת אֵילָן, וְכָל זֶה
לְהַשְׁמָדָם עֲדֵי עַד, לְעַקְרָם מֵהַשְּׂרָשִׁים וּמֵהַכֹּל.

עוד יש סוד אחר בזה, על שהקדוש ברוך הוא מאריך רגזו
עם הרשעים בעולם הזה, משום שהעולם הזה הוא
חלק של הצד האחר, והעולם הבא הוא צד הקדשה. והוא
חלק הצדיקים, שהצדיקים יהיו בו בעטרת הכבוד של
רבונם. ושני הצדדים הללו עומדים זה כנגד זה. זה צד
הקדשה, וזה הצד האחר שטמא. זה עומד לצדיקים, וזה
עומד לרשעים. והכל זה כנגד זה. אשרי הצדיקים שאין להם
חלק בעולם הזה, אלא בעולם הבא.

אִיכָיָה יֹאבְדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל פְּעָלֵי אָזְנִי: יא וּתְרַם בְּרָאִים
 קָרְנֵי בִלְתֵי בְּשִׁמֶן רַעְנָן: יב וּתְבַט עֵינַי בְּשׂוּרֵי בַקְמִים
 עָלַי מְרַעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנֵי: יג צְדִיק בְּתָמַר יִפְרַח בְּאָרְזוֹ
 בְּלִבְנוֹן יִשְׁגָּה: יד שְׁתוּלִים בְּבֵית יְהוָה ^{לְמַעַן} בְּחִצְרוֹת

— זוהר תהלים —

מה תָּמַר בֵּינוֹן שְׁגוֹזְרִים אוֹתוֹ לֹא עוֹלָה עַד זְמַן רַב - אַף כֶּךָ
 צְדִיק בֵּינוֹן שְׁאֵבֵד מִן הָעוֹלָם לֹא עוֹלָה אַחַר תַּחֲתִיו עַד זְמַן רַב
 צְדִיק בְּתָמַר יִפְרַח (צב, יג): [זוהר ח"א פ' לך לך (דף 99 ב.1)] רַבִּי יִצְחָק
 פִּתַח וְאָמַר, צְדִיק בְּתָמַר יִפְרַח, מִפְּנֵי מָה הִקִּישׁ צְדִיק
 לְתָמַר? מָה תָּמַר בֵּינוֹן שְׁגוֹזְרִים אוֹתוֹ לֹא עוֹלָה עַד זְמַן רַב -
 אַף כֶּךָ צְדִיק, בֵּינוֹן שְׁאֵבֵד מִן הָעוֹלָם, לֹא עוֹלָה אַחַר תַּחֲתִיו
 עַד זְמַן רַב. כְּאָרְזוֹ בְּלִבְנוֹן יִשְׁגָּה - אַף כֶּךָ גַּם. כְּתָמַר יִפְרַח -
 מָה תָּמַר לֹא עוֹלָה אֲלָא זְכָר וּנְקֵבָה, אַף כֶּךָ הַצְדִּיק לֹא עוֹלָה
 אֲלָא זְכָר וּנְקֵבָה. הַזְּכָר צְדִיק וְהַנְּקֵבָה צְדִיקָתוֹ, כְּמוֹ שְׁאֵבֵרָהּ
 וְשָׂרָה. כְּאָרְזוֹ בְּלִבְנוֹן יִשְׁגָּה - מָה הָאָרְזוֹ בְּלִבְנוֹן עֲלִיוֹן עַל הַכֹּל
 וְהַכֹּל יוֹשְׁבִים תַּחֲתָיו - אַף כֶּךָ הַצְדִּיק הוּא עֲלִיוֹן עַל הַכֹּל
 וְהַכֹּל יוֹשְׁבִים תַּחֲתָיו. וְהָעוֹלָם אֵינוֹ עוֹמֵד אֲלָא עַל צְדִיק אֶחָד,
 שְׁכָתוֹב (מְשַׁלֵּי י) וְצְדִיק יְסוּד עוֹלָם. וְעָלְיוֹ הָעוֹלָם עוֹמֵד,
 וּבְגָלְלוֹ נִסְמָךְ, וְעָלְיוֹ נִשְׁתָּל. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, וְהָרִי שָׁנִינוּ שֶׁעַל
 שְׁבַעַה עַמּוּדִים הָעוֹלָם עוֹמֵד, כְּפִתּוֹב (שם ט) חֲצֵבָה עַמּוּדִיהָ
 שְׁבַעַה. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, כֶּךָ הוּא וְדָאִי, אֲבָל [כאן] כָּל הָאֲחֵרִים
 בְּשְׁבִיעֵי הֵם עוֹמְדִים, שֶׁהוּא סְמָךְ שֶׁל הָעוֹלָם, וְהוּא צְדִיק, וְזֶה
 מְשַׁקָּה [את העולם] וּמְרוּהָ אֶת הָעוֹלָם [מן הכל] וְזֶן לְכָל, וְעָלְיוֹ

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

כְּתוּב (ישעיה ג) אָמְרוּ צְדִיק כִּי טוֹב כִּי פָרִי מַעַלְלֵיהֶם יֵאָכְלוּ, וְכַתוּב (תהלים קמה) טוֹב ה' לְכָל יִרְחָמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הָרִי כְּתוּב (בראשית ב) וְנָהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. זֶה הוּא הָעֵמּוּד שֶׁהָעוֹלָם עוֹמֵד עָלָיו וְהוּא מְשַׁקֵּה לְגֵן [העדן], וְהַגֶּן נִשְׁקָה מִמֶּנּוּ, וּמִמֶּנּוּ עוֹשֶׂה פְרוּת. וְכָל הַפְּרוּת פּוֹרְחִים בְּעוֹלָם וְהֵם הַקְּיוּם שֶׁל הָעוֹלָם, הַקְּיוּם שֶׁל הַתּוֹרָה. וּמִי הֵם? נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים שֶׁהֵם פְּרִי מַעֲשָׂיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמִשּׁוּם כֵּךְ בְּכָל לַיְלָה וְלַיְלָה נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים עוֹלוֹת. וְכִשְׁנַחֲלָק הַלַּיְלָה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּא לְגֵן הָעֵדֶן לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ בָּהֶם. בְּמִי? אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּכָלֶם. בֵּין אוֹתָם שְׁמִדוֹרָם בְּעוֹלָם הַהוּא, וּבֵין אוֹתָם שְׁיוֹשְׁבֵיִם בְּמִדוֹרָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, בְּכָלֶם מִשְׁתַּעֲשֵׂעַ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה.

שְׁתוּלִים בְּבֵית ה' - לְזַמְנוּ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ

צְדִיק כְּתָמַר יִפְרָח (צב, יג): [זוהר ח"ג פ' ויקרא (דף ט"ז)]. רַבִּי אֲבָא הָיָה יוֹשֵׁב לְפָנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. נִכְנַס רַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּתוּב (תהלים צב) צְדִיק כְּתָמַר יִפְרָח וְגו'. צְדִיק כְּתָמַר, מַה זֶה כְּתָמַר? שְׁהָרִי מִכָּל הָאֵילָנוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, אֵין מִי שְׁמַתְעַכֵּב לְפָרַח כְּמוֹ תָמַר שֶׁעוֹלָה לְשַׁבְעֵים שָׁנִים. מַה הִטְעַם כְּתָמַר? אֶלָּא אֵף עַל גַּב שֶׁהַכְּתוּב מַעֲיֵד, הַחֲבָרִים כָּלֶם אֵין רוֹצִים לְגַלוֹת. אֲבָל צְדִיק כְּתָמַר יִפְרָח, זֶה נֹאמֵר עַל גְּלוֹת בְּבָל, שְׁהָרִי לֹא שָׁבָה שְׁכִינָה לְמִקְוָמָה אֶלָּא לְסוּף שַׁבְעֵים שָׁנָה. זֶהוּ שְׁכַתוּב (ירמיה כט) כִּי לְפִי מְלֹאת לְבָבְךָ שַׁבְעֵים שָׁנָה אֶפְקֹד אֶתְכֶם. וְזֶהוּ צְדִיק כְּתָמַר יִפְרָח,

אֱלֹהֵינוּ תְּחַיֵּנוּ בְּעַל הַחַיִּים וְיַפְרִיחוּ: טו עוֹד יִנּוּבֹן בְּשִׁיבָה דְּשָׁנִים
 וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ: טז לְהַגִּיד כִּי יִשְׂרָאֵל יִחְוָא: ז' צוּרֵי וְלֹא
 (עלתה) עוֹלָתָה בּוֹ:

— זוהר תהלים —

שְׁעוֹלָה זָכַר וְנִקְבָּה לְשִׁבְעִים שָׁנָה. צְדִיק - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא, זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים יא) כִּי צְדִיק ה' צְדָקוֹת אָהֵב. וְכָתוֹב
 (שמות ה) ה' הַצְדִּיק. וְכָתוֹב (ישעיה ג) אָמְרוּ צְדִיק כִּי טוֹב.

כְּאָרְזוּ בְּלִבָּנוֹן יִשְׁגָּה. מַה זֶה אָרְזוּ? זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 שְׁכָתוֹב בְּחֹר כְּאָרְזִים. (שׁוֹשֵׁב עַל כֶּסֶף שֶׁל יַעֲקֹב הַשְּׁלָמִים)
 בְּלִבָּנוֹן יִשְׁגָּה, בְּלִבָּנוֹן וְדָאִי, וְזֶהוּ הָעֵדֶן שְׁלֹמֶעֱלָה, שְׁעָלִיו
 כְּתוֹב (שם סד) עֵינַי לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ. וְהָאָרְזוּ הֵזֶה בְּאוֹתוֹ
 מְקוֹם עֲלִיּוֹן יִשְׁגָּה. וְזֶה בְּגִלּוֹת הָאֲחֻרּוֹנָה הוּא כְּמוֹ הָאָרְזוּ הֵזֶה
 שְׁמַתְעֵכֶב לַעֲלוֹת. וּמִשְׁעָה שְׁעוֹלָה עַד שְׁעוֹמֵד בְּקִיּוּמוֹ הוּא
 יוֹם, וְתַחֲלַת הַיּוֹם הָאֲחֵר עַד שְׁעוֹשָׂה צַל בְּאוֹר הַיּוֹם. וְהָאָרְזוּ
 לֹא עוֹלָה אֶלָּא בְּעֵדוֹן שֶׁל הַמַּיִם, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (במדבר כד)
 כְּאָרְזִים עָלַי מַיִם. כִּף אָרְזוּ בְּלִבָּנוֹן יִשְׁגָּה. שְׁמֶשׁ יוֹצֵא הַמַּעֲיָן
 וְהִנְהָרָה שֶׁל הַמַּיִם לְהַשְׁקוֹת. וְאָרְזוּ זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 שְׁכָתוֹב (שיר ה) בְּחֹר כְּאָרְזִים. שְׁתוּלִים בְּבֵית ה' - לְזַמְנוּ שֶׁל
 מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. בְּחֻצוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ - בְּתַחֲתֵי הַמַּתִּים. עוֹד
 יִנּוּבֹן בְּשִׁיבָה - בְּאוֹתוֹ יוֹם שְׁהַעוֹלָם יִמְצָא חֶרֶב. דְּשָׁנִים
 וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ - לְאַחַר שְׁכָתוֹב (ישעיה טו) הַשְּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים
 וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה. וְאָז, (תהלים קד) יִשְׂמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו כְּתוֹב. וְכֹל
 כִּף לְמָה? (תהלים צב) לְהַגִּיד כִּי יִשְׂרָאֵל ה' צוּרֵי וְלֹא עוֹלָתָה בּוֹ.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כמו שהים, שנאמר בך, הרועה הנאמן, (שם) ותשם בסוף על שפת היאר. בסוף פ"ו ימים, דרגה של גאלה, נאמר בך ותשם בסוף על שפת היאר, שהוא אור התורה, העמוד האמצעי. שפתו השכינה. באותו הזמן אלו הטפות שהיו יוצאות מהסלע, שהן פסקי הלכות, נאמר בהם (תהלים צג) נשאו נהרות ה'. שתי טפות שהן צר"י, עולות עם שני ווי"ם ונעשים נהרות. ואותה הנקדה העליונה, שהיא סגולתא, התעלתה על כנפיהם. ועליתו באיזה מקום הוא? אלא אלו שני נהרות הם אבא ואמא. מצד הבת של המלך נקראו טפות, שנאמר בהם וייצר, (ישעיה כו) כי ביה ה' צור עולמים. ציר שני עולמות דקים. העולמות של בת המלך הם ממטה למעלה. מצד העמוד האמצעי נקראו נהרות, ומשום זה נשאו נהרות. למי? לאותה סגולתא, מעלים אותו כתר על גביהם י י י להיות כולל סגולתא, ומתעטרת בו בשלשה כתרים, שהם כתר כהנה וכתר מלכות, וכתר תורה על גביהן. וכך הם שלשה נהרות ו'ו' ושלש יודי"ם ושלש ווי"ם רמוזים בשלשה ראשי תבות שהם ו'יסע ו'יבא ו'יט. שנים שהם אבא ואמא מעלים כתר על כנפיהם.

נשאו נהרות קולם. הם חסד גבורה, עליהם נאמר נשאו נהרות קולם. מי קולם? העמוד האמצעי, וזה הסוד של שורק למעלה. השלשלת כוללת שלש נקודות בקשור אחד של העמוד האמצעי, שעליו נאמר (ירמיה ב) ואנכי נטעתיך שורק כלה זרע אמת. ישאו נהרות דכ"ם, הם נצח

— זוהר תהלים —

והוד. לא כתוב נשאו, אלא ישאו, והם סגול, שהיא נקדה מצד השכינה, היא נקדה למטה, שצדיק שכינה תחת רגלים, שהם ירפתי צפון. זהו שכתוב (תהלים מח) יפה נוף משוש כל הארץ וגו'. כשהיא נקדה וד' תחת ירכי אמת, נקראת הר ציון, הר נמוך. ונקראת מצד של צדיק דכים, ד"ף י"ם. דף כלול מכ"ד אותיות שהן ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ובהם אל ישב דף נכלם. ים נקראת מצד של האם העליונה, כלולה מחמשים אותיות שכלולות בקריאת שמע בפסוק הראשון שמיוחדים את הקדוש ברוך הוא פעמים, שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. ובהם ויפן כה וכה ויך את המצרי. ומצד של האם העליונה היא נקדה על כנפיהם, קרית מלך רב. וכעת נאמר בה (איכה א) העיר רפתי עם היתה כאלמנה.

קום העמוד האמצעי, שאתה הוא ו' כולל שש ספירות, ואתה אחוז בין כ"ה עליונה ובין כ"ה תחתונה. קום אצל סמא"ל, שהוא מצרי, בכלי הקרב שלך, שהם השכינה התחתונה, המקלע התחתון. והשכינה העליונה, המקלע העליון, שעליו נאמר (שמואל א כה) ואת נפש איביך יקלענה בתוך כף הקלע. מי נפש אויביך? סם מות נחש אשת זנונים, שמקננת בשבעה סלעים, ובעלה בשבעה הרים. קום באבנים שלך שהסתלקו בהרים לשבר את ההרים והסלעים של הנחש, ובשביל ההרים שלך נאמר (תהלים צג) נשאו נהרות ה'. ובהם כל גיא ינשא, והוא שהכל כלול בו.

אֲדִירִים מְשַׁבְּרֵי יָם אֲדִיר בְּמָרוֹם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ :
 הַ עֲדִתֶיךָ נֶאֱמַנּוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נִאֲוָה קִדְּשׁ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ :
 לְאָרֶץ יָמִים :

— זוהר תהלים —

זוה הרועה הנאמן שנאמר בו (דברים לד) ויקבר אתו בגי'.
 שבשבילו נאמר (תהלים ס) ויך את אדום בגיא מלח. ונשמתו
 גנוזה בגי"א מן אבגית"ץ. ת' תורת משה צפונה בצד"י
 שהיא א"י. שצדי ארכה מצד העולם הבא, משם היא טוב
 לצדיקים לעולם הבא. בגי"א אב ל"ג מדות, שהם וא"ו,
 ויעבר ה' על פניו. ויעבר ע"ב רי"ו. ע"ב חסד. רי"ו גבורה,
 שבו קר"ע שט"ן מן הים, ובו עתיד לקרע לו מן הים של
 התורה. ומצד החסד הוא אב ל"ג מדות, שבו יהו"ה, הוא
 העמוד האמצעי ארך אפים, ומאריך בו על הבינונים ומטה
 להם כלפי חסד.

המים היו מכסים את העולם מהרבוי שבהם ועשית להם
 שיתכנסו בצמצום כלם אחד אל מקום אחד

מקלות מים רבים וגו' (צג, ד) : [זוהר חדש פ' בראשית (דף טז:) דבר
 אחר, (בראשית א) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת
 השמים אל מקום אחד, רבי פתח, מקלות מים רבים, כשאמר
 הקדוש ברוך הוא למים שיתכנסו במקום אחד, היו
 משוטטים לכאן ולכאן, ונתגאו למעלה. אמר רבי יצחק,
 בשעה הזו נטלו המים את הארץ, שהיתה כנוסה בהם, והיו
 מכסים אותה. אמר להם הקדוש ברוך הוא, לא כן, אלא

— זוהר תהלים —

הַכְּנִסוּ כְּלַכֶּם אֶל מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאֶה הַיְבֻשָּׁה. מִשְׁמַע שֶׁהַיְבֻשָּׁה
הִיְתָה מִקְדָּם אֶרֶץ, בְּלִי לַחֲוֹת, בֵּין הַמַּיִם. לֹא כְּתוּב יְבֻשָּׁה,
אֲלָא הַיְבֻשָּׁה. וְהָיוּ הַמַּיִם הוֹלְכִים גּוֹבְהִים וְיוֹרְדִים, וּמִשְׁמִיעִים
קוֹלָם לְסוּף הַשָּׁמַיִם, עַד שֶׁגָּעַר בָּהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְהַכְּנִיסָם לַתְּהוֹם, וְשֵׁם הַיָּא הַתְּכַנְסוֹת הַמַּיִם, וְעַד עֲתָה קוֹלָם
אֵינוֹ שׁוֹכֵךְ, וְקָרָא לָהֶם יָמִים. וּכְשֶׁהֵם גּוֹבְהִים שֵׁם בְּמִקְוֹם
הַהוּא, נִשְׁבֵּר תְּקֻפָם, וְיוֹרְדִים וְאֵין יוֹצְאִים הַחוּצָה מִיִּרְאֵת
תְּקוּפוֹ שֶׁל אֲדוֹנָם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שם) אֲדִירִים מִשְׁבְּרֵי יָם אֲדִיר
בְּמָרוֹם ה'.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְאֵם כֵּן, מִה כְּתוּב אַחֲרָיו? (שם) עֲדַתְיךָ נֶאֱמָנוּ
מְאֹד לְבֵיתְךָ נֶאֱוָה קִדְשׁ. מִה רוּצָה פָּסוּק זֶה לְפָסוּק
שֶׁלְמַעְלָה? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אָמַר דָּוִד: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם,
הַעֲדוֹת שֶׁעָשִׂיתָ בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, הֵם אָמַת לְהַעֲיֵד עֲלֵיהֶם
בְּכָל יוֹם, שֶׁהָרִי שָׁנִינוּ, כָּל הַמַּעֲיֵד בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית בְּכָל יוֹם,
מִבְּטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶן הָעוֹלָם הַבָּא. וְאָמַר דָּוִד, אַתָּה הוּא
שֶׁעָשִׂיתָ אֶת כָּל הָעוֹלָם, וְעָשִׂיתָ אֶת הַמַּיִם, וְהַמַּיִם הָיוּ מְכַסִּים
אֶת הָעוֹלָם מִהָרְבוּי שִׁבְהֶם, וְעָשִׂיתָ לָהֶם שִׁיתְכַנְסוּ בְּצִמְצוּם
כָּלָם אֶחָד אֶל מְקוֹם אֶחָד. כִּי יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁשְׁכִינְתְּךָ
שֶׁהִיא מְלֵאָה כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, שֶׁתְּצַמְצֵם אוֹתָהּ בְּבֵיתְךָ, שִׁיּוֹתֵר
רְאוּי הוּא לְהָיוֹת שֵׁם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב לְבֵיתְךָ נֶאֱוָה קִדְשׁ, וְלֹא
לְזַמֵּן מוֹעֵט, אֲלָא לְאַרְךָ יָמִים.

צד א אל נקמות יהוה אל נקמות הופיע:
 ב הנשוא שפט הארץ השב גמול על גאים: ג עד
 מתי רשעים יהוה עד מתי רשעים יעלזו:
 ד יביעו ידברו עתק יתאמרו כל פעלי און: ה עמד
 יהוה ידבאו ונחלתך יענו: ו אלמנה זגר יחרגו
 ויתומים ירצחו: ז ויאמרו לא יראה יה ולא יבין אלהי

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

אם שונאך מעיק לך

אל נקמות (צד, א): [שימוש תהלים לפרק צד] זה המזמור ומזמור טוב להודות. אי סנאך מעיק לך דכי גרמיך ופוק בשפרפירא לאורא והב בפומך לבונה ביום שני ויהיו פניך מזרחית צפונית וצלי יתיה ז' זמנין ביום ואת חמי נסין רברבין. ושם של אלו מזמורים א"ל קנ"א טו"ב. ולאחר שתגמור אלו המזמורים אמור. יהי רצון מלפניך א"ל קנ"א טו"ב שתשפיל ותכניע (פלוני בן פלונית) אויבי וכן הראנו נסים כשם שהכנעת והשפלת את אויב משה רבינו עליו השלום כשהתפלל לפניך אלו השירות ותעלה תפלתי כריח הקטורת מעל המזבח.

— זוהר תהלים —

אל תתן את פיך להטיא את בשרך - שלא יתן בן אדם את
 פיו להביא להרהור רע ויגרם להחטיא אותו בשר קדש
 שחתום בו ברית הקדש

[ויאמרו לא יראה יה וגו' (צד, ז): [זוהר הקדמת ספר הזוהר (דף ת.ח.)]

— זוהר תהלים —

רב המנונא הִזְקֵן אָמַר כֶּךָ, (קהלת ה) אֵל תִּתֵּן אֶת פִּיךָ לַחֲטִיֵּא
 אֶת בְּשָׂרְךָ - שְׁלֵא יִתֵּן בֶּן אָדָם אֶת פִּיו לְהִבְיֵא לְהִרְהוֹר רַע
 וַיִּגְרַם לְהַחֲטִיֵּא אוֹתוֹ בְּשׂוֹר קִדְשׁ שְׁחָתוּם בּוֹ בְרִית הַקִּדְשׁ, שְׂאָם
 עוֹשֶׂה כֶּךָ, מוֹשְׁכִים אוֹתוֹ לְגִיְהֵנָם. וְאוֹתוֹ מְמַנֶּה עַל הַגִּיְהֵנָם
 דוּמ"ה שְׂמוֹ, וְכַמָּה רַבּוֹאוֹת שֶׁל מְלֶאכִי חִבְלָה יַחַד אֶתוֹ,
 וְעוֹמֵד עַל פֶּתַח הַגִּיְהֵנָם, וְכֹל אוֹתָם שְׁשָׁמְרוּ בְרִית הַקִּדְשׁ
 בְּעוֹלָם הַזֶּה אֵין לוֹ רְשׁוּת לְקַרֵּב אֲלֵיהֶם. דְּוֹד הַמְלֶךְ, בְּשַׁעֲה
 שְׁקָרָה לוֹ אוֹתוֹ מַעֲשֶׂה, פָּחַד. בְּאוֹתָהּ שַׁעֲה עָלָה דוּמ"ה לְפָנֵי
 הַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאָמַר לוֹ: רַבּוֹן הָעוֹלָם, כְּתוּב בַּתּוֹרָה
 (ויקרא כ) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִנְאַף אֶת אִשְׁתּוֹ אִישׁ, וְכָתוּב (שם יח) וְאֵל
 אִשְׁתּוֹ עֲמִיתָהּ וְכוּ'. דְּוֹד שְׁקִלְקֵל בְּרִית בְּעֶרְוָה מֵהוּ (מֵה דִינֵו)
 אָמַר לוֹ הַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: דְּוֹד צְדִיק הוּא, וּבְרִית הַקִּדְשׁ
 עַל תְּקוּנֵו עוֹמֵד, שְׁהָרִי לְפָנֵי גְלוּי שְׁמֻזְמַנֵּת לוֹ בַּת שְׁבַע מִיּוֹם
 שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם.

אָמַר לוֹ: אִם לְפָנֶיךָ גְלוּי - לְפָנֵי לֹא גְלוּי! אָמַר לוֹ: וְעוֹד
 בְּהִתְר הָיָה מֵה שְׁהָיָה, שְׁהָרִי כֹל אֵלוֹ שְׁעוֹלִים לְקַרֵּב,
 לֹא עוֹלָה אֶחָד מֵהֶם עַד שְׁפוּטֵר אֲשֶׁתוֹ בְּגִט. אָמַר לוֹ: אִם
 כֶּךָ, הָיָה לוֹ לְחִכּוֹת שְׁלֶשֶׁה חֲדָשִׁים, וְלֹא חֶכָה. אָמַר לוֹ:
 בְּמֵה עוֹמֵד הַדְּבָר בְּמָקוֹם שְׁחוֹשְׁשִׁים שְׁהִיא מַעֲבֶרֶת, וְגְלוּי
 לְפָנֵי שְׁאוּרֵיהָ לֹא קָרַב אֲלֵיהָ מֵעוֹלָם, שְׁהָרִי שְׂמִי חָתוּם
 בְּתוֹכּוֹ לְעֵדוּת. כְּתוּב אוּרְיָה, וְכָתוּב אוּרְיָהוּ. שְׂמִי חָתוּם עִמּוֹ,
 שְׁלֵא שְׂמַשׁ בְּהָ לְעוֹלָמִים. אָמַר לוֹ: רַבּוֹן הָעוֹלָם, זֶה מֵה
 שְׂאֻמְרָת - אִם לְפָנֶיךָ גְלוּי שְׁאוּרֵיהָ לֹא שְׁכַב עִמָּה, לְפָנֵי

יַעֲקֹב: ח בֵּינוּ בַעֲרִים בָּעַם וּכְסִילִים מִתִּי
 תִּשְׁבִּילוּ: ט הִנֵּמַע אֲזַן הָלֹא יִשְׁמַע אִם יֵצֵר עֵינַי הָלֹא
 יִבִּיט: י הִיָּסֵר גּוֹיִם הָלֹא יוֹכִיחַ הַמְּלִמֵּד אָדָם דַּעַת:
 יא יְהוָה יִדַּע מַחְשְׁבוֹת אָדָם כִּי הִמָּה הִכָּל:
 יב אֲשֶׁרִי הַגָּבֵר אֲשֶׁר הִיָּסְרָנוּ יְהוָה וּמִתּוֹרַתְךָ תִּלְמַדְנוּ:
 יג לְהִשְׁקִיט לֹא מוֹיָמִי רָע עַד יִכְרַה לְרָשָׁע שָׁחַת: יד כִּי
 לֹא יִטֵּשׁ יְהוָה עַמּוֹ וְנִחַלְתּוּ לֹא יַעֲזֹב: טו כִּי עַד
 צַדִּיק יָשׁוּב מִשִּׁפְטֵי וְאַחֲרָיו כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב: טז מִי יִקּוּם לִי

— זוהר תהלים —

זֶה כְּמַעַט כָּמוֹ חוּט דִּק כָּמוֹ הַשְּׁעוֹר שֵׁישׁ בֵּינִי וּבֵין הַצַּד
 הָאֲחֵר, כְּאוֹתוֹ שְׁעוֹר הָיָה שְׁלֹא שָׁכְנָה דוּמָה נִפְשִׁי.
 וְלָכֵן צָרִיךְ בֶּן אָדָם לְהִשְׁמֵר שְׁלֹא יֵאמֵר דְּבַר בְּדוּד, בְּגִלְל
 שְׁלֹא יוּכַל לֹאמַר לְדוּמָה (קהלת ה) כִּי שָׁגְגָה הִיא, כָּמוֹ
 שֶׁהָיָה לְדוּד וְנִצַּח אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדִין. לָמָּה
 יִקְצַף הָאֱלֹהִים עַל קוֹלְךָ - עַל אוֹתוֹ קוֹל שֶׁהוּא אָמַר, וְחִבֵּל
 אֶת מַעֲשֵׂה יְדִיךָ - זֶה בְּשֵׁר קִדְשׁ בְּרִית הַקְּדוֹשׁ שֶׁפָּגַם
 וְנִמְשָׁךְ בְּגִיחָנָם עַל יְדֵי דוּמָה. וּבְגִלְל זֶה (תהלים יט) וּמַעֲשֵׂה
 יְדָיו מִגִּיד הֶרְקִיעַ. אֵלּוּ אוֹתָם הַחֲבָרִים שֶׁהִתְחַבְּרוּ עִם
 הַכֹּלָה הַזֶּה וּבְעֲלֵי בְרִיתָהּ, מִגִּיד וְרוֹשֵׁם כָּל אֶחָד וְאֶחָד. מִי
 הֶרְקִיעַ זֶהוּ הֶרְקִיעַ שָׁבוּ חֲמָה וּלְכַנָּה וְכוּכָבִים וּמְזֻלוֹת, וְזֶהוּ
 סֵפֶר זְכָרוֹן, הוּא מִגִּיד וְרוֹשֵׁם אוֹתָם וְכוּתֵב אוֹתָם לְהִיּוֹת
 בְּנֵי הַהִיכָל וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנָם תָּמִיד.

עִם מְרַעִים מִי וְתִיַצֵּב לִי עִם פְּעָלֵי אֲנֹן: יי לולֵי יְהוָה
 עֲזָרְתָה לִי כַמְעַט שְׁכָנָה דוּמָה נִפְשִׁי:

— זוהר תהלים —

בְּשִׁעָה שְׂאֵדָם יוֹצֵא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה כַּמּוֹה קְבוּצוֹת שֶׁל מְלֹאכֵי
 חֲבֵלָה נִפְקָדִים עָלָיו מְרִימִים עֵינָיִם וְרוֹאִים אֶת הָאוֹת הַזֹּאת הַזֹּאת
 שֶׁהִיא בְּרִית הַקֹּדֶשׁ וְנִפְקָדִים מִמֶּנּוּ

לֹלֵי יְהוָה עֲזָרְתָה לִי וְגו' (צד, יז): [זוהר ח"א פ' לך לך (דף
 פתח אחר ואמר. למדנו, במה זוכים ישראל

שְׂאֵינָם יוֹרְדִים לְגִיהֵנָם כְּמוֹ שְׂאֵר הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדָה
 זָרָה, וְאֵין נִמְסְרִים בְּיַדֵּי דוּמָה? [אלא] בָּאוֹת הַזֹּאת שֶׁכָּף
 לְמַדְנֹו, בְּשִׁעָה שְׂאֵדָם יוֹצֵא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, כַּמּוֹה קְבוּצוֹת
 שֶׁל (מְלֹאכֵי חֲבֵלָה) מְחַבְּלִים נִפְקָדִים עָלָיו. מְרִימִים עֵינָיִם
 וְרוֹאִים אֶת הָאוֹת הַזֹּאת, שֶׁהִיא בְּרִית הַקֹּדֶשׁ, וְנִפְקָדִים מִמֶּנּוּ,
 וְאֵינוֹ נִתֵּן בְּיַדֵּי דוּמָה לְרַדֵּת לְגִיהֵנָם. שֶׁכֵּל מִי שֶׁנִּמְסָר
 בְּיָדוֹ, וְדָאֵי יוֹרֵד לְגִיהֵנָם. וּמֵהָאוֹת הַזֹּאת פּוֹחֲדִים עָלֵינוּ
 וְתַחְתּוֹנִים, וְהַדְּיָנִים הָרָעִים אֵין שׁוֹלְטִים בּוֹ בְּאָדָם אִם הוּא
 זוֹכֵה לְשֹׁמֵר אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת, מְשׁוּם שֶׁהוּא נֶאֱחָז בְּשֵׁמוֹ
 שֶׁל הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא. כִּיֵּן שְׂדוּד הַמְּלָךְ לֹא שָׁמַר אֶת
 אוֹת הַבְּרִית הַזֹּאת כְּרֹאֵי, הָעֲבָרָה מִמֶּנּוּ הַמְּלָכוֹת, וְנִטְרַד
 מִירוּשָׁלַיִם. מִיָּד פָּחַד, כִּי סָבַר שִׁיּוֹרֵדוֹ אוֹתוֹ מִיָּד, וְיִמְסְרוּ
 אוֹתוֹ בְּיַד דוּמָה וְיָמוֹת בְּעוֹלָם הַהוּא, עַד שֶׁהִתְבַּשֵּׁר עָלָיו,
 שְׁכָתוֹב (שְׁמוֹאל ב ב) גַּם ה' הָעֵבֶיר חֲטָאתְךָ לֹא תָמוֹת.
 בָּאוֹתָהּ הַשִּׁעָה פָּתַח וְאָמַר, לולֵי ה' עֲזָרְתָה לִי כַמְעַט
 שְׁכָנָה דוּמָה נִפְשִׁי.

יח אם אִמְרַתִּי מָטָה רַגְלִי חֶסֶדְךָ יְהוָה וְיִסְעָדֵנִי:
 יט בָּרַב שְׂרָעֵפֵי בְּקִרְבִּי תִנְחַוּמֶיךָ יִשְׁעִשְׁעוּ נַפְשִׁי:
 כ הַיְחַבְּרֶךָ כִּפְסַת הַחוֹת יֵצֵר עֲמֹל עָלַי חֶק: כּא יִגְדֹּהוּ עַל

— זוהר תהלים —

נפשות הרשעים נתונות בידו של מלאך זה ששמו דומה
 להכניסם בגיהנם ולדון שם

לילי יהוה עזרתה לי וגו' (צד, יז): [זוהר ח"א פ' חיי שרה (דף קל:)]
 ולמדנו, אמר רבי שמואל ברבי יעקב, נפשות הרשעים
 נתונות בידו של מלאך זה ששמו דומה להכניסם בגיהנם
 ולדון שם. וכיון שנמסרות בידו, שוב אינן חוזרות, עד
 שיכנסו לגיהנם. וזה יראת דוד שנתירא כשעשה אותו עון,
 שנאמר (תהלים צד) לילי ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי.
 אמר רבי ייסא, הנשמה פוגעת לו להכניס אותו גוף עם שאר
 גופות הצדיקים בחשבונם. זהו שכתוב וידבר אל עפרון וגו'.
 אמר רבי תנחום, המלאך קודם ואומר לו: ראה מה כתוב
 למעלה - ועפרון ישב בתוך בני חת. שחתו לשכן בעפר,
 והוא מקדים ואומר לו להכניס אותו הגוף בחשבון
 הצדיקים. זהו שכתוב ויען עפרון חתתי את אברהם באזני
 בני חת לכל באי שער עירו לאמר. מה זה לכל באי שער
 עירו? רב נחמן אמר, אותם שנכנסו בכתב חשבון פנקסו.
 שאמר רב נחמן, וכך נגזר [על] חשבון, על יד דומה נכנסים
 לבתי הקברות, ובחשבון הפתק עתיד להוציא אותם, והוא
 מננה על שוכני העפר.

נִפְּשׁ צַדִּיק וְדָם נָקוּ יִרְשִׁיעוּ: כִּבְ נִיְהוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{אֱלֹהֵינוּ הַחַי הַחַי הַחַי} לִי
 לְמִשְׁנָב וְאֱלֹהֵי ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַיְבוּלֹת} לְצוּר מַחְסֵי: כִּגְ וַיָּשֶׁב עֲלֵיהֶם
 אֵת אֹזְנָם וּבִרְעָתָם יִצְמִיתֵם יִצְמִיתֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{אֱלֹהֵינוּ הַחַי הַחַי הַחַי}
 אֱלֹהֵינוּ ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַיְבוּלֹת}

: ^{בְּעַל הַיְבוּלֹת הַחַי הַחַי הַחַי}

צה א לכו נרננה ליהוה ^א נריעה לצור ישענו:
 ב נקדמה פניו בתודה בזמרות נריע לו: ג כי
 אל גדול יהוה ^א ומלך גדול על כל אלהים
 ד אשר בידו מחקרי ארץ ותועפות הרים לו:
 ה אשר לו תים והוא עשהו ויבשת ידיו יצרו: ו באו
 נשתחוה ונברעה נברכה לפני יהוה ^א עשנו: ז כי
 שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים

לבל יטעוהו אנשי עיר

לכו נרננה (צה, א): [שימוש תהלים לפרק צה] לבל יטעוהו אנשי עיר
 לטומאה ושם שלו א"ל.

זוהר תהלים
 בשעה שאדם הראשון עמד על רגליו ראו אותו כל הבריות
 ופחדו מפניו

באו נשתחוה ונברעה וגו' (צה, ו): [זוהר ח"א (דף רכא): זוהר תורה]
 באו נשתחוה ונברעה נברכה לפני יהוה עשנו. בשעה
 שאדם הראשון עמד על רגליו ראו אותו כל הבריות ופחדו
 מפניו, והיו מהלכים אחריו כעבדים אחר המלך, והוא אמר
 להם אני ואתם באו ונשתחוה וגו', והלכו כלם אחריו:

כריעה והשתחוואה במוזדים

באו נשתחוה ונברעה וגו' (צה, ו): [זוהר ח"ג (דף קסד): פתח סבא]
 ואמר (תהלים ק) מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהלתו,

— זוהר תהלים —

מי הוא בעולם שיוכל לספר הגבורות שעושה הקב"ה תמיד בעולם, כאשר האדם נפטר מעולם הזה הגוף שלו שהניח אינו נאבד, ותקומה תהיה לו לעתיד לבוא, שהרי עונשו סבל בכמה אופנים, והקב"ה אינו מקפח שכרן של כל הבריות שברא, מלבד אותן שיצאו מתוך האמונה שלו ולא היה בהם דבר טוב לעולם, ומלבד אותן שלא כרעו במודים, כי אלה עושה הקב"ה מגופותם בריות אחרות, בשביל שלא יבנה עוד מאותו הגוף צרות אדם ולא יקום לעולם: (זוהר ח"ב- דף ק.) וכך למדנו שדרתו של אדם אם הוא היה כורע לפני רבונו יעמוד ויתקיים בתחיית המתים, ואם לא היה כורע במודים נעשה שדרתו נחש, ואין לו תקומה בזמן התחיה:

מָאָה בְּרִכּוֹת בְּכֹל יוֹם

לְפָנַי יְהוָה עֲשֵׂנוּ יְגוֹ' (צה, ו): [זוהר ח"ג (דף קעט.ו)] כמו שדרשו החכמים בעלי משנה (דברים י) ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך, ואמרו אל תקרא מ"ה אלא מא"ה, כנגד מאה ברכות שמחויב האדם לברך לרבנו בכל יום, וזהו שצריך האדם להטעים בכל יום לרבנו:

אִימְתֵי קִיץ הַגְּאוּלָּה הַיּוֹם אִם בְּקוּלוֹ תִשְׁמְעוּ

הַיּוֹם אִם בְּקֹלוֹ תִשְׁמְעוּ יְגוֹ' (צה, ו): [זוהר חדש, זוהר תורה]. פתח רבי יצחק ואמר (ישעי' כא) משא דומה אלי קורא משעיר שומר מה מלילה שומר מה מליל, אלי קורא משעיר, אלו ישראל שקוראין להקב"ה מעול כבד של בני שעיר, ומה

הוא אֱלֹהֵינוּ וְאַנְחֵנוּ עִם מַרְעִיתוֹ וְצֶאֱן יָדוֹ הַיּוֹם
 אִם בְּקִלּוֹ תִשְׁמָעוּ: ה אֵל תִּקְשׁוּ לְבַבְכֶם בְּמַרְיָכָה בְּיוֹם
 מִסַּח בַּמִּדְבָּר: ט אֲשֶׁר נִסּוּנִי אֲבוֹתֵיכֶם בְּחַנּוּנֵי גַם רָאוּ
 פְּעָלַי: י אַרְבָּעִים שָׁנָה אָקוּט בְּדוֹר וְאָמַר עִם הַעֵי לִבְב
 חֵם זֶהֱם לֹא יָדְעוּ דְרָכַי: יא אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי בְּאִפִּי אִם
 יבֹאֲזֵן אֵל מִנּוּחָתִי:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אומרים, שומר מה מלילה, ר"ל רבוננו של עולם אתה הוא
 שומר ישראל בזה הגלות שדומה ללילה, אמור לנו מה
 מלילה, מה תהיה מזה הלילה, אימתי תוציאנו ממנה בוא
 וראה מה כתוב אחריו אמר שומר אתא בקר וגם לילה, אמר
 הקב"ה שהוא שומר ישראל, אתא בקר, הבאתי והוצאתי
 אתכם מן הגלות, לא זכיתם להיות בבקר, וגם לילה, הבאתי
 לכם הלילה והאפלתי אתכם כבור הגלות הזה שהוא הלילה,
 אם תבעיון בעיו, אם אתם מבקשים לדעת קץ גאולתכם
 אימתי תבואו לארצכם, שובו אתיו, והיינו כמו שאמר רבי
 יהודה, אין קץ הגלות נתלה אלא בתשובה, שנאמר היום אם
 בקלו תשמעו:

צו א שירו ליהוה שיר חדש שירו ליהוה
 ב כל הארץ: שירו ליהוה ברכו שמו
 בשרו מיום ליום ישועתו: ג ספרו בגוים כבודו בכל

— שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים —

לשמח בני משפחתו

שירו לה' שיר חדש (צו, א): [שימוש תהלים לפרק צו] לשמח בני משפחתו, ושם שלו י"ה.

— זוהר תהלים —

שִׁירוּ לַיהוָה שִׁיר חֲדָשׁ וְגו' (צו, ב): [זוהר ח"ב (דף נד:)] שִׁירוּ לַיהוָה שִׁיר חֲדָשׁ שִׁירוּ לַיהוָה כָּל הָאָרֶץ. רבי חייא פתח ואמר (איכה ב) קומי רוני בלילה לראש אשמורות, קומי רוני, זו כנסת ישראל, בלילה, בגלות קלג' רבי יוסי אמר בלילה, בזמן שהיא שולטת ומעוררת, לראש אשמורות, בראש היה לו לומר, אלא לראש, כמו שנאמר (בראשית מז) על ראש המטה, וביארנו שראש המטה זה היסוד, אף כאן לראש זה היסוד, שהמטרונה מתברכת

זיו הזוהר

קלג. ר"ל שהלשון נקבה מוסב על כנסת ישראל היינו השכינה הקדושה, וגם כפשוטו על עם ישראל שלא יאמרו שהגלות גרם פירוד וכריתות לגמרי ח"ו, ואיך נשיר את שיר ה' על אדמת נכר, ומה גם שאין שומע מאזין ומקשיב, וע"ז אומר הכתוב איזה ספר כריתות אמכם וְגו', והגם שאין הזדוגות כמקדם, אמנם כריתות אין, אלא שיש דבקות בהסתר שאין מובן לנו:

הַעֲמִים נִפְלְאוּתָיו: דְּבִי גְדוֹל יְהוָה: וּמִהֲלֵל מְאֹד
 נֹרָא הוּא עַל כָּל אֱלֹהִים: הַ בִּי כָּל אֱלֹהֵי
 הַקֹּהֵל בְּעַל הַכֹּהֵל: הַקֹּהֵל בְּעַל הַכֹּהֵל:
 בְּעַל הַכֹּהֵל בְּעַל הַכֹּהֵל: זוהר תהלים

בוקלד ראש אשמורות, זה הוא ראש לנצח והודקלה רבי יוסי אמר זה הוא ראש של כתר המלך והסוףקלו רבי אבא אמר לראש אשמורת כתוב חסר, זה הוא הראש כמו ראש המטהקלי והכל במלך הקדוש העליון נאמר, וזה הוא לי"י:

בוא וּרְאֵה בְּפִנֵּי הַם גְּדוֹלִים וְנִפְלְאוֹת מַעֲשֵׂי הַקֶּבֶ"ה שְׁהֵרִי
 הָאוֹמְנֹת וְהַצִּיּוֹר שֶׁל הָאָדָם הוּא בְּדַמְיוֹן הָעוֹלָם וּבְכָל יוֹם וְיוֹם
 הַקֶּבֶ"ה בּוֹרֵא עוֹלָמוֹת

בִּי גְדוֹל ה' וּמִהֲלֵל מְאֹד נֹרָא הוּא עַל כָּל אֱלֹהִים (צו, ד):

זיו הזוהר

קלד. שמן היסוד נשפע אליה שפע העליונה: קלה. פי' שהיסוד הוא בבחי' ראש ועיקר לנצח והוד שהם שוחקים המן עבור הצדיק, ובזה מתורץ הלשון רבים של אשמורות שהוא מוסב על נצח והוד: קלו. רבי יוסי נותן טעם שהיסוד נקרא ראש יען כי הוא הראש וההתחלה של כתרי המלך שהן הספירות של עלמא דדכורא מתתא לעילא, כי הוא סיומא מלעילא לתתא לכן הוא הראש מתתא לעילא, ובזה מתורץ הל"ר כי אשמורות מוסב על כתרי מלכא: קלז. רבי אבא פליג עליהם ואומר שאשמורת כתיב חסר, לכן אין זה ל"ר אלא כמו ואשמורה בלילה אשמורת הבקר, ונראה שרבי אבא גרס האות וא"ו בין מ' ר' ולא בין ר' ת', ולפי דבריו מכוון הכתוב שכנסת ישראל תשיר לראש של המלכות, והיינו התפארת מלכא קדישא עלאה, וזהו ג"כ מה שנזכר בפסוק שהשירה תהיה לי"י, רצה לומר להתפארת, ועי"ז תברך שמו, היינו המלכות והשכינה הקדושה:

הַעֲמִים אֱלִילִים וַיִּהְיוּ־לָהֶם שְׁמִים עֲשָׂה: ו הוֹד
וְהָרָר לְפָנָיו עֵץ וְתַפְאֶרֶת בְּמִקְדָּשׁוֹ: ז הָבוּ לַיהוָה
מִשְׁפָּחוֹת עַמִּים הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד וָעֹז:
ח הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה וּבְאוּ
לְחֻצְרוֹתָיו: ט הִשְׁתַּחֲווּ לַיהוָה בְּתִרְרַת קִדְשׁ
חֵילוֹ מִפְּנֵי פֶלַח הָאָרֶץ: י אָמְרוּ בְּגוֹיִם יְהוָה
מִלֶּךְ אֶף תִּבּוֹן תִּבַּל פֶּלַח תִּמוּט יָדִין עַמִּים בְּמִישְׁרִים:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

[זוהר ח"א (דף צ:)] רבי אבא פתח (שמואל ב' כב) כי מי אל מבלעדי ה' ומי צרו זולתי אלהינו, כך אמר דוד המלך מקרא זה כי מי אל מבלעדי ה', מי הוא המושל או השר שיוכל לעשות דבר מבלעדי ה', אלא מה שנפקד מעם הקב"ה, לפי שכלם אין עומדים ברשותם ואין יכולים לעשות דבר, ומי צור, ומי הוא התקיף שיוכל לעשות תוקף וגבורה מעצמו מבלעדי אלהינו, אלא כולם בידי הקב"ה ואין יכולים לעשות דבר בלי רשותו: דבר אחר כי מי אל מבלעדי ה', שהקב"ה הכל ברשותו, ולא כמה שנראה במראות הכוכבים ומזלות, שכלם מראים דבר, והקב"ה מחליף הדבר לגון אחר, ומי צור זולתי אלהינו, הרי נתבאר שאין צייר כמו הקב"ה, שהוא צייר שלם, שעושה ומצייר צורה תוך צורה, ומשלים לאותה הצורה בכל התיקונים, ומכניס בה נפש עליונה הדומה לתיקון העליון, ולפיכך

יֵא יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ יִרְעַם הַיָּם וּמְלֵאֵי:
 יַב יַעֲלוּ שָׁדָי וְכָל אֲשֶׁר בּוֹ אֵז יִרְנְנוּ כָּל עֵצֵי יַעַר: יג לַפְּנֵי
 יְהוָה ^{הַיָּם} כִּי כָּא כִּי כָּא לְשֹׁפֵט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט תִּכְבֵּל
 בְּצַדֵּק וְעַמִּים בְּאֱמוּנָתוֹ:

== זוהר תהלים ==

אין צייר כמו הקב"ה. א"ר חייא בוא וראה כמה הם גדולים ונפלאים מעשי הקב"ה, שהרי האומנות והציור של האדם הוא כדמיון העולם, ובכל יום ויום הקב"ה בורא עולמות, מזווג זווגים לכל אחד ואחד כראוי לו, והוא מצייר תמונותם קודם שבאים לעולם:

ישמחו השמים ותגל הארץ וגו' (צו, יא): [זוהר ח"ג (דף נט.) זוהר תורה] למדנו שכל מחנות העליונים בשעה שכנסת ישראל תשמח ותתברך כלם שמחים, והדין אין שורה אז בעולם, ועל זה כתוב ישמחו השמים ותגל הארץ.

כ לחודש

צו א יְהוָה מֶלֶךְ תִּגְלַת הָאָרֶץ יִשְׁמְחוּ אַיִם
 רַבִּים: ב עֵנָן וְעַרְפֶּל סְבִיבֵי צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְבֹרָךְ
 בְּסֵאוֹ: ג אֵשׁ לִפְנֵי תִלְךָ וַתִּלְחַט סְבִיב צָרִיו: ד הָאֵירוּ
 בְּרַקְיוֹ תִּבְלֵ רְאֵתָהּ וַתַּחַל הָאָרֶץ: ה תָּרִים כְּדוֹנָג נִמְסוּ
 מִלִּפְנֵי יְהוָה מִלִּפְנֵי אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ: ו הִגִּידוּ
 הַשָּׁמַיִם צֶדֶק וְרָאוּ כָּל הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ: ז יִבְשׂוּ כָּל עֲבָדֵי
 כָּסֶל הַמַּתְהַלְּלִים בְּאֵלִילִים הַשֹּׁתֵתָחוּ לוֹ כָּל אֱלֹהִים
 תִּקְוַת עַמֵּי הַיָּמִים: ח שְׁמָעָה וַתִּשְׁמַח צִיּוֹן וַתִּגְלַגֵּל בְּנֹת יְהוּדָה
 לְמַעַן מִשְׁפָּטֵיךָ יְהוָה: ט כִּי אַתָּה יְהוָה
 עֲלִיּוֹן עַל כָּל הָאָרֶץ מְאֹד נְעֻלִית עַל כָּל אֱלֹהִים:
 י אֲהַבֵּי יְהוָה שְׁנֵאוּ רַע שְׁמֵר נַפְשׁוֹת חֲסִידָיו מִיַּד
 רְשָׁעִים יִצִּילֵם: יא אֹרֶךְ לַצַּדִּיק וְלִישְׁרֵי לֵב שְׂמֹחָה:

שימוש תהלים

לאדם שרוצה להיות שמח

ה' מלך תגל הארץ (צו, א): [שימוש תהלים לפרק צו] ג"כ לשמוח בני משפחתו. ושם שלו י"ה.

זוהר תהלים

אור שפרא הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית היה עולה אורו מסוף העולם ועד סוף העולם ונגנו

אור זרע לצדיק וגו' (צו, יא): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף לא:)]

יב שְׂמַחוּ צְדִיקִים בִּיהוָה וְהוֹדוּ לְזִכַּר קְדָשׁוֹ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יְהִי אֹר וְיִהְיֶה אֹר. כָּל מֵה שְׁנֵאמַר בּוּ וְיִהְיֶה - הוּא בְּעוֹלָם
הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֹר שְׁבָרָא הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, הִיָּה עוֹלָה אוֹרוֹ מִסוּף הָעוֹלָם
וְעַד סוּף הָעוֹלָם וּנְגַנּוּ. מֵה הַטַּעַם שְׁנֵגְנָנוּ? כְּדִי שְׁלֵא יִהְנוּ
מִמְנוּ רְשָׁעֵי הָעוֹלָם, וְהָעוֹלָמוֹת לֹא יִהְנוּ בְּגִלְגָּלָם. וְהוּא
שְׁמוֹר לְצַדִּיקִים, לְצַדִּיק דְּוָקָא, שְׁכַתּוּב (תהלים צו) אֹר זָרַע
לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שְׂמַחָה. וְאִזּוּ יִתְבַּשְׂמוּ הָעוֹלָמוֹת וְיִהְיוּ
כְּלָם אֶחָד. וְעַד הַיּוֹם שֶׁיְהִיָּה הָעוֹלָם הַבָּא, הוּא נִסְתָּר וְנִגְנוּ.

בְּכָל מְקוֹם שְׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה בְּלִילָה חוּט אֶחָד יוֹצֵא מֵאוֹתוֹ
אֹר גְּנוּ וְנִמְשָׁךְ עַל אוֹתָם שְׁעוֹסְקִים בָּהּ

אֹר זָרַע לְצַדִּיק וְגו' (צו, יא): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קמ"ח:)] כְּתוּב
(בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר וְיִהְיֶה אֹר. אָמַר רַבִּי
יוֹסִי, אוֹתוֹ אֹר נִגְנוּ וְהַזְדַּמֵּן לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ
שְׁבָאֲרוּהָ, שְׁכַתּוּב (תהלים צו) אֹר זָרַע לְצַדִּיק, לְצַדִּיק וְדֵאִי
סִתָּם. וְאוֹתוֹ הָאֹר לֹא שְׂמַשׁ בְּעוֹלָם פְּרִט לַיּוֹם הָרֵאשׁוֹן, וְאַחַר
כִּף נִגְנוּ וְלֹא שְׂמַשׁ יוֹתֵר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֶלְמָלֵא נִגְנוּ מִכָּל
וְכָל, לֹא עוֹמֵד הָעוֹלָם אֶפְלוּ רָגַע אֶחָד, אֶלֵא נִגְנוּ וְנִזְרַע כְּזָרַע
הַזֶּה שְׁעוֹשֵׂה תוֹלְדוֹת וְזָרְעִים וּפְרוֹת, וּמִמְנוּ הַתְּקִים הָעוֹלָם.
וְאִין לָךְ יוֹם שְׁלֵא יוֹצֵא מִמְנוּ בְּעוֹלָם וּמְקִים הַכָּל שְׁבוּ הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא זָן אֶת הָעוֹלָם. וּבְכָל מְקוֹם שְׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה
בְּלִילָה, חוּט אֶחָד יוֹצֵא מֵאוֹתוֹ אֹר גְּנוּ וְנִמְשָׁךְ עַל אוֹתָם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁעוֹסָקִים בָּהּ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים מב) 'יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֲסֹדוֹ וּבְלִילָהּ שִׁירָה עִמִּי. וְהָרִי בְּאֲרָנוֹ. בַּיּוֹם שֶׁהוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן לְמַטָּה, מַה כָּתוֹב? (שמות מ) וְלֹא יָכַל מֹשֶׁה לָּבֵא אֶל אֱהֹל מוֹעֵד כִּי שָׁכַן עָלָיו הָעֲנָן. מַה זֶה הָעֲנָן? חוֹט אֶחָד הָיָה (עמוד הענן) מֵאוֹתוֹ צַד שֶׁל הָאוֹר הָרֵאשׁוֹן שֶׁיִּצְאָ בְּשִׁמְחָה בְּכָל (של הכל) כְּשֶׁנִּכְנַס לְמִשְׁכָּן שְׁלֵמַטָּה, וּמֵאוֹתוֹ יוֹם (ראשון) לֹא נִגְלָה, אָבֵל שְׁמוֹשׁ מְשֻׁמֵּשׁ בְּעוֹלָם, וְהוּא מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית.

אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה

אור זרע לצדיק וגו' (צו, יא): [זוהר חדש בראשית (דף ג.א.)] וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר (בראשית א ג), אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִכָּאֵן מִשְׁמַע שְׁעָקַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הַנְּטִיעוֹת הַלְלוּ וְשִׁתַּל אוֹתָן, שְׁכָתוֹב יְהִי רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הָאוֹר שְׁכָבֵר הָיָה שְׁנִינוּ. מִשְׁמַע שְׁכָתוֹב וְיְהִי אֹר. וְהָיָה לֹא כָתוֹב, אֲלֵא וְיְהִי. וּכְשֶׁהִסְתַּכַּל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָם הַדּוֹרוֹת שֶׁל הַרְשָׁעִים שֶׁלֹּא רְאוּיִים לְאוֹתוֹ הָאוֹר, גָּנְזוּ אוֹתוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (איוב לח טו) וַיִּמְנַע מִרְשָׁעִים אוֹרָם, וְלִמִּי גָנְזוּ אוֹתוֹ? דּוֹקֵא לְצַדִּיקִים, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (תהלים צו יא) אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר, זֶהוּ שְׁכָתוֹב (ישעיה מא ב) מִי הָעִיר מִמְזַרְחַת. וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב (בראשית א ד), מַה רָאָה? אָמַר רַבִּי חֲיִיא, כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ, רָאָה אֶת מַעֲשֵׂי הַרְשָׁעִים וְגָנְזוּ אוֹתוֹ. רַבִּי אַבְא אָמַר, וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב, לְגַנְזוֹ אוֹתוֹ. וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב, שֶׁלֹּא נִמְצָא בּוֹ רְגֹז. כָּתוֹב כָּאֵן כִּי טוֹב, וְכָתוֹב שֵׁם (במדבר כד א) כִּי טוֹב בְּעֵינֵי ה' לְבָרֵךְ אֶת יִשְׂרָאֵל, וְסוּף הַכָּתוֹב מוֹכִיחַ, שְׁכָתוֹב (בראשית א ד)

— זוהר תהלים —

וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ, וּמִשּׁוּם כֵּךְ לֹא נִמְצָא בּוֹ רִגְזוֹ, וְאֵף עַל גַּב שְׁשַׁתֵּף אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יַחַד. בֵּא וְרָאָה, הָאֹר הָעֲלִיּוֹן שִׁיְהִיָּה הָאֹר הַזֶּה מֵאִיר, וּמֵאוֹתוֹ הָאֹר שְׁמַחַת הַכֹּל בּוֹ, וְהוּא הַיְמִין לְהַתְעַטֵּר חֻקוּקֵי הַחֻקִּיקוֹת עִמּוֹ, וְהָרִי נִתְבָּאֵר, שְׁכָתוֹב (תהלים ל, כ) מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירֵאִיךָ, זֶה הָאֹר הָרֵאשׁוֹן שֶׁגִּנְזוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקִים לְאוֹתָם יֵרְאִי הַחֹטָא, כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ. וַיְהִי עֶרְב, מִצַּד הַחֹשֶׁךְ. וַיְהִי בֹקֶר, מִצַּד הָאֹר. וּמִתּוֹךְ שֶׁהֵם מְשַׁתְּפִים יַחַד, כְּתוּב יוֹם אֶחָד.

הַקִּבְ"ה רָאָה וְצָפָה שֶׁהָעוֹלָם אֵינוֹ יָכוֹל לְעַמֵּד בְּלִתֵּי הַיְסוּד -
הוּא הַצַּדִּיק

אֹר זָרַע לְצַדִּיק וְגו' (צו, יא): [זוהר חדש פ' בראשית (דף י"א:)] וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר וַיְהִי אֹר (בראשית א). רַבִּי חֵיִיא פָּתַח, (תהלים צו) אֹר זָרַע לְצַדִּיק וּלְיִשְׂרָאֵל שְׁמַחָה. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רָאָה וְצָפָה שֶׁהָעוֹלָם אֵינוֹ יָכוֹל לְעַמֵּד בְּלִתֵּי הַיְסוּד, וְאֵיזְהוֹ הַיְסוּד שֶׁהָעוֹלָם עוֹמֵד עָלָיו? הוּא הַצַּדִּיק, שֶׁנֶּאֱמַר (משלי י) וְצַדִּיק יִסּוּד עוֹלָם. וְזֶהוּ יְסוּד הָרֵאשׁוֹן שֶׁבְּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ, וְהוּא נִקְרָא אֹר, שֶׁנֶּאֱמַר אֹר זָרַע לְצַדִּיק. וְעוֹד, מִמָּה שְׁכָתוֹב (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב. נֶאֱמַר כָּאֵן כִּי טוֹב, וְנֶאֱמַר לְהֵלֵךְ (ישעיה ג) אִמְרוּ צַדִּיק כִּי טוֹב.

נִשְׁמָתוֹ שֶׁל צַדִּיק נִטְלָה מֵאוֹר כֶּסֶף הַכְּבוֹד וְנִכְנָסַת בְּעוֹלָם הַזֶּה
אֹר זָרַע לְצַדִּיק וְגו' (צו, יא): [זוהר חדש פ' לך לך (דף ל"ב:)] דְּבָר אַחַר, אָמַר רַבִּי תַנְחוּם, מָה כְּתוּב לְמַעְלָה מִן הָעֲנִיָּן? רַק

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אֲשֶׁר אָכְלוּ הַנְּעָרִים. וְכָתוּב אַחֲרָיו אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הִיָּה דָבָר ה' אֶל אַבְרָם. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שֶׁהִנְשָׂמָה יוֹשֶׁבֶת וְנִזְוֹנִית מֵאוֹתוֹ הָאֹר שֶׁל מַעֲלָה, וּמִתְלַבֶּשֶׁת בּוֹ. שָׁאֵמַר רַבִּי תַנְחֻמוֹס, לְבוֹשׁ הַנְּשָׂמָה לְעוֹלָם הֵבֵא הוּא אֹר זוהר שֶׁלֹּמַעֲלָה מִכֶּסֶּא הַכְּבוֹד הוּא, שְׁנֵאֵמַר (תהלים צז) אֹר זָרַע לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שְׂמִיחָה. וְכָתוּב (ישעיה ס) וְהָיָה לָךְ ה' לְאֹר עוֹלָם. וְלֹא מִלְּאֻךְ וְלֹא כֶּסֶא הַכְּבוֹד. וְדוֹד אָמַר (תהלים כז) ה' אֹרִי וְיִשְׁעֵי מִמִּי אִירָא. וְהוֹלֵךְ זֶה כְּמוֹ שָׁאֵמַר רַבִּי יְהוּדָה, נִשְׁמַתוּ שֶׁל צַדִּיק נִטְלָה מֵאֹר כֶּסֶא הַכְּבוֹד, וְנִכְנָסֶת בְּעוֹלָם הַזֶּה. אִם זָכָתָה וְעוֹלָה לְמַעֲלָה – אֵינּוּ דִין שְׂתִיתוֹסֵף לָהּ יוֹתֵר אֹר מִמָּה שֶׁקִּבְּלָה בְּרֵאשׁוֹנָה לְכַנֵּס בְּעוֹלָם הַזֶּה. וּמִמִּי מִקְבֵּלֶת אוֹתוֹ הָאֹר? אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֶלְמָלֵא מִקְרָא כְּתוּב, אִי אֶפְשָׁר לְאָמְרוֹ, שְׁכָתוּב (בראשית טו) אֶל תִּירָא אַבְרָם אָנֹכִי מִגֵּן לָךְ, אָנֹכִי וְלֹא אַחֵר, וְלָמָּה? בְּשִׁבִיל שְׁשִׁכְרָךְ הַרְבֵּה מְאֹד. דְּבָר אַחֵר, שְׁכָרְךָ הַרְבֵּה מְאֹד – יֵשׁ לָךְ שְׁכָר הַרְבֵּה מְאֹד, עַל שֶׁהָיָה לָךְ בְּרֵאשׁוֹנָה וּמִתְלַבֶּשֶׁת מֵאוֹתוֹ הָאֹר, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹטֵל אוֹת אַחַת מִשְׁמוֹ, וְנוֹתְנָה בְּרֵאשָׁה. כִּי הָרִי שְׁנִינּוּ, עֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִיּוֹת עֲטָרָה בְּרֵאשׁ כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק לְעוֹלָם הֵבֵא. וְאֵיזְהוּ? זֶה אוֹת ה"א, כְּאֲשֶׁר בְּרֵאשׁ שְׁמַיִם וָאָרֶץ, שְׁכָתוּב (בראשית ב) בְּהִבְרָאִם, בְּה"א בְּרֵאִם. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם יז) וְלֹא יִקְרָא עוֹד אֶת שְׁמֵךְ אַבְרָם וְהָיָה שְׁמֵךְ אַבְרָהָם, לְהִיּוֹת הַנְּשָׂמָה שְׁלֵמָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת וְהַטּוֹב. זֶהוּ שְׁכָתוּב (ישעיה סב) עֵינַי לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לוֹ.

צח א מְזֻמָּר שִׁירוֹ לַיהוָה ^{אֲתָנָה} שִׁיר חֲדָשׁ בִּי
נִפְלְאוֹת עָשָׂה הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוּ וּזְרוּעַ קַדְשׁוֹ:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

להטיל שלום בין אדם לחברו

שירו לה' שיר חדש (צח, א): [שימוש תהלים לפרק צח] להטיל שלום
בין אדם לחבירו, ושם שלו י"ה.

— זוהר תהלים —

כָּל מָה שֶׁבָּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם כָּלָם אוֹמְרִים שִׁירָה
וְתִשְׁבַּחֹת לִפְנֵי בֵּין לְמַעַלָּה בֵּין לְמַטָּה

מְזֻמָּר שִׁירוֹ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ וְגו' (צח, א): [זוהר ח"א פ' חיי שרה (דף
קכג):] רַבִּי יוֹסִי פָּתַח וְאָמַר, הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאֲרוֹהוּ
הַחֲבֵרִים שֶׁהִפְרוֹת אָמְרוּ אוֹתוֹ, כְּכַתוּב (שְׂמוּאֵל א ו) וַיִּשְׁרְנָה
הַפְּרוֹת בְּדַרְךְ, שֶׁהֵיוּ אוֹמְרוֹת שִׁירָה חֲדָשָׁה. וְאִיזוֹ שִׁירָה הֵן
אָמְרוּ? מְזֻמָּר שִׁירוֹ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה. כָּאֵן יֵשׁ
לְהִסְתַּכֵּל, שֶׁכָּל מָה שֶׁבָּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם, כָּלָם
אוֹמְרִים שִׁירָה וְתִשְׁבַּחֹת לִפְנֵי, בֵּין לְמַעַלָּה בֵּין לְמַטָּה. וְאִם
תֹּאמַר שֶׁהֵם מַעֲצָמִם [ד"א ה"ו] אוֹמְרִים אֵת הַשִּׁירָה הַזֶּה – כִּף זֶה
וְדָא! שֶׁזֶהוּ סוּד עֲלִיּוֹן. אֲבָל אֱלוֹ, הָאֲרוֹן הָיָה עַל גִּבְעוֹן. וְכִיּוֹן
שֶׁהָאֲרוֹן נִשְׁקַל עֲלֵיהֶם וְשִׁמּוּהוּ לְמַעַלָּה, הֵן שָׁרְוּ [נ"א: לא שִׁכְבוּ]
שִׁירָה, שֶׁהָיָה כִּיּוֹן שֶׁנִּשְׁטַל מֵהֵן הָאֲרוֹן, הָיָה גּוֹעוֹת כְּדַרְךְ שָׁאֵר
הַפְּרוֹת שֶׁל הָעוֹלָם וְלֹא אָמְרוּ שִׁירָה. וְדָא שֶׁהָאֲרוֹן שֶׁעַל גִּבְעוֹן
עָשָׂה אוֹתָן לְזִמְרָה. מְזֻמָּר, הָרִי בְּאֲרָנוֹ, וְנִתְבָּאֵר, וּבְכָל כְּתוּב
מְזֻמָּר לְדוֹד אוֹ לְדוֹד מְזֻמָּר, וְכָאֵן לֹא אָמַר דָּוִד כָּלָל. אֱלֹא

— זוהר תהלים —

מזמור, שַׁעֲתִידָה רוח הקֹדֶשׁ לְזַמֵּר אוֹתוֹ בְּזִמְן שִׁיקִים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִן הָעֶפֶר, וְאִז שִׁירוּ לֵה' שִׁיר חֲדָשׁ. אִז הוּא חֲדָשׁ. שֶׁהָרִי שִׁירָה כְּזוֹ לֹא נֶאֱמְרָה מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם.

מזמור שִׁירוּ לֵה' - תְּשַׁבַּחַת זו כְּשֵׁנוֹשְׂאוֹת הָאָרוֹן מִשְׁבַּחוֹת אוֹתָהּ

מזמור שִׁירוּ לֵה' שִׁיר חֲדָשׁ וְגו' (צח, א) : [זוהר ח"ב 9' תרומה (דף

קל"ח.)] וְזֶהוּ מְזִמֹּר שִׁירוּ לֵה' שִׁיר חֲדָשׁ. הַתְּשַׁבַּחַת

הַזֶּה הָרִי בְּאֶרְנוֹהָ. אֵף עַל גַּב שֶׁהִתְעוֹרְנוּ בָּהּ, הַתְּעוֹרְרוֹת הַחֲבֵרִים שֶׁהִתְעוֹרְרוּ, יָפָה הוּא, שֶׁהַפְּרוֹת הִלְלוּ עֲלוֹת, כְּשֶׁהָיוּ נוֹשְׂאוֹת אֶת הָאָרוֹן, הַתְּעוֹרְרוּ בַּתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמואל א 1) וַיִּשְׁרְנָה הַפְּרוֹת בְּדֶרֶךְ. וְאִיזוֹ שִׁירָה הָיוּ אוֹמְרוֹת?

מזמור שִׁירוּ לֵה' שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה. הַסּוּד הַזֶּה הוּא כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה. בְּשָׁעָה שְׂאוֹתֵן חֵיוֹת נוֹשְׂאוֹת אֶת (הָאָרוֹן) הַכֶּסֶּא לְהָרִים אוֹתוֹ לְמַעְלָה, הֵן אוֹמְרוֹת תְּשַׁבַּחַת זֶה. וְאִם תֹּאמַר, לָמָּה כָּתוּב כֵּאֵן חֲדָשׁ, וְהָרִי תִמִּיד אוֹמְרִים תְּשַׁבַּחַת זֶה? אֲלֵא וְדַאי שֶׁהוּא חֲדָשׁ, וְחֲדָשׁ לֹא נִקְרָא אֲלֵא בְּהִתְחַדְּשוֹת הַלְּבָנָה כְּשֶׁנֶּאֱוָרָה מֵהַשָּׁמֶשׁ, אִז הוּא חֲדָשׁ, וְזֶהוּ שִׁיר חֲדָשׁ. הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוּ וְזִרוּעַ קְדָשׁוֹ, הָרִי הַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל יְמִין וְשִׁמְאֵל לְקַבֵּל אוֹתָהּ. וְתְּשַׁבַּחַת זֶה, כְּשֵׁנוֹשְׂאוֹת הָאָרוֹן, מִשְׁבַּחוֹת אוֹתָהּ כְּשֶׁעוֹלוֹת לְבֵית שָׁמֶשׁ, כְּמוֹ שֶׁעֲגָלוֹת עוֹלוֹת לְבֵית שָׁמֶשׁ, וְהַכֵּל עוֹלִים בְּסוּד אֶחָד, מִשּׁוּם שֶׁבְּשַׁבַּחַת הִיא עֲלִית הַכֶּסֶּא לְעֲלוֹת לְמַעְלָה. הַתְּקוּן שֶׁל הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה בְּשַׁבַּחַת. כֹּל הַתְּשַׁבַּחוֹת הִלְלוּ תְּקִנּוּ לְשַׁבַּחַת, לְשַׁבַּח אוֹתוֹ הָעַם הַיְחִיד בְּעוֹלָם.

ב הוֹדִיעַ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְשׁוּעָתוֹ לְעֵינֵי הַגּוֹיִם גְּלָה צְדָקָתוֹ:
 ג זָכַר חֲסֵדוֹ וְאַמּוֹנָתוֹ לְבֵית יִשְׂרָאֵל רָאוּ כָּל אַפְסֵי אֶרֶץ
 אֶת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ ^{קַיִם מִלְּחָמָה}: ד הֲרִיעוּ לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ כָּל
 הָאָרֶץ פְּצַחוּ וְרַנְּנוּ וְזַמְרוּ: ה וְזַמְרוּ לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכַנּוֹר
 בְּכַנּוֹר וְקוֹל זְמֶרָה: ו בְּחִצְצָרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הֲרִיעוּ לִפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: ז יִרְעַם תַּיִם וּמְלֵאוּ תִבֵּל וַיִּשְׁבִּי
 בָּהֶ: ח נְהַרֹת יִמְחֲאוּ כָף יַחַד הָרִים יִרְנְנוּ:

— זוהר תהלים —

שִׁיר קֹדֶשׁ: וְכִי יֵשׁ שִׁיר עֵתִיק? אֵלָּא שִׁיר שְׁעֵד כְּעַת
 מְלָאכִים קְדוּשִׁים לֹא שִׁבְחוּ לוֹ מִשׁוּם שֶׁהוּא קֹדֶשׁ

מְזַמֵּר שִׁירוֹ לַה' שִׁיר קֹדֶשׁ וְגו' (צח, א): [זוהר ח"ג פ' שלח
 לך דף 91 ע"ב:] אֵלָּה שְׁעוּלִים שְׁמַנְגְנִים נְגוּן, אֵיזָה נְגוּן
 מְנַגְנִים? שִׁיר יְתוֹם. (תהלים צח) מְזַמֵּר שִׁירוֹ לַה' שִׁיר קֹדֶשׁ
 כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה וְגו'. שִׁיר קֹדֶשׁ, וְכִי יֵשׁ שִׁיר עֵתִיק?
 אֵלָּא שִׁיר, שְׁעֵד כְּעַת מְלָאכִים קְדוּשִׁים לֹא שִׁבְחוּ לוֹ,
 מִשׁוּם שֶׁהוּא קֹדֶשׁ. מָה הַטַּעַם הוּא קֹדֶשׁ? בְּגַלֵּל אוֹתוֹ
 אֶחָד שֶׁמִּחֲדָשׁ עֲלוּמִיו, מְשִׁבְחוֹ וְאוֹמֵר לוֹ. וְכֵן אָמַר רֹאשׁ
 הַיְשִׁיבָה, זֶה נִקְרָא קֹדֶשׁ וְהוּא קֹדֶשׁ, מִשׁוּם שֶׁדָּבַק בְּשִׁמְשׁ
 וְלֹא נִפְרָד מִמֶּנּוּ. לְהוֹצִיא סִטְרָא אַחְרָא שְׂאִין בָּהּ חֲדוּשׁ,
 שְׁכָתוּב בָּהּ (קהלת א) וְאִין כָּל קֹדֶשׁ. זְקָן הוּא וּבִלְהָ, וְלֹא
 הִתְחַדָּשׁ. (ולא עושה תולדות. ואלמלא עשה תולדות, היה מטשטש
 העולם).

ט לִפְנֵי יְהוָה כִּי בָא לְשֹׁפֵט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט תִּבְלַב
בְּצַדִּיק וְעַמִּים בְּמִישְׁרִים:

— זוהר תהלים —

כְּשֹׁמְכֹסִים עַל הַכְּפָרֶת אוֹמְרִים לִפְנֵי ה' כִּי בָא לְשֹׁפֵט הָאָרֶץ
יִשְׁפֹּט תִּבְלַב בְּצַדִּיק

לִפְנֵי ה' כִּי בָא לְשֹׁפֵט הָאָרֶץ וְגו' (צח, ט) : [זוהר ח"ג פ' אחרי מות
(דף נ"ח):] אָמַר רַבִּי אַבְא, מָה רָצָה כָּאן, כִּי בַעֲנַן אָרְאָה
עַל הַכְּפָרֶת, וְכָתוּב בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֵן, וְהָרִי הִכְהֵן אֵינּוּ רוֹאֶה
אֶת הַשְּׂכִינָה בְּשַׁעַת שְׁנֹכְנָס? אֵלָּא עָנַן הָיָה יוֹרֵד, וְכִשְׁהָיָה
יוֹרֵד, מַגִּיעַ עַל הַכְּפָרֶת הַזֶּה וּמִתְעוֹרְרִים כְּנַפְי הַכְּרוּבִים,
וּמְקִישִׁים בָּהֶם וְאוֹמְרִים שִׁירָה. וְאִיזוֹ שִׁירָה אוֹמְרִים? (תהלים
13) כִּי גָדוֹל ה' וּמְהִלָּל מְאֹד נוֹרָא הוּא עַל כָּל אֱלֹהִים. זֶה
כְּשֹׁמְעֵלִים אֶת כְּנַפְיָהֶם. וּבְשַׁעַת שְׁפוֹרְשִׁים אוֹתָן, אוֹמְרִים, כִּי
כָּל אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים וְה' שָׁמַיִם עָשָׂה. כְּשֹׁמְכֹסִים עַל
הַכְּפָרֶת, אוֹמְרִים, לִפְנֵי ה' כִּי בָא לְשֹׁפֵט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט תִּבְלַב
בְּצַדִּיק, וְעַמִּים בְּמִישְׁרִים.

וְקוֹלוֹתֵיהֶם הָיָה שׁוֹמֵעַ הִכְהֵן בְּמִקְדָּשׁ, אֲזַי שֵׁם קְטָרֶת
בְּמִקְוָמָה, וּמִתְכַּוֵּן בְּמָה שְׁמִתְכַּוֵּן, כְּדִי שִׁיתְבָּרַךְ
הַכֹּל (וְקוֹלוֹתֵיהֶם). וְכְנַפְי הַכְּרוּבִים עוֹלִים וְיוֹרְדִים, וְשָׁרִים
שָׁרִים, מְכַסִּים לַכְּפָרֶת וּמַעֲלִים לָהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוּב סְכָכִים.
סְכָכִים דְּוָקָא. וּמִנִּין לָנוּ שְׁקוֹלוֹתֵיהֶם נִשְׁמָעִים? כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר
(יחזקאל א) וְאֶשְׁמַע אֶת קוֹל וְגו'. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, וְעַמִּים בְּמִישְׁרִים.
מֵהוּ בְּמִישְׁרִים? כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר מִישְׁרִים אֶהְבוּךְ - לְהַכְלִיל שְׁנֵי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כְּרוּבִים, זָכַר וּנְקָבָה, מִיִּשְׂרָאֵל וְדָאֵי. וְעַל זֶה, וְעַמִּים בְּמִישְׁרִים.
 וְכָתוּב, (במדבר ז) וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹהֵי (וגו') מִבֵּין שְׁנֵי
 הַכְּרֻבִים וַיְדַבֵּר אֱלֹהֵי. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מִכָּאן לְמַדְנֵי, שֶׁבְכָל
 מְקוֹם שֶׁלֹּא נִמְצָא זָכַר וּנְקָבָה, אֵינוֹ כְּדָאֵי לְרֵאוֹת פְּנֵי שְׂכִינָהּ. זֶהוּ
 שְׁפָתוֹב (תהלים קמ) יִשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנֵיהֶּי, וְשִׁנְיָנוּ, כְּתוּב (דברים לב)
 צְדִיק וַיִּשָּׁר הוּא, זָכַר וּנְקָבָה, אִף כָּאֵן כְּרוּבִים זָכַר וּנְקָבָה.
 וְעַלֵּיהֶם כְּתוּב, (תהלים צט) אֲתָה כּוֹנֵנֶת מִיִּשְׂרָאֵל. וְעַמִּים
 בְּמִישְׁרִים. וּמִשׁוֹם כְּךָ, (שמות כה) וּפְנִיָהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו, וְהָרִי
 בְּאֶרְצוֹ.

צט א יְהוָה מֶלֶךְ יִרְגְּזוּ עַמִּים יֹשֵׁב בְּרוּבִים
 תִּנְנוּט הָאָרֶץ: ב יְהוָה בְּצִיּוֹן גָּדוֹל וְרֵם הוּא
 עַל כָּל הָעַמִּים: ג יוֹדוּ שִׁמְךָ גָּדוֹל וְנוֹרָא קְדוֹשׁ הוּא:
 ד וְעַז מֶלֶךְ מִשְׁפָּט אָהֵב אֶתְּהָ בּוֹנֵנֵת מִיִּשְׂרָאֵל מִשְׁפָּט
 וְצַדִּיקָה בְּיַעֲקֹב אֶתְּהָ עֲשִׂית: ה רֹמְמוּ יְהוָה
 אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְהַדָּם רַגְלָיו קְדוֹשׁ הוּא:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

להיות חסיד

ה' מלך ירגזו עמים (צט, א): [שימוש תהלים לפרק צט] להיות חסיד.

— זוהר תהלים —

ועז מלך משפט אהב - זה הקדוש ברוך הוא

ועז מלך משפט אהב וגו' (צט, ד): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רלב:)] פתח רבי יוסי ואמר, ועז מלך משפט אהב - זה הקדוש ברוך הוא. ועז מלך - תקף שמתזק הקדוש ברוך הוא אינו אלא במשפט, שהרי במשפט עומדת הארץ, כמו שנאמר (משלי כט) מלך במשפט יעמיד ארץ. ומשום כך, ועז מלך משפט אהב, ולא [מתחזקת] נתקנת כנסת ישראל אלא במשפט, משום שמשם נזונית, וכל הברכות שנוטלת, היא נוטלת משם, ולכן ועז מלך משפט אהב - כל התשוקה וכל האהבה שלה כנגד המשפט. אתה כוננת מישרים - סוד של שני הפרוכים למטה, שהם תקון וישוב העולם, והרי נתבאר.

ו מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכִהְנִיּוֹ וְשְׂמוּאֵל בְּקִרְאֵי שְׁמוֹ קִרְאִים אֵל
 יְהוָה ִּיְהוָה וְהוּא יַעֲנֵם: ז בְּעֲמוּד עֲנַן יְדַבֵּר אֲלֵיהֶם

— זוהר תהלים —

שְׂמוּאֵל שְׁקוּל כְּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן - בְּמִדַּת נֶצַח וְהוּד

מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכִהְנִיּוֹ וְשְׂמוּאֵל בְּקִרְאֵי שְׁמוֹ וְגו' (צט, ט): [זוהר ח"א
 פ' בראשית (דף כא:)] וַיִּגַע בְּכַף יָרְכוּ. כְּשָׂבָא אֶצֶל יַעֲקֹב,
 לְקַח כַּח מְאוּתוֹ פְּנוּת עָרֵב בְּדִין הַקֶּשֶׁה. וַיַּעֲקֹב הָיָה נִכְלָל בּוֹ
 וְלֹא יָכַל לוֹ. וַיֵּרָא כִּי לֹא יָכַל לוֹ וַיִּגַע בְּכַף יָרְכוּ. לְקַח תְּקַף
 הַדִּין מִשָּׁם, בְּגִלְל שְׂיִרְךָ הוּא מְחוּץ לַגּוּף. שְׂיַעֲקֹב הָיָה גּוּף,
 וְגוּפוֹ הָיָה כְּלוּל בְּסוּד שֶׁל שְׂתֵי דְרָגוֹת בְּסוּד שְׂנֵקְרָא אָדָם.
 כִּיּוֹן שְׁלֵקַח תְּקַף מְחוּץ לַגּוּף, מִיָּד - וַתִּקַּע כַּף יָרֵךְ יַעֲקֹב. וְלֹא
 הִתְנַבֵּא אִישׁ מִשָּׁם עַד שֶׁבָּא שְׂמוּאֵל, וְעַל זֶה נֶצַח יִשְׂרָאֵל
 כְּתוּב בּוֹ, כִּי לֹא אָדָם הוּא. יְהוֹשֻׁעַ נִתְנַבֵּא מֵהוּדוֹ שֶׁל מֹשֶׁה,
 שְׁכָתוּב (במדבר כז) וְנָתַתָּ מֵהוּדוּךָ עָלָיו. הוּד. וְזוֹ דְרָגָה חֲמִישִׁית.
 נֶצַח - יָרֵךְ שְׂמָאֵל שֶׁל יַעֲקֹב. וְלִכְן בָּא דוּד וְכִלְל אוֹתוֹ בְּיָמִין,
 שְׁכָתוּב (תהלים טז) נְעֻמוֹת בְּיָמִינֶךָ נֶצַח. יָמִינֶךָ לֹא כְּתוּב אֶלָּא
 בְּיָמִינֶךָ. מָה הַטַּעַם נִחְלְשָׁה יָרֵךְ יַעֲקֹב? בְּגִלְל שֶׁהִתְקַרֵּב אֵלָיו
 צַד הַטְּמְאָה וְלָקַח מִמֶּנּוּ כַח, וְהִתְעַכֵּב עַד שְׂמוּאֵל. וְעַל זֶה בָּא
 לְהִזְכִּיר שְׂזָהוּ יָרֵךְ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׁכָתוּב וְגַם נֶצַח יִשְׂרָאֵל. וְעַל
 זֶה כָּל דְּבָרָיו הָיוּ בְּדִין בְּרֵאשִׁית וּלְבַסּוּף.

וְעוֹד, שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּלֵל אוֹתוֹ אַחַר כֵּךְ בְּהוּד, מָתִי?
 לְאַחַר שֶׁמִּשַׁח מְלָכִים. וְעַל זֶה הוּא שְׁקוּל כְּמֹשֶׁה
 וְאַהֲרֹן. מֵה מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּשְׁנֵי צְדָדִים שְׁלֹמְעֵלָה - גַּם הוּא

— זוהר תהלים —

למטה כמו שאותם שני הצדדים, ומי הם? נצח והוד, כמו שמשה ואהרן שלמעלה. וכל הדרגות אחוזות זו בזו, שכתוב (שם צט) משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו. שהרי ששה צדדים נכללו ואחוזות זו בזו.

מי שהוא ברגז יביאו אצלו תינוק וישקט רגזו ויחזר בשמחה ויעשה עצמו כתינוק ואז הכל בשמחה

משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו וגו' (צט, ו): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קמ"ח).] כרובים - תינוקות, והכל עומד בסוד אחד, שכתוב (הושע יא) כי נער ישראל ואהבהו. ובגלל זה הכל בחדוש הירח תלוי. כמו שמתחדש זה בחדושו, כך הוא הכל. ומשום כך הנער, הם נערים, וזה סוד אשת נעורים, שעומדת על שני נערים בחדוש עליון. כרובים - פנים גדולות ופנים קטנות, ודאי כך הם. פנים נסתרים למעלה שלא מתגלים, ובגללם חדוש הלבנה ומלוי שלה. פנים קטנות למטה, כמו שבארנו בפפרת, למעלה ומטה בסוד אחד עומדים. את השמים ואת הארץ, אלו הם סוד של שני כרובים, אחד זכר ואחד נקבה, להיות דבוקים אלו באלו בחביבות, כמו שנתבאר את - לרבות מעלה ומטה כאחד, להיות סוד הכרובים בכלל אחד.

כתוב (תהלים ק) עבדו את ה' בשמחה, שמחה של שני הכרובים. שהרי תינוקות, כל מה (מי) שנמצא ביניהם, חוזרות פניו כתינוק ושמח עמהם. וסוד זה, כיון

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁשׁוּרָה עֲלֵיהֶם מִי שְׁשׁוּרָה, חוֹזֵר נֵעַר בְּשִׁמְחָה שֶׁל הַכֹּל וּבְרָצוֹן. אִף עַל גַּב שְׁחֹזֵר בְּדִין עַל הָעוֹלָם, כִּיּוֹן שְׁשׁוּרָה עֲלֵיהֶם, חוֹזֵר בְּשִׁמְחָה, נֵעַר קָשׁוּר בְּשִׁמְחָה, וְהָעוֹלָם חוֹזֵר בְּרַחֲמִים (ברגז). מִי שֶׁהוּא בְּרָגֵז, יִבְיֵאוּ אֶצְלוֹ תִּינוּק וַיִּשְׁקֹט רָגְזוֹ, וַיִּחְזֹר בְּשִׁמְחָה וַיַּעֲשֶׂה עֲצָמוֹ כְּתִינוּק, וְאִזּוֹ הַכֹּל בְּשִׁמְחָה. וְעַל סוּד זֶה נֶאֱמַר כִּי נֵעַר יִשְׂרָאֵל וְאֶהְבֵּהוּ. אֵין אֶהְבֵּה וְחִבִּיבוֹת, רַק בְּנֵעַר. כְּתוּב (שמות לג) וַיְהִי־שֶׁעַ בֶּן נֹוֹן נֵעַר לֹא יִמִּישׁ. הִיָּה עוֹמֵד תוֹךְ הַמִּשְׁכָּן שֶׁל מֹשֶׁה, בְּגִלְל שְׁאוֹתוֹ אֶהְלֵה הִיָּה אֶהְלֵ מֹשֶׁה, וּבִשְׁעָה שֶׁהַשְּׂכִינָה הִיָּתָה בָּאָה, נִמְצָא שֶׁם יְהוֹשֻׁעַ שֶׁהוּא נֵעַר, וּמִיָּד הִיָּה בְּשִׁמְחָה וּבְרָצוֹן שֶׁל הַשִּׁמְחָה, וַיְהוֹשֻׁעַ שִׁפְנִיּוֹ הֵם כְּלַבָּנָה בְּכֹל, בְּכֹל הַסּוּדוֹת שְׁלוֹ כֶּף הִיָּה. וְכִיּוֹן שֶׁנִּבְנְהָ הַמִּשְׁכָּן, לֹא הִיָּה צָרִיךְ יְהוֹשֻׁעַ לְהִיּוֹת שָׁם, אֶלֹא כְּרוֹבִים הִיּוּ שָׁם וְנִמְצָאִים בְּחִבִּיבוֹת זֶה בְּזֶה, פָּנִים בְּפָנִים כְּנֹעֲרִים בְּשִׁמְחָה. וְכִיּוֹן שְׁשׁוּרָה עֲלֵיהֶם, מִיָּד הַכֹּל בְּשִׁמְחָה וְדִין לֹא נִמְצָא כָּלֵל.

בְּגִלְל זֶה הַקְּבָ"ה, שְׂרָצוֹנוֹ בְּעַם יִשְׂרָאֵל, רָצָה לְהִרְאוֹת מַעֲשֵׂה לְמֹטָה, לְעוֹרֵר רַחֲמִים וּלְהַעֲבִיר דִּין שְׁלֹא יִשְׁלַט עֲלֵיהֶם כָּלֵל, וַיְהִיּוּ תָמִיד בְּשִׁמְחָה עִמּוֹ. זְכָאִים הֵם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. כְּתוּב (שמואל א ג) וְהַנֵּעַר שְׁמוּאֵל מְשָׁרְתַת וְגו'.

כְּתוּב נֵעַר, וְכְתוּב (תהלים צט) וְשְׁמוּאֵל בְּקִרְאֵי שְׁמוֹ, וְלִמְדָנוּ, שְׁקוּל הִיָּה מֹשֶׁה כְּנֹגֵד מֹשֶׁה וְאֶהְרֹן. אִם שְׁקוּל כְּמֹשֶׁה וְאֶהְרֹן, מְדוּעַ כְּתוּב נֵעַר, שֶׁהָרִי כְּמָה מְדַרְגוֹת הֵן, וְלֹא הִיָּה מְגִיעַ אֶפְלוֹ לְמְדָרְגָה קְטָנָה שֶׁל מֹשֶׁה, כָּל שְׁכָן לְהִיּוֹת שְׁקוּל כְּשִׁנְיָהֶם? (שם)

— זוהר תהלים —

מִשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכֹהֲנָיו, מִשֶׁה הוּא נְבִיא נְאֻמָּן עֲלִיּוֹן עַל כָּל שְׂאֵר הַנְּבִיאִים. אַהֲרֹן בְּכֹהֲנָיו, וְהוּא כֹהֵן עֲלִיּוֹן עַל כָּל כֹּהֲנֵי הָעוֹלָם. שְׂלֵא הָיָה כֹהֵן גָּדוֹל שְׁעוֹלָה בְּמִדְרָגָה עֲלִיוֹנָה כְּאַהֲרֹן. זָכָה אַהֲרֹן לְכֹהֲנָה וּנְבוּאָה, נְבִיא וְכֹהֵן, מֵה שְׂלֵא זָכָה כֹהֵן אַחֵר. וְאִם תֹּאמַר, הֲרִי זְכָרְיָה כֹהֵן וְנְבִיא הָיָה - הַנְּבוּאָה הִיא הַיְתָה לְשִׁעָה. (עַד כֹּאן מֵהַשְׁמִטוֹת), לְשִׁעָתוֹ הוּא הָיָה, שְׁפָתוֹב וְרוּחַ אֱלֹהִים לְבִשָּׁה אֶת זְכָרְיָה. וְאִם תֹּאמַר, הֲרִי יִרְמְיָהוּ שָׁבוּ כְּתוּב (יִרְמִיָּה א) בְּטָרָם אֶצְרָךְ בְּכַפְּטֵן יַדְעָתִיךְ, וְהֲרִי אַחֲרֵים - אֲלֵא כָלָם לֹא זָכוּ לְנְבוּאָה וְלְכֹהֲנָה עֲלִיוֹנָה כְּמוֹ אַהֲרֹן, שֶׁהֲרִי אַהֲרֹן זָכָה בְּנְבוּאָה עֲלִיוֹנָה עַל כָּל שְׂאֵר הַכֹּהֲנִים. זָכָה בְּכֹהֲנָה עַל כָּלָם. מִשֶׁה זָכָה בְּנְבוּאָה, וְשִׁמְשׁ בְּכֹהֲנָה עֲלִיוֹנָה. שְׁמוּאֵל זָכָה בְּשִׁתִּיָּהֵן. מֵה מִשֶׁה הָיָה קוֹרָא וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשִׁיב לוֹ מִיַּד - אֵף בְּשְׁמוּאֵל כְּתוּב (שְׁמוּאֵל אִיב) הֲלֵא קִצִּיר חֲטִים הַיּוֹם אֶקְרָא אֵל ה' וַיִּתֵּן קִלּוֹת וְגו'. אֲבָל לֹא עָלָה לְדַרְגָּה עֲלִיוֹנָה כְּמִשֶׁה. מֵה אַהֲרֹן הָיָה מְשִׁמְשׁ בְּכֹהֲנָה אֶצֶל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא - אֵף שְׁמוּאֵל הָיָה מְשִׁמְשׁ לְפָנָי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲבָל לֹא עָלָה בְּשְׁמוּשׁ עֲלִיּוֹן כְּמוֹ אַהֲרֹן.

וְהַדְּבָר כֶּךָ הוּא: שְׁלִשָּׁה הֵם שְׁהִיּוּ נְבִיאִים נְאֻמָּנִים וְשִׁמְשׁוּ בְּכֹהֲנָה. אֶחָד מִשֶׁה, וְאֶחָד אַהֲרֹן, וְאֶחָד שְׁמוּאֵל. וְאִם תֹּאמַר שְׁשְׁמוּאֵל לֹא הִמְשִׁיךְ (שִׁמְשׁ) בְּכֹהֲנָה, אֲלֵא אַחֵר הָיָה שְׁשִׁמְשׁ בְּכֹהֲנָה, וּמִיָּהוּ? יִרְמְיָהוּ - לֹא כֶּךָ! שֶׁהֲרִי כְּתוּב (יִרְמִיָּהא) מִן הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר בְּעֻנְתוֹת. מִן הַכֹּהֲנִים הָיָה, אֲבָל לֹא שִׁמְשׁ. וְשְׁמוּאֵל שִׁמְשׁ בִּימֵי עָלִי, וּמִשֶׁה פְּעַם אַחַת כָּל אוֹתָם שְׁבַעַת

א מִזְמוֹר לְתוֹדָה תְּרִיעוּ לַיהוָה כָּל הָאָרֶץ:
 ב עֲבְדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה בְּאוֹ לִפְנֵי
 בְּרִנָּה: ג דַּעוּ כִּי יְהוָה הוּא אֱלֹהִים הוּא

— שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים —

לנצח אויבך

מזמור לתודה (ק, א): [שימוש תהלים לפרק ק] לנצח אויבים, ושם שלו
 י"ה ואמור אותו ז"פ.

— זוהר תהלים —

עֲבְדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה - כְּנֶגֶד הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן בְּאוֹ לִפְנֵי בְּרִנָּה
 - כְּנֶגֶד הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן

עֲבְדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה (ק, ב): [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קסג.)] וְעַל
 הַמְּקוֹם הַזֶּה כְּתוּב, וַיִּנְחָם ה', וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ. חָרוֹן
 אַף ה'. שְׁהָרִי בַּמְּקוֹם הַזֶּה תְּלוּי. שְׁהָרִי כָּל מָה שְׁלִמְעָלָה, הַכֵּל
 הוּא בְּאוֹר, חַיִּים לְכָל הַצְּדָדִים, וְעַל כֵּן שְׁנִינוּ, אֵין עֲצָבוֹת
 לִפְנֵי הַמְּקוֹם, בְּדִיוֹק לִפְנֵי, וְעַל זֶה כְּתוּב (תהלים ק) עֲבְדוּ אֶת ה'
 בְּשִׂמְחָה בְּאוֹ לִפְנֵי בְּרִנָּה. עֲבְדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה - כְּנֶגֶד
 הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן. בְּאוֹ לִפְנֵי בְּרִנָּה - כְּנֶגֶד הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן.
 אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

שָׂאִין עֲבוֹדַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶלָּא מִתּוֹךְ חֲדוּה

עֲבְדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה וְגו' (ק, ב): [זוהר ח"ג פ' ויחי (דף רסו:)] בְּאוֹ
 רְאָה, כְּתוּב וַתַּחֲי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבֵיהֶם. נִרְאָה הָיָה
 שְׁבַתְחָלָה מִתָּה הָיָתָה אוֹתָהּ הָרוּחַ שְׁלוֹ וְלֹא הָיָה מִתְּכַוֵּן לְקַבֵּל

— זוהר תהלים —

רוח אחרת, שְהַרִי רוּחַ שְלִמְעֵלָה לֹא שׁוֹרָה בְרִיקָנוֹת. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, שְכִינָה לֹא שׁוֹרָה אֶלָּא בְמָקוֹם שְלֵם, וְלֹא בְמָקוֹם חָסֵר, וְלֹא בְמָקוֹם פְּגוּם, וְלֹא בְמָקוֹם עֵצוּב, אֶלָּא בְמָקוֹם שֶׁהִתְכַוֵּן, בְּמָקוֹם שְמִמְחָה, וְלִכֵּן בְּכָל אוֹתָן שָׁנִים שְׁיוֹסֵף נִפְרָד מֵאֲבִיו וַיַּעֲקֹב הָיָה עֵצוּב, לֹא שָׁרְתָה בּוֹ שְכִינָה. שְׁנִינוּ, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי אָבָא, כְּתוּב (תהלים ק) עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה כִּיאוּ לְפָנָיו בְּרִנָּה. לְהוֹצִיא, שְׁאִין עֲבוֹדַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶלָּא מִתּוֹךְ חֲדוּה. שְׁאֵמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֵין שְכִינָה שׁוֹרָה מִתּוֹךְ עֵצְבוֹת, שְכִתּוּב (מלכים ב ג) וַעֲתָה קָחוּ לִי מִנְגֵן וְהָיָה כְּנִגֵן הַמִּנְגֵן. מִנְגֵן מִנְגֵן שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים לְשֵׁם מָה? כְּדֵי לְעוֹרֵר רוּחַ מְשָׁלְמוֹת הַכֹּל, שֶׁהוּא רוּחַ שְלֵם.

שְׁנֵי קַרְבָּנוֹת לְיוֹם כְּנִגֵּד שְׁנֵי אֵלֶּה שְׁהֵם שְׁמִיחָה וְרִנָּה שְׁמִיחָה
בְּבִקֵּר וְרִנָּה בְּלִילָה

עֲבָדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה וְגו' (ק, ב): [זוהר בראשית פ' ויחי (דף רכט:)]
רַבִּי יוֹסִי פָתַח וְאָמַר, (שם ב) עֲבָדוּ אֶת ה' בִּירְאָה וְגִילוֹ
בְּרַעְדָּה, וְכְתוּב (שם ק) עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה כִּיאוּ לְפָנָיו בְּרִנָּה.
בֹּא רְאֵה, כָּל אָדָם שֶׁבָּא לְעַבֵּד לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּבִקֵּר
וּבְעֵרֵב צָרִיף לְעַבֵּד אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּבִקֵּר, כְּשֶׁעוֹלָה
הָאוֹר, וְהִתְעוֹרְרוֹת צַד הַיָּמִין מִתְעוֹרְרֵת בְּעוֹלָם, אַז צָרִיף אָדָם
לְהִתְקַשֵּׁר בִּימִין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלְעַבֵּד לְפָנָיו בְּעֲבוֹדַת
הַתְּפִלָּה, מִשּׁוּם שֶׁתְּפִלָּה מְחַזְּקַת תְּקֵף לְמַעְלָה, וּמְמַשִּׁיכָה
בְּרָכוֹת מִהָעֵמֶק הָעֲלִיּוֹן לְכָל הָעוֹלָמוֹת, וּמְשֵׁם מִמְּשִׁיף בְּרָכוֹת
לְמִטָּה לְתַחְתּוֹנִים, וְנִמְצָאוּ עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים מִתְּבָרְכִים
בְּאוֹתָהּ עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה.

— זוהר תהלים —

עבודת התפלה, שצריך אדם לעבד לפני הקדוש ברוך הוא בשמחה וברננה להכליל את כנסת ישראל ביניהם, ואחר כך ליחד היחוד כראוי, שכתוב דעו כי ה' הוא אלהים. זהו סוד היחוד בסוד העבודה. ועם כל זה צריך אדם לעבד לפני הקדוש ברוך הוא בחדוה ולהראות חדוה בעבודתו, ושני אלה - שמחה ורננה - כנגד שני אלה. שתי תפלות, שני קרבנות ליום כנגד שני אלה, שהם שמחה ורננה. שמחה בבקר, ורננה בלילה. ועל זה (במדבר כח) את הפכש אחד תעשה בבקר ואת הפכש השני תעשה בין הערבים. ועל זה תפלת ערבית היא רשות, משום שאותה שעה מחלקת טרף לכל חילותיה, ולא שעה להזכיר [להתברר], אלא לתת מזון. ביום ההוא מתברכת משני הצדדים הללו, בבקר ובלילה, מתוך שמחה ורננה, ובלילה מחלקת לכל כראוי. זהו שכתוב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו'.

כל עבודה שצריך אדם לעבד את הקדוש ברוך הוא צריך בשמחה וברצון הלב כדי שתמצא עבודתו בשלמות

עבדו את יהוה בשמחה וגו' (ק, ב): [זוהר ח"ג 9' ויקרא (דף ח'.)]
 פתח רבי יהודה ואמר, (תהלים ק) עבדו את ה' בשמחה וגו'. עבדו את ה' בשמחה, כך למדנו, שכל עבודה שצריך אדם לעבד את הקדוש ברוך הוא, צריך בשמחה וברצון הלב, כדי שתמצא עבודתו בשלמות. ואם תאמר שעבודת הקרבן כך היא - אי אפשר! שהרי אותו אדם שעבר על מצות רבנו ועל מצות התורה ושב לפני רבנו, באיזה פנים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יַעֲמַד לְפָנָיו? הֲרִי וְדָאֵי בְרוּחַ שְׁבוּרָה, בְרוּחַ עֲצוּבָה, אֵיפֹה
הַשְּׁמָחָה? אֵיפֹה הֲרִנָּנָה? אֶלֶּא שָׁם שְׁנִינוּ, אוֹתוֹ אָדָם שְׁחוּטָא
לְפָנֵי רְבוּנוּ וְעָבַר עַל מְצוּוֹתָיו, וּבָא לְהִקְרִיב קֶרְבָן וּלְתַקֵּן אֶת
עֲצָמוֹ בְרוּחַ שְׁבוּרָה, צָרִיד לְהִמָּצֵא בְרוּחַ עֲצוּבָה. וְאִם הוּא
בוֹכָה, זֶה יָפֵה מֵהַפֵּל. הֲרִי שְׁמָחָה וְהֲרִי רִנָּנָה אֵין נִמְצָאִים.
אֶלֶּא בַמָּה מִתְתַקֵּן? בְּאוֹתָם כְּהַנִּים וְלוּיִם, שְׁהֲרִי הֵם
מִשְׁלִימִים שְׁמָחָה וְרִנָּנָה בְּשִׁבְלוֹ. הַשְּׁמָחָה מִתְקַיֶּמֶת בְּכֹהֵן,
מִשׁוּם שֶׁהוּא תָּמִיד רְחוּק מִן הַדִּין, וְהַכְּהֵנִים צָרִיכִים תָּמִיד
לְהִמָּצֵא בְּפָנִים מְאִירוֹת, שְׁמֵחִים יוֹתֵר מִכָּל הָעָם, שְׁהֲרִי הַכֹּתֵר
שְׁלוֹ גוֹרֵם הֲרִנָּנָה בְּלוּיִם, וְכֵן זֶה, שְׁהֲרִי הַלוּיִם נִמְצָאִים תָּמִיד
עַל הַשִּׁיר, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֶה. וְאֵלוֹ עוֹמְדִים עָלָיו, וּבְהֵם נִשְׁלַמֶּת
הָעֲבוּדָה לְקִדּוּשׁ בְּרוּחַ הוּא. הַכֹּהֵן עוֹמֵד עָלָיו וּמְכַוֵּן דְּבָרִים
בְּשְׁמָחָה וּבְרִצוֹן, לְיַחַד אֶת הַשֵּׁם הַקִּדּוּשׁ כְּרֵאוּי, וְהַלוּיִם
בְּשִׁיר. אֲזַי כְּתוּב, דְּעוּ כִּי ה' הוּא אֱלֹהִים. זֶהוּ קֶרְבָן לְקָרֵב
רְחֵמִים לְדִין, וְהַכֵּל מִתְבַּשֵּׂם. עִכְשָׁו שְׁלֵא נִמְצָא קֶרְבָן, מִי
שְׁחוּטָא לְפָנֵי רְבוּנוּ וְשָׁב אֵלָיו, וְדָאֵי בְּמִרְיוֹת הַנֶּפֶשׁ, בְּעֲצָב,
בְּבִכָּיָה, בְרוּחַ שְׁבוּרָה, אֵיךְ מְקִים שְׁמָחָה וְרִנָּנָה? הֲרִי אֵין הֵם
נִמְצָאִים אֲצֵלוֹ? אֶלֶּא כֵךְ פְּרָשׁוּהָ, שְׁתִּשְׁבַּחֹת רְבוּנוּ וְשְׁמַחַת
הַתּוֹרָה וְרִנָּנוֹת הַתּוֹרָה, זֹהִי שְׁמָחָה וְרִנָּנָה. וְהֲרִי שְׁנִינוּ, וְלֹא
מִתּוֹךְ עֲצָבוֹת וְכוּ', שְׁלֵא יַעֲמַד אָדָם לְפָנֵי רְבוּנוּ בְּעֲצָבוֹת,
וְהֲרִי לֹא יִכּוֹל, אֲזַי מֵה תִקְנָתוֹ?

אָלֶּא סוּד הַדְּבָר, הֲרִי שְׁנִינוּ, לְעוֹלָם יִפְנֵס אָדָם שְׁעוֹר שְׁנֵי
פְתָחִים וְכוּ', וְיִתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (משלי ח)

— זוהר תהלים —

לשְׁמֹר מְזוּזַת פְּתָחַי. הִחֲשַׁבְתָּ שְׁנֵי פְתָחַיִם? אֵלָּא אָמַר, שְׁעוּר שְׁנֵי פְתָחַיִם. כַּאֲן רְמַז לְמָה שְׁאָמַר דָּוִד (תהלים כד), שְׁאוּ שְׁעָרַיִם וְרַאשֵׁיכֶם. הֵם מְעוֹן וּמְכוּן, שְׁהֵם לְפָנַי וּלְפָנֶיךָ. רֵאשִׁית הַדְּרָגוֹת - חֶסֶד וּפְחָד, וְהֵם הַפְּתָחַיִם שֶׁל הָעוֹלָם. עַל כֵּן צָרִיךְ אָדָם לְהִתְכַּוֵּן בַּתְּפִלָּתוֹ כְּנֶגֶד קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים, שְׁהֵם הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ, וְיִתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ, וְאֵלֶּה הֵם שְׁעוּר שְׁנֵי פְתָחַיִם, שְׁנֵי כְתָרִים. וַיֵּשׁ שְׁשׁוּנָה כֶּף: שְׁמִחָה זו כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. וְשְׁמִחָה הֲרִי פְרָשׁוּהָ, כְּכַתוּב (ישעיה נה) כִּי בְשִׁמְחָה תֵצֵאוּ וְגו'. וְעִתִּידִים יִשְׂרָאֵל לִצְאֹת מֵהַגְּלוּת בְּשִׁמְחָה הַזֹּה, וּמִי זֶה? כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. וְלִכֵּן עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׁמְחָה, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (ויקרא טז) בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֵן אֶל הַקְּדוֹשׁ, וְהִכַּל אֶחָד. בָּאוּ לְפָנָיו בְּרִנָּה - זֶה הַשְּׁלֵמוֹת שְׁלֵה. שֶׁל שְׁמִחָה בְּלֵב, וּרְנָנָה בְּפֶה. וְזוֹהִי שְׁלֵמוֹת יִתְרָה. וְהַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל הַשְּׁמִחָה הַזֹּה הֲרִי יְדוּעָה וְנוֹדְעַת, וְזֶהוּ הַתְּקוּן שֶׁל הָאָדָם לְפָנָי רְבוּנוּ, וְאֵז - דְּעוּ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים. וְהַכֵּל בָּא בְּדַבָּר אֶחָד, שְׁצָרִיךְ אַחַר כֶּף לִיחַד אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ כְּרֵאוּי וְלִקְשֹׁר זֶה בְּזֶה לְהִיּוֹת הַכֵּל אֶחָד, וְזוֹהִי עֲבוֹדַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָמְרוּ לוֹ רַבִּי אֶחָא וְרַבִּי אַבָּא, וְדַאי כֶּף הוּא. אֲשֵׁרִי חֲלָקִים שֶׁל הַצְּדִיקִים שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה וְיִוְדְעִים דְּרַבִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. קָמוּ וְהִלְכוּ אַחֲרֵי רַבִּי אַבָּא שְׁלֵשָׁה מֵיָלִין.

עֲבָדוּ אֶת יי בְּשִׁמְחָה - בְּזִמְן שִׁישְׂרָאֵל שְׂרוּיִים בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה

עֲבָדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׁמְחָה וְגו' (ק, ב): [זוהר ח"ג פ' במדבר (דף ק"ח.נ)].

רַבִּי אַבָּא רָאָה אִישׁ שֶׁהָיָה שֹׁמֵחַ בְּבֵית טְרוּנְיָא שְׁכַבְכָּבְל. הִכָּה בּוּ וְאָמַר, שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם כְּתוּב (אמר רבי אבא), בְּזִמְן

עֲשָׂנוּ (ולא) וְלוֹ אֲנַחְנוּ עִמּוֹ וְצֵאן מְרַעִיתוֹ: ד באו שְׁעָרָיו
 בַּתּוֹדָה חֲצֵרְתָיו בַּתְּהִלָּה הוֹדוּ לוֹ בְּרָבוֹ שְׁמוֹ: ה בִּי
 מִזֶּבֶחַ יְהוָה לְעוֹלָם חֲסִדוֹ וְעַד הַר זָדָר אֲמוֹנָתוֹ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שִׁירוֹשָׁלַיִם בְּשִׂמְחָה צְרִיף אָדָם לְשִׂמְחָה. רַבִּי אֶלְעָזָר לְטַעְמוֹ,
 שְׁאָמַר שִׂמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם, הֵינּוּ שִׁפְתוֹב (תהלים ק) עֲבָדוּ אֶת ה'
 בְּשִׂמְחָה. כְּתוֹב אַחַד אוֹמֵר, עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה. וְכְתוֹב
 אַחַד אוֹמֵר, (שם ב) עֲבָדוּ אֶת ה' בִּירְאָה וְגִילוֹ בְרַעְדָה. מַה בֵּין
 זֶה לְזֶה? אֵלָּא, כָּאֵן בְּזִמְן שִׁישְׁרָאֵל שְׂרוּיִים בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה -
 כָּאֵן בְּזִמְן שִׁישְׁרָאֵל שְׂרוּיִים בְּאַרְץ אַחֲרָת. (ד"א) עֲבָדוּ אֶת ה'
 בִּירְאָה - זו כְּנִסְתַּ יִּשְׂרָאֵל בְּזִמְן שֶׁהִיא בְּגִלוּת בֵּין הָעַמִּים.
 אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָרִי כְּתוֹב (ישעיה נה) כִּי בְּשִׂמְחָה תִּצְאוּ, וְזוֹ
 הִיא כְּנִסְתַּ יִּשְׂרָאֵל. כִּיּוֹן שְׁאָמַר תִּצְאוּ, מִהַגְּלוּת הוּא, וְנִקְרָאת
 שִׂמְחָה. אָמַר לוֹ, וְדָאֵי כֶּךָ הוּא זֶה, שְׁכָל זִמְן שֶׁהִיא בְּגִלוּת
 וְשׁוֹכְכַת לְעַפְרָה, לֹא נִקְרָאת שִׂמְחָה, עַד שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 יֵבֵא אֵלֶיהָ, וְיִקְיָמָה מִהַעֲפָר וַיֹּאמֶר, (שם נב) הִתְנַעְרִי מֵעַפְרָה
 קוּמִי וְגו', (שם ס) קוּמִי אוּרִי וְגו', וַיִּתְחַבְּרוּ כְּאַחַד, (ויקִימָה
 מֵעַפְרָה) וְאָז חֲדוּדָה נִקְרָאת, חֲדוּת הַכֹּל, וְאָז בְּשִׂמְחָה תִּצְאוּ
 וְדָאֵי. אִז כְּמָה חֲדוּת יִצְאוּ מוֹל הַגְּבִירָה לְחֲדוּת הַלוּלָת
 הַמֶּלֶךְ, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (שם נה) הִהָרִים וְהַגְּבָעוֹת יִפְצְחוּ וְגו',
 וְכְתוֹב (שם נב) כִּי הִלֵּךְ לְפָנֶיכֶם ה' וּמֵאֶסְפְּכֶם וְגו'.

קא א לְרוּד מִזְמוֹר חֶסֶד וּמִשְׁפָּט אֲשִׁירָה לְךָ יְהוָה
 אֲזַמְרָה: ב אֲשַׁבֵּלָה בְּרֶדֶךְ תָּמִים מִתִּי
 תָּבוֹא אֵלַי אֶתְהַלֵּךְ בְּתָם לְבָבִי בְּקֶרֶב בֵּיתִי: ג לא
 אֲשִׁית לִנְגַד עֵינַי דְּבַר בְּלִיעַל עֲשֵׂה סָטִים שְׁנֵאתִי לא
 יִדְבַק בִּי: ד לֵבָב עֲקָשׁ יִסּוּר מִמֶּנִּי רַע לא אֲרַע:
 ה (מלושני) מְלֻשְׁנֵי בַּסֶּתֶר רִעְהוּ אוֹתוֹ אֲצַמִּית גְּבוּהָ
 עֵינַיִם וּרְחַב לֵבָב אוֹתוֹ לא אוֹכֵל: ו עֵינַי בְּנֶאֱמָנִי אֶרֶץ
 לְשֹׁבֵת עַמְדֵי הַלֵּךְ בְּרֶדֶךְ תָּמִים הוּא יִשְׁרָתֵנִי: ז לא
 יֵשֵׁב בְּקֶרֶב בֵּיתִי עֲשֵׂה רְמִיָה דְּבַר שְׁקָרִים לא יִפּוֹן
 לִנְגַד עֵינַי: ח לְבַקְרִים אֲצַמִּית כָּל רִשְׁעֵי אֶרֶץ לְהַכְרִית
 מַעִיר יְהוָה: ט כָּל פְּעֻלֵי אָוֶן:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לרוח רע

חסד ומשפט (קא, א): [שימוש תהלים לפרק קא] טוב לכתבו עם מזמור
 יקום אלהים. בקלף והוא טוב לרוח רעה.

— זוהר תהלים —

זכאי הוא האדם שידע לפתות לו ולעבד לרבונו ברצון ובכוננת הלב
 לא ישב בקרב ביתי וגו' (קא, ז): [זוהר ח"ג (דף קכא). זוהר תורה] לא
 ישב בקרב ביתי עשה רמיה דבר שקרים לא יפון לנגד
 עיני. אמר רבי שמעון זכאי הוא האדם שידוע לפתות לו
 ולעבוד לרבונו ברצון ובכוננת הלב, אוי לו למי שבא לפתות

קב א תפלה לעני כי יעטף ולפני יהוה יושפך
 שיחו: ב יהוה יושפך שמעה תפילתי ושועתיו

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לאשה עקרה

תפלה לעני (קב, א): [שימוש תהלים לפרק קב] לבקש רחמים מאת ה' יתעלה שיעשה לו חסד בעבור אשה עקרה. ושם שלו י"ה.

— זוהר תהלים —

דוד המלך אחר שראה שישראל חוזרים בתשובה בחדוה תקן עשרה מיני נגונים ובסוף כלם אמר תפלה לעני כי יעטף

תפלה לעני וגו' (קב, א): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף כג:)] ודוד, בגלל הגלות אמר (שמואל ב יז) רעב ועיף וצמא במדבר.

בגלל שראה שכונה חרבה יבשה, היה נוטל צער בגללה. אחר שראה שישראל חוזרים [בתשובה] בחדוה, תקן עשרה מיני נגונים, ובסוף כלם אמר (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף [נ"א: תקן עשרה מיני תילים, ובסוף כלם תפלה לדוד הטה ה' אונך ענני, אחת

שכל התפלות שבגללן מתעטפים לפני המלך, ולא היו נכנסות עד שתכנס תפלת העני, אמר תפלה לעני כי יעטף], והיא תפלה שעוטפת כל התפלות לפניו עד שתכנס תפלתו, לכן הקדים עני לכלם. מהי תפלת העני? זו תפלת ערבית שהיא רשות בפני עצמה בלי בעלה, ומשום שהיא בלי בעלה, היא עניה ויבשה, וצדיק עני יבש זה זרע יעקב, שהוא ברשות כל אמות העולם, ודומה לתפלת ערבית שהיא לילה של הגלות. ותפלת שבת היא צדקה לעני, כמו שבארונה בעלי המשנה, שמש בשבת צדקה לעניים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

[שעניים מתנחמים בדרך של שמש של שבת]. וְלִכְנַן צָרִיף אָדָם לְהִיּוֹת כְּמוֹ עֲנִי לְשַׁעַר הַמֶּלֶךְ בְּתַפְלַת עֲמִידָה בְּכָל שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחַל בְּשִׁבִיל הַשְּׂכִינָה, וּמִתְעַטֵּף לָהּ בְּעֵטוֹף שֶׁל מִצְוָה שֶׁל צִיצִית כְּמוֹ עֲנִי, וַיְהִי בְּתַפְלִין כְּמוֹ אָבִיוֹן אֲצֶל הַשַּׁעַר שֶׁהוּא אֲדֹנָי. שְׁכָף עוֹלָה לְחֻשְׁבוֹן הַיְכָ"ל. וְזֶהוּ אֲדֹנָי שִׁפְתֵי תַפְתָּח.

תַּפְלַת הָעֲנִי הִיא תַפְלָה שְׁעוֹמֶדֶת לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשׁוֹבֵרֶת שְׁעָרִים וּפְתָחִים וְנִכְנָסֶת לְהַתְקַבֵּל לִפְנֵי

תַּפְלָה לְעֲנִי כִי יַעֲטֹף וְגו' (קב, א): [זוהר ח"א פ' וישלח (דף קסח:)] רַבִּי יוֹסִי פְתַח וְאָמַר, (תהלים קב) תַּפְלָה לְעֲנִי כִי יַעֲטֹף וְלִפְנֵי ה' יִשְׁפָּף שִׁיחוֹ. פְּסוּק זֶה בְּאֵרוֹהוּ בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת. אֲלֵא דָוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר אֵת זֶה כְּשֶׁהִסְתַּכַּל וְרָאָה בְּדַבְרֵי הָעֲנִי, וְהִסְתַּכַּל בּוֹ כְּשֶׁהָיָה הוֹלֵךְ וּבּוֹרַח מִלִּפְנֵי חֲמִיו אָמַר זֶה. תַּפְלָה לְעֲנִי - זוֹהִי תַפְלָה שְׁמִבְקֵשׁ הָעֲנִי לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְזוֹ הַתַּפְלָה שְׁמַקְדִּימָה אֵת כָּל תַּפְלוֹת הָעוֹלָם. כְּתוּב כִּי אֵין תַּפְלָה לְעֲנִי, וְכְתוּב שֵׁם (שם ז) תַּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים. מַה בֵּין זֶה לְזֶה? אֲלֵא זוֹ תַפְלָה שֶׁל יֵד, וְזוֹ תַפְלָה שֶׁל רֵאשׁ, וְאֵין לְהַפְרִיד בֵּין הַתַּפְלָה לְעֲנִי הַזֶּה וּבֵין תַּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים, וּשְׁתִּיחֶן שְׁקוּלוֹת כְּאַחַת. וְעַל זֶה תַפְלַת הָעֲנִי מְקַדִּימָה לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַל תַּפְלוֹת הָעוֹלָם, מִשּׁוּם שְׁכְּתוּב (שם כב) כִּי לֹא בָזָה וְלֹא שְׁקָץ עֲנוֹת עֲנִי וְגו'. בֵּא רָאָה, תַפְלָה לְעֲנִי זוֹ תַפְלָה שֶׁל יֵד, שֶׁהָעֲנִי דְבוּק בְּעֲנָיו כְּמִי שֶׁאֵין לוֹ מַעֲצָמוֹ כְּלוּם. דְּבַר אַחֵר, תַּפְלָה - זֶה מֹשֶׁה, לְעֲנִי - זֶה דָּוִד, כִּי יַעֲטֹף

— זוהר תהלים —

– כְּשֶׁמִתְכַּסֶּה הַלְּבָנָה וּמִתְכַּסֶּה הַשֶּׁמֶשׁ מִמְנָה, וְלִפְנֵי ה' יִשְׁפָּךְ שִׁיחוֹ – כְּדִי לְהִתְחַבֵּר עִם הַשֶּׁמֶשׁ. בֵּא רְאָה, הַתְּפִלָּה שֶׁל כָּל בְּנֵי אָדָם תְּפִלָּה, וְהַתְּפִלַּת הָעֲנִי הִיא תְּפִלָּה שְׁעוֹמֶדֶת לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשׁוֹכֵרֶת שְׁעָרִים וּפְתָחִים וְנִכְנָסֶת לְהִתְקַבֵּל לִפְנֵיו. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שמות כב) וְהָיָה כִּי יֵצֵק אֵלַי וְשִׁמְעֵתִי כִּי חֲנוּן אָנִי, וְכָתוֹב שִׁמְעֵ אֲשַׁמְעֵ צַעֲקוֹתוֹ. וְלִפְנֵי ה' יִשְׁפָּךְ שִׁיחוֹ – כְּמִי שֶׁמִּתְרַעַם עַל דֵּין הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, תְּפִלוֹת הַצַּדִּיקִים חֲדוּהָ לִכְנֹסֶת יִשְׂרָאֵל לְהִתְעַטֵּר לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. מִשּׁוּם זֶה חֲכִיבָה הִיא יוֹתֵר לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלִכְן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא תָּאֵב לְתְּפִלוֹת הַצַּדִּיקִים בְּשַׁעֲהָ שְׁצָרִיף לָהֶם, מִשּׁוּם שְׂיִוְדָעִים לְרַצוֹת אֶת רַבּוֹנָם.

תְּפִלַּת הָעֲנִי עֲלִיּוֹנָה מִכָּלֶם מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׂזוֹ עוֹלָה עַד כֶּסֶף הַכְּבוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ וּמִתְעַטֶּרֶת בְּרֵאשׁוֹ

תְּפִלָּה לְעֲנִי כִּי יַעֲטֹף וְגו' (קב, א): [זוהר ח"ב פ' יתרו (דף 91:1)]
 כְּשֶׁהִגִּיעוּ אֵלָיו, [רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי] צָאוּהוּ שְׁהִיָּה יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, וְהָיָה אוֹמֵר (תהלים קב) תְּפִלָּה לְעֲנִי כִּי יַעֲטֹף וְלִפְנֵי ה' יִשְׁפָּךְ שִׁיחוֹ. כָּל תְּפִלַּת יִשְׂרָאֵל הִיא תְּפִלָּה, וְתְּפִלַּת הָעֲנִי עֲלִיּוֹנָה מִכָּלֶם. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׂזוֹ עוֹלָה עַד כֶּסֶף הַכְּבוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ וּמִתְעַטֶּרֶת בְּרֵאשׁוֹ. וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁתַּבַּח (מתעטף) בְּאוֹתָהּ תְּפִלָּה וְדָאִי, תְּפִלַּת הָעֲנִי נִקְרָאת תְּפִלָּה. כִּי יַעֲטֹף. עֲטוּף זֶה אֵינוֹ עֲטוּף שֶׁל כְּסוּי, שְׁהָרִי אֵין לוֹ. אֶלָּא כְּתוֹב כָּאֵן כִּי יַעֲטֹף, וְכָתוֹב שֶׁ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לְכֹה נָא אָרְהָ לִי אֶת הָעַם הַזֶּה וְגו' . רַבִּי אֲבָא פָתַח, (שם קב) תְּפִלָּה לְעֵנִי כִי יַעֲטֹף וְגו' . שְׁלֹשָׁה הֵם שְׁפָתוֹב בְּהֵם תְּפִלָּה . וּבְאַרְוֵי דְבַר זֶה (אבל דבר זה) - אֶחָד הָיָה מֹשֶׁה, וְאֶחָד הָיָה דָּוִד, וְאֶחָד עֲנִי, שְׁנִכְלָל בְּהֵם וְהִתְחַבֵּר בְּהֵם . וְאִם תֹּאמְרוּ, הֲרִי כְּתוֹב (חֲבִיקוֹק ג) תְּפִלָּה לְחֲבִיקוֹק הַנְּבִיא - הֲרִי אֲרַבְּעָה הֵם? אֵלֶּא חֲבִיקוֹק לֹא בְּגַלַּל תְּפִלָּה הָיָה, וְאַף עַל גַּב שְׁפָתוֹב בּוֹ תְּפִלָּה, תְּשַׁבַּחַת וְהוֹדָאָה הִיא לְקִדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל שֶׁהִחִיָּהוּ וְעָשָׂה אֹתוֹ נְסִים וּגְבוּרוֹת, שֶׁהֲרִי בֵּן הַשּׁוֹנְמִית הָיָה . אָבֵל שָׁלֵשׁ הֵן שְׁנִקְרָאוֹת תְּפִלָּה : (תהלים ז) תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים, תְּפִלָּה זוֹ שְׂאִין כְּמוֹתָהּ בְּאִישׁ אַחֵר . תְּפִלָּה לְדָוִד, תְּפִלָּה זוֹ הִיא תְּפִלָּה שְׂאִין כְּמוֹתָהּ בְּמִלֵּךְ אַחֵר . תְּפִלָּה לְעֵנִי, תְּפִלָּה הִיא מֵאוֹתָן שְׁלֹשׁ . מִי חֲשׂוּבָה מְכַלֵּן? הֲיֵי אוֹמֵר תְּפִלַּת הָעֵנִי . תְּפִלָּה זוֹ קוֹדֶמֶת לְתְּפִלַּת מֹשֶׁה, וְקוֹדֶמֶת לְתְּפִלַּת דָּוִד, וְקוֹדֶמֶת לְכָל שְׂאֵר תְּפִלוֹת הָעוֹלָם .

מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁהָעֵנִי הוּא שְׁבוּר לֵב, וְכְתוֹב (שם לד) קְרוֹב ה' לְנֹשְׁבְרֵי לֵב וְגו' . וְהָעֵנִי עוֹשֶׂה תְּמִיד קְטָטָה בְּקִדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַשֵּׁב וְשׁוֹמֵעַ דְּבָרָיו . פִּינֵן שְׁמֵתְפִלַּל תְּפִלָּתוֹ, פּוֹתַח כָּל חִלּוֹנוֹת הָרְקִיעִים, וְכָל שְׂאֵר הַתְּפִלוֹת שֶׁעוֹלָה לְמַעְלָה, דוֹחָה אוֹתָן אוֹתוֹ עֲנִי שְׁבוּר לֵב, שְׁפָתוֹב תְּפִלָּה לְעֵנִי כִי יַעֲטֹף . כִּי יַעֲטֹף צָרִיךְ לוֹ לְכַתּוֹב! מָה זֶה כִּי יַעֲטֹף? אֵלֶּא הוּא עוֹשֶׂה עֲטוּף לְכָל תְּפִלוֹת הָעוֹלָם, וְלֹא נִכְנָסוֹת עַד שְׁנִכְנָסַת תְּפִלָּתוֹ . וְהַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר : יַעֲטֹפוּ כָּל הַתְּפִלוֹת, וְתְּפִלָּה זוֹ תִכְנָס אֵלַי . אִינִי רוֹצֶה כְּאֵן בֵּית

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

דין שידון בינינו. לפני יהיו תרעומות שלו, ואני והוא לבדנו. והקדוש ברוך הוא מתיחד לבדו באותן התרעומות, באותה תפלה, שכתוב ולפני ה' ישפך שיחו. לפני ה' בודאי. כל חילות השמים שואלים אלה לאלה: במה מתעסק הקדוש ברוך הוא? במה משתדל? אומרים: מתיחד בערגה בכלים שלו. כלם לא יודעים מה נעשה מתפלת אותו עני ומכל אותן תרעומותיו. שאין תאנה לעני אלא כששופך דמעותיו בתרעמת לפני המלך הקדוש, ואין תאנה לקדוש ברוך הוא אלא כשמקבל אותם ונשפכים לפניו. וזוהי תפלה שעושה עטוף ועוטפת כל תפלות העולם.

מישה התפלל תפלתו, והתעכב כמה ימים בתפלה זו. דוד ראה שכל החלונות וכל שערי השמים, כלם מזמנים להפתח לעני, ואין בכל תפלות העולם שהקדוש ברוך הוא מקשיב מיד כמו לתפלת העני. כיון שראה את זה, עשה עצמו עני ומסכן. פשט לבוש המלכות וישב על הארץ כמו עני ואמר תפלה, שכתוב (תהלים פו) תפלה לדוד הטה ה' אונך עני. ואם תאמר למה? בגלל כי עני ואביון אני. אמר לו הקדוש ברוך הוא, דוד, ולא מלך אתה, ושולט על מלכים חזקים, ואתה עושה עצמך עני ואביון?! מיד החזיר תפלתו לגון אחר ועזב דבר אביון ועני, ואמר שמרה נפשי כי חסיד אני. ועם כל זה, הכל היה בדוד. אמר לו רבי אלעזר, יפה אמרת, ועם כל זה (ועל זה) צריך לאדם שמתפלל תפלתו (להיות שם עני ואביון) לעשות עצמו עני, כדי שתכנס תפלתו בכלל כל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַעֲנִיִּים. שֶׁהָרִי כָּל שׁוֹמְרֵי הַשְּׁעָרִים לֹא מִשְׁאִירִים כֶּף לְהַכְנִס כְּמוֹ שֶׁמִּשְׁאִירִים אֶת הַעֲנִיִּים, שֶׁהָרִי בְּלִי רִשׁוּת נִכְנָסִים. וְאִם עוֹשֶׂה אָדָם עֲצָמוֹ וְשֵׁם רְצוֹנוֹ תָּמִיד כְּעֲנִי, תִּפְלְתוּ עוֹלָה וּנְפֻשָׁת עִם אוֹתָן תִּפְלוֹת הַעֲנִיִּים וּמִתְחַבֵּרֵת אִתָּן, וְעוֹלָה יַחַד אִתָּן וְנִכְנָסֵת בְּכֻלָּן, וּמִתְקַבֵּלֵת בְּרִצּוֹן לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ (בהם).

דוּד הַמֶּלֶךְ שֶׁם אֶת עֲצָמוֹ בְּאַרְבָּעָה דְרָכִים: שֶׁם עֲצָמוֹ יַחַד עִם עֲנִיִּים, שֶׁם עֲצָמוֹ יַחַד עִם חֲסִידִים, שֶׁם עֲצָמוֹ יַחַד עִם עֲבָדִים, וְשֶׁם עֲצָמוֹ יַחַד עִם אוֹתָם שְׁמוֹסְרִים עֲצָמָם וְנִפְשָׁם עַל קִדְשֵׁת שְׁמוֹ. שֶׁם עֲצָמוֹ עִם עֲנִי, שֶׁכְּתוּב כִּי עֲנִי וְאַבְיוֹן אֲנִי. שֶׁם עֲצָמוֹ יַחַד עִם חֲסִידִים, שֶׁכְּתוּב שֶׁמֶרְה נִפְשִׁי כִּי חֲסִיד אֲנִי, מִשׁוּם שֶׁצָּרִיךְ הָאָדָם שְׁלֹא לְשִׁים עֲצָמוֹ רָשָׁע. וְאִם תֹּאמֶר, אִם כֶּף, לֹא יִפְרֹט חֲטָאֵיו לְעוֹלָמִים? לֹא כֶּף! אֲלֵא כִּשְׁיִפְרֹט חֲטָאֵיו, אִזּוֹ הוּא חֲסִיד, שֶׁבֹא לְקַבֵּל תְּשׁוּבָה. מוֹצִיא עֲצָמוֹ מִצַּד הָרַע שֶׁהִיָּה בְּטֻנְפַת שְׁלוֹ עַד עֲכָשׁוֹ, וְכַעַת נִדְבֵק בְּיָמִין הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהִיא פְּשׁוּטָה לְקַבְּלוֹ. וְלֹא תֹאמֶר שְׁלֹא יִקְבְּלוּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שְׁיִפְרֹט חֲטָאֵיו מִיּוֹם שֶׁהִיָּה בְּעוֹלָם, (אם כך) אֵיפֹה (או) אוֹתָם שֶׁהִתְכַסּוּ מִמֶּנּוּ, שְׁלֹא יִכּוֹל לְהִגִּיעַ. אֲלֵא לֹא צָרִיךְ לְפָרֵשׁ, פֶּרֶט לְאוֹתָם שִׁזְכּוֹר מֵהֶם. וְאִם שֶׁם רְצוֹנוֹ בְּהֶם, כָּל הָאַחֲרִים נִמְשָׁכִים אַחֲרֵיהֶם. שֶׁהָרִי לְמַדְנּוֹ, אֵינן בּוֹדְקִים חוּרֵי הַבַּיִת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעְלָה, וְלֹא אוֹתָם תַּחֲתוֹנִים לְמַטָּה בְּבַעוֹר חֲמִץ. אֵינן כִּיּוֹן שֶׁבִּדְק כְּפִי מֵרֵאָה עֵינָיו מֵה שִׁיכּוֹל לְהִגִּיעַ, הַכֹּל נִמְשָׁךְ אַחֲרֵי זֶה וְהִתְבַטַּל יַחַד אִתּוֹ.

— זוהר תהלים —

וְכַף גָּרְסָנוּ בְּנִגְעִים: עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה רְאֵשֵׁי אֵיבָרִים הֵם
שֶׁלֹּא מִטְמְאִים מִשׁוּם מַחֲיָה. וְהִכְהֵן לֹא טוֹרַח
אֲחֲרֵיהֶם, וְהִינּוּ מֵה שְׁכָתוֹב, (ויקרא יג) לְכֹל מַרְאֵה עֵינֵי הַכְהֵן.
מִקּוּם שְׂיָכוּל לְרְאוֹת מִכְתָּשׁ בְּהִסְתַּכְּלוֹת אַחַת, וְלֹא צָרִיף
לְהִנְמִיף אֶת עֲצָמוֹ וּלְהָרִים עֵינָיו כָּאֵן וְכָאֵן. גַּם כֶּף לֹא צָרִיף
לְפָרֵט חֲטָאָיו (לבקש) מִיּוֹם שֶׁהָיָה, שֶׁהָרִי חוֹרֵי הַבֵּית
הַתְּחַתּוֹנִים, וְלֹא אֱלוֹ שֶׁהִתְכַּסּוּ שֶׁלֹּא יְכוּל לְהִגִּיעַ, שֶׁהֵם
חוֹרֵי הַבֵּית הָעֲלִיוֹנִים לְמַעְלָה, (אלא) בֵּא רְאֵה, לְכֹל מַרְאֵה
עֵינֵי הַכְהֵן. וְכֹלֶם נִמְשָׁכִים אֲחֲרֵיהֶם. וְעַל זֶה שֵׁם דָּוִד עֲצָמוֹ
בְּתוֹךְ הַחֲסִידִים. הוּא שֵׁם עֲצָמוֹ יַחַד עִם עֲבָדִים, שְׁכָתוֹב
(תהלים קכג) הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם. וְכָתוֹב (שם)
פּוֹ הוֹשַׁע עֲבָדְךָ אֶתְּהָ אֱלֹהֵי. שֵׁם עֲצָמוֹ עִם אוֹתָם שֶׁמְסָרוּ
נַפְשָׁם עַל קִדְשַׁת שְׁמוֹ, שְׁכָתוֹב (שם) שִׁמַּח נַפְשׁ עֲבָדְךָ כִּי
אֵלֶיךָ ה' נַפְשִׁי אֲשָׂא. בְּכֹל הָאַרְבָּעָה הִלְלוּ שֵׁם עֲצָמוֹ דָּוִד
הַמֶּלֶךְ לְפָנָי אֲדוֹנוֹ.

אָסוּר לוֹ לְאַדָּם לְהָרִים יָדָיו לְמַעְלָה פָּרֵט לְתַפְלָה וּבִבְרָכוֹת
וּבְתַחֲנוּנִים לְאֲדוֹנוֹ

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הִרְמַתִּי יָדֵי בְתַפְלָה לְפָנָי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ.
שֶׁהָרִי שְׁנִינּוּ, אָסוּר לוֹ לְאַדָּם לְהָרִים יָדָיו לְמַעְלָה פָּרֵט
לְתַפְלָה, וּבִבְרָכוֹת וּבְתַחֲנוּנִים לְאֲדוֹנוֹ, שְׁכָתוֹב (בראשית יד)
הִרְמַתִּי יָדֵי אֵל ה' אֵל עֲלִיּוֹן, וּמְתַרְגְּמִים: הִרְמַתִּי יָדֵי בְתַפְלָה.
שֶׁהָרִי בְּאֶצְבָּעוֹת הַיָּדִים יֵשׁ דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים. וְכַעַת כֶּף אָנִי
עוֹשֶׂה, וְאוֹמֵר שְׁכָל מִי שֶׁאַרְבָּעָה אֱלוֹ יִסְדֵּר לְפָנָי אֲדוֹנוֹ וְעוֹשֶׂה

— — — — — תהלים — — — — —

עצמו ברצון בתקון זה כראוי, בתקון זה לא תחזר תפלתו ריקם. בתחלה עבד - לסדר שבח לפני אדונו ולזמר לפניו, וזה בתשבחות שלפני התפלה. אחר כך עבד לאחר שהתפלל תפלת עמידה, הוא עבד שסדר תפלת אדונו. אחר כך עבד אחר שהתפלל כל תפלתו והלך לו. ועל זה עשה עצמו דוד שלש פעמים בתפלה זו עבד, שכתוב הושע עבדך אתה אלהי. שמח נפש עבדך. וכתוב (תהלים פו) תנה עזך לעבדך. הרי שלש פעמים צריך לשים עצמו עבד. אחר כך לשים עצמו תוך אלו שמסרו נפשם על קדשת שמו, כלומר ביחוד של שמע ישראל. שכל מי ששם כך רצונו בזה הפסוק, נחשב לו כאלו מסר עצמו על קדשת השם. לאחר ששם עצמו עני, בזמן שוננס ודופק על פתחים של רומי מרומים, כשאומר אמת ויציב (וסומך) גאלה לתפלה, להיות בתפלת עמידה שבור לב עני ומסכן. ולשים רצונו להפלל בתוך העניים בשברון לב בנמיכות נפש.

לאחר ששם עצמו בתוך חסידים בשומע תפלה לפרש חטאיו, שך צריך יחיד בשומע תפלה בשביל להתדבק בימין שפשוטה לקבל שבים, אז נקרא חסיד. הרי ארבעה אלה כראוי. מי כולל כל אלה? אותו שצריך לכלל אותם, וזהו עבד שכולל את כל השאר. שלשה עבדים הם בשלשה מקומות, וכלם אחד. ועליהם כתוב (שם קכג) הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם וגו'. בין עבד לעבד הם אותם אחרים. בין עבד ראשון לעבד שני יש לו למסר נפשו על

— זוהר תהלים —

יחוד קדשת שמו, ולשים עצמו עני ומסכן בתפלת עמידה, ולשים עצמו בתוך חסידים בשומע תפלה. עבד שלישי לאחר שסים וסדר הכל. למדנו, באותה שעה שמסדר בן אדם כל ארבעה הסדורים הללו ברצון הלב, נוח לפני הקדוש ברוך הוא ופורש ימינו עליו, באותו עבד שלישי, וקורא עליו ואומר לו עבדי אתה, שכתוב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. ודאי תפלה של אדם זה לא תחזור ריקם לעולמים. בא רבי אבא ונשקו.

אמר רבי אלעזר, בא וראה, שני עבד מאותם השלשה הם שכוללים כל אלה, שהרי השלישי עומד לחתם בו חותם למעלה לשים בו יד מימין המלך ולהשתבח בו. אבל שני אלה, ראשון ושני, הם כלל הכל. ודוד משבח עצמו בהם, שכתוב (תהלים קטז) אנה ה' כי אני עבדך אני עבדך וגו', שאלו כוללים כל השאר. שלישי בך עומד לגאל אותי, שכתוב הושע עבדך אתה אלהי. מי שמסדר את זה, שיהיה ידוע לו שהקדוש ברוך הוא משתבח בו, וקורא עליו עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. בא רבי אבא ונשקו. אמר רבי אבא, על זה קראנו, (שם יט) הנחמדים מזֶהב ומפֶז רב וגו'. כמה מתוקים דברים עתיקים שסדרו הראשונים. ואנו, כשטועמים אותם, לא יכולים לאכל. ודאי זה כך, והפסוק מוכיח על שלשה עבדים, והם אחד ובמקום אחד. ושנים כפי שאמרת, ואחד הוא להתעטר בו הקדוש ברוך הוא, שכתוב (ויקרא כה) כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם וגו'. לא ימכרו ממכרת עבד. משום שהקדוש ברוך הוא צריך להתעטר בשלשת

אֱלֹהִים תְּבוֹא: ג אֵל תִּסְתַּר פְּנֵיךָ מִפְּנֵי בְּיֹם צָר לִי הִטָּה
 אֵלַי אֲזַנְךָ בְּיֹם אֶקְרָא מִתֵּר עֲנֵנִי: ד כִּי כָלוּ בְעֵשֶׂן יָמַי
 וְעֲצָמוֹתַי כָּמוֹ קֶד נִחְרוּ: ה הוֹפֵה בְעֵשֶׂב וַיִּכַּשׁ לִבִּי בִּי
 שָׁבַחְתִּי מֵאֵכֵל לַחֲמִי: ו מִקּוֹל אֲנַחְתִּי דָבַקָה עֲצָמִי
 לְבָשָׂרִי: ז דְּמִיתִי לְקֶאֱת מִדְּבַר הַיּוֹתֵי כְבוֹם חֲרָבוֹת:
 ח שָׁקַדְתִּי וְאַתְּהָה כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל גָּג: ט כָּל הַיּוֹם
 חֲרַפְוֵי אוֹיְבֵי מְהוֹלְלֵי בִי נִשְׁפָּעוּ: י בִּי אֶפֶר פִּלְתָּם
 אֲבִלְתִּי וְשָׁקְנִי בִּבְכִי מִסִּבְּתִי: יא מִפְּנֵי וְעֹמֵד וּמְצַפֵּד בִּי
 נִשְׁאַתְנִי וַתִּשְׁלִיבֵנִי: יב יָמַי כָּצַל נִטְוִי וְאֲנִי כְעֵשֶׂב
 אִיבֵשׁ: יג וְאַתְּהָ יְהוָה לְעוֹלָם תִּשָּׁב וְזִכְרְךָ לְדוֹר
 וָדוֹר: יד אַתְּהָ תִקּוּם תִּרְחַם צִיּוֹן בִּי עַת לְחַנְּנָה בִּי כָּא
 מוֹעֵד: טו בִּי רָצוּ עֲבָדֶיךָ אֶת אֲבִנֶיהָ וְאֶת עֲפָרָהּ יַחֲנֵנוּ:
 טז וַיִּירָאוּ גוֹיִם אֶת שֵׁם יְהוָה וְכָל מַלְכֵי הָאָרֶץ
 אֶת כְּבוֹדְךָ: יז בִּי כָנַה יְהוָה צִיּוֹן נִרְאָה כְּכֹבוֹדוֹ:
 יח כָּנַה אֶל תִּפְלַת הָעֲרָעָר וְלֹא בָזָה אֶת תִּפְלָתָם:

———— ❦ ———— זוהר תהלים ❦ ————

אלה. ועל זה לא ימכרו לשם עבד, שהרי הקדוש ברוך הוא היה.
 תפלות הרבים אפילו פמה הן תפלות שאינן מצדיקים וכלן
 נכנסות לפני הקב"ה ולא משגיח בחטאיהם

פְּנָה אֶל תִּפְלַת וְגו' (קב, יח): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רלד.)] וַיִּקְרָא
 יַעֲקֹב אֶל בָּנָיו וַיֹּאמֶר הֲאִסְפוּ וְגו', רַבִּי אַבְרָם פֶּתַח וְאָמַר,

— זוהר תהלים —

(תהלים ק"ב) פָּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֲרֵעַר וְלֹא בָזָה אֶת תְּפִלָּתָם. הָאֵי קָרָא אוּקְמוּהָ, וְאֶקְשׁוּ בֵיהּ חֲבֵרַיִיא. (אלא תו אית ביה סטר קורדיטא) פָּנָה, הַקָּשִׁיב מִבְּעֵי לֵיָהּ, אוּ שְׁמַע, מֵאֵי פָּנָה.

וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל בָּנָיו וַיֹּאמֶר הָאֶסְפוּ וְגו'. רַבֵּי אַבְא פִּתַּח וַאֲמַר, (תהלים קכ) פָּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֲרֵעַר וְלֹא בָזָה אֶת תְּפִלָּתָם. פְּסוּק זֶה בְּאֲרוּהוּ, וְהִתְקַשׁוּ בּוֹ הַחֲבֵרִים. (אלא עוד יש בו צד בציורים רבים) פָּנָה! ? הַקָּשִׁיב הִיָּה צְרִיף, אוּ שְׁמַע. מַה זֶה פָּנָה? אֵלֵא כָּל תְּפִלּוֹת הָעוֹלָם - תְּפִלּוֹת, וְתְפִלַּת הַיְחִיד לֹא נִכְנָסַת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ אֵלֵא בְּכַח חֲזֵק. שְׂעֵד שְׁלֹא נִכְנָסַת אוּתָהּ תְּפִלָּה לְהִתְעַטֵּר בְּמִקּוּמָהּ, מִשְׁגִּיחַ בָּהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִסְתַּכֵּל בָּהּ, וּמִסְתַּכֵּל בְּחֻטְאֵי וּבִזְכוֹת אוּתוֹ הָאָדָם, מַה שְּׂאִינוּ עוֹשֶׂה כֵּן בְּתְפִלַּת הָרַבִּים, שְׂתְפִלַּת הָרַבִּים כְּמַה הֵן תְּפִלּוֹת שְׂאִינָן [חבנין] מִצְדִּיקִים, וְכֵלָן נִכְנָסוֹת לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא מִשְׁגִּיחַ בְּחֻטְאֵיהֶם. מִשּׁוּם כֶּךָ פָּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֲרֵעַר, מִהַפֵּךְ וּמִסְתַּכֵּל בָּהּ, וּמִסְתַּכֵּל [בזכותו] בְּמַה רְצוֹן נַעֲשֶׂה, וּמִי אוּתוֹ הָאִישׁ שְׂמִתְפַּלֵּל תְּפִלָּה זוּ וּמָהֶם מַעֲשִׂיו. מִשּׁוּם כֶּךָ צְרִיף הָאָדָם לְהִתְפַּלֵּל תְּפִלָּה בְּצַבּוּר. מַה הִטְעַם? מִשּׁוּם שְׁלֹא בָזָה אֶת תְּפִלָּתָם, אֶף עַל גַּב שְׁלֹא כָּלִם בְּכּוֹנָה וּרְצוֹן הַלֵּב. דְּבַר אַחַר פָּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֲרֵעַר - זֶה יְחִידֵי שְׂנִכְלָל בְּרַבִּים. וּמִיָּהּ יְחִידֵי שְׂנִכְלָל בְּרַבִּים? הֲוֵי אוּמֵר זֶה יַעֲקֹב, שֶׁהוּא כָּלוּל בְּשְׁנֵי צְדָדִים, וְקָרָא לְבָנָיו, וְהִתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ עֲלֵיהֶם. אִיזוֹ תְּפִלָּה שְׂיִתְקַבְּלוּ בְּשְׁלָמוֹת לְמַעְלָה? תְּפִלָּה שְׁלֹא יִשְׁמְדוּ בְּגִלּוֹת.

יש תפֿתֿבֿ זאת לדור אחרון ועם נבֿרא יתלֿל יתֿ: כ בֿי
 השקֿף מפרום קדֿשו יתוֿאֿה מֿשמים אל ארֿץ
 הַבַּיִט: כא לשֿמע אִנְקַת אָסִיר לִפְתַּח בְּנֵי תְמוֹנָתָהּ:
 כב לִסְפֵר בְּצִיּוֹן שֵׁם יְהוָה וְתִהְלֹתוּ בִירוּשָׁלַם:
 כג בְּהַקְבִּץ עַמִּים יַחְדָּו וּמַמְלָכוֹת לַעֲבֹד אֶת יְהוָה
 כד עֲנֵה בְדַרְךְ (כח) פְּחֵי קֶצֶר יָמֵי: כה אִמֵר אֵלַי
 אֵל תַּעֲלֵנִי פְחָצֵי יָמֵי פְדוּר הַזֹּרִים שְׁנוֹתֶיךָ: כו לִפְנֵים
 הָאָרֶץ יִסְדֹּת וּמַעֲשֵׂה יְדִיךָ שָׁמַיִם: כז הִמָּה יֵאָבְדוּ וְאַתָּה
 תַעֲמֹד וּכְלָם כִּפְגַּד יִבְלוּ כַלבוֹשׁ תַחֲלִיפִם וַיַּחֲלֹפוּ:
 כח וְאַתָּה הוּא וְשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתְמוּ: כט בְּנֵי עֶבְרִיךָ יִשְׁפֹנוּ
 וְזָרְעִם לִפְנֶיךָ יִבּוֹן:

קג א לְדוֹד בְּרַכִּי נַפְשִׁי אֶת יְהוָה: וְכָל קְרִבִי

אֶת שֵׁם קִדְשׁוֹ: ב בְּרַכִּי נַפְשִׁי אֶת יְהוָה:

שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים

לבקש רחמים על עקרה

לדוד ברכי (קג, א): (שימוש תהלים לפרק קג) ג"כ טוב לבקש רחמים על אשה שהיא עקרה ושם שלו הוא א"ה.

זוהר תהלים

את ה' - זו שלמות הכל. את ה' - הפלל של הכל

לְדוֹד בְּרַכִּי נַפְשִׁי וְגו' (קג, א): [זוהר ח"א פ' לך לך (דף 19.)] כְּמוֹ כֵּן (שם

קג) לְדוֹד בְּרַכִּי נַפְשִׁי אֶת ה'. מְשׁוּם דְּרַגְתּוֹ אָמַר. וְמָה אָמַר

בְּרַכִּי נַפְשִׁי אֶת ה'? אֶת - לְהִתְקַשֵּׁר בְּקֶשֶׁר לְמַעְלָה. וְכָל קְרִבִי,

מִי הֵם קְרִבִי? אֵלּוּ שְׁאֵר חַיּוֹת הַשָּׂדֶה שֶׁנִּקְרְאוֹת קְרִבִּים, כְּמוֹ

שֶׁנֶּאֱמַר (שיר ה) וּמַעֲזֵי הַמּוֹ עָלָיו. דְּבַר אַחַר בְּרַכִּי נַפְשִׁי - בְּשִׁבְלֵי

הוּא אָמַר. אֶת ה' - זו שלמות הכל. את ה' - הפלל של הכל.

לְדוֹד בְּרַכִּי נַפְשִׁי וְגו' (קג, א): [זוהר ח"ב פ' ויקהל (דף קצ"ט.)] שְׂבָעָה

דִּינִים יִחְלְפוּ עַל הָאָדָם כְּשִׁיּוּצָא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה. אַחַד

- אוֹתוֹ דִּין עָלְיוֹן כְּשִׁיּוּצָאת הַרוּחַ מִן הַגּוּף. ב' - כְּשִׁמְעָשִׂיו

וּדְבָרָיו הוֹלְכִים לְפָנָיו וּמְכַרְיָזִים עָלָיו. ג' - כְּשֶׁנִּכְנַס לְקִבְרוֹ. ד'

- דִּין הַקִּבְרוֹ. ה' - דִּין הַתּוֹלְעָת. ו' - דִּין הַגֵּיהֶנֶם. ז' - דִּין הַרוּחַ

שֶׁהוֹלְכֵת וּמְשׁוֹטְטֵת בְּעוֹלָם וְלֹא מוֹצֵאת מְקוֹם מְנוּחָה עַד

שִׁישְׁלְמוּ מַעֲשָׂיו.

וְהָרִי בְּאֵרְנוּ, שְׂבָעָה דִּינִים יִחְלְפוּ עַל הָאָדָם כְּשִׁיּוּצָא מִן

הָעוֹלָם הַזֶּה. אַחַד - אוֹתוֹ דִּין עָלְיוֹן כְּשִׁיּוּצָאת הַרוּחַ

— זוהר תהלים —

מִן הַגּוֹף. ב' - כְּשֶׁמַּעֲשִׂיו וּדְבָרָיו הוֹלְכִים לְפָנָיו וּמְכַרְיָזִים עָלָיו. ג' - כְּשֶׁנִּכְנַס לְקַבֵּר. ד' - דִּין הַקְּבֵר. ה' - דִּין הַתּוֹלְעָת. ו' - דִּין הַגִּיּוֹנָם. ז' - דִּין הַרוּחַ שֶׁהוֹלְכָת וּמְשׁוֹטְטָת בְּעוֹלָם וְלֹא מוֹצֵאת מְקוֹם מְנוּחָה עַד שִׁישְׁלָמוּ מַעֲשָׂיו. מִשׁוּם זֶה צָרִיךְ אָדָם לְהִתְבּוֹנֵן תָּמִיד בְּמַעֲשָׂיו וּיָשׁוּב לְפָנָי אֲדוֹנוּ. וְכִשֶׁהִתְבּוֹנֵן דּוֹד הַמֶּלֶךְ בְּדִינֵי הָאָדָם הַלָּלוּ, הַקְּדִים וְאָמַר, (תהלים קד) בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת ה', בְּטָרֵם תֵּצֵא מִן הָעוֹלָם, בְּעוֹד שָׂאת נִמְצָאת עִם הַגּוֹף. וְכֹל קָרְבִי אֶת שֵׁם קָדְשׁוֹ - הֵם אֲבָרֵי הַגּוֹף שֶׁמְשַׁתְּפִים כְּאֶחָד עִם הַרוּחַ. עִכְשָׁו כְּשֶׁתִּמְצָאוּ עִמָּה, הַקְּדִימוּ לְבָרֵךְ אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ טָרֵם שְׂיָבֵא זְמַן שֶׁלֹּא תוֹכְלוּ לְבָרֵךְ וּלְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה. וְעַל זֶה אָמַר בְּרַכִּי נַפְשִׁי אֶת ה' הַלְלוּיָהּ. בָּאוּ אוֹתָם הַחֲבָרִים וְנִשְׁקָוּ אֶת רֵאשׁוֹ.

עתידי לתן דין וחשבון - סדר המשפט והעדויות והעונשים על העוונות מרגע הפטירה עד שמגיע לקבר

לְדוֹד בְּרַכִּי נַפְשִׁי וְגו' (קג, א): [זוהר ח"ג פ' נשא (דף קכ"ו)]. רַבִּי אֲבָא פָּתַח, (תהלים קג) לְדוֹד בְּרַכִּי נַפְשִׁי אֶת ה' וְכֹל קָרְבִי אֶת שֵׁם קָדְשׁוֹ. כִּמָּה יֵשׁ לוֹ לְאָדָם לְהִסְתַּכַּל וּלְדַעַת בְּעִבּוֹדַת רַבּוֹנוּ, שֶׁהָרִי בְּכָל יוֹם וַיּוֹם הַכְּרוֹז קוֹרָא וְאָמַר: (משלי א) עַד מָתִי פָּתִים תֵּאֱהָבוּ פְתֵי וְגו'. (ירמיה ג) שׁוּבוּ בָנִים שׁוֹכְכִים אֲרָפָה מְשׁוֹבְתֵיכֶם. וְאִין מִי שִׁירְכִין אֲזַנָּיו. הַתּוֹרָה מְכַרְיָזָה לְפָנֵיהֶם, וְאִין מִי שִׁישְׁגִיחַ. בֵּא רֵאָה, בֶּן אָדָם הוֹלֵךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְחוֹשֵׁב שֶׁשְׁלוֹ הוּא תָּמִיד וַיִּשְׁאַר בְּתוֹכוֹ לְדוֹרֵי דוֹרוֹת. עַד שֶׁהוּא הוֹלֵךְ בְּעוֹלָם, נוֹתְנִים אוֹתוֹ בְּקוֹלָר. עַד שֶׁהוּא יוֹשֵׁב, דְּנִים אוֹתוֹ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּמוֹשֵׁב הַדִּינִים עִם שְׂאֵר בְּנֵי הַדִּין. אִם נִמְצָא לוֹ סַגּוֹר – הֲרֵי נִצּוֹל מִהַדִּין. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (אִיּוֹב לג) אִם יֵשׁ עָלָיו מִלְאָךְ מִלֵּיץ אֶחָד מִנֵּי אֶלֶף לְהַגִּיד לְאָדָם יִשְׂרוּ וַיִּחַנְּנוּ וַיֹּאמֶר וְגו'. מִי הוּא הַסַּגּוֹר? אֵלֶּה מַעֲשִׂים כְּשֵׁרִים שְׁעוֹמְדִים עַל הָאָדָם בְּשַׁעַה שְׁמַצְטַרֵּךְ לָהֶם. וְאִם לֹא יִמְצָא עָלָיו סַגּוֹר – הֲרֵי הִתְחַיֵּב מִהַדִּין לְהִסְתַּלֵּק מִהָעוֹלָם. בְּאוֹתָהּ שַׁעַה כְּשֵׁשׁוֹכֵב בְּקוֹלֵר הַמֶּלֶךְ, עַד שְׁמֵרִים עֵינָיו, רוֹאֶה שְׂבָאִים אֵלָיו שְׁנַיִם שְׁכוֹתָבִים לְפָנָיו כֹּל מַה שֶּׁעָשָׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְכֹל מַה שֶּׁהוֹצִיא מִפִּיו, וְנוֹתֵן דִּין (חֲשִׁבוֹן) עַל הַכֹּל וְכוֹתָבִים לְפָנָיו. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (עֲמוֹס ד) כִּי הִנֵּה יוֹצֵר הָרִים וּבִרְא רֹחַ וּמַגִּיד לְאָדָם מַה שִּׁחוּ וְגו'. וְהוּא מוֹדָה עֲלֵיהֶם.

מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שְׂאוֹתוֹ מַעֲשֵׂה שַׁעֲשָׂה, עוֹלָה וְעוֹמֵד עָלָיו לְהַעֲיֵד בּוֹ, וְעוֹמְדִים לְהַעֲיֵד עָלָיו, וְכֹלֵם יוֹרְדִים וְנִרְשָׁמִים לְפָנָיו וְעוֹמְדִים לְפָנָיו, וְלֹא עוֹבְרִים מִמֶּנּוּ עַד שַׁעַה שְׁנֵדוֹן בְּהֵם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. בֹּא רְאֵה, כֹּל אוֹתָם דְּבָרִים שֶׁעָשָׂה בֶּן אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, כֹּלֵם זְמִינִים וְעוֹמְדִים לְהַעֲיֵד בּוֹ, וְלֹא נֶאֱכָדוּ מִמֶּנּוּ. וּבְשַׁעַה שְׁמוֹצִיאִים אוֹתוֹ לְקַבֵּר, כֹּלֵם מְזַדְמָנִים וְהוֹלְכִים לְפָנָיו. וּשְׁלֶשָׁה כְּרוֹזִים מְכַרְיִזִים, אֶחָד לְפָנָיו, וְאֶחָד מִימֵינוּ, וְאֶחָד מִשְׂמָאלוֹ, וְאוֹמְרִים: זֶה פְּלוֹנִי שְׁמַרְד בְּרַבּוֹנוּ, מְרַד לְמַעְלָה, מְרַד לְמַטָּה, מְרַד בַּתּוֹרָה, מְרַד בְּמִצְוֹתָיו. רְאוּ מַעֲשִׂוּ! רְאוּ דְבָרָיו! טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא נִבְרָא! עַד שְׁמַגִּיעַ לְקַבֵּר, כֹּל הַמֵּתִים רוֹגְזִים עָלָיו מִמְּקוֹמָם וְאוֹמְרִים: אוֹי אוֹי שְׂזָה נִקְבֵּר בְּתוֹכְנוּ! מַעֲשִׂו וּדְבָרָיו מְקַדִּימִים וְנִכְנָסִים לְקַבֵּר,

— זוהר תהלים —

ועומדים על אותו גוף, ורוחו הולכת ושטה ומתאבלת על הגוף. כיון שהאדם נטמן בבית הקברות, דומ"ה מקדים ויוצא תחת ידיו שלשה בתי דינים שממנים על דין הקבר, ושלשה שרביטי אש בידיהם, ודנים רוח ונפש כאחד. אוי על אותו הדין! אוי על מעשיו! בשעה שהוא תפוס בקולר המלך ונדון דינו ונשלם, שלא נמצא עליו סגור, ושוטר המלך נוחת, ועומד לפניו לרגליו, וחרב שנונה אחת בידו.

מרים האיש את עיניו, ורואה כתלי הבית לזהטים באש (הזיו) ממנו. ובין כך רואה אותו לפניו כלו מלא עינים, לבושו אש לזהט לפני האדם. כך הוא ודאי, שהרי כמה בני אדם ראו מלאך בשוק ועמדו לפניו, ושאר בני אדם לא ראו אותו. ואם תאמר, הרי כתוב (תהלים קד) עשה מלאכיו רוחות וגו', איך יכול להראות בארץ? אלא דבר זה כך בארוהו: שכיון שיורד מלאך לארץ, מתלבש בגוף, ונראה למי שנראה באותו לבוש שהוא לבוש בו. ואם לא, לא יכול העולם לסבל ולהראות בו. כל שכן וכל שכן זה שכל בני העולם צריכים אותו. שלש טפות בחרבו, והרי בארוהו החברים. כיון שרואהו, מזדעזע כל גופו ורוחו, ולבו לא שוכה, משום שהוא המלך של כל הגוף. ורוחו הולכת בכל איברי הגוף, ונפרדת מהם, כמו בן אדם שנפרד מחברו ללכת למקום אחר. אז הוא אומר אוי על מה שעשה - ולא עזר לו, אלא אם הקדים רפואת התשובה עד שלא הגיעה אותה שעה. פוחד אותו האיש ורוצה להסתתר ולא יכול. כיון שרואה

— זוהר תהלים —

שְׁאִינוּ יְכוּל, הוּא פוּתַח עֵינָיו, וַיֵּשׁ לוֹ לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ, וּמִסְתַּכֵּל בּוֹ בְּעֵינָיִם פְּקוּחוֹת. וְאֵז הוּא מוֹסֵר עֲצָמוֹ וְנִפְשׁוֹ. וְאוֹתָהּ שָׁעָה הוּא זְמַן דִּין הַגְּדוֹל שֶׁהָאָדָם נִדוֹן בּוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֵז הָרוּחַ הוֹלֵכֶת בְּכָל הָאֵיבָרִים שֶׁל הַגּוּף וְנִפְרֶדֶת מֵהֶם, וּמְשׁוֹטְטֶת בְּכָל הָאֵיבָרִים וּמְדַעְזֶזֶת לְכָל הַצְּדָדִים, וְכָל אֵיבָרֵי הַגּוּף כָּלֵם מְדַעְזֶזֶים.

צְרִיף הָאָדָם כִּשְׁהוּא נִמְצָא בְּעוֹלָם הַזֶּה לִירָא מִרְבוּנוּ וּלְהִסְתַּכֵּל בְּכָל יוֹם יוֹם בְּמַעֲשָׂיו

כְּשֶׁמְגִיעָה הָרוּחַ לְכָל אֵיבָר וְאֵיבָר וְנִפְרֶדֶת מִמֶּנּוּ, נוֹפֶלֶת זֵיעָה עַל אוֹתוֹ אֵיבָר, וְהָרוּחַ מִסְתַּלְקֶת מִמֶּנּוּ, וּמִיד מֵת אוֹתוֹ אֵיבָר, וְכֵן בְּכָלֵם. כִּיִּן שֶׁמְגִיעָה הָרוּחַ לְצֵאתָ, שֶׁהָרִי נִפְרָדָה מִכָּל הַגּוּף, אֵז הַשְּׂכִינָה עוֹמֶדֶת עָלָיו, וּמִיד פּוֹרַחַת מֵהַגּוּף. אֲשֶׁרִי חָלְקוּ שֶׁל מִי שֶׁנִּדְבָק בָּהּ! אוֹי לְאוֹתָם רְשָׁעִים שֶׁרְחוּקִים מִמֶּנָּה וְלֹא מִתְדַבְּקִים בָּהּ! וְכִמָּה בְּתֵי דִינִים עוֹבֵר הָאִישׁ כְּשִׁיּוּצָא מֵהָעוֹלָם הַזֶּה? אֶחָד - אוֹתוֹ דִּין עָלְיוֹן שֶׁאִמְרָנוּ כְּשִׁיּוּצָאת הָרוּחַ מֵהַגּוּף. וְאֶחָד דִּין, כְּשֶׁמְעֲשִׂי וּדְבָרָיו הוֹלְכִים לְפָנָיו וְהַפְּרוּזִים מְכַרְיִזִים עָלָיו. וְאֶחָד דִּין כְּשֶׁנִּכְנָס לְקִבְרוֹ. וְאֶחָד דִּין הַקִּבְרוֹ. וְאֶחָד דִּין הַתּוֹלַעַת. וְאֶחָד דִּין הַגִּיחָנָם. וְאֶחָד דִּין הָרוּחַ שֶׁהוֹלֵכֶת וּמְשׁוֹטְטֶת בְּעוֹלָם וְלֹא מוּצָאת מְקוֹם עַד שֶׁיִּשְׁתַּלְמוּ מַעֲשָׂיו. וְדֹאֵי שְׁבַעָה עֲדָנִים יַחְלְפוּ עָלָיו. בְּגִלָּל זֶה צְרִיף הָאָדָם כִּשְׁהוּא נִמְצָא בְּעוֹלָם הַזֶּה לִירָא מִרְבוּנוּ וּלְהִסְתַּכֵּל בְּכָל יוֹם יוֹם בְּמַעֲשָׂיו, וַיֵּשׁוּב מֵהֶם לְפָנָי רְבוּנוּ. כִּשְׁהִסְתַּכֵּל דְּוֹד הַמֶּלֶךְ בְּאוֹתָם דִּינֵי הָאָדָם

וְאֵל תִּשְׁבְּחֵהוּ כָּל גְּמוּלָיו: ג הפלח לכל עונכי הרפא
לְכָל תַּחֲלָאִיכִי: ד הנזאל מנשחת חייכי המעטרכי חסד
וְרַחֲמִים: ה המשביע בשזב עדרך תתחדש בפנשר
נְעוּרֵיכִי: ו עשה צדקות יהוה וְשֹׁפְטִים לְכָל
עֲשׂוּקִים: ז יודיע דרכיו למשה לבני ישראל עלילותיו:
ח רחום וחנון יהוה ארך אפים ורב חסד: ט לא
לנצח יריב ולא לעולם ישור: י לא בחטאינו עשה לנו
וְלֹא כְעֹנֹתֵינוּ גָּמַל עָלֵינוּ: יא כי בגבה שמים על הארץ
גָּבַר חֲסֵדוֹ עַל יְרֵאוֹ: יב פרחק מזרח מפערב הרחיק
מִמֶּנּוּ אֵת פְּשָׁעֵינוּ: יג פרחם אב על פנים רחם יהוה
עַל יְרֵאוֹ: יד כי הוא ידע יצרנו זכור כי עפר
אֲנַחְנוּ: טו אנוש כחציר ימיו כציץ השדה כן יציץ: טז כי

זוהר תהלים

כְּשִׂמְסֹתֶלֶק מִהָעוֹלָם הַזֶּה, הַקָּדִים וְאָמַר, (תהלים קג) בְּרָכִי נַפְשִׁי
אֵת ה', עַד שֶׁלֹּא תֵצֵא מִהָעוֹלָם, כְּעֵת שְׂאֵת נִמְצָאת עִם הַגּוֹף.
וְכָל קִרְבֵי אֵת שֵׁם קָדְשׁוֹ, אַתֶּם הָאֵיבָרִים שֶׁמְשַׁתְּפִים בְּרוּחַ,
כְּעֵת שֶׁהִיא נִמְצָאת אִתְּכֶם, הַקָּדִים לְבָרְךָ אֵת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ
עַד שֶׁלֹּא יִגִיעַ זְמַן שֶׁלֹּא תוּכְלוּ לְבָרְכוֹ וּלְהוֹדוֹת עֲלֵיכֶם.

בְּכֹל יוֹם מֵתִים אֵלֶיךָ אֲנִשִּׁים וּמֵתַחֲדָשִׁים בְּבִרְיָאָה אֵלֶיךָ

אָנוֹשׁ כְּחֲצִיר יָמָיו וְגו' (קג, טו): [זוהר ח"ג (דף רטז): זוהר תורה] אָנוֹשׁ
כְּחֲצִיר יָמָיו כְּצִיץ הַשָּׂדֶה כֵּן יָצִיץ. בו נאמר נער הייתי

רוּחַ עֲבָרָה בּוֹ וְאֵינְנוּ וְלֹא יִבְרָנֵנוּ עוֹד מִקֹּמוֹ: יוֹ וְחֶסֶד

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

גם זקנתי, ואח"כ (איוב לג) יושב לימי עלומי, שהעץ שנחתכו ענפים הישנים שלו יצמחו כמקדם בשרשיו ויחזרו לגדל בעולם כמקדם, מתו זקנים וחוזרים לעולם הזה ילדים, וזהו הסוד שמחדש הקב"ה בכל יום תמיד מעשה בראשית, שמתים אלף בכל יום ומתחדשים אלף בכל יום.

אָדָם נִתְחַדֵּשׁ וְחוֹזֵר וְנוֹלָד כְּמִקְדָּם

אָנוּשׁ כְּחֶצִיר יָמָיו וְגו' (קג, טו) : [זוהר ח"ג (דף ר"ז): זוהר תורה] אמר רבי אבא כך הוא בודאי אנוש כחציר ימיו כציץ השדה כן יציץ שנתחדש וחוזר ונולד כמקדם, אבל מהו זה שכתוב אחריו כי רוח עברה בו ואיננו, אלא זה הוא רוח העליון הנסתר והנעלם מהכל שכולל לרוח האדם בתוכו, ואז ואיננוקלי"ה זהו הוא הסוד של חנוך שנאמר בו ואיננו כי לקח אתו אלהים, זה אלהים עליון, רוח העליון רוח הנסתר

— — — — — זיו הזוהר — — — — —

קלח. כאן יבאר סוד גדול בענין מיתת הצדיקים שהיא כעין מיתת נשיקה, כמו למשל שלהבת הנר בהתקרב אליה אבוקה יפרח השלהבת מן הנר אל האבוקה להתכלל בתוכה, כן הוא מיתת הצדיקים שנתגלה אל נשמתם ברגע האחרון הארת רוחא עלאה טמירא שהוא אור השכינה, ואז תפרח מדי נשמת הצדיק שהיא רוחא זעירא מן הגוף ונכלל באור רוחא עלאה אור השכינה, ויש בזה כמה וכמה מדרגות, כי לא התגלות רוחא עלאה שוה לכל, כי זה לפי ערך מדרגת נשמת הצדיק, וכן הי' בחנוך שאליו נתגלה הארה מן שכינתא עלאה טמירא

— זוהר תהלים —

והנעלם, ולא יכירנו עוד מקומו, שהרי נכלל רוח מצער ברוח העליון, מה כתוב אחריו, וחסד ה' מעולם ועד עולם, שמכניס אותו כהן הגדול לתוך קדש הקדשים קלט ונוטל אותו ומולידו כמקדם, ונתחדש כנשר נעוריו, שהוא חוזר להיות נער.

צָרִיף לַעֲשׂוֹת לוֹ שְׁנוֹי מְקוֹם וְשְׁנוֹי הַשֵּׁם וְשְׁנוֹי מַעֲשֵׂה

פִּי רוּחַ עֲבָרָה וְגו' (קג, טז) : [זוהר ח"ג פ' פנחס רעיא מהימנא (דף רי"ט.)]

ובחבור ראשון אמר הרועה הנאמן, מנורה הקדושה, יפה אמרו רבי אבא ורבי חייא ורבי יוסי, אבל (תהלים קג) פי רוח עברה בו ואיננו - פאן צריף לפתח בדברים, מה זה עברה בו? זו עברה וזעם וצרה, אחד מאותם מלאכים רעים. שמשום שלא ידעו בו אותם בעלי חטאים, צריף לעשות לו שנוי מקום ושנוי השם ושנוי מעשה, כמו אברהם, שנאמר בו (בראשית יב) לך לך מארצך וממולדתך - הרי שנוי

זיו הזהר

גניזא מכלא, היינו מעולם הבינה, ודי בזה למבין: קלט. זה סוד השני שמיכאל כהנא רבא ששרשו חסד ה' מכניס להנשמה בהמקום שנקרא קדש קדשים ומקריבה על המזבח כמו קרבן, ועי"ז מקבלת הנשמה משם אור חדש, ואח"כ לוקח אותה משם ומולידה כמקדם, וזהו מעולם ועד עולם, וענין ההולדה הוא כי שם במקום קדש הקדשים היא בבחי' ביטול, וההולדה היא התחדשות ושותה כמקדם ביתר שאת ויתר עז, ולפעמים עפ"י גזרה העליונה לטובת העולם תחזור ותבוא לעולם הזה להולד בגוף וחוזרת להיות נער, אבל נשמת חנוך לאחר שנלקחה ממקום קדש הקדשים נתחדש כחו להיות מלאך עליון גדול ונורא מאד הנקרא נער מטט' כידוע:

— זוהר תהלים —

מקום. (שם יז) ולא יקרא עוד את שמך אברם והיה שמך אברהם - הרי שנוי השם. שנוי מעשה - שהשתנה ממעשים רעים שעשה בתחלה למעשים טובים. הוא משל לרוח של אותו שמת בלא בנים. כמו זה עושה הקדוש ברוך הוא לאדם כשגרש אותו מאותו עולם, והביאו לעולם הזה, והרי נתבאר למעלה. משנה פניו ותשלחו (איוב יד). ומשום זה פי רוח עברה בו. אחד מאותם מלאכים רעים, כשרואה אותו משנה בזמן שנפגש (בו) עמו, שואלים אותו שאר המשחיתים עליו: זהו בעל חובך? הוא עונה להם ואומר: איננו. כשמתגרש ממקומו וננטע במקום אחר, נאמר בו ולא יפירונו עוד מקומו, בגלל (ויקרא יד) שעפר אחר יקח וטח את הבית. וזהו סוד ונתן את הבית את אבניו ואת עציו - אותם עצמות וגידים ובשר שהיה, חזר לעפר. מה כתוב בו? (ישעיה סה) ונחש עפר לחמו, משום שהיה מנגע. ואחר כך, ועפר אחר יקח וטח את הבית, ובונה לו עצמות וגידים ומתחדש, כמו בית ישן שעושים אותו חדש, ודאי שהוא מתחדש. ומה שאמר ולא יפירונו עוד מקומו - על רוח, שנכללה רוח קטנה ברוח עליונה. זהו משל לאילן שלא עושה פרות, לוקחים ענפים שלו ומרכיבים אותו בענף של עץ אחר עליון (זהבה) שעושה פרות, ונכלל זה בזה ועושה פרות. באותו זמן נאמר בו, ולא יפירונו עוד מקומו.

נמצא שכל מי שיש בו יראת חטא ישנו בכלן ומי שאינו ירא שמים אין בו לא ענוה ולא חסידות

וחסד ה' מעולם וגו' (קג, יז): [זוהר ח"ג פ' נשא (דף קמ"ה.)] דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו וגו'. רבי יצחק פתח

— זוהר תהלים —

וְאָמַר, (תהלים קג) וְחֶסֶד ה' מְעוֹלָם וְעַד עוֹלָם עַל יִרְאָיו וְצַדִּיקָתוֹ לְבָנֵי בָנִים. כַּמָּה גְדוּלָּה הִירָאָה לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁבַכְלָל הִירָאָה עֲנוּה, וּבְכָלֵל הָעֲנוּה חֲסִידוֹת. נִמְצָא שְׁפָל מִי שְׁיֵשׁ בּוֹ יִרְאֵת חֲטָא, יִשְׁנֹו בְכָלָן. וּמִי שְׁאִינוּ יִרְאֵ שָׁמַיִם, אֵינן בּוֹ לֹא עֲנוּה וְלֹא חֲסִידוֹת. לְמַדְנוּ, מִי שְׁיֵצֵא מִן הִירָאָה וְנִתְלַבֵּשׁ בְּעֲנוּה - עֲנוּה עֲדִיף, וְנִכְלָל בְּכָלָם. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (משלי כח) עֲקֹב עֲנוּה יִרְאֵת ה'. כָּל מִי שְׁיֵשׁ בּוֹ יִרְאֵת שָׁמַיִם, זוֹכֵה לְעֲנוּה. כָּל מִי שְׁיֵשׁ בּוֹ עֲנוּה, זוֹכֵה לְחֲסִידוֹת. וְכָל מִי שְׁיֵשׁ בּוֹ יִרְאֵת שָׁמַיִם, זוֹכֵה לְכָלָם. לְעֲנוּה - שְׁפָתוֹב עֲקֹב עֲנוּה יִרְאֵת ה'. לְחֲסִידוֹת - שְׁפָתוֹב (תהלים קג) וְחֶסֶד ה' מְעוֹלָם וְעַד עוֹלָם עַל יִרְאָיו. לְמַדְנוּ, כָּל אָדָם שְׁיֵשׁ בּוֹ חֲסִידוֹת, נִקְרָא מְלֹאף ה' צְבָאוֹת. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (מלאכי ב) כִּי שִׁפְתֵי כֹהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ כִּי מְלֹאף ה' צְבָאוֹת הוּא. מִפְּנֵי מָה זָכָה כֹהֵן לְהִקְרָא מְלֹאף ה' צְבָאוֹת? אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מָה מְלֹאף ה' צְבָאוֹת כֹהֵן לְמַעְלָה, אֵף כֹהֵן מְלֹאף ה' צְבָאוֹת לְמַטָּה.

וּמִי הוּא מְלֹאף ה' צְבָאוֹת לְמַעְלָה? (דניאל יב) זֶה מִיכָא"ל הַשָּׁר הַגְּדוֹל, שְׁבָא מְחֶסֶד שֶׁל מַעְלָה, וְהוּא כֹהֵן גְּדוֹל שֶׁל מַעְלָה. כִּבְיָכוֹל כֹהֵן גְּדוֹל שֶׁלְמַטָּה נִקְרָא מְלֹאף ה' צְבָאוֹת, מִשׁוּם שְׁבָא מִצַּד הַחֶסֶד. מֵהוּ חֶסֶד? רַחֲמִים תוֹף רַחֲמִים. וּמִשׁוּם כֹּךְ כֹהֵן לֹא נִמְצָא מִצַּד הַדִּין. מָה הַטַּעַם זָכָה כֹהֵן לְחֶסֶד? בְּגִלָּל הִירָאָה. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (תהלים קג) וְחֶסֶד ה' מְעוֹלָם וְעַד עוֹלָם עַל יִרְאָיו. מֵהוּ עוֹלָם וְעוֹלָם? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כָּמוֹ שֶׁהִתְקַן בַּחֲדָר הַקָּדוֹשׁ, עוֹלָם אֶחָד, וְעוֹלָם שְׁנָיִם. אָמַר רַבִּי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

חַיִּיא, אִם כֵּן, מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם צָרִיךְ לוֹ לְהִיּוֹת! אָמַר לוֹ, שְׁנֵי עוֹלָמוֹת הֵם, וְחֲזָרוּ לְהִיּוֹת אַחַד. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְרַבִּי יִצְחָק, עַד מַתִּי תִסְתַּם דְּבָרֶיךָ? מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם כָּלֵל שֶׁל סוּד עֲלִיּוֹן, אָדָם שֶׁלֹּמְעֵלָה וְאָדָם שֶׁלֹּמְטָה, וְהֵינּוּ עוֹלָם וְעוֹלָם. וְכָתוּב יְמֵי עוֹלָם, וְכָתוּב שְׁנוֹת עוֹלָם, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ בַחֲדָר הַקְּדוֹשׁ הָעֲלִיּוֹן. עַל יְרָאִיו – שֶׁכָּל מִי שֶׁהוּא רָא חֲטָא, נִקְרָא אָדָם. מַתִּי? אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, שֵׁשׁ בּוֹ יְרָאָה, עֲנוּהָ, חֲסִידוֹת, כָּלֵל שֶׁל הַכֹּל. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָרִי שְׁנֵינּוּ, אָדָם כָּלֵל זָכָר וּנְקֵבָה. אָמַר לוֹ, וְדַאי כֵּן זֶה בְּכָלֵל שֶׁל אָדָם, שְׁמֵי שְׁמַתְחֵבֵר זָכָר וּנְקֵבָה, נִקְרָא אָדָם, וְאִזּוֹ יְרָא חֲטָא. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁשׁוּרָה בּוֹ עֲנוּהָ. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁשׁוּרָה בּוֹ חֲסֵד. וְמִי שֶׁלֹּא נִמְצָא זָכָר וּנְקֵבָה, אֵין בּוֹ לֹא יְרָאָה וְלֹא עֲנוּהָ וְלֹא חֲסִידוֹת. וּמִשּׁוֹם כֵּן נִקְרָא אָדָם כָּלֵל הַכֹּל. וְכִיּוֹן שֶׁנִּקְרָא אָדָם, שׁוּרָה בּוֹ חֲסֵד, שְׁכָתוּב (שם פט) אָמַרְתִּי עוֹלָם חֲסֵד יִבְנֶה וְגוֹ'. וְלֹא יָכוֹל לְהַבְנוֹת אִם לֹא נִמְצָא זָכָר וּנְקֵבָה.

וְכָתוּב (תהלים קג) וְחֲסֵד ה' מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם עַל יְרָאִיו. יְרָאִיו – כָּלֵל שֶׁל אָדָם. דְּבָר אַחַר וְחֲסֵד ה' מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם – אֵלֶּה אוֹתָם כִּהְנִים שֶׁבָּאוּ מֵצַד הַחֲסֵד, וְיִרְשׁוּ יְרֵשָׁה זוֹ שִׁירְדָה מֵעוֹלָם שֶׁלֹּמְעֵלָה לְעוֹלָם שֶׁלֹּמְטָה. עַל יְרָאִיו – כִּהְנִים שֶׁלֹּמְטָה, שְׁכָתוּב (ויקרא טז) וְכִפֹּר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ, לְהַתְּכָלֵל בְּכָלֵל שֶׁל אָדָם. (שם) וְצִדְקָתוֹ לְבַנֵּי בָנִים, מִשּׁוֹם שֶׁזָּכָה לְבַנֵּי בָנִים. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִם כֵּן, מֵהוּ וְצִדְקָתוֹ? וְחֲסֵדוֹ הִיָּה צָרִיךְ לוֹ לְהִיּוֹת! אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הֵינּוּ סוּד

יְהוָה מְעוֹלָם וְעַד עוֹלָם עַל יִרְאָיו וְצַדִּיקְתּוֹ לְבְנֵי
 בָּנִים: יח לְשֹׁמְרֵי בְרִיתוֹ וּלְזֹכְרֵי פִקְדָיו לַעֲשׂוֹתָם:
 יט יְהוָה בְּשָׁמַיִם חֵכֵן כִּסְאוֹ וּמַלְכוּתוֹ כָּבֹד
 מְשַׁלָּח: כ בָּרְכוּ יְהוָה מִלְּאֲכִיו גְּבִירֵי כַח עֲשֵׂי

— זוהר תהלים —

שְׁשֻׁנֵינוּ בְּזֹאת, (בראשית ב) כִּי מֵאִישׁ לִקְחָה זֹאת. וְכָתוּב לְזֹאת
 יִקְרָא אִשָּׁה. וְזֹאת נִכְלָלָה בְּאִישׁ, שְׁהֵינּוּ חֶסֶד, וְזֹאת נִקְבְּהָ.
 חֶסֶד זָכָר. וּמִשׁוּם כֶּף זָכָר שָׁבָא מִצַּד הַלְּבָן הַזֶּה, נִקְרָא חֶסֶד.
 וְזֹאת נִקְרָאת צַדִּיק, שְׁבָאָה מִצַּד אָדָם, וּמִשׁוּם כֶּף נִקְרָאת
 אִשָּׁה. וְהֵינּוּ מֵה שְׁכָתוּב וְצַדִּיקְתּוֹ. מֵה זֶה וְצַדִּיקְתּוֹ? צַדִּיקְתּוֹ
 שֶׁל חֶסֶד, בֵּת זֹגוּ, לְהִתְבַּשֵּׁם זֶה בְּזֶה. וּמִשׁוּם כֶּף לְמַדְנֵי, כָּל
 כְּהֵן שְׂאִינן לוֹ בֵּת זֹגוּ, אֲסוּר בְּעִבּוּדָה, שְׁכָתוּב וְכֹפֵר בְּעֵדוֹ
 וּבְעַד בֵּיתוֹ.

אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל מִכָּל שְׂאָר הָעַמִּים שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁהִקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בָהֶם מִכָּל שְׂאָר הָעַמִּים וְעָשָׂה אוֹתָם
 חֵלְקוֹ וּנְחֻלָּתוֹ

בְּרָכּוֹ ה' מִלְּאֲכִיו וְגו' (קג, כ): [זוהר ח"א פ' לך לך סתרי תורה (דף טפ.)]
 בְּעוֹדֵם הוֹלְכִים, פָּתַח רַבִּי חֲזִיָּא וְאָמַר, (שם קג) בְּרָכּוֹ ה'
 מִלְּאֲכִיו גְּבִירֵי כַח עֲשֵׂי דְכָרוּ וְגו'. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל מִכָּל שְׂאָר
 הָעַמִּים שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בָהֶם מִכָּל
 שְׂאָר הָעַמִּים וְעָשָׂה אוֹתָם חֵלְקוֹ וּנְחֻלָּתוֹ, וְעַל כֵּן נִתֵּן לָהֶם
 תּוֹרָה קְדוּשָׁה, מִשׁוּם שֶׁכָּלֶם הָיוּ בְּרִצּוֹן אֶחָד עַל הַר סִינַי

דְּבָרוֹ לְשִׁמְעַת בְּקוֹל דְּבָרוֹ: כֹּא בָּרְכוּ יְהוָה כָּל
 צְבָאוֹ מְשָׁרְתָיו עֲשֵׂי רְצוֹנֹו: כִּב בָּרְכוּ יְהוָה כָּל
 מַעֲשָׂיו בְּכָל מְקוֹמוֹת מְשָׁלְתוֹ בָּרְכוּ נַפְשֵׁי אֶת
 יְהוָה:

— זוהר תהלים —

והקדימו עשיה לשמיעה. כיון שהקדימו עשיה לשמיעה, קרא הקדוש ברוך הוא לפמליה שלו. אמר להם, עד כאן אתם הייתם יחידים לפני בעולם, מכאן והלאה הנה בני בארץ חברים עמהם בכל. אין לכם רשות לקדש את שמי עד שישראל יתחברו עמכם בארץ, וכלכם תהיו יחד חברים לקדש את שמי, משום שהקדימו עשיה לשמיעה כמו שעושים המלאכים העליונים ברקיע, שכתוב ברכו ה' מלאכיו גברי כח עש"י דברו לשמע בקול דברו. עשי דברו בהתחלה, ואחר כך לשמע.

דבר אחר, ברכו ה' מלאכיו - אלו אותם הצדיקים בארץ שהם חשובים לפני הקדוש ברוך הוא כמלאכים העליונים ברקיע, משום שהם גבורי כח שמתגברים על יצרם כגבור טוב שמתגבר על שונאו. לשמע בקול דברו - שזוכים בכל יום לשמע קול מלמעלה בשעה שמצטרפים. כעת מי יכול לעמד עם אותם שהם קדושים עליונים? אשרי אותם שיכולים לעמד לפניהם. אשרי אותם שיכולים [למי שיוכל] להנצל מלפניהם. השגחתו של הקדוש ברוך הוא עליהם בכל יום. איך אנו יכולים להפגס לפניהם? ועל זה כתוב (שם

— זוהר תהלים —

סה) אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב, וְכַתּוּב (שם פד) אֲשֶׁרִי אָדָם עוֹז לוֹ
בְּךָ וְגו'.

בְּרָכּוֹ ה' מְלֹאכֵיו וְגו' (קג, כ): [זוהר ח"ג פ' בלק (דף ק"ז:)] פֶּתַח רַבִּי
אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים קג) בְּרָכּוֹ ה' מְלֹאכֵיו גְבֻרֵי כַח וְגו'.
דוּד הַמֶּלֶךְ הַזְמִין לְבָרֵךְ אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהַזְמִין אֶת כַּחוֹת
הַשָּׁמַיִם, שֶׁהֵם כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת וּשְׁאָר חֵילוֹת, וְשִׁתַּף אֶת נִשְׁמָתוֹ
אִתָּם לְבָרֵךְ אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שֶׁכַּתּוּב בְּרָכּוֹ ה' כָּל
מַעֲשָׂיו בְּכָל מְקוֹמוֹת מְשַׁלְּתוֹ בְּרַכִּי נַפְשִׁי אֶת ה'. חָתַם בְּנַפְשׁוֹ כָּל
הַבְּרָכוֹת. הַזְמִין מְלֹאכֵי מְרוֹם לְבָרְכוֹ, שֶׁכַּתּוּב בְּרָכּוֹ ה' מְלֹאכֵיו
וְגו', וְעַד שֶׁלֹּא בָאוּ יִשְׂרָאֵל מְלֹאכֵי מְרוֹם הָיוּ עוֹשִׂים וּמְשַׁלְּמִים
עֲשִׂיָּהּ. כִּיּוֹן שֶׁבָאוּ יִשְׂרָאֵל וְעַמְדוֹ עַל הַר סִינַי וְאָמְרוּ נַעֲשֶׂה
וְנִשְׁמָע, לְקַחוּ עֲשִׂיָּה מִמְּלֹאכֵי הַשָּׁרָת, נִכְלְלוּ בְּדַבְּרוֹ. וּמֵאֲז
עֲשִׂיָּה הֵיטָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְבָדָם, וּמְלֹאכֵים קְדוֹשִׁים לְבָדָם.
יִשְׂרָאֵל גּוֹמְרִים וּמְשַׁלְּמִים עֲשִׂיָּה, וְלִכֵּן גְבֻרֵי כַח עֲשִׂי דַבְּרוּ
בַּתְּחִלָּה, וְאַחַר כֵּךְ לִשְׁמָע. אֲשֶׁרִיֶּהֱם יִשְׂרָאֵל שֶׁלְקַחוּ מֵהֶם עֲשִׂיָּה
וְהִתְקַיְּמָה בָּהֶם. אָמַר אוֹתוֹ תִּינוּק, שְׁמַר עֲצֻמְךָ וְהִצַּלְח בְּכַלֶּיךָ.
וְכִי שָׁבַח זֶה בְּלִבְד לְקַחוּ יִשְׂרָאֵל, וְלֹא אַחַר? אָמַר, שֶׁשָּׁבַח זֶה
מִצָּאֲנוּ, וְלֹא אַחַר. אָמַר אוֹתוֹ תִּינוּק, כִּיּוֹן שֶׁחָרַבְךָ לֹא הִצַּלִּיחָה,
אוּ שְׂאִינְךָ מְנַעֲנַעָה כְּרֹאוּי, הַשָּׂאֵר הַחֲרֵב לְמִי שְׁעוֹרֶךָ קָרֵב.

בְּזִמְנוֹ שִׁישְׂרָאֵל מְקַדְּשִׁים לְמוֹטָה. וְעַד שִׁישְׂרָאֵל לֹא מְקַדְּשִׁים
לְמוֹטָה הֵם אֵינָם אוֹמְרִים קִדְּשָׁה

שָׁבַח עֲלִיוֹן שֶׁלֹּא נִמְסַר לְמְלֹאכֵים עֲלִיוֹנִים לְבָדָם, אֶלֶּא יַחַד
עִם יִשְׂרָאֵל, מִיְהוּ? קְדוֹשׁ. בְּרַכָּה נִמְסְרָה לָהֶם לְבָדָם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כמו שַׁנְמַסְרָה לְיִשְׂרָאֵל, אֲבָל קְדוּשׁ לֹא נִמְסַר לָהֶם לְבָדָם, אֲלֵא עִם יִשְׂרָאֵל. שְׁלֹא מְקַדְשִׁים קְדוּשָׁה אֲלֵא עִם יִשְׂרָאֵל. וְאִם תֹּאמַר, וְהָרִי כְּתוּב (ישעיה ו) וְקָרָא זֶה אֵל זֶה וְאָמַר, מִתִּי? בְּזִמְן שְׂיִשְׂרָאֵל מְקַדְשִׁים לְמַטָּה. וְעַד שְׂיִשְׂרָאֵל לֹא מְקַדְשִׁים לְמַטָּה, הֵם אֵינָם אוֹמְרִים קְדוּשָׁה. מִשּׁוּם שֶׁקְדוּשָׁה עוֹלָה מְשֻׁלְשָׁה עוֹלָמוֹת, וְלֹא מִשְׁנַיִם, וְהִינּוּ, וְקָרָא זֶה - הָרִי אֶחָד. אֵל זֶה - הָרִי שְׁנַיִם. וְאָמַר - הָרִי שְׁלֹשָׁה. שְׁלֹשָׁה עוֹלָמוֹת הֵם כְּנֻגַד שְׁלֹשׁ קְדוּשׁוֹת. וּמִשּׁוּם כֵּן שָׁבַח שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁלוֹקָחִים קְדוּשָׁה לְמַטָּה לְבָדָם. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כֵּן זֶה וְדָאִי, וּדְבָרִים אֵלוֹ בְּאַרְנוֹם. וְעוֹד בְּאַרְנוֹ, שֶׁהָרִי שְׁלֹשׁ קְדוּשׁוֹת נִמְסְרוּ לְיִשְׂרָאֵל לְמַטָּה מִפְּסוּק זֶה, (ויקרא כ) וְהִתְקַדְּשִׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוּשִׁים, (שם) כִּי קְדוּשׁ אֲנִי ה'. וְהִתְקַדְּשִׁתֶּם - אֶחָד. וְהִיִּיתֶם קְדוּשִׁים - שְׁנַיִם. כִּי קְדוּשׁ אֲנִי ה' - הָרִי שְׁלֹשָׁה. כֵּאֵן נִמְסְרָה לָהֶם קְדוּשָׁה. אָמַר לוֹ, נֶאֱדָה, וְהָרִי לֹא נִזְכְּרָת בְּרַמְח עַד שֶׁלְקַחְתִּיהוּ מֵאַחֲוָרֵי כְּתַפְּךָ וְשִׁמְתִּיהוּ בְיָדְךָ. מִכֵּאֵן וְהִלָּאָה תִזְכָּר בְּרַמְח, שֶׁהוּא בְיָדְךָ. שׁוּב לְמָקוֹם שֶׁהִשְׁאַרְתָּ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הַדְּבָרִים שֶׁאֲנִי בְהֵם, בְּבִרְכָה הֵם. בְּרַכּוּ, מֵה זֶה בְּרַכּוּ? מְשִׁיכַת הַבְּרָכוֹת מִמָּקוֹם שֶׁכָּל הַבְּרָכוֹת יוֹצְאוֹת, עַד שֶׁנַּעֲשׂוֹת בְּרָכָה, מְרַב מְשִׁיכַת שְׁנַמְשֻׁכַת, וּמִתּוֹךְ רַב הַמַּיִם בְּאוֹתָהּ בְּרָכָה מִיָּד יִרְבוּ הַמַּיִם הַרְבֵּה דְגַיִם לְכַמָּה מֵינַיִם, וְאוֹתָהּ מְשִׁיכַת מֵיִם מֵה הִיא? ה' מְשִׁיכַת אוֹר הַמַּאֲוִיר מִתּוֹךְ אוֹתָהּ אֶסְפְּקֻלְרִיָּה שְׁמַאֲרָה שְׁנַמְשָׁךְ מְלַמְעֵלָה לְמַטָּה. זֶה לְמִלְאָכִים עֲלִיוֹנִים, שֶׁהֵם בְּבֵית מְרוֹם שֶׁל הַגֶּרֶן הָעֲלִיוֹן,

— זוהר תהלים —

נֹאמַר בָּרְכוּ ה'. אָנוּ שְׂיוֹשְׁבִים לְמַטָּה, מִדּוּעַ בָּרְכוּ אֶת ה'? מְשׁוּם שְׁאָנוּ צְרִיכִים לְמִשְׁךְ עָלֵינוּ אֶת הָאֵת הַזֹּאת, וּבָהּ נִפְנָס לְמַלְךְ לְרֵאוֹת פְּנֵינוּ. וְלָכֵן אָמַר דָּוִד, (תהלים יז) אָנִי בְּצַדֵּק אֶחְזֶה פְּנִיךָ. אָנִי בְּצַדֵּק בּוֹדְאִי. וְלָכֵן רֵאשִׁית הַתְּפִלָּה - בָּרְכוּ אֶת ה', לְמִשְׁךְ עַל רֵאשֵׁינוּ הָאֵת הַזֹּאת. וְכִיּוֹן שְׁאָנוּ מוֹשְׁכִים עָלֵינוּ אֶת הַ"אֵת" הַזֹּאת, יֵשׁ לָנוּ לומר תְּפִלָּה וְלִשְׁבַח. וְלָכֵן אָסוּר לְבַרֵךְ אָדָם עַד שֶׁלֹּא יִתְפַּלֵּל הָאָדָם תְּפִלָּתוֹ וְיִמְשֹׁךְ אֶת הַ"אֵת" הַזֹּאת עַל רֵאשׁוֹ. וְאִם יִקְדִים וְיִבְרַךְ לְאָדָם בַּתְּחִלָּה, הֲרֵי הַמְשִׁיךְ לְאוֹתוֹ אָדָם בְּמָה עַל רֵאשׁוֹ בְּמָקוֹם הַ"אֵת" הַזֹּאת.

וְלָכֵן לְמַלְאָכִים הָעֲלִיּוֹנִים כְּתוּב בָּרְכוּ ה', וְאָנוּ אֶת ה', לְתוֹסַפֵּת. אָמַר אוֹתוֹ תִּינוּק, וְדָאִי הֲרֵי יִדְעָתִי שְׁכָלִי הַקָּרֵב שְׁלֵךְ הֵם טוֹבִים, (אם תזכר) הַזְכֵּר בָּהֶם וְאֵל תִּשְׁכַּחֵם, וְדָאִי גְבוּרַת הָאָדָם שְׁעוֹרֵךְ קָרֵב בְּרַמַח, וְחָרֵב הִיא. אָכֵל מַה זֶה גְּבִירִי כַח עֲשֵׂי דְבָרוֹ לְשִׁמְעַע בְּקוֹל דְּבָרוֹ? אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הֲרֵי אֲמַרְתִּי. אָמַר אוֹתוֹ תִּינוּק, הֲרֵי יִדְעָתִי שְׁכַח זְרוּעָךְ נְחַלֵּשׁ, כַּעַת הוּא זְמַן שֶׁלֹּא לְהַמְתִּין, אֲלֵא לְהִלְקוֹת בְּבִלִּיסְטְרָאוֹת אָבֵן אַחַר אָבֵן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמואל א יז) בְּקִלְעַ וּבָאָבֵן. בְּכַהֲלוֹת זֶה אַחַר זֶה. שְׁמַח רַבִּי אֶלְעָזָר, וְשְׁמַחוּ רַבִּי אַבָּא וְהַחֲבָרִים. פֶּתַח אוֹתוֹ תִּינוּק וְאָמַר, (שיר השירים א) שְׁחוֹרָה אָנִי וְנִאֲוָה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם וְגו'. אֵל תִּרְאֵנִי שְׁאָנִי שְׁחַרְחַרְתָּ וְגו'. דְּבָרִים הִלְלוּ הֲרֵי פִּרְשׁוּהָ. אָכֵל בְּשַׁעָה שְׁהִיא בְּתוֹךְ אֶהְבָּה רַבָּה לְאַהוּבָה, מִתּוֹךְ דַּחַק הָאֶהְבָּה שֶׁלֹּא יְכוּלָה לְסַבֵּל מִקְטִינָה עֲצָמָה בְּקִטְטָן רַב עַד שֶׁלֹּא נִרְאָה (את) מִמֶּנָּה, רַק קִטְנוֹת שֶׁל נְקֻדָּה אַחַת, (ומהי, איהי י'). וְאִז

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מתכפסה מכל החילות ומחנותיה ואומרת שחורה אני, שאין באות הזו לבן כמו בשאר האותיות. וזה שחורה אני. ואין לי מקום להכניסכם תחת כנפי. כאהלי קדר - שנינו, זו י', שאין בה לבן בפנים. פיריעות שלמה - זו ו'.

ומשום זה אל תראני, אל תסתכלו בי כלל, שאני נקדה קטנה. מה עושים גברים חזקים, חילותיה? שואגים כאריות תקיפים, כמו שנאמר (תהלים קד) הכפירים שאגים לטרף. ומתוך קולות ושאגות חזקות ששואגים כמו אריות גבורים תקיפי כח, שומע האהוב למעלה, ויודע שאהובתו באהבה כמותו מתוך אהבתו, עד שלא נראית מדמותה ויפיה כלל. ואז, מתוך קולות ושאגות של אותם גבורי חיל שלה, יוצא דודה אהובה מתוך היכלו בכמה מתנות, בכמה אוצרות, בריחות ובשמים, ובא אליה, ומוצא אותה שחורה קטנה ללא דמות ויפי כלל. קרב אליה, מחבק אותה ומנשקה עד שמתעוררת לאט לאט מתוך ריחות ובשמים ובחדרה שאהובה עמה, ונבנית ונעשית בתקונייה, בדמותה, ביפיה, ה' כמקדם. וזה גברי כח. עשו לה והחזירוה לדמותה ויפיה, שתקפם וגבורתם גרמו את זה, ועל זה כתוב גברי כח עשי דברו. עשי דברו בודאי, שמתקנים את ה"דבר" הזה ומחזירים אותו לדמות ראשונה. (ומכאן ולהלאה) כיון שהתקנה ונעשתה בדמותה יפה כמקדם, אזי הם וכל שאר החילות עומדים לשמע מה שהיא אומרת, והיא עומדת כמו מלך בתוך חילותיו, וזהו עשי דברו בודאי.

— — — — — תהלים — — — — —

כִּמוֹ זֶה לְמַטָּה - בְּזִמְנֵי שְׁהַרְשָׁעִים בְּדוֹר, הִיא מִתְכַּסֶּה
 וּמִקְטִינָה עֲצָמָה עַד שְׁלֵא נִרְאִית מִכָּל דְּמִיּוּתֶיהָ, פָּרָט
 לְנִקְדָּה אַחַת. וּכְשֶׁבָּאִים גְּבֵרֵי כַח וְצַדִּיקֵי אָמֶת, כִּבְיָכוֹל
 עוֹשִׂים אֶת הַדָּבָר הַזֶּה, וּמוֹאֲרֵת לְאֵט לְאֵט, וְנִעְשִׂית בְּדַמוּתָהּ,
 בִּיפְיָהּ, ה' כְּמִקְדָּם. בָּאוּ הַחֲבָרִים וְנִשְׁקוּוּהוּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר,
 אֲלֵמָּלָא יַחְזִיקָאֵל הַנְּבִיאָא אָמַר אֶת זֶה, תְּמִיָּהּ הִיְתָה בְּעוֹלָם.
 לְקַחוּ רַבִּי אֶלְעָזָר וְנִשְׁקוּ כְּמִקְדָּם. אָמַר אוֹתוֹ תִינּוֹק, אֲנִי
 אֲבָרְךָ. אָמְרוּ לוֹ, אַתָּה בְּרוּךְ, וּלְךָ נִאֶה לְבָרְךָ. אָמַר, כְּמָה
 קְדוּשִׁים אַתֶּם, כְּמָה בְּרָכוֹת מְזֻמְנוֹת לְכֶם מֵאֵם הַקְּדוּשָׁה,
 מִשׁוּם שְׁלֵא מְנַעַתוּנִי לְבָרְךָ.

כא לחודש

קִדָּה א בְּרַכְוּ נַפְשֵׁי אֶת יְהוָה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵי
 גְּדֻלַּת מְאֹד הוֹד וְהָדָר לְבָשֶׁת׃
הקנין בעל חובות
 בעל החובות כולם

למי שקונה ומוכר

בצאת ישראל (קיד, א): [שימוש תהלים לפרק קיד] למאן דזבין ומזבין.
 כתוב בחנותא. ותצליח. ושם שלו הוא א"ה.

השם עבים רכובו - זה מיכאל וגבריאל אלה הם עבים

ה' אֱלֹהֵי גְּדֻלַּת מְאֹד וּגּו' (קד, א): [זוהר ח"ב פ' משפטים
 (דף צ"ח)] פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים קד) ה' אֱלֹהֵי גְּדֻלַּת
 מְאֹד הוֹד וְהָדָר לְבָשֶׁת. ה' אֱלֹהֵי - זו רֵאשִׁית הָאֱמוּנָה,
 עֲלִית הַמַּחְשָׁבָה וְהַעוֹלָם הַבָּא, סוּד אֶחָד בְּלֹא פְרוּד.
 גְּדֻלַּת - זו הֵרֵאשִׁית, הַיּוֹם הֵרֵאשׁוֹן וְאוֹתָם יָמִים עֲתִיקִים,
 צד הַיָּמִין. מְאֹד - זֶהוּ צַד הַשְּׂמָאל. הוֹד וְהָדָר לְבָשֶׁת
 - אֵלוּ שְׁנֵי בְדֵי עֲרֻבוֹת. עַד כָּאן, פִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ לְתוֹךְ
 עַץ הַחַיִּים, נִטְמָן וְלֹא הִתְעַלָּה לְהִיּוֹת בְּמַנְיָן מְשׁוּם,
 אוֹתוֹ מְאֹד. מַה זֶה מְאֹד? הַשְּׂמָאל, שְׁכָל הָעֲנַפִּים
 שְׁלֵמָטָה וּבְכָלֵל עָנָף מֵר אֶחָד. וְלָכֵן נִטְמָן אוֹתוֹ עַץ
 הַחַיִּים וְלֹא רָצָה לְהִיּוֹת בְּמַנְיָן הַזֶּה, עַד שֶׁחָזַר כְּמוֹ
 מִקְדָּם וְשִׁבַּח בְּגוֹן אַחֵר. וְאָמַר, עֲטָה אוֹר כְּשֵׁלֵמָה -
 זו רֵאשִׁיתוֹ (של האור) שֶׁל הַיּוֹם הֵרֵאשׁוֹן. נוֹטָה שְׁמַיִם
 - כָּאֵן נִכְלָל הַשְּׂמָאל, וְלֹא אָמַר מְאֹד, נִכְלָל הַשְּׂמָאל

ב עֹטָה אֹר בְּשִׁלְמָה נוֹטָה שָׁמַיִם פִּירְעָה:

— זוהר תהלים —

בְּיָמִין לְהֵיזוֹת מֵאִיר בְּכָלֵל שֶׁל שָׁמַיִם. הַמְקַרָּה בְּמַיִם עֲלִיּוֹתָיו - כָּאֵן יוֹצֵא בְּשִׁמְחָה אוֹתוֹ עֵץ הַחַיִּים, הַנִּהָר שִׁיּוֹצֵא מֵעֵדֶן, וְנִשְׂרָשׁוּ בוֹ בְּמִימָיו אוֹתָם שְׁנֵי בְּדֵי עֲרֻבוֹת, שֶׁהֵם גְּדָלִים בְּמִימָיו. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (אוֹתוֹ אֵילָן הַחַיִּים, וְנִשְׂרָשׁוּ בוֹ אוֹתָם שְׁנֵי בְּדֵי עֲרֻבוֹת, שֶׁהֵם גְּדָלִים בְּמִימָיו, וְאוֹתוֹ נִהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן, וְזֶהוּ) (תהלים קד) הַמְקַרָּה בְּמַיִם עֲלִיּוֹתָיו. מִי הֵם עֲלִיּוֹתָיו? אֵלוֹ בְּדֵי עֲרֻבוֹת.

וְזֶהוּ שְׁכָתוֹב (ירמיה יז) וְעַל יוֹבֵל יִשְׁלַח שָׂרְשָׁיו. וְזֶהוּ סוֹד הַכְּתוֹב (תהלים מו) נִהַר פְּלָגָיו יִשְׁמְחוּ עִיר אֱלֹהִים. מִי הֵם פְּלָגָיו? אֵלוֹ הֵם שָׂרְשָׁיו, וְכֵן נִקְרָאִים. עֲלִיּוֹתָיו, שָׂרְשָׁיו, פְּלָגָיו - כֻּלָּם נִשְׂרָשׁוּ בְּאוֹתָם הַמַּיִם שֶׁל אוֹתוֹ נִהַר. הַשֵּׁם עֲבִים רְכוּבוֹ - זֶה מִיכָאֵל וְגַבְרִיאֵל, אֱלֹהֵם הֵם עֲבִים. הַמְהַלֵּךְ עַל פְּנֵי רוּחַ, לְתַת רְפוּאָה לְעוֹלָם, וְזֶהוּ רְפָאֵל. מִכָּאֵן וְהִלָּאָה עֲשֵׂה מְלֹאכָיו רוּחוֹת וְגו'. זָקֵן זָקֵן, אִם כֹּל אֱלֹהֵי יְדַעְתָּ, אָמַר וְאֵל תִּפְחַד, אָמַר דְּבָרֶיךָ וְיֵאִירוּ דְבָרֵי פִיךָ! שְׂמְחוּ הַחֲבֵרִים, וְהָיוּ מְקַשְׁיָבִים בְּשִׁמְחָה לְדְבָרָיו הַקְּדוּשִׁים. אָמַר, אֵי זָקֵן, אֵי זָקֵן, בְּמָה הַכְּנִסְתָּ אֶת עֲצָמְךָ, נִכְנַסְתָּ לָּיִם הַגְּדוֹל? יֵשׁ לָךְ לְשׁוֹטֵט וְלִצְאָת מָשָׁם.

עוֹטָה אֹר בְּשִׁלְמָה - הֵינּוּ אֹר הַגְּנוּז שֶׁגְּנוּזוּ לְעֵתִיד לְבוֹא

עֹטָה אֹר בְּשִׁלְמָה וְגו' (קד, ב): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף לא:)] וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר וַיְהִי אֹר. [וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, לְמִי הוּא אוֹמֵר? אֵינּוּ

— זוהר תהלים —

אומר אלא לאחרים, יהי אור לעולם הזה, ויהי אור לעולם הבא. וְזֶהוּ הָאוֹר שְׁבָרָא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בַּתְחִלָּה, וְהוּא אֹר הָעֵינַי, וְהוּא אֹר שְׁהֲרָא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאָדָם הָרָאשׁוֹן וְהָיָה רוֹאֵה בּוּ מְסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּף הָעוֹלָם, וְהוּא אֹר שְׁהֲרָא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדוֹד, וְהָיָה מְשַׁבַּח וְאוֹמֵר (תהלים לא) מִה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירְאֶיךָ. וְהוּא הָאוֹר שְׁהֲרָא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה וְרָאָה בּוּ מִגְלַעַד וְעַד דֵּן.

וּבְשִׁעָה שְׂרָאָה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁיעַמְדוּ שְׁלֹשָׁה דוֹרוֹת שֶׁל רְשָׁעִים, וְהֵם, דוֹר אֲנוֹשׁ, וְדוֹר הַמְּבוּל, וְדוֹר הַפְּלָגָה – גִּנְזוּ אוֹתוֹ כְּדֵי שְׁלֹא יִשְׁתַּמְּשׁוּ בּוּ, וְנִתְּן אוֹתוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה וְהִשְׁתַּמְּשׁ בּוּ שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים שֶׁנִּשְׁאַרוּ לוֹ מִיּוֹם עֲבוּרוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות ב) וַתִּצְפְּנֵהוּ שְׁלֹשָׁה יָרְחִים. וְאַחַר שְׁלֹשָׁה יָרְחִים נִכְנַס לְפָנָי פְּרַעֲזָה, לָקַח אוֹתוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמֶּנּוּ, עַד שֶׁעָמַד עַל הַר סִינַי לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, וְהִחְזִיר לוֹ אוֹתוֹ הָאוֹר וְהִשְׁתַּמְּשׁ בּוּ כָּל יָמָיו. וְלֹא יָכְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקָרֵב אֵלָיו, עַד שֶׁנִּתְּן מִסּוּהָ עַל פָּנָיו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם לד) וַיִּירָאוּ מִגִּשְׁתֵּי אֵלָיו. וְהִתְעַטֵּף בּוּ בְּטַלִּית. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים קד) עֲטָה אוֹר כְּשִׁלְמָה.

תְּשִׁעָה רְקִיעִים הֵם וּשְׁכִינָה הִיא עֲשִׂירִית

עֲטָה אוֹר כְּשִׁלְמָה (קד, ב): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קס"ד):] רַבִּי חֲזִיָּא פִּתַח וְאָמַר, (תהלים קד) עֲטָה אוֹר כְּשִׁלְמָה נוֹטָה שְׁמַיִם פִּירִיעָה. פְּסוּק זֶה פִּרְשׁוּהוּ, שְׁכָשְׁבָרָא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, הִתְעַטֵּף בְּאוֹתוֹ אוֹר קְדָמוֹן וּבְרָא בּוּ שְׁמַיִם. וּבֵא רָאָה,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אור וחֶשֶׁךְ (לא) הִיוּ כְאֶחָד. אור מִצַּד הַיָּמִין, וְחֶשֶׁךְ מִצַּד הַשְּׂמאל. מַה עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? שֶׁתִּפְסֵם כְּאֶחָד וּבְרָא מֵהֶם שָׁמַיִם. מַה זֶה שָׁמַיִם? אֵשׁ וּמַיִם שֶׁתִּפְסֵם כְּאֶחָד וְעָשָׂה שְׁלוֹם בֵּינֵיהֶם. וּכְשֶׁנִּתְקַנְנוּ כְּאֶחָד וּמִתַּח אוֹתָם, מִתַּח אוֹתָם כִּירִיעָה וְעָשָׂה מֵהֶם אוֹת ו', וְזוֹ נִקְרְאת יְרִיעָה. יְרִיעוֹת, שֶׁהֵרִי מֵאוֹת זו הִתְפַּשֵּׁט אור וְנִעְשׂוּ יְרִיעוֹת. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וְאֵת הַמִּשְׁכָּן תַּעֲשֶׂה עֶשֶׂר יְרִיעוֹת. וְשִׁבְעָה רְקִיעִים הֵם מִתּוֹחִים, גְּנוּזִים בְּגִיזָה עֲלִינוּנָה, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרוּהָ, וְרִקִּיעַ אֶחָד שֶׁעוֹמֵד עֲלֵיהֶם. וְלֵאוֹתוֹ רְקִיעַ אֵין גָּוֶן וְאֵין לוֹ מְקוֹם בְּגִלוּי, וְלֹא עוֹמֵד לְהִתְבּוֹנֵן בּוֹ (אלא בַחֲבוּנָה), וְהִרְקִיעַ הַזֶּה גְּנוּז וּמֵאִיר לְכֻלָּם, וּמִסִּיעַ אוֹתָם לְמִסְעֵיהֶם, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּרֵאוּי לוֹ. אֲלֹא עוֹמֵד בְּהַשְׁכֵּל.

מֵהִרְקִיעַ הַזֶּה וְהִלָּאָה אֵין מִי שֶׁיִּדַּע וְיִשְׁגִּיחַ, וַיֵּשׁ לְאָדָם לְסֹתָם פִּיּוֹ וְלֹא לְדַבֵּר וְלְהִתְבּוֹנֵן בְּהַשְׁכֵּל. מִי שֶׁיִּסְתַּכֵּל חוּזֵר לְאַחֹר, שָׂאֵין מִי שֶׁיִּכּוֹל לְדַעַת. עֶשֶׂר יְרִיעוֹת הֵן, שֶׁהֵם עֲשָׂרָה רְקִיעִים. וּמִי הֵם יְרִיעוֹת הַמִּשְׁכָּן שֶׁהֵן עֶשֶׂר וְעוֹמְדוֹת לְהִדּוּעַ לְחֻכְמֵי הַלֵּב? מִי שֶׁיִּדַּע בְּהֵן, מִסְתַּכֵּל בְּחֻכְמָה רַבָּה וּבִסּוּדוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, וּמִסְתַּכֵּל לְמַעְלָה בְּאוֹתוֹ מְקוֹם, שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד נִדְבָק בּוֹ, פָּרַט לְשֵׁנֵי אֵלֶּה שֶׁעוֹמְדִים בְּיָמִין וּבְשְׂמאל, וְהֵם גְּנוּזִים עִם הַשְּׂכִינָה. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, תִּשְׁעָה רְקִיעִים הֵם, וְשִׁכְנָה הִיא עֲשִׂירִית. שָׂאֵם תֹּאמַר בְּשִׁבִיל שֶׁכְּתוּב עֶשֶׂר – הוּא חוּץ מֵהַשְּׂכִינָה. אִם כֵּן, הַשְּׂכִינָה הִיא אַחַת עֲשָׂרָה שֶׁעוֹמְדָת עַל עֶשֶׂר. אֲלֹא וְדַאי שֶׁתִּשְׁעַ הֵן, וְהֵם תִּשְׁעָה

— זוהר תהלים —

ימים שבין ראש השנה ליום הכפורים, והיא העשירית. כמו זה המשכן הוא עשר יריעות.

אנו פרושי העולם: ומתעסקים בתורה בכל יום ויום ולפעמים איננו אוכלים רק מעשבי הבר

עמה אור בשלמה (קד, ב): [זוהר חדש פ' בראשית (דף יב:)] **רבי חזקיה** אמר, אני הייתי במקומות הערביים, וראיתי גברים שהיו מסתתרים בין ההרים במערה, ובאו מערב שבת לערב שבת לבתיהם. אמרתי להם: מה זה מה שאתם עושים? אמרו לי: אנו פרושי העולם, ומתעסקים בתורה בכל יום ויום, ולפעמים איננו אוכלים, רק מעשבי הבר. אמרתי להם: ושאר הפעמים, במה אתם מתפרנסים? אמרו לי: אנו מצאנו במדבר עצים שמצמיחים באלוד, ואנו אוכלים אותם. כשמאירה לנו השמועה, מרב שמחה משתמטים מעמנו, ומבשלים אותם ואוכלים, ואותו היום נחשב לנו שהוא כי טוב. ובזמן שלא זומחים אותם העצים, אנו אוכלים עשבים שאנו מוצאים ומבשלים אותם ואוכלים. אמרתי להם: יהי חלקי עמכם לעולם הבא, אשריכם בעולם הזה, וטוב לכם לעולם הבא. כעת ידעתו שלא תהיו בבושה כשיבא משה לתבע את עלבון התורה. אמרתי להם: בני, חייכם, היום הזה איזה חדוש התחדש לכם? אמרו לי הפסוק הזה: (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. ושנה רבי פרוספדאי, גדול התוספת מהאור, שהיה אור שלא היה פמוהו, זהו הוא אור השכל הגדול שנתנה מאור זיו הודו, וזהו העומד מאחורי הפרגוד.

— זוהר תהלים —

שְׁשִׁינֵנוּ, מַה שֶׁכָּתוּב (תהלים קד) עֲטָה אֹר כְּשִׁלְמָה, מְלַמֵּד שֶׁעָשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׂאָר הַמְּלֵאכִים בְּאוֹתוֹ הָאֹר הָרֵאשׁוֹן, מֵאוֹתוֹ הָאֹר מִמָּשׁ, הַתְּעֵלָה עַל דַּעְתְּךָ כְּמוֹהוּ? אֵלָּא מַה הוּא דָּבָר מְבַדֵּל וּמְשַׁפֵּל, כִּי שָׂאָר הַמְּלֵאכִים דְּבָרִים מְבַדְּלִים וּמְשַׁפְּלִים, אֲבָל אֵין הַשְּׁגָתָם כְּהַשְּׁגָתוֹ, שֶׁשְּׁנָה רַבִּי כְּרוֹסְפָדַי, הַשְּׁגַת הַמְּלֵאכִים הִיא הַשְּׁגָה גְדוּלָה, מַה שְּׂאִין כֵּן לְמִטָּה מֵהֶם. הַשְּׁגָה שְׁנִיָּה הִיא הַשְּׁגַת הַשָּׁמַיִם, שְׁמַשִּׁיגִים הַשְּׁגָה, מַה שֶׁלְּמִטָּה מֵהֶם אֵין מַשִּׁיגִים כְּמוֹתָם. הַשְּׁגָה שְׁלִישִׁית הִיא הַשְּׁגַת הַמְּדַרְגָּה הַתַּחְתּוֹנָה אֲשֶׁר מֵעַפְרֵי יְסוּדָה, וְהִיא הַשְּׁגַת בְּנֵי אָדָם, מַה שְּׂאִין מַשִּׁיגִין שָׂאָר הַנְּבָרָאִים. וְכַנְגֵּד שֶׁלֹּשׁ מַעְלוֹת הִלְלוּ יֵשׁ בְּאָדָם שֶׁלֹּשׁ צוּרוֹת נְפִשׁוֹת. צוּרָה הָרֵאשׁוֹנָה הִיא הַנְּפֶשׁ הַשְּׁכֵלִית. הַשְּׁנִיָּה הִיא הַנְּפֶשׁ הַמְּדַבְּרָת. הַשְּׁלִישִׁית הִיא הַנְּפֶשׁ הַבְּהֵמִית הַמְּתַאֲוִית תְּאוֹת, וְהִיא הַנְּפֶשׁ אֲשֶׁר תִּמְעַל מֵעַל. וְאִם תֹּאמַר כִּי, הַנְּפֶשׁ הָרֵאשׁוֹנָה הִיא נְפֶשׁ הַבְּהֵמִית, כַּנְּגֵּד הַמְּדַרְגָּה הַתַּחְתּוֹנָה שְׂאֵמְרָנוּ. נְפֶשׁ הַמְּדַבְּרָת כַּנְּגֵּד הַשָּׁמַיִם, שֶׁהִיא מַעְלָה יִתְרָה עַל הָרֵאשׁוֹנָה. נְפֶשׁ הַשְּׁכֵלִית כַּנְּגֵּד מְדַרְגַת הַמְּלֵאכִים, שֶׁהִיא הַמַּעְלָה הָעֲלִיוֹנָה עַל כָּל אֵלָּה.

הוֹד וְהֵדָר לְבִשְׁתָּ

עֲטָה אֹר כְּשִׁלְמָה (קד, ב): [זוהר חדש מדרש רות (דף 97 ג.)] וְאָמַר רַבִּי שְׁמֵלָאִי, כְּשֶׁבְרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, הַכְּנִיס אֹר בְּאֹר, וְהִלְבִּישׁ זֶה בְּזֶה, וּבְרָא שָׁמַיִם, שֶׁכָּתוּב (שם קד) עֲטָה אֹר כְּשִׁלְמָה נוֹטָה שְׁמַיִם כִּירִיעָה. וְהָאֹר הַזֶּה נִקְרָא אֹר לְבוֹשׁוֹ. הָאֹר הָרֵאשׁוֹן שֶׁהִתְלַבֵּשׁ בּוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְאוֹתוֹ

ג המִקְרָה בַּמַּיִם עֲלִיּוֹתָיו הַשָּׁם עֲבִים רְכוּבוֹ הַמְהַלֵּךְ עַל כַּנְפֵי רוּחַ:

— זוהר תהלים —

הָאוֹר הַתַּפְשֵׁט בְּהוֹד וְהֶדָר, וְנִבְרָא הָעוֹלָם, שְׁכַתוֹב הוֹד וְהֶדָר
לְבִשֵׁת כּוֹ נוֹטָה שָׁמַיִם כִּירִיעָה.

הַשָּׁם עֲבִים רְכוּבוֹ - רַבִּי יִיסָא הִזְקֵן חֵלֶק עֲבִים ע"ב י"ם

הַמִּקְרָה בַּמַּיִם עֲלִיּוֹתָיו וְגו' (קד, ג): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף לב.)] רַבִּי
אָבָא פִתַח, (תהלים קד) הַמִּקְרָה בַּמַּיִם עֲלִיּוֹתָיו וְגו'.
בַּמַּיִם - אֵלּוּ מַיִם עֲלִיּוֹנִים שֶׁל הַכֹּל שֶׁבָהֶם תִּקֵּן בֵּית, כְּמוֹ שֶׁנֶּאמַר
(משלי כד) בְּחִכְמָה יִבְנֶה בַּיִת וּבִתְבוּנָה יִתְכוּנֵן. הַשָּׁם עֲבִים רְכוּבוֹ
- רַבִּי יִיסָא הִזְקֵן חֵלֶק עֲבִים ע"ב י"ם. עַב שֶׁהוּא חֶשֶׁף, שְׁמַאל
שְׁעוֹמֵד עַל יָם זֶה. הַמְהַלֵּךְ עַל כַּנְפֵי רוּחַ - זוֹ רוּחַ שֶׁל הַמִּקְרָדֵשׁ
הָעֲלִיּוֹן, וְזֶה סוּד (שמות כה) שְׁנַיִם כְּרָבִים זָהָב. כְּתוּב (תהלים יח)
וַיִּרְכַּב עַל כְּרוֹב וַיַּעֲף וַיֵּדָא עַל כַּנְפֵי רוּחַ. וַיִּרְכַּב עַל כְּרוֹב אֶחָד,
אֲחֵר כֶּף נִגְלָה עַל כַּנְפֵי רוּחַ. וְעַד שֶׁזֶה מִתְעוֹרֵר, לֹא מִתְנַגֵּלָה בָּזֶה.

כְּשֶׁבְרָא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם הוֹצִיא אוֹתוֹ מִתּוֹךְ מַיִם
הַמִּקְרָה בַּמַּיִם עֲלִיּוֹתָיו וְגו' (קד, ג): [זוהר פ' ויקרא (דף לב.)] רַבִּי
יְהוֹדָה פִתַח, (תהלים קד) הַמִּקְרָה בַּמַּיִם עֲלִיּוֹתָיו וְגו'.

כְּשֶׁבְרָא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, הוֹצִיא אוֹתוֹ מִתּוֹךְ
מַיִם, וְסִדֵּר אוֹתוֹ עַל הַמַּיִם. מָה עָשָׂה? חֵלֶק אֶת הַמַּיִם לְשָׁנִים,
מִחְצִית לְמִטָּה וּמִחְצִית לְמַעְלָה, וְעָשָׂה מֵהֶם מַעֲשִׂים.
מִהִמְחִצִית הַתַּחְתּוֹנָה עָשָׂה וְתִקֵּן אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה וְסִדֵּר אוֹתוֹ

ד עֲשֵׂה מְלֹאכֵינוּ רוּחוֹת מְשָׁרְתֵינוּ אֵשׁ לְהֵט:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁנַתְתַּקַּן כְּנֶגֶד (המזבח) הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, וּמְשׁוֹם כֶּף הַם נְהַנִּים מִמֶּנּוּ, וְהֵם קָרְבִים לְכֹאן. וְעֵשָׂן אַחַר עוֹלָה, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ, לְכֹל אֶחָד וְאַחַד, הָרָצוֹן שֶׁל הַכֹּל שְׁעוֹלָה לְמַעְלָה, שֶׁהוּא נַחַת רוּחַ לְמֶלֶךְ הַקָּדוֹשׁ.

הָרִי נִתְבָּאָר שְׁבַמְזִבַּח עוֹלָה וְנִרְאָה אוּרִיא"ל, כְּמוֹ מִרְאָה שֶׁל אֲרִיָּה חֶזֶק רוֹבֵץ עַל טְרָפוֹ, וְהָיוּ הַכֹּהֲנִים וַיִּשְׂרָאֵלִים רוֹאִים וּשְׂמִיחִים, שֶׁהָיוּ יוֹדְעִים שֶׁהַתְּקַבֵּל בְּרָצוֹן לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ, וְאֵשׁ אַחֲרַת עֲלִיּוֹנָה קְדוֹשָׁה יוֹרֶדֶת כְּנֶגֶד הָאֵשׁ הַתַּחְתּוֹנָה, וְאִז אָדָם הוֹלֵךְ (יֵרָא) וּמְזַדְעָזַע לִפְנֵי אֲדוֹנוֹ וְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה. לְמֶלֶךְ שֶׁשָּׁלְחוּ לוֹ דוֹרוֹן, וְהָיָה מְקַבֵּל לִפְנֵינוּ. אָמַר לְעַבְדּוֹ, לֵךְ וְטַל אֶת הַדוֹרוֹן הַזֶּה שֶׁהֵבִיאוּ לִי. כֶּף אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאוּרִיאֵל, לֵךְ וְקַבֵּל אֶת הַדוֹרוֹן שֶׁבָנִי מִקְרִיבִים לִפְנֵי. כִּמָּה שְׂמִיחָה נִמְצָאת בְּכֹל, כִּמָּה הַתְּבַשְׂמוֹת נִמְצָאת בְּכֹל, כִּשֶׁהִכְהֵן וְהִלּוּי וְאוֹתוֹ שֶׁמִּקְרִיב קָרְבָן מְכוֹנִים לְהַקְרִיב קָרְבָן כְּרָאוּי בְּיַחְוֹד שְׁלָם.

עֲשֵׂה מְלֹאכֵינוּ רוּחוֹת - מְשׁוֹם שֶׁכָּל יוֹם וְיוֹם עוֹשֶׂה

עֲשֵׂה מְלֹאכֵינוּ רוּחוֹת וּגו' (קד, ד): [זוהר ח"ב פ' שמות (דף 91.)] וַיִּקָּם מֶלֶךְ חֲדָשׁ. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, בְּכֹל יוֹם עוֹשֶׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלֹאכִים שְׁלוּחִים עַל הָעוֹלָם, שְׂכָתוֹב (תהלים קד) עֲשֵׂה מְלֹאכֵינוּ רוּחוֹת. עֲשֵׂה לֹא כְּתוֹב, אֲלֵא עוֹשֶׂה, מְשׁוֹם שֶׁכָּל יוֹם וְיוֹם עוֹשֶׂה. וּבְאוֹתוֹ זְמַן הַתְּמַנָּה מְמַנָּה אֶחָד עַל מִצְרַיִם, וְזֶהוּ שְׂכָתוֹב וַיִּקָּם מֶלֶךְ חֲדָשׁ, חֲדָשׁ וְדַאי.

— זוהר תהלים —

**כְּשֵׁעוֹשָׁה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דִּין בְּפִמְלִיאָ שֶׁל מַעְלָה מַעְבִּיר
אוֹתָם בְּאוֹתוֹ נְהַר דִּינֹר וּמַעְבִּירָם מִשְׁלֹטוֹנָם**

**עֲשֵׂה מַלְאָכָיו רוּחוֹת וּגּוֹ' (קד, ד): [זוהר ח"ב פ' שמות (דף י"ט:)] אָמַר
רַבִּי יִצְחָק, כְּשֵׁעוֹשָׁה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דִּין בְּפִמְלִיאָ
שֶׁל מַעְלָה, אוֹתוֹ דִּין מַה יְהִיָּה? אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מַעְבִּיר
אוֹתָם בְּאוֹתוֹ נְהַר דִּינֹר, וּמַעְבִּירָם מִשְׁלֹטוֹנָם, וּמְמַנֶּה שְׁלִיטִים
אֲחֵרִים שֶׁל שָׂאָר עַמִּים. אָמַר לוֹ, וְהָרִי כְּתוּב מְשַׁרְתָּיו אֵשׁ
לְהֵט? אָמַר לוֹ, יֵשׁ אֵשׁ קֶשֶׁה מֵאֵשׁ, וַיֵּשׁ אֵשׁ שְׂדוּחָה אֵשׁ.**

**עֲשֵׂה מַלְאָכָיו רוּחוֹת - אֵלּוּ הַמַּלְאָכִים שְׁעוּמָדִים בַּחוּץ
מְשַׁרְתָּיו אֵשׁ לְהֵט - אֵלּוּ מַלְאָכִים שְׁעוּמָדִים בְּפָנִים**

**עֲשֵׂה מַלְאָכָיו רוּחוֹת וּגּוֹ' (קד, ד): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קע"ג).] סוּד
לְחַכְמִים, מַלְאָכִים עֲלִיוֹנִים וְיִשְׂרָאֵל לְמַטָּה, כָּלָם
דוֹחְקִים בְּאוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר. כְּשֵׁרוֹצִים הַמַּלְאָכִים הָעֲלִיוֹנִים
לְהִתְיַחַד עִם רְבוּנָם, לֹא יְכוּלִים, עַד שְׂדוּחִים אוֹתוֹ הַחוּצָה. מַה
עוֹשִׂים? יוֹרְדִים שְׁשִׁים רְבוּא שֶׁל מַלְאָכִים קְדוּשִׁים וּמְפִילִים
שְׁנֵה עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. כִּיּוֹן שֶׁהִיא יוֹרְדָת, שְׂדוּחִים אוֹתָהּ
הַחוּצָה, וְנוֹתְנִים לָהּ כָּל הָעוֹלָם הַזֶּה בְּאוֹתָהּ שְׁנֵה, אָז הִיא
שׁוֹלְטַת עֲלֵיהֶם וּמְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ טְמָאָה, פָּרֵט לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל
לְבַדָּה שְׁשָׁם אֵינָה שׁוֹלְטַת. כִּיּוֹן שֶׁנִּפְרְדָּה מֵהֶם, הֵם נִכְנָסִים
לְרְבוּנָם, וּמְשַׁבְּחִים וּמוֹדִים לְפָנָיו. כְּמוֹ זֶה יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה לֹא
יְכוּלִים לְהִתְיַחַד עִם רְבוּנָם עַד שְׂדוּחִים אוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר
מֵהֶם, וְנוֹתְנִים לוֹ חֶלֶק בְּמַה שִׁיתְעַסֵּק, וְאַחַר כֵּן הֵם מְתַקְרְבִים**

— זוהר תהלים —

לְרַבּוֹנָם, וְלֹא נִמְצָא מְקַטְרֵג לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. וְאִם תֹּאמַר, מִיֵּלֵא לְמַטָּה, אָבֵל לְמַעְלָה מָה הַקְּטְרוּג שָׁם? אֵלֶּא לְמַעְלָה, מִשּׁוּם שְׁהִיא רוּחַ טְמֵאָה וְהֵם רוּחוֹת קְדוּשׁוֹת, עַד שְׁמִשְׁלָחִים רוּחַ טְמֵאָה מִבֵּינֵיהֶם לֹא יְכוּלִים לְקָרֵב אֶל רַבּוֹנָם, שְׁהִרִי קְדוּשָׁה בְּתוֹךְ טְמֵאָה לֹא מִתְעַרְבוֹת לְעוֹלָמִים. וְכֵן כְּמוֹ זֶה יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה לֹא מִתְעַרְבִים בְּאֲמוֹת עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת שֶׁל הָעוֹלָם. וּשְׁנֵי צְדָדִים, עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, כְּשֶׁרוֹצִים לְקָרֵב לְמֶלֶךְ הַקְּדוּשׁ, דוֹחִים אוֹתָהּ הַחוּצָה. וְלִכֵּן כְּשֶׁנִּכְנַס הַלַּיְלָה, וּמִלְאָכִים קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים כְּשֶׁמִּסְתַּדְרִים שׁוֹרוֹת שׁוֹרוֹת לְקָרֵב (לשבח) לְרַבּוֹנָם, דוֹחִים אֶת אוֹתוֹ צֶדֶת הַחוּצָה בְּרֵאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֵּךְ נִכְנָסִים לְקַדְשׁ. (ועל זה, כשנכנס הלילה, כל רוחות רעות ומינים רעים ורוחות טמאה נדחות לחוץ, ושמשי המלך נכנסים לתוך הקדשה).

לְמֶלֶךְ שְׁהִיוּ לוֹ אֲבָנִים יְקָרוֹת בְּתַבָּה אַחַת חֲקוּקָה בְּהִיכָלוֹ, וְאוֹתוֹ מֶלֶךְ הָיָה חָכָם, וּכְדֵי שְׁלֹא יִתְקַרֵב כָּל מִי שְׂרוּצָה לְאוֹתָהּ תַּבָּה שֶׁל אֲבָנִים יְקָרוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת שֶׁל שָׁם, נִטַּל בְּחֻכְמָתוֹ נִחַשׁ חֲזַק אֶחָד וְכָרַךְ אוֹתוֹ סָבִיב אוֹתָהּ תַּבָּה. כָּל מִי שְׂרוּצָה לְהוֹשִׁיט יָדוֹ לְתַבָּה, הִרִי הַנִּחַשׁ קוֹפֵץ עָלָיו וְהוֹרְגוֹ. אֲהוּב אֶחָד הָיָה לְמֶלֶךְ. אָמַר לוֹ הַמֶּלֶךְ, כָּל פַּעַם שְׂאֵתָה רוּצָה לְהַכְנִס וּלְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּתַבָּה, תַּעֲשֶׂה כֵךְ וְכֵךְ לְאוֹתוֹ נִחַשׁ, וְתַפְתַּח אֶת הַתַּבָּה וְתַשְׁתַּמֵּשׁ בְּגַנְזִים שְׁלִי. כֵךְ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כֵךְ נִחַשׁ סָבִיב הַקְּדוּשָׁה, בָּאִים מִלְאָכִים עֲלִיוֹנִים לְתוֹךְ הַקְּדוּשָׁה - הִרִי הַנִּחַשׁ שָׁם, וּפּוֹחְדִים לְהַטְמֵא בּוֹ. (ואם תאמר, זה כלם אש, ואש לא מקבלת טמאה) בֹּא וּרְאֵה, כְּתוּב (תהלים קד)

— זוהר תהלים —

עֲשֵׂה מְלֹאכְיוֹ רוּחוֹת מְשֻׁרְתָיו אֵשׁ לֵהֵט. עֲשֵׂה מְלֹאכְיוֹ רוּחוֹת - אֵלוֹ הַמְּלֹאכִים שְׁעוֹמְדִים בַּחוּץ. מְשֻׁרְתָיו אֵשׁ לֵהֵט - אֵלוֹ מְלֹאכִים שְׁעוֹמְדִים בְּפָנִים. הוּא רוּחַ טְמָאָה, וְהֵם רוּחַ. רוּחַ עִם רוּחַ לֹא נִכְנָסוֹת זֹו בְּזוֹ. רוּחַ טְמָאָה בְּרוּחַ קְדֻשָּׁה לֹא מִתְעַרְבוֹת זֹו בְּזוֹ. וּמִשׁוֹם כֵּן אוֹתָם שְׁנִקְרְאוּ רוּחַ לֹא יְכוּלִים לְהִכָּנֵס לְפָנִים מִשׁוֹם אוֹתָהּ רוּחַ טְמָאָה. אוֹתָם שְׁבַפְנִים הֵם אֵשׁ, וְאוֹתָהּ אֵשׁ דּוֹחָה אֶת אוֹתָהּ רוּחַ טְמָאָה שְׁלֹא נִכְנָסֶת לְפָנִים. וּמִשׁוֹם כֵּן הַכֹּל דּוֹחִים אֶת הַטְּמָאָה הַחוּצָה שְׁלֹא תִתְעַרֵב עִמָּם, וְלִכֵּן הַמְּלֹאכִים הָעֲלִיוֹנִים מְשַׁבְּחִים אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אַחַר שְׁדוּחִים אֶת הַטְּמָאָה הַחוּצָה.

הַמְּלֹאכִים בְּשִׁעוּשִׁים שְׁלִיחוֹת בְּעוֹלָם הִזָּה אֵין יוֹרְדִים לְמִטָּה
עַד שְׁמֵתִלְבָּשִׁים בְּלְבוּשׁ שֶׁל הָעוֹלָם הִזָּה

עֲשֵׂה מְלֹאכְיוֹ רוּחוֹת וּגְו' (קד, ד) : [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רכ"ט):]
בֹּא וּרְאֵה, אֵין נִשְׁמָה עוֹלָה לְהִרְאוֹת לְפָנֵי הַמַּלְאָךְ
הַקְּדוֹשׁ עַד שְׁזוֹכָה לְהִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ שֶׁל מַעְלָה לְהִרְאוֹת שָׁם.
וְכֵן כְּמוֹ זֶה לֹא יוֹרְדֵת לְמִטָּה עַד שְׁמֵתִלְבָּשֶׁת בְּלְבוּשׁ שֶׁל
הָעוֹלָם הִזָּה. כְּמוֹ כֵן הַמְּלֹאכִים הַקְּדוֹשִׁים שְׁלַמְעֵלָה, שְׁכַתוּב
בָּהֶם (תהלים קב) עֲשֵׂה מְלֹאכְיוֹ רוּחוֹת מְשֻׁרְתָיו אֵשׁ לֵהֵט,
כְּשִׁעוּשִׁים שְׁלִיחוֹת בְּעוֹלָם הִזָּה, אֵין יוֹרְדִים לְמִטָּה עַד
שְׁמֵתִלְבָּשִׁים בְּלְבוּשׁ שֶׁל הָעוֹלָם הִזָּה, וְהַכֹּל הוּא כְּמוֹ שְׁאוֹתוֹ
מִקּוֹם שְׁהוֹלֵךְ לְשָׁם. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ שְׁנִשְׁמָה לֹא עוֹלָה אֶלָּא
בְּלְבוּשׁ שְׁמַאִיר.

— זוהר תהלים —

שָׁנוּ רַבּוּתֵינוּ: כָּל יוֹם וַיּוֹם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה מְלָאכִים
קְדוּשִׁים וְאֵלוֹהִים - נִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים

עֲשֵׂה מְלָאכֵי רַחוּת וּגּוֹ' (קד, ד): [זוהר חדש פ' בראשית (דף י"ג.)]
שָׁנוּ רַבּוּתֵינוּ, כָּל יוֹם וַיּוֹם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה
מְלָאכִים קְדוּשִׁים, וְאֵלוֹהִים הֵם נִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים. זֶהוּ שְׁכַתוּב
(תהלים קד, ד) עֲשֵׂה מְלָאכֵי רַחוּת מְשַׁרְתֵּנוּ אֵשׁ לַהֵט. עֲשֵׂה לֹא
נֶאמַר, אֲלֵא עוֹשֶׂה, מִשְׁמַע שֶׁהוּא עוֹשֶׂה בְּכָל יוֹם. אָמַר רַבִּי
אֲבָהוּ, לֹא יִקְשֶׁה לָךְ זֶה, שֶׁהָרִי יֵשׁ מְלָאכִים שֶׁנִּבְרְאוּ מִכֶּסֶּא
הַכְּבוֹד, וְהֵם שְׁלוּחִים מִמְּנִים בְּשְׁלִיחוּתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא. אִם שָׂאָר הַמְּלָאכִים שֶׁהֵיוּ מִכֶּסֶּא הַכְּבוֹד כֶּךָ, נִשְׁמוֹת
הַצַּדִּיקִים שֶׁהֵיוּ מִשֵּׁם וְקִיְמוֹ אֶת הַתּוֹרָה, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה
שְׁעוֹשֶׂה אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלָאכִים עֲלִיוֹנִים קְדוּשִׁים.

יֵשׁ מְלָאכִים שֶׁהֵם מְרוּחַ וַיֵּשׁ מְלָאכִים שֶׁהֵם מֵאֵשׁ זֶה נוֹתֵן
מִשְׁלוֹ לַחֲבֵרוֹ

עֲשֵׂה מְלָאכֵי רַחוּת וּגּוֹ' (קד, ד): [זוהר חדש מדרש רות (דף צ"ט.)] רַבִּי
קִיסְמָא בַר רַבִּי יִנְאִי פָתַח, (תהלים קד) עֲשֵׂה מְלָאכֵי
רַחוּת מְשַׁרְתֵּנוּ אֵשׁ לַהֵט. יֵשׁ מְלָאכִים שֶׁהֵם מְרוּחַ, וַיֵּשׁ
מְלָאכִים שֶׁהֵם מֵאֵשׁ, זֶה נוֹתֵן מִשְׁלוֹ לַחֲבֵרוֹ, מִשּׁוּם שֶׁיֵּשׁ
שְׁלוֹם בֵּינֵיהֶם. וְעַל זֶה, אוֹתָם שִׁיּוּרְדִים, מִשְׁנֵי הַיְסוּדוֹת הָאֵלֶּה
יּוֹרְדִים. כְּשִׁיּוּרְדִים, מִתְּלַבְּשִׁים יוֹתֵר בְּאוֹרֵי הָעוֹלָם הַזֶּה,
וּמִתְגַּלְמִים. אוֹתָם שֶׁהִתְעַרְבוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, מִתְּלַבְּשִׁים בִּיְסוּדוֹת
הָעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא יְכוּלִים לִפְרוֹחַ וּלְשׁוּב לְמְקוֹמָם, וּמִתְעַכְּבִים

— זוהר תהלים —

כֹּאן. כִּיּוֹן שְׁמַתְעַכְבִּים כֹּאן שְׁבַעַה יָמִים זֶה אַחַר זֶה, לֹא חוֹזְרִים לְשֵׁם. וְעַל זֶה וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם וְגו'.

מָה זֶה כִּי טַבַּת הִנֵּה? שְׁהִיָּה מֵאִיר הַיָּפִי שְׁלֵהֵן כְּמוֹ אוֹר עֲלִיוֹן.

כִּיּוֹן שְׁהוֹלִידוּ בְּנִים, לְקַח אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַכְּנִיס אוֹתָם בְּהָרֵי הַחֲשֵׁף, שְׁנִקְרְאִים הַרְרֵי קָדֶם, וְקָשַׁר אוֹתָם בְּשִׁלְשָׁלוֹת שֶׁל בְּרוּזֵל. וְאוֹתָן הַשִּׁלְשָׁלוֹת מְשַׁקְעוֹת עַד לְתוֹךְ הַתְּהוֹם הַגְּדוֹלָה, וְשֵׁם מְלַמְדִים כְּשָׁפִים לְבְנֵי הָאָדָם. בְּלַעַם נָטַל מִשָּׁם אֶת כְּשָׁפָיו, וְלָמַד מֵהֶם, בְּאוֹתָם הַהָרִים. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (במדבר כג) מִן אֶרֶם יִנְחֲנוּ בְּלֶק מְלֶךְ מוֹאָב מֵהַרְרֵי קָדֶם. וּמִשָּׁם הִתְעַטְרוּ כָּל יוֹדְעֵי הַכְּשָׁפִים שְׁבַעוֹלָם. וּמִתּוֹךְ שְׁהִיוּ מְקַטְרְגִים עַל רְבוּנָם בְּרֵאשׁוֹנָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, הֵם מְקַטְרְגִים לְרְבוּנָם בְּמָה? בְּאוֹתָם הַכְּשָׁפִים, שְׁמַכְחִישִׁים פְּמֵלִיא שֶׁל מַעֲלָה וְאַלְמָלָא אוֹתָן הַשִּׁלְשָׁלוֹת הַמְשַׁקְעוֹת בְּתוֹךְ הַתְּהוֹם הַגְּדוֹלָה וְאַחֲזוּזִים בָּהֶם בְּתַפְסָה רַבָּה, הִיוּ מַחְרִיבִים אֶת הָעוֹלָם, וְהָעוֹלָם אֵינּוּ יָכוֹל לְסַבֵּל. וְשֵׁם, בְּאוֹתָם הָרֵי הַחֲשֵׁף, יוֹנְקִים מִצַּד הַצָּפוֹן, שְׁהֵרִי מֵאוֹתוֹ הַצַּד כָּל אוֹתָם הַמֵּינִים מִתְעוֹרְרִים בְּעוֹלָם.

רְאִינוּ בְּסַפְרֵי הַקְּדָמוֹנִים וּבְסַפְרוֹ שֶׁל אָדָם שְׁכַף מַחְלָקִים כָּל הָאֲרָצוֹת הִלְלוּ שְׁכָלָם נִמְצָאִים לְמִטָּה כְּמוֹ אוֹתָם הַרְקִיעִים שְׁלִמְעָלָה

עֲשֵׂה מִלְאָכָיו רוּחוֹת מְשַׁרְתָּיו אֵשׁ לֵהֵט (קד, ד): [זוהר ח"ג פ'
וּיקרא (ד 9 ט:)] אִם זָבַח שְׁלָמִים קָרְבָּנוּ. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח,
(בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וְגו'. בֵּא רְאָה,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּשַׁעַה שֶׁבָרָא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם - בְּרָא שְׁבַעָה
 רְקִיעִים לְמַעְלָה, בְּרָא שְׁבַע אַרְצוֹת לְמַטָּה, שְׁבַעָה יָמִים,
 שְׁבַעָה נְהָרוֹת, שְׁבַעָה יָמִים, שְׁבַעָה שְׁבוּעוֹת, שְׁבַע שָׁנִים,
 שְׁבַע פְּעָמִים. שְׁבַעָה אֲלֵפֵי שָׁנִים יִהְיֶה הָעוֹלָם, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא בְּשִׁבְעֵי שָׁל הַכֹּל. שְׁבַעָה שְׁחָקִים (רְקִיעִים) לְמַעְלָה, וּבְכָל
 אֶחָד וְאֶחָד כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת וְשִׁמְשָׁיִם וְשִׁמְשָׁמָיִם בְּכָל רְקִיעַ
 וְרְקִיעַ. וּבְכָלֵם מְאֵלוֹ, מְרַכְבוֹת אֱלוֹ עַל אֱלוֹ, לְקַבֵּל עֲלֵיהֶם
 עַל מַלְכוּת רְבוּנָם, וּבְכָל הָרְקִיעִים יֵשׁ מְרַכְבוֹת וְשִׁמְשָׁיִם
 מִשָּׁנִים זֶה מְזַה אֱלוֹ עַל אֱלוֹ, מֵהֶם בְּשֵׁשׁ כְּנָפִים, וּמֵהֶם
 בְּאַרְבַּע כְּנָפִים. מֵהֶם בְּאַרְבַּע פְּנִים, וּמֵהֶם בְּשִׁתֵּי פְּנִים, וּמֵהֶם
 בְּאַחַת. מֵהֶם אֵשׁ לוֹהֵט, וּמֵהֶם מַיִם. מֵהֶם רוּחַ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב
 (תהלים קד) עוֹשֶׂה מְלֶאכֶיו רוּחוֹת מְשָׁרְתֵיו אֵשׁ לֵהֵט. וְכָל
 הָרְקִיעִים אֱלוֹ עַל אֱלוֹ כְּגִלְדֵי בְּצָלִים, אֱלוֹ לְמַטָּה וְאֱלוֹ
 לְמַעְלָה. וְכָל רְקִיעַ וְרְקִיעַ הוֹלֵךְ וְרוֹעֵשׂ מְאִימַת רְבוּנָם. עַל
 פִּיו נוֹסְעִים, וְעַל פִּיו עוֹמְדִים. וּמַעַל לְכָלֵם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 שְׁנוֹשֵׂא הַכֹּל בְּחִילוֹ וְתַקְפוֹ. כְּמוֹ כֵן שְׁבַע אַרְצוֹת לְמַטָּה,
 וְכָלֵם בְּיִשׁוּב, פָּרֵט שְׂאֵלָה עֲלִיוֹנִים וְאֵלָה תַחְתּוֹנִים. וְאַרְץ
 יִשְׂרָאֵל עֲלִיוֹנָה מֵהַכֹּל, וִירוּשָׁלַיִם עֲלִיוֹנָה מִכָּל יִשׁוּב.

וְחִבְרִינוֹ יוֹשְׁבֵי הַדְרֹם רְאוּ בְּסִפְרֵי הַקְדָּמוֹנִים וּבְסִפְרוֹ שֶׁל
 אָדָם, שְׁכָךְ מְחַלְקִים כָּל הָאַרְצוֹת הַלָּלוֹ, שְׁכָלֵם
 נִמְצָאִים לְמַטָּה כְּמוֹ אוֹתָם הָרְקִיעִים שְׁלִמַעְלָה, אֱלוֹ עַל אֱלוֹ
 וְאֱלוֹ עַל אֱלוֹ, וּבֵינן כָּל אֶרֶץ וְאַרְץ רְקִיעַ מְפָרִיד בֵּין זֶה
 לְזֶה, וְלִכֵּן כָּל הָאַרְצוֹת מְפָרְשׁוֹת בְּשִׁמוֹת, וּבִינֵיהֶן גֵּן עֵדֶן

— זוהר תהלים —

וַגִּיהֲנָם, וַיֵּשׁ בִּינֵיהֶן בְּרִיּוֹת מְשָׁנוֹת אֵלֹהֵי מַאֲלוֹ, כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה, מֵהֵן בְּשִׁתֵּי פָנִים וּמֵהֵן בְּאַרְבַּע וּמֵהֵן בְּאַחַת, וּמֵרֵאָה שֶׁל אֱלֹהֵי אֵינוֹ כְּאֵלֶּהָ. וְאִם תֹּאמַר, הֲרִי כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם יֵצְאוּ מֵאָדָם, (אֵינוֹ כֵּן, שְׁלֵא) וְכִי יֵרֵד אָדָם הָרֵאשׁוֹן לְכָל הָאָרְצוֹת וְהוֹלִיד בְּנִים? וְכִמָּה נָשִׁים הָיוּ לוֹ? אֵלֶּא אָדָם לֹא נִמְצָא אֵלֶּא בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה מִכָּלֵם, שְׁנִקְרָא תַבַּל, כְּמוֹ שְׁאַמְרָנוּ, שְׁכַתוּב (מִשְׁלֵי ח) (מִשְׁחַקַּת בְּתַבַּל אֲרִצּוֹ) וַיֵּצֵאוּ לְתַבַּל אֲרִצּוֹ. וְהַתַּבַּל הַזֶּה אַחֲזָה בְּרִקִיעַ שְׁלֹמֶעֱלָה וְנִאֲחָזַת בְּשֵׁם הָעֲלִיּוֹן. זֶהוּ שְׁכַתוּב (תְּהִלִּים ט) וְהוּא יִשְׁפֹּט תַבַּל בְּצִדְקָה. בְּצִדְקָה וְדָאִי. מִשׁוּם כֵּךְ בְּנֵי שֶׁל אָדָם נִמְצָאִים בְּאָרֶץ הָעֲלִיּוֹנָה הַזֶּה שְׁנִקְרָאת תַבַּל. וְהֵם עֲלִיּוֹנִים עַל הַכֹּל, כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה.

מָה הִטְעַם? כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה לְכָל הָרִקִיעִים יֵשׁ רִקִיעַ עֲלִיּוֹן מִכָּלֵם, וְלִמְעֵלָה נִמְצָא כִסְאוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר כְּמֵרֵאָה אֲבָן סִפִּיר דְּמוֹת כִּסֵּא וְעַל דְּמוֹת הַכִּסֵּא דְּמוֹת כְּמֵרֵאָה אָדָם עָלָיו מְלֻמְעֵלָה. אַף כָּאֵן בְּתַבַּל הַזֶּה נִמְצָא הַמֶּלֶךְ שֶׁל הַכֹּל, וּמִיָּהוּ? אָדָם, מָה שְׁלֵא נִמְצָא בְּכָל הַתְּחִתּוֹנִים. וְאוֹתָם תְּחִתּוֹנִים מְאִיפָה בָּאוּ? אֵלֶּא מֵהָאֲדִים (מִעֲשׂוֹן) שֶׁל הָאָרֶץ וְהִסִּיעַ שֶׁל הָרִקִיעַ שְׁלֹמֶעֱלָה, יוֹצְאִים בְּרִיּוֹת מְשָׁנוֹת אֵלֹהֵי מַאֲלוֹ, מֵהֵם בְּלְבוּשִׁים, מֵהֵם בְּקַלְפוֹת, כְּתוּלְעִים הֵלְלוּ שְׁנִמְצָאוֹת בְּאָרֶץ, מֵהֵן בְּקַלְפוֹת אֲדָמוֹת, שְׁחוֹרוֹת וּלְבָנוֹת, וּמֵהֵן מִכָּל הַגּוֹנִים. כֵּךְ כָּל הַבְּרִיּוֹת כְּמוֹ כֵּן, וְלֹא נִמְצָאִים בְּקִיּוּם, רַק עֶשֶׂר שָׁנִים (או יוֹתֵר. ס"א מִעַט או פָּחוֹת מִעַט).

ה יסד ארץ על מבונה כל תמוט עולם ועד:
 ו תהום בלבוש בפיתו על הרים יעמדו מים:
 ז מן גערתך ינוסון מן קול רעמד יחפזון: ח יעלו
 הרים ירדו בקעות אל מקום זה יסדת להם:
 ט גבול שמת כל יעברון כל ישובון לבסות הארץ:

— זוהר תהלים —

כשהארץ מתמוטטת אינה מתמוטטת אלא ממקום ארץ
 ישראל שהוא מקום העולם

מן גערתך ינוסון וגו' (קד, ז): [נפסוק ד' זוהר חדש מדרש רות (דף
 128)] בשעה שנקפאה הארץ מתחת המים, מה כתוב?
 (בראשית א) יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד
 ותראה היבשה. כיון שראו המים יבשה, היו עולים
 ונגבהים לכסותה כבראשונה, עד שגער בהם הקדוש ברוך
 הוא ונסו, שכתוב (תהלים קד) מן גערתך ינוסון. ואף על
 פי שהיו נסים, לא היו משתככים. מה הטעם? מפני שהיו
 מכסים עליה בתחלה, ועכשו נסים מפניה. מה עשה
 הקדוש ברוך הוא? נטל כמין צרור של חרש, וחקק בו
 שמו של שבעים ושנים שמות והשליך לתוך המים,
 ועמדו מיד ונשתככו. ובאיזה מקום עמדו? בציון, שכתוב
 (שם ג) מציון מכלל יפי, זה שמו של הקדוש ברוך הוא.
 וכשהארץ מתמוטטת, אינה מתמוטטת אלא ממקום זה,
 שהוא מקום העולם.

י המַשְׁלַח מַעֲיָנִים בְּנַחְלִים בֵּין הַרִים יִהְלְכוּן:

— זוהר תהלים —

הַמַּשְׁלַח מַעֲיָנִים בְּנַחְלִים - יִשְׁקוּ כָּל חֵיתוֹ שְׂדֵי - פְּסוּקִים
אֵלוֹ אָמַרְם דָּוִד הַמֶּלֶךְ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ

הַמַּשְׁלַח מַעֲיָנִים בְּנַחְלִים וְגו' (קד, י): [זוהר ח"ג פ' חקת (דף קפ"א.)]

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תהלים קד) הַמַּשְׁלַח מַעֲיָנִים
בְּנַחְלִים וְגו'. יִשְׁקוּ כָּל חֵיתוֹ שְׂדֵי וְגו'. פְּסוּקִים אֵלוֹ אָמַרְם דָּוִד
הַמֶּלֶךְ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וַיֵּשׁ לְהִסְתַּפֵּל בָּהֶם. בֹּא וּרְאֵה, בְּשַׁעַה
שְׁחַכְמָה עֲלִיוֹנָה מְכָה בַחֲקִיקוֹת, אִף עַל גֵּב שֶׁהִיא נִסְתָּרַת בְּכָל
הַצְּדָדִים, נִפְתַּח וְשׁוֹפֵעַ מִמֶּנָּה נִהַר אֶחָד מְלֵא (וממלא לשערים)
בְּשַׁעֲרֵים עֲלִיוֹנִים. כְּמַבּוּעַ וּמְקוּר שֶׁל מַיִם שֶׁמִּמֶּלֵא כְּלֵי גְדוֹל
מִמֶּנּוּ, וּמִשָּׁם נִמְשָׁכִים מַבּוּעִים שֶׁל נַחְלִים וְנִהָרוֹת בְּכָל צֶדֶ - כֶּף
זֶה, בְּשִׁבִיל דְּקִיק אֶחָד שֶׁלֹּא נוֹדַע, מוֹשֵׁךְ וְשׁוֹפֵעַ אוֹתוֹ נִהַר
שֶׁשׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא וּמִמֶּלֵא לְאוֹתוֹ נַחַל עֶמֶק, וּמִשָּׁם נִמְשָׁכִים מַבּוּעִים
וְנַחְלִים וּמִתְמַלְאִים מִמֶּנּוּ. זֶהוּ שְׁכַתוּב הַמַּשְׁלַח מַעֲיָנִים בְּנַחְלִים
וְגו'. אֵלֶּה נִהָרוֹת עֲלִיוֹנֵי קֹדֶשׁ שֶׁל אֶפְרַסְמוֹן זָךְ, וְכֻלָּם מְשָׁקִים
כְּאֶחָד מֵאוֹתָהּ נִבְיַעַת הַנַּחַל הָעֲלִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ שִׁיּוֹצֵא וְשׁוֹפֵעַ. אַחַר
כֶּף, יִשְׁקוּ כָּל חֵיתוֹ שְׂדֵי, הֵינּוּ שְׁכַתוּב (בראשיתב) וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהָיָה
לְאַרְבָּעָה רְאשִׁים. אַרְבָּעָה רְאשִׁים אֵלֶּה הֵם חֵיתוֹ שְׂדֵי, כִּלְל כָּל
אוֹתָן מְרַכְּבוֹת וְכָל אוֹתָם חֵילוֹת שְׂשָׂדֵי אַחוּזָה בָּהֶם. אֵל תִּקְרִי
שְׂדֵי אֵלֹא שְׂדֵי, שֶׁהוּא נוֹטֵל וּמְשָׁלִים אֶת הַשָּׁם מִסוּד הָעוֹלָם.

יִשְׁבְּרוּ פְּרָאִים צִמָּאִם - אֵלֶּה אוֹתָם שְׁכַתוּב בָּהֶם (יחזקאל א)

וְהָאוֹפְנִים יִנְשְׂאוּ לְעַמְתָּם כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפְנִים. מִי

הַחַיָּה? אֵלֹא אֵלוֹ חֵיתוֹ שְׂדֵי, אַרְבַּע הֵן, וְכָל אַחַת וְאַחַת לְצַד

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אָחַד שֶׁל הָעוֹלָם. וְאוֹתוֹ שֶׁנִּקְרָא חַיָּה, וְאוֹפְנִים מוֹל כָּל אָחַד
 וְאָחַד. וְלֹא הוֹלְכִים אֶלָּא מְרוּחַ אוֹתָהּ חַיָּה שֶׁהוֹלֶכֶת עֲלֵיהֶם,
 וְכֹאשֶׁר אֵלֶּה מְשֻׁקִים מֵאוֹתָהּ הַשְּׂקָאָה עֲלִיוֹנָה, כָּל שְׂאֵר הַחֲיָלוֹת
 הָאֲחֵרִים מְשֻׁקִים וּמְרוּיִם וּמְשַׁתְּרָשִׁים בְּשִׂרְשֵׁיהֶם, וְנֶאֱחָזִים אֵלֶּה
 בְּאֵלֶּה בְּדַרְגוֹת יְדוּעוֹת. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב עֲלֵיהֶם עוֹף הַשָּׁמַיִם יִשְׁכּוֹן
 וְגו'. מְשַׁקֶּה הָרִים מֵעֲלִיוֹתָיו וְגו' - אֵלּוּ שְׂאֵר דַּרְגוֹת עֲלִיוֹנוֹת.
 אַחַר כָּל זֶה - מִפְּרִי מַעֲשֵׂיךָ תִּשְׁבַּע הָאָרֶץ, (למטה, וכל העולמות וכו')
 אָרֶץ עֲלִיוֹנָה קְדוּשָׁה. וְכִשְׁהִיא מִתְבָּרַכֶת, כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׂמְחָה,
 וּמִתְבָּרְכִים. וְזֶה בְּשַׁעַה שֶׁנִּמְצְאוֹת בְּרָכוֹת מֵהַשְּׂקָאָה הַנֶּחַל
 הָעֵמֶק שֶׁל הַכֹּל. וּבְשַׁעַה שֶׁהָעוֹלָם יוֹשֵׁב בְּדִין, שֶׁבְּרָכוֹת לֹא
 נִמְצְאוֹת לְרֹדֵת בְּעוֹלָם, אִזּוֹ נִטְמָא הַמְּקַדָּשׁ. (ובשעה שאין נמצאות
 ברכות לרדת למטה, אז העולם יושב בדין. ומצד שמאל מתעוררת רוח ומתפשטת
 בעולם) וְכִמְהָ חֲבִילוֹת שֶׁל מְזִיקִים נִמְצְאִים בְּעוֹלָם וְשׁוּרִים (בכמה
 מקומות) עַל בְּנֵי אָדָם, וּמִטְמָאֵת אוֹתָם אוֹתָהּ הַרוּחַ, כְּמוֹ בֶּן אָדָם
 שֶׁגִּזַּע (כבר הרוח הזו) וְרוּחַ הַטְּמָאָה שׁוֹרָה עָלָיו. כִּךָּ גַם שׁוֹרָה, לְמִי
 שִׁיקְרָב אֵלָיו.

זֶהוּ שֶׁכְּתוּב תִּסְתִּיר פָּנֶיךָ יִבְהַלּוּן וְגו'. פְּסוּק זֶה מֵהוּ אוֹמֵר?
 אֶלָּא תִּסְתִּיר פָּנֶיךָ יִבְהַלּוּן, שֶׁהָרִי לֹא הִשְׁקוּ לְהַמְצֵא
 בְּרָכוֹת לְעוֹלָמוֹת. תּוֹסֵף רוּחָם יִגְוַעוּן, (לעורר) וּמִתְעוֹרֵר רוּחַ
 אַחַר מִצַּד שְׂמָאל, וְרוּחַ טְמָאָה שׁוֹרָה עַל בְּנֵי אָדָם, עַל אוֹתָם
 שֶׁמֶתוּ וּמִי שֶׁעוֹמֵד עֲלֵיהֶם וְעַל שְׂאֵר בְּנֵי אָדָם, מֶה רְפוּאָתָם?
 זֶה שֶׁכְּתוּב וְאֵל עֲפָרָם יִשׁוּבוּן. זֶה עֲפָר שֶׁרִפַּת הַחֲטָאָה (זהעפר
 המקדש שלמעלה) בְּשִׁבִיל לְטַהֵר בּוֹ, וְהֵינּוּ סוּד (קהלת ג) הַכֹּל הִיָּה

יֵא יִשְׁקוּ כָּל חֵיתוֹ שְׂדֵי יִשְׁבְּרוּ פְּרָאִים צְמָאָם:

— זוהר תהלים —

מִן הָעֶפֶר, וְאָפְלוּ גִלְגַּל חֲמָה. לְאַחַר שְׁחֹזְרִים לְעֶפֶר זֶה בְּשִׁבִיל לְטֹהַר בּוֹ, נִעְבְּרַת רוּחַ הַטְּמָאָה, וּמִתְעוֹרְרַת רוּחַ אַחֲרַת קְדוּשָׁה וְשׁוּרָה בְּעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב תְּשַׁלַּח רוּחְךָ יִבְרָאוֹן, יִבְרָאוֹן וְיִרְפְּאוּ בְּרִפּוּאָה עֲלִיּוֹנָה שֶׁל רוּחַ אַחֲרַת. וּתְחַדֵּשׁ פְּנֵי אֲדָמָה, שְׁהָרֵי גִטְהָרָה (אִשָּׁה לִבְעֵלָה), וְחַדוּשׁ הַלְּבָנָה נִמְצָא, וְכֹל הָעוֹלָמוֹת מִתְבָּרְכִים. אֲשֶׁרֵי חֶלֶק יִשְׂרָאֵל שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן לָהֶם עֲצָה שְׁכָלָה רְפוּאָה כְּדֵי שְׁיִזְכּוּ לַחֲיֵי הָעוֹלָם הַבָּא, וְיִמְצְאוּ טְהוּרִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, קְדוּשִׁים לְעוֹלָם הַבָּא, עֲלֵיהֶם כְּתוּב (יִחְזַקְאֵל לוֹ) וְזִרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוּרִים וּטְהַרְתֶּם.

יִשְׁקוּ כָּל חֵיתוֹ שְׂדֵי וְגו' (קד, יא): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רכ"ו)] אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמְּשָׁכָן מְשָׁכֵן הָעֵדֻת אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה וְגו'. רַבִּי חֵיִיא פֶּתַח, (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הַלְּכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינָנו מְלֵא וְגו'. פֶּסוּק זֶה פֶּרְשׁוֹהוּ וְנִתְבָּאֵר, אֲבָל כָּל הַנְּחָלִים – אֵלוֹ סוּדוֹת הַנְּחָלִים וְהַמְעִינֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁמִּתְמַלְּאִים וְיוֹצְאִים (מִבְּעֵים קְדוּשִׁים) לְהָאִיר וּלְמַלֵּא אֶת הַיָּם הַגָּדוֹל. וְכִיּוֹן שֶׁהַיָּם הַגָּדוֹל הַזֶּה הִתְמַלֵּא מִצַּד אוֹתָם הַנְּחָלִים, אָז הוּא מוֹצִיא מִיָּם וּמִשְׁקָה אֶת כָּל חַיּוֹת הַבַּר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קד) יִשְׁקוּ כָּל חֵיתוֹ שְׂדֵי. מֵה כְּתוּב לְמַעְלָה? הַמְּשַׁלַּח מְעִינִים וְגו'. וְאַחַר כֵּן – יִשְׁקוּ כָּל חֵיתוֹ שְׂדֵי יִשְׁבְּרוּ פְּרָאִים צְמָאָם. אֵלֶּה הֵן הַמְּרַכְבוֹת שֶׁלְמִטָּה, שֶׁכַּאֲשֶׁר הַיָּם לּוֹקַח אוֹתָם, אֶת כָּלָם הוּא לּוֹקַח וְשׂוֹאֵב אוֹתָם לְתוֹכוֹ, וְאַחַר כֵּן מוֹצִיא מִיָּם לְצַד אַחַר,

יב עֲלֵיהֶם עוֹף הַשָּׁמַיִם יִשְׁבּוֹן מִבֵּין עֲפָאִים
 יתנו קול: יג מִשְׁקֵה הָרִים מֵעֲלִיּוֹתָיו מִפְּרֵי
 מֵעֵשֶׂיף תִּשְׁבַּע הָאָרֶץ: יד מִצְמִיחַ הַצִּיר לְבַהֲמָה
 וְעֵשֶׂב לְעֵבֶדֶת הָאָדָם לְהוֹצִיא לֶחֶם מִן הָאָרֶץ:

— זוהר תהלים —

שהן המרכבות הקדשות שלמטה, ומשקה אותם, וכלם
 התמנו ונפקדו בשם, כמו שנאמר (ישעיה מ) לְכֻלָּם בְּשֵׁם יְקָרָא.
 ומשום כך, אלה פקודי המשכן משכן העדת.

משקה הרים מעליותיו

מִשְׁקֵה הָרִים מֵעֲלִיּוֹתָיו (קד, יג): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף ג:)] (שם)
 (קד) מִשְׁקֵה הָרִים מֵעֲלִיּוֹתָיו מִפְּרֵי מֵעֵשֶׂיף תִּשְׁבַּע
 הָאָרֶץ. מִשְׁקֵה הָרִים מֵעֲלִיּוֹתָיו, מה זה עליותיו? כמו
 שְׂאֵמְרָנוּ, שְׁכַתוֹב (סס) הַמְקָרָה בְּמִים עֲלִיּוֹתָיו. מִפְּרֵי מֵעֵשֶׂיף
 תִּשְׁבַּע הָאָרֶץ – סוד של אותו נהר ששופע ויוצא למטה. זהו
 שְׁכַתוֹב עֲשֵׂה פְרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ וְגו', וְהָרִי נִתְבָּאֵר.

בְּשֵׁעָה שְׂבַנֵי אָדָם בָּאִים לְעִבּוֹדֶת רַבּוֹנָם בְּקִרְבָּנֵיהֶם וּבַתְּפִלָּה
 שְׂזוּהֵי עֲבוֹדַת הָאָדָם וְכֵן עֵשֶׂב זֶה מְזַמֵּן וּמוֹכֵן לְעִבּוֹדַת הָאָדָם
 לְהַתְתַּקֵּן בְּתַקּוּנוֹ כְּרֹאֵי

מִצְמִיחַ הַצִּיר לְבַהֲמָה וְגו' (קד, יד): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף יח:)]
 תִּדְשֵׂא הָאָרֶץ דְּשֵׂא עֵשֶׂב וְגו' (בראשית א, יא) כָּאֵן
 הוֹצִיאָהּ כֹּחַ בְּאוֹתָם מִים שֶׁהִתְכַּנְּסוּ לְמָקוֹם אֶחָד וְשׁוֹפְעִים
 בְּתוֹכָם תוֹף טְמִירוֹת נִסְתָּרֶת, וְיוֹצְאִים בְּתוֹכָם טְמִירוֹת עֲלִיּוֹנִים

טו וַיֵּן יִשְׁמַח לְבַב אֲנוּשׁ לְהִצְחִיל פְּנִים מִשָּׁמֶן וְלֶחֶם
לְבַב אֲנוּשׁ יִסְעַד:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וּצְבָאוֹת קְדוֹשִׁים, שְׁכַל אוֹתָם בְּנֵי הָאָמוּנָה מְתַקְנִים אוֹתָם
בְּתִקּוּן הָאָמוּנָה בְּאוֹתָהּ עֲבוֹדַת רְבוּנָם. וְזֶה סוּד (תהלים קד)
מִצְמִיחַ חֲצִיר לְבִהְמָה וְגו'. זוּ בְּהֵמָה שְׂרוּבָצַת עַל אֶלְף הָרִים,
וּמִגְדָּלִים לָהּ בְּכָל יוֹם אוֹתוֹ חֲצִיר, וְחֲצִיר הַזֶּה, אוֹתָם מְלֹאכִים
שְׁלֵיטִים לְפִי שְׁעָה שֶׁנִּבְרְאוּ בְּשָׁנֵי וְעוֹמְדִים לְמֵאכֶל שֶׁל
הַבְּהֵמָה הַזֶּה. בְּגִלְל שֵׁישׁ אִשׁ אוֹכֶלֶת אִשׁ. וְעֵשֶׁב לְעֲבוֹדַת הָאָדָם
– יֵעָשֶׂב זֶה הָאוֹפְנִים הָאֵלֶּה וְחִיּוֹת וְכְרוּבִים, שְׁכֻלָם מְתַקְנִים תוֹךְ
תְּקוּנֵיהֶם וְעוֹמְדִים לְהִתְתַּקֵּן בְּשְׁעָה שְׁבִנֵי אָדָם בְּאִים לְעֲבוֹדַת
רְבוּנָם בְּקִרְבָּנֵיהֶם וּבְתַפְלָה, שְׁזוּהֵי עֲבוֹדַת הָאָדָם. וְעֵשֶׁב זֶה
מְזֻמָּן וּמוֹכֵן לְעֲבוֹדַת הָאָדָם לְהִתְתַּקֵּן בְּתִקּוּנוֹ כְּרֵאוּי. וְכִשְׁהֵם
מְתַתְּקִים בְּאוֹתָהּ עֲבוֹדַת הָאָדָם, אַחַר כֵּן יוֹצֵאִים מֵהֶם מְזוֹנוֹת
וְטָרֵף לְעוֹלָם, שְׁכָתוּב (סו) לְהוֹצִיא לָחֶם מִן הָאָרֶץ. וְזֶהוּ עֵשֶׁב
מְזֻרֵעַ זֶרַע, שְׁהָרִי חֲצִיר לֹא מְזֻרֵעַ זֶרַע, אֲלָא מְזֻדְמָן לְמֵאכֶל
שֶׁל אִשׁ קְדוֹשָׁה, וְעֵשֶׁב לְתִקּוּן הָעוֹלָם. וְכֵן זֶה לְהוֹצִיא לָחֶם מִן
הָאָרֶץ. כָּל הַתְּקוּנִים שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם שְׁמֵתִקְנִים אֶת עֵשֶׁב הָאָרֶץ
הַזֶּה, שְׁעֲבוֹדָתָם לְרְבוּנָם לְסַפֵּק עַל יָדָם מֵאוֹתָהּ אֶרֶץ טָרֵף
וּמְזוֹנוֹת לְעוֹלָם הַזֶּה וּלְהַתְּבַרֵךְ בְּנֵי אָדָם מִבְּרֻכּוֹת שֶׁל מַעְלָה.

מִלֶּךְ הַמְּשִׁיחַ יִרְאֶה שְׂמֵחָה לְיִשְׂרָאֵל וְכֵן לְעַמִּים עוֹבְדֵי
עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת

וַיֵּן יִשְׁמַח לְבַב וְגו' (קד, טו): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רמ.)] דְּבַר אַחַר

— זוהר תהלים —

כבס ביין לבשו - כמו היין הזה, מראה שמחה, וכלו דין
 [לעמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות]. כך גם מלך המשיח, יראה
 שמחה לישראל, וכלו דין לעמים עובדי עבודת כוכבים
 ומזלות. כתוב (בראשית א) ורוח אלהים מרחפת על פני המים,
 זו רוחו של מלך המשיח, ומיום שנברא העולם הוא רוחץ
 לבושו ביין העליון. ראה מה כתוב אחריו, חכלילי עינים
 מיין ולבן שנים מחלב. זה יין העליון, [שמרוה של התורה] של
 התורה שמרנה, ממנו שותה. ולבן שנים מחלב, שהרי
 התורה יין וחלב, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. כתוב
 (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש [למה? משום שממקום של שמחה הוא
 בא, ומהו סוף הפסוק]? להצהיל פנים משמן, ודאי ממקום שנקרא
 שמן. בא ראה, שירת היין חדרה, הוא מקום שכל שמחה
 יוצאת ממנו, וסופו דין, מה הטעם? משום שסופו מקום
 כנוס של הכל, דין הוא, ובו נדון העולם, ולכן ראשית חדרה,
 וסוף דין. משום כך להצהיל פנים משמן, ממקום שכל חדרה
 יוצאת ממנו.

ולחם לבב אנוש יסעד, איזה לחם? אלא לחם סועד [סומך]
 את העולם. ואם תאמר שבו תלוי לבדו סעד העולם
 - לא כך, שהרי לילה בלי יום לא נמצא, ולא צריך להפרידם.
 ומי שמפרידם יתפרד מהחיים, והינו שכתוב (דברים ח) למען
 הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, משום שלא
 צריך להפריד. ואם תאמר, דוד איך אמר ולחם לבב אנוש
 יסעד, הואיל ולא תלוי בו לבדו סעד כל העולם? אלא דיוק

— זוהר תהלים —

הדָּבָר וְלַחֵם, וְאִ"ו הַתּוֹסֵף, כְּמוֹ וְה', וְעַל זֶה הַכֹּל נִמְצָא כְּאַחַד. בֵּא רְאָה, מִי שֶׁמְבַרֵךְ עַל הַמְּזוֹן, לֹא יִבְרַךְ עַל שְׁלַחַן רִיק, וְצָרִיךְ לְהִמָּצֵא לַחֵם עַל הַשְּׁלַחַן וְכוּס שֶׁל יַיִן בְּיָמֶיךָ, מָה הַטַּעַם? בְּשִׁבִיל לְקֶשֶׁר שְׂמֵאל בְּיָמֶיךָ, וְלַחֵם שִׁיתְבָּרֵךְ מֵהֶם וְלִהְיֶתקֶשֶׁר בָּהֶם, וְלִהְיוֹת הַכֹּל קֶשֶׁר אֶחָד, לְבָרֵךְ אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ כְּרֵאוּי. שֶׁהָרִי לַחֵם נִקְשֵׁר בַּיַּיִן, וַיַּיִן בְּיָמֶיךָ, וְאִז הַבְּרֻכּוֹת שׁוֹרוֹת בְּעוֹלָם, וְהַשְּׁלַחַן נִתְקַן כְּרֵאוּי. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֲלֵמְלֵא לֹא הִזְדַּמְנָה לָנוּ דְרָךְ זֶה אֲלֵא לְשִׁמְעַע הַדְּבָרִים הַלְלוּ - דִּי לָנוּ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, נֶאֱדָה הוּא לְתִינּוֹק זֶה שֶׁלֹּא יֵדַע כָּל זֶה, וְאֲנִי פּוֹחַד עָלָיו אִם יִתְקַיֵּם בְּעוֹלָם מִשּׁוֹם זֶה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְלָמָּה? אָמַר לוֹ, מִשּׁוֹם שֶׁתִּינּוֹק זֶה יִכּוֹל לְהִסְתַּכֵּל בְּמָקוֹם שֶׁאֵין רְשׁוֹת לְאָדָם לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ, וְאֲנִי פּוֹחַד עָלָיו, שֶׁעַד שֶׁלֹּא יִגִּיעַ לְפָרְקוֹ יִשְׁגִּיחַ וְיִסְתַּכֵּל וְיַעֲנִישׁוּ אוֹתוֹ. שֶׁמַּע אוֹתוֹ הַתִּינּוֹק. אָמַר, אֵינִי פּוֹחַד מֵעַנְשׁ לְעוֹלָמִים, שֶׁהָרִי בְּשַׁעַה שֶׁאֲבֵא הַסְּתַלֵּק מִן הָעוֹלָם, בְּרָךְ אוֹתִי וְהַתְּפַלֵּל עָלַי, וְיִדְעֵתִי שֶׁזְכוֹת אָבִי תִּגָּן עָלַי. אָמְרוּ לוֹ, וּמִי הוּא אָבִיךָ? אָמַר, [אֵין רַבִּי יְהוּדָה] בְּנוֹ שֶׁל רַב הַמְּנוֹנָא הַזֶּקֶן. לְקַחוּ אוֹתוֹ וְהִרְכִּיבוּ אוֹתוֹ עַל כְּתַפְיָהֶם שֶׁלְּשָׁה מִלֵּינִן.

וּמָה יַיִן צָרִיךְ לְהִיּוֹת סְתוּם וְחֵתוּם שֶׁלֹּא יִתְנַסֵּף לְעַבּוּדָה זָרָה גַם כִּף צָרִיךְ לְהִיּוֹת סְתוּם וְחֵתוּם סוּד הַתּוֹרָה וְכָל סוּדוֹתֶיהָ וַיַּיִן יִשְׂמַח לְבַב אֲנוּשׁ וּגו' (תהלים קד, טו): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רט"ו):] זֶה יַיִן הַתּוֹרָה. שֶׁכֶּף עוֹלָה יַיִן, כְּחֶשְׁבוֹן סו"ד. וּמָה יַיִן צָרִיךְ לְהִיּוֹת סְתוּם וְחֵתוּם שֶׁלֹּא יִתְנַסֵּף לְעַבּוּדָה זָרָה, גַם

מִזֹּ וַיִּשְׁבְּעוּ עֲצֵי יְהוָה אֲרָזֵי לְבָנוֹן אֲשֶׁר נָטְעוּ:

— זוהר תהלים —

כִּף צְרִיף לְהִיּוֹת סְתוּם וְחֲתוּם סוּד הַתּוֹרָה, וְכָל סוּדוֹתֶיהָ, וְלֹא מִשְׁקִים אוֹתָם, רַק לִירְאָיו. וְלֹא לְחֲנָם עוֹשִׂים כְּמָה מְצוּוֹת בֵּינָן וּמְבָרְכִים בּוֹ אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְלִיַּיִן יֵשׁ שְׁנֵי גִּוְנִים – לְבָן וְאָדָם, דִּין וְרַחֲמִים, וְהֵינּוּ ב' תּוֹסֶפֶת בֵּינָן. כְּמוֹ שׁוֹשְׁנָה לְבָנָה וְאֲדָמָה. לְבָן מְצַד יָמִין, אָדָם מְצַד שְׂמָאל. וּמָה זֶה לְבָב אֲנוּשׁ? לֵב הִיָּה לוֹ לומר! אֲלֵא שֵׁשׁ לֵב מְסוּר לְלֵב, וְהֵם ל"ב אֱלֹהִים שֶׁל מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית, ב' מְבָרָאשִׁית, ל' מְלַעֲיֵנִי כָּל יִשְׂרָאֵל. זֶהוּ ל"ב שְׁנֵי. זֶה ל"ב ל"ב (הֵם) שְׁנַיִם – ס"ד, חֲסֵר שְׁמוֹנָה לַע"ב, שֶׁהוּא וְיִכְלוּ. הֵם שְׁבַעַה יְמֵי בְרָאשִׁית. שְׁמִינֵי מַהוּ? שְׁבַעַה יְמֵי בְרָאשִׁית עִם (בְּרָאשִׁית ה) זֶה סֵפֶר תּוֹלְדֹת אָדָם. זֶה ע"ב בְּחֻשְׁבוֹן בֵּינָן. מָה זֶה לְהַצְהִיל פְּנִים מִשְׁמָן? אֵלּוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר פְּנִים – אַרְבַּעַה שֶׁל אַרְיָה, אַרְבַּעַה שֶׁל שׁוֹר אַרְבַּעַה שֶׁל נֶשֶׁר, שֶׁהֵם: מִיכָאֵל אַרְיָה, אַרְבַּעַה פְּנִים שֶׁלוֹ יְהוָה. אַרְבַּעַה פְּנֵי שׁוֹר, וְהוּא גְּבֻרִיאֵל, וְהֵם יְהוָה. אַרְבַּעַה פְּנֵי נֶשֶׁר, וְהוּא נּוּרִיאֵל, וְהֵם יְהוָה. וְהֵם מְמַנִּים תַּחַת חֲס"ד פַּח"ד אֲמ"ת, דְּרָגוֹת שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת. וּפְרָשׁוּהָ רַבּוֹתֵינוּ, הָאֲבוֹת הֵן הֵן הַמְּרַכְּבָה. וְעוֹלָיִם (נְקוּדִים) הָאוֹרוֹת לְחֻשְׁבוֹן יב"ק. וְהֵם מְלֶךְ מְלֶךְ יְמֶלֶךְ, יְהוָה אֱהִי"ה אֲדִנְי. סֶךְ הַכֹּל – יב"ק.

אֵלֶּה הֵם שְׁשִׁים אֶלֶף רַבּוּא שֶׁל מְלָאכִים שְׁלִיחִים שֶׁנִּבְרָאוּ
בַּיּוֹם הַשְּׁנֵי שֶׁל בְּרָאשִׁית וְכֻלָּם אִשׁ לוֹהֶטֶת

וַיִּשְׁבְּעוּ עֲצֵי ה' (קד, טז): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רט"ו):] רעיא מהימנא:
רַבִּי חֲזִיא פְּתַח, (תהלים קד) וַיִּשְׁבְּעוּ עֲצֵי ה' אֲרָזֵי לְבָנוֹן

— זוהר תהלים —

אֲשֶׁר נָטַע. מַה כְּתוּב לְמַעְלָה? וַיֵּין יִשְׁמַח לִבָּב אֲנוּשׁ וְגוֹ'. וְכִי מַה זֶה לְזֶה? אֵלָּא כִּךָ לְמַדְנֹו, שְׁכַתּוּב מִצְמִיחַ חֲצִיר לְבִהְמָה וְגוֹ' - וְכִי שָׁבַח לְבִהְמָה שֵׁישׁ לָהּ חֲצִיר, בָּא דָוִד לֹאמַר בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ? אֵלָּא מִצְמִיחַ חֲצִיר - אֵלָּה הֵם שְׁשִׁים אֶלֶף רְבוּאָה שֶׁל מְלֹאכִים, שְׁלִיחִים, שֶׁנִּבְרְאוּ בַיּוֹם הַשְּׁנִי שֶׁל בְּרֵאשִׁית, וְכֻלָּם אִישׁ לוֹהֵטֵת. אֵלָּה הֵם חֲצִיר. לְמָה חֲצִיר? מִשּׁוּם שְׁצוּמָחִים כְּחֲצִיר זֶה בְּעוֹלָם, שְׁכָל יוֹם וַיּוֹם נִקְצְרוּ כַּעֲתָ, וְאַחַר כֵּךָ צוּמָחִים וְחוֹזְרִים כְּמִקְדָם. וְלִכֵּן כְּתוּב מִצְמִיחַ חֲצִיר לְבִהְמָה, זֶהוּ שְׁכַתּוּב (מִשְׁלֵי יב) יוֹדַע צְדִיק נֶפֶשׁ בְּהִמְתּוֹ. וְשִׁנִּינוּ, אֶלֶף הָרִים מַעְלִים לָהּ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וּבְכָל הָר וְהָר יֵשׁ שְׁשִׁים רְבוּאָה, וְהִיא אוֹכֶלֶת. וְעֵשֶׁב לַעֲבֹדֶת הָאָדָם - אֵלוֹ אוֹתָם נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים, שְׁאוֹתוֹ אָדָם שְׂרוּכָב וְשׁוֹלֵט עַל בְּהִמָּה זֹו אוֹכֵל וּמְכַנִּיסָם בְּתוֹכוֹ, וּבִזְכוּתָם נִזּוֹן כָּל הָעוֹלָם מֵאוֹתוֹ אָדָם, שְׁכַתּוּב בּוֹ (יחזקאל א) וְעַל דְמוֹת הַכֶּסֶף דְמוֹת כְּמִרְאֵה אָדָם וְגוֹ'. וְעַל זֶה כְּתוּב הָאָדָם, אוֹתוֹ שְׁנוּדַע, כְּדִי לְהוֹצִיא לְחָם מִן הָאָרֶץ, לְהוֹצִיא מִזּוֹן לְעוֹלָם מִהָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה. וַיֵּין - זֶה יֵין עֲתִיק שְׁשׁוּפַע מִלְמַעְלָה. יִשְׁמַח לִבָּב אֲנוּשׁ - אֲנוּשׁ זֶה סוּד שֶׁל אוֹתוֹ נֶעַר שְׁעָלָה לְשִׁיבָה וְחֹזֵר כְּמִקְדָם. וְעַל זֶה כְּתוּב (תהלים

קג) אֲנוּשׁ כְּחֲצִיר יָמִיו.

לְהַצְהִיל פָּנִים - אֵלוֹ אוֹתָם פָּנִים שֶׁנִּקְרְאוּ פָּנִים גְּדוּלוֹת וּפָנִים קְטַנּוֹת. מִשְׁמֵן, מִשְׁפַּע הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁמֵן וּמִשְׁחָה קְדוּשׁ עֲלִיוֹן. וְלָחֵם לִבָּב אֲנוּשׁ יִסְעֵד - אוֹתוֹ לְחָם שְׁמִזְלִים הַשְּׁחָקִים, וְטוֹחֲנִים מִן לְמַאֲכָל שֶׁל צְדִיקִים סֶתֶם,

— זוהר תהלים —

וּמָשַׁם שׁוֹפַע לְכַמָּה חִילוֹת שְׁנַקְרָאִים לְכַב אָנוּשׁ, וְהַכֵּל בָּא מִשְׁפַּע עֲלִיּוֹן. יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי ה' - אֵלוֹ אוֹתָם עֲצִים עֲלִיוֹנִים פְּנִימִיִּים. אֲרִזֵי לְבָנוֹן אֲשֶׁר נָטַע, שְׁהָרֵי נַעֲקָרוּ וּנְטָעַם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. מַה בֵּין עֲצֵי ה' לְאֲרִזֵי לְבָנוֹן? עֲצֵי ה' - אֵלוֹ עֵץ הַחַיִּים וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע. אֲרִזֵי לְבָנוֹן - אֵלוֹ חֲמָשִׁים שְׁעָרִים שְׁנַקְרָאִים חֲמֵשׁ מְאוֹת שָׁנָה. אֲשֶׁר נָטַע. אֲשֶׁר שָׁם צַפְרִים יִקְנְנוּ, בְּצֶלֶם מְקַנְנוֹת נְשָׁמוֹת הַצַּדִּיקִים, וְכָל חִילוֹת הַקְּדוֹשׁ נְזוֹנִים מִשָּׁם. חֲסִידָה - בְּתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ, שְׁנַקְרָא חֲסִיד, וְעָשָׂה חֶסֶד עִם כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, בְּגִלְלָה זֶה נִקְרָאת חֲסִידָה. בְּרוּשִׁים בֵּיתָה, בֵּין זְרוּעוֹת עוֹלָם יוֹשְׁבֵת.

גַּן עֵדֶן בְּאִיזָה מְקוֹם הוּא? רַבִּי יְהוּדָה אָמַר לְמַעַלָּה מְעַרְבוֹת הוּא. רַבִּי יוֹסִי אָמַר בְּעַרְבוֹת הוּא שְׁהָרֵי שְׁנִינוּ שָׁם גְּזֵי חַיִּים טוֹבִים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וְנִשְׁמָתָן שֶׁל צַדִּיקִים

יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי ה' וּגְו' (קד, טז): [זוהר ח"א פ' חיי שרה (דף קל:)] שְׁנִינוּ שָׁם, בְּאַרְבַּע פְּעָמִים [בשנה] בְּשָׁעָה בְּכָל יוֹם הָעֵדֶן מְנַטֵף עַל הַגֶּן, וְיוֹצֵא מְאוֹתָם הַטְּפוֹת נְהַר גְּדוֹל הַמִּתְחַלֵּק לְאַרְבַּעָה רְאשִׁים, וְשָׁמוּנָה וְאַרְבַּעִים טְפוֹת מְנַטֵף בְּכָל יוֹם, וּמָשַׁם שְׁבַעִים אֵילָנֵי הַגֶּן. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים קד) יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי ה'. רַבִּי תַנְחוּם אָמַר, מִכָּאן (שם) מִשְׁקָה הָרִים מְעַלְיוֹתָיו. אֵיזוֹ הִיא עֲלֵיָהּ? זֶהוּ עֵדֶן. וְעֵדֶן בְּאִיזָה מְקוֹם הוּא? רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, לְמַעַלָּה מְעַרְבוֹת הוּא. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, בְּעַרְבוֹת הוּא, שְׁהָרֵי שְׁנִינוּ, שָׁם גְּזֵי חַיִּים טוֹבִים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וְנִשְׁמָתָן שֶׁל

— זוהר תהלים —

צדיקים, והגנוז העליון. הוא עֵדן לְמַטָּה מְכוּן כְּנִגְדּוֹ גֵן
בְּאֶרֶץ וְנוּטֵל מִמֶּנּוּ שְׁפַע בְּכָל יוֹם.

יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי ה' וְגו' (קד, טז): [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קסג.)] **בֵּא רְאֵה,**

(תהלים קד) **יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי ה' אֲרִזֵי לְבָנוֹן אֲשֶׁר נָטַע. מִי**

הַלְבָנוֹן? הֲרֵי פִרְשׁוּהוּ וְנִתְבָּאֵר. הַפְּסוּק הַזֶּה, אֲשֶׁר שָׁם צִפְרִים
יִקְנְנוּ חֲסִידֵה בְרוּשִׁים בֵּיתָה - אֲשֶׁר שָׁם צִפְרִים יִקְנְנוּ, בְּאִיזָה
מְקוֹם? בְּלְבָנוֹן. וְאֵלוּ הֵן שְׁתֵּי הַצִּפְרִים שְׁאִמְרָנוּ בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת,
וּמֵאלוּ נִפְרְדוֹת כְּמָה צִפְרִים אַחֲרוֹת. אֲבָל אֵלוּ עֲלִיוֹנוֹת, וְיִוצֵאת
מִן לְבָנוֹן, שֶׁהוּא [סְתוּם] לְמַעְלָה, וְסוּד הַדָּבָר - וְלִלְבָן שְׁתֵּי בְנוֹת
וְגו'. חֲסִידֵה בְרוּשִׁים בֵּיתָה, [זו לֵאמֹר] בְּאוֹתָם שָׁשָׂה בָנִים עֲלִיוֹנִים,
שֶׁשֶׁת צַדִּי הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר. לְמָה נִקְרָא חֲסִידֵה? אֵלָא
הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן הַזֶּה, אִף עַל גַּב שֶׁהוּא נִקְבָה, קוֹרְאִים לוֹ זָכָר.
שְׁכַאֲשֶׁר מִתְפַּשֵּׁט, כָּל טוֹב וְכָל הָאוֹר יִוצֵא מִמֶּנּוּ. וּמִשׁוּם שֶׁהִיא
חֲסִידֵה, יִוצֵא [מִשָּׁם] מִמְנָה חֶסֶד, שֶׁהוּא הָאוֹר הָרֵאשׁוֹן, שֶׁכְּתוּב
(בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר. וְעַל זֶה בְרוּשִׁים בֵּיתָה.
בְרוּשִׁים - אֵל תִּקְרֵי בְרוּשִׁים אֵלָא בְּרֵאשִׁים, שֶׁהֲרֵי הָעוֹלָם הָאֲחֵר
בְּתַחְתּוֹנִים בֵּיתָה, וְהִיא בֵּית הַדִּין שֶׁל הָעוֹלָם, וְלִפְעָמִים נִקְרָא
כְּמוֹ שֶׁלְמַעְלָה בְּכָל אוֹתָם הַשְּׁמוֹת.

יֵשׁ בְּשֵׁנָה זְמוּנִים שְׁנִמְצָא רְצוֹן וַיֵּשׁ זְמוּנִים בְּשֵׁנָה שֶׁהִדִּין נִמְצָא
וְתִלּוּי. יֵשׁ זְמוּנִים בְּחֻדְשִׁים שֶׁהִרְצוֹן נִמְצָא בָהֶם וַיֵּשׁ זְמוּנִים
בְּחֻדְשִׁים שְׁנִמְצָאִים דִּינִים וְתִלּוּיִים עַל הַכֹּל

יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי ה' וְגו' (קד, טז): [זוהר ח"ג פ' אחרי מות (דף נ"ח.)] **בֵּא**

רְאֵה, כְּתוּב (בראשית ב) וְנָהָר יִצָּא מֵעֵדֶן. וְשָׁנִינוּ, מָה

— — — — — תהלים — — — — —

שָׁמוּ שֶׁל אוֹתוֹ נִהַר? בְּאַרְנוֹ שֶׁשָּׁמוּ יוֹבֵל, שְׁכָתוֹב (ירמיה טז) וְעַל יוֹבֵל יִשְׁלַח שְׂרָשָׁיו. וּבִסְפָרוֹ שֶׁל רַב הַמְּנוּנָא סָבָא: חַיִּים שָׁמוּ, שְׁמִשָּׁם יוֹצְאִים חַיִּים לְעוֹלָם, וְהֵם נִקְרָאִים חַיֵּי הַמֶּלֶךְ. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ, אוֹתוֹ עֵץ גְּדוֹל וְחִזֵּק שָׁבוּ יֵשׁ מְזוּן לְכָל נִקְרָא עֵץ הַחַיִּים. הָאֵילָן שֶׁנִּטַּע שְׂרָשָׁיו בְּאוֹתָם הַחַיִּים, וְהַכֵּל הוּא נֶאֱהָ. וְשָׁנִינוּ, אוֹתוֹ הַנֶּהָר הוֹצִיא נְחָלִים עִמָּקִים בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה, לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן וְלְהַרְוֹת עֲצִים וּנְטִיעוֹת, שְׁכָתוֹב (תהלים קד) יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי הַיַּרְדֵּן לְבָנוֹן אֲשֶׁר נָטַע. וְאוֹתָם הַנְּחָלִים שׁוֹפְעִים וְנִמְשָׁכִים וּמִתְכַּנְּסִים לְשָׁנֵי עַמּוּדִים, וְאוֹתָן בְּרִיתוֹת (שתיים) קוֹרְאִים לְהֵן יְכִי"ן וְבוֹע"ז, וַיִּפֶּה. וּמִשׁוֹם יוֹצְאִים כָּל אוֹתָם נְחָלִים, וּמִשְׁרִים אוֹתָם בְּדַרְגָּה אַחַת שֶׁנִּקְרָאת צְדִיק, שְׁכָתוֹב (משלי י) וְצְדִיק יִסּוֹד עוֹלָם. וְכֻלָּם הוֹלְכִים וּמִתְכַּנְּסִים לְאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא יָם, וְהוּא יָם הַחֲכָמָה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְגו'. וְאֵם תֹּאמַר שֶׁהָרִי מְגִיעִים לְמְקוֹם הַזֶּה וְלֹא שָׁבִים – כְּתוּב אַחַר כָּךְ, אֶל מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים שָׁם הֵם שָׁבִים לְלִכְתָּ, מִשׁוֹם שֶׁאוֹתוֹ נִהַר לֹא פוֹסֵק לְעוֹלָמִים. הֵם שָׁבִים, לְאִיזָה מְקוֹם הֵם שָׁבִים? לְאוֹתָם שְׁנֵי עַמּוּדִים, נִצַּח וְהוֹד. לְלִכְתָּ, בְּצְדִיק הַזֶּה, לְמַצָּא בְּרֻכּוֹת וְשִׂמְחָה. וְזֶהוּ הַסּוֹד שֶׁשָּׁנִינוּ, (תהלים קד) לוֹיִתָּן זֶה יִצְרֶתָ לְשִׁחַק בּוֹ, זֶה צְדִיק. כָּלָם אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּן לְתֵת אַכְלָם בְּעֵתוֹ. מִי זוֹ עֵתוֹ? (זו עתו של צדיק) זו הַגְּבִירָה, שֶׁנִּקְרָאת עֵתוֹ שֶׁל צְדִיק, וּמִשׁוֹם כָּךְ כָּלָם מְחַפִּים לְעֵתוֹ הַזֹּו. כָּל אֵלוֹ שֶׁנִּזְוֹנִים לְמַטָּה, מִמְּקוֹם זֶה נִזְוֹנִים, וְסוֹד זֶה בְּאַרְנוֹ, (שם קמה) עֵינֵי כָל אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּ וְגו', כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בא ראה, בשׁעה שֶהכל הִזָּה מְבֹשֵׁם אֶת עֵתוֹ וּמִתְחַבֵּר עִמּוֹ, אִז כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׂמְחָה וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּבִרְכוֹת, אִז נִמְצָא שְׁלוֹם בְּעֵלְיוֹנִים וּבִתְחִתּוֹנִים, וּכְשִׁגּוֹרְמִים רְשָׁעֵי הָעוֹלָם שְׂשֵׁם לֹא נִמְצָאוֹת בְּרְכוֹת שֶׁל אוֹתָם הַנְּחָלִים, וְהַעֵת הַזֹּאת יוֹנֶקֶת מִצַּד הָאֲחֵר, אִזִּי מִתְעוֹרְרִים דִּינִים בְּעוֹלָם וְלֹא נִמְצָא שְׁלוֹם. וּכְשׁוֹרְצִים בְּנֵי הָעוֹלָם לְהִתְבָּרֵךְ, לֹא יִכּוֹלִים, אֲלֵא רַק עַל יְדֵי הַכֶּהֱן, כְּדִי שִׁיעוֹרֵר אֶת הַכֹּתֵר שֶׁלּוֹ וְתִתְבָּרֵךְ הַגְּבִירָה, וְיִמְצָאוּ בְּרְכוֹת בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. שְׁנִינוּ, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה בִקְשׁ מִשָּׁה מִלְּפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דָּבָר זֶה. אָמַר לוֹ, אִם בְּנֵי הָעוֹלָם יָשׁוּבוּ לְפָנֶיךָ, עַל יְדֵי מִי מִתְבָּרְכִים? אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלִי אֲתָה אוֹמֵר?! דְּבַר אֵל אֶהְרֵן אַחֶיךָ, שֶׁהָרִי בִידוֹ מְסוּרוֹת הַבְּרְכוֹת לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה.

ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקדוש וגו'. אָמַר רַבִּי אֲבָא, יֵשׁ זְמַנִּים לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁנִּמְצָאִים רְצוֹנוֹת וְנִמְצָאוֹת בְּרְכוֹת וּלְבִקְשׁ בְּקִשׁוֹת, וְלַפְעָמִים שְׂאִין נִמְצָאִים רְצוֹנוֹת, וְאִין מְזַדְמְנוֹת בְּרְכוֹת, וְדִינִים הַקְּשִׁים מִתְעוֹרְרִים בְּעוֹלָם. וְלַפְעָמִים שֶׁהַדִּין תְּלוּי. **בא** ראה, יֵשׁ בְּשָׁנָה זְמַנִּים שֶׁנִּמְצָא רְצוֹן, וְיֵשׁ זְמַנִּים בְּשָׁנָה שֶׁהַדִּין נִמְצָא וְתְלוּי. יֵשׁ זְמַנִּים בְּחֻדְשִׁים שֶׁהַרְצוֹן נִמְצָא בְּהֵם, וְיֵשׁ זְמַנִּים בְּחֻדְשִׁים שֶׁנִּמְצָאִים דִּינִים, וְתְלוּיִים עַל הַכֹּל. יֵשׁ זְמַנִּים בְּשָׁבוּעוֹת שֶׁרְצוֹנוֹת נִמְצָאִים, וְיֵשׁ זְמַנִּים בְּשָׁבוּעוֹת שֶׁדִּינִים נִמְצָאִים בְּעוֹלָם. וְיֵשׁ זְמַנִּים בְּיָמִים שֶׁנִּמְצָא רְצוֹן בְּעוֹלָם וְהָעוֹלָם מִתְבֹּשֵׁם. וְיֵשׁ זְמַנִּים בְּיָמִים שֶׁהַדִּינִים תְּלוּיִים

— זוהר תהלים —

וּנְמַצָּאִים, וְאַפְלוּ בְשִׁעוֹת, וְעַל זֶה כָּתוּב (קהלת ג) וְעַת לְכֹל חִפְץ וְגו' . וְכָתוּב (תהלים סט) וְאֲנִי תַפְלְתִי לְךָ יְיָ וְגו' . וְכָתוּב (ישעיה נח) דַּרְשׁוּ ה' בְּהִמְצָאוֹ . וְכָתוּב (תהלים י) לָמָּה ה' תַּעֲמֹד בְּרַחֲוֹק תַּעֲלִים לַעֲתוֹת בְּצַרָּהּ . וְכָתוּב (ירמיה לא) מְרַחֵק ה' נִרְאָה לִי . וְלַפְעָמַיִם שֶׁהוּא קָרוֹב, שְׁכָתוּב (תהלים קמה) קָרוֹב ה' לְכֹל קוֹרְאָיו . מִשׁוּם כֶּף, וְאֵל יָבֵא בְכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ וְגו' .

הָאֲרֵץ הַצְּמִיחָה הַכֹּל וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּרַךְ אֶת כָּל הַמְּעֻלָּה
מֵהֶם וְשִׁתַּל אוֹתָם בְּגֵן עֵדֶן

וְשִׁבְעוּ עֲצֵי ה' וְגו' (קד, טז): [זוהר חדש פ' בראשית (דף י"ז:)] שָׁנוּ
בְּבוֹתֵינוּ, עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גֵן עֵדֶן לְמִטָּה
בְּאֲרֵץ, וְהוּא מְכוּן כְּנֶגֶד כֶּסֶף הַכְּבוֹד, וּפְרֻכָּת, הַקְּרַח הַנוֹרָא .
וְלִמְדָנוּ מִקוּם יְדוּעַ יֵשׁ עָלָיו אֲשֶׁר לֹא שִׁלְטָה בּוֹ עֵינַי נִבְיָא
לְרֵאוֹת לֹא בְּמַחְזָה וְלֹא בְּמִרְאָה, וְעֵדֶן שָׁמוּ, שְׁכָתוּב (ישעיה
סד) עֵינַי לֹא רָאִיתָה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ . וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מֵאוֹתוֹ
עֵדֶן שְׁלַמְעֵלָה, מִמֶּנּוּ נִזּוֹן אוֹתוֹ הֵגֵן שְׁלַמְטָה הַיִּמְנוּ,
וּמִתְדַשְּׁנִים מִשֵּׁם כָּל הָאֵילָנוֹת וְכֹל הַיְּבוּלִים וְכֹל הַצְּמֻחִים
שְׁבִגְוֹן . וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁלֹשׁ פְּעָמַיִם בְּכֹל יוֹם מְנַטֵּף
אוֹתוֹ עֵדֶן שְׁלַמְטָה מֵעַל הֵגֵן מִכָּל הַרְיָחוֹת הַטּוֹבִים
וְהַזּוֹהָרִים הָעֲלִיּוֹנִים וְהַנְּאוֹת וְכֶסֶף וְכֶסֶף, וּמִהָרִיחַ הַהוּא
וְהַכֶּסֶף וְהַהֲנָאָה שְׁיֹרֵד עָלָיו, נִזּוֹן מִמֶּנּוּ כָּל הָעוֹלָם .
וְלִמְדָנוּ, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּשֶׁאָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
תְּדַשָּׂא הָאֲרֵץ דְּשָׂא, מִיַּד הַצְּמִיחָה הָאֲרֵץ כָּל הַיְּבוּלִים וְכֹל
הַדְּשָׂאִים וְכֹל הָאֵילָנוֹת שְׁבִגְוֹן עֵדֶן בְּתַחֲלָה, וְאַחַר כֶּף

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַצְּמִיחָה לְכֹל הָעוֹלָם. וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָאָרֶץ הַצְּמִיחָה לְכֹל הָעוֹלָם, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַצְּמִיחַ אֶת הַגֶּן עֵדֶן, זֶהוּ שְׁכַתוֹב (בראשית ב, ח) וַיִּטַּע ה' אֱלֹהִים גֶּן בְּעֵדֶן מִקְדָּם.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָאָרֶץ הַצְּמִיחָה הַכֹּל, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּרַר אֶת כָּל הַמַּעֲלָה מֵהֶם וְשִׁתַּל אוֹתָם בְּגֶן עֵדֶן, וּמִמָּה שְׁיִוָּרֵד מֵעֵדֶן כָּלֵם נִזְוָנִים. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (תהלים כד) יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי ה' אַרְזֵי לְבָנוֹן אֲשֶׁר נָטַע אֲשֶׁר שָׁם צַפְרִים יִקְנְנוּ. מִי הֵם הַצַּפְרִים? אֵלֹהֵי הַצְּדִיקִים, שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עָשָׂה לָהֶם כְּנָפִים כְּצַפְרִים לְהִתְעוֹפֵף לְמַעְלָה בְּמַדְעַ וְהַשְּׁכַל, וּלְהַעֲלוֹתָם לְמָקוֹם הַהוּא שְׁגָנְזוּ לָהֶם, שְׁכַתוֹב בּוֹ (ישעיה סד, ג) עֵינַי לֹא רָאִיתָה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לוֹ.

יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי ה' אַרְזֵי - אֵלֹהֵי אֵילָנוֹת שְׁבִגֵן עֵדֶן

יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי ה' וּגְו' (קד, טז): [זוהר חדש פ' בראשית (דף כג:)] אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב בַּר אֵיִדִי, עַל כָּל פְּנִים מִטַּע ה' הוּא, שְׁנִטַּע שָׁם כָּל עֵץ נִחְמָד לְמַרְאֵה. וְאֵיךְ נָטַע? אֵלֹא כְּשֶׁהוֹצִיאָה הָאָרֶץ אֵילָנוֹתֶיהָ וּפְרוֹתֶיהָ, הוֹצִיאָה בִּתְחִלָּה בְּגֶן עֵדֶן, וְאַחַר כֵּן בְּכֹל הָעוֹלָם, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּחַר בְּמָקוֹם הַהוּא וְהַכִּינוֹ לְהִיּוֹת שָׁם לְעוֹלָם. וְהוּא פּוֹקֵד אוֹתוֹ, וּמִשְׁקָה בְּטוֹבוֹ מֵאוֹתוֹ הַטּוֹב הַנִּשְׁפָּע מֵעֵדֶן שֶׁל מַעְלָה. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (תהלים קד) יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי ה' אַרְזֵי וּגְו', אֵלֹהֵי אֵילָנוֹת שְׁבִגֵן עֵדֶן.

יז אֲשֶׁר שָׁם צַפְרִים יִקְנְנוּ חֲסִידָה בְרוּשִׁים בֵּיתָהּ:
 יח הָרִים הַגְּבוּהִים לִיעָלִים סְלָעִים מַחְסֵה לְשַׁפְּנִים:
 יט עֲשֵׂה יְרַח לְמוֹעֲדִים שָׁמֶשׁ יָדַע מְבוֹאוֹ:

— זוהר תהלים —

אלמלא אברהם שקבל תורתו ובריתו של הקדוש ברוך הוא
 לא נתקיימו שמים וארץ

הָרִים הַגְּבוּהִים לִיעָלִים וגו' (קד, יח): [זוהר חדש 9' בראשית (דף כב.)]
 ורב נחמן אמר, אל תקרי בהבראם, אלא באברהם,
 שקבל תורתו ובריתו אשר שם בו. ואלמלא אברהם שקבל
 תורתו ובריתו של הקדוש ברוך הוא, לא נתקיימו שמים וארץ,
 שנאמר (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקת שמים וארץ
 לא שמתי. ואל תתמה על זה, שהרי שנינו, כתוב (תהלים קד) הרים
 הגבוהים ליעלים סלעים מחסה לשפנים. אם הרים הגבוהים
 נבראו בעולם ליעלים, והסלעים לא נבראו אלא לשפנים, אל
 תתמה להיות העולם נברא בשביל אברהם, שקיים כל התורה
 וכל מה שנצטווה מהקדוש ברוך הוא. רבי יצחק אמר בשם רבי
 יהודה, בה' בראם, זהו שכתוב (שמות כג) כי שמי בקרב.

אמות העולם עושים מונים החשבון לשמש וישראל ללבנה
 עֲשֵׂה יְרַח לְמוֹעֲדִים וגו' (קד, יט): [זוהר ח"א 9' ויחי (דף רלו:)] יהודה
 אתה יודוך אחיך ירך בערף איביך וגו'. רבי יוסי פתח,
 (תהלים קד) עֲשֵׂה יְרַח לְמוֹעֲדִים וגו'. עֲשֵׂה יְרַח, כדי לקדש
 בו ראשי חודשים וראשי שנים. ולעולמים הלבנה מאירה
 רק מן השמש, וכששולטת השמש - לא שולטת הלבנה,

כ תִּשָּׂא חֲשָׁךְ וַיְהִי לַיְלָה בּוֹ תִרְמַשׁ כָּל חֵיתוֹ יַעַר:

— זוהר תהלים —

וּכְשֶׁמֶתְכַנְסֶת הַשָּׁמֶשׁ, אֲזִי שׁוֹלְטֶת הַלְּבָנָה, וְאִין חֲשׁוֹבִין לְלִבְנָה אֲלֵא רַק כְּשֶׁמֶתְכַנְסֶת הַשָּׁמֶשׁ. וּשְׁנִיָּהֶם עֲשֵׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהָאִיר, זֶהוּ שְׁכָתוֹב (בראשית א) וַיִּתֵּן אֶתֶם אֱלֹהִים בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ וְגו'. וְהָיוּ לְאֵתָת - אֱלוֹ שְׁכָתוֹת, שְׁכָתוֹב (שמות לא) כִּי אוֹת הִיא. וְלִמְוַעֲדִים - אֱלוֹ יָמִים טוֹבִים. וְלִיָּמִים - אֱלוֹ רְאֵשֵׁי חֲדָשִׁים. וְלִשְׁנָיִם - אֱלוֹ רְאֵשֵׁי שָׁנִים. שִׁיְהִיוּ אֲמוֹת הָעוֹלָם עוֹשִׂים חֲשׁוֹבִין לְשָׁמֶשׁ, וַיִּשְׂרָאֵל לְלִבְנָה. וְזֶה הוֹלֵךְ כִּמּוֹ שְׁאֲמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כָּתוֹב (ישעיה ט) הַרְבִּיתָ הַגּוֹי לוֹ הַגְּדַלְתָּ הַשְּׂמֻחָה. הַרְבִּיתָ הַגּוֹי - אֱלוֹ יִשְׂרָאֵל, שְׁכָתוֹב בָּהֶם (דברים ד) כִּי מִי גוֹי גְדוֹל, וְכָתוֹב גּוֹי אֶחָד בְּאָרֶץ. לוֹ - בְּשִׁבְלֵוֹ. הַגְּדַלְתָּ הַשְּׂמֻחָה [ממש] - זו הַלְּבָנָה שֶׁמֶתְגַּדְּלֶת בְּאוֹר בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל. אֲמוֹת הָעוֹלָם לְשָׁמֶשׁ, וַיִּשְׂרָאֵל לְלִבְנָה, אֵיזָה מֵהֶם עֲדִיף? וַדָּאי הַלְּבָנָה לְמַעְלָה, וְהַשָּׁמֶשׁ שֶׁל אֲמוֹת הָעוֹלָם תַּחַת הַלְּבָנָה הוּא, וְאוֹתוֹ הַשָּׁמֶשׁ מִזּוֹ [הצד] הַלְּבָנָה מֵאִיר. רָאָה מַה בֵּינָם לְבֵין יִשְׂרָאֵל. יִשְׂרָאֵל אֲחוּזִים בְּלִבְנָה, וְהַשָּׁמֶשׁ לְשֵׁן בְּשָׁמֶשׁ הַעֲלִיּוֹנָה, וְנִאֲחָזוּ בְּמִקּוֹם [בן] [שמאיר לשמש] שְׁמֵאִירָה מִהַשָּׁמֶשׁ הַעֲלִיּוֹן וְנִדְבָקִים בּוֹ, שְׁכָתוֹב (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' אֲלֵהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם.

וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים - אֱלוֹ לְוִיתָן וּבַת זִוְגוֹ

בוֹ תִרְמַשׁ כָּל חֵיתוֹ יַעַר (קד, כ): [זוהר ח"א 9' בראשית (דף טז:)]

וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים - אֱלוֹ לְוִיתָן וּבַת

זִוְגוֹ. וְאֵת כָּל נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמֶשֶׁת - זוֹ נֶפֶשׁ אוֹתָהּ הַחַיָּה

כא הכפירים שאגים לטרף ולבקש מאל אכלם:
 כב תזרח השמש יאספון ואל מעונתם ירפצון:
 כג יצא אדם לפעלו ולעבודתו עדי ערב:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שהיא רומשת לארבעת צדדי העולם. ומי היא החיה
 שהיא רומשת? הוי אומר זו לילית. אשר שרצו המים
 למיניהם - שהמים מגדלים אותם. שכשבא צד הדרום,
 מפשירים המים ושופעים לכל הצדדים, ואניות הים
 הולכים ועוברים, כמו שנאמר (תהלים קד) שם אגיות
 יהלכון לויתן זה יצרת לשחק בו. ואת כל עוף
 כנף למינהו - כמו שנאמר (קהלת י) פי עוף השמים
 יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר. רבי יוסי
 אמר, כלם משש כנפים ולא משתנים לעולמים, ומשום
 כך כתוב למינהו. מה זה למינהו? למין שלמעלה,
 ואלה טסים ומשוטטים בעולם בשש, ורואים מעשי
 בני אדם ומעלים אותם למעלה, ועל זה כתוב (שם)
 גם במדעך מלך אל תקלל וגו'. רבי חזקיה אמר,
 הרמשת? השורצת צריך להיות! אלא כמו שאמרנו,
 רומש לילה. ועל זה (תהלים קד, כ) בו תרמש כל חיתו
 יער. שכלם שולטים בשעה שהיא שולטת, ופותחים
 שירה בשלשה צדדים של חצות הלילה, ומזמרים שירה
 ולא שוקטים, ועל אלו כתוב המזכירים את ה' אל

דמי לכם.

כֹּה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ יְהוָה כִּי לֹא יִסְפְּרוּ כָל מַעֲשֵׂיךָ
 מִלְּאֵה הָאָרֶץ קִנְיָנְךָ:

— זוהר תהלים —

מִי יָכוֹל לִמְנוֹת אֶת מַעֲשֵׂי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהֵנָּה כְּמוֹ
 צְבָאוֹת וּמַחְנוֹת מְשָׁנִים זֶה מִזֶּה שְׁאִין לָהֶם חֲשָׁבוֹן וְכֻלָּם בְּפַעַם
 אַחַת

כֹּה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה' וְגו' (קד, כד): [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קנו.)] וַיִּלְךָ
 רְאוּבֵן בְּיָמֵי קְצִיר חֲטִים וַיִּמְצָא דוֹדָאִים בְּשָׂדֵה. רַבִּי יִצְחָק
 פִּתַח וְאָמַר, (תהלים קד) כֹּה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה' כִּלְמֵ בְּחִכְמָה עֲשִׂיתָ
 מִלְּאֵה הָאָרֶץ קִנְיָנְךָ. הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאֵרוֹהוּ בְּכִמָּה מְקוֹמוֹת. אֶלֶּא
 מִי יָכוֹל לִמְנוֹת אֶת מַעֲשֵׂי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהֵנָּה כְּמוֹ
 צְבָאוֹת וּמַחְנוֹת מְשָׁנִים זֶה מִזֶּה שְׁאִין לָהֶם חֲשָׁבוֹן, וְכֻלָּם
 בְּפַעַם אַחַת, כְּמוֹ פְּטִישׁ שְׂמוּצִיא זִיקִים לְכָל הַצְּדָדִים בְּפַעַם
 אַחַת, כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוּצִיא כְּמוֹ מִיָּנִים וּמַחְנוֹת מְשָׁנִים
 זֶה מִזֶּה שְׁאִין לָהֶם חֲשָׁבוֹן, וְכֻלָּם בְּפַעַם אַחַת. בֵּא רְאֵה, בְּדַבּוּר
 וּבְרוּחַ יַחַד נֶעֱשֶׂה הָעוֹלָם, שֶׁפְּתוּב בְּדַבְרֵ ה' שְׁמִים נֶעֱשׂוּ וּבְרוּחַ
 פִּי כָל צְבָאָם. בְּדַבְרֵ ה' - זֶה הַדַּבּוּר. וּבְרוּחַ פִּי - זו הָרוּחַ. זֶה
 בְּלִי זֶה לֹא הוֹלֵךְ, וְנִכְלָלִים זֶה עִם זֶה וְיוֹצְאִים מֵהֶם כְּמוֹ
 צְבָאוֹת לְצְבָאוֹת, וּמַחְנוֹת לְמַחְנוֹת, וְהַכֹּל בְּפַעַם אַחַת.

בֵּא רְאֵה, כְּשֶׁרָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבְרֹא אֶת הָעוֹלָמוֹת,
 הוּצִיא אוֹר נִסְתָּר אַחַד, שֶׁמֵּהָאוֹר הַהוּא יוֹצְאִים וּמְאִירִים
 כָּל אוֹתָם הָאוֹרוֹת שֶׁהִתְגַּלּוּ, וּמֵאוֹתוֹ הָאוֹר יוֹצְאִים וְהִתְפַּשְׁטוּ
 וְנֶעֱשׂוּ שְׂאֵר הָאוֹרוֹת, וְהוּא הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן.

— זוהר תהלים —

וְעוֹד, הָאוֹר הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה הִתְפַּשֵּׁט וְעָשָׂה אִמָּן, אוֹר שְׂאִינוּ
מֵאִיר, וְעָשָׂה אֶת הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן. וּמִשּׁוּם שֶׁהוּא אוֹר
שֶׁלֹּא מֵאִיר, רוֹצֵה לְהִתְקַשֵּׁר לְמַעְלָה, רוֹצֵה לְהִתְקַשֵּׁר לְמַטָּה.
וּבִקְשׁוֹר שֶׁלְמַטָּה נִקְשֵׁר לְהֵאִיר בְּקִשְׁר שֶׁלְמַעְלָה. וְהָאוֹר הַזֶּה
שְׂאִינוּ מֵאִיר בְּקִשְׁר שֶׁלְמַעְלָה, מוֹצִיא אֶת כָּל הַחִילּוֹת
וְהַמַּחְנוֹת לְמִינֵים רַבִּים. זֶהוּ שְׂכָתוֹב מֶה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה' כָּל־
בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ וְגו'.

הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עָשָׂה מַעֲשָׂיו בְּחֻכְמָה - נִטַּל הַכֹּל יַחַד וְזָרַע
אוֹתָם וְאַחַר כֵּךְ יֵצְאוּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּזִמְנוֹ

מֶה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה' וְגו' (קד, כד): [זוהר ח"ג פ' תזריע (דף מ"ג.)] אִשָּׁה
כִּי תִזְרִיעַ. רַבִּי חִזְקִיָּה פָתַח, מֶה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה', כַּמָּה
רַבִּים מַעֲשֵׂי הַמֶּלֶךְ הַקְדוֹשׁ בְּעוֹלָם. מִשָּׁל לְאָדָם שֶׁלָּקַח בְּיָדוֹ
כַּמָּה זָרָעִים יַחַד, וְזָרַע אוֹתָם בְּפַעַם אַחַת, וְאַחַר כֵּךְ יוֹצֵא כָּל
אֶחָד וְאֶחָד לְבִדּוֹ. כֵּךְ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עָשָׂה מַעֲשָׂיו בְּחֻכְמָה,
וּבְחֻכְמָה נִטַּל הַכֹּל יַחַד וְזָרַע אוֹתָם, וְאַחַר כֵּךְ יֵצְאוּ כָּל אֶחָד
וְאֶחָד בְּזִמְנוֹ. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (תהלים קד) כָּל־בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ. אָמַר
רַבִּי אֲבָא, מֶה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה', כַּמָּה רַבִּים מַעֲשֵׂי הַמֶּלֶךְ
הַקְדוֹשׁ, וְכָל־סְתוּמִים בְּחֻכְמָה. זֶהוּ שְׂכָתוֹב כָּל־בְּחֻכְמָה
עֲשִׂיתָ. כָּל־כְּלוּלִים בְּחֻכְמָה, וְלֹא יוֹצְאִים הַחוּצָה אֶלָּא
בְּשִׁבְלִים יְדוּעִים כְּלָפִי הַבִּינָה, וּמִשָּׁם נִעֲשִׂים הַכֹּל וְנִתְתַקְּנִים.
זֶהוּ שְׂכָתוֹב (משלי כד) וּבִתְבוּנָה יִתְכוּנֵן, וְעַל זֶה - כָּל־בְּחֻכְמָה
עֲשִׂיתָ, בְּבִינָה. מְלֵאָה הָאָרֶץ. הָאָרֶץ - זוֹ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שֶׁמִּשָּׁם
הַכֹּל מִתְמַלֵּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הֹלְכִים אֶל־

— זוהר תהלים —

הים וגו'. קניינך - שהיא מוציאה אותם אחר כך. זהו שכתוב
(בראשיתב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה' בראם.
משום כך, מלאה הארץ קניינך.

משל לאיש שנוטל בידי הרבה קשרי זרעים ביחד וזורע
אותם בפעם אחד ואחר כך יוצא כל אחד ואחד בלבדו כך
הקב"ה עשה מעשיו בחכמה ולקח הכל יחד וזרע אותם ואחר
כך יצאו כל אחד ואחד בזמנו

מה רבו מעשיה' ה' וגו' (קד, כד) : [זוהר ח"ג (דף מב:) זוהר תורה] רבי
חזקיה מה רבו מעשיה' ה' כלם בחכמה עשית מלאה הארץ
קניינך, כמה גדולים מעשי המלך הקדוש בעולם, משל לאיש
שנוטל בידי הרבה קשרי זרעים ביחד וזורע אותם בפעם
אחד, ואח"כ יוצא כל אחד ואחד בלבדו, כך הקב"ה עשה
מעשיו בחכמה, ובחכמה לקח הכל יחד וזרע אותם, ואח"כ
יצאו כל אחד ואחד בזמנו, זש"כ כלם בחכמה עשית, א"ר
אבא מה רבו מעשיך ה', כמה גדולים הם מעשי המלך הקדוש,
וכלם נסתרים בחכמ"ה, זה שכתוב כלם בחכמה עשית, כלם
בחכמה נכללים ואין יוצאים לחוץ אלא בנתיבות יודעים אל
הבינה, ומשם נעשים כלם ונתתקנו, זש"כ (משלי כד) ובתבונה
יתכונן, וע"ד כלם בחכמה עשית בבינה, מאלה הארץ קניינך,
האר"ץ, זו כנסת ישראל, שמשם נתמלאית מהכל, כמש"כ
(קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים וגו', קניינך, שהיא מוציאה
אותם אח"כ, זש"כ אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה
בראם, לפיכך מלאה הארץ קניינך.

— זוהר תהלים —

מי יכול לספר מעשי הקב"ה

מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה' (קד, כד): [זוהר ח"א (דף קנ"ו). זוהר תורה] רבי יצחק אמר מה רבו מעשיך ה' וגו'. מקרא זה נתבאר בכמה מקומות, אבל מי יכול לספר מעשי הקב"ה, שהרי כמה חילות ומחנות משונים זה מן זה שאין להם מספר, וכלם יצאו ברגע אחד, כפטיש המוציא ניצוצות לכל צד ברגע אחד, כך הקב"ה הוציא כמה מינים מחנות משונים זה מן זה שאין להם מספר, וכלם בזמן אחד, בוא וראה בדבור וברוח יחד נברא העולם, שכתוב בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם, בדבר ה' זה דבור, וברוח פיו זה רוח, זה בלא זה אינו הולך, נכלל זה בזה ויצא מהם כמה חילות לחילות ומחנות למחנות, והכל בזמן אחד, בוא וראה כאשר רצה הקב"ה לבורא העולם, הוציא מאור נסתר אחד ומן המאור ההוא יוצאים ומאירים כל אותן מאורות הנגלים, ומאותו המאור יצאו ונתפשטו ונעשו שאר המאורות, והוא עולם העליון, ועוד התפשט אותו מאור העליון ועשה אומנות מאור שאינו מאיר ומאיר ומאיר ועשה עולם התחתון, ולפי שהוא מאור שאינו מאיר נצרך להתקשר למעלה ונצרך להתקשר למטה ומאיר ובהתקשרות שלמטה נתקשר להיות

זו הזוהר

קמ. זו הבינה, וממנה נשתלשלו שאר הספירות מאורות הנגלים, וממנה תבא להן הארת השפע: קמא. זו המלכות בחי' לבנה: קמב. ההתקשרות דלעילא היינו עם התפארת לקבלת השפע, וההתקשרות שלמטה היינו

כֹּה זֶה הַיָּם גְּדוֹל וְרַחֵב יָדָיִם שָׁם רָמַשׁ וְאִין מִסְפָּר חַיּוֹת
קְטַנּוֹת עִם גְּדוֹלוֹת:

— זוהר תהלים —

נואר בהתקשרות שלמעלה, וזה המאור שאינו מאיר בהתקשרות שלמעלה הוציא כל החילות והמחנות של הרבה מינים, זש"כ מה רבו מעשיך ה' וגו' קמ"ג וכל מה שבארץ כן גם למעלה, ואין לך דבר קטן בעולם הזה שאינו תולה בדבר אחר עליון שנפקד עליו למעלה, ובשביל זה כאשר נתעורר הדבר למטה נתעורר אותו שנפקד עליו למעלה, כיון שהכל נאחז זה בזה.

חַיּוֹת קְטַנּוֹת עִם גְּדוֹלוֹת - אֵלוּ הֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבַטִים בְּנֵי
יַעֲקֹב שְׁנַמְצָאוּ בָּהֶם בְּשִׁלְמוֹת אֶחָד אֵילָה וְאֶחָד זָאֵב וְאֶחָד אָרִי
וְאֶחָד טֵלָה

זֶה הַיָּם גְּדוֹל וְרַחֵב יָדָיִם (קד, כה): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רלה:)] ב'א
רָאָה, כְּתוּב (תהלים קד) זֶה הַיָּם גְּדוֹל וְרַחֵב יָדָיִם שָׁם רָמַשׁ
וְאִין מִסְפָּר חַיּוֹת קְטַנּוֹת עִם גְּדוֹלוֹת. זֶה הַיָּם גְּדוֹל - זו
הַשְּׂכִינָה שְׁעוֹמֶדֶת עַל יַעֲקֹב, כְּשֶׁרָצָה לְהִסְתַּלֵּק מֵהָעוֹלָם.
וְרַחֵב יָדָיִם - שֶׁהָרַי כָּל הָעוֹלָם מִתְמַלֵּא וְנִשְׁלָם וּמִצְטַמְצָם שָׁם.
שָׁם רָמַשׁ וְאִין מִסְפָּר - שְׁכֵמָה מְלֹאכִים עֲלִיוֹנִים וְקְדוּשִׁים

זיו הזוהר

עם צדיקי הדור לקבל עבודתם הקדושה תורה תפלה ומצות שעיי"ז
תתעלה להתקשרות שלמעלה: קמג. ועל פי זה יתבאר כלם בחכמה
עשית, שהתחלת הבריאה היתה בחכמה העליונה וגמר הבריאה בחכמה
זעירא שהיא המלכות:

— זוהר תהלים —

נמצאו שם. חיות קטנות עם גדולות - אלו הם שנים עשר שבטים, בני יעקב שנמצאו בהם בשלמות, אחד אילה, ואחד זאב, ואחד ארי, ואחד טלה. אמר רבי יצחק, אריה אחד, וטלה אחד, אחד זאב, ואחד גדי, וכן כלם, להמצא חיות קטנות עם גדולות.

כל הישוב מתגלגל בעגול כמו כדור

זה היום גדול ורחב ידים וגו' (קד, כה): [זוהר ח"ג פ' ויקרא (דף ט:)]
 ובספרו של רב המנונא סבא פרש יותר, שהרי כל הישוב מתגלגל בעגול כמו כדור, אלה למטה ואלו למעלה, וכל אותן בריות משנות במראיהן משנוי האויר כפי כל מקום ומקום, ועומדות בקיומן כמו שאר בני אדם. ולכן יש מקום בישוב, כשמאיר לאלה חשוף לאלה, לאלה יום ולאֵלה לילה. ויש מקום שכלו יום, ולא נמצא בו לילה פרט לשעה אחת קטנה. וזה שאמר בספרי הקדמונים, ובספרו של אדם הראשון כך הוא. שכתוב, (תהלים קלט) אודך על כי נוראות נפליתי נפלאים מעשׂיך. וכתוב (שם קד) מה רבו מעשׂיך ה'. ולכן הכל יפה. וסוד זה נמסר לבעלי החכמה, ולא למחלקי תחומים, משום שהוא סוד עמק של התורה. כמו כן יש בים, שיש בו כמה בריות משנות זו מזו. זהו שכתוב (קד, כה) זה היום גדול ורחב ידים שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות שם אניות יהלכון לוינתן וגו'. והכל תלוי זה בזה (ומתקשר זה בזה), והכל כמו שלמעלה. ובכל

זוהר תהלים

העולמות אין שולט בכל, רק אדם, והקדוש ברוך הוא מעליו.

רבי נהוראי סבא פֿרש לַיִם הַגְּדוֹל, וְהִתְרַעַשׁ הַיָּם, וְנִאָּבְדוּ כָּל אוֹתָם שֶׁהָיוּ בְּסַפִּינָה, וְהִתְרַחַשׁ לוֹ נֶס, וַיֵּרֶד בְּשִׁבְלִים יְדוּעִים לְלֵב הַיָּם, וַיֵּצֵא תַחַת הַיָּם לְיִשׁוּב אֶחָד, וַרְאָה מְאוֹתָן הַבְּרִיּוֹת כֵּלָן קִטְנוֹת, וְהָיוּ מִתְּפַלְלִים תְּפִלָּה, וְלֹא יָדַע מָה אוֹמְרִים. הִתְרַחַשׁ לוֹ נֶס וְעָלָה. אָמַר, אֲשֶׁרֵיהֶם הַצְּדִיקִים שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה וַיִּוְדְעוּם נִסְתָּרֵי הַסּוּדוֹת הָעֲלִיוֹנִים. אוֹי לְאוֹתָם שֶׁחוֹלְקִים עַל דְּבָרֵיהֶם וְלֹא מֵאֲמִינִים. מְאוֹתוֹ יוֹם, כְּשֶׁהָיָה בָּא לְבֵית רַב וְאוֹמְרִים דְּבַר תּוֹרָה, הָיָה בּוֹכָה. אָמְרוּ לוֹ, לָמָּה אַתָּה בּוֹכָה? אָמַר לָהֶם, מִשּׁוּם שֶׁעֲבַרְתִּי עַל אֲמוּנַת דְּבָרֵי חֲכָמִים, וּפְוַחַד מֵהַדִּין שֶׁל אוֹתוֹ הָעוֹלָם.

זבולון הִנֵּה שׁוֹק הַיָּמִין שֶׁל הַגּוֹף וַיִּם כִּנְרַת הִנֵּה בְּגוֹרְלוֹ וּמִכָּפֶן נִמְצָא הַחֲלָזוֹן שֶׁל הַתְּכֵלֶת

זֶה הַיָּם גְּדוֹל וְרַחֵב יָדָיו וְגו' (קד, כה): [זוהר ח"ב פ' בשלח (דף מ"ח:)]
בֹּא רְאֵה, כָּל הַמַּחְנוֹת שֶׁלְמַעַלָּה וְכָל אוֹתָן הַמְּרַכְּבוֹת, כָּלָם אַחוּזִים אֶלֶּה בְּאֶלֶּה, דְּרָגוֹת בְּדְרָגוֹת. אֶלֶּה עֲלִיוֹנִים וְאֶלֶּה תַחְתּוֹנִים, וְחִיּוֹת הַקֹּדֶשׁ עֲלֵיהֶם, וְכָל הָאוּכְלוֹסִים וְהַמַּחְנוֹת, כָּלָם נוֹסְעִים תַּחַת יְדֵיהָ. עַל מֵאֲמָרָה נוֹסְעִים וְעַל מֵאֲמָרָה חוֹנִים. וְזוֹהֵי הַחֲזִיָּה (העליונה הקדושה) שֶׁכָּל שְׂאֵר הַחִיּוֹת אַחוּזוֹת בָּהּ, וְהַשְׁתַּלְשְׁלוֹ (וּנְתַקְנוּ) בְּשִׁבְלֵיהָ כִּמְהָ חִיּוֹת לְחִיּוֹת (אלו יורדות ואלו יורדות). וְנִאָּחֲזוֹת דְּרָגוֹת בְּדְרָגוֹת, וְכָל הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים הוֹלְכִים וְשֹׁטִים בֵּינֵם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (תהלים קד, כה) זֶה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַיָּם גָּדוֹל וְרַחֵב יָדָיִם שָׁם רָמַשׁ וַאֲיֵן מִסָּפֶר וְגו'. וְכַשְׁמַעְלָה
הַיָּם אֶת גְּלִיּוֹ, כָּל הָאֲנִיּוֹת עוֹלוֹת וַיִּוְרְדוּת, וְנִמְצָא זַעַף, וְרוּחַ
קָשָׁה הוֹלֶכֶת עָלָיו בְּחֹזֶק, וְדָגֵי הַיָּם מִתְפַּזְרִים לְכָל צַד, אֱלֹה
לְמִזְרַח וְאֱלֹה לְמַעְרָב, אֱלֹה לְצַפּוֹן וְאֱלֹה לְדָרוֹם. וְכָל אוֹתָם
בְּנֵי הָעוֹלָם שְׂרוּאִים אֶת הָרֶשֶׁם עֲלֵיהֶם, לוֹקְחִים אוֹתָם
וּבּוֹלְעִים אוֹתָם בְּמַעְרוֹת הָעֶפֶר.

וְכָל הָאֲנִיּוֹת לֹא נוֹסְעוֹת מִמְקוֹמָם, וְלֹא עוֹלוֹת וַיִּוְרְדוּת, פָּרַט לְאוֹתָהּ
שַׁעַה שְׂבָא מְנַהֵג אֶחָד שֶׁל הַיָּם וַיּוֹצֵא לְהַשְׁלִים רוּחַ שֶׁל זַעַף
הַיָּם. כִּיּוֹן שֶׁזֶה עוֹלָה עַל הַיָּם, שׁוֹכֵךְ מִרְגָּזוֹ, וְנִמְצָאת מְנוּחָה. וְאֵז כָּל
הָאֲנִיּוֹת הוֹלְכוֹת בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, וְלֹא סוֹטוֹת לְיָמִין וְלִשְׂמָאל. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב
שָׁם אֲנִיּוֹת יִהְלִכוּן לְוִיתָן זֶה יִצְרָף לְשַׁחֵק בּוֹ. זֶה דּוֹקָא. וְכָל דָּגֵי הַיָּם
מִתְכַּנְסִים לְמִקוֹמָם, וְכָל אוֹתָן הַחַיּוֹת שְׂמַחוֹת עָלֶיהָ, וְחַיּוֹת הַשָּׂדֶה
הַעֲלִיּוֹנוֹת שְׂמַחוֹת. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (איוב מ) וְכָל חַיַּת הַשָּׂדֶה יִשְׁחָקוּ שָׁם.
בֹּא רְאֵה, כְּמוֹ שְׁלֹמְעֵלָה יֵשׁ לְמַטָּה, כְּמוֹ שְׁלֹמְטָה יֵשׁ בָּיִם. כְּמוֹ
שְׁלֹמְעֵלָה יֵשׁ לְמַעְלָה בָּיִם הַעֲלִיּוֹן. כְּמוֹ שְׁלֹמְעֵלָה יֵשׁ לְמַטָּה. כְּמוֹ
שְׁלֹמְטָה יֵשׁ בָּיִם הַתַּחְתּוֹן. הַגּוֹף שֶׁל אוֹתוֹ הַיָּם, הֵרִי הַתַּעֲוֹרְרָנוּ
לְחִבְרֵינוּ, אַרְךְ וְרַחֵב, רֹאשׁ וְזֵרוּעוֹת וְשַׁעֲרוֹת הַגּוֹף, הַכֹּל כְּמוֹ
שְׁצַרְיָה, וְהַכֹּל נִקְרָא בְּשֵׁמוֹ. וְכְמוֹ זֶה לְמַטָּה לַיָּם שְׁלֹמְטָה, כִּךְ גַּם
הֵרֹאשׁ שֶׁל הַיָּם וְזֵרוּעוֹת הַיָּם וְגוֹף הַיָּם. כְּתוּב (בראשית מט) זְבוּלָן
לְחוּף יָמִים יִשְׁכֵּן. וְהֵרִי יָם אֶחָד הָיָה בְּגוֹרְלוֹ, אֲלֵא מָה זֶה לְחוּף
יָמִים? וְדַאי שְׂבָארוֹהָ הַחֲבָרִים בְּסוּד עֲלִיּוֹן. וַיִּרְכָּתוּ עַל צִידָן, כְּנֶאֱמַר
(שמות א) יִצְאֵי יַרְךָ יַעֲקֹב. זְבוּלוֹן הָיָה שׁוֹק הַיָּמִין שֶׁל הַגּוֹף, וְיָם
כְּנֶרֶת הָיָה בְּגוֹרְלוֹ, וּמִכָּאן נִמְצָא הַחֲלִזוֹן שֶׁל הַתְּכֵלֶת.

בו שם אַנְיּוֹת יִהְלִכּוּן לְוִיָּתָן זֶה יִצְרָתָ לְשִׁחַק בּוֹ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יש רקיע עליון נסתר למעלה מאותם השבעה וזה הוא
הרקיע שמנהיגם ומאיר לכלם

שָׁם אַנְיּוֹת יִהְלִכּוּן (קד, כו): [זוהר ח"א פ' לך לך (דף 19.)] בא ראה,
יש רקיע עליון נסתר למעלה מאותם השבעה, וזה הוא
הרקיע שמנהיגם ומאיר לכלם, וזה אינו נודע, ועומד בשאלה
שלא ידועה, משום שהוא נסתר ועמק, וכלם תמהים עליו.
ומשום כך נקרא מ"י, כמו שפרשה שכתוב (איוב לח) מבטן
מי יצא הקרח, ונאמר. וזה הוא הרקיע העליון שעומד על כל
אותם השבעה. ויש למטה רקיע שהוא תחתון מכלם ולא
מאיר. ומשום שהוא תחתון שלא מאיר, אותו הרקיע
שעליהם מתחבר עמו, ושתי האותיות הללו הוא כוללם
בתוכו, ונקרא ים, שאותו הרקיע העליון שנקרא מ"י. משום
שכל אותם הרקיעים האחרים נעשים נחלים ונכנסים אליו,
ואז הוא הים העליון, ועושה פרות ודגים למיניהם. ועל זה
אמר דוד (תהלים קד) זה הים גדול ורחב ידיים שם רמש ואין
מספר חיות קטנות עם גדלות.

לְוִיָּתָן זֶה יִצְרָתָ לְשִׁחַק בּוֹ

שָׁם אַנְיּוֹת יִהְלִכּוּן (קד, כו): [זוהר ח"ב פ' בשלח (דף 3.)] רבי יהודה אמר,
כתוב (תהלים קד) שם אַנְיּוֹת יִהְלִכּוּן לְוִיָּתָן זֶה יִצְרָתָ לְשִׁחַק בּוֹ.
שם אַנְיּוֹת יִהְלִכּוּן - באותו הים שהולכים ושטים עד שבאים
להתחבר באותה דרגה, אז כתוב לְוִיָּתָן זֶה יִצְרָתָ לְשִׁחַק בּוֹ. רבי

כז כָּלֶם אֱלִיף יִשְׁבְּרוּן לָתֵת אֲכָלֶם בְּעֵתוֹ:
 כח תִּתֵּן לָחֶם יִלְקֹטוּן תִּפְתַּח יָדָךְ יִשְׁבְּעוּן מִזֶּבֶב:
 כט תִּסְתִּיר פְּנֵיךָ יִבְהַלּוּן תִּסְפֶּה רוּחָם יִגְוְעוּן וְאֵל עֲפָרֶם
 יִשׁוּבוּן: ל תִּשְׁלַח רוּחְךָ יִבְרָאוּן וְתַחֲדָשׁ פְּנֵי אֲדָמָה:

— זוהר תהלים —

יצחק אמר, לַמַּעֲלָה לַמַּעֲלָה יוֹתֵר, יש זנוג אחר ששורה בַּחֲבִיבוֹת
 וְלֹא נִפְרָד לְעוֹלָמִים. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִי זֹכֵה לְאוֹתוֹ זֶנוּג? אָמַר
 לו, מִי שֵׁישׁ לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. דְּוָקָא בְּעוֹלָם הַבָּא. אָמַר לוֹ,
 וְהָרִי מִכָּאֵן לְמִדְּנֹו, שְׁכָתוּב לְוִיתָן זֶה יִצְרָתָ לְשַׁחֵק בּוֹ, אָמַר לוֹ,
 וְהָרִי מִכָּאֵן לְמִדְּנֹו, שְׁכָתוּב לְוִיתָן זֶה יִצְרָתָ לְשַׁחֵק בּוֹ, מִשְׁמַע
 שְׁאָמַר זֶה, וְזֶה וְזֹאת הֵם יְדוּעִים. אָמַר רַבִּי אַבָּא, שְׁנֵיכֶם יָפָה
 אֲמַרְתֶּם, וְזֶה שֶׁל רַבִּי יְהוּדָה דְּוָקָא יָפָה, וְהַכֹּל עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא לְהַתְּעַנֵּג בְּהֵם לְצַדִּיקִים. זֶהוּ שְׁכָתוּב (ישעיה נח) אַז תִּתְּעַנֵּג עַל
 ה'.

מִכָּאֵן שְׁאִין הַקֶּבֶ"ה עוֹשֶׂה רְעָה לְשׁוּם אָדָם אֱלֹא כְּשֵׁאִינוּ
 מִשְׁגִּיחַ בּוֹ - הוּא כָּלָה מֵאֲלִיו שְׁכָתוּב 'תִּסְתִּיר פְּנֵיךָ יִבְהַלּוּן
 תִּסְפֶּה רוּחָם יִגְוְעוּן'

תִּסְתִּיר פְּנֵיךָ יִבְהַלּוּן וְגו' (קד, כט): [זוהר ח"א פ' וירא (דף קיח:)] רַבִּי
 יוֹחָנָן אָמַר, לֹא רָאִינוּ מִי שְׁפָרַשׁ אֶת הַדְּבָר הַזֶּה
 כְּדוֹד הַמְּלֶךְ שְׁאָמַר (תהלים קד, כט) תִּסְתִּיר פְּנֵיךָ יִבְהַלּוּן וְגו'.
 מִכָּאֵן שְׁאִין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה רְעָה לְשׁוּם אָדָם, אֱלֹא
 כְּשֵׁאִינוּ מִשְׁגִּיחַ בּוֹ - הוּא כָּלָה מֵאֲלִיו, שְׁכָתוּב תִּסְתִּיר פְּנֵיךָ
 יִבְהַלּוּן תִּסְפֶּה רוּחָם יִגְוְעוּן וְגו', וְאַחַר כֵּן (שם) תִּשְׁלַח רוּחְךָ

זוהר תהלים

יְבַרְאוּן וְגו', וְאַחַר כֵּן (שם) יְהִי כְבוֹד ה' לְעוֹלָם יִשְׁמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו. וְאִזִּי הַשְּׁחוֹק בְּעוֹלָם, שְׁכָתוֹב (שם קכו) אִזִּי יִמְלֵא שְׁחוֹק פִּינוּ וְלִשְׁוֹנֵנוּ רִנָּה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב וְתֹאמַר שָׂרָה צָחֵק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים, לְשִׂמְחָה בִּישׁוּעָתוֹ.

בְּשָׁעָה שְׂאָדָם מֵת נִתְּנָה לוֹ רִשׁוֹת לְרֵאוֹת וְרוּאָה אֶצְלוֹ קְרוֹבֵיו וְחֻבְרֵיו מֵאוֹתוֹ הָעוֹלָם וְנוֹדַע לָהֶם

תִּסְפָּה רוּחָם יִגְוֹעוּן וְגו' (קד, כט): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף ריח:)] אִךְ כֵּאֵן, בְּשָׁעָה שְׁדִין הָאָדָם יִתְעוֹרֵר, מִתְחִיל וְקוֹרֵא לוֹ, וְאִין מִי שְׂיִוְדַע בְּזֵה, פָּרַט לְאוֹתוֹ אִישׁ שְׁשׁוֹכֵב. שְׁשִׁנְיָנוּ, בְּשָׁעָה שְׁהָאִישׁ שׁוֹכֵב וְהִדִּין שְׁרוּי עָלָיו לְהוֹצִיא מִהָעוֹלָם הַזֶּה, מִתּוֹסְפַת בּוֹ רוּחַ עֲלִיוֹנָה מֵהַשְּׁלָא הָיָה בְּיָמָיו, וְכִינֵן שְׁשׁוֹרָה עָלָיו וְנִדְבַקְתָּ בּוֹ, רוּאָה מֵהַשְּׁלָא זָכָה בְּיָמָיו, מִשׁוּם שְׁהִתּוֹסְפָה בּוֹ אוֹתָהּ הָרוּחַ. וְכִשְׁמִתּוֹסְפַת בּוֹ וְרוּאָה, אִזִּי יוֹצֵא מִהָעוֹלָם הַזֶּה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם) תִּסְפָּה רוּחָם יִגְוֹעוּן וְאֵל עֲפָרָם יִשׁוּבוּן. אִזִּי כָתוֹב (שמות לג) כִּי לֹא יִרְאֵנִי הָאָדָם וְחַי. בְּחַיֵּיהֶם לֹא זוֹכִים, בְּמִיתָתָם זוֹכִים. לְמַדְנֵנוּ, בְּשָׁעָה שְׂאָדָם מֵת, נִתְּנָה לוֹ רִשׁוֹת לְרֵאוֹת, וְרוּאָה אֶצְלוֹ קְרוֹבֵיו וְחֻבְרֵיו מֵאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְנוֹדַע לָהֶם, וְכֻלָּם חֲקוֹקִים בְּדַמְיוֹתֵיהֶם כְּמוֹ שְׁהָיוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה. אִם צָדִיק אוֹתוֹ הָאִישׁ, כָּלֵם שְׁמַחִים לְפָנָיו וּמְקַדִּימִים לוֹ שְׁלוֹם. וְאִם אִינוֹ צָדִיק, לֹא נוֹדְעִים אֵלָיו. פָּרַט לְאוֹתָם הַרְשָׁעִים שְׁטוֹרְדִים אוֹתָם בְּכֹל יוֹם בְּגִיהֵנָם, וְכֻלָּם עֲצוּבִים וּפּוֹתְחִים בְּוִי וּמְסִימִים בְּוִי, וּמְרִים עֵינָיו וְרוּאָה אוֹתָם כְּמוֹ גֵץ שְׁעוֹלָה מֵהָאֵשׁ. אִךְ כֵּן הוּא

לֹא יְהִי כְבוֹד יְהוָה לְעוֹלָם יִשְׁמַח יְהוָה
בְּמַעֲשָׂיו:

— זוהר תהלים —

פּוֹתַח וַי. לְמַדְנוּ, בְּשִׁעָה שְׂיוּצָאת נִשְׁמַת הָאָדָם, הוֹלְכִים כָּל קְרוֹבָיו וְחֻבְרָיו שֶׁבְּאוֹתוֹ עוֹלָם עִם נִשְׁמָתוֹ, וּמְרָאִים לוֹ מְקוֹם הָעֵדוֹן וּמְקוֹם הָעֲנֹשׁ. אִם הוּא צְדִיק, רוֹאֶה אֶת מְקוֹמוֹ, וְעוֹלָה יוֹשֵׁב וּמִתְעַדֵּן בְּעֵדוֹן עֲלִיּוֹן שֶׁל אוֹתוֹ עוֹלָם. וְאִם אֵינוֹ צְדִיק, נִשְׁאַרְתְּ אוֹתָהּ נִשְׁמָה בְּעוֹלָם הַזֶּה עַד שֶׁנִּטְמָן הַגּוֹף בְּקַרְקַע. כִּיּוֹן שֶׁנִּטְמָן, כִּמָּה שׁוֹמְרֵי הַחֻקִּים אוֹחֲזִים בּוֹ עַד שֶׁמְגִיעַ לְדוֹמָ"ה, וּמְכַנְיָסִים אוֹתוֹ בְּמַדּוֹר שֶׁלוֹ שֶׁל הַגִּיהֶנֶם.

בְּאוֹתוֹ זְמַן הַגְּאוּלָּה - אֲשֶׁרֵי אוֹתָם שֶׁיִּשְׁאַרוּ בְּעוֹלָם וּמִי הֵם? בֹּא רְאֵה לֹא יִשְׁאַרוּ בְּעוֹלָם רַק אוֹתָם מִהוֹלִים שֶׁקָּבְלוּ אוֹת בְּרִית הַקְּדוֹשׁ

יְהִי כְבוֹד ה' לְעוֹלָם (קד, לא): [זוהר ח"ב פ' בשלח (דף נ"ז):] בֹּא רְאֵה, שִׁירָה זוֹ נֶאֱמָרָה עַל אוֹתוֹ זְמַן וְעַל הַזְּמַן שֶׁיָּבֵא לְעֵתִיד, בְּיָמִים שֶׁיִּתְעוֹרֵר מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, שֶׁכְּתוּב יְמִינָךְ ה' תִּרְעֵץ אוֹיֵב. לֹא כְּתַב רְעֻצָּת, אֲלֵא תִרְעֵץ. מַה כְּתוּב בַּתְּחִלָּה? (אֵיכָה ב) הַשִּׁיב אַחֲזוֹר יְמִינִי מִפְּנֵי אוֹיֵב. בְּאוֹתוֹ זְמַן הִיא תִרְעֵץ אוֹיֵב לְעֵתִיד לְבֹא. וְהַכֹּל כֶּף הוּא. תִּהְרֵס קְמִיךְ - לֹא כְּתוּב הִרְסָתָּ, אֲלֵא תִהְרֵס. תִּשְׁלַח חֲרוֹנְךָ יֵאכְלֵמוּ כְּקֶשׁ. הַכֹּל לְעֵתִיד לְבֹא. יְמִינָךְ ה' נֶאֱדָרִי בְּכַח - בְּזְמַן הַזֶּה, בְּעוֹלָם הַזֶּה. יְמִינָךְ ה' תִּרְעֵץ אוֹיֵב - בְּזְמַן מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וּבְרַב גְּאֻנָּךְ תִּהְרֵס קְמִיךְ - לְבִיאַת גּוֹג

— זוהר תהלים —

ומגוג. תשלח חרנך יאכלמו כקש - לתחית המתים, שכתוב (דניאל יב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות ולדראון עולם.

באותו זמן, אמר רבי שמעון, אשרי אותם שישארו בעולם. ומי הם? בא ראה, לא ישארו בעולם רק אותם מהולים, שקבלו אות ברית הקדוש, ונכנסו לברית הקדוש באותם שני חלקים, כמו שבארנו, והוא שומר את אותו הברית ולא מכניסו למקום שלא צריך. אלה הם ישארו ויכתבו לחיי עולם. מנין לנו? שכתוב (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלם. משמע הנשאר בציון והנותר בירושלם, שכל מי שנמול, בשתי הדרגות הללו נכנס. ואם שומר אותו ברית כראוי ויזהר בו, עליו כתוב הנשאר בציון והנותר בירושלם. אלו ישארו לאותו זמן, ובהם עתיד הקדוש ברוך הוא לחדש את העולם ולשמח בהם. על אותו זמן כתוב, (תהלים קד) יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו.

בריאת האדם הארץ הוציאה אותו הדבר המספיק לה לעשות ועמדה, עד שיתן הקב"ה הכח שיש בידו לתת ולפיקף לא נאמר מייד ויהי כן

יהי כבוד ה' לעולם (קד, לא): [זוהר חדש 9' בראשית (דף כ"א:)] רבי אליעזר ורבי עקיבא היו הולכים בדרך. אמר לו רבי

— זוהר תהלים —

עֲקִיבָא, רַבִּי, אָמַר לִי, זֶה שְׁכָתוּב (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
נַעֲשֶׂה אָדָם, לָמָּה לֹא נֹאמַר וַיְהִי כֵן מִיָּד, כְּשֶׁאָר כָּל הַיָּמִים,
כְּשֶׁהָיָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר דְּבַר, מִיָּד נֹאמַר וַיְהִי כֵן,
וְכֵאֵן לֹא נֹאמַר, אֲלֵא לְאַחַר שֶׁאֲמַר נַעֲשֶׂה אָדָם, כְּתוּב וַיְבָרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם, הָיָה לוֹ לוֹמַר וַיְהִי כֵן! אָמַר לוֹ רַבִּי
עֲקִיבָא, וְכִי זֹאת הָיְתָה מַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית וְלֹא יוֹתֵר? וְהָרִי
כְּתוּב (שם) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם, וְלֹא נֹאמַר
וַיְהִי כֵן, אֲלֵא וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ. וְכֵן (שם) יְהִי מְאֹרֹת
בַּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַאֲרִי עַל הָאָרֶץ, הָיָה לוֹ לוֹמַר מִיָּד וַיְהִי כֵן,
וְכָתוּב וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים? אֲלֵא, אָמַר
לָךְ, כָּל דְּבַר שֶׁלֹּא הָיָה בָהֶם הַכַּח הָאֲצוּל מִלְּמַעְלָה, נֹאמַר
מִיָּד וַיְהִי כֵן. שֶׁהָאָרֶץ הוֹצִיָּאָה אוֹתָם בְּתִשְׁלוּם כָּל פְּעֻלָּתָם,
וְלֹא הִצְרָכָה לְהַמְתִּין לַכַּח הָעֲלִיּוֹן לְהַשְׁלִים תִּשְׁלוּם אוֹתָהּ
הַפְּעֻלָּה.

אב"ל בְּכָל דְּבַר וְדְבַר שֶׁהוֹצִיָּאָה הָאָרֶץ וְקִיּוּם תִּשְׁלוּם הַפְּעֻלָּה
לֹא הָיְתָה בָּהּ, הִצְרָכָה לְהַמְתִּין עַד שִׁיבָא הַכַּח
מִלְּמַעְלָה, וַיַּעֲשֶׂה הַקִּיּוּם וּשְׁלֵמוֹת הַפְּעֻלָּה. וְכֵן בְּכֵאֵן בְּאָדָם,
הָאָרֶץ הוֹצִיָּאָה אוֹתוֹ הַדְּבַר הַמְּסַפֵּיק לָהּ לַעֲשׂוֹת, וְעִמְדָה עַד
שִׁיתֵן הַכַּח שִׁישׁ בְּיָדוֹ לְתַת, וּלְפִיכֹךְ לֹא נֹאמַר מִיָּד וַיְהִי כֵן,
עַד שֶׁבָּא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְנָתַן בּוֹ הַכַּח מִלְּמַעְלָה, וַעֲשֶׂה
הַקִּיּוּם. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, רַבִּי, מָה רָאָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא שֶׁלֹּא עָשָׂה אֶת הָאָדָם אֲלֵא בְּשִׁשִּׁי? אָמַר לוֹ, שֶׁלֹּא יְהִי
פְתוּחוֹן פֶּה לְאָדָם לוֹמַר שֶׁהוּא סִיעַ בְּשׁוּם דְּבַר מִכָּל מָה

לב המַבִּיט לְאֶרֶץ וַתִּרְעַד וַיַּע בְּהָרִים וַיַּע שָׁנוּ: לֹג אֲשִׁירָה
 לַיהוָה ^{תקע בעל תפילה} בְּחַי אֲזַמְּרָה לַאלֹהֵי ^{במקדש הַמִּשְׁכָּן} בְּעוֹדֵי:
 לֹד יַעֲרֹב עָלָיו שִׁיחֵי אֲנֹכִי אֲשַׁמַּח בִּיהוָה ^{אֲתַחַבֵּהוּ}:
 לֹה יִתְמוּ חַטָּאִים מִן הָאָרֶץ וּרְשָׁעִים עוֹד אֵינָם בְּרַכִּי
 נַפְשִׁי אֶת יְהוָה ^{אֲתַחַבֵּהוּ} חֲלִלוּהָ:

— זוהר תהלים —

שְׁנַבְּרָא. הֲלָכוּ, עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, קָם רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וּגְחָן רֵאשׁוּ,
 וְשָׂם יָדוֹ עַל פִּיו וּבָכָה. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, רַבִּי, לָמָּה אַתָּה בּוֹכֵה?
 אָמַר לוֹ, עַל זֶה שֶׁשָּׂאֵלְתָּ. הַמְרָאָה שֶׁרְאִיתִי, וְקָשָׁה לִי הַדְּבָר.

עֲקִיבָא, עֲקִיבָא, מִי יִזְכֶּה לְאֶרֶץ הַגְּלוּת הַזֹּאת שֶׁנִּמְשַׁכְתָּ?
 עֲקִיבָא, עֲקִיבָא, מִי יִזְכֶּה לְאֶרֶץ הַגְּלוּת הַזֹּאת שֶׁנִּמְשַׁכְתָּ? שֶׁהָרִי
 לֹא יַעֲמֵד אִישׁ שֶׁעֲתִיד לְהִגִּיעַ לְעַנְיַי הַשָּׁמַיִם עַד
 הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי, שֶׁהוּא בָּשֵׁשׁ אֶלֶף שָׁנִים, וְלֹא בִּהְשֻׁלְמָתוֹ, רַק
 בְּכַח הַתְּשׁוּבָה, שֶׁהָרִי שֶׁלְטוֹן הָאָדָם הַהוּא אֵינוֹ אֶלָּא בְּשִׁשִּׁי.
 וּבְשִׁבְעֵי תִשְׁאָר שְׁמֻטָּה בְּעוֹלָם, חָרוּב. וּבְשִׁמְנֵי יִתְחַדֵּשׁ
 הָעוֹלָם כְּמוֹ מִקְדָּם, וַיְהִי מָה שִׁיחֵיָהּ. עַל זֶה (ישעיה ד) וַיְהִי
 הַנִּשְׁאָר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַיִם קְדוֹשׁ יֵאמָר לוֹ, וּבְשִׁבְלִים
 נִאָּמַר (תהלים קד) יְהִי כְבוֹד ה' לְעוֹלָם יִשְׁמַח ה' בְּמַעֲשָׁיו.

הַקֶּב"ה הָאֲרִיף לָהֶם כָּל אוֹתוֹ הַזְּמַן שְׁאוֹתָם צְדִיקִים - יִרְדּוּ
 וּמִתּוֹשְׁלָח וַחֲנוּף קִמְיִים בְּעוֹלָם בֵּינָן שֶׁהִסְתַּלְקוּ מִהָעוֹלָם אֲזַ
 הוֹרִיד הַקֶּב"ה דִּין עֲלֵיהֶם וְנִאָּבְדוּ

יִתְמוּ חַטָּאִים מִן הָאָרֶץ (קד, לה): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף טו:)]

— זוהר תהלים —

בימי אָנוּשׁ אָפְלוּ תִינוּקוֹת שֶׁל אוֹתוֹ [הַיּוֹם] הַדּוֹר הָיוּ
 מִשְׁגִּיחִים בְּחֻכְמוֹת עֲלִיוֹנוֹת וְהָיוּ מִסְתַּכְּלִים בָּהֶם. אָמַר רַבִּי
 יִיסָא, אִם כֶּךָ, טַפְּשִׁים הָיוּ שְׁלֹא הָיוּ יוֹדְעִים שְׁעֵתִיד הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לְהֵבִיא עֲלֵיהֶם מִי מִבּוֹל יְמֹותוֹ בָּהֶם? אָמַר רַבִּי
 יִצְחָק, יְדוּעַ הָיוּ יוֹדְעִים, אֲבָל אֲחִזּוּ טַפְּשׁוֹת בְּלָבָם. שֶׁהֵם
 הָיוּ יוֹדְעִים אוֹתוֹ מִלְּאֻךְ הַמַּמְנָה עַל אֵשׁ וְאוֹתוֹ הַמַּמְנָה עַל
 הַמַּיִם, וְהָיוּ יוֹדְעִים לְעַצֵּר אוֹתָם שְׁלֹא יוּכְלוּ לַעֲשׂוֹת דִּין
 עֲלֵיהֶם. וְהֵם לֹא הָיוּ יוֹדְעִים שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹלֵט עַל
 הָאָרֶץ וּמַמְנֵנוּ יְבֵא דִין עַל הָעוֹלָם? אֲלֵא הָיוּ רוֹאִים שֶׁהָעוֹלָם
 הִפְקֵד בְּיַדִּי אוֹתָם מִמְּנִים, וּבָהֶם כָּל דְּבָרֵי הָעוֹלָם, וְלִכְן לֹא
 הָיוּ מִסְתַּכְּלִים בְּקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֹא מִשְׁגִּיחִים בְּמַעֲשָׂיו
 עַד שֶׁהָאָרֶץ נִשְׁחַתְתָּה. וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ מְכַרִּיזָה בְּכָל יוֹם
 וְאוֹמְרָת: יִתְמוּ חַטָּאִים מִן הָאָרֶץ וּרְשָׁעִים עוֹד אֵינָם.
 וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָאָרֶץ לָהֶם כָּל אוֹתוֹ הַזְּמַן שְׁאוֹתָם
 צְדִיקִים, יָרַד וּמְתוֹשֵׁלַח וְחִנוּךְ, קִיָּמִים בְּעוֹלָם. כִּיִּן
 שֶׁהִסְתַּלְקוּ מִהָעוֹלָם, אֲזִי הוֹרִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דִּין
 עֲלֵיהֶם וְנִאֲבָדוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ז) וַיִּמְחוּ מִן הָאָרֶץ.

אֵין לָךְ דוֹר שְׂאִין בּוֹ מֵאוֹתוֹ זְרַע רַע שֶׁל גְּמֻלָּה וְהַקְּבָ"ה
 עוֹרֵךְ בָּהֶם קָרָב

יִתְמוּ חַטָּאִים מִן הָאָרֶץ (קד, לה): [זוהר ח"ב פ' המן (דף ט"ז)] שְׁנִינּוּ,
 וַיִּבֶן מֹשֶׁה מִזְבֵּחַ, כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ. וַיִּקְרָא שְׁמוֹ ה' נְסִי, ה'
 נְסִי מִמֶּשׁ. לָמָּה? מִשּׁוּם שֶׁעֲמַלְק לָקַח כָּל אוֹתָם מֵהוֹלִים שְׁלֹא
 נִפְרְעוּ, וּמֵל אוֹתָם וְזָרַק אוֹתָם לְמַעְלָה, וְאָמַר: טַל מֵה שְׂרָצִיתָ

— זוהר תהלים —

בו. באותה שעה מה כתוב? ויאמר כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק מדר דר. מדר דר חסרים, מהדיירים של מעלה ומהדיירים של מטה. אמר רבי יהודה, בכל דור ודור, בכל הדורות שבאים לעולם, אין לך דור שאין בו מאותו זרע רע, והקדוש ברוך הוא עורך בהם קרב. רבי יצחק אמר (מהדירור שלמטה לדירור שלמעלה), ועליהם כתוב (תהלים קד) יתמו חטאים מן הארץ וגו'. מן הארץ - בעולם הזה ובעולם הבא. באותו זמן כתוב, ברכי נפשי את ה' הללויה.

כל מי שלא זוכה בתורה לא זוכה לא ברוח ולא בנשמה
וההדבקות שלהם באותו הצד של המינים הרעים ולזה אין
חלק במלך הקדוש

יתמו חטאים מן הארץ (קד, לה): [זוהר ח"ג פ' ויקרא (דף כ"ה):] אמר רבי שמעון, אשריהם בעלי הנשמה, בעלי התורה, בני עבודתו של המלך הקדוש. אוי לאותם הרשעים שאין זוכים להדבק ברבונם ולא זוכים בתורה, שכל מי שלא זוכה בתורה, לא זוכה לא ברוח ולא בנשמה, וההדבקות שלהם באותו הצד של המינים הרעים. ולזה אין חלק במלך הקדוש, אין לו חלק של קדשה. אוי לו כשיצא מן העולם הזה, שהוא הוא מפר לאותם המינים הרעים, בעלי החצפה, עזים כמו כלב, שליחי אש הגיהנם, שאין מרחמים עליהם. בא וראה מה בין ישראל לעמים עובדי עבודה זרה. ישראל, אף על גב שלא זוכה איש ישראל אלא בנפש, דרגה עליונה עומדת עליו, ואם הוא רוצה לקנות רוח ואם הוא רוצה לקנות נשמה,

— זוהר תהלים —

הוא קונה וזוכה בה. אבל עמים עובדי עבודה זרה לא קונים לעולמים, פרט לאם נמול, שאז קונה נפש (תחת נפש) ממקום אחר. וישראל שעומדים בדרךנה תחתונה בנפש, אם אינו רוצה לזכות יותר, ענשו רב. אוי לאותו רשע ששכח את מצוות התורה ולא השתדל בתורה, שכח את אדונו, עליו כתוב יתמו חטאים מן הארץ.

יתמו חטאים מן הארץ - בעולם הזה ובעולם הבא

יתמו חטאים מן הארץ (קד, לה): [זוהר ח"ג פ' אחרי מות (דף ע"ב:)]
 אמר רבי יצחק, משום כך, כל מי שמעביר מאותם מינים רעים או רשות אחרת לארץ, הארץ נטמאת. אוי לאותו האיש! אוי לנפשו! שהרי הארץ הקדושה לא תקבל אותו אחר כך, עליו כתוב (תהלים קד) יתמו חטאים מן הארץ - בעולם הזה ובעולם הבא. ורשעים עוד אינם - בתחית המתים. אז - ברכי נפשי את ה' הללויה.

זהו רבי חגי - שכל ימיו לא רצה להראות עצמו במה שידע

יתמו חטאים מן הארץ (קד, לה): [זוהר ח"ג פ' שלח לך (דף קנ"ז: קנ"ח:)]
 רבי חזקיה ורבי ייסא היו הולכים בדרך. אמר רבי ייסא לרבי חזקיה, אני רואה בפניך שבתוכך יש הרהור. אמר לו, הרי ודאי בפסוק זה הסתכלתי בו. כיון שאמר שלמה, (קהלת ג) כי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה מקרה אחד להם וגו'. ושנינו, שכל דברי שלמה המלך כלם נסתרים מדרגות החכמה. אם כך, בפסוק זה יש להסתכל, שהרי

— זוהר תהלים —

נמצא בו פתח לאותם שאינם בני האמונה. אמר לו, ודאי כך זה, ויש בו לדעת ולהסתכל. בין כך ראו אדם שהיה בא, ובקש מהם מים, שהיה צמא ועיף מחזק השמש. אמרו לו, מי אתה? אמר להם? יהודי אני, ואני עיף וצמא. אמרו, עסקת בתורה? אמר להם, עד שאני אתכם בדברים, אעלה להר הזה, ושם אקח מים ואשתה. הוציא רבי ייסא כלי אחד מלא מים ונתן לו. אחר ששתה, אמר, נעלה אתך למים. עלה להר, ונמצאו חוט מים דקיק, ומלאו כלי אחד. ישבו. אמר להם אותו האדם, כעת תשאלו, שהרי אני השתדלתי בתורה על ידי בני אחד, שאני הכנסתיו לבית רב ובגללו הרוחתי בתורה. אמר רבי חזקיה, אם על ידי בנך - טוב הוא. אבל הדבר שאנו בו, אני רואה שלמקום אחר רוצה לעלות. אמר אותו האדם, אמר דברך, שלפעמים בתרמיל העני תמצא מרגלית.

אמר לו פסוק זה שאמר שלמה. סח לו. אמר לו, וכי (כמו) במה אתם נפרדים משאר בני אדם שלא יודעים? אמרו לו, ובמה? אמר להם, על זה אמר שלמה פסוק זה, ולא אמר זה מעצמו כשאר אותם דברים, אלא חזר על אותם דברים של טפשי העולם שאומרים כך. ומה אומרים? כי מקרה [בני] האדם ומקרה הבהמה וגו'. טפשים שלא יודעים ולא מסתכלים בחכמה, אומרים שהעולם הזה הולך במקרה, והקדוש ברוך הוא לא משגיח עליהם, אלא מקרה [בני] האדם ומקרה הבהמה

— זוהר תהלים —

ומקרה אחד וגו'. וכששלמה הסתכל בטפשים הללו שאומרים את זה, קרא להם בהמה, שהם עושים עצמם בהמה ממש משום שאומרים דברים אלו. ומנין לנו? הפסוק שעליו מוכיח, שכתוב (קהלת ג) אמרתי אני בלבי על דברת בני האדם לברם האלהים ולראות שהם בהמה המה להם. אמרתי אני בלבי, וחסבתי בזה להסתכל על מה? על דברת בני האדם, על אותו דבר טפשות שהם אומרים לברם האלהים לבדם, ולא יתחברו יחד עם בני אדם אחרים שיש להם אמונה, ולראות שהם בהמה המה להם.

ולראות בהם אותם בני אמונה שהם בהמה ממש, ודעתם כבהמה. המה להם - בלבדם, ולא להכניס את בני האמונה בדעת וטפשות זו, ועל כך המה להם, ולא לאחרים. ומה דעתם? כי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד לכלם וגו'. תפח רוחם של אותן בהמות, אותם טפשים או מחסרי אמונה. אוי להם! אוי לנפשם! טוב להם שלא יבואו לעולם! ומה השיבם שלמה על זה? הפסוק אחריו, ואמר, ומי יודע רוח בני האדם העלה היא למעלה ורוח הבהמה הירדת היא למטה לארץ. מי יודע באותם טפשים שלא יודעים בכבוד המלך העליון ולא מסתכלים בתורה, רוח בני האדם העלה היא למעלה, למקום עליון, למקום נכבד, למקום קדוש, להזון מאור עליון, מאור המלך הקדוש, להיות צרור בצרור החיים, ונמצא לפני המלך הקדוש עולה תמימה, וזוהי העלה היא למעלה.

— זוהר תהלים —

ורוח הבהמה הירדת היא למטה לארץ, ולא לאותו מקום שהיה כל אדם, שכתוב בו (בראשית ט) בצלם אלהים עשה את האדם, וכתוב (משלי כ) נר ה' נשמת אדם. איך אומרים אותם טפשים שאינם מבני האמונה, ורוח אחד לכל (קהלת ג)? תפח רוחם! עליהם כתוב (תהלים לה) יהיו כמץ לפני רוח ומלאך ה' דוחה. אלה ישארו בגיהנם לאותן דרגות תחתונות, ולא יעלו לדורי דורות. עליהם כתוב (שם קד) יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את ה' הללויה. באו רבי חזקיה ורבי ייסא ונשקו ראשו. אמרו, ומה כל זה היה אתך ולא ידענו? אשרי השעה הזו שפגשנו אותך.

מי ששופך זרע בריקנות, לא יהיה לו חלק לעולם הבא

עוד אמר, וכי על זה בלבד תמה שלמה, והרי במקום אחר אמר כמו זה? פתח ואמר, (קהלת ט) זה רע בכל אשר נעשה תחת השמש. זה רע ודאי. מהו זה רע? זהו מי ששופך זרע בריקנות ומחבל דרכיו, משום שזה אין מדורו בקדוש ברוך הוא, ולא יהיה לו חלק לעולם הבא. זהו שכתוב (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרף רע. על זה אמר, זה רע, שלא יהיה לו מדור למעלה. כי מקרה אחד לכל וגם לב בני האדם מלא רע (משום זה) והוללות בלבבם בחייהם (קהלת ט). שטות תקועה בלבם, והם מחסרי אמונה, ואין להם חלק בקדוש ברוך הוא ובאותם בני אמונה, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא. זהו שכתוב (שם) ואחריו אל המתים.

— זוהר תהלים —

בא וּרְאֵה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזַהֵר לְבַנֵּי הָעוֹלָם וְאָמַר, (דברים ל) וּבְחֶרֶת בְּחַיִּים לְמַעַן תִּחְיֶה, (בעולם הזה, ובעולם הבא) וְהַחַיִּים שֶׁל אוֹתוֹ עוֹלָם הֵם. אוֹתָם רְשָׁעִים מְחַסְרֵי אַמוּנָה מָה אוֹמְרִים? כִּי מִי אֲשֶׁר יִבְחַר וְגו'. אֵף עַל גַּב שֶׁיִּבְחַר אָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם (באותו עולם) כְּמוֹ שֶׁאָמַר - לֹא כְּלוּם הוּא, שֶׁהָרִי מְסוּר בְּיַדְנוּ, (קהלת ט) אֶל כָּל הַחַיִּים יֵשׁ בְּטַחֲחוֹן, וּמְסוּר הוּא בְּיַדְנוּ, (ט) כִּי לְכָל־בַּי חַי הוּא טוֹב מִן הָאֲרִיָּה הַמֵּת. אֵיךְ יִהְיֶה לָנוּ חַיִּים בְּאוֹתוֹ עוֹלָם? וְעַל כֵּן זֶה רָע וְדָאֵי, שֶׁלֹּא יְדוּרוּ בַּמְלָךְ הָעֲלִיּוֹן וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם בּוֹ חֶלֶק. וְאֵף עַל גַּב שֶׁכָּל הַפְּסוּקִים הִלְלוּ תַמְצָא סְמוּכִין לְחֻבְרִים בְּדַבְרִים אַחֲרִים, אָבֵל שְׁלֹמָה בָּא לְגַלוֹת עַל אוֹתָם רְשָׁעִים מְחַסְרֵי אַמוּנָה שֶׁאֵין לָהֶם חֶלֶק בְּקְדוּשׁ-בְּרוּךְ- הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. אָמַר לוֹ, הַתְּרַצָּה שֶׁנִּתְחַבַּר אֶתְךָ וְתִלְךָ אֶתְנוּ? אָמַר לָהֶם, אִם אַעֲשֶׂה כֵךְ, הַתּוֹרָה תִּקְרָא עָלַי כְּסִיל! וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שֶׁאֶתְחַיֵּב בְּנַפְשִׁי. אָמְרוּ לוֹ, לְמָה? אָמַר לָהֶם, שֶׁהָרִי אָנִי שְׁלִיחַ, וְשֶׁלְּחוּנֵי בְּשִׁלְיחוֹת, וְשֶׁלֹּמָה הַמְּלֶךְ אָמַר, (משלי כו) מְקַצֵּה רַגְלִים חָמָס שְׂתֵה שְׁלַח דְּבָרִים בְּיַד כְּסִיל. בָּא וּרְאֵה, הַמְּרַגְלִים, עַל שֶׁלֹּא נִמְצְאוּ בְּנֵי הָאֻמוּנָה וְשֶׁלְּחוּחֵי אַמוּנָה, הַתְּחַיְבוּ בְּנַפְשָׁם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. נִשְׁקָם וְהִלְךְ לוֹ.

אֲשֶׁרֵינוּ מִי שֶׁשְׁלַח דְּבָרָיו בְּיַדֵּי שְׁלִיחַ נֶאֱמָן

הִלְכּוּ רַבֵּי חֲזַקְיָה וְרַבֵּי יִיסָא. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים פָּגְעוּ בְּאוֹתָם בְּנֵי אָדָם. שֶׁאֵלוּ אֶת רַבֵּי חֲזַקְיָה וְרַבֵּי יִיסָא עָלָיו. אָמְרוּ, מָה שָׁמוֹ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם? אָמְרוּ, רַבֵּי חֲגִי הוּא, וְחֻבַּר בֵּין

קה א הודו ליהוה ^א קראו בשמו הודיעו
 בעמים עלילותיו: ב שירו לו זמרו לו שיחו
 בכל נפלאותיו: ג התהללו בשם קדשו ישמח לב
 מבקשי יהוה ^א: ד דרשו יהוה ^א ועזו
 בקשו פניו תמיד: ה זכרו נפלאותיו אשר עשה
 מפתיו ומשפטי פיו: ו זרע אברהם עבדו בני יעקב
 בחיריו: ז הוא יהוה ^א אלהינו ^א בכל הארץ
 משפטיו: ח זכר לעולם בריתו דבר צנה לאלף דור:
 ט אשר פרת את אברהם ושבעתו לישחק: י ויעמדה
 ליעקב לחק לישראל ברית עולם: יא לאמר לך
 אתן את ארץ כנען חבל נחלתכם: יב בהיותם מתי
 מספר כמעט זגרים בה: יג ויתהלכו מגוי אל גוי
 מממלכה אל עם אחר: יד לא הניח אדם לעשקם
 ויזכה עליהם מלכים: טו אל הגעו במשיחי ולנביאי
 אל תרעו: טז ויקרא רעב על הארץ כל מטה לחם
 שבר: יז שלח לפניהם איש לעבד נמפר יוסף:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לקדחת רביעית

הודו לה' קראו בשמו (קה, א): [שימוש תהלים לפרק קה] טוב לאמרו לקדחת רביעית.

יח עֲנֵנו בְּכַבֵּל רַגְלֵנוּ (רגליו) רַגְלֵנוּ בְּרִזְל בָּאָה נַפְשֵׁנוּ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יְשַׁמַּח אָבִיךָ וְאִמְךָ וְתַגְּל יוֹלְדֶתְךָ

עֲנֵנו בְּכַבֵּל רַגְלֵנוּ (קה, יח): [זוהר ויקרא פְּרַשְׁת מְצוּרָע (דף נה.)] וְכֹא רָאָה, בְּיוֹסֵף פְּתוּב, (שם קה) עֲנֵנו בְּכַבֵּל רַגְלֵנוּ וְגו'. עַד מָתִי עֲנֵנו בְּכַבֵּל רַגְלֵנוּ? עַד עֵת בֵּא דְבָרוּ אִמְרַת ה' צְרַפְתָּהוּ. עַד עֵת בֵּא דְבָרוּ שֶׁל מִי? אֲלֹא עַד עֵת בֵּא דְבָרוּ (של יוסף, ונבחן) אוֹתוֹ דְבוּר. זֶהוּ שְׁפָתוֹב אִמְרַת ה' צְרַפְתָּהוּ. וְאֵז - שְׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהוּ מִשֶּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ. בֵּינְתִים הָיָה בֵּא הַבְּקָר.

בְּלִילָה לּוֹמְדִים תּוֹרָה וּבְבִקָר מִתְקַשְׂרִים בַּה' וְהַשְׂכִּינָה

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, פְּתוּב (שמואל א כה) וְהִיתָה נֶפֶשׁ אֲדָנִי צְרוּרָה בְּצִרוּר הַחַיִּים. נֶפֶשׁ אֲדָנִי, סֶתֶם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים כד) אֲשֶׁר לֹא נִשָּׂא לְשׂוֹא נֶפֶשׁ. הֵרִי הַזְּמַן בְּבִקָר לְקֶשֶׁר אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וְלַחֲבָרָה לְבַעֲלָהּ. אֲשֶׁרִי הַצְּדִיקִים שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה בְּלִילָה וּבָאִים לְהִתְקַשֵּׁר עִם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְעִם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, עֲלֵיהֶם כְּתוּב (משלי כג) יְשַׁמַּח אָבִיךָ וְאִמְךָ וְתַגְּל יוֹלְדֶתְךָ.

כֹּל מִיִּלָּה שֶׁל תְּפִלָּה נִבְחַנְתָּ

עֲנֵנו בְּכַבֵּל רַגְלֵנוּ וְגו' (קה, יח): [זוהר חלק ג', מְצוּרָע (דף נה.) זוהר תורה] אָמַר רַבִּי חֲזַקִּיָּה, כִּי לְמַדְנֵנו, כֹּל דְבוּר וּדְבוּר שֶׁל תְּפִלָּה שְׂמוּצִיא אָדָם מִפִּיּוֹ, עוֹלָה לְמַעְלָה, וּבִקָע רִקִּיעִים, וְנִכְנַסְתָּ לְמִקּוֹם שְׁנִכְנַסְתָּ, וְשֵׁם נִבְחַנְתָּ תְּפִלָּה הַהִיא, אִם הִיא

יט עד עת בא דברו אמרת יהוה אלהיך צרפתהו:
 כ שלח מלך ויתירהו משל עמים ויפתחהו: כא שמו

זוהר תהלים

תפלה כשרה, מכניסין אותה לפני המלך הקדוש, לעשות רצונה, ואם לא, דוחים אותה החוצה, ונתעורר בתפלה זו רוח אחר.

כשנתקבלה תפלת יוסף הוציאו אותו מבית האסורים

עד עת בא דברו וגו' (קה, יט): [זוהר חלק ג', מצורע (דף נה). זוהר תורה] ובוא וראה, כתוב בו ביוסף, "ענו בפכל רגלו וגו'", עד מתי "ענו בפכל רגלו", "עד עת בא דברו אמרת ה' צרפתהו", עד עת בא דברו של מי, אלא עד עת בא דברו של יוסף למעלה, ונבחנה תפלתו, זהו שכתוב: "אמרת ה' צרפתהו", ואז "שלח מלך ויתירהו משל עמים ויפתחהו".

ה' שלח את השכינה שתתיר את יוסף מבית האסורים

שלח מלך ויתירהו וגו' (קה, כ): [זוהר חלק א' פרשת מקץ (דף קצה). זוהר תורה] אמר רבי שמעון, כתיב "ה' מתיר אסורים" (תהלים קמו, ז), וכאן כתיב: "שלח מלך ויתירהו", ומהו "משל עמים ויפתחהו" קמ"ד? אלא "שלח מלך" זה הקדוש ברוך הוא, "משל

זיו הזוהר

קמ"ד. ה' מתיר אסורים, משמע הוא בעצמו, וכאן משמע על ידי שליח, ועוד מושל עמים ויפתחהו כפל לשון במלות שונות למה, ומתרג' שהכל מוסב על הקדוש ברוך הוא, הוא שלח את המלאך הגואל הידוע, שעליו נאמר אשר שמי בקרבו, לפיכך הרי זה כאילו הקדוש ברוך הוא בעצמו היה מתיר אסירתו.

אֲדוֹן לְבֵיתוֹ וּמוֹשֵׁל בְּכָל קַנְיָנוֹ: כַּב לְאִמֵּר שְׂרִיו בְּנַפְשׁוֹ
וַיִּקְנִי וַיַּחֲבֵם: כַּב וַיִּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ
חָם: כַּב וַיִּפֶר אֶת עֲמוֹ מֵאֵד וַיַּעֲצֵמְהוּ מִצְרָיו: כַּב הַפֶּךְ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

עמים" זה הקדוש ברוך הוא, "שֶׁלַח מִלֶּךְ", מלך עליון שלח ויתירהו, ומי הוא ששלח אותו, זה מלאך הגואל, שהוא מושל עמים, שהוא מושל על התחתונים, והכל מעם הקדוש ברוך הוא הוא.

ה' התיר אותו מהכֶּלֶא

שֶׁלַח מִלֶּךְ וַיִּתִּירֵהוּ וּגו' (קה, כ): [בְּרֵאשִׁית פְּרֻשַׁת מִקְצֵי (ד) קצד ע"ב]
בֵּא רְאֵה מַה כָּתוּב? שֶׁלַח מִלֶּךְ וַיִּתִּירֵהוּ מִשֵּׁל עַמִּים
וַיִּפְתַּחְהוּ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, כָּתוּב (תהלים קמו) ה' מִתִּיר
אֲסוּרִים וּגו', וְכֵן כָּתוּב שֶׁלַח מִלֶּךְ וַיִּתִּירֵהוּ, לָמָּה מִשֵּׁל
עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ? אֲלֵא שֶׁלַח מִלֶּךְ - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.
מִשֵּׁל עַמִּים - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. שֶׁלַח מִלֶּךְ - הַמִּלֶּךְ
הַעֲלִיּוֹן שֶׁלַח וַיִּתִּירֵהוּ. וּמִי הוּא שֶׁשֶּׁלַח לוֹ? זֶה הַמִּלֶּךְ
הַגּוֹאֵל, שֶׁהוּא מוֹשֵׁל עַמִּים, שֶׁהוּא מוֹשֵׁל עַל הַתַּחְתּוֹנִים,
וְהַכֹּל הוּא מִן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

מוגלגל גלגולים בעולם

וַיִּבֵּא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וּגו' (קה, כג): [בְּרֵאשִׁית פְּרֻשַׁת מִקְצֵי (ד) קצד
ע"ב] רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח, (תהלים קה, כג) וַיִּבֵּא יִשְׂרָאֵל
מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ חָם. בֵּא רְאֵה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

לְכֶם לְשֵׁנָא עֲמוּ לְהַתְנַבֵּל בְּעִבְרֵיּוֹ: כו שְׁלַח מֹשֶׁה
 עֲבְדוּ אֶהְרֹן אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ: כז שָׁמוּ בָּם דְּבָרֵי אֱתוּתָיו
 וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם: כח שְׁלַח חֹשֶׁךְ וַיַּחֲשֶׁךְ וְלֹא מָרוּ
 אֶת (דבריו) דְּבָרוֹ: כט הִפֵּךְ אֶת מִימֵיהֶם לָדָם וַיִּמָּת אֶת

===== זוהר תהלים =====

מַגְלָגַל גְּלָגוּלִים בְּעוֹלָם, וּמִקְּיָם נְדָרִים וּשְׁבוּעוֹת כְּדֵי לְקַיֵּם
 שְׁבוּעָה וּגְזֵרָה שֶׁהוּא גּוֹזֵר.

אֲהַבַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָאֲבוֹת

שְׁהָרֵי שְׁנֵינוּ, אִם לֹא שְׁחַבִּיבוֹת וְאֲהָבָה שְׁאַהֵב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא אֶת הָאֲבוֹת, הִיָּה רְאוּי לְהוֹרִיד אֶת יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם
 בְּכַבְּלִים שֶׁל בְּרוֹזַל. וּבְאֲהָבָתוֹ אוֹתָם הִמְלִיךְ לְיוֹסֵף בְּנוֹ, וְעָשָׂה
 אוֹתוֹ מֶלֶךְ שְׁשׁוּלְט עַל כָּל הָאֶרֶץ, וַיְרַדּוּ כָּל הַשְּׂבָטִים בְּכַבוֹד,
 וַיַּעֲקֹב כְּמֶלֶךְ.

ה' הַשְּׁלִיט אֶת יוֹסֵף עַל מִצְרַיִם

וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וּגו' (קה, כג): בֵּא רְאֵה מָה כְּתוּב? (שם)
 וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ חָם. כִּינּוּן שְׁפָתוּב
 וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם, לֹא יִדְעֵנוּ שְׁיַעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ חָם? לְמָה
 צָרִיךְ אֶת זֶה? אֶלָּא, וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא. וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ חָם - זֶה יַעֲקֹב. שְׁהָרֵי בְּשָׂבִיל יַעֲקֹב
 וּבְנָיו בָּאָה הַשְּׂכִינָה לְמִצְרַיִם, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גְּלָגַל
 גְּלָגוּלִים וְהוֹרִיד אֶת יוֹסֵף בְּרֵאשׁוֹנָה, שְׁבִזְכוּתוֹ הַתְּקִימָה
 הַבְּרִית עִמוֹ, וְהַשְּׁלִיט אוֹתוֹ עַל כָּל הָאֶרֶץ.

וְהָתָם: ל שְׂרֵץ אֲרָצָם צִפְרֻדָּעִים בְּחֻדְרֵי מַלְכֵיהֶם:
 לא אָמַר וַיָּבֵא עָרֵב בְּנִים בְּכָל גְבוּלָם: לז נָתַן גַּשְׁמֵיהֶם
 בְּרֵד אֵשׁ לְהַבּוֹת בְּאֲרָצָם: לח וַיֵּךְ גַּפְנָם וַתֵּאֱנַתֶם
 וַיִּשְׁבַּר עֵץ גְבוּלָם: לד אָמַר וַיָּבֵא אֲרֶבָּה וַיִּלַּק וַאֲיִן
 מִסִּפְרֵי: לה וַיֹּאכַל כָּל עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם וַיֹּאכַל פְּרֵי
 אֲדָמָתָם: לו וַיֵּךְ כָּל בְּבוֹר בְּאֲרָצָם רֵאשִׁית לְכָל אוֹנָם:
 לו וַיִּצְיֵאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב וַאֲיִן בְּשֶׁבֶטָיו כּוֹשֵׁל: לח שָׁמַח
 מִצַּרִּים בְּצִאתָם כִּי נָפַל פִּתְחֵיהֶם עֲלֵיהֶם: לט פָּרַשׁ עֵנָן

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקִיִּם גְּזוּרֹתָיו

וַיִּצְיֵאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב וְגו' (קה, לו): [בְּרֵאשִׁית פְּרֻשֶׁת מִקֵּץ (דף קצו ע"א)]
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל מַה שֶּׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עָשָׂה,
 הַכֹּל הוּא לְגַלְגַּל גְּלוּלִים, מִשּׁוּם שֶׁרָצָה לְקַיֵּם הַגְּזֵרָה. בֵּא רֵאָה,
 כְּשֶׁבָרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, הֵבִיא כָּל מַה שֶּׁצָּרִיךְ
 הָעוֹלָם בְּרֵאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֵּן הֵבִיא אֶת הָאָדָם לְעוֹלָם וּמְצָא
 מְזוֹן. [בֵּא רֵאָה] כְּמוֹ כֵן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר לְאַבְרָהָם, (כֵּרֵאשִׁית
 טו) יָדַע תְּדַע כִּי גֵר יִהְיֶה זְרַעְךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם וְגו', וְאַחֲרֵי כֵן
 יֵצְאוּ בְּרֵכֶשׁ גָּדוֹל. כְּשֶׁבָא יוֹסֵף לְאֶרֶץ מִצְרַיִם, לֹא מְצָא בָּהּ
 רְכוּשׁ גָּדוֹל. גְּלוּל גְּלוּלִים, וְהֵבִיא רָעַב עַל הָעוֹלָם, וְכָל הָעוֹלָם
 הָיוּ מִבִּיאִים כֶּסֶף וְזָהָב לְמִצְרַיִם, וְהִתְמַלְּאָה כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם
 כֶּסֶף וְזָהָב. לְאַחַר שֶׁהַכֹּל נִתְקַן רְכוּשׁ גָּדוֹל, הֵבִיא אֶת יַעֲקֹב
 לְמִצְרַיִם.

— — — — — תהלים — — — — —

מקדים רפואה למכה

שָׁפָךְ דַּרְכֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - בְּרֵאשׁוֹנָה בּוֹרָא [מקדים]
רְפוּאָה, וְאַחַר כֵּךְ מִכָּה. כֵּךְ בְּרֵאשׁוֹנָה הִתְקִין רְכוּשׁ
גָּדוֹל, וְאַחַר כֵּךְ הִבִּיא אוֹתָם לְגָלוּת, וְעַל כֵּן גִּלְגַּל גִּלְגּוּלִים
וְהִבִּיא רָעַב עַל [כָּל] הָעוֹלָם, כְּדֵי שְׁיֵהִיו מְבִיאִים כֶּסֶף וְזָהָב כָּל
הָעוֹלָם לְמִצְרַיִם.

עַל יְדֵי יוֹסֵף הַצַּדִּיק נִשְׁפַּע עֲשִׂירוֹת לְיִשְׂרָאֵל

בֵּא רְאֵה, מִשׁוּם יוֹסֵף שֶׁהוּא צַדִּיק, הוּא גָרַם עֲשׂוֹר שֶׁל כֶּסֶף
וְזָהָב שְׁיִטְלוּ יִשְׂרָאֵל, כְּכַתוּב (תהלים קה, לו) **וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף**
וְזָהָב וַאֲיִן בְּשִׁבְטֵי כּוֹשֵׁל. וּמִיָּדוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק זֶה בֵּא לְיִשְׂרָאֵל,
וְהִכָּל לְזַכּוֹת אוֹתָם לְעוֹלָם הַבָּא.

בזכות האהבה שאהב ה' את האבות ירד יעקב למצרים כמלך
וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וְגו' (קה, כג) : [זוהר ח"א, (מקץ קצד): זוהר תורה]
אמר רבי אלעזר, בוא וראה, שהקדוש ברוך הוא מסבב
סבות בעולם, לקיים השבועה והגזרה שהיה גוזר, שהרי
למדנו, אלמלי החביבות והאהבה שאהב הקדוש ברוך הוא
להאבות, היה ראוי יעקב לרדת למצרים בשלשלאות של
ברזל, ובאהבתו אותם השליט ליוסף בנו, ועשה אותו למלך
המושל על כל הארץ, וירדו כל השבטים בכבוד, ויעקב כמלך.

השכינה באה למצרים וגם יעקב ובניו

בוא וראה מה כתוב: "וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ

לְמַסָּךְ וְאֵשׁ לְהָאִיר לַיְלָה: מ שָׁאֵל וַיָּבֹא שְׁלוֹ וְלֶחֶם
 שָׁמַיִם יִשְׁפִּיעַם: מא פָּתַח צוּר וַיִּזְוֹבוּ מַיִם הִלְכוּ בַּצִּיּוֹת
 נִחָר: מב בִּי זָכַר אֶת דְּבַר קִנְיָנוֹ אֶת אֲבֹתָם עֲבָדָיו:
 מג וַיּוֹצֵא עַמּוֹ בְּשִׁשּׁוֹן בְּרִנָּה אֶת בְּחִירָיו: מד וַיִּתֵּן לָהֶם

— זוהר תהלים —

חֶסֶד, כיון שכתוב: "וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרָיִם" האם לא ידענו
 שיעקב גר בארץ חס, ולמה הצריך לומר זה, אלא "וַיָּבֹא
 יִשְׂרָאֵל מִצְרָיִם", זה הקדוש ברוך הוא (ב), "וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ
 חֶסֶד", זה יעקב, שהרי בשביל יעקב ובניו באה השכינה
 למצרים, והקדוש ברוך הוא היה מסבב סבות, והוריד
 ליוסף בראשונה, שבזכותו נתקיים עמו הברית, והשליטו
 על כל הארץ.

הלא היה מלכנו עוד לפני ארץ מצרים?

וַיּוֹצֵא עַמּוֹ בְּשִׁשּׁוֹן בְּרִנָּה אֶת בְּחִירָיו" (קה, מג): [זוהר חלק ג' רע"א
 מהימנא קדושים (דף ט"ז): זוהר תורה] פתח רבי אלעזר ואמר,
 "וְאַנְכִי ה' אֱלֹהֶיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם וְאֱלֹהִים זִוְלָתִי לֹא תִדְעַ" (הושע יג, ד), לא כתוב אשר הוצאתיך מארץ מצרים, אלא
 "וְאַנְכִי ה' אֱלֹהֶיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם", וכי מארץ מצרים היה להם
 למלך ולא מקודם לזה, והלא כתוב: ויאמר יעקב אל בניו
 "הֲסֵרוּ אֶת אֱלֹהֵי הַנֶּכֶר אֲשֶׁר בְּתֹכְכֶם" (בראשית לה, ב), ונאמר:
 "וַיִּקְרָא וַיְנַעֲלֵה בֵּית אֵל" (שם, ג'), וכתוב כאן: "מֵאֶרֶץ
 מִצְרָיִם"? (ב) זה יובן מהברייתא דרבי עקיבא שיש חיה אחת

— זוהר תהלים —

נושאת הכסא עומדת באמצע הרקיע וישראל שמה וחקוק על מצחה ישראל שאומרת בקול רם ברכו וכו'.

במצרים נודע כבודו של הקדוש ברוך הוא

אלא מן היום שהיו ישראל בעולם, לא הכירו כבודו של הקדוש ברוך הוא מלבד בארץ מצרים, שהיו בעבודה קשה, ויצעקו אל הקדוש ברוך הוא, ולא שינו ממנהגים שלהם, שם נזדקקו אבותינו, כזהב בתוך הכור.

ישראל הלכו אחר האמונה הפשוטה שקיבלו מאבותיהם ועוד שהיו רואים בכל יום כמה כשפים כמה מינים רעים, להטעות לאנשים, ולא סרו מדרכם לימין ולשמאל, ואף על פי שלא היו יודעים כל כך בכבודו של הקדוש ברוך הוא, אלא שהלכו אחר מנהגי אבותם.

באותות ומופתים שבמצרים והים, אמונתם נתחזקה ביותר ואחר כך ראו כמה נסים וכמה גבורות, ולקחם הקדוש ברוך הוא לעבודתו, ולפי שכלם ראו כמה נסים ואותות וגבורות בעיניהם, אמר "וְאֶנְכִי ה' אֱלֹהֶיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם", כי שם היה בהתגלות הכבוד שלו, ונגלה אליהם על הים, וראו זיו כבוד העליון פנים בפנים.

אני שעשיתי המופתים אני נתתי לכם התורה

ולפיכך אל תאמרו שאלהים אחר הוא שדיבר עמנו, אלא אני הוא אשר ראיתם בארץ מצרים, אני הוא

אַרְצוֹת גּוֹיִם וְעַמֵּל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ: מִהַ בְּעֵבֹר יִשְׁמְרוּ
חֻקָּיו וְתוֹרֹתָיו יִנְצְרוּ הַלְלוּיָהּ:

== ————— == זוהר תהלים == ————— ==

שהרגתי שונאיכם בארץ מצרים, אני הוא שעשיתי כל אותן
עשר מכות בארץ מצרים, ובעבור זה "וְאֵלֵהִים זִוְלָתִי לֹא
תִדְעַ" (הושע יג, ד), אל תאמר שיש אחר אלא אני הוא הכל.

כב לחודש

קָוָּ אֶת־הַלְלוּיָהּ חֲזַרְוּ לִיהוָה כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם
חֲסִדּוֹ: בְּמִי יִמְלֵל גְּבוּרוֹת יְהוָה יִשְׁמַע כָּל
תְּהִלָּתוֹ:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לקדחת שלישית

מִי יִמְלֵל גְּבוּרוֹת (קו, ב): [שימוש תהלים לפרק קו] טוב לקדחת
שלישית ושם שלו ו"ה.

— זוהר תהלים —

מִי יִמְלֵל גְּבוּרוֹת ה' וּגְו' (קו, ב): [זוהר ח"א פ' תולדות (דף קלד:)] וְאֵלֶּה
תּוֹלְדֹת יִצְחָק וּגְו'. פָּתַח רַבִּי חֲזִיָּא וְאָמַר, (תהלים קו, ב) מִי
יִמְלֵל גְּבוּרוֹת ה' יִשְׁמַע כָּל תְּהִלָּתוֹ. בֵּא רְאֵה, כְּשֶׁרָצָה הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא וְעֵלָה בְּרָצוֹן לְפָנָיו לְבָרָא אֶת הָעוֹלָם, הִיָּה מְסַתְּכָל
בְּתוֹרָה וּבוֹרָא אוֹתוֹ, וּבְכָל מַעֲשֵׂה וּמַעֲשֵׂה שֶׁבְּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּעוֹלָם, הִיָּה מְסַתְּכָל בְּתוֹרָה וּבוֹרָא אוֹתוֹ. זֶהוּ שֶׁפְּתוּב
(משלי ח) וְאֵלֶּה אֲצֻלוֹ אֲמוֹן וְאֵלֶּה שֶׁעֲשׂוּעִים יוֹם יוֹם. אֵל תִּקְרִי
אֲמוֹן אֵלָּא אֲמוֹן. כְּשֶׁרָצָה לְבָרָא אָדָם, אָמְרָה הַתּוֹרָה לְפָנָיו: אִם
הָאָדָם יִבְרָא וְאַחַר כֵּן יַחֲטֵא וְאָתָּה תְּדוּן אוֹתוֹ, לָמָּה יְהִיו
מַעֲשֵׂי יְדִידךָ לְחַנּוּם, שֶׁהָרִי לֹא יוּכַל לְסַבֵּל אֶת דִּינְךָ? אָמַר לָהּ
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: הִנֵּה תִקְנַנְתִּי תְּשׁוּבָה טָרָם שֶׁבְּרָאתִי אֶת
הָעוֹלָם. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעוֹלָם בְּשֶׁעָה שֶׁעָשָׂה אוֹתוֹ
וּבְרָא אֶת הָאָדָם, אָמַר לוֹ: עוֹלָם, עוֹלָם, אֵתָּה וְחִקּוֹתֶיךָ לֹא
יִתְקַיְמוּ אֵלָּא עַל הַתּוֹרָה. וּמִשׁוּם כֵּן בְּרָאתִי כֵּן אֶת הָאָדָם, כְּדִי

— זוהר תהלים —

שִׁיתַעֲסֹק בָּהּ, וְאִם לֹא - הֲרִינִי מִחֲזִירָךְ לְתַהוֹ וּבַהּ, וְהַכֹּל בְּשִׁבִיל הָאָדָם קָיָם. זֶהוּ שִׁכְתוּב (ישעיה מה) אֲנֹכִי עֲשִׂיתִי אֶרֶץ וְאָדָם עֲלֶיהָ בְּרֵאתִי. וְהַתּוֹרָה עוֹמְדַת וּמְכַרִּיזָה לְפָנַי בְּנֵי אָדָם כְּדֵי שִׁיתַעֲסֹקוּ וַיִּשְׁתַּדְּלוּ בָּהּ, וְאִין מִי שִׁירְכִין אֲזוּנוֹ.

בֹּא רֵאָה, כָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, מְקַיֵּם הָעוֹלָם וּמְקַיֵּם כָּל מַעֲשֵׂה וּמַעֲשֵׂה עַל תְּקוּנָתוֹ כְּרֵאוּנִי, וְאִין לָךְ כָּל אֵיבָר וְאֵיבָר בְּאָדָם שֶׁאִין כְּנַגְדּוֹ בְּרִיָּה בְּעוֹלָם. שֶׁהָרִי כְּמוֹ שֶׁאָדָם נִחְלָק לְאֵיבָרִים, וְכֹלָם עוֹמְדִים דְּרָגוֹת עַל דְּרָגוֹת מְתַקְנִים אֵלָיו עַל אֵלָיו וְכֹלָם גּוֹף אֶחָד - כֶּף גַּם הָעוֹלָם, כָּל אוֹתָם בְּרִיּוֹת כָּלָם אֵיבָרִים אֵיבָרִים וְעוֹמְדִים אֵלָיו עַל אֵלָיו, וְכֹאשֶׁר כָּלָם מְתַקְנִים - הִנֵּה גּוֹף [תנא] מְמַשׁ. וְהַכֹּל כְּמוֹ שֶׁהַתּוֹרָה. שֶׁהָרִי כָּל הַתּוֹרָה אֵיבָרִים וּפְרָקִים וְעוֹמְדִים אֵלָיו עַל אֵלָיו, וְכִשְׁכֹּלָם נִתְקְנִים - נַעֲשִׂים גּוֹף אֶחָד. כִּיּוֹן שֶׁדוֹד הַסֵּתֶכֶל בְּמַעֲשֵׂה הַזֶּה, פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים קד) מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה' כָּלָם בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ מְלֵאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ.

בַּתּוֹרָה כָּל הַסּוּדוֹת עֲלִיוֹנִים חֲתוּמִים שְׁלֹא יְכוּלִים לְהַשִּׁיג. כָּל הַדְּבָרִים שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא

בַּתּוֹרָה כָּל הַסּוּדוֹת עֲלִיוֹנִים חֲתוּמִים שְׁלֹא יְכוּלִים לְהַשִּׁיג. בַּתּוֹרָה כָּל אוֹתָם דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים שֶׁהַתְּגֵלוֹ וְלֹא הַתְּגֵלוֹ. בַּתּוֹרָה הֵם כָּל הַדְּבָרִים שֶׁלְמַעַלָּה וְלְמַטָּה. כָּל הַדְּבָרִים שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה וְכֹל הַדְּבָרִים שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא הֵם בַּתּוֹרָה, וְאִין מִי שֶׁמִּשְׁגִּיחַ וּמְכִיר אוֹתָם. וּמִשׁוּם כֶּף כְּתוּב (תהלים קו) מִי יִמְלֵל גְּבוּרוֹת ה' יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ. בֹּא רֵאָה, בֹּא שְׁלֵמָה

— זוהר תהלים —

וּבְקֶשׁ לַעֲמֹד עַל דְּבַרֵי הַתּוֹרָה וְעַל דְּקְדוּקֵי הַתּוֹרָה וְלֹא יִכַּל.
 אָמַר, אֲמַרְתִּי אַחְכְּמָה וְהִיא רְחוּקָה מִמְּנִי. דָּוִד אָמַר, (תהלים קיט)
 גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ. בֹּא רְאֵה, כָּתוּב בְּשִׁלְמָה
 (מלכים א ה) וַיְדַבֵּר שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים מָשָׁל וַיְהִי שִׁירוֹ חֲמִשָּׁה וְאֶלֶף.
 וְהָרִי בְּאֵרוֹהוּ שְׁחַמְשָׁה וְאֶלֶף טְעָמִים הָיוּ בְּכָל מָשָׁל וּמָשָׁל
 שְׁהִיָּה אוֹמֵר. וְמָה שְׁלֹמָה, שֶׁהוּא בִּשְׁוֹר וְדָם, כִּף הָיוּ בְּדַבְרָיו –
 דְּבַרֵי הַתּוֹרָה שֶׁאֵמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה
 שֶׁבְּכָל דָּבָר וְדָבָר יֵשׁ בּוֹ כְּמָה מְשָׁלִים, כְּמָה שִׁירִים, כְּמָה
 תְּשַׁבְּחוֹת, כְּמָה סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים, כְּמָה חֲכָמוֹת, וְעַל כֵּן כָּתוּב
 מִי יִמְלֹל גְּבוּרוֹת ה'. בֹּא רְאֵה מָה כָּתוּב לְמַעְלָה, וְאֵלֶּה תִּלְדֹת
 יִשְׁמַעְעָל. שֶׁהֵם שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי נְשִׂאִים. אַחַר כֵּן אָמַר וְאֵלֶּה
 תִּלְדֹת יִצְחָק. הַתַּעֲלָה עַל דַּעְתְּךָ שֶׁכָּתוּב בּוֹ בִּישְׁמַעְעָל
 שֶׁהוּלִיד שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי נְשִׂאִים וַיִּצְחָק הוּלִיד שְׁנַיִם בָּנִים, שְׁזָה
 הַתַּעֲלָה וְזֶה לֹא הַתַּעֲלָה? עַל כֵּן כָּתוּב מִי יִמְלֹל גְּבוּרוֹת ה'.
 זֶה יִצְחָק. וַיִּצְחָק הוֹצִיא אֶת יַעֲקֹב, שֶׁהוּא הִיָּה לְבָדוֹ יוֹתֵר
 מִכָּלֶם, שֶׁהוּלִיד שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי שְׁבָטִים, הַקְּיוּם שֶׁל מַעְלָה וּמַטָּה.
 אָבֵל יִצְחָק לְמַעְלָה בְּקִדְשָׁה עֲלִיוֹנָה, (וישמעאל) וְעֵשָׂו לְמַטָּה,
 וְעַל כֵּן כָּתוּב מִי יִמְלֹל גְּבוּרוֹת ה' יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ. זֶה יַעֲקֹב.
 כְּשֶׁנִּדְבַק הַשָּׁמַשׁ בְּלִבָּנָה, כְּמָה כּוֹכְבִים מְאִירִים מֵהֶם.

מִי הוּא שִׁיִּסְלַק וַיַּעֲבִיר גְּזֵרָה אַחַת מֵאוֹתָן גְּבוּרוֹת שְׁעוֹשָׂה
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

מִי יִמְלֹל גְּבוּרוֹת ה' וְגו' (קו, ב): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רמט:)] פְּתַח
 וְאָמַר, (תהלים קו) מִי יִמְלֹל גְּבוּרוֹת ה' יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ.

— זוהר תהלים —

פסוק זה בארוהו, אבל מה זה ימלל? ידבר היה צריך לכתב! ואם תאמר שזו דרך הכתוב, שהרי הפסוקים הם כף - לא, שכלם באים להראות דבר, אף כאן בא להראות דבר. מי ימלל [גבורות ה'], ככתוב (דברים כג) וקטפת מלילת. גבורות ה', משום שהם רבים, שהרי כל גזרת הדין באה משם, ולכן מי הוא שיסלק ויעביר גזרה אחת מאותן גבורות שעושה הקדוש ברוך הוא? עוד, מי ימלל וידבר, הכל אחד. ידבר, שהרי כמה וכמה גבורות הן שאין להם חשבון, כמה בעלי דינים, כמה בעלי מגנים, כמה שומרי החקים, והדבור לא יכול לדבר להם. ובמה ידועות? כלם בהגדה, שיש בה סוד החכמה, שהרי בדבור ובאמירה לא יכול לדבר להם ולדעת אותם, אבל בהגדה הן ידועות, ככתוב (תהלים קמה) דור לדור ישבח מעשיך וגבורתיך יגידו. בסוד זה יודעים, אבל גבורתך, שהיא גבורה תחתונה, ידברו, שכתוב וגבורתך ידברו. ישמיע כל תהלתו, שרבים הם [הדרגות] הדינים שנודעים ומחברים בתהלה, וכמה חילות וכמה מחנות שמתחברים בה, ככתוב (איוב כה) ה' יש מספר לגדודיו, ועל זה מי יכול להשמיע כל תהלתו?

שש מאות ושלושה עשר מיני עצה נתנה תורה לאדם להיות שלם ברבונו משום שרבונו רוצה להיטיב לו בעולם הזה ולעולם הבא ויותר לעולם הבא

מי ימלל גבורות ה' וגו' (קו, ב): [זוהר ח"ב פ' יתרו (דף ע"ב):] וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר. רבי יהודה פתח,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

(תהלים קו) מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהלתו. בכמה דרכים העידה התורה באדם שלא יחטא לפני רבונו. בכמה דרכים נתנה לו עצה שלא יסטה מדרכיו ימין ושמאל. בכמה דרכים נתנה לו עצה איך ישוב לפני רבונו וימחל לו. ששנינו, שש מאות ושלושה עשר מיני עצה נתנה תורה לאדם להיות שלם ברבונו, משום שרבונו רוצה להיטיב לו בעולם הזה ולעולם הבא, ויותר לעולם הבא, שהרי שנינו, כל מה שהשלים הקדוש ברוך הוא לאדם - מאותן טובות שזוכה בהם לעולם הבא השתלם בהם. מה הטעם? משום שהעולם הבא הוא של הקדוש ברוך הוא. (ואם תאמר שהעולם הזה אינו שלו אלא) וכך שנינו, העולם הזה כנגד העולם הבא אינו אלא כפרוודור לטרקלין. (משום כך העולם הבא הוא של הקדוש ברוך הוא) וכשזוכה אותו הצדיק - בשלו הוא זוכה. ששנינו, כתוב (דברים ב) ונחלה לא יהיה לו בקרב אחיו. מה הטעם? משום שה' הוא נחלתו. אשרי חלקו מי שזוכה לחלק ירשה עליון זה. זוכה בה בעולם הזה, ובבית של העולם הזה. כך בעולם הבא ובבית העליון הקדוש, שכתוב (ישעיהו) ונתתי להם בביתי ובחומתי יד ושם. אשרי חלקו של אותו צדיק שמדורו עם המלך בביתו.

רבי שמעון אמר, אשרי חלקו של אותו צדיק שזוכה לזה, שכתוב (ישעיה נח) אז תתענג על ה'. לא כתוב עם ה', אלא על ה'. מה זה על ה'? מקום שעליונים ותחתונים נמשכים ממנו ותאבים לאותו מקום, שכתוב (תהלים קכא) מאין

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יבא עזרי. וכתוב (דניאל ז) ועד עתיק הימים מגיע ולפניו הקריבוהו. ותשוקת וענג הצדיקים להסתכל לאותו זיו, שכל זיו יוצא ממנו, וממנו נמשכים כל אותם הכתרים. עוד אמר רבי שמעון, שנינו בפסוק זה אז תתענג על ה', בסוף הפסוק מה כתוב? והרפכתיו על במתי ארץ, על אותו מקום שנקרא במתי ארץ, הוא למעלה מהארץ הזו. ואותו מקום שנקרא במתי ארץ, הינו שמים, והינו שכתוב על במתי ארץ. על ה' - אמר רבי אבא, לא כתוב אז תשב, אלא אז תתענג על ה', הינו שמים, שכתוב (תהלים נז) רומה על השמים אלהים. והרפכתיו על במתי ארץ, הינו ארץ החיים, ממשמע שכתוב על במתי, להכליל ציון וירושלים שנקראו במתי ארץ, והינו שמים שלמעלה וארץ שלמעלה. והדבר שאמר רבי שמעון כף הוא, והכל אחד, שכתוב ועד עתיק הימים מגיע וגו', וכל הדברים הללו עולים למקום אחד.

אמר רבי אבא לרבי שמעון, יאמר לי מורי, פסוק זה כלו במה בארנו אותו, שכתוב אז תתענג על ה' והרפכתיו על במתי ארץ והאכלתיו נחלת יעקב אביך? אמר לו, הרי הכל נאמר כבר, שתפנוק ועדון על ה' כתוב, מקום שהוא למעלה, וכתוב ועד עתיק הימים מגיע. על במתי ארץ, כמו שנתבאר. והאכלתיו נחלת יעקב אביך, כמו שכתוב (בראשית כז) ויתן לך האלהים מטל השמים וגו', והינו נחלת יעקב. והברכה שברך יצחק את יעקב, על השמים הללו הוא אמר, וברכו בכרחה, שעתידים בני יעקב, להחיות באותו טל

— זוהר תהלים —

לַעֲתִיד לְבוֹא, שְׁכָתוּב וַיִּתֵּן לָךְ הָאֱלֹהִים, לָךְ וְלֹא לְאַחַר, מִטַּל
הַשָּׁמַיִם, שָׁבוּ עֲתִידִים הַמַּתִּים לְהַחְיוֹת לַעֲתִיד לְבוֹא, שְׁיוֹצֵא
מִהַעֲתִיק לְזַעִיר אֲנַפִּין וְשׁוֹרָה בַּשָּׁמַיִם הַלְלוּ. הַתְּבוֹנֵן רַבִּי
אָבָא וְאָמַר, עֲכָשׁוּ נִשְׁמַע הַכֹּל, וְנִמְצָאָת בְּרַפְת יִצְחָק עֲלִיּוֹנָה
מִמָּה שְׁחֻשְׁבָּתִי.

שְׁנִינוּ, מִי יִמְלֵל גְּבוּרַת ה'. מִי יִמְלֵל? מִי יְדַבֵּר הִיא צְרִיף לְהַיּוֹת!
אָמַר רַבִּי חֲזִיא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים כג) וְקִטְפַת מְלִילַת
בְּיָדָךְ. גְּבוּרַת ה', שְׁרַבִּים הֵם וַיּוֹצֵאִים מִגְּבוּרָה אַחַת. וְשְׁנִינוּ,
גְּבוּרָה עֲלִיּוֹנָה אַחַת, עֲטַרְת הַעֲטָרוֹת, מִתְּעַטְרַת, וַיּוֹצֵאִים מִמָּנָה
חֲמֻשִׁים שְׁעָרִים, מֵהֵם יְמִינָה וּמֵהֵם שְׁמֵאלָהּ, וְכָל אַחַת נִקְרְאָת
גְּבוּרָה, וְכָל אַחַת וְאַחַת מִתְּעַטְרַת בְּאוֹרוֹת שֶׁל חֻקִּיקוֹת גְּבוּהוֹת,
וְכֻלָּם נִקְרְאוֹת גְּבוּרוֹת ה'. אָמַר רַבִּי חֲזִיא, גְּבוּרַת ה' חֹסֵר כְּתוּב,
שְׁהָרִי כָּלָם כְּלוּלִים בְּזוֹה. יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ - זוֹהִי שְׁכִינַת זִיו
כְּבוֹד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכָתוּב וּתְהִלָּתוֹ מְלֵאָה הָאֲרֶץ.

הַקֶּבֶ"ה לֹא מִקְפַּח שְׁכַר שׁוֹם בְּרִיּוֹת שְׁבָרָא פְּרָט לְאוֹתָם
שְׁיִצְאוּ מִתּוֹךְ הָאֲמוּנָה שְׁלוֹ וְלֹא הִיא בְּהֵם טוֹב לְעוֹלָמִים וּפְרָט
לְאֵלוֹ שְׁלֹא כָּרְעוּ בַּמּוֹדִים

מִי יִמְלֵל גְּבוּרוֹת ה' וְגו' (קו, ב): [זוהר ח"א פ' משפטים (דף ק.ו.)] פְּתַח
הַזִּקֵּן וְאָמַר, (תהלים קו) מִי יִמְלֵל גְּבוּרוֹת ה' יִשְׁמִיעַ כָּל
תְּהִלָּתוֹ. מִי הוּא בְּעוֹלָם שְׁיִכּוֹל לְמַלֵּל הַגְּבוּרוֹת שְׁעוֹשֶׂה
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם תָּמִיד? אוֹתוֹ גּוֹף הָרֵאשׁוֹן
שְׁהַשְּׂאִיר, לֹא נֶאֱבָד, וַיְהִיָּה לוֹ קִיּוֹם לַעֲתִיד לְבֹא, שְׁהָרִי אֶת

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

עָנְשׁוּ סָבֵל בְּכַמָּה מִיָּנִים, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא מְקַפֵּחַ שְׂכָר שׁוֹם בְּרִיּוֹת שֶׁבָרָא, פָּרֵט לְאוֹתָם שִׁיִּצְאוּ מִתּוֹךְ הָאָמוּנָה שְׁלוֹ וְלֹא הָיָה בָּהֶם טוֹב לְעוֹלָמִים, וּפָרֵט לְאֵלוּ שְׁלֹא כָרְעוּ בְּמוֹדִים, שְׁמַאֲלָה עוֹשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרִיּוֹת אַחֲרוֹת, כְּדִי שְׁלֹא יִבְנֶה בְּאוֹתוֹ הַגּוֹף בְּדַמוֹת שֶׁל אָדָם וְלֹא יִקּוּם לְעוֹלָמִים. אָבֵל אֵלֶּה לֹא כָּף.

מָה עוֹשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא? אִם אוֹתָהּ רוּחַ זוֹכָה לְהִתְתַּקֵּן בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּאוֹתוֹ הַגּוֹף הָאֲחֵר, מָה עוֹשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא? אוֹתוֹ הַגּוֹאֵל שְׁגוֹאֵל אוֹתָהּ, אוֹתָהּ הָרוּחַ שְׁלוֹ שְׁמִכְנִיס לְשֵׁם, וּמְשַׁתֵּף וּמְעַרֵב בְּאוֹתָהּ רוּחַ שְׁהִיְתָה בְּאוֹתוֹ הַכְּלִי, וְדַאי שְׁלֹא נֶאֱבַדְתָּ. וּמָה נַעֲשֶׂה? שְׁהִרֵי יֵשׁ שֵׁם שְׁלֹשׁ רוּחוֹת (בְּאוֹתוֹ גּוֹף אַחֵר בּוֹ יִקּוּם. וּמָה עֲשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, ' בֹּא וְרֵא, הַגְּאֵלָה הַהִיא שֶׁהִיא גּוֹאֵל אוֹתָהּ, רוּחַ שְׁלוֹ הִרִי נִכְנַסְתָּ שֵׁם וְנִעְזַבְתָּ, וּמְשַׁתַּפְתָּ וּמִתְעַרְבֶת בְּכֻלֵּי הַהוּא. וְאוֹתָהּ הָרוּחַ הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁהִיְתָה בְּאוֹתוֹ כְּלִי וְנִדְבַקְתָּ בּוֹ, וְדַאי שֶׁגִּשְׁאֲרַת שֵׁם וְלֹא נִאֲבַדְתָּ, וּמִשׁוֹם זֶה אוֹתָהּ הָרוּחַ שְׁעוֹב בְּאוֹתוֹ הַכְּלִי וְנִדְבַקָה שֵׁם, הוּא רוֹדֵף אַחֵר הַשֵּׁרשׁ שְׁלוֹ וְהִסוּד שְׁלוֹ שֶׁהִיא יוֹצֵא מִמֶּנּוּ וּמִבִּיאוֹ אֵלָיו, וּבּוֹנֵה אוֹתוֹ בְּמִקּוּם שֶׁהִיְתָה בַּת זוּגוּ. הִרֵי שְׁלֹשׁ רוּחוֹת שֵׁם) - אַחַת שְׁהִיְתָה בְּאוֹתוֹ הַכְּלִי וְנִשְׁאַרָה שֵׁם, וְאַחַת אוֹתָהּ שְׁנִמְשָׁכָה לְשֵׁם וְהִיְתָה עֲרִטִילָאִית, וְאַחַת אוֹתָהּ שְׁהִכְנִיס לְשֵׁם אוֹתוֹ הַגּוֹאֵל וְהִתְעַרֵב בָּהֶן. לְהִיּוֹת שְׁלֹשׁ רוּחוֹת אֵי אִפְשָׁר, וּמָה נַעֲשֶׂה?

אָלָּא כִּף הֵן הַגְּבוּרוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת שְׁעוֹשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. אוֹתָהּ רוּחַ שְׁהִכְנִיס לְשֵׁם אוֹתוֹ הַגּוֹאֵל, בּוֹ הַתְּלַבְּשָׁה הַנְּשָׂמָה הַזֹּאת בְּמִקּוּם שֶׁל לְבוּשׁ הַגְּרִים, (וְהוּא) וְאוֹתָהּ רוּחַ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

עֲרִטִילָאִית שְׁשָׁבָה שָׁם לְהַפְנוֹת לְהִיּוֹת לְבוֹשׁ לְנִשְׁמָה
הַעֲלִינָהּ. וְאוֹתָהּ רוּחַ שְׁהִיְתָה בַּתְּחִלָּה שֶׁנִּשְׁאַרָה בְּאוֹתוֹ כְּלִי,
פְּרָחָה מִשָּׁם, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזַמֵּין לָהּ מְקוֹם בַּתּוֹךְ סוּדוֹת
הַחֲלוֹנוֹת שֶׁבִּסְלַע שְׁאֲחַר כְּתַפֵּי הַגֶּן עֵדֶן, וְנִטְמַנֵּת שָׁם.
וּמִתְעַלָּה לְאוֹתוֹ הַגּוֹף הָרֵאשׁוֹן שְׁהִיָּה בַּתְּחִלָּה, וּבְאוֹתָהּ רוּחַ
יְקוּם אוֹתוֹ הַגּוֹף, וְזֶהוּ אֶחָד מֵאוֹתָם הַשְּׁנַיִם שְׁאֲמַרְנוּ (לַמַּעֲלָה).
אֲבָל אוֹתוֹ הַגּוֹף טָרַם שְׁיִקוּם עֲנִשׁוֹ גְדוֹל, שְׁהֵרִי מִשׁוּם שְׁלֹא
זָכָה לְהַתְרַבּוֹת, הוֹרִידוֹ אוֹתוֹ לְתוֹךְ הָאֲדָמָה, שֶׁסְמוּכָה לְאַרְקָא,
וְנִדּוֹן שָׁם. וְאַחַר כֵּן מַעֲלִים אוֹתוֹ לְתַבֵּל. עֲכָשׁוּ יוֹרֵד וְעֲכָשׁוּ
עוֹלָה, הִנֵּה עָלָה וְהִנֵּה יֵרֵד, אֵינן לוֹ מְנוּחָה, פָּרַט לְשִׁבְתוֹת
וַיָּמִים טוֹבִים וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים. וְאַלֶּה יִשְׁנִים בְּאֲדַמַּת עֶפֶר.
אֲדַמַּת - מֵאֲדָמָה. עֶפֶר - מִתַּבֵּל. וְעַל אֵלוֹ כָּתוּב (דִּנְיָאֵלִיב) וְרַבִּים
מִיִּשְׁנֵי אֲדַמַּת עֶפֶר יִקְיָצוּ אֶלֶּה לְחַיֵּי עוֹלָם וְאַלֶּה לְחַרְפוֹת
וּלְדִרְאוֹן עוֹלָם. כָּל אֶלֶּה שְׁלֹא זָכוּ לְהַתְתַּקֵּן. אֲבָל אִם זָכָתָה
אוֹתָהּ רוּחַ עֲרִטִילָאִית שְׁשָׁבָה כְּמוֹ מִקְדָּם לְהַתְתַּקֵּן, אִזְ צְדִיק
הוּא, שְׁהֵרִי אוֹתָהּ רוּחַ שֶׁנִּשְׁאַמֵּר בָּהּ שֶׁנִּשְׁמָרָה בִּסְלַע, תִּתְתַּקֵּן
בְּאוֹתוֹ הַגּוֹף הָרֵאשׁוֹן, וְעַל אֶלֶּה כָּתוּב אֶלֶּה לְחַיֵּי עוֹלָם וְאַלֶּה
לְחַרְפוֹת וְגו'. כָּל אוֹתָם שְׁלֹא זָכוּ לְהַתְתַּקֵּן.

וְאֵלֶּי הֵן הַגְּבוּרוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן הַקְדוּשׁ,
וְכֻלּוֹם לֹא נֶאֱבָד. אֲפֹלוֹ הֵבֵל הַפֶּה יֵשׁ לוֹ אֶתֶר וּמְקוֹם,
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה מִמֶּנּוּ מַה שְׁעוֹשֶׂה, וְאֲפֹלוֹ דְבוּר שֶׁל
אָדָם וְאֲפֹלוֹ קוֹל אֵינּוֹ בְּרִיקָנוֹת, וְאֶתֶר וּמְקוֹם יֵשׁ לְכֻלָּם. זֶה
שֶׁנִּבְנָה עֲכָשׁוּ וַיִּצָּא לְעוֹלָם בְּרִיָּה חֲדָשָׁה, אֵינן לוֹ בֵּת זוּג, וְעַל

ג אֲשֶׁרִי שְׁמֵרִי מִשְׁפָּט עֲשֵׂה צְדָקָה בְּכָל עֵת: ד וְזָכְרֵנִי

— זוהר תהלים —

זֶה לֹא מַכְרִיזִים, שְׁהָרִי בַת זֹגוּ אָבְדָה מִמֶּנּוּ. בַּת הַזּוֹג שְׁהִיתָה לוֹ נַעֲשֶׂתָה אָמוּ, וְאַחֲרֵי לְאָבִיו.

אֲשֶׁרִיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׁהַקְבֵּ"ה נָתַן לָהֶם תּוֹרַת אֱמֶת לְהַשְׁתַּדֵּל בָּהּ יָמִים וְלִילוֹת שְׁהָרִי כָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה יֵשׁ לוֹ חֲרוֹת מִהַפֵּל חֲרוֹת מִן הַמּוֹת, שְׁלֹא יָכוֹל לְשַׁלֵּט עָלָיו

אֲשֶׁרִי שְׁמֵרִי מִשְׁפָּט וְגו' (קו, א): [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קנב:)] דְּבָר

אֲחֵר וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה - רַבִּי אֲבָא פָתַח וְאָמַר, (תהלים קו) אֲשֶׁרִי שְׁמֵרִי מִשְׁפָּט עֲשֵׂה צְדָקָה בְּכָל עֵת. אֲשֶׁרִי שְׁמֵרִי מִשְׁפָּט, אֲשֶׁרִיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן לָהֶם תּוֹרַת אֱמֶת לְהַשְׁתַּדֵּל בָּהּ יָמִים וְלִילוֹת, שְׁהָרִי כָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, יֵשׁ לוֹ חֲרוֹת מִהַפֵּל, חֲרוֹת מִן הַמּוֹת, שְׁלֹא יָכוֹל לְשַׁלֵּט עָלָיו, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ, מִשׁוּם שֶׁכָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה וְנִאֲחָז בָּהּ, נִאֲחָז בְּעֵץ הַחַיִּים. וְאִם מִרְפָּה אֵת עֲצָמוֹ מִעֵץ הַחַיִּים, הִנֵּה עֵץ הַמּוֹת שׁוֹרָה עָלָיו וְנִאֲחָז בּוֹ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (משלי כד) הַתְּרַפִּית בְּיוֹם צָרָה צָר כַּחֲכָה. הַתְּרַפִּית - אִם מִרְפָּה יָדָיו מִן הַתּוֹרָה. בְּיוֹם צָרָה צָר כַּחֲכָה, מַה זֶה צָר כַּחֲכָה? צָר כַּח כָּה. שְׁהָרִי הִיא תְּמִיד לְיָמִין, וּשְׁמִינְתָהּ תְּמִיד עַל בֶּן אָדָם כְּאִשֶׁר הוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה, וְאִזּוֹ דוֹחָה אֵת הָרַע הַחוּצָה שְׁלֹא יִקְרַב לְבֶן הָאָדָם וְלֹא יוֹכֵל לְקַטְרֵג לוֹ. וּכְשֶׁאָדָם סוּטָה מִדַּרְכֵי הַתּוֹרָה וּמִתְרַפֵּה מִמֶּנָּה, אִזִּי צָר כַּח כָּה, מִשׁוּם שֶׁאוֹתוֹ הָרַע, שֶׁהוּא הַשְּׂמָאל, שׁוֹלֵט עַל הָאָדָם, וְדוֹחָה אֵת הַ"כָּה" הַזֶּה הַחוּצָה, עַד שֶׁדוֹחַק אוֹתוֹ מִקּוֹם בְּצָרָה.

— זוהר תהלים —

פֶּאֶשֶׁר בֶּן אָדָם אוֹחֵז בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה, אֱהוּב שֶׁל הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא

דָּבָר אַחַר צַר כַּחֲכָה - שֶׁכֶּאֱשֶׁר בֶּן אָדָם אוֹחֵז בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה,
נֵאֱהָב לְמַעַלְהָ וְנֵאֱהָב לְמַטָּה, וְהוּא אֱהוּב שֶׁל הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמואל ב יב) וְהוֹ אֱהָבוּ, שֶׁהִיָּה אֱהוּב
שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאוֹהֵב אוֹתוֹ. וְכִשְׁאָדָם סוֹטֵה מִדַּרְכֵי
הַתּוֹרָה, אָזִי צַר כַּח כָּה, צַר שְׁלוֹ וּבַעַל שְׁנֵאָה הוּא אֵלָיו,
וְשׁוֹלֵט עָלָיו אוֹתוֹ שֶׁנֶּקְרָא רַע, עַד שֶׁמִּקְטָרְג בּוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא. בֵּא רְאֵה, הִרְעֵה הַזֶּה, שֶׁהוּא יֵצֵר הִרְעֵה, שׁוֹלֵט
עַל הָעוֹלָם בְּכֹמָה צְדִידִים, וְכֹמָה שֶׁלְטוֹן יֵשׁ לוֹ בְּעוֹלָם, וְהוּא
נֶחֱשׁ תַקִּיף שֶׁחֲטָא בּוֹ אָדָם, וְנִכְשָׁלִים בּוֹ בְּנֵי הָעוֹלָם
וּמוֹשְׁכִים אוֹתוֹ עֲלֵיהֶם, עַד שֶׁמוֹצִיא לָהֶם אֶת נַשְׁמוֹתֵיהֶם.
וּבֵא וּרְאֵה, כִּשֶׁהוּא שׁוֹלֵט, שׁוֹלֵט עַל הַגּוֹף. וְכִיּוֹן שֶׁשׁוֹלֵט עַל
הַגּוֹף, יוֹצֵאת מִמֶּנּוּ הַנִּשְׁמָה, מִשׁוּם שֶׁהַגּוֹף נִטְמָא, וְהַנִּשְׁמָה
עוֹלָה, וְאִין שׁוֹלֵט עָלָיו עַד שֶׁנוֹטֵל רְשׁוּת. וְכֹמָה הֵם שְׂבָאִים
מִצְדוֹ וְשׁוֹלְטִים עַל הָעוֹלָם, וְהָרִי שְׁנִינּוּ שְׂכַל מַעֲשֵׂי הָעוֹלָם
שֶׁנַּעֲשִׂים וְשׁוֹלְטִים בָּהֶם, וַיֵּשׁ לוֹ מִמֶּנִּים וְשִׁמְשִׁים, כָּלֵם
שִׁמְשִׁים בְּמַעֲשֵׂי הָעוֹלָם. וְעַל כֵּן הוּא קֵץ שֶׁל הַשְּׂמָאל, וְהָרִי
פְּרִשׁוּהָ שֵׁיִשׁ קֵץ לְיָמִין וַיֵּשׁ קֵץ לְשְׂמָאל, וְהַקֵּץ שֶׁל הַשְּׂמָאל
הַזֶּה הוּא קֵץ כָּל בְּשָׂר. נִקְרָא קֵץ כָּל בְּשָׂר, לֹא נִקְרָא קֵץ כָּל
רוּחַ, וְסוּד הַדָּבָר - זֶהוּ קֵץ [כָּל בִּשְׂר] וְזֶהוּ קֵץ. זֶה קֵץ עַל בְּשָׂר,
וְזֶה עַל רוּחַ. מִשׁוּם כֵּךְ זֶה פְּנִימִי וְזֶה חִיצוֹנִי, זֶה יָמִין וְזֶה
שְׂמָאל, זֶה קְדוֹשׁ וְזֶה טְמָא, וְהִנֵּה פְּרִשׁוּהָ.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ובא וראה סוד עליון קדוש של האמונה, הסוד של עולם הזכר ועולם הנקבה, וכל קדש הקדשים בו, וכל סודות האמונה מכאן וצאן, וכל החיים וכל החרות, וכל הטובות וכל האורות הם מכאן, וכל הברכות וטללי נדבות, וכל האהבה של האהבות הכל מהצד הזה, סוד הדרום. מצד הצפון מתפשטות דרגות עד שמגיעה למטה פסלת הזהב, בצד הטמאה, לכלוף טמא, ואוחז את זה למעלה, ואוחז את זה למטה. וכאן מזדווגים זכר ונקבה יחד, והם רוכב נחש, הסוד של זכר ונקבה, וזה סוד עזאז"ל. ומכאן נפרדות הדרגות ויוצאים כמה צדדים לעולם, שמתפשטים מכאן ושולטים על העולם, וכלם צדדי הטמאה, וממנים שרים לתוך העולם. בא ראה, כשיצא עשו לעולם, כלו אדם כשושנה בשער כמו השעיר, ומשם אלופים, מגנים ממנים [שנים עשר] ששולטים בעולם, והנה פרשוה.

שומרים האמונה של הקדוש ברוך הוא

בא ראה, אשרי שמרי משפט - ששומרים האמונה של הקדוש ברוך הוא, משום שהקדוש ברוך הוא הוא משפט, וצריך לאדם לשמר שלא יסטה לדרך אחרת, אלא שיהיה שומר משפט, משום שהקדוש ברוך הוא הוא משפט, שכל דרכיו משפט. עשה צדקה בכל עת - וכי בכל עת יכול אדם לעשות צדקה? אלא מי שמשתדל בדרכי התורה ועושה צדקה עם אותם שצריכים אותה. שכל מי שעושה צדקה עם העני, מרבה אותה צדקה למעלה ולמטה. בא

— זוהר תהלים —

רֹאֵה, מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בְּצַדִּיקָה, אוֹתָהּ צַדִּיקָה שֶׁעוֹשֶׂה עוֹלָה לַמַּעֲלָה וּמַגִּיעָה לַמַּעֲלָה לְאוֹתוֹ הַמָּקוֹם שֶׁל יַעֲקֹב, שֶׁהוּא מְרַכְּבָה עָלֵינוּהָ, וּמְמַשִּׁיךְ בְּרָכוֹת לַמָּקוֹם הַהוּא מִן הַמַּעֲיָן שֶׁל כָּל הַמַּעֲיָנוֹת. וּמֵאוֹתָהּ הַצַּדִּיקָה מְמַשִּׁיךְ וּמְרַבֶּה בְּרָכוֹת לְכָל אוֹתָם הַתַּחֲתוֹנִים וְלְכָל הַמְּרַכְּבוֹת וְלְכָל הַחֲזִילוֹת, וְכָל־מַתְּבָרְכִים, וְנוֹסְפִים אוֹרוֹת כְּרֵאוֹי, מִשּׁוֹם שֶׁכָּל־מַתְּבָרְכוֹת נִקְרְאוּ עִת, וְזֶהוּ שֶׁכִּתּוּב עֲשֵׂה צַדִּיקָה בְּכָל עֵת.

**עוֹשֶׂה צַדִּיקָה בְּכָל עֵת - וְכִי בְּכָל עֵת יָכוֹל אָדָם לַעֲשׂוֹת צַדִּיקָה?
אִם כֵּן שְׂתִים עֲשָׂרָה שְׁעוֹת בְּיוֹם מִי יָכוֹל?!**

עֲשֵׂה צַדִּיקָה צַדִּיקָה בְּכָל עֵת. (קו, א): [זוהר ח"ג פ' בהר (דף קי"א)].

הַשְּׁלֵמָה מֵהַשְּׂמֻטוֹת (סִימּוֹן ז) וְהָרִי גִתִּיבָאָר: וְכִי בְּכָל עֵת יָכוֹל אָדָם לַעֲשׂוֹת צַדִּיקָה? אִם כֵּן, שְׂתִים עֲשָׂרָה שְׁעוֹת בְּיוֹם מִי יָכוֹל?! אֵלָּא כִּךָ לְמַדְנֹו, מִי שֶׁעוֹשֶׂה צַדִּיקָה בְּכָל עֵת. מֵהוּ בְּכָל עֵת? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא טז) וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ, וּבְאֲרוּחָהּ. וְלֹא תֵאמַר בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל לְבִדְהָ, שֶׁהִיא עֵת רְצוֹן קָדוֹשׁ בְּצַדִּיק, אֵלָּא אֶפְלוּ בְּכָל עֵת שֶׁלְמֻטָּה מְרַבֶּה צַדִּיקָה עֲלֵיהֶם, וּמִתְעוֹרְרַת צַדִּיקָה בְּכָל־מַתְּבָרְכִים וְתַחֲתוֹנִים. מִפְּנֵי כֵן יִשִּׁים אָדָם לְבוֹ וּרְצוֹנוֹ וְיִדְבֵּק בּוֹ בְּקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. כִּי־יִן שֶׁהִגִּיעוּ לְפָנָי רַבִּי שֶׁמְעוֹן, סִפְרוּ לוֹ הַמַּעֲשֵׂה. אָמַר, וּמֵה זֶה בְּעֲצָמוֹ, אֶפְלוּ כָּל מִי שֶׁמְחַזֵּיק לְאֵילָן (כֵּאִילָן) הַחַיִּים נִצּוֹל בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֶפְלוּ מִן מִיתַת הָעוֹלָם מִשְׁאָר בְּנֵי אָדָם, כָּל שֶׁכֵּן מֵאַחַר.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אמר רבי שמעון, בכלם מעוררת הצדקה את אילן החיים, ומקום זה הוא המזון לכל, ולתלמידי החכמים מה מעשיהם? שהרי כל בני העולם לא יכולים לעורר צדקה עליהם, שהרי הם אחוזים בצדקה, וכל בני העולם נזונים בזכותם, בהם ממש. והם לא יכולים להתפרנס מהם ממש, מפני שכל מי שמשתדל בתורה, משתדל באילן החיים שכל בני העולם מתפרנסים ממנו. נמצא שהתלמידי חכמים מעוררים מזון לעולם ושלום. אם לכל בני העולם מתעורר מזון, מדוע להם לא מתעורר? אלא תלמיד חכם הוא אילן החיים ממש, ואילן החיים לא נזון אלא מן העולם הבא, והעולם הבא לא נמצא בעולם הזה, אלא לאחר שעולה לעולם ההוא, אז נזון ממנו ונשרש ונשרש עליו. עכשו אוכלים מפרי עץ החיים. ומה הוא? אותו מקום שנמצא אצל העניים, והוא נקרא (בראשית א) פרי העץ אשר בתוך הגן. ועל זה אוכלים מהפרי הוא בעולם הזה.

ועל זה למדנו, הם נזונים בזרוע. מהי הזרוע? זו גבורה. והם מזמנים לעולם הבא. שמזון העולם הבא אינו בעולם הזה, אלא צמצום קטן של הכח שלו שנמצא במתיקות התורה. וזה טעמו על הפרי ההוא של העץ התחתון, וזו שמחה של התלמידי חכמים ומזון העליון שלהם. כיון שיעברו מהעולם הזה, כמה נחלים עליונים של עולם הבא מקיפים למקומם, וישתרו בו ויעלו למעלה למעלה, כמו שנאמר (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה

— זוהר תהלים —

לו. מהו יַעֲשֶׂה? זה היובל, זה שִׁנְקָרָא עוֹלָם הַבָּא. לְמַחֲכָה לו, וְדַאי. שְׁלֵא רוּצִים מְזוּן לְעוֹלָם הַזֶּה עַד שְׁיִגְעוּ (שיתקו) לְמְזוּן שְׁלָהֶם. וּמַהוּ הַמְזוּן שְׁלָהֶם? הָעוֹלָם הַבָּא. וְעַל זֶה זָכָאִים בְּכַל, שְׁעַלֵּיהֶם כְּתוּב עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים וְגו': (עד כאן מההשמטות).

מִי שְׁנוֹתָן צְדָקָה לְעֵנִי הוּא עוֹשֶׂה לְמַעַלָּה שֵׁם קָדוֹשׁ שְׁלָם
כְּרָאוּי

עֲשֵׂה צְדָקָה צְדָקָה בְּכָל עֵת. (קו, ג): [זוהר ח"ג פ' ויקרא (דף קי"ג):] וְנִתְתִי גִשְׁמֵיכֶם בְּעֵתָם וְגו'. כָּל אֶחָד וְאֶחָד יִתֵּן כַּחוֹ עֲלֵיכֶם. מִי הֵם? אוֹתוֹ תִקְוֶן שְׁעַשִׂיתֶם שֶׁל אוֹתוֹ הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ, כְּמוֹ זֶה כְּתוּב (בראשית יח) וְשָׁמְרוּ דְרָךְ ה' לְעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. וְכִי כִיּוֹן שְׁכַתוּב וְשָׁמְרוּ דְרָךְ ה', לְמַה לְעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט? אֲלֵא מִי שְׁשׁוּמֵר דְרָכֵי הַתּוֹרָה, כְּבִיכּוֹל הוּא עוֹשֶׂה צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. וּמַה זֶה צְדָקָה וּמִשְׁפָּט? זֶה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, אוֹי לָהֶם לְבָנֵי אָדָם שְׁלֵא יוֹדְעִים וְלֹא מְשַׁגְּיחִים בְּכַבוֹד רַבּוֹנָם. מִי עוֹשֶׂה הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ בְּכָל יוֹם? הֲוֵה אוֹמֵר, מִי שְׁנוֹתָן צְדָקָה לְעֵנִים. בֹּא רֵאֵה, הֲרִי פְרִשׁוּהָ כֶּךָ הוּא, שְׁהַעֲנִי אֶחָדוּ בְדִין, וְכָל מֵאֲכָלוֹ הוּא בְדִין, הַמְקוּם שִׁנְקָרָא צְדָק, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (תהלים קב) תִּפְלָה לְעֵנִי כִי יַעֲטֶף. תִּפְלָה, זוֹ תִפְלָה שֶׁל יָד, וּבְאֲרַנּוּ. וּמִי שְׁנוֹתָן צְדָקָה לְעֵנִי, הוּא עוֹשֶׂה לְמַעַלָּה שֵׁם קָדוֹשׁ שְׁלָם כְּרָאוּי. כִּי צְדָקָה זֶה עֵץ הַחַיִּים, וְצְדָקָה נוֹתֵן לְצְדָק. וְכְשִׁנּוֹתָן לְצְדָק, אָז מִתְחַבֵּר זֶה עִם זֶה, וְהַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ נִמְצָא שְׁלָם.

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּרִצּוֹן עִמָּךְ פָּקְדְנִי בִישׁוּעָתֶךָ: ה לְרֵאוֹת
בְּטוֹבַת בְּחִירֶיךָ לְשִׁמְחָה בְּשִׂמְחַת גִּיּוֹךְ לְהַתְחַלֵּל עִם
נַחֲלָתֶךָ: ו חָטְאנוּ עִם אֲבוֹתֵינוּ הָעֵינֵינוּ הִרְשָׁעְנוּ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מי שְׁעוֹשֶׂה זֶה הַהֲתַעֲרָרֶת (שְׁעוֹשֶׂה הַתַּעֲרָרוֹת זֶה) שְׁלֵמָטָה,
בּוֹדְאֵי כָּאֵלוּ עֲשֶׂה אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּשִׁלְמוֹת. כְּמוֹ
שֶׁהוּא עוֹשֶׂה לְמָטָה, כִּף מְתַעַרֵר לְמַעְלָה. וְעַל זֶה כָּתוּב,
(שם ק) אֲשֶׁרִי שְׁמַרִי מִשִּׁפְט עֲשֶׂה צְדָקָה בְּכָל עֵת. עֲשֶׂה צְדָקָה
- זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּכִיכּוֹל הוּא עוֹשֶׂה אוֹתוֹ. בֹּא רְאֵה,
הָעֵנִי הֲרִי נִתְבָּאֵר מִיְהוּ מְקוֹמוֹ. מָה הַטַּעַם? כִּי הָעֵנִי אֵין לוֹ
מִשְׁלוֹ כְּלוּם אֶלָּא מֵה שְׁנוֹתָנִים לוֹ, וְהִלְבְּנָה אֵין לָהּ אוֹר
מִשְׁלָה אֶלָּא מֵה שֶׁהַשֵּׁם נוֹתֵן לָהּ. בֹּא רְאֵה, לָמָּה עֵנִי
חָשׁוּב כְּמַת? מָה הַטַּעַם? כִּי אוֹתוֹ מְקוֹם גּוֹרֵם לוֹ, שֶׁהֲרִי
בְּמְקוֹם הַמּוֹת הוּא מְצוּי, וְלִכֵּן נִקְרָא מֵת. אוֹתוֹ שָׁחַס עָלָיו
הוּא נוֹתֵן לוֹ צְדָקָה, עֵץ הַחַיִּים שׁוֹרֶה עָלָיו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(משלי י) וְצְדָקָה תַצִּיל מִמּוֹת. וְכִמוֹ שֶׁעוֹשֶׂה אָדָם לְמָטָה, כִּף
גַּם הוּא עוֹשֶׂה לְמַעְלָה מִמֶּשׁ. אֲשֶׁרִי חָלְקוֹ שֶׁל הַזּוֹכֶה
לְעֲשׂוֹת שֵׁם קְדוֹשׁ לְמַעְלָה, מִשׁוּם כִּף הַצְּדָקָה עוֹלָה עַל
הַכֹּל. וְהַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כְּשֶׁהַצְּדָקָה לְשִׁמָּה, שֶׁהֲרִי מְעוֹרֵר
צְדָקָה לְצַדֵּק לְחִבְרָם כְּאֶחָד, וְשִׁיְהִיָּה הַכֹּל שֵׁם קְדוֹשׁ כְּרֵאוּי.
שֶׁהֲרִי צְדֵק לֹא מִתְתַקֵּן וְלֹא נִשְׁלָם אֶלָּא בְּצְדָקָה, שְׁכָתוּב
(ישעיה נד) בְּצְדָקָה תִּכְוֶנֶנִי. וְלִכְנֹסֶת יִשְׂרָאֵל נֶאֱמַר, וּמִשׁוּם כִּף
וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְגו'.

ז אבותינו במצרים לא השפילו נפלאותיך לא זכרו
 את רב חסדיך וימרו על ים בים סוף: ח וישיעם למען
 שמו להודיע את גבורתו: ט ויגער בים סוף ויחרב
 ויזליכם בתהמות כמדבר: י וישיעם מיד שזנא ויגאלם
 מיד אויב: יא ויכפו מים צריהם אחד מהם לא נותר:
 יב ויאמינו בדבריך ישירו תהלתו: יג מהרו שכחו מעשיו
 לא חבו לעצתו: יד ויתאוו תאוה כמדבר וינסו אל
 בישימון: טו ויתן להם שאלתם וישלח רוזן בנפשם:
 טז ויקנאו למשה במחנה לאהרן קדוש יהוה:
 יז תפתח ארץ ותבלע דתן ותבם על עדת אבירם:
 יח ותבער אש בעדתם להכה תלהט רשעים: יט יעשו
 עגל בחרב וישתחוו למסכה: כ וימירו את כבודם
 בתבנית שזר אבל עשב: כא שכחו אל מושיעם עשה

———— ❦ ———— זוהר תהלים ❦ ————

ראשון לזיקין מאותם ארבעה הוא שזר והם ארבעה אבות
 להזיק לעולם

וימירו את כבודם וגו' (קו, ב): [זוהר ח"ב פ' כי תשא (דף קצ"א.)]
 בני החטא שעשו (ערב רב) העם שבחוגן, והשתתפו
 בו העם הקדוש - כאם הם חטאו, שכתוב קום עשה לנו
 אלהים, אלהים ודאי. כבוד ישראל הזה, הוא ששורה עליה
 כאם על בנים, וזהו סוד הכתוב (תהלים קו) וימירו את כבודם

— זוהר תהלים —

בתבנית שור. זה כבודם של ישראל, האמא שלהם. וזהו שכתוב (שמואל א ד) גלה כבוד. שגרמו לשכינה לגלות בגלות עמם. ועל זה וימירו את כבודם. במה? בתבנית שור. כאן הוא סוד הדבר. בא וראה, למטה בתוך שמרי היין השמרים הרעים, יצא מפגיע אחד, מקטרג, מזיק קדמון, והוא בסוד דמות אדם. כשקרב לתוך הקדש, כיון שמעבר משם ורוצה לרדת למטה, רוצה להתלבש בלבוש להזיק את העולם. ויורד הוא ומרפבותיו. והלבוש הראשון שהוא לוקח - תבנית שור, דמות שור, וראשון לנזיקין מאותם ארבעה. הוא שור. והם ארבעה אבות להזיק לעולם, וכך שלשת אבות הנזיקין פרט לשור, כלם שלו, ועל זה כתוב וימירו את כבודם בתבנית שור.

מה זה אכל עשב? הרי דרשנו בו, אבל עקר הדבר מתמצית של לחם ושבעה מיני דגן אין לו בהם חלק. ומשום כך האם לא היתה שם, ולא נאה לה להיות שם. ומשום שהאב היה יודע את רחמנות האם ודרכה, אמר למשה, בני אהובי, העצה בזה תמיד בשניהם. וזהו שלחשו לי בלחש, שלא ראוי לגלות, שהבן לא ידע, ויראה שהרי רצועה מוכנה, ותמיד יפחד. אבל שניהם בעצה זו ובעצה אחת.

וימירו את כבודם - זו שכינה שהלכה לפניהם והחליפו אותה במקום טמא אל אחר

וימירו את כבודם וגו' (קו, כ): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רל"ז)]. כתוב (תהלים קו) וימירו את כבודם בתבנית שור אכל עשב.

גְּדֻלוֹת בְּמִצְרַיִם: כִּי נִפְלְאוֹת בְּאֶרֶץ חָם נִרְאוֹת עַל יַם
סוּף: כִּי וַיֹּאמֶר לְהַשְׁמִידֵם לְיָלֵי מֹשֶׁה בְּחִירוֹ עָמַד
בְּפָרֶץ לְפָנָיו לְהָשִׁיב חַמְתּוֹ מִהַשְׁחִית: כִּי וַיִּמָּאֵסוּ

— זוהר תהלים —

מה זה תבנית שור? זה עגל. שור מצד השמאל, אהרן ימין,
ונכלל בו שמאל והתגבר בו ויצא על ידו. בא וראה, וימירו
את כבודם - זו שכניה שהלכה לפנייהם, והחליפו אותה
במקום טמא, אל אחר. ומשום כך לא עברה הזמה הזו
מהעולם עד אותו זמן שיעבירנה הקדוש ברוך הוא מהעולם,
כמו שנאמר (זכריה יג) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ, והרי
בארנו.

כָּל זְמַן שֶׁהַצְּדִיקִים בְּדוֹר אֵין מִדַּת הַדִּין יְכוּלָה לְשַׁלֵּט בָּהֶם
וַיֹּאמֶר לְהַשְׁמִידֵם לְיָלֵי מֹשֶׁה בְּחִירוֹ וְגו' (קו, כג): [זוהר חדש פ'
בראשית (דף ט"ו:)] שְׁהָרִי שְׁנִינוּ, אָמַר רַבִּי יִצְחָק אָמַר רַב,
וַיֵּשׁ אֲוֹמְרִים אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּשֵׁם רַב, כָּל זְמַן שֶׁהַצְּדִיקִים
בְּדוֹר, אֵין מִדַּת הַדִּין יְכוּלָה לְשַׁלֵּט בָּהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים
קו) וַיֹּאמֶר לְהַשְׁמִידֵם לְיָלֵי מֹשֶׁה בְּחִירוֹ עָמַד בְּפָרֶץ לְפָנָיו
לְהָשִׁיב חַמְתּוֹ מִהַשְׁחִית. וְכִשֶּׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת
דִּין בְּרָשָׁעִים, מְסַלֵּק הַצְּדִיקִים מִבִּינֵיהֶם, וְאָז עוֹשֶׂה דִין
בְּרָשָׁעִים. מָשָׁל לָמָּה הַדָּבָר דּוּמָה? לְמַלְךְ שֶׁהִיא לוֹ פְּרִדָּס. יוֹם
אֶחָד נִכְנָס לְגַנּוּ וְרָאָה שֶׁהָיוּ שָׁם בְּכָלוֹ דְרָדְרִים רַבִּים. אָמַר,
אֲנִי רוֹצֵה לְבַעַר אוֹתָם מִכָּאן. הָרִים עֵינָיו וְרָאָה וְרָדִים טוֹבִים
וְנָאִים. אָמַר, בְּשָׁבִיל אוֹתָם הוֹרְדִים אֲשָׂאִיר אֶת כָּל הַדְרָדְרִים,

— זוהר תהלים —

וּכְשֶׁנִּתְּנוּ רִיחָם אוֹתָם הַיְדוּדִים, נִטַּל אוֹתָם וְעָקַר אוֹתָם מִן הַגֶּן.
כִּיּוֹן שְׁעָקַר אוֹתָם, אָמַר, הֲרִי הַזְּמַן לְעָקַר אֶת הַיְדוּדִים שֶׁל
הַגֶּן וּלְבַעַר אוֹתָם מִכָּאֵן. כִּךָּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כָּל זְמַן
שֶׁהַצְּדִיקִים בְּדוֹר, אֵין נַעֲשֶׂה דִין בְּרָשָׁעִים. נִסְתַּלְקוּ הַצְּדִיקִים
מִבְּיַנְיָהֶם, אִזּוּ נַעֲשֶׂה דִין בְּרָשָׁעִים.

מהו ויחל? מלמד שהתפלל עד שאחזתנו חלחלה חכמים
אומרים לא הניח משה להקב"ה עד שנתן נפשו עליהם מן
העוה"ז ומן העוה"ב

וַיֹּאמֶר לְהַשְׁמִידֵם לְוַלְי מֹשֶׁה בַּחִירוֹ וְגו' (קו, כג): [זוהר חדש פ' 9
נח (דף כט. השמטות סי' יב)] אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, בֵּא וּרְאֵה מַה
בֵּין הַצְּדִיקִים שֶׁהָיוּ לְיִשְׂרָאֵל אַחַר כִּךָּ וּבֵין נַח. נַח לֹא הֵגֵן עַל
דָּוִד וְלֹא הִתְפַּלֵּל עָלָיו כְּאַבְרָהָם. שְׂכִיּוֹן שְׂאֵמֶר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְאַבְרָהָם (שם יח, כ) זַעֲקַת סְדוּם וְעַמּוּרָה כִּי רַבָּה, מִיָּד –
וַיִּגַּשׁ אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר, וְהִרְבָּה דְבָרִים כְּנֶגֶד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
עַד שֶׁשָּׂאֵל שְׂאֵם יִמְצֵא שֵׁם עֲשֶׂרָה צְדִיקִים שְׂיִכְפֹּר לְכָל הַדּוֹר
בְּשִׁבְלֵם. וַחֲשַׁב אַבְרָהָם שֶׁהָיוּ עֲשֶׂרָה בְּעִיר, עִם לוֹט וְאַשְׁתּוֹ
וּבְנָיו וּבְנוֹתָיו וַחֲתָנָיו, וְלִכְּן לֹא הִתְפַּלֵּל יוֹתֵר. בֵּא מֹשֶׁה וְהֵגֵן
עַל כָּל הַדּוֹר. כִּיּוֹן שְׂאֵמֶר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה, יִשְׂרָאֵל
חֲטָאוּ, סָרוּ מִהַר מִן הַדֶּרֶךְ – מַה כְּתוּב בּו? (שמות לב) וַיַּחֲל
מֹשֶׁה. מַהוּ וַיַּחֲל? מִלְּמַד שֶׁהִתְפַּלֵּל עַד שֶׁאַחֲזַתּוּ חֲלָחְלָה.
חֲכָמִים אוֹמְרִים, לֹא הִנִּיחַ מֹשֶׁה לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שֶׁנִּתְּן
נַפְשׁוֹ עָלֵיהֶם מִן הָעוֹלָם הַזֶּה וּמִן הָעוֹלָם הַבָּא, שְׂכָתוּב (שם)
וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא חֲטָאתֶם וְאִם אֵין מַחְנִי נָא מִסְּפָרְךָ אֲשֶׁר

בְּאֶרֶץ חֲמֻדָּה לֹא הֵאֱמִינוּ לְדַבְּרוֹ: כֹּה וַיִּרְגְּנוּ בְּאֲהֻלֵיהֶם
 לֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹל יְהוָה: כֹּה וַיִּשְׂא יְדוֹ לָהֶם לְהַפִּיל
 אוֹתָם בַּמִּדְבָּר: כֹּה וּלְהַפִּיל זֶרַעַם בְּגוֹיִם וּלְזַרוֹתָם
 בְּאֶרְצוֹת: כֹּה וַיִּצְמְדוּ לְבַעַל פְּעוֹר וַיֵּאכְלוּ זִבְחֵי מֵתִים:
 כֹּס וַיִּכְעִסוּ בְּמַעַלְלֵיהֶם וּתְפָרִץ בָּם מַגִּפָּה: ל וַיַּעֲמֹד
 פִּינָחָם וַיַּפְלֵל וַתַּעֲצֵר הַמַּגִּפָּה: לֹא וַתַּחֲשֹׁב לוֹ לְצַדִּיקָה
 לְדַר וְדַר עַד עוֹלָם: לֹב וַיִּקְצִיפוּ עַל מִי מְרִיבָה וַיִּרַע
 לְמֹשֶׁה בְּעֵבֹרָם: לֹג כִּי חִמְדוּ אֶת רוּחוֹ וַיִּכְפֹּא בְשִׁפְתָיו:
 לֹד לֹא הִשְׁמִידוּ אֶת הָעַמִּים אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה: לֹה
 לָהֶם: לֹה וַיִּתְעַרְבוּ בְּגוֹיִם וַיִּלְמְדוּ מַעֲשֵׂיהֶם: לו וַיַּעֲבְדוּ
 אֶת עֲצֻבֵיהֶם וַיַּחֲיוּ לָהֶם לְמוֹקֵשׁ: לו וַיִּזְבְּחוּ אֶת בְּנֵיהֶם
 וְאֶת בְּנוֹתֵיהֶם לְשֵׁדִים: לֹה וַיִּשְׁכְּבוּ דָם נָקִי דָם בְּנֵיהֶם
 וּבְנוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר זָבְחוּ לְעֲצָבֵי בְנֵעַן וַתַּחֲנַף הָאָרֶץ
 בְּדָמִים: לט וַיִּטְמְאוּ בְּמַעֲשֵׂיהֶם וַיִּזְנוּ בְּמַעַלְלֵיהֶם: מ וַיַּחַר

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כְּתַבְתָּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי מִכָּאן, (תהלים קו) וַיֹּאמֶר לְהַשְׁמִידֵם לְדוֹלֵי
 מִשָּׁה בַחֲרִירוֹ עֲמַד בַּפֶּרֶץ לְפָנָיו. וְכֵן כָּל הַצַּדִּיקִים הִגְנוּ עַל
 דוֹרָם, וְלֹא הִנִּיחוּ מִדַּת הַדִּין לְשֵׁלֵט בָּהֶם. וְנַח הַתַּעֲכָב עִמּוֹ
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאָמַר לוֹ רַבּוּי דְּבָרִים שְׁמָא יִבְקֵשׁ עֲלֵיהֶם
 רַחֲמִים, וְלֹא הַשְׁגִּיחַ וְלֹא בִקֵּשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים, וְעָשָׂה הַתְּבָה
 וַנֶּאֱבַד כָּל הָעוֹלָם.

אֵף יְהוָה ^{אֵין הוֹאֵה} בְּעַמּוֹ וַיִּתְעַב אֶת נַחֲלָתוֹ: מֵא וַיִּתְּנֵם
 בְּיַד גּוֹיִם וַיִּמְשְׁלוּ בָהֶם שְׁנָאֵיהֶם: מִב וַיִּלְחָצוּם אוֹיְבֵיהֶם
 וַיִּכְנְעוּ תַּחַת יָדָם: מִג פְּעָמַיִם רַבּוֹת יִצְיִלִם וְהִמָּה יִמְרוּ
 בְּעֵצָתָם וַיִּמְכּוּ בְּעֹנָם: מֵד וַיֵּרָא בַּצַּר לָהֶם בְּשִׁמְעוֹ אֶת
 רִנָּתָם: מֵה וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם בָּרַב (חסדו) חֲסָדָיו:
 מו וַיִּתֵּן אוֹתָם לְרַחֲמַיִם לִפְנֵי כָּל שׁוֹבֵיהֶם: מִז הוֹשִׁיעֵנו
 יְהוָה ^{אֵין הוֹאֵה} אֱלֹהֵינוּ ^{הַקָּדוֹם הַקַּדוֹן הַקַּדוּשׁ} וְקִבְּצֵנוּ מִן הַגּוֹיִם לְהַדּוֹת
 לְשֵׁם קְדוֹשְׁךָ לְהַשְׁתַּבַּח בְּתַהֲלֻתְךָ: מֵח בְּרוּךְ יְהוָה
 אֱלֹהֵי ^{אֵין הוֹאֵה} יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וְאָמַר
 כָּל הָעַם אָמֵן הַלְלוּיָהּ:

ספר חמישי

קָז אֶהְיֶה לִיהוָּאֵהּ אֱלֹהִים בְּיָמָיו כִּי טוֹב בְּיָמָיו לְעוֹלָם חֶסֶד־וּ
 ב יֹאמְרוּ גְאוּלַי יְהוָה־יִשְׁמַח אֲשֶׁר גָּאֵל מִיַּד
 צָר: ג וּמֵאֲרָצוֹת קִבְּצָם מִמִּזְרַח וּמִמְעַרְב מִצְפוֹן וּמִיָּם:
 ד תָּעִיז בְּמִדְבָּר בְּיַשְׁמוֹן דָּרַךְ עִיר מוֹזָב לֹא מִצְאָה:
 ה רַעֲבִים גַּם צִמְאִים נִפְשָׁם בָּהֶם תִּתְעַטֵּף: ו וַיִּצְעֲקוּ
 אֶל יְהוָה־יִשְׁמַח בְּצַר לָהֶם מִמִּצְוִקוֹתֵיהֶם יִצִּילֵם:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לקדחת תמידית

יֹאמְרוּ גְאוּלַי ה' (קז, ב): [שימוש תהלים לפרק קז] זה המזמור הוא טוב
 מאוד לאמרו לקדחת תמידית. והשם שלו הוא י"ה.

— זוהר תהלים —

שָׁנוּ רְבוּתֵינוּ: זֶה מִי שְׁמֵת־פֶּלֶל וּבֹכָה וְצוֹעֵק עַד שְׁלֹא יָכוֹל
 לְרַחֵשׁ בְּשִׁפְתָיו - תִּפְלָה זֹו שְׁלָמָה שְׁהִיא בְּלֵב וּלְעוֹלָם לֹא
 חוֹזֶרֶת רִיקָם

וַיִּצְעֲקוּ אֵל ה' וְגו' (קז, ו): [זוהר ח"ב פ' שמות (דף כ)] שָׁנוּ רְבוּתֵינוּ,
 זֶה מִי שְׁמֵת־פֶּלֶל וּבֹכָה וְצוֹעֵק עַד שְׁלֹא יָכוֹל לְרַחֵשׁ
 בְּשִׁפְתָיו - תִּפְלָה זֹו שְׁלָמָה, שְׁהִיא בְּלֵב, וּלְעוֹלָם לֹא חוֹזֶרֶת
 רִיקָם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, גְּדוּלָה צְעָקָה שְׁקוֹרְעַת גָּזַר דִּינֵוּ שְׁל
 אָדָם מְכַל יָמָיו. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, גְּדוּלָה צְעָקָה שְׁמוֹשְׁלַת עַל

וַיְדַרְיָם בְּדַרְךְ יִשְׂרָאֵל לְלֶכֶת אֶל עִיר מוֹשָׁב: ח יִזְדוּ
 לַיהוָה: חסדו וּנְפִלְאוֹתָיו לִבְנֵי אָדָם: ט בִּי
 הַשְׁבִּיעַ נַפְשׁ שִׁקְקָה וְנַפְשׁ רַעֲבָה מְלֵא מוֹב: י יִשְׁבִּי
 חֲשֵׁךְ וְצִלְמוֹת אֲסִירֵי עֵינַי וּבְרִזָּל: יא בִּי הִמְרוּ אִמְרֵי אֵל
 וְעֵצַת עֲלִיזֵי נָאצִו: יב וַיִּכְנַע בְּעִמְל לָבָם בְּשָׁלוֹ וְאִין
 עִזָּר: יג וַיִּזְעַקוּ אֶל יְהוָה: יד בְּצַר לָהֶם מִמְצַקוֹתֵיהֶם
 וַיִּשְׁעִים: יו יִצְיָאִם מִחֲשֵׁךְ וְצִלְמוֹת וּמוֹסְרוֹתֵיהֶם יִנְתַּק:
 מז יִזְדוּ לַיהוָה: חסדו וּנְפִלְאוֹתָיו לִבְנֵי אָדָם:
 מז בִּי שִׁבְרֵי דְלִתּוֹת נְחֻשֶׁת וּבְרִיחֵי בְרִזָּל גְּדַע: יז אֲוֹלִים
 מִדַּרְךְ פִּשְׁעִים וּמַעֲוֹנוֹתֵיהֶם יתְעַנּוּ: יח כָּל אֲכָל תִּתְעַב
 נַפְשָׁם וַיִּגְעֵנוּ עַד שְׁעָרֵי מוֹת: יט וַיִּזְעַקוּ אֶל יְהוָה:
 בְּצַר לָהֶם מִמְצַקוֹתֵיהֶם וַיִּשְׁעִים: כ יִשְׁלַח דְּבָרוֹ וַיִּרְפָּאֵם

זוהר תהלים

מִדַּת הַדִּין שֶׁל מַעְלָה. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, גְּדוּלָּה צְעָקָה שְׁמוֹשֶׁלֶת
 בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. בְּשִׁבִיל צְעָקָה נּוֹחַל הָאָדָם הָעוֹלָם
 הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא, שְׁכָתוֹב (תהלים קז) וַיִּזְעַקוּ אֶל ה' בְּצַר לָהֶם
 מִמְצַקוֹתֵיהֶם יִצִּילֵם.

רְפוּאָה עַל יְדֵי הַקַּב"ה הוּא רְפוּאָה שְׁלֵמָה וּתְמִידוּת

יִשְׁלַח דְּבָרוֹ וַיִּרְפָּאֵם וַיִּמְלֵט מִשְׁחִיתוֹתָם (קז, כ): [זוהר ח"ג

(תוספות) זוהר תורה] פתח רבי אלעזר ואמר (ירמיה יז)

רפאני ה' וארפא הושיעני ואושעה, כיון שאמר רפאני ה'

וַיִּמְלֹט מִשְׁחִיתוֹתָם: כֹּא יוֹדוּ לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ חֲסִדוֹ

— זוהר תהלים —

מהו וארפא, וכיון שאמר הושיעני מהו ואושעה, הלא כיון שהרופא ירפא אין עוד מחלה, אלא כל הרפואות שבעולם ביד הקב"ה, אבל יש מהן על ידי שליח, ויש מהן שאינן נמסרין בידי שליח, אותן שנמסרין בידי שליח רפואות הן, אבל לפעמים חוזרין אליו המחלות, מלבד אותן שהקב"ה מרפא אינן חוזרין לעולם, וע"כ הרפואה שלו היא רפואה שאין עוד מחלה כלל, ובשביל זה רפאני ה' וארפא בודאי בלי קטרוג כלל.

רְפוּאת הָרופָא לְרְפוּאות גַּם רְפוּאת הַנֶּפֶשׁ

וַיִּשְׁלַח דְּבָרוֹ וַיִּרְפְּאֵם וְגו' (קז, כ): [זוהר ח"ג (רצט.) זוהר תורה] תאנא כתוב (תהלים מא) אשרי משכיל אל דל, דל נקרא זה ששוכב במחלתו, והוא אסיר על מטתו בבית אסירי המלך, ואם נמצא רופא שהוא חכם, נותן לו הקב"ה ברכות לזה שמתיגע באיש הזה ששוכב במחלתו כמו אסיר בבית אסירים, ויעזור לו להוציאו מבית האסירים, ובוא וראה שהקב"ה דן הדינים של בני העולם למעלה, הן למות הן לשרש הן לעקור הן לעונש רכוש והן להאסר, מי שנידון לעונש רכוש נופל במחלה, ולא ירפא עד שיתן ויפסיד מן רכושו כפי מה שנגזר עליו, וכיון שנענש בממונו שהפסיד ונתן כפי מה שנגזר עליו נרפא ויוצא מבית האסירים של מחלתו, וע"כ נצרך להתיגע אצלו שיתן עונשו במוקדם

וּנְפְלְאוֹתָיו לְבְנֵי אָדָם: כִּב וַיִּזְבְּחוּ וּבְחֵי תוֹדָה וַיִּסְפְּרוּ
 מַעֲשָׂיו בְּרָנָה: כג יוֹרְדֵי הַיָּם בְּאֲנִיּוֹת עֲשֵׂי מְלֶאכֶה בְּמַיִם
 רַבִּים: כד הֵמָּה רָאוּ מַעֲשֵׂי יְהוָה: וּנְפְלְאוֹתָיו
 בְּמִצְלוֹתָה: כה וַיֹּאמֶר וַיַּעֲמֵד רוּחַ סְעָרָה וַתְּרוֹמֵם גְּלוֹי:
 כו יַעֲלוּ שָׁמַיִם יִרְדּוּ תְּהוֹמוֹת נַפְשָׁם בְּרָעָה תִּתְמוּנָה:
 כז יִחוּגוּ וַיִּנְעוּ בִּשְׁבוּר וְכָל חֲכָמָתָם תִּתְבַּלֵּעַ: כח וַיִּצְעֲקוּ
 אֵל יְהוָה: וּמִמִּצְוִיקְתֵיהֶם יוֹצִיאֵם:

— זוהר תהלים —

וישתחרר, מי שנידון לשרש יהיה נתפס וינתן בבית אסירים עד שישתרש מהכל, ולפעמים ישתרש מאבר שבגופו ואח"כ יוציאו אותו מבית האסירים, אבל מי שנידון למות אף אם יתן כל כופר וכל ממון שבעולם לא ינצל, ולכן נצרך לרופא שהוא חכם להתיגע אצל החולה, שאם יכול לתת לו רפואה לגופו הרי טוב, ואם לא יתן לו רפואה לנשמתו ויתיגע על רפואת הנפש, זה הוא רופא חכם שהקב"ה נמצא בעזרתו בעולם הזה ובעולם הבא.

תַּפְלָה שְׁלֵמָה מִתְּמִלְאוֹת וְאִינָה חוֹזֶרֶת רִיקָם, אֵין לָךְ שַׁעַר שְׁלָא
 יִבְנֶסוּ אוֹתָן דְּמִעוֹת

וַיִּצְעֲקוּ אֵל ה' בְּצַר לָהֶם וּמִמִּצְוִיקְתֵיהֶם יוֹשִׁיעֵם (קו, כח): [זוהר
 ח"ב (דף כ.) זוהר תורה] תנו רבנן כל מי שמתפלל

ובוכה וצועק עד שאינו יכול למרחש בשפתיו, זו היא תפלה שלמה שהיא בלב, ולעולם אינה חוזרת ריקם, אמר

כַּט יָקָם סַעְרָה לְדַמְמָה וַיַּחֲשׂוּ גְלִיָּהֶם: ל וַיִּשְׁמְחוּ: כִּי
 יִשְׁתַּקְּפוּ וַיִּנָּחֵם אֵל מִחֻז חֲפָצָם: לא יִדְרוּ לִיהוֹנָאֵל:
 חֲסִדוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לְבְנֵי אָדָם: לב וַיִּרְמְמוּהוּ בְקָהֶל עָם
 וּבְמוֹשֵׁב זְקֵנִים יַחְלְלוּהוּ: לג יֵשֶׁם נְהָרוֹת לְמִדְבָּר וּמִצְאֵי
 מַיִם לְצַמְאוֹן: לד אֶרֶץ פְּרִי לְמַלְחָה מִרְעַת יִשְׁבֵי בָהּ:
 לה יֵשֶׁם מִדְבָּר לְאֵנָם מַיִם וְאֶרֶץ צִיָּה לְמִצְאֵי מַיִם:
 לו וַיִּזְשָׁב שָׁם רַעֲבִים וַיְבוֹנְנוּ עִיר מוֹשָׁב: לו וַיִּזְרְעוּ

— זוהר תהלים —

רבי יהודה גדולה צעקה שקורע גזר דינו של אדם מכל
 ימיו, וצעקה היא בלב שכתוב (איכה ב) צעק לבם אל ה',
 וזו קרובה להקב"ה יותר מתפלה ואנחה, שנאמר (שמות סב)
 כיאם צעק וצעק אלי שמע אשמע צעקתו, וא"ר יהודה כל
 דבר שבעולם תולה בתשובה ובתפלה שמתפלל האדם
 להקב"ה, וכל שכן מי ששופך דמעות בתפלתו, שאין לך
 שער שלא יכנסו אותן דמעות, אמר רבי ברכיה בשעה
 שאמר הקב"ה לשמואל (שמואל א טו) נחמתי כי המלכתי את
 שאול למלך, מה כתוב ויחר לשמואל ויצעק אל ה' כל
 הלילה, הניח הכל ולקח צעקה, משום שהיא קרובה יותר
 להקב"ה, רבי יצחק אמר גדולה צעקה שמושלת על מדת
 הדין שלמעלה, רבי יוסי אמר גדולה צעקה שמושלת
 בעוה"ז ובעוה"ב, ובשביל צעקה נוחל האדם עוה"ז
 ועוה"ב, שכתוב ויצעקו אל ה' בצר להם ממצוקותיהם
 יצילים.

שָׁדוֹת וַיִּטְעוּ כְּרָמִים וַיַּעֲשׂוּ פְּרֵי תְבוּאָה: לֵאמֹר וַיְבָרְכֶם
 וַיִּרְבוּ מְאֹד וּבְהִמָּתָם לֹא יִמְעִיט: לֵאמֹר וַיִּמְעַטוּ וַיִּשְׁחֹ
 מֵעֵצֶר רָעָה וַיִּגְנוּ: מִשֶּׁפֶךְ בּוֹז עַל גְּדִיבִים וַיִּתְעַם בְּתַחֲוֵ
 לֹא דָרַךְ: מֵאֵי וַיִּשְׁגַּב אֲבִיוֹן מֵעוֹנֵי וַיִּשֶׁם בְּצֹאן מִשְׁפָּחוֹת:
 מִבְּיַרְאֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁמְחוּ: וְכָל עֲזוֹלָה קָפְצָה פִּיהָ: מִן מִי
 חָכֵם וַיִּשְׁמַר אֱלֹהִים וַיִּתְבּוֹנְנוּ חֲסֵדֵי יְהוָה:

— זוהר תהלים —

תחתון, חסד עליון מעל שמים הוא קמיה חסד תחתון הוא שכתוב (ישעי' נה) חסדי דוד הנאמנים קמיו ובהם כתיב עד שמים.

מעל שמים חסדך – באורו מדוע מעל שמים

פי גדול מעל שמים חסדך ועד שחקים אמתך (קת, ה) : זוהר ח"ג (ד' טו. זוהר תורה) רבי יצחק אמר כתיב פי גדול מעל שמים חסדך מעל שמים, שעולה למעלה מהמקום שנקרא שמים קמיו ומה הוא, זו היא הבינה והיינו שנקרא תשובה, רבי יהודה אמר ממשמע שכתוב מעל השמים, אלמלי כתוב על שמים היה נשמע שזהו המקום שעוד מעל שמים ולא יותר, אבל כיון שאמר מעל שמים משמע שזה המקום שעוד מעל השמים למעלה מעלה, שלמדנו כי בזמן ההוא שטובים המה מעשה האנשים למטה ואם הבנים היא בשמחה, אז מופיע בהתגלות הקדמון הקדוש ומאיר אורו אל פני הקטנות, ובכך הכל בשמחה הכל בשלמות, כלם נמצאים בכרכות ורחמים מתפשט, וכל העולמות בשמחה.

זיו הזוהר

קמה. חסד עלאה שהוא מעל שמים, פי למעלה מן התפארת שנקרא שמים, היינו ספירת חסד שהיא ספירה הראשונה של ז' ספירות התחתונות: קמו. חסדי דוד הנאמנים נקראין ב' הספירות נצח והוד, על שהן מכינות ומתקנות שפע החסד עבור דוד, פי עבור המלכות, והן עד שמים, היינו מ תחת התפארת: קמו. דעת רבי יצחק ג"כ שמעל שמים רומז על הבינה עולם הבריאה, ודעת רבי יהודה שרומז על הספירה היותר גבוה מן הבינה שהיא חכמה עולם האצילות, ואור אי"ן סו"ף

ה אֱלֹהִים ^{תקנה בעל חיובות} דְּבַר בְּקִדְשׁוֹ אֶעֱלֶזָה אֲחַלְקָה שְׂכָם
 וְעִמָּךְ סִבּוֹת אֲמַדֵּד: ט לִי גִלְעָד לִי מְנַשֶּׁה וְאַפְרַיִם מְעוֹז
 רֵאשִׁי יְהוּדָה מְחַקְקִי: י מוֹאָב סִיר רַחֲצִי עַל אֲדָמָם
 אֲשַׁלֵּךְ נַעֲלִי עָלַי פְּלִשְׁתִּי אֲתַרְזַעֵעַ: יא מִי יִבְלַנִּי עִיר
 מִכְּצָר מִי נָחֲנִי עַד אֲדָמָם: יב הֲלֹא אֱלֹהִים ^{תקנה בעל חיובות} זָנַחְתָּנִי
 וְלֹא תִצֵּא אֱלֹהִים ^{תקנה בעל חיובות} בְּצַבְאֵתֵינוּ: יג הֲבָה לָנוּ עֲזָרָת
 מִצָּר וְשָׂא תִשׁוּעַת אָדָם: יד בְּאֱלֹהִים ^{תקנה בעל חיובות} נַעֲשֶׂה חֵיל
 וְהוּא יָבוֹם צָרֵינוּ:

זיו הזהר

שנמצא שם נקרא בשם אבא עתיקא קדישא, ולעומתו אור אי"ן סו"ף
 שנמצא בהתפארת נקרא בשם ברא זעיר אנפין פני קטנותו:

קט א לַמְּנַצֵּחַ לְדָוִד מְזִמּוֹר אֱלֹהֵי תַּהֲלֹתַי אֶל תַּחֲרֹשׁ:
 ב כִּי פִי רָשַׁע וּפִי מִרְמָה עָלַי פִּתְחוּ דְבָרוֹ אֶתִּי לְשׁוֹן
 שִׁקָּר: ג וְדִבְרֵי שִׁנְאָה סִבְבוּנִי וַיִּלְחַמּוּנִי חֲנָם: ד תַּחַת אֲהַבְתִּי
 יִשְׁטַנּוּנִי וְאֲנִי תַפְלָה: ה וַיִּשְׁימוּ עָלַי רָעָה תַחַת מִזְבֵּחַ וּשְׁנֵאָה
 תַּחַת אֲהַבְתִּי: ו תַּפְקֵד עָלָיו רָשָׁע וְשָׁטָן יַעֲמֵד עַל יְמִינוֹ:
 ז בְּהַשְׁפָּטוֹ יֵצֵא רָשָׁע וּתְפַלְתּוּ תַהֲיֶה לַחֲטָאָה: ח יִהְיוּ יָמוֹ
 מְעַטִּים פְּקַדְתּוֹ יִקַּח אַחֵר: ט יִהְיוּ בָנָיו יְתוּמִים וְאִשְׁתּוֹ אֶלְמָנָה:
 י וְנוֹעַ יְנוֹעֵי בָנָיו וְשִׁאלוֹ וְדַרְשׁוּ מִחֲרִבּוֹתֵיהֶם: יא יִנְקֹשׁ נִוְשָׁה
 לְכָל אִשָּׁר לֹא וַיִּבְזֹזוּ זָרִים וַיְגִיעוּ: יב אֵל יְהִי לֹא מִשָּׁךְ חֶסֶד וְאֵל יְהִי

❦ ————— ❦ **שימוש תהלים** ❦ ————— ❦

אם שונאך מעיק לך

אלהי תהלתי אל תחרש (קט, א): שימוש תהלים לפרק קט] אי הוה סנאך מעיק לך סב חרדלא וסב קדרה חדתא ומלי יתא מיא דמבוע ואמור עלויה יומין תלתא ושפוך קדם תרעיה דסנאך ותזהר דלא תשפוך טפה. ושם שלו הוא אל. א' מן "אהללנו, ל' מן "כי יעמוד לימין אביון.

❦ ————— ❦ **זוהר תהלים** ❦ ————— ❦

תַּחַת אֲהַבְתִּי יִשְׁטַנּוּנִי וְאֲנִי תַפְלָה (קט, ד): [זוהר ח"ג (דף מט): זוהר תורה] תחת אהבתי ישטנוני ואני תפלה. אמר רבי חזקיה מהו ואני תפלה, זו כנסת ישראל, כמו שביארו שכתוב (תהלים ט) ואני תפלתי לך ה', וכתוב (שם סה) שומע תפלה עדיך וגו', ורוד בשביל כנסת ישראל אמר כך: ומה שאמר ואני תפלה הכל אחד, וזו תפלה של יד שנאמר על ידכה בה"א.

חוֹנֵן לִיתוּמָיו: ג' יְהוּ אַחֲרֵיתוֹ לְהַכְרִית בְּדוֹר אַחַר יַמּוֹחַ שְׁמֵם:
 י' יִזְכַּר עֵזֶן אֲבֹתָיו אֶל יְהוָה ִּיְהוָה וְחַטָּאת אִמּוֹ אֶל תִּמְחָ:
 טו' יְהוּי נֶגֶד יְהוָה ִּיְהוָה תְּמִיד וַיְכַרֵּת מֵאֶרֶץ זָכָרָם: טז' יַעַן אֲשֶׁר
 לֹא זָכַר עֲשׂוֹת חֶסֶד וַיִּרְדֶּף אִישׁ עֵינִי וְאֲבִיוֹן וַנִּבְאֵה לְכַב
 לְמוֹתָת: יז' וַיֵּאֱהָב קָלְלָהּ וַתִּבְזֹאֶהוּ: וְלֹא חָפֵץ בְּבָרָכָה וַתִּרְחַק
 מִפְּנֵי: יח' וַיִּלְבֹּשׂ קָלְלָהּ בְּמַדּוּ וַתִּבֹּא כַּמּוֹם בְּקַרְבּוֹ וּבְשִׁמּוֹן
 בְּעַצְמוֹתָיו: יט' תִּהְיֶה לוֹ בְּבֶגֶד יַעֲטָהּ וּלְמִזְחַת תְּמִיד יִחְגְּרָה: כ' זֹאת
 בְּעֵלֶת שְׂטֵנִי מֵאֵת יְהוָה ִּיְהוָה וְהוֹדְבָרִים רָעַע עַל נַפְשִׁי:
 כא' וְאֵתָהּ יְהוָה (קרי אלהים) אֲדַנִּי עֲשֵׂה אֵתִי לְמַעַן שְׁמֹךְ בִּי מִזֶּבֶב
 חֶסֶדְךָ הִצִּילָנִי: כב' בִּי עֵינִי וְאֲבִיוֹן אֲנֹכִי וְלִבִּי חָלַל בְּקַרְבִּי: כג' בְּצִל
 בְּנִמּוֹתָי נִהְלַכְתִּי נִנְעַרְתִּי פֶּאֶרְפָּה: כד' בְּרַבִּי בְּשָׁלוֹ מִצּוּם וּבְשָׁרֵי
 בְּחַשׁ מְשָׁמֵן: כה' וְאֲנִי תִּיִתִי חֲרָפָה לָהֶם יִרְאוּנִי יִנְעוּן רֵאשִׁים:
 כו' עֲזַרְנִי יְהוָה ִּיְהוָה אֱלֹהֵי הוֹשִׁיעֵנִי כְּחֶסֶדְךָ: כז' וַיִּדְעוּ בִּי
 יִדְּךָ זֹאת אֵתָהּ יְהוָה ִּיְהוָה עֲשִׂיתָהּ: כח' וַקְלָלוּ הַמָּוֶה וְאֵתָהּ
 תִּבְרָךְ קִמּוֹ וַיִּבְשׂוּ וַעֲבָדְךָ יִשְׁמָח: כט' וְלִבְשׂוֹ שׂוֹטְנֵי בְּלִמּוֹה וַיַּעֲמּוּ
 כְּמַעִיל בְּשִׁתָּם: ל' אֲוֹדָה יְהוָה ִּיְהוָה מְאֹד בְּפִי וּבְתוֹךְ רַפִּים
 אֶחְלָלְנִי: לא' בִּי יַעֲמֹד לְיָמִין אֲבִיוֹן לְהוֹשִׁיעַ מִשְׁפָּטֵי נַפְשׁוֹ:

———— ❦ ———— זוהר תהלים ———— ❦ ————

אין לך כלים קרובים יותר להשי"ת יותר מן העניים

בִּי יַעֲמֹד לְיָמִין אֲבִיוֹן לְהוֹשִׁיעַ מִשְׁפָּטֵי נַפְשׁוֹ (קט, לא): נזוהר

זוהר תהלים

ח"ג (דף פ: זוהר תורה) רבי אלעזר שאל לרבי שמעון אביו ואמר לו, הרי למדנו שבשביל ג' פשעים שבעולם רעב בא לעולם, וכל אותן הפשעים לא נמצאים אלא בעשירים, לפי שלכם מתגאה בהם, ואין נמצאים בעניים, א"כ מה הוא הדין שהקב"ה מענה לעניים ומחזק העשירים, שהרי בעבור זה מוסיפין לחטוא לפניו, אמר לו יפה שאלת, והרי ביארו החברים ואמרו שכאשר חפץ הקב"ה להפרע מן הרשעים ולהאבידם מן העולם, אז נותן להם שלמות ומשלים להם בכל, אבל בוא וראה שכל בני העולם אין נמצאים קרובים למלך העליון כאלה הכלים שהוא משתמש בהם, ומי הם, לב נשבר ונדכה, ואת דכא ושפל רוח, אלה הם הכלים של המלך, וכאשר יש בצורת בעולם והרעב והדין מתגבר על העניים, אז הם בוכים וגועים לפני המלך, והקב"ה קרוב אליהם יותר מלאחרים, זש"ה (תהלים כב) כי לא בזה ואל שקץ ענות עני, ואז הקב"ה פוקד בשביל מה בא הרעב לעולם, אוי לאותן הרשעים שגרמו הרעב כאשר נתעורר המלך להשגיח בעולם על צעקת העניים, רחמנא ליצלן מהם ומעלבונם, בכך כתוב (שמות כב) שמוע אשמע צעקתו, שמוע אשמע שני פעמים, אחד להשגיח בצעקתם, ואחד להפרע מאותן שגרמו להם כך, וע"כ בזמן שהרעב נמצא בעולם אוי להם לאותן עשירים הרשעים מצעתקם של העניים לפני הקב"ה.

ק"פ א לְדוֹד מְזֻמָּר נָאִם יְהוָה לְאֲדָנִי שָׁב
 לַיְמֵינִי עַד אֲשִׁית אֵיבֶיךָ הַדָּם לְרַגְלֶיךָ: ב מִטָּה

— שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים —

שישלימו לך שונאיך

נאום ה' לאדני (ק, א): [שימוש תהלים לפרק קי] שישלימו לך שונאיך
 ושם שלו יה.

— זוהר תהלים —

נָאִם ה' זֶה יַעֲקֹב לְאֲדָנִי - זֶה אַרְוֹן הַבְּרִית אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ

נָאִם ה' לְאֲדָנִי שָׁב לַיְמֵינִי וְגו' (ק, א): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף נ:)]

עוד פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים ק) נָאִם ה' לְאֲדָנִי שָׁב
 לַיְמֵינִי עַד אֲשִׁית אֵיבֶיךָ הַדָּם לְרַגְלֶיךָ. נָאִם ה' לְאֲדָנִי - הַדְּרָגָה
 הָעֲלִיּוֹנָה לְדְרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה אוֹמְרַת שָׁב לַיְמֵינִי, לְקָשֶׁר
 מַעֲרָבִית בְּדְרוֹמִית, שְׂמָאל בְּיָמִין, כְּדֵי לְשַׁבֵּר אֶת כַּחַם שֶׁל
 שָׂאֵר הָעַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת. נָאִם ה' לְאֲדָנִי - נָאִם ה'
 זֶה יַעֲקֹב. לְאֲדָנִי - זֶה (יהושע ג) אַרְוֹן הַבְּרִית אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ.
 דָּבָר אַחֵר נָאִם ה' - זֶה יוֹבֵל. לְאֲדָנִי - זֶה שְׂמִטָּה, שְׁכָתוֹב בָּהּ
 (שמות כא) אֶהְבֵּתִי אֶת אֲדָנִי. שָׁב לַיְמֵינִי - שֶׁהָרִי הַיְמִין מִתְּחִיל
 בַּיּוֹבֵל, וְשְׂמִטָּה צָרִיךְ לְקָשֶׁר בְּיָמִין. בֹּא רְאֵה, שְׂמִטָּה זֹו לֹא
 נִקְשְׂרַת בְּקִיּוֹם שָׁלֵם בְּיָמִין וּבְשְׂמָאל מִיּוֹם שְׁנִבְרָאת. כְּשֶׁרוֹצֵה
 לְהַתְקַשֵּׁר, הוֹשִׁיט זְרוּעַ שְׂמָאל כְּנִגְדָּה וּבְרָא אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה.
 וּבִגְלָל שֶׁהוּא מְצַד שְׂמָאל, אֵין בּוֹ קִיּוֹם עַד הַזְּמַן שֶׁל הָאֱלֹף
 הַשְּׁבִיעִי, שְׁבָאוֹתוֹ יוֹם לַחֹדֶר מִתְקַשֵּׁר אֶז בְּיָמִין. וְאִז תִּהְיֶה בֵּין
 הַיְמִין וְהַשְּׂמָאל בְּקִיּוֹם שָׁלֵם, וַיִּמְצְאוּ שְׂמִים חֲדָשִׁים וְאָרֶץ

— זוהר תהלים —

חֲדָשָׁה, וְאֵז לֹא תִזוּז מִשֵּׁם לְעוֹלָמִים. אִם כֵּן, בְּמָה נַעֲמִיד שָׁב לִימִינִי? אֲלֵא עַד זְמַן יְדוּעַ, שִׁכְתוּב עַד אֲשִׁית הַיְמִין אֲיִבִיךָ הַדָּם לְרַגְלֶיךָ, וְלֹא תִמִּיד. אָבֵל בְּאוֹתוֹ זְמַן לֹא תִזוּז מִשֵּׁם לְעוֹלָמִים, שִׁכְתוּב (ישעיה נד) כִּי יִמִּין וּשְׂמֹאלוֹ תִפְרָצִי, לְהִיּוֹת הַכֹּל אֶחָד.

שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה מִצְוֹת נִמְנָה כָּאן

נֵאֵם ה' לְאֲדֹנָי שָׁב לִימִינִי וְגו' (ק"י, א): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קס"ב)] זו רֵאשִׁית הַיְמִין, לְאַהֲבָה אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַהֲבָה שֶׁל הַדְּבָקוֹת שְׁלוֹ, וּמִיְהוּ? (האהבה של התעוררות הימין) הַיְמִין, שֶׁהוּא מְעוֹרֵר הָאַהֲבָה. מִי שְׂאוֹהֵב אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא מְעִיר אֶת יְמִינוֹ אֵלָיו וּמִקְבְּלוֹ בְּאַהֲבָה. כָּל דְּבָרֵי הָעוֹלָם לֹא תְלוּיִים אֲלֵא בְרִצּוֹן, רוּחַ מִמְּשִׁיכָה רוּחַ וּמִבִּיאָה רוּחַ, וְסִימָנָה זֶה - (איוב לד) אִם יֵשִׁים אֵלָיו לְבוֹ רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ אֵלָיו יֵאָסֵף. כְּשֶׁמְעוֹרֵר הָאָדָם אֶהְבָּה לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַתְּעוֹרְרוֹת הַיְמִין לֹא נְעוּרָה אֲלֵא בְּשִׁלְשָׁה גּוֹנִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים ו) בְּכֹל לְבָבְךָ וּבְכֹל נַפְשְׁךָ וּבְכֹל מְאֹדְךָ. הֲרִי כָּאן שִׁלְשָׁה גּוֹנִים. שְׁלֹא תֹאמַר אוֹ זֶה אוֹ זֶה, שֶׁהֲרִי לֹא כָּתוּב אוֹ בְּכֹל לְבָבְךָ אוֹ בְּכֹל נַפְשְׁךָ אוֹ בְּכֹל מְאֹדְךָ. אֲלֵא צְרִיף אֶת כָּלֶם, לֵב וְנַפֵּשׁ וּמִמּוֹן. וְאֵז הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְעִיר אֶת יְמִינוֹ אֵלָיו, וּפּוֹשֵׁט אוֹתָהּ כְּנִגְדּוֹ וּמִקְבֵּל אוֹתוֹ.

וְעַל זֶה כְּתוּב, (תהלים קו) נֵאֵם ה' לְאֲדֹנָי שָׁב לִימִינִי. וְסוּד הַכְּתוּב הַזֶּה הֲרִי הֶעֱרַנּוּ בּוֹ, שֶׁדוּד הַמֶּלֶךְ עַל דְּרָגָתוֹ אָמַר, כְּשֶׁנִּקְשַׁר בַּיְמִין. שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה מִצְוֹת כָּאן בַּיְמִין:

— זוהר תהלים —

וְאֶהְבֶּתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ - הָרִי אַחַת. כָּכָל לְבָבְךָ - שְׁתִּים. וּבְכָל נַפְשֶׁךָ - שְׁלֹשׁ. וּבְכָל מְאֹדְךָ - אַרְבַּע. וְשִׁנְנַתָּם לְבָנֶיךָ - חֲמֵשׁ. וּדְבַרְתָּ בָּם - הָרִי שֵׁשׁ. בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ - הָרִי שִׁבְעָה. וּבְלִכְתֹּךָ בַּדֶּרֶךְ - שְׁמוֹנֶה. וּבְשִׁכְבְּךָ - הָרִי תִשְׁעָה. וּבְקוּמְךָ - הָרִי עָשָׂר. וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל יָדְךָ - הָרִי אַחַת עֶשְׂרֵה. וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ - הָרִי שְׁתִּים עֶשְׂרֵה. וּכְתַבְתָּם עַל מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ - הָרִי שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה הַמְצוּוֹת הַלְלוּ תְלוּיוֹת בְּיָמִין, וְהַשְׁמַאל נִכְלָל בְּיָמִין, וְכָךְ צָרִיךְ. וּבְכָל זְמַן שֶׁמִּתְעוֹרֵר הַשְׁמַאל, הַיָּמִין מִתְחִיל בְּרֹאשׁ. וְלִכְּן אִם יִזְכּוּ, הַשְׁמַאל נִכְלָל בְּיָמִין. וְאִם לֹא, הַיָּמִין נִכְלָל בְּשְׁמַאל, וְשׁוֹלֵט הַשְׁמַאל. וְסִימָן לָזֶה, אִם בְּרֹאשׁ, כְּמוֹ אִם בְּחֻקְתִּי תֵּלְכוּ. וּבְכָל מְקוֹם הַשְׁמַאל מִתְעוֹרֵר בְּאַהֲבָה בְּסוּד הַיָּמִין, אַחַר כֵּן מִתְחַזֵּק דֵּינוֹ כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ, וְכָךְ צָרִיךְ בְּכָל מְקוֹם, וְזֶה הַעִירוֹ הַחֲבָרִים בְּדְבָרִים הַלְלוּ. בֹּא רַבִּי חַיִּיא וּנְשָׁקוּ.

נָאם ה' זֶה יַעֲקֹב לְאֹדְנִי - זֶה אַרְוֹן הַבְּרִית אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ

נָאם ה' לְאֹדְנִי שֶׁב לְיָמֵינִי וְגו' (ק', א) : [זוהר ח"א פ' בראשית (דף נ"ג)]
 עוֹד פֶּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, (תהלים ק) נָאם ה' לְאֹדְנִי שֶׁב לְיָמֵינִי עַד אֲשִׁית אֵיבֶיךָ הַדָּם לְרַגְלֶיךָ. נָאם ה' לְאֹדְנִי - הַדְּרָגָה הָעֲלִיוֹנָה לְדְרָגָה הַתְּחִתּוֹנָה אוֹמְרֵת שֶׁב לְיָמֵינִי, לְקַשֵּׁר מַעֲרַבִּית בְּדְרוֹמִית, שְׁמַאל בְּיָמִין, כְּדִי לְשַׁבֵּר אֶת כַּחַם שֶׁל שְׂאֵר הָעַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת. נָאם ה' לְאֹדְנִי - נָאם ה' זֶה יַעֲקֹב. לְאֹדְנִי - זֶה (יְהוֹשֻׁעַ ג) אַרְוֹן הַבְּרִית אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ. דְּבַר אַחַר נָאם ה' - זֶה יוֹבֵל. לְאֹדְנִי - זֶה שְׁמֵטָה, שְׁכָתוֹב בָּהּ

— זוהר תהלים —

(שמות כא) אֶהְבֵּתִי אֶת אֲדֹנָי. שֵׁב לִימִינִי - שְׁהִרֵי הַיָּמִין מִתְחִיל בַּיּוֹבֵל, וְשִׁמְטָה צָרִיךְ לְקַשֵּׁר בְּיָמִין. בֵּא רֵאָה, שִׁמְטָה זוֹ לֹא נִקְשְׁרַת בְּקִיּוֹם שָׁלֵם בְּיָמִין וּבְשִׁמְאֵל מִיּוֹם שֶׁנִּבְרְאָת. כְּשֶׁרוֹצֵה לְהִתְקַשֵּׁר, הוֹשִׁיט זְרוּעַ שִׁמְאֵל כְּנִגְדָּהּ וּבִרְאָא אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה. וּבִגְלָל שֶׁהוּא מֵצֵד שִׁמְאֵל, אֵין בּוֹ קִיּוֹם עַד הַזְּמַן שֶׁל הָאֱלֹף הַשְּׂבִיעִי, שֶׁבְּאוֹתוֹ יוֹם לְחוּד מִתְקַשֵּׁר אֲזוֹ בְּיָמִין. וְאֲזוֹ תְהִיָּה בֵּין הַיָּמִין וְהַשִּׁמְאֵל בְּקִיּוֹם שָׁלֵם, וְיִמְצְאוּ שְׁמַיִם חֲדָשִׁים וְאָרֶץ חֲדָשָׁה, וְאֲזוֹ לֹא תְזוּז מִשָּׁם לְעוֹלָמִים. אִם כֵּן, בְּמָה נִעְמִיד שֵׁב לִימִינִי? אֵלֶּא עַד זְמַן יְדוּעַ, שֶׁכְּתוּב עַד אֲשִׁית אֵיבֶיךָ הַדָּם לְרַגְלֶיךָ, וְלֹא תִמִּיד. אָבֵל בְּאוֹתוֹ זְמַן לֹא תְזוּז מִשָּׁם לְעוֹלָמִים, שֶׁכְּתוּב (ישעיה נד) כִּי יָמִין וּשְׁמֵאוֹל תִּפְרָצִי, לְהִיּוֹת הַכֹּל אֶחָד.

שֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מִצְוֹת נִמְנָה כָּאֵן

נֵאֻם ה' לֵאדֹנָי שֵׁב לִימִינִי וְגו' (ק"א): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קס"ב)] זוֹ רֵאשִׁית הַיָּמִין, לְאַהֲבָא אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַהֲבָה שֶׁל הַדְּבָקוֹת שְׁלוֹ, וּמִיָּהוּ? (הַאֲהָבָה שֶׁל הַתְּעוֹרְרוֹת הַיָּמִין) הַיָּמִין, שֶׁהוּא מְעוֹרֵר הָאֲהָבָה. מִי שְׂאוּהֵב אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא מְעִיר אֶת יָמִינוֹ אֵלָיו וּמְקַבְּלוֹ בְּאַהֲבָה. כָּל דְּבָרֵי הָעוֹלָם לֹא תְלוּיִים אֵלֶּא בְּרִצּוֹן, רוּחַ מִמְּשִׁיכָה רוּחַ וּמְבִיאָה רוּחַ, וְסִימָנָךְ זֶה - (אֵיבּוּלֵד) אִם יִשִּׁים אֵלָיו לְבוֹ רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ אֵלָיו יֵאָסֵף. כְּשֶׁמְעוֹרֵר הָאָדָם אֲהָבָה לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַתְּעוֹרְרוֹת הַיָּמִין לֹא נְעוֹרָה אֵלֶּא בְּשִׁלְשָׁה גּוֹנִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים ו) בְּכֹל לִבְבֶךָ וּבְכֹל נַפְשֶׁךָ וּבְכֹל מְאֹדֶךָ. הֵרִי כָּאֵן שִׁלְשָׁה גּוֹנִים. שֵׁלֹא תֵאמֵר אוֹ זֶה אוֹ זֶה, שְׁהִרֵי לֹא כְּתוּב אוֹ בְּכֹל

עֲנֵה וְשַׁלַּח יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִצִּיּוֹן רְדָה בְּקֶרֶב אֲבוֹתֶיךָ:
 ג עֲמֹד גְּדֻבַת בַּיּוֹם חִילֶךָ בְּחֲדָרֵי קֹדֶשׁ מֵרַחֵם מִשְׁחַר
 לֶךְ מִלְּיָדְתֶיךָ: ד נִשְׁבַּע יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: וְלֹא יִנְחַם אֶתְּהָ
 בְּהֵן לְעוֹלָם עַל דְּבַרְתִּי מִלְּפִי צָדֵק: ה אֲדַנִּי עַל יְמִינֶךָ

— זוהר תהלים —

לְבָבְךָ אוּ בְּכָל נִפְשֶׁךָ אוּ בְּכָל מְאֹדְךָ. אֲלֵא צָרִיךְ אֶת כָּלֶם, לֵב
 וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן. וְאִזּוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעִיר אֶת יְמִינוֹ אֵלָיו,
 וּפּוֹשֵׁט אוֹתָהּ כְּנֶגְדּוֹ וּמְקַבֵּל אוֹתוֹ.

וְעַל זֶה פָּתוּב, (תהלים קו) נֶאֱמַר ה' לֵאדֹנִי שֵׁב לִימִינִי. וְסוּד
 הַפְּתוּב הַזֶּה הָרִי הָעֵרְנוּ בּוֹ, שְׁדוּד הַמְּלֶךְ עַל דְּרָגָתוֹ
 אָמַר, כְּשֶׁנִּקְשַׁר בְּיָמִין. שְׁלֹשׁ עֲשָׂרֵה מִצְוֹת כָּאֵן בְּיָמִין:
 וְאֵהֲבַת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ - הָרִי אַחַת. בְּכָל לְבָבְךָ - שְׁתֵּים. וּבְכָל
 נִפְשֶׁךָ - שְׁלֹשׁ. וּבְכָל מְאֹדְךָ - אַרְבַּע. וְשִׁנְנַתָּם לְבַנְיָךְ - חֲמֵשׁ.
 וּדְבַרְתָּ בָּם - הָרִי שֵׁשׁ. בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ - הָרִי שִׁבְעֵי. וּבְלִכְתְּךָ
 בְּדֶרֶךְ - שְׁמוֹנֵה. וּבְשִׁכְבְּךָ - הָרִי תִשְׁעֵי. וּבְקוּמְךָ - הָרִי עֶשְׂרֵי.
 וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל יָדְךָ - הָרִי אַחַת עֶשְׂרֵה. וְהָיוּ לְטִטְפַת בֵּין
 עֵינֶיךָ - הָרִי שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה. וּכְתַבְתָּם עַל מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ
 - הָרִי שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. שְׁלֹשׁ עֲשָׂרֵה הַמִּצְוֹת הִלְלוּ תְלוּיוֹת בְּיָמִין,
 וְהַשְּׂמַאל נִכְלָל בְּיָמִין, וְכֵן צָרִיךְ. וּבְכָל זְמַן שֶׁמִּתְעוֹרֵר
 הַשְּׂמַאל, הַיָּמִין מִתְחִיל בְּרֵאשׁ. וְלִכֵּן אִם יִזְכּוּ, הַשְּׂמַאל נִכְלָל
 בְּיָמִין. וְאִם לֹא, הַיָּמִין נִכְלָל בְּשְׂמַאל, וְשׁוֹלֵט הַשְּׂמַאל. וְסִימָן
 לְזֶה, אִם בְּרֵאשׁ, כְּמוֹ אִם בְּחֻקְתִּי תִלְכוּ. וּבְכָל מְקוֹם הַשְּׂמַאל

מִחֵץ בַּיּוֹם אִפּוֹ מְלָכִים: ו יִדִּין בְּגוֹיִם מְלֵא גְוִיּוֹת מִחֵץ
 רֹאשׁ עַל אֶרֶץ רַבָּה: ז מִנְחַל בְּדָרֶךְ יִשְׁתַּחַע עַל בֶּן יָרִים
 רֹאשׁ:

— זוהר תהלים —

מתעורר באהבה בסוד הימין, אחר כך מתחזק דינו כמו
 שצריך, וכך צריך בכל מקום, וזה העירו החברים בדברים
 הללו. בא רבי חייא ונשקו.

כָּל הַהֲרוּגִים עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם נִמְצְאִים בְּהִיכַל מִיחָד בְּגוֹן עֵדוֹן
 יִדִּין בְּגוֹיִם מְלֵא גְוִיּוֹת וּגּוֹ' (ק"ו): [זוהר ח"א (לח): זוהר תורה] יִדִּין
 בגוים מלא גויות מחץ ראש על ארץ רבה. אמר רבי
 שמעון בהיכל הרביעי [אשר בגן עדן התחתון] שם כל אותן אבלי
 ציון וירושלם וכל אותן שנהרגו ע"י העמים עכו"ם, וכאשר
 המשיח נכנס ועומד ביניהם הוא מתחיל לבכות, ואז כל
 הנשיאים מגזע דוד אוחזים בו ומנחמים אותו, והוא מתחיל
 פעם שנית לבכות עד שהקול יוצא ומתאחד בקול ההוא,
 והוא עולה למעלה ושוהה שם עד ראש חודש, וכאשר יורד
 יורדים עמו כמה אורות ובהירות מאירות ורפואות והארה
 לכל אותן ההרוגים ובעלי מחלות ומכאובים שסבלו עם
 המשיח, ואז הוא לובש אדרת ושם נחקקים ונצטיירים כל
 אותן ההרוגים שנהרגו ע"י העמים עכו"ם באדרת ההיא,
 ומעלה אותה האדרת למעלה ונחקקת שם בתוך אדרת
 העליונה של המלך, והקב"ה עתיד ללבוש אדרת ההוא ולדון

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

אותן העמים, וע"ז כתיב ידין בגוים מלא גויות מחץ ראש על ארץ רבה.

כָּל הַהֲרוּגִים עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם נִמְצָאִים בְּהֵיכַל מְיֻחָד בְּגֵן עֵדֶן
 וְיָדִין בְּגוֹיִם מְלֵא גְוִיּוֹת וְגו' (ק', ט): [זוהר ח"א (לח): זוהר תורה] יְדִין
 בְּגוֹיִם מְלֵא גְוִיּוֹת מִחֶץ רֹאשׁ עַל אֶרֶץ רְבֵה. אָמַר רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בְּהֵיכַל הַרְבִּיעִי [אשר בגן עדן התחתון] שֶׁם כָּל אוֹתָן אֲבֵלֵי
 צִיּוֹן וִירוּשָׁלַם וְכָל אוֹתָן שְׁנֵהֲרָגוּ ע"י הָעַמִּים עֲכו"ם, וְכֹאשֶׁר
 הַמְּשִׁיחַ נִכְנַס וְעוֹמֵד בִּינֵיהֶם הוּא מֵתְחִיל לִבְכוֹת, וְאִז כָּל
 הַנְּשִׂיאִים מִגִּזְע דְּרֹד אוֹחֲזִים בּוֹ וּמִנְחָמִים אוֹתוֹ, וְהוּא מֵתְחִיל
 פַּעַם שְׁנִית לִבְכוֹת עַד שֶׁהַקּוֹל יוֹצֵא וּמֵתְאָחֵד בַּקּוֹל הַהוּא, וְהוּא
 עוֹלֵה לְמַעְלָה וְשׁוֹהֵה שֶׁם עַד רֹאשׁ חוֹדֶשׁ, וְכֹאשֶׁר יוֹרֵד יוֹרֵדִים
 עִמּוֹ כִּמְהָ אוֹרוֹת וּבִהִירוֹת מֵאִירוֹת וּרְפוּאוֹת וְהֵאֲרָה לְכָל אוֹתָן
 הַהֲרוּגִים וּבְעֵלֵי מַחְלוֹת וּמְכֹאֲבִים שֶׁסָּבְלוּ עִם הַמְּשִׁיחַ, וְאִז
 הוּא לוֹבֵשׁ אֲדָרַת וְשֵׁם נַחֲקָקִים וְנִצְטִיירִים כָּל אוֹתָן הַהֲרוּגִים
 שְׁנֵהֲרָגוּ ע"י הָעַמִּים עֲכו"ם בְּאֲדָרַת הַהֵיא, וּמַעְלָה אוֹתָהּ
 הָאֲדָרַת לְמַעְלָה וְנַחֲקָקַת שֶׁם בְּתוֹךְ אֲדָרַת הָעֲלִיוֹנָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ,
 וְהַקְּב"ה עֵתִיד לִלְבוֹשׁ אֲדָרַת הַהוּא וְלִדְוֹן אוֹתָן הָעַמִּים, וְע"ז
 כְּתִיב יָדִין בְּגוֹיִם מִלֵּא גְוִיּוֹת מִחֶץ רֹאשׁ עַל אֶרֶץ רְבֵה.

קיא א תללויה אודה יהוה: **בכל לבב בסוד**
ישירים ועדה: ב גדלים מעשי יהוה:

שימוש תהלים

שירבו לך אוהבים

הללויה אודה (קיא, א): [שימוש תהלים לפרק קיא] שירבו לך אוהבים.

זוהר תהלים

בכל לבב? בכל לב היה צריך להיות! אלא דוד בסוד עליון
רצה להודות לקב"ה אודה ה' בכל לבב - ביצור טוב וביצור רע

אודה ה' בכל לבב (קיא, א): [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קנה:)] הפעם

אודה את ה'. רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים קיא) אודה
 ה' בכל לבב בסוד ישירים ועדה. בכל לבב? בכל לב היה
 צריך להיות! אלא דוד בסוד עליון של השם הקדוש רצה
 להודות לקדוש ברוך הוא. אודה ה' בכל לבב - ביצור טוב
 וביצור רע, ואלו שני הצדדים, אחד ימין ואחד שמאל.

בסוד ישירים ועדה - אלו הם שאר הצדדים של העולם הזה,
 שהרי לבב כמו צפון ודרום. בסוד ישירים - אלו הם
 שאר צדדי העולם, שהם ששה כמו שלמעלה. ועדה - זהו
 המקום של יהודה, וכתוב (תהלים קלב) ועדתי זו אלמדם. וכתוב
 (הושע יב) ויהודה עד רד עם אל וגו'. כתיב (תהלים קלח) אודך
 בכל לבי נגד אלהים אזמרה. כאן במקום אחד נאמר, שכתוב
 נגד אלהים אזמרה, שהרי לדרגה הזו אמר שירה, לחבר
 אותה לימין. בא ראה, יהודה אחוז בכל הצדדים. אחוז
 בדרום, אחוז במזרח. שהרי הוא בא מצד השמאל, וראשיתו

— זוהר תהלים —

בצפון, ואחוז בדרום, משום שהוא הולך לימין ונאחז בגוף. משום כך, הפעם אודה את ה'. ותעמד מלדת. ותעמד, שעמדה בקיום של הברית כראוי, שהרי הכל נתקן מרכבה קדושה.

עבודת השירות ותשבחות להקב"ה מצלת מכל פגעים

הַלְלוּיָהּ אֹדְהָ ה' וְגו' (קיא, א): [זוהר חלק א' פ' וישלח (דף קעח:)]
 פתח רבי אלעזר ואמר, (שם קיא) הַלְלוּיָהּ אֹדְהָ ה'
 בְּכָל לַבַּב בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעֵדָה, פסוק זה פירושו, אבל בא
 ראה, דוד המלך כל ימיו היה משתדל בעבודת הקדוש ברוך
 הוא, והיה קם בחצות הלילה ומשבח ומודה בשירות
 ותשבחות כדי לתקן מקומו במלכות של מעלה.
 שפשמעורר רוח צפון בחצות הלילה, היה יודע שהקדוש
 ברוך הוא באותה שעה מתעורר בגן עדן להשתעשע עם
 הצדיקים, והוא היה קם באותה שעה ומתגבר בשירים
 ותשבחות עד שעולה השחר. משום שפשהקדוש ברוך הוא
 נמצא בגן עדן, הרי בארנו שהוא וכל הצדיקים שבגן, כלם
 מקשיבים לקולו, ככתוב (שיר ח) חֲבָרִים מְקַשְׁבִּים לְקוֹלָךְ
 הַשְּׁמִיעֵנִי. ולא עוד, אלא חוט של חסד משוף עליו ביום,
 כמו שנאמר, שכתוב (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֲסֵדוֹ וּבַלֵּילָהּ
 שִׁירָה עִמִּי. ולא עוד, אלא שאותם דברי תורה שהוא אומר,
 כלם עולים ומתעטרים לפני הקדוש ברוך הוא, ולכן דוד
 המלך היה משתדל בלילה בעבודת אדונו. בא ראה, הַלְלוּיָהּ,
 בְּכָל אוֹתָן שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת שְׁדוּד אָמַר, הרי שנינו שלמעלה

— זוהר תהלים —

מכלם הוא הללויה, ובארוהו, מה הטעם? משום שכולל השם והשבח כאחד. מה שם ומה שבח? שם זה י"ה. השבח מהו? אלא זו כנסת ישראל שהיא (הלל בגימטריא ה"ס, שהוא אדנ"י) מתקנת שבח תמיד לקדוש ברוך הוא ולא שוקטת, כמו שנאמר (שם פג) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל. משום שסדור השבח היא מסדרת ומשבחת תמיד אליו, ולכן שם ושבח כאחד.

אודה ה' בכל לבב, כמו שבארוהו - ביצר הטוב וביצר הרע, משום שהם נמצאים תמיד אצל האדם, כמו שנאמר (דברים ו) בכל לבבך, ובארוהו. בסוד ישרים ועדה - אלו הם ישראל שכל הדרגות מתעטרות בהם, כהנים ולוים, צדיקים וחסידים, ישרים. ועדה, כמו שנאמר (תהלים פג) נצב בעדת אל. והם סוד שהקדוש ברוך הוא מתעטר בהם. ולכן צריך האדם לשבח את הקדוש ברוך הוא תמיד, משום שהוא מתרצה בשירים ותשבחות, ומי שיודע לשבח לו להקדוש ברוך הוא כראוי, הקדוש ברוך הוא מקבל תפלתו ומצילו. זהו שכתוב (שם צא) אשגבהו כי ידע שמי וגו', אךך ימים וגו'.

הללויה אודה ה' בכל לבב - זהו שבח שעולה על כל אותן השירות והתשבחות שאמר דוד בעשרה מיני תשבחות

הללויה אודה ה' וגו' (קיא, א): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קע"ג):] פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים קיא) הללויה אודה ה' בכל לבב וגו'. הללויה, הרי נתבאר והתעוררו בו החברים, וכך

— זוהר תהלים —

הוא, שְׁזָהוּ שֶׁבַח שְׁעוֹלָה עַל כָּל אוֹתָן הַשִּׁירוֹת וְהַתְּשַׁבְּחוֹת שְׁאָמַר דָּוִד בְּעֶשְׂרָה מִיַּי תְּשַׁבְּחוֹת שְׁאָמַר, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא כּוֹלֵל שֶׁבַח וְשֵׁם בְּאֶחָד, וְהוּא כָּלֵל שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ הָעֲלִיּוֹן. אוֹדָה ה' בְּכָל לַבָּב. בְּכָל מְקוֹם שְׁאָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ סוּד שֶׁל אֶלְפָּא בֵּיתָא, הוּא סוּד הָאוֹתִיּוֹת הַחֲקוּקוֹת שְׁיוֹצְאוֹת בְּחֻקֵּי קוֹת שֶׁל שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים. וַיֵּשׁ אוֹתִיּוֹת עֲלִיוֹנוֹת מִסוּד הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וַיֵּשׁ אוֹתִיּוֹת אַחֲרוֹת שֶׁהֵן אוֹתִיּוֹת קְטַנּוֹת. וְכֵאֵן הוּא סוּד שֶׁל אֶלְפָּא בֵּיתָא שֶׁל הָעוֹלָם (הָעֲלִיּוֹן נוֹתֵן לְעוֹלָם) הַתְּחִתּוֹן.

אוֹדָה ה' בְּכָל לַבָּב - בִּיִצֵר הַטּוֹב וּבִיִצֵר הָרַע שֶׁהוּא שׁוֹרָה בְּתוֹכוֹ. שֶׁהָרִי עַל הַכֹּל יֵשׁ לְהוֹדוֹת לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא בִּיִצֵר הַטּוֹב וּבִיִצֵר הָרַע. שֶׁהָרִי מֵצֵד שֶׁל יִצֵר הַטּוֹב בָּא טוֹב לְאָדָם, וַיֵּשׁ לְבָרוּךְ אֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַטּוֹב וְהַמְטִיב. וּבִצֵד שֶׁל יִצֵר הָרַע בָּא קְטָרוּג לְאָדָם, וַיֵּשׁ לְהוֹדוֹת לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (ביצור הטוב וביצור הרע) בְּכָל מָה שֶׁבָּא עַל הָאָדָם מֵצֵד זֶה וּמֵצֵד זֶה. בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעֵדָה. בְּסוּד יִשְׂרָאֵל - בְּאוֹתָם (מלאכים עליונים קדושים) שְׁאֵת סוּד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הֵם יוֹדְעִים, שֶׁהָרִי אֵת כָּל סוּדוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הֵם יוֹדְעִים, וְהֵם הַסוּד שְׁלוֹ. וְלִכְּן בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעֵדָה - אֵלֶּה הֵם יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁמִּתְכַּנְּסִים בְּעֶשְׂרָה לְהוֹדוֹת לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמִשּׁוֹם כֵּן יֵשׁ לְהוֹדוֹת לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל טוֹב וְעַל רַע וּלְפָרְסָם לְפָנֵי הַכֹּל. שְׁאֵם תֹּאמַר, הָרִי הוּא יוֹדֵעַ, אֵז לְמָה צָרִיךְ לְפָרְסָם? אֵלֶּה בְּזֵה מִתְכַּבֵּד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם לְפָרְסָם אֵת הַנֶּס, וְעַל זֶה כְּתוּב בְּקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, (יחזקאל לח) וְהַתְּגַדַּלְתִּי וְהַתְּקַדְשְׁתִּי וְגו'.

דְּרוּשִׁים לְכָל חֲפְצֵיהֶם: ג הוֹד וְהָרָר פָּעֵלוּ וְצַדִּיקָתוֹ
 עֲמִידַת לְעַד: ד זָכַר עֲשָׂה לְנַפְלְאוֹתָיו חֲנוּן וְרַחוּם
 יְהוָה: ה טָרַף נָתַן לִירָאָיו יִזְכֹּר לְעוֹלָם
 בְּרִיתוֹ: ו פָּח מַעֲשָׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ לָתֵת לָהֶם נַחֲלַת
 גִּזְוִים: ז מַעֲשֵׂי יָדָיו אֵמֶת וּמִשְׁפָּט נְאֻמִּים כָּל
 פְּקוּדָיו: ח סְמוּכִים לְעַד לְעוֹלָם עֲשׂוּם בְּאֵמֶת וַיִּשָּׂר:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כָּל חֲמֻדוֹת הַתּוֹרָה לֹא נִתְּנָם הַקָּב"ה אֶלָּא לְאוֹתָם יְרָאֵי חֲטָא
 לְאוֹתָם יְרָאֵי מַצּוֹתָיו וְלֹא לָכֶם

טָרַף נָתַן לִירָאָיו וְגו' (קיא, ה): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף קכ"א:)]
 לְגִיזְוִן אֶחָד שָׁאֵל אֶת רַבִּי אַבָּא וְאָמַר לוֹ, לֹא כְּתוּב
 וּבִשָּׁר בְּשֻׁדָּה טְרַפָּה לֹא תֹאכְלוּ? אִם כֵּן, מַהוּ שְׂכָתוּב
 (תהלים קיא) טְרַף נָתַן לִירָאָיו? טְרַף נָתַן לְכָל־בָּיִת הִיא צְרִיף
 לְהִיּוֹת! לָמָּה נָתַן לִירָאָיו? אָמַר לוֹ, רִיקָא, הָאִם כְּתוּב
 טְרַפָּה נָתַן לִירָאָיו? טְרַף כְּתוּב! וְאִם תֹּאמַר, טְרַף כְּמוֹ
 טְרַפָּה, נָתַן לִירָאָיו וְדָאֵי, שְׂדִבְרָ זֶה לֹא נִתְּנוּ לְהַזְהֵר בּוֹ
 אֶלָּא לְאוֹתָם יְרָאֵי שְׂמוּ וִירָאִים מִמֶּנּוּ. מִשּׁוּם זֶה דְּבַר זֶה
 לֹא נָתַן לָכֶם, שְׂהָרֵי יָדַע שְׂאֵינְכֶם יְרָאִים מִמֶּנּוּ וְלֹא
 שׁוֹמְרִים מַצּוֹתָיו, וּמִשּׁוּם דְּבַר זֶה חֲמָרָה שֶׁל הַתּוֹרָה
 וְצְרִיף לְהַזְהֵר בָּהּ. נָתַן לִירָאָיו, נָתַן לִירָאָיו וְדָאֵי, וְלֹא
 לְאַחֲרִים. וְכָל חֲמֻדוֹת הַתּוֹרָה לֹא נִתְּנָם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 אֶלָּא לְאוֹתָם יְרָאֵי חֲטָא, לְאוֹתָם יְרָאֵי מַצּוֹתָיו וְלֹא לָכֶם.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כָּל אָדָם שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה בַּלְיָלָה וְקָם בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה בְּשַׁעַת
שְׁכַנְסַת יִשְׂרָאֵל מִתְעוֹרְרֵת לְהִתְקִין בֵּית לְמִלְךָ - זֶה מִשְׁתַּתַּף
עִמָּה וְזֶה נִקְרָא מִבֵּית הַמֶּלֶךְ

טָרְף נִתַּן לִירְאִיו וְגו' (קיא, ה): [זוהר ח"ג פ' אמור (דף צ.ז)] מֵהוּ טָרְף
נִתַּן לִירְאִיו? אֲלֵא כִּמוֹ שְׁכַתּוֹב, (מִשְׁלֵי לֵא) וְתִקָּם בְּעוֹד
לַיְלָה וְתִתֵּן טָרְף לְבֵיתָהּ. מִכַּאֲן לְמַדְנֵנוּ, שְׁכַל אָדָם שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה
בַּלְיָלָה, וְקָם בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה, בְּשַׁעַת שְׁכַנְסַת יִשְׂרָאֵל מִתְעוֹרְרֵת
לְהִתְקִין בֵּית לְמִלְךָ - זֶה מִשְׁתַּתַּף עִמָּה, וְזֶה נִקְרָא מִבֵּית הַמֶּלֶךְ,
וְנוֹתְנִים לוֹ כָּל יוֹם מֵאוֹתָם תְּקוּנֵי הַבַּיִת. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב וְתִתֵּן טָרְף
לְבֵיתָהּ וְחָק לְנַעֲרֹתֶיהָ. מִי זֶה בֵּיתָהּ? כָּל אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּתְּפִים
עִמָּה בַּלְיָלָה נִקְרָאִים בֵּיתָהּ, בְּנֵי בֵיתָהּ. וּמִשׁוּם כֵּן, טָרְף נִתַּן
לִירְאִיו.

מַה זֶה טָרְף? טָרְף מִמֶּשׁ, שֶׁהִיא נוֹטֶלֶת מִמָּקוֹם רְחוֹק
עָלְיוֹן, שְׁכַתּוֹב (מִשְׁלֵי לֵא) מִמְּרָחֵק תְּבִיא לְחִמָּה. וּמִי
זוֹכֵה לְטָרְף הַזֶּה? סוֹף הַכְּתוֹב מוֹכִיחַ, שְׁכַתּוֹב (תהלים קיא)
יִזְכֵּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ. מִי שְׁמַתְבוֹנֵן (שִׁמְשַׁתְּדֵל) בַּתּוֹרָה לְהִשְׁתַּתֵּף
עִמָּה בַּלְיָלָה. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁצַדִּיק אֶחָד עָלְיוֹן יֵשׁ לוֹ
לְקַדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא מִשְׁתַּתַּף עִמּוֹ, וַיּוֹרְשִׁים שְׁנִיָּהִם
אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁכַתּוֹב (ישעיה ס) צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ
אֶרֶץ.

ט פְּדוּת שְׁלַח לְעַמּוֹ צְוָה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ קְדוֹשׁ וְנוֹרָא
שְׁמוֹ: י רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת יְהוָה שְׁכָל מוֹב

— זוהר תהלים —

מפרש פְּדוּת שְׁלַח לְעַמּוֹ צְוָה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ קְדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ
מה שוֹנָה בְּכָל שְׁאֵר הַפְּסוּקִים שֶׁבְּכֻלָּם שְׁתֵּי תְבוּת מְאֻלָּפָא
בֵּיתָא וּבְפָסוּק זֶה וְשְׁלֹאֲחֵרֵי שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ?

פְּדוּת שְׁלַח לְעַמּוֹ וְגו' (קיא, ט): [זוהר ח"ב פ' יתרו (דף ט"ז)] וַיִּשְׁמַע

יְתָרוֹ כִּהֵן מִדִּין. רַבִּי יוֹסִי פְתַח, (תהלים קיא) פְּדוּת שְׁלַח
לְעַמּוֹ צְוָה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ קְדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ. מַה שׁוֹנָה בְּכָל
שְׁאֵר הַפְּסוּקִים, שֶׁבְּכֻלָּם שְׁתֵּי תְבוּת מְאֻלָּפָא בֵּיתָא, וּבְפָסוּק
זֶה וְשְׁלֹאֲחֵרֵי שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ? אֵלָּא כַּדִּי לְהַשְׁלִים שְׁשֵׁה צְדָדִים
בְּאֻלָּפָא בֵּיתָא הַזֶּה, זֶה כְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ הַגְּאֻלוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, חוּץ
מֵהַגְּאֻלָּה הָרֵאשׁוֹנָה, פְּסוּק אַחַר כְּנֶגֶד תּוֹרָה נְבִיאִים וּכְתוּבִים,
וְהַכֹּל תְּלוּי בְּחֻמְמָה הַזֹּאת. פְּדוּת שְׁלַח לְעַמּוֹ - כְּשֶׁגְּאֵל הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִגְּלוֹת מִצְרַיִם וַעֲשֵׂה לָהֶם נִסִּים
וּגְבוּרוֹת. צְוָה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ - כְּשֶׁבָּא יְתָרוֹ וְקָבְלוּ הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא וְקָרְבוּ לְעַבְדוּתוֹ, וּמִשָּׁם הִתְקַרְבוּ כָּל אוֹתָם גְּרִים
תַּחַת כְּנָפֵי הַשְּׁכִינָה. מִשָּׁם וְהִלָּאָה, קְדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ. שְׁהֵרִי
אֲזִי הִתְקַדַּשׁ שֵׁם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁהֵרִי (מֵהַצַּד הָאֲחֵר) מִתְקַדַּשׁ
שֵׁם הַקְּדוֹשׁ, כְּשֶׁנִּשְׁבַּר וְנִכְפָּה הַצַּד הָאֲחֵר, כְּמוֹ שֶׁהָיָה בֵּיתָרוֹ.

מִי שֶׁיִּכְנַס בְּשַׁעַר זֶה - יִכְנַס גַּם כִּף שַׁעַר רֵאשׁוֹן לְחֻמְמָה
עֲלִיוֹנָה יִרְאֵת ה' הִיא זְוָהי רֵאשִׁית

רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת ה' וְגו' (קיא, ט): [הקדמת ספר זוהר (דף ט"ז):]

לְכָל עֲשִׂיהֶם תַּהֲלֵתוּ עֲמֹדַת לְעַד:

⊞—————⊞ זוהר תהלים ⊞—————⊞

בְּרֵאשִׁית, רַבִּי חֲזִיָּא פִתַּח, (תהלים קיא) רֵאשִׁית חַכְמָה יִרְאֵת ה' שְׂכַל טוֹב לְכָל עֲשִׂיהֶם תַּהֲלֵתוּ עֲמֹדַת לְעַד. רֵאשִׁית חַכְמָה, פְּסוּק זֶה כִּף צְרִיף לְכַתֵּב: סוֹף חַכְמָה יִרְאֵת ה', בְּגָלִל שְׂיִרְאֵת ה' הֵיא סוֹף חַכְמָה. [נ"א: אלא הֵיא רֵאשִׁית] לְהַכְּנֵס לְתוֹךְ הַדְרָגָה שֶׁל חַכְמָה עֲלִיוֹנָה. זְהוּ שְׁכָתוֹב (שם קיח) פִתַּחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק. זֶה הַשְּׁעַר לֵה', וְדֹאֵי. שְׁאֵם לֹא יַכְּנֵס בַּשְּׁעַר זֶה, לֹא יַכְּנֵס לְעוֹלָמִים. (משל) לְמִלֶּךְ עֲלִיוֹן שֶׁהוּא עֲלִיוֹן נִסְתַּר וְגִנוּז, וְעַשָּׂה לֹו שְׁעָרִים אֶלֶּה עַל אֶלֶּה, וּבְסוֹף כָּל הַשְּׁעָרִים עָשָׂה שְׁעַר אֶחָד בְּכְמָה מִנְעוּלִים, בְּכְמָה פִתַּחִים, בְּכְמָה הֵיכְלוֹת אֶלֶּה עַל אֶלֶּה, וְאָמַר: כָּל מִי שְׁרוּצָה לְהַכְּנֵס אֵלַי – שְׁעַר זֶה יְהִיֶה רֵאשׁוֹן לְגִבִּי. מִי שְׁיַכְּנֵס בַּשְּׁעַר זֶה – יַכְּנֵס. גַּם כִּף שְׁעַר רֵאשׁוֹן לְחַכְמָה עֲלִיוֹנָה, יִרְאֵת ה' הֵיא. וְזוּהֵי רֵאשִׁית. ב, שְׁנַיִם הֵם שְׁמַתַּחֲכָרִים כְּאֶחָד, וְאֶלֶּה שְׁתֵּי נִקְדוֹת – אֶחָד גְּנוּז וְנִסְתַּר, וְאֶחָד עוֹמֵד בַּהֲתַגְלוֹת. וּבְגָלִל שְׁאִין לָהֶם פְּרוּד נִקְרָאִים רֵאשִׁית, אֶחָד וְלֹא שְׁנַיִם. מִי שְׁנוּטֵל זֶה נוּטֵל זֶה, וְהַכֵּל אֶחָד. שְׁהָרִי הוּא וְשְׁמוּ אֶחָד, שְׁכָתוֹב (שם פג) וַיִּדְעוּ כִי אַתָּה ה' שְׁמָךְ לְבָדָךְ. לְמָה נִקְרָא יִרְאֵת ה' בְּגָלִל שֶׁהוּא עֵץ שֶׁל טוֹב וְרַע. זְכָה בֶן הָאָדָם – הֵנָּה טוֹב. וְאֵם לֹא זְכָה – הֵנָּה רַע. וְלִכֵּן שׁוֹרָה בְּמָקוֹם זֶה יִרְאֵה, וְזֶה שְׁעַר לְהַכְּנֵס לְכָל טוֹב שֶׁבְּעוֹלָם. שְׂכַל טוֹב – אֶלֶּה שְׁנֵי שְׁעָרִים שֶׁהֵם כְּאֶחָד.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, שְׂכַל טוֹב – זֶה עֵץ הַחַיִּים, שֶׁהוּא שְׂכַל טוֹב בְּלֵי רַע כְּלָל. וְעַל שְׂלֵא שׁוֹרָה בּוֹ רַע הוּא שְׂכַל טוֹב בְּלֵא

— זוהר תהלים —

רע. לְכֹל עֲשִׂיהֶם - אֵלֹהֵי חֲסִדֵי דָוִד הַנְּאֻמָּנִים, תּוֹמְכֵי הַתּוֹרָה. וְאוֹתָם תּוֹמְכֵי הַתּוֹרָה כְּבִיכּוֹל הֵם עוֹשִׂים. כָּל אֵלֹהֵי שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה אֵין בָּהֶם עֲשִׂיָה בְּעוֹד שְׁעוֹסְקִים בָּהּ. אוֹתָם שְׁתוֹמְכִים בָּהֶם יֵשׁ בָּהֶם עֲשִׂיָה, וּבְכַח זֶה כְּתוּב תְּהַלְתּוּ עִמָּדַת לְעַד, וְעוֹמֵד הַכֶּסֶּא עַל עִמָּדוֹ כְּרֵאוּי.

מִצְוֹת הַתּוֹרָה שֶׁנִּתְּנָן הַקַּב"ה לְיִשְׂרָאֵל כְּלָן כְּתוּבוֹת בַּתּוֹרָה
בְּדֶרֶךְ כָּלֵל

רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת ה' וְגו' (קיא, י'): [הקדמת ספר הזוהר (דף יא:)]
פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּמִצְוֹת הַתּוֹרָה וְאָמַר, מִצְוֹת
הַתּוֹרָה שֶׁנִּתְּנָן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, כְּלָן כְּתוּבוֹת בַּתּוֹרָה
בְּדֶרֶךְ כָּלֵל. בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים. זוּהֵי הַמִּצְוָה הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁל
הַכֹּל. וְנִקְרְאֵת מִצְוָה זוּ יִרְאֵת ה', שֶׁנִּקְרְאֵת רֵאשִׁית, שֶׁכְּתוּב
(תהלים קיא) רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת ה'. (משלי א) יִרְאֵת ה' רֵאשִׁית
דַּעַת. מִשׁוּם שֶׁדָּבָר זֶה נִקְרָא רֵאשִׁית, וְזֶה הַשְּׁעָר לְהַכְנִס לְתוֹךְ
הָאֱמוּנָה, וְעַל הַמִּצְוָה הַזֹּאת מִתְקִים כָּל הָעוֹלָם. הִירְאָה נִפְרָדַת
לְשִׁלְשָׁה צְדָדִים, שְׁנַיִם מֵהֶם אֵין בָּהֶם עֵקֶר כְּרֵאוּי, וְאֶחָד עֵקֶר
שֶׁל יִרְאָה. יֵשׁ אָדָם שֶׁיִּרְאֵת מִהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדִי שִׁיחִיו בְּנִי
וְלֹא יָמוּתוּ, אוֹ שֶׁיִּרְאֵת מִעֲנֵשׁ שֶׁל גּוֹפוֹ אוֹ שֶׁל מָמוֹנוֹ, וְעַל כֵּן
יִרְאֵת מִמֶּנּוּ תָמִיד. נִמְצְאֵת הִירְאָה שֶׁהוּא יִרְאֵת מִן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לֹא שֵׁם אוֹתָהּ לְעֵקֶר. יֵשׁ אָדָם שֶׁפּוֹחַד מִן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מִשׁוּם שֶׁפּוֹחַד מִעֲנֵשׁ אוֹתוֹ הָעוֹלָם וּמִעֲנֵשׁ הַגִּיהֵנּוּם. שְׁנַיִ
אֵלֶּה לֹא עֵקֶר שֶׁל יִרְאָה הֵם וְהַשְּׁרֵשׁ שֶׁלּוֹ.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הִירָא"ה שְׁהִיא עֵקֶר, שְׁאָדָם יִירָא מִרְבוּנוּ מִשּׁוּם שֶׁהוּא גָדוֹל
 וְשְׁלִיט, עֵקֶר וְשֶׁרֶשׁ שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת, וְהַכֵּל לְפָנָיו
 כָּלֹא חֲשׁוּבִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דניאל ד) וְכָל דֵּי־רֵי הָאָרֶץ כְּאִינָם
 חֲשׁוּבִים, וְלִשִׁים אֶת רְצוֹנוֹ בְּאוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁנֶּקְרָא יִרְאָה. בְּכֹה
 רְבִי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, אוֹי אִם אָמַר, וְאוֹי אִם לֹא אָמַר. אִם אָמַר -
 יִדְעוּ הַרְשָׁעִים אֵיךְ יַעֲבְדוּ אֶת רְבוּנָם. אִם לֹא אָמַר - יִאֲבֹדוּ
 הַחֲבָרִים אֶת הַדְּבָר הַזֶּה. בְּמָקוֹם שֶׁשׁוּרָה יִרְאָה קְדוּשָׁה,
 מִלְּפָנֶיהָ יֵשׁ יִרְאָה רְעָה שְׁמִלְקָה וּמְכָה וּמְקַטְרֶגֶת, וְהִיא
 הַרְצוּעָה לְהַלְקוֹת אֶת הַרְשָׁעִים, וּמִי שֶׁפּוֹחֵד בְּגִלְלַת עֲנָשׁ
 הַמְּלָקוֹת וְהַקְטְרוּג כְּמוֹ שֶׁנֶּתְבָּאֵר, לֹא שׁוּרָה עָלָיו אוֹתָהּ יִרְאֵת
 ה' שֶׁנֶּקְרָאֵת יִרְאֵת ה' לְחַיִּים. אֲלֵא מִי שׁוּרָה עָלָיו הִירְאָה הַרְעָה
 הִיא. וְנִמְצָא שֶׁשׁוּרָה עָלָיו הַרְצוּעָה הִיא, יִרְאָה רְעָה וְלֹא
 יִרְאֵת ה'. וּמִשּׁוּם כֵּן הַמְּקוֹם שֶׁנֶּקְרָא יִרְאֵת ה' נִקְרָא רֵאשִׁית
 דַּעַת, וְעַל כֵּן נִכְלָלֵת כְּאֵן הַמְצוּהָ הַזֹּה, וְזֶה הָעֵקֶר וְהַיְסוּד לְכָל
 שְׁאָר הַמְצוּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה. מִי שֶׁשׁוּמֵר הִירְאָה הַזֹּה - שׁוּמֵר
 הַכֵּל. לֹא שׁוּמֵר יִרְאָה - לֹא שׁוּמֵר אֶת מְצוּוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁהֲרִי זֶה
 הַשְּׁעָר שֶׁל הַכֵּל. וּמִשּׁוּם כֵּן כָּתוּב בְּרֵאשִׁית, שְׁהִיא יִרְאָה, בְּרָא
 אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. שְׁמִי שְׁעוֹבֵר עַל זֶה, עוֹבֵר עַל
 מְצוּוֹת הַתּוֹרָה. וְעֲנִשׁוּ שֶׁל מִי שְׁעוֹבֵר עַל זֶה - הַרְצוּעָה הַרְעָה
 הַזֹּה מִלְקָה אוֹתוֹ, וְהִינּוּ וְהָאָרֶץ הִיתָה תְּהוֹ וְכִהוּ וְחִשְׁךָ עַל פָּנָיו
 תְּהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים. הִנֵּה אֵלּוֹ אַרְבַּעַה עֲנָשִׁים לְהַעֲנִישׁ בָּהֶם אֶת
 הַרְשָׁעִים.

תְּהוֹ - זֶה חֲנֻק, שְׁכָתוּב (ישעיה לז) קוֹ תְּהוֹ, (זכריה ב) חֲבַל מְדָה.

— זוהר תהלים —

בהו - זו סקילה, אבנים המשקעות בתוך התהום הגדול לענש את הרשעים. וחשך - זו שרפה, שכתוב (דברים ה) ויהי כשמעכם את הקול מתוך החשך, (שם ד) וההר בער באש עד לב השמים חשך וכו'. וזו האש החזקה שעל ראשי הרשעים מתחילה לשרף אותם. ורוח - זה הרג בסיף. רוח סערה, חרב שנונה מלהטת בו, כמו שנאמר (בראשית ג) ואת להט החרב המתהפכת, ונקראת רוח. הענש הזה למי שיעבר על מצוות התורה. ואחר כתוב יראה ראשית, שהיא הכלל של הכל. מכאן והלאה שאר מצוות התורה.

לא נברא העולם אלא בשביל היראה - ראשית חכמה
יראת ה'

ראשית חכמה יראת ה' וגו' (קיא, י) : [הקדמת ספר זוהר (דף יא:)]
רבי יצחק אמר, תחלת כל העולם ובנינו לא נברא אלא על היראה, להיות אדם בעל יראה לשמים ובעל יראה לבריות. ממה שכתוב (בראשית א) בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ את השמים - להיות ירא את השמים, ואת הארץ - להיות ירא לבריות. כמו כן מלמד שכל העולם לא נברא אלא על היראה שנקראת ראשית, שנאמר (תהלים קיא)
ראשית חכמה יראת ה', וזהו שכתוב בראשית.

מהו החכמה האמתות - ראשית חכמה יראת ה'

ראשית חכמה יראת ה' וגו' (קיא, י) : [זוהר חדש פ' בראשית (דף יו.ט)]
שנו רבותינו, אמר רבי יוסי בן פזי, פעם אחת הייתי

— זוהר תהלים —

הולך בדרך ופגעתי באותו הר של כפר קרדו, והיו האנשים שמחים בחלקם, ולנתי שם ליל שבת אחד, וראיתי את מארזי שהיה רוצה לשכב עם אשתו. עמד זה מצד זה והתפלל, ועמדה היא מצד ההוא והתפללה. אמרתי להם: מהי תפלתכם בשעה זו? אמרו לי: הזמן שלנו לזווג משבת לשבת, ומתפללים את תפלתנו לפני הקדוש ברוך הוא שיהיה לנו בן שיעבד עבודתו, בן ירא חטא, בן שיעשה את מצוותיו ולא יסטה מהתורה לימין ולשמאל. אמרתי להם: יהי רצון שתהיה לכם בקשתכם, שהרי לשם שמים עשיתם.

אמר רבי יוסי: אראה פני השכינה, שלאחר ימים נקלעתי לשם, וראיתי אותו הבן שנולד להם, והיה בן שבע שנים. ראה אותי בבית, ולא רצה לדבר עמי. אמר לו אביו: לך לפניו, שאיש גדול הוא. אמר, אני פוחד לדבר עמו ולהתקרב עמו, שהרי לא ידעתי אם יש לו נשמה קדושה אם לא, שכה ללמד אותי מורי היום הזה, שלכל מי שאין לו נשמה קדושה, אסור לדבר עמו ולהתקרב עמו. אמר לו: חס ושלום, שאיש גדול והחכם של הדור הוא. קרב אלי, ולא הספיק לדבר עמי. אמר לי: אני רואה בך שנשמה חדשה יש בך מזה ימים מועטים, ולא נזרקה בך בשעה שיצאת לעולם. תמהתי. אמרתי: כן הוא! שרוק הייתי, כשעסקתי בתורה, ונתנה בי נשמה. אמר לי: ידעת את נפש החיה, שאמר הכתוב שהיתה מן הארץ, והרי משמע נפש חיה? אמרתי לו: אמר בני.

— זוהר תהלים —

אמר, כף אמר לי מורי, שהיא הנפש שהוציאה הארץ, ומן הארץ היא נגזרה, אבל היא חיה שיכולה להתנענע לכאן ולכאן, כמו שעושים בהמות ושרצים והכל. אבל אין בה השכל וחכמה בעבודת הקדוש ברוך הוא, שלא נבראה אלא לבהמה ולחיה להתנענע בה ללא השכל, ולהתפללות כשתצא, כהבל הזה של הפה. אמרתי לו: בני, מי הוא רבך? אמר לי: רבי אלכסנדראי. אמרתי לו: ומה למדת היום הזה? אמר לי: הפסוק הזה שכתוב (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת ה' שכל טוב לכל עושיהם, כף אמר לי רבי אלכסנדראי, מה הוא חכמה? הוא שמו של הקדוש ברוך הוא, והוא חכמה, ומעולם לא גלה לשום אדם ולא עתיד להגלות, אלא קצת הימנה למשה לבד.

ולא עמד על כל ידיעתה, אלא עמד על מה שלא עמד אדם, על הראשית הזו שהיא חכמה, שכתוב בו במשה (דברים לג) וירא ראשית לו, וזהו חכמה. ואם תאמר, הרי כתוב וה' נתן חכמה לשלמה? בא וראה, לא כתוב נתן החכמה, אלא חכמה, שעמד על קצת אמתתה. המשיח עתיד לדעת קצתו, שכתוב בו (ישעיה יא) ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה כו'. והחכמה היא ראשית הכל וקדם הכל, אבל יראת ה' שכל טוב. כלומר, היראה נשארה בשכל ובינה, לדעת ולחקר יראת ה'. לכל עושיהם – לעושה המצוות ביראה בתחלה, עד שירגיל עצמו לעשות מאהבה. אמרתי לו: מה שמך? אמר לי: אהבה. אמרתי לו: מר אהבה, וקראתי עליו (ירמיה לא)

— זוהר תהלים —

ואהבת עולם אהבתיך. ואני זכיתי לראות את רב אדא בנו,
וספרתי לו את זה.

כל חמרות התורה לא נתנם הקב"ה אלא לאותם יראי חטא
לאותם יראי מצוותיו ולא לכם

טַרְף נַתַן לִירְאָיו וְגו' (קיא, ה): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף קכ"א)] לְגִיזֵן
אָחַד שָׁאַל אֶת רַבִּי אַבְא וְאָמַר לוֹ, לֹא כְּתוּב וּבָשָׂר
בְּשׂוּדָה טְרֵפָה לֹא תֹאכְלוּ?! אִם כֵּן, מֵהוּ שְׁכַתוּב (תהלים קיא)
טַרְף נַתַן לִירְאָיו? טַרְף נַתַן לְכֹלֵכִים הֲיֵה צָרִיךְ לְהִיּוֹת! לְמָה
נַתַן לִירְאָיו? אָמַר לוֹ, רִיקָא, הָאִם פְּתוּב טְרֵפָה נַתַן לִירְאָיו?!
טַרְף פְּתוּב! וְאִם תֹּאמַר, טַרְף כְּמוֹ טְרֵפָה, נַתַן לִירְאָיו וְדַאי,
שְׂדֵבֵר זֶה לֹא נִתְּנוּ לְהִזְהַר בּוֹ אֲלֵא לְאוֹתָם יִרְאֵי שְׂמוֹ וִירְאִים
מִמֶּנּוּ. מִשּׁוּם זֶה דְּבַר זֶה לֹא נַתַן לָכֶם, שְׁהָרִי יַדַע שְׂאִינְכֶם
יִרְאִים מִמֶּנּוּ וְלֹא שׂוֹמְרִים מִצְוֹתָיו, וּמִשּׁוּם דְּבַר זֶה חֲמָרָה שֶׁל
הַתּוֹרָה וְצָרִיךְ לְהִזְהַר בָּהּ. נַתַן לִירְאָיו, נַתַן לִירְאָיו וְדַאי, וְלֹא
לְאַחֵרִים. וְכָל חֲמָרוֹת הַתּוֹרָה לֹא נִתְּנָם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲלֵא
לְאוֹתָם יִרְאֵי חֲטָא, לְאוֹתָם יִרְאֵי מִצְוֹתָיו וְלֹא לָכֶם.

כל אדם שעוסק בתורה בלילה וקם בחצות הלילה בשעה
שקנסת ישראל מתעוררת להתקין בית למלך - זה משתתף
עמה וזה נקרא מבית המלך

טַרְף נַתַן לִירְאָיו (קיא, ה): [זוהר ח"ג פ' אמור (דף צ"א)] מֵהוּ טַרְף נַתַן
לִירְאָיו? אֲלֵא כְּמוֹ שְׁכַתוּב, (משלי לא) וַתִּקֶּם בַּעֲדוֹ לִילָה
וַתִּתֵּן טַרְף לְבֵיתָהּ. מִכָּאֵן לְמַדְנּוּ, שְׁכָל אָדָם שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

בלילה, וקם בחצות הלילה, בשעה שפנסת ישראל מתעוררת להתקין בית למלך - זה משתתף עמה, וזה נקרא מבית המלך, ונותנים לו כל יום מאותם תקוני הבית. זהו שכתוב ותתן טרף לביתה וחק לנערתי. מי זה ביתה? כל אותם שמשתתפים עמה בלילה נקראים ביתה, בני ביתה. ומשום כך, טרף נתן ליראיו. מה זה טרף? טרף ממש, שהיא נוטלת ממקום רחוק עליון, שכתוב (משלי לא) ממרחק תביא לחמה. ומי זוכה לטרף הזה? סוף הכתוב מוכיח, שכתוב (תהלים קיא) יזכר לעולם בריתו. מי שמתבונן (שמשתדל) בתורה להשתתף עמה בלילה. ולא עוד, אלא שצדיק אחד עליון יש לו לקדוש ברוך הוא, והוא משתתף עמו, ויורשים שניהם את כנסת ישראל, שכתוב (ישעיהו ס) צדיקים לעולם יירשו ארץ.

מפרש פדות שלח לעמו צנה לעולם בריתו קדוש ונורא שמו מה שונה בכל שאר הפסוקים שבכלם שתי תבות מאלפא ביתא ובפסוק זה ושלאחריו שלש שלש?

פדות שלח לעמו וגו' (קיא, ט): [זוהר ח"ב פ' יתרו (דף ט"ח.)] צנה וישמע יתרו כהן מדין. רבי יוסי פתח, (תהלים קיא) פדות שלח לעמו צנה לעולם בריתו קדוש ונורא שמו. מה שונה בכל שאר הפסוקים, שבכלם שתי תבות מאלפא ביתא, ובפסוק זה ושלאחריו שלש שלש? אלא כדי להשלים ששה צדדים באלפא ביתא הזה, זה כנגד שלש הגאלות של ישראל, חוץ מהגאלה הראשונה, פסוק אחר כנגד תורה נביאים וכתובים, והכל תלוי בחכמה הזו. פדות שלח לעמו

— זוהר תהלים —

– כְּשֶׁגָּאֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִגְּלוֹת מִצְרַיִם וְעָשָׂה לָהֶם נִסִּים וּגְבוּרוֹת. צְוֶה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ – כְּשֶׁבֵּא יִתְרוּ וְקִבְּלוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְקִרְבוּ לְעִבּוּדְתוֹ, וּמִשָּׁם יִתְקַרְבוּ כָּל אוֹתָם גֵּרִים תַּחַת כְּנָפֵי הַשְּׂכִינָה. מִשָּׁם יְהִלָּאָה, קְדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ. שְׁהֲרִי אִזּוּ הִתְקַדְּשׁ שֵׁם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁהֲרִי (מהצד האחר) מִתְקַדְּשׁ שֵׁם הַקְּדוֹשׁ, כְּשֶׁנִּשְׁכַּר וְנִכְפָּה הַצַּד הָאֲחֵר, כְּמוֹ שֶׁהִיָּה בִּיתְרוֹ.

מִי שִׁיכְנַס בְּשַׁעַר זֶה – יִכְנַס גַּם כֶּף שַׁעַר רֵאשׁוֹן לְחֻכְמָה
עֲלִיוְנָה יִרְאֵת ה' הִיא זְוֵהִי רֵאשִׁית

רֵאשִׁית חֻכְמָה יִרְאֵת ה' וְגו' (קיא, ט): [הקדמת 190 זוהר (דף טז):]
בְּרֵאשִׁית, רַבִּי חֲיִיא פְּתַח, רֵאשִׁית חֻכְמָה יִרְאֵת ה'
שְׁכַל טוֹב לְכָל עֲשִׂיהֶם תִּהְלְתוּ עֲמֻדַת לְעַד. רֵאשִׁית חֻכְמָה,
פְּסוּק זֶה כֶּף צָרִיךְ לְכַתֵּב: סוּף חֻכְמָה יִרְאֵת ה', בְּגִלְל שִׁירְאֵת
ה' הִיא סוּף חֻכְמָה. [נ"א: אלא היא ראשית] לְהַכְנִס לְתוֹךְ הַדְּרָגָה
שֶׁל חֻכְמָה עֲלִיוְנָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם קיח) פְּתַחוּ לִי שַׁעְרֵי צְדָק.
זֶה הַשַּׁעַר לֵה', וְדַאי. שְׂאֵם לֹא יִכְנַס בְּשַׁעַר זֶה, לֹא יִכְנַס
לְעוֹלָמִים. (משל) לְמַלְךְ עֲלִיוֹן שֶׁהוּא עֲלִיוֹן נִסְתָּר וְגִנוּז, וְעָשָׂה
לוֹ שַׁעְרִים אֱלֹהִים עַל אֱלֹהִים, וּבְסוּף כָּל הַשַּׁעְרִים עָשָׂה שַׁעַר אֶחָד
בְּכֻמָּה מִנְעוּלִים, בְּכֻמָּה פְּתָחִים, בְּכֻמָּה הִיכְלוֹת אֱלֹהִים עַל אֱלֹהִים,
וְאָמַר: כָּל מִי שֶׁרוּצֶה לְהַכְנִס אֵלַי – שַׁעַר זֶה יִהְיֶה רֵאשׁוֹן
לְגַבִּי. מִי שִׁיכְנַס בְּשַׁעַר זֶה – יִכְנַס. גַּם כֶּף שַׁעַר רֵאשׁוֹן לְחֻכְמָה
עֲלִיוְנָה, יִרְאֵת ה' הִיא. זְוֵהִי רֵאשִׁית.

— זוהר תהלים —

ב, שְׁנַיִם הֵם שְׁמַתְחַבְּרִים כְּאַחַד, וְאַלֶּה שְׁתֵּי נִקְדוֹת - אַחַד גְּנוּז וְנִסְתָּר, וְאַחַד עוֹמֵד בְּהַתְגַּלוּת. וּבְגִלּוֹל שְׁאִין לָהֶם פְּרוּד נִקְרָאִים רְאשִׁית, אַחַד וְלֹא שְׁנַיִם. מִי שְׁנוּטֵל זֶה נוּטֵל זֶה, וְהַכֹּל אַחַד. שְׁהָרִי הוּא וְשָׁמוֹ אַחַד, שְׁכָתוּב (שם פג) וַיִּדְעוּ כִּי אַתָּה ה' שִׁמְךָ לְבַדְּךָ. לָמָּה נִקְרָא יְרֵאת ה' בְּגִלּוֹל שֶׁהוּא עֵץ שֶׁל טוֹב וְרַע. זָכָה בֶּן הָאָדָם - הֵנָּה טוֹב. וְאִם לֹא זָכָה - הֵנָּה רַע. וְלִכֵּן שׁוֹרָה בְּמָקוֹם זֶה יְרָאָה, וְזֶה שֶׁעַר לְהַכְנִס לְכֹל טוֹב שְׁבַעוֹלָם. שְׁכֹל טוֹב - אֶלֶּה שְׁנֵי שְׁעָרִים שֶׁהֵם כְּאַחַד. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, שְׁכֹל טוֹב - זֶה עֵץ הַחַיִּים, שֶׁהוּא שְׁכֹל טוֹב בְּלִי רַע כְּלָל. וְעַל שְׁלֹא שׁוֹרָה בּוֹ רַע הוּא שְׁכֹל טוֹב בְּלֹא רַע. לְכֹל עֲשִׂיהֶם - אֵלּוֹ חֲסֵדֵי דָוִד הַנְּאֻמָּנִים, תּוֹמְכֵי הַתּוֹרָה. וְאוֹתָם תּוֹמְכֵי הַתּוֹרָה כְּבִיכּוֹל הֵם עוֹשִׂים. כֹּל אֵלּוֹ שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה אֵין בָּהֶם עֲשִׂיָּה בְּעוֹד שְׁעוֹסְקִים בָּהּ. אוֹתָם שְׁתוֹמְכִים בָּהֶם יֵשׁ בָּהֶם עֲשִׂיָּה, וּבְכַח זֶה כְּתוּב תִּהְלְתוּ עִמָּדַת לְעַד, וְעוֹמֵד הַכֹּסֵא עַל עִמָּדוֹ כְּרֹאֵי.

מִצְוֹת הַתּוֹרָה שֶׁנִּתְּנָן הַקַּב"ה לְיִשְׂרָאֵל כְּלֵן כְּתוּבוֹת בַּתּוֹרָה
בְּדֶרֶךְ כְּלָל

רְאשִׁית חֲכָמָה יְרֵאת ה' וְגו' (קיא, ט'): [הקדמת זוהר דף י"א:] פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּמִצְוֹת הַתּוֹרָה וְאָמַר, מִצְוֹת הַתּוֹרָה שֶׁנִּתְּנָן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, כְּלֵן כְּתוּבוֹת בַּתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ כְּלָל. בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים. זוֹהִי הַמִּצְוָה הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁל הַכֹּל. וְנִקְרָאת מִצְוָה זוֹ יְרֵאת ה', שְׁנִקְרָאת רְאשִׁית, שְׁכָתוּב (תהלים קיא) רְאשִׁית חֲכָמָה יְרֵאת ה'. (משלי א) יְרֵאת ה' רְאשִׁית דַּעַת.

— זוהר תהלים —

משום שדָּבַר זֶה נִקְרָא רֵאשִׁית, וְזֶה הַשְּׁעַר לְהִכָּנס לְתוֹךְ הָאֱמוּנָה, וְעַל הַמְצוּהָ הַזֹּאת מִתְקַיֵּם כָּל הָעוֹלָם. הִירָאָה נִפְרָדָת לְשִׁלְשָׁה צְדָדִים, שְׁנַיִם מֵהֶם אֵין בָּהֶם עֵקֶר כְּרֵאוֹי, וְאַחַד עֵקֶר שֶׁל יְרָאָה. יֵשׁ אָדָם שֶׁיְרֵא מֵהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדִי שִׁיחִיו בְּנֵיו וְלֹא יָמוּתוּ, אוֹ שֶׁיְרֵא מֵעַנְשׁ שֶׁל גּוֹפוֹ אוֹ שֶׁל מָמוֹנוֹ, וְעַל כֵּן יְרֵא מִמָּנוּ תְּמִיד. נִמְצְאָת הִירָאָה שֶׁהוּא יְרֵא מִן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא שֵׁם אוֹתָהּ לְעֵקֶר. יֵשׁ אָדָם שֶׁפּוֹחַד מִן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשׁוּם שֶׁפּוֹחַד מֵעַנְשׁ אוֹתוֹ הָעוֹלָם וּמֵעַנְשׁ הַגֵּיהֶנֶם. שְׁנֵי אֵלֶּה לֹא עֵקֶר שֶׁל יְרָאָה הֵם וְהַשְּׂרֵשׁ שֶׁלוֹ. הִירָאָה שֶׁהִיא עֵקֶר, שְׂאָדָם יְרֵא מִרְבוּנוֹ מְשׁוּם שֶׁהוּא גָדוֹל וְשְׁלִיט, עֵקֶר וְשְׂרֵשׁ שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת, וְהַכֹּל לְפָנָיו כְּלֹא חֲשׁוּבִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דניאל ד) וְכָל דִּירֵי הָאָרֶץ כְּאֵינָם חֲשׁוּבִים, וְלִשְׁמֵי אֵת רְצוֹנוֹ בְּאוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא יְרָאָה.

בְּכָה רַבִּי שֶׁמְעוֹן וְאִמֵּר, אוֹי אִם אִמֵּר, וְאוֹי אִם לֹא אִמֵּר. אִם אִמֵּר - יִדְעוּ הַרְשָׁעִים אֵיךְ יַעֲבְדוּ אֶת רַבּוֹנָם. אִם לֹא אִמֵּר - יִאֲבְדוּ הַחֲבָרִים אֶת הַדְּבָר הַזֶּה. בְּמְקוֹם שֶׁשׁוֹרָה יְרָאָה קְדוּשָׁה, מְלַפְנֶיהָ יֵשׁ יְרָאָה רַעְיָה שֶׁמְלַקָּה וּמִכָּה וּמִקְטָרְגָת, וְהִיא הַרְצוּעָה לְהִלְקוֹת אֶת הַרְשָׁעִים, וּמִי שֶׁפּוֹחַד בְּגִלְל עֲנָשׁ הַמְּלָקוֹת וְהַקְטָרוֹג כְּמוֹ שֶׁנֶּתְבָּאָר, לֹא שׁוֹרָה עָלָיו אוֹתָהּ יְרֵאָה ה' שֶׁנִּקְרָאת יְרֵאָה ה' לְחַיִּים. אֲלֵא מִי שׁוֹרָה עָלָיו הִירָאָה הַרְעָה הַהִיא. וְנִמְצָא שֶׁשׁוֹרָה עָלָיו הַרְצוּעָה הַהִיא, יְרָאָה רַעְיָה וְלֹא יְרֵאָה ה'. וּמְשׁוּם כֵּן הַמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא יְרֵאָה ה' נִקְרָא רֵאשִׁית דְּעַת, וְעַל כֵּן נִכְלָלָת כָּאֵן הַמְצוּהָ הַזֹּאת, וְזֶה

— זוהר תהלים —

הַעֲקֹר וְהִסּוּד לְכֹל שְׂאֵר הַמְצוּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה. מִי שֶׁשׁוֹמֵר
 הַיְרָאָה הַזֶּה - שׁוֹמֵר הַכֹּל. לֹא שׁוֹמֵר יְרָאָה - לֹא שׁוֹמֵר אֶת
 מְצוּוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁהָרִי זֶה הַשְּׂעֵר שֶׁל הַכֹּל. וּמִשּׁוֹם כֶּךָ כָּתוּב
 בְּרֵאשִׁית, שֶׁהִיא יְרָאָה, בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ.
 שְׁמֵי שְׁעוֹבֵר עַל זֶה, עוֹבֵר עַל מְצוּוֹת הַתּוֹרָה. וְעָנְשׁוּ שֶׁל מִי
 שְׁעוֹבֵר עַל זֶה - הָרְצוּעָה הָרְעָה הַזֶּה מִלְּקָה אוֹתוֹ, וְהִינּוּ
 וְהָאָרֶץ הֵיטָה תֵּהוּ וְבֵהוּ וְחִשֵּׁף עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים.
 הִנֵּה אֵלוֹ אֲרַבְעָה עָנָשִׁים לְהַעֲנִישׁ בֵּהֶם אֶת הַרְשָׁעִים.

תֵּהוּ - זֶה חֲנֹק, שֶׁכָּתוּב (ישעיה לד) קוֹ תֵּהוּ, (זכריה ב) חָבַל מִדָּה.
 בֵּהוּ - זוֹ סְקִילָה, אֲבָנִים הַמְשַׁקְעוֹת בְּתוֹךְ הַתְּהוֹם הַגָּדוֹל
 לְעַנֹּשׁ אֶת הַרְשָׁעִים. וְחִשֵּׁף - זוֹ שְׂרָפָה, שֶׁכָּתוּב (דברים ה) וַיִּהְיֶה
 כְּשִׁמְעֶכֶם אֶת הַקּוֹל מִתּוֹךְ הַחִשֵּׁף, (שם ד) וַהֲרֹ בַעַר בְּאֵשׁ עַד
 לֵב הַשָּׁמַיִם חִשֵּׁף וְכוּ'. וְזוֹ הָאֵשׁ הַחֲזָקָה שֶׁעַל רֵאשֵׁי הַרְשָׁעִים
 מִתְחִילָה לְשַׂרֵּף אוֹתָם. וְרוּחַ - זֶה הָרֶג בְּסִיף. רוּחַ סְעָרָה, חָרֵב
 שְׁנוּנָה מְלַהֶטֶת בּוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ג) וְאֵת לֵהֵט הַחָרֵב
 הַמִּתְהַפֶּכֶת, וְנִקְרָאת רוּחַ. הָעֲנָשׁ הַזֶּה לְמִי שֶׁיַּעֲבֹר עַל מְצוּוֹת
 הַתּוֹרָה. וְאַחַר כָּתוּב יְרָאָה רֵאשִׁית, שֶׁהִיא הַכֹּלָל שֶׁל הַכֹּל.
 מִכָּאן וְהִלָּאָה שְׂאֵר מְצוּוֹת הַתּוֹרָה.

לֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֶלָּא בְּשִׁבִיל הַיְרָאָה - רֵאשִׁית חֲכָמָה
 יְרֵאת ה'

רֵאשִׁית חֲכָמָה יְרֵאת ה' וגו' (קיא, י): [זוהר חדש פ' בראשית (דף יא:א)]
 רבי יצחק אמר, תחלת כל העולם ובנינו לא נברא

— זוהר תהלים —

אֵלָא עַל הַיְרָאָה, לְהִיּוֹת אָדָם בְּעַל יְרָאָה לְשָׁמַיִם וּבְעַל יְרָאָה לְבָרִיּוֹת. מִמָּה שְׁכָתוּב (בראשית א) בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וְאֶת הַיְרָאָה אֶת הַשָּׁמַיִם - לְהִיּוֹת יָרָא אֶת הַשָּׁמַיִם, וְאֶת הָאָרֶץ - לְהִיּוֹת יָרָא לְבָרִיּוֹת. כְּמוֹ כֵּן מִלְּמַד שְׁכָל הָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֵלָא עַל הַיְרָאָה שְׁנִקְרֵאת רֵאשִׁית, שְׁנֵאמַר (תהלים קיא) רֵאשִׁית חֲכֻמָּה יִרְאֵת ה', וְזֶהוּ שְׁכָתוּב בְּרֵאשִׁית.

מהו החכמה האמתות - ראשית חכמה יראת ה'

רֵאשִׁית חֲכֻמָּה יִרְאֵת ה' וגו' (קיא, י): [זוהר חדש פ' בראשית (דף 101.)]

שָׁנוּ רַבּוֹתֵינוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי בֶן פִּזִּי, פַּעַם אַחַת הָיִיתִי הוֹלֵךְ בַּדֶּרֶךְ וּפְגַעְתִּי בְּאוֹתוֹ הַר שֶׁל כָּפַר קָרְדוּ, וְהָיוּ הָאֲנָשִׁים שְׂמֵחִים בְּחֻלְקָם, וְלִנְתִי שָׁם לַיִל שְׁבַת אֶחָד, וְרֵאשִׁית אֶת מְאָרְחִי שֶׁהָיָה רוֹצֵה לְשָׁכַב עִם אִשְׁתּוֹ. עָמַד זֶה מֵצַד זֶה וְהִתְפַּלֵּל, וְעָמְדָה הִיא מֵצַד הַהוּא וְהִתְפַּלְלָה. אָמַרְתִּי לָהֶם: מַהִי תְּפִלַּתְכֶם בְּשַׁעַה זֹאת? אָמְרוּ לִי: הַזְמַן שֶׁלָּנוּ לְזוּג מְשַׁבֵּת לְשַׁבַּת, וּמִתְפַּלְלִים אֶת תְּפִלַּתְנוּ לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁיְהִי לָנוּ בֵּן שְׂעֵבֵד עֲבוּדָתוֹ, בֵּן יָרָא חֲטָא, בֵּן שְׂעִיעֶשָׁה אֶת מְצוּוֹתָיו וְלֹא יִסְטָה מִהַתּוֹרָה לְיָמִין וְלְשְׂמָאל. אָמַרְתִּי לָהֶם: יְהִי רְצוֹן שְׁתִּהְיֶה לָכֶם בְּקִשְׁתְּכֶם, שֶׁהָרִי לְשֵׁם שָׁמַיִם עֲשִׂיתֶם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי: אֲרָאָה פָּנֵי הַשְּׂכִינָה, שְׁלֹא אַחַר יָמִים נִקְלַעְתִּי לְשֵׁם, וְרֵאשִׁית אוֹתוֹ הַבֵּן שֶׁנּוֹלַד לָהֶם, וְהָיָה בֵּן שְׁבַע שָׁנִים. רָאָה אוֹתִי בְּבֵית, וְלֹא רָצָה לְדַבֵּר עִמִּי. אָמַר לוֹ אָבִיו: לָךְ לְפָנָיו, שְׂאִישׁ גְּדוֹל הוּא. אָמַר, אֲנִי פּוֹחַד לְדַבֵּר עִמּוֹ וְלִהְתְּקַרֵּב עִמּוֹ, שֶׁהָרִי לֹא יִדְעֵתִי אִם יֵשׁ לוֹ נְשֻׁמָּה קְדוּשָׁה אִם לֹא, שְׁכָךְ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

למד אותי מורי היום הזה, שְׁלֹכַל מִי שְׁאִין לוֹ נִשְׁמָה קְדוֹשָׁה, אֲסוּר לְדַבֵּר עִמּוֹ וּלְהִתְקַרֵּב עִמּוֹ. אָמַר לוֹ: חֵס וְשָׁלוֹם, שְׁאִישׁ גָּדוֹל וְהַחֲכָם שֶׁל הַדּוֹר הוּא. קָרַב אֵלַי, וְלֹא הִסְפִּיק לְדַבֵּר עִמִּי. אָמַר לִי: אָנִי רוֹאֶה בְּךָ שְׁנִשְׁמָה חֲדָשָׁה יֵשׁ בְּךָ מִזֶּה יָמִים מוֹעֲטִים, וְלֹא נִזְרְקָה בְּךָ בְּשַׁעַה שְׁיִצְאָתָּ לְעוֹלָם. תִּמְהַתִּי. אָמַרְתִּי: כֶּף הוּא! שְׂרוּק הַיִּיתִי, כְּשַׁעֲסַקְתִּי בַתּוֹרָה, וְנִתְּנָה בִּי נִשְׁמָה. אָמַר לִי: יָדַעְתָּ אֶת נַפְשׁ הַחַיָּה, שְׁאָמַר הַכְּתוּב שֶׁהִיְתָה מִן הָאָרֶץ, וְהָרִי מִשְׁמַע נַפְשׁ חַיָּה?

אָמַרְתִּי לוֹ: אָמַר בְּנִי. אָמַר, כֶּף אָמַר לִי מוֹרִי, שֶׁהִיא הַנֶּפֶשׁ שֶׁהוֹצִיאָה הָאָרֶץ, וּמִן הָאָרֶץ הִיא נִגְזְרָה, אֲבָל הִיא חַיָּה שְׁיִכּוּלָה לְהִתְנַעֵנַע לְכָאן וּלְכָאן, כְּמוֹ שְׁעוֹשִׂים בְּהֵמוֹת וּשְׂרָצִים וְהַכֹּל. אֲבָל אֵין בָּהּ הַשְּׁכָל וְחֻכְמָה בְּעִבּוּדַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁלֹא נִבְרָאָה אֱלֹא לְבַהֲמָה וּלְחַיָּה לְהִתְנַעֵנַע בָּהּ לְלֹא הַשְּׁכָל, וּלְהִתְכַלּוֹת כְּשִׁתְּצֵא, כַּהֲבֵל הַזֶּה שֶׁל הַפֶּה. אָמַרְתִּי לוֹ: בְּנִי, מִי הוּא רַבֶּךָ? אָמַר לִי: רַבִּי אֱלֶכְסַנְדְּרָאִי. אָמַרְתִּי לוֹ: וּמָה לְמַדְתָּ הַיּוֹם הַזֶּה? אָמַר לִי: הַפְּסוּק הַזֶּה שְׁכַתּוּב (תהלים קיא) רֵאשִׁית חֻכְמָה יִרְאֵת ה' שְׁכָל טוֹב לְכֹל עוֹשִׂיהֶם, כֶּף אָמַר לִי רַבִּי אֱלֶכְסַנְדְּרָאִי, מָה הוּא חֻכְמָה? הוּא שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא חֻכְמָה, וּמַעֲוֹלָם לֹא גָלָה לְשׁוֹם אָדָם וְלֹא עֲתִיד לְהַגְלוֹת, אֱלֹא קִצְתָּ הַיְמָנָה לְמַשָּׁה לְבַד. וְלֹא עָמַד עַל כָּל יְדִיעֶתָהּ, אֱלֹא עָמַד עַל מָה שְׁלֹא עָמַד אָדָם, עַל הָרֵאשִׁית הַזֶּה שֶׁהִיא חֻכְמָה, שְׁכַתּוּב בּוֹ בְּמַשָּׁה (דברים לג) וַיֵּרָא רֵאשִׁית לוֹ, וְזֶהוּ חֻכְמָה. וְאִם תֹּאמַר, הָרִי כְּתוּב וְה' נָתַן

⚔️ ————— ⚔️ זוהר תהלים ⚔️ ————— ⚔️

חַכְמָה לְשִׁלְמָה? בא וּרְאֵה, לֹא כָתוּב נִתֵּן הַחֲכָמָה, אֲלָא חַכְמָה, שְׁעָמַד עַל קִצֵּת אִמְתַּתְּהּ. הַמְשִׁיחַ עֲתִיד לְדַעַת קִצְתוֹ, שְׁכָתוּב בוֹ (יְשַׁעִיָּה יא) וְנִחָז עֲלָיו רוּחַ ה' רוּחַ חַכְמָה וּבִינָה כו'. וְהַחֲכָמָה הִיא רֵאשִׁית הַכֹּל וְקֶדֶם הַכֹּל, אֲבָל יִרְאֵת ה' שָׁכֵל טוֹב. כְּלוֹמֵר, הִירְאֵה נְשֹׂאָהּ בְּשָׁכֵל וּבִינָה, לְדַעַת וְלַחֲקוֹר יִרְאֵת ה'. לְכֹל עוֹשֵׂיהֶם - לְעוֹשֵׂה הַמִּצְוֹת בִּירְאֵה בַתְּחִלָּה, עַד שֶׁיַּגִּיל עֲצָמוֹ לְעִשׂוֹת מֵאֲהֶבָה. אָמַרְתִּי לוֹ: מַה שְּׁמַךְ? אָמַר לוֹ: אֲהֶבָה. אָמַרְתִּי לוֹ: מִרְ אֲהֶבָה, וְקָרָאתִי עָלָיו (יֵרֵמְיָה לֹא) וְאֲהֶבֶת עוֹלָם אֲהֶבְתֶּיךָ. וְאֲנִי זְכִיתִי לְרִאוֹת אֶת רַב אֲדָא בְּנֹו, וְסִפַּרְתִּי לוֹ אֶת זֶה.

קִיב א הללויה אשרי איש ירא את יהוה אמנה
 במצותיו חפץ מאד: ב גבור בארץ יהיה זרעו
 דור ישרים יברך: ג הון ועשר בביתו וצדקתו עמדת
 שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים

להתגדל בגבורותיך

הללויה אשרי איש (קיב, א): [שימוש תהלים לפרק קיב] להתגבר
 בגבורותיך.

שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים

כְּשֵׁרוּאִים שְׂרָצוֹן אוֹתוֹ הָאִישׁ (בשמחה וברצון הלב) לְרֹדֵף וּלְהִשְׁתַּדֵּל
 אַחַר הַקֶּבֶ"ה בְּלִבּוֹ וּנְפִשׁוֹ וּרְצוֹנוֹ וְדַאי אִזּוֹ שֵׁם יוֹדְעִים
 שֶׁהִשְׁכִּינָה שׁוֹרָה בּוֹ וְאִזּוֹ צְרִיכִים לְקַנּוֹת אֶת אוֹתוֹ הָאִישׁ בְּכֶסֶף
 שְׁלָם (ולהשתדל אחריו) לְהִתְחַבֵּר עִמּוֹ וּלְלַמֵּד מִמֶּנּוּ

גְּבוּר בְּאֶרֶץ יְהוּדָה זָרְעוּ דוֹר יִשְׂרָאֵל יִבְרָךְ וְגו' (ק"ב, ב): [זוהר
 ח"ב פ' תרומה (דף קכ"ח:)] וּמִנֵּי יוֹדְעִים שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 מְתַרְצֵה בּוֹ וְשֵׁם בּוֹ אֶת מְדוּרוֹ? כְּשֵׁרוּאִים שְׂרָצוֹן אוֹתוֹ הָאִישׁ
 (בשמחה וברצון הלב) לְרֹדֵף וּלְהִשְׁתַּדֵּל אַחַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 בְּלִבּוֹ וּנְפִשׁוֹ וּרְצוֹנוֹ, וְדַאי אִזּוֹ שֵׁם יוֹדְעִים שֶׁהִשְׁכִּינָה שׁוֹרָה בּוֹ,
 וְאִזּוֹ צְרִיכִים לְקַנּוֹת אֶת אוֹתוֹ הָאִישׁ בְּכֶסֶף שְׁלָם, (ולהשתדל אחריו)
 לְהִתְחַבֵּר עִמּוֹ וּלְלַמֵּד מִמֶּנּוּ. וְעַל זֶה הִרְאֵנוּ הֵינּוּ אוֹמְרִים,
 וְקַנְיָה לָךְ חֵבֶר - בְּשֹׁכֵר שְׁלָם יֵשׁ לְקַנּוֹת אוֹתוֹ, כְּדֵי לְזַכּוֹת
 בְּשִׁכְיָנָה. עַד כָּאֵן צָרִיךְ לְרֹדֵף אַחַר הַצְּדִיק וּלְקַנּוֹת אוֹתוֹ. אִךְ
 כִּי אוֹתוֹ הַצְּדִיק צָרִיךְ לְרֹדֵף אַחַר הַרְשָׁע וּלְקַנּוֹתוֹ בְּשֹׁכֵר שְׁלָם,
 כְּדֵי שִׁיעֲבִיר מִמֶּנּוּ אוֹתָהּ זִמָּה וְיִכְפֶּה אֶת הַצַּד הָאֶחָד וְיַעֲשֶׂה

— זוהר תהלים —

לנפשו, כדי שיחשב עליו כאלו הוא ברא אותו. וזהו השבח שיתעלה בו הקדוש ברוך הוא יותר מכל שבח אחר, ועליה זו יותר מהכל. מה הטעם? כי הוא גרם לכפות את הצד האחר ולהעלות כבוד הקדוש ברוך הוא, ועל זה כתוב באהרן, (מלאכי ב) ורבים השיב מעון. וכתוב (שם) בריתי היתה אתו. בא וראה, כל מי שאוחז ביד הרשע (ושב אליו) ומשתדל בו לעזב דרך רעה, הוא עולה בשלש עליות מה שלא עולה כף שום איש אחר: גורם לכפות את הצד האחר, גורם שמתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו, וגורם להעמיד כל העולם בקיומו למעלה ולמטה. ועל האיש הזה כתוב, בריתי היתה אתו החיים והשלום. וזוהר לראות בנים לבניו, וזוהר בעולם הזה וזוהר לעולם הבא. כל בעלי הדינים לא יכולים לדון אותו בעולם הזה ובעולם הבא. נכנס בשנים עשר שפעים, ואין מי שימחה בידו. ועל זה כתוב, (תהלים קיב) גבור בארץ יהיה זרעו דור ישרים יכרך. הון ועשר בביתו וצדקתו עמדת לעד. זרח בחשך אור לישרים וגו'.

כשפן אדם גבור בארץ גבור בתורה גבור ביצרו - גבור בארץ ודאי עולה אורו ונמשך בו משיכות יתר אז דור ישרים יכרך גבור בארץ יהיה זרעו וגו' (קיב, ב): [זוהר ח"ג פ' בלק (דף קצ"א:)] פתח ואמר, (תהלים קיב) גבור בארץ יהיה זרעו דור ישרים יכרך. כשפן אדם גבור בארץ, גבור בתורה, גבור ביצרו - גבור בארץ ודאי. עולה אורו ונמשך בו משיכות יתר, אז דור ישרים יכרך, יכרך כתוב. אמר רבי אבא, והרי ראינו

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

תינוקות שאומרים דברים עליונים ואחר כך עומדים ראשי העולם. אמר לו, תינוק שאמר דבר אחד או שנים לפי שעה, בלי כוננתם, מבטח אדם בזה, שיזכה ללמד תורה בישראל. אבל זה שאורו עומד על עמודו בדעת שלמה, לא כך. ועוד, שהרי הקדוש ברוך הוא וערגתו להריח תפוח זה. אשרי חלקו.

אשרי הוא מי שמתברך בבנים בעולם הזה

גבור בארץ יהיה זרעו וגו' (ק"ב, ב): [זוהר חדש מדרש רות (דף ק"ב)].
גבור בארץ יהיה זרעו - אשרי הוא מי שמתברך בבנים בעולם הזה כדי שלא ילך יחידי לאותו העולם ולנעמי מודע לאישה איש גבור חיל ממשפחת אלימלך ושמו בעז וגו' (רותב). רבי רחומאי פתח, (תהלים ק"ב) גבור בארץ יהיה זרעו. אשרי הוא מי שמתברך בבנים בעולם הזה, כדי שלא ילך יחידי לאותו העולם. בא וראה, בדגמא שיש באדם יהו"ה מלא, ומתפרש האור שלו למ"ה, כאן יש בגוף השם מלא יהו"ה, ומתפרש לעשרים ושנים אותיות, ועם מנצפ"ך הם עשרים ושבע. ואני אפתח לך דרך ישר. כמו שהוא דגמת אדם, שהוא מארבע אותיות, והוא אור גדול, כך יש בגוף ארבעה יסודות - אש ועפר רוח ומים, והם ארבעה כחות. ואלו הם: רוח הבהמית, ונפש הבהמית, והנשמה, והנשמה לנשמה. והם מצד השמאל.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מן הה' מתעוררת תשובה לאיש

וְהֵם פּוֹעֲלִים בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּמוֹ זֶה: הַשְּׂכָל מֵהַנְּשָׂמָה לְנִשְׂמָה. וְתֵאוֹת הַשְּׂכָל נִמְשַׁכְתּוּ מִן הַנְּשָׂמָה. וּמִן רוּחַ הַבְּהֵמִית יֵבֵא הַמַּשָּׂא וּמִתֵּן עִם הַגּוֹיִם. וְנִפְשׁ הַבְּהֵמִית לְהִנְהִיג הָאֵיבָרִים, שְׂיִלְכוּ לְאֲכִילָה וּשְׂתִיָּה וְתֵאוֹת הַמַּשְׂגָּל, וְזוֹהִי הַנְּפֶשׁ הַבְּהֵמִית (מִן הַרוּחַ אַרְבַּע רוּחוֹת, קַר וְחַם קִיץ וְחֹרֶף). וְחַמְשָׁה מְקוֹמוֹת שְׁעָשָׂרִים וּשְׁתֵּים אוֹתִיּוֹת נִזְכָּרוֹת בָּהֶם, וְהֵם: אַחַה"ע מְגָרוֹן, בּוֹמ"ף מְשַׁפְּתִים, גִּיכ"ק מְחִיף, דְּטִלנ"ת מְלָשׁוֹן, זְסַצַּר"ש מְשִׁינִים. וְאֵלוּ חֲמֵשֶׁת הַמְּקוֹמוֹת נִכְלָלִים בְּאַרְבָּעָה כַּחוֹת, שָׁהֶם מְנַהֲיָגִים הָאֵיבָרִים, וּבָהֶם נִבְרָא כָּל הַגּוֹף. וְעַלֵּיהֶם הָאֲרָבַע אוֹתִיּוֹת קְדוֹשׁוֹת, שְׁנִקְרְאוּ אָדָם, וְעַלֵּיהֶם אָמַר הַכְּתוּב, (בְּרֵאשִׁית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. וּמִן הַיּו"ד מֵתְעוֹרֶרֶת יִרְאָה לְאֲדוֹנָי הָאֲדוֹנִים, שְׂיִהְיֶה הָאָדָם יָרֵא מִמֶּנּוּ. וּמִן הַה' מֵתְעוֹרֶרֶת תְּשׁוּבָה לְאִישׁ. וּמִן הַו' מֵתְעוֹרֶרֶת לְאָדָם תּוֹרָה. וּמִן הַה' מֵתְעוֹרְרִים מַעֲשִׂים טוֹבִים וּמַצּוֹת, וְלֹא יִחַטָּא. זֶהוּ הַשֵּׁם הַנִּסְתָּר בְּצַלְמוֹ. כְּמוֹ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִסְתָּר בְּעוֹלָמוֹ, כִּףּוּ הוּא זֶה הַשֵּׁם נִסְתָּר בְּאָדָם.

וְדַע שֶׁהֵם אַרְבָּעָה שְׁמוֹת: יְהו"ה. יְהו"ה. יְהו"ה. יְהו"ה. וְדַע שֶׁהָאֲרָבַע אוֹתִיּוֹת דְּגַמְת אַרְבָּעָה יְסוּדוֹת שְׁנִקְרְאוּ גּוֹף, וּמִתְפַּשְּׁטִים לְמֵאֲתִים אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנָה אֵיבָרִים. וְעַל אֵלוֹ הָאֲרָבָעָה יֵשׁ אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת הַנִּזְכָּרִים לְמַעְלָה, וְהֵם מֵתְעַלְּיִם עַל הָאֲרָבָעָה גּוֹפִים שֶׁהִזְכַּרְנוּ, וְנִקְרְאִים נִקְדוֹת. כִּי בַּהֲבֵרַת י' אִי, וּבַהֲבֵרַת ה' אֵה. וּבַהֲבֵרַת ו' או. וּבַהֲבֵרַת ה' אָה. וַיֵּשׁ עַל

זוהר תהלים

הַנְקֻדוֹת טְעָמִים, שֶׁהֵם מְנַהִיגִים לְאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵם כְּנֻגָד רַגְלֵי הַמְרַכְּבָה, שֶׁהֵם מוֹצֵא הַיְסוּדוֹת הַשְּׁפָלִים, וְהֵם נִקְרָאִים נִקְדוֹת. וְעַלֵיהֶם שְׁלֹשָׁה טְעָמִים, וְהֵם זִרְקָא תְּלִשָׁא שְׁלִשְׁתָּ. וְזֶהוּ שֵׁם הַנְּסֻתָר הַטְּהוֹר וְהַקְּדוֹשׁ, שֶׁהוּא שֵׁם הוֹי"ה. וְכֵן בְּאָדָם, מִן הָא' לְבִדָּה הַתְּפִשְׁטוֹ אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שֶׁל שֵׁם: אֵי, אָה, או, אָה. וּמִן הָאֶלֶף הַתְּפִשְׁט ה"א הַנְּעֵלָם, כִּי הוּא מוֹצֵיא מֵה שְׁקִבֵּל. וְגַם שְׁתֵּי הַבְּרוֹתֵיו אֵי או - הֵרָאשׁוֹן מְקַבֵּל וְהַשְּׁנֵי מוֹלִיד. וְהִיו"ד הַנְּעֵלָם שֶׁל אֵי מוֹרָה כִּי מִמֶּנּוּ מִתְּפִשְׁט הַכֹּל. וְעַל כֵּן נִקְרָא הֵרָאשׁוֹן מְקַבֵּל, וְהַשְּׁנֵי מוֹלִיד. וְהִיו"ד הַנְּעֵלָם שְׁמוֹרָה כִּי מִמֶּנּוּ מִתְּפִשְׁט הַכֹּל. וְעַל כֵּן נִקְרָא הֵרָאשׁוֹן זִרְקָא, כְּשֵׁמוֹ כֵּן הוּא, כִּי הוּא מוֹרָה שְׁאִין לוֹ סוּף. וְהַשְּׁנֵי תְּלִשָׁא, מְלָה מְרַכְּבַת: ת"ל ש"א. כִּי הִיא נוֹשֵׂאת הַת"ל. וְהַשְּׁלִישִׁי שְׁלִשְׁתָּ, כְּשֵׁמָה כֵּן הִיא, הַמְּשַׁפְּעַת לְתַל שֶׁהַכֹּל פּוֹנִים שָׁם (ועל זה כון המחבר באמרו).

וְדַע שֶׁהֵם אַרְבַּעַה שְׁמוֹת, בְּדַגְמָא הַזֶּה: יוֹסִי יוֹסִי יוֹסִי יוֹסִי. יֵשׁ אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שְׁנֻקְרָאוּ גּוּף, וּמִתְּפִשְׁטִים לְמֵאתִים אַרְבַּעִים וּשְׁמוֹנֶה אֵיבָרִים. וְיֵשׁ אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שְׁנֻקְרָאוּ נִקְדוֹת, וְהֵם מִתְּעַלִּים עַל הַגּוּף. וְיֵשׁ עַל הַנְּקֻדוֹת טְעָמִים, שֶׁהֵם מְנַהִיגִים אֶת הָאוֹתִיּוֹת. וְעַל שְׁלֹשָׁה שֵׁם נְסֻתָר וְקְדוֹשׁ, וְהַנְּקֻדוֹת גּוּף לְטְעָמִים, וְהָאוֹתִיּוֹת גּוּף לְנִקְדוֹת. רַבִּי רְחוּמַאי פָּתַח, (תהלים קיב) גְּבוּר בְּאֶרֶץ יִהְיֶה זִרְעוֹ. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שְׁיִזְכָּה לְהַתְּבָרֵךְ בְּבָנִים בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְאִם לֹא, הוּא הוֹלֵךְ מִיָּד לְיָד. וְכָתוּב (משלי יא) יָד לְיָד לֹא יִנְקָה רַע. מֵה זֶה יָד לְיָד? (תהלים כה) סוּד ה' לִירְאָיו.

לְעַד: ד זרח בַּחֲשֵׁךְ אֹר לַיְשָׁרִים חֲנֹן וְרַחוּם וְצַדִּיק:
 ה טוֹב אִישׁ חֲנֹן וּמְלֹאָה יִכְלָל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט: ו בִּי
 לְעוֹלָם לֹא יִמוּט לְזָכַר עוֹלָם יְהִי צַדִּיק: ז מִשְׁמוּעָה רָעָה
 לֹא יִירָא נָכוֹן לְבוֹ בְּטַח בִּיהוָה: ח סְמוּךְ לְבוֹ לֹא
 יִירָא עַד אֲשֶׁר יִרְאֶה בְּצַרְיוֹ: ט פֶּזֶר נָתַן לְאַבְיוֹנִים צַדִּיקָתוֹ
 עֲמֻדַת לְעַד קָרְנוֹ תְרוּם בְּכַבוֹד: י רָשַׁע יִרְאֶה וְכַעַם שָׁנִי
 יִחַרֵּק וְנָמַס תְּאוֹת רְשָׁעִים תֵּאבֵד:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

טוֹב אִישׁ חֲנֹן וּמְלֹאָה יִכְלָל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט

טוֹב אִישׁ חֲנֹן וּמְלֹאָה וְגו' (ק"ב, ה): [זוהר ח"א פ' נח (דף ט.ס)] אֵלֶּה
 תּוֹלְדַת נַח וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח, (תהלים קיב) טוֹב אִישׁ
 חֲנֹן וּמְלֹאָה יִכְלָל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט. טוֹב אִישׁ - זֶה הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא שֶׁנִּקְרָא טוֹב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שם קמה) טוֹב ה' לְכֹל,
 וְכָתוּב (שמות טו) ה' אִישׁ מִלְחָמָה. לְכֹל הַזֶּה חֲנֹן וּמְלֹאָה,
 לְמָקוֹם שֶׁאֵין לוֹ מִשְׁלוֹ, וְאוֹתוֹ מְקוֹם נְזוּן מְמַנֵּה. יִכְלָל דְּבָרָיו
 בְּמִשְׁפָּט - שֶׁהָרִי אוֹתוֹ דָּבַר לֹא נְזוּן אֵלָּא בְּמִשְׁפָּט, כְּמוֹ
 שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים פט) צַדִּיק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כְּסֵאֶף.

הַצַּדִּיקָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה עוֹמְדַת לְעוֹלָמִים

פֶּזֶר נָתַן לְאַבְיוֹנִים צַדִּיקָתוֹ וְגו' (ק"ב, ט): [זוהר ח"א פ' ויגש (דף רח.ח)]
 כָּלֵם מִתְקִימִים בְּעוֹלָם - עֲשִׂירִים וְעֶנְיִים וְכָלֵם כְּדִי
 לְזִכּוֹת אֱלוֹ בְּאֵלוֹ: לְזִכּוֹת צַדִּיקִים עִם רְשָׁעִים, לְזִכּוֹת חֲכָמִים
 עִם טְפָשִׁים, לְזִכּוֹת עֲשִׂירִים עִם עֲנִיִּים, שֶׁהָרִי מִשׁוּם כֶּף זֹכָה

— זוהר תהלים —

הָאָדָם לְחַיֵּי הָעוֹלָם וְנִקְשָׁר בְּעֵץ הַחַיִּים וְלֹא יָכֵל יוֹסֵף
 לְהִתְאַפֵּק לְכָל הַנֶּצְצִים עָלָיו וְגו'. רַבִּי חֵיָא פָּתַח וְאָמַר, (תהלים
 קיב) פִּזֹּר נָתַן לְאֲבִיוֹנִים צְדָקְתוֹ עֲמֶדֶת לְעַד קָרְנוֹ תְרוּם בְּכָבוֹד.
 בֹּא רֵאָה, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָא אֶת הָעוֹלָם וְהַשְּׁלִיט עָלָיו אֶת
 הָאָדָם שִׁיְהִי מִלֶּךְ עַל הַכֹּל. וְהָאָדָם הַזֶּה נִפְרָדִים מִמֶּנּוּ בְּעוֹלָם
 כְּמֵה מִיָּנִים, מֵהֶם צְדִיקִים וּמֵהֶם רְשָׁעִים, מֵהֶם טַפְשִׁים וּמֵהֶם
 חֲכָמִים, וְכֹלֵם מִתְקִימִים בְּעוֹלָם, עֲשִׂירִים וְעֲנִיִּים, וְכֹלֵם כְּדִי
 לְזִכּוֹת אֱלוֹ בָּאֱלוֹ, לְזִכּוֹת צְדִיקִים עִם רְשָׁעִים, לְזִכּוֹת חֲכָמִים
 עִם טַפְשִׁים, לְזִכּוֹת עֲשִׂירִים עִם עֲנִיִּים, שֶׁהָרִי מִשּׁוֹם כֶּף זֹכֶה
 הָאָדָם לְחַיֵּי הָעוֹלָם וְנִקְשָׁר בְּעֵץ הַחַיִּים. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שֶׁהִנֵּה
 הַצְּדָקָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה עוֹמֶדֶת לְעוֹלָמִים, שֶׁכְּתוּב וְצְדָקְתוֹ עֲמֶדֶת
 לְעַד. פִּזֹּר נָתַן לְאֲבִיוֹנִים. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, כְּשֶׁבְּרָא הַקְדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, הֶעֱמִיד אוֹתוֹ עַל עֲמוּד אֶחָד וְשָׁמוּ צְדִיק,
 וְהַצְּדִיק הַזֶּה הוּא הַקְּיוּם שֶׁל הָעוֹלָם, וְזֶה הוּא שֶׁמִּשְׁקָה וְזֶן
 לְכָל, שֶׁכְּתוּב (בראשית ב) וְנָהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן
 וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהָיָה לְאַרְבָּעָה רָאשִׁים.

צְדָקְתוֹ עֲמֶדֶת לְעַד - זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל

וּמִשָּׁם יִפְרֹד, מֵה זֶה יִפְרֹד? אֲלֵא הַמְזוֹן הַהוּא וְהַמִּשְׁקָה שֶׁל
 הַנְּהָר הַהוּא נוֹטֵל הַגֵּן הַכֹּל, וְאַחֵר כֶּף מִתְפִּיז הַמִּשְׁקָה
 הַהוּא לְאַרְבָּעָה צְדָדִים שֶׁל הָעוֹלָם, וְכֵמֵה הֵם שֶׁמִּצְפִּים לְהִיּוֹת
 מִשְׁקִים וְלְהִזּוֹן מִשָּׁם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קמה) עֵינַי כָּל אֶלְיָךְ
 יִשְׁבְּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ. וּמִשּׁוֹם כֶּף פִּזֹּר נָתַן
 לְאֲבִיוֹנִים - זֶה צְדִיק. צְדָקְתוֹ עֲמֶדֶת לְעַד - זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל,

— זוהר תהלים —

שְׁמֹשׁוֹם כֶּךָ הִיא עוֹמֶדֶת בְּסוּד שֶׁל שְׁלוֹם בְּקִיּוֹם שְׁלָם. רָשָׁע יִרְאֶה וְכַעַס - זו מַלְכוּת עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. בֹּא רְאֵה, מַלְכוּת שְׁמִים הִיא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, לְקַיִם כָּל הָעֲנִיִּים בְּתוֹךְ הַצֵּל שֶׁל רֵאשִׁית הַשְּׂכִינָה, וְהַצְדִּיק הַזֶּה הוּא נִקְרָא גְבֹאֵי צְדָקָה, לְחַן וְלָזוֹן אֶת הַכֹּל, שְׁכָתוֹב פֶּזֶר נִתֵּן לְאַבְיוֹנִים, מִשׁוֹם כֶּךָ גְבֹאֵי צְדָקָה נוֹטְלִים שְׂכָר כְּנֻגָד כָּל הַנוֹתְנִים צְדָקָה.

עֹמֶדֶת לְעַד - עוֹמֶדֶת עַל הָאָדָם לְזִמּוֹן לוֹ קִיּוֹם וְחַיִּים

פֶּזֶר נִתֵּן לְאַבְיוֹנִים צְדָקָתוֹ עֹמֶדֶת לְעַד וְגו' (ק"ב, ט) [זוהר ח"ג פ' בהעלותך (דף קנ"ג)] וּבִיּוֹם הַקִּים אֶת הַמִּשְׁכָּן. רַבִּי חֲזִיָּא פִתַח, (תהלים ק"ב) פֶּזֶר נִתֵּן לְאַבְיוֹנִים צְדָקָתוֹ עֹמֶדֶת לְעַד קִרְנוֹ תְרוֹם בְּכָבוֹד. פֶּזֶר לְאַבְיוֹנִים, מַה זֶה פֶּזֶר? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי יא) יֵשׁ מִפֶּזֶר וְנוֹסֵף עוֹד. יָכוֹל פֶּזֶר בְּעֵלְמָא? בֹּא לְהַשְׁמִיעֵנוּ פֶּזֶר נִתֵּן לְאַבְיוֹנִים. כִּיּוֹן שֶׁנִּתֵּן לְעֲנִיִּים, פֶּזֶר זֶה נֶאֱמַר. מַה זֶה וְנוֹסֵף עוֹד? בְּכֹל. וְנוֹסֵף עוֹד - בְּעֵשֶׂר. וְנוֹסֵף עוֹד - בְּחַיִּים.

פְּסוּק זֶה כֶּךָ צָרִיךְ לוֹ לְהִיּוֹת: יֵשׁ מִפֶּזֶר וְנוֹסֵף עוֹד. מַה זֶה וְנוֹסֵף? אֵלֶּא אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁשׁוֹרָה בּוֹ מִיתָה, הוּא גּוֹרֵם לוֹ שְׂפִיתוֹסֵף מַחַיִּים שֶׁלְמַעְלָה לְהוֹסִיף לוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, הַפְּסוּק מַעִיד שְׁכָל מִי שֶׁנּוֹתֵן לְעֲנִיִּים, מְעוֹרֵר עַץ הַחַיִּים לְהוֹסִיף לְאוֹתוֹ עַץ הַמּוֹת, וְאֵז נִמְצָא חַיִּים וְשִׁמְחָה לְמַעְלָה. וְהָאָדָם שֶׁגּוֹרֵם אֶת זֶה, בְּשַׁעַת שֶׁצָּרִיךְ לוֹ, אוֹתוֹ עַץ הַחַיִּים עוֹמֵד עָלָיו, וְאוֹתוֹ עַץ הַמּוֹת מִגֵּן עָלָיו, וּמִשׁוֹם כֶּךָ וְנוֹסֵף עוֹד (כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר). צְדָקָתוֹ עֹמֶדֶת לְעַד (תהלים ק"א). מַה זֶה

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

עֲמֻדַת לְעַד? עֲמֻדַת עַל הָאָדָם לְזִמֵּן לוֹ קִיּוֹם וְחַיִּים. כְּמוֹ
 שֶׁהוּא נִתֵּן לוֹ חַיִּים וְעוֹרֵר לְגִבֵּי הַחַיִּים, כִּי גַם נוֹתְנִים לוֹ, וְאֵלֹהֵי
 שְׁנֵי אֵילָנוֹת (נוֹתְנִים לוֹ) עֲמֻדִים עָלָיו לְהַצִּילוֹ וּלְהוֹסִיף לוֹ חַיִּים.
 קָרְנוֹ תְרוּם בְּכָבוֹד. בֵּא רְאָה, הָעוֹלָם שְׂאֲמָרְנוּ, אוֹתָהּ קָרַן
 תְרוּם, וּבִמָּה? בְּכָבוֹד שְׁלִמְעָלָה, שְׂאִישׁ זֶה גָרַם לְחִבְרָם כְּאַחַד,
 וּלְרוֹקֵן בְּרִכּוֹת לְמַעְלָה וּמִטָּה.

כד לחודש

קִיג א הַלְלוּהָ הַלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה הַלְלוּ אֶת שֵׁם
 יְהוָה: ב יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרָךְ

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

להשמיד המינות

הללויה הללו עבדי ה' (קיג, א): [שימוש תהלים לפרק קיג] הוא טוב
 להשמיד עבודת כוכבים.

— זוהר תהלים —

מִי שֶׁמְשַׁבַּח אֶת הָאֶחָד צָרִיךְ לְשַׁבְּחוֹ לְפִי כְבוֹדוֹ וּלְפִי כְבוֹדוֹ
 כִּךְ צָרִיךְ שֶׁבַח

הַלְלוּהָ הַלְלוּ עַבְדֵי ה' וְגו' (ק"ג, א): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רלב:)] רַבִּי
 חֲזַקְיָה פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קיג) הַלְלוּהָ הַלְלוּ עַבְדֵי ה'
 הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה'. בְּפֶסוּק זֶה יֵשׁ לְהִתְבּוֹנֵן בּוֹ. כִּינּוּן שֶׁאָמַר
 הַלְלוּהָ, אִזּוֹ לְמַה הַלְלוּ עַבְדֵי ה', וְאַחַר כִּךְ הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה'?
 אֲלֵא כִּךְ שְׁנִינוּ, מִי שֶׁמְשַׁבַּח אֶת [האחד] הָאֶחָד, צָרִיךְ לְשַׁבְּחוֹ
 לְפִי כְבוֹדוֹ, וּלְפִי כְבוֹדוֹ כִּךְ צָרִיךְ שֶׁבַח. וְשְׁנִינוּ, מִי שֶׁמְשַׁבַּח
 אֶת הָאֶחָד בְּשֶׁבַח שְׁאִין בּוֹ - הוּא מְגַלֵּה [גלוי ומסבב] אֶת גְּנוּתוֹ,
 וְרוֹצֵה לְגַלוֹת אוֹתוֹ. וְעַל זֶה מִי שֶׁעוֹשֶׂה *הַסֵּפֶד עַל בֶּן אָדָם,
 צָרִיךְ כְּפִי כְבוֹדוֹ וְלֹא יוֹתֵר, שֶׁמֵתוֹךְ שֶׁבַח בָּא לְגְנוּתוֹ, וּבְכָל
 שֶׁבַח צָרִיךְ לְפִי כְבוֹדוֹ.

הַלְלוּ עַבְדֵי ה' הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה'

בֹּא רֵאה, הַלְלוּהָ, כָּאֵן יֵשׁ שֶׁבַח עֲלוֹן שֶׁל רְבוֹן הַכֹּל, מְקוֹם

— זוהר תהלים —

שְׂאִין הָעֵינַן שׁוֹלְטִת בּוֹ לְדַעַת וּלְהַתְּבוּנָן [מקום], שֶׁהוּא טָמִיר
 שֶׁל כָּל הַטְּמִירִים, וּמִיְהוּ? י"ה, שֵׁם עֲלִיּוֹן עַל הַכֹּל. וּמִשׁוּם כֶּךָ
 הַלְלוּיָהּ, שֶׁבַח וְשֵׁם כְּאֶחָד, כְּלוּלִים כְּאֶחָד, וְכֵאן נִסְתָּר הַדְּבָר
 שֶׁאִמַר הַלְלוּיָהּ וְלֹא אִמַר מִי הַלְלוּיָהּ, לְמִי אִמְרוּ הַלְלוּ? אֲלֹא
 כְּמוֹ שֶׁי"ה נִסְתָּר, כֶּךָ שֶׁבַח שְׁמִשְׁבָּחִים הֵם נִסְתָּרִים,
 שְׁמִשְׁבָּחִים לֹא יִדְעֵנוּ מִי הֵם, וְכֶךָ צָרִיךְ הַכֹּל לִהְיוֹת נִסְתָּר
 בְּסוּד עֲלִיּוֹן. וְאַחַר שֶׁנִּסְתָּר בְּסוּד עֲלִיּוֹן, גְּלָהּ וְאִמַר הַלְלוּ עַבְדֵי
 ה' הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה', מִשׁוּם שֶׁזֶהוּ מְקוֹם שֶׁלֹּא נִסְתָּר, כְּאוֹתוֹ
 עֲלִיּוֹן הַטְּמִיר שֶׁל כָּל הַטְּמִירִים. זֶהוּ מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא שֵׁם, כְּמוֹ
 שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוּאֵל ב ו) אֲשֶׁר נִקְרָא שֵׁם ה'. הִרְאִשׁוֹן נִסְתָּר
 שֶׁאִינוֹ [זוה] גְּלוּי. [השני] נִסְתָּר וְגְלוּי. וּמִשׁוּם שֶׁעוֹמֵד בְּהַתְּגַלּוֹת
 אִמַר, אוֹתָם שְׁמִשְׁבָּחִים לְאוֹתוֹ מְקוֹם מִי הֵם? וְאִמַר שֶׁהֵם
 עַבְדֵי ה' הִרְאוּיָם לְשֶׁבַח אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה.

יְהִי שֵׁם ה' מְבָרָךְ

יְהִי שֵׁם ה' מְבָרָךְ, מֵה שׁוֹנֶה שֶׁאִמַר יְהִי? אֲלֹא יְהִי - סוּד
 הַהִמְשָׁכָה מֵאוֹתוֹ מְקוֹם עֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא נִסְתָּר, כְּמוֹ
 שֶׁאִמְרָנוּ, שֶׁהוּא י"ה, עַד סוּד הַבְּרִית שֶׁהוּא יו"ד תַּחְתּוֹנָה, כְּמוֹ
 שֶׁיו"ד הָעֲלִיּוֹנָה, הִרְאִשִׁית כְּסוּף. וּמִשׁוּם כֶּךָ יְהִי, סוּד
 הַהִמְשָׁכָה מִטְּמִיר שֶׁל כָּל הַטְּמִירִים עַד הַדְּרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה,
 וּבַדְּבָר הַזֶּה מִתְקַיֵּם כָּל מַעֲשֵׂה בְּרִאשִׁית, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר יְהִי
 רְקִיעַ, יְהִי מְאֹרֹת, יְהִי אוֹר. בְּכֹל אוֹתָם הַמַּעֲשִׂים שֶׁלְּמַעַל
 כְּתוּב יְהִי. בְּכֹל אוֹתָם מַעֲשִׂים שֶׁלְּמַטָּה לֹא כְּתוּב יְהִי, מִשׁוּם
 שֶׁסוּד זֶה שֶׁהוּא [המשכה] מְסוּד עֲלִיּוֹן, נִסְתָּר כָּל הַנִּסְתָּרִים, לֹא

מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם: ג מְמֹרָח שֶׁמֶשׁ עַד מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל
 שֵׁם יְהוָה: ד רַם עַל כָּל גּוֹיִם יְהוָה: ה עַל
 הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: ה מִי בִיהוָה: ו אֱלֹהֵינוּ
 הַמְגַבִּיחַ לְשִׁבְתִּי: ז הַמְשַׁפִּילִי לְרֵאוֹת בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ:

זוהר תהלים

מתקיים אלא בדברים עליונים שלמעלה, ולא נאמר באותם דברים תחתונים שלמטה. ובזה מתברר השם הקדוש בכל, ועל זה כתוב יהי שם ה' מברך וגו', ממזרח שמש עד מבואו. זה מקום עליון שמאירה ממנו השמש ומאיר לכל, וזהו מקום של הראש העליון הנסתר. ועד מבואו - זהו מקום הקשר שנקשרת בו האמונה כראוי, ומשם יוצאות ברכות לכל, והעולם מכאן נזון, כמו שנתבאר, ומשום כך עומד מקום זה להזון מלמעלה ולהתברך משם, והכל עומד בהתעוררות התחתונה שמעוררים אותם עבדי ה' כשמברכים את השם הקדוש, כפי שאמרנו. ומשום כך שהיא בהתגלות, כתוב הללו עבדי ה' הללו את שם ה'.

בשעה שאין נמצאים צדיקים בעולם הרי הקב"ה מוסיף להם
 מהם ולא מתגלה להם

מי כה' אלהינו וגו' (קיג, ה): [זוהר ח"א פ' מקץ (דף קצד:)] פתח ואמר, (תהלים קיג) מי כה' אלהינו המגביחי לשבת וגו'. מי כה' אלהינו המגביחי לשבת - שהתעלה מעל כסא כבודו, [על כסא כבודו למעלה] ולא התגלה למטה. בשעה שאין נמצאים צדיקים

וּמְקוֹמֵי מַעְפָּר דְּלִי מֵאֲשַׁפֵּת יָרִים אֲבִיוֹן: ח לְהוֹשִׁיבֵי עִם
נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ: ט מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת הַבַּיִת אִם
הַבָּנִים שְׂמַחָה הַלְלוּיָהּ:

— זוהר תהלים —

בעולם, הרי הוא מסתלק מהם ולא מתגלה להם. המשפילי
לראות - בשעה שהצדיקים הם נמצאים בעולם, הקדוש ברוך
הוא יורד בדרגותיו כנגד התחתונים להשגיח על העולם,
להיטיב להם. שהרי כשאין נמצאים הצדיקים בעולם, הוא
מסתלק ומסתיר מהם פנים ולא משגיח עליהם, משום
שהצדיקים הם היסוד והקיום של העולם, שכתוב (משלי י)
וְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם. ועל כן הקדוש ברוך הוא לא גלה את שמו
הקדוש, רק לישראל לבדם, שהם חלק גורלו ונחלתו, ואת
העולם חלק הקדוש ברוך הוא לממנים מגנים, והנה נתבאר,
שכתוב (דברים לב) בַּהֲנַחַל עֲלִיוֹן גּוֹיִם וְגוֹי, וְכָתוּב כִּי חֵלֶק ה'־
עִמּוֹ יַעֲקֹב חֹבֵל נַחֲלָתוֹ.

עכשו שכינה בין שני צדיקים צדיק למעלה - יוסף הצדיק
למטה - בנימין זהו בעל הגבירה וזה המארח

מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת הַבַּיִת וְגוֹ' (ק"ג, ט): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף מו.ז.)]
בא ראה, כתוב ביהודה (בראשית לז) לָכוּ וְנִמְכְּרֵנוּ
לִישְׁמֵעָאֵלִים. ובגלל שהוא חטא אל אותו היסוד והפרידו
מאותה ארץ עליונה ונתן עצה למכר אותו, משום כך באותו
חלק שלו לא היה לו יסוד. וכך שנינו, מה היה חלקו של
יהודה? הר הבית ולשכות ועזרות. ומה היה בחלקו של

— זוהר תהלים —

בְּנִימִין, שֶׁהוּא צָדִיק לְמַטָּה? אוֹלָם וְהִיכֵל וּבֵית קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים. וְרִצּוּעָה וְרִצּוּעָה יוֹצֵאת מִחֶלְקוֹ שֶׁל יְהוּדָה שֶׁהִיא כְּלָפִי מִזְרַח, שֶׁהָרִי גַם דִּגְלוֹ הָיָה מִמִּזְרַח, וְנִכְנָסָה לְחֶלְקוֹ שֶׁל בְּנִימִין, וְעָלְיָה נִבְנְהָ הַמִּזְבֵּחַ, שֶׁהָרִי הַמִּזְבֵּחַ חֶלְקוֹ שֶׁל יְהוּדָה הָיָה, כְּפִי שְׁבָאֲרָנוּ (בראשית כט) וְתַעֲמֹד מְלֻדָּת, שֶׁעֲמַד הַכֶּסֶף עַל עֲמוּדָיו, וְהוּא תוֹמֵךְ הָרְבִיעִי (מלכות), כְּנֶגֶד כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא רְבִיעִית, וְכֹתוּב בָּהּ (תהלים קיח) אָבֶן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה. וְדוֹד, בְּנוֹ אֶחָז בְּאוֹתוֹ מִזְבֵּחַ, כְּמוֹ שְׁבָאֲרָנוּ בְּסוּד הָאֲמוּנָה, וּבְנִימִין הַצָּדִיק מְצֻטָּעַר עָלָיו לְקָרֵב אוֹתָהּ אֵלָיו. זֶהוּ שְׁכָתוּב (דברים לג) חוֹפֵף עָלָיו כָּל הַיּוֹם. מִשּׁוֹם כֶּךָ זָכָה בְּנִימִין הַצָּדִיק לְמַטָּה, וְנִעֲשָׂה מְאָרַח לְגִבּוֹרָה, זֶהוּ שְׁכָתוּב וּבֵין כְּתַפְּיוֹ שָׁכַן, שֶׁהוּא חֶלְקוֹ בְּמַעְרָב.

נִקְרָא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בֵּית עוֹלָמִים

וְעַכְשָׁיו שְׂכִינָה בֵּין שְׁנֵי צָדִיקִים. צָדִיק לְמַעְלָה - יוֹסֵף הַצָּדִיק, לְמַטָּה - בְּנִימִין. זֶהוּ בְּעַל הַגְּבִירָה, וְזֶה הַמְּאָרַח. לְכֵן כְּתוּב (תהלים קיג) מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת הַבַּיִת, זֶה עוֹלָם שְׂמֵת־כֶּלֶה [ס"א שמתגלה], זו שְׂכִינָה תַחְתּוֹנָה שֶׁהִיא עֲקֶרֶת הַבַּיִת. עֶקֶר הָעוֹלָם הַזֶּה רָחַל בֵּין שְׁנֵי צָדִיקִים לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. לְכֵן נִקְרָא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בֵּית עוֹלָמִים. הַמִּזְבֵּחַ שֶׁל בֵּית עוֹלָמִים הָיָה בִּירְשָׁתוֹ שֶׁל בְּנִימִין, אָבֶל כְּשֶׁשָׁרְתָה שְׂכִינָה בִּירְשָׁתוֹ שֶׁל יוֹסֵף בְּשִׁילָה, לֹא קוֹרָא לָהּ בֵּית עוֹלָמִים, שֶׁהָרִי עוֹלָם הוּד הוּא לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. אִם הַבָּנִים שְׂמַחָה - זוֹ שְׂכִינָה, וְלָכֵן הִלְלוּיָהּ.

— זוהר תהלים —

מושיבי עקרת הבית - זו רחל שהיא עקר הבית אם הבנים
שמחה - זו לאה

מושיבי עקרת הבית וגו' (קיג, ט): [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קנז.)] [י'רא
ה' כי שנואה לאה וגו'. רבי אלעזר פתח, (תהלים קיג)
מושיבי עקרת הבית אם הבנים שמחה הללויה. מושיבי
עקרת הבית - זו רחל, שהיא עקר הבית. אם הבנים שמחה -
זו לאה. דבר אחר מושיבי עקרת הבית - זו שמטה, שהיא
עקר העולם הזה, עליו הוא מנהג. אם הבנים שמחה - זה
היובל, שכל שמחה וכל חדוה של כל העולמות תלויים בו,
והפסוק הזה הוא הפלל של הכל, משום שזה כולל הכל
בסוד קדוש, ועל זה סיום הפסוק הללויה.

מושיבי עקרת הבית - זו רחל. אם הבנים שמחה - זו לאה
מושיבי עקרת הבית וגו' (קיג, ט): [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קנז.)] פתח
ואמר, מושיבי עקרת הבית אם הבנים שמחה
הללויה. אמר רבי חייא, רוח הקדש אומרת: מושיבי עקרת
הבית - זו רחל. אם הבנים שמחה - זו לאה. מושיבי עקרת
הבית - זה העולם התחתון. אם הבנים שמחה [הללויה] - זה
העולם העליון. משום כך הללויה.

כששבים בני העולם ומרבים בזכויות לפני הקב"ה והאם שבה
ומכסה על הבנים אז זה נקרא תשובה

מושיבי עקרת הבית וגו' (קיג, ט): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף ריח.)]
למדנו, אמר רבי יצחק, כתוב (תהלים קיג) אם הבנים

— זוהר תהלים —

שְׂמַחַת הַלְלוּיָהּ. הָאֵם הַיְדוּעָה. הַבְּנִים מִי הֵם? אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן,
הָרִי שְׂנִינוּ שִׁישׁ שְׁנֵי בָנִים לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֶחָד זָכָר וְאֶחָד
נִקְבָּה. הַזָּכָר נָתַן אוֹתוֹ לְיַעֲקֹב, שְׁכָתוֹב (שְׂמוֹת ד) בְּנֵי בְכָרֵי יִשְׂרָאֵל,
וְכָתוֹב (יִשְׁעִיָּה מ ט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר. בַּת נָתַן לְאַבְרָהָם,
שְׁכָתוֹב (בְּרֵאשִׁית כד) וְהוּא בְּרוּךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל. בַּת הֵיטָה לוֹ
לְאַבְרָהָם, וּבְכָל שְׂמָה. וְהָאֵם רוֹבֶצֶת עֲלֵיהֶם, שְׂמִינִיקָה אוֹתָם,
וְעַל זֶה כָּתוּב לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים. וְשְׂנִינוּ, אֵל יִרְבֶּה הָאָדָם
חֲטָאִיו לְמַטָּה, כְּדִי שֶׁתִּסְתַּלַּק הָאֵם מֵעַל הַבְּנִים, וְכָתוּב (וַיִּקְרָא יח)
אֲמֹן הוּא לֹא תִגְלֶה עֲרוֹתָהּ. אוֹי לְמִי שְׂמַגְלָה עֲרוֹתָהּ. וְכַשְׁשָׁבִים
בְּנֵי הָעוֹלָם וּמְרַבִּים בְּזִכְיוֹת לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהָאֵם שָׁבָה
וּמְכַסֶּה עַל הַבְּנִים, אִזּוֹ זֶה נִקְרָא תְּשׁוּבָה. מַה זֶה תְּשׁוּבָה? זֶה
תְּשׁוּבָה שֶׁל הָאֵם שְׂשָׁבָה בְּקִיּוּמָהּ, וְאִזּוֹ כָּתוּב אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה.
אִם הַבְּנִים וְדָאִי. וְלָכֵן לֹא יִפְטֹר הָאָדָם מִפְּרִיָּה וּרְבִיָּה עַד
שְׂמוּלִיד בֵּין וּבַת.

מִי שְׂפָשַׁע בְּמִצְוָה אַחַת שֶׁל הַתּוֹרָה כְּמִי שְׂפָשַׁע בְּגוֹף הַמְּלָךְ
מוֹשִׁיבֵי עֵקֶרֶת הַבַּיִת וְגו' (קִיג, ט): [זוהר ח"ב פ' יתרו (דף פ"ה:)] כְּמוֹ
שְׂשִׁינוּ, כָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה אַחֲזוֹת בְּגוֹף הַמְּלָךְ,
(בְּמֶלֶךְ הַקָּדוֹשׁ הַעֲלִיּוֹן) מֵהֵן בְּרֵאשׁ הַמְּלָךְ, וּמֵהֵן בְּגוֹף, וּמֵהֵן בִּידֵי
הַמְּלָךְ, וּמֵהֵן בְּרַגְלָיו, וְאִין מִי שִׁיּוּצָא מִגּוֹף הַמְּלָךְ הַחֻצָּה.
וְלָכֵן מִי שְׂפָשַׁע בְּמִצְוָה אַחַת שֶׁל הַתּוֹרָה, כְּמִי שְׂפָשַׁע בְּגוֹף
הַמְּלָךְ, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (יִשְׁעִיָּה ס) וַיִּצְאוּ וְרָאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים
הַפְּשָׁעִים בֵּי, בֵּי מִמֶּשׁ. אוֹי לְרָשָׁעִים שְׁעוֹבְרִים עַל מִצְוֹת
הַתּוֹרָה וְלֹא יוֹדְעִים מַה הֵם עוֹשִׂים. שְׂאֲמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, אוֹתוֹ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מקום שהוא חטא אליו, אותו מקום ממש מגלה חטאו. (ואמר רבי שמעון, הקדוש ברוך הוא ממש מגלה חטאו) חטא בקדוש ברוך הוא - הקדוש ברוך הוא מגלה חטאו, שכתוב (איוב כ) יגלו שמים עונו וארץ מתקוממה לו. יגלו שמים עונו - זה הקדוש ברוך הוא. וארץ מתקוממה לו - זה הקדוש ברוך הוא (זו כנסת ישראל). שנינו, שמים מגלים חטאו של אדם, ובשעה שהוא מגלה חטאו, ארץ עושה דין האדם, שכתוב וארץ מתקוממה לו, לעשות בו דין. אמר רבי יוסי, שנינו משמו של רבי שמעון, בשעה שנתנה תורה, האם והבנים נמצאו בשלמות, שכתוב (תהלים קיג) אם הבנים שמחה. אנכי ה' אלהיך. אנכי, כמו ששנינו, בת היתה לו לאברהם אבינו. היא שכניה, וזו בת. ה' אלהיך, שכתוב בני בכרי ישראל. וכתוב (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה. הנה בן. אשר הוצאתיך מארץ מצרים, שכתוב (ויקרא כה) יובל הוא קדש תהיה לכם. וכתוב אם הבנים שמחה. וקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור. הרי אם ובנים. יושבת האם, יושבים הבנים. (והעולמות כלם בשמחה בשלמות, ועל זה כתוב אם הבנים שמחה. נעברה האם - כלם נעברים ממקומם. וכתוב (דברים כב) לא תקח האם על הבנים. ושנינו, לא יעשה אדם חטאים למטה, כדי שתעבר האם מעל הבנים. אמר רבי יצחק, הכל הקדוש ברוך הוא. הכל הוא. הכל אחד. והדברים הללו התגלו לקוצרי השדה. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא.

קִיד א בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לְעוֹ:
 ב הַיְתָה יְהוּדָה לְקִדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מִמְּשֻׁלוֹתָיו:
 ג הַיָּם רָאָה וַיִּנָּס לְאַחֹר: ד הַהָרִים רָקְדוּ:

— ❧ — ❧ — ❧ שִׁמּוֹשׁ תְּהִלִּים ❧ — ❧ — ❧

למי שקונה ומוכר

בצאת ישראל (קיד, א): [שימוש תהלים לפרק קיד] למאן דזבין ומזבין.
 כתוב בחנותא. ותצליח. ושם שלו הוא א"ה.

— ❧ — ❧ — ❧ זוהר תהלים ❧ — ❧ — ❧

כִּיִּן שְׂרָאָה הַיָּם אֶת אַרוֹנוֹ שֶׁל יוֹסֵף מִיַּד נִבְקַע וְהָיָה יִבְשָׁה
 הַיָּם רָאָה וַיִּנָּס וְגו' (קיד, א): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף ר"ל):] פְּתַח
 וְאָמַר, (יונה א) וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הַגִּידָה נָא לָנוּ בְּאֲשֶׁר לְמִי
 הָרָעָה הַזֹּאת לָנוּ וְגו'. בְּפֶסוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהַתְּבַוְּנָן, כָּלֵם שְׂאֵלוֹ
 בְּסוּד הַחֲכֵמָה, שְׁכָתוּב הַגִּידָה נָא לָנוּ בְּאֲשֶׁר לְמִי. בְּאֲשֶׁר –
 שְׂאֵלוֹ בְּסוּד הַחֲכֵמָה. כָּאֵן שְׂאֵלוֹ סוּד שֶׁהוּא בְּנִגְלָה, לְדַעַת אִם
 בָּא מִזְרַעוֹ שֶׁל יוֹסֵף, שְׁכִינּוֹן שְׂרָאָה הַיָּם אֶת אַרוֹנוֹ, מִיַּד נִבְקַע
 וְהָיָה יִבְשָׁה, שְׁכָתוּב (תהלים קיד) הַיָּם רָאָה וַיִּנָּס. הַיָּם רָאָה אֶת
 אוֹתוֹ שְׁכָתוּב בוֹ (בראשית ט) וַיִּנָּס וַיֵּצֵא חֲחוּצָה. מִיַּד – הַיְרִדָן
 יִסֵּב לְאַחֹר. וְעַל כֵּן שְׂאֵלוֹ אוֹתוֹ בְּאֲשֶׁר, שְׁכָתוּב בוֹ בְּיוֹסֵף,
 בְּאֲשֶׁר אֶת אֶשְׁתּוֹ. אִם בָּאתָ מֵאוֹתוֹ הַזֶּרַע, הַתְּפַלֵּל שִׁישְׁתַּק הַיָּם
 מֵאֲתָנּוּ. לְמִי – וְאִם בָּאתָ מִזְרַעוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, שְׁכָתוּב בוֹ (שם לב)
 לְמִי אֶתָּה וְאַנְּה תִלָּךְ. וְהֵם הָיוּ מִלְּאָכִים קְדוֹשִׁים שְׁשֻׁלַח
 בְּשִׁלְיָחוֹתוֹ וְנִצַּל מֵאוֹתָהּ צָרָה. הַתְּפַלֵּל לְרִבּוֹנָךְ, וַיִּשְׁלַח מִלְּאָכוֹ
 וְנִצַּל מֵאוֹתָהּ צָרָה.

בְּאֵילִים גְּבָעוֹת כְּבָנֵי צֶאֱן: הַ מַּה לָּךְ הַיָּם בֵּי תְנוּם
תִּירְדֵן תִּפְסַב לְאַחֹר: וְ הַחֲרִים תִּרְקְרוּ בְּאֵילִים גְּבָעוֹת

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מה זה וינס? אלא ראה אותו שכתוב בו וינס ויצא החוצה
הַיָּם רָאָה וַיִּנְס וְגו' (קיד, ה): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף ר"ד.)] אָמַר רַבִּי
יִיסָא, מִי שְׁמוּקִיר שֶׁם רְבוּנוּ בְּזָה וְשׁוּמַר זֶה, זֹכֶה שְׁיֻקִּיר
אוֹתוֹ רְבוּנוּ עַל הַכֹּל. מִנֵּין לָנוּ? מִיּוֹסֶף, שְׁכָתוּב (בראשית מא)
וַיִּרְכַּב אֹתוֹ בְּמַרְכָּבַת הַמִּשְׁנָה אֲשֶׁר לוֹ, וְכָתוּב וַנְּתוֹן אֹתוֹ עַל כָּל
אֶרֶץ מִצְרָיִם. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא כְּשֶׁעָבְרוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּם, אָרוֹנוּ
שֶׁל יוֹסֶף נִכְנַס בְּפָנָיִם בַּהֲתַחֲלָה, וְלֹא הָיוּ הַמַּיִם עוֹמְדִים עַל
עַמֻּדִים לְפָנָיו. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים קיד) הַיָּם רָאָה וַיִּנְס. מַה זֶה
וַיִּנְס? אֲלֵא רָאָה אֹתוֹ שְׁכָתוּב בּוֹ (בראשית לט) וַיִּנְס וַיִּצֵּא הַחוּצָה.
בֹּא וְרָאָה, זֹכֶה לְכָבוֹד בְּחַיָּיו וְזֹכֶה לְכָבוֹד בְּמִיתָתוֹ. בְּחַיָּיו
מִדּוּעַ? בְּגִלְלֵי אוֹתוֹ זְמַן שֶׁלֹּא רָצָה לְהִתְדַבֵּק בָּהּ, שְׁכָתוּב (שם)
וַיִּמָּאֵן וַיֹּאמֶר אֵל אִשֶׁת אֲדֹנָיו. וְכָתוּב, וְלֹא שָׁמַע אֵלֶיהָ לְשֹׁכֵב
אֲצִלָּה לְהִיּוֹת עִמָּה. בְּגִלְלֵי זֶה זְכָה בְּזֶה הָעוֹלָם. כִּיּוֹן שְׁכָתוּב
וַתִּתְפָּשֶׂהוּ בְּכַגְדּוֹ, וְכָתוּב וַיִּנְס וַיִּצֵּא הַחוּצָה, זְכָה לְבִסּוּף
שֶׁנִּכְנַס לְתוֹךְ מַחְצָה עֲלִיוֹנָה, וְכֵן רְאוּי לוֹ - אֶת שְׁלוֹ לְקַח בְּזֶה
הָעוֹלָם, וְאֶת שְׁלוֹ לְקַח בְּעוֹלָם הָאֲחֵר.

בְּשָׁעָה שֶׁהַקַּב"ה הִתְגַּלָּה בְּהַר סִינַי הִזְדַּעְזַע הָהָר וּבְשָׁעָה שֶׁסִּינַי
הִזְדַּעְזַע כָּל שְׂאֵר הָרֵי הָעוֹלָם הִזְדַּעְזְעוּ וְהָיוּ עוֹלָיִם וַיּוֹרְדִים
מַה לָּךְ הַיָּם כִּי תְנוּם וְגו' (קיד, ה): [זוהר ח"ב פ' יתרו (דף ט"ז.)] שְׁנִינּוּ,
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּשָׁעָה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְגַּלָּה בְּהַר

בבני צאן: ז מלפני אדון חולי ארץ מלפני אלוה יעקב:
ח ההפכי הצור אגם מים חלמיש למעיניו מים:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

סיני, הזדעזע ההר, ובשעה שסיני הזדעזע, כל שאר הרי העולם הזדעזעו והיו עולים ויורדים, עד שהושיט הקדוש ברוך הוא ידו עליהם והתישבנו, וקול יוצא ומכריזו, (תהלים קיד) מה לך הים כי תנוס הירדן תסב לאחור, ההרים תרקדו כאילים וגו'. והם שבים ואומרים, מלפני אדון חולי ארץ. אמר רבי יצחק, מלפני אדון - זו האם, שכתוב אם הבנים שמחה. חולי ארץ - זו האם התחתונה. מלפני אלוה יעקב - זהו האב, שכתוב בני בכרי ישראל. ועל זה כתוב בעטרה שעטרה לו אמו. מה זה בעטרה? אמר רבי יצחק, ככתוב (שמואל א כג) ושאוּל וּאֶנְשָׁיו עֹטְרִים אֶל דָּוִד. משום שמתעטר בלבן ובאדם ובירק, בכל הגונים שכלם כלולים בו ומקפים בו. אמר רבי יהודה, בעטרה שעטרה לו אמו, מי זו העטרה? שכתוב (ישעיהמט) ישראל אשר בך אתפאר, וכתוב (שם) ובית תפארתו אפאר.

הצור תמים פעלו מה משמעו של הצור תמים פעלו?
שהתהפך הצור מים לעשות פעלו של תמים

ההפכי הצור אגם מים וגו' (קיד, ח): [זוהר ח"ב פ' המון] (דף ס"ד:):
עוד אמר רבי אבא, מים בכל מקום, הרי ידוע, והקדוש ברוך הוא מתעורר בצור הזה להוריק מים, שהרי לא ראוי [אלא מגדלה], וזהו אות ונס של הקדוש ברוך הוא, ועל זה

קטו א לא לָנו יְהוָה ^{תקני בעל חובות} לא לָנו כִּי לְשִׁמְךָ תָּנוּ
כָּבוֹד עַל חֲסִדְךָ עַל אֲמֹתֶיךָ: ב לָמָּה יֹאמְרוּ
הַגּוֹיִם אֵיךָ נָא אֱלֹהֵיהֶם ^{תקני בעל חובות}: ג וְאֵלֵהֶנּוּ ^{תקני בעל חובות} בְּשִׁמּוֹם
כֹּל אֲשֶׁר חָפֵץ עָשָׂה: ד עֲצִיבֵיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יָדֵי
אָדָם: ה פֶּה לָהֶם וְלֹא יִדְבְּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ:
ו אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמְעוּ אֵף לָהֶם וְלֹא יִרְחֹזוּ: ז יָדֵיהֶם
וְלֹא יִמְשִׁיחוּ רִגְלֵיהֶם וְלֹא יִחַלְכוּ לֹא יִהְיוּ בְּגִרוֹנָם:
ח כְּמוֹתָם יִהְיוּ עֲשִׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר בָּטַח בָּהֶם: ט יִשְׂרָאֵל
בָּטַח בִּיהוָה ^{תקני בעל חובות} עֲזָרָם וּמִגֹּנָם הוּא: י בֵּית אַחֲרָן
בָּטְחוּ בִיהוָה ^{תקני בעל חובות} עֲזָרָם וּמִגֹּנָם הוּא: יא וְרֵאִי יְהוָה
^{תקני בעל חובות} בָּטְחוּ בִיהוָה ^{תקני בעל חובות} עֲזָרָם וּמִגֹּנָם הוּא: יב יְהוָה
^{תקני בעל חובות} זָכְרָנוּ יְבָרַךְ יְבָרַךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרַךְ אֶת בֵּית

שימוש תהלים

להתוכח עם המינים

לא לנו (קטו, א): [שימוש תהלים לפרק קטו] זה המזמור הוא טוב
בבואך להתוכח בדת נגד עובדי ע"ג.

זוהר תהלים

ה' זָכְרָנוּ יְבָרַךְ - אֵלֹהֵי הַגְּבֻרִים יְבָרַךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל - אֵלֹהֵי
הַנְּשִׁימִים מִשּׁוֹם שְׂזָכְרִים צְרִיכִים לְהַתְּבָרַךְ בְּתַחֲלָה וְאַחַר כֵּן נְשִׁימִים
ה' זָכְרָנוּ יְבָרַךְ וְגו' (קטו, יב): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רלג.)] [יְבָרַכְכֶם בְּיוֹם
הַהוּא לְאִמּוֹר. רַבִּי יוֹסִי פָתַח וְאָמַר, (תהלים קטו) ה' זָכְרָנוּ

אָהֲרֹן: יֵי יְבָרְךָ יְהוָה יְהוָה הַקְּטָנִים עִם הַגְּדֹלִים:

— זוהר תהלים —

יְבָרְךָ יְבָרְךָ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל וּגו'. ה' זְכָרְנוּ יְבָרְךָ - אֱלוֹ הַגְּבָרִים.
 יְבָרְךָ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל - אֱלוֹ הַנְּשִׁים. מְשׁוּם שֶׁזְּכָרִים צְרִיכִים
 לְהַתְּבָרֵךְ בַּתְּחִלָּה, וְאַחַר כֵּן נְשִׁים, וְנְשִׁים לֹא מִתְּבָרְכוֹת אֲלֵא
 מִבְּרַכַת הַזְּכָרִים, שֶׁכְּשֶׁזְּכָרִים מִתְּבָרְכִים, אִזּוּ מִתְּבָרְכוֹת הַנְּשִׁים.
 וְאִם תֹּאמַר מִזֶּה שֶׁכַּתּוּב (ויקרא טז) וְכִפַּר בַּעֲדוֹ וּבַעֲדַת בֵּיתוֹ,
 שֶׁצָּרִיךְ לְכַפֵּר עָלָיו בַּתְּחִלָּה וְאַחַר כֵּן עַל בֵּיתוֹ, מְשׁוּם שֶׁמִּתְּבָרֵךְ
 מִמֶּנּוּ. בֹּא רְאֵה שְׁנֵשִׁים לֹא מִתְּבָרְכוֹת אֲלֵא רַק מִגְּבָרִים,
 שֶׁכְּשֶׁמִּתְּבָרְכִים אֱלוֹ בַּתְּחִלָּה, וּמִבְּרַכָּה זֹו מִתְּבָרְכוֹת. אֲלֵא בְּמָה
 בְּאַרְנוּ יְבָרְךָ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל? אֲלֵא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נֹתֵן
 תּוֹסֶפֶת בְּרֻכּוֹת לְזָכַר שְׁנוּשָׂא, מְשׁוּם שֶׁמִּתְּבָרְכַת מִמֶּנּוּ הָאִשָּׁה,
 וְכֵן בְּכָל מְקוֹם נּוֹתֵן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא תּוֹסֶפֶת בְּרֻכּוֹת לְזָכַר
 שְׁנוּשָׂא, מְשׁוּם שֶׁמִּתְּבָרֵךְ [מִמֶּנּוּ אִשְׁתּוֹ, וְכֵן בְּכָל מְקוֹם נּוֹתֵן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא תּוֹסֶפֶת בְּרֻכּוֹת לְזָכַר שְׁנוּשָׂא כַּדִּי שֶׁתְּבָרֵךְ מִמֶּנּוּ הַנִּקְבָּה] מֵאֹתָהּ תּוֹסֶפֶת
 הַבְּרֻכּוֹת. כִּיּוֹן שֶׁשְׁנוּשָׂא הָאָדָם, נּוֹתֵן לוֹ שְׁנֵי חֲלָקִים, אֶחָד לוֹ
 וְאֶחָד לְנִקְבָתוֹ, וְהוּא נוֹטֵל הַכֹּל - חֲלָקוֹ וְחֲלָק נִקְבָתוֹ.

ה' זְכָרְנוּ יְבָרְךָ - אֱלֹהֵ הַגְּבָרִים שֶׁהֵיוּ עוֹלִים בַּחֲשׁבוֹן בַּמְדָּבָר
 וְהַקְּב"ה מְבָרֵךְ אוֹתָם וּמוֹסִיף עֲלֵיהֶם בְּכָל זְמַן

ה' זְכָרְנוּ יְבָרְךָ וּגו' (קטו, יב): [זוהר במדבר פ' במדבר (דף ק"ז:)] רַבִּי
 יִצְחָק פָּתַח, (תהלים קטו) ה' זְכָרְנוּ יְבָרְךָ יְבָרְךָ אֶת בֵּית וּגו'.
 ה' זְכָרְנוּ יְבָרְךָ - אֱלֹהֵ הַגְּבָרִים, שֶׁהֵיוּ עוֹלִים בַּחֲשׁבוֹן בַּמְדָּבָר,
 וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבָרֵךְ אוֹתָם וּמוֹסִיף עֲלֵיהֶם בְּכָל זְמַן. בֹּא

— זוהר תהלים —

רְאֵה, מִי שְׂאוֹמֵר שְׂבַח חֲבֵרוֹ, שֶׁל בְּנָיו, אוֹ שֶׁל מְמוֹנוֹ - צָרִיךְ לְבָרְכוֹ וּלְהוֹדוֹת עָלָיו בְּבִרְכוֹת. מִנֵּינן לָנוּ? מִמַּשָּׁה, שֶׁכָּתוּב (דברים א) וְהִנֵּכֶם הַיּוֹם כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לָרֹב. אַחַר כֵּן מַה כָּתוּב? ה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵכֶם יִסֹּף עֲלֵיכֶם כָּכֶם אֶלֶף פְּעָמִים וְגו'. שְׁתֵּי בִרְכוֹת הֵיוּ: אַחַת - ה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵכֶם, הֲרִי אַחַת. אַחַר כֵּן - וַיְבָרֶךְ אֶתְכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם. לְהוֹדוֹת עֲלֵיהֶם, בְּרְכוֹת עַל בְּרְכוֹת. וְאִם הוּא מוֹנֶה אֶת שְׂבַח חֲבֵרוֹ וְלֹא מוֹדֶה עָלָיו בְּרְכוֹת - הוּא נִתְפָּס בַּתְּחִלָּה מִלְמַעְלָה. וְאִם הוּא מְבָרֵךְ אוֹתוֹ - הוּא מִתְבָּרֵךְ מִלְמַעְלָה. וְהַבְּרָכָה צָרִיךְ לְבָרֵךְ אוֹתָהּ בְּעֵין טוֹבָה, וְלֹא בְּעֵין רָעָה. וּבְכָל רוּצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲהַבֵּת הַלֵּב. וּמֵה מִי שֶׁמְבָרֵךְ אֶת חֲבֵרוֹ, רוּצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁיְבָרֵךְ אוֹתוֹ בְּעֵין טוֹבָה, בְּלֵב טוֹב - מִי שֶׁמְבָרֵךְ אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה שֶׁצָּרִיךְ עֵין טוֹבָה וְלֵב טוֹב וְאֲהַבֵּת הַלֵּב. בְּגִלּוֹל זֶה, (שם ו) וְאֲהַבֵּת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וְגו'.

יְבָרֵךְ אֶת בֵּית אֲהֵרֹן - שֶׁהֵם מְבָרְכִים אֶת הָעָם בְּעֵין טוֹבָה וּבְלֵב טוֹב בֹּא רְאֵה, הֲרִי פְּרִשׁוּהָ, אֵין הַבְּרָכָה שֶׁלְמַעְלָה שׁוֹרָה עַל דְּבַר שְׂנֵמָנָה. וְאִם תֹּאמַר, יִשְׂרָאֵל אֵיךְ נִמְנוּ? אֵלֶּא כִּפֹּר לְקַח מֵהֶם, וְהֲרִי פְּרִשׁוּהָ, וְהַחֲשָׁבוֹן לֹא הָיָה עַד שֶׁנֶּאֱסַף כָּל אוֹתוֹ הַכִּפֹּר וְעָלָה לַחֲשָׁבוֹן. וּבַתְּחִלָּה מְבָרְכִים אֶת יִשְׂרָאֵל, אַחַר כֵּן מוֹנִים אוֹתוֹ כִּפֹּר, אַחַר כֵּן חוֹזְרִים וּמְבָרְכִים אֶת יִשְׂרָאֵל. נִמְצָא שֶׁיִּשְׂרָאֵל מִתְבָּרְכִים בַּתְּחִלָּה וּבְסוּף, וְלֹא עוֹלָה בְּהֵם מִגִּפָּה. לָמָּה הַמִּגִּפָּה עוֹלָה בְּמִנֵּינן? אֵלֶּא מִשׁוּם שֶׁבְּרָכָה לֹא שׁוֹרָה בְּמִנֵּינן. כִּיּוֹן שֶׁמִּסְתַּלְקֵת הַבְּרָכָה, הַצַּד הָאַחַר שׁוֹרָה

יד יִסֶּה יְהוָה עֲלֵיכֶם וְעַל בְּנֵיכֶם:
 טו בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
 טז הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיהוָה וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי אָדָם:
 ————— זוהר תהלים —————

עָלָיו, וְיָכוֹל לְהַנְזֹק. בְּגִלְלָה זֶה בְּמַנְיֵן לּוֹקְחִים כִּפָּר וּפְדִיּוֹן,
 לְסַלֵּק אוֹתוֹ מֵהֶם. יְבָרַךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל - אֱלוֹ הַנְּשִׁים, שֶׁלֹּא
 עוֹלוֹת בְּמַנְיֵן. יְבָרַךְ אֶת בֵּית אֶהְרֶן - שֶׁהֵם מְבָרְכִים אֶת הָעָם
 בְּעֵינַי טוֹבָה וּבְלֵב טוֹב וּבְאֵהֱבַת הַלֵּב. אֶת בֵּית אֶהְרֶן - כִּךָּ גַם
 הַנְּשִׁים (שְׁלֵהם), שֶׁמִּתְבָּרְכוֹת בְּבִרְכָה (שְׁלֵהם).

חֲדָשׁ הַשָּׁנִי, שֶׁהוּא זִיו בְּרֻכּוֹת הָעוֹלָם

יְבָרַךְ יִרְאֵי ה' - אֵלֶּה הֵם הַלְוִיִּם, וְכֹלֶם מִתְבָּרְכִים, כִּי הֵם
 יִרְאִים מִהֶקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. הַקְּטָנִים עִם הַגְּדֹלִים -
 אִף עַל גֵּב שֶׁלֹּא עוֹלִים בְּמַנְיֵן. בֹּא רְאֵה, לֹא נִמְצָא מַנְיֵן
 בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁהִתְבָּרְכוּ בּוֹ כְּמַנְיֵן זֶה, שֶׁמַּנְיֵן זֶה לְהִתְבָּרֵךְ הָיָה,
 וּלְהַשְׁלִים שְׁלֵמוֹת הָעוֹלָמִים הָיָה, וּבְמָקוֹם שֶׁהִתְבָּרְכוֹת יוֹצְאוֹת
 נִמְנָו, שֶׁכְּתוּב בְּאַחַד לְחֲדָשׁ הַשָּׁנִי, שֶׁהוּא זִיו בְּרֻכּוֹת הָעוֹלָם,
 שֶׁמִּמֶּנּוּ יוֹצֵא זִיו לְעוֹלָם. וְעַל זֶה נִקְרָא חֲדָשׁ זִי"ו, שֶׁהִזִּיר
 שֶׁל הַכֹּל יוֹצֵא מִמֶּנּוּ, וְעַל זֶה כְּתוּב (תהלים קלד) יְבָרַכְךָ ה'
 מִצִּיּוֹן, וְהַכֹּל דָּבָר אַחַד, וְכְתוּב (שם קלג) כִּי שָׁם צִוָּה ה' אֶת
 הַבְּרָכָה וְגו'.

הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַה' - יִשְׁנֹו ב' עֲנִינֵי שָׁמַיִם לְמַעְלָה וּלְמַטָּה מִקְּמֹנֹו
 הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַה' וְגו' (קטו טז): [זוהר שמות (דף טז)]. פְּתַח רַבִּי
 אָבָא וְאָמַר, כְּתוּב (תהלים קטו) הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַה'

זו לא המתים יהללו יה ולא כל ירדי דומה: יה ואנחנו
נברך יה מעתה ועד עולם הללויה:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

והארץ נתן לבני אדם. בפסוק הזה יש להתבונן, וכך צריך
לומר: השמים לה', והארץ נתן לבני אדם. מה זה השמים
שמים? אלא כאן יש להתבונן, משום שיש שמים ויש
שמים. שמים למטה, וארץ למטה מהם. שמים למעלה,
וארץ למטה מהם. וכל הדרגות העליונות והתחתונות כלן
כמו זה, אלה באלה. שמים למטה, הם עשר יריעות, כמו
שנאמר (שם קד) נוטה שמים כיריעה. והקדוש ברוך הוא
עשה אותם ואת המחוות שבתוכם להנהיג את הארץ
התחתונה. התשיעי מנהיג את התחתונים, שסוכבים
כעבותות העגלה. העשירי הוא העקר.

דוד המלך הוא חי והקרבה שלו לחי העולמים

לא המתים יהללו יה וגו' (קטו, יז): [זוהר ח"א פ' ויגש (דף טז:)]
ומשום כך אמר לא המתים יהללו יה. לא המתים, משום
שצריך לשבח חי לחי. ומת לחי לא כן, שכתוב לא המתים
יהללו יה, ואנחנו נברך יה, שהרי אנו חיים, ואין לנו חלק
בצד המות כלל. חזקיהו אמר, (ישעיה לח) חי חי הוא יודך
כמוני, משום שחי מתקרב לחי. דוד המלך הוא חי, והקרבה
שלו לחי העולמים, ומי שנקרב אליו הוא חי, שכתוב ואתם
הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום, וכתוב ובניו בן
היודע בן איש חי רב פעלים מקבצאל.

קטז א אהבתי כי ישמע יהוה את קולי
 תחנוני: ב כי הטה אזני לי ובימי אקרא:
 ג אפפוני חבלי מות ומצרי שאל מצאני צרה ויגון
 אמצא: ד ובשם יהוה אקרא אנה יהוה
 מלטה נפשי: ה חנון יהוה וצדיק ואלהינו
 מרחם: ו שמר פתאים יהוה דלותי ולי יהושע:
 ז שובי נפשי למנוחכי כי יהוה גמל עליכי:
 ח כי חלצת נפשי ממות את עיני מן דמעה את רגלי
 מרחי: ט אתהלך לפני יהוה בארצות החיים:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

שלא ימות ממיתה משונה

אהבתי כי ישמע (קטז, א): [שימוש תהלים לפרק קטז] האומרו תדיר
 לא ימות ממיתה משונה ולא ממיתה פתאומית.

— זוהר תהלים —

**כָּמָה חֲבִיבָה הִיא הַנְּשָׁמָה הַנְּתוּנָה מִתַּחַת כְּסֵא הַכְּבוֹד מְמָקוֹם
 הַקֹּדֶשׁ מֵאַרְצוֹת הַחַיִּים**

אֶת־הַלֵּךְ לְפָנַי ה' וְגו' (קטז, ט): [זוהר חדש 9 נח, מדרש הנעלם (דף כ"ו:)]
 רבי פתח בפסוק הזה, (שם ה) מצאני השמרים
 הסבכים בעיר הכוּנִי פָּעוֹנִי נִשְׂאוּ אֶת רִדְדֵי מֵעֲלֵי שְׁמָרֵי
 החמות. כָּמָה חֲבִיבָה הִיא הַנְּשָׁמָה הַנְּתוּנָה מִתַּחַת כְּסֵא
 הַכְּבוֹד, מְמָקוֹם הַקֹּדֶשׁ, מֵאַרְצוֹת הַחַיִּים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים

י הָאֲמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר אֲנִי עֲנִיתִי מְאֹד: יא אֲנִי אָמַרְתִּי
 בְּחַפְזִי כָּל הָאָדָם כֹּזֵב: יב מָה אָשִׁיב לַיהוָה לְמַעַן כָּל
 תַּגְּמוּלוֹתַי עָלַי:

— זוהר תהלים —

קטז) אַתְּהֵלֶךְ לִפְנֵי ה' בְּאֲרָצוֹת הַחַיִּים. וְלָמָּה קָרָאוּ דָוִד
 אֲרָצוֹת הַחַיִּים, וְכִי לְמַעַלְהָ יֵשׁ אֲרָצוֹת? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, לֹא
 אֲרָצוֹת מִמֶּשׁ, וְלֹא עַל דַּעַת שֶׁל אֲרָצוֹת אָמַר אוֹתוֹ דָּוִד, אֶלֶּא
 לְשׁוֹן רְצוּי הוּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יחזקאל כ) אֲרָצָה אֶתְכֶם. כְּלוֹמֵר,
 אָמַר דָּוִד, אַתְּהֵלֶךְ לִפְנֵי ה' בְּמַקּוֹם אֲשֶׁר יִרְצוּ תַמִּיד
 הַצַּדִּיקִים, הַנִּקְרָאִים חַיִּים, אֲשֶׁר רְצוֹנָם וְחַפְצָם לְלַכֵּת שָׁמָּה.
 וּמִמַּקּוֹם הַקִּדְשׁ בָּאָה הַנְּשֻׁמָּה לְהֵאִיר עַל הַגּוֹף הָאֶפֶל, כְּדִי
 לְהוֹלִיכּוֹ בְּדַרְךְ יִשְׂרָאֵל וְלַעֲבֹד עֲבוֹדָתוֹ וּרְצוֹן בּוֹרְאוֹ, לְבֹא
 לְמַחֵר וְלִטַּל שְׂכָרוֹ

מלמד שהקב"ה דן מדה כנגד מדה

מָה אָשִׁיב לַה' וְגו' (קטז, יב): [זוהר חדש מדרש רות (דף ט:)] וַתִּשָּׂא
 עֵרְפָה לַחֲמוֹתָהּ. עֵרְפָה - הִרְפָּה שָׁמָּה. לָמָּה נִקְרָא שָׁמָּה
 עֵרְפָה? עַל שֶׁחֲזָרָה עֵרְף לַחֲמוֹתָהּ, וְחֲזָרָה לְמַקּוֹמָהּ לְשָׂדֶה
 מוֹאָב. זָנְתָה, וְלֹא קָבְלוּהָ, וְהִלְכָה לְאַרְץ פְּלִשְׁתִּים. וְהַכֵּל
 דְּשִׁים בָּהּ כְּהַרְפִּיפוֹת, שֶׁהַפְּקִירָה עֲצָמָה לְזָנוּת. וְיִלְדָה מְזֻנּוֹת
 שֶׁשָּׂה בָנִים, וְכֻלָּם נִפְלוּ בְּיַד דָּוִד וְאֲנָשָׁיו, שֶׁהָיָה בֶן בְּנֵה שֶׁל
 רוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר (שם כא) וַיִּשְׁבִּי בְּנָב אֲשֶׁר בִּילִידֵי הָרְפָה. וְכִי מִי
 נָתַן אוֹתָם בְּנָב? וְהֵלֵא נָב סְמוּכָה לִירוּשָׁלַיִם הִיא, בְּאַרְץ
 יִשְׂרָאֵל, וְהוּא בְּאַרְץ פְּלִשְׁתִּים? אֶלֶּא כֹּף אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס,

— זוהר תהלים —

מִלְמַד שְׁבָא עַל עֶסְקֵי נָב, מִפְּנֵי שְׁגָרָם עֲנִין נָב עִיר הַכְּהָנִים, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַקְדֵּק עִם הַצְּדִיקִים אֲפִלּוּ כְּחוּט הַשְּׁעָרָה. אָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: דָּוִד, גְּרַמְתָּ כֹּךְ בְּנָב עִיר הַכְּהָנִים, חֲיִיךָ, אוֹ הַדִּין יַחֲוֹל עַל עֲצֻמְךָ, אוֹ עַל זֶרְעֶךָ, וְלֹא יִשָּׂאֵר אֲלֵא אֶחָד. שָׁנָה רַבִּי חֲזִיָּא, כְּתוּב (שְׁמוּאֵל א כב) וַיִּמְלֹט בֶּן אֶחָד לְאַחִימֶלֶךְ וְגו'. שְׁלֵא נִשְׂאֵר לְאַחִימֶלֶךְ מִכָּל בֵּית אָבִיו זוֹלָתִי אֲבִיתֶר לְבָדוֹ, וְעַל עוֹן זֶה מֵת שְׂאוּל וּבְנָיו, וְכִמָּה אֲלָפִים וּרְבָבוֹת מִיִּשְׂרָאֵל, וְנִגְזַר עַל דָּוִד לְמוֹת. פִּינֵן שְׁהֶלֶךְ לְאַרְצָא פְּלִשְׁתִּים, רְאֵתָה אוֹתוֹ הֶרְפָּה. אָמְרָה לְבָנָה: זֶה שְׁהָרַג אֶחִיךָ. בְּאוֹתָהּ הַשָּׁעָה הִגִּיעַ זְמַן מֵדַת הַדִּין לְהַנְקָם מִדָּוִד עַל עֶסְקֵי נָב, וְזָמַן אֶת יִשְׁבִּי לְהֶרְגוֹ. מִיָּד - וַיִּשְׁבִּי בְּנָב, שְׁבָא עַל עֶסְקֵי נָב. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, כֹּךְ אָמַר דָּוִד: רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זֶרְעִי יִהְיֶה נֶכּוֹן לְפָנֶיךָ, וְהִרְיֵנִי מִקְּבֵל עָלַי אֶת הַדִּין.

מָה עָשָׂה? נָטְלוּ יִשְׁבִּי, וְהִגְרִים אֶת עֲצָמוֹ עָלָיו וְעַל הַמָּטָה. אָמַר לוֹ: אֵין כְּבוֹדִי. נָטְלוּ וְזָרְקוּ בְּאוֹרִי, וְשֵׁם הַסִּיף שִׁיְהָרַג בּוֹ דָּוִד. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (שְׁמוּאֵל ב כא) וְהוּא חָגוֹר חֶרֶב חֲדָשָׁה וַיֹּאמֶר לְהַכּוֹת אֶת דָּוִד. מִיָּד הַזְּכִיר אֲבִישִׁי שֵׁם הַמְּפָרֵשׁ, וְעָמַד בְּאוֹרִי, וְסוֹסוֹ מִיָּד נִשְׁמַט, וְהֶלֶךְ לִירוּשָׁלַיִם. הֶלֶךְ אֲבִישִׁי וּבָא לְסַנְהֶדְרִין וַאֲמַר, מַהוּ לְרַכֵּב עַל סוֹסוֹ שֶׁל מֶלֶךְ בְּשַׁעַת הַדְּחָק? וְהַתִּירוּהוּ. מִצָּאוֹ לְדָוִד עוֹמֵד בְּאוֹרִי. אָמַר לוֹ, חָזֵר מִתְּפִלְתֶּךָ. אָמַר לוֹ, (תהלים קטז) מָה אָשִׁיב לַה' כָּל תַּגְּמוּלוֹהִי עָלַי. שְׁכַף מִקְּבֵלְנִי מִבֵּית דִּינּוֹ שֶׁל שְׁמוּאֵל הֶרְמַתִּי, שְׁאֲפִלוּ חֶרֶב חֲדָה מְנַחַת עַל צְוָאָרוֹ שֶׁל אָדָם אֵל יִמְנַע עֲצָמוֹ

יג בּוֹם יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא וּבְשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶקְרָא: יד נִרְרִי

— זוהר תהלים —

מִן הַרְחָמִים. מִיָּד חָזַר מִתְּפִלָּתוֹ, וְקִבַּל הַדִּין עַל זָרְעוֹ, שְׁכָתוּב (שמואל ב כא) וַיַּעֲזֹר לוֹ אֲבִישִׁי בֶן צְרוּיָה וַיִּף אֶת הַפְּלִשְׁתִּי וְגו'.
 מָה כָּתוּב? (שמואל א יא) וַעֲתָלְיָה אִם אֲחֻזְיָהוּ רָאֲתָה כִּי מֵת בְּנָה וְתִקֶּם, (דברי הימים ב כב) וְתֹאבֵד אֶת כָּל זָרַע הַמַּמְלָכָה. כָּתוּב וְתֹאבֵד, וְכָתוּב וְתִדְבֵר אֶת כָּל זָרַע כו'. מָהוּ וְתִדְבֵר? אֲמָרָה, שְׁעֵתִי־דִין זָרְעוֹ שֶׁל דָּוִד לְאָבֵד מִן הָעוֹלָם. וְתִקַּח יְהוֹשִׁבֵעַ בַּת הַמֶּלֶךְ יוֹרָם כו', אֶת יוֹאָשׁ כו'. מִלְּמַד שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דֵין מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה. וְעַל כָּל זֶה, אֵף עַל פִּי שְׁנַגְזָרָה גְזָרָה זֹו וְנִתְּן רְשׁוּת לְמִדַּת הַדִּין, עַל זֶה כָּתוּב (ישעיה י) עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב לַעֲמֹד. עֲדִין מִדַּת הַדִּין בְּנֹב עוֹמְדָת וְתוֹבַעַת דִּין מִלְּפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְמָה בְּצַדִּיקִים מְדַקְדֵּק הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כֵּן - בְּרִשְׁעִים עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה.

מָה שׁוֹשְׁנָה יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה עָשָׂר עָלִים - אֵף בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ שְׁלֹשׁ עָשָׂר מִדּוֹת רַחֲמִים שְׁמֹקִיפּוֹת אוֹתָהּ מִכָּל צְדָדֶיהָ בּוֹם יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא וְגו' (קטז, יג): [הקדמת זוהר (דף א.א.)] רַבִּי חֲזַקְיָה (נ"א רבי אלעזר) פִּתַּח, כָּתוּב (שיר השירים ב) כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים. מִי הַשׁוֹשְׁנָה זֹו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל [משום שיש שושנה ויש שושנה]. מָה הַשׁוֹשְׁנָה שְׁהִיא בֵּין הַחוּחִים יֵשׁ בָּהּ אָדָם וְלִבָּן - אֵף כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ בָּהּ דִּין וְרַחֲמִים. מָה שׁוֹשְׁנָה יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה עָשָׂר עָלִים - אֵף בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ שְׁלֹשׁ עָשָׂר מִדּוֹת רַחֲמִים שְׁמֹקִיפּוֹת אוֹתָהּ מִכָּל צְדָדֶיהָ. אֵף אֱלֹהִים שֶׁל כָּאוֹן,

— זוהר תהלים —

מִשְׁעָה שְׁנֹזֶכֶר, הוֹצִיא שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה תְבוֹת לְהַקִּיף אֶת כְּנֹסֶת
 יִשְׂרָאֵל וְלִשְׁמֹר אוֹתָהּ. וְאַחַר כֵּן נִזְכַּר פַּעַם אַחֲרָתָּה. לְמַה נִּזְכַּר
 בְּפַעַם אַחֲרָתָּה כְּדִי לְהוֹצִיא חֲמֻשָּׁה עָלִים חֲזֻקִים שְׁסוּבָבִים אֶת
 הַשְּׁוֹשְׁנָה. וְאוֹתָם הִחֲמֻשָּׁה נִקְרָאִים יְשׁוּעוֹת, וְהֵם [חֲמֻשָּׁה]
 [חֲמֻשִּׁים] שְׁעָרִים. וְעַל זֶה הַסּוּד כָּתוּב (תהלים קטז) כּוֹס יְשׁוּעוֹת
 אִשָּׂא, זו כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. הַכּוֹס שֶׁל בְּרָכָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת עַל
 חֲמֵשׁ אֲצָבָעוֹת וְלֹא יוֹתֵר, כְּמוֹ שֶׁהַשְּׁוֹשְׁנָה שְׁיֹשֶׁבֶת עַל חֲמֻשָּׁה
 עָלִים חֲזֻקִים בְּדִגְמָא שֶׁל חֲמֵשׁ אֲצָבָעוֹת. וְהַשְּׁוֹשְׁנָה הַזֹּאת הִיא
 כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. מִ"אֱלֹהִים" הַשְּׁנִי עַד "אֱלֹהִים" הַשְּׁלִישִׁי –
 חֲמֵשׁ תְבוֹת. מִכָּאן וְהִלָּא הָאוֹר שֶׁנִּבְרָא וְנִגְנָז וְנִכְלָל בְּבְרִית
 הַהוּא שֶׁנִּכְנַס בְּשׁוֹשְׁנָה [ס"א ז'] וְהוֹצִיא בָּהּ זֶרַע, וְזֶה נִקְרָא עֵץ
 עֵשָׂה פְרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בוֹ. וְאוֹתוֹ הַזֶּרַע קָיָם בְּאוֹת הַבְּרִית מִמֶּשׁ.
 וְכִמוֹ שֶׁדָּמוֹת הַבְּרִית נִזְרַע בְּאֲרָבָעִים וּשְׁנַיִם זְווגִים [שֶׁל אוֹתוֹ]
 הַזֶּרַע הַהוּא, כֵּן נִזְרַע הַשֵּׁם הַחֲקוּק מִפְּרֵשׁ בְּאֲרָבָעִים וּשְׁתַּיִם
 אוֹתוֹת שֶׁל מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית.

כּוֹס יְשׁוּעוֹת אִשָּׂא שְׁהָרִי בְּכּוֹס זֶה שׁוֹפְעוֹת הַבְּרָכוֹת מֵאוֹתָן
 יְשׁוּעוֹת שְׁלֹמַעֲלָה וְהוּא נוֹטֵל אוֹתָם וְכוֹנֵס אוֹתָם אֵלָיו

כּוֹס יְשׁוּעוֹת אִשָּׂא וְגו' (קטז, יג): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף קנ.ג)] **רַב**
 הַמְנוּנָא הִזְקֵן לֹא נָתַן כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה לְאָדָם אַחַר לְבָרָךְ,
 [שרצה לטל] אֵלָּא הוּא הַקָּדִים וְנֹטֵל אוֹתוֹ [בימינו ובשמאל] בְּשֵׁתִי
 יְדָיו וּמִבְּרָךְ. וְהָרִי אִמְרָנוּ שְׁצָרִיךְ לְטַל אוֹתוֹ בְּיָמִין [ולא בשמאל]
 וּבְשֵׁמְאֵל, וְאֵף עַל גַּב שְׁכָלָם הִתְעוֹרְרוּ בוֹ – יָפָה הוּא. אָבֵל
 כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה כֵּן צְרִיךְ כּוֹס, שְׁכָתוּב (תהלים קטז) כּוֹס יְשׁוּעוֹת

— זוהר תהלים —

אָשָׂא, שְׁהָרִי בְּכּוּס זֹו שׁוֹפְעוֹת הַבְּרָכוֹת מֵאוֹתָן יִשׁוּעוֹת
 שְׁלַמְעֵלָה, וְהוּא נוֹטֵל אוֹתָם וְכוֹנֵס אוֹתָם אֵלָיו, וְשֵׁם נִשְׁמַר
 [להם] יֵינן הָעֲלִיּוֹן וּמִתְכַּנֵּס בְּאוֹתוֹ כּוּס, וְצָרִיכִים לְבָרֵךְ אוֹתוֹ
 בְּיָמִין [ובשמאל] וְלֹא בְּשִׂמְאֵל, וְהַיִּינן שְׁהוּא כְּנוּס בְּכּוּס הַזּוֹאת,
 שְׁוִיתְבָּרְכוּ כְּאַחַד, וְצָרִיכִים לְבָרֵךְ אֶת הַשְּׁלֵחַן שְׁלֹא יִהְיֶה רֵיב
 מִלְּחָם וַיּוֹי, הַכֹּל [אח] כְּאַחַד. בֵּא רֵאָה, כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל נִקְרֵאת
 כּוּס שֶׁל בְּרָכָה, וְכִינן שְׁהִיא כּוּס שֶׁל בְּרָכָה, צָרִיף יָמִין וּשְׂמֵאל
 [וצריך] לְטֹל אוֹתָהּ, וְאוֹתָהּ כּוּס נִתְּנָת בֵּין יָמִין לְשִׂמְאֵל, וְצָרִיכָה
 לְהִתְמַלֵּא יֵינן בְּשִׁבִיל יֵינן הַתּוֹרָה שְׁיוּצָא מִן הָעוֹלָם הַבֵּא. וּבֵא
 רֵאָה, כּוּס שֶׁל בְּרָכָה, [כאן] בְּזֵה הַתְּגִלּוֹ דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים כָּאֵן
 שְׂאָנוּ בְּמַעְרָה, אוֹמֵר כָּאֵן נִתְּגַלָּה סוּד הַמְּרַכְּבָה הַקְּדוּשָׁה, כּוּס
 שֶׁל בְּרָכָה צָרִיף לְקַבְּלָהּ בְּיָמִין וּבְשִׂמְאֵל, זֶה צְפוֹן וְדָרוֹם, וְכוּס
 שֶׁל בְּרָכָה שְׁיִהְיֶה נוֹטֵל בְּרָכָה מֵהֶם.

כּוּס שֶׁל בְּרָכָה סוּד הָאֱמוּנָה

מִי זֹו כּוּס שֶׁל בְּרָכָה? זֹו (שִׁיר ג) מִטְּתוֹ שְׁלִשְׁלָמָה, שְׁצָרִיף
 שְׁתַּנְּתָן בֵּין צְפוֹן וְדָרוֹם, וְצָרִיף לְהַנִּיחָה בְּיָמִין, וְהַגּוֹף
 שְׁתַּתְּקַן עִמָּהֶם, וְיִשְׁגִּיחַ בְּאוֹתָהּ כּוּס שֶׁל בְּרָכָה לְבָרֵךְ אוֹתָהּ
 בְּאַרְבַּע בְּרָכוֹת, מִשׁוּם שְׁכִתּוּב (דְּבָרִים יא) תָּמִיד עֵינֵי ה' אֵלֶיךָ
 בָּהּ וְגו'. נִמְצָא בְּכוּס שֶׁל בְּרָכָה סוּד הָאֱמוּנָה, צְפוֹן וְדָרוֹם
 וּמִזְרָח וּמַעְרָב, הָרִי מְרַכְּבָה קְדוּשָׁה כְּרָאוּי לוֹ. וְשִׁלְחַן בְּלָחֶם,
 כְּדִי שְׁתַּבָּרֵךְ אוֹתוֹ לְחֵם שְׁלַמְטָה וְיִתְבָּרֵךְ לְחֵם עֲנִי, וְיִהְיֶה
 לְחֵם עֲנִי, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ. וְיִמְצָא שְׁכִנְסַת יִשְׂרָאֵל מִתְּבָרְכַת
 בְּאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, לְמַעְלָה [בְּאוֹתוֹ לְחֵם שֶׁל

— זוהר תהלים —

ברכה]. וְכֹסֶם שֶׁל בְּרָכָה, לְחַבֵּר דָּוִד הַמֶּלֶךְ בְּאֲבוֹת, וְיִתְבַּרֵּךְ לְמַטָּה, שְׂיִתְבַּרֵּךְ [וְהַשְׁלַחַן בְּלַחֵם מִשּׁוֹם שִׂיתְבַּרֵּךְ מִכָּל הַצַּדִּידִים, מִלְּמַעְלָה וּמִלְּמַטָּה לְמַעְלָה בְּסוּד כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה, שִׂיתְחַבֵּר דָּוִד הַמֶּלֶךְ בְּאֲבוֹת וְיִתְבַּרֵּךְ לְמַטָּה, שִׂיתְבַּרֵּךְ לַחֵם עֵינֵי וְיִהְיֶה לַחֵם עֲנֵג, וְהָרִי בְּאַרְנֵנוּ, וְיִתְבַּרֵּךְ] שְׁלַחְנוּ שֶׁל הָאָדָם, שְׂיִמָּצָא בּוֹ מְזֹזֵן תָּמִיד.

סדר כוס של ברכה ומנהגיה וסודותיה

כּוֹס יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא וְגו' (קטז, יג): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רמ"ד:)]
שְׁלִישִׁי - כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה שֶׁתִּקְנֶנוּ בּוֹ עֲשָׂרָה דְּבָרִים:
 הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה. עֲטוּר. עֲטוּף. חֵי. מְלֵא. מְקַבְּלוּ בְּשִׁתֵּי יָדָיו.
 וְנוֹתְנוּ בְּיָמֵינוּ. וְנוֹתְנָן עֵינָיו בּוֹ. וּמַגְבִּיֵּהוּ מִן הַקְּרָקַע טַפְחָה.
 וּמְשַׁגְּרוֹ בְּמַתְנָה לְאַנְשֵׁי בֵיתוֹ. וּבְדַרְךָ סוּד, כּוֹס (דְּבָרִים לַג) מְלֵא
 בְּרַכַּת ה'. כּוֹס בְּגִימָטְרִיא אֱלֹהִים, וּמִשָּׁם הַנְּשָׂמָה, שֶׁהִיא עַל
 שְׁמוֹ - כּוֹס. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים קטז) כּוֹס יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא. מִי
 נִקְרָא יִשׁוּעוֹת? חֵמֶשׁ אֲצַבְּעוֹת, שֶׁהֵן כְּנֶגֶד חֵמֶשׁ סְפִירוֹת שֶׁל
 כּוֹס, שֶׁהוּא שֵׁם אֱלֹהִים חַיִּים שֶׁהִבִּינָה מִתְפַּשְּׁטֵת בָּהֶם
 לְחֻמְשֵׁים שְׁעָרִים. ה' פְּעָמִים עֲשָׂר, בְּאוֹת י', שֶׁהוּא עֲשָׂרָה
 דְּבָרִים שֶׁתִּקְנֶנוּ חֻכְמִים בְּכוֹס, שֶׁהוּא אֱלֹהִים חַיִּים, חֵמֶשׁ
 אוֹתִיּוֹת בְּחֻשְׁבוֹן ה'. וּבְאַרְוֵי, בְּכוֹס שְׁצָרִיךְ הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה.
 הִדְחָה מִבְּחוּץ, וְשִׁטְיָפָה מִבְּפָנִים. וְסוּד הַדְּבָר - שְׂיִהְיֶה תּוֹכוֹ
 כְּבָרוֹ. מִי שֶׁזָּכָה לְנִשְׂמָה מְכוֹס זֶה, לְהִיּוֹת נִשְׂמָה טְהוֹרָה
 מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ. וְסוּד הַדְּבָר - (וּיְקָרָא טז) וְטָהְרוּ וְקִדְּשׁוּ. טְהוֹרָה
 מִבְּפָנִים, וְקִדְּשָׁה מִבְּחוּץ. וְזֶה כּוֹס אֵין טְהוֹרָתוֹ וְקִדְּשׁוֹ
 מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ בְּלֵי מַיִם - אֵין כֶּף הַנְּשָׂמָה אֵין טְהוֹרָתָה

— זוהר תהלים —

וְקִדְשָׁתָהּ מִבְּפָנַיִם וּמִבְּחוּץ בְּלִי תוֹרָה. וּמִשּׁוּם זֶה אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל, מִי שָׁאִין תּוֹכוֹ כְּבָרוֹ לֹא יִכְנַס לְבֵית הַמְּדַרְשׁ. בְּגִלְל שָׁאִין הוּא מֵצֵד עֵץ הַחַיִּים, אֲלֵא מֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע.

עמור - פִּרְשׁוּהוּ מֵעֵטְרוֹ בְּתַלְמִידִים. וְדַרְךְ סוּד - ה' הִיא כּוֹס, מֵעֵטְרוֹ בְּתַלְמִידִים בְּאוֹת י', שֶׁהִיא עֵטְרָה עַל ה'.
עטוף - צָרִיף לְעֵטֶף רֵאשׁוֹ בְּגִלְל שֶׁהִשְׁכִּינָה עַל רֵאשׁוֹ. שְׁכָף פִּרְשׁוּהוּ בְּעֲלֵי הַמְּשָׁנָה, אָסוּר לְתַלְמִיד חָכֵם לְהֵלֵךְ ד' אֲמוֹת בְּגִלְוֵי הָרֵאשׁ, מִשּׁוּם (ישעיה ו) מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. כָּל שְׂכָן בְּבִרְכָה וּבְהִזְכָּרַת שֵׁם הַקָּדוֹשׁ שָׁאִסוּר לְהִיּוֹת בְּגִלְוֵי הָרֵאשׁ. שָׂאוֹת י' מִן יְהוָה הִיא שֶׁהִתְעַטְפָה בְּאוֹר, וְנִעְשָׂתָה אֲוִיר. (וזהו אויר של ארץ ישראל מחכים) מִשּׁוּם שָׂאוֹת י', שֶׁהִיא חֲכָמָה, בְּאֲוִיר, וְזֵהוּ אוֹר שֶׁהִתְעַטְף בּוֹ כְּשֶׁבָרָא אֶת הָעוֹלָם. זֵהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים קד) עֵטָה אוֹר כְּשֶׁלְּמָה. וְזֵהוּ (בראשית א) יְהִי אוֹר - יְהִי אֲוִיר. וּפִרְשׁוּהוּ בְּעֲלֵי סוּדוֹת הַתּוֹרָה, בְּטָרִם שְׁנֵתְהוּהָ כָּל דָּבָר, נִתְהוּוּ הַהוּיּוֹת. וּמִשּׁוּם זֶה נֶאֱמַר יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר, שֶׁהִיא מִזְמַן קְדָמוֹן. חִי - פִּרְשׁוּהוּ חִי מִן הַחֲבִית. וְדַרְךְ סוּד - שְׁכִינָה עֲלִיוֹנָה הִיא שְׁמִינִית לְסְפִירוֹת מִמְטָה לְמַעְלָה, וּמִשּׁוּם זֶה נִקְרָאת אוֹת ח', וְנֶאֱמַר בָּהּ (משלי כד) בְּחֲכָמָה יִבְנֶה בֵּית. וְזֵהוּ חֲבִית: ח' בִּי"ת. וּמִשּׁוּם שֶׁהִיא חַיִּים, שְׁכָתוֹב (משלי ג) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ, הַיֵּין מִשֵּׁם הוּא חִי. וְזֵהוּ יֵינָה שֶׁל תּוֹרָה. מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בָּהּ נִקְרָא חִי. וְעוֹד, צִדִּיק חִי, שֶׁהוּא חִי מִן הַחֲבִית. יֵין יֵשׁ מִמֶּנּוּ שְׁנֵי גֻּנָיִם - לְבָן. וְאָדָם. יֵין גִּימְטְרִיא שְׁבַעִים פָּנִים. הָרִי ע"ב. וּכְנָגֵד שְׁנֵי גֻּנָיִם שֶׁל הַיֵּין,

— זוהר תהלים —

הוא זכור ושמור של שבת, ושבעים תבות של קדוש ויכל"ו
- הרי ע"ב.

מלא - זהו שכתוב כוס (דברים לג) מלא ברפת ה'. ואף שהוא
מלא מיינה של תורה. אדם כף צריך להיות שלם, כמו
שנאמר (בראשית כה) איש תם - גבר שלם, כמו (שם לג) ויבא
יעקב שלם. כף צריך להיות נשמה שלמה, ולא יהיה בה פגם,
שנאמר (ויקרא כא) שכל (איש) אשר בו מום לא יקרב. אף כף
אותיות אלם עם י"ה - הוא אלהים, כחשבון כוס. (שם י"ה)
הוא מלא, והפך אותיות אלם ותמצא מלא. מתי? כאשר יש
שם אותיות י"ה. והינו (שמות יז) כי יד על כס י"ה. אדנ"י
חשבונו ו"ה. העמוד האמצעי מלא משניהם, ומשום זה
שורה עליו אדם, שהוא שם מפרש. מקבלו בשתי ידיו - כמו
התורה שהיתה בשני לוחות, חמשה דברות בלוח אחד כנגד
חמש אצבעות של יד ימין, וחמשה בלוח שני כנגד חמש
אצבעות של יד שמאל. ונתנו בימין, כלומר ביד ימין. ומשום
זה, שני לוחות אבנים בידו, ולא בידיו. וזהו שמעיד הפסוק,
(דברים לג) מימינו אש דת למו. ונותן עיניו בו - משום שכוס
זה הוא כנגד ארץ ישראל, שנאמר בה (דברים יא) תמיד עיני ה'
אלהיך בה. ועינים של מעלה הם שבעים סנהדרין, ועליהם
משה ואהרן. שתי עינים עליונות. אחת עין ימין, ואחת עין
שמאל. והם ע"ב, כמנין "ביין". וזהו סוד של נותן בכוס
עינו. ומגביהו מן הקרקע טפח - משום שאות ה' היא כוס,
צריך להעלות אותה באות י', שהיא טפח, שבו נפתחת אות

לַיהוָה אֱשָׁלֵם נִגְדָה נָא לְכֹל עַמּוֹ: טו יָקָר בְּעֵינַי
 יְהוָה הַמּוֹתֵה לַחַסְדָּיו: טז אָנָּה יְהוָה בִּי
 אֲנִי עַבְדְּךָ אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן אִמְתְּךָ פִּתְחֹת לְמוֹסְרֵי: יז לָךְ
 אֲזַבַּח זִבַּח תִּזְדָּה וּבָשֵׁם יְהוָה אֶקְרָא: יח נְדָרֵי
 לַיהוָה אֱשָׁלֵם נִגְדָה נָא לְכֹל עַמּוֹ: יט בְּחִצְרוֹת
 בַּיִת יְהוָה בְּתוֹכֵי יְרוּשָׁלַם הִלְלִינָה:

— זוהר תהלים —

ה' בְּחַמֵּשׁ אֶצְבָּעוֹת. וּמִשְׁגָּרוּ לְאִנְשֵׁי בֵיתוֹ בְּמִתְנָה - מְשׁוּם
 שֶׁתִּתְבָּרַךְ אֶשְׁתוּ, שֶׁהִיא נֶפֶשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (במדבר יא) נֶפֶשׁנוּ
 יִבְשֶׁה אֵין כָּל. וּמִתְבָּרַכַת וְעוֹשֶׂה פְרוֹת. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (בראשית א)
 תִּדְשָׂא הָאָרֶץ דָּשָׂא.

קִיָּז אַ תְּלִלוֹ אֶת יְהוָה כָּל גּוֹיִם שִׁבְחֵהוּ כָּל
הָאֱמוּנִים: בַּי גָּבַר עָלֵינוּ חֲסֵדוֹ וְאַמַּת יְהוָה
לְעוֹלָם תְּלִלוּיָהּ:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

למי שהלשינוהו חנים

הללו את ה' כל גוים (ק"ז, א): [שימוש תהלים לפרק ק"ז] למי שהלשינו
עליו ולא עשה כלום.

— זוהר תהלים —

הִלְלוּ אֶת יְהוָה כָּל גּוֹיִם שִׁבְחֵהוּ כָּל הָאֱמוּנִים (ק"ז, א): [זוהר ספר
שמות פ' תרומה (דף ק"ב:)] אָמַר רַבִּי יִצְחָק, זֶה שֶׁאָמַר מוֹרְנוּ
שֶׁתְּכַלֵּת הִיא כֶּסֶף דִּין, וּכְשֶׁהִיא עוֹמֶדֶת בְּגוֹן הַזֶּה, אִזִּי הִיא
כֶּסֶף לְדוֹן דִּינֵי נַפְשׁוֹת. מַתִּי הִיא בְּרַחֲמִים? אָמַר לוֹ, בְּשַׁעֲה
שֶׁהַכְּרוּבִים מַחְזִירִים פְּנֵיהֶם זֶה עִם זֶה וּמִסְתַּכְּלִים פְּנִים
בְּפָנִים. כִּיּוֹן שֶׁאֹתָם כְּרוּבִים מִסְתַּכְּלִים פְּנִים בְּפָנִים, אִזִּי כָּל
הַגְּנוּנִים מִתְתַּקְּנִים, וּמִתְהַפֵּף גְּנוֹן תְּכַלֵּת לְגוֹן אַחֵר. מִתְהַפֵּף גְּנוֹן
יֶרֶק לְגוֹן זֶהָב (לבו). וְלָכֵן בְּהַפּוּף הַגְּנוּנִים מִתְהַפֵּף מִדִּין
לְרַחֲמִים, וְכֵן מִרַחֲמִים לְדִין, וְהַכֵּל בְּהַפּוּף הַגְּנוּנִים. כְּמוֹ
שֶׁמִּסְדְּרִים יִשְׂרָאֵל תְּקוּנֵיהֶם לְקִדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כִּךָּ הַכֵּל עוֹמֵד
וְכִךָּ מִסְתַּדֵּר. וְלָכֵן כְּתוּב (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר,
בְּאוֹתָם גְּנוּנִים שֶׁכְּלוּלִים זֶה בְּזֶה, הִיפִי שֶׁל כָּלָם. וְעֲשִׂיתָ שְׁלַחַן
עֲצֵי שֹׁטִים וְגו'. רַבִּי יִצְחָק פִּתַּח, (דברים ח) וְאָכַלְתָּ וְשִׁבַּעְתָּ
וּבִרְכַתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ וְגו'. כִּמָּה צְדִיקִים הֵם יִשְׂרָאֵל שֶׁהִקְדוּשׁ

— זוהר תהלים —

ברוך הוא התרצה בהם וקרבם אליו מכל העמים, ובשכיל ישראל נתן מזון ושבע לכל העולם, ואלמלא ישראל - לא נתן הקדוש ברוך הוא מזון לעולם

פי גבר עלינו חסדו וגו' (קיי, ב) : זוהר שמות פ' תרומה (דף קנ"ו). זוהר תורה] פתח רבי יוסי ואמר, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך על הארץ הבה אשר נתן לך. אם בארץ ישראל מברכים, בחוץ לארץ מניין לנו, שהרי בגון זה לא צריך? אלא, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, חלק את הארץ. הישוב הוא לצד אחד, והתרבה היא לצד אחר. חלק את הישוב והקיף את העולם סביב נקדה אחת, ומי היא? הארץ הקדושה. הארץ הקדושה היא מרכז העולם, ובאמצע הארץ הקדושה היא ירושלים. אמצע ירושלים הוא בית קדש הקדשים. וכל הטוב וכל המזון של כל הישוב יורד לשם מלמעלה, ואין לך מקום בכל הישוב שלא נזון משם.

חלק את התרבה, ולא נמצא מקום חרב קשה בכל העולם פרט לאותו מדבר, ששברו ישראל כחו ותקפו ארבעים שנה, כמו שנאמר (דברים ח) המוליקך במדבר הגדל והנורא. באותו מדבר שולט הצד האחר, ובעל כרחו הלכו עליו ישראל ושברו כחו ארבעים שנים. ואם ישראל נמצאו צדיקים באותם ארבעים שנים, היתה מעבר אותו הצד האחר מן העולם. ומשהרגיזו את הקדוש ברוך הוא כל אותן פעמים, התחזק אותו הצד האחר, ונפלו כלם תחת רשותו. ואם תאמר, והרי משה שעלה על כל בני העולם איך מת שם?

— זוהר תהלים —

– לא כף, שְהָרִי מִשֶּׁה הַנְּאֻמָּן לֹא הָיָה בְרִשְׁוֹתוֹ אֶלָּא בְּהַר הָעֵבְרִים. מַה זֶה הָעֵבְרִים? מַחְלָקֶת. שְׁנַחֲלֵקוּ עָלָיו שְׁלִיטִים עֲלִיוֹנִים שְׁלַמְעֵלָה, וְלֹא נִמְסַר בְּיַדִּי מִמֶּנָּה וְשִׁלַּט אַחֵר, וְנִשְׁאַר כָּף, עַד שֶׁבָּא מִשֶּׁה הָעֶבֶד הַנְּאֻמָּן וְשִׁלַּט עָלָיו, וְנִקְבַר שָׁם, וְלֹא הִתְעַסֵּק בְּקִבּוּרָתוֹ – רַק הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבָדוֹ, שְׁכָתוֹב (שם לד) וְיִקְבַר אֹתוֹ בְּגִי. וְיִקְבַר אֹתוֹ, מִי? אֹתוֹ שְׁכָתוֹב בּוֹ בְּדֶרֶךְ נִסְתָּר (שמות כד) וְאֵל מִשֶּׁה אָמַר, וְלֹא כָתוּב מִי הוּא. וְיִקְרָא אֶל מִשֶּׁה, וְלֹא כָתוּב מִי הוּא. אֵפֶן כָּאֵן וְיִקְבַר אֹתוֹ, וְלֹא כָתוּב מִי הוּא, אֶלָּא וְדָאֵי מְקוֹם זֶה יְדוּעַ הוּא לְחֻבְרִים. וְלָכֵן בְּאוֹתוֹ הָרִי לֹא שָׁלַט עָלָיו – רַק מִשֶּׁה לְבָדוֹ, וְהוּא נִקְבַר שָׁם. וּבִשְׁבִיל לְהוֹדִיעַ לְכָל הַדּוֹרוֹת הָאֲחֵרִים שֶׁל הָעוֹלָם שְׂאוֹתָם מִתִּי מְדַבֵּר יְקוּמוּ, אוֹתוֹ הָרוּעָה שְׁלָהֶם הַשָּׁרָה בְּתוֹכָם, לְהִיּוֹת כָּלָם בְּהִתְעוֹרְרוֹת הָעֲמִידָה לְעוֹלָם הַבָּא.

וְאִם תֹּאמַר, אִם כָּף שְׂאוֹתוֹ מְדַבֵּר הוּא תִקְף וְכַח הַצַּד הָאֲחֵר, אֵיךְ צָנָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל אוֹתוֹ שְׁעִיר לְשַׁלְּחוֹ לְהָר אַחֵר שְׁנִקְרָא עֲזָאזֵל? הָיָה לָהֶם לְשַׁלְּחוֹ לְאוֹתוֹ הָר שֶׁהָלְכוּ בּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר. אֶלָּא, כִּיּוֹן שְׁהָרִי הָלְכוּ בּוֹ יִשְׂרָאֵל אַרְבָּעִים שָׁנִים, הָרִי נִשְׁבַּר תִּקְפוֹ. וְתִקְפוֹ הִתְחַזַּק בְּמָקוֹם שֶׁלֹּא עֵבַר בּוֹ אִישׁ שָׁם לְעוֹלָמִים, וּבְאוֹתוֹ הָר הָרִי הָיָה דִּיּוּרָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שָׁם אַרְבָּעִים שָׁנִים.

אֲבָל בְּשַׁעֲרֵי הַזֶּה, אוֹתוֹ מְקוֹם הוּא סֹלַע חֲזָק עֲלִיוֹן, וְתַחַת עֵמֶק אוֹתוֹ סֹלַע, שְׂאִישׁ לֹא (אִינוּ יִכּוֹל לְהַכְנִס לָשִׁם) נִכְנָס שָׁם, הוּא שׁוֹלֵט יוֹתֵר לְאֶכְל טְרֵפוֹ, כְּדִי שְׂיַעֲבֹר מֵעַל יִשְׂרָאֵל וְלֹא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ימצא להם מקטרג עליהם בישוב. שלטונו של סוד האמונה
 תוך מרפז הנקדה של כל (העולם) הארץ הקדושה בבית קדש
 הקדשים. ואף על גב שעכשו אינו בקיום, בזכותו נזון כל
 העולם, ומזון וספוק יוצאים משם לכל בכל מקום של צד
 הישוב. ולכן, אף על גב שישראל עכשו מחוץ לארץ
 הקדושה, עם כל זה, מכח זכות הארץ נמצא מזון וספוק
 לכל העולם. ועל זה כתוב (דברים ח) וברכת את ה' אלהיך על
 הארץ הטובה אשר נתן לך. על הארץ הטובה ודאי, שהרי
 בשבילה נמצא מזון וספוק לעולם. מי שמתעדין על שלחנו
 ומתענג באותם מאכלים, יש לו להזכיר ולדאג על קדשת
 הארץ הקדושה ועל היכל המלך שחרב. ובשביל אותו עצב
 שהוא מתעצב על שלחנו באותה שמחה ומשטה של שם,
 הקדוש ברוך הוא חושב עליו כאלו בנה את ביתו ובנה את
 כל חרבות בית המקדש. אשרי חלקו!

קִיחַ א הוֹדוּ לַיהוָה **הַגְּדִילוֹתָיו** בִּי טוֹב בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:
 ב יֹאמֶר נָא יִשְׂרָאֵל בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: ג יֹאמְרוּ
 נָא בֵּית אֲהֲרֹן בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: ד יֹאמְרוּ נָא יִרְאִי
 יְהוָה **הַגְּדִילוֹתָיו** בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: ה מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה
 עֲנֵנִי בַּמֶּרְחֵב יְהוָה: ו יְהוָה **הַגְּדִילוֹתָיו** לִי לֹא אִירָא מַה יַּעֲשֶׂה
 ———— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ————

ליתן תשובה לאפיקורוס

הודו לה' כי טוב (ק"ח, א): [שימוש תהלים לפרק ק"ח] להשיב תשובה לאפיקורוס.

————— זוהר תהלים —————

תִּשְׁעָה תִּקְוֵנִין אָמַר דָּוִד כָּאֵן שִׁשָּׁה שְׁמוֹת קְדוּשִׁים וְגו'
בְּבִנֵי אָדָם

מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה וְגו' (ק"ח, ה): [זוהר ח"ג פ' נשא (דף קל"ט:)] אָמַר
 רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, קוּם בְּרִי (קדישא), סְלִסְל
 תִּקְוֵנָא דְדִיקְנָא (נ"א דמלכא) קְדִישָׁא, בְּתִקְוֵנֵי אֲלִין. (דף קל"ט ע"ב)
 קוּם רַבִּי אֶלְעָזָר, פִּתַח וְאָמַר, (תהלים ק"ח) מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה
 עֲנֵנִי בַּמֶּרְחֵב יְהוָה וְגו'. עַד מִבְּטוּחַ בְּנְדִיבִים. תְּנָא, הֲכָא ט'
 תִּקְוֵנִין דְּבְדִיקְנָא דָּא. לְהִנֵּי תִקְוֵנִין אֶצְטְרִיד דָּוִד מִלְּפָא, בְּגִין
 לְנִצְחָא לְשָׂאֵר מַלְכִין, וְלְשָׂאֵר עַמִּין. תָּא חֲזִי, כִּינֵן דְּאָמַר הִנֵּי
 ט' תִּקְוֵנִין, לְבַתֵּר אָמַר כָּל גּוֹיִם סְבָבוּנִי בְּשֵׁם יי כִּי אֲמִילִם.
 אָמַר, הִנֵּי תִקְוֵנִין דְּאֲמִינָא, לְמַאי אֶצְטְרִיכְנָא. מְשוּם דְּכָל גּוֹיִם
 סְבָבוּנִי. וּבְתִקְוֵנָא דְדִיקְנָא דָּא, ט' תִּקְוֵנִין, דְּאִינוּן שֵׁם יי,
 אֲשַׁצִּינוּן מִן עֲלְמָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב בְּשֵׁם יי כִּי אֲמִילִם. וְתָנָא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּצַנִּיעוּתָא דְסַפְרָא, תְּשַׁעָה תְּקוּנִין אָמַר דָּוִד, הֲכָא, שִׁיתָא
אֵינּוֹן בְּשִׁמָּא קִדִּישָׁא. דְּשִׁית שְׁמֵהֶן הָווּ, וְתַלְתָּ אָדָם. וְאֵי תִימָא
תְּרִין אֵינּוֹן. תְּלַתָּא הָווּ, דְּהָא גְּדִיבִים בְּכָלֵל אָדָם הָווּ.

תְּנָא שִׁיתָא שְׁמֵהֶן, דְּכְתִיב: מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה, עֲנֵנִי
בְּמִרְחֹב יְהוָה, תְּרִין. יְיָ לִי לֹא אֵינְרָא, תְּלַת. יְיָ לִי בְּעוֹזְרִי,
אַרְבַּע. טוֹב לַחֲסוֹת בְּיְיָ, חֲמִשָּׁה. טוֹב לַחֲסוֹת בְּיְיָ, שִׁיתָא.
אָדָם תְּלַת, דְּכְתִיב: יְיָ לִי לֹא אֵינְרָא מָה יַעֲשֶׂה לִי אָדָם, חַד.
טוֹב לַחֲסוֹת בְּיְיָ מִבְּטוּחַ בְּאָדָם, תְּרִי. טוֹב לַחֲסוֹת בְּיְיָ מִבְּטוּחַ
בְּגְדִיבִים, תְּלַת. וְתָא חֲזִי רְזָא דְמַלְהָ, דְּבְכָל אַתְרָ דְּאִדְפֵּר אָדָם
הֲכָא, לֹא אִדְפֵּר אֲלָא בְּשִׁמָּא קִדִּישָׁא. דְּהֲכִי אַתְחֲזִי. מְשׁוּם
דְּלֹא אֲקַרִי (הוּוה) אָדָם, אֲלָא בְּמָה דְּאַתְחֲזִי לִיהּ. וּמֵאֵי אַתְחֲזִי
לִיהּ. שְׁמָא קִדִּישָׁא. דְּכְתִיב, (בְּרַאשִׁית ב) וַיִּצַּר יְיָ אֱלֹהִים אֶת
הָאָדָם, בְּשֵׁם מְלֵא, דְּהוּא יְיָ אֱלֹהִים. כְּמָה דְּאַתְחֲזִי לִיהּ וּבְגִין
כֶּךָ הֲכָא לֹא אִדְפֵּר אָדָם אֲלָא בְּשִׁמָּא קִדִּישָׁא. וְתָנָא, כְּתִיב מִן
הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בְּמִרְחֹב יְהוָה, תְּרִי זְמַנִּי יְיָהּ יְיָהּ, לְקַבִּיל
תְּרִי עַלְעוּי, דְּשַׁעְרֵי אַתְאַחֲדֵן בְּהוּ. וּמִדְּחָמָא דְּשַׁעְרֵי
אַתְמַשְׁכָּאן וְתַלְזִין, שְׂאֵרֵי וְאָמַר יְיָ לִי לֹא אֵינְרָא. יְיָ לִי בְּעוֹזְרִי.
בְּשִׁמָּא דְּלֹא חֲסֵר. בְּשִׁמָּא דְּהוּא קִדִּישָׁא. וּבְשִׁמָּא דָּא, אִדְפֵּר
אָדָם. וּמָה דְּאָמַר מָה יַעֲשֶׂה לִי אָדָם, הֲכִי הוּא. דְּתָנָא כָּל
אֵינּוֹן כְּתָרִין קִדִּישִׁין דְּמַלְכָּא, כַּד אַתְתַּקְּנָן בְּתַקּוּנֵי. אַתְקֵרֵן
אָדָם. דִּיוֹקְנָא דְּכָלִּיל כְּלָא. וּמָה דְּמַשְׁלָפָא בְּהוּ, אַתְקֵרֵי שְׁמָא
קִדִּישָׁא. וְתַעֲרָא וּמָה דְּבִיָּה, אַתְקֵרֵי יְדוּד, וְאַתְקֵרֵי אָדָם
בְּכָלֵל דְּתַעֲרָא, וּמָה דְּבִיָּה.

— זוהר תהלים —

וְאֵלֶיךָ תִשָּׁעָה תִקְוִינִי דְאָמַר דְּדוּד הֶכָּא, לְאֶכְנַעַא שְׁנֵאוּי בְּגִין
 דְּמֵאן דְּאֶחִיד דְּיִקְנָא דְּמִלְכָּא, וְאוֹקִיר לִיה בְּיִקְירוּ
 עֲלָאָה, כָּל מַה דְּבַעֵי מִן מִלְכָּא. מִלְכָּא עָבִיד בְּגִינִיה. מֵאִי
 טַעֲמָא דְּיִקְנָא, וְלֹא גּוֹפָא. אֲלֵא גּוֹפָא אֲזִיל בְּתַר דְּיִקְנָא,
 וְדִיִּקְנָא לֹא אֲזִיל בְּתַר גּוֹפָא. (ס"א ומה דאשתליף מתערא אתקרי שמא
 קדישא, תערא ומה דביה אתקרי יהו"ה אתקרי אדם בכלא תערא ומה דביה) (ול"ג
 מן ודיקנא עד וגופא) וּבְתַרֵּי גְוֹוֵי אֲתִי הָאִי חוֹשְׁבֵּנָא, חַד
 כְּדִקְאֲמַרְן. תְּרִין: מִן הַמְצַר קְרֵאתִי יְהוָה, עֲנֵנִי בְּמִרְחָב יְהוָה,
 תְּרִי. ה' לִי לֹא אֵירָא, תִּלְת. מַה יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם, אֲרַבַּע. ה' לִי
 בְּעוֹזֵרִי, חֲמֵשׁ. וְאֲנִי אֲרָאָה בְּשׁוֹנְאֵי, שִׁתָּא. טוֹב לְחַסוֹת בְּה',
 שְׁבַעַה. מִבְּטוּחַ בְּאָדָם, תְּמַנְיָא. טוֹב לְחַסוֹת בְּיָי מִבְּטוּחַ
 בְּנַדְיָבִים, תִּשְׁעָה. (ס"א טוב לחסות בה', מבטוח באדם. ז. טוב לחסות בה').

ח. מבטוח בנדיבים)

מִן הַמְצַר קְרֵאתִי יְהוָה, מֵאִי קָא מֵיִרִי אֲלֵא דְּדוּד, כָּל מַה
 דְּאָמַר הֶכָּא, עַל תִּקְוִנָא דְּדִיִּקְנָא דָּא קְאָמַר. (רבי יהודה
 אמר) מִן הַמְצַר קְרֵאתִי יְהוָה, מֵאֲתַר דְּשָׂאֲרֵי דְּיִקְנָא לְאֲתַפְּשָׁטָא,
 דְּהוּא אֲתַר דְּחִיק, מְקַמֵּי פְתָחָא דְּאוּדְנִין מַעֲיֵלָא, תְּחוֹת
 שְׁעָרֵי דְּרִישָׁא. וּבְגִין כֵּךְ אָמַר יְהוָה יְהוָה תְּרִי זְמִנִי. וּבְאֲתַר
 (ס"א ובתר) דְּאֲתַפְּשָׁט דְּיִקְנָא, וּנְחִית מֵאוּדְנִי, וְשָׂאֲרֵי
 לְאֲתַפְּשָׁטָא, אָמַר יְיָ לִי לֹא אֵירָא, דְּהוּא אֲתַר דְּלֹא דְּחִיל
 (ס"א דחיק) וְכָל הָאִי אֲצַטְרִיךְ וְכוּ', (אדם אתקרי ועל אתפשטותא האי
 אצטרין) דְּדוּד לְאֶכְנַע תְּחוֹתִיהָ מְלַכִּין וְעַמִּין, בְּגִין יִקְרָא
 דְּדִיִּקְנָא דָּא.

לִי אָדָם: וַיְהוָה יְהוָה לִי בְעֲזָרִי וְאֲנִי אֶרְאֶה בְּשִׁנְאֵי:

— זוהר תהלים —

מה ראו חנניה מישאל ועזריה שנפלו לאש? אלא אמרו הצפרדעים הפילו את גופם באש כדי להרע למצרים במאמרו של הקדוש ברוך הוא - אנחנו על אחת כמה וכמה בשביל כבוד רבוננו

ה' לִי אֵל אִירָא וְגו' (קית, ו): [זוהר חדש מדרש רות (דף צ"ג:)] אָמַר רַבִּי, בְּשָׁעָה שֶׁכָּפְתוּ אֶת חֲנַנְיָה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזַרְיָה שִׁפִּילוּ אוֹתָם לְתוֹךְ כְּבֶשֶׂן הָאֵשׁ הַיּוֹקֶדֶת, חֲנַנְיָה אָמַר (תהלים קית) ה' לִי לֹא אִירָא מִה יַעֲשֶׂה לִי אָדָם. מִיִּשְׂאֵל אָמַר (ירמיה ל) וְאַתָּה אֵל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי אַתָּה אֲנִי נָאִם ה'. עֲזַרְיָה אָמַר, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגו'. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, (ישעיה מד) זֶה יֹאמַר לֵה' אֲנִי - זֶה חֲנַנְיָה, שְׁאָמַר ה' לִי לֹא אִירָא. וְזֶה יִקְרָא בְּשֵׁם יַעֲקֹב - זֶה מִיִּשְׂאֵל, שְׁאָמַר וְאַתָּה אֵל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב. וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֶה - זֶה עֲזַרְיָה, שְׁאָמַר שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְכוּ'. לֹא עָתָה יָבוֹשׁ יַעֲקֹב וְלֹא עָתָה פָּנָיו יַחֲרוּ. וְלָמָּה לֹא הָיָה דְנִיָּאֵל עִמָּהֶם? אֵלֹא דְנִיָּאֵל אָמַר, אֲנִי נִקְרָא בְּלִטְשָׁאֲצֹר, כְּשֵׁם הָאֱלִיל שְׁלוּ, שְׁנֵאֲמַר (דניאל ה) בְּלִטְשָׁאֲצֹר כְּשֵׁם אֱלֹהֵי כּוּ, וְכָתוּב (שם ב) אַז הַמֶּלֶךְ נְבוּכַדְנֶצַּר נָפַל עַל פָּנָיו וְהִשְׁתַּחֲוָה לְדְנִיָּאֵל. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר, פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרָפוּן בְּאֵשׁ. הֲלֹךְ וְלֹא הָיָה עִמָּהֶם. מִה רָאוּ חֲנַנְיָה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזַרְיָה שֶׁנִּפְלוּ לְאֵשׁ? אֵלֹא אָמְרוּ, הַצְּפַרְדְּעִים הִפִּילוּ אֶת גּוֹפָם בְּאֵשׁ כְּדִי לְהַרְע לְמִצְרַיִם, בְּמֵאֲמָרוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - אֲנַחְנוּ עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה בְּשִׁבִיל כְּבוֹד רַבּוֹנָנוּ.

ח טוב לחסות ביהוה מִבְּטַח בְּאָדָם: ט טוב
 לחסות ביהוה מִבְּטַח בְּגִדִיבִים: י כל גוים
 סבבוני בַּשֵּׁם יְהוָה כִּי אֲמִילִם: יא סבבוני גם

— זוהר תהלים —

יעקב אָמַר... כְּשֵׁיגִיעַ אוֹתוֹ הַזְּמַן יִתְעוֹרְרוּ אוֹתָן הַבְּרָכוֹת מִכָּל
 הַצְּדָדִים וַיִּתְקַיֵּם הָעוֹלָם עַל קִיּוּמוֹ פָּרְאוּ

כָּל גוֹיִם סָבְבוּנִי וְגו' (קייח, ט): [זוהר ח"א פ' תולדות (דף קמז.)] בֵּא רְאֵה
 כִּמָּה בְּרָכוֹת הַתְּבָרָךְ יַעֲקֹב: אַחַת שֶׁל אָבִיו בְּאוֹתָהּ
 הַתְּעַקְמוֹת, וְהַרְוִיחַ אֶת כָּל אוֹתָן הַבְּרָכוֹת. וְאַחַת שֶׁל הַשְּׂכִינָה,
 שֶׁבָרַךְ אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁהָיָה בֶּא מְלָכֵן, שֶׁכְּתוּב
 וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יַעֲקֹב. וְאַחַת שֶׁבָרַךְ אוֹתוֹ הַמְּלֶאךָ הַהוּא,
 הַמְּמַנֶּה שֶׁל עָשׂו. וְאַחַת בְּרָכָה אַחֲרַת שֶׁבָרַךְ אוֹתוֹ אָבִיו
 כְּשֶׁהָלַךְ לַפְּדֵן אָרֶם, שֶׁכְּתוּב וְאֵל שְׂדֵי יְבָרַךְ אֶתְךָ וְגו'. בַּזְּמַן
 הַהוּא שָׂרָאָה יַעֲקֹב אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל הַבְּרָכוֹת הַלְלוּ, אָמַר, בְּאִיזוֹ
 בְּרָכָה מֵהֶם אֶשְׁתַּמֵּשׁ כְּעַתָּה? אָמַר, כְּעַתָּה אֶשְׁתַּמֵּשׁ בַּחֲלֻשָּׁה
 שֶׁבָהֵן, וּמִי הִיא? זוֹ הָאַחֲרוֹנָה, שֶׁבָרַךְ אוֹתוֹ אָבִיו. וְאִף עַל גֵּב
 שֶׁהִיא חֲזָקָה, אָמַר, אֵינָה חֲזָקָה בְּשִׁלְטוֹן הָעוֹלָם הַזֶּה
 כְּרֵאשׁוֹנָה. אָמַר יַעֲקֹב, אֶטֶל עֲכָשׂוּ אֶת זוֹ וְאֶשְׁתַּמֵּשׁ בָּהּ,
 וְאֶעֱבִיר אֶת כָּל אוֹתָן הָאַחֲרוֹת לְזְמַן שְׂאֲצָטְרֵךְ לִי וּלְבָנֵי אַחֲרַי,
 מִתִּי? בַּזְּמַן שֶׁיִּתְכַנְסוּ כָּל הָעַמִּים לְהַאֲבִיד אֶת בְּנֵי מִן הָעוֹלָם,
 שֶׁכְּתוּב כָּל גוֹיִם סָבְבוּנִי בַּשֵּׁם ה' כִּי אֲמִילִם. סָבְבוּנִי גַם סָבְבוּנִי
 וְגו'. סָבְבוּנִי כְּדַבְרִים וְגו'. הִנֵּה כָּאֵן שְׁלֻשָּׁה, כֻּלְפֵי שְׁלֻשָּׁה
 שְׁנֵשְׂאָרוֹ. אַחַת - אוֹתָן הַבְּרָכוֹת הֵרֵאשׁוֹנוֹת שֶׁל אָבִיו. שְׁתֵּים -

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אוֹתָן בְּרָכוֹת שְׁבַרְךָ אוֹתוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. שְׁלֹשׁ - אוֹתָן
הַבְּרָכוֹת שְׁבַרְךָ אוֹתוֹ הַמְלֶאֶךְ הַהוּא. אָמַר יַעֲקֹב, לְשֵׁם
צָרִיךְ אוֹתָן, אֶל הַמְלָכִים וְכָל הָעַמִּים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם,
וְאֶעֱבִיר אוֹתָן לְשֵׁם, וְכַעַת כְּלָפִי עֲשׂוּ דִי לִי בְּזוֹה. לְמַלְךְ
שֶׁהָיוּ לוֹ כַּמָּה לְגִיּוֹנוֹת חֲזָקִים, כַּמָּה בְּעַלִּי לוחמי קרבות
לְהַלְחֵם בַּקְּרָבוֹת, שְׁמֻזְמָנִים כְּלָפִי מְלָכִים חֲזָקִים לְהַלְחֵם
בָּהֶם קְרָבוֹת. בִּינְתִים שָׁמַע עַל שׁוֹדֵד אֶחָד רוֹצֵחַ. אָמַר,
בְּנֵי הַשְּׁעָרִים הִלְלוּ יִלְכוּ לְשֵׁם. אָמְרוּ לוֹ, מִכָּל הַלְּגִיּוֹנוֹת
שֶׁלְךָ אֵינְךָ שׁוֹלַח לְשֵׁם אֵלָא אֵלֹהִי? אָמַר, כְּלָפִי אוֹתוֹ
הַשׁוֹדֵד דִּי בְּאֵלוֹ, שֶׁהָרִי כָּל לְגִיּוֹנוֹתֵי וּבְעַלִּי הַקָּרֵב אֶעֱבִיר
אוֹתָם לְאוֹתָם הַמְלָכִים הַחֲזָקִים. בְּיוֹם הַקָּרֵב כְּשִׁיִּצְטָרְכוּ
לִי, יִהְיוּ.

אף כִּף יַעֲקֹב אָמַר כְּלָפִי עֲשׂוּ, דִּי לִי כַעַת בַּבְּרָכוֹת הִלְלוּ.
אָבֵל לְזָמֵן הַהוּא שִׁיִּצְרְכוּ לְבָנֵי כְּלָפִי כָּל הַמְּלָכִים
וְהַשְּׁלִיטִים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, אֶעֱלֶה אוֹתָם. כְּשִׁיִּגִיעַ אוֹתוֹ
הַזָּמֵן, יִתְעוֹרְרוּ אוֹתָן הַבְּרָכוֹת מִכָּל הַצְּדָדִים, וַיִּתְקַיֵּם
הָעוֹלָם עַל קִיּוּמוֹ כְּרְאוּיִי. וּמֵהַיּוֹם הַהוּא וְהַלְּאָה תִּקּוּם
הַמְּלָכוֹת הַזֹּז עַל כָּל שְׂאֵר מְלָכוֹת אַחֲרָת, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֶה,
שְׁכָתוֹב (דְּנִיאל ב) תִּכְתַּת וּתְכַלֶּה כָּל אֵלוֹ הַמְּלָכוֹת וְהִיא
תִּקּוּם לְעוֹלָם. וְהֵינּוּ הָאֲבָן הַהִיא שֶׁנִּגְזְרָת מִן הַהָר וְלֹא
בִּידָים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר מִשֵּׁם רַעַה אֲבָן יִשְׂרָאֵל. מִי הָאֲבָן הַזֹּז?
זוֹ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְהָאֲבָן הַזֹּאת אֲשֶׁר שָׁמַתִּי
מִצְבֵּה וְגו'.

סְבִבְנֵי בָשֶׁם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בִּי אֲמִילָם: יב סְבִבְנֵי
 כְּדַבְּוֹרִים הָעֹבֵר בָּאֵשׁ קוֹצִים בָּשֶׁם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בִּי
 אֲמִילָם: יג דָּחָה דְחִיתַנִּי לְנֶפֶל וַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ עֲזָרְנִי:

— זוהר תהלים —
 יצר הרע שנמצא תמיד אצל האדם שדוחה את האדם תמיד
 ורוצה לדחות אותו ולהסטותו מעם הקב"ה

דָּחָה דְחִיתַנִּי וּגו' (קיה, יג): [זוהר ח"א פ' וישלח (דף קעט.)] פְּתַח רַבִּי
 אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים קיה) דָּחָה דְחִיתַנִּי לְנֶפֶל וְה' עֲזָרְנִי.
 דָּחָה דְחִיתַנִּי, דָּחָה דְחֹנֵי הָיָה צָרִיךְ לְכַתֵּב! מַה זֶה דָּחָה
 דְחִיתַנִּי? אֵלָּא זֶה צַד הָאֲחֵר שְׁדוּחָה אֶת הָאָדָם תְּמִיד וְרוֹצֵה
 לְדַחוֹת אוֹתוֹ וּלְהִסְטוֹתוֹ מֵעַם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְזֶהוּ יֵצֵר
 הָרַע שֶׁנִּמְצָא תְּמִיד אֶצֶל הָאָדָם, וּכְנַגְדּוֹ חִזֵּר דָּוִד וְאָמַר דָּחָה
 דְחִיתַנִּי לְנֶפֶל, מִשּׁוּם שֶׁהוּא הָיָה מִשְׁתַּדֵּל אֵלָיו בְּכָל אוֹתָן
 צָרוֹת לְהִסְטוֹתוֹ מֵעַם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְעָלִיו אָמַר דָּוִד, דָּחָה
 דְחִיתַנִּי לְנֶפֶל - בְּגִיּהֶנּוּ, וְה' עֲזָרְנִי - שְׁלֵא נִמְסַרְתִּי לַיָּדָךְ. וְעַל
 זֶה יֵשׁ לְאָדָם לְהִזְהַר מִמֶּנּוּ כְּדִי שְׁלֵא יִשְׁלַט עָלָיו, וְאִזּוֹ הַקָּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אוֹתוֹ בְּכָל דְּרָכָיו, שְׁכַתוּב (משלי יג) אִזּוֹ תִלָּךְ
 לְכַטַּח דְּרָכְךָ וּרְגַלְךָ לֹא תִגּוֹף, (שם ד) בְּלִכְתָּךְ לֹא יֵצֵר צַעֲדְךָ וְאִם
 תְּרוּץ לֹא תִכְשַׁל, וְכַתוּב (שם) וְאַרְחַ צְדִיקִים כְּאוֹר נֶגַהּ הוֹלֵךְ
 וְאוֹר עַד נְכוּן הַיּוֹם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל
 שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אוֹתָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא,
 שְׁכַתוּב (ישעיהו ס) וְעִמָּךְ כָּל־צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ. בְּרוּךְ
 ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

יָד עָזִי וְזַמְרַת יְהוָה וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה: מו קוֹל רִנָּה וַיִּשְׁמָעַה
 בְּאַחֲלֵי צְדִיקִים יְמִין יְהוָה עֲשֵׂה חֵיל: מו יְמִין
 יְהוָה רֹמְמָה יְמִין יְהוָה עֲשֵׂה חֵיל: ז לא
 אָמוֹת כִּי אַחֲזֶיהָ וְאֶסְפֵּר מַעֲשֵׂי יְהוָה: יח יִפְרֹ יִסְרְנֵי יְהוָה
 ❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

כְּשִׁיעוֹרֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יְמִינוֹ יִמְנַע מוֹת מֵהָעוֹלָם
 יְמִין ה' עֲשֵׂה חֵיל וְגו' (קיה, טז): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף ריט:)] אָמַר
 רַבֵּי חֲזִיָּא, מֵהוּ שְׁכַתּוּב בְּלַע הַמּוֹת לְנִצְחָה? אָמַר לוֹ,
 כְּשִׁיעוֹרֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יְמִינוֹ, יִמְנַע מוֹת מֵהָעוֹלָם,
 וְלֹא תִתְעוֹרֵר יְמִין זֶה אֵלָּא כְּשִׁיתְעוֹרְרוּ יִשְׂרָאֵל בִּימֵינוֹ שֶׁל
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמֵה זֶה? תוֹרָה שְׁכַתּוּב בָּהּ (דברים לג)
 מִימֵינוֹ אֲשֶׁר דָּת לְמוֹ. בְּאוֹתוֹ זְמַן (תהלים קיה) יְמִין ה' עֲשֵׂה חֵיל
 וְגו', לֹא אָמוֹת כִּי אַחֲזֶיהָ וְאֶסְפֵּר מַעֲשֵׂי יְהוָה.

יִפְרֹ יִסְרְנֵי יְהוָה וְגו' (קיה, יח): [זוהר ח"ג פ' בלק (דף ק"ה:)] דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר אֶת
 זֶה עַל כָּל מֵה שֶׁעָשָׂה בְּזֶה הָעוֹלָם וְאָמַר עַל הַהִבְטָחָה שֶׁהִתְּהַ
 לוֹ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם עַל כָּל מֵה שֶׁעֲבַר בְּעוֹלָם הַזֶּה. פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים קיה)
 יִסְרֹ יִסְרְנֵי יְהוָה וְגו'. דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר אֶת זֶה עַל כָּל מֵה (שעבר) שֶׁעָשָׂה
 בְּזֶה הָעוֹלָם, וְאָמַר עַל הַהִבְטָחָה שֶׁהִתְּהַ לוֹ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. עַל כָּל מֵה
 שֶׁעֲבַר בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁרָדְפוּ אוֹתוֹ, וְהָיָה (לו) בּוֹרַח בְּאֶרֶץ נִכְרְיָה,
 בְּאֶרֶץ מוֹאָב וּבְאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים, וּמִכָּלֵם הִצִּילוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֹא
 הִשְׁאִירוּ לְמוֹת, וְאָמַר עַל הַהִבְטָחָה שֶׁל אוֹתוֹ הָעוֹלָם.

אָמַר דָּוִד, אִם כָּאֵן חֲטָאתִי לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כָּאֵן לְקִיתִי
 וְקִבַּלְתִּי עֲנָשִׁי, וְטַהַר אוֹתִי מִכָּל מֵה שֶׁחֲטָאתִי, וְלֹא

וּלְמֹת לֹא נִתְּנִי: יט פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק אָבֹא בָם
 אֹדְדָה יְה: כ זֶה הַשַּׁעַר לַיהוָה צְדִיקִים יָבֹאוּ בוּ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַשְּׂאִיר עֲנַשׁ שְׁלִי לְעוֹלָם הֵהוּא לְאַחַר מִיתָה, וְדַאי יִסֵּר יִסְרֵנִי
 יְה - בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּדֵי לְנַקּוֹתַנִּי, וְלְמֹת לֹא נִתְּנִי - בְּאוֹתוֹ
 הָעוֹלָם לְקַחַת מִמֶּנִּי נְקָמָה. וְאַנִּי, הַרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נָקָה
 אוֹתִי פַעַם אַחַת בְּעוֹלָם הַזֶּה, מִכָּאן וְהַלָּא אֲנִי צָרִיךְ שְׁלֹא
 לְהִיּוֹת בְּבוֹשָׁה בְּעוֹלָם הַבָּא.

בְּזִמְנֵי שִׁישְׂרָאֵל יֵצְאוּ מִן הַגְּלוּת עֵתִידוֹת כָּל הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת
 לְשֵׁרוֹת עֲלֵיהֶם כְּרָאוּי

פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק וְגו' (קִיח, יט): [זוהר ח"א פ' וירא (דף קג:)] בֹּא
 רֵא, יֵשׁ פֶּתַח לְפֶתַח וְדִרְגָּה לְדִרְגָּה, וּמֵהֶם יְדוּעַ
 כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. פֶּתַח הָאֵהָל - זֶהוּ פֶּתַח שְׁל
 צְדָק, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם קיח) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק וְגו'. זֶהוּ
 פֶּתַח רֵאשׁוֹן לְהַכְנִס בוּ, וּבִפְתַח הַזֶּה נִרְאִים כָּל שְׂאֵר הַפְּתָחִים
 הָעֲלִיּוֹנִים. מִי שְׁזוֹכָה לְזֶה [לפֶתַח], זוֹכָה לְדַעַת אוֹתוֹ וּבְכָל שְׂאֵר
 הַפְּתָחִים, מִשׁוּם שֶׁכֻּלָּם שׁוֹרִים עָלָיו. וְעַכְשָׁיו שֶׁפֶּתַח זֶה לֹא
 נוֹדַע, מִשׁוּם שִׁישְׂרָאֵל בְּגִלוּת וְכָל הַפְּתָחִים הִסְתַּלְקוּ מִמֶּנּוּ
 וְלֹא יְכוּלִים לְדַעַת וְלְדַבֵּק. אָבֵל בְּזִמְנֵי שִׁישְׂרָאֵל יֵצְאוּ מִן
 הַגְּלוּת, עֵתִידוֹת כָּל הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת לְשֵׁרוֹת עָלָיו כְּרָאוּי.
 וְאִזּוֹ יְדַעוּ בְּנֵי הָעוֹלָם חֲכָמָה עֲלִיּוֹנָה נִכְבְּדָה מֵה שְׁלֹא הָיוּ
 יוֹדְעִים מִקֶּדָּם לְזֶה, שֶׁכָּתוּב (ישעיה יא) וְנִחַח עָלָיו רוּחַ ה' רוּחַ
 חֲכָמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה רוּחַ דַּעַת וְיִרְאָת ה'. כֻּלָּם

זוהר תהלים

עֲתִידִים לְשָׁרוֹת עַל הַפֶּתַח הַתַּחְתּוֹן הַזֶּה, שֶׁהוּא פֶתַח הָאֵל, וְכֻלָּם עֲתִידִים לְשָׁרוֹת עַל מַלְךְ הַמְּשִׁיחַ כְּדִי לְדוֹן הָעוֹלָם, שֶׁכָּתוּב וְשִׁפְט בְּצֶדֶק דָּלִים וְגו'.

**פֶּתַחִי לִי פֶתַח כְּפֶתַחוֹ שֶׁל מַחֲט וְאֲנִי אֶפְתַּח לָכֶם שְׁעָרִים
עֲלִיוֹנִים**

פֶּתַחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק וְגו' (קִיח, יט): [זוהר ויקרא פ' אמור (דף צ"ה.)]
פֶּתַחִי לִי פֶתַח כְּפֶתַחוֹ שֶׁל מַחֲט, וְאֲנִי אֶפְתַּח לָכֶם שְׁעָרִים עֲלִיוֹנִים. פֶּתַחִי לִי אַחֲתִי, שֶׁהִרִי הַפֶּתַח לְהַכְנִיס אוֹתִי הוּא בָךְ, שֶׁלֹּא יִכְנָסוּ אֶצְלִי בְנֵי אֱלֹא בָךְ, אֵת הוּא הַפֶּתַח לְהַכְנִיס אוֹתִי (בך). אִם אֵת לֹא תִפְתַּחִי פֶתַחֲךָ, הִרִי אֲנִי סָגוּר, שֶׁלֹּא יִמְצְאוּ אוֹתִי. מִשׁוּם כֶּךָ פֶּתַחִי לִי. פֶּתַחִי לִי וְדֹאֵי. וְעַל כֵּן אָמַר דָּוִד, כְּשֶׁרָצָה לְהַכְנִס לְמַלְךְ, אָמַר (תהלים קיח) פֶּתַחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק אָבֹא בָם אוֹדָה יְהוָה. זֶה הַשְּׁעָר לֵה, זֶהוּ וְדֹאֵי הַפֶּתַח לְהַכְנִס לְמַלְךְ. זֶה הַשְּׁעָר לֵה, לְמִצְאָה אוֹתוֹ וּלְהַדְבִּק בּוֹ, וְעַל כֵּן פֶּתַחִי לִי אַחֲתִי רַעֲיָתִי שְׂרָאשִׁי וְגו'. כְּדִי לְהַזְדַּוֵּג עִמָּךְ, וְלִהְיוֹת עִמָּךְ בְּשָׁלוֹם לְעוֹלָמִים

אוֹתוֹ טוֹב הִגְנוּ יֹאמְרוּ לָהֶם: פֶּתַחוּ לוֹ בְּשַׁעַר זֶה שֶׁנִּקְרָא אַהֲבָה, אוֹ בְּשַׁעַר זֶה שֶׁנִּקְרָא תְּשׁוּבָה, כָּל צְדִיק יִכְנָס כְּפִי דְרָגָתוֹ

פֶּתַחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק וְגו' (קִיח, יט): [זוהר ח"ג פ' נשא (דף קכ"ב.)]
וּמִשׁוּם זֶה, מִי שֶׁהוּא רָשָׁע וְיִכְנָס לְדַעַת סוּדוֹת הַתּוֹרָה, כְּמָה מְלֹאכֵי חֲבֵלָה שֶׁנִּקְרָאִים חֲשֵׁךְ וְאַפְלָה, נַחְשִׁים וְעַקְרָבִים, חַיּוֹת בָּר נִקְרָאִים, וּמְבַלְבְּלִים מִחֲשַׁבְתּוֹ שֶׁלֹּא יִכְנָס

— זוהר תהלים —

למקום שאינו שלו. אבל מי שהוא טוב, כל השומרים הם למרותו, וקטגור נעשה סגור, ויכניסו (אותו) לטוב הגנוז, ויאמרו לו: מורנו, איש זה הוא טוב וצדיק, ירא שמים, רוצה להכניס לפניך, אמר לנו (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יי. אותו טוב הגנוז יאמר להם: פתחו לו בשער זה שנקרא אהבה, או בשער זה שנקרא תשובה. כל צדיק יכניס כפי דרגתו, וסוד הדבר - (ישעיה כו) פתחו שערים ויבא גוי צדיק וגו'.

שבעה פתחים יש לנפשות הצדיקים להכניס עד מקום מעלתם זה השער לה' צדיקים יבואו בו וגו' (ק"ח, כ): [זוהר ח"ד ש' נח (ד) כ"ו:] אמר רבי יהודה, עשה הקדוש ברוך הוא ירושלים למעלה כנגד ירושלים של מטה, ונשבע שלא יבא שם עד שיבאו ישראל בירושלים של מטה, שנאמר (הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר. ושבע כתות של מלאכי השרת שומרים אותם סביב, ועל כל פתח ופתח כתות של מלאכי השרת, והם הפתחים הנקראים שערי צדק, ואלו הם הפתחים המכונים להכניס שם נפשות הצדיקים. ודוד המלך, עליו השלום, נכסף להם, שנאמר (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יי, זה השער לה' צדיקים יבואו בו. ולמעלה מהם שומרים מלאכי השרת בחומות העיר, שנאמר (ישעיה סב, ו) על חומתיך ירושלים - זו ירושלים של מעלה, הפקדתי שומרים - אלו מלאכי השרת. ולמדנו, שבעה פתחים יש לנפשות הצדיקים להכניס עד מקום מעלתם, ועל כל פתח ופתח שומרים.

— זוהר תהלים —

הַפֶּתַח הָרֵאשׁוֹן - נִכְנַסְתָּ הַנְּשֵׁמָה בְּמַעַרְתַּת הַמְּכַפְּלָה, שֶׁהִיא סְמוּכָה לְגַן עֵדֵן, וְאָדָם הָרֵאשׁוֹן שׁוֹמֵר עָלָיו. זָכַתָּה - הוּא מְכַרִּיז וְאוֹמֵר: פָּנּוּ מִקּוֹם, שְׁלוֹם בּוֹאֵן. וַיִּצְאָה מִפֶּתַח הָרֵאשׁוֹן. הַפֶּתַח הַשֵּׁנִי - בְּשַׁעְרֵי גֵן עֵדֵן, וּמוֹצְאָה אֶת הַכְּרוּבִים וְאֶת לֵהט הַחֶרֶב הַמְתֵּהֶפְכֶת. זָכַתָּה - נִכְנַסְתָּ בְּשְׁלוֹם. וְאִם לֹא - שָׁם תִּקְבַּל עֲנֹשָׁה, וְתִשְׁרַף בְּלֵהט הַכְּרוּבִים. וּכְנַגְדָם הָיוּ הַכְּרוּבִים בְּמַקְדָּשׁ, בְּשַׁעַת שֶׁהִכְהִין נִכְנַס בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. זָכָה - נִכְנַס בְּשְׁלוֹם. לֹא זָכָה - מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרוּבִים יוֹצֵא לֵהב, וְנִשְׂרַף מִבְּפָנָיִם וּמֵת. וְהָיוּ מְכֻוָּנִים כְּנִגְדֵי אֵלּוֹ אֲשֶׁר בְּשַׁעַר גֵּן עֵדֵן, לְצַרְף הַנְּשֵׁמוֹת.

זָכַתָּה הַנְּשֵׁמָה - נוֹתְנִים לָהּ פִּינְקָס סִימָן לְכַנֵּס, וְנִכְנַסְתָּ לְגַן עֵדֵן אֲשֶׁר בְּאַרְץ. וְעַמּוּד אֶחָד שֶׁל עֲנָן וְנִגְהָ מְעַרְבֵי זֶה בְּזֶה, וְעֵשֶׂן וְנִגְהָ סְבִיבָיו, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה ד, ה) וּבָרָא ה' עַל כָּל מְכוּן הַר צִיּוֹן וְעַל מִקְרָאֶיהָ עֲנָן יוֹמָם וְעֵשֶׂן וְנִגְהָ. וְהוּא נִעוֹץ מִלְמַטָּה לְמַעְלָה לְשַׁעְרֵי שָׁמַיִם. זָכַתָּה לְעֵלוֹת לְמַעְלָה - עוֹלָה בְּאוֹתוֹ עֲמוּד. לֹא זָכַתָּה יוֹתֵר - נִשְׁאַרְתָּ שָׁם, וּמִתְעַדְנַת מֵהַטּוֹב אֲשֶׁר לְמַעְלָה. שֶׁאֵמַר רַבִּי יוֹסִי, רְאִיתִי גֵן עֵדֵן וְהוּא מְכוּן כְּנִגְדֵי פֶרֶךְ קָרַח הַנּוֹרָא אֲשֶׁר לְמַעְלָה, וְהִיא נִהְיִית מְזִיו הַשְּׂכִינָה, אֲבָל אֵינָה נְזוּנִית מִמָּנָה. זָכַתָּה לְעֵלוֹת - עוֹלָה בְּאוֹתוֹ עֲמוּד, עַד שֶׁמִּגַּעַת עַד הַפֶּתַח הַשְּׁלִישִׁי, וְהוּא נִגְדֵי הַרְקִיעַ הַנִּקְרָא זְבוּל. וּמִגַּעַת עַד יְרוּשָׁלַיִם אֲשֶׁר שָׁם. וְשָׁם הַשּׁוֹמְרִים. זָכַתָּה - פּוֹתְחִין לָהּ הַפֶּתַחִים וְנִכְנַסְתָּ. לֹא זָכַתָּה - נוֹעֲלִים הַשַּׁעְרִים, וְדוֹחִים אוֹתָהּ לַחוּץ, וְנוֹטְלִים פִּינְקָסָה מִמָּנָה, וְהַנְּשֵׁמָה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אומרת, (שיר ה, ז) מִצְאָנִי הַשְּׁמָרִים הַסְּבִיבִים בְּעִיר. אֵלֹהֵי מְלֹאכֵי הַשָּׁרָת, הַשּׁוֹמְרִים בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וִירוּשָׁלַיִם אֲשֶׁר לְמַעַלָּה. נִשְׂאוּ אֶת רְדִידֵי מַעְלֵי – זֶהוּ פִינְקָס, סִימֵן שְׁלֵה. שְׁמֵרֵי הַחַמּוֹת – כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (ישעיה סב) עַל חוֹמַתֶיךָ יְרוּשָׁלַיִם הַפְּקַדְתִּי שְׁמָרִים.

זְבַתָּה לְעֵלוֹת – נִכְנַסְתָּ שָׁם בְּאוֹתָם הַשְּׁעָרִים, וּמְשַׁבַּחַת לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר לְמַעַלָּה. וּמִיכָאֵל הַשָּׁר הַגָּדוֹל מִקְרִיב אוֹתָהּ לְקָרְבָן. אָמַר רַבִּי יִצְחָק לְרַבִּי חִיָּיא: מַה קָרְבָן הוּא זֶה, יָכוֹל לוֹמַר כְּשֶׁאֵר הַקָּרְבָן? אָמַר רַבִּי חִיָּיא: הַקָּרְבָּה זוֹ הִיא כְּאֵדָם הַמִּקְרִיב דוֹרוֹן לְפָנָי הַמְּלֶךְ. וּמִיכָאֵל הוֹלֵךְ עִמָּה, עַד הַפֶּתַח הָרְבִיעִי וְהַחֲמִישִׁי וְהַשְּׁשִׁי, וְאוֹמֵר לְפָנָי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲשֶׁרֵי בְּנִיךְ, בְּנֵי אוֹהֲבֶיךָ אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, אֲשֶׁרֵיהֶם הַצְּדִיקִים הַטּוֹבִים הַזּוֹכִים לָזֶה. עַד שְׁמַגִּיעִים לְשַׁעַר הַשְּׁבִיעִי, שֶׁהוּא עֲרֻבוֹת, וְגִנְזֵי חַיִּים טוֹבִים מְצוּיִים שָׁם, וְכָל נַשְׁמוֹתֵיהֶם שֶׁל צְדִיקִים כָּלָם שָׁם, וְנַעֲשִׂים מְלֹאכֵי הַשָּׁרָת, וּמְקַלְסִים לְפָנָי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנִזְוָנִין מְזִיו הַשְּׁכִינָה, אֲסִפְקֻלְרִיָּה הַמְּאִירָה, וְשָׁם הַמְּנוּחָה וְהַנְּחָלָה, וְנוֹחַ חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, (שם סד) אֲשֶׁר עֵינַי לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ.

כא אֹדָךְ בִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי לִי לִישׁוּעָה: כב אֲבֵן מְאֹסוּ
 הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה: כג מֵאֵת יְהוָה הִיִּתָּה הָיְתָה

— זוהר תהלים —

יעקב תקן תפלת ערבית

אֲבֵן מְאֹסוּ הַבּוֹנִים וְגו' (ק"ח, כב): [זוהר ח"א פ' נח (דף עב.)] אָמַר לוֹ,
 שְׁאַלְתִּי עַל מֵה שְׁאַמַּרְתָּ בַּפִּסּוּק הַזֶּה [נסוד של אבן השתייה
 שאמרת], וְהָאֲבֵן הַזֹּאת אֲשֶׁר שְׁמַתִּי מִצְבֵּה יְהִיָּה בֵּית אֱלֹהִים,
 שָׁזוּ אֲבֵן הַשְּׁתִּיָּה, [עכשו שמקשיב לדברי] אֵיךְ אֶפְשֶׁר? שֶׁהֲרִי אֲבֵן
 הַשְּׁתִּיָּה טָרַם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם הָיְתָה, וּמִמֶּנָּה נִשְׁתַּל הָעוֹלָם,
 וְאֵתָה אָמַרְתָּ אֲשֶׁר שְׁמַתִּי, שֶׁמִּשְׁמַע שִׁיעַקֵּב שֶׁם אוֹתָהּ כְּעַתָּה,
 וְכַתּוּב וַיִּקַּח אֶת הָאֲבֵן אֲשֶׁר שֶׁם מְרֹאשְׁתּוֹ? וְעוֹד, שִׁיעַקֵּב
 בְּבֵית אֵל הִיָּה, וְהָאֲבֵן הַזֶּה הָיְתָה בִּירוּשָׁלַיִם. אָמַר לוֹ, כָּל אֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל הִתְקַפְּלָה תַּחְתָּיו, וְאוֹתָהּ אֲבֵן תַּחְתָּיו הָיְתָה. אָמַר לוֹ,
 אֲשֶׁר שֶׁם כְּתוּב, וְכַתּוּב וְהָאֲבֵן הַזֹּאת אֲשֶׁר שְׁמַתִּי מִצְבֵּה. אָמַר
 לוֹ, אִם יִדְעַת הַדְּבָר - אָמַר אוֹתוֹ.

דוד המלך, החביבות והדבקות שלו היתה באבן הזאת

פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים יז) אֲנִי בְצַדֵּק אֶחְזֶה פְּנִיךָ אֲשַׁבְּעָה בְּהַקִּיץ
 תִּמְוֹנֶנְתָּךְ. דוד המלך, החביבות והדבקות שלו היתה
 באבן הזאת, וְעָלֶיהָ אָמַר (שם ק"ח) אֲבֵן מְאֹסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה
 לְרֹאשׁ פְּנֵה. וְכִשְׂרָצָה לְהִסְתַּפֵּל בְּמִרְאֵה כְבוֹד רְבוּנוֹ, נָטַל אֲבֵן
 זוּ בִידוֹ בַּתְּחִלָּה, וְאַחֵר כֶּף נִכְנַס. מִשּׁוּם שֶׁכָּל מִי שְׂרוּצָה
 לְהִרְאוֹת לְפָנָיו רְבוּנוֹ, לֹא נִכְנַס אֶלָּא עִם אֲבֵן זֹאת, שֶׁכְּתוּב
 (ויקרא יג) בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ. וְדוֹד מְשַׁבַּח עֲצָמוֹ

— זוהר תהלים —

ואומר, אני בצדק אחזה פניך. וכל השתדלותו של דוד להראות באבן זאת כראוי כלפי מעלה.

אברהם תקן תפלת הבקר

בא ותראה, אברהם תקן תפלת הבקר והודיע טוב רבוננו בעולם, ותקן אותה השעה בתקונייה כראוי, שכתוב (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר. יצחק תקן תפלת מנחה, והודיע בעולם שיש דין ויש דיין שיכול להציל ולדון את העולם. יעקב תקן תפלת ערבית, ובשביל התפלה הזו שתקן מה שלא תקן בן אדם מקדם לזה כראוי, לכן שבח את עצמו ואמר והאבן הזאת אשר שמתי מצבה. שעד אותה שעה לא תקן אותה אחר כמותו. ולכן ויקח את האבן אשר שם מראשתי וישם אתה מצבה. מה זה מצבה? שהיתה נפולה, והקים אותה. ויצק שמן על ראשה. שהרי ביעקב תלוי הדבר לעשות יותר מכל בני העולם. בא רבי יהודה ונשקו. אמר לו, וכל זה ידעת, ואיך אתה עוסק בסחורה ומניח חיי עולם! אמר לו, שדחוקה היתה לי השעה, ויש לי שני בנים, ועומדים כל היום בבית הרב, ואני משתדל במזונם ולתת להם שכר למורם כדי שיעסקו בתורה. פתח ואמר, (מלכים א ב) ושלמה ישב על כסא דוד אביו ותכן מלכתו מאד. מה הוא השבח הזה? אלא שהתקין אבן שתיה ושם עליה קדש הקדשים, ואז ותכן מלכתו מאד. וכתוב (בראשית ט) וראיתה לזכר ברית עולם. שהרי הקדוש ברוך הוא חשקו בה תמיד, ומי שלא נראה עמה, לא נכנס לפני רבוננו. ועל זה כתוב וראיתה לזכר ברית עולם.

זוהר תהלים

מתחילים לנגן אותם המלאכים שאומרים שירה בראשית הלילה, בשביל שיעלה כבוד הקב"ה מלמטה למעלה ואיזו שירה היו אומרים? אותו נגון כנפי הפרובים הנה ברכו את ה' כל עבדי ה'

אָבֵן מְאִסוֹ הַבּוֹנִים וְגו' (קיה, כב): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רלא.)] פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (איוב לח) עַל מָה אֲדַנְיָהּ הִטְבְּעוּ. פְּסוּק זֶה אָמַר אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְשוּם שֶׁכְּשֶׁבְּרָא אֶת הָעוֹלָם, לֹא בָּרָא אוֹתוֹ אֶלָּא עַל עַמּוּדִים, שֶׁהֵם שִׁבְעַת עַמּוּדֵי הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי ט) חֲצָבָה עַמּוּדֵיהָ שִׁבְעָה, וְאוֹתָם עַמּוּדִים לֹא נוֹדַע עַל מָה עוֹמְדִים. מְשוּם שֶׁהוּא סוּד עִמָּק, נִסְתָּר כָּל הַנִּסְתָּרִים, וְהָעוֹלָם לֹא נִבְרָא עַד שֶׁנִּטַּל אָבֵן אַחַת, וְהִיא אָבֵן שֶׁנִּקְרָאת אָבֵן שְׁתִּיָּה, וְלִקַּח אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְזָרַק אוֹתָהּ לְתוֹךְ הַתְּהוֹם, וְנִנְעָצָה מִלְּמַעַלָּה לְמַטָּה, וּמִמְנָה נִשְׁתַּל הָעוֹלָם, וְהִיא נִקְדָּה בְּאֲמִצַּע הָעוֹלָם, וּבִנְקֻדָּה זוֹ עוֹמֵד קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (איוב לח) אוֹ מִי יָרָה אָבֵן פְּנֵתָהּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה כח) אָבֵן בַּחַן פְּנֵת יִקְרָת, וְכְתוּב (תהלים קיח) אָבֵן מְאִסוֹ הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פְּנֵהּ. בֹּא רֵאֵה, אָבֵן זוֹ נִכְרְתָה מֵאֵשׁ וּמְרוּחַ וּמַמִּים, וְנִגְלְדָה מִכָּלֶם, וְנִעְשְׂתָה אָבֵן אַחַת, וְעוֹמֵדָת עַל הַתְּהוֹמוֹת, וְלִפְעָמִים נוֹבְעִים מִמֶּנּוּ מַיִם וּמִתְמַלְאִים הַתְּהוֹמוֹת, וְאָבֵן זוֹ עוֹמֵדָת לְאוֹת בְּאֲמִצַּע הָעוֹלָם, וְזוֹהֵי אָבֵן שֶׁהַעֲמִיד וְהַשְׁתִּיל יַעֲקֹב שְׁתִּילַת וְקִיּוּם הָעוֹלָם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (בראשית לא) וַיִּקַּח יַעֲקֹב אָבֵן וַיְרִימָהּ מִצְבָּה.

— זוהר תהלים —

וְהָאֵבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר שְׁמִתִּי מִצְבָּה וְגו'. וְכִי אֶבֶן זֹאת שָׁם לֹ
יַעֲקֹב, וְהָרִי אֶבֶן הַזֹּאת נִבְרָאָה בַּתְּחִלָּה, כְּשֶׁבְרָא

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם? אֵלָא שְׁשָׁם אוֹתָהּ [וכי כעת שם
אותה יעקב? והרי עד שלא נברא העולם היתה, אלא שיעקב שם אותה] קִיּוֹם

שְׁלִמְעָלָה וְלִמְטָה, וְעַל זֶה אֲשֶׁר שְׁמִתִּי מִצְבָּה כְּתוּב. מַה זֶה
אֲשֶׁר שְׁמִתִּי? שְׁכַתוּב יְהִיָּה בֵּית אֱלֹהִים, שְׁשָׁם מְדוּר שְׁלִמְעָלָה
כָּאן. בֵּא רְאֵה, עַל אֶבֶן זֹו יֵשׁ שְׁבַעָה עֵינַיִם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (זכריה

א) עַל אֶבֶן אַחַת שְׁבַעָה עֵינַיִם. עַל מַה נִּקְרָאת שְׁתֵּיהָ? אַחַד –
שְׁמִמְנָה הַשְּׁתַּל הָעוֹלָם, וְאַחַד שְׁתֵּיהָ – שְׁתֵּי יָהּ, שְׁשָׁם אוֹתָהּ

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַתְּבַרֵךְ מִמְּנָה הָעוֹלָם, בְּשִׁבִיל שְׁמִמְנָה
מִתְּבַרֵךְ הָעוֹלָם. וּבֵא וּרְאֵה, בְּשַׁעָה שְׁנַכְנַס הַשְּׁמֶשׁ, הַכְּרוּבִים

הִלְלוּ שְׁעוֹמְדִים בְּמָקוֹם הַזֶּה וְהָיוּ יוֹשְׁבִים בָּאוֹת, הָיוּ
מְקִישִׁים כְּנַפְיָהֶם לְמַעְלָה וּפּוֹרְשִׁים אוֹתָם, וְנִשְׁמַע קוֹל נִגּוֹן

הַכְּנַפִּים לְמַעְלָה, וְאִזּוֹ מִתְּחִילִים לְנַגֵּן אוֹתָם הַמְּלֶאכִים
שְׁאוּמְרִים שִׁירָה בְּרֵאשִׁית הַלֵּילָה, בְּשִׁבִיל שִׁיעָלָה כְּבוֹד

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִלְּמַטָּה לְמַעְלָה. וְאִיזוֹ שִׁירָה הָיוּ אוֹמְרִים?
אוֹתוֹ נִגּוֹן כְּנַפֵּי הַכְּרוּבִים, (תהלים קלד) הִנֵּה בְּרַכּוּ אֶת ה' כָּל

עַבְדֵי ה' וְגו', שְׁאוּ יְדִיכֶם קֹדֶשׁ וְגו', וְאִזּוֹ [הס] הִיא שִׁירָה
לְאוֹתָם מְלֶאכִים עֲלִיוֹנִים לְזַמֵּר.

בְּלֵילָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בֵּא לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים בְּגוֹן עֲדוֹן
בְּמִשְׁמֶרֶת הַשְּׁנֵיהָ הַכְּרוּבִים הִלְלוּ מְקִישִׁים כְּנַפְיָהֶם לְמַעְלָה,

וְנִשְׁמַע קוֹל נִגּוֹן, וְאִזּוֹ מִתְּחִילִים לְנַגֵּן אוֹתָם
הַמְּלֶאכִים שְׁעוֹמְדִים בְּמִשְׁמֶרֶת הַשְּׁנֵיהָ. וְאִיזוֹ שִׁירָה הָיוּ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אומרים בשעה הזו? נגזון כנפני הכרובים, (תהלים קכה) הבטחים בה' כהר ציון לא ימוט וגו'. ואז [אותה] היא [שירה] תחלה לאותם העומדים במשמרת השנייה הזו לנגן. במשמרת השלישית הכרובים הללו מקישים בכנפיהם ואומרים שירה, ומה היא? (שם קיג) הללויה הללו עבדי ה' וגו', יהי שם ה' מברך וגו', ממזרח שמש וגו'. אז אותם מלאכים שעומדים במשמרת השלישית, כלם אומרים שירה. וכל הפוכבים ומזלות הרקיע פותחים בשירה, כמו שכתוב (איוב לח) ברוך יחד כוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים, וכתוב (תהלים קמח) הללוהו כל כוכבי אור, שהרי אותם פוכבי האור מנגנים על אור. [שמןנים על השירה], כשמגיע הבקר, ואז לוקחים שירה אחרי ישראל למטה, ועולה כבוד הקדוש ברוך הוא מלמטה ומלמעלה. ישראל למטה ביום, ומלאכים עליונים למעלה בלילה, ואז נשתלם השם הקדוש בכל הצדדים. והאבן הזאת שאמר, כל המלאכים העליונים וישראל למטה, כלם מחזיקים באבן הזאת, והיא עולה למעלה להתעטר בתוך האבות ביום, ובלילה הקדוש ברוך הוא בא להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן. אשריהם כל העומדים בקיומם ועוסקים בתורה בלילה, משום שהקדוש ברוך הוא וכל אותם הצדיקים שבגן עדן שומעים קולות בני האדם אותם העוסקים בתורה, כמו שכתוב (שיר ח) היושבת בגנים וגו'. בא ראה, אבן זו היא אבן טובה, וזהו סוד הכתוב (שמות כח) ומלאת בו מלאת אבן ארבעה טורים אבן. ואלה הם סדרים [של שלמות] של האבן הטובה,

— זוהר תהלים —

השְׁלֹמֹת שֶׁל אֶבֶן יִקְרָה, מְשֹׁם שֵׁישׁ [שלממות] אֶבֶן אַחֲרַת, שְׁכָתוּב (יחזקאל לו) וְהִסְרַתִּי אֶת לֵב הָאֶבֶן וְגו', וְכָתוּב (שם) וְאֶת רוּחִי אֶתֵּן בְּקַרְבְּכֶם. וְזֶהוּ (ישעיה כח) אֶבֶן בַּחַן בַּחַן פְּנֵת יִקְרָת, וּבְאֲרוּהָ.

אֶבֶן מְאֻסּוֹ הַבּוֹנִים הֵיטָה לְרֹאשׁ פְּנֵה - זֶה דָּוִד הַמְּלֹךְ שֶׁהוּא רֵגֶל הַרְבִּיעִי

אֶבֶן מְאֻסּוֹ הַבּוֹנִים הֵיטָה לְרֹאשׁ פְּנֵה (קיה, כב): [זוהר חדש פ' בראשית (דף ל.ב.)] שָׁנוּ רַבּוֹתֵינוּ, פְּעַם אַחַת הֵלֵךְ רַבִּי דוֹסְתַאי לְרֵאוֹת אֶת רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲרָף. הִזְדַּמֵּן לוֹ רַבִּי חַגִּי. אָמַר לוֹ: יֹאמֶר לָנוּ מוֹרְנוּ דַרְךְ תְּקִינָה לְפָנֵינוּ, לְמִי הֵלֵךְ? אָמַר לוֹ: לְרֵאוֹת אֶת סִבָּר פְּנֵי הַיָּמִים. אָמַר לוֹ: מִי הוּא? אָמַר לוֹ: מִי שְׂיֹרְדִים לְפָנָיו גְּדוֹלִים עֲלִיוֹנִים שֶׁל הַמְּלֹךְ בְּרוּךְ הוּא. אָמַר לוֹ: נוּחַ לוֹ לְמַר שְׂאֵלְךָ עֲמוּ לְדַרְכּוֹ? אָמַר לוֹ: אִם תּוּכַל לְסַבֵּר סִבָּרָא לְמָה שֶׁתִּשְׁמַע - לֵךְ, וְאִם לֹא - סִטָּה לְאַחֲרֶיךָ, כִּף שֶׁלֹּא תִעַנֶּשׁ. אָמַר לוֹ: לֹא יַחֲשֵׁשׁ מִר לְזֶה, שֶׁהָרִי שֶׁמְעַתִּי דָּבָר שֶׁל סוּד עֲלִיוֹן, וְהִסְתַּכַּלְתִּי בּוֹ, וְסִבְרַתִּי סִבָּרָא. אָמַר לוֹ: וּמָה הִיא? אָמַר לוֹ: שֶׁמְעַתִּי אֶת סוּד הַפְּסוּק הַזֶּה (שיר ג) הִנֵּה מְטָתוֹ שֶׁלְשֵׁלְמָה - הִיא כֶּסֶף הַכְּבוֹד שֶׁל הַמְּלֹךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם כָּלוּ שְׁלוֹ. שְׂשִׁים גְּבָרִים סָבִיב לָהּ - אֵלּוּ שְׂשִׁים גְּדוֹלִים מְשֻׁמְשִׁים עֲלִיוֹנִים קְדוּשִׁים, שֶׁהֵם מְשֻׁמְשִׁים לְכֶסֶף הַכְּבוֹד שֶׁל הַמְּלֹךְ הַעֲלִיוֹן. מִגְּבַרֵי יִשְׂרָאֵל - שֶׁהֵם מְמַנִּים תַּחַת שְׁלִיט גְּדוֹל קְדוּשָׁה, מִיכָאֵל הָאֲפוּטְרוֹפּוּס שֶׁל יִשְׂרָאֵל. מְשֹׁם שֶׁהֵם תַּחַת יְדוּ, כָּלֵם גְּדוֹלִים שָׂרִים אֲפוּטְרוֹפּוּסִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׁכָתוּב מִגְּבַרֵי יִשְׂרָאֵל.

— זוהר תהלים —

אמר לו רבי דוסתאי: ראוי אתה יותר ממני ללכת לראות את סבר פני הימים. הלכו. כשהגיעו אליו וראה אותם, אמר לשמשו: לך ואמר להם, שכסא של שלשה עמודים מה הוא בלי אחד? שמע רבי דוסתאי, הסתכל בנפשו על הדבר ואמר לשמשו: לך ואמר למר, שלא לחנם אמר דוד (תהלים קיח, כב) אכן מאסו הבונים היתה לראש פנה, זה דוד המלך שהוא הרביעי. הלך שמשו ואמר לו הדבר הזה. אמר לו: מאמר יפה אמרת, אלא לך ואמר לו, איפה בחלו בדוד שאמר אכן מאסו הבונים? אמר לו לרבי חגי: שמעת בדבר הזה איזשהו פתגם? אמר לו: שלשה ענינים שמעתי, אחד הוא דרש. אמר לו: לא לדרש באתי לכאן, שמעשה ישי ובניו שמעתי, אבל עקר הדבר, אם שמעת - אמר. אמר, עקר הדבר הם שני ענינים ששמעתי, אחד הוא שאמר אבא, ביום שנבנה בית המקדש, עשה הקדוש ברוך הוא חסד רב לדוד המלך. שאחר שהזדמן לו אותו החטא, ואף על גב שמחל לו הקדוש ברוך הוא, כשיצא מן העולם הזה לא השאירו אותו המלאכים העליונים לעבר בשערי ירושלים שלמעלה, והיה יושב בחוץ. וביום שנבנה בית המקדש, קרא הקדוש ברוך הוא למיכאל השר הקדוש, ומנה אותו להיות הוא וששים קדושים עליונים אפורופוסים של ישראל, אותם שהקיפו את כסא כבודו הקדוש.

מנה את מיכאל להכניס את דוד המשיח לשערי ירושלים של מעלה ומנה את מיכאל להכניס את דוד המשיח לשערי ירושלים

זאת היא נפלאת בעינינו: כד זה היום עשה יהוה
 נגילה ונשמחה בו: כה אנא יהוה הושיעה
 נא אנא יהוה הצליחה נא: כו ברוך ה' בא בשם
 יהוה ברכנוכם מבית יהוה: כז אל
 יהוה ויאר לנו אסרו חג בעבתים עד קרנות
 המזבח: כח אלי אתה ואורך אלהי ארומך:
 כט חודו ליהוה בי טוב פי לעולם חסדו:

— זוהר תהלים —

של מעלה, ולהתקינו עם האבות כמרכבה קדושה עליונה.
 זהו שכתוב (מלכים א ח) על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד
 עבדו ולישראל עמו. והיתר - ענין הוא, שכתוב ביהודה סבו
 שבחלו בו אחיו. זהו שכתוב (בראשית לח) וירד יהודה מאת
 אחיו, שהסירוהו מגנותו. והקדוש ברוך הוא אין נוח לפניו
 מכל בני יעקב להיות שליט של מלכות של עולמים, אלא רק
 ליהודה. זהו שכתוב (שם מט) לא יסור שבט מיהודה וכו' ולו
 יקחת עמים. הוא לבדו, ולא לשאר בני יעקב, והינו הדבר
 שהיה אומר אביו. ועוד שמעתי, מה ראה הקדוש ברוך הוא
 לתת שלטון ליהודה מכל שאר אחיו? אלא הסתכל הקדוש
 ברוך הוא בשמו הגדול שהיה רשום בשמו של יהודה,
 ובגללו השליטו על הכל ושלטונו לא יסור. בא רבי דוסתאי
 ונשקו בראשו.

כה לחודש

קִיט א אֲשֶׁרִי תְּמִימֵי דְרֶךְ הַהֲלָכִים בְּתוֹרַת יְהוָה
 ב אֲשֶׁרִי נִצְרִי עֲדַתּוֹ בְּכָל לֵב יְדִרְשׁוּהוּ:
 ג אֵף לֹא פָעְלוּ עֲוֹלָה בְּדַרְכָּיו הִלְכוּ: ד אַתָּה צְבִיתָה

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

למי שרוצה שיתקיים בידו מצוה

אשר תמימי דרך (קיט-א, א'): [שימוש תהלים לפרק קיט-א] לרתת הגוף לחוש עליו פעמים. ולמי שירצה לעשות מצוה שתתקיים בידו.

— זוהר תהלים —

התורה הוא כל החיים וכל טוב

אֲשֶׁרִי תְּמִימֵי דְרֶךְ וְגו' (קיט, א): [זוהר בראשית חיי שרה (דף קלב). זוהר תורה] אשרי תמימי דרך ההלכים בתורת ה'. אמר רבי אלעזר כמה הם אנשים שוטים שאין יודעים ואין משגיחים לעסוק בתורה, לפי שהתורה כל חיים וכל חירות וכל טוב היא בעולם הזה ובעולם הבא, חיים הם בעולם הזה שזוכים לימים שלמים בעולם הזה, כמש"כ (שמות כג) את מספר ימך אמלא, ולימים ארוכים בעולם הבא קמיה לפי שהם חיים

זיו הזוהר

קמח. ימים ארוכים בעוה"ב, היינו לאחר מיתה בגן העדן, כי כמו שיש ימים קצובים לחיי עוה"ז כן יש ימים קצובים לכל אחד לאחר מותו בגן העדן שנקרא עוה"ב הפרטיות ששם ינתן לכל אחד שכרו תענוג רוחני שאינו מושג לנו, וע"י זכות תלמוד תורה זוכה שם לאריכות ימים שלא

זוהר תהלים

שלמים, הם חיים של שמחה, חיות בלי עצבות, חיות שהם חיים, חירות בעולם הזה חפשי מהכל, מי שעמלו בתורה אין יכולים לשלוט עליו כל העמים שבעולם, ואם תשאל הלא היה דור של שמד, אבל גזרה זו היתה מלמעלה כגון רבי עקיבא וחבריו, וכך עלתה במחשבה, חירות ממלאך המות שאינו יכול לשלוט עליו, וכך הוא בודאי, שהרי אם אדם הראשון היה מתדבק בעץ החיים שהיא התורה, לא היה גורם מיתה לו ולכל העולם, ולפיכך כאשר נתן הקב"ה את התורה לישראל מה כתוב בה חרות על הלוחות, וזה נתבאר, ואלמלא שישראל לא חטאו ועזבו עץ החיים, לא היו גורמים מיתה לעולם כמקדם, והקב"ה אמר (תהלים פב) אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כלכם, השחיתם עצמכם, אכן כאדם תמותון וגו', וע"כ כל מי שעמלו בתורה אין יכול לשלוט עליו נחש הרע שהוא שהחשיך את העולם, אמר רבי ייסא אם כן משה למה מת, א"ל ודאי מת אבל לא שלט בו אני אומר, לא מת על ידי מלאך המות ולא נטמא בו, לא מת בודאי אלא התדבק בהשכינה והלך לחיי עולם, וזה חי נקרא כמו שביארנו שכתוב (שמואל ב' כג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי וגו', וע"כ כל מי שמתגיגע בתורה חירות יש לו מהכל בעולם

זיו הזוהר

יגזור עליו לחזור לחיי עוה"ז בזמן קרוב, כידוע דרש הזוה"ק בענין המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, ובענין דור הולך ודור בא שכל הנשמות חוזרות ובאות לאחר איזה זמן לחיות בחיי עוה"ז, כי מעטות הן נשמות חדשות, ואין כאן מקום להאריך בענין זה:

בְּקִרְיָה לְשֹׁמֵר מְאֹד: ה אֲחִלֵּי יַפְנֵוּ דְרָכַי לְשֹׁמֵר חֲקִיךָ:
 ו אִז לֹא אֵבֹשׁ בְּתַבִּיטֵי אֵל כָּל מַצֹּתֶיךָ: ז אֹדְךָ בְּיִשָּׁר
 לִבִּי בְּלִמְדֵי מִשְׁפָּטֵי צְדָקָה: ח אֵת חֲקִיךָ אֲשֹׁמֵר אֵל
 תַּעֲזֹבֵנִי עַד מְאֹד:

⋯ ————— ⋯ זוהר תהלים ⋯ ————— ⋯

הזה משעבוד של שאר עמים עכו"ם, חירות בעולם הבא
 שלא יתבעו ממנו דין כלל בעולם ההוא.

ט בַּמָּה יִזְכֶּה נַעַר אֶת אֲרָחוֹ לְשֹׁמֵר כְּדַבְּרֶךָ: י בְּכָל לְבִי דַרְשֵׁתִיךָ אֵל תִּשְׁנֵנִי מִמִּצּוֹתֶיךָ: יא בְּלִבִּי צִפְנָתִי אִמְרָתֶךָ לְמַעַן לֹא אֶחְטֵא לָךְ: יב כָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה לְמַדְנֵי חֻקֶיךָ: יג בְּשִׁפְתֵי סִפְרָתִי כָל מִשְׁפָּטֵי פִיךָ:

שימוש תהלים

לשכחה

במה יזכה נער (קיט-ב, ט'): [שימוש תהלים לפרק קיט-ב] לשכחה, עוד לפתיחת הלב סב ביעא בשלותה וקלוף יתה וכתו עליו, במה יזכה נער עד לא אשכח דברך. ותורה צוה לנו משה מורשה וכו'. לא ימוש ספר התורה וכו'. ושם שלו פניא"ל. שובניא"ל. מופיא"ל. פתח לבי בתורתך וכל מה שאני לומד אהיה זוכר, ותעשה זה בעת מנחה בתענית יום ה' ויאכל הביצה בבת אחת. עוד יאמר מיד במה יזכה נער עד למדני חקך ג"פ.

זוהר תהלים

מהפזן הזה עתידים הצדיקים לאכל לעולם הבא

בְּכָל לְבִי דַרְשֵׁתִיךָ, (קיט-ב, י): [זוהר שמות, פ' המן (דף ס"ג):] שָׁנָה רַבִּי אֶלְעָזָר, מֵהַפְּזָן הַזֶּה עֲתִידִים הַצַּדִּיקִים לֶאֱכֹל לְעוֹלָם הַבָּא. וְאִם תֹּאמַר כִּמוֹ זֶה? לֹא! אֲלֵא יוֹתֵר. שְׁלֵא הִיָּה כָּךְ לְעוֹלָמִים. מֵהוּ? כִּמוֹ שֶׁבְּאֲרָנוּ שֶׁכְּתוּב (תהלים כז) לַחֲזוֹת בְּנַעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ, וְכְתוּב (ישעיה סב) עֵינַי לֹא רָאִיתָ אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ וְגו'. רָאוּ כִּי ה' נָתַן לָכֶם הַשְּׁבֵת. רַבִּי חֲזַקְיָה פֶּתַח, (תהלים קל) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְמָקִים כְּרָאִתִּיךָ ה'. שִׁיר הַמַּעֲלוֹת, סֵתֵם וְלֹא פָּרַשׁ מִי אָמְרוּ. אֲלֵא שִׁיר הַמַּעֲלוֹת שְׁעֲתִידִים לומר כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, שְׁעֲתִיד

יֵד בְּדַרְךְ עֲדוֹתֶיךָ שְׁשֵׁתִי בְּעַל כָּל הַיּוֹם: מו בְּפִקְדוֹתֶיךָ
 אֲשִׁיחָה וְאֲבִיטָה אֲרַחֲתֶיךָ: מו בְּחֻקֶיךָ אֲשַׁתְּעֶשְׂע לֹא
 אֲשַׁבַּח דְּבָרֶיךָ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

השיר הזה להאמר אותו לדורות עולם. ומהו ממעמקים קראתיו? כך שנינו, כל מי שמתפלל תפלתו לפני המלך הקדוש, צריך לבקש בקשתו ולהתפלל מעמק הלב כדי שימצא לבו של עם הקדוש ברוך הוא, ויכונן לב ורצון. והאם דוד אמר כך, והרי כתוב בכל לבי דרשתיו, (תהלים קיט) ופסוק זה מספיק? מה צריך ממעמקים? אלא כך שנינו, כל אדם שמבקש בקשתו לפני המלך, צריך לכונן דעתו (לבו) ורצונו מעקר של כל העקרים למשך ברכות מעמק הבאר (של הכל), כדי שישפיע ברכות מהמעין של הכל, ומהו? אותו מקום שיוצא ממנו ונמצא ממנו אותו נהר, שכתוב (בראשית ב) ונהר יצא מעדן, וכתוב (תהלים מו) נהר פלגיו ישמחו עיר אלהים. וזה נקרא ממעמקים. עמק הכל, עמק הבאר שמעינות יוצאים ושופעים לברך את הכל, וזוהי הראשית למשך ברכות ממעלה למטה.

יז גְּמול על עֲבֹדְךָ אֱהִיָּה וְאֶשְׁמְרָה דְּבַרְךָ: יח גַּל עֵינַי
וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתֶךָ: יט גַּר אֲנֹכִי בְּאֶרֶץ אֵל

— שִׁמוּשׁ תֵּהִלִּים —

לחשישת עין ימנית

גמול וגו' (ק"ט-ג, ז): [שימוש תהלים לפרק ק"ט-ג] לחשישת עין ימין
לחוש עליו ז"פ.

— זוהר תהלים —

כִּמּוֹ טַפְשִׁים הָאֲנָשִׁים שְׁלֵא יוֹדְעִים וְלֹא מִסְתַּכְּלִים לְהִשְׁתַּדֵּל
בְּתוֹרָה מִשׁוּם שֶׁהַתּוֹרָה כָּל הַחַיִּים וְכָל הַחֲרוֹת וְכָל הַטּוֹב
בְּעוֹה"ז וּבְעוֹה"ב

גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתֶךָ (ק"ט יח): [זוהר ח"א פ' חיי שרה
(ד' קלא:)] רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים ק"ט) גַּל עֵינַי
וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתֶךָ. כִּמּוֹ טַפְשִׁים הָאֲנָשִׁים שְׁלֵא יוֹדְעִים
וְלֹא מִסְתַּכְּלִים לְהִשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה, מִשׁוּם שֶׁהַתּוֹרָה כָּל הַחַיִּים
וְכָל הַחֲרוֹת וְכָל הַטּוֹב בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. [החרות היא
של העולם הזה ושל הבא היא] [נ"א: החרות היא של העולם הבא היא החיים
בעולם הזה] הַחַיִּים הֵם בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׂיִזְכּוּ לְיָמִים שְׁלָמִים
בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּמּוֹ שְׁנָאֲמַר (שמות כג) אֶת מִסְפַּר יְמִיךָ אֲמַלֵּא.
וּלְיָמִים אֲרָכִים בְּעוֹלָם הַבָּא, מִשׁוּם שֶׁהֵם חַיִּים שְׁלָמִים, הֵם
חַיִּים שֶׁל שְׂמֻחָה, חַיִּים בְּלִי עֲצָבוֹת, חַיִּים שֶׁהֵם חַיִּים. חֲרוֹת
בְּעוֹלָם הַזֶּה, חֲרוֹת שֶׁל הַכֹּל. שְׁכַל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה, אֵין
יְכוּלִים לְשַׁלֵּט עָלָיו כָּל הָעַמִּים שֶׁל הָעוֹלָם. וְאִם תֹּאמַר, אוֹתָם
בְּנֵי הַשָּׂמַד? גְּזֵרָה הִיא מְלַמְעָלָה, כִּמּוֹ רַבִּי עֲקִיבָא וְחַבְרַיִו,

— זוהר תהלים —

וְכַךְ עָלְתָה בְּמַחְשָׁבָה. חֲרוֹת שֶׁל מְלֶאכֶּה הַמּוֹת שֶׁלֹּא יְכוּל לְשַׁלֵּט עָלָיו, וְכַךְ זֶה וְדָאֵי. שְׂאֵם אָדָם הִיָּה גְדַבֵּק בְּעֵץ הַחַיִּים, שְׁהִיא הַתּוֹרָה, לֹא הִיָּה גוֹרֵם מוֹת לוֹ וּלְכָל הָעוֹלָם. וּמִשּׁוֹם כֵּן, כְּשֶׁנִּתֵּן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, מֵה כְּתוּב בָּהּ? חֲרוֹת עַל הַלְּחֹת, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ. וְאַלְמֶלֶא הֵם לֹא חֲטָאוּ וְעִזְבוּ אֶת עֵץ הַחַיִּים, לֹא הָיוּ גוֹרְמִים מוֹת לְעוֹלָם כְּבַתְחִלָּה. וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר, (תהלים פב) אֲנִי אֲמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבָנֵי עַלְיוֹן כְּלַכֶּם. חִבְּלַתֶּם אֶת עֲצַמְכֶם - אֲכַן כְּאָדָם תָּמוּתוּן וּגו'. וְעַל כֵּן, כָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, אֵין יְכוּל לְשַׁלֵּט עָלָיו הַנְּחָשׁ הָרַע הַהוּא שֶׁהַחֲשִׁיף אֶת הָעוֹלָם.

וּבְנִיָּהוּ בֶן יְהוֹדָע בֶּן אִישׁ חֵי

אָמַר רַבִּי יִיסָא, אִם בְּךָ, לָמָּה מִיֶּשָׁה מִתָּ? שְׂאֵם כֵּן, בְּיוֹן שְׁלֹא חָטָא - לֹא יָמוּת! [ולמה ימות? אָמַר לוֹ, וְדָאֵי מִת, אֲבָל לֹא שְׁלֵט בּוֹ אֲמַרְנּוּ, אֲלֵא לֹא מִת עַל יְדוֹ וְלֹא נִטְמָא בּוֹ, וְלֹא מִת וְדָאֵי. אֲלֵא גְדַבֵּק בְּשִׂכְנִיָּה וְהַלֵּךְ לְחַיִּי עוֹלָם. וְזֶה נִקְרָא חֵי, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ שִׁכְתוּב (שמואל ב כג) וּבְנִיָּהוּ בֶן יְהוֹדָע בֶּן אִישׁ חֵי וּגו'. וְעַל כֵּן, כָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, יֵשׁ לוֹ חֲרוֹת מִן הַכָּל בְּעוֹלָם הַזֶּה מִשְׁעֲבוּד שֶׁל שְׂאָר הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת. חֲרוֹת בְּעוֹלָם הַבָּא, מִשּׁוֹם שֶׁלֹּא יִתְבַּעוּ מִמֶּנּוּ דִּין בְּעוֹלָם הַהוּא כָּלָל. בֹּא רֵאֵה כְּמָה סוּדוֹת עַלְיוֹנִים יֵשׁ בַּתּוֹרָה, מִשּׁוֹם כֵּן כְּתוּב (משלי ג) יִקְרָה הִיא מִפְּנִינִים. כְּמָה גְּנָזִים טְמוּנִים יֵשׁ בָּהּ. וְעַל כֵּן, כְּשֶׁהִסְתַּכַּל דוֹר בְּרוּחַ שֶׁל הַחֲכָמָה וַיִּדַע כְּמָה נִפְלְאוֹת

— זוהר תהלים —

יוצאים מן התורה. פתח ואמר (תהלים קיט) גל עיני ואביטה
נפלאות מתורתך.

כדי לדעת שבמה סודות עליונים הם בכל מעשה ומעשה
הפתוב בתורה ובכל דבר ודבר היא חכמה ותורת אמת

גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך (קיט יח): [זוהר ח"א פ' תולדות

(דף קמה:)] בא ראה, שהרי רבי יוחנן בן זכאי היה אומר
ש'לש מאות הלכות פסוקות בסוד החכמה העליונה בפסוק
ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב, ולא גלה אותם
אלא לרבי אליעזר שהיה עמו, כדי לדעת שבמה סודות
עליונים הם בכל מעשה ומעשה, שהוא בתורה, ובכל דבר
ודבר, היא חכמה ותורת אמת. משום כך דברי התורה הם
דברים קדושים להראות ממנה נפלאות, כמו שנאמר גל עיני
ואביטה נפלאות מתורתך.

אוי לאותו איש שאמר שתורה זו באה להראות רק ספורים
בעלמא ודברי הדיוטות שאם כך אפלו בזמן זה אנו יכולים
לעשות תורה בדברי הדיוטות ובשבח יותר מכלם אלא כלו
אלקית

גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך (קיט יח): [זוהר במדבר פ'

בהעלותך (דף קנ"ב:)] רבי שמעון אמר, אוי לאותו איש שאמר
שתורה זו באה להראות ספורים בעלמא ודברי הדיוטות.
שאם כך, אפלו בזמן זה אנו יכולים לעשות תורה בדברי
הדיוטות, ובשבח יותר מכלם. אם להראות דבר העולם,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אָפְלוּ אוֹתָם סוּפְרִים בְּעוֹלָם יֵשׁ בִּינִיָּהֶם דְּבָרִים יוֹתֵר עֲלִיוֹנִים.
אִם כֶּן, נִלְךְ אַחֲרֵיהֶם וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם תּוֹרָה כְּמוֹ זֶה. אֲלֹא כָּל
דְּבָרֵי הַתּוֹרָה דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים הֵם וְסוּדוֹת עֲלִיוֹנִים. בֹּא רֵאֵה,
עוֹלָם עֲלִיוֹן וְעוֹלָם תַּחְתּוֹן בְּמִשְׁקַל אֶחָד נִשְׁקָלוּ. יִשְׂרָאֵל
לְמַטָּה – מְלֹאכִים עֲלִיוֹנִים לְמַעְלָה. בְּמִלְאָכִים הָעֲלִיוֹנִים כְּתוּב,
(תהלים קד) עֲשֵׂה מְלֹאכִיו רִחוּת. (זה במקום עליון) בְּשַׁעַת שִׁיּוּרְדִים
לְמַטָּה (אף על גב שִׁיּוּרְדִים), מִתְּלַבְּשִׁים בְּלְבוּשׁ הָעוֹלָם הַזֶּה. וְאִם
לֹא יִתְלַבְּשׁוּ בְּלְבוּשׁ כְּמוֹ שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, לֹא יוּכְלוּ לְעַמֵּד
בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְהָעוֹלָם לֹא יִסְבֵּל אוֹתָם. וְאִם בְּמִלְאָכִים כֶּן,
הַתּוֹרָה שֶׁבְּרָאָה אוֹתָם וּבְרָאָה אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת וְעוֹמְדִים
בְּגִלְגָּלָה עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה, כִּיּוֹן שִׁירְדָה לְעוֹלָם הַזֶּה, אִם לֹא
תִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁי הָעוֹלָם הַזֶּה, לֹא יוּכַל הָעוֹלָם לְסַבֵּל. וְעַל זֶה
סְפוֹר זֶה שֶׁל הַתּוֹרָה, לְבוּשׁ הַתּוֹרָה הוּא. מִי שֶׁחוֹשֵׁב שְׂאוֹתוֹ
לְבוּשׁ הִיא הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ וְלֹא דְבָר אַחֵר – תִּפְח רִחוֹ, וְלֹא יִהְיֶה
לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. בְּגִלְגַּל זֶה אָמַר דָּוִד, (שם קיט) גַּל עֵינֵי
וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ. מֵה שֶׁתַּחַת לְבוּשׁ הַתּוֹרָה. בֹּא רֵאֵה,
יֵשׁ לְבוּשׁ שֶׁנִּרְאָה לְכֹל, וְאוֹתָם הִטְפְּשִׁים כְּשִׂרְוֹאִים לְבוּשׁ עַל
בֶּן אָדָם שֶׁנִּרְאָה יָפֵה, לֹא מְסַתְּפָלִים יוֹתֵר. חוֹשְׁבִים שְׂאוֹתוֹ
לְבוּשׁ הוּא הַגּוֹף, וְחוֹשְׁבִים שֶׁהַגּוֹף הִיא הַנְּשָׂמָה.

לְעֵתִיד לְבֹא עֲתִידִים לְהַסְתַּכֵּל בְּנִשְׂמָה שֶׁל נִשְׂמַת הַתּוֹרָה
כְּמוֹ זֶה הַתּוֹרָה יֵשׁ לָהּ גּוֹף, וְהֵם מְצוּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרְאוּ
גּוֹפֵי תּוֹרָה. גּוֹף זֶה מִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשִׁים, שֶׁהֵם סְפוּרֵי
הָעוֹלָם הַזֶּה. טְפְּשִׁי הָעוֹלָם לֹא מְסַתְּפָלִים, רַק בְּאוֹתוֹ לְבוּשׁ,

— זוהר תהלים —

שהוא ספור התורה, ולא יודעים יותר, ולא מסתכלים במה שפתחת אותו לבוש. אותם שיודעים יותר לא מסתכלים בלבוש, אלא בגוף שהוא תחת אותו לבוש. החכמים עבדי המלך העליון, שהם עמדו בהר סיני, לא מסתכלים אלא רק בנשמה, שהיא עקר הכל, תורה ממש. (ולעולם) ולעתיד לבא עתידים להסתכל בנשמה של נשמת התורה. בא ראה, כך גם למעלה יש לבוש, וגוף, ונשמה, ונשמה לנשמה. השמים וחילותיהם אלה אותם לבושים, וכנסת ישראל זה הגוף שמקבל את הנשמה שהיא תפארת ישראל, ועל כך היא גוף לנשמה. נשמה שאמרנו זו תפארת ישראל, שהיא תורה ממש. ונשמה לנשמה זהו העתיק הקדוש, והכל אחוז זה בזה. אוי לאותם רשעים שאומרים שהתורה היא רק ספור בעלמא, והם מסתכלים בלבוש זה ולא יותר. אשרי הצדיקים שמסתכלים בתורה פראוי. יין אינו יושב, רק בקנקן. כך התורה אינה יושבת אלא בלבוש זה, ועל כך לא צריך להסתכל אלא במה שיש תחת הלבוש. ועל כך כל הדברים הללו וכל הספורים הללו הם לבושים.

גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך - נ' פלאות

ג' עיני ואביטה נפלאות מתורתך (ק"ט יח) : [נזוהר ח"ד פ' בראשית (ד' ט.ט)] ואלו נקראים נפלאות, נ' פלאות, על סוד זה רצה דוד המלך לעמד על חמש מרכבות הללו, כמו שנאמר (תהלים ק"ט יח) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך, וכשאלו מאירים ומעלה אותה להתעטר, נעשים חמש, להאיר לתוך החמש

תִּסְתַּר מִמְּנֵי מִצֹּתֶיךָ: כ גִּרְסָה נִפְשֵׁי לְתֹאכָה אֵל
 מִשְׁפָּטֶיךָ בְּכָל עֵת: כא גְּעַרְתָּ זָדִים אֲרוּרִים הַשָּׁמַיִם
 מִמִּצֹּתֶיךָ: כב גַּל מַעְלֵי חֲרָפָה וּבִזּוּ כִּי עֲדֹתֶיךָ נִצְרָתִי:
 כג גַּם יָשְׁבוּ שָׁרִים כִּי נִדְּבְרוּ עִבְדֶּיךָ יְשִׁיחַ בְּחִקְוֶיךָ: כד גַּם
 עֲדֹתֶיךָ שְׁעֵשְׂעֵי אֲנָשֵׁי עֲצָתִי:

== ————— == זוהר תהלים == ————— ==

שְׁלֵמָטָה, וְשִׁיצָאוּ מִמֶּנָּה. וְאוֹתָם נִי פְּלֹאוֹת מְאִירִים וּמַעֲלִים
 אוֹתָהּ לְמַעְלָה, וּמִתַּעֲטְרִים וְנִקְשָׁרִים בְּתוֹךְ אוֹתָם תִּשְׁעַת
 הַעֲמוּדִים הָאֲחֵרִים. וְאוֹתָם הַתְּשֻׁעָה מַעֲלִים אֶת הָאוֹת יו"ד
 לְמַעְלָה לְמַעְלָה. כִּאֲשֶׁר יוֹרְדִים וְלֹא יָדוּעַ מִמֵּי יוֹרְדִים, הֵה"א
 הַזֶּה מִתַּעֲטָרֵת בְּסוּד אוֹתָם הֵנִי, וְאוֹתָם הַפְּלֹאוֹת, שֶׁהֵם חֲמִשָּׁת
 הַעֲמוּדִים לְתוֹכָהּ. וְכִאֲשֶׁר מִתַּעֲטָרֵת וּמִתְפַּשְּׁטֵת, חוֹזֵרֵת
 מִהַסוּד שֶׁל נו"ן לְתוֹךְ הַסוּד שֶׁל ה"א.

כה דְּבָקָה לְעֶפֶר נַפְשִׁי חֲנִי בְּדַבְרְךָ: כו דְּרָכֵי סַפְרֹתַי
 וְתַעֲנֵנִי לְמַדְנִי חֲקֹךָ: לו דְּרָךְ פְּקוּדֶיךָ חֲבִינֵנִי וְאֲשִׁיחָה
 בְּנַפְלְאוֹתֶיךָ: כח דְּלִפְּנֵי נַפְשִׁי מִתְּהוֹנָה קִיַּמְנִי בְּדַבְרְךָ:
 כט דְּרָךְ שְׁקָר הָסֵר מִפְּנֵי וְתוֹרַתְךָ חֲנֵנִי: ל דְּרָךְ אֱמוּנָה
 בְּחַרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ שְׁוִיתִי: לא דְּבִקְתִּי בְּעֲדוֹתֶיךָ יְהוָה
 אֵל תְּבִישְׁנִי: לב דְּרָךְ מִצּוֹתֶיךָ אֲרוּץ כִּי תִרְחִיב
 לְבִי:

— ❧ — ❧ — ❧ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים — ❧ — ❧

לחשישת עין שמאלית

דבקה (קיט-ד, כה): [שימוש תהלים לפרק קיט-ד] לחשישת עין שמאל,
 ואם יתקשה לך עצה אמור אותו ז' פעמים, וטוב לדרוש ברבים י'
 פעמים.

— ❧ — ❧ — ❧ זוהר תהלים — ❧ — ❧

להתעורר לקיום המצות בשלימות ותמימות

דרך מצותיך ארוץ (קיט-ד, לב): [השל"ה הקדוש מסכת יומא (פרק
 דרך חיים ותוכחות מוסר כ')] כדי להתעורר לקיום המצות
 בשלימות ותמימות, אעתיק דברי אחד קדוש מדבר, והוא
 בעל ספר החרידים (בהקדמה למצוות), ויש לי להקדים כל
 התנאים שאדם צריך לזוהר בכל מצוה ומצוה לעשותה
 כהלכתה, כדי שתקובל לרצון לפני מלכנו יוצרינו יתברך,
 ולא ניעול בכיסופא לעלמא דאתי. התנאי הראשון שנעשה
 כל מצוה ומצוה בכוונה לצאת ידי חובותינו, כדפסק

— זוהר תהלים —

הרי"ף והרמב"ם והרמב"ן מצות צריכות כוונה. התנאי השני והשלישי, לעשות המצוה ביראה ובאהבה רבה, כדאמר רבי שמעון בן יוחאי (תק"ז ת' י" כה, ב), כל פקודא דלאו איהי בדחילו ורחימו לאו פקודא היא. התנאי הרביעי, השמחה הגדולה במצוה, דכל מצוה ומצוה שתזדמן לו, דורנא הוא דשדר ליה הקדוש ברוך הוא, ולפי רוב השמחה יגדל שכרו. וכן גילה הרב החסיד המקובל מוהר"ר ר' יצחק אשכנזי ז"ל לאיש סודו, שכל מה שהשיג שנפתחו לו שערי חכמה ורוח הקודש, בשכר שהיה שמח בעשיית כל מצוה שמחה גדולה לאין תכלית. ואמר דהיינו דכתיב (דברים כח, מז), תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל, פירוש מרוב כל, מכל מיני תענוגים שבעולם ומכל זהב ופז רב ואבנים טובים ומרגליות...

המצוה שבא לידו תחילה יעשנה, ולא יניחנה עד שיעשה אחרת תחילה - לא יעשה שתי מצות כאחת, שמא לא יוכל להזדרז בשתייהן

התנאי הששי, הדיקדוק הגדול במצוה לעשותה כתקנה וכל פרטיה ודיקדוקיה כמצותה. התנאי השביעי, הריצה והרדיפה לקראתה, דכתיב (תהלים קיט, לב), דרך מצותיך ארוץ. התנאי השמיני, כל מצוה שיכול הוא לעשותה בידו יעשנה בידו ולא על ידי שליח, כדאמרינן בריש פרק שני דקידושין (מא, א), מצוה בו יותר

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

מבשלוחו, ובצורכי שבת היו האמוראים בעצמם עוסקין. התנאי התשיעי, המצוה שבא לידו תחילה יעשנה, ולא יניחנה עד שיעשה אחרת תחילה, כדאמרו (פסחים סד, ב) אין מעבירין על המצות. התנאי העשירי, לא יעשה שתי מצות כאחת, שמא לא יוכל להזדרז בשתייהן, כדאמרו (ברכות מט, ב), אין עושין מצות חבילות חבילות. התנאי הי"א, שיזהר בכבוד המצוה, דכתיב גבי כיסוי הדם ושפך וכסה, במה ששפך יכסה (חולין פז, א), דהיינו ביד ולא ברגל, שלא תהא המצוה בזויה עליו, וזה בנין אב לכל המצות. ובמדרש תנחומא פרשת ויגש (ו) אמר רבי שמעון בן יוחאי, אמר הקדוש ברוך הוא, הווי מכבדין את המצות שהם שלוחי ושלוחו של אדם כמותו, אם כבדת אותם כאלו לי כבדת, ואם בזית אותם כאלו לי בזית: תנאי המצוות.

לג הִזְרֵנִי יְהוָה־יְהוָה חֲרֹךְ חֲרֹךְ וְאַצְרְנָה עֵקֶב:
 לֹד הִבִּינֵנִי וְאַצְרָה תּוֹרְתֶךָ וְאַשְׁמְרֶנָּה בְּכָל לֵב:
 לֹה הִדְרִיבֵנִי בְּנִתִיב מִצֹּתֶיךָ כִּי כֹּחַ חֲפִצְתִּי: לו הֵט לִפְנֵי
 אֵל עֵדוּתֶיךָ וְאֵל אֵל בָּצַע: לו הֲעֵבֵר עֵינֵי מִרְאוֹת שְׂוֵא
 ❦ ————— ❦ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❦ ————— ❦

להשמר מחטא

הורני (קיט-ה, לג): [שימוש תהלים לפרק קיט-ה] להשמר מחטא, כתוב בעור צבי ותלהו עליו.

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

שני סוגי אנשים נמצאים בצדיקים ההולכים לפני ה'

הט לִבִּי אֵל עֵדוּתֶיךָ וּגו' הֲעֵבֵר עֵינֵי מִרְאוֹת שְׂוֵא וּגו' (קיט-ה, לו).
 [באר מים חיים 9' נח פרק 1] אלה תולדות נח... אכן נראה כי הנה
 שני סוגי אנשים נמצאים בצדיקים ההולכים לפני ה', האחד
 הוא הצדיק אשר עובד בצדקו תמיד יום וילילה לא יחשה מקול
 תורה ותפילה ודביקות ה', והוא הצנע לכת עם ה' אלהיו
 כלומר שיושב לו בבית מדרשו סגור ומסוגר לא יראה כלל
 החוצה, כי אם עובד ומשתדל שם בעבודת בוראו כאשר יוכל
 שאת בתורה ועבודה ומעשים הטובים, ולא יחפוץ להתראות
 החוצה לסכב בעיר בשווקים וברחובות, כי ירא מאוד את פני
 ה' וירא לנפשו פן יראה בעיניו, ולבבו יבין איזה תאוה וחמדה
 האסורה. ונודע אומרם ז"ל (ירושלמי ברכות פרק א' הלכה ה'). עינא
 וליבא תרי סרסורי דעבירה וכאשר ביקש דוד המלך ע"ה
 מבוראו (תהלים קי"ט, ל"ד-ל"ז) הט לבי אל עדותיך וּגו' הֲעֵבֵר עֵינֵי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מראות שוא וגו'. כי שתי אלה הם עקרים ושרשים לכל התאוות והחמדות, ואינו רוצה להביא עצמו לידי נסיון כי אולי חלילה וחלילה לא יוכל לעמוד כל כך. ואם מידי מעשה יצא, אפשר מידי הרהור לא יצא ומה לו לצרה הזאת, מוטב לו לישב בביתו שקט ושאנן ולא יראה לפניו כי אם מחפצי ה' ומצוותיו כמו ספרי תורה, שאר ספרים תפילין ציצית וכדומה, וירחיק עצמו הרבה מבני אדם ולא יחפוץ בישיבתן פן ח"ו יהיה נגרר אחריהם לעשות אחד מיני אלף ממה שהמה עושים, ובלא זה, הנה הם יטרדוהו ויבלבלוהו ממחשבתו הקדושה החפצה להיות דבוקה בה' שלא יונח אף על רגע אחד, ועל כן הוא מתבודד הרבה בינו לבין קונו ומיחד ומקשר ומדבק כל כוחי מורשי לבבו בכל מאמצי כוחו לה' אל המיוחד. וכל לבבו ומחשבתו דיבורו ומעשיו וכל תנועותיו כולם המה ביחוד לה' באמת ובתמים בלי שום מחשבת פסול חלילה.

ואם אמנם צדיק הזה הוא טוב לשמים בכל כח נפשו ומאודו, אבל לא טוב הוא לבריות כיון שאינו מקשר ומדבק עצמו לשום בן אדם ההולך בשוק וטרוד כל היום בפרנסתו ומזונו על המחיה ועל הכלכלה, וטוב היה לקרבו ללמדו דרך ה' ואת המעשה אשר יעשה לפי ערכו, להכניס בלבו שגם בעת הלכו בחוצות לבל יושכח שם שמים ממנו מכל וכל, ויעלה על זכרונו בכל עת, יראתו ופחדו יתברך ויזכור תמיד בכל עת ובכל שעה ובכל רגע כי ה' הוא הנותן לו כח לעשות חיל ולולא עזרתו יתברך לא היה מרויח דבר

— זוהר תהלים —

קטן וגדול. ונמצא אם כן הוא, מה לו ח"ו להנות לפעמים מממון שאינו נקי כל כך מאיסורא, כמו בענין המדידה והמשקל וחזרת דיבורו והשגת גבול וכדומה בענינים האלה, אשר הם עמוקים מני ים וכמאמר חז"ל (בבא בתרא קס"ה.) רובן בגזל וכו', אם הכל מתת אלהים הוא ולא יהיה לו אף פרוטה אחת יותר מכאשר נגזר עליו שישתכר ביום זה בשום אופן. ואם לא ישתדלנה באיסור, ודאי ודאי שהיה מזדמן לו זאת בהיתר גמור, כי כיון שנגזר עליו כבר שירויח כזה ביום הלזה לא ימלט בשום אופן שלא להיות לו זה, וזה אשר מיהר ודחק את השעה לעשות להרויח זאת באיסור, הנה פגה אכל תאנה שלא בזמנה ואינו אלא שוטה גמור, פתי יותר מכל הפתאים שבעולם כי למה לו זאת הלא עד שיאכלנה באיסור יאכלנה בהיתר ואילו המתין שעה או רגע אחת היה מגיע לו זאת בהיתר גמור מאת הבורא יתעלה. וגם יצמיח מזה אם יאמין באמת שהכל מאת אלהים הוא, ומה שנגזר עליו שישתכר ביום זה לא ימלט מהיות לו זה אפילו אם היה מתחבא בחדרי חדרים, היה זאת רודפת אחריו ומשיגו על ידי סיבות שונות המתגלגלות ובאות מסיבת כל הסיבות וכמו שאנו רואין בחוש אשר דבר המוכן לאדם זה ממילא יבוא אליו לביתו על ידי גלגולים שונים אשר לא יבוא כלל בשכל האדם וכמאמר החכם (בספר מבחר הפנינים שער האמונה) אילו היה אחד בורח מטורפו כאשר בורח מן המות היה טורפו רודף אחריו יותר ממנו ולמהר להשיגו יותר וכו'. ונמצא למה יהיה זה יגע לריק

בְּרַכְּךָ חַיְנִי: לַח הָקָם לְעַבְדְּךָ אִמְרַתְךָ אֲשֶׁר לְיִרְאָתְךָ:
 לֹט הָעֵבֶר חֲרַפְתִּי אֲשֶׁר יָגַרְתִּי כִּי מִשְׁפָּטֶיךָ מִזְבִּים:
 מ הַנִּיחַ תְּאַבְתִּי לְפִקְדֶיךָ בְּצַדִּיקְתְּךָ חַיְנִי:

— זוהר תהלים —

בכל כוחו ובכל היום כולו מעת האיר פני המזרח עד אישון לילה ואפילה, הלא גם במעט מהיום אשר ישתדל לצורך פרנסת מזונו, ודאי ודאי ישתכר וירוויח כאשר בכל היום כולו.

הלא תראה על פי רוב עיקר הריוח בשעה אחת מהיום בבוקר או לפנות ערב או באמצע היום ושאר היום עוסק בשיחה בטילה וליצנות ושאר דיבורים האסורים מחניפות ושקרים וכזבים ולשון הרע וכדומה, ולמה לא יקבע עצמו לשיעורין דאורייתא לחלק את היום לחצאין לעשותו חציו לה' וחציו לכם על כל פנים, כי איך יהיה שולחנו מלא ושולחן רבו ריקם ח"ו, ועל כל פנים צריך להשוות חלק עבודה לה' אלהיו עם עבודת עצמו, ולראות להשתדל בפרנסת נשמתו כמו בפרנסת גופא ולא יזוז מתורה ועבודה עד חצי היום, והחצי הנשאר, לפרנסתו. ואם אינו יכול בשום אופן באמת להקצות את חצי היום לה' על כל פנים כאשר יוכל בשליש היום או פחות יקבע שיעור ללימוד התורה בקביעות בכל יום תמיד, ושאר כל היום יהיה עוסק במלאכתו והן עוד היום גדול לעמוד בחוץ להשתכר על מזונו:

מא ויבואני חסדיך יהוה יהוה תשועתך כאמרתך:

שימוש תהלים

להכעיס מושל

ויבואוני (קיט-ו, מא): [שימוש תהלים לפרק קיט-ו] להכעיס מושל על האדם אמור על מים וישתה.

זוהר תהלים

כאשר אנו מזכירים הישועות אשר מאז עשה עמנו יכולים אנו לעורר בעת הזאת בימים ההם בזמן הזה להיות גם עתה אותם הישועות

ויבואוני חסדיך ה' תשועתך כאמרתך (קיט-ו, מא): [תפארת

שלמה על המועדים רמזי פורים] ותכתב אסתר המלכה את

כל תוקף וכו' (אסתר ט, כט). אי' (מגילה ז, א) שלחה להם אסתר לחכמים קבעוני לדורות. הנ"ל לבאר עפ"י הפ' (תהלים קיט, מא) ויבואוני חסדיך ד' תשועתך כאמרתך. כוונת דוד המע"ה לעורר הרחמים והחסדים אשר יצאו מפי הקב"ה אשר דברו לא ישוב ריקם כי בדבר ד' שמים נעשו (שם לג, ו), וז"ש (ישעיהו נט, כא) אמר ד' מעתה ועד עולם. וזה פירוש ויבואוני חסדיך ד' תשועתך כאמרתך וכת' (תהלים פט, ג) עולם חסד יבנה. ודבר ד' הוא נצחי כמ"ש (שם קיט, פט) לעולם ד' דברך נצב בשמים כוננת ארץ ותעמוד. וכאשר יתעורר הבטחת החסד הלזה שהי' בשעת הבריאה אז ממילא יוצמח כל הישועות גם עתה כמ"ש (שם קיט, מא) תשועתך כאמרתך. וז"ש (שם קה, ח) זכר לעולם בריתו כו'. כי כאשר אנו מזכירים הישועות אשר מאז

מב וְאֶעֱנֶה חֲרָפִי דָּבָר בִּי בְטַחְתִּי בְּדַבְרְךָ: מִגּוֹ וְאֵל תִּצַּל
 מִפִּי דָּבָר אֱמֶת עַד מְאֹד בִּי לְמוֹשַׁפְטֶיךָ יַחֲלֹתִי:
 מִדַּ וְאֲשַׁמְרָה תּוֹרַתְךָ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: מִה וְאֶתְהַלְכָּה
 בְּרַחֲבָה בִּי בְּקִרְיֶיךָ דָּרָשְׁתִּי: מו וְאֶדְבְּרָה בְּעִדְתֶיךָ נְגַד

זוהר תהלים

עשה עמנו יכולים אנו לעורר בעת הזאת בימים ההם בזמן הזה להיות גם עתה אותם הישועות. וזה פירוש הגמרא קבעוני לדורות. שיהי' קביעות הניסים לכל הדורות להיות נזכרים ונשפעים לכל דור ודור בימים האלו. וז"ש ותכתב אסתר המלכה את כל תוקף לקיים את ימי הפורים האלה בזמניהם כאשר אנו רואים כי בכל דור ודור עומדים עלינו כו' ובחי' המן הוא בכל יום ובכל דור והלואי שנזכה למעלות בחי' מרדכי ואסתר אשר המשיכו בעוצם קדושתם החסדים ע"י המגילה. וז"ש ותכתב אסתר המלכה כו' את כל תוקף לעורר גם עתה החסדים שהי' בימים ההם גם בזמן הזה. כמ"ש תשועתם היית לנצח ותקותם בכל דור ודור. להיות כן תמיד כח בימים האלו לעורר החסדים שהי' בימים ההם גם בזמן הזה:

כשלקח יעקב מאבני המקום וישם מראשותיו סדרם בזהר ריש פרשת ויצא צפון מערב דרום מזרח בסוד שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני

וּאֶתְהַלְכָּה בְּרַחֲבָה וְגו' (ק"ט-ג, מה): [כתבי הרמ"ע מפאנו מאמר ימין ה' עושה חיל] ואני אתנהלה לאטי לברר האמת

מְלָכִים וְלֹא אֲבוֹשׁ: מִן וְאַשְׁתַּעֲשַׁע בְּמִצּוֹתֶיךָ אֱשֶׁר
 אֶתְּבַתֵּי: מִח וְאִשָּׂא כַפִּי אֶל מִצּוֹתֶיךָ אֱשֶׁר אֶתְּבַתֵּי
 וְאִשְׁיַחֲהָ בְּחֶקְךָ:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

בעצמה מארץ תצמח וכשמש תזרח ואתהלכה ברחבה
 באהבה וביראה כי הנה בזוהר פרשת ויחי דף רל"ה גבי
 ראובן בכורי אתה דרשו מארבע רוחות בואי הרוח כפי
 סדורינו דוקא ובפרשת ויקהל דף צ"ה סדרו אותיות שם
 אדנ"י לארבע רוחות העולם על פי דרכינו בדקדוק והיא
 פנייה רבתי צריכה לנו תמיד במאוד מאד כי הוא חיינו
 ואורך ימינו ואין סייעתא גדולה מזו. וכשלקח יעקב מאבני
 המקום וישם מראשותיו סדרם בזהר ריש פרשת ויצא צפון
 מערב דרום מזרח בסוד שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני.

דוד המלך ע"ה התפאר את עצמו שהיה יכול לילך בשוקים
 וברחובות... פקודיך דרשתי היינו יתודים, ותמיד מיחד
 קודשא בריך הוא ושכינתיה

וּאֶתְהַלַּכְהָ בְּרַחֲבָה כִּי פְקוּדֶיךָ דְרִשְׁתִּי (קיש-ג, מה): [דגל מחנה
 אפרים פ' כי תצא] או יאמר כי יקרא קן צפור וגו'
 והאם רובצת וגו' שלח תשלח את האם וגו' והארכת ימים.
 הגם שהאירו כבר עינינו בזה בזוהר הקדוש ובתיקונים רזין
 עלאין, גם אני אומר מה שחנני ה' ברחמיו וברוב חסדיו,
 דהנה (מדרש תהלים קמ"ח, ה') כל העולם כולו לא נברא אלא
 לכבודו וכבוד היינו השראת השכינה שיש בישראל בשביל

————— ❦ ————— ❦ ————— ❦

זה נברא העולם וזהו ביאור הפסוק (ישעיה מ"ג, ד) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, ורומז כאן כל הד' עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה, להורות על התפשטות השראת השכינה מאין סוף עד אין תכלית, וזהו תכלית כל הבריאה, ומי שזוכה זה שתהיה התפשטות אור השכינה שורה עליו אז כל העולם לא נברא אלא בשבילו, כי זה כל האדם, והוא יכול ללבן ולצרף נשמות ישראל החפצים בו ובכל מקום שהוא שם שכינה עמו, וזה יש לומר שמרומז בפסוק כי יקרא והתורה נכתבה בלי נקודות כדי לדורשה בע' אנפין וכאלו נכתב יקרא לשון המשכה, קן היינו השכינה, וכשתהיה במדריגה זו שתוכל להמשיך השכינה כביכול שהוא קן לצפור הוא הקב"ה כמו שכתוב (משלי כ"ז, ח) כצפור נודדת וגו', ממקומו, או על דרך הרמב"ם שכתב שכל בעלי השיר נקרא צפרים על שם כשצפרא נהור הם מתחילים לשורר, וזהו קן צפור היינו השכינה שהיא קן של אור הבהיר אור עולם ותזכה להמשיך התפשטות אורם עליך, אז לפניך בדרך, היינו בכל מקום שאתה תהיה בביתך ובלכתך בדרך היא הולכת לפניך, בכל עץ היינו בכל עניני תורה הנקראת עץ חיים שתלמוד תבא ותשרה עליך כמאמרם ז"ל (ברכות ו'). אפילו אחד שיושב ועוסק בתורה שכינה שרויה עליו, או על הארץ היינו אפילו כשתעסוק בדברים גשמיים וארציים גם כן תהיה עמך על דרך ששמעתי מאא"ז זללה"ה על פסוק (תהלים קי"ט, מ"ה) ואתהלכה ברחבה כי פקודיך דרשתי היינו

— זוהר תהלים —

דוד המלך ע"ה התפאר את עצמו שהיה יכול לילך בשוקים וברחובות והטעם כי פקודיך דרשתי היינו שלא היה דורש מעולם כי אם יחודים זה היה כל מגמותיו תמיד שיוכל ליחד קודשא בריך הוא ושכינתיה, אפרוחים או ביצים היינו שצריך לרחם על נשמות ישראל שיש בהם שתי בחינות אלו והיינו שהתחילו להשתדל בעבודת השי"ת ונעזב מהם מחמת מניעה של כל אחד ואחד ויש שעושים מעשי ה' כמצות אנשים מלומדה בלא דחילו ורחימו וזהו בחינת אפרוחים שאין להם גדפין כי תורה ותפלה בלא דחילו ורחימו לא פרכת לעילא גם יש בהם עוד מדריגה פחותה מזו שלא התחילו כלל בשום השתדלות בעבודת השי"ת רק שיש בהם כח היולי וזהו ביצים שנמשלו לביצה שיש בה כח היולי שיתהווה ממנה אפרוח אך צריך טירחא לחמם אותה שיצא מכח אל הפועל ולעשות בריה וזה הכח אין לו שיעור כי מכל בריה יכול להיות כמה בריות אין מספר ולהחיות כמה נפשות זה הכח הוא בכל ביצה וכן הענין גם כן בבני אדם שהוא רק ניצוץ מישראל שיש בו כח היולי שיתפשט בו הניצוץ ההוא ויזכה להשראת השכינה עליו בכל עניניו רק שצריך לעוררם ולחממם ולהבעיר הניצוץ הקדוש שיש בתוכם שיתלהבו לעבודתו יתברך, והאם רובצת על האפרוחים וגו' היינו שכביכול זהו גלות השכינה שרובצת בכל מקום שיש שם ניצוץ הקדוש ומשתוקקת שידבק בה וזהו והאם היינו השכינה כביכול רובצת לשון נפילה על

מט זכר דְּכָר לְעַבְדְּךָ עַל אֲשֶׁר יַחַלְתָּנִי: נ זאת
 נַחֲמָתִי בְּעֵנָי כִּי אִמְרַתְךָ חִיתָנִי: נא זָרִים הִלִּיצְנִי
 עַד מְאֹד מִתּוֹרַתְךָ לֹא נָטִיתִי: נב זָכַרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ
 מֵעוֹלָם יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתָנוּם: נג זִלְעָפָה אֲחֻזְתָּנִי
 מִרְשָׁעִים עֲזָבִי תוֹרַתְךָ: נד זְמֵרוֹת הָיוּ לִי חֲקוּךְ
 בְּבֵית מְגוּרָי: נה זָכַרְתִּי בְּלֵילָה שְׁמֶךָ יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתָנוּם
 ❦ ————— ❦ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❦ ————— ❦

לטחול

זכר דבר (קיט-ז, מט): [שימוש תהלים לפרק קיט-ז] לטחול, כתוב על מקום הטחול וכתוב גם רפאל, ואם יסיתך עצה רעה אמור יתיה י"ח פעמים.

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

הַטְּהֵרָה הַעֲקָרִית כִּיּוֹן שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּתַקוּנּוֹ בְּרַחֲמֵינוּ וּבְדַחֲלוֹ, אָז
 כְּנוֹלָד דָּמוֹ, וְנַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים

'זְמֵרוֹת הָיוּ לִי חֲקִיךָ' (תהלים קיט-ז, נד): [השלה"ה הקדוש - שער האותיות את ק' - קדושה תמו-תמן] אָבֵל לְעֵנָיִן תִּקְוֵן שַׁבָּת לְבַד, אֵף כִּי יֵאמַר הַיְדוּדִי הַנְּזַכָּר, אֵינוֹ צָרִיךְ כִּי אִם שְׁלֵשׁ טְבִילוֹת, אַחַת יִטְבַּל לְהַעֲבִיר זְהֵמַת עֲוֹנוֹ וְהַשְׁאֲרַת סֵטְרָא אַחֲרָא הַשּׁוֹלְטָת בֵּימֵי הַחַל, כִּי אָדָם אֵינְ שִׁמְלֵט מִמְצוּדָתָם. הַשְּׁנַי הוּא הַכְּנָה לְקַבֵּל נִיצוּצֵי מַלְבוּשׁ הַנְּשָׁמָה, וּבְטְבִילָה זֶה יִכּוֹן בְּשֵׁלֶשׁ שְׁמוֹת הַנְּזַכָּרִים בְּכֻלָּל וּבַפְּרָט, שְׁעוֹלִים כְּמִנְיֵן יב"ק - 'י'עֲנֵנוּ בִּיּוֹם ק'רָאֲנוּ' (תהלים כ, י). וְזֶהוּ סוּד וַיַּעֲבֹר אֶת מַעֲבַר יב"ק, וַיִּקְחֵם וַיַּעֲבֵרם אֶת הַנְּחַל וַיַּעֲבֹר אֶת אֲשֶׁר לוֹ'

וְאֶשְׁמְרָה תוֹרַתְךָ: נו זאת הִיְתָה לִי בִי פִקְרֶיךָ
נִצְרָתִי:

— זוהר תהלים —

(בראשית לב, כג-כד), כְּלוֹמַר בְּטְבִילָה זו עִם הַכּוֹנֵה נְכוֹנָה שְׁמִכּוֹן
בְּשֵׁם יב"ק, הַשְּׁלִיט וְהַמְשִׁיל עָלָיו הַקְדָּשָׁה, וַיִּפְשְׁטוּ מִמֶּנּוּ
בְּגָדֵי מַעֲלֵי סֹטְרָא אַחֲרָא בִימֵי הַחֹל, בְּרַב רַחֲמֵי הָאֵל, שְׁנִצְרָ
ח'סד ל'אַלְפִים' (שמות לד, ז), רָאשֵׁי תְבוֹת נַח"ל, וּבִזְהָ מַעֲבִיר
אֶת כָּל הַטְּמָאוֹת מִסֹּטְרָא דְמִסְאַבָּא אֲשֶׁר לוֹ. הַשְּׁלִישִׁי הֵיא
טְהוּרָה הָעִקְרִית, וְכִיּוֹן שְׁנַעֲשֶׂה בְּתַקּוּנּוֹ בְּרַחֲמֵי וּבְדַחֲלֵי, אֲזַ
כְּנוּלָד דְּמִי, וְנַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצַלְמֵ אֱלֹהִים. וְזֶהוּ סוּד
'זוהמָה' בְּגִימְטְרִיא 'בְּטוּמְאָה', וְ'טְבִילָה' עִם הַכּוֹלָל
בְּגִימְטְרִיא 'הוּא אָדָם'. כְּלוֹמַר, בְּטְבִילָה הָרֵאשׁוֹנָה הָעֵבֶיר
מִמֶּנּוּ זֶהֱמַת עֲוֹנוֹ שֶׁהִיְתָה מִטְּמֵאת אוֹתוֹ, וְנַעֲשֶׂה אָדָם כְּנוּלָד
דְּמִי. וְאַחַר שֵׁיִצָּא מִטְּבִילָה, יִתְלַבֵּשׁ כְּדָרְכוֹ, וְאֲזַ הוּא טְהוּר
וְקָדוֹשׁ מִסֹּטְרָא דְמִסְאַבָּא דְשָׁרְיָה עָלֶיהָ קָדָם, וְכִשְׁזָה קָם זֶה
נוֹפֵל, וְכִשְׁהַטְבִּילָה בָּא אֲזַ רוּחַ מִסְאַבָּא נוֹפֵלֶת וּבוֹרַחַת
וּמְסַתְרָא. וְכֵן עוֹלָה 'טְבִילָה' עִם הַחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת כְּמִנְיָן
'טוּמְאָה', וְדִי:

[תמוז] וַיֹּאמֶר אַחַר כֵּן תִּפְלָה זוּ בְּשִׁיחַ שְׁפֹתוֹתַי, שֶׁהֵם
'נִשְׁלָמָה פָּרִים שְׁפֹתוֹתַינּוּ', וַיְהִיּוּ אֲזַ נִכְרָתִים כָּל הָרוּחָא
מִסְאַבָּא, וְכֵן עוֹלָה 'רוּחַ מִסְאַבָּא' בְּגִימְטְרִיא 'שִׁיחַ', וְזֶהוּ
סוּד זְמִירוֹת שֶׁל תִּפְלָתְנּוּ, 'זְמֵרוֹת הָיוּ לִי חֲקִיךָ' (תהלים קיט,
נד). וַיֹּאמֶר: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי,

— זוהר תהלים —

שְׁתָּהָא טְבִילָה זו שְׁטַהֲרֵתִי אֶת גּוֹפִי עִם שִׁיחַ שְׁפֹתוֹתִי
וְהִגְיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ מְקַבֵּלֶת וְנַחֲשֶׁבֶת כְּאִלּוּ נַחְנַקְתִּי בְּטַבְעַת
בֵּית הַמְטַבְּחִים שְׁבַמְקַדָּשׁ, וּבַתְּפִישַׁת יְדֵיהֶם שֶׁל הַכֹּהֲנִים
בְּשָׁנֵי סִימָנִים שְׁבַצְוָאר, לְפִיִּס ה' אַחְרוֹנָה שֶׁל שֵׁם הָעֶצֶם.
וּכְאִלּוּ נִהְרַגְתִּי בַּמְאֲכָלֶת הַמִּיחַדָּת לְשַׁחִיטַת הָעוֹלָה, וְנִתְקַבַּל
[דמיי] בְּכִלֵּי שְׁרַת בְּצַפּוֹן, וְנִרְצָה לְפָנֶיךָ, לְפִיִּס הוּא"ו שֶׁל שֵׁם
הָעֶצֶם. וּכְאִלּוּ נִשְׂרַפְתִּי אֵיבָר אֵיבָר וְכִלְיִל לְאֲשִׁים, לְרִיחַ
נִיחּוּחַ לְפָנֶיךָ, לְפִיִּס ה' רֵאשׁוֹנָה. וּכְאִלּוּ נַעֲשִׂיתִי אֶפֶר עַל
מִזְבֵּחַךָ הַטָּהוֹר שֶׁהוּא שְׁרֵי הַקָּרְבָּן, וְעָבַר עָלַי דִּין סְקִילָה
כְּמִצּוֹת תְּרוּמַת הַדָּשָׁן שֶׁהִיא גָּמֵר הַכֶּפֶרָה, לְפִיִּס הַיּוֹ"ד שֶׁל
שֵׁם הָעֶצֶם. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ י"י
אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁבֻזְכוֹת חֲנֻנְיָה מִישָׂאל וְעֲזַרְיָה
שֶׁהִשְׁלִיכוּ לְכַבְּשֵׁן הָאֵשׁ וְנִצְלוּ, כֵּן תְּצִילֵנִי אִם נִתְחִיבְתִּי
'שְׂרָפָה' לְפָנֶיךָ כֶּסֶא כְבוֹדְךָ. וְאִם נִתְחִיבְתִּי לְפָנֶיךָ 'הַרְג', יְהִי
רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ י"י אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁבֻזְכוֹת יֶצְחָק אָבִינוּ
שֶׁנַּעֲקַד לְפָנֶיךָ כְּשֶׁה לְטַבַּח לְהַרְג וְנִצּוֹל, כֵּן תְּצִילֵנִי מִהַרְיָגָה
אִם נִתְחִיבְתִּי לְפָנֶיךָ, כִּי אֵל רַחוּם וְחַנוּן אַתָּה. וְאִם נִתְחִיבְתִּי
לְפָנֶיךָ 'חֲנֹק', יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ י"י אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי,
שֶׁתְּצִילֵנִי בְּזִכּוֹת יַעֲקֹב אָבִינוּ ע"ה, שֶׁהִצִּילְתָּ אוֹתוֹ מִיַּד אֱלִיפַז
בֶּן עֵשׂוּ, שָׂבָא בְּדַרְךְ לְחַנְקוֹ וּלְהַמִּיתוֹ וְנִצּוֹל, כֵּן תְּצִילֵנִי
מִחֲנֹק. וְאִם נִתְחִיבְתִּי לְפָנֶיךָ 'סְקִילָה', יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ י"י
אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שֶׁתְּצִילֵנִי כְּמוֹ שֶׁהִצִּילְתָּ אֶת מֹשֶׁה רַבְּנוּ
ע"ה כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַכְּתוּב (שְׁמוֹת יז, ד) 'עוֹד מַעַט וְסִקַּלְנִי,'

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וּנְצוּל. וְכֵן כְּמוֹ שֶׁהֲצַלְתָּ אֶת מֹשֶׁה וְיִשְׂרָאֵל מֵאֲבָן שֶׁבִקַּשׁ
 עוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן לְהַפִּיל עֲלֵיהֶם וְנְצוּלוֹ, כֵּן תִּצְלֵנִי בְּרַב
 רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחֲסָדֶיךָ הַגְּדוֹלִים, אִם נִתְחַיְבֵתִי לְפָנֶיךָ
 סְקִילָה:

וְאֵל נָא תְּשִׁיבֵנִי רִיקָם מִלְּפָנֶיךָ, כִּי נִשְׁעַנְתִּי בְּרַב רַחֲמָנוּתֶיךָ,
 וְאִין אַתָּה חֲפֵץ בְּמִיתַתְּן שֶׁל רְשָׁעִים, כִּי אִם בְּשׁוּב
 מִרְשָׁעוֹ וְחַיָּה, שְׁנֶאֱמַר (ישעיה נה, ז) 'יֵעֹזב רָשָׁע דְּרָכוֹ וְאִישׁ אָוֶן
 מִחֲשַׁבְתּוֹ וְיֵשֵׁב אֶל ה' וִירַחֲמֵהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה
 לְסִלּוּחַ'. מִי שְׁאַהֵב אֶת הָאֲבוֹת יֵאָהֵב אֶת הַבָּנִים, מִי שֶׁבִרְךָ
 אֶת הָאֲבוֹת יְבָרְךָ אֶת הַבָּנִים, מִי שֶׁגָּאֵל, מִי שֶׁדָּרַשׁ, מִי שֶׁהִדָּר,
 מִי שֶׁוֹעֵד, מִי שֶׁזָּכַר, מִי שֶׁחֲנָן, מִי שֶׁטָּהַר, מִי שֶׁיֵּשֶׁר, מִי
 שֶׁכָּבַד, מִי שֶׁלָּמַד, מִי שֶׁמָּלַט, מִי שֶׁנִּשְׁאַ, מִי שֶׁסָּמַךְ, מִי שֶׁעֶזֶר,
 מִי שֶׁפָּדָה, מִי שֶׁצָּדַק, מִי שֶׁקָּדַשׁ, מִי שֶׁרַחַם, מִי שֶׁשָּׁמַר, מִי
 שֶׁתָּמַךְ אֶת הָאֲבוֹת, יִתָּמַךְ אֶת הַבָּנִים, מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם אָמֵן
 סְלָה.

נז חֲלָקֵי יְהוָה אֲמַרְתִּי לִשְׁמֹר דְּבַרְיָךְ: נח חֲלִיתִי
 פְּנִיךָ בְּכָל לֵב חֲנֲנִי בְּאֲמַרְתֶּךָ: נט חֲשַׁבְתִּי דְרַבִּי
 וְאֲשִׁיבָה רַגְלִי אֶל עֵדוּתֶיךָ: ס חֲשַׁתִּי וְלֹא הִתְמַהֲמַהְתִּי
 לִשְׁמֹר מִצְוֹתֶיךָ: סא חֲבָלֵי רְשָׁעִים עֲוֹנֵי תוֹרַתְךָ לֹא
 שָׁכַחְתִּי: סב חֲצוֹת לַיְלָה אֲקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפָּטֵי
 צְדָקָתְךָ: סג חֵבֶר אָנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ וְלִשְׁמֵרֵי פְקוּדֶיךָ:

❦ ————— ❦ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❦ ————— ❦

לכרס העליון

חלקי (קיט-ח, נז): [שימוש תהלים לפרק קיט-ח] לכרס העליון אמור ז"פ
 על יין ושתייה.

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

דוד המלך חי לעולמים - ואפלו בימי מלך המשיח הוא מלך
 חצות לילה אקום להודות לך וגו' (קיט, סב): [זוהר ח"א פ' לך לך (ד)
 19:] בא ראה שדוד המלך היה קם בחצות הלילה, שאם
 תאמר שהיה יושב או שוכב במטתו והיה אומר שירות
 ותשבחות - לא, אלא כמו שכתוב (שם קיט) חצות לילה אקום
 להודות לך. אקום ודאי בעמידה להתעסק בשירות ותשבחות
 של התורה. ומשום כך דוד המלך חי לעולמים, ואפלו בימי
 מלך המשיח הוא מלך. שהרי שנינו, מלך המשיח, אם מן
 החיים הוא - דוד שמו, ואם מן המתים הוא - דוד שמו. והוא
 היה מתעורר בבקר בטרום יבא, שכתוב (שם נז) עורה כבודי
 עורה הנבל וכנור אעירה שחר.

— זוהר תהלים —

כעת ראיתי שאפלו ילדים בדור של רבי שמעון זכו לחכמה עליונה. אשריך רבי שמעון! אוי לדור שאתה תסתלק ממנו

חצות לילה אקום להודות לך וגו' (ק"ט, סב): [זוהר ח"א 9' לך לך

(דף צב:)] רבי אבא היה בא מטבריה לבית טרוניא

שלחמיו, ורבי יעקב בנו היה עמו. נפגשו בכפר טרשא.

כשרצו לשכב, אמר רבי אבא לבעל הבית: יש כאן תרנגול?

אמר לו בעל הבית: למה? אמר לו: משום שאני קם בחצות

הלילה ממש. אמר לו: לא צריך, שהרי סימן יש לי בבית -

שהמשקל הזה שלפני מטתי, אני ממלא אותו במים,

ומטפטף טפה טפה. ובחצות הלילה ממש מתרוקנים כל

המים, ומתגלגל הגלגל [הדבוק] הזה ונוהם, ונשמע קולו בכף

הבית. ואז הוא חצות הלילה ממש. וזקן אחד היה לי שהיה

קם בכל חצות לילה ומשתדל בתורה, ומשום כך עשה את

זה. אמר רבי אבא: ברוך הרחמן ששלחני לכאן. בחצות

הלילה נהם אותו הגלגל [הדבוק]. קמו רבי אבא ורבי יעקב,

ושמעו את אותו האיש שהיה יושב בירכתי הבית ושני בניו

עמו, והיה אומר, כתוב (תהלים ק"ט) חצות לילה אקום להודות

לך על משפטי צדקך. מה ראה דוד שהוא אמר חצות לילה

ולא בחצות הלילה? אלא חצות לילה - ודאי לקדוש ברוך

הוא אמר כך. וכי כך נקרא הקדוש ברוך הוא? כן, שהרי

חצות לילה ממש הקדוש ברוך הוא נמצא וסיעתו, ואז היא

השעה שנכנס לגן העדן להשתעשע עם הצדיקים.

אמר רבי אבא לרבי יעקב, ודאי נשתתף עם השכינה

— זוהר תהלים —

וּנְתַחֲבֵר יַחַד. קָרְבוּ וַיֵּשְׁבוּ עִמּוֹ. אָמְרוּ לוֹ, אָמַר דְּבַר פִּיךָ, שְׁיַפֶּה אֲמַרְתָּ, מִנֵּין לָךְ זֶה? אָמַר לָהֶם, דְּבַר זֶה לְמַדְתִּי מִסָּבִי. וְעוֹד הָיָה אוֹמֵר, שְׁשָׁלַשׁ [שְׁתַּחֲלַת] הַשְּׁעוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת שֶׁל הַלֵּילָה, כָּל הַדֵּינִים שְׁלֵמָטָה מִתְעוֹרְרִים וְהוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם. וּבַחֲצוֹת הַלֵּילָה מִמֶּשׁ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְעוֹרֵר בְּגוֹן עֵדוֹן, וְהַדֵּינִים שְׁלֵמָטָה אֵין נִמְצָאִים. וְכֹל הַמְּנַהֲגִים שְׁלֵמָעֵלָה בַּלֵּילָה, אֵין נִמְצָאִים אֲלָא בַּחֲצוֹת הַלֵּילָה מִמֶּשׁ. מִנֵּין לָנוּ? מֵאַבְרָהָם, שְׁפָתוֹב (בְּרֵאשִׁית יד) וַיִּחַלֵּק עֲלֵיהֶם לַיְלָה. בְּמִצְרַיִם - (שְׁמוֹת יב) וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלֵּילָה. וּבִמְקוֹמוֹת רַבִּים בַּתּוֹרָה כֶּף נִמְצָא. וְדוֹד הָיָה יוֹדֵעַ. [וּמָה] וּמִנֵּין הָיָה יוֹדֵעַ? אֲלָא כֶּף אָמַר הַזְּקֵן, שְׁמִלְכוּתוֹ תְּלוּיָה בְּזֶה [הַלֵּילָה], וְעַל זֶה עוֹמֵד בַּשְּׁעָה הַזֹּאת וְאוֹמֵר שִׁירָה, וְלִכֵּן קָרָא לְקְדוֹשׁ - בְּרוּךְ-הוּא חֲצוֹת לַיְלָה [מִמֶּשׁ] אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ יְגוֹ, שְׁהָרִי כָּל הַדֵּינִים תְּלוּיִים מִכָּאן, וְדֵינֵי הַמְּלָכוֹת נִמְצָאִים מִכָּאן. וּבְאוֹתָהּ הַשְּׁעָה נִקְשֵׁר דוֹד בָּהּ, וְקָם וְאָמַר שִׁירָה. בָּא רַבִּי אָבָא וּנְשָׁקוּ. אָמַר לוֹ, וְדָאֵי כֶּף הוּא. בְּרוּךְ הַרְחֵמֵן שְׁשִׁלְחֵנִי לְכָאן.

אִפְלוּ יְלָדִים בְּדוֹר שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן זָכוּ לְחֻכְמָה עֲלִיוֹנָה. אֲשֶׁרִיךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן!

בֵּא רְאֵה, הַלֵּילָה הוּא דִין בְּכָל מְקוֹם, וְהָרִי הַקָּמְנוּ אֶת הַדְּבָרִים, וְכֶף הוּא וְדָאֵי, וְהָרִי הַעֲרַתִּי לְפָנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר אוֹתוֹ הַיְלָד בְּנוֹ שֶׁל אוֹתוֹ הָאִישׁ, אִם כֶּף, לָמָּה כָּתוּב חֲצוֹת לַיְלָה? אָמַר לוֹ, הָרִי נֶאֱמַר שְׁבַחֲצוֹת הַלֵּילָה מִתְעוֹרֵרֵת

סדר חסדי יהוה מלאה הארץ חסוד למרני:

מלכות השמים. אמר, אני שמעתי דבר. אמר לו רבי אבא, אמר בני טוב, שהרי דבר פיך יהיה קול המאור. אמר, אני שמעתי, שהרי הלילה הוא דין המלכות, ובכל מקום הוא דין. וזה שאמר חצות, משום שיונקת בשני גונים [חצות] - בדין וחסד. ונדאי שהמחצית הראשונה היא דין, שהרי במחצית האחרת היא מאירה פניה בצד החסד, ועל כן חצות לילה כתוב ודאי. קם רבי אבא ושם ידו בראשו וברך אותו. אמר, ודאי חשבתי שאין נמצאת חכמה, רק באותם הצדיקים שזכו בה. פעת ראיתי שאפלו ילדים בדור של רבי שמעון זכו לחכמה עליונה. אשריך רבי שמעון! אוי לדור שאתה תסתלק ממנו! ישבו עד הבקר והתעסקו בתורה.

סח טוב עשית עם עבדיך יהוהּ אלהיך: סח טוב
 טעם ודעת למדני כי במצותיך האמנותי: סח טרם
 אענה אני שנג ועתה אמרתך שמרתני: סח טוב אתה
 ומטיב למדני חקך: סט טפלו עלי שקר ודים אני בכל
 לב אצר פקודיך: ע טפש בחלב לבם אני תורתך
 שעשעתי: עא טוב לי כי ענית למען אלמד חקך:
 עב טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף:

— — — — — שימוש תהלים — — — — —

לחשישת כוליא שמאלית וימנית

טוב עשיתי (קיט-ט, סה): [שימוש תהלים לפרק קיט-ט] לחשישת כוליא
 שמאלית והימנית אמור עליו ז"פ.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מי שעמלו בתורה אינו צריך לא לקרבנות ולא לעולות שהרי
 התורה טובה מהכל והיא הקשר של כל האמונה

טוב לי תורת פיך וגו' (קיט, עב): [זוהר ח"ג (דף לו) זוהר תורה] טוב
 לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף. פתח רבי אלעזר ואמר
 (ישעי' נא) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כסיתך לנטוע שמים
 וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה, למדנו כל מי שמתגעע
 בדברי תורה ושפתותיו מרחשות תורה, הקב"ה מחפה עליו
 והשכינה תפרוס עליו כנפיה, זש"כ ואשים דברי בפיך ובצל
 ידי כסיתך, ולא עוד אלא שהוא מקיים העולם, והקב"ה
 משמח עמו כאילו ביום הזה נטע שמים ויסד הארץ, זש"כ

זוהר תהלים

לנטוע שמים וליסוד ארץ, ולאמר לציון עמי אתה מכאן למדנו שישראל נקראים בשם של ציון, שכתוב ולאמר לציון עמי אתה, ויש לראות שכנס"ת ישרא"ל נקראת בשם של ציון, שכתוב (שם א) ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה. ובוא וראה מה בין אותן המתיגעים בתורה לנביאי האמת, אלו המתיגעים בתורה חשובים מהנביאים בכל זמן, מה הטעם, לפי שלומדי התורה עומדים במדרגה עליונה יותר מנביאים, אלו המתיגעים בתורה עומדים למעלה בהמקום שנקרא תורה קמיט שהוא היסוד של כל האמונה, והנביאים עומדים למטה בהמקום שנקרא נצח והוד, וע"כ אלו המתיגעים בתורה חשובים מהנביאים ועליונים מהם יותר, שאלה עומדים למעלה ואלו עומדים למטה, ואותן שאומרים דברים ברוח הקודש עומדים למטה מכלם, וע"כ זכאים הם המתיגעים בתורה שהם במדרגה עליונה יותר על כלם, מי שעמלו בתורה אינו צריך לא לקרבנות ולא לעולות, שהרי התורה טובה מהכל והיא הקשר של כל האמונה, וע"כ כתוב (משלי ג) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום, וכתוב שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול, (ג-לה.) ובוא וראה כל אותן המתיגעים בתורה נדבקים בו בהקב"ה ונתעטרים בכתר התורה, ונאהבים למעלה ולמטה, והקב"ה משויט להם ימינו, כל שכן אותן המתיגעים בתורה גם בלילה, וזה

זיו הזוהר

קמט. היינו ספירת התפארת:

————— ❦ ————— ❦ ————— ❦ ————— ❦ ————— ❦

נתבאר שהם משתתפים עם השכינה ומחוברים יחד, וכאשר בא הבקר מעטרם הקב"ה בחוט אחד של חסד שיהיו ניכרים בין העליונים והתחתונים, וכל אותן ככבי בקר בשעה שכנסת ישראל וכל אותן העמלים בתורה באים להראות לפני המלך, כלם מזמרים יחוד, זש"כ (איוב לח) ברן יחד ככבי בקר ויריעו כל בני אלהים, מה ויריעו, כמש"כ (ישעי' כד) רועה התרועעה הארץ, שאותן הדינים בטלים ונשברים כלם מלפני הבקר כאשר נתעורר הבקר בעולם: כמש"כ וישכם אברהם בבקר, וע"כ ויריעו כל בני אלהים.

————— זיו הזוהר —————

קנ. פי' שבבקר נתעורר מדת החסד שהיא מדתו של אברהם אבינו:

עג יְדִיךָ עֲשׂוּנִי וַיְכַוְנֵנִי הִבִּינִי וְאַלְמֶדָה מִצֹּתֶיךָ:
 ער יִרְאֶיךָ יִרְאוּנִי וַיִּשְׁמְחוּ בִּי לְדַבְרֶךָ יַחֲלֵתִי: עה יְדַעְתִּי
 יְהוָה־יְהוָה בִּי צֶדֶק מִשְׁפָּטֶיךָ וְאֱמוּנָה עֲנִיתָנִי: עו יְהִי
 נָא חֶסֶדְךָ לְנַחְמֵנִי פְּאֻמְרָתְךָ לְעִבְרֶךָ: עז יְבֹאֵנִי רַחֲמֶיךָ
 ❧ ————— ❧ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❧ ————— ❧

לחשדא

ידיך עשוני (קיט-י, עג): [שימוש תהלים לפרק קיט-י] לחסדא, התפלל
 אותו אחר תפלתך בשחרית.

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

ידי אדם למעלה לקבל את תפלות ישראל

ידיך עשוני ויכווננוני וגו' (קיט, עג): [זוהר ח"ב (דף טז): זוהר תורה]
 ידיך עשוני ויכווננוני הבינני ואלמדה מצותיך. אמר רבי
 שמעון כתוב (יחזקאל א) וידי אדם מתחת כנפיהם, הרי ביארנו
 שכל ידי אדם היינו שרפים ואופנים וחיות הקודש, כלם עם
 כנפים וידים תחת כנפיהם לקבל התפלות ולקבל בעלי
 תשובה, ידי אדם היינו מקומות ובתים לקבל התפלות
 ובקשות של האנשים, לפתוח פתחים לקבל אותן, לייחד
 ולקשר קשרים ולעשות רצונם, ואלו המקומות והבתים
 שנקראים ידי אדם העומדים לעזור לאנשים אלה הם שמות
 הקדושים השולטים בכל מדרגה ומדרגה קניא ועל ידיהם

זיו הזוהר

קנא. כל ספירה וספירה יש לה שמות קדושים מיוחדים, כמובא בספר
 הקדוש שערי אורה:

וְאֶתְּיָה בִּי תוֹרַתְךָ שְׁעֵשְׂעֵי: עה יבִּשׁוּ זָדִים בִּי שְׁקָר
 עֲזַתּוֹנִי אֲנִי אֲשִׁיחַ בְּפִקְוֵיךָ: עט יִשׁוּבוּ לִי יִרְאִיךָ (וידעו)
 וַיִּדְעֵי עֲדַתְיָךָ: פ יהי לְבִי תָמִים בְּחֻקֶיךָ לְמַעַן לֹא
 אֲבוֹשׁ:

———— ❧ ———— זוהר תהלים ❧ ————
 נכנסין התפלות והבקשות של האנשים בכל השערים
 העליונים, ובכח זה שולטים התחתונים למעלה, וזהו הסוד
 ידיך עשוני ויכונוני, אלו הם שמות הקדושים.

פא כָּלְתָה לְתִשְׁוַעְתְּךָ נַפְשִׁי לְדַבְרְךָ יְחַלְתִּי: פב כָּלוּ
 עֵינַי לְאִמְרֹתֶיךָ לְאֹמֵר מָתִי תִנְחַמְנִי: פג כִּי הָיִיתִי כְּנֹאֵד
 בְּקִיטוֹר חֶקְיֶךָ לֹא שָׁבַחְתִּי: פד כַּמָּה יָמֵי עֲבָדְךָ מָתִי
 תַּעֲשֶׂה בְרֹדְפֵי מוֹשָׁפֵט: פה כָּרוּ לִי יָדַיִם שִׁיחֹת אֲשֶׁר
 ❧ ————— ❧ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❧ ————— ❧

לנפוח אף ימינו

כלתה (קיט-כ, פא): [שימוש תהלים לפרק קיט-כ] לנפוח האף הימני
 לחוש עליו י' פעמים.

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

כמה ימי עבדך - שכל העבודה שלו היה לאוקמא שכינתא
 מעפרא ולא לצורכו

כמה ימי עבדך וגו' (קיט-כ, פד): [צמח צדיק פ' ויחין] ג'ו'ר א'ר'יה
 'יהוד'ה (מט, ט). ר"ת וס"ת גימ' דר"ך, כמנין ב' פעמים
 יב"ק שהוא הוי"ה אהי"ה אדנ"י, לרמז על אתערותא מתתא
 לעילא מייך נוקבין, ומעילא לתתא מייך דוכרין. ונרמז זה
 אצל יהודה הרומז למלכות (זוה"ק ב, קד.), כי מדת המלכות היא
 המעוררת מייך נוקבין ליחוד אהי"ה הוי"ה, שהוא חכמה
 בינה, כידוע בספרי חכמי האמת (שער מאמרי רשב"י, ס' ספרא
 דצניעתא פ"א). - מטרף בני עלית (מט, ט). פירש רש"י בהריגת
 תמר שהודה צדקה ממנו (לח, כו) לפיכך כרע רבץ בימי שלמה
 איש תחת גפנו (מלכים א-ה, ה) עיי"ש. יש לומר שרש"י ז"ל כיון
 בזה ענין גדול, כי על ידי שיהודה הודה צדקה ממנו, נולד
 מתמר מקור נפתח למלכות בית דוד, שממנו נולד משיח

— זוהר תהלים —

שיהיה תיקון הרפ"ח ניצוצין הידועים (עי' ליקו"ת בראשית ד"ה יש להקשות), ועה"כ הם טר"ף. וזה מטרף בני עלית, שנתעלה מחמת שעל ידי הודאתו יתקנו טר"ף שהם הרפ"ח עה"כ כנ"ל. וזוכה לזה על ידי שמירת התורה הקדושה ושבת קודש, לכן הר"ת והס"ת של מ'טרף ב'נ"י ע'לית לחשבון הפ' פשוטה ת"ת גימ' כת"ר שב"ת, ועל ידי זה נתייחדו היחודים הק' הוי"ה אהי"ה אדנ"י העולים יב"ק, המרומז בר"ת מ'טרף ב'נ"י ע'לית שהוא מב"ע גימ' יב"ק, וזה שפירש רש"י לפיכך כרע רבץ בימי שלמה איש תחת גפנו, כי האותיות שתחת גפ"ן ר"ל הקודמות מגפ"ן הם גם כן מב"ע גימ' יב"ק וכנ"ל:

אסרי לגפן עירה (מט, יא). אפשר לומר על דרך שפרשנו (ליקוטים ד"ה המשנה הבונה) מה שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים קיט, פד) כמה ימי עבדך, ר"ל ימי העבדות שלי הוא כמ"ה גימ' ס"ה כמנין אדנ"י, שכל העבודה שלו היה לאוקמא שכינתא מעפרא ולא לצורכו. וזה מרומז כאן דר"ת א'סרי לגפן עירה הוא ק"א, מרמז על התורה הקדושה, שצריך לשנות פרקו ק"א פעמים כידוע מדברי חז"ל (חגיגה ט ע"ב), והלימוד יהיה רק לשמ"ה, לש"ס ה', לאוקמא שכינתא מעפרא, ולכן הס"ת של אסרי לגפן עירה גימ' ס"ה כמנין אדנ"י, שיהיה רק לאוקמא שכינתא מעפרא, על דרך מה שאמרו חז"ל (יבמות יג ע"ב) כל מקום שצריך למ"ד בתחילתה הטיל לה ה' בסופה, שהלימוד בתחלה יהיה רק לשם ה'

לֹא כְּתוֹרַתְךָ: פו כֹּל מַצּוֹתֶיךָ אֱמוּנָה שֶׁקֶר רְדַפּוּנִי
 עֲזַרְנִי: פו כְּמַעַט כְּלֹנִי בְּאֶרֶץ וְאֲנִי לֹא עֲזַבְתִּי כְּקוֹדֶיךָ:
 פח כְּחֶסֶדְךָ חִינִי וְאֲשַׁמְרָה עֲדוֹת פִּיךָ:

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

אחרונה כנ"ל, ועל ידי זה זוכה להעלות מדת המלכות עד
 מוחין עילאין, הנרמזין בולשרק'ה בני אתונ'ו שהס"ת גימ'
 אהי"ה רומז לבינה (זוה"ק ג, קח ע"ב), ור"ת של בני אתונ'ו
 א"ב, רומז לחכמה עילאה הנקרא אבא (שם, רצ.).

פֶּט לְעוֹלָם יְהוָה ^{יְהוָה} דְּבָרְךָ נֶצֶב בַּשָּׁמַיִם: צ לְדָר וָדָר
 אֲמוֹנְתֶךָ בּוֹנֵנַת אָרֶץ וַתַּעֲמֹד: צא לְמִשְׁפָּטֶיךָ עֲמַדוֹ חַיִּים
 בִּי הַבֵּל עֲבָדֶיךָ: צב לִילֵי תוֹרָתְךָ שַׁעֲשְׂעֵי אֹז אֲבֹרְתִי
 בְּעֵנָי: צג לְעוֹלָם לֹא אֲשַׁכַּח פְּקוּדֶיךָ בִּי כִּם חַיִּיתָנִי:
 צד לָךְ אָנִי הוֹשִׁיעֵנִי בִּי פְּקוּדֶיךָ דָּרְשֵׁתִי: צה לִי קָוֹ

— ❧ — ❧ — ❧ שִׁימוּשׁ תְּהִלִּים ❧ — ❧ — ❧

לדינא

לעולם ה' (קיט-ל, פט): [שימוש תהלים לפרק קיט-ל] לדינא, התפלל
 אחר תפלתך במנחה ואת זכי בדין.

— ❧ — ❧ — ❧ זוהר תהלים ❧ — ❧ — ❧

המצוה שאדם עושה מעידה ורודפת אחריו למעלה

לְעוֹלָם לֹא אֲשַׁכַּח פְּקוּדֶיךָ וְגו' (קיט, צג): [זוהר ח"ג (דף קיח). זוהר
 תורה] לְעוֹלָם לֹא אֲשַׁכַּח פְּקוּדֶיךָ כִּי בִּם חַיִּיתָנִי. אמר
 רבי אלעזר בוא וראה מצות התורה עליונות הן למעלה, אם
 בא אדם ועשה מצוה אחת, מצוה זו עומדת לפני הקב"ה
 ומתעטרת לפניו, ואומרת פלוני עשה אותי ומן פלוני אני,
 לפי שהוא מעורר עשיה כזו למעלה, כדמיון שהוא מעורר
 עשיית המצוה למטה כמו כן נתעורר למעלה, ועושה בזה
 שלום למעלה ולמטה, כמש"כ (ישעי' כז) או יחזיק במעוזי
 יעשה שלום לי שלום יעשה לי, יעשה שלום לי למעלה,
 שלום יעשה לי למטה, אשרי חלקו של אדם זה שעושה
 מצות התורה.

רְשָׁעִים לְאִפְרַיִם עֲדֹתֶיךָ אֶתְבוֹנֵן: צוֹ לְכָל תִּכְלֶה רְאִיתִי
קִץ רַחֲבָה מִצְוֹתֶיךָ מְאֹד:

כו לחודש

צו מָה אֶהְבֵּתִי תוֹרַתְךָ כָּל הַיּוֹם הִיא שִׁיחָתִי: צח מֵאִיבֵי

❧ ————— ❧ שִׁמוּשׁ תהלים ❧ ————— ❧

לחשישת יד ימנית

מה אהבתי (קיט-מ, צז): [שימוש תהלים לפרק קיט-מ] לחשישת יד ימין לחוש עליו ז' זמנין בג' ימים.

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

איך יכול להיות כל היום היא שיחתי אלא מפאן למדנו שכל מי שמתגע בתורה להשלים הדין על אמתתו הרי זה פאלו קיים כל התורה

מָה אֶהְבֵּתִי תוֹרַתְךָ וְגו' (קיט, צז): [זוהר ח"ב (דף כו.) זוהר תורה] מָה אֶהְבֵּתִי תוֹרַתְךָ כָּל הַיּוֹם הִיא שִׁיחָתִי. רבי יהודה פתח ואמר מה אהבתי תורתך וגו', וכתוב חצות לילה אקום להודות לך וגו', בוא וראה הלא דוד היה מלך ישראל והיה צריך לשפוט העם ולהנהיג לישראל כרועה עדרו ינהל שלא יסורו מן דרך האמת, והרי כלילה כתוב חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך, והוא היה עוסק בתורה ובתשבחות של הקב"ה עד שהאיר הבקר, והוא היה מעורר השחר כמו שכתוב עורה כבודי עורה הנבל וכנור אעירה שחר, וכאשר בא היום אמר מקרא זה מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי, איך יכול להיות כל היום היא שיחתי, אלא מכאן למדנו שכל מי שמתגע בתורה להשלים הדין על אמתתו, הרי זה כאילו קיים כל התורה, לפיכך כל היום היא

תְּחַבְּמֵנִי מִצֹּתְךָ בִּי לְעוֹלָם הִיא לִי: צט מִכָּל מַלְפָּדֵי
 הַשָּׁבָלֹתַי בִּי עֲדוֹתֶיךָ שִׁיחָה לִי: ק מְזַקְנִים אֶתְבוֹנֵן בִּי
 בְּקוֹדֶיךָ נִצְרָתִי: קא מִכָּל אֲרָח רָע פָּלֵאתִי רַגְלִי לְמַעַן
 אֲשַׁמֵּר דְּבָרְךָ: קב מִמִּשְׁפָּטֶיךָ לֹא סָרְתִי בִּי אֶתָּה
 הוֹרַתְנִי: קג מֶה נִמְלְצוּ לְחַבֵּי אִמְרֹתֶיךָ מִדְּבַשׁ לְפִי:
 קד מִפְּקוּדֶיךָ אֶתְבוֹנֵן עַל בֵּן שָׁנֵאתִי כָּל אֲרָח שֶׁקָּר:

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

שיחתי, בוא וראה ביום התיגע בתורה להשלים משפטי
 אמת, ובלילה היה עוסק בשירות ותשבחות עד שהאיר היום,
 מה הטעם שכל היום עסק בהשלמת משפטים, בשביל
 להכליל השמאל בהימין^{קכ} ובלילה בשביל להכליל מדרגת
 הלילה במדת היום.

————— זיו הזוהר —————

קנב. משפט של דין היינו בחינת שמאל, והיום הוא בחי' ימין, ולילה
 היינו בחינת דין, שירה וזמרה בשמחה היינו בחי' חסד ורחמים, וע"י
 התכללות הזאת נעשה המתקת הדין:

קַה נִר לְרַגְלֵי דְבַרְךָ וְאוֹר לְנִתְיַבְתִּי: קו נִשְׁבַּעְתִּי

⋮ ————— ⋮ שימוש תהלים ⋮ ————— ⋮

לצאת לדרך

נר לרגלי (קיט-ג, קה): שימוש תהלים לפרק קיט-ג] התפלל בעת שתצא לדרך ותנצל מכל צרה.

⋮ ————— ⋮ זוהר תהלים ⋮ ————— ⋮

לקיים נר לרגלי דברך לדבק הכל לתורה

נר לרגלי דברך ואור לנתיבתי (קיט-ג, קה): [אמרי אמת תוספת מאמרים בסוף בראשית] (ליל ב') איתא בגמרא הרגיל בנר הויין ליה בנים תלמידי חכמים וברש"י דכתיב כי נר מצוה ותורה אור, בחנוכה יכולים להגיע לאור התורה כי היונים רצו להשכיחם תורתך ואחר כך נעשה ההיפך מזה, איש ישראל צריך לקשר עצמו לתורה שזה יהיה אצלו הרגילות, אאז"ל אמר בשם אאזז"ל דהרגיל בנר היינו שהולך מכל הרגילות וממשיך ומדבק הכל לתורה וזהו דכתיב נר לרגלי דברך, בברכת התורה מתפללים ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו כולנו יודעי שמך ולומדי תורתך לשמה כי זה הוא כח התורה שעושה פירות ופירי פירות ונעשה מהכל תורה, כתיב חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך ואיתא בכל יום ויום הייתי מחשב ואומר למקום פלוני ולבית דירה פלונית אני הולך והיו רגלי מביאות אותי לבתי כנסיות ולבתי מדרשות, היינו שהכניס כח התורה לכל המקומות שיהיו רק על פי התורה והיה עושה מכל המעשים תורה, כל העולם

— זוהר תהלים —

לא נברא אלא בכח התורה ולכן צריכים לעשות מכל המעשים תורה, איתא ומפני מה אין מצויין ת"ח לצאת ת"ח מבניהן וכו' שאין מברכין בתורה תחלה וכו' דכתיב על עזבם את תורתי וגו' ולא הלכו בה, הכוונה כי צריך לדבק כל המחשבות שיהיו רק מכח התורה ומהאי טעמא מברכין ברכת התורה בתחלת היום ואין מברכין שוב בכל שעה שלומדים כי אין להפסיק אפילו רגע אחד בלי תורה והיינו שאין מברכין בתורה תחלה דייקא שלא היו דבקים בתורה כל היום, היונים רצו להרע עוד יותר שהיה להם משהו חלק ושייכות לתורה כי התורה נכתבת יונית דכתיב יפת אלקים ליפת וישכון באהלי שם, ועל ידי זה היה להם שליטה ורצו לערב אור התורה בחכמות חיצוניות ורצו לעשות מהתורה חכמה חיצונית וזהו שאיתא שאמר המלך לחכמים כתבו לי את התורה בלשון יונית, אולם איתא למשמאילים בה סמא דמותא שעבורם התורה היא עוד סם המות, וכשנצחום ישראל נעשה הדבר אצלם להיפך שיש להם כח לעשות אפילו מחיצוניות תורה ובכל מקום שיש יותר הסתר יכולים הם לברר שיש שם כח התורה, אאז"ל אמר על מימרא דר' תנחום מאי דכתיב והבור רק אין בו מים וכו' מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו שהפירוש הוא שאם אין מים שהם תורה אז נעשה נחשים ועקרבים, וזה הסמיכות למימרא הקודמת דר' תנחום נר של חנוכה שהניחה למעלה מכ' אמה פסולה כי נר חנוכה מרמז לת"ח דהרגיל בנר הויין ליה בני

וְאֶקְוֶה לְשֹׁמֵר מִשְׁפָּטֵי צְדָקָה: קו גַּעֲנִיתִי עַד מְאֹד
 יְהוָה יְהוָה חֲיִנֵּי בְרַבְרָה: קח גְּדֹבוֹת פִּי רֵצָה נָא
 יְהוָה וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמַדְנִי: קט גַּם נַפְשִׁי בְּכַפִּי תָּמִיד
 וְתוֹרַתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: קי גַּתְּנוּ רְשָׁעִים פֶּחַ לִי וּמִפְּקוּדֶיךָ
 לֹא תָעִיתִי: קיא גַּחֲלֹתִי עֲדוּתֶיךָ לְעוֹלָם כִּי שִׁשׁוֹן לִבִּי הִמָּחַ:
 קיב גַּמִּיתִי לִבִּי לַעֲשׂוֹת חֲקֶיךָ לְעוֹלָם עֲקֹב:

————— ❧ ————— זוהר תהלים ❧ —————

ת"ח ות"ח צריך שמירה ביותר כדאיתא ובתלמידי חכמים
 יותר מכולם, כתיב אני חכמה שכנתי ערמה ואיתא כיון
 שנכנסה חכמה באדם נכנסה עמו ערמומית ולכן ובתלמידי
 חכמים יותר מכולם, והעצה לזה לקיים נר לרגלי דברך לדבק
 הכל לתורה.

קִינֵי סַעֲפִים שְׁנֵאתַי וְתוֹרַתְךָ אֶהְבֵּתִי: קִיד סְתָרֵי וּמַגְנֵי

⋮ ————— ⋮ שימוש תהלים ⋮ ————— ⋮

לבקש צרכך

סעפים (קיט-ס, קיג): [שימוש תהלים לפרק קיט-ס] בעת שיש לך כלום בקשה התפלל זה ואחר בקש.

⋮ ————— ⋮ זוהר תהלים ⋮ ————— ⋮

עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעפים

סעפים שנאתי (קיט-ס, קיג): [מדרש תהלים] סעפים שנאתי. אמר שלמה (משלי ח, יג) 'יראת ה' שנאת רע. כך הקב"ה שונא למי שהוא שונא דרך החיים והולך דרך הרע. א"ל דוד, כל מה שאתה שונא אני שונא. לכך נאמר, סעפים וגו'. ומהו סעפים, כל מי שפורש מדרכיו של הקב"ה. וכן הוא אומר, (יחזקאל לא, ו) בסעפותיו קננו כל עוף השמים. רוצה לומר, סעפים. וכן אליהו אמר, (מלכים א יח, כא) עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעפים. אמר, לא תאחזו החבל בשתי ראשים, בחרו לכם היום למי תעבדון וגו'. סעפים שנאתי, אלו הם בני אדם שמחשבין יראת אלהים מתוך ייסוריהן ולא מאהבה, וגם מי שפורש מדרכי האלהים והולך בדרכי בני אדם. אמר דוד, לא עשיתי אני אותם לא באונס ולא ביראה אלא באהבה, שנאמר, ותורתך אהבתי. שנאתי מה ששנאת, אהבתי מה שאהבת. בשר ודם פורש כתב גזרתו והכל עושין אותם, אף על פי שעושין אותם אינם עושין אלא מיראה. אני איני כן, אלא מאהבה של תורה אני עושה אותה. וכן הוא

— זוהר תהלים —

אומר, מה אהבתי וגו'. ובשביל שאהבתי אותה אל תניחני, אלא, סתרי ומגני אתה. דבר אחר סתרי ומגני אתה וגו'. לאיזה דבר, שאמרת לאברהם, (בראשית טו, א) אל תירא אברם אנכי מגן לך וגו'. וכן הוא אומר (שמואל-ב כב, לו) ותתן לי מגן ישעך. ולא לעצמי, אלא לכל מי שבוטח בך. וכן הוא אומר, (שם, לא) מגן הוא לכל החוסים בו. לכך נאמר, סתרי ומגני אתה וגו'. סורו ממני מרעים וגו'. זה דואג ואחיתופל, שהיה אומר להם, מה אתם דוחפים לי הניחו לי שעה אחת שאשב ואעסוק בתורה. וכן הוא אומר לשאול, (שמואל-א כו, יט) ועתה ישמע נא אדוני את דברי עבדך וגו' כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד אלהים אחרים. וכי אלהים אחרים היה עובד, אלא אמר דוד, בשביל שרדפוני ואיני עוסק בתורה כאלו אלהים אחרים אני עובד. לכך נאמר, סורו ממני מרעים וגו'. סמכני כאמרתך וגו'. באיזו אמירה, כשם שאמרת, (תהלים קמה, יד) סומך ה' לכל הנופלים. וכן הוא אומר, (שם לז, כד) כי יפול לא יוטל כי ה' סומך ידו. אמרתי שאתה סומך, סמכני כאמרתך וגו'. שברתי שאעשה את התורה תן לי חיים ואני עושה את התורה ואיני מתבייש. סעדני ואושעה וגו'. כך אמר דוד, יסעדני שיהא בי כח לעמוד בייסורין שאתה מביא עלי, בשביל שתושיעני. הלכתי לשנות פרק א' ולא היה בי כח, סעדני. אם אבוא לידי מצוה ולא הייתי יכול לעשותה, סעדני ואושעה. וכן הוא אומר, (תהלים יח, לו) וימינך תסעדני. מכאן אתה למד, שאין הקב"ה מושיע

אָתָּה לְדַבְרְךָ יַחְלָתִי: קטו סורו: מִמֶּנִּי מְרַעִים וְאַצְרָה
 מִצֹּזֹת אֱלֹהֵי ^{תהלים ע"ב}: קטז סִמְכֵנִי כְּאִמְרַתְךָ וְאַחִיָּה וְאֵל
 תְּבִישֵׁנִי מִשִּׁבְרֵי: קיז סְעַדְנִי וְאוֹשַׁעַה וְאַשְׁעָה בְּחַקְךָ
 תָּמִיד: קיח סְלִית כָּל שׁוֹגִים מִחַקְךָ כִּי שִׁקֵּר תִּרְמִיזֵם:

— זוהר תהלים —

לישראל אלא על שעוסקים בתורה. לכך נאמר, סעדני
 ואושעה.

כשבאו ולמדו את התורה, בשקר וברמיות למדוה. לכך נאמר,
 כי שקר תרמיתם.

סְלִית כל שוגים מחקיך וגו' (ק"ט-ס, ק"ח) מהו סלית כל שוגים,
 החוטאים, בא דואג ולמד את התורה ולא עשה אותה,
 וחלפת אותו. בא אחיתופל מעלה פנים ולמד את התורה ולא
 קיימה, וחלפת אותו. למה היו דומין דואג ואחיתופל, לבית
 מלא תבן לאחר ימים פנה בעל הבית וטחו בטיט, אף על פי
 שטחו בטיט חורין מלאים תבן, נפל הטיט התחיל התבן
 יוצא מן החורין. כך היו גם אלו, באו ולמדו כל דקדוקי
 תורה ולבכם מלא הוללות. לכך נאמר, סלית כל שוגים
 מחקיך. כי שקר תרמיתם. מהו כי שקר תרמיתם, כשבאו
 ולמדו את התורה, בשקר וברמיות למדוה. לכך נאמר, כי
 שקר תרמיתם. סיגים השבת כל רשעי ארץ. מהו, סיגים
 השבת. האשכול הזה, כל זמן שיש בו ענבים הוא נתון ביד
 אדם. אכל הענבים עושה סוגים, והנשאר משליכו לארץ. כך
 אלו. הכל סג יחדו נאלחו. לכך נאמר, סיגים השבת וגו'. סמר

קִיט סָגִים הַשְּׁבֶתָה כָּל רְשָׁעֵי אֶרֶץ לָכֵן אָהַבְתִּי עֲדֹתֶיךָ:
 קב סָמַר מִפְּחָדְךָ בְּשָׂרֵי וּמִמְשַׁפְּטֶיךָ יִרְאֵתִי:

— — — — — תהלים — — — — —

מפחדך בשרי. מפחד של גיהנם. וכן הוא אומר, (ישעיה לג, יד)
 פחדו בציון חטאים. אמר לו הקב"ה, פחדת, אשריך. שנאמר
 (משלי כח, יד) אשרי אדם מפחד תמיד.

קבא עֲשִׂיתִי מִשְׁפָּט וְצֶדֶק בְּלֹא תַנְחִינִי לְעִשְׂקֶי: קבב עֶרֶב
 עֲבָדְךָ לְטוֹב אֵל יַעֲשֶׂקֵנִי יְדִים: קבג עֵינֵי כָלוּ לִישׁוּעָתְךָ
 וּלְאִמְרַת צֶדֶקְךָ: קבד עֲשֵׂה עִם עֲבָדְךָ בְּחַסְדְּךָ וְחַנּוּן
 לְמִדְנִי: קבה עֲבָדְךָ אָנִי הַבִּינֵנִי וְאֲדַעַה עֲדוּתְךָ: קבו עַת
 לַעֲשׂוֹת לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ הִפְרוּ תוֹרָתְךָ: קבז עַל כֵּן אָהַבְתִּי
 שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים

לחשישת יד שמאלי

עשיתי (קיט-ע, קכא): [שימוש תהלים לפרק קיט-ע] לחשישת יד שמאל,
 לחוש עליו ז' זמנין בג' ימים.

זוהר תהלים

מי שמשתדל בתורה כאלו עשה ותקן את העת הזאת לחבר
 אותה עם הקדוש ברוך הוא

עַת לַעֲשׂוֹת לַה' וְגו' (קיט-ע, קכו): [זוהר פ' וירא (דף קטז:)] רַבִּי יְהוּדָה
 פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קיט) עַת לַעֲשׂוֹת לַה' הִפְרוּ תוֹרָתְךָ. מַה
 זֶה עַת לַעֲשׂוֹת לַה'? אֵלָּא הָרִי פְּרִשׁוּנָה, אֲבָל עַת - זֹו כְּנִסְתָּ
 יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְרָאת עַת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא טז) וְאֵל יָבֵא בְּכָל עַת
 אֶל הַקֹּדֶשׁ. מַה זֶה וְאֵל יָבֵא בְּכָל עַת? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי ז)
 לְשִׁמְרֶךָ מֵאִשָּׁה זָרָה. וְזֶהוּ (ויקרא י) וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי ה' אֵשׁ זָרָה
 וְגו'. מַה הַטַּעַם עַת? מִשּׁוֹם שֶׁיֵּשׁ לָהּ עַת וְזָמַן לְכָל לְהִתְקַרֵּב
 לְהִיּוֹת מֵאִירָה וּלְהִתְחַבֵּר כְּרֵאוּי, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים ט) וְאֲנִי
 תִּפְלְתִי לָךְ ה' עַת רְצוֹן. לַעֲשׂוֹת לַה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שמואל ב ח)
 וַיַּעַשׂ דָּוִד שֵׁם. שְׁכַל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה כְּאִלּוּ עָשָׂה וְתִקַּן
 אֶת הָעַת הַזֹּאת לְחַבֵּר אוֹתָהּ עִם הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא (תפארת).

מִצֹּתֶיךָ מִזֶּהָב וּמִפָּז: קַבַּח עַל בֶּן כָּל פְּקוּדֵי כָל יִשְׂרָאֵל
כָּל אֶרֶח שֶׁקֶר שָׁנְאֵתִי:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —
וְכָל כֶּף לָמָּה? מִשּׁוּם שֶׁהִפְרוּ תוֹרְתֶךָ. שְׂאֵלוּ לֹא הִפְרוּ תוֹרְתֶךָ,
לֹא נִמְצָא פְרוּד שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִיִּשְׂרָאֵל לְעוֹלָמִים.

בְּכָל זְמַן שֶׁהַתּוֹרָה מִתְקַיֶּמֶת בְּעוֹלָם וּבְנֵי אָדָם מִשְׁתַּדְּלִים בָּהּ,
כְּבִיכּוֹל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁמַּח בְּמַעֲשֵׂי יָדָיו וְשִׂמְחָה בְּכָל
הָעוֹלָמוֹת

עַת לַעֲשׂוֹת לָהּ וְגו' (ק"ט-ע, קבו): [זוהר פ' תרומה (דף קנ"ה:)] פְּתַח
רַבִּי חֲזִיָּא וְאָמַר, (תהלים קיט) עַת לַעֲשׂוֹת לָהּ הִפְרוּ תוֹרְתֶךָ.
פְּסוּק זֶה נִתְבָּאָר וּפְרָשׁוּהוּ הַחֲבָרִים. אֲבָל עַת לַעֲשׂוֹת לָהּ –
בְּכָל זְמַן שֶׁהַתּוֹרָה מִתְקַיֶּמֶת בְּעוֹלָם וּבְנֵי אָדָם מִשְׁתַּדְּלִים בָּהּ,
כְּבִיכּוֹל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁמַּח בְּמַעֲשֵׂי יָדָיו וְשִׂמְחָה בְּכָל
הָעוֹלָמוֹת, וְשָׁמַיִם וְאָרֶץ עוֹמְדִים בְּקִיּוּמָם. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּץ אֶת כָּל הַפְּמִלְיָה שְׁלוֹ וְאוֹמֵר לָהֶם:
רְאוּ אֶת הָעַם הַקְּדוֹשׁ שֵׁישׁ לִי בְּאָרֶץ, שְׁתוֹרְתִי מִתְעַטְרֶת
בְּשִׁבְלִים! רְאוּ מַעֲשֵׂי יָדֵי שְׂאֵתָם אֲמַרְתֶּם (תהלים ח) מָה אֲנוֹשׁ
כִּי תִזְכְּרֶנּוּ. וְהֵם, כְּשֶׁהֵם רוֹאִים אֶת שְׂמֵחַת רְבוּנָם בְּעַמּוֹ, מִיַּד
פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים, (שמואל ב ז) וּמִי כְעַמֶּךָ כִּי־יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד
בְּאָרֶץ. וּבְשַׁעָה שֵׁי־יִשְׂרָאֵל מִתְבַּטְּלִים מֵהַתּוֹרָה, כְּבִיכּוֹ"ל תִּשָּׁשׁ
כַּחוֹ, שֶׁכְּתוּב צוּר יִלְדֶךָ תִּשִּׁי. וְאִז כְּתוּב, וְכָל צָבָא הַשָּׁמַיִם
עוֹמְדִים עָלָיו. וְעַל זֶה עַת לַעֲשׂוֹת לָהּ. אוֹתָם (בני העולם)
הַצְּדִיקִים שֶׁנִּשְׁאַרוּ, יֵשׁ לָהֶם לְשִׁנָּה מִתְּנִים וְלַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים

— — — — — תהלים — — — — —

כְּשֵׁרִים, כְּדֵי שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִתְחַזַּק בְּהֵם בְּצַדִּיקִים
וּבְמַחְנֹנֹת וּבְהַמוֹנִים שְׁלוֹ. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁהִפְרוּ תוֹרַתְךָ,
וְלֹא מִשְׁתַּדְּלִים בָּהּ בְּנֵי הָעוֹלָם כְּרְאוּי.

קבט פְּלֹאוֹת עֲדוֹתֶיךָ עַל כֵּן נִצְרָתָם נִפְשֵׁי: קל פִּתַח
 דְּבָרֶיךָ יֵאִיר מִבֵּין פְּתָיִים: קלא פִּי פָעַרְתִּי וְאִשְׁאַפָּה בִּי
 לְמִצּוֹתֶיךָ יֵאָבְתִי: קלב פָּנָה אֵלַי וְחַנְנִי כְּמִשְׁפַּט לְאֹהֲבֵי
 שְׁמֶךָ: קלג פָּעַמֵי הָכֵן בְּאִמְרָתְךָ וְאַל תִּשְׁלַט בִּי כָּל אֲנֹן:
 קלד פִּרְנִי מֵעֵשֶׂק אָדָם וְאִשְׁמְרָה פִּקּוּדֶיךָ: קלה פָּנִיךָ
 הָאֵר בְּעִבְדֶּךָ וְלִמְדֵנִי אֵת חֻקֶּיךָ: קלו פִּלְגֵי מוֹם יִרְדּוּ
 עֵינַי עַל לֹא שְׁמָרוּ תוֹרָתְךָ:

— — — — — שִׁמוּשׁ תֵּהִלִּים — — — — —

לנפוח אף שמאלי

פְּלֹאוֹת (קִיט-פ, קכט): [שימוש תהלים לפרק קיט-פ] לנפוח האף
 השמאלי לחוש על שמן ומשחהו.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְטֹהַר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאוֹתֵיכֶם לְפָנַי
 ה' תִּטְהַרוּ

פִּלְגֵי מוֹם יִרְדּוּ עֵינַי עַל לֹא שְׁמָרוּ תוֹרָתְךָ (קִיט-פ, קלו): [זוהר זוהר
 חדש פ' כי תצא] וּבִכְתָּהּ אֶת אֲבִיָּהּ וְאֶת אִמָּהּ יֵרַח יָמִים –
 זְהוּ חֲדָשׁ אֱלוֹל, שָׁבוּ עֲלֶיהָ מֹשֶׁה לְהָר לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים לְפָנָיו
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁימַחַל לְיִשְׂרָאֵל עַל (חטא) הָעֵגְלָה. וּמִשׁוֹם
 זֶה, וּבִכְתָּהּ אֶת אֲבִיָּהּ וְאֶת אִמָּהּ יֵרַח יָמִים, מִשׁוֹם שֶׁגִּלָּה אֶת
 עֲוֹנוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְעֲוֹנוֹת הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא יח)
 עֲוֹנוֹת אֲבִיךָ וְעֲוֹנוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה. וְעַל זֶה אָמַר (תהלים קיט)
 פִּלְגֵי מוֹם יִרְדּוּ עֵינַי עַל לֹא שְׁמָרוּ תוֹרָתְךָ. וְהָיוּ יִשְׂרָאֵל

מְצַאֲנִי מִצֹּתְיָךְ שְׁשֻׁעֵי: קמד צֶדֶק עֲדוֹתֶיךָ לְעוֹלָם
הַבִּינֵנִי וְאַחֶיךָ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אל ככל הרים העליונים^{קנג} ואחד משה נביא הנאמן, וזהו שכתוב וצדקתך אלהים עד מרום אשר עשית גדולות וגו', לפי שהוא נושא לכל הצדדים ימין ושמאל^{קנד} ואחד הוא דוד המלך, וזהו שכתוב צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת, לעולם זה דוד המלך^{קנה}.

— — — — — זיו הזוהר — — — — —

קנג. כי כל הרים העליונים שהן הספירות העליונות משפיעות בספירת יסוד צדיק והוא מקבל מכלן השפע להעבירו להמלכות: קנד. כי משה שרשו הוא התפארת שהוא הכולל של הימין והשמאל של חסד ושל גבורה: קנה. כי דוד מלך ישראל חי וקיים:

קמה קראתי בכל לב עניי יהוה חקוק אצרה:
 כמו קראתיך הושיעני ואשמרה עדתיך: כמו קדמתי
 בנשה ואשועה (לדברך) לדברך יחלתי: קמה קדמו עיני
 אשמרות לשיח באמרתך: קמט קולי שמעה בחסדך
 יהוה כמשפטך תניני: קג קרבו רדפי ומה
 מתורתך רחקו: קנא קרוב אתה יהוה וכל
 מצותיך אמת: קנב קדם ידעתי מעדתיך פי לעולם
 יסרתם:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לחשישת רגל שמאלית

קראתי (קיט-ק, קמה): [שימוש תהלים לפרק קיט-ק] לחשישת רגל
 שמאל, לחוש על שמן וורד ומשחהו.

— זוהר תהלים —

שיפנה עצמו. לסביבות ישראל להשפיע להם די צרכיהם

קדם ידעתי מעדותיך כי לעולם יסרתם (קיט-ק, קנב): [נועם
 אלימלך, ליקוטי שושנה] בהקדים לפרש על דרך הרמז,
 כיצד עלה בכבש פירוש כיצד עולה ממדרגה למדרגה
 ומפרש ופנה לסובב פירוש שיפנה עצמו. לסביבות ישראל
 להשפיע להם די צרכיהם דרומית רוצה לומר הרוצה לבא
 אל החכמה כמו הרוצה להחכים ידרים מזרחית פירוש מיד
 בקומו בבוקר לא יפנה רק אל התורה שמזה יבא לו שיזריח

— זוהר תהלים —

אור גדול וזהו השמש יצא על הארץ פירוש כשיבא הבהירות על הארץ הוא הגוף על ידי עסק התורה ולוט בא צוערה רוצה לומר יצר הרע הנקרא לוט בא צוערה מלשון מצער שנעשה מצער וקטן, מזרחית צפונית פירוש, עם האור הזה יכול להשפיע השפעות וטובות גדולות שצריך לזה הצפנה והטמנה גדולה שלא יבין המקטרג ע"ד שפרשתי הרוצה להעשיר יצפין פירוש מי שרוצה להעשיר את ישראל ולהמשיך עליהם השפעה צריך להצפין הדבר מן הקטרוג. וזהו מצפון זהב יאתה על ידי שיצפין יבא זהב היינו השפעות, וזהו קדם רוצה לומר על ידי מזרח האור ידעתי מעדותיך פירוש אוכל לדעת השני דברים הנקראים עדות דהיינו מגורה היה בדרום ושולחן בצפון ונאמר בשניהם עדות וזהו ידעתי מעדותיך שאוכל להשיג החכמה כדי להשפיע כי לעולם יסדתם פירוש שכל זה יסדת בשביל העולם כדי להשפיע להם.

טעמו וראו כי טוב ד'. ויש לפרש דהנה האדם אין רשאי להנות מהעולם הזה הן אכילה ושתייה, והן הראיה שאדם רואה בעיניו שהם עיקר החמדה כדרך שאמרו עין רואה ולב חומד ואם כן צריך האדם שכל ראיותיו לא יהיה כי אם בדבר ד' וברוממותו לבחון בנפלאותיו ומובן ממילא טעמו פירוש כל מה שתטעמו בפה היא אכילה ושתייה וראו וכל מה שתראו זה לא יהיה הכל כי אם להבין כי טוב ד' להכיר טובתו וגדולתו יתברך.

נְטִיתִי: קנח רִאִיתִי בְנֵי־רִים וְאֶת־קוֹטְטָה אֲשֶׁר אִמְרָתָךְ לֹא
 שָׁמְרוּ: קנט רִאִה בִּי פְקוּדֵיךָ אֶת־בְּתִי וְהוֹאֵתָ לִּי כֶּתֶם־דָּךְ
 חִינִי: קס רִאֵשׁ דְּבָרְךָ אֶמֶת וְלִעוֹלָם כָּל מוֹשֶׁפֶט צִדְקָתְךָ:

— זוהר תהלים —

ואין מי שעומד לפני התשובה. ועל זה כתוב, (ישעיהו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים בי. אשר פשעו בי לא כתוב, אלא הפשעים בי. שלא רוצים לשוב ולהתנחם על מה שפשו. אבל כיון שהתנחמו, הקדוש ברוך הוא מקבל אותם. לכן האדם הזה, אף על גב שפשע בו ופגם במקום שלא צריך ושב לפניו - מקבל אותו וחס עליו, שהרי הקדוש ברוך הוא הוא מלא רחמים, ומתמלא רחמים על כל מעשיו, כמו שנאמר (תהלים קמה) ורחמיו על כל מעשיו. אפלו על בהמות ועופות מגיעים רחמיו. אם עליהם מגיעים רחמיו, כל שכן על בני אדם שיודעים ומכירים לשבח רבונם שרחמיו מגיעים עליהם ושורים עליהם. ועל זה אמר דוד, (שם קיט) רחמיו רבים ה' כמשפטיך חניני. אם על רשעים מגיעים רחמיו, כל שכן על צדיקים. אלא מי צריך רפואה? אותם בעלי כאבים. ומי הם בעלי כאבים? אלה אותם רשעים, הם צריכים רפואה ורחמים, שהקדוש ברוך הוא (מרחם) עליהם שלא יהיו עזובים ממנו, והוא - שלא מסתלק מהם, וישובו כנגדו. כשהקדוש ברוך הוא מקרב, הוא מקרב בימין. וכשדוחה, דוחה בשמאל. ובשעה שדוחה, הימין מקרבת. מצד הזה דוחה ומהצד הזה מקרב, והקדוש ברוך הוא לא עוזב את רחמיו מהם.

קסא שָׁרִים רַדְפוּנִי חֲנָם (ומדברִיךְ) וּמִדְבָּרֶךְ פָּתַח לְבִי:
 קסב שֵׁשׁ אֲנֹכִי עַל אִמְרֹתֶיךָ בְּמוֹצֵא שָׁלַל רַב: קסג שְׁקַר
 שִׁנְאַתִּי וְאֶתְעַבָּה תוֹרַתֶךָ אֶהְבֵּתִי: קסד שְׁבַע בַּיּוֹם
 הִלְלִיתִיךָ עַל מִשְׁפָּטֵי צְדָקָתֶךָ: קסה שָׁלוֹם רַב לְאַהֲבֵי
 ❧ ————— ❧ שִׁמוּשׁ תֵּהִלִּים ❧ ————— ❧

לפחד אויב

שרים (קיט-ש, קסא): [שימוש תהלים לפרק קיט-ש] לחשישת הראש
 אמור אותו על שמן זית ושים במקום הכאב.

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

וַיֵּרָא אֵלָיו מִלְאָךְ ה' בְּלִבַּת אֵשׁ. בְּלִבַּת הָאֵשׁ שֶׁל הַתּוֹרָה

שְׁבַע בַּיּוֹם הִלְלִיתִיךָ וּגו' (קיט-ש, קסד): [זוהר זוהר חדש, תקונא קדמאה]
 בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת יְהוָה. ב' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי
 אֹר יְהוָה. ג' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ יְהוָה. ד' - וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים יִקְווּ הַמַּיִם יְהוָה. ה' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ
 יְהוָה. ו' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֵת יְהוָה. ז' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם יְהוָה. ח' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ יְהוָה. ט'
 - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים פָּרוּ וּרְבוּ יְהוָה. י' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נִתְּתִי
 יְהוָה. אֵלוֹ הֵם ל"ב אֱלֹהִים שֶׁל בְּרֵאשִׁית שְׁהֵם כְּנֶגֶד ל"ב
 שְׁבִילִים. א' - בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת. ב' - וְרוּחַ אֱלֹהִים
 מְרַחֶפֶת עַל. ג' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר. ד' - וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת
 הָאֹר. ה' - וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר. ו' - וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאֹר
 יוֹם. ז' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ. ח' - וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת
 הָרְקִיעַ. ט' - וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְרְקִיעַ שָׁמַיִם. י' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יָקוּוּ הַמָּיִם. יא' - וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיְבֹשָׁה אָרֶץ. יב' - וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב. יג' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ. יד' - וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב. טו' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת. טז' - וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי יוֹדֵי - וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרִקיעַ הַשָּׁמַיִם. יח' - וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב. יט' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמָּיִם. כ' - וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם. כא' - וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב כַּב' - וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר. כג' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תוֹצֵא הָאָרֶץ. כד' - וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חֵית. כה' - וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב. כו' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה. כז' - וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם. כח' - בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ. כט' - וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר. ל' - וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ. לא' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתְתִי. לב' - וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת כָּל. לא' - וַיִּכַּל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. לב' - וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי. ג' - אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת. אלו השלשה עולים על כל ל"ב אלהים של מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית. וְזֶה סוּד (שמות ג) וַיִּרְא אֱלֹהִים מְלֶאכֶּה ה' בְּלִבָּת אֵשׁ. בְּלִבָּת הָאֵשׁ שֶׁל הַתּוֹרָה, וְזֶהוּ (ישעיה סג) כִּי יוֹם נִקְּם בְּלִבִּי. וּבָהֶם פּוֹעֲלִים אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת שֶׁל יְהוָה בָּם, וְכֻלָּם נִכְלָלִים בְּבַת שֶׁבַע, וְהֵם שְׁבַע שְׁמוֹת שֶׁל אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת אֲבָג יִתְּן קֶרַע שֶׁטֶן נִגְדַּי כֵּשׁ בְּטוֹר צֵתָג חִקֵּב טִנַּע יִגְלַּי פִּזֵּק שְׁקוֹ צִית. עֲלִיָּהֶן נֹאמֶר (תהלים קיט) שְׁבַע בְּיוֹם הַלְלָתֶיךָ. וּבָהֶם וַיִּשְׁתַּחֲוּ אַרְצָה שְׁבַע פְּעָמִים.

אין העולם עומד אלא על השלום

שָׁלוֹם רַב לְאַהֲבֵי תוֹרָתְךָ וְגו' (קייט, קס"ה): [זוהר חלק ג (ד' קע"ו):

תּוֹרַתְךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְּשׁוֹל: קסו שְׁבַרְתִּי לִישׁוּעָתְךָ
 יְהוָה וּמִצֹּתֶיךָ עֲשִׂיתִי: קסז שְׁמְרָה נַפְשִׁי עֲדַתֶיךָ
 וְאַהֲבֵם מְאֹד: קסח שְׁמַרְתִּי בְּקִנְיֶיךָ וְעֲדַתֶיךָ בִּי כָּל
 דְּרָכֵי נִגְדֶיךָ:

— זוהר תהלים —

זוהר תורה] שְׁלוֹם רַב לְאַהֲבֵי תּוֹרַתְךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְּשׁוֹל. אמר
 רבי יצחק בוא וראה שאין העולם עומד אלא על שלום,
 כאשר ברא הקב"ה את העולם לא היה יכול להתקיים עד
 שבא ושכן עליהם שלום, ומה הוא, זה השבת שהוא שלום
 של העליונים והתחתונים, ואז נתקיים העולם, ומי שחולק
 עליו יאבד מן העולם, מחלוקת זה שחולק על השלום, ומי
 שחולק על השלום חולק על השם הקדוש, לפי שהשם
 הקדוש נקרא שלום, רבי יוסי אמר כתוב שלום רב לאהבי
 תורתך וגו', התורה היא שלום, שכתוב (משלי ג) וכל
 נתיבותיה שלום.

קַסֵּט הַתְּקָרֵב רִנָּתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה־יְהוָה כְּדָבָרְךָ הַבְּיַנְנִי:
 קַע תָּבוֹא תִּחַנַּנְתִּי לְפָנֶיךָ בְּאִמְרַתְךָ הַצִּילֵנִי: קַע־תַּבְּעֵנָה
 שְׁפָתַי תִּהְלֶה בִּי תִלְמַדְנִי חֻקֶּיךָ: קַע־ב הַעֵן לְשׁוֹנֵי

== שימוש תהלים ==

לחשישת און שמאלית

תקרב (קיט-ת, קסט): [שימוש תהלים לפרק קיט-ת] לחשישת און שמאלית, לחוש במי בצל והטף טפה אחת, מי שחושש זרועותיו וצדו האחת ופרסת רגליו כעין פרלסי"א אמור. אשרי, תקרב, במה, שרים, גמול, ראה, דבקה, קראתי, הורני, צדיק, ויבואוני, פלאות, זכור עשיתי, חלקי, סעפים, טוב, נר, ידיך, מה, כלתה, לעולם. והוא בדוק ומנוסה מאן דחשיש חרציה עשה לו קטרין. אדם שת אנוש קינן מהללאל ירד חנוך מתושלח למך נח שם.

== זוהר תהלים ==

כל עצמותי תאמרנה אמר דוד אני משבחך בכל אבריי ומוקיים בהן המצות

תבענה שפתי תהלה (קיט-ת, קעא): [ילקוט שמעוני תהלים פרק לה רמז תשכג] כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך. איתמר צואה על בשרו או ידו מונחת בבית הכסא רב הונא אמר מותר לקרות קריאת שמע, רב חסדא אמר אסור, אמר רבא מאי טעמא דרב חסדא דכתיב כל עצמותי תאמרנה, מ"ט דרב הונא אמר מותר לקרות קריאת שמע, רב חסדא אמר אסור, אמר רבא מאי טעמא דרב חסדא דכתיב כל עצמותי תאמרנה, מ"ט דרב הונא דכתיב כל הנשמה תהלל יה. אמר

— זוהר תהלים —

רבי תנחום אין לך כל אבר ואבר שלא קלס דוד להקב"ה בו. קלסו בראשו דשנת בשמן ראשי. קלסו בעיניו אליך נשאתי את עיני. קלסו בפיו תהלת ה' ידבר פי. קלסו בלשון ולשוני תהגה צדקך. קלסו בגרונו נחר גרוני בקראי אליך, קלסו בשפתים תרננה שפתי, קלסו בלב לבי ובשרי ירננו. קלסו בקרביו וכל קרבי את שם קדשו. קלסו בידי ברוך ה' צורי המלמד ידי לקרב, קלסו ברגליו רגלי עמדה במישור. סוף דבר כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך. אמר דוד אע"פ שקלסתיך בכל אלו עד עכשו איני יודע לקלס פי יספר צדקותיך, כי לא ידעתי ספורות. כל עצמותי תאמרנה אמר דוד אני משבחך בכל אבריי ומקיים בהן המצות, בראשי אני רופפו וקורא בתפלתי, בשערות ראשי אני מקיים לא תקיפו פאת ראשכם ותפלין אני מניח בראשי, (פד) בצוארי עטיפת ציצית, בעיני וראיתם אותו, בפי תהלת ה' ידבר פי, בשפתי תבענה שפתי תהלה, בזקני ולא תשחית את פאת זקנך, בלשוני ולשוני תהגה צדקך, בלבי בלבי צפנתי אמרתך. בחזה הציצית אני משים כנגד הלב כל זמן שאני קורא קריאת שמע שנאמר והיו הדברים האלה על לבבך, מאחרי ומלפני השלכתי שני כנפים של טלית כשאני עומד בתפלה, יד ימנית אני כותב בה ומראה בה טעמי תורה, יד שמאלית בה אני קושר תפלין של יד ובה אני אוחו ציצית בזמן קריאת שמע, צפרנים לעשות בהם פריעה או מליקת העוף, או שניהם יחד ובוהן להסתכל אור להבדלה, כליותי אף

אמרתך כי כל מצותיך צדק: קעג תחי ידך לעורני כי
 פקודיך בחרתי: קעד תאבתי לישועתך יהוה יהוה
 ותורתך שעשעי: קעה תחי נפשי ותהללך ומשפטך
 יעורני: קעו תעיתי בשה אבד בקש עבדך כי מצותיך
 לא שכחתי:

— זוהר תהלים —

לילות יסרוני כליותי, מעי ותורתך בתוך מעי, קרבי וכל
 קרבי את שם קדשו, רגל ימין לחליצה, רגל שמאל קודם
 לשלש פסיעות אחר התפלה, כרעים כריעת ברכים בתפלה,
 הגיד מצות מילה ופריעה, ברכים בהן אני עושה סנדיקוס
 לילדים בשעת מילה ופריעה לכך נאמר כל עצמותי
 תאמרנה ה' מי כמוך. מציל עני מחזק ממנו אלו ישראל
 שהם נכנסין לתוך עובדי אלילים והקב"ה מצילם, ואין עני
 אלא ישראל שנאמר והשארתי בקרבך עם עני ודל, כבש בין
 שבעים זאבים מה יכול לעשות, הוי מציל עני מחזק ממנו.
 רבי יהושע בן לוי אמר זה יצר הרע, בנוהג שבעולם אדם
 גדל עם חברו שתים ושלש שנים הוא קושר עמו אהבה
 וזה גדל עמו מנערותו ועד זקנותו ואם מצא להפילו בתוך
 שבעים שנה הוא מפילו, בתוך שמונים שנה הוא מפילו, הוא
 שדוד אמר מציל עני מחזק ממנו דאמר רבי אחא וכי יש גזלן
 גדול מזה:

כו לחודש

קב א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֶל יְהוָה ^{אֲנִי} בַצֵּרֶתָה לִי
קָרָאתִי וַיַּעֲנֵנִי: ב יְהוָה ^{אֲנִי} הַצִּילָה נַפְשִׁי

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לעשות שלום

שיר המעלות אל ה' בצרתה (קב, א): [שימוש תהלים לפרק קכ]
בראותך נחש או עקרב התפלל השיר ז' פעמים.

— זוהר תהלים —

שִׁירִים תְּאָבִים בָּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּבְרִיאת שָׁמַיִם וָאָרֶץ,
כְּדֵי לְהַלְלוֹ וּלְשַׁבְּחוֹ

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֶל ה' בַּצֵּרֶתָה לִי וְגו' (קב, א): [זוהר חדש 9' בראשית (דף י:)]
בְּרֵאשִׁית, רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח (תהלים קכ) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֶל ה'
בַּצֵּרֶתָה לִי קָרָאתִי וַיַּעֲנֵנִי. שִׁירִים תְּאָבִים בָּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּבְרִיאת שָׁמַיִם וָאָרֶץ, כְּדֵי לְהַלְלוֹ וּלְשַׁבְּחוֹ, שֶׁהוּא יוֹצֵר הַכֹּל. הַשָּׁמַיִם
אוֹמְרִים שִׁירָה לְפָנָיו, שְׁנֵאמַר (תהלים יט) הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל,
וְהָאָרֶץ אוֹמֶרֶת שִׁירָה, שְׁנֵאמַר (שם צו) שִׁירוּ לַה' כָּל הָאָרֶץ. וְעוֹד, שְׁכָל
הָעוֹלָם תְּאָבִים וְשִׁמְחִים לְפָאֵר לְיוֹצְרָם בְּחֻזְתָּם נִפְלְאוֹתָיו בְּשָׁמַיִם
וּבָאָרֶץ, וְזֶהוּ בְּרֵאשִׁית. עַיִן בְּאוֹתִיּוֹת וְתִרְאָה, שִׁיר תְּאָבִים. כְּלוֹמַר,
תְּאָבִים לֵאמֹר שִׁיר עַל נִפְלְאוֹתָיו בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ, אֵיזָה הוּא אוֹתָם
הַמַּעֲלוֹת שֶׁהִיא דוּד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם אוֹמֵר. אֵלוֹ הֵם אוֹתָם
הַשִּׁירִים שֶׁל אוֹתָן הַמַּעֲלוֹת, שֶׁהֵם הַשָּׁמַיִם, שְׁנֵאמַר (עמוס ט) הַבּוֹנֵה
בְּשָׁמַיִם מַעֲלוֹתָיו. וְדוּד תְּאָבִים לָהֶם וְהִיא אוֹמֶרֶם, וְזֶהוּ
שִׁיר תְּאָבִים.

מִשְׁפַּת שֶׁקֶר מִלְשׁוֹן רְמִיָּה: גַּם יִתֵּן לָךְ וְיִמָּה יִסִּיף לָךְ

— זוהר תהלים —

כְּמֵה שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת אָמַר דָּוִד הַמְלֹךְ לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֵל ה' וְגו' (קכ, א): [זוהר ח"א פ' תולדות (דף קמב:)]

וַיִּתֵּן לָךְ הָאֱלֹהִים מִטַּל הַשָּׁמַיִם וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ וְרֹב דָּגָן

וְתִירוֹשׁ. אָמַר רַבִּי אֲבָא, הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאֲרוּהוּ, אֲבָל [פּתח רבי

אבא ואמר] בֵּא רְאֵה, שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֵל ה' בְּצַרְתָּה לִי קָרָאתִי

וַיַּעֲנֵנִי. כְּמֵה שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת אָמַר דָּוִד הַמְלֹךְ לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ

בְּרוּךְ הוּא, וְהַכֹּל כְּדִי לְהִתְקִין אֶת דְּרָגָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת לוֹ שֵׁם, כְּמוֹ

שְׁנֵאמַר (שמואל ב ח) וַיַּעַשׂ דָּוִד שֵׁם. וְהַשִּׁירָה הַזֹּאת אָמַר [לו]

כְּשֶׁרָאָה הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה לִיעֻקֵּב [של יעקב].

ה' הַצִּילָהּ נַפְשִׁי וְגו' (קכ, ב): [זוהר ח"א פ' תולדות (דף קמב:)] רַבִּי

אֶלְעָזָר אָמַר, יַעֲקֹב אָמַר הַשִּׁירָה הַזֹּאת [שהרי] בְּשַׁעַה שְׁאָמַר

לוֹ אָבִיו גִּזְשָׁה נָא וְאֲמַשְׁךְ בְּנֵי הָאֵתָה זֶה בְּנֵי עֲשׂוֹ אִם לֹא. אִזּוֹ

[משום] שְׁהִיָּה [הייה] יַעֲקֹב בְּצַרָה גְדוֹלָה, שְׁפָחַד שְׁאָבִיו יִכִּיר

אוֹתוֹ וַיִּנְדַּע לְפָנָיו. מַה כְּתוּב? וְלֹא הִפִּירוּ כִּי הָיוּ יָדָיו כְּיָדֵי

עֲשׂוֹ אַחִיו שְׁעֵרֹת וַיִּבְרַכְהוּ. אִזּוֹ אָמַר, אֵל ה' בְּצַרְתָּה לִי קָרָאתִי

וַיַּעֲנֵנִי. ה' הַצִּילָהּ נַפְשִׁי מִשְׁפַּת שֶׁקֶר מִלְשׁוֹן רְמִיָּה. זוֹהֵי

הַדְּרָגָה שֶׁעֲשׂוֹ שְׂרוּי בָּהּ, שְׁהִיא שְׁפַת הַשֶּׁקֶר [מה הוא]. שְׁפַת

שֶׁקֶר, בְּשַׁעַה שֶׁהִבִּיא אוֹתוֹ הַנְּחָשׁ קָלְלוֹת עַל הָעוֹלָם,

וּבְהַתְּחַכְּמוֹת וּבְעַקְמִימוֹת הִבִּיא קָלְלוֹת, שֶׁהִתְקַלַּל הָעוֹלָם.

בֵּא רְאֵה, בְּשַׁעַה שְׁאָמַר יִצְחָק לַעֲשׂוֹ, וַיֵּצֵא הַשְּׂדֵה וַצוּדָה לִי

צִידָה, בְּה"א, וּבְאֲרוּהָ, וַיֵּצֵא עֲשׂוֹ כְּדִי שִׁיתְּבַרְךָ מִיִּצְחָק,

לְשׁוֹן רְמִיָּה: ד חֲצִי גְבוּר שְׁנוּנִים עִם גַּחְלֵי רִתְמִים:
 ה אוֹיֵה לִי כִי גִרְתִּי מִשֶּׁךְ שְׁכַנְתִּי עִם אֲחֵלֵי קֶדֶר: ו רַבַּת
 שְׁכַנָּה לָּהּ נַפְשִׁי עִם שׁוֹנֵא שְׁלוֹם: ז אֲנִי שְׁלוֹם וְכִי אֲדַבֵּר
 הַמָּה לַמְּלַחְמָה:

— — — — — תהלים — — — — —

שְׁאָמַר לוֹ וְאַבְרָכָה לְפָנָי ה'. שְׁאֵלוֹ אָמַר וְאַבְרָכָה וְלֹא יוֹתֵר
 - יָפָה. כִּיּוֹן שְׁאָמַר לְפָנָי ה', בְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה הַזֹּדְעֻזַּע כְּסֵא
 כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָמְרָה, וּמָה שֵׁיִצֵּא נֶחֱשׁ מֵאוֹתָן
 הַקְּלָלוֹת וַיִּשְׁאַר יַעֲקֹב.

בְּשִׁעָה הַזֵּה הַיָּא הַזְּדִמָּן מִיכָאֵל, וְכֵא לְפָנָי יַעֲקֹב וְהַשְׁכִּינָה עִמּוֹ.
 וַיֵּדַע יַצְחָק, וַרְאָה אֶת גֵּן עֵדֶן עִם יַעֲקֹב וּבְרָכוֹ לְפָנָיו.
 וְכַשְׁנִכְנַס עָשׂו, נִכְנַס עִמּוֹ גִּיהֲנָם, וְעַל כֵּן וַיִּחְרַד יַצְחָק חֲרָדָה
 גְּדֻלָּה עַד מְאֹד, שֶׁחָשַׁב שֶׁעָשׂו לֹא הִיָּה בְּצַד הַהוּא. פֶּתַח
 וְאָמַר, וְאַבְרָכָהוּ גַם בְּרוּךְ יִהְיֶה. מִשׁוּם כֶּף הַזְּדִמָּן יַעֲקֹב
 בְּחֻכְמָה וּבְעֵקְמוֹמִיּוֹת שֶׁהֵבִיא בְּרֻכּוֹת עַל יַעֲקֹב, שֶׁהוּא כְּמוֹ
 אָדָם הָרֵאשׁוֹן, וְנִנְטְלוּ מֵאוֹתוֹ הַנְּחָשׁ, שֶׁהוּא שֹׁפֵת שֶׁקֶר.
 שְׁכַמָּה שֶׁקֶר אָמַר, וְכַמָּה דְּבָרֵי שֶׁקֶר עָשָׂה כְּדֵי לְהַטְעוֹת
 וּלְהֵבִיא קְלָלוֹת עַל הָעוֹלָם. מִשׁוּם כֶּף בֵּא יַעֲקֹב בְּחֻכְמָה
 וְהַטְעָה אֶת אָבִיו, כְּדֵי לְהֵבִיא בְּרֻכּוֹת עַל הָעוֹלָם וְלִטַּל מִמֶּנּוּ
 מָה שֶׁמִּנְעַע מִן הָעוֹלָם. וּמִדָּה כְּנֻגַד מִדָּה הִיָּתָה, וְעַל כֵּן כְּתוּב
 (תהלים קט) וַיֵּאָהֵב קָלְלָהּ וּתְבוֹאָהּ וְלֹא חָפֵץ בְּבִרְכָהּ וּתְרוּחָק
 מִמֶּנּוּ. עָלָיו כְּתוּב (בראשית ג) אָרוּר אַתָּה מְכַל הַבְּהֵמָה וּמְכַל

— זוהר תהלים —

חַיַּת הַשָּׂדֶה. וְנִשְׁאַר בּוֹ לְדוֹרֵי דוֹרוֹת, וּבָא יַעֲקֹב וְנָטַל מִמֶּנּוּ
הַבְּרָכוֹת.

בָּא יַעֲקֹב וְנָטַל מִשְׁלוֹ אֶת כָּל אוֹתָם הַבְּרָכוֹת

מַה יִּתֵּן לָךְ וְגו' (קכ, א): [זוהר ח"א פ' תולדות (דף קמב:)] וּמִיָּמֵינוּ שֶׁל
אָדָם הָרֵאשׁוֹן נֹעֵד יַעֲקֹב לְטַל מִהֲנַחֵשׁ הֵהוּא אֶת כָּל
הַבְּרָכוֹת הַלְלוֹ, וְהוּא נִשְׁאַר עִם קְלָלוֹת וְלֹא יֵצֵא מֵהֶם. וְדוֹד
אָמַר בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, (תהלים קכ) מַה יִּתֵּן לָךְ וּמַה יִּסְיֵף לָךְ לְשׁוֹן
רְמִיָּה חֲצִי גְבוּר שְׁנוּנִים. מַה אֲכַפֵּת לְאוֹתוֹ הַנְּחַשׁ הָרַע
שֶׁהֵבִיא קְלָלוֹת עַל הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ, נִחַשׁ נוֹשֵׁף וּמַמִּית,
וְאֵין לוֹ מִמֶּנּוּ הַנְּאָה. לְשׁוֹן רְמִיָּה - שְׂרָמָה אֶת אָדָם וְאֶשְׁתּוֹ
וְהֵבִיא רַע עָלָיו וְעַל הָעוֹלָם. אַחַר כֵּן בָּא יַעֲקֹב וְנָטַל מִשְׁלוֹ
אֶת כָּל אוֹתָם הַבְּרָכוֹת. חֲצִי גְבוּר שְׁנוּנִים - זֶה עָשׂוּ שֶׁשָּׁמַר
שְׁנָאָה [שהפחיד] לְיַעֲקֹב עַל אוֹתָן הַבְּרָכוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּשְׁטַם
עָשׂוּ אֶת יַעֲקֹב עַל הַבְּרָכָה וְגו'.

קכא א שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין
 יבא עזרי: ב עזרי מעם יהוה עשה
 שמים וארץ: ג אל יתן למוט רגלך אל ינום שמך:
 ד הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל: ה יהוה

שימוש תהלים

לצאת בלילה יחידי

שיר למעלות אשא עיני (קכא, א): [שימוש תהלים לפרק קכא] בצאתך
 בלילה יחידי אמור אותו ז"פ.

זוהר תהלים

מאין יבוא עזרי

אשא עיני אל ההרים (קכא, א): [תיקוני זוהר (תיקוני ע') זוהר תורה]
 אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי. הסוד של אי"ן
 הוא ידוע, א כתר עליון, י חכמה, ו' בינה, וכאשר נסתכל דוד
 ברוח הקודש וראה שיסתתר אי"ן בגלות האחרון, וראה
 שלא יהיו משיגים אותו אלא בשלש התפלות שתקנו האבות
 שנקראים הרים, אמר עליהם אשא עיני אל ההרים מאי"ן
 יבא עזרי, עזרי מעם ה' עשה שמים וארץ, זה מלך יושב על
 כסא רחמים, וכסא הדין נסתלק משם:

הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל, את ישראל שלמעלה
 הנה לא ינום ולא יישן וגו' (קכא ד): [זוהר ח"ג פ' נשא (דף קכ"ט:)]
 העינים של ראש הלכון, הם משנות מעיני שאר
 הפרצופים, שאין לו פסות על העינים, מהו הטעם, לפי

שְׁמֶרְךָ יְהוָה צִלְךָ עַל יַד יְמִינֶךָ: ו יוֹמָם הַשֶּׁמֶשׁ
 לֹא יַכְכֶּה וַיְרַח בַּלַּיְלָה: ז יְהוָה יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל רָע
 יִשְׁמַר אֶת נַפְשְׁךָ: ח יְהוָה יִשְׁמַר צִאתְךָ
 וּבֹאֶךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

— זוהר תהלים —

שְׁכַתוֹב הַנֶּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, אֶת יִשְׂרָאֵל
 שְׁלַמְעֵלָה, וְכַתִּיב אֲשֶׁר עֵינֶיךָ פְּקוּחוֹת. וְלִמְדָנוּ, כָּל מֵה שְׁבֹא
 בְּרַחֲמִים אֵין לָהֶם כְּסוֹת עַל עֵינֵיהֶם וְאֵין לָהֶם גְּבוּת עַל
 עֵינֵיהֶם, כָּל שְׁכָן הָרֹאשׁ הַלְבָן שְׂאֵין צָרִיךְ כְּלוּם. אָמַר רַבִּי
 שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֲבָא לְמָה רְמוֹז רֹאשׁ הַלְבָן, אָמַר לוֹ לְדַגֵּי הַיָּם,
 שְׂאֵין לָהֶם כְּסוֹת עַל עֵינֵיהֶם וְלֹא גְבוּת עַל עֵינֵיהֶם, וְאֵינָם
 יֹשְׁנִים, וְאֵין צָרִיכִים שְׁמִירָה עַל הָעֵינַיִם, כָּל שְׁכָן עֲתִיקָא
 דְּעֲתִיקָא שְׂאֵין צָרִיךְ שְׁמִירָה, וְכָל שְׁכָן שֶׁהוּא מְשַׁגִּיחַ עַל
 הַכֹּל, וְכֹלָם נְזוֹנִים מִמֶּנּוּ, וְאֵינּוּ יִישָׁן, זֶהוּ שְׁכַתוֹב הַנֶּה לֹא
 יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, אֶת יִשְׂרָאֵל שְׁלַמְעֵלָה.

כְּשִׁיּוֹצֵא אָדָם מִן הָעוֹה"ז אִם הוּא זֹכֵה - נִשְׁמָתוֹ עוֹלָה
 וּמִתְעַטָּרַת בְּמִקוּמָה וְאִם לֹא - כְּמֵה קְבוּצוֹת שֶׁל מְחַבְּלִים
 מְזַמְנִים לְמִשְׁךָ אוֹתוֹ לְגִיהֶנָם

יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל רָע וְגו' (קכא, ז): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רלז:)] אֲסַרִי
 לְגַפְּנָן עִירָה וְלִשְׂרָקָה בְּנֵי אֲתָנוּ וְגו'. רַבִּי חֲזִיָּא פְּתַח,
 (תהלים קכא) ה' יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל רָע יִשְׁמַר אֶת נַפְשְׁךָ. כִּיּוֹן שְׂאֲמַר
 ה' יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל רָע, לְשֵׁם מֵה יִשְׁמַר אֶת נַפְשְׁךָ? אֲלֵא ה'

— זוהר תהלים —

יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל רָע - בְּעוֹלָם הַזֶּה, יִשְׁמַר אֶת נַפְשְׁךָ - בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. שְׁמִירָה שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה הוּא, לְהִיּוֹת הָאָדָם שְׁמוֹר מִכַּמָּה מִיָּנִים רָעִים מְקַטְרָגִים שֶׁהוֹלְכִים לְקַטְרֵג בְּנֵי הָאָדָם בְּעוֹלָם וּלְדַבֵּק בָּהֶם. בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם מַה זֶה? כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ, כְּשִׁיּוֹצֵא אָדָם מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, אִם הוּא זוֹכֵה - נִשְׁמַתוֹ עוֹלָה וּמִתְעַטֶּרֶת בְּמִקְוָמָה, וְאִם לֹא - כְּמָה קְבוּצוֹת שֶׁל מַחֲבָלִים מְזַמְנִים לְמִשְׁךְ אוֹתוֹ לְגִיּוֹנָם וּלְמַסַּר אוֹתוֹ בְּיַד דוּמָה, שְׁנִמְסַר לְמַמְנָה עַל הַגִּיּוֹנָם, וְשִׁלַּשׁ עֶשְׂרֵה אֶלֶף רַבּוֹא מְמַנִּים עִמוֹ, וְכֻלָּם מְזַמְנִים עַל נַפְשׁוֹת הָרָשָׁעִים. בֵּא רְאֵה, שְׁבַעַה מְדוּרִים יֵשׁ בְּגִיּוֹנָם, וְשְׁבַעַה פְּתוּחִים. וְנִשְׁמַת הָרָשָׁע נִכְנָסֶת, וְכַמָּה מֵלֵאכֵי חֲבָלָה, רוּחוֹת, שׁוּמְרֵי הַשְּׁעָרִים, וְעַלִּיהֶם מְמַנָּה אֶחָד בְּכָל שַׁעַר וְשַׁעַר, וְנִשְׁמוֹת הָרָשָׁעִים נִמְסְרוֹת לְאוֹתָם מְמַנִּים עַל יְדֵי דוּמָה. כִּיּוֹן שְׁנִמְסְרוֹת בְּיַדֵּיהֶם, סוֹתְמִים שְׁעָרִים שֶׁל אֵשׁ לוֹהֵט. שְׁהַרֵי יֵשׁ שְׁעָרִים אַחַר שְׁעָרִים. כָּל הַשְּׁעָרִים פְּתוּחִים וְסוֹתוּמִים, הַחִיצוֹנִיִּים פְּתוּחִים וְהַפְּנִימִיִּים סוֹתוּמִים, וּבְכָל שַׁבָּת וְשַׁבָּת כָּלָם פְּתוּחִים, וְיוֹצְאִים הָרָשָׁעִים עַד לְאוֹתָם הַשְּׁעָרִים הַחִיצוֹנִיִּים, וּפּוֹגְשִׁים נִשְׁמוֹת אַחֲרוֹת שְׁמִתְעַכְּבוֹת בְּפְתוּחִים הַחִיצוֹנִיִּים. וְכְשִׁיּוֹצֵאת שַׁבָּת, הַכְּרוֹז עוֹמֵד בְּכָל פְּתַח וּפְתַח וְאוֹמֵר: (תהלים ט) יִשׁוּבוּ רָשָׁעִים לְשִׁאוּלָה וְגו'. בֵּא רְאֵה, נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אוֹתָן שְׁלֵא יִמְסְרוּ לְיַדֵּי דוּמָה, שֶׁהוּא הַמְּמַנָּה. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב יִשְׁמַר צִאתָךְ וּבוֹאָךְ, וְכַתּוֹב יִשְׁמַר אֶת נַפְשְׁךָ.

— זוהר תהלים —

בְּשֶׁעָה שָׁבֵן אָדָם אוֹהֵב אֶת הַקִּבְ"ה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב
אוֹתוֹ בְּכָל מָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה וְשׁוֹמֵר דְּרָכָיו

ה' יִשְׁמַר צִאתְךָ (קכא, ח) : [זוהר ח"א פ' וירא (דף קיב:)] דְּבַר אַחַר רַגְלֵי
חֲסִידוֹ יִשְׁמַר - בְּשֶׁעָה שָׁבֵן אָדָם אוֹהֵב אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב אוֹתוֹ בְּכָל מָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה
וְשׁוֹמֵר דְּרָכָיו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קכא) ה' יִשְׁמַר צִאתְךָ וּבֹאֲךָ
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

מִצְוָה שֶׁיִּקְבַּע אָדָם מְזוּזָה לְשַׁעְרוֹ לְהִיּוֹת כָּל אָדָם שֹׁמֵר מֵעַם
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשִׁיּוּצָא וּכְשֶׁנִּכְנָס

ה' יִשְׁמַר צִאתְךָ וּגו' (קכא, ח) : [זוהר ח"א פ' ואתחנן (דף רס"ג:)] מִצְוָה
שֶׁיִּקְבַּע אָדָם מְזוּזָה לְשַׁעְרוֹ, לְהִיּוֹת כָּל אָדָם שֹׁמֵר מֵעַם
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשִׁיּוּצָא וּכְשֶׁנִּכְנָס. וְהַסּוּד - (תהלים קכא) ה'
יִשְׁמַר צִאתְךָ וּבֹאֲךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. מִשׁוּם שֶׁסּוּד הַמְּזוּזָה
עוֹמֵד תָּמִיד לְפִתַּח, וְזֶהוּ פֶתַח שְׁלִמְעָלָה, וְזוֹהֵי דְרָגָה שְׁנִיפָרָא
שׁוֹמֵר, לְהִמָּצָא בְּשִׁמְרָה. שְׁאָדָם אֵינוֹ שֹׁמֵר, רַק מְשִׁמֵּר
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא תָּמִיד שׁוֹמֵר, וְעוֹמֵד לְפִתַּח, וְהָאָדָם
בְּפָנָיו. וְעוֹד, שֶׁלֹּא יִשְׁכַּח אָדָם זְכוֹרֵן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְעוֹלָמִים. וְזֶהוּ כְּמוֹ הַצִּיצִית, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר טו) וּרְאִיתֶם
אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת וּגו'. כִּיּוֹן שֶׁרוּאָה הָאָדָם אֶת הַזְּכוֹרֵן הַזֶּה,
נִזְכָּר בְּעַצְמוֹ לַעֲשׂוֹת מִצְוֹת רַבּוֹנוֹ. וְסוּד הָאֱמוּנָה, מְזוּזָה כָּלָל
שֶׁל זְכוֹר וּנְקִבָה כְּאַחַד. בְּסִפְרוֹ שֶׁל שְׁלֵמָה, סְמוּךְ לְפִתַּח, כְּנֶגֶד
שְׁתֵּי דְרָגוֹת, מְזַדְּמֵן שָׂד אַחַד (זוהר) וַיֵּשׁ לוֹ רִשׁוֹת לְחַבֵּל, וְהוּא

— זוהר תהלים —

עומד לצד שמאל. מרים האדם את עיניו, ורואה את סוד שם רבנו, ונזכר בו, ולא יכול להרע לו. ואם תאמר, אם כן, כשהאדם יוצא מהשער החוצה הרי אותו שד עומד לימינו, ומזוזה לשמאלו, ואיך נשמר האדם כשהוא שורה לשמאלו? אלא כל מה שעשה הקדוש ברוך הוא, כל דבר ודבר נמשך אחר מינו. באדם יש שתי דרגות, אחת מימין ואחת משמאל. אותו שממין נקרא יצר הטוב, ואותו של השמאל נקרא יצר הרע. כיון שיצא אדם משער ביתו, אותו שד מרים עיניו, ורואה את היצר הרע ששורה לשמאל, נמשך לאותו צד וזו ממין. ובאותו צד עומד שם של רבנו, ולא יכול להתקרב ולהרע לו, ויוצא האדם ונצול ממנו. כשנכנס, הרי השם הקדוש עומד לימין ולא יכול לקטרג עמו.

ועל זה צריך האדם שלא יעשה (יעביר) טנוף ולכלוך בשער ביתו ולא ישפך מים עכורים. אחד, שלא יעשה קלון לשם רבנו. ואחד, שיש רשות לאותו המחבל לחבל. ולכן יזהר האדם מזה, ויזהר האדם שלא ימנע משער ביתו שם רבנו. וכשאדם מתקין מזוזה לפתחו, כשנכנס (אותו האדם), אותו יצר הרע ואותו שד בעל כרחם שומרים אותו, ואומרים (תהלים קיח) זה השער לה' צדיקים יבאו בו. וכשלא עומדת מזוזה בפתח האיש, יצר הרע ואותו שד מתתקנים כאחד, שמים ידיהם על ראשו בזמן שנכנס, פותחים ואומרים: אוי לו לפלוני שיצא מרשות רבנו! מאותו זמן הוא עומד בלי שמירה, שאין מי שישמר עליו. הרחמן יצילנו.

— זוהר תהלים —

ובואך מה זה אומר? שהרי מי שנכנס לביתו אינו פוחד אלא האדם הזה ששם רשם קדוש לביתו בדברים של השם העליון זה נשמר מהכל

ה' ישמר צאתך וגו' (קכא, ח): [זוהר ח"ג פ' ואתחנן (דף רס"ו):] עוד אמר רבי אבא, כתיב (שם קכא) ה' ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם. ישמר צאתך ברור, אלא ובואך מה זה אומר? שהרי מי שנכנס לביתו אינו פוחד. אלא האדם הזה ששם רשם קדוש לביתו בדברים של השם העליון, זה נשמר מהכל. וכשיוצא ההוא שמדורו לשער ביתו, זוקף ורואה את השם הקדוש ומעיין (נעוץ) בפתחו. כשיוצא האדם, הוא מלוה אותו ושומר אותו. כשנכנס לביתו הוא מכריז לפניו: הזהרו בדיוקן של המלך הקדוש! וכל זה משום אותו הרשם של השם הקדוש שנרשם בשער שלו. ולא די לו לאדם שנשמר בביתו, אלא הקדוש ברוף הוא שומר אותו כשנכנס וכשיוצא, שכתוב ה' ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם. אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא.

בא וראה, הרוח הרעה הזו ששוויה בין השערים, אוי לו לאדם שלא יודע להזהר ממנו ולא רושם על פתח ביתו את השם העליון הקדוש שימצא עמו, שהרי יש לו שלש מאות ששים וחמשה שמשים רעים שמקטרגים, כל אחד משמש ביומו, וכלם נמצאים עמו כל ימות השנה ומקטרגים עליו למעלה ולמטה, וכלם נמצאים עמו ביום ובלילה. ביום לקטרג לו, בלילה לצער אותו בחלומו. כשיוצא לקטרג עליו,

קכב א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שְׁמַחְתִּי בְּאֹמְרִים לִי בַּיּוֹם
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נִלְחָם: ב עֲמֻדוֹת הָיוּ רַגְלֵינוּ:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לילך אצל אדם גדול

שיר המעלות שמחתי (קכב, א): [שימוש תהלים לפרק קכב] בעת שאתה הולך אצל אדם גדול אמור אותו ג"פ ויקבלוך בסבר פנים יפות ועוד צלי יתיה בבי כנישתא ואת מתברך.

— זוהר תהלים —

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת - שִׁיר שֶׁהַמַּלְאָכִים הָעֲלִיּוֹנִים אֹמְרִים, שֶׁהֵם מַעֲלוֹת וּדְרָגוֹת

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שְׁמַחְתִּי וְגו' (קכב, א): [זוהר שמות פ' תרומה (דף קמ"ט)] שִׁירָה זוּ הִיא מַעֲלָה עַל כָּל שְׁאָר הַשִּׁירִים שֶׁל הָרָאשׁוֹנִים. כָּל הַשִּׁירִים שֶׁהָרָאשׁוֹנִים אָמְרוּ, לֹא עָלוּ אֶלָּא תוֹךְ הַשִּׁירִים שֶׁהַמַּלְאָכִים הָעֲלִיּוֹנִים אָמְרוּ. וְאִם עַל גַּב שֶׁהָרִי פָּרְשׂוּהָ, אֲבָל כְּתוּב שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד. שִׁיר הַמַּעֲלוֹת - שִׁיר שֶׁהַמַּלְאָכִים הָעֲלִיּוֹנִים אֹמְרִים, שֶׁהֵם מַעֲלוֹת וּדְרָגוֹת. לְמִי אֹמְרִים? לְדָוִד. לְבַקֵּשׁ טָרֶף וּמְזוֹן מִמֶּנּוּ. עוֹד שִׁיר הַמַּעֲלוֹת - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים מו) עַל עֲלָמוֹת שִׁיר. (שיר א) עַל כֵּן עֲלָמוֹת אֶהְבֹּד. לְדָוִד - בְּשִׁבִיל דָּוִד הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן שֶׁמְשַׁבַּח תָּמִיד אֶת הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן. כִּיּוֹן שֶׁבֵּא שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ, אָמַר שִׁיר שֶׁהוּא עֲלִיּוֹן לְמַעֲלָה, שֶׁגְּדוּלֵי עוֹלָם עֲלִיּוֹנִים אֹמְרִים לְמֶלֶךְ הָעֲלִיּוֹן שֶׁהִשְׁלוּם כָּלוּ שְׁלוֹ. כָּל הָאֹמְרִים שִׁירָה לֹא עוֹלָם בְּשִׁירָה זוּ לוֹמַר, אֶלָּא אוֹתָהּ שִׁירָה שְׂאוֹמְרִים מְלֹאכֵי הַשָּׁרֵת. פָּרַט לְמֶלֶךְ

— זוהר תהלים —

שְׁלֹמָה שָׁעֲלָה בְּשִׁירָה הִיא לְמַה שְּׁגָדוּלִים עֲלִיוֹנִים עֲמוּדֵי עוֹלָם אוֹמְרִים. כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם בְּמִרְכָּבוֹת תַּחְתּוֹנוֹת, וְשְׁלֹמָה הִמְלִיךְ בְּמִרְכָּבוֹת עֲלִיוֹנוֹת

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת - שִׁיר שֶׁהַמְּלָאכִים הָעֲלִיוֹנִים אוֹמְרִים, שֶׁהֵם מַעֲלוֹת וְדַרְגּוֹת

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד וְגו' (קכב, א) : [זוהר שמות פ' תרומה (דף קמ"ד:)]
 שִׁירָה זוֹ הִיא מְעָלָה עַל כָּל שְׁאֵר הַשִּׁירִים שֶׁל הָרֵאשׁוֹנִים. כָּל הַשִּׁירִים שֶׁהָרֵאשׁוֹנִים אָמְרוּ, לֹא עָלוּ אֶלֶּא תוֹף הַשִּׁירִים שֶׁהַמְּלָאכִים הָעֲלִיוֹנִים אָמְרוּ. וְאִף עַל גַּב שְׁהָרִי פִּרְשׁוּהָ, אֲבָל כְּתוּב שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד. שִׁיר הַמַּעֲלוֹת - שִׁיר שֶׁהַמְּלָאכִים הָעֲלִיוֹנִים אוֹמְרִים, שֶׁהֵם מַעֲלוֹת וְדַרְגּוֹת. לְמִי אוֹמְרִים? לְדָוִד. לְבַקֵּשׁ טָרֶף וּמְזוֹן מִמֶּנּוּ. עוֹד שִׁיר הַמַּעֲלוֹת - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים מו) עַל עֲלְמוֹת שִׁיר. (שִׁיר א)
 עַל כֵּן עֲלְמוֹת אֶהְבּוּךָ. לְדָוִד - בְּשִׁבִיל דָּוִד הִמְלִיךְ הָעֲלִיּוֹן שֶׁמִּשְׁבַּח תְּמִיד אֶת הִמְלִיךְ הָעֲלִיּוֹן. כִּיּוֹן שֶׁבֵּא שְׁלֹמָה הִמְלִיךְ, אָמַר שִׁיר שֶׁהוּא עֲלִיּוֹן לְמַעְלָה, שְׁגָדוּלֵי עוֹלָם עֲלִיוֹנִים אוֹמְרִים לְמִלְךְ הָעֲלִיּוֹן שֶׁהַשְּׁלוֹם כָּלוּ שְׁלוֹ. כָּל הָאוֹמְרִים שִׁירָה לֹא עוֹלִים בְּשִׁירָה זוֹ לוֹמְרִים, אֶלֶּא אוֹתָהּ שִׁירָה שֶׁאוֹמְרִים מְלָאכֵי הַשָּׁרָת. פָּרַט לְמִלְךְ שְׁלֹמָה שָׁעֲלָה בְּשִׁירָה הִיא לְמַה שְּׁגָדוּלִים עֲלִיוֹנִים עֲמוּדֵי עוֹלָם אוֹמְרִים. כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם בְּמִרְכָּבוֹת תַּחְתּוֹנוֹת, וְשְׁלֹמָה הִמְלִיךְ בְּמִרְכָּבוֹת עֲלִיוֹנוֹת.

זוהר תהלים

אע"ג שהיו אומרים מתי ימות הזקן הזה דוד המלך אפ"ה אזי שמתחתי ושמחה היתה לי בשביל בני שהיו אומרים שבני יקום תחתי לגמור את המצוה לבנות את הבית אז התחיל לשבח אותה

שמתחתי באמרים לי וגו' (קכב, א) : [זוהר ח"א פ' וישב (דף קפג):] פתח ואמר, (שם) שמתחתי באמרים לי בית ה' גלף. את הפסוק הזה בארוהו, שדוד היה עם לבו לבנות הבית, כמו שנאמר (מלכים א ח) ויהי עם לבב דוד אבי לבנות בית לשם ה' וגו'. ואחר כך מה כתוב? רק אתה לא תבנה הבית כי אם בנך היצא מחלציה הוא יבנה הבית לשמי. וכל ישראל היו יודעים את זה, והיו אומרים מתי ימות דוד ויקום שלמה בנו ויבנה את הבית, ואז עמדות היו רגלינו בשעריך ירושלים, אז נעלה ונקריב שם קרבנות. ועם כל זה, אף על גב שהיו אומרים מתי ימות הזקן הזה, אזי שמתחתי ושמחה היתה לי בשביל בני, שהיו אומרים שבני יקום תחתי לגמור את המצוה לבנות את הבית. אז התחיל לשבח אותה ואמר, ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה יחדו. שנינו, עשה הקדוש ברוך הוא ירושלים למטה כמו שלמעלה, וזו מתקנת [11] כנגד זו, שכתוב (שמות טו) מכון לשבתך פעלת ה'. הבנויה, שעתיד הקדוש ברוך הוא להוריד את ירושלים שלמעלה כראוי, ומשום כך הבנויה. שחברה לה יחדו, והרי בארוה, שחברה? היה צריך להיות שחברו! אלא שהתחברה האם עם הבת ונהיו יחד, ובארוהו. ונאמר ששם עלו שבטים, אלו הם קיום של העולם

בְּשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַם: ג יְרוּשָׁלַם הַבְּנוּיָה בְּעִיר שְׁחָבְרָה לָהּ
יַחְדוּ: ד שְׁשֵׁם עָלוּ שְׁבָטִים שְׁבָטֵי יְהוָה עֲדוּת לְיִשְׂרָאֵל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

והתקון של העולם התחתון. ואל תאמר שהעולם התחתון לבדו, אלא אפלו של העולם העליון, שכתוב שבטי יה עדות לישראל, דוקא לישראל, משום שהם הקיום למטה, עדות הם למעלה, והכל - להודות לשם ה', להודות לשם הקדוש ברוך הוא לכל הצדדים, שכתוב להודות לשם ה'.

כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק יֵשׁ לוֹ מְדוּר לְפִי כְבוֹדוֹ וּלְפִי הִרְאוּ לוֹ

יְרוּשָׁלַם הַבְּנוּיָה וּגְו' (קכב, א): [זוהר חדש פ' לך לך (דף לג.)] רַבִּי
יְהוּדָה בֶּן פִּזִּי הָיָה לוֹ הָאָרִיס הַהוּא, וְהָיָה מְצַעַר
אוֹתוֹ. בָּאוּ לְפָנָיו רַבִּי זִירָא וְרַבִּי אַבָּא. אָמְרוּ לוֹ: מָה עוֹשֶׂה
מִרַע אָרִיסוֹ? אָמַר לָהֶם: כְּשֶׁהָאִישׁ גּוֹנֵב, בַּעַל הַשְּׂמֶשׁ יִזְהִיר
עָלָיו זָהָרוּ. אָמְרוּ לוֹ: לֹא מַעֲיֵן אֲדוֹנֵי בְּדַבְּרֵי? אָמַר לָהֶם:
וּמָה אַעֲשֶׂה, וְהוּא מְצַעַר אוֹתִי. אָמְרוּ לוֹ: יִפְרֹד אֲדוֹנֵי מִמְּנוּ
וְיִרוּחַ לָךְ. בְּעוֹדֶם יוֹשְׁבִים, אָמְרוּ לוֹ: לֹא לְזָה בָּאנוּ אֵלֶיךָ,
אֶלָּא יֵאמֶר לָנוּ מוֹרְנוּ, הַשְּׁבָטִים בְּנֵי יַעֲקֹב מָה הֵם לְעוֹלָם
הַבָּא? אָמַר לָהֶם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: הֵעִלָּה אוֹתָם לְיִשִּׁיבַת
הַרְקִיעַ, וְכָל נִשְׁמַת צַדִּיק שְׁעוּלָה, הֵם מְעִידִים עַל מַעֲשֵׂיהָ. זֶהוּ
שְׁכָתוֹב (תהלים קכב) יְרוּשָׁלַם הַבְּנוּיָה, זוֹ יְרוּשָׁלַם שֶׁל מַעֲלָה.
שְׁשֵׁם עָלוּ שְׁבָטִים שְׁבָטֵי יְהוָה עֲדוּת לְיִשְׂרָאֵל, כְּדִי לְהַעֲדֵי עַל
כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק מִיִּשְׂרָאֵל. וְלָמָּה? לְהִיּוֹת כָּלָם מוֹדִים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וּמְבָרְכִים לְשֵׁמוֹ. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב, עֲדוּת לְיִשְׂרָאֵל לְהַדוּת לְשֵׁם ה'. וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִפִּיר אֶת שְׁלוֹ וּמִשְׁתַּבַּח וְאוֹמֵר: רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רְאֵה מָה הִנַּחְתִּי בְּאַרְץ, וְזֶהוּ לְהַדוּת לְשֵׁם ה'. וְהִינוּ שְׁשָׁנִינוּ, כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק יֵשׁ לוֹ מְדוּר לְפִי כְבוֹדוֹ וּלְפִי הָרְאוּי לוֹ. מִי שֶׁבָּא מִרְאוּבֵן, שֶׁם מְדוּרוֹ עִם הַצַּדִּיקִים מִן רְאוּבֵן, וְכֵן כָּל שֶׁבֵט וְשֶׁבֵט. וּמִי שֶׁהוּא גֵר מֵאֲמוֹת הָעוֹלָם וְנִתְגַּיֵר, מְדוּרוֹ בְּמְדוּר שֶׁל גֵּרִים. וְהַשֶּׁבֵטִים עוֹמְדִים לְעֵדִים לְכָל צַדִּיק וְצַדִּיק. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב שֶׁשֵׁם עָלוֹ שֶׁבֵטִים שֶׁבֵטִי יְהִי עֲדוּת לְיִשְׂרָאֵל לְהַדוּת לְשֵׁם ה'.

שְׁשֵׁם עָלוֹ שֶׁבֵטִים וגו' (קכב, ד): [זוהר ח"א פ' וישב (דף קפג:)] וַיִּלְכוּ אַחֲרָיו לְרַעוּת אֶת צֵאן אֲבִיהֶם בְּשֶׁכֶם. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, לְרַעוּת צֵאן אֲבִיהֶם הָיָה צָרִיךְ לְהִיּוֹת! מָה זֶה אִ"ת נִקּוּד מְעַלְיוֹ? לְרַבּוֹת שְׁכִינָה עִמָּהֶם, שֶׁהִיא שְׂרוּיָה עִמָּהֶם, מִשּׁוּם שֶׁהֵם הָיוּ עֲשָׂרָה, שֶׁהָרִי יוֹסֵף לֹא הָיָה עִמָּהֶם, וּבְנִימִין הוּא קָטָן בְּבֵית, וּמִשּׁוּם כִּף הֵם הָיוּ עֲשָׂרָה, וּכְשֶׁהֲלָכוּ, הַשְׁכִּינָה הִיטָה בִּינֵיהֶם, וְעַל כֵּן נִקּוּד מְלֻמְעָלָה. וּמִשּׁוּם כִּף, בְּזִמְן שֶׁמָּכְרוּ אֶת יוֹסֵף, הִשְׁתַּתְּפוּ כֻּלָּם עִם הַשְׁכִּינָה, וְשִׁתְּפוּ אוֹתָהּ עִמָּהֶם כְּשֶׁעָשׂוּ שְׁבוּעָה, וְעַד שֶׁהִתְגַּלָּה דְבַר יוֹסֵף, לֹא שָׂרְתָה שְׁכִינָה עַל יַעֲקֹב. וְאִם תֹּאמַר שֶׁהַשְׁכִּינָה לֹא נִמְצְאָה עִמָּהֶם – בֹּא רְאֵה, שְׁכֵתוֹב (תהלים קכב) שֶׁשֵׁם עָלוֹ שֶׁבֵטִים שֶׁבֵטִי יְהִי עֲדוּת לְיִשְׂרָאֵל לְהַדוּת לְשֵׁם ה'. כֻּלָּם צַדִּיקִים וְחַסִּידִים, הַקִּיּוּם שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, הֵם קִיּוּם לְמַעְלָה וּלְמַטָּה.

לְהַדוֹת לַשֵּׁם יְהוָה הַגָּדוֹל: הַ כִּי שָׁמָּה יֵשְׁבוּ כְּסֹאוֹת

זוהר תהלים

כְּשֶׁרָצָה לְהַעֲמִיד אֶת הָעוֹלָם, עָשָׂה אֶת אַבְרָהָם בְּסוּד הַחֲכָמָה,
אֶת יִצְחָק בְּסוּד הַתְּבוּנָה, וְאֶת יַעֲקֹב בְּסוּד הַדַּעַת.

שְׁבִטֵי יְהוָה עֲדוֹת לְיִשְׂרָאֵל (קכב, ד): [זוהר שמות פ' שמות (דף ט"ו).]

ועוד סוד הדבר הוא, שְׁשִׁנִּינוּ, בְּעֶשְׂרָה מְאֻמְרוֹת נִבְרָא
הָעוֹלָם, וְכִשְׁתַּסְתַּכַּל הֵם שְׁלֵשָׁה, וְהָעוֹלָם נִבְרָא בָהֶם בְּחֲכָמָה
וּבַתְּבוּנָה וּבַדַּעַת, וְהָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֶלָּא בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל.
כְּשֶׁרָצָה לְהַעֲמִיד אֶת הָעוֹלָם, עָשָׂה אֶת אַבְרָהָם בְּסוּד הַחֲכָמָה,
אֶת יִצְחָק בְּסוּד הַתְּבוּנָה, וְאֶת יַעֲקֹב בְּסוּד הַדַּעַת, וּבִזְוָה נִקְרָא
(משלי כד) וּבַדַּעַת חֲדָרִים יִמְלֹאוּ. וּבְאוֹתָהּ שְׁעָה נִתְקַן כָּל
הָעוֹלָם, וּמִשְׁנוּלָדוֹ לְיַעֲקֹב שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁבִטִים, נִתְקַן הַכֹּל כְּמוֹ
שְׁלֵמַעֲלָה. כְּשֶׁרָאָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֲדוּה רַבָּה שֶׁל הָעוֹלָם
הַתַּחְתּוֹן הַזֶּה שֶׁנִּתְקַן כְּמוֹ שְׁלֵמַעֲלָה, אָמַר, אוֹלֵי חֵס וְשְׁלוֹם
יִתְעַרְבוּ בְּשָׂר הָעַמִּים וַיִּשְׂאָר פָּגָם בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. מָה עָשָׂה
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? טִלְטַל אֶת כָּל־מִכָּאֵן לְכָאֵן, עַד שֶׁיִּרְדּוּ
לְמִצְרַיִם לְדוֹר אֶת דִּיּוּרָם בְּעַם קָשָׁה עֲרֵף, שְׁמִבְזִים אֶת
מְנַהֲגֵיהֶם וּמִבְזִים אוֹתָם לְהַתְחַתֵּן בָּהֶם וּלְהַתְעַרֵּב עִמָּהֶם,
וְחוֹשְׁבִים אוֹתָם לְעַבְדִּים. הַגְּבָרִים גָּעְלוּ בָהֶם, וְהַנְּקֻבוֹת גָּעְלוּ
בָהֶם, עַד שֶׁנִּתְקַן הַכֹּל בְּזֵרַע קֹדֶשׁ, וּבִינן כָּךְ וּבִינן כָּךְ נִשְׁלַם
חֲטָא שְׂאָר הָעַמִּים, שְׁכָתוּב (בראשית טו) כִּי לֹא שָׁלַם עֹן
הָאֱמוּרֵי עַד הַנְּהָ. וְכִשְׁיִצְאוּ, יִצְאוּ צְדִיקִים קְדוֹשִׁים, שְׁכָתוּב
שְׁבִטֵי יְהוָה עֲדוֹת לְיִשְׂרָאֵל. בָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן וּנְשָׁקוּ בְּרֵאשׁוֹ. אָמַר
לוֹ, עֲמַד בְּנֵי בְּעַמְדָּךְ, כִּי הִשְׁעָה עוֹמְדַת לְךָ.

— זוהר תהלים —

בְּשִׁעָה שֶׁהִכְהֵן הַגְּדוֹל הָיָה שָׁם אֶת שְׁתֵּים עָשָׂרָה הָאֲבָנִים הַלְלוּ
וְלוּבֵשׁ אוֹתָן בַּחֲשׁוֹן וְאֶפֶוד, אִזְ שָׂרְתָה עָלָיו שְׂכִינָה, וּבּו חֲקוּקוֹת
שְׁמוֹת כָּל הַשְּׂבָטִים

שְׁשָׁם עָלוּ שְׂבָטִים (קכב, ד): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רכ"ט):] וְעַל כֵּן
הִנְשָׂמָה מִתְּלַבֶּשֶׁת בְּשָׁנֵי עוֹלָמוֹת, לְהִיּוֹת לָהּ שְׁלָמוֹת בְּכָל
- בְּעוֹלָם הַזֶּה שְׁלֵמֶטָה וּבְעוֹלָם שְׁלֵמְעָלָה. וְעַל זֶה כָּתוּב, (שם קמ)
אֶךְ צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ יִשְׁבּוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנִיךָ. אֶךְ צְדִיקִים יוֹדוּ
לְשִׁמְךָ - בְּעוֹלָם הַזֶּה. יִשְׁבּוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנִיךָ - בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. וַיַּעַשׂ
אֶת הָאֶפֶוד זֶה, הָרִי פִּרְשׂוּהָ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֶפֶוד וְחֲשָׁן הָיוּ
כְּאֶחָד, וּפִרְשׂוּהָ שֶׁהָרִי בְּמָקוֹם אוֹתוֹ הַקִּיּוּם עוֹמְדִים כָּל אוֹתָן
שְׁתֵּים עָשָׂרָה אֲבָנִים, כָּלֶם נוֹטְלִים שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְכָלֶם שָׁנִים
עָשׂוּ תַחֲוּמִים עֲלִיוֹנִים, כָּלֶם הֵם בְּסוּד שֶׁל שְׂבָטֵי יִשְׂרָאֵל. וְסוּד
זֶה כָּתוּב, (שם קכב) שְׁשָׁם עָלוּ שְׂבָטִים שְׂבָטֵי יְהוָה עֵדוֹת לְיִשְׂרָאֵל
לְהַדוֹת לְשֵׁם ה'. שְׁשָׁם עָלוּ שְׂבָטִים - אֵלּוּ שָׁנִים עָשׂוּ שְׂבָטִים
עֲלִיוֹנִים לְמַעְלָה, שֶׁהֵם שְׂבָטֵי יְהוָה, שֶׁהָרִי שָׁם זֶה עֵדוֹת לְיִשְׂרָאֵל.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, פְּעַמִּים כָּתוּב שְׂבָטִים. אֵלָּא, שְׁשָׁם עָלוּ
שְׂבָטִים - אֵלּוּ הַשְּׂבָטִים שְׁלֵמֶטָה. שְׂבָטֵי יְהוָה - אֵלּוּ
הַשְּׂבָטִים שְׁלֵמְעָלָה. עֵדוֹת לְיִשְׂרָאֵל - זֶה הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ הָעֲלִיּוֹן
הַזֶּה שֶׁנִּקְרָא עֵדוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם קלב) וְעֵדוֹתֵי זֶה אֶלְמָדָם.
וְאוֹתָם שָׁנִים עָשׂוּ שְׂבָטִים קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים הֵם שְׁתֵּים עָשָׂרָה
אֲבָנִים קְדוּשׁוֹת, וְלָכֵן הֵם עוֹמְדִים לְמֶטָה כְּמוֹ שְׁלֵמְעָלָה, וְכָל
אוֹתָם שְׁמוֹת שֶׁל שָׁנִים עָשׂוּ הַשְּׂבָטִים, כָּלֶם חֲקוּקִים בְּאוֹתָן
אֲבָנִים, וְהִכְהֵן הַגְּדוֹל נוֹטֵל אוֹתָם.

— זוהר תהלים —

בא וְרָאָה, כְּשִׁיעֶקֶב הָיָה הוֹלֵךְ לַחֲרֹץ, מַה כָּתוּב? (בראשית כח)
 וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם מֵרֵאשִׁיתוֹ. אֵלּוּ שְׁתֵּים עָשָׂרָה
 אֲבָנִים קְדוֹשׁוֹת, וְכֹלֶן נַעֲשׂוּ אֶבֶן אַחַת, שְׁכָתוּב וְהָאֶבֶן הַזֹּאת
 אֲשֶׁר שָׁמְתִי מִצְבָּה. וְקוֹרָא לֶהֱן אֶבֶן, מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁכָל
 שְׁתֵּים עָשָׂרָה הָאֲבָנִים נִכְלְלוּ בְּאֶבֶן קְדוֹשָׁה עֲלִיּוֹנָה אַחַת,
 שֶׁהִיא מַעֲלִיָּהֵן, שְׁכָתוּב וְהָאֶבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר שָׁמְתִי מִצְבָּה יִהְיֶה
 בֵּית אֱלֹהִים. וְלִכֵּן כָּאֵן הִכְהֵן הַגְּדוֹל הָיָה שֶׁם אוֹתָן עַל לְבוֹ
 לְזִכְרָם תְּמִיד, שְׁכָתוּב (שמות כח) וַנִּשָּׂא אֶהָרָן אֶת שְׁמוֹת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל עַל לְבוֹ לְפָנַי ה' תְּמִיד. וּמִשּׁוּם כֶּךָ הִכַּל הוּא בְּסוּד שֶׁל
 שְׁנַיִם עָשָׂר, שְׁנַיִם עָשָׂר עֲלִיּוֹנִים טְמִירִים לְמַעַלָּה שְׁנִגְנוּזוּ בְּסוּד
 עֲלִיּוֹן קְדוֹשׁ, וְהֵם הַסּוּד שֶׁל הַתּוֹרָה, וַיּוֹצֵאִים מִקּוֹל דִּק אֶחָד,
 וְהָרִי פָּרְשׁוּהָ. שְׁנַיִם עָשָׂר אַחֲרִים טְמִירִים לְמַטָּה כְּמוֹ שֶׁהֵם,
 וַיּוֹצֵאִים תּוֹךְ קוֹל אַחַר שֶׁהִיא אֶבֶן, שְׁכָתוּב (בראשית מט) מִשֶׁם
 רָעָה אֶבֶן יִשְׂרָאֵל. וְלִכֵּן פָּרְשׁוּהָ בְּסוּד הַכְּתוּב, (שם כט) וַנֶּאֱסָפוּ
 שָׁמָּה כָּל הָעֵדְרִים וּגְלָלוּ אֶת הָאֶבֶן. זוֹ הַשְּׂכִינָה שְׁנִקְרָאת אֶבֶן
 בַּחוּץ, אֶבֶן יִשְׂרָאֵל. שְׁגוּלָלִים אוֹתָהּ וּמְכַנְיָסִים אוֹתָהּ לְגָלוּת,
 וְכָתוּב וְהִשִּׁיבוּ אֶת הָאֶבֶן עַל פִּי הַבָּאָר לְמִקּוֹמָהּ, וְעַל שָׁמָּה
 נִקְרָאִים כָּל הָאֲבָנִים. וְכִמָּה אֲבָנִים לְאֲבָנִים. יֵשׁ אֲבָנִים וַיֵּשׁ
 אֲבָנִים. יֵשׁ אֲבָנִים יְסוּדֵי הַבַּיִת, שְׁכָתוּב (מלכים א ה) וַיִּצְוּ הַמֶּלֶךְ
 וַיִּסְעוּ אֲבָנִים גְּדוֹלוֹת אֲבָנִים יְקָרוֹת לְיִסֵּד הַבַּיִת אֲבָנֵי גְזִית. וַיֵּשׁ
 אֲבָנִים עֲלִיּוֹנוֹת נִכְבְּדוֹת, וְהֵן (אלו) שְׁתֵּים עָשָׂרָה, וְהֵן אַרְבַּע
 מַעֲרֻכוֹת, שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ לְכָל מַעֲרֻכָה לְאַרְבַּעָה רוּחוֹת הָעוֹלָם.
 כְּמוֹ כֵּן אוֹתָם אַרְבַּעָה דְגָלִים שֶׁהֵיוּ הוֹלְכִים בְּמִדְבָּר, וְהֵם

— זוהר תהלים —

שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁבָטִים, שְׁלֹשָׁה שְׁלֹשָׁה לְכָל צַד לְאַרְבָּעָה רוּחוֹת
הָעוֹלָם. וְהַכֵּל סוּד אֶחָד, וְהָרִי פְּרָשׁוּהָ.

וּבֹא רֵאָה, בְּשַׁעַה שֶׁהַפֶּהֶן הַגָּדוֹל הָיָה שָׁם אֶת שְׁתֵּים עָשָׂרָה
הָאֲבָנִים הִלְלוּ וְלוּכַשׁ אוֹתָן בַּחֲשֵׁן וְאֶפֶוד, אִז שָׂרְתָה עָלָיו
שְׂכִינָה, וְאוֹתָן שְׁתֵּים עָשָׂרָה אֲבָנִים חֲקוּקוֹת בְּשִׁמוֹת כָּל
הַשְּׁבָטִים, וְכָל שְׁבָט וְשְׁבָט חֲקוּק עַל אֶבֶן אַחַת. שְׁקוּעוֹת הָיוּ
הָאוֹתִיּוֹת עַל הָאֲבָנִים, וְכִשְׁהָאִירוּ הָאֲבָנִים, הָיוּ הָאוֹתִיּוֹת
בוֹלְטוֹת הַחוּצָה וּמְאִירוֹת עַל מַה שֶׁהֶצְטָרְכוּ. (ובאותיות השבטים)
וּבְכָל הַשְּׁבָטִים לֹא הָיוּ שְׁתֵּי הָאוֹתִיּוֹת ח' ט', בְּשִׁבִיל שְׁלֹא
נִמְצָא חֲט"א בְּכָלָם. אָמַר רַבִּי חִזְקִיָּה, אִם כֵּן, ח' שֶׁהִשֵּׁם גּוֹרָם
– נֶאֱדָה. אָבֵל ט', שֶׁהִיא אוֹת טוֹבָה, וְשְׁנֵינֵנוּ, מִי שֶׁרוּאָה ט'
בַּחֲלוּמוֹ טוֹב לוֹ, מִשּׁוּם שֶׁבָּה פְּתַחָה תוֹרָה כִּי טוֹב, שֶׁכְּתוּב
(בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב, וְהוֹאִיל וְהִיא אוֹת
טוֹבָה, לָמָּה לֹא נִכְתְּבָה בְּאוֹתָם שְׁבָטִים?

אָמַר לוֹ, מִשּׁוּם שֶׁסְּמוּכוֹת שְׁתֵּי הָאוֹתִיּוֹת זוֹ לְזוֹ. וְעוֹד, שֶׁהָרִי
הָאוֹת ט' גְּנוּזָה וְטְמִירָה, וְהִיא מְאִירָה אֶת הָאוֹר שֶׁל
כָּלָם, שֶׁהָרִי אוֹת זוֹ הִיא הָאוֹר שֶׁל כָּלָם, וְאִין אוֹר נִמְצָא חוּץ
מִהָאוֹת הַזֶּה, שֶׁכְּתוּב וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב. וְהוּא
הָאוֹר שֶׁל אוֹתוֹ הָאוֹר שֶׁגְּנוּז וְטְמִיר. וְעַל זֶה כְּתוּב, (תהלים פד)
לֹא יִמְנַע טוֹב לְהוֹלִכִים בְּתַמִּים. וְזֶהוּ הָאוֹר שֶׁל כָּל הַשְּׁבָטִים.
וּמִשּׁוּם כֵּן לֹא נִחְקְקָה בָּהֶן. וְעוֹד, שֶׁכָּל הַשְּׁתֵּים עָשָׂרָה
יוֹצְאוֹת מִתּוֹךְ הָאֲכַסְדֵּרָה הַזֶּה הִטְמִירָה שֶׁהִיא בְּסוּד הָאוֹת ט',
וּמִשּׁוּם כֵּן הִיא טְמִירָה וּגְנוּזָה וְאִינָה נִרְאִית בָּהֶן. בֹּא וּרְאָה,

זוהר תהלים

כל אותן אבנים עומדות בדרך אות ונס, וכלן כשהאירו, אז פני הכהן הגדול היו מאירות, והאותיות מאירות וכולטות להודיע לחוץ. וכשהיו מאירים פני הכהן, אז היו נודעות בליטות האותיות שהוא לטוב, ובזה נודע הכהן אם צדיק האיש אם לא. ועל כך הפל הוא באות ונס, והרי פרשוה.

משום שי"ה עדות לישראל ודאי ולכן הראובני השמעוני י"ה
בכל אחד ואחד

שבטי יה וגו' (קכב, ד): [זוהר ח"ג פ' במדבר (דף ק"ח:)] איש על דגלו
באותת (במדבר ב) - אלו ארבע מחנות של כנסת ישראל,
שהם שנים עשר שבטים, שנים עשר תחומים סביב סביב לה.
הכל כמו שלמעלה, כתוב (תהלים קכב) ששם עלו שבטים שבטי
יה וגו'. ששם עלו שבטים - אלו שנים עשר שבטים, שנים
עשר תחומים שלמטה. שבטי יה - הרי פרשוה, משום שי"ה
עדות לישראל ודאי. ולכן (במדבר כו) הראובני, השמעוני, י"ה
בכל אחד ואחד. אבל ודאי כך הוא, שהרי העץ העליון
הקדוש, בו חותם בחותמו. ופרשוה שכתוב, (יחזקאל א) ודמות
פניהם פני אדם ופני אריה אל הימין וגו'. דמות אדם נכללת
בכלם, והפנים היו לארבעת צדדי העולם, ונפרדים
בדמיותיהם, וכלם כלולים בו באדם.

מובא ממימין, גבריא ממשאל, אוריא לפניהם, רפאל
לאחוריהם, השכינה מעליהם. שנים מכאן, ושנים
מכאן, והיא באמצע. כמו זה בארץ שלמטה - שנים מכאן,

לְמִשְׁפָּט בְּסֹאוֹת לְבֵית דָּוִד: ו שְׁאַלוּ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלַם
 יִשְׁלְיוּ אֶתְכֶם: ז יְהִי שְׁלוֹם בְּחִילְךָ שְׁלוֹה בְּאַרְמְנוֹתֶיךָ:
 ח לְמַעַן אַחֵי וְרַעֵי אֲדַבְּרָה נָא שְׁלוֹם בְּךָ: ט לְמַעַן בֵּית
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{תקנה בעל חובות} אֲבַקֶּשֶׁה טוֹב לְךָ:

זוהר תהלים

ושנים מכאן, וי"ה ביניהם. פיון שלוקחים שני דגלים, מה כתוב? ונסע אהל מועד מחנה הלויים וגו'. ואחר כך אותם שנים אחרים ארבע מחנות הן לארבעת צדדי העולם, ונמצאים שנים עשר. אף כך למטה כמו שלמעלה. ונסע בראשונה דגל מחנה יהודה מול מחנה אוריאל. ומחנה ראובן מול מחנה מיכאל. זה לדרום, וזה למזרח. כך גם המזבח דרומית מזרחית. ומחנה דן לצפון. מחנה אפרים ימה. מחנה דן מול מחנה גבריאל. מחנה אפרים למערב מול מחנה רפאל. כך גם המזבח צפונית מערבית. הכל אחרו זה בזה, עד שהכל עולה ונאחז בשם הקדוש, שהוא הראשית של הכל, העליון של הכל, הקדוש של הכל, הכל כלול בו.

אהבת הקדוש ברוך הוא שקרא לישראל אחים שנאמר למען אחי ורעי אדברה נא

לְמַעַן אַחֵי וְרַעֵי אֲדַבְּרָה נָא וְגו' (קכב, ח): זוהר ח"ג פ' אחרי מות (דף ע"ז ע"ב) [[ערנות אחי אביך לא תגלה (ויקרא יח), שנה רבי יהודה - זהו ישראל למטה. ואחות אמך - זו ירושלים שלמטה. בחטאים הללו יגלו ישראל לבין העמים ותחרב

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ירוּשָׁלַיִם לְמַטָּה. וְעַל זֶה שָׁנִינוּ, אֶהְבֵּת הַקְּדוּשׁ כְּרוּךְ הוּא
 שְׁקָרָא לְיִשְׂרָאֵל אַחִים, שְׁנֹאֲמַר (תהלים קכב) לְמַעַן אַחֵי וְרַעֵי
 אֲדַבְּרָה נָא וְגו' (ובארנו הדברים, ושם (דברים שם) בת בנה ובת בתה.
 ואף על גב שהם בנגלה ובנסתר וכן אחריו. שהרי העולם
 צריך להם, והם ישוב העולם, כמו שכתוב (משלי כז) רַעַךְ וְרַע
 אַבִּיךָ) וְזֶה סוּד הַדְּבָר. שְׁאֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה,
 אִם אַחֵי, לְמָה רַעֵי? וְאִם רַעֵי, לְמָה אַחֵי? אֲלֵא לְמַדְּנוּ, אוֹתוֹ
 דְּבַר שְׁלֵא סָר לְעוֹלָמִים נִקְרָא רַע, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר רַעַךְ וְרַע אַבִּיךָ
 אֵל תַּעֲזֹב. וְזֶהוּ סוּד הַדְּבָר שְׁאֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָאִם הָעֲלִינָה
 נִקְרָאת רַעֲיָה, כִּי לֹא זֹזָה אֶהְבֵּת הָאֵב מִמָּנָה לְעוֹלָמִים. וְהָאִם
 הַתַּחְתּוֹנָה נִקְרָאת כְּלָה, וְנִקְרָאת אַחוֹת, כְּמוֹ שְׁבֵאַרְנוּ (שיר ח)
 אַחוֹת לָנוּ קָטְנָה. וְהִינוּ סַתֵּם מִשְׁנָה שְׁלָנוּ, שְׁכַתוּב כְּאֵן עָרוֹת
 אַחוֹתְךָ בַת אַבִּיךָ אוֹ בַת אִמְךָ. כִּיִּן שְׁאֲמַר בַּת אַבִּיךָ, מַה זֶה
 אוֹ בַת אִמְךָ? אֲלֵא, אִם הִיא נִמְצָאת מִצַּד הָאֵב, נִקְרָאת חֲכָמָה.
 וְאִם מִצַּד הָאִם, נִקְרָאת בִּינָה. וְעַל כָּל פְּנִים, בֵּין כָּךְ וּבֵין כָּךְ,
 הִיא נִמְצָאת מִהָאֵב וְהָאִם. שְׁהָרִי יו"ד אֵינָה זֹזָה מִה'
 לְעוֹלָמִים. וְזֶהוּ סוּד הַדְּבָר, מוֹלְדֵת בֵּית - מִצַּד הָאֵב. אוֹ
 מוֹלְדֵת חוּץ - מִצַּד הָאִם.

רַבִּי אַבְאָ אָמַר, (משלי כד) בְּחֲכָמָה יִבְנֶה בַּיִת. מִי הַבַּיִת שְׁנִכְנָה
 בְּחֲכָמָה? הָרִי אוֹמַר זֶה הִנְהָר שְׁיּוֹצֵא מֵעֵדֶן. מִשׁוּם כָּךְ
 מוֹלְדֵת בַּיִת אוֹ מוֹלְדֵת חוּץ, כְּשִׁינְצָאָה מו', כְּמוֹ שְׁכַתוּב
 (בראשית ב) עֵצִים מַעֲצָמִי וּבִשׁוֹר מִבְּשָׂרִי. וְכַתוּב וַיִּקַּח אַחַת
 מִצִּלְעֹתָיו, וְזֶהוּ מוֹלְדֵת חוּץ, מִמְּקוֹם שֶׁל זְעִיר אֲנָפִין נִמְצָא,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כמו שנתבאר. ועל זה אמר רבי יהודה, ישראל נקראים אחים לקדוש ברוך הוא, שלא סרה אהבתם לעולמים. ירושלים שלמטה נקראת אחות אמן, כמו שכתוב (תהלים קכב) ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה יחדו וגו'. מה זה שחברה לה יחדו? כדי שיזדוג עמה המלך משה צדדים, בכל צדדי המלך, בדרגת הצדיק, וכל פתרי המלך שפלולים בו. והינו שחברה לה יחדו. רבי יצחק אמר, ששם עלו שבטים שבטי יה. מי השבטים? אלו שנים עשר תחומים שנפרדים מאותו אילן גדול וחזק שירש אותם מצד האב והאם. זהו שכתוב שבטי יה, מיפי העדות שמעיד הבן הקדוש, (שמעיד אבא ואמא בכן הקדוש) שכתוב שבטי יה עדות לישראל, והם נהרות עמקים ששופעים ונמשכים מן י"ה. והכל (וכל כך למה), להודות לשם ה'. פי שמה ישבו כסאות למשפט כסאות לבית דוד, לרשת את המלכות הקדושה הוא ובניו לדורי דורות, וזוהי השירה שאמר דוד על המלכות העליונה הקדושה.

קכג א שיר המעלות אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים:

— ❧ — ❧ שימוש תהלים ❧ — ❧ —

לעבד שברח

שיר המעלות אליך נשאתי (קכג, א): [שימוש תהלים לפרק קכג] לעבד שברח כתוב בטס של עופרת שם האדון ושם העבד והוא ישוב.

— ❧ — ❧ זוהר תהלים ❧ — ❧ —

אליך נשאתי את עיני - לצפות ולחפות לאותן ברכות שירדות משם למטה

אליך נשאתי את עיני וגו' (קכג, א): [זוהר ח"א פ' ויגש (דף רח.)] ולא יכל יוסף להתאפק. רבי חזקיה פתח ואמר, (תהלים קכג) שיר המעלות אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים. הפסוק הזה בארוהו ונתבאר, אבל בא ראה, אליך נשאתי את עיני, וכתוב (תהלים קכא) אשא עיני אל ההרים. אלא, זה למעלה וזה למטה. אשא עיני אל ההרים - זה למעלה, כדי להמשיך ברכות ממעלה למטה, מההרים הללו העליונים למשך מהם ברכות לכנסת ישראל שמתברכת מהם. אליך נשאתי את עיני, לצפות ולחכות לאותן שירדות משם למטה. הישבי בשמים, שכל תקפה וקיומה וחילה הוא בשמים. משום שכאשר היובל פותח המעינות של כל אותם השערים, כלם עומדים בשמים. וכיון ששמים נוטלים כל אותם אורות שיוצאים מהיובל, אז הוא זן ומשקה את כנסת ישראל על ידי צדיק אחד. וכיון שזה מתעורר אליה, כמה הם שעומדים

— זוהר תהלים —

בְּכָל הַצְדָדִים לְהִיּוֹת מְשָׁקִים וּלְהִתְבָּרֵךְ מִשָּׁם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
הַכְּפִירִים שֹׂאֲגִים לְטָרֶף וּלְבִקֵּשׁ מֵאֵל אֲכָלָם. וְאִזּוּ הִיא עוֹלָה
בְּסוּד הַסּוּדוֹת כְּרֵאוּי [ד], וּמִקְבֵּלֶת עֲדוּנִים מִבְּעֵלָה כְּרֵאוּי, וְכָל
הָעוֹמְדִים בְּכָל הַצְדָדִים עוֹמְדִים לְבָדָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְלֹא עָמַד
אִישׁ אִתּוֹ, שֶׁכָּתוּב וַיִּקְרָא הוֹצִיאוּ כָל אִישׁ מֵעֲלֵי. וְאַחַר שֶׁהִיא
מִקְבֵּלֶת עֲדוּנִים מִבְּעֵלָה, כָּלֵם נְשָׁקִים לְאַחַר מִכֵּן וְנִזְוֹנִים, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר יִשְׁקוּ כָּל חֵיתוֹ שְׂדֵי יִשְׁבְּרוּ פְרָאִים צְמָאָם.

תְּפִלָּה שֶׁל בֶּן אָדָם שֶׁמֵתְפַנֵּן בָּהּ הוּא לְמַעְלָה לְעַמְּק הָעֲלִיּוֹן
שֶׁמִּשָּׁם שׁוֹפְעוֹת כָּל הַבְּרָכוֹת וְכָל הַחֲרוֹת וּמִשָּׁם יוֹצְאִים לְקַיֵּם
אֵת הַכֹּל

אֵלֶיךָ נִשְׁאַתִּי אֵת עֵינֵי הַיִּשְׁבִּי וְגו' (קכג, א) : [זוהר ח"א פ' ויחי (ד)
רכח:] רַבִּי יְהוּדָה פִּתַח וְאָמַר, (תהלים קכג) אֵלֶיךָ נִשְׁאַתִּי
אֵת עֵינֵי הַיִּשְׁבִּי בַשָּׁמַיִם. פְּסוּק זֶה בְּאֵרוֹהוּ, אֲבָל בֹּא רֵאֵה,
תְּפִלָּה שֶׁל בֶּן אָדָם שֶׁמֵתְפַנֵּן בָּהּ, הוּא לְמַעְלָה לְעַמְּק הָעֲלִיּוֹן
שֶׁמִּשָּׁם שׁוֹפְעוֹת כָּל הַבְּרָכוֹת וְכָל הַחֲרוֹת, וּמִשָּׁם יוֹצְאִים לְקַיֵּם
אֵת הַכֹּל. וְעַל זֶה יִתֵּר יו"ד, מִשׁוּם שִׁו"ד לֹא פוֹסֵק מִמְּקוֹם
הַזֶּה לְעוֹלָמִים, וְלִכֵּן כָּתוּב הַיִּשְׁבִּי בַשָּׁמַיִם, אַחֲזוּ לְמַעְלָה
בְּסוּד הַחֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה, וְאַחֲזוּ לְמַטָּה לְשִׁוֵּשׁב עַל כֶּסֶף
הָאֲבוֹת, יוֹשֵׁב עַל הַכֶּסֶף שֶׁנִּקְרָא שָׁמַיִם, וְלִכֵּן כָּתוּב הַיִּשְׁבִּי
בַשָּׁמַיִם.

וּמִכָּאן, כְּשֶׁבְרָכוֹת שׁוֹפְעוֹת מִלְּמַעְלָה מִהָעַמְּק הַזֶּה, אֵת כָּלֵן
נוֹטֵל הַמְּקוֹם הַזֶּה שֶׁנִּקְרָא שָׁמַיִם, וּמִזֶּה שׁוֹפְעִים

— זוהר תהלים —

למטה, עד שמגיעים לצדיק עמוד העולם, ומפאן מתברכים כל אותם החילות וכל אותם המחנות למיניהם, והרי פרשוה. **בא** ראה, בשבעים ושנים מאורות עולה עטרת כל המחנות, עגול העולם, בשבעים מקומות, עגול אחד לכלם. בתוך אותו עגול נקדה אחת שעומדת באמצע. מנקדה זו נזון כל אותו עגול, בית קדש הקדשים, הוא מקום לאותה רוח כל הרוחות, [כמו סוד של כל הסודות] נסתר בתוכו. סתר זה הוא בתוך חילותיה, טמיר הוא לפני ולפנים. כשעולה זו, עולים כלם אחריה. זהו שכתוב (שיר א) משכני אחריך נרוצה.

אליה נשאתי את עיני וגו' (קכג, א): [זוהר ח"ג פ' ו' ואתחנן (דף רס"ה:)] פתח רבי אבא ואמר, (שם קכג) שיר המעלות אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים. שיר זה לא כתוב מי אמרו. אלא בכל מקום שהוא סתום, רוח הקדש אמרה על כנסת ישראל בגלות. הישבי בשמים?! היושב צריך לו לכתב! מה זה הישבי? אלא בארנו, מי שרוצה להתפלל תפלתו לפני המלך הקדוש, צריך לבקש מעמק הכל להוריק ברכות למטה, כמו שכתוב (שם קל) שיר המעלות ממעמקים קראתיה ה'. ויו"ד זו היא יתרה, עמק הכל היא, ובזה צריך לבקש בקשתו, להוריק ברכות לאותו מקום שנקרא שמים, להזין ממנו את הכל. ועל זה הישבי בשמים, בשמים ממש. שכשאותן ברכות שופעות ונמשכות מאותו מקום עמק הכל, ומתישבים במקום שנקרא שמים, אז ברכות נמצאות בעליונים ובתחתונים.

ב חַנָּה כְּעֵינַי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינַי שִׁפְחָה אֶל
 יַד גְּבֻרָתָהּ בֵּין עֵינַי אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ תְּקַיֵּם בְּלִבְּהֵמוֹת עַד
 שְׂיִחַנְנוּ: ג חַנְנוּ יְהוָה חַנְנוּ כִּי רַב שָׁבַעְנוּ בּוֹ:
 זוהר תהלים

כְּעֵינַי עֲבָדִים אֶל וְגו' (קכג, ב): [זוהר ח"ג פ' ואתחנן (דף רס"ה:)] כְּעֵינַי
 עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם, מַה זֶה כְּעֵינַי עֲבָדִים? אֵלּוּ
 אוֹתָם שָׂאָר גְּדוּלֵי הָעַמִּים שְׁלֵא נְזוּנִים אֲלֵא מְשִׁירֵי (גוּף) נוֹף
 הָאֵילָן שִׁישְׂרָאֵל נְדַבְקִים בּוֹ. וְכַשִּׁישְׂרָאֵל לּוֹקָחִים בְּרָכוֹת
 מֵאוֹתוֹ מְקוּם, כָּלֵם מִתְבָּרְכִים מִיִּשְׂרָאֵל. כְּעֵינַי שִׁפְחָה אֶל יַד
 גְּבֻרָתָהּ – זוֹהֵי הַשִּׁפְחָה שֶׁבְּאַרְנוֹ, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִרְגָ אֶת
 הַכַּח שְׁלָהּ בְּמִצְרַיִם, שֶׁהִרִי אֵינן כַּח שְׁלָהּ אֲלֵא רַק כְּשֹׁפֵעַ
 מִתְמַצִּית שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נִקְרָאת גְּבֻרָתָהּ, וְעַל
 זֶה כָּתוּב (מִשְׁלֵי ל) תַּחַת שְׁלוֹשׁ רִגְזָה אֶרֶץ. אֵיזוֹ אֶרֶץ? זוֹ אֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר. תַּחַת עֶבֶד כִּי יִמְלוֹךְ – אֵלֶּה אוֹתָם עֲבָדִים
 שְׂאֵמְרָנוּ, כְּשֶׁנִּתְּנָן הַשְּׁלֵטוֹן לְאַחַד מֵהֶם. וְזֶהוּ שֶׁכָּתוּב אֲשֶׁר
 הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים. שִׁפְחָה כִּי תִירַשׁ גְּבֻרָתָהּ
 (מִי הִיא) – זוֹהֵי שִׁפְחָה כְּמוֹ שְׂאֵמְרָנוּ. בֵּא וְרֵא, מִצַּד הַשִּׁפְחָה הַזֹּו
 יוֹצֵאִים כְּמָה שׁוֹמְרֵי חֶק בְּעֵלֵי דִינִים, מְקַטְרְגִים כְּנֶגֶד יִשְׂרָאֵל
 כְּדִי לְקַטְרֵג עֲלֵיהֶם, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה לְיִשְׂרָאֵל שְׂמִיחָה
 כְּאֵב שְׂרוּצָה לְשֹׁמְרֵי אֶת בְּנוֹ מֵהַכֹּל. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 לְיִשְׂרָאֵל, כְּמָה מְקַטְרְגִים מְזַמְנִים כְּנֶגְדְּכֶם, הַשְׁתַּדְּלוּ בְּעַבּוּדְתִּי,
 וְאֵנִי אֲשֹׁמֵר אֶתְכֶם מִבְּחוּץ, וְאֵתֶם תִּהְיוּ זְמִינִים בְּבִתְיָהֶם בְּפָנִים
 וְיִשְׁנִים בְּמִטּוֹתֵיכֶם, וְאֵנִי אֲשֹׁמֵר אֶתְכֶם מִבְּחוּץ וְסָכִיב
 מִטּוֹתֵיכֶם.

ד רבת שבעה לה נפשנו הלעג השאננים הבוז
לגאיונים:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לולי ה' שהיה לנו יאמר נא ישראל - ישראל סבא

לולי ה' שהיה לנו (קכד, ד): [זוהר ח"ב פ' בשלח (דף מ"ז.)] התיצבו
וראו - אין לכם לערוך קרב, שהרי הקדוש ברוך הוא
יערוך קרב בשבילכם, כמו שנאמר ה' ילחם לכם ואתם
תחרישון. בא ראה, באותו לילה כנס הקדוש ברוך הוא את
הפמליא שלו ודן את דיני ישראל, ואלמלא שהקדימו האבות
על ישראל, לא היו נצולים מן הדין. רבי יהודה אמר, זכות
יעקב הגנה על ישראל, זהו שכתוב (תהלים קכד) לולי ה' שהיה
לנו יאמר נא ישראל, ישראל סבא.

קכד א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד לְלוֹלֵי יְהוָה: שְׁתִּיחַ
 לָנוּ יֹאמֶר נָא יִשְׂרָאֵל: ב לְלוֹלֵי יְהוָה:
 שְׁתִּיחַ לָנוּ בְּקוֹם עָלֵינוּ אָדָם: ג אֲזִי חַיִּים בְּלָעֵנוּנוּ בַּחֲרוֹת
 אָפֶם בָּנוּ: ד אֲזִי הַמַּיִם שְׁטַפּוּנוּ נַחֲלָה עָבַר עַל נַפְשֵׁנוּ:
 ה אֲזִי עָבַר עַל נַפְשֵׁנוּ הַמַּיִם הַיְדוּנוּנוּ: ו בְּרוּךְ יְהוָה

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לעבור בספינה

שיר המעלות לולי ה' (קכד, א): [שימוש תהלים לפרק קכד] כשתרצה לעבור בנהר או בספינה התפלל השירה הזאת ואח"כ תעבור.

— זוהר תהלים —

נסוף המים בכדי לשלוט על מים הזדונים

הַמַּיִם הַיְדוּנוּנוּ (קכד, ה): [זוהר חלק א' פרשת נח (דף טג:)] אָמַר לָהֶם, וַדַּאי אוֹתוֹ מִקּוֹם שְׁאֲנוּ גָרִים בּוֹ הוּא קָטָן, וְכִלְמָם עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, וַיֵּשׁ עָלֵינוּ תַלְמִיד חָכֵם וְשָׁמוּ רַבִּי יִצְחָק בֶּר יוֹסִי מְחוֹזָאָה, וּבְכֹל יוֹם וַיּוֹם אוֹמֵר לָנוּ דְבַרֵּי תוֹרָה חֲדָשִׁים, וְאָמַר שְׁהִרִי בְּחַג זְמַן הוּא לְשֵׁלֵט. [ישראל שולטים באותו זמן ולוקחים גולב שמראה שאנו נצחנו על כל אותם שנקראים המון העם ולשלט עליהם] [אזי עבר על נפשנו המים הזדונים ברוך ה' שלא נתננו טרף לשניהם, וכי יש שנים למים? אלא (שכל אותם גדולים) אוֹתָם שְׁאֵר הָעַמִּים. אוֹתָם מְמַנִּים גְּדוֹלִים עַל שְׁאֵר הָעַמִּים עֲכוּ"ם, וּמִתְבָּרְכִים מִצָּדָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְקוֹרְאִים לָהֶם מַיִם הַיְדוּנוּנוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קכד) הַמַּיִם הַיְדוּנוּנוּ. וּבִשְׂבִיל לְשֵׁלֵט עֲלֵיהֶם בָּאנוּ בְּסוּד הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ בְּאוֹתָם אֲרַבְּעָה

שְׁלֵא נִתְּנָנוּ טָרַף לְשֵׁנֵיהֶם: ז נַפְשֵׁנוּ בְּצַפּוֹר
 נִמְלְטָה מִפֶּחַ יוֹקָשִׁים הַפַּח נִשְׁבֵּר וְאַנְחָנוּ נִמְלְטָנוּ:
 ח עֲזַרְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה עֲשֵׂה שָׁמוֹם וְאַרְיָן:

— זוהר תהלים —

מיני הלולב לרצות את הקדוש ברוך הוא [עליהם] ולשלט עליהם
 בסוד השם הקדוש, ולהעיר עלינו מים קדושים לנסך על גבי
 המזבח.

לולי ה' שהיה לנו בקום עלינו אדם זה פרעה אזי עבר על
 נפשנו המים הזידונים כמו שאמרנו

נַפְשֵׁנוּ בְּצַפּוֹר נִמְלְטָה (קכד, ז): [זוהר ח"ב פ' המן (דף ט"ד). השלמה
 השמטת סימן (ר)] כְּאֲשֶׁר בָּא רַבִּי אַבָּא, בָּאוּ שְׂאֵלוֹ לְפָנָיו.
 אָמַר לָהֶם, יָפָה אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְכֵן הוּא, וְאֲנִי צָרִיךְ לְגַלּוֹת
 סוּד הָעֲנִיָּן, וְהָרִי רָאִינוּ שְׂרַבִּי יְהוּדָה גָּלָה אוֹתוֹ. אֵלָּא אָמַר
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִשָּׁה: מִשָּׁה, עָתָה בְּמִצְרַיִם הִיא הַמַּטָּה
 שֶׁל אֶהְרֵן לְדַחוֹת הַקֶּשׁ הַשּׁוֹלֵט עַל יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם. אֲבָל
 כְּשִׁיצְאוּ מִמִּצְרַיִם, כִּמָּה מְקַטְרְגִים מְזַמְּנִים עַל יִשְׂרָאֵל
 לְדַחוֹתָם בַּיָּם, כִּמָּה מִיָּם מְרִים נִזְדַּמְּנוּ וְקַטְרְגוּ. בָּאוּ לַיָּם – בָּא
 רְהַב, שָׂרוּ שֶׁל מִצְרַיִם וְשֶׁל יָם, אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 לְמִשָּׁה: הָרִם וְנִטָּה יָדְךָ. כִּיּוֹן שְׂאֵמַר הָרִם אֶת מִטְּךָ, מֵהוּ וְנִטָּה
 אֶת יָדְךָ? אֵלָּא הָרִם אֶת מִטְּךָ נֶגֶד רְהַב שָׂרוּ שֶׁל מִצְרַיִם. בָּאוּ
 לְמָרָה – כִּמָּה מִיָּם מְרִים נִזְדַּמְּנוּ אֲצֵלֶם וְנִצְטַעַר מִשָּׁה וְצַעַק,
 זֶהוּ שְׁכָתוּב (שמות טו) וַיִּצְעַק אֵל ה' . אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ

— זוהר תהלים —

הוא: משה, הרי לך עצה בזה - השלך המטה אצלם ויתחזק נחש עלי צור, שניהם ביחד, ויצולו. זהו שכתוב (שם) ויורהו ה' עץ וישלך אל המים. עץ, כמו שנאמר (קהלת יא) מקום שיפל העץ, שהוא עצה, וישלך אל המים. וכתוב (שמות טו) שם שם לו חק ומשפט, נחש עלי צור. ושם נסוהו, עטרהו בנסים. אמר הקדוש ברוך הוא: מכאן ולהלאה הרי לך שיעמד אצל המים, הרי לך להתקדש שמי במים.

בשכאן לאילם - באו המים לקטרג בהם. אמר הקדוש ברוך הוא: במקום הזה אין צריך מטה. הרי יעקב שהוא אילן בשבעים נפש, והוא שבעים תמרים, ושתיים עשרה עינת מים, שנים עשר שבטים בשבעים עמודים ושנים עשר שבטים, כמו שנאמר (ישעיה א) כי יבשו מאילים אשר חמדתם. מיד - ויחנו שם על המים במקום הזה שנקרא אילן, והוא אילם. ממשמע שכתוב על המים, וממשמע שכתוב שם שם לו חק ומשפט, ולא במקום אחר, ושם שלטו בני ישראל על המים ולא הצרך המטה. מכאן ולהלאה הצרך המטה בנחש עלי צור אצל המים.

באו לחורב - באו המים לקטרג. אמר לו הקדוש ברוך הוא, (שמות יז) והכית בצור. המטה נצרך כאן, והכית לאלו באותו צור, ולא בנחש. אמר משה, יותר צריך כאן, אני רואה מים שרוצים לשטף. מדוע? (שם) הנני עומד לפניך שם על הצור בחורב והכית בצור. אמר הקדוש ברוך הוא למשה: עדין במריבה עתידין המים לקטרג יותר, שהם מים עכורים, רעים

זוהר תהלים

וְזִדְוֹנִים, וְיִזְדְּוּגוּ בָּהֶם יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוּי לְעֵינֵיהֶם. וְאוֹתָהּ שָׁעָה
נִצְרָף הַמַּטָּה וְהַתִּיר עֲלֵיהֶם הַנְּחָשׁ בְּגִלּוּי לְעֵינֵיהֶם, וְיִתְקַדֵּשׁ
שָׁמַי. זֶהוּ שְׁכָתוּב (במדבר כז) לְהִקְדִּישְׁנִי בְּמִים לְעֵינֵיהֶם. מֵהוּ
לְעֵינֵיהֶם? דְּבָר שֶׁנִּזְדְּוּגוּ בָּהֶם בְּגִלּוּי. בֵּא רְאֵה, כִּף רְאֵה דָוִד,
שְׁכָתוּב (תהלים קכד) לֹוִלִי ה' שְׁהִיָּה לָנוּ בְּקוּם עָלֵינוּ אָדָם. זֶה
פְּרָעָה. (שם) אֲזִי עֵבֵר עַל נַפְשֵׁנוּ הַמִּים הַיִּזְדְּוֹנִים, כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ.
וְכָתוּב (שם) נַפְשֵׁנוּ כְּצַפּוֹר נִמְלָטָה מִפַּח יוֹקְשִׁים.

עֲזַרְנוּ בְּשֵׁם ה' עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

עֲזַרְנוּ בְּשֵׁם ה' עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ (קכד, ח): [זוהר ח"ג (דף קצט). זוהר
תורה] פִּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר (ירמיה ל) וְאַתָּה אֵל תִּירָא
עַבְדֵי יַעֲקֹב נֹאֵם ה' וְגו', כִּי אֶתְךָ אֲנִי נֹאֵם ה' לְהוֹשִׁיעֶךָ כִּי
אֲעֲשֶׂה כֹלָה בְּכֹל הַגּוֹיִם וְגו' אֲךָ אֶתְךָ לֹא אֲעֲשֶׂה כֹלָה, מִקְרָא
זֶה נִדְרַשׁ וְהַעִירוּ בּו, אֶת"ה מֵה הוּא, זֶה סוּד שֶׁל אֲרוֹן
הַבְּרִית קִטִּי וְזוֹ הִיא הַמְּדֻרְגָה הַהוֹלְכָת בְּגִלּוֹת עִם בְּנֵיהָ עִם
הַקְּדוּשָׁה, מִשֶּׁה בַשְּׁעָה שֶׁבִיקֵשׁ רַחֲמִים עַל יִשְׂרָאֵל מֵה כְּתוּב
(במדבר יא) וְאִם כִּכָּה אֶת עוֹשֶׂה לִי הַרְגַנִּי נֹא הַרוּג, וְזֶה נִתְבָּאָר,
אֲבָל כִּךְ אָמַר מִשֶּׁה מְדֻרְגָה הָאֶחָת שֶׁנִּתְּתָ לִי נִקְרָאת אֶת"ה,
לִפִּי שְׁאִין לֵה הַפְּרָשָׁה מִמְּךָ קִטִּי הַ שֶׁלָּה נִאֲחֹזֵת בֵּהֶם

זיו הזוהר

קִנּוּ. הֵינּוּ מִדַּת הַמַּלְכוּת וְהַשְׂכִּינָה הַקְּדוּשָׁה הַשׁוֹכֵנֵת עִם יִשְׂרָאֵל תַּמִּיד
אֲפִילוֹ בְּתוֹךְ טוֹמְאוֹתֶם וְגַם בְּגִלּוֹתֶם: קִנּוּ. תִּיבָה א"ת רִמּוֹ עַל מִדַּת
הַמַּלְכוּת וְאוֹת הַ נּוֹסֶפֶת שֶׁהִיא הַ הָאֲחֵרוֹנָה מִן הַשֵּׁם הוִי"ה ב"ה,
לְהוֹרוֹת שֶׁהַמַּלְכוּת נִקְשֶׁרֶת תַּמִּיד עִם הַתְּפָאֶרֶת וְשֶׁאֵר הַסְּפִירוֹת

— זוהר תהלים —

בישראל קני' ואם יכרתו ישראל מן העולם הרי ה של השם הזה שנאחזת בהם תבטל ממנו, ואם כן א"ת עושה ליקנט שהרי אות ה עיקר של השם הזה תעקר, וע"ז אמר יהושע (יהושע ז) וישמעו הכנעני וגו' והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמך הגדול, שהרי בודאי שם הזה הוא העיקר והיסוד של הכלקס את"ה הוא הוי"ה, ומשה אע"פ שהקב"ה לא אמר לו כך קסא ידע שזה בזה תולה והחטא יגרום כך, זש"כ ואת"ה אל תירא עבדי יעקב וגו', שהרי הכל אחדקסב

זיו הזוהר

העליונות, כי השם הוי"ה ב"ה כולל הכל: קנת. זו השכינה הקדושה ששורשה אות ה האחרונה מן השם הוי"ה ב"ה ומן תיבת את"ה, והיינו מלכות שבמלכות מדרגה האחרונה שעל זה נאמר והנה אופן אחד בארץ כידוע: קנט. כי כשיחסר אות ה מן את"ה ישאר א"ת, וגם השם הוי"ה ב"ה לא יהיה שלם: קס. אומר שכן היה גם טענת ומליצת יהושע, שאם ח"ו ישראל יעברו מן העולם מה תעשה לשמך הגדול, היינו השם הוי"ה ב"ה שהוא בודאי העיקר ויסוד הכל, וזהו שאומר את"ה הוא הוי"ה, כלומר אם את"ה בשלימות עם האות ה הוא הוי"ה בשלימות, אבל אם אין את"ה בשלימות אלא בחסרון האות ה גם השם הוי"ה אינו בשלימות: קסא. פי' אע"פ שהקב"ה לא אמר למשה שע"י אכילת הבשר יכרת כל עם ישראל והשכינה תפרד מהם, מ"מ הבין משה מעצמו שיכול לבוא ח"ו לידי כך כי עבירה גוררת עבירה: קסב. פי' שבאמת היה צריך לומר ועתה אל תירא ואמר ואתה, לרמוז כי מן תיבת את"ה על ישראל להבין שאין להם לירא מכליון ח"ו, דהא כלא חד, דקב"ה ואורייתא וישראל חד ע"י האות ה של את"ה שהיא ג"כ ה האחרונה מן השם הוי"ה ב"ה שנקשרת עם ישראל תמיד, וזהו שאומר כי אתך אני תמיד בכל אופן שהוא אע"פ שאין אתם אתי

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

כי אתך אני וגו', זה נתבאר כי אתי אתה לא כתוב, אלא כי אתך אני, ובעבור זה כי אעשה כלה בכל הגוים וגו' אך אתך לא אעשה כלה.

זיו הזוהר

כראוי, וכידוע שאפילו על הזמן של ואנכי הסתר אסתיר את פני וגו' הוא משגיח מן החלונות ומציץ מן החרכים על עם ישראל לעזור להם, ומכל זה יובן מה שאמר דוד עזרנו בשם הוי"ה וגו', רצה לומר שבעבור שמו הגדול השם הוי"ה ב"ה שלא תחסר ה האחרונה הוא עוזר לנו להיותנו עם נצחי:

קכה « שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הַבְּטָחִים בַּיהוָה: אֲנִי־אֶמְרָה בְּחַר
צִיּוֹן לֹא יִמוּט לְעוֹלָם יֵשֵׁב: בַּיְרוּשָׁלַם הָרִים

— שִׁמוּשׁ תהלים —

לאויבים

שיר המעלות הבטחים (קכה, א): [שימוש תהלים לפרק קכה] בעת שתלך בדרך ויעמדו עליך אויבים קח מלח בידך ואמור את השירה הזאת שבע פעמים.

— זוהר תהלים —

בימי דוד המלך לא היו כל אותם מנגנים מתקנים במקומם לנגן כראוי ובית המקדש לא נבנה ולכן לא התתקנו למעלה במקומם

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הַבְּטָחִים וְגו' (קכה, א): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קמ"ג).]

פתח ואמר, (תהלים קכה) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הַבְּטָחִים בַּה' כָּהַר צִיּוֹן לֹא יִמוּט לְעוֹלָם יֵשֵׁב. פְּסוּק זֶה פִּרְשֵׁהוּ. אֲבָל שִׁיר הַמַּעֲלוֹת - תִּשְׁבַּחַת שְׂאוֹמְרוֹת אוֹתָן דְּרָגוֹת קְדוֹשׁוֹת עֲלִיּוֹנוֹת מִצַּד שֶׁל הַגְּבוּרוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת, וְהֵם כְּמוֹ הַלְוִיִּם שְׁלֵמָטָה, וְהֵם מַעֲלוֹת, דְּרָגוֹת עַל דְּרָגוֹת, וְעוֹבְדִים בְּסוּד שֶׁל חַמְשִׁים שָׁנִים. וְזֶהוּ שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הַבְּטָחִים בַּה' כָּהַר צִיּוֹן, אֵלּוּ הֵם הַצַּדִּיקִים שְׂבוּטָחִים בּוֹ בְּמַעֲשֵׂים שְׁלֵהֶם. כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (משלי כח) וְצַדִּיקִים כְּכַפִּיר יִבְטָח. וְאִם תֹּאמַר, הֲרֵי הַצַּדִּיקִים לֹא בּוֹטָחִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם כִּלְל וְתַמִּיד פּוֹחְדִים, כְּמוֹ אֲבָרְהָם שִׁכְתוּב בּוֹ (בראשית יב) וַיְהִי כִּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבֹאֵ מִצְרַיִמָּה וְגו', כְּמוֹ יִצְחָק שִׁכְתוּב בּוֹ (שם כו) כִּי יֵרָא לְאִמֵּר אֲשֶׁתִּי. כִּי־עַקֵּב שִׁכְתוּב בּוֹ (שם

— זוהר תהלים —

לב) וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיֵּצֵר לוֹ. וְאִם אֵלֶּה לֹא בָטְחוּ בְּמַעֲשֵׂיהֶם, כָּל שָׁכֵן שָׂאֵר צַדִּיקֵי הָעוֹלָם, וְאַתָּה אוֹמֵר וְצַדִּיקִים כִּכְפִיר יִבְטַח?!

אָלֵא וְדַאי כְּתוּב כִּכְפִיר, שְׁהָרִי מְכַל אוֹתָם שְׁמוֹת לֹא כְּתוּב אֵלֵא כְּפִיר, וְלֹא כְּתוּב לֹא אַרְיָה וְלֹא שַׁחַל וְלֹא שַׁחֲץ - אֵלֵא כְּפִיר, שֶׁהוּא הַחֲלָשׁ וְהַקָּטָן מִכֻּלָּם וְלֹא בּוֹטַח בְּכַחוֹ אֶף עַל גַּב שֶׁהוּא חֲזָק. כִּךָּ הַצַּדִּיקִים לֹא בּוֹטְחִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם עַכְשָׁו אֵלֵא כִּכְפִיר. אֶף עַל גַּב שְׂיוֹדְעִים שֶׁחֲזָק כַּח מַעֲשֵׂיהֶם, לֹא בּוֹטְחִים אֵלֵא כִּכְפִיר, וְלֹא יוֹתֵר. וְלִכֵּן הַבְּטָחִים בַּה' כְּהַר צִיּוֹן וְגו', לֹא כִּכְפִיר וְלֹא כְּאַרְיָה וְלֹא כְּמוֹ כָּל הַשְּׁמוֹת, אֵלֵא כְּהַר צִיּוֹן. וּפְרָשׁוּהָ, מֵהַר צִיּוֹן הוּא חֲזָק וְלֹא יְמוּט תְּמִיד, אֶף כִּךָּ בְּאוֹתוֹ זְמַן יִהְיוּ כְּמוֹ הַר צִיּוֹן, וְלֹא כְּמוֹ עַכְשָׁו שֶׁלֹּא בּוֹטְחִים, אֵלֵא כִּכְפִיר שֶׁפּוֹחַד וְלֹא בּוֹטַח בְּכַחוֹ. וְאַתָּם בְּנֵי קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים, בְּטַחֲוֹנְכֶם כְּהַר צִיּוֹן, וְדַאי אֲשַׁרְיֶכֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

הַלְּבָבוּ, כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְעִיר נַחֲשָׁף הַלִּילָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּמוֹ שְׂיֹם זֶה מֵאִיר לָנוּ בְּדֶרֶךְ הַזֶּה לְזָכוֹת בּוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא, אֶף כִּךָּ הַלִּילָה הַזֶּה יֵאִיר לָנוּ לְזָכוֹתֵנוּ לְעוֹלָם הַבָּא, וְלְעֵטֵר דְּבָרִים שֶׁל הַיּוֹם בְּלִילָה הַזֶּה לְפָנֵי עֵתִיק הַיָּמִים. שְׁהָרִי כְּמוֹ הַיּוֹם הַשָּׁלֵם הַזֶּה לֹא יִמָּצֵא בְּכָל הַדּוֹרוֹת הָאַחֲרִים. אֲשַׁרִּי חֲלַקְנוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

נִבְנְסוּ לְבֵיתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְרַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא וְרַבִּי יוֹסִי עִמָּם. לָנוּ עַד שֶׁנַּחֲלַק הַלִּילָה. כִּיּוֹן שֶׁנַּחֲלַק

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַלִּילָה, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לַחֲבָרִים, זְמַן הוּא לְעֵטֶר אֶת
הַמְּרֻכָּבָה הַקְּדוּשָׁה לְמַעְלָה בְּהַשְׁתַּדְּלוּתָנוּ. אָמַר לְרַבִּי יוֹסִי,
אֵתָּה שְׁלֵא נִשְׁמְעוּ דְּבָרֶיךָ בַּיּוֹם הַזֶּה בֵּינֵינוּ, אֵתָּה תִּהְיֶה
רַאשִׁית לְהָאִיר הַלִּילָה, שְׁהֵרִי עֲכָשׁוּ עֵת רְצוֹן הִיא לְהָאִיר
מַעְלָה וּמַטָּה. פָּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר
לְשִׁלְמָה. שִׁיר זֶה עוֹרֵר אוֹתָהּ שְׁלֵמָה הַמְּלֶךְ כְּשֹׁנְבָנָה בֵּית
הַמְּקֻדָּשׁ, וְכָל הָעוֹלָמוֹת נִשְׁלָמוּ, מַעְלָה וּמַטָּה, בְּשִׁלְמוֹת אַחַת.
וְאֵף עַל גַּב שְׁהַחֲבָרִים חָלְקוּ בְּזֶה (מִתִּי נֹאמֵר), אֲבָל שִׁירָה זֹו לֹא
נֹאמְרָה אֶלָּא בְּשִׁלְמוֹת. כְּשֶׁהִלְבָּנָה הַתְּמַלְאָה בְּשִׁלְמוֹת, וּבֵית
הַמְּקֻדָּשׁ נִבְנָה כְּמוֹ שְׁלֵמַעְלָה בְּשַׁעַה שְׁנֹבְנָה בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ
לְמַטָּה, לֹא הֵיטָהּ שֶׁמְחָה לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִיּוֹם
שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם כְּמוֹ אוֹתוֹ הַיּוֹם.

הַמִּשְׁכָּן שַׁעֲשֵׂה מֹשֶׁה בַּמִּדְבָּר לְהוֹרִיד שְׁכִינָה לְאַרְץ, בְּאוֹתוֹ
יּוֹם הוּקַם מִשְׁכָּן אַחַר עֲמוֹ לְמַעְלָה, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֵה
שְׁכָתוֹב (שְׁמוֹת מ) הוּקַם הַמִּשְׁכָּן. הַמִּשְׁכָּן - מִשְׁכָּן אַחַר שְׁהוּקַם
עֲמוֹ, וְזֶה מִשְׁכָּן הַנְּעַר מִטְטֵרוֹן, וְלֹא יוֹתֵר. כְּשֹׁנְבָנָה בֵּית
רַאשׁוֹן, בֵּית רַאשׁוֹן אַחַר נִבְנָה עֲמוֹ, וְהַתְּקִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת
וְהָאִיר (בְּעוֹלָם וְהָאִיר) לְכָל הָעוֹלָמוֹת, וְהַתְּבַשֵּׁם הָעוֹלָם, וְנִפְתָּחוּ
כָּל הַמִּשְׁקוּפִים הָעֲלִיוֹנִים לְהָאִיר, וְלֹא הֵיטָהּ שֶׁמְחָה בְּכָל
הָעוֹלָמוֹת כְּמוֹ אוֹתוֹ הַיּוֹם. אִז פְּתָחוּ עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים וְאָמְרוּ
שִׁירָה, וְזֶהוּ שִׁיר הַשִּׁירִים. שִׁיר שְׁאוֹתָם הַמְּנַגְּנִים שְׁמִנְגְּנִים
לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. דוֹד הַמְּלֶךְ אָמַר שִׁיר הַמַּעְלוֹת. שְׁלֵמָה
הַמְּלֶךְ אָמַר שִׁיר הַשִּׁירִים, שִׁיר מְאוֹתָם מְנַגְּנִים. מֵה בֵּין זֶה לְזֶה,

סָבִיב לָהּ וַיְהוֹזֶהָּ סָבִיב לְעַמּוֹ מַעֲתָהּ וְעַד עוֹלָם:
ג כִּי לֹא יִנּוּחַ שְׁבַט הַרְשָׁע עַל גּוֹרֵל הַצַּדִּיקִים לְמַעַן לֹא
יִשְׁלַחוּ הַצַּדִּיקִים בְּעוֹלָתָהּ יְדֵיהֶם: ד הַיּוֹסִיבָהּ יְהוֹזֶהָּ

— זוהר תהלים —

שְׁהָרִי נִשְׁמַע שֶׁהַפֶּל אֶחָד? אֵלָּא וְדָאֵי שֶׁהַפֶּל אֶחָד, אֲבָל בִּימֵי
דוֹד הַמֶּלֶךְ לֹא הָיוּ כָּל אוֹתָם מִנְּגָנִים מְתַקְנִים בְּמִקּוּמָם לְנַגֵּן
כְּרָאוּי, וּבֵית הַמֶּקְדָּשׁ לֹא נִבְנָה, וְלִכֵּן לֹא הִתְתַּקְּנוּ לְמַעַלָּה
בְּמִקּוּמָם. שְׁהָרִי כְּמוֹ שֵׁישׁ תְּקוּנֵי מִשְׁמְרוֹת בְּאַרְץ, אַף כִּף
בְּרָקִיעַ, וְעוֹמְדִים אֵלָּה כְּנֶגֶד אֵלָּה. וּבַיּוֹם שֶׁנִּבְנְהָ בֵּית הַמֶּקְדָּשׁ
נִתְקַנּוּ כֻלָּם בְּמִקּוּמָם, וְהֵנָּר שֶׁלֹּא מֵאִיר הַתְּחִיל לְהָאִיר. וְשִׁירָה
זו נִתְקַנְהָ לְמֶלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, הַמֶּלֶךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ. וְהַתְּשַׁבַּחַת הַזוֹ
הִיא מַעַלָּה מִכָּל הַתְּשַׁבַּחוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת. הַיּוֹם שֶׁהִתְגַּלְתָּהּ
תְּשַׁבַּחַת זו (בעולם) בְּאַרְץ, בְּאוֹתוֹ יוֹם נִמְצְאָה שְׁלֵמוֹת בְּכָל,
וְלִכֵּן הוּא קֹדֶשׁ קִדְשִׁים.

מִי שֶׁפּוֹגֵם אֶת הַבְּרִית - אוֹי לוֹ שֶׁפָּגַם אוֹתוֹ בְּחַיָּו, וְאוֹי לוֹ
שֶׁפָּגַם אוֹתוֹ בְּמִיתָתוֹ אוֹי לוֹ מֵאוֹתוֹ עֲנֵשׁ אוֹי לוֹ שֶׁפָּגַם הָאוֹת
וְאַרְוֹן הַבְּרִית הַקְּדוֹשׁ, אוֹי לוֹ מֵאוֹתָהּ בּוֹשָׁה

כִּי לֹא יִנּוּחַ שְׁבַט הַרְשָׁע וְגו' (קכה, א): [זוהר ח"ב פ' ויקהל (דף ר"ד:)]
בְּכָה רַבִּי אָבָא וְאָמַר, אוֹי לְבְנֵי הָעוֹלָם שֶׁלֹּא יוֹדְעִים אוֹתָהּ
בּוֹשָׁה! אוֹי לְאוֹתוֹ עֲנֵשׁ שֶׁל כָּל מִי שֶׁרוֹצֵה לְהַכְנִס לְאַרְוֹן, כִּי
לֹא צָרִיף לְהַכְנִס לְאַרְוֹן, פָּרַט לְצַדִּיק שִׁיּוּדַע בְּנִפְשׁוֹ וְנוֹדַע
בְּעַצְמוֹ שֶׁלֹּא חָטָא בְּאוֹתָהּ בְּרִית, אוֹת הַבְּרִית הַקְּדוֹשׁ,

לְטוֹבִים וְלִישָׁרִים בְּלִבּוֹתֶם: הַ וְהַמַּטִּים
 עַקְלָקְלוֹתֶם יוֹלִיכֶם יְהוָה אֶת פְּעָלֵי הָאָנָן שְׁלוֹם
 עַל יִשְׂרָאֵל:

— זוהר תהלים —

מעלומיו, ושמר אותו כראוי. ואם לא, לא צריך להכניס
 לארון ולפגם את הארון. הסוד שצריך להתחבר באות ברית
 קדש הוא הסוד הראוי לו, ולא לאחר. שהרי ארון אינו
 מתחבר אלא בצדיק ששומר ברית קדש. ומי שפוגם את
 הברית ונכנס בארון - אוי לו שפגם אותו בחייו, ואוי לו
 שפגם אותו במיתתו. אוי לו מאותו ענש. אוי לו שפגם
 האות וארון הברית הקדוש, אוי לו מאותה בושה,
 שנוקמים ממנו נקמת עולמים - נקמה של העולם הזה,
 ונקמה של אותו פגם. וסוד זה כתוב, (תהלים קכה) כי לא ינוח
 שבט הרשע על גורל הצדיקים.

קכו א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוּב יְהוָה: אֶת שִׁיבַת
צִיּוֹן הָיִינוּ כְּחֻלְמִים: ב אֲזִי יִמְלֵא שְׂחוֹק פִּינוּ:

— שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים —

לאשה שנפטרו ילדיה

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוּב ה' (קכו, א): [שימוש תהלים לפרק קכו] טוב לאשה שמתים ילדיה. כתוב בקמיע שירה זאת וכתוב גם כן סנוי וסנסנוי וסמנגלף בשיטה אחרונה ותשים אותה בארבע רוחות הבית.

— זוהר תהלים —

בְּשׁוּב ה' אֶת שִׁיבַת - זֶה נֶאֱמַר בְּגִלוֹת בְּכָל שָׁלָא נִמְצְאוּ יוֹתֵר
בְּגִלוֹת אֶלָּא שְׁבָעִים שָׁנִים

בְּשׁוּב ה' אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן (קכו, א): [זוהר ח"ג פ' אמור דף ט"ו:] פֶּתַח
וְאָמַר, (תהלים קכו) בְּשׁוּב ה' אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן הָיִינוּ
כְּחֻלְמִים. בְּשׁוּב ה' אֶת שִׁיבַת, זֶה נֶאֱמַר בְּגִלוֹת בְּכָל, שָׁלָא
נִמְצְאוּ יוֹתֵר בְּגִלוֹת אֶלָּא שְׁבָעִים שָׁנִים, שְׁכָתוּב (ירמיה כט) כִּי
לְפִי מְלֵאת לְבַבְךָ שְׁבָעִים שָׁנָה אֶפְקֹד אֶתְכֶם. וְכָתוּב הָיִינוּ
כְּחֻלְמִים, מַה זֶה כְּחֻלְמִים? אֶלָּא הָרִי הִתְעוֹרְרוּ הַחֲבָרִים, שֵׁישׁ
שְׁבָעִים שָׁנִים בְּחִלּוּם. וּבֵא רְאָה, כָּתוּב כִּי שְׁבַעַת יָמִים יִמְלֵא
אֶת יְדְכֶם. מִי שְׁבַעַת הַיָּמִים? הָרִי נִתְבָּאֵר, אוֹתוֹ מְקוּם עֲלִיּוֹן
שֶׁהוּא כָּלֵל שֶׁל כָּל שֵׁשֶׁת הָאֲחָרִים נִקְרָא שְׁבַעַת יָמִים, וְנִקְרָא
תְּשׁוּבָה. שָׁנִינוּ, מִי שִׁיּוֹשֵׁב בְּתַעֲנִית בְּשַׁבַּת, קוֹרְעִים לוֹ גְזֹר
דִּינוֹ שֶׁל שְׁבָעִים שָׁנָה, וְשְׁבָעִים שָׁנָה הֵם שְׁבַע פְּנֵי הַמֶּלֶךְ,
שְׁאֵפְלוּ הַסְכִּימוּ כֻּלָּם עָלָיו (הכל) לְרַע, נִקְרָע אוֹתוֹ גְזֹר הַדִּין.
מַה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שְׁאֵחַז בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם בְּכָלֵל שֶׁל כָּלָם, שְׁנִקְרָא

וּלְשׁוֹנֵנוּ רָנָה אִזּוּ יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְּדִיל יְהוָה לְעֵשׂוֹת עִמָּנוּ
 לְעֵשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי: ג הַגְּדִיל יְהוָה לְעֵשׂוֹת עִמָּנוּ לְעֵשׂוֹת עִמָּנוּ
 הָיִינוּ שְׂמֵחִים: ד שׁוֹבָה יְהוָה לְעֵשׂוֹת אֶת (שְׁבוֹתָנוּ)
 שְׁבִיתָנוּ בְּאִפְיָקִים בְּנֶגֶב: ה הַזְרְעִים בְּדַמְעָה בְּרָנָה
 יִקְצְרוּ: ו הַלֹּחֶף יִלֶּךְ וּבִכְחָ נִשְׂא מִשָּׁף הַזֶּרַע בֹּא יָבוֹא
 בְּרָנָה נִשְׂא אֶלְמָתָיו:

— זוהר תהלים —

שְׂבָעָה, וְנִקְרָא תְּשׁוּבָה, וּמִשׁוּם כֶּף בְּכָלֶם הוּא אָחִז, וְחִזֹּר
 בְּתְשׁוּבָה, וְנִקְרַע גִּזֹּר הַדִּין בְּכָלֶם. וְעַל כֵּן שְׂבָעִים שָׁנָה יֵשׁ
 בְּחָלוּם.

אוֹתוֹ הַגּוֹף שֶׁנִּצְטָעַר עִמִּי בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם וְלֹא הָיָה לוֹ הַנָּאָה
 וְכִסּוּף בּוֹ מִפְּנֵי יִרְאַת קוֹנוֹ אוֹתוֹ הַגּוֹף מִמָּשׁ תִּקַּח לִיצְחָק עִמּוֹ
 בְּהַאי שְׂמֵחַת הַצְּדִיקִים

אִזּוּ יִמְלֵא שְׂחֹק פִּינוּ וְגו' (קכו, ב): [זוהר ח"א 9' חיי שרה (דף קל:)]
 אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵהוּ וְלִקְחַתְּ אִשָּׁה לְבָנִי לִיצְחָק? אָמַר רַבִּי
 יִצְחָק, אוֹתוֹ הַגּוֹף שֶׁנִּצְטָעַר עִמִּי בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם וְלֹא הָיָה לוֹ
 הַנָּאָה וְכִסּוּף בּוֹ מִפְּנֵי יִרְאַת קוֹנוֹ, אוֹתוֹ הַגּוֹף מִמָּשׁ תִּקַּח
 לִיצְחָק עִמּוֹ בְּשְׂמֵחַת הַצְּדִיקִים הַזֶּה, לִיצְחָק עִמּוֹ בְּשְׂמֵחַת
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לִיצְחָק עִמּוֹ שֶׁעֲכָשׁוּ עֵת שְׂחֹק בְּעוֹלָם. זֶהוּ
 שְׂכָתוֹב (תהלים קכו) אִזּוּ יִמְלֵא שְׂחֹק פִּינוּ וְגו'.

הַלֹּחֶף יִלֶּךְ וּבִכְחָ וְגו' (קכו, ו): [זוהר חדש שיר השירים (דף ע"ו: מדרש
 הנעלים)] פֶּתַח רַבִּי שְׂמַעוֹן וְאָמַר, שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לְשִׁלְמָה. כְּתוּב (תהלים קכו) הַלֹּף יִלֵּךְ וּבָכָה נִשָּׂא מִשָּׁךְ הַזָּרַע
וּגו'. כִּמָּה פְּעָמִים הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל
לְהַחְזִירָם בְּתִשׁוּבָה אֵלָיו, לְלַכֵּת בְּדַרְךְ יִשְׂרָה, כְּדִי לְהַתְעַלּוֹת
בְּתוֹכָם. שֶׁהָרִי כְּשִׂיִּשְׂרָאֵל צְדִיקִים וְהוֹלְכִים בְּדַרְךְ יִשְׂרָה,
כְּבִיכּוֹל זֶה עָלֶיהָ לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עִמָּהֶם עִם כָּל הָעַמִּים שֶׁל
הָעוֹלָם. כִּאֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל צְדִיקִים וְהוֹלְכִים בְּדַרְךְ יִשְׂרָה, מַעֲלָה
אוֹתָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְכֹלָם מוֹדִים
וּמְשַׁבְּחִים אוֹתוֹ, וְלֹא הֵם בְּלִבְדָם, אֲלֵא אֶפְלוּ הָעֲלִיּוֹנִים
לְמַעֲלָה, כֹּלָם מוֹדִים לוֹ בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל. וְלֹא זֶה בְּלִבְדוֹ, אֲלֵא
שֶׁהוּא מִתְעַלָּה בְּכַבּוּדוֹ בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל מִמֶּשׁ. וְלֹא זֶה בְּלִבְדוֹ,
אֲלֵא אֶפְלוּ יִשְׂרָאֵל מִמֶּשׁ מִתְעַלִּים בְּכַבּוּדוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְמַעֲלָה וּלְמַטָּה.

בא וּרְאָה, בְּשַׁעַה שִׂיִּשְׂרָאֵל צְדִיקִים, כִּסָּא הַכְּבוֹד שֶׁלְמַעֲלָה
מִתְעַלָּה לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה, בְּכִמָּה שְׂמֻחוֹת, בְּכִמָּה אֲהָבָה,
וּמִתְחַבְּרִים הָעוֹלָמוֹת בְּשִׂמְחָה, וְכֹלָם מִתְבָּרְכִים מֵעַמְק
הַנְּחָלִים, וְכָל הָעוֹלָמִים נִשְׁקִים וּמִתְבָּרְכִים וּמִתְקַדְּשִׁים בְּכִמָּה
בְּרָכוֹת, בְּכִמָּה קְדוּשִׁים, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׂמַּח עִמָּהֶם
בְּשִׂמְחָה בְּשִׁלְמוֹת. וּבְשַׁעַה שְׂאִין יִשְׂרָאֵל צְדִיקִים, הַכֹּל הוּא
בְּהַפּוּךְ. וְעַם כָּל זֶה, אֲהָבַת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא נִמְנַעַת
מֵהֶם, וְכִסְאוֹ יוֹשֵׁב עֲלֵיהֶם כֵּאֵם עַל הַבָּנִים, וְאִין נִמְנַעַת
מִלְבַקֵּשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים. וּבִקּוֹל הַזֶּה עוֹלָה לְמַעֲלָה, מִשּׁוֹם
שֶׁרְצוֹנוֹ מִי שֶׁמְלַמֵּד סְגוּרָיָה עַל בְּנָיו. מִנֵּין לָנוּ? מִמֶּשֶׁה
שֶׁהַתְעַלָּה בְּעֲלִיהָ עַל שֶׁלְמַד זְכוּת עַל יִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

(שמות לד) וּמַשָּׁה לֹא יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו. מְתֵי הִתְעַלָּה לְכָבוֹד
הַזֶּה? כְּשֶׁחָטְאוּ יִשְׂרָאֵל, וְלָמַד עֲלֵיהֶם זְכוּת. כָּמוֹ כֵּן כָּתוּב
הַלֹּוֹךְ יִלְךְ וּבָכָה, עַל חָטְאֵי יִשְׂרָאֵל. מַה זֶה נִשְׂא מִשָּׁךְ הַזָּרַע?
זֶהוּ סוּד כֶּסֶף הַכָּבוֹד, שְׁנוּטֵל מְשִׁיכָה שֶׁל זָרַע קָדֵשׁ עֲלִיּוֹן
לְעִשׂוֹת פְּרוֹת וְתוֹלְדוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה. וּכְשֶׁמִּתְעַלֶּית בְּקוֹל שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, אָף עַל גַּב שְׂאִינָם צְדִיקִים, עִם כָּל זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא מַעֲלָה אוֹתָהּ, וּמְשַׁקָּה אוֹתָהּ מִהַשְׁקָאת הַנַּחַל הָעֶמֶק,
וְנִשְׁתַּלֵּם מִכָּל הַצְּדִיקִים. אֲזִי, בֹּא יְבֹא בְּרִנָּה, מִתוֹךְ אוֹתָהּ
שְׁלֵמוֹת וּבְרָכוֹת וּקְדוּשׁוֹת שְׁנִשְׁתַּלְמָה. בְּרִאשׁוֹנָה - הַלֹּוֹךְ יִלְךְ
וּבָכָה, עַל חָטְאֵי יִשְׂרָאֵל. כְּשֶׁשָּׁבוּ - בֹּא יְבֹא בְּרִנָּה.

קכז א שיר המעלות לשלמה אם יהונה
לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו אם
יהונה לא ישמר עיר שוא שקד שומר:

שימוש תהלים

לנער היולד

שיר המעלות לשלמה (קכז, א): [שימוש תהלים לפרק קכז] כתוב אותנו ותלהו על הנער מעת שיוולד והוא טוב לשמירה.

זוהר תהלים

שיר המעלות לשלמה וגו' (קכז, א): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף כח.)]
ועליה נאמר (זכריה ב) ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש סביב. ולכן בהר זה יבנה בית המקדש על ידי הקדוש ברוך הוא, יהיה קים לדורי דורות, ועליו נאמר (חגי ב) גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון. שהראשון נבנה על ידי אדם - וזה על ידי הקדוש ברוך הוא. ולכן (תהלים קכז) אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו.

מצות פריה ורביה לקיים בן ובת

שיר המעלות לשלמה וגו' (קכז, א): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף מז.)]
רעיא מהימנא השלמה מהשמטות (סימן לח) מצנה זו לקיים מצות פריה ורביה לקיים בן ובת, משום שאב שם י, ואם שם ה', בן שם ו', בת שם ה', ואב ואם שיש להם בן ובת, גם ה' לא שורה עליהם. וכמו זה במעשה בראשית אמר (בראשית א) פרו ורבו, פרו מצד הימין, ורבו מצד השמאל, שבו

— זוהר תהלים —

בְּרָא אֱלֹהִים הַכֹּל, וּבְרָא זֶה עַמּוּד הָאֲמָצְעִי, אֶת הָאָרֶץ - זו שְׂכִינָה. וְלָמָּה צְרִיף אַרְבַּע, בָּאָב וְאִם בֵּן וּבַת? מִשּׁוּם שֶׁהָרִי הִתְקַדְּשׁוּ וְהִתְבָּרְכוּ בְּשֵׁלֶשׁ קִדְשׁוֹת וְשִׁבַע בְּרָכוֹת שֶׁהֵם י', צְרִיכוֹת לֵהִיּוֹת אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שִׁשּׁוּרוֹת עֲלֵיהֶם עֲשָׂרָה, לֵהִיּוֹת אָדָם רְשׁוֹת הַיְחִיד לְאֲדוֹנוֹ, שֶׁרָחְבוּ אַרְבָּעָה וּגְבָהוּ עֲשָׂרָה. וּמִי שֶׁמִּתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה וּבִמְצוּהַ בִּירְאָה וּבְאֵהֶבֶת אֲדוֹנוֹ, בְּמָקוֹם יִרְאָה שְׂרוּיָה שָׁם י', בְּמָקוֹם אֵהָבָה שְׂרוּיָה שָׁם ה', בְּמָקוֹם תּוֹרָה שְׂרוּיָה ו', וּבְמָקוֹם מְצוּהַ שְׂרוּיָה ה', בְּמָקוֹם הַמִּחְשָׁבָה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (שְׁמוּאֵל ב יט) וְזֹאת תּוֹרַת הָאָדָם, כָּלוּל מֵהַכֹּל, שׁוֹרָה בּו יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, (תהלים קכז) אִם ה' לֹא יִבְנֶה בַּיִת שָׁוֵא עֲמָלוֹ בּוֹנֵיו בּו. מַה זֶה שָׁוֵא עֲמָלוֹ בּוֹנֵיו בּו? אֵלּוֹ סְמֵא"ל נִנְחָשׁ: [ע"כ מִהַשְׁמָטוֹת].

שִׁיר הַמַּעֲלֹת לְשִׁלְמֹה וְגו' (קכז, א): [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קנא.)] רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי חֲזַקְיָה הָיוּ יוֹשְׁבִים תַּחַת הָאֵילָנוֹת שֶׁל שְׂדֵה אוֹנוֹ. נִרְדָּם רַבִּי חֲזִיָּא, וְרָאָה אֶת אֱלֹהֵיו. אָמַר, מֵהוֹכַחַת הַדְּרֹךְ שֶׁל מֵר מֵאִיר הַשְּׂדֵה. אָמַר, כָּעַת בָּאתִי לְהוֹדִיעַ שְׁקֻרוֹבָה יְרוּשָׁלַיִם לְהַחֲרֹב, וְכָל אוֹתָן קָרִיּוֹת הַחֲכָמִים, מִשּׁוּם שֶׁיְרוּשָׁלַיִם הִיא דִין, וְעַל דִּין עוֹמְדָתָ וְעַל דִּין תַּחֲרֹב, וְהִנֵּה נִתְּנָה רְשׁוֹת לְסְמֵא"ל עֲלֶיהָ וְעַל גְּבוּרֵי הָעוֹלָם, וּבָאתִי לְהוֹדִיעַ לְחֲכָמִים אוֹלֵי יִאֲרִיכוּ אֶת שָׁנוֹת יְרוּשָׁלַיִם, שֶׁהָרִי כָּל זְמַן שֶׁנִּמְצָאָת בָּהּ תּוֹרָה - הִיא עוֹמְדָתָ, מִשּׁוּם שֶׁהַתּוֹרָה עֵץ הַחַיִּים הָעוֹמֵד עֲלֶיהָ. כָּל זְמַן שֶׁהַתּוֹרָה מִתְעוֹרְרַת לְמַטָּה - עֵץ הַחַיִּים לֹא זֹו לְמַעְלָה. פְּסָקָה הַתּוֹרָה לְמַטָּה - עֵץ הַחַיִּים מִסְתַּלַּק

— זוהר תהלים —

[ממנה] מן העולם. ועל כן, כל זמן שהחכמים ישמחו בתורה, לא יוכל עליהם סמא"ל, שהרי כתוב הקל קול יעקב והידיים ידי עשו. זו התורה העליונה שנקראת קול יעקב. בעוד שאותו קול לא פוסק, הדבור שולט ויכול, ועל כן לא צריך להפסיק בתורה. והתעורר רבי חייא, והלכו ואמרו את הדבר הזה לחכמים. אמר רבי ייסא, הכל יודעים את זה, וכך הוא, שכתוב אם ה' לא ישמר עיר שוא שוא שקד שומר. אלו הם שמשתדלים בתורה, הקריה הקדושה עומדת עליהם, ולא על הגברים הגבורים של העולם, הינו שכתוב אם ה' לא ישמר עיר וגו'.

שיר המעלות לשלמה וגו' (קכו, א): [זוהר ח"א 9' וישלח (דף קעב)]
 ויעקב נסע ספתה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סכת על כן קרא שם המקום סכות. רבי חייא פתח ואמר, (תהלים קכו) שיר המעלות לשלמה אם ה' לא יבנה בית וגו', אם ה' לא ישמר עיר וגו'. בא ראה, בשעה שעלה ברצון הקדוש ברוך הוא לברא עולם, הוציא מתוך ניצוץ חזק קשר אחד, והתלהט מתוך החשך, ונשאר בעליה וירד למטה. אותה חשכה להטה [והתלהטה] במאה שבילים דרכים דקיקים גדולים, ונעשה בית של העולם. בית זה הוא בתוך אמצע הכל. כמה פתחים וחדרים לו סביב סביב, מקומות עליונים קדושים, שם מקננות צפרי השמים כל אחד ואחד למינו. בתוכו יוצא אילן גדול אחד וחזק, ענפיו ופריו רב, מזון לכל בו. אותו האילן עולה לענני השמים, ונטמן בין שלשה הרים.

— זוהר תהלים —

מתחת לשלשת ההרים הללו יוצא, עולה למעלה ויורד למטה. הבית הזה משקה ממנו וגונו בתוכו כמה גנזים עליונים שלא נודעו, בזה נבנה בית זה ונתקן. אותו האילן מתגלה ביום ומתכסה בלילה. והבית זה שולט בלילה ומתכסה ביום.

בשעה שנכנס החשך ונקשר בו שולט, וכל הפתחים סתומים מכל הצדדים. אז כמה רוחות פורחות באויר, תאבות לדעת ולהכנס בו, ונכנסות בין אותן צפירים, ולוקחות עדות, ושטות ורואות מה שרואות. עד שמתעורר אותו חשך שנקשר בו, ומוציא שלהבת אחת, ומכה בכל הפטישים החזקים, ופותח פתחים ובוקע סלעים. עולה ויורדת אותה שלהבת ומכה בעולם ומעוררת קולות למעלה ולמטה. ואז פרוז אחד עולה ונקשר באויר וקורא. אותו אויר יוצא מתוך עמוד ענן של המזבח הפנימי, וכשיוצא מתפשט לארבעת צדי העולם. אלף אלפים עומדים מצד שהוא שמאל, ורבוז רבבות עומדים מצד שהוא ימין, והפרוז עומד בקיומו, קורא בחיל ומכריז. אז כמה אותם שמתקנים שירה ועובדים עבודה, ושני פתחים נפתחים, אחד לצד דרום ואחד לצד צפון. עולה הבית הזה ונתן ומתקשר בין שני צדדים, ושירים מזמרים ותשבחות עולות. אז נכנס מי שנכנס בלחש, והבית מתלהט בששה אורות מאירים זיו לכל צד, ונהרות בשמים יוצאים ומשקים כל חיות השדה, כמו שנאמר (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם וגו', ומזמרים עד עלות הבקר.

— זוהר תהלים —

וּכְשַׁעוּלָה הַבְּקָר, אִז כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת הַשָּׁמַיִם וְחִילוֹתֵיהֶם, כָּלֵם
מִשְׁבָּחִים וְאוֹמְרִים שִׁירָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (איוב לח) בְּרֶן יַחַד כִּכְבִּי
בְּקָר וַיְרִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים.

בֵּא רְאָה, (תהלים קכז) **אִם ה' לֹא יִבְנֶה בַּיִת שׁוּא עֲמְלוֹ בּוֹנֵיו בּוֹ**,
אִם ה' לֹא יִשְׁמַר עִיר שׁוּא שָׁקֵד שׁוֹמְרָה. אִם ה' וְגו' - זֶה
הַמֶּלֶךְ הָעֶלְיוֹן שֶׁהוּא בּוֹנֶה אֶת הַבַּיִת הַזֶּה תְּמִיד וּמְתַקֵּן אוֹתוֹ.
אִימְתִי? כְּשַׁעוּלִים הַרְצוֹנוֹת וְהַעֲבוּדוֹת מִלְמַטָּה כְּרֹאֵי. אִם ה'
לֹא יִשְׁמַר עִיר, אִימְתִי? בְּשַׁעָה שֶׁנֶּחֱשָׁךְ הַלְיָלָה וְהַצְּדָדִים
הַמְזִינִים שׁוֹרִים וּמְשׁוּטְטִים בְּעוֹלָם, וְהַפְתָּחִים סְתוּמִים,
וְנִשְׁמַר מִכָּל הַצְּדָדִים שְׁלֵא יִתְקַרֵּב בּוֹ עָרֵל וְטָמֵא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(ישעיה נב) לֹא יוֹסִיף לָבֵא כֶּךָ עוֹד עָרֵל וְטָמֵא, שְׁעַתִּיד הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְהַעֲבִירָם מִן הָעוֹלָם. מִי עָרֵל וּמִי טָמֵא? אֲלֵא הַכֹּל
אֶחָד עָרֵל וְטָמֵא. זֶהוּ שֶׁהַתְּפִתָּה בּוֹ וְהַלֵּךְ אַחֲרָיו אָדָם וְאִשְׁתּוֹ
וְגַרְמוֹ מוֹת לְכָל הָעוֹלָם, וְהוּא הַמְטַמֵּא אֶת הַבַּיִת הַזֶּה עַד
אוֹתוֹ זְמַן שֶׁיַּעֲבִירוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִן הָעוֹלָם. מִשׁוּם כֶּךָ
אִם ה' לֹא יִשְׁמַר עִיר, שׁוּא וְדָאִי.

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשִׁלְמָה וְגו' (קכז, א): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קס"ד.)]
פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים קכז) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשִׁלְמָה אִם ה' לֹא
יִבְנֶה בַּיִת שׁוּא עֲמְלוֹ בּוֹנֵיו בּוֹ אִם ה' לֹא יִשְׁמַר עִיר שׁוּא שָׁקֵד
שׁוֹמְרָה. וְכִי שְׁלֵמָה אָמַר הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה כְּשֶׁבְנָה אֶת בַּיִת
הַמְּקֻדָּשׁ? לֹא כֵּן, שֶׁהָרִי דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר לוֹ בְּשִׁבִיל שְׁלֵמָה
בְּנוֹ, כְּשֶׁבָא נִתֵּן אֶצְלוֹ וְאָמַר לוֹ עַל שְׁלֵמָה שֶׁהוּא יִבְנֶה אֶת בַּיִת
הַמְּקֻדָּשׁ. וְאַחַר כֵּךְ דָּוִד הַמֶּלֶךְ הִרְאָה לְשִׁלְמָה בְּנוֹ אֶת דְּיוּקָן

— זוהר תהלים —

בית המקדש. כיון שראה דוד את דיוקן בית המקדש וכל תקוניו, אמר שירה על שלמה בנו, ואמר אם ה' לא יבנה בית וגו'. דבר אחר שיר המעלות לשלמה - למלך שהשלוש שלו. ושירה זו היא שירה ותשבחת על כל שאר השירה, ושירה זו עולה על כלן. אם ה' לא יבנה בית - שראה דוד המלך את כל אותם שבעת העמודים שהבית הזה עומד עליהם שעומדים שורות שורות לבנות את הבית הזה. מעל כלם עומד בעל הבית שהולך על גביהם, ונותן להם כח ותקף לכל אחד ואחד כראוי.

ועל זה אמר דוד, אם המלך הזה שכל השלוש שלו, שהוא בעל הבית, לא בונה את הבית הזה - שוא עמלו בוניו בו, אותם עמודים שעומדים לבנות על הבית הזה. אם ה' לא ישמר עיר - זה המלך שכל השלוש שלו. שוא שקד שומר - זהו עמוד אחד שהעולם התתקן עליו, ומיהו? צדיק, שהרי הוא שומר את אותה העיר. המשכן שעשה משה, תמיד היה יהושע עומד ושומר אותו, שהרי אין שמירתו - רק בזה שנקרא נער, שכתוב (שמות לג) ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל. אחר כך משכן זה לא היה שמור אלא בשביל נער אחר, שכתוב (שמואל א ג) והנער שמואל משרת. (והיה מסדר שם) משום שאין שמירת המשכן אלא בנער. (אבל בית המקדש אינו כך, שאין שמירתו אלא בקדוש ברוך הוא, שכתוב אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר) ומיהו השומר הזה? אותו ששומר המשכן שנקרא כן: נער מטרו"ן. אבל אתם קדושים עליונים, אין

— זוהר תהלים —

שְׁמִירְתְּכֶם כְּמוֹ שְׁמִירַת הַמֶּשֶׁכֶן, אֲלֵא שְׁמִירְתְּכֶם כְּשְׁמִירַת בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבָדוֹ, שְׁכָתוֹב אִם ה' לֹא יִשְׁמַר
עִיר שְׂוֹא שְׁקֵד שׁוֹמֵר. שְׁהֲרִי בְּכָל זְמַן שְׁצַדִּיקִים הוֹלְכִים
בְּדֶרֶךְ, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אוֹתָם תְּמִיד, שְׁכָתוֹב ה' יִשְׁמַר
צִאתָךְ וּבּוֹאָךְ. הִלְכוּ אַחֲרָיו, וְלוּוּ אוֹתוֹ שְׁלֹשָׁה מֵיָלִים, וְחֲזְרוּ
לְדַרְכָּם. קְרָאוּ עָלָיו, (תהלים צא) כִּי מִלְּאֲכִיו יִצְוֶה לָךְ לִשְׁמֶרְךָ
בְּכָל דְּרָכֶיךָ, עַל כַּפַּיִם יִשְׂאוּנֶךָ וְגו'. (משלי כג) יִשְׂמַח אָבִיךָ
וְאִמְךָ וְתִגַּל יוֹלְדֶתְךָ.

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשִׁלְמָה וְגו' (קכו, א) : [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רכ"ו)].
עוֹד פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קכז) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשִׁלְמָה אִם
ה' לֹא יִבְנֶה בַּיִת וְגו'. פְּסוּק זֶה שְׁלֵמָה הַמְּלֵךְ אָמַר אוֹתוֹ
בְּשַׁעָה שְׁהִיָּה בּוֹנֵה אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְהִתְחִיל לְבַנּוֹת, וְהִיָּה
רוֹאֶה שְׁהַמַּעֲשֶׂה מִתְתַקֵּן בִּידֵיהֶם וְהִיָּה נִבְנָה מֵעַצְמוֹ, וְאִז
הִתְחִיל וְאָמַר, אִם ה' לֹא יִבְנֶה בַּיִת וְגו'. הֵינּוּ הַסּוּד שְׁכָתוֹב
בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹהִים, שְׁהֲרִי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרֵא וְהִתְקִין
אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה בְּכָל מָה שְׁצַרִּיךְ, שֶׁהוּא בֵּית.

שְׂוֹא עֲמָלוֹ בּוֹנִיו בּוֹ וְגו' (קכו, א) : [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רכ"ו)]. שְׂוֹא
עֲמָלוֹ בּוֹנִיו בּוֹ - אֱלֵה סוּד שֶׁל אוֹתָם נִהְרֹת (נחלים)
שְׂוֹצְאִים וְנִכְנָסִים כָּלָם בְּתוֹךְ הַבַּיִת הַזֶּה לְהִתְקִינוֹ בְּכָל מָה
שְׁצַרִּיךְ. וְאִף עַל גַּב שְׁכָלָם בָּאִים לְתַקֵּן וְלַעֲשׂוֹת אֶת תְּקוּנּוֹ,
וְדָאִי אִם ה' - שֶׁהוּא סוּד הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהִתְקִין (ביתו ולא
עשה) וְעָשָׂה אֶת הַבַּיִת כְּרֵאוֹ, אוֹתָם בּוֹנִים לְחַנֵּם הֵם, אֲלֵא רַק
מָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה וּמִתְקִין. אִם ה' לֹא יִשְׁמַר עִיר, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב

— זוהר תהלים —

(דברים יא) תמיד עיני ה' אֵלֶיךָ בַּה מְרִשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה, וּפְרָשׁוּהָ. וּבַה שְׁגָחָה הַזֹּו היא שְׁמוֹרָה מְכַל הַצְּדָדִים.

וְאִף עַל גַּב שְׁכָתוּב (שיר ג) הִנֵּה מִטְתּוֹ שֶׁלְשִׁלְמָה שְׁשִׁים גְּבָרִים סָבִיב לָהּ מִגְּבֻרֵי יִשְׂרָאֵל, וְכֹלָם שׁוֹמְרִים אוֹתָהּ. מָה הַטַּעַם הֵם שׁוֹמְרִים אוֹתָהּ? מִשׁוּם שְׁכָתוּב מִפְּחַד בְּלִילוֹת, זֶהוּ פְּחַד הַגִּיהֵנִם שְׁעוֹמֵד כְּנַגְּדָה כְּדִי לְדַחֲוֹתָהּ, וּמִשׁוּם כִּף כָּלָם מְקִיפִים אוֹתָהּ. וְאִף עַל גַּב שְׁכָלָם עוֹמְדִים בְּאוֹר הַמַּחְשָׁבָה שְׁלֵא נוֹדַע, וְאִזּוֹ אוֹר הַמַּחְשָׁבָה הַזֶּה שְׁלֵא נוֹדַע מְכָה בְּאוֹר שֶׁל הַמָּסָךְ, וּמְאִירִים כְּאֶחָד וְנַעֲשִׂים תַּשְׁע הַיְכָלוֹת.

וְהַיְכָלוֹת אֵינָם מְאִירִים, וְאֵינָם רוֹחוֹת, וְאֵינָם נְשָׁמוֹת, וְאֵין מִי שִׁיעֲמַד בָּהֶם. רְצוֹן כָּל תַּשְׁעַת הַמְּאוֹרוֹת שְׁכָלָם עוֹמְדִים בְּמַחְשָׁבָה, שֶׁהִיא אַחַת מֵהֵן בְּחֻשְׁבוֹן, שְׁכָלָם לְרַדֵּף אַחֲרֵיהֶם בְּשַׁעַה שְׁעוֹמְדִים בְּמַחְשָׁבָה. וְלֹא נִדְבָקִים וְלֹא נוֹדַעִים, אֵלֶּה לֹא עוֹמְדִים לֹא בְּרְצוֹן וְלֹא בְּמַחְשָׁבָה עֲלִיוֹנָה. תוֹפְסִים בָּהּ וְלֹא תוֹפְסִים. בְּאֵלֶּה עוֹמְדִים כָּל סוּדוֹת הָאִמוּנָה וְכָל אוֹתָם מְאוֹרוֹת מְסוּד הַמַּחְשָׁבָה הָעֲלִיוֹנָה, שֶׁלְמִטָּה כָּלָם נִקְרָאִים אֵין סוֹף. עַד כָּאֵן מְגִיעִים הַמְּאוֹרוֹת וְלֹא מְגִיעִים וְלֹא נוֹדַעִים. אֵין כָּאֵן מַחְשָׁבָה וְלֹא רְצוֹן. כְּשִׁמְאִירָה הַמַּחְשָׁבָה וְלֹא נוֹדַע מִמָּה מְאִירָה, אִזִּי מִתְלַבֶּשֶׁת וְנִסְתַּרְתַּת בְּתוֹךְ הַבִּינָה, וּמְאִירָה (מִי) לְמָה שְׁמְאִירָה, וְנִכְנָסִים זֶה בְּזֶה, עַד שְׁכָלָם נִכְלָלִים כְּאֶחָד, וְהָרִי פְּרָשׁוּהָ. וּבְסוּד הַקְּרָבָן, כְּשֶׁהִכַּל עוֹלָה, נִקְשָׁר זֶה בְּזֶה וּמְאִיר זֶה בְּזֶה, אִזּוֹ עוֹמְדִים כָּלָם בְּעֲלִיָּה,

— זוהר תהלים —

והמחשבה מתעטרת באין סוף, אותו האור שמאירה ממנו
המחשבה העליונה נקרא אין סוף.

ביון שמאיר ומתפשטים ממנו חילות, אותה מחשבה נגנזת
ונסתרת ולא ידועה, ומשם מתפשטת התפשטות לכל
הצדדים, ומתפשטת ממנו התפשטות אחת, שהיא סוד
העולם העליון. וזה עומד בשאלה, והוא מאמר עליון,
ופרשוה שנקראת מי, שכתוב (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם
וראו מי ברא אלה. שאלה אותו שברא אלה. אחר כך
התפשט ונעשה ים, סוף כל הדרגות, שהיא למטה. ומשם
מתחיל לבנות למטה, והכל עשה באותה צורה ממש
שלמעלה, זה כנגד זה וזה כדגמת זה. ומשום כך שמירת הכל
ממעלה ומטה. והתפשטות זו, שהיא מחשבה, שהיא עולם
העליון. וזהו אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר, שהוא
שומר ישראל. (שוא שקד שומר, זהו שכתוב בו (משלי כז) ושמר אדניו
יכבד) שלא עומד בו שמירה אלא בעולם העליון.

שוא עמלו בוניו בו וגו' (קבו, א): [זוהר חדש פ' בראשית (דף י"ד):] שנו
רבותינו, אמר רבי יהודה בר יעקב, תמה אני על אנשי
הדור אם רבם נעשים בכשרות. בא וראה מה כתוב (ויקרא יא),
והתקדשתם והייתם קדשים, מלמד שצריך אדם לקדש עצמו
בשעת תשמיש. מה הקדשה שיכת לכאן? אמר רבי יהודה
בר יעקב, שלא יעשו פריצות וחציפות, ולא לשם זנות
כבהמות, שהבהמות אינן עושות אלא לכף. שהרי שנינו, כל
הבועל לשם זנות, או לשם מה שאמרנו, ולא ישמר את עצמו

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מאותם הדברים הצריכים, ששנינו בברייתא, העבר ההוא שנולד, יהיה פריץ חצוף זונה רשע, ואינו בכלל זרע אמת. וכל הבועל לשם מצוה ומקדש עצמו ומכוון לבו לשם שמים, יהיו לו בנים מעלים, צדיקים וחסידים, יראי שמים, קדושים. זהו שכתוב (שם) והתקדשתם והייתם קדשים.

אמר רבי יהודה, הרשעים על שאינם מולידים אלא לשם זנות, בעזות ובחציפות, אין להם אלא אותה הנפש החיה הנתונה לבהמות, שענינם אינם אלא כבהמה. אבל צדיקים היודעים לקדש עצמם, כתוב בהם (ירמיה ב) ואנכי נטעתיך שורק בלה זרע אמת. מה האמת? אמר רבי אחא, אמת שאינו מהרהר באשה אחרת, ויש לו אמת עם אשתו. רב הונא אמר, לכון ולקדש עצמו לשם שמים, שנאמר (תהלים קכז) אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. כלומר, אם אין הכונה לשם שמים לבנות הבית ולהוליד בנים, שוא עמלו בוניו בו, שמכניס באותו הולד עמל של שוא. ואיזהו עמל של שוא? זו נפש חיה, שתכלה ותפטר כהבל היוצא מן הפה, שהוא שוא, והואיל והוא מכניסו באותו הולד, הרי עמלו של שוא.

אמר רבי יצחק, אמת הוא נוטריקון: אל"ף - אמת, מ"ם - מארץ, תי"ו - תצמ"ח. כלומר, (תהלים פה) אמת מארץ תצמח. מה משמע? אמר רבי יצחק, בשעת החבור שצריך להיות שם האמת והישור, בשעה שנתהוה מארץ ונתיסד, ולא בשעה שנתגבל, והינו מה שאמר רב הונא, כל בנין שאין בו

— זוהר תהלים —

יסוד - אינו כלום, ואיזהו יסוד שצריך האדם בשעת החבור, כפי שאמרנו. רבי זירא אמר, פעם הייתי הולך במדבר, ומצאתי ערבי אחד שהיה נושא על כתפו משא של י' סאים, והיה זקן, ואמרתי לו, הכח הזה צריך לעסק בתורה! אמר, לא עשו אותי אבי ואמי בשביל זה, אלא למעשה הזה. שאני שמעתי את אבי, שבשעה שעשה אותי, שתשוקתו לבן היתה שיהיה לו כח להביא תבואה מן השדה, ובעצה הזו נמלך באותה שעה, והרי אני זקן, ומה אעשה?

אמר רבי יהודה, אשרי מי שאבותיו הרהרו בדבר טוב. מנין לנו? מבת שבע אם שלמה, שהכתוב מעיד עליה שהיא אם שלמה ממש, משום שהתיסד ממנה, מענינה, ומהרהורה, ומהשתדלותה, שנאמר (משלי לא) מה ברי ומר בר בטני וגו'. אמו מילא, אבל אביו מנין לנו? שכתוב (תהלים קכז) שיר המעלות לשלמה אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. וכי שלמה אמר את המזמור הזה? אמר רבי יצחק, חס ושלום! אלא דוד אמרו ברוח הקדש על שלמה בשעה שאמר הנביא לדוד הנה בן נולד לך כו', כי שלמה יהיה שמו. אמר דוד, בן אחד היה לי מבת שבע ומת, עכשו אחר יולד לי? מן שמיא הוא בא! ואמר שיר זה, ונתפון בו לשם שמים. זהו שכתוב שיר המעלות לשלמה, בשביל שלמה אמרו. אם ה' לא יבנה בית, אם סיעתו לא יסיע בכונה השלמה שלי, שוא עמלו בוניו בו, לשוא נעמל, כמו שהיה בראשונה שעמלנו לשוא, ובשביל אותו החטא מת, ואני יש לי להטרד

ב שׁוֹא לָכֶם מִשְׁפִּימֵי קוֹם מֵאַחֲרֵי שְׁבֵת אֲכָלִי לֶחֶם
הַעֲצָבִים בֵּן יִתֵּן לִידִידוֹ שְׁנָא:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מירושלים, ובעוד שאני אצא, אם ה' לא ישמר עיר מכל אדם, שוא שקד שומר. אמר רבי יצחק, שהניח עשר נשים פילגשים לשמר הבית, והיה מה שהיה, ועל כן שוא שקד שומר.

אמר רבי יהודה, בשביל שלמה נאמר שיר זה, שנתפון דוד עליו לשם שמים, ואמו גם כן נתפונה לשם שמים, ויצא מהם שלמה, שכתוב בו וישב שלמה על כסא ה' למלך. אמר רבי יצחק, לפיכך נקרא למואל. מהו למואל? כמו למו פי. מלמד ששניהם נתפננו למו אל, כמו לאל. ומכאן למדנו, כל המתפון לשם שמים, באותה שעה יוצא ממנו בן מעלה. ומנין לנו? משמואל שנתפונה אמו עליו תמיד לשם שמים, שכתוב ונתתיו לה', וכן אל הנער הזה התפללתי. וכן אמר דוד, אם יהיה לי הבן הזה. מכאן יהיה מזמן למואל, כלומר, נתון הוא לאל.

שׁוֹא לָכֶם מִשְׁפִּימֵי קוֹם וגו' (קכו, ב): [זוהר חדש פ' שלח לך (דף קמ:)]
והרי הקשו הראשונים, אחר שכל הבריות שברא במעשה בראשית הזכיר בריאה בלשון יחיד, למה הזכיר בנעשה אדם בלשון רבים כדי לתת פתחון פה למינים ולמומרים? אלא כאן כתוב (הושע יד) כי ישרים דרכי ה' וגו' ופועים יכשלו כם. לקיים בהם ובאבד רשעים ונה. שהרי

— זוהר תהלים —

התורה סתמה שהיא ברא את האדם העליון הראשון, וזה שכתוב ויברא אלהים את האדם בצלמו. את - לרבות שברא אותו בדיוקן של אדם עליון במרכבה, שנאמר בו ודמות פניהם פני אדם. וברא אותו בשני דיוקנאות שכתוב בצלמו, בצלם, שהם אדם של כסא הכבוד מרום, ואדם של הכסא השני שנאמר בו מראשון, וזהו מרום מראשון. ומה שאמר נעשה אדם, זה ללמד לכל אחד ואחד מישראל שהם זכר ונקבה לשתף אותו בזווגו, שאם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. ומשום זה אמר הפסוק בכל דרכיך דעהו והוא יישר ארחתיו. שנאמר בהם כי ישרים דרכי ה'. שודאי נאמר בעלת העלות שני עולמות שציר בהם עלת על הכל, והם י' מאיש וה' מאשה. שני עולמות שציר בהם עלת על הכל הם ו' ה', העולם הזה והעולם הבא, וזה י"ה, וזהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ואמר עלת על הכל, אף על גב שנאמר שבאלו האותיות נברא העולם, וכסא לאדם לשבת בית, לשבת על הכסא, שבהם אי"ה או"ה, ובהם נקראו ישראל בנים אתם לה' אלהיכם, ונאמר בהם אדם אתם - שתפוני עמכם באותיות הללו ויתקימו מעשיהם, שאני הוא שבראתי כל העולמות וכל הכסאות והחיות והמלאכים וכל הצבא העליונים ובני אדם באותיות הללו.

ואף על גב שיש בישראל האותיות הללו בשביל התורה שנתן להם, לא ימצאו באותיות הללו לעשות מעשה בהם שלא ישתפו אותי עמהם. ומשום זה אמר להם נעשה

זוהר תהלים

אדם, בַּשְׂתוּף שְׁלִי, וְלֹא הַתּוֹרָה וְהַמְצִיחַ עָשׂוּ פְעֻלָּה לְמַעֲלָה
 וּלְמַטָּה פְּחוּת מִמֶּנִּי. וּמִשׁוּם זֶה בְּכָל דְּרָכֶיךָ דְעָהוּ. וְכָל אַמּוֹת
 הָעוֹלָם שֶׁלֹּא קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ תּוֹרָה, אֵין לָהֶם בּוֹ יָדִיעָה, וְהוֹלְכִים
 כְּצֵאן בְּלִי רוּעָה, וְנֶאֱמַר בָּהֶם כִּי כָּל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם
 אֱלֹהָיו, וְעוֹשִׂים הִרְבֵּה אֱלֹהוֹת. וְכָל יִשְׂרָאֵל קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ תּוֹרָה,
 הֵם עוֹבְדִים אוֹתוֹ אַחַד בּוֹ, וּבְכָל הָאוֹתוֹת וְהַשְּׂמוֹת הַקְּדוּשִׁים
 שְׁלוֹ וּבְכָל הַמַּחֲנוֹת הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים שֶׁנִּבְרְאוּ בָהֶם. וּבְכָל
 הַבְּרִיּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְהַתַּחְתּוֹנוֹת וּלְמַעֲלָה מִכֻּלָּם אַחַד, וּלְמַטָּה
 מִכֻּלָּם, וּמִבְּפָנִים שֶׁל כֻּלָּם, וּמִבְּחוּץ שֶׁל כֻּלָּם הוּא אַחַד. מִבֵּית
 וּמִחוּץ תִּצְפֶּנּוּ, וְכִךְ תּוֹכוֹ כָּבֵרוּ. כִּךְ הוּא מִבְּפָנִים שֶׁל כָּל
 הָעוֹלָמוֹת כְּמוֹ מַחוּץ לְכָל הָעוֹלָמוֹת לֹא מִשְׁתַּנֶּה, וְאֵין שֵׁם
 וְחִבּוּר אוֹתוֹת שֶׁל שֵׁם ה' וּבְכָל הַכְּנוּיִים שְׁלוֹ חוּץ מִמֶּנּוּ. שְׂאֵם
 לֹא שֶׁהוּא חֵבֵר בְּקִרְבָּנָה י' בַּה' ו' בַּה', לֹא נִקְרָאוּ הָאוֹתוֹת
 בְּשֵׁם יְהוָה, וְהוּא מַחְבֵּר יְהוָה אֲדָנָי, וְהוּא מַחְבֵּר יְהוָה
 בְּאֱלֹהִים, שְׁעוֹלָה לְחֻשְׁבוֹן אֱהִי"ה אֲדָנָי. וְהוּא לֹא נִקְרָא אַחַד
 פְּחוּת מֵהֶם, שֶׁהוּא אַחַד שֶׁמַּחְבֵּר שְׁנַיִם, שֶׁהֵם זָכָר וּנְקֵבָה,
 וְעוֹשֶׂה אוֹתָם אַחַד. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב בְּאֲדָם וַחֲוָה כִּי אַחַד קָרָאתִיו.
 וְהוּא מִשְׁתַּף בְּבִנְיָן בֶּן וּבַת שֶׁהֵם בָּנִים, לְשׁוֹן שֶׁל בְּנִין. וְזֶהוּ אֵם
 ה' לֹא יִבְנֶה בֵּית.

וְכֵן עֲנִין וּמַעֲשֶׂה שְׂאִינוֹ מִשְׁתַּף בּוֹ, מַה כָּתוּב בּוֹ? כִּי שְׂמִים
 כְּעֵשֶׂן נִמְלָחוּ וְהָאָרֶץ כִּבְגַד תִּבְלָה. וּמִיָּד, יִשְׁמַחוּ הַשְּׂמִים
 וְתִגַּל הָאָרֶץ, שֶׁהֵם הַבְּנִין וְהַשְּׁתַּף שְׁלוֹ. שְׁכָל הַהִבְלִים שֶׁל
 אַמּוֹת הָעוֹלָם הֵם שְׂמִים וְאָרֶץ, וְעֲתִידִים לְהֶאֱבֹד, וְכָל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ההכלים של ישראל ביי ביחודו. אותם שמים וארץ הבנין שלו. ומה הוא חי וקיים - כך מעשהו חי וקיים. ומשום זה אמר חי אני נאם ה' אם אחפץ במות הרשע כי אם בשובו מדרכו וחייה. וכמו שאמר לישראל נעשה אדם, כך אמר לספירות נעשה אדם. זה העמוד האמצעי שהוא ראשון למחשבה ואחרון למעשה, שהם חכמה בראש וחכמה בסוף. שכל ספירה נותנת בו חלקו, ומשום זה הוא בדיוקנו מאסף לכל המחנות הצבאות. ורועה הנאמן בדיוקנו. ואמר למלאכים נעשה אדם, וזה מטטרו"ן, שכל מלאך וחייה שם בו חלקו. וכך אמר לצבא השמים לעשות את השמש בדיוקנו, וכך כוכב נותן בו חלקו, ועלת על הכל השתתף בו בכל מקום, בתפארת במטטרו"ן ובשמש, ואין להאריך בזה.

ועוד נעשה אדם, לאמן שזרע כמה זרעונים בבית אחת, וכל אחד יצא ביומו. אחר כך אמר לאלה שהם פועלים: אני רוצה שתשתתפו כלכם לעשות כלי, וכל אחד מהם יתן בו חלק ממה שנתתי בכם, ואני אשתתף עמכם בכלי שהוא חלק ממני. אמרו לו: מה הכלי הזה כל כך חשוב לפניך שיהיה כלול מהכל? אמר להם: הכלי הזה הוא אדם שיהיה בדיוקן של האדם העליון. אמרו לו: למה תאמר לנו שכל אחד ואחד נותן בו חלקו, והרי אתה הוא אדון הכל, ואתה בראת הכל? טל אתה מכל אחד ואחד מה שאתה רוצה, שלא יהיה פתחון פה לאותם שלא יודעים בכך, שיאמרו שמעשה של אדם אתה צריך מהשליחים שלך. אמר להם: למלך שנתן מתנה לעבדיו

— זוהר תהלים —

וְנָתַן לְכָל אֶחָד וְאֶחָד חֶלְקוֹ וַיִּרְשָׁתוּ מֵאוֹתָהּ מִתְּנָה, אַחַר כֵּן בָּא הַעֲבָד הַנֶּאֱמָן אֵלָיו וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ מִתְּנָה. אָמַר הַמֶּלֶךְ: הַעֲבָד הַזֶּה עֲבַד אוֹתִי בְּכָל הָאֵיבָרִים שְׁלוֹ, כֵּן אֲנִי רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת הַכְּלִי שְׁלוֹ מִתְּנָה מִכָּל הַצְּבָאוֹת שְׁלִי. מָה עֲשֵׂה? כִּנֵּס אֶת כָּל הַמַּחֲנוֹת שְׁלוֹ וְאָמַר: אֲנִי רוֹצֵה מִכֶּם כָּל אֶחָד וְאֶחָד יִתֵּן מִתְּנָה מִשְׁלוֹ לַעֲבָד הַזֶּה, וְאֲנִי אֶשְׁתַּתֵּף עִמָּהֶם וְאֶתֵּן בּוֹ מִתְּנָה מִשְׁלִי. מֵהֶם הִקְשׁוּ וְאָמְרוּ מָה אֲנוֹשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ, וּמֵהֶם אָמְרוּ בְּרִצּוֹן שָׁלֵם. אַף כֵּן קָדָם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, נִכְנָסוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַחֲשָׁבָה לְהִבְרָאוֹת, קָדָם שֶׁנִּבְרָאוּ הַמַּלְאָכִים וְכָל הַבְּרִיּוֹת שֶׁל הָעוֹלָם שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית, וּבְחִיבוֹת שְׁלֵהֶם הִנִּיחַ אֶת הַמַּעֲשֵׂה שְׁלֵהֶם שֶׁיְהִיוּ אַחֲרוֹנִים לַמַּעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. וְאָמַר עָלָיו נַעֲשֵׂה אָדָם. וְלָמָּה? אֲלֹא בְּשִׁבִיל הַחֲבִיבוֹת שֶׁל אֲבִיהֶם שֶׁבְּשָׂמִים שֶׁנִּקְרָא יִשְׂרָאֵל, וְהֵם הָיוּ עֲתִידִים לְהִקְרָא בְּשֵׁמוֹ יִשְׂרָאֵל, כִּנֵּס אֶת הָעֲלִיוֹנִים וְהִתְחַתּוֹנִים לְתֵת חֶלֶק מִכָּלֶם. מִשׁוּם שֶׁאִם יִחַטָּא הָאָדָם, כָּלֶם נִמְצָאִים חֲסֵרִים בָּהֶם מֵאוֹתוֹ הַחֶלֶק שֶׁנִּתְּנָנוּ בּוֹ, וְכָלֶם יִבְקֶשׁוּ רַחֲמִים בְּשִׁבִילוֹ. וְהוּא נִתֵּן בָּהֶם מִשְׁלוֹ, מִשׁוּם שֶׁמְרוּיָם לוֹ עֲשֵׂה לַמַּעֲנֵךְ אִם לֹא לַמַּעֲנָנוּ, בְּשִׁבִיל אוֹתוֹ הַחֶלֶק שֶׁלֶךְ שֶׁנִּתְּתָ בְּיִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב כִּי חֶלֶק ה' עִמּוֹ. וְהוּא מוֹחֵל לָהֶם בְּשִׁבִיל אוֹתוֹ הַחֶלֶק שְׁלוֹ שֶׁל שְׁמוֹ שֶׁנִּתֵּן בָּהֶם. שֶׁאִם לֹא יִתְּנוּ הֵם מַעֲצָמָם חֶלֶק בּוֹ בְּרִצּוֹנָם, כָּלֶם הָיוּ טוֹעֲנִים עָלָיו, שֶׁאֵתָּה נִטְלָתָ מִמֶּנּוּ עַל כְּרַחֲנוֹ חֶלְקֵנוּ שֶׁהוּא בְּאָדָם מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְלֹא הָיוּ מְרַחֲמִים עָלָיו. וְכֵדִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָהֶם פְּתֻחוֹן פֶּה, מִשׁוּם זֶה לֹא רָצָה לְטַל חֶלֶק אֲלֵא בְּרִצּוֹנָם. כִּמוֹ זֶה שֶׁנֶּאֱמַר בְּרוּעָה

— זוהר תהלים —

הנאמן, עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם. ומשום שהמזיקים סרחו לו ולא רצו לתת בו חלק, ואמרו מה אנוש כי תזכרנו וגו', לא ברא להם לבושים, שהם הגופים שלהם, והם שונאים אותם. ועל כן הממנים שעל שבעים ושתיים אמות שהם לפניך, כמו כאשר ישראל מחיבים לאביהם שבשמים, אותם אמות העולם הם רצועות בידי בורא העולם להלקותם בהם.

ובשחוזרים בתשובה, זורק את הרצועות מידו, ולא יהיה בהם ממש. שהפח של הרצועות אינו אלא בידי של מי שנוטל, שעליהם נאמר כל הגוים כאין נגדו. ומשום שישראל יש בהם חלק מבורא העולמות שהוא עלת על הכל, ומעשר הספירות ומהפסאות ומהמלאכים והכוכבים והמזלות, כשחוזרים בתשובה, מפל מה שנטלו מבקשים עליהם רחמים, חוץ משדים ומזיקים וכחות הטמאה, שנאמר בישראל אל תטמאו בכל אלה, שאין להם חלק בהם. ומשום זה אמות העולם, שנשמותיהם מאותם כחות הטמאה, אין להשתתף עמם באכילה ושתייה, ולא בכל מעשיהם, שעליהם כתוב אשר חלק ה' אליהם וגו', ובך בחר ה'. ועליהם נאמר כי כל העמים ילכו איש בשם אלהיו וגו', שהוא יחיד ומיוחד בכל המחנות שכלולים בהם. ומשום שישראל כלולים מעליונים ותחתונים, ועלת על הכל שם את שמו בהם, והם אהובים יותר ממלאכי השרת, משום שיש להם חלק בספירות מה שאין כן במלאכים, משום שישראל

— זוהר תהלים —

הם גורלו ונחלתו, כמו שהבנים אצל אביהם. שהמלאכים אינם אל הספירות אלא כמו סוסים אל הרוכבים עליהם, אבל ישראל בנים של הקדוש ברוך הוא, ופרשוהו בעלי המשנה, אין ישראל נגאלים עד שישתעבדו בשבעים ושתיים אמות. ומשום זה כלל הקדוש ברוך הוא בסנחריב את שבעים ושתיים האמות, לקיים בהם מ'לחמה ל'ה' ב'עמלק מדור דור.

ובנגד שבעים ושנים שרים הם השמות שבעים ושנים של ויסע ויבא ויט, לקיים בהם הנה ה' רכב על: ק"ל, לטל מהם נקמה מעמלק שכולל בו שבעים ושתיים אמות. וכנגד שבעים ושנים שמות ויכלו הוא שעולה שבעים ושתיים. וזה עליו נאמר שזרע כל הזרעונים בבת אחת יחידה, והיא הפלה, שבת המלכה מן הקדוש ברוך הוא, שהיא תפארת והמעשה שלו. ומשום שכל בריות בראשית נכללים בה, לכך התחילה התורה בבי"ת מבראשית, והיא בת זוגו של תפארת אדם, כל אחד נתן בו חלקו. והקדוש ברוך הוא נתן אותה גדולה ושולטת עליהם, משום שכלם נבראו באות י', בת יחידה הכלולה מעשר אמירות, ועשר אלהים. ה' כלולה מחמשה אורות, האור של היום הראשון. ו' ששה עמודי אמת. יום הששי ה', שבשכיל שביום הששי ו', נשלמה ה' בבת אחת. בא וראה, כשיש לספירות לעשות פעלה בשם ידוע, שמשם פעלה, לא תשתלם ולא תעשה עד שכל ספירה נותנת שם חלקה (כחה). זה נותן שם האותיות שהם כל הגוונים השחורים מהצד של בת יחידה, והם

— זוהר תהלים —

הַנְּקֻדוֹת הָאֲדָמוֹת מֵצֵדָם שֶׁל שְׁלֶשֶׁת הָאֲבוֹת, וְזֶה נוֹתֵן וְכוּ' עַד שֶׁנִּכְלָלוֹת בְּאוֹתוֹ הַשֵּׁם שֶׁל כָּל הַסְּפִירוֹת. (עכ"מ).

שְׂוֹא לָכֶם מִשְׁפִּימֵי קוּם וּגו' (קכו, ב) : [זוהר בראשית 9' וישב (דף 199:)] כְּתוּב (תהלים קכז) **שְׂוֹא לָכֶם מִשְׁפִּימֵי קוּם מֵאַחֲרֵי שָׁבַת אֲכָלִי לֶחֶם הַעֲצָבִים כֵּן יִתֵּן לִידִידוֹ שְׂנֵא. בֵּא רְאֵה כִּמָּה הֵם חֲבִיבִים דְּבָרֵי הַתּוֹרָה, שֶׁכָּכֵל דָּבָר וְדָבָר בַּתּוֹרָה יֵשׁ בּוֹ סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים קְדוּשִׁים, וְהָרִי נֹאמֵר שֶׁכֹּאֲשֶׁר נָתַן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, אֵת כָּל הַגְּנֻזִים הָעֲלִיוֹנִים הַקְּדוּשִׁים כֻּלָּם נָתַן לָהֶם [וּכְלָם] בַּתּוֹרָה, וְכָלֵם נִתְּנוּ לְיִשְׂרָאֵל בְּשַׁעֲרֵה שֶׁקָּבְלוּ הַתּוֹרָה בְּסִינֵי. בֵּא רְאֵה, שְׂוֹא לָכֶם מִשְׁפִּימֵי קוּם - אֵלוֹ הֵם הַיְחִידִים שֶׁנִּמְצְאִים, שְׂאִינָם זָכָר וְנִקְבָּה כְּרֵאוּי, וּמְקַדִּימִים בְּבִקְרָה לְעִבּוּדְתֶם, כְּמוֹ שֶׁנֹּאמֵר (קהלת ד) יֵשׁ אֶחָד וְאֵין שְׁנַי וְגו', וְאֵין קֶץ לְכָל עֲמָלוֹ. מֵאַחֲרֵי שָׁבַת - מֵאַחֲרֵי הַמְּנוּחָה, כְּמוֹ שֶׁנֹּאמֵר כִּי בּוֹ שָׁבַת, מִשּׁוּם שֶׁהֵאֱשָׁה אֶל הָאָדָם הִיא נַחַת וְדָאֵי אֶצְלוֹ. אֲכָלִי לֶחֶם הַעֲצָבִים, מָה זֶה לֶחֶם הַעֲצָבִים? שֶׁכֹּאֲשֶׁר לְאָדָם יֵשׁ בְּנִים, אוֹתוֹ הַלֶּחֶם שְׂאוּכֵל, אוֹכֵל אוֹתוֹ בְּשִׂמְחָה וּבְכִרְצוֹן הַלֵּב. וְזֶה שְׂאִין לוֹ בְּנִים, אוֹתוֹ לֶחֶם שְׂאוּכֵל הוּא לֶחֶם שֶׁל עֲצָב, וְאֵלוֹ הֵם אֲכָלִי לֶחֶם הַעֲצָבִים וְדָאֵי. כֵּן יִתֵּן לִידִידוֹ שְׂנֵא, מָה זֶה יִתֵּן לִידִידוֹ? זֶהוּ שֶׁמְקוּרוֹ מְבָרֵךְ, שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן לוֹ שְׂנָה בְּעוֹלָם הַהוּא, כְּמוֹ שֶׁנֹּאמֵר (משלי ג) וְשָׁכַבְתָּ וְעָרְבָה שְׁנַתְךָ, מִשּׁוּם שֶׁיֵּשׁ לוֹ חֵלֶק בְּעוֹלָם הַבָּא, כְּדֵי שְׂאוֹתוֹ הָאִישׁ יִשְׁכַּב וְיִהְיֶה בְּעוֹלָם הַבָּא הַהוּא כְּרֵאוּי.**

ג הִנֵּה נִחְלַת יְהוָה בְּנִים שָׂכַר פְּרֵי הַבֶּטֶן:
 ד בַּחֲצִים בְּיַד גִּבּוֹר כִּן בְּנֵי הַנְּעוּרִים: ה אֲשֶׁרִי הַגִּבּוֹר

— זוהר תהלים —
 אותו הבן שהשאיר בן האדם וזוכה בו בעולם הזה הוא יזכה
 אותו לעולם הבא

הִנֵּה נִחְלַת ה' בְּנִים וְגו' (קכו, ג): [זוהר בראשית 9' וירא (דף קטו.)]
 ויעש ה' לשרה, עשייה היא למעלה מן הדרגה הזו,
 כמו שנאמר שבמזל זה תלוי, ועל זה כאן פקידה וכאן
 עשייה. ולכן אמר ה' וה', והכל אחד. רבי אלעזר פתח
 ואמר, (תהלים קכז) הִנֵּה נִחְלַת ה' בְּנִים שָׂכַר פְּרֵי הַבֶּטֶן. הִנֵּה
 נִחְלַת ה', חלק להאחז בה' שלא יתבטל ממנה לעולמים.
 שכן אדם שזוכה לבנים בעולם הזה, זוכה בהם להפנס
 לפרגוד לעולם הבא, משום שאותו הבן שהשאיר בן האדם
 וזוכה בו בעולם הזה, הוא יזכה אותו לעולם הבא, וזוכה
 להפנס בו לנחלת ה'. מה זה נחלת ה'? זו ארץ החיים. וכך
 קרא לה את ארץ ישראל, שהיא ארץ החיים. דוד המלך
 [קרא לה] נִחְלַת ה', שכתוב (שמואל א כו) כִּי גִרְשׁוֹנֵי הַיּוֹם
 מֵהַסֶּתֶפֶח בְּנִחְלַת ה' לֵאמֹר לך עֶבֶד אֱלֹהִים אַחֲרַיִם, וּמִשׁוֹם
 כִּךְ הִנֵּה נִחְלַת ה' בְּנִים. מי מזכה את האיש הזה? בנים. אם
 זוכה בהם בעולם הזה – שָׂכַר פְּרֵי הַבֶּטֶן. שָׂכַר וְחֵלֶק טוֹב
 בְּאוֹתוֹ עוֹלָם בְּאוֹתוֹ פְּרֵי מַעֲיוֹ הוּא שְׂזוּכָה בֶן אָדָם בְּאוֹתוֹ
 עוֹלָם בְּהֵם.

— זוהר תהלים —

אין לך שֶׁכֶר טוֹב בְּעוֹלָם הַהוּא כְּמוֹ הַהוּא שְׁמֹלֶמֶד אֶת בְּנוֹ
יְרָאת רְבוֹנוֹ בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה

כְּחָצִים בְּיַד גְּבוּר וְגו' (קכו, ד): [זוהר בראשית פ' וישב (דף קפח.)] **בא**
רָאה, בַּבֶּקֶר זָרַע [את] זָרַעַךְ. הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאֵרוֹהוּ,
בַּבֶּקֶר - זֶהוּ בְּזִמְן שְׁאָדָם עוֹמֵד בְּכַחוֹ וַיְהִיָּה בְּעֵלוֹמִיו, אָז
יִשְׁתַּדֵּל לְהוֹלִיד בְּנִים עִם אִשָּׁה שְׂרָאוּיָה לוֹ, שְׁכָתוֹב בַּבֶּקֶר
זָרַע אֶת זָרַעַךְ. שֶׁהָרִי אָז הוּא הַזִּמְן, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (תהלים קכו)
כְּחָצִים בְּיַד גְּבוּר כֵּן בְּנֵי הַנְּעוּרִים, מְשׁוּם שְׁיִכּוֹל לְלַמֵּד
אוֹתָם דַּרְכֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וַיְהִיָּה לוֹ שְׁכָר טוֹב לְעוֹלָם
הַבָּא, שְׁכָתוֹב אֲשֶׁרִי הַגָּבֵר אֲשֶׁר מִלֵּא אֶת אֲשַׁפְתּוֹ מֵהֶם לֹא
יְבוֹשׁוּ כִּי יִדְבְּרוּ אֶת אוֹיְבֵים בְּשַׁעַר. לֹא יְבוֹשׁוּ - בְּעוֹלָם
הַהוּא, בְּזִמְן שְׁבַעֲלֵי הַדִּין יְבוֹאוּ לְקַטְרֵג עָלָיו, שְׂאִין לְךָ
שְׁכָר טוֹב בְּעוֹלָם הַהוּא כְּמוֹ הַהוּא שְׁמֹלֶמֶד אֶת בְּנוֹ יְרָאת
רְבוֹנוֹ בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה.

בא רָאה מָה אָמַר בְּאֲבָרְהָם, שְׁכָתוֹב (בראשית יח) כִּי יִדְעַתִּיו
לְמַעַן אֲשֶׁר יַצִּיָּה אֶת בְּנָיו וְאֶת בֵּיתוֹ אַחֲרָיו וְשִׁמְרוּ דְרָךְ
ה' לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט, וְעַל כֵּן אוֹתָהּ הַזְּכוּת קִיַּמְתָּ לוֹ
בְּעוֹלָם הַהוּא אֲצֵל כָּל בְּעַלֵי הַדִּין. וּמְשׁוּם כֵּךְ בַּבֶּקֶר זָרַע אֶת
זָרַעַךְ, וְלַעֲרֹב אֵל תִּנַּח יָדְךָ - אֲפֹלוּ בִימֵי הַזְּקָנָה, שֶׁהוּא הַזִּמְן
שְׁאָדָם זָקֵן, [לֹא יֵאמַר כִּבְר הַשְּׁתַדְלָתִי וְדִי לִי, אוֹ כִּבְר הַשְּׁתַדְלָתִי וְאִינִי יִכּוֹל,
וְכַעַת שְׁאִנִּי זָקֵן אִינִי רוֹצֵה, וְעַם כָּל זֶה] מָה כָּתוֹב? אֵל תִּנַּח יָדְךָ. לֹא
יִנִּיחַ מְלֵהוֹלִיד בְּעוֹלָם הַזֶּה. מָה הַטַּעַם? מְשׁוּם שֶׁלֹּא תִדַּע
אֵיזָה יִכָּשֵׁר הַזֶּה אוֹ זֶה. לְפָנֵי הָאֱלֹהִים - כְּדֵי שְׁיַעֲמְדוּ

**אֲשֶׁר מִלֵּא אֶת אֲשַׁפְתּוֹ מֵהֶם לֹא יִבְשׁוּ כִּי יִדְבְּרוּ אֶת
אוֹיְבִים בְּשַׁעַר:**

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בשְׂבִילוֹ בְּעוֹלָם הֵהוּא. וְעַל כֵּן כְּתוּב (תהלים קכז) הִנֵּה נַחֲלַת ה' בָּנִים. זֶהוּ צְרוּר הַנְּשָׁמוֹת, הַצַּד שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא. וְלִנְחֻלָּה הַזֶּה, מִי מְזַכֶּה אֶת הָאָדָם לְהַכְנִס לְאוֹתָהּ נַחֲלַת ה' ? הַבָּנִים. אוֹתָם הַבָּנִים מְזַכִּים אוֹתוֹ לְנַחֲלַת ה', וְעַל כֵּן אֲשַׁרִי אוֹתוֹ הָאִישׁ שֶׁמְזַכֶּה אוֹתָם לְלַמֵּד אוֹתָם דְּרָכֵי הַתּוֹרָה כְּמוֹ שְׁנַתְבָּאָר.

אֲשַׁרִי בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֲשַׁרִי בְּעוֹלָם הַבָּא

אֲשַׁרִי הַגִּבּוֹר וְגו' (קכז, ה) : [זוהר בראשית פ' וירא (דף קטו.)] **בֹּא רְאֵה,** הִנֵּה נַחֲלַת ה' בָּנִים, יְרֻשָּׁה וְחֵלֶק שֶׁל פְּרוֹת שֶׁל מַעֲשֵׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלַמְעֵלָה הוּא מֵעֵץ הַחַיִּים, שֶׁהָרִי מִשָּׁם זוֹכֶה בֶּן אָדָם לְבָנִים, כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר (הושע יד) מִמְּנֵי פְּרִיָּךְ נִמְצָא. מַה כְּתוּב ? (תהלים קכז) אֲשַׁרִי הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר מִלֵּא אֶת אֲשַׁפְתּוֹ מֵהֶם לֹא יִבְשׁוּ וְגו'. אֲשַׁרִי בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֲשַׁרִי בְּעוֹלָם הַבָּא. לֹא יִבְשׁוּ כִּי יִדְבְּרוּ אֶת אוֹיְבִים בְּשַׁעַר, מִי הָאוֹיְבִים בְּשַׁעַר ? אֵלוֹ בְּעַלֵי הַדִּינִים. שְׂכָאֲשֶׁר נִשְׁמָה יוֹצֵאת מֵהָעוֹלָם הַזֶּה, כְּמָה הֵם בְּעַלֵי הַדִּינִים שֶׁמְזַמְּנִים לְפָנֶיהָ עַד שֶׁלֹּא תִכְנַס לְמִקּוֹם בְּשַׁעַר בְּאוֹתוֹ שַׁעַר שֶׁתִּכְנַס לְשָׁם, מִשּׁוּם שֶׁהַשָּׂאִיר מִשְׁכּוֹנוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבִגְלָלָם יִזְכֶּה בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. וְעַל זֶה לֹא יִבְשׁוּ כִּי יִדְבְּרוּ אֶת אוֹיְבִים בְּשַׁעַר.

— זוהר תהלים —

אֲשֶׁרִי הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר מֵלֵא (קכו, ה): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף כג:)]
 וּכְשִׁפּוֹתַח פִּיּו בַתְּפִלַּת עֲרֵבִית, נוֹחַת נֶשֶׁר בִּימֵי הַחַל
 לְקַבֵּל בְּכַנְפָיו תְּפִלַּת הַלִּילָה. וְזֶה נוֹרִיא"ל נִקְרָא אוֹרִיא"ל
 מֵצַד שֶׁל חֶסֶד, וְנוֹרִיא"ל מֵצַד שֶׁל גְּבוּרָה, שֶׁהוּא נֵר דּוֹלֵק,
 שְׁנֵאמַר בּוֹ (דניאל ז) נִהַר דִּינּוֹר וְגו'. וּבַתְּפִלַּת שַׁחֲרִית אֲרִיָּה
 נוֹחַת לְקַבֵּל תְּפִלָּה בְּזוֹרְעוֹתָיו וּכְנָפָיו, שְׁאַרְבַּע כְּנָפַיִם [יש]
 חִיָּה, זֶה מִיכָאֵל. וּבַתְּפִלַּת מְנַחֵה שׁוֹר נוֹחַת לְקַבֵּל [נ"א: תפלה]
 בְּקִרְנָיו וּכְנָפָיו, וְזֶה גְּבִרְיָאֵל. וּבִשְׁבֶּת נוֹחַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 בְּשִׁלְשֵׁת הָאָבוֹת לְקַבֵּל הַבַּת יַחֲדָה שְׁלוֹ בָהֶם, וְזֶה סוּד שֶׁל
 שְׁבֶת, ש' בַּת יַחֲדָה שְׁלוֹ. בְּאוֹתוֹ זְמַן הַחִיּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת
 שְׁנִקְרְאוּ בִשְׁם שֶׁל יי', פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים, (תהלים כד) שְׂאוּ
 שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְהַנְּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם.

בְּאוֹתוֹ זְמַן נִפְתְּחִים שְׁבַע הַיְכָלוֹת. הַיְכָל הָרֵאשׁוֹן - הַיְכָל
 הָאֵהָבָה. שְׁנֵי - הַיְכָל הִירְאָה. שְׁלִישִׁי - הַיְכָל הָרַחֲמִים.
 רְבִיעִי - הַיְכָל הַנְּבוּאָה בְּאַסְפֵּקְלָרְיָה הַמְּאִירָה. חֲמִישִׁי - הַיְכָל
 הַנְּבוּאָה בְּאַסְפֵּקְלָרְיָה שְׂאִינָה מְאִירָה. שְׁשִׁי - הַיְכָל הַצְּדָק. שְׁבִיעִי
 - הַיְכָל הַדִּין. וְעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר בְּרֵאשִׁית - בְּרָא שְׁיִית. אֱלֹהִים הַיְכָל
 שְׁבִיעִי. וְכֵן הֵם שְׁבַע הַיְכָלוֹת לְמַטָּה, וּכְנַגְדָם שְׁבַע קוֹלוֹת שֶׁל
 הָבוֹ לָה', וּשְׂמוֹנָה עֶשְׂרֵה אֲזַכְרוֹת שְׁבָהֵן מְשׁוּטֵט הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא בְּשְׂמוֹנָה עֶשְׂרֵה עוֹלָמוֹת (תהלים סח) בְּרִכְבֵּי אֱלֹהִים רַבְתִּים אֲלֵפֵי
 שְׁנָאן, שֶׁהֵם שְׂמוֹנָה עֶשְׂרֵה רְבוּא עוֹלָמוֹת, וְכַמָּה שׁוֹמְרֵי שְׁעָרִים
 יֵשׁ לְהַיְכָלוֹת שְׁמֻקְבָלִים תְּפִלוֹת, וְכָל תְּפִלָּה לֹא תִכְנַס אֶלָּא בְּמִדָּה
 בְּמִשְׁקָל, וְאֵין מִי שְׁעוֹמֵד לְפָנָי שַׁעַר הַתְּפִלָּה, וְעֲלֵיו נֶאֱמַר (שם קכו)

זוהר תהלים

לא יבשו כי ידברו את אויבים בשער, שהיא שער המלך. בגלל שתפלה היא מצוה, וזו שכונה, והתורה זה הקדוש ברוך הוא - לא צריך ביניהם הפסקה. וצריך להעלות תורה ומצוה באהבה ויראה.

אשרי הגבר אשר מלא (קכו, ה): [זוהר ח"א פ' בראשית השלמה מההשמטות (טימן ג, דף כד.)] זרע אברהם אהבי. אין מי שעומד לפני שער התפלה, ועליו נאמר (שם קכז) לא יבשו כי ידברו את אויבים בשער, שהוא שער המלך, בגלל שתפלה היא מצוה, וזו שכונה, ותורה זה הקדוש ברוך הוא, לא צריך ביניהם הפסקה, וצריך להעלות תורה ומצוה ביראה ואהבה, שכל מצוות עשה ולא תעשה תלויות משם יהו"ה, כמו שבארנו סוד זה שמי עם י"ה - שס"ה מצוות לא תעשה, וזה זכרי עם ו"ה - רמ"ח מצוות עשה, והרי כאן מאתים ושמונה וארבעים, ושלוש מאות וחמשה וששים, והן מאתים ושמונה וארבעים תבות שבקריאת שמע, ונתנו מאהבה ויראה של אות ה', ומשום כך תקנו הבוחר בעמו ישראל באהבה, והם כלולים באברהם שנאמר בו (ישעיה מא) זרע אברהם אהבי.

אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו וגו' (קכו, ה): [זוהר חד"ט מדרש רות (דף קח:)] רבי יוסי פתח, (תהלים קכו) אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם וגו'. במתעסק בפריה ורביה הכתוב מדבר. מהו לא יבשו כי ידברו את אויבים בשער? אלא בזמן שהאדם יוצא מן העולם הזה ונפשו באה לכנס במקום הראוי לה, כמה מלאכי חבלה עומדים מצד זה ומצד

— זוהר תהלים —

זֶה, וְכַמָּה מִלְאָכֵי שְׁלוֹם עוֹמְדִים מֵצַד זֶה וּמֵצַד זֶה. זָכָה –
מְקַדִּימִים לוֹ מִלְאָכֵי שְׁלוֹם וְאוֹמְרִים לוֹ שְׁלוֹם בּוֹאֵךְ. לֹא זָכָה
– מִלְאָכֵי חֲבֵלָה מְקַדִּימִים לוֹ וְאוֹמְרִים (ישעיה ג) אוֹי לְרָשָׁע רַע
כִּי גָמוּל יִדְּיו יַעֲשֶׂה לוֹ.

וּמִי הוּא? מִי שֶׁלֹּא נִתְעַסַּק לְהַנִּיחַ בֵּין בְּעוֹלָם הַזֶּה. שֶׁכָּל
הַמְּנִיחַ בֵּין בְּעוֹלָם הַזֶּה וּמִלְמַדוֹ תוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים,
אֵין מִלְאָכֵי חֲבֵלָה וְגִיּוֹנִים שׁוֹלְטִים בוֹ. זֶהוּ שְׂפָתוֹב (תהלים קכז)
לֹא יִבְשׁוּ כִּי יִדְבְּרוּ אֶת אוֹיְבֵים בְּשָׁעַר. אֵלוֹ מִלְאָכֵי חֲבֵלָה
שְׂאִינָם יְכוּלִים לְשַׁלֵּט עָלָיו. שֶׁלֹּא יֹאמֶר אָדָם, הֲרִי תוֹרָתִי
וּמַעֲשִׂים טוֹבִים מְגַנְיִים עָלַי, וְלֹא אֶתְעַסַּק בַּפְּרִיָּה וּרְבִיָּה. אֶלָּא
אֵךְ עַל פִּי שְׂיִישׁ בְּיָדוֹ תוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, אֵינּוּ נִכְנָס
בְּמַחְצָתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאֵין לוֹ חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא.
כְּמוֹ אֶחָד מִחֲבַרְנוֹ, שֶׁהוֹצִיא וְהוּוּ מִשְׁלֶשָׁה עֶשֶׂר שְׁעָרִים שֶׁל
אוֹתוֹ הָעוֹלָם, שֶׁאֵלְמֵלָא קוּלוֹ שֶׁל רַבִּי יוֹדָאֵי הַחֲסִיד, הָיָה
נִטְרָד מִשְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת. שֶׁהֲרִי אֵין לָךְ אָדָם בְּעַל תוֹרָה וּמַעֲשִׂים
טוֹבִים כְּחֻזְקָה מְלֶךְ יְהוּדָה, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, וְכָתוּב בוֹ (ישעיה לח)
כֹּה אָמַר ה' צוּ לְבֵיתְךָ כִּי מֵת אַתָּה וְלֹא תַחֲיָה. כִּי מֵת אַתָּה
בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא תַחֲיָה בְּעוֹלָם הַבָּא.

קכח א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֲשֶׁר־י כָּל יִרְא יְהוָה: **א**
הַהֲלֹךְ בְּדַרְכָּיו: ב יִגִּיעַ בַּפִּיךָ בִּי תֹאכַל אֲשֶׁר־יךָ
וְטוֹב לָךְ: ג אֲשֶׁתְּךָ כַּגֶּפֶן פְּרִיָּה בִּירְכָתִי בֵּיתְךָ בְּנִיךָ
כְּשֶׁתְּלִי זֵיתִים סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ: ד הִנֵּה כִּי בֵן יִכְרֹךְ גִּבּוֹר
שִׁמוֹשׁ תֵּהִלִּים

למעוברת

אשרי כל ירא ה' (קכח, א): [שימוש תהלים לפרק קכח] כתוב על קלף
כשר ותלהו על אשה בעת שהיא מעוברת.

זוהר תהלים

כָּל זְמַן שְׁמֹדְבָרִים בְּדַבְרֵי תוֹרָה בָּאָה הַשְּׂכִינָה וּמִתְחַבֵּרֶת וְכָל
שָׁפָן בְּדַרְךָ

אֲשֶׁתְּךָ כַּגֶּפֶן פְּרִיָּה וְגו' (קכח, א): [זוהר בראשית פ' וירא (דף קטו:)] רַבִּי
יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים בְּדַרְךָ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה
לְרַבִּי יוֹסִי, פָּתַח פִּיךָ וְדַבֵּר בַּתּוֹרָה, שֶׁהָרִי הַשְּׂכִינָה נִמְצָאת
אֲצִלְךָ, שֶׁבְּכָל זְמַן שֶׁבְּדַבְרֵי תוֹרָה מְדַבְּרִים, בָּאָה הַשְּׂכִינָה
וּמִתְחַבֵּרֶת, וְכָל שָׁפָן בְּדַרְךָ, שֶׁשְּׂכִינָה מְקַדֶּימָה וּבָאָה וְהוֹלְכֶת
לְפָנָי בְּנֵי אָדָם שְׂזוּכִים בְּאִמוּנַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. פָּתַח רַבִּי
יוֹסִי וְאָמַר, (שם) אֲשֶׁתְּךָ כַּגֶּפֶן פְּרִיָּה בִּירְכָתִי בֵּיתְךָ בְּנִיךָ כְּשֶׁתְּלִי
זֵיתִים סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ. אֲשֶׁתְּךָ כַּגֶּפֶן פְּרִיָּה - כָּל זְמַן שֶׁהָאִשָּׁה
בִּירְכָתִי הַבֵּית וְלֹא יוֹצֵאת הַחוּצָה, הִיא צְנוּעָה וְרְאוּיָה לְהוֹלִיד
בָּנִים כְּשָׂרִים. כַּגֶּפֶן - מֵה גֶפֶן לֹא נִנְטַעַת אֶלָּא בְּמִינָה וְלֹא בְּמִין
אַחֵר, כִּף אִשָּׁה כְּשֶׂרָה לֹא תַעֲשֶׂה נְטִיעוֹת עִם אִישׁ אַחֵר; מֵה
גֶפֶן אֵין בָּהּ הִרְכָּבָה מֵעֵץ אַחֵר, אִף כִּף אִשָּׁה כְּשֶׂרָה גַם כִּף.

יִרְא יְהוָה אֱלֹהֵי הַיָּם: הַיָּם יִבְרַךְ יְהוָה מִצִּיּוֹן וְרָאָה
בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם בַּל יָמֵי חַיִּיךָ: וְרָאָה בָנִים לְבָנֶיךָ שְׁלוֹם
עַל יִשְׂרָאֵל:

— זוהר תהלים —

רָאָה מֶה שְׂכָרָה: בְּנֵיךָ כְּשִׁתִּילֵי זֵיתִים. מֶה זֵיתִים אֵין
עֲלֵיהֶם נוֹפְלִים כָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה וְכֻלָּם קְשׁוּרִים [בסר] תְּמִיד,
אִף כֶּךָ בְּנֵיךָ כְּשִׁתִּילֵי זֵיתִים סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ. מֶה כְּתוּב
אֲחֵרָיו? הֲנֵה כִי כֵן יִבְרַךְ גָּבֵר יִרְא ה'. מֶה זֶה הֲנֵה כִי
כֵן יִבְרַךְ גָּבֵר? הֲנֵה כֵן הִיָּה צָרִיךְ (לכתב)! אֲלֵא לְרַבּוֹת
דְּבַר אַחַר שְׁלֹמֹדְנוּ זֶה מִמֶּנָּה, שְׁכָל זְמַן שֶׁהַשְׂכִּינָה הִיָּתָה
צְנוּעָה בְּמִקּוּמָה כְּרְאוּי לָהּ כְּבִיכּוֹל - בְּנֵיךָ כְּשִׁתִּילֵי זֵיתִים,
אֵלוּ יִשְׂרָאֵל כְּשִׁשְׁרוּיִים בְּאַרְצָן. סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ - שְׁאוּכְלִים
וְשׁוֹתִים וּמְקַרְיָבִים קְרַבְנוֹת וּשְׂמֵחִים לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
וּמִתְבָּרְכִים עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים בְּגֻלָּם.

מֶה גִפֶן לֹא מִקְבֶּלֶת עֲלֶיהָ אֲלֵא מִשְׁלָה - כֶּךָ אִשְׁת
יִשְׂרָאֵל עוֹמֶדֶת בְּכַגּוֹן זֶה שְׁלֵא מִקְבֶּלֶת עֲלֶיהָ אֲלֵא אוֹתוֹ
בֶּן זוּגָה

הֲנֵה כִי בֶן יִבְרַךְ וְגו' (קכח, ד): [זוהר ח"ג פ' נשא (דף קכ"ה.)] רַבִּי
חֲזַקְיָה פְּתַח, (תהלים קכח) אֲשֶׁתְךָ כְּגִפֶן פְּרִיָה וְגו'. מֶה
גִפֶן לֹא מִקְבֶּלֶת עֲלֶיהָ אֲלֵא מִשְׁלָה - כֶּךָ אִשְׁת יִשְׂרָאֵל עוֹמֶדֶת
בְּכַגּוֹן זֶה, שְׁלֵא מִקְבֶּלֶת עֲלֶיהָ אֲלֵא אוֹתוֹ בֶּן זוּגָה, כְּמוֹ הַיּוֹנָה
(כִּינּוּהַ) הַזֶּה שְׁלֵא מִקְבֶּלֶת עֲלֶיהָ אֲלֵא אוֹתוֹ בֶּן זוּגָה. וְעַל כֵּן,
כְּגִפֶן פְּרִיָה בִּירְכָתֵי בֵיתְךָ. מֶה זֶה פְּרִיָה? כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (דברים

— זוהר תהלים —

כט) פָּרָה רֹאשׁ. פְּרִיָּה - פּוֹרְחַת, שְׁמוּצִיאָה עֲנָפִים לְכָל צֶדֶ. וְאִיפֹה? בִּירְכָתִי בֵיתְךָ, וְלֹא לַחוּץ בְּשׁוּק, מִשּׁוּם שֶׁלֹּא תָבֵא לְשִׁקָּר בְּבְרִית עֲלִיוֹנָה. וְשְׁלֵמָה אָמַר, (משלי ב) הַעֲזֹבֵת אֶלּוּף נְעוּרֶיהָ וְאֶת בְּרִית אֱלֹהֶיהָ שָׁכַחָה. מַה זֶה בְּרִית אֱלֹהֶיהָ? אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא בְּרִית וְהִיא הַתְּקַשְׁרָה בּוֹ, בְּגִלְל כֶּף בִּירְכָתִי בֵיתְךָ. אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, קָלְלָה תָבֵא עַל אוֹתוֹ אִישׁ שֶׁמִּשְׁאִיר אֶת אִשְׁתּוֹ לְהִרְאוֹת עִם שְׁעֵרוֹת רֹאשָׁה בַחוּץ, וְזֶה אֶחָד מֵאוֹתָם צְנִיעוּת שֶׁל הַבַּיִת. וְאִשָּׁה שְׁמוּצִיאָה מִשְׁעֵרוֹת רֹאשָׁה הַחוּצָה לְהַתְּתַקֵּן בּוֹ, גּוֹרֶמֶת עֲנִי לַבַּיִת, וְגּוֹרֶמֶת לְבִנְיָה שֶׁלֹּא יִחְשְׁבוּ בְדוֹר, וְגּוֹרֶמֶת דְּבָר אַחַר שְׁשׁוּרָה בַּבַּיִת. מִי גֵרַם זֶה? אוֹתוֹ שֶׁעַר שְׁנֹרָאָה מֵרֹאשָׁה הַחוּצָה. וְמַה בַּבַּיִת כֶּף - כָּל שֶׁכֵּן בְּשׁוּק, וְכָל שֶׁכֵּן חֲצִיפוֹת אַחֲרָת. וּמִשּׁוּם זֶה, אֶשְׁתַּךְ כְּפָפֶן פְּרִיָּה בִּירְכָתִי בֵיתְךָ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, שֶׁעַר רֹאשׁ הָאִשָּׁה שְׁמַתְגַּלָּה, גּוֹרֵם לְשֶׁעַר אַחַר לְהַתְּגַלּוֹת וּלְפָגַם אוֹתָהּ. מִשּׁוּם כֶּף צְרִיכָה אִשָּׁה שְׁאֶפְלוּ קוֹרוֹת בֵּיתָה לֹא יִירָאוּ שְׁעָרָה אַחַת מֵרֹאשָׁה, וְכָל שֶׁכֵּן בַּחוּץ. בֹּא רֵאֵה, כְּמוֹ שֶׁבְּזָכַר הַשֶּׁעַר הוּא חֲמַרְת הַכָּל - כֶּף גַּם לְנִקְבָה. צֵא וּרְאֵה כְּמָה פָּגַם גּוֹרֵם אוֹתוֹ שֶׁעַר הָאִשָּׁה: גּוֹרֵם לְמַעְלָה וְגּוֹרֵם לְמַטָּה, גּוֹרֵם לְבַעֲלָה לְהַתְּקַלֵּל, גּוֹרֵם עֲנִי, וְגּוֹרֵם דְּבָר אַחַר בַּבַּיִת, גּוֹרֵם שֶׁתְּסַתְּלַק חֲשִׁיבוֹת מִבְּנֵיָהּ. הִרְחַמְן יִצְיִלְנוּ מִחֲצִיפוֹתֶיךָ. וְעַל כֶּף צְרִיכָה אִשָּׁה לְהַתְּכַסּוֹת בְּזוּיוֹת בֵּיתָהּ. וְאִם עוֹשָׂה כֶּף, מַה כְּתוּב? (תהלים קכח) בְּנִיף כְּשִׁתְּלִי זִיתִים. מַה זֶה כְּשִׁתְּלִי זִיתִים? מַה זִית זֶה, בֵּין בִּסְתָו

— זוהר תהלים —

בין בקיץ לא אוכדים עליו, ותמיד נמצאת בו חשיבות יתרה על שאר האילנות - כך בניה יעלו בחשיבות על שאר בני העולם. ולא עוד, אלא שבעלה מתברך בכל: בברכות שלמעלה, בברכות שלמטה, בעשר, בבנים ובבני בנים. זהו שכתוב (שם) הנה פי כן יברך גבר ירא ה'. וכתוב, יברך ה' מציון וראה בטוב ירושלם כל ימי חייו וראה בנים לבניו שלום על ישראל. (ישראל הזקן הקדוש).

יברך ה' - מזכור, וישמרך - משמור

יברך ה' מציון וגו' (קכח, ה): [זוהר בראשית פ' ויחי (דף רמח):] פתח ואמר, (תהלים קכח) יברך ה' מציון וראה בטוב ירושלם וגו'. יברך ה' מציון, שממנו יוצאים ברכות להשקות את הגן, והוא כולל כל הברכות ונותן לה. ואחר כך וראה בטוב ירושלים, להראות שכל הברכות באות מזכר ונקבה. כמו זה (במדבר ו) יברך ה' וישמרך. יברך ה' - מזכר, וישמרך - מנקבה. יברך ה' - מזכור, וישמרך - משמור, והכל דבר אחד, משום שמשניהם יוצאות ברכות לעולמות. ועל זה, איש אשר כברכתו ברך אתם.

יברך ה' מציון, שהרי משם יוצאות ברכות לכל

יברך ה' מציון וגו' (קכח, ה): [זוהר פ' ויקרא (דף לו):] רבי אלעזר היה הולך בדרך. מצא את רבי פנחס בן יאיר שהיה בא. געה חמורו. אמר רבי פנחס, ודאי במשקל (בקול) שמחת החמור אני רואה שפנים חדשות ימצאו פה. פיון שיצא

— זוהר תהלים —

מאחר ענפי הָהָר, רָאָה אֶת רַבִּי אֶלְעָזָר שֶׁהָיָה בָּא. אָמַר, וַדַּאי מִשְׁקַל (קול) הַשְּׂמִיחָה נִשְׁלָם. יָרַד רַבִּי אֶלְעָזָר אֵלָיו וְנָשַׁק לוֹ. אָמַר לוֹ, אִם צוּרַת הַדָּרֶךְ הָאֶחָת אֵלֶיךָ, נִלְךָ וְנִתְחַבֵּר כְּאֶחָד. וְאִם לֹא, קַח אֶת דְּרָכְךָ וְלֶךְ. אָמַר לוֹ, וַדַּי שְׁכַנְגְדֶּךָ אֲנִי הוֹלֵךְ, כִּיּוֹן שְׂמֵצָאֲתִי אוֹתְךָ, אֵלַי אֶתְרִיךָ וְנִתְחַבֵּר כְּאֶחָד.

פֶּתַח רַבִּי פִּנְחָס וְאָמַר, (תהלים קכח) יְבָרְכֶךָ ה' מִצִּיּוֹן וּרְאֵה בְּטוֹב וְגו'. יְבָרְכֶךָ ה' מִצִּיּוֹן, מָה הַטַּעַם מִצִּיּוֹן? מִשׁוּם שֶׁהָרִי מִשָּׁם יוֹצְאוֹת בְּרָכוֹת לְהַשְׁתַּתֵּף (להמצא). זֶהוּ שְׁכָתוֹב, כִּי שָׁם צִוָּה ה' אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם. וּמִשׁוּם כֶּךָ, יְבָרְכֶךָ ה' מִצִּיּוֹן, שֶׁהָרִי מִשָּׁם יוֹצְאוֹת בְּרָכוֹת לְכֹל. וּרְאֵה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַיִם, שֶׁבְגִלָּל צִיּוֹן יְרוּשָׁלַיִם מִתְבָּרְכֶת. שְׂכִיּוֹן שְׂצִיּוֹן הִתְמַלֵּא בְּבְרָכוֹת, אִזּוֹ יְרוּשָׁלַיִם מִתְבָּרְכֶת, וְנִמְצְאִים בָּהּ רַחֲמִים. וְכִשְׂיְרוּשָׁלַיִם מִתְבָּרְכֶת, כָּל הָעַם מִתְבָּרֵךְ. כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ, שְׁלֹא תִרְאֶה קִשְׁת בְּיָמֶיךָ כְּמוֹ לֶאֱבִיךָ. וְעַל זֶה – וּרְאֵה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ. וּרְאֵה בְּנִים לְבְנֶיךָ, יְרָאֵי חַטָּא, חֲסִידִים, קְדוּשִׁים. אִזּוֹ – שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל. מֵה זֶה שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל? אֵלֹא כְּמִי שְׂאוֹמֵר: שְׁלוֹם עַל רֹאשׁ הַמְּלָךְ, שְׁלֹא יִחְסַר כֹּל. כֶּךָ שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל, בְּזִמְן שְׂצַדִּיקִים יִמְצְאוּ בְּעוֹלָם.

קכט א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת רַבַּת צָרְרוֹנֵי מְנַעֲרֵי יֹאמֵר נָא
 יִשְׂרָאֵל: ב רַבַּת צָרְרוֹנֵי מְנַעֲרֵי גַם לֹא יִכְלוּ לִי:
 ג עַל גְּבֵי חָרְשׁוֹ חָרְשִׁים הָאֲרִיכוּ (למענותם) לְמַעַנְיָתָם:

— שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים —

לדבר מצוה

רבת צררוני מנעורי (קכט, א): [שימוש תהלים לפרק קכט] טוב לאמרו
 בכל יום לדבר מצוה.

— זוהר תהלים —

בכל זמן שישראל הם בגלות גם השכינה עמהם בגלות

רַבַּת צָרְרוֹנֵי מְנַעֲרֵי גַם לֹא יִכְלוּ לִי (קכט, ב): [ח"א (דף קכ): זוהר
 תורה]. פתח רבי יהודה ואמר (ישעי' סג) בכל צרתם לו צר
 ומלאך פניו הושיעם וגו', בוא וראה בכל צרתם של ישראל
 כאשר נזדמן להם צרות כתוב לא באל"ף וקרי בוא"ו, לפי
 שהקב"ה עמהם בצרה, לא באל"ף מרמז על מקום עליון
 יותרסג, אע"ג שאין במקום ההוא רוגז וצער, מגיע שמה
 למעלה צרת ישראל, לא באל"ף כמו שכתוב הוא עשנו ולא
 אנחנו, כתוב באל"ף וקרי בוא"ו, ומלאך פניו הושיעם, והלא

זיו הזוהר

קסג. פי' כי לא באל"ף מורה על מקום גבוה שאין לנו השגה שם, ויש
 מפרשים המכיוון כמו לאל"ף, והיינו שהענין נוגע עד ראשית הכל, והרי זה
 כמו בהפסוק ולא אנחנו, רצה לומר לאל"ף אנחנו ואל לשר מן השרים, כי
 סוף מעשה במחשבה תחלה כידוע שכל עיקר בריאת עולם הזה היה בשביל
 ישראל שיקבלו התורה, ובעבור זה נקראים בנים למקום:

ד יהוה צדיק קצין עבות רשעים: ה יבשו יפגו
 אחר בל שנאי ציון: ו יהיו פתציר נגות שקדמת שלף
 יבש: ז שלא מלא כפו קוצר וחצנו מעמר: ח ולא אמרו
 העברים ברפת יהוה אליכם פרכנו אתכם בשם
 יהוה:

— זוהר תהלים —

הוא עמהם באותה צרה ואתה אומר הושיעם קסד אבל מושיעם
 לא כתוב אלא הושיעם, הושיעם מקודם לזה במה שהוא נזדמן
 לסבול עמהם באותה צרה, ובוא וראה שבכל זמן שישראל הם
 בגלות גם השכינה עמהם בגלות, והרי ביארו כן בהכתוב (דברים
 ל) וש"ב ה' אלהיך את שבותך ורחמך וגו'. דבר אחר, ומלאך
 פניו הושיעם, זו השכינה שהיא עמהם בגלות, ולבעבור
 שהשכינה עמהם, הקב"ה זוכר אותם להטיב להם ולהוציאם
 מן הגלות קסה שנאמר (שמות ו) ואזכר את בריתי, בתחלה, ואחר
 כך ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי... ועתיד הקב"ה

— זיו הזהר —

קסד. קשיא ליה דמלאך פניו היינו השכינה הקדושה, וכיון שהיא עם ישראל
 בגלות איך תושיע, הלא אין חבוש מתיר עצמו וכל שכן לאחרים, ומתריך
 שהושיעם בלשון עבר משמעותו שהושיעם מקודם ומכבר במה שמלאך
 פניו הסכים להגלות עם ישראל, והשכינה מגינה עליהם בגלות והיא תגאל
 עמהם: קסה. לפי פירוש זה אין הושיעם מוסב עלמלאך פניו שהיא השכינה
 אלא שמוסב על הקב"ה היינו התפארת בעלה דמטרוניתא, כי לבעבור
 השכינה שהיא שורה בישראל בתורת משכן יזכור הקב"ה את עמו ישראל

— תהלים ספר חמישי | כו להודש | מזמור קכט —

⋈ ————— ⋈ זוהר תהלים ⋈ ————— ⋈

להכריז בכל העולם ולהשמיע קול לאמר (ישעי' סג) ויאמר אך
עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע.

זיו הזוהר

להטיבם בגלות ולהוציאם מן הגלות יחד עם השכינה, ומשמעות הכתוב
הוא שמלאך פניו של הקב"ה הוא סבת הישועה של הגאולה:

קל א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְקִים קָרְאתִיךָ יְהוָה
 ב אֲדַנִּי שְׁמָעָה בְּקוֹלִי תַהֲיִינָה אֲזִינֶךָ

שימוש תהלים

אם רוצה לעבור בספינה

שיר המעלות מומעמקים (קל, א): [שימוש תהלים לפרק קל] אם שומרים טובים בעיר ותרצה לעבור לפניהם ולא יראוך לחוש אותו בד' רוחות העולם ונופלת עליהם תרדמה ולא ישמרו.

זוהר תהלים

כָּל מִי שְׁמֹת־פֶּלֶל תִּפְלְתוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ צְרִיף לְבַקֵּשׁ
 בְּקִשְׁתּוֹ וְלִהְתַּפְּלֵל מֵעֵמֶק הַלֵּב

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְקִים וְגו' (קל, א): [זוהר שמות פ' המן (דף ס"ג:)]
 ראו פי ה' נתן לכם השבת (שמות טז). רבי חזקיה פתח,
 (תהלים קל) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְקִים קָרְאתִיךָ ה'. שִׁיר הַמַּעֲלוֹת,
 סתם ולא פרש מי אמרו. אלא שִׁיר הַמַּעֲלוֹת שְׁעֵתִידִים לוֹמַר
 כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, שְׁעֵתִיד הַשִּׁיר הַזֶּה לְהֵאמֹר אוֹתוֹ לְדוֹרוֹת
 עוֹלָם. וּמֵהוּ מִמַּעַמְקִים קָרְאתִיךָ? כִּי שְׁנִינוּ, כָּל מִי שְׁמֹת־פֶּלֶל
 תִּפְלְתוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ, צְרִיף לְבַקֵּשׁ בְּקִשְׁתּוֹ וְלִהְתַּפְּלֵל
 מֵעֵמֶק הַלֵּב כְּדִי שְׁיִמָּצָא לְבוֹ שָׁלֹם עִם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 וּיְכֻוֵן לֵב וְרִצּוֹן. וְהֵאֵם דָּוִד אָמַר כֵּן, וְהָרִי כְּתוּב בְּכָל לְבִי
 דִּרְשָׁתִיךָ, וּפְסוּק זֶה מְסַפֵּיק? מֵה צְרִיף מִמַּעַמְקִים? אֵלָּא כִּי
 שְׁנִינוּ, כָּל אָדָם שְׁמֵבֵקֵשׁ בְּקִשְׁתּוֹ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, צְרִיף לְכַוֵּן דַּעְתּוֹ
 (לבו) וְרִצּוֹנוֹ מֵעֵקֶר שֶׁל כָּל הָעֲקָרִים לְמִשְׁךָ בְּרִכּוֹת מֵעֵמֶק
 הַבְּאֵר (של הכל), כְּדִי שְׁיִשְׁפִיעַ בְּרִכּוֹת מֵהַמַּעַיִן שֶׁל הַכֹּל, וּמֵהוּ?

— זוהר תהלים —

אותו מקום ש'יוצא ממנו ונמצא ממנו אותו נהר, שכתוב (בראשית ב) וְנָהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן, וְכְתוּב (תהלים מו) נָהָר פְּלָגָיו יִשְׁמְחוּ עִיר אֱלֹהִים. וְזֶה נִקְרָא מִמְעַמְקִים. עֵמֶק הַכֹּל, עֵמֶק הַבְּאֵר שְׁמַעֲיָנוֹת יוֹצְאִים וְשׁוֹפְעִים לְבָרֵךְ אֶת הַכֹּל, וְזוּהִי הָרֵאשִׁית לְמִשְׁךְ בְּרָכוֹת מִמְעֵלָה לְמַטָּה. אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, כְּשֶׁהֲעֵתִיק, נִסְתָּר שֶׁל הַנִּסְתָּרִים, רוֹצֵה לְזַמֵּן בְּרָכוֹת לְעוֹלָמוֹת, מִשְׁרָה אֶת הַכֹּל, וּמְכַלִּיל אֶת הַכֹּל בְּעֵמֶק הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה, וּמִכָּאן שׁוֹאֵב וְנִשְׁפָּע בְּאֵר (נהר) שְׁנַחֲלִים וּמַעֲיָנוֹת נִשְׁפָּעִים מִמֶּנּוּ, וְכֹלֵם נִשְׁקִים מִמֶּנּוּ. וּמִי שְׁמַתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ, צְרִיף לְכוֹן לְבוֹ וּרְצוֹנוֹ לְמִשְׁךְ בְּרָכוֹת מֵאוֹתוֹ עֵמֶק שֶׁל הַכֹּל כְּדֵי שֶׁתִּתְקַבַּל תְּפִלָּתוֹ וַיַּעֲשֶׂה רְצוֹנוֹ.

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמְעַמְקִים קְרֵאתֶיךָ ה' (קל, א): [זוהר ח"ג פ' אחרִי מות (דף ט"ו)] רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח, (תהלים קל) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמְעַמְקִים קְרֵאתֶיךָ ה'. שְׁנִינוּ, בְּשִׁעָה שְׁבָרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, רְצָה לְבְרָא אָדָם. נִמְלֵךְ בְּתוֹרָה. אָמְרָה לְפָנָיו: תְּרַצֶּה לְבְרָא הָאָדָם הַזֶּה?! עֲתִיד הוּא לְחַטֵּא לְפָנֶיךָ וְעֲתִיד הוּא לְהַרְגִּיז לְפָנֶיךָ. אִם תַּעֲשֶׂה לוֹ כְּמַעֲשֵׂיו, הֲרִי הָעוֹלָם לֹא יוּכַל לְעַמֵּד לְפָנֶיךָ, כֹּל שֶׁכֵּן אוֹתוֹ הָאִישׁ. אָמַר לָהּ: וְכִי לְחַנֵּם נִקְרָאתִי (שמות לד) אֵל רַחוּם וְחַנוּן אַרְךָ אַפִּים? וְטָרַם שְׁבָרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, בְּרָא תְּשׁוּבָה. אָמַר לָהּ לְתְּשׁוּבָה: אֲנִי רוֹצֵה לְבְרָא אָדָם בְּעוֹלָם, עַל מְנַת שְׁכֻשְׁיָשׁוּבוֹ לָךְ מִחַטָּאֵיהֶם, שֶׁתְּהִי עֲתִידָה לְעֹזֵב אֶת חַטָּאֵיהֶם וּלְכַפֵּר עֲלֵיהֶם. וּבְכֹל שְׁעָה וְשְׁעָה הַתְּשׁוּבָה זְמִינָה לְאַנְשִׁים,

קְשׁוּבוֹת לְקוֹל תַּחְנוּנָי: ג אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי־
יַעֲמֹד: ד בִּי עֲפָדָה הַפְּלִיחָה לְמַעַן תִּנְרָא: ה קִנִּיתִי יְהוָה

— זוהר תהלים —

וּכְשֶׁאֲנָשִׁים שָׁבִים מִחֻטְאֵיהֶם, הַתְּשׁוּבָה הַזֹּאת שְׂבָה לְקָדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא מְכַפֵּר עַל הַכֹּל, וְהַדִּינִים נִכְנָעִים, וְכֹלם
מִתְבַּשְּׂמִים, וְאָדָם נִטְהָר מִחֻטְאוֹ.

מִתִּי נִטְהָר אָדָם מִחֻטְאוֹ? בַּשָּׁעָה שֶׁנִּכְנָס לַתְּשׁוּבָה הַזֹּאת כָּרְאוּי.
רַבִּי יִצְחָק אָמַר, שֶׁשָּׁב לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן וּמִתְפַּלֵּל תְּפִלָּה
מִמַּעַמְקֵי הַלֵּב. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב מִמַּעַמְקֵים קָרְאתִיךָ ה'. רַבִּי אַבְאָה אָמַר,
מִמַּעַמְקֵים קָרְאתִיךָ ה', מְקוֹם גְּנוּז הוּא לְמַעְלָה, וְהוּא עִמָּךְ
הַבְּאֵר, וּמִזֶּה יוֹצְאִים נַחְלִים וּמַעֲיָנוֹת לְכֹל עֹבֵר, וְאוֹתוֹ עִמָּךְ
הָעִמָּקִים נִקְרָא תְּשׁוּבָה. וּמִי שֶׁרוּצָה לָשׁוּב וּלְהִטְהָר מִחֻטְאָיו,
מִהָעִמָּק הַזֶּה הוּא צָרִיךְ לְקָרָא לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב
מִמַּעַמְקֵים קָרְאתִיךָ ה'.

אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי־יַעֲמֹד (קל, א): זוהר במדבר פ' בלק
(דף קפ"ה:): שְׁהָרִי כְּשֶׁרוּחוֹת בְּנֵי אָדָם יוֹצְאוֹת מִהָעוֹלָם
הַזֶּה, כַּמָּה הֵם מְקַטְרְגִים שְׁעוֹמְדִים לִפְנֵיהֶם, וְהַכְּרוּזִים
יוֹצְאִים הֵן לְטוֹב הֵן לְרָע, כְּפִי מַה שִּׁיוֹצֵא מֵהַדִּין. שֶׁשְּׂנִינּוּ,
בְּכַמָּה דִּינִים נִדוֹן הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, בֵּין בְּחַיָּיו בֵּין אַחַר כֶּף,
שְׁהָרִי כֹל דְּבָרָיו הֵם בְּדִין, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא תָּמִיד בְּרַחֲמָנוֹת
וְרַחֲמָיו עַל הַכֹּל, וְלֹא רוּצָה לְדוֹן בְּנֵי אָדָם כְּפִי מַעֲשֵׂיהֶם. שֶׁכָּךְ
אָמַר דָּוִד, (תהלים קל) אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי־יַעֲמֹד. כֹּאן
יֵשׁ לְהַסְתַּפֵּל, כִּיּוֹן שֶׁאָמַר אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה, לְמַה ה' (אדני)

קִנְיָתָה נַפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ הוֹחֲלֵתִי: ו נַפְשִׁי לֹאֲדַנִּי
 מִשְׁמָרִים לְבַקֵּר שְׁמָרִים לְבַקֵּר: ז יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל
 יְהוָה: ח בִּי עִם יְהוָה: ט תַּחֲסֹד וְהִרְבֵּה עִמּוֹ
 פְּדוֹת: י וְהוּא יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנֹתָיו:

— זוהר תהלים —

אָלָא, שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת רַחֲמִים הַזְכִּיר כְּאֵן דְּוֹד. אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר
 יְהִי, אִם רַבִּים הָעֲוֹנוֹת עַד שְׁעוּלִים לְמַעְלָה לְאַבָּא וְאַמָּא, הָרִי
 ה' (אדני), שְׁהוּא רַחֲמִים. וְאִם שֵׁם זֶה, אָף עַל גַּב שְׁהוּא
 רַחֲמִים, יִתְעוֹרֵר בְּדִין וְכָל הַדְּרָגוֹת נִסְתַּמּוּ בְּדִין - דְּרָגָה אַחַת
 יֵשׁ לְחִזּוֹר אֵלֶיהָ, שְׁכָל הַרְפּוּאוֹת יוֹצְאוֹת מִמֶּנָּה, הִיא תַּחּוּס
 עֲלֵינוּ. וּמִי הִיא? מִי. מִי תַעֲמֹד בְּוֹדָאֵי. מִי יִרְפָּא לָךְ. (כמו
 שנאמר (איכה ב) כי גדול כים שברך מי ירפא לך) וְלִכֵּן יְהִי ה'
 (אדני). אִם הַשְּׁמוֹת הִלְלוּ יִסְתַּתְּמוּ מֵאַתְּנוּ, מִי יַעֲמֹד, שְׁכָל
 דְּרָכֵי הַתְּשׁוּבָה פְּתוּחִים מִמֶּנָּה.

וְאִם יִשׁוּבוּ אֲנִי אֶקְבַּל אוֹתָם

כִּי עִמָּךְ הִסְלִיחָה לְמַעַן תִּתְּנָה (קל, ד): [זוהר ח"ג פ' אמור (דף ק"א).]
 אָמַר רַבִּי אַבָּא בְּרַאשׁ הַשָּׁנָה נִבְרָא אָדָם, וְעָמַד בְּדִין לְפָנָי
 קוֹנוֹ, וְחִזּוֹר בַּתְּשׁוּבָה, וְקַבַּל אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אָמַר לוֹ,
 אָדָם, אַתָּה תִּהְיֶה סִימָן לְבִנְיָן לְדוּרֵי דוֹרוֹת, שְׁבֹזָה הַיּוֹם יַעֲמֹדוּ
 בְּדִין, וְאִם יִשׁוּבוּ, אֲנִי אֶקְבַּל אוֹתָם, וְאֶקּוּם מִכַּסָּא הַדִּין,
 וְאֶתְקַיֵּים עַל כַּסָּא הַרַחֲמִים, וְאַרְחִם עֲלֵיהֶם. וְדוּד אָמַר אֶהְבֵּתִי
 כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלֵי תַחֲנוּנָי, וְעַל זֶה כָּתִיב כִּי עִמָּךְ הִסְלִיחָה
 לְמַעַן תִּתְּנָה, וְכָתִיב כִּי עִמָּךְ מִקּוֹר חַיִּים בְּאוּרֶךְ נִרְאָה אוֹר.

קלא « שיר המעלות לדוד יהונתן ^{היה} לא גבה
 לבי ולא רמו עיני ולא הלכתי בגדלות
 ובנפלאות ממני: ב אם לא שניתי ודוממתי נפשי

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לגאווה

ה' לא גבה לבי (קלא, א): [שימוש תהלים לפרק קלא] למי שמתגאה יותר מדאי לבא אל המדה האמצעית הישרה, יהיה רגיל בזה המזמור לאמרו בכל יום ג"פ.

— זוהר תהלים —

דוד המלך אמר את זה משום שהיה מלך עליון ושולט על כל המלכים העליונים והשליטים ותמיד שפל לבו לפני רבונו

ה' לא גבה לבי ולא רמו עיני וגו' (קלא, א): [זוהר ח"ב פ' משפטים

(דף ק"א ע"ב)] פתח אותו זקן ואמר, (תהלים קלא) ה' לא גבה לבי ולא רמו עיני וגו'. דוד המלך אמר את זה משום שהיה מלך עליון ושולט על כל המלכים העליונים והשליטים שיש ממזרח ועד מערב, ולא עלה על לבו לסטות מן הדרך, ותמיד שפל לבו לפני רבונו, וכשהיה עוסק בתורה, היה מתגבר כאריה, ועיניו תמיד מנמכות לארץ מפחד רבונו, וכשהיה הולך בין העם, לא היתה בו גסות הרוח כלל. ועל זה כתוב (תהלים קלא) ה' לא גבה לבי וגו'. לא גבה לבי, אף על גב שאני מלך שליט על כל שאר מלכי העולם. ולא רמו עיני, בזמן שאני עומד לפניך ועוסק בתורה. ולא הלכתי בגדלות ובנפלאות ממני, בשעה שאני הולך בין העם. ואם דוד המלך

בְּנִמְלָל עָלַי אָמוּן בְּנִמְלָל עָלַי נַפְשִׁי: ג יַחַל יִשְׂרָאֵל אֵל
 יְהוָה מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אמר כף - שאר בני העולם על אחת כמה וכמה. ואני כמה
 אני שפל לב עם עין נמוכה לפני המלך הקדוש, וחבל לי
 שבדברים קדושים של התורה ירום לבי. בכה ודמעותיו
 נופלות על זקנו.

ה' לא גבה לבי ולא רמו עיני וגו' (קלא, א): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף
 רל"ב):] אף הוא פתח ואמר, (תהלים קלא) ה' לא גבה לבי ולא
 רמו עיני וגו'. פסוק זה אמר דוד בשעה שהיה הולך על שפת
 הנהר, (והיה אומר) רבונו של עולם, כלום היה בן אדם שהודה
 ושבח לאדונו כמוני?! הזדמנה לו צפרדע, אמרה לו: דוד,
 לא תתגאה, שאני עשיתי יותר ממך, שמסרתי גופי על דבר
 קוני, שנאמר (שמות ז) ושרץ היאר צפרדעים, והרי פרשוהו.
 ועוד, שאני משפחת ומזמרת לילה ויום בלי הפסקה. באותה
 שעה אמר דוד, ה' לא גבה לבי ולא רמו עיני. ה' לא גבה
 לבי.

קלב א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת זְכוּר יְהוָה לְדוֹד אֶת
 כָּל עֲנֹתָיו: ב אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לַיהוָה נָדָר
 לְאֲבִיר יַעֲקֹב: ג אִם אָבִא בְּאֶהֱל בֵּיתִי אִם אֶעֱלֶה עַל
 עָרְשׁ יְצוּעָי: ד אִם אָתָּן שְׁנַת לְעֵינַי לְעַפְעָפֵי תְּנוּמָה:
 שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים

לפרוץ בשבועה

זכור ה' לדוד (קלב, א): [שימוש תהלים לפרק קלב] למי שפרוץ בשבועה לקיים שבועתו. יהי רגיל לאמרו בכל יום.

שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים

ששים נשימות הן של חיים

אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה (קלב, ד): [זוהר ח"א פ' יגש (דף טז.)] בִּינַתִּים בָּא רַבִּי אֶלְעָזָר. כִּיִּן שָׂרָאָה אוֹתָם, אָמַר, וְדַאי שֶׁהַשְּׂכִינָה כָּאן. אָמַר לָהֶם, בְּמָה עֲסַקְתֶּם? אָמְרוּ לוֹ אֵת כָּל הַמַּעֲשֵׂה. אָמַר, וְדַאי שְׂיָפָה אָמַר, אָבֵל אוֹתָם שְׁשִׁים הַנְּשִׁימוֹת, וְדַאי שְׁשִׁים נְשִׁימוֹת הֵן שֶׁל חַיִּים, בֵּין לְמַעֲלָה בֵּין לְמַטָּה. מִכָּאן וְהִלָּאָה יֵשׁ שְׁשִׁים נְשִׁימוֹת אַחֲרוֹת שֶׁהֵן כֻּלָּן מִצַּד הַמְּוֹת, וְדַרְגַּת הַמְּוֹת עֲלִיהֵן, וְנִקְרְאוֹת תְּרִדְמָה, וְכֻלָּן טַעַם הַמְּוֹת. וּמִשׁוּם כֵּן דוֹד הַמְּלֶךְ הוּא הִקָּה נִדְבָק לְאוֹתָם שְׁשִׁים הַנְּשִׁימוֹת שֶׁל חַיִּים, וּמִשָּׁם וְהִלָּאָה לֹא יֵשֵׁן כָּלֵל. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (תהלים קלב) אִם אָתָּן שְׁנַת לְעֵינַי לְעַפְעָפֵי תְּנוּמָה. וְעַל כֵּן יָפָה אָמַר, כְּדֵי שְׂיָקוּם דוֹד חֵי, בְּצַד שֶׁל הַחֵי, וְלֹא בְּצַד הַמְּוֹת. כֹּלָם יֵשְׁבוּ וְהַשְׁתַּדְּלוּ בַּתּוֹרָה וְהַתְּחַבְּרוּ יַחַד.

ה עַד אֲמָצָא מְקוֹם לִיהוָה מִשְׁפָּנוֹת לְאִבִּיר
 יַעֲקֹב: ו הִנֵּה שְׂמַעְנֶנָּה בְּאַפְרָתָה מִצְאָנֶנָּה בְּשָׂדֵי יַעַר:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לְמוֹד תּוֹרָה הַרְבֵּה וַיִּתְּנוּ לָךְ שְׂכָר הַרְבֵּה

תְּנוּמָה עַד אֲמָצָא מְקוֹם לַה' וְגו' (קלב, ה): [זוהר חדש ספרא תנינא
 (דף ק"א.ו.)] פֶּתַח וְאָמַר, זֶרְקָא מְקַף שׁוֹפֵר הוֹלֵךְ סְגוּלָתָא.

נִטַּל שְׁלֹשׁ אַבְנִים זֶרֶק אוֹתָן לְמַעְלָה. וּכְשֶׁזֶרֶק אוֹתָן, נַעֲשׂוּ
 אֶבֶן אַחַת, וְאָמַר לְרֹאשֵׁי הַיְשִׁיבָה: קָבְלוּ אֵלֵיכֶם אֶת הָאֶבֶן
 הַזֶּה, שֶׁהָרִי הַשְּׂכִינָה בְּגִלוּת, וְאִין בְּכֶם מִי שִׁיתְעוֹרֵר אֵלֶיהָ
 לְרִצּוֹתָהּ לְבַעֲלָהּ, וְלֹא עוֹד, אֲלֹא כַּמָּה בְּעֲלֵי מְדַרְשׁוֹת, שֶׁהֵם
 חֲבָרִים אֲצֻלְכֶם, צוֹנְחִים בְּכָל יוֹם וְלִילָה בַּתּוֹרָה שֶׁבַע לֶפֶה
 בְּכַמָּה קְשִׁיוֹת, וְצוֹנְחִים בָּהּ כְּמוֹ כְּלָבִים שְׂאוּמְרִים הֵב הֵב,
 כְּמוֹ שֶׁהִגִּיהֵנָם צוֹנַח הֵב הֵב. זֶהוּ שֶׁכַּתּוּב (מְשִׁלֵּי ל) לַעֲלֹקָה שְׁתִּי
 בְּנוֹת הֵב הֵב. הֵב לָנוּ עֶשֶׂר בְּעוֹלָם הַזֶּה, הֵב לָנוּ עֶשֶׂר בְּעוֹלָם
 הַבָּא. כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֶה, לְמוֹד תּוֹרָה הַרְבֵּה, וַיִּתְּנוּ לָךְ שְׂכָר הַרְבֵּה.
 וְאִין מִי שִׁישְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה לְהַעֲלוֹת בָּהּ הַשְּׂכִינָה מֵהַגְּלוּת וְלִיחַד
 אוֹתָהּ עִם בְּעֻלָּהּ, מִשׁוּם שֶׁהֵם אֲטוּמֵי עֵינַיִם וְסִטוּמֵי לֵב.
 וּמִשׁוּם זֶה יוֹצֵא קוֹל בְּכָל לִילָה, כְּשִׁיּוֹרֵד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 לְגַן עֵדֶן, כְּשֶׁעוֹלוֹת הַנְּשָׁמוֹת לִפְנָיו, וְאוֹתוֹ הַקּוֹל אוֹמֵר פְּסוּק
 כְּכַתּוּב (ישעיה מ) קוֹל אִמֵּר קָרָא, לָךְ וְאָמַר לָהֶם שִׁישְׁתַּדְּלוּ
 בַּתּוֹרָה כְּדִי לַחֲבֵר הַשְּׂכִינָה עִם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. כְּמוֹ שֶׁדוּד
 שְׂאָמַר (תהלים קלב) אִם אֶתָּן שְׁנַת לַעֲיִנִי לַעֲפַעֲפֵי תְנוּמָה עַד
 אֲמָצָא מְקוֹם לַה'. וְהוּא הִיא מִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה לַחֲבֵר אֶת הָאֵם,

ו נְבוֹאָה לְמִשְׁכְּנֹתַי נִשְׁתַּחֲוֶה לְהֵרֶם רַגְלָיו: ה קוּמָה
 יְהוָה לְמִנְחֹתֶיךָ אֲתָה וְאֵרוֹן עֲזֹרָה:

— זוהר תהלים —

שְׁנָאֵמַר בָּהּ (משלי א) וְאֵל תִּטֵּשׁ תּוֹרַת אִמְךָ, עִם בַּעֲלָהּ. שְׁהֵרִי
 הַשְּׂכִינָה מֵצַד שֶׁל הַחֲסֵד נִקְרָאת גְּמִילוֹת חֲסָדִים.

מִכָּאֵן לְמִדְּנוּ שְׁמִי שְׁמוֹזְמִין אֶת הַמֶּלֶךְ יִשְׁנֶה אֶת מַעֲשָׂיו כְּדִי
 לְתַת שְׂמֹחָה לְמֶלֶךְ

קוּמָה ה' לְמִנְחֹתֶיךָ (קלב, ה): [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קסח.)] רַבִּי
 יִצְחָק הָיָה יוֹשֵׁב יוֹם אֶחָד לְפָנַי מַעֲרַת אֶפִיקוֹתָא.
 עָבַר אִישׁ אֶחָד וּשְׁנֵי בָנִים עִמוֹ, וְהָיָה אֶחָד לְאֶחָד אוֹמֵר,
 חֲזֵק הַשֶּׁמֶשׁ הַזֶּה הוּא מֵצַד הַדְּרוֹם, וְאֵין הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם
 אֲלָא עַל הַרוֹחַ, מִשּׁוּם שֶׁהַרוֹחַ הֵיא קִיּוּם הַשְּׁלָמוֹת שֶׁל כָּל
 הַצְּדָדִים, וְאֵלְמָלָא שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּשְׁלָמוֹת, אֵין הָעוֹלָם יְכוּל
 לְהִתְקַיֵּם. אָמַר לוֹ אֶחָיו הַקָּטָן, אֵלְמָלָא יַעֲקֹב, לֹא הִתְקַיֵּם
 הָעוֹלָם. בֵּא רְאֵה, בְּשַׁעָה שִׁיחֲדוּ בְּנֵי אֶת הַיְחוד שְׁלִמְעָלָה
 וְאָמְרוּ (דברים ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד, זוּהִי
 הַשְּׁלָמוֹת הָעֲלִיוֹנָה לְהִתְיַחַד בְּיְחוד אֶחָד, אֲזִי הִתְחַבֵּר יַעֲקֹב
 אֲבִיָּהֶם, וְנָטַל אֶת בֵּיתוֹ, וַיֵּשֶׁב בּוֹ בְּחַבּוּר אֶחָד עִם הָאָבוֹת,
 לְהִתְחַבֵּר זְכוֹר וּנְקֵבָה יְחַד.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֲשַׁתְּתַּף עִמָּהֶם וְאֲשַׁמַּע מֶהֱ הֵם אוֹמְרִים.
 פָּתַח אוֹתוֹ הָאִישׁ וְאָמַר, קוּמָה ה' לְמִנְחֹתֶיךָ אֲתָה וְאֵרוֹן
 עֲזֹרָה. קוּמָה ה' לְמִנְחֹתֶיךָ - כְּמִי שְׂאוּמֵר יְקוּם הַמֶּלֶךְ לְבֵית
 מְנוּחַת מִשְׁכְּנוֹ. שְׁנַיִם הֵם הָיוּ שְׂאָמְרוּ קוּמָה ה' - מִשֶּׁה וְדוֹד.

— זוהר תהלים —

מִשָּׁה אָמַר, (במדבר י) קוֹמָה ה' וַיִּפְצוּ אֵיבֵיךָ. וְדוֹד אָמַר (תהלים קלב) קוֹמָה ה' לְמַנוּחָתְךָ. מָה הַהֲבִדֵל בֵּינֵיהֶם? אֵלָא מִשָּׁה, כְּמוֹ מִי שְׂמַצוּהָ אֶת בֵּיתוֹ הוּא אָמַר. מִשָּׁה צָוָה אוֹתָהּ לְהִלָּחֵם קָרֵב כְּנֶגֶד שׁוֹנְאָיו, וְדוֹד הִזְמִין אוֹתָהּ לְמַנוּחָהּ. כְּמוֹ שְׂמַזְמִין [ג] אֶת רְבוֹ, מְזַמֵּין אֶת הַמֶּלֶךְ וְהַגְּבִירָה עִמּוֹ. זֶהוּ שְׂכָתוֹב קוֹמָה ה' לְמַנוּחָתְךָ אַתָּה וְאַרְוֵן עֵצֶךָ, כְּדִי שְׁלֵא לְהַפְרִידֶם. כְּהִנֵּיךָ יִלְבָּשׁוּ צֶדֶק וְחִסְדֵיךָ יִרְנְנוּ. מִכָּאֵן לְמַדְנֵנוּ, שְׁמִי שְׂמַזְמִין אֶת הַמֶּלֶךְ, יִשְׁנֶה אֶת מַעֲשָׂיו כְּדִי לְתַת שְׂמַחָה לְמֶלֶךְ. אִם דְּרָךְ הַמֶּלֶךְ שְׂמַשְׂמָחִים אוֹתוֹ בְּדַחְנִים פְּשׁוּטִים - יִסְדֵּר לְפָנָיו בְּדַחְנִים נִכְבָּדִים וְשָׂרִים גְּדוֹלִים, וְאִם לֹא - זֹ לֹא [משום] שְׂמַחַת הַמֶּלֶךְ.

בא רֵאָה, דוֹד הִזְמִין אֶת הַמֶּלֶךְ וְהַגְּבִירָה לְמַנוּחָהּ, מָה עָשָׂה? שְׁנָה אֶת בְּדַחְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּשָׁבִיל שָׂרִים וְנִכְבָּדִים, וּמִי הֵם? שְׂכָתוֹב כְּהִנֵּיךָ יִלְבָּשׁוּ צֶדֶק וְחִסְדֵיךָ יִרְנְנוּ. וְחִסְדֵיךָ יִרְנְנוּ? הֲיֵה צְרִיךְ לְהִיּוֹת לוֹיֵיךָ יִרְנְנוּ! שְׁהָרֵי הַלְוִיִּים הֵם בְּדַחְנֵי הַמֶּלֶךְ, וְכַעַת דוֹד שְׁהִזְמִין אוֹתוֹ לְמַנוּחָהּ, עָשָׂה אֶת הַכְּהֻנִּים וְהַחֲסִידִים שְׂיִהִיו הֵם בְּדַחְנֵי הַמֶּלֶךְ. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, דוֹד, אֵינִי רוֹצֶה לְהַטְרִיחַ עֲלֶיךָ. [אלו] [אמר לו הקדוש ברוך הוא, דוד, לא כן] אָמַר לוֹ דוֹד, רְבוּנִי, [לא כן, אלא] כְּשֵׁאתָהּ בְּהִיכְלָךְ, אַתָּה עוֹשֶׂה רְצוֹנָךְ. כַּעַת שְׁהִזְמַנְתִּי אוֹתְךָ, הַדָּבָר עוֹמֵד בְּרְצוֹנִי לְקָרֵב אֶת אֱלֹהֵי שְׁהֵם יוֹתֵר חֲשׁוּבִים, אִף עַל גַּב שְׂאִין דְּרָכָם בְּזֶה. מִכָּאֵן לְמַדְנֵנוּ, שְׁמִי שֶׁהוּא בְּבֵיתוֹ, יִסְדֵּר דְּרָכּוֹ וּמַעֲשָׂהוּ כְּרְצוֹנוֹ. אִם מְזַמֵּינִים אוֹתוֹ, יַעֲשֶׂה אֶת רְצוֹנוֹ שֶׁל מְאַרְחוֹ כְּמוֹ שְׂמַסְדֵּר עָלָיו, שְׁהָרֵי דוֹד הִחְלִיף לוֹיִים וְסִדֵּר

ט בְּהִנֵּיךָ יִלְבָּשׁוּ צָדֵק וְחִסְדֵיךָ יִרְנְנוּ: י בְּעֵבֹר דָּוִד

— זוהר תהלים —

כְּהַנִּים, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הֵקִים אֶת הַדָּבָר כְּרִצוֹנוֹ. אָמַר דָּוִד, בְּעֵבֹר דָּוִד עֲבַדְךָ אֵל תָּשֵׁב פָּנַי מִשִּׁיחָךְ. הַסְדּוֹר שֶׁסִּדְרָתִי לֹא יֵשׁוּב אַחֲרָי. אָמַר לוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, דָּוִד, חַיִּיךָ, אֶפְלוּ בְּכֻלָּם שְׁלִי לֹא אֶשְׁתַּמֵּשׁ, אֲלֵא בְּכֻלָּם שְׁלִיךְ. וְלֹא זֶה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשֵּׁם עַד שֶׁנָּתַן לוֹ אוֹצְרוֹת וּמִתְנֹנֹת, שֶׁכָּתוּב נִשְׁבַּע ה' לְדָוִד אֱמֶת לֹא יֵשׁוּב מִמֶּנָּה מִפְּרִי בִטְנֶךָ אֲשִׁית לְכֶסֶף לְךָ. בָּא רַבִּי יִצְחָק וְנִשְׁקָ לּוֹ. אָמַר, אִם לֹא בָאתִי לְדַרְךָ הַזֶּה אֲלֵא לְשִׁמְעָ אֶת זֶה - דִּי לִי.

כְּמָה חֲבִיבוֹת חֲבַב הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל

כְּהִנֵּיךָ יִלְבָּשׁוּ צָדֵק וְחִסְדֵיךָ יִרְנְנוּ בְּעֵבֹר דָּוִד עֲבַדְךָ וְגו' (קלב,

ט): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רמ"א):] רַבִּי שְׁמַעוֹן הָיָה הוֹלֵךְ

לְטַבְּרֵיהָ. פָּגַע בּוֹ אֱלִיהוּ, אָמַר לוֹ, שְׁלוֹם עָלֶיךָ מוֹרִי. אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּמָה עוֹסֵק הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרַקִּיעַ? אָמַר לוֹ, בְּקַרְבָּנוֹת עוֹסֵק, וְאוֹמֵר דְּבָרִים חֲדָשִׁים מִשְׁמַיָּךְ. אֲשַׁרֶּיךָ! וּבָאתִי לְהַקְדִּים לְךָ שְׁלוֹם, וְדַבֵּר אֶחָד רוֹצֵה אֲנִי לְשֵׁאל מִמֶּךָ לְהַסְכִּים, בִּישִׁיבָה שֶׁל הַרְקִיעַ שְׁאֵלוֹ שְׁאֵלוֹת: הָעוֹלָם הֲבֵא אֵין בּוֹ אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה, וְהָרִי כְּתוּב (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) בָּאתִי לְגַנְּי אַחֲתִי כְּלָה וְגו', אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי וְגו'. מִי שְׁאֵין בּוֹ אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה, הוּא אוֹמֵר אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי שְׁתִּיתִי יַיִן עִם חֲלָבִי?! אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מָה הֵשִׁיב לָהֶם? אָמַר לוֹ, אָמַר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הָרִי בֵּר יוֹחֲאִי יֹאמֵר, וּבָאתִי לְשֵׁאל מִמֶּךָ.

זוהר תהלים

אמר רבי שמעון, כמה חביבות חבב הקדוש ברוך הוא לכנסת ישראל, ומרבוץ האהבה שאוהב אותה, שנה מעשיו ממה שהיא עושה. שאף על גב שאין דרכיו באכילה ושתייה - בגלל האהבה אכל ושתייה. הואיל ובא אצלה, עשה רצונה. כלה נכנסת לחפה ורוצה לאכל, אין זה דין שיאכל חתנה עמה אף על גב שאין דרכו לעשות כן? זהו שכתוב באתי לגני אחתי כלה. הואיל ובאתי אצלה ולעלות עמה לחפה, אכלתי יערי עם דבשי וגו'. ולמדנו מדוד, שהזמין להקדוש ברוך הוא ושנה מעשיו ממה שדרכיו של הקדוש ברוך הוא, והקדוש ברוך הוא קבל ועשה רצונו. זמן למלך והמלכה עמו - זהו שכתוב (תהלים קלב) קומה ה' למנוחתך אתה וארון עזך. מלך ומלכה כאחד, כדי שלא להפריד אותם, שנה כלים ושנה מעשים של המלך. זהו שכתוב (שם) כהניך ילבשו צדק וחסידך ירננו בעבור דוד וגו'. כהניך ילבשו צדק?! לויך צריך לכתב! שהרי צדק מצד הלויים הוא. וחסידך ירננו?! לויך ירננו צריך לכתב! שהרי רנה וזמרה היא בלויים. והוא שנה ואמר כהניך וחסידך, שהם מצד הימין.

אמר לו הקדוש ברוך הוא, דוד, אין דרכי כן. אמר דוד, בעבור דוד עבדך אל תשב פני משיחך. תקון שאני תקנת, אל תשנה אותו. אמר לו, דוד, הואיל וזמנת אותי, יש לי לעשות רצונך, ולא רצוני. ולמידים מכאן דרך העולם, שמי שמזמן לאחר, אותו שבא אצלו יש לו לעשות רצונו אף על גב שאין דרכו בכך. כך (בראשית כח) ויקח מאבני המקום וגו'.

עֲבֹדְךָ אֵל תָּשֵׁב פָּנַי מִשִּׁיחָךָ: יֵא נִשְׁבַּע יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 לְדָוִד אֱמֶת לֹא יִשׁוּב מִמֶּנָּה מִפְּרֵי בְטַנְךָ אִשִּׁית לְכִסֵּא
 לְךָ: יב אִם יִשְׁמְרוּ בְנֵיךָ בְּרִיתִי וְעֵדוּתִי זֶה אֶלְמָדָם גַּם
 בְּנֵיהֶם עָדִי עַד יִשְׁבוּ לְכִסֵּא לְךָ:

זוהר תהלים

הואיל ובא חתן אצל הכלה, אף על גב שאין דרכו לשכב
 אלא בכרים וכסתות, והיא נתנה לו אבנים לשכב - הכל יקבל
 ברצון הלב. זהו שכתוב וישכב במקום ההוא, על אותם
 אבנים, אף על גב שאין דרכו בכך. אף גם כאן, אכלתי יערי
 עם דבשי - אף על גב שאין דרכו בכך, בגלל אהבה של
 הכלה. ועם כל זה בכיתה של הכלה, ולא במקום אחר.
 במקומו לא אוכל ולא שותה - במקום שלה אוכל ושותה.
 זהו שכתוב באתי לגני. מלאכים ששלח הקדוש ברוך הוא
 לאברהם לא אכלו ולא שתו במקומם - בשביל אברהם אכלו
 ושתו. אמר לו, רבי, חייך דבר זה רצה הקדוש ברוך הוא
 לומר, ומשום שלא להחזיק טובה לעצמו לפני כנסת ישראל,
 הביא הדבר לפניך. אשריך בעולם, שאדונך משתבח בך
 למעלה, ועליך כתוב (שמואל ב כג) צדיק מושל יראת אלהים.

אם ישמרו בניה בריתי וגו', גם בניהם עדי עד ישבו לכסא

לך (קלב, יב): [זוהר בראשית פ' ויצא (דף קנ)] כתוב (מלכים א ג)

נראה ה' אל שלמה בחלום הלילה ויאמר אלהים שאל מה
 אתן לך. ואם תאמר, כאן בחלום, וכי איזו רשות יש לחלום

— זוהר תהלים —

בזה? אלא כאן נכללת דרגה בדרגה, הדרגה העליונה עם הדרגה התחתונה. משום שעד עכשו שלמה לא היה שלם. כיון שנשלם, כתוב (שם ה) וה' נתן חכמה לשלמה, וכתוב (שם) ותרב חכמת שלמה. שעמדה הלבנה בשלמותה, ובית המקדש נבנה, ואז היה רואה שלמה את החכמה עין בעין, ולא הצטרף לחלום. אחר שחטא, הצטרף לחלום ככראשונה, ועל כן כתוב (שם יא) הנראה אליו פעמים. וכי פעמים היה ולא יותר? אלא צד החלום היה לו פעמים, וצד החכמה היה בכל יום.

ועם כל זה הצד של החלום היה יותר על כל שאר בני האדם, משום שנכללה דרגה עם דרגה, מרא"ה במרא"ה. והנה כאן בסוף ימיו יותר חשוף, וזה משום שחטא, והלבנה עמדה להפגם. מה הטעם? משום שלא שמר את ברית הקדש בהתעסקותו עם נשים נכריות, וזה התנאי שהקדוש ברוך הוא עשה עם דוד, שכתוב (תהלים קלב) אם ישמרו בניך בריתי וגו', גם בניהם עדי עד ישבו לכסא לך. מה זה עדי עד? הינו שכתוב (דברים יא) כימי השמים על הארץ. ומשום ששלמה לא שמר את הברית הזו כראוי, התחילה הלבנה להפגם, ועל כן בסוף הצטרף את החלום, וכן יעקב הצטרף את החלום, כמו שבארנו. רעיא מהימנא

מה בין אותם שמשתדלים בתורה לנביאים נאמנים

ועדותי זו אלהים (קלב, יב): [זוהר ח"ג פ' צו (דף ל"ה)]. עוד פתח ואמר, (שם ח) צור תעודה חתום תורה בלמדי. צור

יג **כִּי בָחַר יְהוָה בְּצִיּוֹן אֹתָהּ לְמוֹשָׁב לָו:** יד **זאת**

— זוהר תהלים —

תְּעוּדָה - זו עֲדוּת שֶׁל דָּוִד, שְׁכָתוֹב (תהלים קלב) וְעֲדוּתִי זוֹ אֲלֻמָּד. צוּר - הִיא קְשׁוּר, כְּמוֹ שֶׁקוֹשֵׁר קֶשֶׁר בְּמָקוֹם אֶחָד. חֲתוּם תּוֹרָה בְּלֻמְדֵי. חֲתוּם תּוֹרָה - חֲתִימָה שֶׁל הַתּוֹרָה, וְכָל שִׁפְעַ וּמִשְׁחַת שֶׁמֶן שְׁשׂוּפְעִים מְלַמְעֵלָה, בְּאִיזוֹ (בֵּין) חֲתִימָה שְׁלוֹ? בְּלֻמְדֵי. מִשׁוּם שֶׁשָּׁם מִתְכַּנֵּס שֶׁמֶן מִשְׁחָה בֵּין שְׁנֵי עֲמוּדִים שֶׁשָּׁם שׁוּרִים, מְקוֹם הַכְּנוּס שֶׁל כָּל שֶׁמֶן מִשְׁחָה שְׁשׂוּפֵעַ מִמֶּעַל, לְשַׁפֵּךְ אוֹתוֹ לְפִי הָאֵמָה וּלְהַרְיֵק אוֹתוֹ בְּתְעוּדָה הַזֹּאת, וְאִזּוֹ נִקְשֵׁר הַכָּל קֶשֶׁר אֶחָד נֶאֱמָן. בֵּא וְרָאָה מָה בֵּין אוֹתָם שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה לְנִבְיָאִים נֶאֱמָנִים. אוֹתָם שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה עֲדִיפִים מִנִּבְיָאִים בְּכָל פַּעַם. מָה הִטְעַם? שֶׁהֵם עוֹמְדִים בְּדַרְגָּה עֲלִיוֹנָה יוֹתֵר מִבְּנִבְיָאִים, אֵלּוֹ שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה עוֹמְדִים לְמַעְלָה, בְּמָקוֹם שֶׁנִּקְרָא תּוֹרָה, (תְּפֹאֶרֶת) שֶׁהוּא קִיּוּמָה שֶׁל כָּל הָאֱמוּנָה, וְנִבְיָאִים עוֹמְדִים לְמַטָּה בְּמָקוֹם שֶׁנִּקְרָאוּ נִצַּח וְהוּד. וְעַל כֵּן (נִקְרָאוּ) אוֹתָם שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה עֲדִיפִים מִנִּבְיָאִים, וְעֲלִיוֹנִים יוֹתֵר מֵהֵם. שְׂאֵלוֹ עוֹמְדִים לְמַעְלָה, וְאֵלּוֹ עוֹמְדִים לְמַטָּה. וְאוֹתָם שְׂאוּמְרִים דְּבָרִים בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, עוֹמְדִים לְמַטָּה מִכָּלֵם.

כִּי בָחַר ה' בְּצִיּוֹן אֹתָהּ לְמוֹשָׁב לָו (קלב, יג) : [זוהר ח"ג פ' צו (דף ל"א.)]

רְבִי חֲזִיָּא וְרַבֵּי יוֹסִי הֵיוּ הוֹלְכִים מֵאוֹשָׁא לְטַבְּרִיָּה. אָמַר רְבִי חֲזִיָּא, כְּתוּב (תהלים קלב) **כִּי בָחַר ה' בְּצִיּוֹן וְגו'.** זֹאת מְנוּחַתִּי וְגו'. לְפַעְמִים קוֹרְאִים אֵת זֶה כָּל הַחֲבָרִים זָכַר, מִשׁוּם שֶׁהוּא (שְׂצִיּוֹן הוּא) רַחֲמִים, וְכֵאֵן הַכְּתוּב קוֹרָא אוֹתוֹ נִקְבָּה. אָמַר רְבִי

מְנוּחָתִי עָדִי עַד פֶּה אֲשַׁב כִּי אֹתִיָּהּ: מו צִיְדָה בָּרַךְ
 אֲבָרַךְ אֲבִיוֹנִיָּה אֲשַׁבִּיעַ לָחֶם: מו זְכַחְנִיָּה אֲלֹפִישׁ יֵשַׁע
 וְחִסְדִּיָּה רֵינָן יִרְנְנִנוּ: יז שָׁם אֲצַמִּיחַ קָרְן לְדָוִד עַרְבָתִי נֵר
 לְמִשְׁיָחִי: יח אוֹיְבָיו אֲלֹפִישׁ בַּשָּׁת וְעָלָיו יְצִיין נִזְרוּ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יוסי, כך נשמע לי מהמנוחה הקדושה, (אבל) בשעה שהזווג
 מזדווג כאחד להראות שהנקבה נכללת בו בכלל אחד, הנקבה
 נקראת בשם (הזכר), שהרי אז נמצאות הברכות של הגבירה
 ואין בה פרישות כלל, ועל כן כתוב למושב לו. וכתוב כי
 בחר ה' בציון, בציון בדיוק, באותו שיש בתוכו ששורה בו,
 ולא כתוב לציון, והכל אחד. בין שקורא לזה בשם של זכר,
 ובין שקורא לזה בשם של נקבה, הכל אחד ועומדים בדרגה
 אחת.

זאת מנוחתי עדי עד פה אשב כי אותיָהּ. (קלב, יד): [זוהר ח"ב
 9' פקודי (דף רכ"ב:)] בא וראה, היפי של העולם והמראה של
 העולם לא נראה בעולם, עד שנבנה והוקם המשכן ונכנס
 הארון לתוך הקדש. מאותה שעה נראה המראה של הכל
 בעולם והתתקן העולם, והולכים באותו משכן ובאותו ארון,
 עד שמגיעים לאותה נקדה שהיא יפה נוף שמחת הכל.
 כיון שהגיעו לשם, אז פתח הארון ואמר, (תהלים קלב) זאת
 מנוחתי עדי עד פה אשב כי אותיָהּ. רבי ייסא אמר,
 הפסוק הזה אמרה אותו כנסת ישראל בשעה שנבנה בית
 המקדש ונכנס הארון למקומו. רבי חזקיה אמר, הקדוש

— — — — — תהלים — — — — —

בְּרוּךְ הוּא אָמַר אוֹתוֹ עַל כְּנִסְתַּיִם יִשְׂרָאֵל כְּשִׁישְׂרָאֵל עוֹשִׂים
 רְצוֹנוֹ, שְׁהָרִי אֲזִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא כְבוֹדוֹ
 וְחָס עַל הָעוֹלָם, וּבִרְכָה וְשָׁלוֹם וְחִבִּיבוֹת הַכֹּל נִמְצָאִים. וְאֲזִי
 אָמַר, זֹאת מְנוּחָתִי עַד עַד.

קלג א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נְעִים
שָׁבַת אַחִים גַּם יָחַד: ב כְּשִׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ

— — — — — שִׁמוּשׁ תֵּהִלִּים — — — — —

לקיים אהבת אהובים

הנה מה טוב (קלג, א): [שימוש תהלים לפרק קלג] לקיים אהבת האוהבים ולהתחבר עם החברים יהא מרגלא בפומיה זה המזמור.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

משום שִׁקְרָא לָהֶם אַחִים רָצָה לְשִׁים אֶת מְדוּרוֹ בָּהֶם וְלֹא יִסּוּר
מֵהֶם

הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נְעִים שָׁבַת אַחִים גַּם יָחַד (קלג, א): [זוהר ח"ג
פ' ויקרא (ד ד ד ט ז):] עוֹד פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קלג) הִנֵּה מָה
טוֹב וּמָה נְעִים שָׁבַת אַחִים גַּם יָחַד. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׂלֵא
נִתַּן אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְגִדּוֹל אוֹ לְשְׁלִיחַ, אֶלָּא יִשְׂרָאֵל
אֲחוּזִים בוֹ, וְהוּא אֲחוּז בָּהֶם, וּמִחֲבִיבוֹתָם קָרָא לָהֶם הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא עֲבָדִים, זֶהוּ שְׁפָתוֹב (ויקרא כה) כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל
עֲבָדִים עֲבָדֵי הֵם. אַחַר כֵּן קָרָא לָהֶם בְּנִים, זֶהוּ שְׁפָתוֹב בְּנִים
אִתָּם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם. אַחַר כֵּן קָרָא לָהֶם אַחִים, זֶהוּ שְׁפָתוֹב
לְמַעַן אַחֵי וְרַעֵי וְגו'. וּמִשׁוּם שִׁקְרָא לָהֶם אַחִים, רָצָה לְשִׁים
אֶת מְדוּרוֹ בָּהֶם וְלֹא יִסּוּר מֵהֶם, וְאִז כִּתוֹב הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה
נְעִים שָׁבַת אַחִים גַּם יָחַד. וְהַמְנוּחָה הַקְּדוֹשָׁה כֵּן אָמַר, הִנֵּה
מָה טוֹב וּמָה נְעִים וְגו', כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא כ) וְאִישׁ יִקַּח
אֶת אָחִתוֹ. וּבִסְפָרוֹ שֶׁל רַב יִיבָא סְבָא, וְאִישׁ - זֶה הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא. אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אָחִתוֹ - זוֹ כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. וְכֹל כֵּן

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לְמָה? חֶסֶד הוּא, חֶסֶד הוּא וְדָאִי, וְהָרִי פְרִשׁוּהָ. וְלִכְן, הִנֵּה
 מָה טוֹב וּמָה נְעִים שְׁכַת אַחִים גַּם יְחִיד - הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 וּכְנִסַּת יִשְׂרָאֵל. גַּם - לְרַבּוֹת יִשְׂרָאֵל שְׁלֵמְטָה, כְּמוֹ שְׁאַמְרָנוּ,
 שְׁהָרִי בְשַׁעָה שְׁכַנְסַת יִשְׂרָאֵל (באחווה באחדות) בְּאַחַדוֹת עַם
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, יִשְׂרָאֵל שְׁלֵמְטָה שְׁרוּיִם בְּשִׁמְחָה גַם הֵם
 עִם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִשׁוּם כֶּף כְּתוּב גַּם יְחִיד. וּבְסִפְרוֹ שֶׁל
 רַב הַמְנוּנָא סָבָא, גַּם יְחִיד - לְרַבּוֹת צְדִיק. בֵּה, בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל,
 שֶׁהֵם זְווֹג אֶחָד, וְהַכֵּל דָּבָר אֶחָד.

וְשִׁנִּינוּ בְּפִרְשַׁת שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד, מֵהוּ אֶחָד?
 זו כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל שְׁאַחֲוִיזָה בְּקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. שְׁאַמְרָ
 רַבִּי שְׁמַעוֹן, זְווֹג שֶׁל זָכָר וּנְקֵבָה נִקְרָא אֶחָד. בְּמִקּוֹם שֶׁהִנְקֵבָה
 שׁוֹרָה, אֶחָד נִקְרָא. מָה הִטְעַם? בְּגִלְלַת שְׁזָכָר בְּלִי נְקֵבָה נִקְרָא
 חֲצִי גוֹף, וְחֲצִי אֵינוֹ אֶחָד. וּכְשִׁמְתַּחֲבְרִים כְּאַחַד שְׁנֵי חֲצָאֵי
 גוֹף, נַעֲשִׂים גוֹף אֶחָד, וְאָז נִקְרָא אֶחָד. וְעַכְשָׁו הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא לֹא נִקְרָא אֶחָד. וְסוּד הַדְּבָר - כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל בְּגִלְלוֹת,
 וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עָלָה לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְהַזְווֹג נִפְרָד, וְהַשֵּׁם
 הַקְדוּשׁ לֹא נִמְצָא שְׁלֵם וְלֹא נִקְרָא אֶחָד. וּמִתִּי יִקְרָא אֶחָד?
 בְּשַׁעָה שֶׁהִגְבִּירָה תִּמְצָא עִם הַמְלִיךְ וַיִּזְדוּגוּ כְּאַחַד. זֶהוּ שְׁכַתוּב
 (עובדיה א) וְהִיתָה לָהּ הַמְלוּכָה. מִי הַמְלוּכָה? זוֹ כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל
 שֶׁהִמְלִכּוֹת קְשׁוּרָה בָּהּ, אֲזַי (זכריה יד) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד
 וְשָׁמוֹ אֶחָד. וְעַל זֶה, הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נְעִים שְׁכַת אַחִים גַּם
 יְחִיד. כְּשִׁמְן הַטוֹב עַל הָרֵאשׁ. מִי שְׁמֵן הַטוֹב? זֶה שְׁמֵן מְשַׁחַת
 קִדְשׁ שְׁשׁוּפֵעַ וְיוֹצֵא מֵהַעֲתִיק הַקְדוּשׁ שְׁנִמְצָא בְּאוֹתוֹ נִהַר

— זוהר תהלים —

עליון, שמיניק את הבנים להדליק מנורות, ואותו שמן שופע על ראש המלך, ומראשו לכבוד של הזקן הקדוש, ומשם שופע לכל אותם לבושי כבוד שהמלך מתלבש בהם. זהו שכתוב שיוֹרד על פי מדותיו. על פי מדותיו ממש, ואלו הם כתרי המלך שהשם הקדוש נמצא בהם.

בא ראה, כל השפע וכל שמחת העולמות לא יורדים לברך אלא על ידי הכתרים הקדושים הללו, שהם שמו של המלך הקדוש, ומשום כך שיוֹרד על פי מדותיו. על פי מדותיו ודאי, כמו שנאמר (במדבר ד) על פי אהרן ובניו תהיה. כך על פי מדותיו יורד ומשפיע לכל העולמות, להמציא ברכות לכלם. ובא ראה, השמן הטוב הזה אינו זמין, עד אותו זמן שהעבודה שלמטה היתה עולה ונפגשים זה בזה. זהו שכתוב (משלי כז) שמן וקטרת ישמח לב. שמן למעלה וקטרת למטה, אזי זו שמחת הכל. רבי אחא ורבי יהודה זקפו ידים, והודו לרבי אבא.

מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד וגו' (קלג, א) : [נזוהר ח"ג
 פ' אחרי מות (דף נ"ט):] שנינו שאמר רבי יוסי, פעם אחת היה צריך העולם למטר, באו לפניי (הלכו אצל) רבי שמעון רבי ייסא ורבי חזקיה ושאר החברים. מצאוהו שהיה הולך לראות את רבי פנחס בן יאיר, הוא ורבי אלעזר בנו. כיון שראה אותם, פתח ואמר, (תהלים קלג) שיר המעלות הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. מה זה שבת אחים גם יחד? כמו שנאמר ופניהם איש אל אחיו. בשעה שהיו אחד עם אחד, משגיחים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

פנים בפנים, כתוב מה טוב ומה נעים. וכשהזכר מחזיר פניו מן הנקבה - אוי לעולם, שאז כתוב, (משליג) ויש נספה בלא משפט. בלא משפט ודאי. וכתוב (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך, שלא הולכים זה בלי זה. וכשמשפט מתרחק מצדק - אוי לעולם. (אז כתוב (משלי יג) ויש נספה בלא משפט).

ועכשו ראיתי שאתם באתם על שהזכר לא שורה עם הנקבה. אמר, אם לשם זה באתם אלי - שבו, שהרי היום הסתפלותי, שיחזור הכל פנים בפנים לשרות. ואם לתורה באתם - שבו לפני. אמרו לו, לכל באנו לפני מורנו, ישתמט אחד מאתנו לבשר לאחינו שאר החברים, ואנו נשב לפני מורנו. עד שהיו הולכים, פתח ואמר, (שיר א) שחורה אני ונאווה בנות ירושלים וגו'. אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא: שחורה אני בגלות, ונאווה אני במצוות התורה. שאף על פי שישראל בגלות, אין עוזבים אותם. כאהלי קדר, שאותם בני קטורה (הרים) שמקדמים פניהם תמיד, ועם כל זה - כיריעות שלמה, כאותו מראה השמים לטהר, שכתוב (תהלים קד) נוטה שמים כיריעה. אל תראני שאני שחרחרת. מה הטעם (אני שחרחרת משום שזפתני) אל תראני? משום שאני שחרחרת. ששזפתני השמש, שלא הסתכל עלי השמש להאיר לי כראוי. ומה ישראל אומרים? בני אמי נחרו בי. מי הם אותם בני אמי? אלו הממנים הגדולים המגנים על שאר העמים.

דבר אחר, בני אמי ממש, כמו שנאמר (איכה ב) השליך משמים ארץ וגו'. וכשהשליך משמים ארץ, שמי

יֵרֵד עַל הַזֶּקֶן וְזָקֵן אַחֶרָן שִׁירָד עַל פִּי מִדֹּתָיו: ג כַּמַּל

— זוהר תהלים —

נטרה את הכרמים. מה הטעם? שְׁכַרְמֵי שְׁלִי לֹא נִטְרָתִי. וְשָׁנִינוּ, בְּנֵי אֲמִי וְדָאֵי הִסְכִּימוּ עָלַי, כְּלוֹמֵר, כְּשִׁסְרָה אַרְץ מְשָׁמִים, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ, שְׁכָתוֹב (שמות ב) וַתִּתְצַב אַחֲתוֹ מֶרְחֶק. וְכֵאֵן נֶאֱמַר וְדָאֵי, הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נְעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יְחִד. וּבְהֵם בְּאַרְנוֹ (וכאן בארנו), גַּם יְחִד, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא כו) וְאִךְ גַּם זֹאת בְּהִיּוֹתֶם, שְׁבַת אַחִים בְּכֻלָּל, כִּיּוֹן שְׁכָתוֹב גַּם, לְהַכְלִיל כָּל אוֹתָם שְׁלֹמַעְלָה, שְׁכָל הַשְּׁלִטוֹן נִמְצָא בְּאוֹתוֹ מְקוֹם. דְּבַר אַחַר הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נְעִים וְגו' - אֵלוֹ אוֹתָם הַחֲבָרִים בְּשַׁעַה שְׁהֵם יוֹשְׁבִים כְּאֶחָד וְלֹא נִפְרָדִים זֶה מִזֶּה, בְּהַתְחַלָּה הֵם נִרְאִים אֲנָשִׁים עוֹרְכֵי קָרֵב שְׂרוּצִים לְהֵרֵג זֶה אֶת זֶה. אַחַר כֵּן חוֹזְרִים לְאַהֲבָה וְאַחֻוּהָ. מָה אוֹמֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נְעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יְחִד. גַּם - לְהַכְלִיל עִמָּהֶם שְׁכִינָה. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַשֵּׁב לְדַבְּרֵיהֶם, וַיֵּשׁ לוֹ נַחַת וְשִׂמְחָה בָּהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (מלאכי ג) אֲזַ נְדַבְּרוּ יְרָאֵי ה' אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיִּקְשֹׁב ה' וַיִּשְׁמָע וַיִּכְתַּב סֵפֶר זִכְרוֹן לְפָנָיו וְגו'. וְאַתֶּם הַחֲבָרִים שֶׁל כָּאֵן, כְּמוֹ שֶׁהֵייתֶם בְּחֻבִּיבוֹת וְאַהֲבָה מְקֻדָּם לְכֵן, כֵּן גַּם מְכַאֵן וְהִלָּא לֹא תִפְרְדוּ זֶה מִזֶּה, עַד שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׂמַח עִמָּכֶם, יִקְרָא עֲלֵיכֶם שְׁלוֹם, וַיִּמְצָא בְּגִלְלַתְכֶם שְׁלוֹם בְּעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכָתוֹב, (תהלים קכב) לְמַעַן אַחֵי וְרַעֲי אֲדַבְּרָה נָא שְׁלוֹם בְּךָ.

חֲרָמוֹן שִׁירָד עַל הַרְרֵי צִיּוֹן כִּי שָׁם צִוָּה יְהוָה: אֲהַבְתִּי
 אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

כִּי שָׁם צִוָּה ה' אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם (קלג, א): [זוהר
 בראשית 9' לך לך (דף פח.)] אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הָיָה דְבַר ה'
 אֶל אַבְרָם וְגו'. רַבֵּי יְהוּדָה פָּתַח, (שיר ז) אֲנִי לְדוּדֵי וְעַלֵּי
 תְּשׁוּקָתוֹ. הָרִי פָּרְשׂוּהָ, אֲבָל בַּהֲתַעֲוֹרוֹת שְׁלֹמֶטָה תִּמְצָא
 הַהֲתַעֲוֹרוֹת שְׁלֹמֶעֱלָה, שְׁהָרִי אֵין מִתְעוֹרֵר לְמַעְלָה עַד
 שְׁמִתְעוֹרֵר לְמַטָּה, וְהַבְּרָכוֹת שְׁלֹמֶעֱלָה לֹא נִמְצְאוֹת אֲלָא בְּמָה
 שֵׁישׁ בּוֹ מִמֶּשׁ, וְאֵינוֹ רִיקָן. מִנֵּיִן לָנוּ? מֵאֲשֶׁת עוֹבְדֵיהוּ שֶׁאָמַר
 לָהּ אֱלִישֶׁע (מלכים ב ד) הַגִּידִי לִי מָה יֵשׁ לָךְ בְּבֵית. שְׁהָרִי
 הַבְּרָכוֹת שְׁלֹמֶעֱלָה אֵינָן שׁוֹרוֹת עַל שְׁלֶחָן רִיק וְלֹא בְּמִקּוֹם
 רִיק. מָה כָּתוּב? וְתֹאמֶר אֵין לְשִׁפְחָתְךָ כֹּל בְּבֵית כִּי אִם אֶסוּדָּךְ
 שָׁמֵן. מָה זֶה אֶסוּדָּךְ? אֲלָא אִמְרָה לוֹ, הַשְׁעוֹר שֶׁל הַשָּׁמֶן הַזֶּה
 אֵינוֹ אֲלָא כְּדֵי מְשִׁיחַת אֶצְבַּע קְטָנָה. אָמַר לָהּ, נִחְמַתְנִי, שְׁהָרִי
 לֹא יִדְעָתִי אֵיךְ יִשְׁרוּ הַבְּרָכוֹת שְׁלֹמֶעֱלָה בְּמִקּוֹם רִיק, אֲבָל
 עֲכָשׁוּ שֵׁישׁ לָךְ שָׁמֵן, זֶהוּ מְקוֹם שְׁיִמְצָאוּ בוֹ בְּרָכוֹת. מִנֵּיִן
 לָנוּ? שְׁכָתוּב (תהלים קלג) כִּשְׁמֵן הַטּוֹב וְגו'. וּבְסוּפּוֹ מָה כָּתוּב?
 (סם) כִּי שָׁם צִוָּה ה' אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם. וּבְמִקּוֹם
 הַזֶּה שׁוֹרוֹת הַבְּרָכוֹת. [וּנִתְבָּאֵר].

קלד א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת יְהוָה אֲתוֹמָה
 כָּל עַבְדֵי יְהוָה הַתְּהִלָּה הָעֹמְדִים בְּבֵית יְהוָה
 בַּלֵּילוֹת: אֲתוֹמָה

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לאומרו קודם התלמוד

הנה ברכו את ה' (קלד, א): [שימוש תהלים לפרק קלד] טוב לומר אותן קודם תלמודו.

— זוהר תהלים —

וְאִם תֹּאמַר, (שם) כָּטַל חֶרְמוֹן שִׁירָד עַל הַרְרֵי צִיּוֹן, וְלֹא כְּתוּב שָׁמֶן אֶלָּא טַל? אֶלָּא הוּא שָׁמֶן וְהוּא טַל. אוֹתוֹ הֵטַל הוּא שֶׁהֵטִיל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵהַשָּׁמֶן הָעֲלִיּוֹן. שְׂאוֹתוֹ הַשָּׁמֶן יוֹצֵא לְצַד הַיָּמִין. שְׁנַיִם הֵם - יַיִן וְשָׁמֶן, וְהִלְכוּ לְשְׁנֵי צַדִּים - הַיַּיִן לְצַד שְׂמָאל, וְהַשָּׁמֶן לְצַד יָמִין. וּמֵצַד הַיָּמִין יוֹצֵאוֹת בְּרָכוֹת לְעוֹלָם, וּמֵשָׁם נִמְשַׁחַת הַמַּלְכוּת הַקְּדוֹשָׁה. וּמֵשׁוּם שֶׁהַשָּׁמֶן הָיָה נִתְקַן לְמִטָּה בְּרֵאשׁוֹנָה, הַשָּׁמֶן מִזְמַן לְמַעְלָה הִרְקַת הַבְּרָכוֹת. בֹּא רֵאֵה, מֵהַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל הַשָּׁמֶן הַזֶּה שְׁלִמְעָלָה בָּא לְהַרְיֵק עַל דָּוִד וְשִׁלְמָה לְהַתְּבַרֵךְ [על] בְּנוֹ. מִנֵּין לָנוּ? שֶׁכְּתוּב וַיַּעֲמֵד הַשָּׁמֶן. כְּתוּב כָּאֵן וַיַּעֲמֵד, וְכְתוּב שֶׁ (ישעיה יא) שָׂרֵשׁ יֵשִׁי אֲשֶׁר עֲמַד לְגַם עַמִּים.

כָּל אָדָם בְּעוֹלָם, כָּלֵם רְאוּיִים לְבָרֵךְ אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת ה' כָּל עַבְדֵי ה' וְגו' (קלד, א): [זוהר ח"א פ' תולדות (דף קלז.)] פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, (תהלים קלד) הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת

ב שאו ידיכם קדש וברכו את יהוה : ג וברכו
יהוה מציון עשה שמים וארץ :

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ה' כל עבדי ה' וגו'. הפסוק הזה בארוהו. אבל בא ראה, הנה
ברכו את ה', ומי הם שראויים לברך את הקדוש ברוך הוא?
כל עבדי ה', משום שכל אדם בעולם מישאל, אף על גב
שכלם ראויים לברך את הקדוש ברוך הוא, הברכה
שבשבילם יתברכו העליונים והתחתונים מה היא? אותה
שמברכים אותו עבדי ה', ולא כלם. ומי הם שמברכתם ברכה?
העמדים בבית ה' בלילות. אלה הם שעומדים בחצות הלילה
ומתעוררים לקרא בתורה, אלו עומדים בבית ה' בלילות,
שהרי אז בא הקדוש ברוך הוא להשתעשע עם הצדיקים בגן
עדן.

שבה של אותם בני האמונה אותם שעומדים בחצות הלילה
לעסק בתורה

שאו ידיכם קדש וברכו את ה' וגו' (קלד, ג) : [זוהר ח"ג פ' ויקרא
(ד' ט"א)] רבי חזקיה היה יושב לפני רבי יצחק. קמו
בחצות הלילה ללמד תורה. פתח רבי יצחק ואמר, (תהלים קלד)
הנה ברכו את ה' כל עבדי ה' וגו'. הפסוק הזה הרי פרושהו
החברים והרי נתבאר, אבל השבח הזה הוא של כל בני
האמונה, ומי הם בני האמונה? אותם שמשתדלים בתורה
ויודעים ליחד את השם הקדוש כראוי. והשבח של אותם בני
האמונה, אותם שעומדים בחצות הלילה לעסק בתורה

— זוהר תהלים —

וּנְדַבְקִים בְּכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל לְשִׁבַּח אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדַבְרֵי
תוֹרָה.

בֹּא רְאֵה, בְּשַׁעַת שְׂאֵדָם קָם בְּחִצּוֹת הַלִּילָה לְעֶסֶק בְּתוֹרָה וְרוּחַ
צַפּוֹן מִתְעוֹרֶרֶת בְּחִצּוֹת הַלִּילָה, אוֹתָהּ אֵילַת עוֹמְדַת
וּמִשְׁבַּחַת אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּבְשַׁעַת שֶׁהִיא עוֹמְדַת, כְּמָה
אֲלָפִים וְכְמָה רַבְבוֹת עוֹמְדִים עִמָּה בְּמִקּוֹמָם, וְכֹלֵם מִתְחִילִים
לְשִׁבַּח אֶת הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ. אוֹתוֹ מִי שְׁזָכָה וְקָם בְּחִצּוֹת הַלִּילָה
לְעֶסֶק בְּתוֹרָה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַשֵּׁיב לוֹ, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוָה,
שְׁכָתוֹב (שִׁיר ח) הַיּוֹשֵׁבֵת בְּגַנִּים חֲבָרִים מְקַשֵּׁיבִים לְקוֹלֶךָ
הַשְּׂמִיעֵנִי. וְכֹל אוֹתָם אוֹכְלוֹסִים שֶׁל מַעְלָה וְכֹל בְּנֵי הַתְּשַׁבַּחַת
שְׁמֹזְמָרִים לְרַבּוֹנָם, כֹּלֵם שׁוֹכְכִים בְּשִׁבִיל הַתְּשַׁבַּחַת שֶׁל
אוֹתָם שְׁעֵסְקוּ בְּתוֹרָה, וּמְכַרְיִזִים וְאוֹמְרִים: (תהלים קלד) הִנֵּה
בָּרְכוּ אֶת ה' פֶּלַעַבְדֵי ה'. אַתֶּם בָּרְכוּ אֶת ה', אַתֶּם שִׁבְחוּ
אֶת הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, אַתֶּם עֲטְרוּ אֶת הַמֶּלֶךְ. וְאוֹתָהּ הָאֵילַת
מִתְעַטֶּרֶת בְּאוֹתוֹ אָדָם, וְעוֹמְדַת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וְאוֹמְרַת: רְאֵה
בְּאֵיזָה בֶן בְּאֵתִי לְפָנֶיךָ, בְּאֵיזָה בֶן הַתְּעוֹרֶרֶתִי אֵלֶיךָ. וּמִי
הֵם שֶׁהִשְׁבַּח כְּלוֹ שְׁלָהֶם לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ? וְחוֹזֵר וְאוֹמֵר,
הָעוֹמְדִים בְּבֵית ה' בְּלִילוֹת, אֵלוֹ נִקְרְאִים עַבְדֵי ה', אֵלוֹ
רְאוּיִים לְבָרֵךְ אֶת הַמֶּלֶךְ, וּבְרַכְתֶּם בְּרָכָה, זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם)
שְׂאוּ יְדֵיכֶם קְדֹשׁ וּבָרְכוּ אֶת ה' וְגו'. אַתֶּם רְאוּיִים שֶׁהַמֶּלֶךְ
הַקְּדוֹשׁ יִתְבָּרֵךְ עַל יְדֵיכֶם, וְהִבְרָכָה שֶׁעַל יְדֵיכֶם בְּרָכָה הִיא.
שְׂאוּ יְדֵיכֶם קְדֹשׁ. מֵהוּ קְדֹשׁ? הַמֶּקוֹם הָעֲלִיּוֹן שֶׁמַּעֲיֵן הַנֶּחַל
הָעֵמֶק יוֹצֵא מִמֶּנּוּ, שְׁכָתוֹב וְנִהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְעַדֵּן הוּא שְׁנַקְרָא קֹדֶשׁ עַלְיוֹן, מִשּׁוּם כֶּף שְׂאוּ יְדֵיכֶם קֹדֶשׁ.
 וְאָדָם שְׁעוֹשֶׂה כֵּן וְזוֹכֶה לָזֶה, מֵה מַכְרִיזִים עָלָיו? יְבָרְכֶךָ ה'
 מְצִיּוֹן, אֵתְה תְבָרְךָ אֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמְּקוֹם שְׁנַקְרָא
 קֹדֶשׁ עַלְיוֹן, וְהוּא יְבָרְךָ אוֹתְךָ מִמְּקוֹם שְׁנַקְרָא צִיּוֹן, שְׂאֵתְה
 וְהַגְבִּירָה תְתַבְּרָכוּ כְּאֶחָד. כְּמוֹ שֶׁהַזּוּג שְׁלָכֶם הִיָּה כְּאֶחָד
 לְשִׁבְחָ אֵת הַמֶּלֶךְ, כֶּף מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁמֵתְבָרְכַת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל,
 מֵאוֹתוֹ מְקוֹם יְזִמִּין לָךְ בְּרָכוֹת. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב יְבָרְכֶךָ ה' מְצִיּוֹן
 וְרָאָה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם. מִי הוּא טוֹב יְרוּשָׁלַם? אוֹתָן בְּרָכוֹת
 שְׂיִוְצָאוֹת לָהּ מִהַמֶּלֶךְ עַל יְדֵי אוֹתָהּ דְרָגַת צְדִיק הַקְּדוֹשָׁה.
 וְעַל כֵּן, יְבָרְכֶךָ ה' מְצִיּוֹן וְרָאָה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם, וְהַכֵּל דְבָר
 אֶחָד. וְרָאָה בְּנִימָךְ וְגו'. וְרָאָה בְּנִימָךְ לְבָנִיךְ - יָפֵה, מֵה
 זֶה שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל? מֵה צָרִיךְ כָּאֵן עַל יִשְׂרָאֵל? אֵלֶּא מִשּׁוּם
 שְׁמֵרְבָה שְׁלוֹם לְמַעְלָה, שְׁכַאֲשֶׁר הוּא זוֹכֶה לְכֹל זֶה, מְרַבָּה
 שְׁלוֹם לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל, סֵתָם. וְהַשְׁלוֹם הוּא
 שְׁבָחָם שֶׁל עַלְיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, שְׁבַח הוּא שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת,
 וְדַבְּרֵי תוֹרָה מְרַבִּים שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, שְׁכַתּוֹב (שם כט) ה' עַז
 לְעַמּוֹ יִתֵּן ה' יְבָרְךָ אֵת עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם.

כח לחודש

קלה א הללויה הללו את שם יהוה הללו
 עברי יהוה : ב שעמדים בבית יהוה
 בחרות בית אלהינו : ג הללויה פי טוב
 יהוה זמרו לשמו פי נעים : ד פי יעקב בחר לו
 יה ישראל לסגלתו : ה פי אני ידעתי פי גדול יהוה
 שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים

למי שיש לו מחשבת עבודה זרה שישוב בתשובה

הללו את שם ה' (קלה, א): [שימוש תהלים לפרק קלה] לשוב בתשובה שלמה לפני ה'. יאמר אותו בכל יום אחר תפלתו בשחרית במנחה ובערבית ורוח נכון יתחדש בקרבו.

זוהר תהלים
 לא ידענו מי בחר את מי - אם הקדוש ברוך הוא בחר את יעקב, אם יעקב בחר לו את הקדוש ברוך הוא

פי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו (קלה, ד): [זוהר ח"א פ' ויצא (ד קסא):] ויחמנה - מה זה ויחמנה? בא ראה, בפעה שרוח צפון נושבת, המים קופאים ולא נמשכים לחוץ ולא משקים, משום שהדין תלוי, וקר הצפון מקפיא את המים. וכשמתעוררת רוח הדרום, מתחממים המים והקפאון שלהם עובר ושופעים. אז הכל משקים, משום שהחם של הדרום מפשירים המים, וכלם מתחממים ושמחים לשתות מאותו הקר של הצפון שהיה להם בראשונה. זהו שכתוב ויחמנה.

— זוהר תהלים —

וַיַּחַמְנָה, וְהָרִי [ולא] כְּתוּב וַיַּחֲמוּ. אֲלֵא שְׁהִים כְּלָם נִקְבוּת. וְעַל
זֶה הִתְכַּוֵּן יַעֲקֹב לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה בְּחֻמָּה, וְזֶהוּ שְׁכַתוּב וַיִּקַּח לוֹ
יַעֲקֹב מִקָּל לְבָנָה לַח וְגו'. פָּתַח [רבי אלעזר] וְאָמַר, כִּי יַעֲקֹב בָּחַר
לוֹ יְהוָה יִשְׂרָאֵל לְסִגְלָתוֹ. בֵּא רְאֵה, כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה, עַד כִּאֵן
לֹא יִדְעֵנוּ מִי בָחַר אֶת מִי – אִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּחַר אֶת
יַעֲקֹב, אִם יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲלֵא מִמָּה
שְׁגָלָה הַכְּתוּב יִדְעֵנוּ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נָטַל אֶת יַעֲקֹב
לְגוּרְלוֹ, שְׁכַתוּב (דברים לב) כִּי חָלַק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ.

**אֲשֶׁרִי חֵלְקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בָּהֶם
לְהַדְּבִק בָּהֶם וּלְהִיּוֹת לָהֶם חֵלֶק וְשֵׁהֶם יִהְיוּ בְּחֵלְקוֹ**

כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה יִשְׂרָאֵל לְסִגְלָתוֹ (קלה, ד): [זוהר ח"ב פ' בשלח
(דף מ"ח:)] וְעוֹד וַיִּסַּר אֶת אַפְּן מִרְכַּבְתָּיו – בֵּא רְאֵה, אֲשֶׁרִי
חֵלְקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בָּהֶם לְהַדְּבִק
בָּהֶם וּלְהִיּוֹת לָהֶם חֵלֶק, וְשֵׁהֶם יִהְיוּ בְּחֵלְקוֹ. זֶהוּ שְׁכַתוּב (דברים
יג) וּבּוֹ תִדְבְּקוּן. וְכְתוּב (שם ד) וְאַתֶּם הִדְבַּקְתֶּם בְּה' אֱלֹהֵיכֶם.
בְּה' מִמָּשׁ. וְכְתוּב (תהלים קלה) כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה. וְכְתוּב כִּי
חֵלַק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ. שֶׁהוֹצִיא אוֹתָם מִזֶּרַע קְדוֹשׁ
לְהִיּוֹת חֵלְקוֹ, וְעַל זֶה נָתַן לָהֶם תּוֹרָה קְדוֹשָׁה עֲלִיוֹנָה גְּנוּזָה
אֶלְפִים שָׁנִים עַד שֶׁלֹּא נִבְרָא הָעוֹלָם, וְהָרִי זֶה נֶאֱמַר. וּמִשּׁוּם
אֲהַבְתוּ נָתַן אוֹתָהּ לְיִשְׂרָאֵל לְלֶכֶת אַחֲרֶיהָ וּלְדַבֵּק בָּהּ.

כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה יִשְׂרָאֵל לְסִגְלָתוֹ (קלה, ד): [זוהר ח"ב פ' תרומה
(דף קכ"ו:)] וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

— זוהר תהלים —

וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ וְגו'. רַבִּי חֵיִיא פִתַח, (תהלים קלה) כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה יִשְׂרָאֵל לְסִגְלָתוֹ. כַּמָּה חֲבִיבִים יִשְׂרָאֵל לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהִתְרַצָּה בָּהֶם וְרָצָה לְהַדְבִּיק בָּהֶם וּלְהִתְקַשֵּׁר עִמָּם, וְעָשָׂה אוֹתָם עִם יְחִידֵי בְּעוֹלָם, שְׁפָתוֹב (שמואל ב ז) וְיָמֵי כְּעֵמֶךָ כִּי־יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאָרֶץ, וְהֵם הִתְרַצּוּ בּוֹ וְהִתְקַשְּׁרוּ בּוֹ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה, וְכַתוּב (דברים לב) כִּי חָלַק ה' עִמּוֹ. וְנָתַן לְשָׂאֵר הָעַמִּים שְׁלִיטִים גְּדוּלִים מִמֶּנִּים עֲלֵיהֶם, וְהוּא נָטַל אֶת יִשְׂרָאֵל לְחֻלְקוֹ.

כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה יִשְׂרָאֵל לְסִגְלָתוֹ (קלה, ד): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קכ"ו:)] בֵּא וּרְאֵה, כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה - סוּד עֲלִיּוֹן לְמַעְלָה. כִּיּוֹן שֶׁהַשָּׁלֵם וְנִקְרָא יִשְׂרָאֵל, אִזּוֹ לְסִגְלָתוֹ, נָטַל הַכֹּל בְּכָל הַצְּדָדִים, וְנָטַל לְמַעְלָה וְנָטַל לְמַטָּה, וְנִשְׁלַם בְּכָל. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָרִי שְׁנִינּוּ, כְּשֶׁבָרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, חָקַק בְּחֻקֵּי קוּתִיּוֹ שֶׁל סוּדוֹת הָאֱמוּנָה תוֹךְ קְלָפוֹת בְּסוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים, וְחָקַק לְמַעְלָה וְחָקַק לְמַטָּה, וְהַכֹּל בְּסוּד אֶחָד, בְּסוּד גְּלוּפֵי הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ יְהו"ה, שֶׁשׁוֹלֵט בְּאוֹתִיּוֹתָיו מַעְלָה וּמַטָּה, וּבְסוּד זֶה נִתְקַנּוּ הָעוֹלָמוֹת - הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן וְהָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן.

הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן נִתְקַן בְּסוּד שֶׁל אוֹת י', נִקְדָּה עֲלִיּוֹנָה רֵאשׁוֹנָה שֶׁיִּצְאָה מִתּוֹךְ הַנְּסֻתָר וְהַגְּנוּז שֶׁלֹא יְדוּעַ, וְלֹא עוֹמֵד לְהוֹדֵעַ וְלֹא נוֹדֵעַ כָּלֵל, עֲלִיָּה שֶׁל סוּד הָאֵין סוּף, וּמִתּוֹךְ סֻתָר זֶה מְאִיר אוֹר אֶחָד דִּקְיָק וְנִסְתָר, כּוֹלֵל בְּתוֹכּוֹ כָּלֵל כָּל הָאוֹרוֹת. וּבְאוֹתוֹ אוֹר נִסְתָר הִכָּה בּוֹ מִי שֶׁלֹא הִכָּה, הָאִיר בּוֹ

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

מי שלא האיר, ואז יצא אור אחד שהוא עדון לעדון, להשתעשע, לגנוז אור דקיק ונסתר בתוך אותו האור. ואותו אור שהוא עדון לעדון, נסתר, התקיימו (נרקמו) ונתקנו בו ששה רשומים שלא ידועים, פרט לאותו אור דקיק כשנכנס להגנוז עדון בעדון, אור באור. והאור הזה שיוצא מתוך האור הדקיק, הוא מפחיד ואימתני ותקיף יותר, וזה התפשט ונעשה עולם אחד שמאיר לכל העולמות, עולם נסתר שלא ידוע כלל, ובתוכו דרים שש רבוא אלה של אותם דירים וחילות ומחנות העליונות. וכיון שהוציא אותם ונתקנו כאחד, אז הוא חבור אחד, והם סוד של אות וי"ו שהתחברה באותו עולם נסתר, ואז כתוב פי יעקב בחר לו יה. כשיוצא וי"ו ונתקן מתוך י"ה, אז ישראל לסגלתו. לשאר בני העולם לא נתנה רשות לעלות כף, אלא רק לסגלתו, מקום שנוטל וכונס הכל, וזוהי דרגה למטה, ומתוך זה נוטלים למעלה בסתר הרצון, אבל לא בגלוי כמו שנטל יעקב. זהו שכתוב ויקחו לי תרומה.

מה זה לסגלתו? אמר לו שלשת האבות נקראו סגלה

פי יעקב בחר לו יה וגו' (קלה, ד): [זוהר ח"ג פ' במדבר (דף ק"ט:)] פתח ואמר, (במדבר כג) מה אקב לא קבה אל ומה אזעם לא זעם ה'. בא ראה, כמו שיש למעלה יש למטה. למעלה יש ימין ויש שמאל - למטה ישראל והעמים. ישראל אחוזים לימין בקדשת המלך הקדוש. העמים עובדי כוכבים ומזלות לשמאל, לצד רוח הטמאה. וכלם למטה מכל דרגות

— זוהר תהלים —

השִׁמְאֵל. וְכָל הַדְּרָגוֹת אֲחִיזוֹת זֶה בְּזוֹ עַד שֶׁתְּלוּיֹת מִהָרֵאשׁ. וְכִמּוֹ שֶׁהָרֵאשׁ נוֹסֵעַ, בְּאוֹתוֹ הַגֶּן נוֹסֵעַ הַזָּנָב, שֶׁהוּא תַחְתּוֹן. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁאֲחִיזוֹ בּוֹ. וּמִשּׁוֹם זֶה הָעַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, בְּאוֹתוֹ צַד הַטְּמָאָה שֶׁלָּהֶם כִּף מִנְהַגִּים. בְּלָעַם הַשְּׂתַמֵּשׁ בְּכָל הַדְּרָגוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת, וְהוּא הִזָּה רֹאֵה בְּתַחְתּוֹן הַזֶּה, שֶׁהוּא הַזָּנָב, שֶׁלֹּא יִכּוֹל לְהַתְנַהֵג אֲלֵא בְּרֵאשׁ. מִשּׁוֹם כִּף אָמַר מָה אָקֵב לֹא קֵבֵה אֵל, (שֶׁהוּא הָרֵאשׁ מִשּׁוֹם) שֶׁאוֹתוֹ הָרֵאשׁ הָעֲלִיּוֹן אֵינוֹ נִמְצָא בְּדִין בְּאוֹתָם הַיָּמִים. וְאֵף עַל גַּב שֶׁהָאֵל הַזֶּה בְּאַרְנֹו, הַמְּלָכוֹת הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת לֹקַחַת שֵׁם כְּמוֹ הַכֹּל, וְהַטּוֹב וְהַחֹסֵד שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, (בְּאַרְנֹו בְּמִקּוֹם אַחֵר עֲלִיּוֹן, וְהוּא טוֹב וְחֹסֵד שֶׁל הָעוֹלָם, הַמְּלָכוֹת הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת לֹקַחַת שֵׁם כְּמוֹ שֶׁלְמַעְלָה) וּמִשּׁוֹם זֶה נִקְרָאת אֵל, אֲלֵא שֶׁהוּא זֹעֵם בְּכָל יוֹם, שֶׁנִּמְצָא בּוֹ דִין.

וּבֵא רְאֵה, אֵל שְׂדֵי בְּאַרְנֹו שֶׁבּוֹ הַנְּאִת הָעוֹלָם, וְהוּא אָמַר לְעוֹלָם דֵּי. שֶׁהֲרִי הָאֵל זֶה הוּא שֶׁמְזַדְּג עִמּוֹ, וּמִשּׁוֹם כִּף נִקְרָא אֵל שְׂדֵי, אֵל שֶׁל שְׂדֵי. וְעַל זֶה מָה אָקֵב לֹא קֵבֵה אֵל. מִשּׁוֹם כִּף, כְּמוֹ שֶׁמִּתְעוֹרֵר הָרֵאשׁ - כִּף מִתְעוֹרֵר הַתַּחְתּוֹן. בְּכַה רַבִּי אֶלְעָזָר, פֶּתַח וְאָמַר, (יִרְמִיָּה מו') קוֹלָה פִּנְחָשׁ יִלֵּךְ וְגו'. כַּעַת (כְּמוֹ זֶה) שֶׁיִּשְׂרָאֵל בְּגָלוֹת, הִיא וְדַאי הוֹלֶכֶת פִּנְחָשׁ. נִחְשׁ, כִּשֶׁהוּא (בְּדִין) כּוֹפֵף רֵאשׁוֹ לְעֶפֶר, עוֹלָה הַזָּנָב, שׁוֹלֵט וּמְכֵה אֶת כָּל אוֹתָם שֶׁנִּמְצָאִים לְפָנָיו. אֵף כִּף כַּעַת בְּגָלוֹת - כְּגוֹן זֶה הָרֵאשׁ כְּפוֹף לְעֶפֶר, וְהַזָּנָב שׁוֹלֵט. מִי עָשָׂה שֶׁהַזָּנָב יַעֲלֶה לְמַעְלָה, יִשְׁלַט וְיִכֶּה? הָרֵאשׁ שֶׁמִּתְכּוֹפֵף לְמַטָּה. וְעַם כָּל זֶה, מִי מִנְהִיג אֶת הַזָּנָב וּמִי מְסִיעוֹ לְמַסְעָיו? זֶה הָרֵאשׁ. אֵף עַל

וְאֵלֵינוּ מִכָּל אֱלֹהִים ^{תָּמִיד בְּעַל הַיְסוּדִים} : וּ בְלֹא אֲשֶׁר חָפְצִי
 יְהוָה ^{יְהוָה} עָשָׂה בַשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ בַּיָּמִים וְכָל
 הַתְּהוֹמוֹת: ז מַעֲלָה נְשָׂאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ בְּרָקִים לְמִטָּר
 עָשָׂה מוֹצֵא רוּחַ מְאוֹצְרוֹתָיו: ח שֶׁהִכָּה בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם
 מֵאֲדָם עַד בְּהֵמָה: ט שָׁלַח אֲתוֹת וּמִפְתִּיּוֹת בְּתוֹכֵכִי
 מִצְרַיִם בְּפִרְעֹה וּבְכָל עַבְדָּיו: י שֶׁהִכָּה גֹזִים רַבִּים וְהָרַג

———— זוהר תהלים ————

גב שהוא כפוף לעפר, הוא מנהיג את מסעיו. בגלל זה, קולה
 כנחש ילך.

וְעַכְשָׁיו, שְׁאֵר הָעַמִּים שֶׁהֵם אֲחוּזִים בְּזָנֹב, עוֹלִים לְמַעְלָה,
 וְשׁוֹלְטִים וּמְכִים, וְהֵרָאשׁ כְּפּוֹף לְעֵפֶר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
 (עמוס ה) נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוֹם וְגו'. וְעַם כָּל זֶה, הֵרָאשׁ הַזֶּה
 מְנַהֵג אֶת הַזָּנֹב וְשׁוֹמֵר (ומסיע) אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שיר השירים
 א) שְׁמִנִי נִטְרָה אֶת הַכְּרָמִים. אֵלֶּה עַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים
 וּמִזְלוֹת, שֶׁהֵם הַזָּנֹב. בָּא רַבִּי יְהוּדָה, וְנִשְׁקַיְדוֹ וְאָמַר, אֲלֵמְלָא
 לֹא שְׁאֲלִיתִי דְבַר בְּעוֹלָם, אֲלֵא שְׁשֵׁאלְתִּי זֶה וְהִירוּחְתִּי אוֹתוֹ -
 דִּי לִי, שֶׁעַכְשָׁיו יִדְעָתִי עַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת וְשִׁטְוֹנִם
 אִיךָ מְנַהֵג. אֲשֶׁרִי חִלְקִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁעֲלִיהֶם כְּתוּב (תהלים
 קלה) כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לֹא יֵה וְגו'. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, מַה זֶה
 לְסִגְלָתוֹ? אָמַר לוֹ, שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת הִלְלוּ נִקְרְאוּ סִגְלָה, בֵּין
 לְמַעְלָה בֵּין לְמַטָּה, כְּמוֹ זֶה כְּהֵנִים לְוִיִּם וְיִשְׂרָאֵלִים, וְהִכָּל
 אֶחָד. וְאֵלֶּה סִגְלָתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַעְלָה וּסְגְלָתוֹ
 לְמַטָּה, וְזֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שמות יט) וְהֵייתֶם לִי סִגְלָה מִכָּל הָעַמִּים.

מְלָכִים עֲצוּמִים: יֵאָמְרוּ לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי וְלַעֲזֹג מֶלֶךְ
הַבְּשָׁן וְלִכְל מִמְּלָכוֹת פְּנָעָן: יב וְנָתַן אֶרֶצָם נַחֲלָה נַחֲלָה
לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: יג יְהוָה יְהוָה שְׁמוֹ לְעוֹלָם יְהוָה

זוהר תהלים

וְנָתַן אֶרֶצָם נַחֲלָה וְגו' (קלה, יב): [זוהר ח"ג (דף עב:) זוהר תורה] וְנָתַן אֶרֶצָם
נַחֲלָה נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ. אמר רבי יהודה למדנו כתוב
(ירמיה ב) ותבואו ותטמאו את ארצי ונחלתי שמתם לתועבה, אשרי
חלקו מי שזכה בחייו לשים מדורו בארץ הקדושה, שכל מי
שזוכה לה זוכה להמשיך עליו מטל השמים שלמעלה היורד על
הארץ, וכל מי שזוכה להתקשר בחייו בזאת הארץ הקדושה, זוכה
להתקשר אח"כ בארץ הקדושה העליונה, וכל מי שלא זכה בחייו
ומביאים לו להקרב שם, עליו כתוב ונחלתי שמתם לתועבה, רוחו
יצאה ברשות זר אחר, וגופו הובא תחת רשות הארץ הקדושה,
כביכול עשה קדש חול וחול קדש, וכל מי שזוכה לצאת נשמתו
בארץ הקדושה נתכפרו חטאיו, וזוכה להתקשר תחת כנפי
השכינה, שנאמר (דברים לב) וכפר אדמתו עמו, והוא מחזיר הפקדון
לרבונו, ואל עוד אלא אם זוכה לזה בחייו זוכה שיומשך עליו רוח
קדוש תמיד, וכל אותן שלא זכו לזה בחייו ויושבים ברשות אחר,
נמשך עליהם רוח אחר זר, ומחזירים הפקדון של רבונו לאחר,
למדנו כאשר עלה רב המנונא סבא שמה היו עמו שנים עשר
תלמידים מן הישיבה שלו, אמר להם מה שאני הולך לדרך זה לא
בשביל גופי אני עושה קסי אלא להחזיר הפקדון לרבוני.

זיו הזוהר

קסו. יש לומר שרב המנונא הכיר שבעיני תלמידיו אין נכון הדבר מה

וּבְרַךְ לְדֹר וָדֹר: יד בִּי יְדִין יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עִמּוֹ וְעַל
 עַבְדָּיו יִתְנַחֵם: טו עֲצַמֵי הַגּוֹיִם כָּסַף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יָדֵי
 אָדָם: טז פֶּה לֶחֶם וְלֹא יִדְבְּרוּ עֵינַיִם לֶחֶם וְלֹא יִרְאוּ:
 יז אֲזַנַּיִם לֶחֶם וְלֹא יֵאָזְנֶנּוּ אֶף אֵינִן יֵשׁ רוּחַ בְּפִיהֶם:
 יח כְּמוֹתֵם יִהְיוּ עֲשִׂיתֶם כֹּל אֲשֶׁר בְּטַח כְּתָבֶם: יט בֵּית
 יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בֵּית אֶהְרֹן בָּרְכוּ אֶת
 יְהוָה: כ בֵּית הַלְוִי בָרְכוּ אֶת יְהוָה יִרְאוּ
 יְהוָה בָּרְכוּ אֶת יְהוָה: כא בְּרוּךְ יְהוָה
 מְצִיּוֹן שֶׁכֵּן יְרוּשָׁלַם הַלְלוּיָהּ:

— זוהר תהלים —

כל מי שעוסק בתורה פֶּאֱלוֹ אוֹחֵז בְּקֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא

בְּרוּךְ ה' מְצִיּוֹן שֶׁכֵּן יְרוּשָׁלַם הַלְלוּיָהּ (קלה, כא): נוהר ח"ג פ'
 ויקרא (דף ט:): עוד פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים קלה) בְּרוּךְ ה' מְצִיּוֹן שֶׁכֵּן
 יְרוּשָׁלַם הַלְלוּיָהּ. וְכִי מְצִיּוֹן הוּא בְּרוּךְ? וְהֲרִי מֵהִנָּהָר הָעֶמֶק
 הָעֲלִיּוֹן הוּא בְּרוּךְ! אֶלֶּא בְּרוּךְ ה', כְּשִׁמְאִירָה הַלְכָנָה מְאוּר
 הַשָּׁמֶשׁ וּמִתְקַרְבִּים זֶה לָזוֹ, וְלֹא מוֹסֵר הָאוּר הַזֶּה מְזָה.

זו הוזהר

שעולה מבבל לא"י, כי בבבל היה מנהג ישיבה, מה שלא יוכל לעשות
 כך בא"י, נמצא שיש בזה ביטול תורה, והלא תלמוד תורה כנגד כלם,
 והרהרו אחרי רבם שאולי עושה זאת לבעבור איזו הטבה של עולם
 הזה, ולכך היה רב המנונא מתרץ עצמו והבין להם שעושה זאת רק
 משום שנתמעטו כחתייו ואין ביכולתו עוד לנהג ישיבה כי מרגיש בעצמו
 שקרוב קצו:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

וּלְפַעֲמִים שֶׁהִלְכָנָה נִקְרָאת בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ, כְּמוֹ שֶׁהוּא נִקְרָא
 יְהוָה, כִּן הִיא נִקְרָאת יְהוָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית יט) וְה'
 הַמְטִיר עַל סֹדֶם וְעַל עַמֶּרְהָ גִפְרִית וְאֵשׁ מֵאֵת ה' מִן הַשָּׁמַיִם.
 וְלֹא זֶה לְבָדוֹ, אֲלֵא אֶפְלוֹ שְׁלִיחַ אֶחָד לְפַעֲמִים (ממש) נִקְרָא
 בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ. דְּכָר אַחַר בְּרוּךְ ה' מְצִיּוֹן - מֵאִיזָה מְקוֹם נוֹדַע
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא בְּרוּךְ? חֲזַר וְאָמַר מְצִיּוֹן, מְקוֹם שֶׁל
 צִיּוֹן נוֹדַע שֶׁהוּא בְּרוּךְ. מָה הַטַּעַם? מְשׁוּם שֶׁכְּתוּב (תהלים קלד)
 כִּי שָׁם צִוָּה ה' אֶת הַבְּרָכָה וְגו'. אָמַר לוֹ רַבִּי יִיסָא, אֲשָׁרִי
 חִלְקָךְ שְׁזַכִּיתָ לְכָל זֶה. אֲשָׁרִי אוֹתָם שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה. שְׁכַל
 מִי שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה כְּאֵלוֹ אוֹחֵז בְּקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שְׁכַתוּב
 (דברים ד) וְאַתֶּם הִדְבַקְתֶּם בִּיה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם.

קלו א הודו ליהוה ^{הקביל חסדו} **כי טוב כי לעולם חסדו:**
 ב הודו לאלהי ^{הקביל חסדו} **האלהים** ^{הקביל חסדו} **כי לעולם**
חסדו: ג הודו לאדני האדנים **כי לעולם חסדו:** ד **לעשה**
נפלאות גדלות לבדו כי לעולם חסדו: ה **לעשה**
 ———— **שימוש תהלים** ————

להודות על זדונות

הודו לה' כי טוב (קלו, א): [שימוש תהלים לפרק קלן] טוב לאמרו
 להודות על הזדונות.

————— **זוהר תהלים** ————

מעשה: **לעשה נפלאות גדלות לבדו כי לעולם חסדו כְּמֹה**
טובות עֲשֵׂה הַקֶּבֶ"ה עִם בְּנֵי הָאָדָם

לְעֲשֹׂה נִפְלְאוֹת גְּדֹלוֹת לְבִדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדּוֹ (קלו, ד): [זוהר ח"ג
 9' בלק (ד 97):] **רַבִּי פְּנִיחָס הָיָה הוֹלֵךְ לְרֵאוֹת אֶת בֵּיתוֹ,**
אֲשֶׁתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמֵעוֹן, שֶׁהִיְתָה חוֹלָה, וְהָיוּ הוֹלְכִים אִתּוֹ
הַחֲבָרִים, וְהוּא רָכַב עַל חֲמורוֹ. עַד שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ, פָּגַע
בְּשְׁנֵי עֲרָבִים. אָמַר לָהֶם, בְּשָׂדֵה זֶה הִתְעוֹרַר קוֹל מִיַּמֵּי הָעוֹלָם.
אָמְרוּ לוֹ, מִיַּמֵּי הָעוֹלָם אֵין אָנּוּ יוֹדְעִים, מִיַּמֵּינוּ אָנּוּ יוֹדְעִים.
שֶׁהָרִי יוֹם אֶחָד הָיוּ אוֹתָם לְסֻטִּים מְקַפְּחִים דְּרָכִים שֶׁל אֲנָשִׁים
בְּאוֹתוֹ שָׂדֵה, וּפָגְעוּ בְּאוֹתָם יְהוּדִים וְרָצוּ לְקַפְּחָם, וְנִשְׁמַע
מֵרְחוֹק בְּשָׂדֵה הַזֶּה קוֹל הַחֲמור הַזֶּה שֶׁנֶּעַר פְּעָמָיִם, וּבָאָה
שְׁלֵהֶבֶת אֲשֶׁר בְּאוֹתוֹ קוֹל (באוֹתוֹ שְׂדֵה) וְשָׂרַף אוֹתָם, וְנִצְּלוּ אוֹתָם
יְהוּדִים. אָמַר לָהֶם, עֲרָבִים, בְּדַבָּר זֶה שֶׁאֲמַרְתֶּם לִי, תִּנְצְלוּ יוֹם
זֶה מִלְּסֻטִּים אֲחֵרִים שֶׁמְחַפִּים לָכֶם בְּדֶרֶךְ. בְּכֹה רַבִּי פְּנִיחָס

— זוהר תהלים —

וְאָמַר, רְבוֹן הָעוֹלָם הִתְרַחֲשׂוֹת נִס זֶה עָשִׂיתָ בְּגִלְלִי, וְנִצְלָו
 אוֹתָם יְהוּדִים וְלֹא יִדְעָתִי. פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קלו) לַעֲשֵׂה
 נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת לְבָדוֹ כִּי לַעֲוֹלָם חֲסָדוֹ. כַּמָּה טוֹבוֹת עָשָׂה
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם בְּנֵי הָאָדָם, וְכַמָּה נִסִּים מֵרַחֵשׁ לָהֶם
 בְּכָל יוֹם, וְלֹא יוֹדַע, רַק הוּא בְּלִבּוֹ. אָדָם קָם בְּבִקְרָו וְנִחַשׁ
 בָּא לְהִרְגוֹ, וְהָאָדָם שָׁם רָגְלוֹ עַל רֵאשׁוֹ וְהוֹרְגוֹ, וְלֹא יָדַע
 בְּזֵה הָאִישׁ, פָּרִט לְקָדוֹשׁ - בְּרוּךְ-הוּא בְּלִבּוֹ - הָיִי לַעֲשֵׂה
 נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת לְבָדוֹ. אָדָם הוֹלֵךְ בְּדַרְךְ וְלִסְטִים מְחַפִּים
 לְהִרְגוֹ, בָּא אַחֵר וְנִתֵּן כֹּפֶר תַּחֲתָיו וְהוּא נִצָּל, לֹא יָדַע הַטּוֹב
 שֶׁעָשָׂה לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִנֵּס שֶׁהִרְחִישׁ לוֹ, רַק הוּא
 בְּלִבּוֹ - הָיִי לַעֲשֵׂה נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת לְבָדוֹ. לְבָדוֹ עָשָׂה וַיּוֹדַע,
 וְאַחֵר לֹא יוֹדַע.

אָמַר לְחֻבְרִים, חֻבְרִים, מֵה שֶׁשְּׂאֵלְתִי לַעֲרֹכִים הָאֵלֶּה
 שֶׁנִּמְצְאוּ תָמִיד בְּשָׂדוֹת אִם קוֹל הַחֻבְרִים שָׁהִם
 מִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה שְׁמֵעוּ, שֶׁהָרִי רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ
 וְשָׂאֵר הַחֻבְרִים הִלְכוּ לְפָנֵינוּ וְלֹא יָדְעוּ מֵאֲתָנוּ, וְשְׂאֵלְתִי
 לַעֲרֹכִים הִלְלוּ עֲלֵיהֶם, שִׁידְעָתִי שְׁקוּלוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמֵעוֹן יִרְגִּיז
 שָׂדוֹת וְהָרִים, וְהֵם גָּלוּ לִי מֵה שְׁלֹא יִדְעָתִי. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים,
 אוֹתָם עֲרֹכִים חָזְרוּ אֵלָיו. אָמְרוּ לוֹ, זָקֵן זָקֵן, אַתָּה שְׂאֵלְתָנוּ
 מִימֵי הָעוֹלָם, וְלֹא שְׂאֵלְתָ עַל יוֹם זֶה, שְׂרָאִינוּ תְּמִיחָה עַל
 תְּמִיחָה. רָאִינוּ חֲמֹשֶׁה בְּנֵי אָדָם יוֹשְׁבִים, וְזָקֵן אֶחָד יָחַד אִתָּם,
 וְרָאִינוּ עוֹפוֹת מִתְּכַנְסִים וּפּוֹרְשִׁים כְּנָפִים עַל רְאשֵׁיהֶם, אֵלוֹ
 הוֹלְכִים וְאֵלוֹ שְׁבִים, וְהִצֵּל לֹא עָבַר מֵעַל רְאִשֵׁיהֶם, וְאוֹתוֹ זָקֵן

— זוהר תהלים —

הרים קולו עליהם, והם שומעים. אָמַר, על זה שאלתי. ערבים ערבים, תלכו, ודרך זו תהא תקינה לפניכם בכל מה שתצוו. שני דברים אמרתם לי ששמחתי בהם. הלכו. אמרו לו החברים, אותו מקום שרבי שמעון שרוי בו, איך אנו יודעים? אמר להם, תשאירו לבעל פסיעות הבהמות שהוא ידריך פסיעותיו לשם. לא היה טוען חמורו, וחמורו סטה מהדרך שני מילין, והלך לשם. התחיל לנהר שלש פעמים, ירד רבי פנחס ואמר לחברים, נקום לקבל סבר פני הימים, שעכשו יצאו אלינו פנים גדולות ופנים קטנות. שמע רבי שמעון נהרת החמור, אמר לחברים, נקום שהרי קול (שמחת) החמור של הזקן החסיד התעורר אלינו. קם רבי שמעון וקמו החברים.

פֶּתַח רְבִי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תהלים צח) מִזְמוֹר שִׁירוֹ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה וְגו'. מִזְמוֹר, זְקוּף טַעַם לְמַעְלָה, (שיר יתום קראנו לזה) לְמָה? אֵלָא רְשׁוּם טַעַם גְּדוֹל, שְׁהָרִי בָּא אוֹתוֹ מִזְמוֹר מִתְעַטֵּר בְּעִטְרַת עֲלִיוֹנָה לְמַעְלָה עַל רֵאשׁוֹ וְכֹא זְקוּף. מִי אָמַר שִׁירָה זוֹ? אוֹתָן פְּרוֹת בְּאוֹתָן גְּעִיּוֹת שְׁהִיו גּוֹעוֹת. שִׁירוֹ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ, לְמִי הָיו אוֹמְרוֹת שִׁירוֹ? לְכֹמָה מְרַכְּבוֹת, לְכֹמָה מְמַנִּים, לְכֹמָה דְּרָגוֹת, שְׁהִיו בְּאִים שָׁם וַיֵּצְאוּ לְקַבֵּל אֶת הָאֲרוֹן (סו), וְלָהֶם הָיו אוֹמְרוֹת. שִׁירוֹ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ - זְכַר. מָה הַטַּעַם כָּאֵן שִׁיר, וּמִשָּׁה אָמַר שִׁירָה, נִקְבָּה? אֵלָא שָׁם בְּמִשָּׁה אֲרוֹן אֶחָד (לחוד). זֹאת, יֵצְאָה מֵהַגְּלוּת הִיא וְאוֹכְלוֹסֶיהָ, וְלֹא יוֹתֵר, וּמִשׁוּם זֶה אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת, נִקְבָּה. אֲבָל כָּאֵן אֲרוֹן

— זוהר תהלים —

ומה שְׁהִיָּה בְּתוֹכוֹ יָצָא, וּמִשׁוֹם אוֹתוֹ שְׁהִיָּה גְנוּז בְּתוֹכוֹ נֶאֱמַר
שִׁיר חֲדָשׁ, זָכַר. כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה – מַה שְּׁעָשָׂה לְפָלְשֵׁתִים וּמַה
שְּׁעָשָׂה לְעִבּוּדָה זָרָה שְׁלָהֶם. הוֹשִׁיעָה לוֹ יְמִינוּ, לְמִי? לְעֲצָמוֹ.
מִי זֶה עֲצָמוֹ? אוֹתוֹ מְזִמּוֹר עֲצָמוֹ, וְרוּחַ עֲלִינָה קְדוּשָׁה גְנוּזָה
בוֹ. יְמִינוּ – אוֹתוֹ שִׁירֵשׁ הַזָּקֵן, וְזוֹ יְמִינוּ, שְׁהַחֲזִיק בְּאוֹתוֹ
מְזִמּוֹר וְלֹא הִשְׁאִירוּ בְיַד אַחֵר.

בְּאֵן יֵשׁ לְגִלוֹת דְּבַר אֶחָד: כָּל פַּעַם שְׁאוֹתוֹ יְמִין הִיָּה לְהַרְחִישׁ
נֶס, הִיָּה מַחֲזִיק בְּמְזִמּוֹר זֶה וְשֵׁם אוֹתוֹ לְפָנָיו לְהַחֲזִיק בוֹ,
כְּאֲבָא שְׁמַחֲזִיק יְמִינוּ בְּחִזָּה בְּנוֹ לְפָנָיו וְאוֹמֵר: מִי הוּא שְׁיִקְרַב
לְבָנִי? כִּיּוֹן שְׁסָרַח לְגַבֵּי אָבִיו, שֵׁם אָבִיו יָדִיו עַל כְּתָפָיו
לְאַחֹר, וְזָרְקוּ בְיָדֵי שׁוֹנְאָיו. כְּבִיכּוֹל בְּהַתְחַלָּה כְּתוּב, (שְׁמוֹת טו)
יְמִינֶךָ ה' נֶאֱדָרִי בְּכַח. בְּכַח מִי? אוֹתוֹ הַנּוֹדֵעַ. בְּעֵרְבִית קוֹרְאִים
לְחִזָּה כַח. אוֹתוֹ יְמִין נֶאֱדָרִי וְנִתְחַזַּק בְּכַח. מִי הוּא שְׁיִקְרַב
לְבָנִי. אַחֵר כֶּף מַה כְּתוּב? (אֵיכָה ב) הִשִּׁיב אַחֹר יְמִינוּ מִפְּנֵי
אוֹיֵב. שֵׁם יְמִינוּ עַל כְּתָפוֹ וְדַחָה אוֹתוֹ לְיָדֵי שׁוֹנְאָיו. בְּהַתְחַלָּה
יְמִינוּ לְפָנָיו בְּחִזָּהוּ לְהַתְחַזַּק בוֹ, וְאַחֵר כֶּף לְאַחֹרָיו עַל כְּתָפָיו
לְדַחוֹת אוֹתוֹ. וְכֵן – הוֹשִׁיעָה לוֹ יְמִינוּ וְזָרְעֵה קְדָשׁוֹ, שְׁתִּי
זְרוּעוֹת לְהַתְחַזַּק בוֹ. שְׂאֵם אוֹתָן פְּרוֹת שְׁלֹא הַתְּרַגְלוּ בְּנַסִּים,
אַלֵּא אוֹתָהּ שְׁעָה בְּגַעְיָה שְׁלָהֶן אָמְרוּ שִׁירָה זוֹ, נַעֲרִית חֲמוֹר
הַזָּקֵן הַחֲסִיד שְׁרָגִיל בְּנַסִּים עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה שְׁאָמַר שִׁירָה.
חֲבֵרִים, אִם תֹּאמְרוּ שְׁאִין דְּרָכּוֹ שֶׁל הַחֲמוֹר בְּכֶף מִיּוֹם שְׁנִבְרָא
הָעוֹלָם, צָאוּ וּרְאוּ אֶתוֹן בַּלְעָם הִרְשַׁע שְׁנִצְחָה אֶת בְּעַלְיָהּ
בְּכָל. חֲמוֹרוֹ שֶׁל רַבִּי פְּנַחֲס בֶּן יֶאִיר עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה.

— זוהר תהלים —

ועוד, אתון בלעם כשדבַרְהָ, מלאך עליון הִיָּה עֲלֶיהָ
מלמעלה.

כַּעַת יֵשׁ לְגִלוֹת. חֲבָרִים שָׁמְעוּ. פִּי הָאֶתוֹן שֶׁנִּבְרָא בְּעֶרֶב שַׁבַּת
בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת, הָעוֹלָה בְּדַעְתְּכֶם שֶׁהִפָּה הָיָה פְּתוּחַ
מֵאוֹתוֹ זְמַן, אוֹ שֶׁתִּנְאֵי הַתְּנָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאוֹתוֹ זְמַן?
לֹא כֵן. וְסוּד כָּאֵן שֶׁנִּמְסַר לַחֲכָמִים שְׁלֹא מְשַׁגְּיחִים עַל טְפָשׁוֹת
הַלֵּב. פִּי הָאֶתוֹן - דְּרָגַת הָאֶתוֹנוֹת, אוֹתוֹ עֲלִיוֹן שֶׁל צַד נִקְבוֹת,
אוֹתוֹ שֶׁהָיָה שְׂרוּי עַל אוֹתָהּ אֶתוֹן וְדָבַר מֵעֲלֶיהָ. וְכִשְׁפָּרָא
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדַרְגָּה זוֹ שֶׁנִּקְרָאת פִּי הָאֶתוֹן, סָתַם אוֹתָהּ
בְּתוֹךְ (הָאֶתוֹן) נֶקֶב תְּהוֹם רַבָּה, וְסָתַם עֲלֶיהָ עַד אוֹתוֹ זְמַן.
כְּשֶׁהִגִּיעַ אוֹתוֹ זְמַן, פִּתַּח אוֹתוֹ נֶקֶב, וַיֵּצֵא וְשָׂרָה עֲלֶיהָ וְדַבְּרָה.
כְּמוֹ זֶה, (בַּמְדַּבֵּר טו) וַתִּפְתַּח הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ. אֵת - לְרִבּוֹת
דוּמָ"ה, שֶׁהוּא פִּי הָאָרֶץ. אֵת פִּי הָאֶתוֹן - לְרִבּוֹת קַמְרִיא"ל,
שֶׁנִּקְרָא פִּי הָאֶתוֹן. פִּי הַבְּאָר כְּמוֹ זֶה. מַה זֶה פִּי הַבְּאָר? אוֹתָהּ
דְּרָגָה שֶׁהִיְתָה מְמַנָּה עֲלֶיהָ לְמַטָּה, וְהִיא תַּחַת פִּי ה', וּמִיָּהוּ?
יְהִדְרִיא"ל שָׁמוֹ. שְׁלֹשֶׁת הַפִּיּוֹת הִלְלוּ נִבְרָאוּ עֶרֶב שַׁבַּת בֵּין
הַשְּׁמָשׁוֹת. בְּשַׁעַת שֶׁקִּדַּשׁ הַיּוֹם, עוֹלָה פִּי הַמְּמַנָּה עַל כָּל יִתְר
הַפִּיּוֹת, וּמִיָּהוּ? אוֹתוֹ יוֹם שֶׁהִתְעַלָּה וְהִתְקַדַּשׁ בְּכַל, אוֹתוֹ
שֶׁנִּקְרָא (יִשְׁעִיָּה נח) פִּי ה'. עֶרֶב שַׁבַּת בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת נִבְרָאוּ שְׂאָר
הַפִּיּוֹת. הַתְּקַדַּשׁ הַיּוֹם, עֲלָה הִפָּה שְׁשׁוּלֵט עַל הַכֹּל, פִּי ה'.

בֵּין כֵּךְ רָאוּ אֶת רַבִּי פְּנִיחָס שֶׁהָיָה בָּא. הִגִּיעוּ אֵלָיו, בָּא רַבִּי
פְּנִיחָס וְנָשַׁק אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר, נִשְׁקַתִּי אֶת פִּי ה',
הַתְּבַשֵּׁם בְּבִשְׂמִים שֶׁל גִּנְתוֹ. שְׁמַחוּ כְּאֶחָד וַיִּשְׁכּוּ. כִּיּוֹן

הַשָּׁמַיִם בְּתִבְנֵנָה כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: וְ לָרַקַּע הָאָרֶץ עַל
 הַמַּיִם כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: וְ לַעֲשֵׂה אֲזָרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שִׁישְׁבוּ, פָּרְחוּ כָּל אוֹתָם עוֹפוֹת שֶׁהָיוּ עוֹשִׂים צֶל וְהַתְּפֹזְרוּ.
 הַחֲזִיר רָאָשׁוּ רַבִּי שִׁמְעוֹן וְהָרִים לָהֶם קוֹל וְאָמַר, עוֹפוֹת
 הַשָּׁמַיִם! אֵינְכֶם מְשִׁיחִים בְּכַבּוֹד רְבוּנְכֶם שְׁעוּמַד כָּאֵן?!
 עֲמָדוּ, וְלֹא לָקַחוּ מִמְּקוֹמָם, וְלֹא קָרְבוּ אֵלָיו. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס,
 אֲמַר לָהֶם שִׁילְכוּ לְדַרְכְּכֶם, שֶׁהָרִי לֹא נִתְּנָה לָהֶם רְשׁוּת לַחֲזֹר?
 אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן, יִדְעָתִי שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה לְהַרְחִישׁ
 לָנוּ נֶס. עוֹפוֹת עוֹפוֹת! לָכוּ לְדַרְכְּכֶם, וְאָמְרוּ לְאוֹתוֹ הַמְּמַנֶּה
 עֲלֵיכֶם שֶׁהָרִי בִּהַתְּחַלָּה הָיָה בְּרְשׁוֹתוֹ, וְכַעַתָּה זֶה לֹא קָיָם
 בְּרְשׁוֹתוֹ. אֲבָל הַעֲלִינוּ אוֹתוֹ לְיוֹם הַסֵּלַע, כְּשֶׁעוֹלָה עֲנָן בֵּין שְׁנֵי
 חֲזָקִים, וְלֹא מִתְּחַבְּרִים. הַתְּפֹזְרוּ אוֹתָם עוֹפוֹת וְהִלְכוּ. בֵּין כֶּף
 הָרִי שְׁלֹשָׁה אֵילָנוֹת מִתְּפַשְׁטִים בַּעֲנָפִים לְשִׁלְשָׁה צְדָדִים
 עֲלֵיהֶם, וּמַעֲיֵן מֵיָם נוֹבְעִים לְפָנֵיהֶם. שְׁמַחוּ כָּל הַחֲבָרִים,
 וְשְׁמַחוּ רַבִּי פִּנְחָס וְרַבִּי שִׁמְעוֹן. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, טַרַח גְּדוֹל
 הָיָה לְאוֹתָם עוֹפוֹת בְּתַחֲלָה, וְטַרַח בַּעֲלֵי חַיִּים לֹא צְרִיכִים,
 שֶׁהָרִי כְּתוּב (תהלים קמה) וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו. אָמַר רַבִּי
 שִׁמְעוֹן, אֲנִי לֹא הִטְרַחְתִּי אוֹתָם. אֲבָל אִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 חָס עֲלֵינוּ, אֵינְנוּ יְכוּלִים לְדַחֲוֹת אֶת הַמְּתַנּוֹת שְׁלוֹ. יֵשְׁבוּ תַּחַת
 אוֹתוֹ הָאֵילָן, וְשִׁתּוּ מֵהַמַּיִם וְנִהְנוּ שָׁם.

לָרַקַּע הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ (קלו, ו): [זוהר חדש פ' 9

בראשית (ד' יט.)] אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הַמַּיִם הָיוּ הֵיְסוֹד שֶׁל

הַכֹּל, מִשּׁוּם שֶׁמִּצְאָנוּ שֶׁעַקְרָא כָּל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית שְׁלוֹ הָיוּ מִן

חסדו: ה את השמש לממשלת ביום פי לעולם חסדו:
 ט את הירח וזוכבים לממשלות בלילה פי לעולם
 חסדו: י למבה מצרים בבכוריהם פי לעולם חסדו:
 יא ויצא ישראל מתוכם פי לעולם חסדו: יב ביד חזקה
 ובזרוע נמויה פי לעולם חסדו: יג לגור ים סוף לגזרים
 פי לעולם חסדו: יד והעביר ישראל בתוכו פי לעולם

————— ❦ ————— ❦ ————— ❦ ————— ❦ ————— ❦

המים, ושנינו, בתחלה היו המים מפזרים תחת השמים, עד
 שגער הקדוש ברוך הוא בהם, והכניסם ואספם את מקום
 אחד. זהו שכתוב (בראשית א) 'קוו המים מתחת השמים אל
 מקום אחד ותראה היבשה. ולאחר כך נתפזרו כמתחלה,
 ורקע הארץ על המים. זהו שכתוב (תהלים קלו) לרקע הארץ על
 המים פי לעולם חסדו. אמר עולא, וכי למה צריך כאן חסד,
 שכתוב לרקע הארץ על המים פי לעולם חסדו? אמר רבי
 יוסי, חסד גדול עשה הקדוש ברוך הוא בעולמו שהעמיד
 הארץ על המים, שאלמלא לא היתה הארץ מלמעלה, היתה
 העולם מטשטש בבת אחת. אמר רבי חסדא, אלמלא כך, לא
 היו בני אדם נוטעים וחורשים וזורעים. עכשו שהארץ
 למעלה, נוטעים וזורעים, והארץ עומדת בכחה ובקיומה
 מפני לחות המים אשר מתחת לארץ. ומלמטה יוצאים כמה
 נהרות, כמה מעינות, כמה מקנאות, לדשן כל העולם
 ולהצמיח הכל, וזהו החסד שעשה הקדוש ברוך הוא עם
 בריותיו ועם כל העולם.

חסדו: טו וְנָעַר פְּרָעָה וַחִילוּ בַיָּם סוּף בִּי לְעוֹלָם חֶסְדּוֹ:
 טז לְמוֹלִיךְ עִמּוֹ בַּמִּדְבָּר בִּי לְעוֹלָם חֶסְדּוֹ: יז לְמִפֶּה
 מַלְכִים גְּדֻלִים בִּי לְעוֹלָם חֶסְדּוֹ: יח וַיַּהְרֹג מְלָכִים
 אֲדִירִים בִּי לְעוֹלָם חֶסְדּוֹ: יט לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי בִּי
 לְעוֹלָם חֶסְדּוֹ: כ וּלְעֹז מֶלֶךְ הַבָּשָׁן בִּי לְעוֹלָם חֶסְדּוֹ:
 כא וְנָתַן אֶרֶצַם לְנַחֲלָה בִּי לְעוֹלָם חֶסְדּוֹ: כב נַחֲלָה
 לְיִשְׂרָאֵל עֲבָדוֹ בִּי לְעוֹלָם חֶסְדּוֹ: כג שֶׁשָּׁפְלֵנוּ זָכַר לָנוּ
 בִּי לְעוֹלָם חֶסְדּוֹ: כד וַיַּפְרֹקֵנוּ מִצָּרֵינוּ בִּי לְעוֹלָם חֶסְדּוֹ:
 כה נָתַן לֶחֶם לְכָל בֶּשָׂר בִּי לְעוֹלָם חֶסְדּוֹ: כו הוֹדוּ לְאֵל
 הַשָּׁמַיִם בִּי לְעוֹלָם חֶסְדּוֹ:

———— ❦ ———— זוהר תהלים ❦ ————

שְׁלֹשָׁה שְׁלִיטִים הֵם לְמַעַלָּה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹדֵעַ בָּהֶם
 וְהֵם סוֹד נִכְבָּד שְׁלוֹ וְאֵלֶּה הֵם: מִזַּח וְלֵב וְכַבֵּד

נוֹתַן לָחֶם לְכָל בֶּשָׂר בִּי לְעוֹלָם חֶסְדּוֹ (קלו, כה): [זוהר ח"ב פ'
 תרומה (דף קנ"ג.)] רַבִּי חֲזִיָּא הִיָּה הוֹלֵךְ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן
 לְטַבְרִיָּה, וְהָיוּ עִמּוֹ רַבִּי יַעֲקֹב בַּר אִידִי וְרַבִּי יִיסָא הַקָּטָן. עַד
 שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי יִיסָא לְרַבִּי חֲזִיָּא, תָּמוּהָ מַה שֶּׁכְּתוּב
 (מלכים א ב) וְלִבְנֵי בְרוּזִי הַגְּלָעָדִי תַעֲשֶׂה חֶסֶד וְהָיוּ בְּאֲכָלִי
 שְׁלַחֲנָךְ וְגו'. אִם כֵּן, כָּל טוֹב וְאַמֶּת לְאָכַל עַל שְׁלַחֲנוּ וְלֹא
 יוֹתֵר, מִשָּׂאֵמֶר כָּאֵן וְהָיוּ בְּאֲכָלִי שְׁלַחֲנָךְ. וְעוֹד, לֹא כְבוֹד
 הַמֶּלֶךְ הוּא שְׂיֵאכַל אִישׁ אַחַר עַל שְׁלַחֲן הַמֶּלֶךְ, וְלֹא צָרִיךְ זֶה
 אֶלָּא הַמֶּלֶךְ לְבַדּוֹ, וְכָל הַגְּדוּלִים שְׁלוֹ סְבִיבוּ לְמַטָּה מִמֶּנּוּ.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

אָמַר רַבִּי חֵיִיא, לֹא שְׁמַעְתִּי בְּזֶה דְּבַר, וְלֹא אָמַר. אָמַר לוֹ
 לְרַבִּי יַעֲקֹב בֶּר אִידִי, וְאַתָּה שְׁמַעְתָּ בְּזֶה הַדְּבָר? אָמַר
 לוֹ, אַתֶּם שְׂיוֹנְקִים בְּכָל יוֹם מִדְּבַשׁ שְׁמֶן הָעֶלְיוֹן לֹא שְׁמַעְתֶּם,
 כָּל שְׁכָן אֲנִי. שָׁאַל אֶת רַבִּי יִיסָא, וְאַתָּה שְׁמַעְתָּ בְּזֶה דְּבָר? אָמַר
 לוֹ, אַף עַל גַּב שְׁאֲנִי תִינּוֹק וּמְלַפְנֵי מְסַפֵּר יָמִים בְּאַתִּי אֲלִיכֶם
 וְלֹא זָכִיתִי מִקֶּדֶם לָזֶה – אֲנִי בֵּן שְׁמַעְתִּי. פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים קלו)
 נוֹתֵן לֶחֶם לְכָל בֶּשָׂר כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ. מַה רָאָה דָּוִד שְׁבַסְסִיּוֹם
 הַהִלָּל הַגָּדוֹל סִיִּים כֶּף בְּפָסוּק הַזֶּה? אֵלֶּא שְׁלֹשָׁה שְׁלֵיטִים הֵם
 לְמַעְלָה שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹדֵעַ בָּהֶם, וְהֵם סוּד נִכְבָּד שֶׁלוֹ,
 וְאַלְהָה הֵם: מַח וְלֵב וְכֹבֵד. וְהֵם בַּהֲפֹךְ שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה.
 לְמַעְלָה הַמַּח נוֹטֵל בְּרֹאשׁ, וְאַחֵר כֶּף נוֹתֵן לֵלֵב, וְהַלֵּב נוֹטֵל
 וְנוֹתֵן לְכֹבֵד, וְאַחֵר כֶּף הַכֹּבֵד נוֹתֵן חֵלֶק לְכָל אוֹתָם מְקוּרוֹת
 שְׁלֵמֶטָה, כָּל אֶחָד וְאַחָד כְּרֹאוּי לוֹ. לְמִטָּה הַכֹּבֵד נוֹטֵל בְּרֹאשׁ,
 וְאַחֵר מְקַרֵּב הַכֵּל לֵלֵב, וְהַלֵּב נוֹטֵל אֶת הַיָּפֶה שֶׁל הַמְּאָכֵל.
 כִּיּוֹן שְׁנוּטֵל וּמִתְחַזֵּק מֵאוֹתוֹ כַּח וְרִצּוֹן שְׁנוּטֵל, נוֹתֵן וּמַעוֹרֵר
 אֶל הַמַּח. וְאַחֵר כֶּף חוֹזֵר לְכֹבֵד וּמְחַלֵּק מְזוֹן לְכָל מְקוּרוֹת
 הַגּוֹף. (כיום שהאדם מתעורר בתענית, מתעורר למעלה כאותה דגמא ממש,
 וכיום של שבע לא כן).

בְּיוֹם שֶׁל תַּעֲנִית, אָדָם מְקַרֵּב מְאֹכֵל וּמִשְׁתֶּה לְכֹבֵד הָעֶלְיוֹן,
 וּמַה הוּא מְקַרֵּב? חֵלְבוֹ וְדָמוֹ וְרִצּוֹנוֹ. אוֹתוֹ כֹּבֵד נוֹטֵל
 הַכֵּל בְּרִצּוֹן. כִּיּוֹן שֶׁהַכֵּל הוּא אֲלִיו, נוֹטֵל וּמְקַרֵּב הַכֵּל לְפָנָי
 הַלֵּב, שֶׁהוּא גָּדוֹל וְשׁוֹלֵט עָלָיו. כִּיּוֹן שֶׁהַלֵּב נוֹטֵל וּמִתְחַזֵּק
 הַרִצּוֹן, מְקַרֵּב הַכֵּל לְמַח, שֶׁהוּא שְׁלֵיט עָלָיו עַל כָּל הַגּוֹף.

— זוהר תהלים —

אחר כף חוזר הכבד ומחלק חלקים לכל אותם מקורות ואיברים שלמטה. בזמן אחר, כאשר (כל) המזח נוטל הכל בתחלה, ואחר כך נותן ללב, והלב נותן לכבד, והכבד נותן לכל המקורות והאיברים שלמטה, ואחר כך פשוטה לחלק מזון לעולם הזה, בראשונה נותן ללב, שהוא המלך שבארץ, ושלחן המלך מתעורר בראשונה מכל שאר בני העולם. אשריו מי שהיה בחשבון של שלחן המלך, שהרי ידוע הוא להיטיב לו באותו טוב שלמעלה. (ומשום כך) וזהו טוב ואמת שעשה דוד לבני ברזלי, שכתוב והיו באכלי שלחנה. ואם תאמר שבשלחן המלך אוכל אדם אחר פרט לו - לא! אלא המלך אוכל בראשונה, ואחר כך כל העם. ואותם שאוכלים עם המלך בשעה שהוא אוכל - אותם שחביבים עליו מכלם, והם נמנים משלחן המלך. ואם תאמר, הרי כתוב (שמואל ב ט) על שלחן המלך תמיד הוא אכל - משום שכל מזונו לא עושה חשבון אחר, אלא על שלחן המלך, שמשם היה בא מזונו ומאכלו. וזהו על שלחן המלך תמיד הוא אכל. בא רבי חזי'א ונשקו על ראשו. אמר לו, תינוק אתה, וחכמה עליונה שורה בלבך. בינתים ראו את רבי חזקיה שהיה בא. אמר לו רבי חזי'א, ודאי בחברות זו הקדוש ברוך הוא תחבר עלינו, שהרי דברים חדושי תורה תחדשו כאן.

נותן להם לכל בשר כי לעולם חסדו (קלו, כה): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף מז.)] השלמה מהשמטות סימן כ"ה] בא ראה, עשר נטיעות, ערבה ונסוף המים - הלכה למשה מסיני, שאר

— זוהר תהלים —

הדְּבָרִים שֶׁל הַתּוֹרָה - תּוֹרָה, וְכֵאֵן הִלְכָה. מָה הַטַּעַם? אֵלָּא מִשּׁוּם שֶׁמָּקוֹם זֶה שֶׁנִּקְרָא הַר סִינַי, תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּה לְמַדָּה אֶת מֹשֶׁה לְקַשֵּׁר קִשְׁרֵי הָאִמּוּנָה. אוֹתָן עֲשֶׂר נְטִיעוֹת שֶׁנִּטְעוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁאֲחִזּוּ אוֹתָן בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא עָרֵב שְׁבִיעִית, וַיַּעֲשׂוּ פָרִי בְּאוֹתוֹ בֵּית סָאָה, כְּדִי שִׁיבֵא מְזוּן לְעוֹלָם בְּשְׁבִיעִית הַזֶּה, שֶׁאֵין לָהֶם מְזוּן אֲלֵא מְאוֹתָה שָׁנָה שְׁשִׁית שְׁזוֹרְעִים בָּהּ זְרָעִים. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (הוֹשַׁע י) זָרְעוּ לָכֶם לְצַדִּיקָה וְקִצְרוּ לְפִי חֶסֶד. מָה שְׁזוֹרְעִים יִהְיֶה לְאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא צַדִּיקָה שְׁלֵמָה, וְאִזּוּ וְקִצְרוּ לְפִי חֶסֶד, אִזּוּ יִהְיֶה טוֹב הָעֲלִיּוֹן. וּמִי הוּא לְפִי חֶסֶד? זֶה אֲבָרָהֶם. בֵּא רְאֵה, לְמַטֵּה שְׁבַעָה מַעֲשִׂים יֵשׁ בִּינֵיהֶם. זְרִיעָה - כְּנֶגֶד הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה, זֶהוּ שְׁכָתוֹב (בְּרֵאשִׁית מו) הֵא לָם זָרַע. קְצִירָה - כְּנֶגֶד דְּרַגַּת אֲבָרָהֶם, זֶהוּ שְׁכָתוֹב [1] קִצְרוּ לְפִי חֶסֶד. דִּישָׁה בְּחָרוּץ - כְּנֶגֶד דְּרַגַּת יִצְחָק, שְׁעוֹשֶׂה דִין וּמִפְרִיד תְּבִין מְאוֹתוֹ בֵּר. דִין מִפְרִיד מִמֶּנּוּ, וְעוֹשֶׂה דִין בְּרִשְׁעֵי הָעוֹלָם, וְאִזּוּ הוּא (תהלים לה) כְּמִץ לְפָנַי רִיחַ. וְרוּחַ הַזֶּה זֶה הַדְּרָגָה שֶׁל יַעֲקֹב, שְׁכָתוֹב (בְּרֵאשִׁית מה) וַתַּחֲי רִיחַ יַעֲקֹב, וְכֶנֶדּוּ זוֹרָה. וְאוֹתוֹ הֵמֵץ נִתֵן לְאֵשׁ לְמֵאֲכָל. טוֹחֵן - כְּנֶגֶד דְּרַגַּת מֹשֶׁה. לָשׁ - כְּנֶגֶד דְּרַגַּת אֶהֱרָן. אוֹפֶה - כְּנֶגֶד דְּרַגַּת צְדִיק, וְנַעֲשֶׂה לְחֵם בְּיָדוֹ שֶׁל צְדִיק בְּאוֹתוֹ אוֹר שִׁישׁ בְּצִיּוֹן. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים קלו) נִתֵן לְחֵם לְכָל בָּשָׂר. בְּתַחֲלָה לְ"כָל", וְאַחַר כֵּן לְאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא בָּשָׂר. וּמָה זֶה לְחֵם? זֶה הַקִּיּוּם.

וּבִשְׁנָה הַשְּׁבִיעִית הַזֶּה לֹא עוֹשִׂים מְלָאכָה, אֲלֵא אוֹכְלִים אוֹתוֹ לְחֵם שֶׁנִּתֵן לָהֶם בְּשָׁנָה הַשְּׁשִׁית, וְכָל הָעוֹלָמוֹת נֹחִים

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

בְּחֻדָּהּ. וְכָל הָעֲנִיִּים וְהַעֲשִׁירִים, כֻּלָּם שָׂוִים בְּמָקוֹם זֶה, שֶׁהֲרִי
 כָּל הַתַּחֲתוֹנִים נִזְוָנִים מִשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִית הַזֹּאת. וְאִם אָדָם עוֹשֶׂה
 סְחוּרָה בְּאוֹתָם פְּרוּת, הַמָּקוֹם הַזֶּה שֶׁל עֲנִיּוֹת מוֹנֵעַ מִמֶּנּוּ
 בְּרָכוֹת, וְלִכְן מוֹנֵעַ מִמֶּנּוּ בְּרָכוֹת. וְצָרִיף אָדָם לְהִרְאוֹת שֶׁלְּאַרְץ
 הַקְּדוֹשָׁה הַזֹּאת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יֵשׁ נַחַת עִם בְּעֵלָהּ,
 וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן לָחֵם לְכָל הַזֶּה, וְ"כֹל" לְאוֹתוֹ מְקוֹם
 שֶׁנִּקְרָא (בראשית ב) בְּשָׂר מִבְּשָׂרִי, וְאֵינן לָהּ אֹר מִשָּׁלָהּ, אֲלֵא
 אוֹתָם סְפִיחֵי הַשָּׁשִׁית שֶׁנִּזְרְעוּ בָּהּ מִמִּלָּא. וְצָרִיף אָדָם בְּאוֹתוֹ
 עָרֵב שְׁבִיעִית לַעֲשׂוֹת מְלֶאכֶת הָאָרֶץ בְּאוֹתָן עֶשֶׂר נְטִיעוֹת
 שֶׁהִשְׁתַּלְּמוּ בָּהּ, שֶׁתִּיחַד הָאָרֶץ הַזֹּאת עִמָּהֶם וְלֹא תִפְרָד מֵהֶם,
 וְאִף הִיא תִקְרָא נְטִיעָה, נְטִיעָה שֶׁנִּטַּע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּדִי
 שֶׁלֹּא יִמָּנַע מִמֶּנָּה אוֹתוֹ טוֹב שֶׁיֵּשׁ לָהּ עִם בְּעֵלָהּ מְנוּחָה
 בְּשְׁבִיעִית. וְלִכְן נִבְרָא אָדָם בְּיוֹם הַשָּׁשִׁי, וְהִזְדוּגָה עִמוֹ בַּת
 זוּגוֹ לְהַתְעַנֵּג בְּשֶׁבֶת, וְעַכְשָׁו הִזְדוּגָה צָדֵק עִם שְׁשִׁי לְתַת אוֹר
 לְהַר סִינֵי הַזֶּה.

קלז א על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו
 בזכרנו את ציון: ב על ערבים בתוכה תלינו
 שימוש תהלים

להעביר השנאה

על נהרות בבל וגו' (קלז, א): [שימוש תהלים לפרק קלז] טוב לאמרו
 להעביר שנאה.

זוהר תהלים

מי שלא רגיל בצער צערו הרבה חמור

על נהרות בבל שם ישבנו וגו' (קלז, א): [זוהר ח"ב פרשת שמות (דף
 ב ע"ב)] אמר רבי שמעון, מי שרגיל לסבל צער, אף על גב
 שבא לפי שעה צער, סובל משאו ולא חושש. אבל מי שלא
 רגיל בצער, וכל ימיו היה בתפנוקים ועדוונים, ובא לו צער –
 זהו צער שלם, ועל זה צריך לבכות.

השבטים היו רגילים אבל לא עם ישראל בגלות בבל
 כך ישראל, כשירדו למצרים היו רגילים בצער, שהרי כל ימי
 אותו אביהם הצדיק היו בצער, ולכן סבלו את הגלות
 כראוי. אבל גלות בבל ההיא הייתה צער שלם, אותו הצער
 שעליונים ותחתונים בכו עליו.

כולם בכו על גלות בבל

עליונים, שכתוב (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חצה וגו'.
 תחתונים, שכתוב (תהלים קלז) על נהרות בבל שם
 ישבנו וגו', וכלם בכו על גלות בבל. מה הטעם? כי היו
 בתפנוקי מלכים, שכתוב (איכה ד) בני ציון היקרים וגו'.

צער של ה' על שכינתו שהלכה בגלות

עַל נְהָרוֹת בְּכֹל שָׁם יִשְׁבְּנוּ וּגו' (קלז, א): נזוהר במדבר פרשת פנחס (דף ריג ע"ב) **רַבִּי יִיסָא פִּתְחַ, (תהלים קלז) עַל נְהָרוֹת בְּכֹל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינוּ בְּזִכְרָנוּ אֶת צִיּוֹן. אֶת יְרוּשָׁלַּיִם הָיָה צָרִיךְ לוֹ לְהֵיוֹת, כְּמוֹ שִׁכְתּוֹב אִם אֲשַׁכַּח יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי! מַה זֶה בְּזִכְרָנוּ אֶת צִיּוֹן? לְאָדָם שֶׁהָיָה לוֹ הֵיכָל נִכְבָּד, נָאָה וַיִּפֶּה, בָּאוּ לְסֻטִּים וְשָׂרְפוּ אוֹתוֹ. צָעֲרוּ שֶׁל מִי הוּא? לֹא שֶׁל בְּעַל הַהֵיכָל?! גַּם כָּאֵן הַשְּׂכִינָה שְׂרוּיָה בְּגִלוֹת, צָעַר שֶׁל מִי הוּא? לֹא שֶׁל הַצַּדִּיק?! וְזֶה הוֹלֵךְ כְּפִי שְׂבָאוֹרָה, שִׁכְתּוֹב (ישעיה נז) הַצַּדִּיק אֶבֶד, אֶבֶד מִמֶּשׁ. גַּם כָּאֵן בְּזִכְרָנוּ אֶת צִיּוֹן, בְּזִכְרָנוּ אֶת אוֹתוֹ צָעַר שְׁלוֹ עַל זוּגָתוֹ, צָעַר שְׁלוֹ הוּא.**

יחזקאל גילה הכל בצויו של הקדוש ברוך הוא

עַל נְהָרוֹת בְּכֹל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינוּ בְּזִכְרָנוּ אֶת צִיּוֹן (קלז, א): [נזוהר ח"ב פרשת שמות (דף טז ב): זוהר תורה] **רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתְחַ, "הָיָה הָיָה דְּבַר ה' אֶל יְחִזְקָאֵל וּגו'" (יחזקאל א, ג), "הָיָה הָיָה" שְׁנֵי פַעְמִים לְמַה, וְעוֹד יֵשׁ לְשֹׂאוֹל אִם יְחִזְקָאֵל נְבִיא אֱמֶת הָיָה, מְדוּעַ גָּלָה כָל מַה שְׂרָאָה, מִי שֶׁהַמֶּלֶךְ מְכַנְסוֹ בְּהֵיכָלוֹ הָאֵם יֵשׁ לוֹ לְגִלוֹת הַסּוּדוֹת שְׂרָאָה שֵׁם, אֵלֶּא וּדְאִי יְחִזְקָאֵל נְבִיא אֱמֶת הָיָה, וְכָל מַה שְׂרָאָה הוּא הָיָה בְּאִמוּנָה, וּבְרִשׁוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גָּלָה כָּל מַה שֶׁהָיָה מְגָלָה, וְכַךְ הָיָה נֶצְרָךְ.**

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מִי שְׁמֹפֶןֶק בְּתַפְנוּקִים וּבָא פְתָאוּם צַעַר עָלָיו זֶהוּ צַעַר שְׁלָם
 וּבּוֹא וְרָאָה, מִי שֶׁרָגִיל לִסְבוּל צַעַר, אִם יבֹא עָלָיו לִפְי שְׁעָה
 צַעַר, הוּא סוּבֵל צַרְתּוֹ וְאִינוּ חוֹשֵׁשׁ, אֲבָל מִי שֶׁאִינוּ
 רָגִיל בַּצַּעַר, וְהִיָּה כֹל יָמָיו בַּתְּעוּנוּגִים וּמַעֲדָנִים, וּבָא עָלָיו
 צַעַר, זֶה הוּא צַעַר גְּדוֹל, וְעַל זֶה יֵשׁ לְבַכּוֹת.

בגלות בבל שהיו רגילים במעדני מלכים העליונים
 והתחתונים בכו

וּבְשִׁבְיָא זֶה הַצַּעַר שֶׁל גְּלוּת בְּבֵל הוּא הִיָּה צַעַר גְּדוֹל, הוּא
 הִיָּה צַעַר שְׁעִלְיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים בְּכוֹ עָלָיו, עִלְיוֹנִים
 שְׁכַתּוּב: "הֵן אֲרָאֲלָם צַעְקוֹ חֲצָה וְגו'" (ישעיהו לג, ז), תַּחְתּוֹנִים
 שְׁכַתּוּב: "עַל נְהָרוֹת בְּבֵל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינוּ", כֹּלֵם בְּכוֹ עַל
 גְּלוּת בְּבֵל, מָה הַטַּעַם, לִפְי שֶׁהִיוּ בַּמַּעֲדָנִי מְלָכִים, שְׁכַתּוּב:
 "בְּנֵי צִיּוֹן הִיקָרִים הַמְּסֻלָּאִים בְּפֹז" (איכה ד, ב).

בני ישראל חשבו שה' עזב אותם

וְעַכְשָׁיו הִיוּ יוֹרְדִים בְּגְלוּת, עִם רַחֲיִים עַל צוֹאֲרֵיהֶם וַיִּדְיָהֶם
 קְשׁוּרוֹת לְאַחֹר, וְעוֹד חֲשָׁבוּ שֶׁאֵין לָהֶם קִיּוּם
 לְעוֹלָם, שֶׁהִרִי הַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲזַב אוֹתָם, וְלֹא יִשְׁגִּיחַ בָּהֶם
 לְעוֹלָם.

ה' שלח לבבל את כל צבאות השמים וה' עמהם
 וְלִמְדָנוּ, שֶׁבִשְׁעָה הַהִיא קָרָא הַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְכֹל פְּמִלִּיא
 שְׁלוֹ, וְלְכֹל מְרַכְבוֹת הַקִּדּוֹשׁוֹת, וְלְכֹל צְבָאוֹ

— זוהר תהלים —

מחנותיו ושריו, ולכל צבא השמים, ואמר להם מה אתם עושים כאן, ומה בני האהובים בגלות בכל ואתם כאן, קומו ורדו כלכם לבבל, ואני עמכם, זהו שכתוב: "כֹּה אָמַר ה' וְגו' לְמַעַנְכֶם שְׁלַחְתִּי בְּבִלְהָ וְגו'" (ישעיהו מג, יד), "לְמַעַנְכֶם שְׁלַחְתִּי בְּבִלְהָ", זה הקדוש ברוך הוא, "וְהוֹרְדְתִי בְּרִיחִים כְּלָם", אלו כל המרכבות ומחנות העליונים.

יחזקאל גילה להם לישראל מה שראה שכל צבאות השמים באו

ובעבור זה נפתחו השמים בבבל ושרתה רוח נבואה קדושה על יחזקאל, וראה כל מה שראה, ואמר להם לישראל, הלא רבונכם כאן, וכל צבא השמים ומרכבותיו, באו לדור ביניכם, ולא האמינו, עד שנצרך לגלות כל מה שראה, וארא כך, וארא כך, ואף אם גלה יותר כל מה שהיה מגלה הכל נצרך, כיון שראו ישראל כך שמחו, וכאשר שמעו הדברים מפי יחזקאל לא דאגו עוד על גלותם, שהרי ידעו שהקדוש ברוך הוא לא עזב אותם, וכל מה שגלה יחזקאל ברשות היה מגלה, לדעת שבכל מקום שישראל גלו שמה השכינה גלתה עמהם.

למה לא כתיב בזכרנו את ירושלים

עַל נְהָרוֹת בְּבִלְהָ וְגו' (קלז, א): [זוהר חלק ג' פ' פנחס (דף ריג): זוהר תורה] רבי ייסא פתח "עַל נְהָרוֹת בְּבִלְהָ שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינוּ בְּזַכְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן". את ירושלים היה צריך לומר, כמו

בְּנֹרֹתֵינוּ: ג כִּי שָׁם שְׁאַלְנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבָרֵי שִׁיר
 וְתוֹלְלֵינוּ שְׂמֵחָה שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: ד אִיךְ נָשִׁיר
 אֶת שִׁיר יְהוָה ^{הַזֶּה} עַל אֲדָמַת נֶכֶר: ה אִם אֲשַׁכַּח

זוהר תהלים

שכתוב: "אם אֲשַׁכַּח יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי", מהו "בְּזַכְרֵנוּ
 אֶת צִיּוֹן"?

הצער של היסוד הנקרא ציון על השכינה שהלכה בגלות
 אלא לאדם שהיה לו היכל נכבד יפה ומפואר, באו לסטים
 ושרפו אותו, הצער של מי הוא, האם לא לאדון
 ההיכל, אף כאן כאשר השכינה תשרה בגלות, הצער של מי
 הוא, האם לא להצדי"ק קסז וזה מתאים, כמו שביארו
 בהכתוב: "הַצְדִּיק אָבָד" (ישעיהו נז, א), אבד ממש, אף כאן
 בזכרנו את ציון, בזכרנו אותו הצער של ציון על זיווגו,
 שהרי הצער שלו הוא.

כרתו את בהונותיהם ולא יכלו לנגן בכינור

אִיךְ נָשִׁיר אֶת שִׁיר ה' וְגו' (קלו, ד): [זוהר חדש מדרש איכה (ד)
 קיב:] למדנו, ששמונים אלף לויים היו ידיהם קשורות
 לאחור, וכאשר הגיעו לנהרות בבל, היו כנורותיהם תלויים
 על העצים, אשר שם היו מבקשים מהם לנגן, אמרו "אִיךְ
 נָשִׁיר אֶת שִׁיר ה' עַל אֲדָמַת נֶכֶר", נשכו בשיניהם בונהות
 ידיהם, וכרתו אותן, ולא יכלו לנגן, והרגו אותם

זיו הזוהר

קסז. זו הספירה יסוד צדיק שנקרא ציון.

יְרוּשָׁלַם תִּשְׁבַּח יְמִינִי: ו תִּדְבֹק לְשׁוֹנֵי לְחִבֵי אִם לֹא
 אֲזַכְּרֵי אִם לֹא אֲעֲלֶה אֶת יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ
 שְׂמֹחָתִי: ז זָכַר יְהוָה לְבָנֵי אָדָם לְבָנֵי אָדָם אֶת יוֹם
 יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיּוֹם בָּה: ח בַּת בָּבֶל
 זָכַר יְהוָה לְבָנֵי אָדָם לְבָנֵי אָדָם אֶת יוֹם

בְּכָל סְעוּדָה וּמִשְׁתֶּה יִדְאוּג עַל חֲרָבֹן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ - מִחֲשִׁיב
 עָלָיו כְּאֵלֹו בְּנֵה בֵּיתוֹ

תִּדְבֹק לְשׁוֹנֵי לְחִבֵי אִם לֹא אֲזַכְּרֵי אִם לֹא אֲעֲלֶה אֶת יְרוּשָׁלַם
 עַל רֹאשׁ שְׂמֹחָתִי (קל"ז, ז): [זוהר ח"ב (דף קנ"ג):] אִם לֹא אֲעֲלֶה
 אֶת יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ שְׂמֹחָתִי. אָמַר רַבִּי יוֹסִי כְּתוּב (דְּבָרִים ח)
 וְאִכְלַת וּשְׁבַעַת וּבִרְכַת אֶת ה' אֵל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ,
 עַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה וְדַאיִסְסָה שֶׁהָרִי בַעֲבוּרָה מִזּוֹן וּפְרַנְסָה נִמְצָא
 בַּעֲלוֹם, מִי שֶׁמֵתַעֲדֵן עַל שְׁלַחְנוּ וּמֵתַעֲנַג בְּאוֹתָן מְלֹאכִים, יֵשׁ לוֹ
 לְזָכוֹר וּלְדַאוּג עַל קְדוּשַׁת הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה, וְעַל הַיִּכַל הַמֶּלֶךְ
 שֶׁנִּחְרַב, וּבִשְׁבִיל עֲצָבוֹן הַזֶּה שֶׁהוּא נֶעֱצַב וְדוּאָג עַל שְׁלַחְנוּ
 בְּאוֹתָהּ שֶׁמֵחָה וּמִשְׁתָּה אֲשֶׁר שָׁם, הַקַּב"ה מִחֲשִׁיב עָלָיו כְּאֵילוֹ
 בְּנֵה בֵּיתוֹ, וּבְנֵה כָל הַחֲרוּבוֹת שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אֲשֶׁרֵי חִלְקוּ.

הַנִּקְמָה הַגְּדוֹלָה שֶׁעָתִיד ה' לַעֲשׂוֹת לְאָדָם

זָכַר ה' לְבָנֵי אָדָם (קל"ז, ז): [ח"ג (דף ט"ז):] זָכַר ה' לְבָנֵי
 אָדָם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיּוֹם בָּה
 רַבִּי אַבָּא פִתַח "מִי זֶה בָּא מֵאָדָם חֲמוּץ בְּגָדִים מְבַצָּרָה וְגו' "

זו הזוהר

קסח. האר"ץ הטובה זו מדת המלכות והשכינה הקדושה.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

(ישעיהו סג, א), "מִי זֶה בָּא מֵאֲדוֹם", עתיד הקדוש ברוך הוא ללבוש בגדי נקמה על אדום, שהחריבו ביתו ושרפו היכלו, והגלו לכנסת ישראל בין האומות, ולעשות בהם נקמת עולם, עד שימצאו כל ההרים מהרי עולם מלאים הרוגי עמים, ולקרות לכל עופות השמים עליהם, וכל חיות השדה יזונו מהם י"ב חדשים, ועופות השמים ז' שנים, עד שלא תסכול הארץ סרחון שלהם, זהו שכתוב: "כִּי זָבַח לָהּ בְּבִצְרָה וְטָבַח גְּדוֹל בְּאֶרֶץ אֲדוֹם" (שם לד, ו), עד שאותן הבגדים יתגאלו, זהו שכתוב: (שם סג) "וְכָל מְלִבוּשֵׁי אֶגְאָלְתִּי".

בני אדום היו מהרסים החומות

חֲמוּיִן בְּגִדִים מְבִצְרָה וגו' (שם, א), לפי שממנה יצאו ההמונים שבעולם לצבוא על ירושלים, והם התחילו לשרוף ההיכל, ובני אדום היו מהרסים החומות, והשליכו אבני היסוד, זהו שכתוב: "זָכַר ה' לְבִנֵי אֲדוֹם וגו' הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הִיסוּד בָּהּ". "זֶה הַדּוֹר בְּלִבוּשׁוֹ", באותן בגדי נקם שעתיד ללבוש, "צִעָה בְּרַב כַּחוֹ" (שם), מהו "צִעָה", משבר, כמו שכתוב: (תהלים מה, ו), "עַמִּים תַּחְתִּיךָ יִפְלוּ" וגו'.

המלכות תעשה הנקמות

אמרו ישראל לישעי, מי הוא זה שיעשה כל כך, פתח ואמר: "אֲנִי מְדַבֵּר בְּצִדְקָה" (ישעיהו סג, א), זה שהוא "רַב לְהוֹשִׁיעַ" (שם), זה שכתוב בו "אֵהָב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט" (תהלים לג, ה), והוא צדק"ה ממש והוא "רַב לְהוֹשִׁיעַ".

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בגלל שהשכיבו את המלכות לעפר

וכֵּן כַּךְ למה, לפי שגרמו לכנסת ישראל להיות שוכבת לעפר בגלות, ולנפול לארץ, כמו שכתוב: "נִפְלְאָה לֹא תוֹסִיף, קוּם בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל" (עמוס ה, ב), ובשביל זה ילבש הקדוש ברוך הוא בגדי נקם עליהם, להגאיל אותם ברוב ההרוגים, זהו שכתוב: "וְכָל מְלֻבוּשֵׁי אֲגָאֲלָתֶי".

ויסדתיך בספירים

זְכוֹר יְיָ לְבְנֵי אָדוֹם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם וְגו' (קלו, ז) : זוהר ח"ב פרשת פקודי (דף רמ ע"א) [בא וראה, כתוב (תהלים קלו) זְכוֹר ה' לְבְנֵי אָדוֹם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוּד בָּהּ. וְעַל כֵּן עֲתִיד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַנּוֹת אֶת יְסוּדוֹתֶיהָ שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם מִיְסוּדוֹת אַחֲרִים שֶׁיִּשְׁלְטוּ עַל הַכֹּל, וּמִי הֵם? סְפִירִים, שְׁכָתוֹב (ישעיה נד) וַיִּסְדְּתִיךָ בְּסַפִּירִים, שְׁאֵלוּ הֵם הַיְסוּדוֹת וְהַתּוֹמְכִים הַחֲזָקִים וְהָעֲלִיּוֹנִים שְׁאֵין בָּהֶם חִלְשָׁה בְּרֵאשׁוֹנָה.

מאירים הם מאור העליון

מָה הַטַּעַם? כִּי הָאֲבָנִים הֵרָאשׁוֹנוֹת מֵאוֹתָם הַיְסוּדוֹת, יְכָלוּ שָׂאֵר הָעַמִּים לְשִׁלֵּט עֲלֵיהֶם. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שְׁאֵין בָּהֶם אוֹר עֲלִיּוֹן כְּרְאוּי. אֲבָל אֵלֶּה יֵהִיוּ מְאִירִים מִתּוֹךְ הָאוֹר הָעֲלִיּוֹן וּמְשַׁקְעוֹת בְּתוֹךְ הַתְּהוֹמוֹת, שֶׁלֹּא יְכוּלִים לְשִׁלֵּט עֲלֵיהֶם. וְאֵלוּ הֵם הַסְּפִירִים שֶׁיֵּאִירוּ לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, (ואם תאמר) מִשּׁוֹם שֶׁבְּאוֹתוֹ זְמַן יְתוֹסֵף אוֹר עֲלִיּוֹן לְמַעְלָה וּלְמַטָּה.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

יתקנו היסודות השבורים

ואם תאמר שאותם יסודות ראשונים יתבטלו, הרי כתוב (שם) הנה אנכי מרביץ בפרך אבניך. מרביץ לתקן השבור. מה זה בפרך? כמו שנאמר, (מלכים ב ט) ותשם בפרך עיניה. יש אבנים שנקראות פרך. מה הטעם של זה? אומר רבי אלעזר, סוד הוא, וסוד זה נתן לדעת לקוצרי השדה.

לא שלטה ידם של גוים על האבנים

בא וראה, אותן אבנים של יסודות ציון וירושלים, חס ושלום ששלטו עליהם שאר העמים, ולא שרפו אותם ולא נשרפו, אלא כלם נגנזו, והקדוש ברוך הוא גנז אותם, וכל אותם יסודות הבית הקדוש נגנזו, ולא אבד מהם אפלו אחד. וכשיחזר הקדוש ברוך הוא ויקים את ירושלים על מקומה, אותם היסודות של האבנים הראשונות יחזרו למקומם ולא תשלט בהם עין אחרת (רעה), פרט לזמן שאדם יכחל את עינו באותו הפרך וימלא את עיניו ממנו, ואז יראה את כל האבנים והיסודות של ירושלים מתקנים על מקומם, שלא שלטו בהם שאר העמים. וכל אותן אבנים יקרות האחרות, וכל אותם בניני האבנים, כלם עומדים על מקומם.

ה' יחזיר את ציון למקומה

ואז, (ישעיה נב) כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון. מה זה בשוב ה'? אלא כששלטו עליה שאר העמים, הקדוש ברוך הוא העלה אותה למעלה, ובאותו הזמן הוא יחזירנה למקומה, שכתוב (שם) בשוב ה' ציון. בשוב ה' ודאי.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

וּיְסֻדְתִּיךָ בַּסְפִּירִים.

וּבֹא רְאֵה, כָּל מֵה שֶׁנִּסְתָּר מִן הָעֵינַי וְלֹא נִתְּנָה לְעֵינַי רְשׁוּת לְשַׁלֵּט בּוֹ, לֹא תוּכַל לְשַׁלֵּט בּוֹ הָעֵינַי, פָּרַט לְאַשְׁרֵי בְּכַחֲלֵת הָעֵינַי בְּדְבָרִים יְדוּעִים. וּמִשׁוּם כֵּן, הִנֵּה אֲנִי מְרַבֵּץ בַּפּוּךְ אֲבָנֶיךָ. וּבֹא רְאֵה, כָּל הָאֲבָנִים הִלְלוּ יַעֲמָדוּ בַּמְקוֹמָן וַיְהִיו יְסוּדוֹת כְּבָרָא שׁוֹנָה, וַיְסוּד שֶׁל סְפִירִים (אחריים) יַעֲמָדוּ בַּמְקוֹם אַחַר סְבִיב, לְרַחֵב וְלֶאֱרֹךְ. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב וַיְסֻדְתִּיךָ בַּסְפִּירִים.

יסודות ירושלים יהיו מאבני ספירים שלא יהיו נחרבות

זְכַר ה' לְבְנֵי אֲדוֹם וּגו' (קלו, ז) : [ח"ב פרשת פקודי (דף רמ). זוהר תורה] רבי שמעון אמר, כתוב: "זְכַר ה' לְבְנֵי אֲדוֹם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלַם, הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוּד בָּהּ", עֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַנּוֹת יְסוּדֵי יְרוּשָׁלַם, מִן יְסוּדוֹת אַחֲרֵים שִׁישְׁלֻטוּ עַל הַכֹּל, וּמֵה הֵם, סְפִירִים, שֶׁכָּתוּב: "וַיְסֻדְתִּיךָ בַּסְפִּירִים" (ישעיהו נד, יא), שֶׁאֵלּוּ הֵם יְסוּדוֹת וְעַמּוּדִים חֲזָקִים וּגְבוּהִים, שֶׁאֵין לָהֶם רַפְיוֹן כְּמוֹ לְרֵאשׁוֹנִים, מֵה הַטַּעַם, לְפִי שֶׁאֲבָנִים הֵרֵאשׁוֹנוֹת שֶׁל אוֹתָן הַיְסוּדוֹת, יִכְלוּ שֶׁאֵר עֲמִים לְשִׁלוֹט עֲלֵיהֶן, מִפְּנֵי מֵה, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִיָּה בֵּהֶן הָאֵרָה עֲלִיוֹנָה כְּרֵאוּיִקְסֻט, אֲבָל אֵלּוֹ תֵּהִינָה מֵאִירוֹת מֵתוֹךְ הָאֵרָה עֲלִיוֹנָה,

זיו הזהר

קסט. זה כח רוחני דקדושה, הנקשר בדבר גשמי, וגם זה הכח נקרא בשם הארת חנם, שאין זה כדמיון האור שהוא ההיפוך מן החשך, והרי זה כענין הארת השכינה, וכמוהו רבים בזוהר הקדוש.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

ומשוקעות תוך התהום, שלא יהיה ביכולת לשלוט עליהן. ואלו הן ספירים שיאירו למעלה ולמטה, לפי שבזמן ההוא יתוסף הארה עליונה למעלה ולמטה.

כל האבנים והיסודות נגזו

אמר רבי אלעזר בוא וראה, אותן אבנים של יסודי ציון וירושלים, חס ושלום ששלטו עליהן שאר עמים, לא שרפו אותן, ולא נשרפו, אלא כלן נגזו, שגנזן הקדוש ברוך הוא, ולא נאבד מהן אפילו אחת.

ה' יחזיר את ירושלים למקומה שהרימה משם כשבאו השונאים

ובאשר ישוב הקדוש ברוך הוא ויקים לה לירושלם על מקומה, אותן אבני היסוד הראשונות יוחזרו למקומותן. ובכן "כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוּב ה' צִיּוֹן" (שם נב, ח), מהו "בְּשׁוּב ה'", אלא כאשר שלטו עליה שאר עמים, הקדוש ברוך הוא הרימה למעלה, ובזמן ההוא יחזירנה הקדוש ברוך הוא למקומה, שכתוב "בְּשׁוּב ה' צִיּוֹן", בשוב ה' ודאי.

היסודות החדשים יהיו סביב ליסודות הישנים

ובוא וראה, כל אותן אבנים יתקיימו במקומותן, להיותן יסודות כבראשנה, ויסודות אחרים של ספירים יתקיימו במקום אחר מסביב לרוחב ולאורך, זהו שכתוב: "וְיִסְדְּתֶיךָ בְּסַפִּירִים" (שם נד, יא)

חֲשֹׁדֶדָה אֲשֶׁרִי שִׁשְׁלָם לָךְ אֶת גְּמוּלָךְ שְׁנִמְלֶתֶ לְנִי:
ט אֲשֶׁרִי שִׁיֵּאֲחֻז וְנִפְיֵן אֶת עַלְלֶיךָ אֶל הַפֶּלַע:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

צד הטומאה יתבטל לעולם

ובזמן שיקים הקדוש ברוך הוא לביתו, על זמן שהוא מה
כתוב: "בַּלַּע הַמֶּנֶת לְנֶצַח" (שם כה, ח), מהו "לְנֶצַח",
לדורי דורות לעולם. לפי שיתבטל צד הטומאה ולא יקום
לעולם, ובכך "וְחִרְפַת עֲמוֹ יִסִּיר מֵעַל כָּל הָאָרֶץ כִּי ה'
דִּבֶּר" (שם).

קָלַח « לְדוֹד אוֹדֶךָ בְּכָל לְבִי נִגַּד אֱלֹהִים
 אֲזַמְרָךְ: ב אֲשֶׁתִּתְחַנֶּה אֶל חֵיבֵל קַדְשֶׁךָ וְאוֹדֶה
 אֶת שְׁמֶךָ עַל חֶסֶדְךָ וְעַל אֱמֶתְךָ כִּי הִגְדַּלְתָּ עַל כָּל
 שְׁמֶךָ אִמְרַתְךָ: ג בְּיּוֹם קָרָאתִי וַתַּעֲנֵנִי תִרְהַבְנִי בְּנַפְשִׁי
 ❦ ————— ❦ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❦ ————— ❦

להעביר הגאווה

לדוד אודך בכל לבי (קלח, א): [שימוש תהלים לפרק קלח] טוב לאמרו
 לאהבה.

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

דוֹד הַמֶּלֶךְ הִיא מוֹתִיגָע בְּלִילָה בַּעֲבוֹדַת רַבּוֹנוֹ

לְדוֹד אוֹדֶךָ בְּכָל לְבִי וְגו' (קלח, א): [זוהר ח"א (דף קעח:)] לְדוֹד
 אוֹדֶךָ בְּכָל לְבִי נִגַּד אֱלֹהִים אֲזַמְרָךְ. אמר רבי אלעזר
 בוא וראה דוד המלך כל ימיו היה מתיגע בעבודת הקב"ה,
 והיה קם בחצות הלילה ומשבח ומודה בשירות ותשבחות,
 בשביל שיתתקן מקומו במלכות העליונה^ק כי כאשר
 נתעורר רוח צפון בחצות הלילה היה ידוע שהקב"ה באותה
 שעה נתעורר בגן העדן להשתעשע עם הצדיקים, והוא היה
 קם בשעה ההיא והתגבר בשירות ותשבחות עד עלות הבקר,
 לפי שכאשר הקב"ה נמצא בגן העדן הרי ביארו שהוא וכל
 הצדיקים שבגן העדן מקשיבים לקולו, ככתוב (שיר ה) חברים

זיו הזוהר

קע. זהו פירושו של נגד אלהים אזמרך, כי השם אלהים היינו
 מדת המלכות והשכינה הקדושה שורש דוד:

עו: ד יודוק יהוה: כל מלכי ארץ בי שמעו אמרי
 פיה: ה וישירו בדרבי יהוה: פי גדול כבוד
 יהוה: ו פי רם יהוה: ושפל יראה ונבה
 ממרחק ידע: ו אם אלך בקרב צרה תחיני על אף
 איבי תשלח ידך ותושיעני ימינך: ח יהוה: יגמר

— זוהר תהלים —

מקשיבים לקולך השמעיני, ולא עוד אלא שחוט של חסד
 נמשך עליו ביום, כמו שנדרש על הכתוב (תהלים מב) יומם
 יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי, ולא עוד אלא שאותן דברי
 תורה שהוא אומר כלם עולים ומתעטרים לפני הקב"ה,
 ובשביל זה דוד המלך היה מתיגע בלילה בעבודת רבונו:

אם אלך בקרב צרה תחיני על אף איבי תשלח ידך
 ותושיעני ימינך (קלח, ז): [זוהר ח"ב (דף רל"ט):] אם אלך
 בקרב צרה תחיני על אף איבי תשלח ידך ותושיעני
 ימינך, [מקרא זה יש לעיין בו מה זה שאמר תשלח ידך ותושיעני ימינך]
 אמר רבי שמעון כתוב (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום
 בתולת ישראל, מהו ולא תוסיף קום, (משמע שהרי בפעם אחרת
 קמה) אלא בפעם אחרת שקמה היא קמה מעצמה ולא
 הקים אותה הקב"ה, שהרי בגלות מצרים הקב"ה הקימה
 ועשה כמה נסים בשביל להקים אותה, ובגלות בבל הוא
 לא הקימה, לפי שלא עשה להם נסים כיון שהחטא גרם,
 אלא היא קמה מעצמה, ועלו בני הגולה כאילו לא היתה
 להם גאולה, ולא גדלה תשוקת הקב"ה עליהם, לפי שגרם

בְּעֵרֵי יְהוָה תִּסְבָּח לְעוֹלָם מַעֲשֵׂי יְדִיךָ אֱלֹהֵי תִרְחָף:

— זוהר תהלים —

חטא ההוא שנשאו נשים נכריות, ועל כן הקב"ה לא הקים לה לכנסת ישראל, ולא עשה לה נסים וגבורות בזמן ההוא כראוי, אבל לעתיד לבוא ולא תוסיף קום כתוב, לא תוסיף קום מעצמה, אלא הקב"ה יקים אותה, שכתוב (עמוס ט) אקים את סכת דוד הנופלת, וכתוב (ירמי' ל) ואת דוד מלכם אשר אקים להם: נועל זה התפלל דוד ואמר תשלח ידך ותושיעני ימינך קעא תשלח ידך להקים אותי].

זיו הזוהר

קעא. רצה לומר כזה ששולח ידו להקים למי שנפל ושוב לעפר, וכאשר יראו הופעת יד ימינו של הקב"ה להקים לכנסת ישראל אז יתבטלו ממילא כל הקטרוגים וכל העכובים בענין הגאולה: ומכאן יש להבין לבל נטעה שהצהרת מלכות אנגליא שארץ פלשתינא תהיה מקום בית מקלט לאומי עבור עם ישראל לחשוב שזהו הגאולה שאנו מצפים עליה, כי הל איזה עוד פחות הרבה מהצהרת כורש בימי עזרא כידוע ומובן, אבל ודאי שיש בזה התנוצצות של אתחלתא דגאולה, ובאם יעלו אנשים כשרים להתיישב שם בכל פעם יותר ויותר ויתנהגו שם על פי תורה, בודאי תהיה זאת אתערותא דלתתא לעורר אתערותא דלעילא לגאולה השלימה, ויתקיים בנו הכתוב מי זאת הנשקפה כמו שחר, בתחילה, ואח"כ יפה כלבנה, ולבסוף ברה כחמה, כידוע שפסוק זה נדרש על הגאולה העתידה לבוא, אמנם חבל, כי כעת אנו רואים מעשה שטן שעובד בכל כוחותיו שיעלו ויתישבו שם אנשים אשר לא יתנהגו על פי תורה, ועל זה יודה לב כל בר ישראל, אבל נקוה שסוף כל סוף אורא דארעא דישראל יהפך לבבם לטובה, ותעלה ותצמח גאולה השלמה ע"י משיח בן דוד בב"א:

קלט א לַמְנַצֵּחַ לְדוֹר מִזְמוֹר יְהוָה: חֲקֵרְתַּנִּי וַתִּדְעַ: ב אֵתָה יִדְעַתְּ שִׁבְתִּי וְקוֹמִי בַּנֶּתֶחַ לְרַעִי מִרְחוֹק: ג אֲרַחֲוּ וְרַבְעֵי זְרִיתָ וְכָל דַּרְכֵי הַסַּבְנָתָה: ד בִּי אֵין מְלָה בְלִשׁוֹנִי חֵן יְהוָה: חֲדָשׁ יִדְעַתְּ כְּלָה: ה אַחֲזוֹר וְקָדַם צִרְתַּנִּי וַתִּשָּׂת עָלַי בַּפֶּכֶה: ו (פלאיה) פְּלִיאָה דַעַת

— שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים —

לשים אהבה בין איש לאשתו

חקרתני ותדע (קלט, א): [שימוש תהלים לפרק קלט] טוב לשים אהבה בין איש לאשתו.

— זוהר תהלים —

אַחֲזוֹר וְקָדַם צִרְתַּנִּי וַתִּשָּׂת עָלַי בַּפֶּכֶה (קלט, ה): [זוהר שמות פ' בשלח (דף נ"ה.)] רָמָה בַּיָּם - אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, בּוֹ בְלִילָה הִתְעוֹרְרָה גְבוּרָה חֲזָקָה, שִׁכְתוֹב בּוֹ וַיּוֹלֶךְ ה' אֶת הַיָּם בְּרוּחַ קָדִים עֲזָה כָּל הַלֵּילָה. (שהתעוררה בו גבורה חזקה) בְּאוֹתוֹ זְמַן בִּקְשָׁה הַמַּלְכָּה מִן הַמֶּלֶךְ אֶת כָּל אוֹתָם אוֹכְלוֹסִים שְׁלֵמָטָה וְכָל אוֹתָם שְׁלֵיטִים שְׁלֵמָעֵלָה שִׁמְסְרוּ בְיָדֶיהָ, וְכָלֵם נִמְסְרוּ לְיָדֶיהָ לַעֲשׂוֹת בָּהֶם נְקָמוֹת. זֶהוּ שִׁכְתוֹב סוֹס וְרַכְבוֹ רָמָה בַּיָּם. בַּיָּם סִתְּם, לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה. עֲזִי וְזִמְרַת יָהּ.

רַבִּי חִיָּיא פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קלט) אַחֲזוֹר וְקָדַם צִרְתַּנִּי וַתִּשָּׂת עָלַי בַּפֶּכֶה. כַּמָּה הִצְטַרְכוּ בְנֵי אָדָם לְכַבֵּד אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְשׁוּם שֶׁכְּאֲשֶׁר בְּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, הִסְתַּכַּל עַל הָאָדָם לְהִיּוֹת שְׁלֵיט עַל הַכָּל, (להיות שלם בכל, ונברא

— זוהר תהלים —

בשני פרצופים) וְהָיָה דוּמָה לְעֵלְיוֹנִים וְלַתְּחֻתּוֹנִים. הוֹרִיד אוֹתוֹ בְּדַמּוֹת מְכַבְּדָת, וְרָאוּ אוֹתוֹ הַבְּרִיּוֹת. אִזּוֹ הַתְּכַנְסוּ אֱלֵינוּ וְהַשְׁתַּחֲוּוּ לְפָנָיו, וּפְחַד וְאִמָּה נִפְלוּ עֲלֵיהֶם מִפְּחָדוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (בראשית ט) וּמוֹרָאֲכֶם וְחַתְּכֶם יִהְיֶה עַל כָּל חַיַּת הָאָרֶץ וְעַל כָּל עוֹף הַשָּׁמַיִם. הַכְּנִיס אוֹתוֹ לְגִנוֹ לְשֹׁמְרוֹ, לְהִיּוֹת לוֹ שְׁמִיחָה עַל שְׁמִיחָה וְלִהְשַׁתְּעֵשׂע בּוֹ. עֲשֵׂה לוֹ חֶפֶז מְכֻסָּה בְּאַבְנֵי יְקָרוֹת, וּמְלֹאכִים עֲלִיוֹנִים שְׂמֵחִים לְפָנָיו. אַחַר כֵּן צַוָּה אוֹתוֹ עַל עֵץ אֶחָד, וְלֹא עֵמֵד בְּמִצּוֹת רְבוּנוֹ.

מִצְוָנוּ בְּסִפְרוֹ שֶׁל חֲנוּךְ, שֶׁלְאַחַר שֶׁהֶעֱלָה אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִרְאָה לוֹ אֶת כָּל גְּנֹזֵי הַמַּלְאָךְ, עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, הִרְאָה לוֹ אֶת עֵץ הַחַיִּים וְהָעֵץ שֶׁהֶצְטִיחָה עֲלָיו אָדָם, וְהִרְאָה לוֹ מְקוֹמוֹ שֶׁל אָדָם בְּגֵן עֵדֶן. וְרָאָה, שֶׁאֵלְמֹלָא שְׂמֵר אָדָם מִצְוָה זוֹ, יְכוּל לַעֲמֹד תָּמִיד וְלִהְיוֹת שֵׁם תָּמִיד. הוּא לֹא שְׂמֵר מִצְוֹת רְבוּנוֹ - יֵצֵא בְּדִימוֹס וְנִעְנָשׁ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אָדָם נִבְרָא דוֹ-פְרָצוּפִים, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ, (שם ב) וַיִּקַּח אֶחָת מִצְלַעְתָּיו - נִסְרוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְנִעְשׂוּ שְׁנַיִם, מִמְזֻרַח וּמִמְעָרֵב. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים קלט) אַחֲזוֹר וְקָדָם צִרְתָּנִי. אַחֲזוֹר זֶה מְעָרֵב. וְקָדָם זֶה מְזַרְח. רַבִּי חֵיִיא אָמַר, מֶה עֲשֵׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? תִּקַּן אוֹתָהּ נִקְבָּה, וְשִׁכְּלֵל אֶת יָפִיָּה עַל הַכֹּל, וְהַכְּנִיסָהּ לְאָדָם. זֶהוּ שְׁכָתוֹב וַיִּבֶן ה' אֱלֹהִים אֶת הַצֶּלַע אֲשֶׁר לָקַח מִן הָאָדָם לְאִשָּׁה. בֵּא רָאָה מֶה כָּתוּב לְמַעְלָה? וַיִּקַּח אֶחָת מִצְלַעְתָּיו. מֶה זֶה אֶחָת? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שיר ו) אֶחָת הִיא יוֹנָתִי תָמִתִּי אֶחָת הִיא לְאִמָּה. מִצְלַעְתָּיו - מִצְדָּדִיו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר

— זוהר תהלים —

(שמות כו) וּלְצַלַּע הַמִּשְׁכָּן. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן נִשְׁמָה עֲלֵיוֹנָה בְּאָדָם, וְכָלֵל בָּהּ חֲכָמָה וְהִשְׁכִּיל כְּדֵי לְדַעַת הַכֹּל. מֵאֵיזָה מְקוֹם נָתַן בּוֹ נִשְׁמָה? רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מִמְּקוֹם שֶׁשָּׂאָר הַנְּשָׁמוֹת הַקְדוּשׁוֹת בָּאוֹת.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, מִכָּאן, שְׁכָתוּב (בראשית א) תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה. מִי זֶה הָאָרֶץ? מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁהִמְקִדֵּשׁ נִמְצָא בּוֹ. נֶפֶשׁ חַיָּה – נֶפֶשׁ חַיָּה סָתָם, זֶה נֶפֶשׁ שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַכֹּל. רַבִּי חֵיִיא אָמַר, אָדָם הִיָּה יוֹדֵעַ חֲכָמָה עֲלֵיוֹנָה יוֹתֵר מִמְּלֶאכֵי הַשָּׁרָת, וְהִיָּה מִסְתַּכֵּל בְּכָל, וְיוֹדֵעַ וְנוֹדֵעַ לְרַבּוֹנוֹ יוֹתֵר מִכָּל שְׂאָר בְּנֵי הָעוֹלָם. לְאַחַר שֶׁחָטָא נִסְתָּמוּ מִמֶּנּוּ מַעֲיִנוֹת הַחֲכָמָה. מֵה כָּתוּב? (ממה שכתוב) (שם ג) וַיִּשְׁלַחֵהוּ ה' אֱלֹהִים מִגֵּן עֵדֶן לְעַבְדֹת אֶת הָאָדָמָה. רַבִּי אַבְאָ אָמַר, אָדָם הָרֵאשׁוֹן מְזָכָר וְנִקְבָּה נִמְצָא, זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוֹתֵנוּ. וְעַל זֶה זָכָר וְנִקְבָּה נַעֲשׂוּ כְּאַחַד, וְנִפְרְדּוּ אַחַר כֵּן. וְאִם תֹּאמְרוּ, זֶה שֶׁאִמְרוּ הָאָדָמָה אֲשֶׁר לָקַח מִשָּׁם – כֵּן הוּא וְדַאי, וְזוּהִי הַנִּקְבָּה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַשְׁתַּתַּף עִמָּה, וְזֶהוּ זָכָר וְנִקְבָּה, וְהַכֹּל דָּבָר אֶחָד.

אַחֲזֹר וְקָדָם צִרְתָּנִי וְתִשֶׁת עֲלַי כַּפְּכָה (קלט, ה): [זוהר שמות פ' פקודי (דף רל"א)] וּבֹא רְאֵה, הַמְעִיל הַזֶּה שֶׁל הָאִפּוֹד – לְכִסּוֹת עֲלָיו כְּשֶׁלּוּבֵשׁ אוֹתוֹ. כָּתוּב (תהלים קלט) אַחֲזֹר וְקָדָם צִרְתָּנִי וְתִשֶׁת עֲלַי כַּפְּכָה. פְּסוּק זֶה הֵרִי פִּרְשׁוּהוּ. אָבֵל בֹּא וְרֵאֵה, בְּשַׁעַת שֶׁבְּרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אָדָם הָרֵאשׁוֹן, זָכָר וְנִקְבָּה נִבְרָאוּ, וְהָיוּ שְׁנֵיהֶם זֶה עִם זֶה קְשׁוּרִים, הַנִּקְבָּה לְאַחֲזֹר

— זוהר תהלים —

וְהִזְכַּר לְפָנַי, עַד שֶׁנִּסַּר אוֹתָם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהִתְקִין אוֹתָהּ וְהִכְנִיס אוֹתָהּ לְפָנַי אָדָם לְהִסְתַּכַּל פָּנִים בְּפָנִים. וְכִינּוּן שֶׁהִסְתַּכְּלוּ פָּנִים בְּפָנִים, אִזּוּ רִבְתָּה הָאֲהָבָה בְּעוֹלָם, וְהוֹלִידוּ תוֹלְדוֹת בְּעוֹלָם, מֵהַ שְׁלֵא הָיָה מִקֶּדֶם לָכֵן, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ. וְאַחַר שֶׁחָטָא אָדָם וְהִאֲשָׁה, וּבָא נָחַשׁ עַל חוּהַ וְהִטִּיל בָּהּ זֶהֱמָה, הוֹלִידָה חוּהַ אֶת קִינ, וְהָיָה דְיוֹקְנוֹ דְיוֹקָן שְׁלִמְעֵלָה וּמִטָּה מִסוּד הַזֶּהֱמָה שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר וּמִהַצַּד שְׁלִמְטָה. וְעַל כֵּן הוּא הָיָה הָרֵאשׁוֹן שֶׁעָשָׂה מוֹת בְּעוֹלָם, מִשּׁוּם שֶׁהַצַּד שְׁלֹו גָרַם. הַנָּחַשׁ דָּרְכּוֹ הוּא לְאַרְבַּ לְהָרֵג, אוֹתוֹ שָׂבָא מִמֶּנּוּ בְּדָרְכּוֹ לְקַח וְהָלֵף. וְעַל זֶה כָּתוּב (בְּרֵאשִׁית ד') וַיְהִי בִּהְיוֹתָם בְּשָׂדֵה וַיִּקַּם קִינ אֶל הַבֵּל אָחִיו וַיִּהְיֶה רָגִיב.

מִצְאָנוּ בְּסִפְרֵי הַקְּדָמוֹנִים, שֶׁכְּשֶׁהָרֵג קִינ אֶת הַבֵּל, הָיָה נוֹשֵׁף אוֹתוֹ נְשִׁיכוֹת כְּנָחַשׁ, עַד שֶׁהוֹצִיא אֶת נִשְׁמָתוֹ וְהָרֵג אוֹתוֹ. וְכָל הַדְּבָרִים חֲזָרוּ לִיסוּד הָרֵאשׁוֹן, וְאִם קִינ לֹא הָיָה מִן אוֹתוֹ הַצַּד, לֹא נִמְצָא כָּף לְאַחִיו. וְעַל כֵּן, כִּינ שְׂרָאָה אָדָם שֶׁנִּהְרַג הַבֵּל וְגִרְשׁ קִינ, אָמַר: מָה אֲנִי אוֹלִיד מִכָּאן וְהִלָּאָה. נִפְרַד מֵאַשְׁתּוֹ מֵאָה וּשְׁלִשִׁים שָׁנָה, וְרוּחוֹת נִקְבוֹת טְמֵאוֹת הָיוּ בָאוֹת וּמִתְחַמְּמוֹת מִמֶּנּוּ, וְהָיָה מוֹלִיד רוּחוֹת וְשָׂדִים, וְנִקְרְאִים נִגְעֵי בְּנֵי אָדָם, וּבְאַרְנוֹ.

אַחַר כֵּף קִנָּא וְהִתְלַבֵּשׁ בְּקִנָּאָה, וְהִתְחַבֵּר בְּאַשְׁתּוֹ וְהוֹלִיד אֶת שֵׁת, שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית ה') וַיּוֹלֵד בְּדָמוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שֵׁת. זֶהוּ בְּדָמוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ, מֵהַ שְׁלֵא הָיָה כָּף בְּרֵאשׁוֹנָה, בְּאוֹתָם בָּנִים רֵאשׁוֹנִים שֶׁהָיוּ מִקֶּדֶם לָכֵן. מִשּׁוּם שֶׁהָרִי שְׁהָרִי

מִמְנֵי נִשְׁגָּבָה לֹא אוֹכַל לָהּ: ז אָנָּה אֵלֶיךָ מְרוֹחֵךְ וְאָנָּה
 מִפְּנֵיךָ אֲבָרַח: ח אִם אֶפֶק שָׁמַיִם שָׁם אֶתָּה וְאַצִּיעָה
 שְׂאוֹל הַנֶּדֶךְ: ט אֲשָׂא כְנָפַי שָׁחַר אֲשַׁכְּנָה בְּאַחֲרֵית יָם:
 י גַּם שָׁם יָרֵךְ תִּנְחַנֵּי וְתִאֲחַזְנֵי יְמִינֶיךָ: יא וְאָמַר אֵלַי חֲשֹׁךְ
 ❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

בְּרֵאשׁוֹנָה הַתְּחַבְּרוֹת אַחֲרֵת הֵיטָה אֵלָיו, וּפְרִשׁוּהָ, עַד שֶׁבָּאָה
 חוּהָ וְהִתְקַיְּנָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאָדָם, וְהִתְחַבְּרוּ פָּנִים
 בְּפָנִים. וְעַל זֶה כָּתוּב, (שם ב) לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה. זוּהִי אִשָּׁה,
 אֲבָל אַחֲרֵת לֹא נִקְרְאת כֵּךְ, וְהָרִי פְרִשׁוּהָ. וּמִשׁוּם שֶׁאָדָם וְחוּהָ
 נִבְרְאוּ כְּאֶחָד, כָּתוּב (שם ה) זָכַר וַיִּנְקְבָה בְּרֵאֵם וַיִּבְרָךְ אֹתָם.
 שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד הָיוּ. וְעַל זֶה כָּתוּב, אַחֲרוֹר וְקָדָם צִרְתָּנִי.

בֵּא וּרְאֵה, אֶפּוֹד וְחֶשֶׁן - אַחֲרוֹר וְקָדָם הָיוּ, וּכְשֶׁהִכְהֵן הַתְּלַבֵּשׁ
 בָּהֶם, הָיָה דוּמָה בְּדִיוּקָן עֲלִיוֹן. וְהָרִי נִתְבָּאָר שְׂאֵז פְּנֵיו
 הָאִירוֹ וְהָאוֹתִיּוֹת בְּלָטוּ, וְעָלוּ לְמַעְלָה מְאִירוֹת, וְאֵז הָיָה יוֹדֵעַ
 אֵת הַדְּבָר. וּמִשׁוּם כֵּךְ תִּקְוֵן הַחֶשֶׁן וְתִקְוֵן הָאֶפּוֹד כְּאֶחָד
 נִקְשְׂרוּ, וְאֵף עַל גַּב שֶׁתִּקְוֵן זֶה אֵינוֹ כְּתִקְוֵן זֶה, וְהִכַּל בְּסוֹד
 אֶחָד. קֶשֶׁר שֶׁל זֶה בְּזֶה, לְהִתְאַחַז חֶשֶׁן בְּאֶפּוֹד בְּאַרְבַּע טַבְּעוֹת
 שֶׁנִּקְשְׂרוּ בְּמִקּוֹם הַזֶּה וּבְמִקּוֹם הַזֶּה. וְהֵם סוֹד אוֹתָן הַמְּרַכְּבוֹת
 שֶׁנִּקְשְׂרוּ בְּצַד הַזֶּה שֶׁלְמִטָּה לְאוֹתָם שֶׁלְמַעְלָה, וְהִכַּל הוּא
 בְּסוֹד שֶׁל אוֹפְנִים וְחִיּוֹת.

אוֹתָן שֶׁעֲסָקוּ בַתּוֹרָה בְּשַׁעָה שֶׁנִּחְלַק הַלֵּילָה נִשְׁתַּתְּפוּ עִם הַשְּׂכִינָה
 אֲשָׂא כְנָפַי שָׁחַר וְגו' (קל"ט, ט): [זוהר ח"ג (דף טה.) זוהר תורה] אֲשָׂא
 כְנָפַי שָׁחַר אֲשַׁכְּנָה בְּאַחֲרֵית יָם אִמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן אֲשֵׁרִי

יְשׁוּפְנֵי וְלִילָה אֹר בְּעַדְנֵי: יב גַּם חֲשֵׁף לֹא יַחֲשִׁיף מִמֶּךָ
וְלִילָה בַּיּוֹם יָאִיר בְּחֲשִׁיכָה כְּאֹרֶה: יג כִּי אֲתָה קְנִיטָ

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

חלקו מי שבא עם המטרונה בבקר, בשעה שהיא באה לקבל פני המלך לספר עמו, והוא נמצא עמה בשעה שיושיט המלך ימינו לקבל את המטרונה, זש"כ אשא כנפי שחר אשכנה באחרית ים, מהו אחרית ים, אותה שעה של הבקר היא האחרית של הי"ם ההוא, כי כאשר נחלק הלילה התחלה היתה ודין היה, ועכשיו אחרית שלה הוא, שנסתלקים הדינים שלה ונכנסת בכנפיו של המלך, היא עם כל אותן שהתחברו עמה, זש"כ אשכנה באחרית ים, ולמדנו שכל אותן שעסקו בתורה בשעה שנחלק הלילה נשתתפו עם השכינה, וכאשר בא הבקר והמטרונה מזדוגת עם המלך, הם נמצאים עמה עם המלך, והמלך יפרס כנפיו על כלם, זש"כ (תהלים מב) יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי וגו'.

אָדָם שְׁמוֹטֵהר עֲצָמוֹ בְּהֶצְנַע הַקָּב"ה מִחֶפֶז עָלָיו לְהַסְתִּירוֹ מִן הָעֵין
גַּם חֲשֵׁף לֹא יַחֲשִׁיף וְגו' (קלט, יב): [זוהר ח"א (דף סח.) זוהר תורה] גַּם
חֲשֵׁף לֹא יַחֲשִׁיף מִמֶּךָ וְלִילָה בַּיּוֹם יָאִיר בְּחֲשִׁיכָה כְּאֹרֶה.
רבי חייא פתח ואמר (ירמי' כג) אם יסתר איש במסתרים ואני
לא אראנו נאם ה', כמה הם האנשים ערלי לב ועיניהם השע
שאינ משגיחים ואין יודעים בכבוד רבונם, שכתוב בו (שם)
הלא את השמים ואת הארץ אני מלא, ואיך יחפצו האנשים
להסתתר בעונותיהם ואומרים מי רואני ומי יודעני, כמש"כ

בְּלִיְתִי תִסְכְּנֵנִי בְּכַטָּן אֲפוּי: יד אֹדְדֶךָ עַל בֵּי נֹזְרָאוֹת
 נִפְלִיְתִי נִפְלְאִים מְעַשֶׂיךָ וְנַפְשִׁי יִדְעַת מָאֵד: טו לֹא
 נִבְחַד עֲצָמִי מִמֶּנְךָ אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בַסֶּתֶר רַקְמָתִי
 בַּתְּחִתִּיּוֹת אָרֶץ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

(ישעי' כט) והיה במחשך מעשיהם, אנה הם מסתתרים מלפניו, משל למלך שבנה היכל ועשה תחת הארץ מערות נסתרות, לימים מרדו בני היכלו במלך, סבב אותם המלך עם חיילותיו, מה עשו, נכנסו והסתתרו תחת הארץ באותן המערות, אמר המלך הלא אני עשיתי אותם ומלפני תרצו להסתתר בהן, זש"כ אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו וגו', הלא אני הוא שעשיתי אותן המערות אני עשיתי חשך ואור, ואיך תרצו להסתתר מלפני, בוא וראה כאשר האדם ממשיך עצמו להסתתר ולחטוא לפני רבונו, הקב"ה עושה בו דין בגלוי, וכאשר האדם מטהר עצמו בהצנע הקב"ה ירצה להסתירו שלא יתראה ביום אף ה', שבודאי צריך האדם להזהר שלא יתראה לפני המשחית כאשר הוא שורה על העולם שלא יסתכל בו, שהרי כל אותן שנראים לפניו יש לו רשות להשחית, וזה האדם שמטהר עצמו בהצנע הקב"ה מחפה עליו להסתירו מן העין, שלא יוכל רוח הטומאה לשלוט עליו, למען לא ינזק, וזה נתבאר:

שׁוֹפְרִיָה דִיעֲקֵב אָבִינוּ - מְעִין שׁוֹפְרִיָה דְאָדָם קְדָמָא

לֹא נִבְחַד עֲצָמִי מִמֶּנְךָ וְגו' (קלט, טו): [זוהר חדש 9' יתרו סתרי תורה

— זוהר תהלים —

[[97 נא:]] אָמַר אָדָם קְדָמָאָה, לֹא נִכְחַד עֲצָמַי מִמֶּךָ אֲשֶׁר עֲשִׂיתָי
 בְּסִתְרֵי רַקְמָתַי (תהלים קלט) בְּתַחֲתִיּוֹת אֶרֶץ. מִכַּאֲן דְּמִזְוֹנָא
 דְּדָכַר וְנוֹקְבָא, אֲתֵיא נִשְׁמָתָא קְדִישָׁא. מִזְוֹנָא דְּמִלְכָּא
 בְּמִטְרוֹנִיתָא. מֵאֵי טַעְמָא. תַּחֲתִיּוֹת אֶרֶץ. תְּרִין תַּחּוּמִין אֵית
 לָהּיָא דְּאִיתְקָרִי אֶרֶץ חֶפְץ. אֲתֵרָא דְּאֲתַצִּירָא נִשְׁמָתָא
 דְּדִכְוֵרָא לִימִינָא. וְאֲתֵרָא דְּנִשְׁמָתָא דְּנוֹקְבָא לְשְׂמָאלָא. וְעַל
 דָּא בְּעֵי אֲתַעְרוּתָא מִסְטָרָא דְּנוֹקְבָא. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (ישעיה
 מא) הַעִירוּתִי מִצְפוֹן וַיֵּאת. וּכְדִין מִמְזֻרַח שְׁמֵשׁ קוֹרָא בְּשָׁמַי.
 זְוֹנָא דְּשְׁמָשָׁא בְּסִיְהָרָא, יַעֲקֹב בְּרַחֵל וַיֵּבֵא סַגְנִים כְּמוֹ חֹמֶר.
 אֵלֶיךָ חִיילִין דְּעֵלְמָא, דְּנִפְקוּ מֵאֲדָם קְדָמָאָה. בְּתַר הָכִי,
 (תהלים קלט) גְּלָמֵי רָאוּ עֵינֵיהֶם, כְּשֶׁהִיטִי מוּטָל גּוֹלָם בְּלֹא
 צוּרָה, מִמְזֻרַח לְמַעְרַב. רָאוּ עֵינֵיהֶם, הַדּוֹרוֹת הַעֲתִידוֹת לְצֵאת
 מִמִּנִּי. כִּי אֵתָהּ הוּא הַקּוֹרָא הַדּוֹרוֹת מֵרֵאשׁ. וְעַל סַפְרָךְ כּוֹלָם
 יִכְתְּבוּ. זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם לְדִיוֹקְנֵיךָ. דְּבַהֲאֵי סַפְרָן שֶׁל
 צְדִיקִים, הוּוּ אֲתַחֲקֵן כָּל דִּיוֹקְנֵיךָ בְּעֵלְמָא. בְּצִירוּפָא
 דְּאֲתוֹן, זַרְ"ה פֶּס"ץ.

וְתַמָּן כְּלָם יִכְתְּבוּ, בְּצִירוּיִן דְּקַמְטִין, בְּמִשְׁכָּא דְּאָדָם, כְּגוֹנוֹנָא
 דְּרַקִיעַ הַשָּׁמַיִם, דְּתַמָּן כּוֹכְבִים, (ישעיה מ) הַמוֹצִיא
 בְּמִסְפָּר צְבָאִים לְכָלִם בְּשֵׁם יְקָרָא. לְזִרְעָא דְּיִשְׂרָאֵל עֲבָדֵי, יַעֲקֹב
 אֲשֶׁר בְּחַרְתִּיהֶם. דְּאֵינוֹן אֵיקְרוּן אָדָם, דְּכַתִּיב (יחזקאל לד) וְאֲתַן
 צֵאנֵי צֵאן מֵרַעִיתִי אָדָם אֲתֵם. וּבְגִינְהוֹן אֲתַבְרִי עֵלְמָא. הָדָא
 הוּא דְּכַתִּיב, (ירמיה ב) קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לֵה' רֵאשִׁית תְּבוּאוֹתָהּ.
 דְּאֵינוֹן עָאלוּ בְּמַחֲשָׁבָה, עַד לֹא אֲתַבְרִי עֵלְמָא. וְכִלְהוּ וְעַל

— זוהר תהלים —

ספֿרָךְ כֵּלָם יִכְתְּבוּ. יָמִים יוֹצְרוּ, לְכֹלֵהוּ יוֹמִין עֵילָאִין, כְּמַגְנִין
מִשְׁכֹּׁו וְקַחוּ לָכֶם. מִשְׁכוּ יוֹמִין עֵילָאִין, לְאַנְהָרָא לְיוֹמִין
תַּתְּאִין. שִׁסִּׁה וְרַבִּיעַ יוֹם. וּמְקַצֵּת יוֹמָא כְּכוּלֵי יוֹמָא, לְחוּשְׁבָן
מִשְׁכוּ. וּמֵאן דְּמִשִּׁיךְ מִתְּמַן מִשִּׁיךְ נְהִירוּ לְסִינְהָרָא לְקַדְשָׁא לֵהּ.
וְלֹא אֶחָד בְּהֶם, דָּא דָּוִד מִשִּׁיחָא. דְּלֹא הָוִו לִיָּה יוֹמִין
לְאַתְנַהָרָא, וְאִיהוּ מִשִּׁיךְ לִיָּה שְׁבַעֲעִין שְׁנִין. כְּדָבָר אַחַר, (תהלים
לט) הִנֵּה טְפָחוֹת נִתְּתָ יָמִי. מֵאֵי טְפָחוֹת, ט' פָּחוֹת. טב הִכָּא
דְּפָחִית לֹון מִיּוֹמֵי דְאָדָם, לְמִיָּהב לְדָוִד, דְּהָהּ טוֹב רוּאֵי. טוֹב
דִּילִיָּה, מֵאָדָם קְדָמָאָה, דְּעַבַּד עֲמִיָּה צְדָקָה, בְּגִין דִּיָּהּ מוֹכֵן
דָּוִד, לְעֲשׂוֹת צְדָקָה לְיִשְׂרָאֵל. כְּגוֹוְנָא דְקַבִּיל דָּוִד דְּהָהּ עָנִי
וְאֶבְיוֹן, הִכֵּי יִהְיֵב לְמַסְכְּנֵי. וְכֹלָא בְּמִשְׁפָּט, כְּמָה דָּאֵת אָמַר
(שמואל ב ח) וַיְהִי דָּוִד עוֹשֶׂה מִשְׁפָּט וְצְדָקָה לְכָל עַמּוֹ.

וְאַתְעָרוּ, שׁוֹפְרִיָּה דִיעֶקֶב אָבִינוּ, מֵעֵין שׁוֹפְרִיָּה דְאָדָם
קְדָמָאָה. בְּגִין דִיעֶקֶב יוֹשֵׁב אוֹהֵלִים, וְאוּלִיף תְּמָן,
בְּבֵית שֵׁם וְעֶבֶר וְאַבְרָהָם וַיִּצְחָק, לְמַפְלַח לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.
בְּגִין דְּאִיהוּ בְּכוֹר, דְּכִתִּיב (שמות ד) בְּנֵי בְּכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל, וְעַבְדוּדָה
בְּבְכוֹרוֹת הָהוּא. וְדֹאֵי, סְפָרָא דְאָדָם קְדָמָאָה, הָהוּא לִיָּה לִיעֶקֶב.
וְסְפָרָא דְחַנּוּךְ. וְסְפָר יִצְרֵה דְאַבְרָהָם אָבִינוּ. וְהָא אִיתְרַעוּ,
מִסְכַּת עַבְדוּדָה זָרָה דְאַבְרָהָם אָבִינוּ, ד' מָאָה פְּרָקֵי הַיִּינִן. וּמְכָל
אֵינּוֹן סְפָרִין, אוּלִיף יַעֲקֹב אָבִינוּ אִישׁ תָּם יוֹשֵׁב אֲהֵלִים,
חֲכָמָתָא סְגִיָּאָה, וְהָהוּא שׁוֹפְרִיָּה וְשִׁרְטוּטִין דִיעֶקֶב, כְּגוֹוְנָא
דְשִׁרְטוּטִין דְאָדָם קְדָמָאָה. וְהוּא כְּגוֹוְנָא דְאָדָם קְדָמָאָה,
דְּאִיהוּ קָדָם לִיצְרֵה, יִצִּיר כְּפִיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אוּף

מִזֶּה גָּלְמֵי רְאוּ עֵינֶיךָ וְעַל סַפְרֶךָ כָּלֵם יִפְתְּבוּ יָמִים
 יִצְרוּ (ולא) וְלוֹ אֶחָד בָּהֶם: יוֹ וְלִי מַה יִּקְרוּ רַעֲיֶךָ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יַעֲקֹב רֵאשׁוֹן. רֵאשׁוֹן לְשִׁלְמוֹ, קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לֵה' רֵאשִׁית
 תְּבוּאָתָהּ, דְּהוּה עֲרִסְיָה שְׁלִים. מַה דְּלִית הָכִי בְּאַבְרָהָם, דְּנִפְיִק
 מִנְיָה יִשְׁמַעְאֵל וּבְנֵי קְטוּרָה, דְּאִינוּן סִיגֵי הַכֶּסֶף. וְאָדָם, דְּנִפְק
 מִנְיָה קִין. וְנַח, דְּנִפְק מִנְיָה חָם. וְיִצְחָק, דְּנִפְק מִנְיָה עֶשָׂו, סִיגֵי
 דְּהָבָא. אָבֵל יַעֲקֹב עֲרִסְיָה שְׁלִימָא אִיהוּ. וְעַל דָּא בֵּיה בְּחַר ה'
 מִכָּל הָעַמִּים. דְּכַתִּיב, (תהלים קלה) כִּי יַעֲקֹב בְּחַר לוֹ יְהִי יִשְׂרָאֵל
 לְסַגְלָתוֹ, וּכְתִיב (דברים לב) כִּי חָלַק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ.
 עַד כָּאֵן סַתְרֵי תוֹרָה.

כָּל מַעֲשָׂיו שֶׁל אָדָם כְּתוּבִים בְּסֵפֶר הַן טוֹב וְהֵן רַע וְעַל כָּלֵם
 עֵתִיד לְתַת אֶת הַדִּין

גָּלְמֵי רְאוּ עֵינֶיךָ וּגו' (קלט, טז): [זוהר ח"א פ' חיי שרה (דף קל:)] אָמַר
 רַבִּי יְהוּדָה, כָּל מַעֲשָׂיו שֶׁל אָדָם כְּתוּבִים בְּסֵפֶר, הֵן טוֹב
 וְהֵן רַע, וְעַל כָּלֵם עֵתִיד לְתַת אֶת הַדִּין. שְׁשֻׁנֵינוּ, אָמַר רַב
 יְהוּדָה אָמַר רַב, מַה שְּׁכַתּוּב (תהלים קלט) גָּלְמֵי רְאוּ עֵינֶיךָ -
 אוֹתָם הַדְּבָרִים שֶׁעָשָׂה הַגֶּלֶם, שְׂאִינוּ מְשַׁגֵּיחַ בְּעוֹלָם הַבָּא,
 כָּלֵם רְאוּ עֵינֶיךָ שְׁעִינָת בָּהֶם. וְעַל סַפְרֶךָ כָּלֵם יִפְתְּבוּ - לְתַן
 עֲלֵיהֶם דִּין וְחֻשְׁבוֹן לְעוֹלָם הַבָּא. הַלְכָךְ יִקְדִּים אָדָם תְּפִלָּתוֹ
 תְּמִיד וְיוֹעִיל לוֹ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֵין אָדָם עוֹשֶׂה עֲבֻרוֹת אֲלָא
 מִי שֶׁהוּא גֶלֶם וְלֹא אָדָם, וְהֵינּוּ אוֹתוֹ שְׁלֹא מְסַתְּפֵל בְּנִשְׁמָה
 הַקְּדוּשָׁה, אֲלָא כָּל מַעֲשָׂיו כְּבִהְמָה הַזֶּה שְׂאִין מְשַׁגַּחַת וְאֵין

— זוהר תהלים —

יודעת. אָמַר רַבִּי בּוּ, וְכִי גַלְמֵי נִקְרָא דָּוִד שְׁאָמַר אֶת הַפְּסוּק
הַזֶּה? אָמַר לוֹ רַבִּי יִצְחָק, אָדָם הָרֵאשׁוֹן אָמְרוּ, גַּלְמֵי רְאוּ
עֵינֶיךָ. קֹדֶם שִׁזְרַקְתָּ בִּי נִשְׁמָה, רְאוּ עֵינֶיךָ לַעֲשׂוֹת בְּדַמּוֹתַי בְּנֵי
אָדָם שִׁידְמוּ לִי. וְעַל סַפְרֶךָ כָּלָם יִכְתְּבוּ, מִי הֵם? יָמִים יִצְרוּ,
בְּצוּרָה הַזֶּה שְׁלִי. וְלֹא אֶחָד בָּהֶם, שְׁלֹא נִשְׁאָר אֶחָד מֵהֶם. אָמַר
רַבִּי בּוּ, לָמָּה? אָמַר לוֹ, בֵּא רְאֵה, כָּלָם שִׁדְמוּ לוֹ אוֹ בְרַמְזוֹ
שְׁלוֹ, לֹא מֵתוּ בְּמִיתַת נַפְשָׁם, וְכָלָם לָקוּ בְּאוֹתוֹ עֲנִין מִמֶּשׁ.

בֵּא רְאֵה, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, דְּמוּתוֹ שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן וְיָפְיוֹ
הָיָה כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ הָעֲלִיוֹן שֶׁעַל גְּבִי שְׁאָר הַרְקִיעִים,
וְכֹאֲוֹתוֹ הָאוֹר שֶׁגִּנְזוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא.
וְכָל אוֹתָם שֶׁהֵיוּ רְמוּזִים בּוֹ מִדְּמוּתוֹ שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן, בּוֹ הֵם
לָקוּ וּמֵתוּ. שֶׁכֶּךָ דָּרְכוּ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא - נוֹתֵן עֶשֶׂר
לְאָדָם, לָמָּה? לְזוֹן אֶת הָעֲנִיִּים וְלַעֲשׂוֹת מְצוּוֹתָיו. אֵינּוּ עוֹשֶׂה
אֶת זֶה וּמִתְגָּאֵה [וְאִם נִתְגַּלָּה בּוֹ] בְּעֶשֶׂר הֵהוּא - בּוֹ יִלְקָה, שֶׁכָּתוּב
(קֵהֶלֶת ה) עֶשֶׂר שְׁמוֹר לְבַעְלִיו לְרַעְתּוֹ. נוֹתֵן לוֹ בָּנִים, לָמָּה?
לְלַמֵּד אוֹתָם דֶּרֶךְ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלִשְׁמֹר מְצוּוֹתָיו, כְּמוֹ
שְׁאָמַר בְּאַבְרָהָם (בְּרֵאשִׁית יח) כִּי יִדְעָתִיו לְמַעַן אֲשֶׁר יִצְוֶה אֶת
בְּנָיו וְאֶת כָּל בֵּיתוֹ אַחֲרָיו וְשִׁמְרוּ דֶּרֶךְ ה' לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וְגו'.
הוּא לֹא עוֹשֶׂה אֶת זֶה וּמִתְגָּאֵה בָּהֶם - בָּהֶם הוּא לוֹקָה,
שֶׁכָּתוּב (אֵיוב יח) לֹא נִין לוֹ וְלֹא נִכְדָּ בְּעַמּוֹ וְגו'. וְכֵן כְּמוֹ זֶה,
כְּשֵׁנוֹתֵן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִיָּפִי טוֹב עֲלִיוֹן שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן
לָהֶם, לָמָּה? כְּדֵי לִשְׁמֹר מְצוּוֹתָיו וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ. לֹא עָשׂוּ כֶּךָ
אֲלֹא הִתְגָּאוּ בּוֹ - בּוֹ לוֹקִים, בִּיָּפִי הַזֶּה.

— זוהר תהלים —

אמר רב יהודה, כשברא הקדוש ברוך הוא את אדם הראשון, היה גלם טרם שזרק בו נשמה, וקרא לאותו המלאך הממנה על צורות בני אדם, ואמר לו: עינ וצר בדמות הזו ששה בני אדם. זהו שכתוב (בראשית ה) ויולד בדמותו כצלמו ויקרא את שמו שת, כלומר שתא שש. אמר רבי יצחק, מאותו עפר ממש שנברא אדם הראשון, לקח הקדוש ברוך הוא לברא את ששת אלה, וקרא לו שת שש. זהו שכתוב ויולד בדמותו כצלמו, מאותה העסה שנברא הגלם שלו. ועל כך נאמר גלמי ראו עיניך, ועינת בו לעשות [בן] שדומים לו. ועל ספרך כלם יכתבו, מי הם? כלם שלא שמרו מה שנתן הקדוש ברוך הוא להם ונטרדו מן העולם ונדונו באותו הדין].

שנינו: אשריהם הצדיקים שמייהם צדיקים

גלמי ראו עיניך וגו' (קלט, טז): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רכג:)] ושכבתי עם אבתי וגו'. רבי יהודה פתח ואמר, (ישעיה מב) החרשים שמעו והעורים הביטו לראות. החרשים שמעו - אלו בני אדם שלא מקשיבים לדבורי התורה ולא פוקחים אזניהם לשמע את מצוות רבונם. והעורים - שלא מסתפקלים לדעת על מה הם עומדים, שהרי בכל יום ויום הפרוז יוצא וקורא, ואין מי שישגיח. שלמדנו, באותם ימים שנברא האדם, באותו יום שיוצא לעולם, כלם עומדים בקיומם והולכים וטסים בעולם, יורדים ומזהירים את האדם כל יום יום לבדו. וכשאותו יום בא ומזהירים אותו, ובן אדם עושה

— זוהר תהלים —

באותו יום חטא לפני רבנו - אותו יום עולה בבושה ומעיד עדות, ועומד לבדו בחוץ. וּשְׁנִינוּ, אַחַר שְׁעוּמֵד לְבַדּוֹ, יוֹשֵׁב, עַד שְׁאָדָם עוֹשֶׂה מְמַנּוּ תְּשׁוּבָה. זָכָה - שָׁב אוֹתוֹ יוֹם לְמִקּוּמוֹ. לֹא זָכָה - אוֹתוֹ יוֹם יוֹרֵד וּמְשַׁתְּתֵף עִם אוֹתָהּ רֵיחַ שְׁבַחוֹן, וְשָׁב לְבֵיתוֹ, וְנִתְקַן בְּדַמוֹת אוֹתוֹ אָדָם מִמֶּשׁ כְּדִי לְהִרְעֵ לוֹ, וְדַר עֲמוּ בְּבֵית. וַיֵּשׁ שְׁדִירוֹ לְטוֹב, אִם הוּא זוֹכָה. וְאִם לֹא, הוּא דַר עֲמוּ לְרַע. בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף נִפְקָדִים אוֹתָם יָמִים וַחֲסָרִים, וְלֹא נִכְנָסִים בְּחֻשְׁבוֹן שֶׁל אוֹתָם שְׁנֵשְׂאָרוֹ. אוֹי לְאוֹתוֹ הָאָדָם שְׁגוּרַע יָמָיו לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, וְלֹא הַשְׂאִיר לְמַעְלָה יָמִים לְהִתְעַטֵּר בָּהֶם בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם וּלְהִתְקַרֵּב עִמָּם לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ.

בא ראה, כְּשֶׁקָּרְבִים אוֹתָם יָמִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, אִם הוּא צָדִיק, זֶה הָאָדָם שְׁיוּצָא מִן הָעוֹלָם וְנִכְנָס בְּאוֹתָם יָמִים, וְהֵם לְבוֹשֵׁי כְבוֹד שְׁנֵשְׂמָתוֹ מִתְּלַבֶּשֶׁת בָּהֶם, וְהֵם אוֹתָם יָמִים שְׁצָדִיק הָיָה בָּהֶם וְלֹא הִרְשִׁיעַ בָּהֶם. אוֹי לְאוֹתוֹ שְׁגוּרַע יָמָיו לְמַעְלָה, שְׁכַפְּאֵר רוּצִים לְהִלְבִּישׁ אוֹתוֹ בְּיָמָיו, אוֹתָם יָמִים שְׁפָגַם בְּחֻטְאָיו חֲסָרִים מֵאוֹתוֹ לְבוֹשׁ, וּמִתְּלַבֵּשׁ בְּכַגְד חֲסֵר. כֹּל שְׁכֵן אִם הֵם רַבִּים, וְאֵין לְאָדָם בְּמָה לְהִתְלַבֵּשׁ בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם, אֲזִי אוֹי לוֹ וְאוֹי לְנַפְשׁוֹ, שְׁדָנִים אוֹתוֹ בְּגִיחָנָם עַל אוֹתָם יָמִים, יָמִים עַל יָמִים, יָמִים עַל כָּל אֶחָד שְׁנִים. שְׁכַפְּאֵר יוּצָא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, אֵינוֹ מוּצָא יָמִים לְהִתְלַבֵּשׁ בָּהֶם, וְלֹא יִהְיֶה לוֹ לְבוֹשׁ בְּמָה לְהִתְכַסּוֹת. אֲשֶׁרִי הַצְּדִיקִים שְׁכָל יְמֵיהֶם שְׁמֹרִים הֵם אֲצֵל הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, וְנַעֲשִׂים מֵהֶם לְבוֹשֵׁי כְבוֹד לְהִתְלַבֵּשׁ בָּהֶם בְּעוֹלָם הַבָּא.

— זוהר תהלים —

שְׁנִינוּ בְּסוּד הַמְשָׁנָה, מֵה שְׁכָתוּב (בראשית ג) וַיִּדְעוּ כִּי עִירָמָם
הֵם - יִדְיָעָה מִמָּשׁ יִדְעוּ, שְׁאוּתוֹ לְבוּשׁ שֶׁל כְּבוֹד
שֶׁנַּעֲשָׂה מֵאוֹתָם יָמִים נִגְרַע מֵהֶם, וְלֹא נִשְׁאַר יוֹם מֵאוֹתָם יָמִים
לְהִתְלַבֵּשׁ בּוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים קלט) גָּלְמֵי רָאוּ עֵינֵיהֶם וְעַל
סִפְרָף כָּלָם יִכְתְּבוּ יָמִים יִצְרוּ. יָמִים יִצְרוּ וַדָּאִי. וְלֹא אֶחָד בָּהֶם,
שְׁהָרִי לֹא נִשְׁאַר אֶחָד לְהִתְלַבֵּשׁ בּוֹ, עַד שֶׁהִשְׁתַּדַּל אָדָם וַעֲשָׂה
תְּשׁוּבָה, וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קִבֵּל אוֹתוֹ וַעֲשָׂה לוֹ כְּלֵי לְבוּשׁ
אֲחֵרִים, וְלֹא מִן הַיָּמִים שְׁלוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (בראשית ג) וַיַּעַשׂ ה'
אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתָנוּת עוֹר וַיִּלְבָּשֵׁם. בֹּא רְאֵה,
בְּאַבְרָהָם שְׂזָכָה מֵה כְּתוּב? (שם כד) בָּא בְיָמִים, מִשׁוּם שְׂזָכָה.
כְּאֲשֶׁר הִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, מִמָּשׁ בְּאוֹתָם יָמִים שְׁלוֹ, נִכְנָס
וְהִתְלַבֵּשׁ בָּהֶם, וְלֹא נִגְרַע מֵאוֹתוֹ לְבוּשׁ כְּבוֹד כְּלוּם, שְׁכָתוּב
בָּא בְיָמִים. בְּאִיּוֹב מֵה כְּתוּב? (איוב א) וַיֹּאמֶר עָרֹם יִצְתִּי מִבֶּטֶן
אִמִּי וְעָרֹם אָשׁוּב שָׁמָּה, שְׁהָרִי לֹא נִשְׁאַר לְבוּשׁ לְהִתְלַבֵּשׁ בּוֹ.

שְׁנִינוּ, אֲשֶׁרֵיהֶם הַצְּדִיקִים, שִׁימִיָּהם צְדִיקִים, וְנִשְׁאָרוּ לְעוֹלָם
הַבָּא [צְדִיקִים], וְכְאֲשֶׁר יוֹצְאִים, כָּלָם מִתְחַבְּרִים וְנַעֲשִׂים
לְבוּשֵׁי כְבוֹד לְהִתְלַבֵּשׁ בּוֹ, וּבְאוֹתוֹ לְבוּשׁ זוֹכִים לְהִתְעַנֵּג מֵעַנְג
הָעוֹלָם הַבָּא, וּבְאוֹתוֹ לְבוּשׁ עֲתִידִים לְקוֹם לְתַחֲיָה, וְכָל אוֹתָם
שֵׁשׁ לָהֶם לְבוּשׁ יְקוּמוּ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (איוב לח) וַיִּתְיַצְּבוּ כְמוֹ
לְבוּשׁ. אוֹי לְאוֹתָם רְשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם שִׁימִיָּהם בְּחֻטְאֵיהֶם
[עוֹלְמוֹת] חֲסֵרִים, וְלֹא נִשְׁאַר מֵהֶם בְּמָה שִׁיִּתְכַסּוּ כְּשִׁיִּצְאוּ מִן
הָעוֹלָם. שְׁנִינוּ, כָּל אוֹתָם צְדִיקִים שְׂזָכוּ לְהִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ
כְּבוֹד בְּיָמֵיהֶם, מִתְעַטְרִים בְּאוֹתוֹ עוֹלָם [לְבוּשׁ] מִהַעֲטוּרִים

— זוהר תהלים —

שְׁבָהֶם מִתַּעֲטָרִים הָאֲבוֹת, מֵאוֹתוֹ נֶחַל שְׁיֹצֵא וְשׁוֹפֵעַ לְגַן עֵדֶן. זֶהוּ שְׁכָתוֹב וְנֶחֱךָ ה' תָּמִיד וְהַשְׁבִּיעַ בְּצַחֲצָחוֹת נִפְשָׁךְ וְגו'. וְאוֹתָם רִשְׁעֵי הָעוֹלָם שֶׁלֹּא זָכוּ לְהִתְלַבֵּשׁ בְּלִבוֹשׁ שֶׁל יְמֵיהֶם, עָלִייהֶם כְּתוּב (ירמיו יז) וְהָיָה כְּעָרְעָר בְּעָרְכָה וְלֹא יֵרָאֶה כִּי יָבֵא טוֹב וְשָׁכֵן חֲרָרִים בְּמִדְבָּר. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֲשֶׁרִי חָלְקוּ שֶׁל יַעֲקֹב שֶׁבִטְחוֹן יָתֵר הָיָה לוֹ, שְׁכָתוֹב וְשִׁכְכָתִי עִם אֲבֹתִי, שְׁאֲזָכָה בָהֶם וְלֹא בְּאַחֵר. שְׁאֲזָכָה בָהֶם לְהִתְלַבֵּשׁ בְּיָמִים שְׁלֹו וּבְיָמִים שְׁלָהֶם.

גְּלָמִי רָאוּ עֵינַיָךְ וְגו' (קלט, טז): [זוהר בראשית 9' ויחי (דף רלג:)] רַבִּי חֲזַקְיָה פְתַח, (תהלים קלט) **גְּלָמִי רָאוּ עֵינַיָךְ וְעַל סַפְרְךָ כָּלֵם יִכְתְּבוּ וְגו'**. פֶּסוּק זֶה בְּאֵרוֹהוּ בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת. אֲבָל בֵּא רָאֵה, כָּל אוֹתָן הַנִּשְׁמָוֹת שֶׁהֵיוּ מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, כִּלְּעַן עוֹמְדוֹת לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שֶׁלֹּא יָרְדוּ לְעוֹלָם בְּאוֹתָהּ דְּמוֹת מִמֶּשׁ שֶׁנִּבְרָאִים אַחֵר כִּךָ בְּעוֹלָם, וְאוֹתוֹ מֵרָאֵה שֶׁל גּוֹף הָאָדָם שֶׁעוֹמֵד בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּךָ עוֹמֵד לְמַעְלָה. וּבִשְׁעָה שֶׁנִּשְׁמָה זוֹ מְזַמְּנָת לְרֵדֵת לְעוֹלָם, אוֹתָהּ נִשְׁמָה בְּאוֹתָהּ דְּמוֹת מִמֶּשׁ שֶׁעוֹמְדָת בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּךָ עוֹמְדָת [למעלה] לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִשְׁבִּיעַ אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁתִּשְׁמַר מְצוּוֹת הַתּוֹרָה וְלֹא לַעֲבֹר עַל הַבְּרִיתוֹת. וּמִנֵּיִן לָנוּ שֶׁעוֹמְדָת לְפָנָיו? שְׁכָתוֹב (מלכים א יז) חַי ה' אֲשֶׁר עִמְדָתִי לְפָנָיו. עִמְדָתִי וְדָאִי, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ. וְלִכֵּן גְּלָמִי רָאוּ עֵינַיָךְ, עַד שֶׁלֹּא יִתְרָאֶה [הצלם] בְּעוֹלָם. וְעַל סַפְרְךָ כָּלֵם יִכְתְּבוּ, שֶׁהָרִי כָּל הַנִּשְׁמָוֹת בְּאוֹתָהּ דְּמוֹת שְׁלָהֶם, כָּלֵם בְּסִפְרָ כְּתוּבִים. יָמִים יִצְרוּ, הָרִי פִּרְשׁוּהָ

אֵל מִה עֲצַמוּ רְאִישֵׁיהֶם: יֵה אֲסַפְרָם מִחֹל יִרְבֹּן
 הִקְיִצְתִּי וְעוֹדֵי עֲמֹד: יֵה אִם תִּקְמַל אֱלֹהֵי רָשָׁע וְאֲנִשִּׁי
 דָּמִים סוּרוּ מִנִּי: כִּי אֲשֶׁר יֹאמְרֶךָ לְמוֹזְמָה נָשָׂא לְשׂוֹא
 עֲרִיךְ: כִּי הִלֹּא מִשְׁנֵאִיךָ יִתְנַאֲרֵי אֲשֶׁנָּא
 וּבִתְקוּמְמִיךָ אֲתִקְוֹטֵט: כִּי תִכְלִית שְׁנֵאָה שְׁנֵאָתִים
 לְאוֹיְבִים הָיוּ לִי: כִּי חִקְרֵנִי אֵל וְדַע לִבִּי בְּחַנְנֵי וְדַע
 שְׂרַעֲפֵי: כִּי וַיִּרְאֶה אִם דָּרְךָ עֲצַב בִּי וַיִּנְחַנֵּי בְּדָרְךָ עוֹלָם:

———— ❧ ———— זוהר תהלים ❧ ————

יִצְרוּ וַדָּאֵי. וְלֹא אֶחָד בְּהֶם, בְּעוֹלָם הַזֶּה לְעַמֵּד בְּקִיּוֹם רְבוּנָם
 כְּרָאוּי.

כט לחודש

קמ א לְמַנְצַחַת מִזְמוֹר לְדָוִד: ב חֲלַצְנִי יְהוָה: **מאדם**
 יֵאָדָם רַע מֵאִישׁ חַמְסִים תִּנְצְרֵנִי: ג אֲשֶׁר חָשְׁבוּ
 רְעוֹת בְּלֵב כָּל יוֹם יִגְדְּרוּ מִלְחָמוֹת: ד שָׁנְנוּ לְשׁוֹנֵם כְּמוֹ
 נֶחֱשׁ חֶמֶת עֵבֶשׁוֹב תַּחַת שְׁפָתֵימוֹ סְלָח: ה שְׁמַרְנִי
 יְהוָה: **מירי** מִיְדֵי רָשָׁע מֵאִישׁ חַמְסִים תִּנְצְרֵנִי אֲשֶׁר
 חָשְׁבוּ לְדַחוֹת פְּעָמַי: ו מָטַנְנוּ גַּאִים פֶּח לִי וַחֲבָלִים פָּרְשׁוּ
 רֶשֶׁת לִיד מַעְגָּל מִקְשִׁים שָׁתוּ לִי סְלָח: ז אֲמַרְתִּי
 לִיהוָה: **אלי** אֵלֶי אָתָּה הֶאֱזִינָה יְהוָה: **קול**
 תַּחֲנוּנִי: ח יְהוָה (קרי אלהים) אֲדַנִּי עַז יִשׁוּעָתִי סִפְתָּה
 לְרֵאשִׁי בַּיּוֹם נָשָׁק: ט אֵל תִּתֵּן יְהוָה: **מאני** רָשָׁע

————— ❦ ————— ❦ ————— ❦ ————— ❦ ————— ❦

לשנאה אשר בין איש לאשתו

חֲלַצְנִי ה' מֵאָדָם (קמ, ב): [שימוש תהלים לפרק קמ] לשנאה אשר בין
 איש לאשתו להעבירה.

————— ❦ ————— ❦ ————— ❦ ————— ❦ ————— ❦

שם הקדוש אלקים האם הוא דין או רחמים או חסד

ה' אֲדַנִּי עַז יִשׁוּעָתִי וְגו' (קמ, ח): [זוהר ח"ג (דף טו.ה.) זוהר תורה] ה' אֲדַנִּי
 עַז יִשׁוּעָתִי סִפְתָּה לְרֵאשִׁי בַּיּוֹם נָשָׁק, רבי אלעזר היה יושב
 לפני רבי שמעון אביו, א"ל הרי למדנו אלהים בכל מקום דין
 הוא, והוי"ה יש מקומות שנקרא אלהים, כמו הוי"ה אדני עז

— זוהר תהלים —

ישועתי, [נכמו ויאמר אברם אדני הוי"ה מה תתן לי] מפני מה נקרא אלהים, הלא האותיות של הוי"ה רחמים הן בכל מקום, א"ל הרי כך מקרא כתוב (דברים ד) וידעת היום והשבות אל לבבך כי הוי"ה הוא האלהים, וכתוב (מלכים א' יח) הוי"ה הוא האלהים, א"ל דבר זה אני יודע שבמקום שיש דין יש רחמים, ולפעמים במקום שיש רחמים יש ג"כ דין קע"ב א"ל בא וראה שכך הוא, הוי"ה בכל מקום רחמים, ובזמן שמהפכים הרשעים רחמים לדין אז נכתב הוי"ה בניקוד אלהים ונקרא אלהים קע"ב אבל בוא וראה סוד הדבר, שלש מדרגות הן קע"ד וכל מדרגה ומדרגה היא בלבדה, אע"פ שהכל אחד ונקשרות באחד ואין נפרדות זו מזו, בוא וראה כל הנטיעות וכל אותן מנורות הלוהטין, כלם מאירים ונלהבים ונשפעים ומתברכים מאותו הנהר שנמשך ויוצא קע"ה שהכל נכלל בו והכולל של

זו הזוהר

קע"ב. רבי אלעזר השיבו שדבר זה הוא ידוע ומ"מ שואל כיון שאין זה פירוש מספיק על כל המקומות: קע"ג. רבי שמעון הסביר לו פירוש ב' אבל הבין שבנו לא יסתפק גם בפירוש הב' כיון שעוד גם פירוש זה אינו פירוש מספיק על כל המקומות לפיכך א"ל פירוש ג' על פי סוד, ועתה ב' הפירושים יספיקו על כל המקומות או א' או ב' או ג': קע"ד. פירוש ג' ספירות יש שנקראין בהשם אלהים, והן כמו שאר הספירות נקשרין אח שהוא הא"ס ב"ה כשלהבת הקשורה בגחלת: קע"ה. פי' כל הספירות הן אלו שנקראין נטיעות או מנורות המקבלות והמשפיעות החסדים והגבורות לכן מקבלין הארת השפע מן הנהר ההוא שנקרא אמא והיינו הבינה:

זָמְמוּ אֶל תְּפִיחַ יְרוּמוֹ סֶלָה: י רֹאשׁ מִסְבֵּי עֵמֶל שְׁפָתֵינוּ
 (יכסומו) יִכְסְמוּ: יא (ימישו) יִמְוֹמוּ עֲלֵיהֶם גְּחָלִים בְּאִשׁ
 יִפְלֹם בְּמַהְמָרוֹת כֹּל יִקְוֹמוּ: יב אִישׁ לָשׁוֹן כֹּל יִבּוֹן
 בְּאָרְץ אִישׁ חָמָס רָע יִצְוֹדְנוּ לְמִדְחַפְתּוֹ: יג (ידעת) יִדְעֵתִי
 זוהר תהלים

הכל בוקשי והנהר ההוא נקרא אם להגן והוא למעלה מהגן קשי
 לפי שהעדן משתתף עמה ולא נפרש ממנה, ולפיכך כל
 המעינות ממנה יוצאים ונמשכים ומשפיעים לכל צד,
 ופתחים בה פתוחות קשי וע"כ רחמים ממנה נמצאים ובה
 פתחי הרחמים, ולפי שנקראת אם בחינת נקבה יוצא ממנה
 גבורה ודין קשי היא נקראת רחמים בפני עצמה, אבל הרי
 מצדה דינים נתעוררים, ולפיכך נכתב הוי"ה ברחמים ונקוד
 בניקוד אלהים בדין קשי שהרי דין נמשך מצדה, זו מדרגה
 אחת: מדרגה שניה, מצד אותה מדרגה הראשונה יוצא
 ונתעורר מדרגה אחרת שנקראת גבורה, וזה נקרא אלהים
 באלו האותיות קשי ומדרגה זו היא התחלה אחת מן פני

זיו הזוהר

קעו. פי' כל הספירות נכללין בהבינה כי ממנה יצאו, והכלל של הכל
 שהוא החכמה אבא נקשר באותו הנהר: קעז. פי' הנהר ההוא שהיא
 הבינה נקרא אמו של הגן היינו של התפארת, והוא למעלה מן התפארת
 כיון שהעדן היינו החכמה משתתף ונקשר בהבינה: קעח. אלו הפתחים
 הן החמשים שערי בינה: קעט. גבורה זו ספירת גבורה, ודינא זו מדת
 המלכות: קפ. להורות שהרחמים בה עיקר והדין טפל, ולפיכך השם
 אלהים של הבינה הוא רק בניקוד בהסתר אבל בהתגלות הוא השם
 הוי"ה המורה על חסדים ורחמים להמתיק הדינים: קפא. פי' נכתב

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

הקטנות ובו היא נאחזת קפב ולפי שנאחזין זו בזו כתוב הוי"ה הוא האלהים, כי הוי"ה הוא האלהים, באלו האותיות והן אחד, זו היא מדרגה השנייה: מדרגה השלישית היא צדק כתב האחרון קפג זו בית דינו של המלך, ולמדנו כי אדני כך נכתב וכך נקרא, וכנסת ישראל בזה השם נקראת קפד ושם ההוא במקום זה נשתלם, אלו הן שלש המדרגות שנקראות בשמות

זיו הזהר

אלהים ונקרא אלהים: קפב. פירוש שספירת גבורה היא התחלה אחת אל התפארת שנקרא זעיר אנפין, והיינו ... של צד קו השמאלי, כמו שבצד קו הימני ההתחלה היא ספירת החסד, ומה שאומר וביה אתאחיד כונתו להגבורה נאחזת נקשרת במדת התפארת, כיון שהתפארת הוא מדת הרחמים המורכבת מן חסד וגבורה, ובזה יפורש הפסוק הוי"ה הוא האלהים באלין אתון של אלהים, היינו שהתפארת הוא ג"כ גבורה של השם אלהים, ואינון חד, אלא כיון שגם החסד אתאחיד בהתפארת לכן הוא נקרא מדת הרחמים: קפג. זה השם אלהים של כתר ... שנקרא צד"ק והיינו מדת המלכות והשכינה הקדושה: קפד. כאן הוא מגלה הסוד ברמז שכנסת ישראל היינו המלכות בהאי שמא אתקרי, פי' בהשם אדני שהוא עיקר שמה, וההוא שמא, ר"ל השם אלהים במקום זה נשתלם, היינו שהוא רק מה שמוסיף להמלכות שלימות, כונתו ע"י השכינה הקדושה, כי השם אלהים הוא עיקר שמה של השכינה הקדושה, ואצל המלכות השם אלהים הוא טפל להשם אדני, והשכינה הקדושה היא בבחי' תוספות שלימות למדת המלכות שהיא אור נאצל מן מדת המלכות אשר תופיע לשכון בארץ במקום הראוי לזה, כידוע בסוד הפסוק ואופן אחד בארץ דהיינו מלכות שבמלכות דעולם עשייה: הנה זה עיקר גדול באמונת ישראל להבין הענין של מהימנותא קדישא, וזה יסוד גדול מיסודות של חכמת הקבלה, והמבין יבין:

בִּי יַעֲשֶׂה יְהוָה לְחַיִּים וְיִשְׁמַח לִּי אֱלֹהִים וְיִשְׂמַח לִּי אֱלֹהִים
צְדִיקִים יִדְּרוּ לְשִׁמְךָ יִשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנֵיךָ:

— — — — — תהלים — — — — —

של דינקספה והכל נקשר אחד באחד בלי פירוד כמו שנתבאר.

יִרְאוּ הַצְּדִיקִים וַיִּשְׂמְחוּ

אֵךְ צְדִיקִים יִדְּרוּ לְשִׁמְךָ וְגו' (קמ, יד): [זוהר בראשית 9' וישב (דף קצ:)]
אמר רבי יצחק, עתידים הם הצדיקים לראות את יצר
הרע כמו הר גדול, ויתמהו ויאמרו, איך יכלנו להכניע את
ההר הגדול העליון הזה!? ועתידים הרשעים לראות את
היצר הרע דקיק כמו חוט של שערה, ויתמהו ויאמרו, איך
לא יכלנו להכניע את חוט השערה כזה דקיק!? אלו יבכו
ואלו יבכו. והקדוש ברוך הוא יבער אותו מן העולם וישחט
אותו לעיניהם, ולא ישלט עוד בעולם, ויראו הצדיקים
וישמחו, כמו שנאמר (תהלים קמ) אֵךְ צְדִיקִים יִדְּרוּ לְשִׁמְךָ יִשְׁבוּ
יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנֵיךָ.

כָּל יִשְׂרָאֵל רְאוּיִים לִירְאוֹת לִפְנֵי ה' בְּרָגֶל

אֵךְ צְדִיקִים יִדְּרוּ לְשִׁמְךָ וְגו' (קמ, יד): [זוהר שמות 9' משפטים (דף קכ"ד
(א"ע)] יראה כל זכורך, למה כל זכורך? אמר רבי אלעזר,
כל זכורך ממך, משום שנוטלים ברכה מהמעין של הנחל.
מכאן שנינו, כל בן ישראל שנמול, צריך להראות לפני המלך
הקדוש, משום שנוטל ברכה ממבוע הנחל. זהו שכתוב

זו הזוהר

קפה. פי' בשמות אלהים:

— זוהר תהלים —

כְּבִרְכַת ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן לְךָ. וְכָתוּב אֶל פְּנֵי הָאָדָם ה', כְּמוֹ שְׂבָאֲרָנוּ, שְׁמִשָּׁם מְרִיקִים בְּרָכוֹת וְנוֹטְלִים בְּרָכָה. אֲשֶׁרִי חִלַּקְתָּ שֶׁל יִשְׂרָאֵל מִכָּל שְׂאֵר הָעַמִּים. פַּעַם אַחַת עָלוּ יִשְׂרָאֵל לְחַג אֶת הַחֵג, וְהִתְעַרְבוּ עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת עִמָּם, וְאוֹתָהּ שָׁנָה לֹא נִמְצְאָה בְּרָכָה בְּעוֹלָם. בָּאוּ וְשָׂאוּ אֶת רַב הַמְּנוּנָא סָבָא. אָמַר לָהֶם, רְאִיתֶם בְּתַחֲלָה סִימָן לְזֶה? אָמְרוּ לוֹ, רְאִינוּ סִימָן, שְׁכַשְׁשֵׁבְנוּ מִשָּׁם כָּל הַדְּרָכִים הָיוּ סְתוּמִים מִמֵּימָם, וְעָנָן וַחֲשֵׁכָה נִמְצְאוּ, שֶׁלֹּא יָכְלוּ לְלַכֵּת כָּל אוֹתָם שֶׁעָלוּ לָשָׁם. וְעוֹד, בְּשַׁעַת שְׁנִכְנַסְנוּ לְהִרְאוֹת, פְּנֵי הַשָּׁמַיִם נִחְשְׁכוּ וְרָגְזוּ. (נַחֲרָדוּ רָאָה) אָמַר לָהֶם, וַדַּאי אוּ שְׂיֵשׁ בְּכֶם אֲנָשִׁים לֹא נִמּוּלִים, אוּ עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת עָלוּ עִמָּכֶם, שֶׁהָרִי לֹא הִתְבָּרְכוּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, פָּרַט לְאוֹתָם יִשְׂרָאֵלִים שְׁנִמּוּלוּ, וּבְאוֹת הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה מִסְתַּכֵּל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמְבָרֵךְ אוֹתָם.

לְשָׁנָה הָאַחֶרֶת עָלוּ, וְעָלוּ אוֹתָם עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת, שֶׁהִתְעַרְבוּ עִמָּם כְּשֶׁהָיוּ אוֹכְלִים קֶרֶפְנוֹת וְהָיוּ שְׂמֵחִים. וְרָאוּ אֶת אוֹתָם עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת שֶׁדְּפוּסִים בְּקִשְׁרֵיהֶם לְקֶשֶׁר הַכֶּתֶל. הַשְּׂגִיחוּ בָהֶם שְׁכָלֶם מְבָרְכִים וְהֵם לֹא בִּרְכוּ. בָּאוּ וְאָמְרוּ אֶת הַדְּבָר לְבֵית הַדִּין. בָּאוּ וְשָׂאוּ אוֹתָם. אָמְרוּ, זֶה שְׂאֵכְלֶתֶם, הַחֵלֶק שֶׁלְכֶם אֵיזָה קֶרֶפֶן הִיָּה? לֹא הִיָּה בְיָדֶם. בְּדָקוּ וּמְצְאוּ שֶׁהֵם עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת וְהָרְגוּ אוֹתָם. אָמְרוּ, בְּרוּךְ הַרְחֵמָן שֶׁהֲצִיל אֶת עַמּוֹ, שְׂוֹדַאי אֵין בְּרָכָה שְׂרוּיָה אֶלֶּא רַק בְּיִשְׂרָאֵל, הַזֶּרַע הַקְּדוּשׁ, בְּנֵי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הָאָמוּנָה, בְּנֵי הָאֱמֶת. וְאוֹתָהּ הַשָּׁנָה נִמְצְאָה בְּרָכָה בְּעוֹלָם
בְּשִׁלְמוֹת. פְּתָחוּ וְאָמְרוּ, (תהלים קמ) אֵךְ צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ
וְגו'.

אֵךְ צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ - בְּעוֹלָם הַזֶּה. יֵשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנֵיךָ
- בְּעוֹלָם הַבָּא

אֵךְ צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ וְגו' (קמ, יד): נוהר ח"ב ב' 9' פקודי (דף
רכ"ט ע"ב) וְעַל כֵּן הִנְשָׂמָה מִתְּלַבֶּשֶׁת בְּשָׁנֵי עוֹלָמוֹת,
לְהִיּוֹת לָהּ שְׁלֵמוֹת בְּכָל - בְּעוֹלָם הַזֶּה שְׁלֵמֶטָה וּבְעוֹלָם
שְׁלֵמֶעֱלָה. וְעַל זֶה כָּתוּב, (שם קמ) אֵךְ צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ
יֵשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנֵיךָ. אֵךְ צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ - בְּעוֹלָם
הַזֶּה. יֵשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנֵיךָ - בְּאוֹתוֹ עוֹלָם.

קמא « מִזְמוֹר לְדָוִד יְהוָהּ אֱלֹהֵינוּ קְרֵאתִיךָ חוֹשָׁה לִי
 הַאֲזִינָה קוֹלִי בְּקִרְאֵי לְךָ: ב תִּכּוֹן תְּפִלָּתִי
 קְטָרֶת לְפָנֶיךָ מִשָּׂאת כְּפִי מִנְחַת עֶרֶב: ג שִׁיתָה יְהוָהּ

— שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים —

לכאב הלב

ה' קראתיך חושה לי (קמא, א): [שימוש תהלים לפרק קמא] טוב לאמרו
 לכאב הלב.

— זוהר תהלים —

קְטָרֶת מְסֻלָּקֶת מְזִיקִים וּמְבִיאָה שְׂמֹחָה לַעֲת עֶרֶב בְּעוֹלָם
 תִּכּוֹן תְּפִלָּתִי קְטָרֶת לְפָנֶיךָ מִשָּׂאת כְּפִי מִנְחַת עֶרֶב (קמא, ב):
 [זוהר בראשית פ' ויחי (דף רל.)] פֶּתַח רַבִּי חֲזַקִּיָּה וְאָמַר, (תהלים
 קמא) תִּכּוֹן תְּפִלָּתִי קְטָרֶת לְפָנֶיךָ מִשָּׂאת כְּפִי מִנְחַת עֶרֶב. לָמָּה
 מִנְחַת עֶרֶב וְלֹא תְּפִלַּת הַבֶּקֶר, שְׁלֹא כְּתוּב תִּכּוֹן תְּפִלָּתִי בַבֶּקֶר?
 אֲלֹא כִּךָ נִתְבָּאָר, תִּכּוֹן תְּפִלָּתִי קְטָרֶת לְפָנֶיךָ. קְטָרֶת לֹא בָּאָה
 אֲלֹא רַק עַל חֲדוּהָ. זֶהוּ שְׂפָתוֹב (מְשֻׁלֵּי כו) שְׂמֵן וּקְטָרֶת יִשְׂמַח
 לֵב. וְלִכֵּן הִכְהִין כְּשֶׁמְדַלִּיק גֵּרוֹת, הִיָּה מְקָרִיב קְטָרֶת, כְּמוֹ
 שְׂנֵאמַר (שמות ל) בְּהִיטִיבוּ אֶת הַנֵּרוֹת יִקְטִירֶנָּה וּבְהֵעֲלֹת אֶהְרֹן
 אֶת הַנֵּרוֹת בֵּין הָעֲרֵפִים יִקְטִירֶנָּה. בַּבֶּקֶר עַל חֲדוּהָ, שֶׁהִשְׁעָה
 גּוֹרְמֵת בְּעֶרֶב לְשִׂמְחַ צַד שְׂמָאֵל, וְכִךָ רָאוּי, וְלַעֲוֹלָם לֹא כָּא
 אֲלֹא עַל חֲדוּהָ. וּבֵא רְאָה, קְטָרֶת מְקַשֶּׁרֶת קְשָׁרִים וְאוֹחֶזֶת
 לְמַעְלָה וְלִמְטָה, וְזֶה מַעֲבִיר מוֹת וְקִטְרוֹג וְרִגְזוֹ, שְׁלֹא יוֹכְלוּ
 לְשַׁלֵּט בְּעוֹלָם, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (במדבר יז) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהְרֹן

שְׁמֵרָה לְפִי נִצְרָה עַל דַּל שְׁפָתַי:

— זוהר תהלים —

קח את המחטה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת והולך מהרה וגו'. אחר זה כתוב וירץ וגו', וכפר על העם, וכתוב ויעמד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה. משום שלא יכולים כל הצדדים הרעים וכל המקטרגים לעמד לפני הקטרת, ועל זה היא סוד [חדות] הכל וקשור הכל.

ובשעת המנחה, כשהדין שרוי בעולם, התפון דוד באותה תפלה, שכתוב תכון תפלתי קטרת לפניך וגו'. ותפלה זו שעולה תעביר רגז דין הקשה ששולט כעת בזמן הזה באותה קטרת, שדוחה ומעבירה מלפניו כל רגז [שעולה כעת בשעה זו באותה קטרת שמעבירה כל רגז] וכל קטרוג שבעולם, [הינו מה שכתוב] [מה הסעם? משום שהיא] מנחת ערב, כשהדין תלוי בעולם. בא ראה, כשנחרב בית המקדש, בשעה שנשרף, היה זמן מנחה, ועל זה כתוב (ירמיה ו) אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב. מה זה צללי ערב? אותם מקטרגים של העולם ורגזי הדינים שמזמנים באותה השעה. ועל זה שנינו שצריך אדם לכון דעתו בתפלת המנחה. בכל התפלות צריך האדם לכון דעתו, ובתפלה זו יותר מכלן, משום שהדין שרוי בעולם, ועל זה זמן תפלת המנחה יצחק תקן אותה, והרי פרושה.

ד אל תט לבי לדבר רע להתעולל עללות ברשע את
 אישים פעלי און ובל אלחם במנעמיהם: ה יהלמני
 צדיק חסד ויזכיחני שמן ראש אל יני ראשי פי עוד
 ותפלתי ברעותיהם: ו נשמתו בידי סלע שפטיהם
 ושמעו אמרי פי נעמו: ז כמו פלח ובלקע בארץ נפזרו
 עצמינו לפי שאול: ח פי אליך יהוה (קרי אלהים) אדני
 זוהר תהלים

בדרך שבה רוצה אדם ללכת - בה מנהיגים אותו

אל תט לבי לדבר רע להתעולל עללות ברשע (קמא, ד):
 [זוהר ויקרא 9' תוריע (דף מ"ז.)] כתוב (תהלים קמא) אל תט
 לבי לדבר רע להתעולל עללות ברשע. מכאן שנינו, בדרך
 שבה רוצה אדם ללכת, בה מנהיגים אותו. אמר רבי
 יצחק, הפסוק הזה קשה, וכי הקדוש ברוך הוא מסטה
 את האדם ללכת בדרך של חטא ולעשות מעשים רעים?
 אם כן, אין דין בזה העולם ולא בעולם הבא, והתורה
 לא מתקנת, שכתוב בה אם תשמע ואם לא תשמע! אלא
 דוד הזהיר את לבו להנהיגו בדרך אמת, כמו שנאמר (דברים
 ד) והשבת אל לבבך. מה זה והשבת? אלא פעם אחת
 ופעמים ושלש לחזר כנגדו, ולהוליך ולהזהיר אותו. וכך
 אמר לו: אל תט לבי לדבר רע. ללבו אמר דוד, (כלומר)
 אל תטה לפי דרכי האדם (וכך אמר לו, לבי, אל תט לדבר רע.
 שהרי דבר) רע גורם נגע בעולם, והדין שורה בעולם, והינו
 נגע צרעת.

עֵינַי בְּכָה חֶסֶתִי אֶל תֶּעַר נַפְשִׁי: ט שְׁמְרֵנִי מִיַּד פֶּחַ
יִקְשׁוּ לִי וּמִקְשׁוֹת פִּעְלֵי אֲנֹן: י וַפְּלוּ בְּמִכְמָרֶיךָ רְשָׁעִים
יַחַד אָנֹכִי עַד אֶעְבֹּר:

קמב א משכיל לדוד בהיותו במערה תפלה: ב קולי
 אל יהוה: ג אָזְעַק קוֹלִי אֶל יְהוָה: ד אֶתְחַנֵּן:
 ה אֶשְׁפָּד לְפָנָיו שִׁחִי צָרְתִי לְפָנָיו אֲנִיד:

שימוש תהלים

לחולי השוקים

משכיל לדוד (קמב, א): [שימוש תהלים לפרק קמב] טוב לאמרו לחולי
 השוקיים.

זוהר תהלים

כל ישועות שבעולם תלויות בתשובה ובתפלה שמתפלל
 האדם להקב"ה

קוֹלִי אֶל ה' אָזְעַק וגו' (קמב, ב): [זוהר ח"ב - ד' יב:]: קוֹלִי אֶל ה'
 אָזְעַק קוֹלִי אֶל ה' אֶתְחַנֵּן, אמר רבי יהודה כל ישועות
 שבעולם תלויות בתשובה ובתפלה שמתפלל האדם להקב"ה,
 וכש"כ מי ששופך דמעות בתפלתו, שאין לך שער שלא
 יכנסו אותן הדמעות, בוא וראה מה כתוב (שמות ב) ותפתח
 ותראהו את הילד, ותפתח, זו השכינה העומדת על ישראל
 כאם על הבנים, והיא פותחת תמיד בזכותם של ישראל, כיון
 שפתחה ותראהו את הילד (ירמיה לא) ילד שעשועים שהם
 ישראל שמתחטאים לפני רבונם בכל, ומיד שמתחננים לפני
 הקב"ה חוזרים בתשובה ובוכים לפניו כבן שבוכה לפני
 אביו, זש"כ והנה נער בוכה, וכיון שבוכה נתבטלו ממנו כל
 גזרות רעות שבעולם, מה כתוב, ותחמל עליו, נתעורר עליו
 ברחמים ומרחם עליו, ותאמר מילדי העברים זה, שהם רכי

— זוהר תהלים —

לב, ואל מילדי עכו"ם שהם קשי ערף וכבדי לב, מילדי העברים, רכי לב מאבותם ואמותם לשוב לפני רבונם, ותקרא את אם הילד, שהיתה בוכה כמו שכתוב (שם) קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה וגו', הוא בוכה ואם הילד היא בוכה, וא"ר יהודה לעתיד לבוא מה כתוב (שם) בככי יבאו ובתחנונים אוכילם, מהו בככי יבאו, בזכות הבכיה של אם הילד שהיא רחל, יבאו ויוקבצו מן הגלות:

פֶּאֶשֶׁר נִמְצָא צְדִיק גָּדוֹל בְּעוֹלָם אֶהוּבֹו שֶׁל הַקֶּבֶ"ה אִזְ אֶפִּילוּ
אִם נִתְעוֹרְרָה צְדָק בְּלִבָּדָה יָכוֹל הָעוֹלָם לְהִנָּצֵל בְּזָכוֹתָו
וְאִל תָּבוֹא בְּמִשְׁפֵּט אֶת עֲבֹדְךָ וְגו' (קמג, ב) : [זוהר ח"ג דף רצא:] וְאִל
תָּבוֹא בְּמִשְׁפֵּט אֶת עֲבֹדְךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי. כתיב
(תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך וגו': אמר רבי שמעון
אלה שני המאורות התיקון של כסא המלך שנקראים צדק
ומשפט הם תחלה וסוף בכל האמונה קפ"י ובהם נתעוררים כל

זיו הזוהר

קפו. צדק ומשפט היינו מלכות ותפארת, ויש לקרותן תחלה וסוף בכל מהימנותא, סתם מהימנותא היינו הז' ספירות חג"ת נהי"מ, וכיון שהז' ספירות הן ב' כוללות של ב' עולמות בחי' זכר ובחי' נקבה משפיע ומקבל, כי התפארת הוא כולל שאר ה' ספירות והוא בחי' זכר משפיע, והמלכות כולל כל הספירות של עולם המלכות, והיא בחי' נקבה מקבל, לכן כל אותן ז' הספירות נקראין על שם שתי אלה הספירות צדק ומשפט שהן תחלה וסוף, ר"ל התפארת הוא הראשון והראש לשאר ה' ספירות, והשפעת השפע נקראת על שמו שהוא

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

הדינים שלמעלה ושלמטה, והכל נסתר במשפט, והצדק ניזון מזה המשפט ^{קפי} ולפעמים היא נקראת (בראשית יד) ומלכי צדק מלך שלם, כאשר נתעוררים דינים ממשפט הם כולם ברחמים כלם בשלימות ^{קפי} כיון שמשפט ההוא ממתיק לזאת הצדק, והדינים נתתקנים ויורדים כלם לעולם בשלימות ברחמים, ואז נקרא שעת ההזדוגות של בחי' זכר בבחי' נקבה ^{קפי} וכל העולמות ברחמים ובשמחה, וכאשר נתרבו עונות העולם ונטמא המקדש ובחי' זכר מתרחק מבחי' נקבה, ונחש התקיף מתחיל להתעורר ^{קפי} אז אוי לעולם שניזון בזמן ההוא מן צדק הזו, כמה מחנות משחיתים נתעורר בעולם, כמה צדיקים נפטרים מן העולם, וכל כך למה, לפי שנתרחק בחי' זכר מן בחי' נקבה, והמשפט אינו מזדוג בצדק הזו, ועל זה כתוב (משלי יג) ויש נספה בלא משפט, שהמשפט נתרחק מצד הזו ואינה נמתקת, והצדק יונקת ממקום אחר ^{קפי}. ובוא וראה כאשר נמצא צדיק גדול בעולם

זיו הזוהר

המשפיע להמלכות, והמלכות היא הסוף לכל אותן ז' ספירות המקבלת מהן שפע: קפז. ר"ל שהמלכות נשפעת מן התפארת: קפח. ענין דין של שלימות היינו שהגם שנשפע דין מ"מ הוא באופן שלא יהיה ע"י אותו הדין ח"ו מגרעת וחוסר החיים, אלא שיהיה בכח לסבול הדין שישאיר הכל בשלימות: קפט. פי' שבכ"מ שנזכר הזדוגות זכר ונקבה ענינו הוא השפעת שפע מן התפארת להמלכות ע"י התקשרותם זה בזה: קצ. זה סמא"ל כח השטן שרו של עשו, כי כך אמר יצחק לעשו והיה כאשר תריד ופרקת עלו מעל צוארך: קצא. שיונקת כוס תרעלה מן ממשלת דינא קשיא:

ד בַּהֲתַעֲפֶנָּה עָלַי רוּחִי וְאַתָּה יָדַעְתָּ נְתִיבָתִי בְּאַרְחֵי זֶה
 אֲחַלֶּךָ מִמְּנֵי פֶה לִי: ה הַפִּיט יָמִין וְרֵאשִׁית יָמִין לִי מִכִּיר
 אֲבָד מָנוֹס מִמְּנֵי אֵין הַזֶּרֶשׁ לְנַפְשִׁי: ו זַעֲקָתִי אֶלֶיךָ
 יְהוָה: אֲמַרְתִּי אַתָּה מַחְסֵי חֶלְקִי בְּאַרְצֵי תַחֲיִים:
 ז הַקְשִׁיבָה אֶל רִנָּתִי כִּי דַלּוֹתִי מְאֹד הַצִּילֵנִי מִרְדְּפֵי כִּי
 אֲמַצֵּוּ מִמְּנֵי: ח הַזְעִיבָה מִמִּסְגַּר נַפְשִׁי לְהַזְדוּת אֶת שְׁמֹךְ
 כִּי יִבְתְּרוּ צַדִּיקִים כִּי תִגְמַל עָלַי:

— זוהר תהלים —

אהובו של הקב"ה, אז אפילו אם נתעוררה צדק בלבדה יכול העולם להנצל בזכותו, כי הקב"ה חפץ בכבודו, ואינו מפחד מן הדין, וכאשר זה הצדיק אינו עומד במדרגתו אז מפחד אפילו ממשפט ואין בכחו לעמוד כנגדו, כל שכן נגד צדק, דוד המלך בתחלה אמר (תהלים כו) בחנני ה' ונסני וגו', שהרי אני אין מתירא מכל הדינים אפילו מן צדק הזו, ועוד אדרבא כי הלא אני נאחז בה, מה כתוב (תהלים יז) אני בצדק אחזה פניך, בצדק ודאי, אינני מתירא לעמוד נגד דינים שלה, ולאחר שחטא אפילו ממשפט היה מפחד, שכתוב ואל תבוא במשפט את עבדך, ובוא וראה כאשר תמתק צדק הזאת ממשפט אז נקרא צדקה והעולם נמתק בחסד ונתמלא

זיו הזוהר

קצב. יש לפרש שהמלכות נקראת צדקה תחת צדק, כי תוספת אות ה' מרמז שהתפארת משפיע לה שפע הבינה ששורשה אות ה' הראשונה

— — — — — תהלים — — — — —

ממנו, שכתוב (תהלים לג) אוהב צדקה ומשפט חסד ה' מלאה הארץ.

— — — — — זיו הזוהר — — — — —

של שם הוי"ה ב"ה, ועוד יש לפרש שהתפארת נקרא בעבור השפעתו למלכות בשם צדקה, עד"ר הכתוב הא לכם זרע, והיינו צדק עם ה' שניהם יחדו:

קמג א מְזִמּוֹר לְדוֹד יְהוָה שְׁמַע תְּפִלָּתִי
הַאֲזִינָה אֶל תַּחֲנוּנֵי בְּאִמְנַתְךָ עֲנֵנִי בְּצַדִּיקְתְּךָ:
ב וְאַל תִּבּוֹא בְּמִשְׁפַּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ
כָּל חַי: ג כִּי רַדְּהָ אֲזַיֵּב נַפְשִׁי דַּבָּא לְאַרְצֵן חַיְתִּי הוֹשִׁיבֵנִי
בְּמַחֲשָׁבִים בְּמַתִּי עוֹלָם: ד וַתִּתְעַטֶּף עָלַי רוּחִי בְּתוֹכִי
יִשְׁתַּוְּמֵם לִבִּי: ה זָכַרְתִּי יָמִים מְקַדָּם חַיְתִּי כְּכֹל פְּעֻלָּתְךָ
בְּמַעֲשֵׂה יָדֶיךָ אֲשׁוּחַח: ו פִּרְשָׁתִּי יָדַי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי בְּאַרְצֵן
עֵינֶיךָ לְךָ סָלָה: ז מִחֵר עֲנֵנִי יְהוָה פָּלַתָּה רוּחִי
אֶל תִּסְתַּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי וְנִמְשַׁלְתִּי עִם יָרְדֵי בּוֹר:
ח הִשְׁמִיעֵנִי כִּפְקֹר חֲסִדְךָ כִּי כִךְ בְּטַחַתִּי הוֹדִיעֵנִי דְרָךְ
זוֹ אֵלֶיךָ כִּי אֵלֶיךָ נִשְׁאַתִּי נַפְשִׁי: ט הֲצִילֵנִי מֵאִיְבֵי יְהוָה
אֵלֶיךָ כִּסְתִי: י לְמַדְנִי לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ כִּי אַתָּה
אֲלוֹהֵי רוּחֶךָ טוֹבָה תִּנְחַנֵּנִי בְּאַרְצֵן מִישׁוֹר: יא לְמַעַן שְׁמֹךְ
יְהוָה תַּחֲנוּנֵי בְּצַדִּיקְתְּךָ תוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשִׁי:
יב וּבַחֲסִדְךָ תִּצְמֹת אִיְבֵי וְהֶאֱבַדְתָּ כָּל צָרָרֵי נַפְשִׁי כִּי
אֲנִי עַבְדְּךָ:

— שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים —

לחולי זרוע

ה' שמע תפלתי (קמג, א): [שימוש תהלים לפרק קמג] טוב לאמרו לחולי הזרוע.

קמד א לְדוֹד בְּרוּךְ יְהוָה ^א צוּרֵי הַמְּלֶמֶד יָדֵי
 לַקָּרֵב אֲצַבְעוֹתַי לְמַלְחָמָה: ב חֲסֵדִי וּמְצוּדָתִי
 מוֹשְׁגֵבִי וּמַפְלִטִי לִי מִגְּנֵי וּבֹו חֲסִיתִי הָרוּדֵד עִמִּי תַחְתָּי:
 ג יְהוָה ^ב מָה אָדָם וַתִּדְעֵהוּ בֶן אָנוּשׁ וַתַּחֲשִׁבְהוּ:
 ד אָדָם לַחֲבֵל דָּמָה יָמָיו כְּצֶלַע עוֹבֵר: ה יְהוָה ^ג חֵט
 שְׂמוֹךְ וַתִּרְדַּ גַּע בַּחֲרִים וַיַּעֲשֵׂנוּ: ו בְּרוּךְ בָּרַק וַתִּפְיֵצֵם
 שְׁלַח חֲצִידָה וַתִּהַפֵּם: ז שְׁלַח יָדְךָ מִמְרוֹם פְּצַנִי וַהֲצִילֵנִי
 מִמַּיִם רַבִּים מִיַּד בְּנֵי נָכָר: ח אֲשֶׁר פִּיהֶם דִּבְרַ שׁוֹא
 וַיִּמְיָנֵם יָמִין שְׂקָר: ט אֱלֹהִים ^ד שִׁיר חָדָשׁ אֲשִׁירָה
 לָךְ בְּנִבְלַ עֲשׂוֹר אֲזַמְּרָה לָךְ: י הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לְמַלְכִים
 הַפּוֹצֵה אֶת דָּוִד עַבְדּוֹ מִחֶרֶב רָעָה: יא פְּצַנִי וַהֲצִילֵנִי מִיַּד

❦ ————— ❦ **שימוש תהלים** ❦ ————— ❦

לשבירת יד

לדוד ברוך ה' צורי (קמד, א): [שימוש תהלים לפרק קמד] לשבירת יד
 והוא טוב לשמירה מן המזיקים ושדים.

❦ ————— ❦ **זוהר תהלים** ❦ ————— ❦

הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לְמַלְכִים הַפּוֹצֵה אֶת דָּוִד עַבְדּוֹ מִחֶרֶב רָעָה:
 (קמד, י): [זוהר ח"ב-ב 94 רכא:] הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לְמַלְכִים הַפּוֹצֵה
 אֶת דָּוִד עַבְדּוֹ מִחֶרֶב רָעָה. פְּצַנִי וַהֲצִילֵנִי וּגו'. רַבִּי אַבָּא פִתַח
 (ישע' יא) וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא שׁוֹרֵשׁ יִשְׂרָאֵל עֵמֶד לְנֶס עַמִּים
 אֲלֵיו גּוֹיִם יִדְרָשׁוּ וְהִיתָה מְנוּחָתוֹ כְּבוֹד, וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא,

בְּנֵי נֶכֶר אֲשֶׁר פִּיהֶם דִּבֶּר שָׁאָה וַיִּמְנָם יָמִין שָׁקֶר:
 יב אֲשֶׁר בְּנִינוּ בְּנִטְעִים מְגַדְלִים בְּנַעֲוִיָּהֶם בְּנֹתֵינוּ
 כְּזוּיֵית מְחַטְבוֹת תִּבְנִית הַיָּבֵל: יג מְזוּיָנוּ מְלֵאִים מְפִיקִים
 מִזֶּן אֶל זֶן צְאוּנָנוּ מְאֻלִּפוֹת מְרַבְּבוֹת בְּחֻצוֹתֵינוּ:
 יד אֲלוּפֵינוּ מְסַבְּלִים אֵין פֶּרִץ זָאִין יוֹצֵאת זָאִין צְנוּחָה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בזמן שהקב"ה ירבה שלום בעולם יתקיים השורש של עץ החיים קצצ ומן השורש ההוא יתקיימו שאר השרשים למטה, כי כלם מושרשים ומתקיימים ממנו, אשר עומד לנס עמים, שזה הוא עומד לנס ולאות על סוד השם הקדוש קצצ אליו

זיו הזוהר

קצצ. פי' בזמן הקץ שיתגלה משיח בן דוד ויהיה שלום בעולם אז יתקיים שרשא דאילנא דחיי, הנה רבו הפירושים כאן, ולפע"ד נראה לפרש שמוסב על ספירת היסוד שאז יתקיים יתגדל ויתחזק בסוד הכתוב ובידך לגדל ולחזק לכ"ל, וזה רמז שאז ימצא הצדיק אבדתו שאבד ויתגדל ויתחזק כראוי להעביר השפע למלכות בהודווגותה עם התפארת, כי יסודא ושרשא הם כמו שמות נרדפים, הם יסוד נאה לו מצד התפארת, והשם שורשא נאה לו מצד המלכות, ועיין לקמן בהפסוק עיני כל אליך ישרו, שם מובא מאמר מן הזוהר חדש בענין ספירת היסוד, וז"ל ובגין האי דאקרי צדי"ק מתזנין עלאין ותתאין, ועליה קיימין וביה מסתמכין והוא יסודא ושרשא דילהון וכו' יעו"ש, ובזה יובן מה שאומר דכלהו אשתרשן ואתקיימין מניה, כי על ידו תבא השפע למלכות וממנה נתחלק לכל המלאכים והשרים והעולמות שתחתיה, והמעיין בזה"ק בענין הסולם שחלם יעקב יבין כאן הדבר לאשורו: קצצ. פי' שספירת היסוד הוא הנס והאות לרזא דשמא

בְּרַחֲבֵינוּ: טו אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁכָּבַח לֹא אֲשֶׁרִי הָעַם
 שִׁוְהוֹאֲנוּ אֶתְהוּ אֱלֹהֵינוּ

זוהר תהלים

גוים ידרשו, כי שם הוא סוד הקיום של השם הקדוש קצה ולפיכך אליו גוים ידרשו, כמש"כ (שם ב) והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' וגו', ועל כן אליו גוים ידרשו, והיתה מנוחתו כבוד, מנוחתו זה בית המקדש, שכתוב (תהלים קלב) זאת מנוחתי עדי עד, כבוד, שבזמן ההוא כך יהיה נקרא כבוד ה', שכתוב (ישעי' ל) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים וגו'.

פְּרוֹשׁ תַּבַּת שֶׁכָּבַח לֹא

אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁכָּבַח לֹא אֲשֶׁרִי הָעַם שִׁוְי אֱלֹהֵינוּ (קמד, טו): נזוהר ח"ג פ' נשא - אידרא רבא קדישא (דף קל"ג.) [תקונא חמישאה. נפיק אורחא אחרא מתחות פומא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (מִכָּה ז) לֹא הֶחֱזִיק לְעַד אֶפֶס. קוּם רַבִּי יוֹסִי. קָם רַבִּי יוֹסִי, פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קמד) אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁכָּבַח לֹא אֲשֶׁרִי הָעַם שִׁוְי אֱלֹהֵינוּ. אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁכָּבַח לֹא. מֵהוּ שֶׁכָּבַח לֹא. כְּמָה דְאֵתְ אָמַר (אסתר ז) וְחַמַּת

זיו הזוהר

קדישא, היינו למדת המלכות: קצה. פי' שהיסוד הוא סוד הקיום של מדת המלכות, כי השפע שמעביר אליה היינו הקיום שלה: אמנם אולי שגיתי בפירושי, לכן אביא פירוש אחד מן שאר הפירושים, והוא פירוש הרח"ו זצ"ל, וז"ל יתקיים שרשא דאילנא דחיי וכו', היא המלכות שהיא שורש האילן, ואל תתמה כי שני שרשים הם כנזכר בתיקונים בסוד שי"ן עלאה בינה ויש"ן תתאה מלכות דבה אתנטע אילנא דחיי בהוא גן,

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

הַמְלִיךְ שְׁכָכָה, שְׁכִיף מְרוּגְזִיָּה. דָּבַר אַחַר. שְׁכִיף בְּרוּגְזִיָּה,
הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (במדבר יא) וְאִם כָּכָה אַתְּ עוֹשֶׂה לִּי הֲרִגְנִי נָא
הַרוּג. דָּא הוּא דִּינָא דִּינָא. אֲשֶׁרֵי הָעַם שְׂיִי אֱלֹהֵיו, רַחֲמֵי
דְּרַחֲמֵי. דָּבַר אַחַר, שְׁכָכָה, שְׁמָא דְכֻלִּיל כָּל שְׁמֵהּ, וְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא מְעַבֵּר רוּגְזִיָּה, וְאַנַּח בֵּיה לְזַעִיר אֲנָפִין, וּמְעַבֵּיר עַל
כָּל אֵינּוֹן דְּלִבְר.

זיו הזוהר

וזה יובן בסוד מעילא לתתא ומתתא לעילא, וכבר ידעת כמה עולמות
תחתיה וכמה אילנות לאין קץ, וכלם קיימים בהאי שרשא, ולכן אליו
גוים ידרשו כי הוא הר ה', כד"א לכו ונלעה וגו', כבוד דהכי אקרי בההוא
זמנא וגו', הרגיש כי לעולם מלת כבוד הוא בבינה או בתפארת כנזכר
בפרשת תרומה (קכו): ולזה אמר כי בההוא זמנא דתהוי אור הלבנה
כאור החמה אז תקרא גם היא כבוד, עכ"ל:

ל לחודש

קמה א תהלה לדוד ארוממך אלוהי המלך ואברכה
 שמך לעולם ועד: ב בכל יום אברכה ואהללה
 שמך לעולם ועד: ג גדול יהוה ומהלל מאד

שימוש תהלים

לפחד

תהלה לדוד (קמה, א): [שימוש תהלים לפרק קמה] טוב למי שקבל
 פחד. 'אמר אותו ג"פ ואח"כ 'אמר יושב בסתר ז' פעמים

זוהר תהלים

כל ימות דוד השתדל לתקן את הכסא ולהאיר פניה כדי
 שתגן עליו

ארוממך אלהי המלך ואברכה שמך לעולם ועד (קמה, א):
 [זוהר ח"ב פ' וארא (דף כ"ח:)] רבי יצחק פתח פסוק
 זה, (תהלים קמה) ארוממך אלהי המלך ואברכה שמך לעולם
 ועד. בא ראה, דוד כנגד דרגתו אומר, שכתב אלהי, שלי.
 משום שרצה להעלות שבחו ולהכניס אותו לאור עליון
 להתערב זה בזה להיות הכל אחד, משום כך ארוממך
 אלהי המלך וגו'. ששנינו, כל ימות דוד השתדל לתקן את
 הכסא ולהאיר פניה כדי שתגן עליו, ויאר תמיד האור
 התחתון באור העליון להיות הכל אחד. וכשבא שלמה,
 מצא העולם שלם, והלבנה התמלאה, ולא צריך לטרח
 עליה להאירה.

וְלִגְדֹלְתוֹ אֵין חֶקֶר: ד' דוֹר לְדוֹר יִשְׁבַח מַעֲשֵׂיךָ וְגִבּוֹרֹתֶיךָ
 וְגִידוֹ: ה' הַדָּר כְּבוֹד הַחֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה:
 ו' וְעִזּוֹ נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמְרוּ (וּגְדוֹלְתֶיךָ) וְגִדּוֹלְתֶךָ אִסְפְּרָנָה:
 ז' זָכַר רַב טוֹבְךָ יִבְיַעוּ וְצִדְקָתֶךָ יִרְנְנוּ: ח' חֲנוּן וְרַחוּם
 יְהוָה אֲרֹךְ אֲפָיִם וְגִדֹל חֶסֶד: ט' טוֹב יְהוָה לְיִשְׂרָאֵל
 לְכֹל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו: י' יוֹדוּךָ יְהוָה לְכֹל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אות ט' טוב הוא

טוֹב ה' לְכֹל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו (קמה, ט): נווהר בראשית פ'
 בראשית (דף ל ע"ב) [וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם כִּי טוֹב. שְׁנִינּוּ,
 כָּל חֵלֹם שְׁעוֹמֵד בְּקִיּוּם שֶׁל כִּי טוֹב, שְׁלוֹם הוּא לְמַעְלָה
 וּלְמַטָּה. רָאָה אוֹתִיּוֹת, כְּפִי דָּרְכוּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד. רָאָה ט' -
 טוֹב לוֹ, טוֹב לְחֵלּוֹמוֹ, שֶׁהָרִי הַתּוֹרָה פִּתְחָה בּוֹ כִּי טוֹב. מֵאִיר
 מִסּוֹף הָעוֹלָם לְסוֹף הָעוֹלָם. ט' טוֹב. טוֹב הוּא טוֹב אוֹר
 בְּשִׁלְמוֹת. ט' תְּשִׁיעֵי שֶׁל הַכֹּל. אוֹת שְׁמֵאִיר מַעְלִיּוֹן רֵאשִׁית
 וְנִכְלָל בּוֹ וְנַעֲשֶׂה בְּסִתְרָה שֶׁל נִקְדָּה סוּד שֶׁל י' שֶׁהִיא נִקְדָּה
 אַחַת. ו' מִכְחוֹ יֵצֵא. בּוֹ נַעֲשׂוּ שְׁמַיִם. כְּשֶׁהִסְתִּים בְּנִקְדָּה אַחַת
 וְנִגְנְזוּ פְּנִימָה, הָאִירָה ב'. מִמְּנָה יֵצֵאוּ עֲלִיּוֹן וְתַחְתּוֹן. עֲלִיּוֹן
 טְמִיר. הַתַּחְתּוֹן גְּלוּי בְּסוּד שֶׁל שְׁנַיִם, וְעוֹמֵד בְּכַח שֶׁלְמַעְלָה.
 וְזֵהוּ טוֹ"ב. שֶׁלֹּשׁ הָאוֹתִיּוֹת הֵלְלוּ טוֹ"ב נִכְלָלוּ אַחַר כֵּךְ לְצַדִּיק
 הָעוֹלָם שְׁכוּלֵל הַכֹּל לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר (שם ג) אִמְרוּ
 צַדִּיק כִּי טוֹב. בְּגִלְלֵי שְׁאוֹר עֲלִיּוֹן כְּלוּל בּוֹ, שְׁכָתוֹב (תהלים קמה)

— זוהר תהלים —

טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו. לכל כתוב, זה סתם של הדבר בשביל להאיר יום אחד שמאיר לכל, עליון על הכל. עד כאן סתם הדברים.

אפלו נחשים ועקרבים ויתושים, ואפלו אותם שנראים מחבלי העולם, בכלם כתוב והנה טוב מאד

טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו (קמח, ט): [זוהר ח"ג פ' אמור (ד ק"ט)]: רבי שמעון היה הולך בדרך, והיו עמו רבי אלעזר ורבי אבא ורבי חייא ורבי יוסי ורבי יהודה. הגיעו לחריץ מים אחד. החליק רבי יוסי בבגדיו לתוך המים, אמר, הלואי שחריצי המים לא היו נמצאים. אמר לו רבי שמעון, אסור לך! שמש של העולם הוא, ואסור לנהג קלון בשמשו של הקדוש ברוך הוא, וכל שכן כשהם מעשים של אמת שנמצאים בהנהגות ההשגחה העליונה. פתח ואמר, (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. וירא אלהים את כל אשר עשה - סתם, אפלו נחשים ועקרבים ויתושים, ואפלו אותם שנראים מחבלי העולם, בכלם כתוב והנה טוב מאד, כלם שמשי העולם, מנהיגי העולם, ובני אדם אין יודעים.

עד שהיו הולכים, ראו נחש אחד הולך לפניהם. אמר רבי שמעון, ודאי זה הולך להרחיש לנו נס. רץ אותו נחש לפניהם ונקשר באפעה אחד בקשר הדרך, הסיטו (נלחמו) זה את זה ומתו. כשהגיעו, ראו את שניהם שוכבים בדרך. אמר

— זוהר תהלים —

רבי שמעון, ברוך הַרְחֵמֵן שְׁהַרְחִישׁ לָנוּ נֵס, שְׁהַרִי כָּל מִי שְׁמִסְתַּכַּל בְּזֶה כְּשֶׁהוּא בְּקִיּוּמוֹ, אוֹ שֶׁהוּא מִסְתַּכַּל בְּאָדָם, לֹא יִנְצַל בְּיָדָיו. כָּל שֶׁכֵּן אִם יִקְרַב אֵלָיו. קָרָא עָלָיו, (תהלים צא) לֹא תֵאָנֶה אֵלָיִךְ רַעַה וְנִגַע לֹא יִקְרַב בְּאַהֲלֶךְ. וּבְכַל עוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת שְׁלִיחוֹתוֹ, וְאֵין לָנוּ לְנֶהֱג בְּזִיוֹן בְּכָל מֵה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה. וְעַל זֶה כָּתוּב, (שם קמה) טוֹב ה' לְכָל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו, וְכָתוּב, יוֹדוּךָ ה' כָּל מַעֲשֶׂיךָ.

סוד שלוחת הקן

טוֹב ה' לְכָל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו (קמה, ט): [זוהר חדש מדרש רות (דף ט"ז)] אָמַר רַבִּי חִזְקִיָּה אָמַר רַבִּי יוֹסִי בֶן קִיסְמָא אָמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל, כְּשֶׁבָרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, בְּרָא אוֹתוֹ בְּשִׁלְשָׁה קְשָׁרִים, וְהֵם חֲכָמָה וְתַבּוּנָה וְדַעַת, שְׁכָתוּב (משלי ג) ה' בְּחֲכָמָה יָסַד אֶרֶץ כּוֹנֵן שְׁמַיִם בְּתַבּוּנָה בְּדַעַתוֹ תְּהוֹמֹת נִבְקָעוּ. וְכָל הַקְּשָׁרִים בְּאָדָם. וְקָשֶׁר הַתַּבּוּנָה שְׁפָקַע מֵהֶם, הַתַּפְּשִׁט בְּשָׂר הַבְּרִיּוֹת, וּבְכָלֵם יֵשׁ הַשְּׁכַל לְפִי דְרָכּוֹ. הָעוֹף הַזֶּה, כְּשֶׁפּוֹרַח מִגּוּזְלָיו וְנִשְׁלַח מֵעַל בְּנָיו, מְצַפֵּץ וְהוֹלֵךְ, וְלֹא יוֹדַע לְאִיזָה מְקוֹם הוֹלֵךְ, נוֹדֵד לְאֶבֶד אֶת עַצְמוֹ. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁכָתוּב בּוֹ (תהלים קמה) וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו, אֶפְלוֹ עַל יְתוֹשׁ קָטָן בְּעוֹלָם, רַחֲמָיו עַל הַכֹּל. אוֹתוֹ הִמְמָנָה עַל הָעוֹף מִתְעוֹרֵר אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְעוֹרֵר עַל בְּנָיו. אִזּוֹ קוֹל יוֹצֵא לְפָנָיו וְאוֹמֵר: כְּצִפּוֹר נוֹדֵדֶת מִן קִנָּה כֵּן אִישׁ נוֹדֵד מִמְּקוֹמוֹ. אִזּוֹ הוּא מְעוֹרֵר רַחֲמִים עַל כָּל אוֹתָם הַהוֹלְכִים וְנוֹדְדִים מִמְּקוֹם לְמְקוֹם,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וּמֵאַתֶּר לְאַתֶּר אַחֵר. שְׁבוּרֵי לֵב, שְׁבוּרֵי כַח. וּמַעֲוֹרֵר רַחֲמִים
עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת וְחָס עֲלֵיהֶם, וְעוֹזֵב אֶת חֲטָאֵי הַנּוֹדָדִים
מִמְקוֹמָם, וְחָס עֲלֵיהֶם וְעַל כָּל הָעוֹלָם.

וְעַל כֵּן אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲשֶׁרִי הִצַּפּוֹר בַּחוּץ. וְהִיא
מַעֲוֹרֶת רַחֲמִים עַל כָּל הָעוֹלָם. מִי גָרַם לְחוּס עַל הָעוֹלָם
וְלַעֲוֹר עֲלֵיהֶם רַחֲמִים? אוֹתוֹ הָאָדָם שֶׁשׁוֹלַח אוֹתָהּ הִצַּפּוֹר
לְצַעֲרָהּ בְּשֵׁנֵי גִנִּים, כִּי מַתְעוֹרֵר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִתְמַלֵּא
רַחֲמִים עַל כָּל אוֹתָם בְּעֲלֵי הִצְעֵר, וְעַל כָּל אוֹתָם שְׁנוּדָדִים
מִמְקוֹמָם. וּמִשׁוּם כֵּן, שֶׁכָּרוּ שֶׁל הָאָדָם הַזֶּה, מִה כָּתוּב בּוֹ?
(דברים כב) לְמַעַן יִיטֵב לָךְ וְהֶאֱרַכְתָּ יָמִים. קָם רַבִּי בּוּן עַל רַגְלָיו,
וְשָׂמַח וְאָמַר: בְּרוּךְ הַרְחֵמֵן שֶׁשָּׂמַעְתִּי אֶת הַקּוֹל הַזֶּה, וְאֵלְמָלֵא
לֹא בָאתִי לְעוֹלָם אֲלֵא לְשָׁמַע אֶת זֶה - דִּי לִי! חָזַר אוֹתוֹ הַקּוֹל
כְּמוֹ מְקָדָם, פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קד) מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה' כָּלֵם
בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ וְגו'. כָּל הָעוֹלָם לֹא בָאִים אֲלֵא בְּחֻכְמָה,
וְהָאָדָם הַתְּמַלֵּא בְּכָל. שְׁאֵר הַבְּרִיּוֹת, בְּצִיּוֹר (בתוספת) שֶׁל חֻכְמָה
שֶׁנִּשְׁאַרְהָ בְּאָדָם.

וְאֵף עַל גַּב שְׁכַל הַבְּרִיּוֹת כֵּן, לֹא הִיְתָה בְּרִיָּה קְלָה לְרַדֵּף אַחֵר
מִעֲשֵׂה הָאָדָם כְּמוֹ הָעוֹף. אָדָם בּוֹנֵה בְּנִין לְדִיּוּרוֹ, וְהָעוֹף
בּוֹנֵה בְּנִין לְדִיּוּרוֹ. אָדָם מְבִיא מְזוֹן לְבָנוֹ, הָעוֹף מְבִיא מְזוֹן
לְבָנָיו. אָדָם מְרַפָּא אֶת הַמַּחְלוֹת בְּעֵשֶׂב, וְהָעוֹף מְרַפָּא אֶת
הַמַּחְלוֹת בְּעֵשֶׂב. אָדָם אֵמֵן וְעוֹשֶׂה אֲנִיּוֹת בֵּינָם, וְהָעוֹף נוֹטֵל
גּוֹזְלָיו וּמִתְקִינֵם עַל חוּף הַיָּם. אָדָם מְשַׁבַּח וּמְרוֹמֵם אֶת הַמַּלְאָךְ
הָעֲלִיּוֹן, וְהָעוֹף מְצַפְצֵף וּמְשַׁבַּח אֶת רַבּוֹנוֹ, שֶׁהוּא הָאֱלֹהִים

מַעֲשֵׂיךָ וְחִסְדֵיךָ יִבְרַכּוּכָהּ: י"א כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמְרוּ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַעֲלִינֵן. וּמִשׁוּם כֶּף, לְמַעַן יֵיטֵב לָךְ. לֹא כָתוּב אֵיטִיב לָךְ, אֲלֵא יֵיטֵב לָךְ. אוֹתוֹ הַשְּׁלוּחַ שֶׁל הַצֶּפּוֹר שְׁמִשְׁלַח, שְׁמַעוֹרֵר עַל הָעוֹלָם לְהֵיטִיב לָךְ. רַבִּי בּוֹן קָם וְהֵלֵךְ אֵלָיו, וּמִצָּא שֶׁהוּא רַבִּי יֵצֵא הַזְקֵן, מִן הַחֲבָרִים. נִכְנָס אֶצְלוֹ וּנְשָׁקוּ בְּרֹאשׁ. אָמַר, כְּמוֹ שֶׁנִּחְמַתְתָּ אֶת לְבִי, כֶּף יִנְחַם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹתְךָ. יִשְׁבוּ יַחַד.

בְּרַכַּת כְּהֻנִּים דּוֹקָא עַל יְדֵי הַפְּהֵן מוֹדַת הַחֶסֶד וּקְדוּשַׁת הַלְוִיִּים וְחִסְדֵיךָ יִבְרַכּוּכָהּ (קמ"ה, י): [זוהר ח"ג פ' נשא (דף קמ"ה):] אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִשׁוּם שְׂאִין שְׁכִינָה שׁוֹרָה בְּמִי שֶׁלֹּא נִשְׂא אִשָּׁה, וְכַהֲנִים צְרִיכִים יוֹתֵר מִכֹּל שְׂאֵר הָעַם לְהַשְׁרוֹת בְּהֵם שְׁכִינָה. וְכִיּוֹן שֶׁשׁוֹרָה בְּהֵם שְׁכִינָה, שׁוֹרָה בְּהֵם חֶסֶד, וְנִקְרָאִים חֲסִידִים, וְצְרִיכִים לְבָרֵךְ אֶת הָעַם. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (תהלים קמ"ה) וְחִסְדֵיךָ יִבְרַכּוּכָהּ. וְכָתוּב (דברים לג) תִּמְיֵךְ וְאוֹרֵיךְ לְאִישׁ חֲסִידֵךְ. וּמִשׁוּם שְׁכַהֵן נִקְרָא חֲסִיד, צְרִיף לְבָרֵךְ. וּמִשׁוּם כֶּף כְּתוּב, דְּבַר אֵל אֲהֲרֹן וְאֵל בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִבְרְכוּ. מַה הַטַּעַם? מִשׁוּם שֶׁנִּקְרָאִים חֲסִידִים, וְכָתוּב וְחִסְדֵיךָ יִבְרַכּוּכָהּ. כֹּה תִבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמֹר לָהֶם. כֹּה תִבְרְכוּ - בְּלוֹשׁן הַקְּדוֹשׁ. כֹּה תִבְרְכוּ - בִּירְאָה. כֹּה תִבְרְכוּ - בַּעֲנוּהָ. אָמַר רַבִּי אַבְא, כֹּה תִבְרְכוּ - לְמַדְנוּ, הַצֶּדֶק הַזֶּה נִקְרָא כ"ה, שְׁפָל הַדֵּינִים מִתְעוֹרְרִים מִכ"ה (ממנו), וְהֵינּוּ מַה שְׂאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מַה זֶה מִכָּה (שכה) רַבָּה? כְּלוֹמַר, מִכָּה מִכָּה. וְכָתוּב (שמות ז) וְהִנֵּה לֹא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁמַעַתָּה עַד כ"ה, כְּמוֹ שֶׁהִפְחִיד מִשֶּׁה. וְכָתוּב בְּזֹאת תִּדְעַ כִּי אֲנִי ה', וְהִכַּל אֶחָד. וְכָתוּב וְלֹא שָׁת לְבוּ גַם לְזֹאת, שֶׁהִזְמִינָה לְהַחֲרִיב אֶת אֲרָצוֹ.

מֵהַכ"ה הַזֹּאת מֵתְעוֹרְרִים הַדִּינִים, וּמִשֶּׁהִתְחַבֵּר עִמָּה חֶסֶד, מִתְבַּשְׂמֵת. וּמִשׁוּם כֶּךָ נִמְסַר זֶה לְכַהֵן שֶׁבֵּא מִחֶסֶד, כְּדִי שֶׁתִּתְבָּרַךְ וְתִתְבַּשֵּׂם כ"ה. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב כֹּה תִּבְרָכוּ. כְּלוּמַר, אַף עַל גַּב שֶׁהִכָּה הַזֹּאת נִמְצְאָת בְּדִינִים, תִּבְשְׂמוּ אוֹתָהּ וְתִבְרָכוּ אוֹתָהּ, שֶׁכָּתוּב כֹּה תִּבְרָכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. תִּבְרָכוּ בְּחֶסֶד זֶה אֶת כ"ה, וְתִבְשְׂמוּ אוֹתָהּ מוֹל יִשְׂרָאֵל, כְּדִי שֶׁלֹּא יִמְצְאוּ בָּהּ דִּינִים. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב כֹּה תִּבְרָכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמור לָהֶם. לֹא כָּתוּב אָמרוּ, אֲלֵא אָמור, לְהוֹצִיא מִשְׂרָבוֹ הַפְּרִיצִים שֶׁלֹּא מִפְּרָסְמִים דְּבַר, שֶׁהָרִי לֹא הִצְטוּוּ לְפָרְסֵם הַשֵּׁם, מִשְׁמַע שֶׁכָּתוּב אָמור לָהֶם. אָמור סֵתֵם. דְּבַר אַחַר אָמור - כִּיּוֹן שֶׁכָּתוּב כֹּה תִּבְרָכוּ, לָמָּה לֹא כָּתוּב תֹּאמְרוּ? אֲלֵא שָׁנָה רַבִּי יְהוּדָה, אָמור לָהֶם, זְכוּ - לָהֶם. לֹא זְכוּ - אָמור סֵתֵם.

רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (דְּנִיאל י) וְרֵאִיתִי אֲנִי דְּנִיאל לְבַדִּי אֶת הַמַּרְאָה וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ עִמִּי לֹא רָאוּ אֶת הַמַּרְאָה וְגו'. וְרֵאִיתִי אֲנִי דְּנִיאל לְבַדִּי?! וְהָרִי שְׁנִינּוּ, הֵם נִבְיָאִים, וְהוּא לֹא נִבְיָא, וּמִי הֵם? חֲגִי זְכָרְיָה וּמִלְאֲכִי. אִם כֶּךָ, נַעֲשֶׂה קֹדֶשׁ חַל, וְהָרִי כָּתוּב לֹא רָאוּ, לָמָּה פָּחַדוּ? וּבְדְּנִיאל כָּתוּב וְרֵאִיתִי אֲנִי, וְלֹא פָּחַד, וְהוּא לֹא נִבְיָא, הָרִי חַל קֹדֶשׁ? אֲלֵא כֶּךָ לְמַדְנּוּ, כָּתוּב (תְּהִלִּים כז) אִם תִּחְנָה עָלַי מִחְנָה לֹא יִירָא לְבִי אִם תִּקּוּם עָלַי מִלְחָמָה בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ. בְּזֹאת, זֶה שֶׁאֲמַרְנוּ. זֹאת חֻבֵּל חֻלְקוֹ

— זוהר תהלים —

לִירֵשׁ וְלַעֲשׂוֹת לוֹ נִקְמוֹת. וְשָׁנִינוּ, עֲשֵׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
 דָּוִד מִרְכָּבָה קְדוֹשָׁה עִם הָאֲבוֹת, כְּתָרִים עֲלִיוֹנִים קְדוֹשִׁים שֶׁל
 הַכֹּל, שִׁירְשׁוּ הָאֲבוֹת. וְלִמְדָנוּ שְׁדוּד הוֹרִישׁ מַלְכוּת לְבָנָיו,
 וּבִמְקוֹם מַלְכוּת הָעֲלִיוֹנָה הִתְחַזַּק וִירֵשׁ הוּא וּבָנָיו מַלְכוּת זו
 שְׁלֵא תַעֲבֹר מִשְׁלֹטָנָם לְדוֹרֵי דוֹרוֹת.

וְלִמְדָנוּ, בְּשַׁעַה שֶׁכֶּתֶר הַמַּלְכוּת הַזֶּה הִתְעוֹרֵר לְבָנֵי דָוִד, אֵין
 מִי שִׁיעֲמַד לְפָנָיו. וְרֵאִיתִי אֲנִי דְנִיָּאל לְבַדִּי אֶת
 הַמְּרֹאָה, מִשׁוּם שֶׁמְבַנֵּי דָוִד הָיָה, שֶׁכְּתוּב (דְּנִיָּאל א) וַיְהִי בָהֶם
 מְבַנֵּי יְהוּדָה דְּנִיָּאל חֲנַנְיָה וְגו'. וְהוּא רָאָה וְשָׁמַח בְּזֶה שֶׁהוּא
 מִצַּד יֵרֶשֶׁת חֶלֶק חָבֵל אָבִיו, וּמִשׁוּם שֶׁהָיָה שְׁלוֹ הוּא סָבֵל,
 וְאַחֲרֵים לֹא סָבֵלוּ. שְׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּשַׁעַה שֶׁהִכִּיָּה הַזֹּאת
 מִתְעוֹרֶרֶת בְּדִינָיָה, לֹא יְכוּלִים בְּנֵי הָעוֹלָם לַעֲמַד לְפָנֶיהָ.
 וּבְשַׁעַה שֶׁהִפְהִנִים פּוֹרְשִׁים יְדֵיהֶם, שְׁבָאִים מִחֶסֶד, מִתְעוֹרֵר
 חֶסֶד שֶׁלְמַעְלָה וּמִתְחַבֵּר בְּכִיָּה הַזֹּאת, וּמִתְבַּשְׂמֵת וּמִתְבָּרַכֵת
 בְּפָנִים מְאִירוֹת לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמַעֲבִירִים מֵהֶם דֵּינִים. זֶהוּ
 שֶׁכְּתוּב כֹּה תְבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא אֶת שְׂאֵר הָעַמִּים.
 בְּגִלְלַת כֶּף כֹּהֵן וְלֹא אַחֵר. כֹּהֵן, כְּדִי שִׁיתְעוֹרֵר הַכֶּתֶר הַזֶּה שְׁלוֹ,
 חֶסֶד, עַל יְדוֹ, שֶׁנִּקְרָא חֶסֶד, שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים לג) לְאִישׁ חֶסֶד יִדְוֶךָ.
 וְהוּא בָּא מִצַּד הַחֶסֶד. וְכְתוּב (תְּהִלִּים קמ"ה) וְחֶסֶד יִדְוֶךָ יְבָרְכֻכָּה.
 אֵל תִּקְרֵי יְבָרְכֻכָּה, אֲלֵא יְבָרְכוּ כִיָּה. כֹּה תְבָרְכוּ - בִּשְׁם
 הַמְּפָרֵשׁ. כֹּה תְבָרְכוּ - בְּלִשׁוֹן הַקְּדוֹשׁ.

לִמְדָנוּ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּשַׁעַה שֶׁהִכִּהֵן שְׁלֵמַטָּה קָם וּפּוֹרֵשׁ
 יְדִיו, כָּל הַכְּתָרִים (סְפִירוֹת) הַקְּדוֹשִׁים שֶׁלְמַעְלָה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מתעוררים ומתקנים להתברך, ומאירים מעמק הבאר שנמשך להם מאותו עמק שיוצא תמיד, ולא פוסקים הברכות הנובעות מבויעים לכל העולמות, ומתברכים ומשקים מכלם. ולמדנו, באותו זמן לחש ושתיקה יש בכל העולמות. למלך שרוצה להודג במלכה ורוצה להכנס אליה בלחש, וכל השמשים מתעוררים באותו זמן ומתלחשים: הרי המלך בא להודג במלכה. מי המלכה? זו כנסת ישראל. מי כנסת ישראל? כנסת ישראל סתם.

למדנו, אמר רבי יצחק, כהן צריך לזקף ימין על שמאל, שכתוב (ויקרא ט) וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם. ידו כתוב, ולא ידיו, משום ששבח הימין על השמאל. אמר רבי אלעזר, סוד הוא, משום שכתוב (בראשית ג) והוא ימשל בך. למדנו, כהן שרוצה לפרש ידיו, צריך שיתוסף קדשה על קדשתו, שצריך לקדש ידיו על יד הקדוש. מי יד של הקדוש? זה לוי, שצריך כהן לטל קדשה של מים מידי, שכתוב וקדשת את הלויים. הרי הם קדושים. וכתוב בלויים, (במדבר יח) וגם את אחיך מטה לוי וגו'. שכט אביך – כלל. מכאן שכל כהן שפורש ידיו, צריך להתקדש על ידי קדוש, להוסיף קדשה על קדשתו. ולכן לא יטל קדשה של מים מבן אדם אחר שאיננו קדוש.

ובספרא דצניעותא למדנו, לוי שהתקדש כהן על ידו, צריך הוא להתקדש בתחלה. ולמה לוי? שיתקדש על ידי כהן אחר. למדנו, כהן אחר לא צריך, שהרי כהן שאינו

— זוהר תהלים —

שְׁלָם, לֹא צָרִיךְ זֶה הַכֶּהֱן הַשְּׁלָם לְהַפְגִּים עַל יְדֵי פְגוּם שְׁלֹא שְׁלָם. אֲבָל לֹוי שֶׁהוּא שְׁלָם וְרֹאוי לְעֹלוֹת לְדוֹכֵן וְלַעֲבֹד בְּאֵהָל מוֹעֵד, הָרִי הוּא שְׁלָם, וְהָרִי נִקְרָא קְדוֹשׁ, שְׁכָתוּב וְקִדְשָׁתָא אֶת הַלְוִיִּם. אָמַר רַבִּי תַנְחוּם, אִף נִקְרָא טְהוֹר, שְׁכָתוּב וְטַהֲרָתָא אֲתָם. וּמִשׁוּם כֶּךָ צָרִיךְ לְהוֹסִיף כֹּהֵן קְדוֹשָׁה עַל קְדוֹשָׁתוֹ. לְמַדְנֵנוּ, כֹּהֵן שְׁפוֹרֵשׁ יְדִיו, צָרִיךְ שֶׁהָאֲצַבְעוֹת לֹא יִתְחַבְּרוּ זו בְּזוֹ, כְּדִי שְׂיִתְבָּרְכוּ כְּתָרִים קְדוֹשִׁים כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְבִדּוֹ כְּמוֹ שְׂרֹאוי לוֹ, מִשׁוּם שֶׁשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ צָרִיךְ לְהִתְפָּרֵשׁ בְּאוֹתִיּוֹת רְשׁוּמוֹת שְׁלֹא לְעַרְבַּ זֶה בְּזֵה, וְלֹא יִתְפַּוֵּן (ולֵהֲתַכּוֹן) בְּאוֹתָם דְּבָרִים.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, רוֹצֵה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂיִתְבָּרְכוּ עַלְיוֹנִים כְּדִי שְׂיִתְבָּרְכוּ תַחְתּוֹנִים, וְיִתְבָּרְכוּ עַלְיוֹנִים שֶׁהֵם קְדוֹשִׁים בְּקְדוֹשָׁה עַלְיוֹנָה עַל יְדֵי הַתַּחְתּוֹנִים, שֶׁהֵם קְדוֹשִׁים בְּקְדוֹשָׁה עַלְיוֹנָה, שֶׁהֵם קְדוֹשִׁים מִכָּל קְדוֹשִׁים שְׁלַמְטָה, שְׁכָתוּב (תהלים קמה) וַחֲסִידֶיךָ יִבְרַכּוּכָהּ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל כֹּהֵן שְׁלֹא יוֹדֵעַ סוּד זֶה, וְלָמִי מְבָרֵךְ, וּמַהי הַבְּרָכָה שֶׁמְבָרֵךְ – אֵין בְּרִכְתּוֹ בְּרָכָה, וְהֵינּוּ מַה שְׁכָתוּב (מלאכי ב) כִּי שִׁפְתֵי כֹהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ. מַה זֶה דַעַת? דַעַת סֵתָם. וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ, עַלְיוֹנִים יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ. וּמַה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ? תוֹרָה. תוֹרָה סֵתָם. אֵיךְ אֲחוּזָה תוֹרָה שְׁלַמְעֵלָה שְׁנִקְרָאת תוֹרָה סֵתָם? שְׁלַמְדְנֵנוּ, תוֹרָה שְׁבִכְתָב וְתוֹרָה שְׁבַעֲלֵ פִה בְּאוֹתָם כְּתָרִים עַלְיוֹנִים שְׁנִקְרָאוּ כֶּךָ. מַה הַטַעַם? כִּי מִלֵּאךְ ה' צְבָאוֹת הוּא. וְלְמַדְנֵנוּ שְׂצָרִיךְ הַכֶּהֱן לְכַוֵּן בְּאוֹתָם דְּבָרִים שְׁלַמְעֵלָה לִיחַד אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ כְּפִי שְׂצָרִיךְ.

וּגְבוּרַתְךָ יִדְבְּרוּ: יב לְהוֹדִיעַ לְבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרַתְוִי
 וּכְבוֹד הַדָּר מִלְּבוֹתָו: יג מִלְּבוֹתְךָ מִלְּבוֹת כָּל עֲלָמִים
 וּמִמְשָׁלְתְךָ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר: יד סוּמְךָ יְהוָה יְהוָה
 לְכָל הַנְּפִלִים וְזוֹקֵף לְכָל הַכַּפּוּזִים: טו עֵינֵי כָל
 אֱלֹהִים יִשְׁבְּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת אֲבָלָם בְּעֵתוֹ:

— זוהר תהלים —

בְּכָל לַיְלָה וְלַיְלָה מְבָרְכִים לַהֲשִׁי"ת שְׁמוֹ

כְּבוֹד מִלְּבוֹתְךָ יֹאמְרוּ וּגְבוּרַתְךָ יִדְבְּרוּ (קמה, יא): [זוהר חדש 9'
 בראשית (ד 9 יט.)] אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא בַר יַעֲקֹב, אֵין לָךְ בְּכָל
 לַיְלָה וְלַיְלָה שְׁאֵין הַכְּרוֹז יוֹצֵא וְאוֹמֵר: עָלוּ חֲסִידֵי, בָּאוּ
 וּבְרָכוּ לְיוֹצְרֵכֶם! זְהוּ שְׁכַתוֹב (תהלים קמה) וְחֲסִידֵיךָ יְבָרְכוּכָה.
 כְּבוֹד מִלְּבוֹתְךָ יֹאמְרוּ וּגְבוּרַתְךָ יִדְבְּרוּ. וְלָמָּה? לְהוֹדִיעַ לְבְנֵי
 הָאָדָם גְּבוּרוֹתְוִי וְגו'.

שְׂבַח אֲמִירַת תְּהִלָּה לְדוֹד בְּכָל יוֹם וְהַטַּעַם לַג' פְּעָמִים

וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת אֲבָלָם בְּעֵתוֹ (קמה, טו): [זוהר במדבר 9' פנחס
 (ד 9 רכ"ו.)] אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, שְׁנִינּוּ, כָּל מִי שְׁאוֹמֵר תְּהִלָּה
 לְדוֹד בְּכָל יוֹם שְׁלֹשׁ פְּעָמִים, הוּא בֶן הָעוֹלָם הַבֵּא. וְהָרִי
 נִתְבָּאָר הַטַּעַם. אִם בְּגִלְל פְּרִנְסָה וּמְזוֹן שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת –
 פְּעָמִים הֵם בְּכָל יוֹם, בְּבִקְרָב וּבְעֶרְב, שְׁכַתוֹב (שמות טז) בְּתַת ה'
 לָכֶם בְּעֶרְב בֶּשֶׂר וְגו'. לָמָּה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּכָל יוֹם? אֵלָּא שְׁנַיִם
 לְמְזוֹן בְּנֵי אָדָם וְשֶׁל כָּל הָעוֹלָם, וְאַחַד לְתַת חֲזֵק לְאוֹתוֹ מְקוֹם
 שִׁידִיו פְּתוּחוֹת. וּשְׁנֵי מְזוֹנוֹת אֵלוֹ מְשַׁנִּים זֶה מִזֶּה, וְכֻלָּם

זוהר תהלים

שְׁלֹשָׁה מְזוֹנוֹת כְּתוּבִים כָּאֵן : (תהלים קמה) וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת
אֲכָלָם בְּעֵתוֹ - זֶה מְזוֹן הָעֲשִׂירִים, שְׁנוֹתֵן אֲכָל רַב בְּעֵתוֹ. הָרִי
אָחֵד. שְׁנַיִם - שְׁכָתוּב וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן, זֶה מְזוֹן הָעֲנַיִים,
שֶׁהֵם שְׁבַעִים מִרְצוֹן וְלֹא מִתוֹךְ אֲכָל רַב. שְׁלֹשָׁה - שְׁכָתוּב
פּוֹתַח אֶת יָדָי, זֶהוּ חִזְק לְאוֹתוֹ מְקוֹם, וּבִפְתִיחַת יָדָיו יוֹצֵא
רְצוֹן וְשָׁבַע לְכָל.

עוֹד כִּף לְמִדְנֹה, שְׂאִינוּ אֶלָּא פְעֻמִּים בְּשִׁבִיל מְזוֹן וּפְרָנְסָה בְּכָל
יוֹם, שְׂאֵלוֹ חַיּוּב עַל הָאָדָם. וְאִם אָמַר יוֹתֵר, לֹא בְגָלָל
חֻבָּה הוּא, אֶלָּא בְּשִׁבִיל שְׂבַח תוֹךְ תְּשֻׁבָחוֹת שֶׁל זְמִירוֹת דְּדוּד
הַמֶּלֶךְ. (שׂוֹצֵא יָדָיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמְבַרֵךְ וּשְׁבַעִים מִרְצוֹן, וְעַל זֶה אֵין
חַיּוּב הוּא אֵלָּא פְעֻמִּים בְּיוֹם, וּשְׂבַח הוּא לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַתַּת לוֹ זְמִירוֹת שֶׁל דוּד
הַמֶּלֶךְ) מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁפְּרָנְסָה לֹא רְאוּי לְשֵׂאל, רַק לְאַחַר
הַתְּפִלָּה וּפְרָנְסַת רַבּוֹנוֹ. הַמֶּלֶךְ יֹאכֵל בְּתַחֲלָה, וְאַחַר כֵּף יֹאכְלוּ
עַבְדָּיו.

מִתִּיקוֹת קְרִיאַת שְׁמַע

זֶהוּ שְׁכָתוּב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) בְּאַתִּי לְגַנִּי אֲחִתִּי כְּלָה [וגו'] אֲכַלְתִּי
יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי שְׁתִּיתִי יַיִן עִם חֶלְבִי, אַחַר כֵּף אֲכָלוּ
רַעִים. אֲכַלְתִּי יַעֲרִי - זֶה תְּפִלַּת מִיִּשְׁב. עִם דְּבָשִׁי - זֶה קְרִיאַת
שְׁמַע. אֲכַלְתִּי יַעֲרִי - זֶה תְּפִלַּת מִיִּשְׁב, אוֹתוֹ יַעֲר לְבַנּוֹן, יוֹצֵר
אוֹר (מִשְׁרָתִים) וְהָאוֹפְנִים וְחִיּוֹת הַקֶּדֶשׁ (כֻּלָּם קְדוּשִׁים), כָּל אֵלֶּה
נִקְרָאִים יַעֲר עֲצִים וְנִצְבִּים שְׁבוּ. עִם דְּבָשִׁי - זֶה קְרִיאַת שְׁמַע,
שֶׁהִיא מִתִּיקוֹת הַכָּל, בְּכִמָּה צוּפִים וּמְתוּקִים. שְׁתִּיתִי יַיִן -

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

זו תפלת מעמד, מהטוב (משיכה) של יין עליון המשמר, וזה בשלש ברכות ראשונות. עם חלבי - אלה אותן שלש ברכות אחרונות, וכלולים אלו באלו. עד כאן מאכל המלך. לאחר שאכל המלך - אכלו רעים למעלה, שתו ושכרו דודים למטה. ולכן אין חיוב של מזון אלא לאחר התפלה. בתפלת מנחה (בערב) לפני התפלה. מה הטעם? משום שעד שלא נמצא דין קשה בעולם, בעוד שפני המלך מאירות, יאמר תהלה לרוד בסדור זה של המזון. שלאחר שהדין שרוי ותלוי על העולם, זו אינה השעה. בא רבי פנחס ונשקו.

בדגמת ששת ימי השבוע ושב"ק - בנגדם יש ששה צדיקים
ושביעי

עיני כל אליה ישברו וגו' (קמה, טו): [זוהר חדש פ' וישב (דף ל"ו: סתרי תורה)] בא וראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, העמיד אותו ושתל על ששת הימים העליונים הללו, והשביעי שעליהם, שבשבילו של השביעי שנקרא צדיק נזונים עליונים ותחתונים, ועליו עומדים, ובו נסמכים, והוא היסוד והשרש שלהם. זהו שכתוב (תהלים קמה) עיני כל אליה ישברו וגו'. עיני כל אליה ישברו, לאותו שמן משחה עליון ששופע מהמח הנסתר של כל הנסתרים לכ"ל הזה. ואז, ואתה נותן להם את אכלם בעתו. שהכל הזה, כשמתעורר אל הפלה, שהיא כנסת ישראל. ואז הוא לרחם על העולם, וכך העולמות בשמחה ושעשוע. ואז מה כתוב? פותח את ידך וגו'. וזה רצון הרצונות, שיורד מן המח הנסתר לכל הזאת,

זוהר תהלים

וכיון שהכל הזו מתברכת, כל העולמות התברכו. זהו שכתוב צדיק ה' וגו', קרוב ה' וגו', רצון יראיו יעשה וגו'. וכמו שברא את זה בעולם העליון בסוד שמו הקדוש, כך ברא בעולם התחתון ששה צדיקי אמת, ואחד שביעי, ככתוב (קהלת ו) גם את זה לעמת זה עשה האלהים.

ובשגרומו החטאים ודחו את אותו כל, שנקרא צדיק, ממקומו, ככתוב (עמוס ב) על מכרם בכסף צדיק, אמר הקדוש ברוך הוא: אני גזרתי שיהיה העולם התחתון כמו העולם העליון, ויהיה אותו הצדיק שליט על הארץ, ויהיו כל בני העולם מתברכים על ידו. זהו שכתוב (בראשית מט) בין פרת יוסף, שהרי אין בכל איברי הגוף שיעשה פרות, אלא רק הצדיק יסוד עולם הזה. ובין פרת עלי עין, מה זה אומר? אלא כמו שהעין הזו קיום הגלגל, שאין יכול הגלגל להתקיים אלא בבית העין שלו, כך יוסף הוא כעין לכל אותם הששה שסוכבים אותו, מימין שלשה ומשמאל שלשה, והוא מקיים אותם, וכך הוא לכל העולם, שהרי העולם לא עומד אלא על אותם הששה, והשביעי שמעליהם. וקרא הקדוש ברוך הוא לצדיק בסוד השבת, ונח בו, והניח בו כל הברכות לברך את כל שאר הימים. זהו שכתוב (שמות כ) וינח ביום השביעי על כן ברוך ה' את יום השבת. מי זה יום השבת? הנה אומר, זה הצדיק. אמר להם הקדוש ברוך הוא: אתם חללתם את השבת הזו שאני גזרתי שיהיה מלך על כל שאר הימים, ואתם עשיתם אותו עבד עבדים - אף אתם תסבלו אותה עבודה קשה.

— זוהר תהלים —

בא וראה כמה שנים ישב אותו צדיק, שלא ראה את אביו עשרים ושנים שנה, הרי הם ישבו במצרים עשרים ושנים שנה, לכל שבט מאותם עשרת השבטים שמכרו אותו, לפי החשבון היו מאתים ועשרים שנה לכלם, תוריד מהם עשר שנים שנכו להם בית דין שלמעלה בשביל עשרה שבטים קדושים שמתו שם במצרים, נשארו מאתים ועשר, זהו שכתוב (בראשית מב) רד"ו שמה. אָמַר לָהֶם יַעֲקֹב, בְּבִקְשָׁה מִכֶּם, רְדוּ לְגִלוֹת, וְנִכְפוּ אוֹתָם הַחֲטָאִים וְלֹא יִחָרַב הָעוֹלָם בְּרָעַב, שֶׁהָרִי אֵין בְּכֶם מִי שְׂיִזוֹן אֶתְכֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, פָּרַט עַל יְדֵי אוֹתוֹ הַצְּדִיק שֶׁמְכַרְתֶּם. זהו שכתוב (תהלים קמה) פֹּתַח אֶת יָדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכֹל חַי רְצוֹן. עַל יְדֵי מִי? עַל יְדֵי "כֹּל". חֲזֹר וּפְרַשׁ מִי הַכֹּל הַזֶּה - צְדִיק. זהו שכתוב צְדִיק ה' וגו'.

וּכְמוֹ זֶה לְמַטָּה, עַל יְדֵי הַצְּדִיק הַזֶּה, הִיָּתָה לוֹ לְעוֹלָם הַצֵּלָה בְּאוֹתָן שְׁבַע שָׁנוֹת רָעַב. וְעַל שֶׁמָּנְעוּ בְּרָכוֹת מִשְׁבַּע הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת, הִתְעוֹרְרוּ דְרָגוֹת אַחֲרוֹת שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר עֲלֵיהֶם בַּחֲטָאִיָּהֶם. כִּיֹּן שִׁירַד יַעֲקֹב הַשְּׁלֵם לְמִצְרַיִם, הוּא וְכֹל אוֹתָם הַשְּׁבָטִים, וְרָאוּ הָעוֹלָם הַתַּחֲתוֹן כְּמוֹ הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, שֶׁעַל יְדֵי אוֹתוֹ הַצְּדִיק נִזוֹן הָעוֹלָם, זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (בראשית מב) הוּא הַמְּשָׁבִיר לְכֹל עִם הָאָרֶץ. הוּא הַמְּשָׁבִיר - מֵה זֶה מִשְׁבִּיר? אֲלֵא מוֹשֶׁךְ הוּא בְּרֵאשׁוֹנָה מִן הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, כִּכְתוּב עֵינַי כֹּל אֲלִיךָ יִשְׁבְּרוּ, וְאַחַר כֵּךְ מִשְׁבִּיר לְעוֹלָם הַתַּחֲתוֹן. וּמִנֵּיִן לָנוּ שְׂיוֹסָף נִקְרָא כֹּל? שֶׁכָּתוּב (מלכים א ה) וְכִלְכַּל וְדָרְדַע. וְלִמְדָנוּ,

זוהר תהלים

כָּל־כֹּל זֶה יוֹסֵף, שְׁכָתוּב וַיְכַלְכֵּל, וְכָתוּב (בראשית מט) מִשָּׁם רָעָה
אֲכֹן יִשְׂרָאֵל.

וּבְשִׂרְאָה יַעֲקֹב הַשְּׁלֵם כָּל זֶה, וְרָאָה כָּל אוֹתָן שְׁבַע שָׁנִים
עֲלִיוֹנוֹת שֶׁהִסְפִּימוּ שִׁיחֵיהָ רָעַב בְּעוֹלָם עַל הַחֲטָא
שֶׁגָּרְמוּ בְנָיו, שֶׁמָּכְרוּ אֶת הַצְּדִיק הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וּלְהוֹצִיאֵו
מִמְקוֹמוֹ, אִזְּ הַתְּפִלָּל לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהִסִּיר מֵהֶם חֲמֵשׁ
שָׁנִים. מָה הַטַּעַם חֲמֵשׁ שָׁנִים? אֵלֶּא בֵּא וְרָאָה, סוּד הַדָּבָר
כִּי הוּא, בְּאוֹתָם יָמִים עֲלִיוֹנִים הוּא אוֹחֵז בְּחַמִּישֵׁי, שְׁכָךְ הוּא
מִמַּטָּה לְמַעְלָה. אֲבָל בְּאוֹתָם הַשָּׁנִים שֶׁעָלִיו, שְׁאוֹחֵזִים בָּהֶם
אֲבוֹתָיו, לֹא הָיָה לוֹ רְשׁוּת לְבַטֵּל דָּבָר, וְעַד חָלְקוּ בָהֶם בְּטֵל
הַגְּזֵרָה, וְלֹא יוֹתֵר. וְגַם יוֹסֵף הַצְּדִיק עָשָׂה כִּכֵּן. זֶהוּ שְׁכָתוּב
(בראשית מז) וּמִקְצֵה אָחִיו לָקַח חֲמִשָּׁה אֲנָשִׁים וַיְצִיגֵם לִפְנֵי
פְּרַעֲה. מִי אֵלֶּוּ? חֲמִשָּׁה הֵם שְׁלֹא שׁוֹנֵא לָהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוּב
וְהוּא נֵעַר אֶת בְּנֵי בְלָהָה וְגו'. אָמֵר, כְּדֹאֵי אַתֶּם הַזֹּכָאִים
לְעַמֵּד בְּפִרְצָה זֹו שֶׁפָּרְצוּ אַחֲיֵכֶם. לִפְנֵי פְּרַעֲה, מִי הַפְּרַעֲה?
זֶה הַדִּין הָעֲלִיוֹן שֶׁעוֹמֵד לְהַפְרֵעַ מִחֲטָאֵי הָעוֹלָם. וּכְשֶׁנִּשְׁלָמוּ
אוֹתָם הַיָּמִים שֶׁנִּגְזַר עֲלֵיהֶם לְשַׁבֵּת בְּגָלוּת, אִזִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא הַתְּעוֹרֵר בְּרַחֲמִים רַבִּים עֲלֵיהֶם, וּבִדִּין עַל אוֹתָם
שֶׁהִשְׁתַּעֲבָדוּ בָהֶם, וְהוֹצִיא אוֹתָם מִשָּׁם.

בִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעוּ לְמָרָה, עֲמָדָה מֵדַת הַדִּין לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְאָמְרָה: וְאִיךְ יֵצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַגָּלוּת, וְהָרִי כָּתוּב
בַּתּוֹרָה שֶׁהִיָּתָה נִסְתָּרַת אֲלֵפִים שָׁנָה לִפְנֵי שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם,
שֶׁעַל אֶחָד פִּי שְׁבַעָה עַל חֲטָאֵם יֵשׁ לָהֶם לְסַבֵּל, מִשׁוּם אוֹתָהּ

— זוהר תהלים —

הַפְּרָצָה הַגְּדוּלָּה שֶׁפָּרְצוּ וַחֲטְאוּ בְּאוֹתוֹ צְדִיק קָדוֹשׁ. אָמַר לָהּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: כִּן הוּא הַדִּין! אֲבָל בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה יֵשׁ לִי מִתְּנָה טוֹבָה וְשֶׁבֶת שְׂמָה, וּכְשֶׁהֵם שׁוֹמְרִים אוֹתָהּ, הִיא עוֹמֶדֶת בְּאוֹתוֹ מְקוֹם לְסֹגֵר אוֹתָהּ הַפְּרָצָה שֶׁפָּרְצוּ, שְׂאוֹתוֹ הַצְּדִיק הַשְּׂבִיעִי אַחוּז בָּהּ, וּכְדַאי הוּא לְכַפֵּר עַל אוֹתוֹ הַחֲטָא.

זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שמות טו) וַיִּצְעַק אֶל ה'. מִי וַיִּצְעַק? זוּ מִדַּת הַדִּין שֶׁעָמְדָה וַצְרָחָה לְפָנָיו. וַיֹּרְהוּ ה' עֵץ - זוּ הַתּוֹרָה. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (משלי ג) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ. וַיִּשְׁלַךְ אֶל הַמַּיִם - מִי הֵם הַמַּיִם? הַמַּיִם הַזְּדוֹנִים שֶׁקָּמוּ לְהַפְרֵעַ מֵהֶם, וְאִז וַיִּמָּתְקוּ הַמַּיִם, שֶׁנִּמְתְּקוּ וַדַּאי, שֶׁהָרִי רָאוּ אֶת הַרְפוּאָה הַגְּדוּלָּה לְאוֹתוֹ הַחֲטָא. וּמִנֵּינן לָנוּ שֶׁבְמִרְהָ נִצְטוּנוּ? שֶׁכְּתוּב (דברים ה) שְׁמֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ כַּאֲשֶׁר צִוְּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ. וְאָמַר מֶר, כַּאֲשֶׁר צִוְּךָ - בְּמִרְהָ. אָמַר לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אִם אַתֶּם שׁוֹמְרִים אֶת הַשְּׂבִיעִי הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה, אֵינן רְשׁוֹת לְמִדַּת הַדִּין לְקַטְרֵג עֲלֵיכֶם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שמות טו) שָׁם שָׁם לוֹ חֵק וּמִשְׁפָּט. וְעַל כֵּן שָׁנִינוּ, יְכוּלָּה הִיא שֶׁבֶת שֶׁתָּרַחַם עָלֵינוּ וַיִּקְבְּצֵנוּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְגֻלוֹתֵנוּ, וְאֶלְמָלָא שָׁמְרוּ יִשְׂרָאֵל שְׂתֵי שֶׁבֶתוֹת כְּהַלְכָתָן, מִיַּד נִגְאָלִים. בֵּא וּרְאֵה, כִּשְׁגָרְמוּ הַחֲטָאִים, וְהַשֶּׁבֶת הַזֶּה לֹא נִשְׁמְרָה כְּרָאוּי, כְּמוֹ שֶׁמְצָאנוּ שֶׁהַזְּהִיר אוֹתָם הַנְּבִיא הָעֲלִיּוֹן, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (ירמיה יז) כֹּה אָמַר ה' הַשְּׁמֹרוּ בְּנַפְשׁוֹתֵיכֶם וְאֵל תִּשְׂאוּ מִשָּׂא בְיוֹם הַשֶּׁבֶת וְהִבַּאתֶם בְּשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַיִם. מַה זֶה וְאֵל תִּשְׂאוּ מִשָּׂא? אֵלָּא אָמַר לָהֶם: בְּבִקְשָׁה מִכֶּם, אֵל תִּשְׂאוּ אֶת מִשָּׂא אוֹתוֹ הַחֲטָא שֶׁל הַשֶּׁבֶת עֲלֵיכֶם. וְאִם

מז פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון:

— זוהר תהלים —

אתם שומרים אותו, אתם תגדמו את קיום העליונים והתחתונים, שאותו שבת העליון שחטאתם כנגדו, מדורו ושעשועו, אינו אלא בשערי ירושלים העליונה, שנקראים שערי צדק, והיא הפלה הכלולה מן הכל.

לבקש מהשם יתברך בכל יום ויום על מזונו

פּוֹתַח אֶת יָדְךָ וּמְשַׁבֵּיעַ לְכֹל חַי רִצּוֹן (קמה, מז): [זוהר שמות פ' המן (דף ט"ב.)] הַנְּנִי מִמַּטִּיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם. רַבִּי יוֹסִי

פּתח, (תהלים קמה) פּוֹתַח אֶת יָדְךָ וּמְשַׁבֵּיעַ לְכֹל חַי רִצּוֹן. מה כתוב למעלה? עיני כל אליך ישברו. כל אותם בני העולם מצפים וזוקפים עינים לקדוש-ברוך-הוא, ולכן (אבל) כל אותם בני האמונה מבקשים (צריכים לבקש) בכל יום ויום לשאל את מזונם מן הקדוש ברוך הוא ולהתפלל תפלותיהם עליו. מה הטעם? משום שכל מי שמתפלל תפלתו לקדוש ברוך הוא על מזונו, גורם שיתברך כל היום על ידו אותו האילן שמוזן כלם בו. (וטעם הדבר (תהלים סח) ברוך ה' יום יום) ואף על גב שנמצא עמו, צריך לבקש לפני הקדוש ברוך הוא ולהתפלל תפלה על המזון בכל יום, כדי שימצאו על ידו ברכות כל יום ויום למעלה, וזהו (שם סח) ברוך ה' יום יום. ועל זה לא צריך לאדם לבשל מזון מיום ליום אחר, שלא לעכב יום ליום אחר. זהו שכתוב ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו. יום ביומו דוקא, חוץ מערב שבת לשבת, כמו שבארנו. ואז נמצא

— זוהר תהלים —

הקדוש ברוך הוא מלא ברכות בכל יום, ואז כתוב פותח את ידך וגו'. מה זה רצון? אותו רצון שנמצא מהעתיק הקדוש, ויצא ממנו רצון להמציא מזון לכל. ומי ששואל מזונות בכל יום ויום, ההוא נקרא בן נאמן, בסוד שבשבילו נמצאים ברכות למעלה.

לברך על כפי רצונו אפילו אינו שבע – ומשביע לכל חי רצון פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון (קמה, טז): נזוהר שמות פ' תרומה (דף קנ"ג ע"ב) [פתח רבי חייא ואמר, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך וגו'. וכי עד שלא אוכל אדם לשבעה ותתמלא כרסו לא יברך את הקדוש ברוך הוא? ! (אם כן) במה נבאר ואכלת ושבעת, ואחר כך וברכת? אלא אפלו לא יאכל אדם אלא כזית, ורצונו עליו, וישים את אותו המאכל עקר מאכלו – נקרא שבעה, שכתוב (תהלים קמה) פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. לא כתוב לכל חי אכילה, אלא רצון. אותו רצון ששם על אותו מאכל נקרא שבעה, ואפלו שאין לפני האדם אלא אותו מעט בכזית ולא יותר, הרי רצון השבע שם עליו. ומשום כך ומשביע לכל חי רצון. כתוב רצון, ולא אכילה. ועל זה וברכת ודאי, ומתחייב האדם לברך את הקדוש ברוך הוא כדי לתת שמחה למעלה.

יברך ברפת המזון בשמחה

פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון: (קמה, טז): נזוהר ח"ב (דף ר"ח). זוהר תורה] רבי יוסי פתח ואמר (רות ג) ויאכל בעז

— זוהר תהלים —

וישת וייטב לבו, וביארו שבירך על מזונו, וזה הוא סוד שמי שמברך על מזונו זה מטיב אל לבו, ואיזו הוא לבו, כמו שכתוב (תהלים כז) לך אמר לבי, וכתוב (שם עג) צור לבבי וגו' קצו ובשביל שברכת המזון חביבה לפני הקב"ה, כל מי שמברך על שובע מטיב ומשמח למקום אחר קצו וסימנך סעודות של שבת שמקום אחר נהנה מזאת השביעה והשמחה, וכאן בסעודת חול היה נהנה מקום ההוא מן ברכת השביעה של אותו צדיק בעז, וזהו וייטב לבו, ומה הטעם, לפי שמזונותיו של אדם קשה לפני הקב"ה, וכיון שהאדם אוכל ושותה ומברך, ברכה זו עולה ומקום ההוא נהנה מאותן דברי הברכה העולים מן השובע, נמצא שנהנה מהמזון מלמטה ומלמעלה קצו וזהו סוד בין החברים, סוד אחד שבחול אין נהנה מקום ההוא אלא מן דברי ברכת המזון העולים מן השובע, וכל דברי הברכה מתעטרים שהם רוח שובע בשמחה, ומקום ההוא נהנה מהם, ובשבת הוא סוד אחר, שנהנה מן המזון ממש ומן השמחה של סעודת מצוה של

זיו הזוהר

קצו. זו מדת המלכות שורש דוד: קצו. פי' למדת המלכות והשכינה הקדושה עם מחנות המלאכים אשר לה כמובא לקמן: קצו. מלמטה היינו מן טעם גשמיות המאכל, ומלמעלה היינו מן השפע שמקבל ומתברך ע"י ברכת המזון, כתב המקמ"ל וז"ל הרב בסה"כ, דע כי כל מה שאדם אוכל בחול הרוב הולך לחיצונים, ואין רוחניות כי אם מה שהוא הכרחי למזון הנפש כדי שלא תפרד, והמותר מוסיף כח לחיצונים וליצה"ר, וכל מה שאוכל בשבת הוא רוחני אע"פ שאוכל יותר מן הצורך

— זוהר תהלים —

שבת, ובכל נמצאת הנאתו כלולה מלמעלה ומלמטה קצט וזהו הסוד (דה"א כט) כי ממך הכל ומידך נתנו לך ודאי מוסב על הנאתו הזאת בשמחת סעודת מצוה של שבת, כמו שנתבאר. מי שמברך להקב"ה מתוך השובע צריך לכוון לכו ולשים רצונו בשמחה, ולא יהיה נמצא בעצבות אלא שיברך ברכת המזון בשמחה, וישים מחשבתו בסוד הזה שהוא נותן

זו הזוהר

הכל נבלע באיברים, ואלו שעושים בחול כמו בשבת ויו"ט ג' ימים אחר הקבורה נבקע הכרס ואומר לו טול מה שנתת בי, ואל יחשוב האדם שהקב"ה רוצה שיאכל להנאת גופו אלא לתקן, כי בחטא אדה"ר נתערב טו"ר ונתקלקל אפילו דומם וצומח, והעירוב הוא שניצוצות קדושה נתערבו אפילו בדומם כמש"כ ארורה האדמה בעבורך, ולכן סדר השי"ת בעולמו שמן הדומם והצומח יתקיימו הבעלי חיים וכשהאדם יאכל הב"ח ישאר בו הרוחניות ועי"ז הניצוצות שנאבדו בזמן אדה"ר חוזרים להקדושה ע"י שהאדם עוסק בתורה ותפלה ומצות בכח הרוחניות שקבל מן המאכל, ולכן באכילה מרויח האדם ומוסיף כח בנשמתו ע"י הברכות שמברך ברכת הנהנין, כי ע"י הברכות לוקחת הנפש חלק הרוחני והוא מזון הנפש, ולכן כל מה שאוכל אדם בחול יותר מקיום נפשו נקרא המותר פרש חגיכם ומוסיף כח לחיצונים, ועי"ז כתוב צדיק אוכל לשובע נפשו וגו', ומה שאוכל בשבת ויו"ט הכל הוא רוחניות ונבלע באיברים, וזה היה טעם שמאי שהיה לוקח ביום א' לכבוד שבת וכשהיה מוצא ביום ב' יותר נאה אכל הראשון, לפי שהיה סובר שכיון שלקחו לכבוד שבת חל עליו קדושות שבת, ואפילו אוכלו בחול נבלע באיברים: קצט. פי' שבשבת מקום ההוא נהנה מלמטה היינו מן טעם רוחניות המאכל, ומלמעלה היינו מן רוחניות השמחה וגם מן הברכות ודברי תורה: ר. כי הלא טעם המאכל הן ניצוצות הקדושות שבו ממנו הכל:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

עכשיו הנאה למקום אחר ההוא בשמחה ובטוב עין, וכמו שהוא מברך בשמחה ובטוב עין כך ינתן לו בשמחה ובטוב עין, ולפיכך לא יהיה נמצא בעצבות כלל אלא בשמחה ובדברי תורה, וישים לבו ורצונו לתת ברכה זו בסוד המקום ההוא שנצרך:

ועוד סוד זה כאן, ארבע מרכבות השולטות בארבעה צדדי העולם עם מחנותיהן ניזונין מן ברכת המזון של שובעיא ובאותן התיבות של ברוך אתה נהנין ונתחזקין ונתעטרין בהן, ומי שמברך צריך לברך ברצון של שמחה ובטוב עין, וע"ז כתוב (משלי כב) טוב עין הוא יבורך וכאן יש להסתכל בסוף המקרא שכתוב כי נתן מלחמו לדל, שאם לא יפורש כ"י הלא מקרא זה אין תחלתו סופו ואין סופו תחלתו"י אלא טוב עין כמו שנתבאר הוא יברך ודאי בעין טובה בשמחה, ואין זה על חנם לברך בשמחה, שהרי מזאת הברכה ומזאת השמחה נתן מלחמו לדל, היינו המקום שנצרך להיות ניזון מכל הצדדים, הוא המקום שאין לו מעצמו כלום, הוא המקום שנהנה מכל הצדדים ונכלל מכל הצדדים: ענינים האלה לא נמסרו אלא לחכמים היודעים סודות עליונים ודרכי התורה.

זיו הזהר

רא. פי' מן ד' ברכות שבברכת המזון נהנין גם ד' המרכבות כמו שנהנית מהן השכינה: רב. היינו כמו שנדרש א"ת יבורך אלא יברך: רג. פי' שאם לא תדרוש א"ת יבורך אלא יברך: רד. כי הלא התחלת הפסוק הוא משפט שלם, שמי שהוא טוב עין היינו שהוא בשמחה ושומח בחלקו ואין עינו רעה בשל אחרים, זה שכרו שהוא יבורך, ולפי"ז אין נצרך כאן עוד הנתינת טעם כי נתן מלחמו לדל, אבל לפי הדרש של יברך שפיר,

וְצַדִּיק יִתְנַוְוֶה ^{קמ"ה} בְּכָל דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל מַעֲשָׂיו: יח קְרוֹב
 יִתְנַוְוֶה ^{קמ"ה} לְכָל קְרָאָיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאֵמֶת:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

קְרוֹב ה' לְכָל קְרָאָיו - שְׂיֻדְעִים לְעוֹרֵר דְּבַר אֵמֶת כְּרָאוֹי

קְרוֹב ה' לְכָל קְרָאָיו וְגו' (קמ"ה, יח): [זוהר במדבר פ' חקת (דף קפ"ג):]
 מִכָּאן לְמַדְנּוּ (כא ראה), כָּל מִי שְׂרוּצָה לְעוֹרֵר דְּבָרִים
 שֶׁל מַעֲלָה, בֵּין בְּמַעֲשֵׂה בֵּין בְּדַבּוּר - אִם אוֹתוֹ מַעֲשֵׂה אוֹ
 אוֹתוֹ דַּבּוּר לֹא נַעֲשֵׂה כְּרָאוֹי, לֹא מְעוֹרֵר דְּבַר. כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם
 הוֹלְכִים לְעוֹרֵר בְּבֵית הַכְּנֶסֶת דְּבַר שְׁלֹמְעָלָה, אֲבָל מַעֲטִים
 אֵלּוֹ שְׂיֻדְעִים לְעוֹרֵר, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קְרוֹב לְכָל
 הַיּוֹדְעִים לְקַרְא לּוֹ וּלְעוֹרֵר הַדְּבַר כְּרָאוֹי. אֲבָל אִם לֹא יוֹדְעִים
 לְקַרְא לּוֹ, הוּא אֵינּוֹ קְרוֹב, שְׁכָתוּב (שם קמ"ה) קְרוֹב ה' לְכָל
 קְרָאָיו וְגו'. מַה זֶה בְּאֵמֶת? שְׂיֻדְעִים לְעוֹרֵר דְּבַר אֵמֶת
 כְּרָאוֹי, וְכֵן בְּכָל.

קְרָאָהוּ בְּאֵמֶת - בְּחַתִּימָה שֶׁל חוֹתֶמֶת הַמֶּלֶךְ

קְרוֹב ה' לְכָל קְרָאָיו וְגו' (קמ"ה, יח): [זוהר דברים האדרא זוטא קדישא
 (דף רצ"ו):] אֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ שֶׁל מִי שְׂקוֹרָא לְמֶלֶךְ וְיודֵעַ לְקַרְא
 כְּמוֹ שְׂצָרִיף. וְאִם הוּא קוֹרָא וְלֹא יוֹדֵעַ לְמִי קוֹרָא, מִתְרַחֵק

— — — — — זיו הזוהר — — — — —

שמי שהוא טוב עין שמח בחלקו ומברך ברהמ"ז בשמחה, הוא ראוי
 לברך, כיון שעיי"ז נתן מלחמו לדל, היינו מדת המלכות והשכינה
 הקדושה כמו שמבאר:

— זוהר תהלים —

הקדוש ברוך הוא ממנו, שכתוב (תהלים קמה) קרוב ה' לכל קראיו וגו'. קרוב ה' לכל קראיו, למי קרוב? חזר ואמר, לכל אשר יקראהו באמת. וכי יש מי שיקרא לו בשקר? אמר רבי אבא, כן, אותו מי שקורא ולא יודע למי קורא. מנין לנו? שכתוב לכל אשר יקראהו באמת. מהו באמת? בחתימה של חותמת המלך, שהוא שלמות הכל. זהו שכתוב (מיכה ז) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם. ומשום כך, לכל אשר יקראהו באמת כתוב. אשרי חלקו של מי שנכנס ויצא לדעת דרכיו של הקדוש ברוך הוא, ועל זה כתוב, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה וגו'. וכתוב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים וגו'.

כמה יש לו לאדם לטהר מעונותיו בעוד דרכי התשובה פתוחין לפניו

קרוב ה' לכל קראיו (קמה, יח): [זוהר חדש פ' לך לך (דף לא.)] וישמע אברם כי נשבה אחיו (בראשית יד). רבי תנחום פתח, קמתי אני לפתח לדודי כו', ודודי חמק עבר נפשי יצאה בדברו (שיר ה). אמר רבי תנחום, בא וראה כמה יש לו לאדם לטהר מעונותיו בעוד דרכי התשובה פתוחין לפניו, בטרים יסתם הדרך, שנאמר (ישעיה נה) דרשו ה' בהמצאו וגו'. יש עתים שהוא קרוב, ויש עתים שהוא רחוק. והאם אמר רבי תנחום כך, והרי כתוב (תהלים קמה) קרוב ה' לכל קראיו לכל אשר יקראהו באמת? אמר, הפסוק הזה מסייע לו, ממשמע שכתוב לכל אשר יקראהו באמת, ועם כל זה מה כתוב? רצון יראיו יעשה.

יט רְצוֹן יִרְאוּ יַעֲשֶׂה וְאֵת שׁוֹעֲתָם יִשְׁמַע וַיּוֹשִׁיעֵם:
 כ שׁוֹמֵר יְהוָה אֵת כָּל אֲהַבָיו וְאֵת כָּל הַרְשָׁעִים
 יִשְׁמִיד: כא תַּהַלֵּל יְהוָה יִדְבֹר פִּי וַיְבָרֵךְ כָּל
 בָּשָׂר שֵׁם קְדוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד:

— זוהר תהלים —

מִשָּׁל לְמֶלֶךְ שֶׁהִיא יוֹשֵׁב, וּבֵא אָדָם וְצוּחַ לְפָנָיו. הַקָּשִׁיב
 הַמֶּלֶךְ לְכָל מֵה שֶׁאָמַר וְלֹא הִשִּׁיב לוֹ. הוּא צוּחַ,
 וְהַמֶּלֶךְ מִקָּשִׁיב וְשׁוֹתֵק. הֵלֶךְ אוֹתוֹ הָאִישׁ. אָמְרוּ מִשְׁמָשִׁי
 לְפָנָי הַמֶּלֶךְ: מוֹרְנוּ, לְמָה לֹא הִשְׁבַּתְ לַעֲנִי הַזֶּה דְּבַר? אָמַר
 לָהֶם: שְׁמַעְתִּי כָּל מֵה שֶׁאָמַר וְהִקְשַׁבְתִּי לוֹ, אֲבָל הוּא רָשָׁע
 לְפָנָי, וְאֵינוֹ כְּדָאִי לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ, שֶׁהָרִי אָמְרוּ לוֹ וְלַחֲבָרָיו
 פְּעָמִים רַבּוֹת מִשְׁמִי שְׁלֹא יִהְיֶה רָעִים, וַיָּבֵאוּ לְפָנָי וְאָעֲשֶׂה
 עִמָּהֶם טוֹב, וְלֹא הִשְׁגִּיחוּ בִּי. כָּעֵת אֵינִי מִשְׁגִּיחַ בָּהֶם. כִּךְ
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - קָרוֹב ה' לְכָל קְרָאִיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ
 בְּאֵמֶת, וְשׁוֹמֵעַ לָהֶם, אֲבָל לְמִי שֶׁהוּא עוֹשֶׂה רְצוֹנוֹ, לְזֶה כְּתוּב
 (שם) רְצוֹן יִרְאוּ יַעֲשֶׂה וְאֵת שׁוֹעֲתָם יִשְׁמַע וַיּוֹשִׁיעֵם.

שְׁלֹשִׁים צְדִיקִים בְּדוֹר

רְצוֹן יִרְאוּ יַעֲשֶׂה וּגְו' (קמ"ה, יט): [נזוהר ח"ד ש' וירא (דף לג. בראשית
 השמטות ס"י יז)] וְאֲבָרְהָם הָיָה יְהִיָּה (בראשית יח) - יְהִיָּה
 בְּגִימְטְרִיא שְׁלֹשִׁים. יוֹם אֶחָד יָצָא רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרָאָה עוֹלָם
 חֲשׂוֹךְ וְאָפֵל, וְנִסְתַּתֵּם אוֹרוֹ. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ, בֵּא
 וְנִרְאָה מֵה רוֹצֵה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. הֵלְכוּ וּמְצָאוּ מְלֶאֶךְ אֶחָד

— זוהר תהלים —

שְׁדוּמָה לְהַר גְּדוּל, וּמוֹצִיא שְׁלֵהבוֹת אֵשׁ מִפִּי. אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, מָה אַתָּה רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת? אָמַר לוֹ: אֲנִי רוֹצֵה לְהַחְרִיב אֶת הָעוֹלָם מִשּׁוּם שֶׁלֹּא מְצוּיִים שְׁלֹשִׁים צְדִיקִים בְּדוֹר, שְׁכָף אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל אַבְרָהָם, וְאַבְרָהָם הָיָה יְהִיָּה, יְהִיָּה בְּגִימְטְרִיא שְׁלֹשִׁים הֵם. אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן: בְּבִקְשָׁה מִמֶּךָ, לֵךְ לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאָמַר לוֹ: בַּר יוֹחָאִי מְצוּי בְּעוֹלָם. הֲלֵךְ הַמְּלֶאֶךְ הַהוּא לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָמַר לוֹ: רַבּוֹן הָעוֹלָם, גְּלוּי לִפְנֵיךָ מָה שָׁאֲמַר לִי בַר יוֹחָאִי? אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: לֵךְ תַּחְרִיב אֶת הָעוֹלָם וְאַל תִּשְׁגִּיחַ בְּכַר יוֹחָאִי.

פְּשָׁא, רָאָה רַבִּי שְׁמַעוֹן אֶת הַמְּלֶאֶךְ. אָמַר לוֹ: אִם לֹא תֵלֵךְ, גּוֹזְרֵנִי עָלֶיךָ שֶׁלֹּא תִכְנַס לְשָׁמַיִם, וְתִהְיֶה בְּמָקוֹם שֶׁל עֲזָא וְעֲזָאֵל. וְכִשְׁתִּכְנַס לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אָמַר לוֹ, וְאִם אֵין שְׁלֹשִׁים צְדִיקִים בְּעוֹלָם, אִזְ שִׁיְהִי עֲשָׂרִים, שְׁהָרִי כְּתוּב לֹא אֶעֱשֶׂה בְּעַבּוֹר הָעֲשָׂרִים. וְאִם אֵין עֲשָׂרִים, שִׁיְהִי עֲשָׂרָה, וְאַחַר כֵּן כְּתוּב לֹא אֲשַׁחֲת בְּעַבּוֹר הָעֲשָׂרָה. אִם אֵין עֲשָׂרָה – שִׁיְהִי שְׁנַיִם, שֶׁהֵם אֲנִי וּבְנִי. שְׁכָף כְּתוּב (דְּבָרִים יט) עַל פִּי שְׁנַיִם עֲדִים יָקוּם דָּבָר, וְאֵין דָּבָר אֲלֵא עוֹלָם, שְׁכָתוּב (תְּהִלִּים לג) בְּדָבָר ה' שְׁמַיִם נִעֲשׂוּ וְכוּ'. וְאִם אֵין שְׁנַיִם – הָרִי יֵשׁ אֶחָד, וְאֲנִי הוּא, שְׁכָתוּב (מְשִׁלִּי י) וְצְדִיק יְסוֹד עוֹלָם. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה יֵצֵא קוֹל מִן הַשָּׁמַיִם וְאָמַר: אֲשָׁרֵי חֶלְקְךָ, רַבִּי שְׁמַעוֹן, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹזֵר לְמַעְלָה, וְאַתָּה מְבַטֵּל לְמַטָּה. בְּוֹדָאֵי עָלֶיךָ כְּתוּב (תְּהִלִּים קמ"ה) רִצּוֹן יִרְאוּ יַעֲשֶׂה.

קמו א הללויה הללי נפשי את יהוה התקיעה
 ב אהללה יהוה התקיעה בחיי אומרה לאלהי
 בעודי: ג אל תבטחו בנדיבים בכן אדם שאין התקיעה
 לו תשועה: ד תצא רוחו ישב לאדמתו ביום שהוא
 אברו עשתנתיו: ה אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על
 יהוה התקיעה אלהיו התקיעה: ו עשה שמים וארץ את הים
 שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים

למכת הרב

הללי נפשי (קמו, א): [שימוש תהלים לפרק קמ"ו] זה המזמור הוא לאמור להכאת חרב.

זוהר תהלים

אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על ה' אלהיו

אשרי שאל יעקב בעזרו וגו' (קמו, ה): [זוהר שמות פ' ויקהל (דף קצ"ח)] דבר חדש שמענו. פתח ואמר, (תהלים קמו) אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על ה' אלהיו. וכי אל יעקב, ולא אל אברהם, ולא אל יצחק? אלא אל יעקב, משום שיעקב לא בטח באביו ולא באמו כשברח מלפני אחיו והלך יחידי בלי ממון, כמו שנאמר (בראשית לב) כי במקלי עברתי את הירדן הזה, והוא בטח בקדוש ברוך הוא, שכתוב (שם כח) אם יהיה אלהים עמדי ושמרני וגו'. והכל שאל מלפני הקדוש ברוך הוא ונתן לו. שברו על ה' אלהיו. שברו, ולא אמר תקנתו ולא בטחוננו, אלא שברו. אל תקרי שברו אלא שברו, שנוח לצדיקים לשבר את עצמם ולהשבר שבר על

וְאֵת כָּל אֲשֶׁר בָּם הַשְׁמַר אֲמַת לְעוֹלָם: ז עֲשֵׂה מִשְׁפָּט
 לְעֹשִׂים נִתֵּן לָחֶם לְרַעְבִּים יְהוָה יְהוָה מִתִּיר
 אֲסוּרִים: ח יְהוָה יְהוָה פָּקַח עֵינָיו יְהוָה יְהוָה זָקַף
 בְּפוּפִים יְהוָה יְהוָה אֲהַב צְדִיקִים: ט יְהוָה יְהוָה
 שְׁמַר אֶת גְּרִים יָתוּם וְאֶלְמָנָה יַעֲזוּד וְדַרְךְ רִשְׁעִים
 יַעֲזוּת: י וּמִלֶּךְ יְהוָה יְהוָה לְעוֹלָם אֱלֹהֶיךָ צִיּוֹן
 לְדָר וְדָר הַלְלִיָּהּ:

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

שָׁבַר, וְהִפְלַע עַל ה' אֱלֹהֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים מד) כִּי עָלֶיךָ
 הִרְגָנוּ כָּל הַיּוֹם. כִּי עָלֶיךָ נִשְׁאַנּוּ חֲרָפָה. כְּמוֹ שֶׁיַּעֲקֹב, שֶׁכָּתוּב
 וַיֵּרָא יַעֲקֹב כִּי יֵשׁ שָׁבַר בְּמִצְרַיִם, שֶׁהָרִי שְׁבָרוֹן הַגְּלוּת רָאָה
 שֶׁהָיָה לוֹ בְּמִצְרַיִם, וְשֵׁם חֲזָקוֹ בְּקִדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּבְנֵי יַעֲקֹב
 סָבְלוּ אֶת שָׁבַר הַגְּלוּת וְלֹא הִשְׁתַּנּוּ מִתּוֹךְ סוּד הָאֲמוּנָה שֶׁל
 אֲבוֹתֵיהֶם, וְשִׁמוֹ שֶׁל הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הָיָה רָגִיל בְּגְלוּת
 בְּפִיהֶם.

וְעַל זֶה כָּתוּב בְּמִשְׁנֵה, (שמות ג) וְאָמְרוּ לִי מַה' שְׁמוֹ מַה'.
 מִשׁוּם שֶׁהָיוּ מִכִּירִים אוֹתוֹ וְלֹא שֶׁכַּחַוְהוּ לְעוֹלָמִים
 וְסָבְלוּ אֶת שָׁבַר הַגְּלוּת עַל הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִשׁוּם כִּי
 זוֹכִים לְגֵאוּת וּלְנִסִּים וּלְאוֹתוֹת רַבִּים. וְאַתֶּם קְדוּשִׁים
 עֲלִיוֹנִים, שְׁסוּבְכֵלִים אֶת שָׁבַר הַגּוֹף מִמָּקוֹם לְמָקוֹם עַל הַקִּדּוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שֶׁזִּכְרָאִים אַתֶּם לַעֲשׂוֹת לָכֶם
 נִסִּים וּפְרָקָן וְשִׁתְּזַכּוּ לַחַיִּי הָעוֹלָם הַבָּא. הִלְכוּ כְּלֶם כְּאֶחָד.

קמז א הללויה כי טוב זמרה אלהינו: ^{תקנה בעל הימים} ^{בענין שבתות כיום} **בי נעים**
נאווה תהלה: ב בונה ירושלים יהוה: ^{יהוה} **נדחי**
ישראל יכנס: ג הרפא לשבורי לב ומחבש לעצבותם:

שימוש תהלים

לנשיכת נחש

הללויה כי טוב (קמז, א): [שימוש תהלים לפרק קמז] לאמרו למו
 שנשכו נחש.

זוהר תהלים

סדר הגאולה והקבוץ גליות ותחית המתים

בונה ירושלים ה' וגו' (קמז, ב): [זוהר בראשית פ' חיי שרה (דף קלד.)]
 ובשעה שעתיד הקדוש ברוך הוא לפקד את עמו,
 כנסת ישראל תשוב מן הגלות בראשונה. [אומר לה הקדוש ברוך
 הוא]: תלכי לבית כדי שבית המקדש יבנה בהתחלה. ויאמר
 לה הקדוש ברוך הוא: קומי מן העפר. היא שבה ואומרת:
 לאיזה מקום אלך? ביתי חרב, והיכלי נשרף באש. עד
 שהקדוש ברוך הוא יבנה את בית המקדש בראשונה ויתקין
 את ההיכל ויבנה את קרית ירושלים, ואחר כך יקים אותה מן
 העפר. זהו שכתוב (תהלים קמז) בונה ירושלים ה' וגו'. בונה
 ירושלים בראשונה, ואחר כך נדחי ישראל יכנס. ויאמר לה:
 (ישעיה נב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלים וגו'. ויכנס את
 גליות ישראל. זהו שכתוב בונה ירושלים ה' - בראשונה,
 ואחר כך - נדחי ישראל יכנס. ואז הרופא לשבורי לב ומחבש
 לעצבותם, זו תחית המתים, וכתוב (יחזקאל לו) ואת רוחי אתן

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּקִרְבְּכֶם וְעִשִּׂיתִי אֶת אֲשֶׁר בְּחֻקֵי תִלְכוּ וְגו'.

בוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם ה' (קמו, ב): [זוהר ח"א פ' תולדות (דף קמ:)] אָמַר רב יוסף, וכי ימות המשיח ותחית המתים אינם אחד? אָמַר לו, לא, שְׁשָׁנִינוּ, בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קוֹדֵם לְקְבוּץ גְּלִיּוֹת, קְבוּץ גְּלִיּוֹת קוֹדֵם לְתַחִית הַמֵּתִים, וְתַחִית הַמֵּתִים הָאֲחֵרוֹן שֶׁבְכָלֶם. מִנֵּיִן לָנוּ? שֶׁכְּתוּב (תהלים קמו) **בוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם ה' נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יִכְנָס. הָרוּפָא לְשִׁבּוּרֵי לֵב וּמַחְבֵּשׁ לְעַצְבוֹתֶם.** זו היא תחית המתים שהיא הרפואה לְשִׁבּוּרֵי לֵב עַל מַתִּיָּהֶם. בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם תַּחֲלָה, וְאֲחֵרָיו נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יִכְנָס, וְהָרוּפָא לְשִׁבּוּרֵי לֵב אֲחֵרוֹן עַל הַכֹּל.

כְּמוֹ שֶׁהַאִיבָרִים לֹא יְכוּלִים לַעֲמוֹד בְּעוֹלָם אֶפְלוּ רָגַע אֶחָד בְּלֵי לֵב, כִּף הָעַמִּים כָּלֶם לֹא יְכוּלִים לַעֲמוֹד בְּעוֹלָם בְּלֵי יִשְׂרָאֵל

בוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם ה' וְגו' (קמו, ב): [זוהר במדבר פ' פנחס (דף רכ"א.)] אָמַר רַבִּי אַבָּא, נִזְכַּרְתִּי בְּדָבָר אֶחָד שֶׁשָּׁמַעְתִּי מֵהַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁשָּׁמַע מִשְׁמוֹ שֶׁל רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. יוֹם אֶחָד בָּא לְפָנָיו גּוֹי אֶחָד וְאָמַר לוֹ: זָקֵן זָקֵן, שְׁלֵשׁ בְּעִיּוֹת אֲנִי רוּצָה לְתַבַּע מִמֶּךָ. אַחַת, שְׂאֵתֶם אוֹמְרִים שֶׁיִּכְנָה לָכֶם בֵּית מִקְדָּשׁ אַחֵר, וְהָרִי לֹא הָיָה לְהַבְנוֹת אֶלָּא רַק פְּעַמִּים - בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנֵי בֵּית שְׁלִישִׁי (ובית רביעי) לֹא תִמָּצָא בְּתוֹרָה, וְהָרִי מֵה שֶׁהָיָה לוֹ לְהַבְנוֹת כְּכֹר נִבְנוּ, וְלַעוֹלָם אֵין בּוֹ יוֹתֵר, שֶׁהָרִי שְׁנֵי בְּתֵי יִשְׂרָאֵל קָרָא לָהֶם הַפְּסוּק, וְכְתוּב (חגי ב) גְּדוֹל יְהִיָּה כְבוֹד הַבַּיִת הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן מִן הָרֵאשׁוֹן. וְעוֹד, שְׂאֵתֶם אוֹמְרִים שְׂאֵתֶם

זוהר תהלים

קְרוּבִים לַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן יוֹתֵר מִכָּל שְׂאֵר הָעַמִּים. מִי שֶׁקְרוּב לַמֶּלֶךְ הוּא שְׂמֵחַ (יִתְר) תְּמִיד, בְּלִי צַעַר, בְּלִי פַחַד, בְּלִי דַחַק, וְהָרִי אֶתֶם בְּצַעַר וּבְדַחַק וּבִיגּוֹן תְּמִיד יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְלָנוּ לֹא הִתְקַרַּב צַעַר וְדַחַק וּיְגוֹן כָּלָל. אָנוּ קְרוּבִים לַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, וְאַתֶּם רְחוּקִים מִמֶּנּוּ, וְלָכֵן יֵשׁ לָכֶם צַעַר וְדַחַק, אֲבָל וּיְגוֹן, מֵה שְׂאִין לָנוּ. וְעוֹד, שְׂאֵתֶם לֹא אוֹכְלִים נְבִלוֹת וּטְרָפוֹת כְּדִי שֶׁתְּהִיוּ בְּרִיאִים וְגוֹפְכֶם יִהְיֶה בְּבְרִיאוֹת. אָנוּ אוֹכְלִים כָּל מֵה שְׂרוּצִים, וְאָנוּ חֲזָקִים בְּכַח בְּבְרִיאוֹת, וְכָל אֵיבְרֵינוּ בְּעַמְדָם. וְאַתֶּם שְׂלֵא אוֹכְלִים, חֲלָשִׁים כָּלְכֶם בְּחֲלָאִים רָעִים וּבְשֶׁבֶר יוֹתֵר מִכָּל שְׂאֵר הָעַמִּים. עִם שְׂשׂוּנָא אֶתְכֶם אֱלֹהֵיכֶם וּבְכָל זָקֵן זָקֵן, אֵל תֹּאמֶר לִי דְבַר, שְׂלֵא אֲשַׁמַּע אוֹתְךָ וְלֹא אֶקְבַּל מִמֶּךָ. הָרִים רַבִּי אֶלְעָזָר עֵינָיו וְהִשְׁגִּיחַ בּוֹ, וְנִעְשָׂה גַל שֶׁל עֲצָמוֹת.

בֵּיּוֹן שְׂנַח רְגִזוֹ, הַחֲזִיר רֹאשׁוֹ וּבִכְהָ, וְאָמַר, (תהלים ח) ה' אֲדַנִּינוּ מֵה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל הָאָרֶץ. כַּמָּה חֲזָק כַּח הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, חֲזָק בְּכָל הָאָרֶץ, וְכַמָּה חֲבִיבִים דְּבָרֵי הַתּוֹרָה, שְׂאִין לָךְ דְּבַר קִטָּן שְׂלֵא תִמְצָא בַתּוֹרָה, וְאִין לָךְ דְּבַר קִטָּן שֶׁבָא בַתּוֹרָה שְׂלֵא יֵצֵא מִפִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. דְּבָרִים אֵלּוּ שֶׁשְׂאֵל אוֹתוֹ רָשָׁע, אֲנִי שְׂאֵלְתִי יוֹם אֶחָד אֶת אֱלֹהֵינוּ, וְאָמַר שֶׁהָרִי בִישִׁיבַת הָרְקִיעַ הִסְתַּדְּרוּ לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְכֵן זֶה: שֶׁכְּשִׁיבָאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם רָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹתָם בְּאָרֶץ כְּמִלְאָכֵים קְדוּשִׁים שֶׁל מַעְלָה, וְרָצָה לְבַנוֹת לָהֶם בֵּית קְדוֹשׁ וְלִהְיוֹתוֹ מִתּוֹךְ שְׁמֵי הָרְקִיעִים וְלִנְטַע אֶת יִשְׂרָאֵל, נְצִיב קְדוּשָׁה, כְּמוֹ

זוהר תהלים

הַדְּמוּת שְׁלֹמֶעֱלָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שמות טו) תְּבֹאמוּ וְתִטְעֲמוּ בְּהַר נַחֲלֶתְךָ. בְּאֵיזָה מְקוֹם. בְּמִכּוֹן לְשַׁבְּתֶךָ פְּעֻלַּת ה'. בְּאוֹתוֹ שְׁפַעֲלֶתָ אֶתָּה ה', וְלֹא אַחֵר. מְכוֹן לְשַׁבְּתֶךָ פְּעֻלַּת ה' - זֶה בֵּית רֵאשׁוֹן. מִקְדָּשׁ ה' כּוֹנְנֵנוּ יְדִיךָ - זֶה בֵּית שְׁנֵי. וְשְׁנֵיהֶם אֲמֵנוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הֵם.

וּמִשְׁהַר גִּיזוֹ לְפָנָיו בְּמִדְבָּר - מֵתוֹ, וְהַכְּנִיס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת בְּנֵיהֶם לְאַרְץ, (למדו מעשיהם) וְהַבֵּית נִבְנָה עַל יְדֵי אָדָם, וְלִכֵּן לֹא עָמַד. וְשִׁלְמָה הָיָה יוֹדֵעַ שְׁמֵשׁוֹם שְׁמַעֲשֵׂה זֶה שֶׁל אָדָם לֹא יַעֲמַד, וְעַל זֶה אָמַר, (תהלים קכז) אִם ה' לֹא יִבְנֶה בֵּית שָׁוֵא עֲמְלוֹ בּוֹנֵיו בּוֹ, שֶׁהָרִי אֵין לוֹ בּוֹ עֲמִידָה. בִּימֵי עֲזָרָא גָרַם הַחֲטָא, וְהִצְטָרְכוּ הֵם לְבָנוֹת, וְלֹא הָיְתָה בּוֹ עֲמִידָה. וְעַד עַכְשָׁו בְּנֵין הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא הָיָה בְּעוֹלָם, וְלַעֲתִיד לְבֹא כְּתוּב (שם קמז) בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם ה'. הוּא וְלֹא אַחֵר. וְלִבְנֵין זֶה אָנוּ מְחַכִּים, וְלֹא בְּנֵין אָדָם, שְׁאֵין לוֹ עֲמִידָה כָּלָל. בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנֵי יוֹרִיד אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּאֶחָד מְלַמְעָלָה. בֵּית רֵאשׁוֹן בְּכֶסֶף, וּבֵית שְׁנֵי בְּגִלּוּי. אוֹתוֹ יְהִיָּה בְּגִלּוּי, שְׁנִקְרָא בֵּית שְׁנֵי, שֶׁיִּרְאֶה לְכָל הָעוֹלָם אֲמֵנוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, חֲדוּהָ שְׁלֵמָה וְרִצּוֹן הֵלֵב בְּכָל עֲמִידָה.

אוֹתוֹ בֵּית רֵאשׁוֹן בְּכֶסֶף עָלָה לְמַעְלָה, עַל גַּב אוֹתוֹ שְׁבַגְלוּי. וְכָל הָעוֹלָם יִרְאוּ עֲנָנֵי כְבוֹד שְׁסוּבְכֵים עַל גַּב אוֹתוֹ שְׁבַגְלוּי. וּבִתּוֹךְ אוֹתָם עֲנָנִים יְהִיָּה בֵּית רֵאשׁוֹן בְּמַעֲשֵׂה טְמִיר שְׁעוֹלָה עַד רוּם כְּבוֹד הַשָּׁמַיִם, וְלִבְנֵין זֶה אָנוּ מְחַכִּים.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְעַד עֶכְשָׁו לֹא הָיָה בְּעוֹלָם, שְׁאַפְלוּ עִיר שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם לֹא תִהְיֶה אֲמִנּוּת אָדָם, שְׁהָרִי כְּתוּב (זכריה ב) וְאֲנִי אֶהְיֶה לָּהּ נֶאֱמַר ה' חוֹמַת אֵשׁ סְבִיב וְגו'. אִם לְעִיר כְּתוּב כֶּךָ - כָּל שֶׁכֶּן הַבֵּית, שֶׁהוּא דִיּוּר שְׁלוֹ. וּמַעֲשֵׂה זֶה הָרִי רְאוּי לְהִיּוֹת בְּרֹאשׁ כְּשִׁיצָאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, וְהִסְתַּלַּק עַד לְסוּף הַיָּמִים בְּגֵאֻלָּהּ הָאֲחֵרוֹנָה. שְׁאֵלָה אַחֲרֵת, שְׁוֹדָאֵי אָנוּ קְרוּבִים לְמֶלֶךְ הָעֲלִיּוֹן יוֹתֵר מִכָּל שְׁאָר הָעַמִּים - וְדָאֵי כֶּךָ זֶה, שְׁיִשְׂרָאֵל עָשָׂה אוֹתָם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֵב כָּל הָעוֹלָם. וְכֶךָ הֵם יִשְׂרָאֵל בֵּין שְׁאָר הָעַמִּים, כְּמוֹ לֵב בֵּין הָאֵיבָרִים. כְּמוֹ שְׁהָאֵיבָרִים לֹא יְכוּלִים לְעַמֵּד בְּעוֹלָם אֲפֵלוּ רָגַע אֶחָד בְּלֵי לֵב, כֶּךָ הָעַמִּים כָּלָם לֹא יְכוּלִים לְעַמֵּד בְּעוֹלָם בְּלֵי יִשְׂרָאֵל. וְכֶךָ גַּם יְרוּשָׁלַיִם בְּתוֹךְ שְׁאָר הָאָרְצוֹת כְּמוֹ לֵב בְּתוֹךְ הָאֵיבָרִים, וְעַל כֶּךָ הִיא בְּאֲמִצָּע כָּל הָעוֹלָם, כְּמוֹ לֵב בְּתוֹךְ הָאֵיבָרִים.

וּיִשְׂרָאֵל מִתְנַהֲגִים בְּתוֹךְ שְׁאָר הָעַמִּים כְּמוֹ הַלֵּב בְּתוֹךְ הָאֵיבָרִים. הַלֵּב הוּא רֶךְ וְחֻלְשׁ, וְהוּא קִיּוּם כָּל הָאֵיבָרִים. לֹא יוֹדֵעַ מַצְעֵר וְצָרָה וְיִגּוֹן כָּלֵל, רַק הַלֵּב, שְׁבוּ הַקִּיּוּם, שְׁבוּ הַשְּׂכָל. שְׁאָר הָאֵיבָרִים לֹא הִתְקַרְבּ בֵּהֶם כָּלֵל, שְׁהָרִי אֵין בֵּהֶם קִיּוּם וְלֹא יוֹדְעִים דְּבָר. כָּל שְׁאָר הָאֵיבָרִים לֹא קְרוּבִים לְמֶלֶךְ, שֶׁהוּא חֻכְמָה וְשְׂכָל, שְׁשְׂרוּי בַמַּח, אֲלֵא רַק הַלֵּב. וְשְׁאָר הָאֵיבָרִים רְחוּקִים מִמֶּנּוּ וְלֹא יוֹדְעִים כָּלֵל. כֶּךָ יִשְׂרָאֵל קְרוּבִים לְמֶלֶךְ הַקְּדוּשׁ, וְשְׁאָר הָעַמִּים רְחוּקִים מִמֶּנּוּ. שְׁאֵלָה אַחֲרֵת, שְׁיִשְׂרָאֵל לֹא אוֹכְלִים נְבִלוֹת וְטֵרֵפוֹת וְטִנוּף וְלִכְלוּף וְשִׁקְצִים וְרַמְשִׁים כְּשְׁאָר הָעַמִּים - כֶּךָ הוּא, שְׁהָרִי הַלֵּב

ד מוֹנֵה מִסְפָּר לְפוֹכְבִּים לְכֻלָּם שְׁמוֹת יִקְרָא:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הוא רך וְחֻלָּשׁ, וּמְלֶךְ וְעִמִּידַת כָּל שְׁאֵר הָאֵיבָרִים. לא לוקח לְמִזוֹנוֹ, רק בְּרוּר וְצַחוּת כָּל הַדָּם, וּמִזוֹנוֹ נָקִי וּבְרוּר, וְהוּא רָךְ וְחֻלָּשׁ מֵהַכֵּל, וְשְׁאֵר הַפְּסֻלֹת מְנִיחַ לְכָל הָאֵיבָרִים, וְכָל שְׁאֵר הָאֵיבָרִים לא מְשַׁגְּיחִים בְּזֶה, אֲלֵא כָּל פְּסֻלֹת וְרַע שֶׁל הַכֵּל לוקחים, וְהֵם בְּחֻזֶק כְּמוֹ שְׂרָאוּי לָהֶם. ועל זה בְּכָל שְׁאֵר הָאֵיבָרִים יֵשׁ אֲבַעְבוּעוֹת, שְׂאֵת אוֹ סַפְחַת, סְגִירוֹת הַצָּרַעַת. לְלֵב אֵין כְּלוּם מִכָּל אֱלֹהִים, אֲלֵא הוּא נָקִי וּבְרוּר מֵהַכֵּל, אֵין בוֹ מוּם כָּלֵל. כֵּן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לָקַח אֶת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא נָקִי וּבְרוּר שְׂאֵין בוֹ מוּם, וְעֲלָיו כָּתוּב (שִׁיר הַשִּׁירִים ד) כִּלְךָ יָפָה רַעֲיָתִי וּמוּם אֵין בְּךָ. בָּא רַבִּי יוֹסִי, נִשְׁקַיְדוּ וְאָמַר, אֵלוֹ לֹא בָּאתִי לְעוֹלָם רַק כְּדֵי לְשִׁמַּע אֶת זֶה – דִּי לִי.

אם כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא אָדָם יִתְאֶסְפוּ לְמִנּוֹת הַפוֹכְבִּים
לא יוכלו לספר

מוֹנֵה מִסְפָּר לְפוֹכְבִּים וְגו' (קמז, ד): [זוהר ח"ב (דף קע"א): זוהר תורה]
מוֹנֵה מִסְפָּר לְפוֹכְבִּים לְכֻלָּם שְׁמוֹת יִקְרָא. מוֹנֵה מִסְפָּר לְכוֹכְבִּים לְכֻלָּם שְׁמוֹת יִקְרָא. גְּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וּרַב כַּח לְתַבּוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר. פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר גְּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וּרַב כַּח, גְּדוֹל וּרַב וְעֵלְיוֹן הוּא הַקַּב"ה, וְכִי אֵין יְדוּעַ שֶׁהַקַּב"ה גְּדוֹל וּרַב כַּח הוּא, מֵה זֶה שֶׁבַח שֶׁאָמַר דוּד כֶּאֱנָן, וְעוֹד שֶׁבַח מִקּוֹם הוּא אָמַר (תהלים קמה) גְּדוֹל ה', וְכֶאֱנָן אָמַר גְּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ, מֵה הַטַּעַם, אֵלֹא שֶׁהוּא אָמַר גְּדוֹל ה' וּמֵהוּלָל מְאֹד, בְּמַדְרַגַּה הָעֵלְיוֹנָה הִיא

— זוהר תהלים —

אומריה וכאן שכתוב גדול אדונינו, במדרגה התחתונה אמר שהוא אדון כל הארץ מה כתוב קודם מקרא זה, מונה מספר לכוכבים לכלם שמות יקרא, אם כל בני העולם מיום שנברא אדם יתאספו למנות הכוכבים לא יוכלו לספור, כמש"כ (בראשית טו) וספור הכוכבים אם תוכל לספור אותם, והקב"ה מה כתוב בו מונה מספר לכוכבים לכלם שמות יקרא, מפני מה, לפי שכתוב גדול אדונינו ורב כח וגו', כמו שאין מי יוכל למנות כוכבי השמים לבד ממנו, אף כך הוא כתוב בו ולתבונתו אין מספריו ובוא וראה כתוב (ישעי' מ) המוציא במספר צבאם וגו', כל חילות ומחנות וכוכבים הקב"ה מוציאם בשם לכל אחד ואחד, ולא יגרע אפילו אחד, כל הכוכבים והמזלות שברקיעים כלם נתמנו שרים ופקידים לשמש העולם, כל אחד ואחד כראוי לו, ואין לך עשב קטון בכל העולם שלא ישלט עליו כוכב או מזל ברקיע, ועל כוכב ההוא יש ממונה אחד שהוא משמש לפני הקב"ה, כל אחד ואחד כראוי לו, וכל הכוכבים שברקיעים כלם משמשים לצורך עולם הזה, וכלם נפקדים לשמש לכל דבר ודבר שנמצא בעולם הזה, ואין צומחים ואין גדלים עשבים ועצים ודשאים וירק השדה אלא בזריחת הכוכבים העומדים כנגדם ממעל, ונראים עליהם פנים בכל אחד ואחד כראוי לו.

זיו הזוהר

רה. לעומת התפארת: רו. לעומת המלכות: רז. שאין שום נברא יכול להשיג תבונתו, כי הוא דעתו ודעתו הוא, והכל נקרא אי"ן סו"ף:

ה גדול אֲדוֹנֵינוּ וְרַב כַּח לַתְּבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר: וּ מְעוֹד
 עֲנִיִּים יְהוָה מִשְׁפִּיל רַשָּׁעִים עַדִּי אָרֶץ: ז עֲנֵנו
 לַיהוָה בְּתוֹדָה וּמְרוּ לֵאלֹהֵינוּ תְּהִי עֲבוֹדַתְכֶם כְּבְנוֹר:
 ח הַמְּכַסֶּה שָׁמַיִם בְּעָבִים הַמְכִּין לָאָרֶץ מָטָר הַמְצַמֵּחַ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אין מספר לתבונתו כמו מספר הפוכבים

גְּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב כַּח וְגו' (קמו, ה): [זוהר שמות פ' תרומה (דף
 קע"א)] פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים קמז) גְּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב כַּח
 וְגו'. גְּדוֹל וְרַב וְעֲלִיּוֹן הוּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְכִי לֹא
 יִדְעֵנוּ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא גְּדוֹל וְרַב כַּח? מֵהוּ שְׂבָחוּ
 שֶׁל דָּוִד כָּאֵן? אֵלֶּא בְּכָל מְקוֹם הוּא אוֹמֵר גְּדוֹל ה', וְכֵאֵן
 אָמַר גְּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ. מֵה הַטַּעַם? אֵלֶּא שֶׁ הוּא אוֹמֵר
 (שם מא) גְּדוֹל ה' וּמֵהֶלֶל מְאֹד, בְּדַרְגָּה עֲלִיּוֹנָה הוּא אוֹמֵר.
 וְכֵאֵן שֶׁפְּתוּב גְּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ, בְּדַרְגָּה תַּחְתּוֹנָה הוּא אוֹמֵר,
 שֶׁהוּא אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ. מֵה כְּתוּב לְמַעַל מִפְּסוּק זֶה?
 מוֹנֵה מִסְפָּר לְכוֹכְבִּים לְכֹלֶם שְׁמוֹת יִקְרָא. אִם כָּל בְּנֵי
 הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא אָדָם, יִתְכַנְּסוּ לְמִנּוֹת אֶת הַכוֹכְבִּים,
 לֹא יוּכְלוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית טו) וּסְפָר הַכוֹכְבִּים אִם
 תּוּכַל לְסַפֵּר אוֹתָם. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵה כְּתוּב בּוֹ?
 מוֹנֵה מִסְפָּר לְכוֹכְבִּים לְכֹלֶם שְׁמוֹת יִקְרָא. מֵה הַטַּעַם?
 מִשּׁוֹם שֶׁכְּתוּב גְּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב כַּח וְגו'. כְּמוֹ שֶׁאֵין
 מִסְפָּר לְכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם פָּרַט אֵלָיו, אֵף כֵּן הוּא כְּתוּב בּוֹ,
 וְלַתְּבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר.

הָרִים חָצִיר: ט נֹתֵן לְבִתְּמָה לְחִמָּה לְבָנֵי עַרְב־אֲשֶׁר
 יִקְרְאוּ: י לֹא בְגִבּוֹרֵת חַסּוּם יַחְפִּין לֹא בְשׂוֹקֵי הָאִישׁ
 יִרְצֶה: יא רוֹצֵה יְהוֹנָדָה אֶת יִרְאִיו אֶת הַמִּיחָלִים
 לְחֶסֶד: יב שִׁבְחֵי יְרוּשָׁלַם אֶת יְהוֹנָדָה תְּלִילֵי אֱלֹהֶיךָ

— זוהר תהלים —

רוֹצֵה ה' אֶת יִרְאִיו אֶת הַמִּיחָלִים לְחֶסֶד

רוֹצֵה ה' אֶת יִרְאִיו וְגו' (קמו, יא): [זוהר בראשית פ' מקץ (דף קצד:)].
 וַיִּשְׁלַח פְּרַעַה וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף וַיְרִיצֵהוּ מִן הַבּוֹר וְגו'.
 רבי אבא פתח ואמר, (תהלים קמז) רוֹצֵה ה' אֶת יִרְאִיו אֶת
 הַמִּיחָלִים לְחֶסֶד. כִּמָּה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְרַצֵּה בְּצַדִיקִים,
 מִשׁוּם שֶׁהַצַּדִיקִים הֵם עוֹשִׂים [שְׁלוֹם וְעוֹשִׂים] שְׁלוֹם לְמַעַלָּה
 וְעוֹשִׂים שְׁלוֹם לְמַטָּה, וּמְכַנְּסִים כָּלֵה לְבַעֲלָהּ, וּמִשׁוּם כִּךָ
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְרַצֵּה בָהֶם בְּאוֹתָם שִׁירָאִים מִמֶּנּוּ
 וְעוֹשִׂים אֶת רְצוֹנוֹ. לְמִיחָלִים לְחֶסֶד, מִי הֵם הַמִּיחָלִים
 לְחֶסֶד? הֲיֵה אֹמֵר, אוֹתָם שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה בְּלִילָהּ
 וּמִשְׁתַּתְּפִים עִם הַשְּׂכִינָה. וְכִשְׁבָּא הַבְּקָר, הֵם מְצַפִּים לְחֶסֶד,
 וְהָרִי בְּאֵרוֹהָ, בְּזִמְן שֶׁאָדָם מִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה בְּלִילָהּ, חוֹט שֶׁל
 חֶסֶד נִמְשָׁךְ עָלָיו בַּיּוֹם, כְּכַתוּב (שם מב) יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֶסֶד
 וּבְלִילָהּ שִׁירָה עִמִּי. מָה הַטַּעַם יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֶסֶד? מִשׁוּם
 שֶׁבְּלִילָהּ שִׁירָה עִמִּי. וּמִשׁוּם כִּךָ כְּתוּב רוֹצֵה ה' אֶת יִרְאִיו, וְלֹא
 בִּירְאִיו. כְּמִי שֶׁרוֹצֵה בְּרְצוֹנוֹ אֶת הָאֲחֵר וּמִתְרַצֵּה לוֹ לְהַתְּפִיֵס
 עִמוֹ, וּמִשׁוּם כִּךָ רוֹצֵה ה' אֶת יִרְאִיו וְלֹא בִּירְאִיו. כְּמוֹ כֵן יוֹסֵף
 הָיָה עֲצוּב בְּעַצְב הָרוּחַ וּבְעַצְב הַלֵּב, שֶׁהָיָה אָסוּר שֵׁם. כִּיּוֹן

— זוהר תהלים —

שְׁפָרְעָה שְׁלַח בְּשָׂבִילוֹ, מֵה כְּתוּב? וַיְרִיצֶהוּ. הַתְּפִיסוּ לוֹ
וְהַחֲזִירוּ לוֹ דְּבָרֵי שְׂמֻחָה, דְּבָרִים לְשִׂמְחָה אֶת הַלֵּב, מִשּׁוּם
שְׁהִיָּה עֲצוּב מִן הַבּוֹר. בֵּא רְאֵה, בְּרֵאשׁוֹנָה נֶפֶל בְּבוֹר, וּבְבוֹר
הַתְּעֵלָה אַחַר כָּךְ.

לא התקין סעודה בכל יום עד שבקש בקשתו לפני הקדוש
ברוך הוא על מזונות

רוֹצֵה ה' אֶת יִרְאָיו וְגו' (קמו, יא) : [זוהר שמות פ' המן (דף ט"ב ע"א)]
רַבִּי אֲבָא פִתַּח וְאָמַר, (שם קמו) רוֹצֵה ה' אֶת יִרְאָיו אֶת
הַמִּיחֲלִים לְחֻסְדּוֹ. כַּמָּה יֵשׁ לְבָנֵי אָדָם לְלַכֵּת בְּדַרְכֵי הַמֶּלֶךְ
הַקְּדוֹשׁ וּלְלַכֵּת בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה כְּדֵי שְׂיִמְצְאוּ בְּרִכּוֹת לְכָלֶם,
לְעֵלְיוֹנִים וּלְתַחְתּוֹנִים. שְׁלַמְדָנוּ, מֵה שְׂכָתוּב (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר, וְדַאי אֶתְפָּאֵר. מֵה מְשֻׁמֵּעַ? שְׂבִשְׂבִיל
יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵתְפָּאֵר לְמַעְלָה. וּמֵה הַפָּאֵר
שְׁלוֹ? שְׂמַנִּיחַ תְּפִלִּין, שְׂמַתְחַבְּרִים הַגּוֹנִים לְהַתְּפָּאֵר. שְׁנִינּוּ,
רוֹצֵה ה' אֶת יִרְאָיו, רוֹצֵה ה' בִּירְאָיו הִיָּה צְרִיף לְהִיּוֹת! מֵה זֶה
רוֹצֵה ה' אֶת יִרְאָיו? אֵלָּא רוֹצֵה ה' אֶת יִרְאָיו, כְּלוּמַר, מוֹצִיא
אֶת הַרְצוֹן הַזֶּה, וּמֵתְרַצֵּה (ומתידע) בְּהֵם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לִירְאָיו הִירְאִים מִמֶּנּוּ. וּמִי הֵם הִירְאָיו הָאֵלֶּה שְׂמוֹצִיא לְהֵם
אֶת הַרְצוֹן הַזֶּה? חֲזַר וְאָמַר אֶת הַמִּיחֲלִים לְחֻסְדּוֹ, אוֹתָם
הַמְצַפִּים וּמַחְכִּים בְּכָל יוֹם וַיּוֹם לְבַקֵּשׁ מְזוֹנָם מִן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, מְשֻׁמֵּעַ שְׂכָתוּב אֶת הַמִּיחֲלִים לְחֻסְדּוֹ.

רַבִּי יִיסָא סָבָא לֹא הִתְקִין סְעוּדָה בְּכָל יוֹם עַד שֶׁבִקֵּשׁ בְּקִשְׁתּוֹ
לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל מְזוֹנוֹת. אָמַר, לֹא נִתְקַן סְעוּדָה

ציון: **יג כי חזק בריחי שְׁעָרָיו בְּרֹךְ בְּנֵי בְּקָרְבָּךְ:**
יד הַשָּׁם גְּבוּלְךָ שְׁלוֹם חֵלֶב חַטִּים יִשְׁבִיעֶךָ: טו הַשְׁלַח

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

עד שתנתן מבית המלך. אחר שבקש בקשתו לפני הקדוש ברוך הוא, הִיָּה מחכה שְׁעָה אחת, ואמר: הרי זמן שנתן מבית המלך, מכאן והלאה התקינו הסעודה! וזוהי הדרך של אותם יראי הקדוש ברוך הוא, יראי חטא. אותם הרשעים שהולכים עקמים בדרך התורה, מה כתוב בהם? (ישעיה ה) הוי משכימי בכרך שְׂכַר ירדפו. ועל זה רוצה ה' את יראיו את המיחלים לחסדו. דוקא לחסדו. (ובזה) נודעים בני האמונה בכל יום ויום. זהו שכתוב ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו. יום ביומו אָמר, ולא דבר יום ליום אחר. וכל כך למה? למען אֲנַסְנוּ הִילֵךְ בתורתו אם לא. בכאן נודעים אותם בני האמונה, שְׁכַל יום ויום הולכים בדרך ישרה בתורה. רבי יצחק אָמר מִכָּאן, (משלי יג) צדיק אֵכֵל לִשְׁבַע נִפְשׁוֹ - אחר שהשביע נִפְשׁוֹ מְלֵהתִפְלֵל ולקרא בתורה. רבי שמעון אָמר, בא ראה, עד שלא נתן הקדוש ברוך הוא תורה לישראל, הבחין בין אותם בני האמונה לבין אותם רשעים שאינם בני אמונה ולא עומדים בתורה. ובמה הבחין בהם? בִּמְזֵן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֲנַסְנוּ. וְכֵן אוֹתָם שֶׁנִּמְצְאוּ שֶׁהֵם בְּנֵי הָאֱמוּנָה, רָשָׁם אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָשָׁם שֶׁל כֶּתֶר הַחֲסִיד, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר הַמִּיחִלִּים לְחֲסֵדוֹ, וְעַל זֶה לְמַעַן אֲנַסְנוּ. וְכֵן אוֹתָם שֶׁלֹּא נִמְצְאוּ בְּנֵי אֱמוּנָה, הַעֲבִיר מֵהֶם הַכֶּתֶר הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה, וְהִמְזֵן הִכְרִיז וְאָמַר, וּבִטָּן רָשָׁעִים תִּחְסֹר. וְעַם כָּל זֶה, לֹא הַעֲדִיף הַמְּרֻבָּה וְהַמְּמַעִיט לֹא הַחֲסִיר.

אמרתו ארץ עד מהרה ירוץ דברו: מן הנתן שלג בצמר
 כפור באפר יפור: יי משליך קרחו כפתים לפני קרתו
 מי יעמד: יי ישלח דברו וימסם ישב רוחו יזלו מים:
 יט מגיד דבריו ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ישלח דברו וימסם וגו' (קמו, יח): [ח"ג (דף קפג:)] ישלח דברו
 וימסם ישב רוחו יזלו מים. אמר רבי שמעון הרוח
 שאצל מים כאן הוא רוח הקודש המנשב בתחלה, ככתוב
 (שיר ד) הפיחי גני יזלו בשמיו, ואח"כ נוזלים המים למלאות
 לה, זש"כ ישב רוחו יזלו מיסיי ישב רוחו בתחלה ואח"כ
 יזלו מים, וטרם שמנשב רוח ההוא אין המים נוזלים, ומה
 משמיענו, נשמע מזה שנצרך בכל דבר לעורר הענין
 במעשה או בדבור למען יתראה מלמעלה כדמיון זאת
 העשיה, כמו כאן שטרם שמנשב הרוח אין המים נוזלים
 לעומת הרוח ההוא.

זכות התורה הוא רק לישראל ורק לנמול וגדל זכותה וגדל
 קדשת האותיות האל"ף ב"ת וכל קוצה של יו"ד ותג

מגיד דבריו ליעקב (קמו, יט): [זוהר ויקרא פ' אחרי מות (דף ע"ג:)] רבי
 אלעזר שאל את רבי שמעון אביו. אמר לו, הרי שנינו

— — — — — זיו הזוהר — — — — —

רח. זה המאמר עמוק מאד והוא עיקר גדול ויסוד חזק באמונת ישראל
 להבין שאתערותא דלעילא תלויה באתעדל"ת, וגם שהאתעדל"ת באה
 מכח אתעדל"ע, ועוד יש להבין מזה שכל קיום מצוה וכן דיבורי תורה

— — — — — תהלים ספר חמישי | ל להודש | מזמור קמו — — — — —

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

שָׁאֲסוּר לְלַמֵּד תּוֹרָה לְעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמְזֹלוֹת, וַיִּפֶּה הַעֵינָיו
הַחֲכָרִים מִבְּבֶל, שֶׁכָּתוּב לֹא עָשָׂה כֵן לְכָל גּוֹי. אֲבָל פִּינּוּן

זיו הזהר

ותפלה פועלים בעולמות העליונים המשכת השפע ע"י הזדווגות עלמא דדכורא תפארת עם עלמא דנוקבא מלכות והשכינה הקדושה, ולכן נקראת אתעדל"ת של קיום מצות ודיבורי תורה ותפלה בלשון חכמת הקבלה עד"ר משל בשם העלאת מיין נוקבין, והאתדל"ע של השפעת השפע נקרא עד"ר משל בשם מיין דוכרין, כמו שנקרא בפסוק זה ישב רוחו על העלאת מיין נוקבין, ורוחו היינו רוח הקודש זו המלכות עלמא דנוקבא, ולעומת זה יזלו מים, היינו השפעת השפע מן התפארת עלמא דדכורא מים דוכרין, והשפע באה אל התפארת מעולמות היותר עליונים שנקרא הזדווגות של חכמה ובינה, וכן נרמז ענין זה בהפסוק הפיחי גני על העלאת מיין נוקבין, ויזלו בשמיו על השפעת מיין דוכרין, ועפ"ז יש להבין מעט דברי רשב"י במאמר הזה ללומדי חכמת הקבלה, אמנם ראיתי כי טוב להביא דברי הרמ"ז זצ"ל בביאור מאמר העמוק הזה: וזה לשונו, הה"ד ישב רוחו יזלו מים, מדקדק דהיל"ל ישב רוחו יזל מים, ועוד ישב מבנין הפעיל ויזלו מבנין הקל, אבל יודיענו ענין נחמד והוא שאין כח במלכות להעלות מ"ן שהוא נשיבת ההוא רוחא אם לא בסיוע עליון כנזכר בכוננת שמע, וזהו ישב רוחו שהוא כמו משבי הרוח, ואח"כ יזלו מים מאליהם מים דוכרין, כי גדול חשק המשפיע להשפיע, אבל בכל זאת עד לא נשיב האי רוחא לא גזלין מיא, כלומר אע"ג דקי"ל שאי אפשר לעולם להתקיים אפילו רגע אחד אם לא ירד השפע מלמעלה, אבל זה בענין השפע של קיום העולמות ולא בשל פנימיות, כי זה תולה בהתעוררות התחתונים בהעלאת מ"ן, ואשר שואל רשב"י מאי קמשמע לן הוא דכיון שאמר ברישא ישלח דברו וימסם, שחתיכות הקרח נמסים, מה צורך לומר אח"כ יש ברוחו יזלו מים, וכל שכן שאם כל הפסוק בענין אחד לא יצדק לומר יזלו מים, כי המים מאשר נמסו הם כבר על הארץ,

— — — — — תהלים — — — — —

שָׁאֵמַר מִגִּיד דְּבָרָיו לְיַעֲקֹב, לְמָה חִקְיוּ וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל?
 אָמַר לוֹ, אֲלַעְזֹר, בֵּא רְאֵה, אֲשֶׁרִיָּהֶם יִשְׂרָאֵל שֶׁחִלַּק הָעֲלִיּוֹן
 הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה נָטַע בָּהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שִׁכְתוּב כִּי לְקַח
 טוֹב נָתַתִּי לָכֶם, לָכֶם וְלֹא לְעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת זָרָה. וּמִשׁוּם
 שֶׁהִיא גְנוּזָה עֲלִיוֹנָה נִכְבְּדָה, שָׁמוּ מִמֶּשׁ, הַתּוֹרָה כְּלָה נִסְתָּר
 וְנִגְלָה בְּסוּד שֶׁל שָׁמוּ, וְעַל כֵּן יִשְׂרָאֵל הֵם בְּשֵׁתֵי דְרָגוֹת, נִסְתָּר
 וְנִגְלָה. שְׁשֻׁנֵינוּ, שֶׁלֹּשׁ דְּרָגוֹת הֵן שְׁנֵי דְרָגוֹת זו בְּזוֹ: הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא, תּוֹרָה וְיִשְׂרָאֵל. וְכָל אַחַת דְּרָגָה עַל דְּרָגָה, נִסְתָּר
 וְנִגְלָה. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דְרָגָה עַל דְּרָגָה, נִסְתָּר וְנִגְלָה.
 הַתּוֹרָה גַּם כֵּן נִסְתָּר וְנִגְלָה. יִשְׂרָאֵל גַּם כֵּן דְרָגָה עַל דְרָגָה. זֶהוּ
 שִׁכְתוּב (תהלים קמז) מִגִּיד דְּבָרָיו לְיַעֲקֹב חִקְיוּ וּמִשְׁפָּטָיו
 לְיִשְׂרָאֵל. שְׁתֵּי דְרָגוֹת הֵן - יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל, אֶחָד גְּלוּי וְאֶחָד
 נִסְתָּר. מַה זֶה אוֹמֵר? אֲלֵא כָּל מִי שֶׁנִּמְוָל וְנִרְשָׁם בְּשֵׁם (ברשם)
 הַקְּדוֹשׁ, נוֹתְנִים לוֹ בְּאוֹתָם דְּבָרִים שֶׁהַתְּגִלוֹ בַּתּוֹרָה, כְּלוּמַר,
 מוֹדִיעִים לוֹ בְּרֵאשֵׁי אוֹתוֹת וּבְרֵאשֵׁי פְּרָקִים, נוֹתְנִים עֲלָיו
 חֲמָרָה שֶׁל מְצוּוֹת הַתּוֹרָה, וְלֹא יוֹתֵר, עַד שֶׁיִּתְעַלֶּה לְדְרָגָה

— — — — — זיו הזהר — — — — —

ויזלו מים הוא מלמעלה, אלא ודאי ב' ענינים הם, אחד המסכת הקרח,
 והב' נזילת המים, וכאן נרמזו ב' בחינות השפעת השפע, אחד הוא
 המוכרח לקיום העולם, שאע"פ שיש עונות בעולם המקפים מימי השפע
 ומגדילים הקור שהוא כח הדין, מ"מ הוא ברחמיו ישלח דברו וימסס, ואז
 אינם מים זכים אלא עכורים, וזה נקרא שפע החיצונית, והב' שהוא
 העקיר, ישב רוחו, היינו שנותן כח במדת המלכות לנשוב, ואז יזלו מים
 טהורים מן דעת העליון כמו שנתבאר, עכ"ל:

— זוהר תהלים —

אחֲרָת. זֶהוּ שְׁכָתוּב מִגִּיד דְּבָרָיו לְיַעֲקֹב (ליעקב יפה). אֲבָל חֲקִיו
וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא בְּדַרְגָּה יוֹתֵר עַלְיוֹנָה, וְכָתוּב (בראשית
לב) לֹא יִקְרָא שִׁמְךָ עוֹד יַעֲקֹב וְגו'. חֲקִיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל,
אֵלוֹ סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְהַנְּהֻגוֹת הַתּוֹרָה וְסִתְרֵי תּוֹרָה, שְׁלֹא
יִצְטָרְכוּ לְגִלוֹת אֵלָּא לְמִי שֶׁהוּא בְּדַרְגָּה יוֹתֵר עַלְיוֹנָה כְּרֵאוּי.

וּמָה לְיִשְׂרָאֵל כְּזֶה, לְעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדָה זָרָה עַל אַחַת כַּמָּה
וְכַמָּה. וְכָל מִי שֶׁלֹּא נִמּוּל וְנוֹתְנִים לוֹ אֶפְלוּ אוֹת קִטְנָה
שֶׁל הַתּוֹרָה, כְּאֵלוֹ הַחֲרִיב עוֹלָם וּמִשְׁקַר בְּשֵׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהִכַּל תְּלוּי בְּזֶה, וְזֶה בְּזֶה נִקְשָׁר, שְׁכָתוּב (ירמיה'ג)
אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמֵם וְלַיְלָה חֲקוֹת שָׁמַיִם וְאָרֶץ לֹא שָׁמְתִי. בֵּא
רְאֵה, כְּתוּב וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מִשֶּׁה לְפָנַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
לְפָנַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שָׁם, אֲבָל לְשָׂאֵר הָעַמִּים לֹא שָׁם. מִשׁוּם כֵּן
דִּבֶּר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. (ויקרא ב) וְאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תֹּאמֵר. וְכֵן כָּלֵם.
יְנוּחוּ אֲבוֹת הָעוֹלָם, הֵם הִלֵּל וְשִׁמְאִי, שְׁכָךְ אָמְרוּ לְאוֹנִקְלוֹס,
וְלֹא הוֹדִיעוּ לוֹ דִּבְרֵי תּוֹרָה עַד שֶׁנִּמּוּל. וּבֵא רְאֵה, הַדְּבָר
הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַתּוֹרָה שְׁנוֹתְנִים לְתִינוּקוֹת אֶלֶף בֵּינֵי, זֶה דִּבְרֵי
שְׂאִין בְּנֵי הָעוֹלָם יְכוּלִים לְהַשִּׁיג בְּשִׁכְלָם וְלְהַעֲלוֹתוֹ בְּרִצּוֹן,
וְכָל שְׂכָן לְדַבֵּר אוֹתוֹ בְּפִיהֶם, וְאֶפְלוּ מִלְּאֲכִים עַלְיוֹנִים וְעַלְיוֹנֵי
הָעַלְיוֹנִים אֵין יְכוּלִים לְהַשִּׁיג, כִּי הֵם נִסְתָּרוֹת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ.
וְאֵלֶּף וְאַרְבַּע מֵאוֹת וְחֲמֵשׁ רִבְבוֹת שֶׁל עוֹלָמוֹת, כָּלֵם תְּלוּיִים
בְּקוֹצוֹ שֶׁל אֶלֶף, וְשִׁבְעִים וְשָׁנַיִם שְׁמוֹת קְדוּשִׁים חֲקוּקִים
בְּאוֹתֵיהֶם וְשׁוּמִים, שְׁעָמְדוּ בָּהֶם עַלְיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, שְׁמִים
וְאָרֶץ, וְכִסָּא הַכְּבוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ, תְּלוּיִים מִצַּד אֶחָד לְצַד אֶחָד,

— זוהר תהלים —

שפשיטות האלף קיומם של כל העולמות, ותומכים של עליונים ותחתונים בסוד החכמה.

ושבילים נסתרים ונהרות עמקים ועשר אמירות, כלם יוצאים מאותו קוץ תחתון שתחת האלף. מכאן והלאה מתחיל להתפשט אלף בבי"ת, ואין חשבון לחכמה שנחלקה כאן. משום כך התורה היא הקיום של הכל ואמונת הכל, לקשר קשר של האמונה זה עם זה פראוי. ומי שנמול, נקשר באותו קשר האמונה. ומי שלא נמול ולא נקשר בו, כתוב בו (ויקרא כב) וכל זר לא יאכל קדש. (שמות יג) ועל ערל לא יאכל בו. שהרי התעוררה רוח הטמאה שמצדו, ובא להתערב בקדשה. ברוך הרחמן שהפריד את ישראל בניו, רשומים ברשם קדוש, מהם ומזהמתם. עליהם כתוב, (ירמיה כ) ואנכי נטעתיו שורק כלה זרע אמת. ומשום כך, (מיכהו) תתן אמת ליעקב, ולא לאחר. תורת אמת, לזרע אמת. בא רבי אלעזר ונשקו על ידו.

רבי חזקיה אמר, כתוב (שמואל א יב) כי לא יטש ה' את עמו בעבור שמו וגו'. כי לא יטש ה' את עמו, מה הטעם בעבור שמו הגדול? כי הכל נקשר זה עם זה. ובמה נקשרו ישראל בקדוש ברוך הוא? באותו רשם קדוש שנרשם בבשרם, ומשום כך לא יטש ה' את עמו. ולמה? בעבור שמו הגדול שנרשם בהם. למדנו, התורה נקראת ברית, והקדוש ברוך הוא נקרא ברית, והרשם הקדוש הזה נקרא ברית. ולכן הכל נקשר זה עם זה ולא נפרד זה מזה. אמר לו רבי ייסא, תורה וישראל - יפה, אבל הקדוש ברוך הוא מנין לנו שנקרא

— זוהר תהלים —

בְּרִית? אָמַר לוֹ, שְׁכַתוּב (תהלים קו) וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ, וַהֲרִי
 נוֹדַע, וַהֲרִי נִתְבָּאָר. וְאֵת חֻקְתֵי תִשְׁמְרוּ (ויקרא יח). חֻקְתֵי – אֵלוֹ
 הֵן הַנְּהַגוֹת הַמְּלֶךְ. מִשְׁפָּטֵי – אֵלוֹ הֵן גְּזֵרוֹת הַתּוֹרָה. רַבִּי יְהוּדָה
 אָמַר, כָּל אוֹתָן הַנְּהַגוֹת שֶׁנִּקְרְאוֹת צְדָק, נִקְרְאוּ
 חֻקְתֵי, וְהֵן גְּזֵרוֹת הַמְּלֶךְ. וּבְכָל מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא מִשְׁפָּט, הֵן
 נִקְרְאוֹת דִּינֵי שֶׁל הַמְּלֶךְ, שֶׁהוּא הַמְּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא הַמְּלֶךְ שֶׁכָּל הַשָּׁלוֹם שָׁלוֹ, שֶׁהוּא הַמְּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ
 בְּמְקוֹם שְׁשֵׁנֵי חֻלְקִים אֲחוּזִים זֶה עִם זֶה. וְעַל זֶה כָּתוּב,
 (תהלים פט) צְדָק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כְּסָאָךְ, וְהֵם דִּין וְרַחֲמִים.
 וּמִשׁוֹם כֶּךָ חֵק וּמִשְׁפָּט. וְעַל זֶה כָּתוּב, (שם קמז) חֻקְיוֹ
 וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל. לְיִשְׂרָאֵל וְלֹא לְשָׂאֵר הָעַמִּים.

מַה כָּתוּב אַחֲרָיו? לֹא עָשָׂה כֵּן לְכָל גּוֹי. וְשִׁנִּינוּ, אַף עַל גַּב
 שֶׁנִּמּוּל וְלֹא עָשָׂה אֶת מַצּוֹת הַתּוֹרָה, הָרִי הוּא כְּמוֹ גּוֹי
 בְּכָל, וְאָסוּר לְלַמְּדוֹ דְּבַרֵי תּוֹרָה. וְעַל זֶה שִׁנִּינוּ, (שמות כ) מִזְבַּח
 אֲבָנִים, זֶה מִזְבַּח אֲבָנִים מִמֶּשׁ. וַהֲרִי קָשִׁי הֵלֵב עוֹמֵד בְּמְקוֹמוֹ,
 וְהִזְהֵמָה לֹא פָּסְקָה מִמֶּנּוּ. מִשׁוֹם כֶּךָ לֹא עוֹלָה בִּידוֹ אוֹתָהּ
 מִלָּה וְלֹא מוֹעִילָה לוֹ. וְעַל זֶה כָּתוּב, כִּי חִרְבֶּךָ הִנְפַתְתָּ עָלֶיךָ
 וַתַּחֲלִלְהָ. מִשׁוֹם כֶּךָ, לֹא עָשָׂה כֵּן לְכָל גּוֹי סֵתָם. וּמִשְׁפָּטִים בַּל
 יִדְעוּם, לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. דְּבַר אַחַר (קטן), לֹא נֹתַנִּים
 לָהֶם כָּל שְׁפָן סוּדוֹת תּוֹרָה וְהַנְּהַגוֹת הַתּוֹרָה. וְכָתוּב (דברים לב)
 כִּי חִלַּק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ, (תהלים קמד) אֲשֶׁרֵי הָעַם
 שֶׁכָּכָה לוֹ אֲשֶׁרֵי הָעַם שֶׁה' אֱלֹהָיו

כ לא עֲשֶׂה בֵּן לְכָל גּוֹי וּמִשְׁפָּטִים בְּלִי יָדְעוּם הַלְלוּיָהּ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם קִדְשָׁה עֲצֻמִּית קְדוּשִׁים הֵם

לֹא עֲשֶׂה בֵּן לְכָל גּוֹי וּגּוֹי' (קמז, כ): [זוהר ויקרא פ' שמיני (דף
 מ"ב.)] רַבִּי אֶלְעָזָר הָיָה יוֹשֵׁב לִפְנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן אָבוֹי.
 אָמַר לוֹ, זֶה שְׁשָׁנִינוּ עֲתִיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְטַהֵר אֶת
 יִשְׂרָאֵל, בְּמָה? אָמַר לוֹ, בְּמָה שְׁכָתוּב (יחזקאל לו) וְזָרְקָתִי
 עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם וְגוֹ'. פִּינָן שְׁנִטְהָרִים
 מִתְקַדְּשִׁים, וְיִשְׂרָאֵל שְׁנִדְבָקִים בְּקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִקְרָאוּ
 קְדָשׁ, שְׁכָתוּב (ירמיה ב) קְדָשׁ יִשְׂרָאֵל לְה' רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ,
 וְכָתוּב (שמות כו) וְאֲנָשִׁי קְדָשׁ תִּהְיוּן לִי. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל
 שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר עֲלֵיהֶם, (ויקרא כו) וְהֵייתֶם לִי
 קְדָשִׁים כִּי קְדוּשׁ אָנִי ה', מִשׁוּם שְׁכָתוּב וְכוּ תְדַבֵּק, וְכָתוּב
 (תהלים קמז) לֹא עֲשֶׂה בֵּן לְכָל גּוֹי וּמִשְׁפָּטִים בְּלִי יָדְעוּם
 הַלְלוּיָהּ.

מִשׁוּם זֶה נִקְרָאת הַתּוֹרָה ג"ן. ג"ן סְדָרִים שֶׁל תּוֹרָה נִסְתָּרִים
 וְחֲתוּמִים - וְהֵינּוּ מַעֲיֵן חֲתוּם זֶהוּ שְׁכָתוּב ג"ן נְעוּל.

לֹא עֲשֶׂה בֵּן לְכָל גּוֹי וּגּוֹי' (קמז, כ): [זוהר חדש תקונא קדמא (דף
 קכז.)] וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוּלָּה. מִשְׁנִיָּהֶם מְפָרֵק
 הָרִים וּמִשְׁבֵּר סְלָעִים. שֶׁהֵם אַמּוֹת הָעוֹלָם שְׁלֵא קָבְלוּ תּוֹרָה.
 מְרוּחַ ה', שְׁנֵאֵמַר בּוֹ וְנָחָה עָלָיו רוּחַ ה'. וְנִקְרָאת רַעַשׁ. זֶהוּ
 שְׁכָתוּב וְאֲשַׁמַּע אַחֲרֵי קוֹל רַעַשׁ גְּדוֹל וְגוֹ'. וְעֲתִיד לְהַעֲבִיר
 רַעַשׁ שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר, שְׁנֵאֵמַר בּוֹ לֹא בְרַעַשׁ ה' (מלכים א ט).

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

וּנְקָרָאת אֵשׁ. זֶהוּ שְׁכָתוּב כֹּה דְבָרֵי כָאֵשׁ נָאֵם ה'. וְעַתִּיד
 לַלְחֹךְ הָאֵשׁ שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר, שְׁנֵאֲמַר בּוֹ לֹא כָאֵשׁ ה'. נִשְׁאָר
 הַמִּלְךְ בְּקוֹל דְּמָמָה דְקָה, שֶׁהִיא שְׂכִינָה, תְּפִלָּה בְחֻשָׁאֵי,
 שְׂבֵה אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ. שְׂבֵאֲרַבְעָה הִיא
 רְבִיעִית דְקָה, שֶׁהִיא הַשְׂכִּינָה. אֲבָל שֶׁלֹּשׁ קְלָפוֹת, שֶׁלֹּשׁ
 שָׁנִים יִהְיֶה לָכֶם עֲרָלִים לֹא יֵאָכֵל וּבִשְׁנֵה הֶרְבִּיעֵת יִהְיֶה כָּל
 פְּרִי קֹדֶשׁ, זֶה קוֹל דְּמָמָה דְקָה. וּמִשּׁוֹם זֶה נִכְנָסוּ אֲרַבְעָה
 לַפְרָדִס. שְׁלֹשָׁה שְׁנֵיכְנָסוּ בְּשֹׁלֶשׁ שָׁנִים עֲרָלִים - אֶחָד הֲצִיץ
 וּמֵת, וְאֶחָד הֲצִיץ וּנְפָגַע, שְׁלִישִׁי יָצָא לְתַרְבוֹת רְעָה. הֶרְבִּיעִי
 שְׁנֵיכְנָס בִּשְׁנֵה הֶרְבִּיעִית - קֹדֶשׁ הַלּוּלָיִם לֵה'. נִכְנָס בְּשָׁלוֹם
 וַיָּצֵא בְּשָׁלוֹם. וְזֶהוּ סוּד שֶׁל הַפְּרָדִס בְּתוֹךְ הַגֶּן שֶׁהוּא: פ'
 פְּשֻׁט, ר' רֵאִיָּה שֶׁל פְּסוּק, ד' דְרָשָׁה, כְּמוֹ שְׂבֵאֲרוּהָ אֵין
 מְשִׁיבִין עַל הַהֶגְדָּה. בְּשֹׁלֶשָׁה הָאֵלוֹ נִפְלוּ שְׁלֹשָׁה עֲלִיוֹנֵי
 עוֹלָם וְנִכְשְׁלוּ. הֶרְבִּיעִי שֶׁהוּא ס' סוּד, רַבִּי עֲקִיבָא נִכְנָס
 בְּשָׁלוֹם וַיָּצֵא בְּשָׁלוֹם. וּמִשּׁוֹם זֶה נִקְרָאת הַתּוֹרָה ג'ן. זֶהוּ
 שְׁכָתוּב ג'ן נְעוּל. ג'ן סְדָרִים שֶׁל תּוֹרָה נִסְתָּרִים וְחַתוּמִים,
 וְהִינוּ מַעֲיֵן חַתוּם. כְּמוֹ יֵין חַתוּם וְסַתוּם שֶׁלֹּא מִנְסֹךְ אוֹתוֹ
 גוֹי, אִף כֶּךָ צְרִיכִים לְהִיּוֹת סוּדוֹת הַתּוֹרָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב לֹא
 עֲשֵׂה כֵן לְכָל גוֹי. כ'ן בְּגִימְטְרִיא סו"ד. וּמִשּׁוֹם זֶה פִּרְשׁוּהָ
 בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, אָסוּר לְגַלּוֹת סְתָרֵי תּוֹרָה לְגוֹי, שֶׁלֹּא יִנְסֹךְ
 אוֹתָם לְעִבּוּדָה זָרָה.

קמח א הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת יְהוָה **אֲתָהּ** מִן הַשָּׁמַיִם
הַלְלוּהוּ בַּמְרוֹמִים: ב הַלְלוּהוּ כָּל מַלְאָכָיו

שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים

לשרפה

הללו את ה' מן השמים (קמח, א): [שימוש תהלים לפרק קמח] טוב
לאמרו לשריפת אש שלא תקלקל.

זוהר תהלים

הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת ה' מִן הַשָּׁמַיִם וְגו' זֶה וְהַשְּׁבַח הָאַחֲרוֹן,
הוא כָּלִלוֹת הַשְּׁבָחִים שֶׁל הַכֹּל

הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת ה' וְגו' (קמח, א): [זוהר שמות פ' פקודי (דף רל"ב)]

פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קמח) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת ה' מִן
הַשָּׁמַיִם וְגו'. בֵּא וּרְאֵה, הַתְּשַׁבַּחַת הַזֹּאת אָמַר דָּוִד כְּנֶגֶד סוּד
הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהוּא כָּלִל שֶׁל תְּשַׁבַּחַת הַכֹּל. שְׁתֵּי תְשַׁבַּחוֹת
הֵן, כְּמוֹ סוּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ הָעֶלְיוֹן, שֶׁהוּא הַכָּלִל שֶׁל תְּשַׁבַּחַת
הַכֹּל. וְאֵלּוּ: זֶה, וְהַשְּׁבַח הָאַחֲרוֹן, שֶׁהוּא כָּלִלוֹת הַשְּׁבָחִים שֶׁל
הַכֹּל, שֶׁכְּתוּב (שם קג) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֵל בְּקִדְשׁוֹ וְגו'. אָבֵל זֶה
הִיָּה עַל עֲשָׂרָה מִיָּנִים, וְזֶהוּ עַל שִׁבְעָה, וְהַכֹּל סוּד אֶחָד בְּשֵׁם
הַקְּדוֹשׁ. הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת ה' מִן הַשָּׁמַיִם, זֹהוּי רֵאשִׁית שֶׁל
שְׁשֵׁה צְדָדִים לְהַתְּפַשֵּׁט לְמַטָּה, שֶׁזֶהוּ סוּד שְׁקִים לְשֵׁאֵלָה, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (דברים ד) כִּי שָׂאֵל נָא לְיָמִים רֵאשׁוֹנִים אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנַי
וְגו'. עַד כָּאן יֵשׁ רֵשׁוֹת לְשֵׁאֵלָה. מִן הַיּוֹם אֲשֶׁר בָּרָא וְגו', וְעַד
קִצֵּה הַשָּׁמַיִם - מִכָּאן וְהִלָּאָה לֹא עוֹמֵד לְשֵׁאֵלָה, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא
מְקוֹם טְמִיר וְגִנוּז. וְעַל זֶה, הַלְלוּ אֶת ה' מִן הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

במרומים - אלו שני צדדים, (שהם רום ההתחלה) ימין ושמאל. ומכאן מתפשטים כל האחרים למטה בסוד הדרגות להתתקן כראוי. הללוהו כל מלאכיו - אלו הם שני עמודים שעומדים תחת הגוף להשעין את הגוף עליהם.

בא וראה, אותם העומדים שהגוף נשען עליהם, עומדים כאן בסוד המלאכים, משום שהירכים הן שליחים ללכת ממקום למקום, ומסוד זה יוצאים אותם שנקראים מלאכים, שהם שליחים ללכת בשליחות אדונם ממקום למקום. הללוהו כל צבאיו - זהו מקום שיוצאים ממנו כל החילות הקדושים העליונים, סוד אות הברית הקדושה, והוא רשום בכל שאר הרבבות, כמו שאמרנו, שכתוב (ישעיה מח) ה' צבאות שמו, אות הוא בכל שאר החילות והרבבות. הללוהו שמש וירח - בו עומד הסוד הזה, והוא השמש להאיר, ובו עומדים כוכבים עליונים שמאירים, ומזלות, והרי בארנו. אחר כך חוזר למעלה לאותו מקום שעומד ברום המרומים, ושם נתקעים הפל, הללוהו שמי השמים. אחר כך הללו את ה' מן הארץ. כנגד אלה אש וברד וגו'.

כל הארצות נתהוו מארץ ישראל

הללו את ה' מן השמים וגו' (קמח, א) : [זוהר חדש 9' בראשית (דף ע"ג)] בא שמע, אמר רבי יהודה, מהכל עשה אחד, אותו המשבח מכלם, וזהו הרקיע (יחזקאל א) כעין הקרח הנורא, שממנו נתהוו השמים, זהו שכתוב ויקרא אלהים לרקיע

הַלְלוּהוּ כָּל (צבא) צְבָאוֹ: ג הַלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וַיִּרַח הַלְלוּהוּ:
כָּל בּוֹכְבֵי אוֹר: ד הַלְלוּהוּ שָׁמַי הַשָּׁמַיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר
מַעַל הַשָּׁמַיִם: ה יְהַלְלוּ אֶת שֵׁם יְהוָה ^{יְהוָה} כִּי הוּא
צִוָּה וַנְּבָרְאוּ: ו וַיַּעֲמִידֵם לְעֵד לְעוֹלָם חֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר:

— זוהר תהלים —

שָׁמַיִם. וְאֶרֶץ אוֹתָהּ הַמְּשַׁבַּחַת מְכַלֵּן, וְזוֹ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
וּמִמָּנָה נִתְהוּוּ שָׁאֵר הָאֶרְצוֹת, זֶהוּ שְׁכָתוּב (משלי ח) עַד לֹא
עָשָׂה אֶרֶץ וְחֻצוֹת. אֶרֶץ - זוֹ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְחֻצוֹת - שָׁאֵר
הָאֶרְצוֹת שְׁבַחְוָצָה לְאֶרֶץ. הָאָדָם אֶחָד, וּמִמָּנָה נִתְהוּוּ כָּל
הַשָּׁאֵר, שְׁכָתוּב (שם) וְרֹאשׁ עֲפֻרוֹת תְּבַל. וְכֵן כָּל כִּיּוֹצֵא בְּזֶה.
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִנֵּיִן לָנוּ? מֵהַפְּסוּק הַזֶּה שָׁאֵמַר דָּוִד (תהלים
קמח) הַלְלוּ אֶת ה' מִן הַשָּׁמַיִם, מֵאוֹתוֹ שֶׁנַּעֲשׂוּ הַשָּׁמַיִם מִמָּנָה.

הַלְלוּהוּ שָׁמַי הַשָּׁמַיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר מַעַל הַשָּׁמַיִם:

הַלְלוּהוּ שָׁמַי הַשָּׁמַיִם וְגו' (קמח, ד): [זוהר ח"ג (דף רנח). זוהר תורה]
הַלְלוּהוּ שָׁמַי הַשָּׁמַיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר מַעַל הַשָּׁמַיִם.

אמר רועה הנאמן מים העליונים זכרים, מים התחתונים
נקבותי ועליהם אמר רבי עקיבא לתלמידיו, כשתגיעו
לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים, פן תסתכנו
בנפשכם, כי אין הם מים כמו שנראים, אלא זהו אור נובע,
ובשביל זה נדמו למים נובעים, ואור ההוא אין לו הפסק

זיו הזהר

רט. פי' העליונים משפיעים להתחתונים ומקבלים דין מן דין:

ז תִּלְלוּ אֶת יְהוָה מִן הָאָרֶץ תִּנְיָנִים וְכָל תְּהוֹמוֹת:
 ח אֱשׁ וּבָרַד שֶׁלֵּג וְקִיטוֹר רוּחַ סַעְרָה עֲשָׂה דְבָרוֹ:
 ט תְּהָרִים וְכָל גְּבְעוֹת עֵץ פְּרִי וְכָל אֲרָזִים: י תַּחֲיָה וְכָל
 בְּהֵמָה רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר כָּנָף: יא מַלְכֵי אֲרֶץ וְכָל לְאֻמִּים
 שָׂרִים וְכָל שִׁפְטֵי אֲרֶץ: יב בַּחֲזִירִים וְגַם בַּתּוֹלוֹת זִקְנִים
 עִם נְעָרִים: יג יִתְלָלוּ אֶת שֵׁם יְהוָה כִּי נִשְׁגַּב שְׁמוֹ
 לְבָדוֹ חוּדוֹ עַל אֲרֶץ וְשָׁמַיִם: יד וַיֵּרָם קָרְן לְעַמּוֹ תַּחֲלָה
 לְכָל חֲסִידָיו לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עִם קָרְבוֹ תִּלְלוּהָ:

———— ❦ ———— זוהר תהלים ❦ ————
 ואל קצוץ ופרוד, ולפי שנובעים מן הכתר נקראים מים
 שאין להם סוף כי הכתר אי"ן סוף נקרא.

 זיו הזוהר

רי. ר"ל כיון שהכתר הוא כח הראשון להראשונים שנאצל מן האי"ן
 סוף ברוך הוא, לכן נקרא על שמו:

קמט א הללויה שירו ליהוה **שיר חדש**
 תהלתו בקהל חסידים: ב ישמח ישראל
 בעשיו בני ציון יגילו במלכם: ג יהללו שמו במחול

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לשרפה שלא תרבה

הללויה שירו לה' שיר חדש (קמט, א): [שימוש תהלים לפרק קמט] טוב
 לאמרו ג"כ לשריפת אש שלא תרבה.

— זוהר תהלים —

הקדוש ברוך הוא עוקר את אביו ואמו מגן עדן ומביאם עמו
 לשמחה

ישמח ישראל בעשיו וגו' (קמט, ב): [זוהר במדבר פ' פנחס (דף
 ט"ו)] ומנין לנו שיש להם לישראל לשתף את
 הקדוש ברוך הוא ושכינתו בחדותם? (משום שאינה שמחה, אלא
 בשתפות שלו מאלו) שכתוב (תהלים קמט) ישמח ישראל בעשיו.
 אותה חדוה של ישראל אינה, אלא בעשיו. בעשיו!
 בעושו צריך לו לכתב! אלא אלו הקדוש ברוך הוא
 ושכינתו, ואביו ואמו. שאף על גב שמתו, הקדוש ברוך
 הוא עוקרם מגן עדן ומביאם עמו לאותה חדוה, לקחת
 חלק של חדוה עם הקדוש ברוך הוא ושכינתו, כמו שנאמר
 (איוב מ) העשו יגש חרבו.

הקב"ה ברא בעצמו אומנות אחת וזהו האדם הקב"ה שתף בו
 דבר אחר בעשיו - משום שבן אדם נעשה בשתפות איש

— זוהר תהלים —

וְאִשָּׁה וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל סוּד זֶה כְּתוּב (בראשית א) נַעֲשֶׂה אָדָם, בְּשֵׁתְפוֹת. שְׁשָׁנֵינוּ, שְׁלֹשָׁה אֲמָנִים עָשָׂה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהוֹצִיא מֵהֶם עוֹלָם, וְאֵלּוּ הֵם: הַשָּׁמַיִם, וְהָאָרֶץ, וְהַמַּיִם. וְכָל אֶחָד שֶׁמֶשׁ יוֹם אֶחָד, וְחָזְרוּ כְּמִקְדָם. יוֹם רֵאשׁוֹן הוֹצִיאוּ הַשָּׁמַיִם אֲמָנוֹת שְׁלֵהֶם, שְׁכָתוּב (שם) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר. יוֹם שְׁנִי הוֹצִיאוּ הַמַּיִם אֲמָנוֹת לְמַעֲשֶׂה, שְׁכָתוּב (שם) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רִקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וְגו'. עָלוּ חֲצֵי מַיִם לְמַעְלָה, וְחֲצֵי מַיִם נִשְׁאָרוּ לְמַטָּה. וְאֵלְמָלָא כִּף שֶׁהַמַּיִם נִפְרְדוּ, הָעוֹלָם לֹא הָיָה עוֹמֵד. יוֹם שְׁלִישִׁי עָשְׂתָה הָאָרֶץ וְהוֹצִיָאָה כְּמוֹ שְׁצוּתָהּ, שְׁכָתוּב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׁב, וְכָתוּב וְתוֹצֵא הָאָרֶץ דְּשָׂא וְגו'.

עַד כֵּאֵן כָּל אֲמָנוֹת מְשֻׁלְשָׁה אֵלֶּה הוֹצִיָא אֲמָנוֹתוֹ, וְעָשׂוּ מֵהַצְטוּוּ. נִשְׁאָרוּ שְׁלֹשָׁה יָמִים אַחֲרוֹנִים. יוֹם רְבִיעִי הַצְטוּוּהָ אֲמֵן רֵאשׁוֹן לַעֲשׂוֹת אֲמָנוֹתוֹ, שְׁכָתוּב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מֵאֲרֶת וְגו', וְהִינּוּ שָׁמַיִם. בַּיּוֹם הַחֲמִישִׁי הוֹצִיאוּ הַמַּיִם, שֶׁהוּא אֲמָנוֹת אַחֲרֵת, שְׁכָתוּב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם וְגו', בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי עָשְׂתָה הָאָרֶץ אֲמָנוֹתָהּ, שְׁכָתוּב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְגו'. כִּיּוֹן שֶׁשְׁלֹשֶׁת הָאֲמָנִים הָאֵלֶּה הַשְּׁלִימוֹ מַעֲשֵׂיהֶם, אָמַר לָהֶם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אֲמָנוֹת אַחַת יֵשׁ לִי לַעֲשׂוֹת, וְהוּא אָדָם. הַתְּחַבְּרוּ כְּאֶחָד, וְאֲנִי עִמָּכֶם, נַעֲשֶׂה אִתְּכֶם. גּוֹף שְׁלֹכֶם, וְאֲנִי אֶהְיֶה שְׁתָּף עִמָּכֶם וְנַעֲשֶׂה אִתְּכֶם. כְּמוֹ שֶׁבְּתַחֲלָה הָיָה בְּשֵׁתְפוֹת, גַּם אַחַר כֵּן כֵּן. אָבָא - שְׁבוּ עוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה הַשָּׁמַיִם וּמַעֲשֵׂה הַמַּיִם, וְהָאִשָּׁה -

בְּתַף וּבְגִזֵּר יִזְמְרוּ לֹא: דְּכִי רוּצָה יְהוָה לְעַמּוֹ בְּעַמּוֹ
 יִפְאַר עֲנָוִים בִּישׁוּעָה: הַיַּעֲלִיזוּ חֲסִידִים בְּכַבּוֹד יִרְנְנוּ עַל
 מִשְׁכְּבוֹתָם:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁהִיא אֲמֵן שְׁלִישִׁי כְּמוֹ הָאָרֶץ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהִשְׁתַּתַּף
 יַחַד אִתָּם. וְעַל סוּד זֶה כָּתוּב בְּעֵשׂוֹ.

וְאֵף עַל גַּב שְׂאֵבָא וְאָמַא נִפְרְדוּ מֵהָעוֹלָם הַזֶּה, יֵשׁ חֲדוּה בְּכָל
 שְׁתַּפּוּת. שְׁשִׁנְיָנוּ, בְּשַׁעָה שֶׁהָאָדָם מִשְׁתַּף אֶת הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא בְּחֲדוּה שְׁלוֹ, בָּא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְגַן עֵדֶן וְעוֹקֵר
 מִשָּׁם אֶת אָבִיו וְאִמּוֹ, שֶׁהֵם שְׁתַּפִּים אִתּוֹ, וּמִבִּיא אִוְתָם עִמּוֹ
 לְאוֹתָה חֲדוּה, וְכֹלֵם מְזַמְּנִים שָׁם, וּבְנֵי אָדָם לֹא יוֹדְעִים. אֲבָל
 בְּצִרְתָּ הָאָדָם, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזַמֵּן אֵלָיו לְבָדוּ, וְלֹא מוֹדִיעַ
 לְאָבִיו וְלְאִמּוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים יח) בְּצַר לִי אֶקְרָא ה' וְאֵל
 אֱלֹהֵי אֲשׁוּעַ וְגו'.

יַעֲלִיזוּ חֲסִידִים בְּכַבּוֹד (קמט, ה): [זוהר ויקרא 9' אחרי מות (דף ט"ב.א.)]
 פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תהלים קמט) יַעֲלִיזוּ חֲסִידִים
 בְּכַבּוֹד יִרְנְנוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם וְגו'. לְמַדְנּוּ, בִּי"ג מְדוֹת נִקְשָׁר
 קֶשֶׁר הָאֱמוּנָה, שִׁמְצָאוּ בְּרִכּוֹת לְכֹל. וְכֹל אֱמוּנָתוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא נִסְתָּרוּ בְּשִׁלְשׁ. וְעַל זֶה בְּשִׁלְשׁ עֲשָׂרָה מְדוֹת
 מִתְעַטֶּרֶת הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שְׁבָאֲרָנוּ מִקָּל וְחִמֵּר וּמִגְזָרָה שְׁוָה וְכו',
 וְכִמְהָ פְעָמִים בְּאֲרָנוּ אֵת זֶה, וְהַשֵּׁם הַקְדוּשׁ מִתְעַטֵּר בְּזֶה. בֹּא
 רְאֵה, בְּאוֹתָה שַׁעָה שְׁרָצָה יַעֲקֹב שִׁיתְּבָרְכוּ בְּנָיו בְּשֵׁם (בְּקֶשֶׁר)
 הָאֱמוּנָה, מַה כָּתוּב? (בראשית מט) כָּל אֱלֹהֵי שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל שָׁנִים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

עָשָׂר וְזֹאת - הָרִי שְׁלֹשָׁה עָשָׂר, שֶׁהִשְׁתַּתְּפָה עִמָּהֶם שְׂכִינָה וְהִתְקִימוּ הַבְּרָכוֹת. וְהִינּוּ שֶׁכָּתוּב אִישׁ אֲשֶׁר כִּבְרַכְתּוּ בְּרַךְ אֹתָם. מַה זֶה כִּבְרַכְתּוּ? בְּאוֹתָהּ דִּגְמָא שֶׁל מַעְלָה, כִּבְרַכְתָּהּ שֶׁל כָּל מִדָּה וּמִדָּה.

וְלִמְדֵנוּ, כָּל אוֹתָן מִדוֹת עוֹלוֹת וּמִתְעַטְרוֹת וְנִחוֹת בְּרֵאשׁ אֶחָד, וְשֵׁם מִתְעַטֵּר רֵאשׁ הַמְּלֶךְ, אוֹתוֹ שֶׁנִּקְרָא בְּדִרְגָּה עֲלִיוֹנָה שֶׁל חֲסִידוֹת, וְהַחֲסִידִים יוֹרְשִׁים כָּל אוֹתוֹ הַכְּבוֹד שֶׁל מַעְלָה, שֶׁכָּתוּב יַעֲלִזוּ חֲסִידִים בְּכְבוֹד - בְּעוֹלָם הַזֶּה, יִרְנְנוּ עַל מִשְׁכָּבוֹתָם - בְּעוֹלָם הַבָּא. רוּמְמוֹת אֵל בְּגִרוֹנָם - שִׁיּוּדָעִים לְקֶשֶׁר אֶת קֶשֶׁר הָאֱמוּנָה כְּרֵאוּי, וְאֵז חָרַב פִּיפְיוֹת בְּיָדָם. אִיזוֹ חָרַב פִּיפְיוֹת? זוֹהִי חָרַב לֵה', חָרְבוּ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. פִּיפְיוֹת - לוֹהֵטָת בְּשָׁנֵי דִינִים. וְלָמָּה? לְעֲשׂוֹת נִקְמָה בְּגוֹיִם וְגו'. וְהָרִי רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר, כְּתָר הַחֶסֶד, הָרֵאשׁ הָעֲלִיּוֹן, מִשׁוּם כֶּךָ יֵרֵשׁ אֶת הַכְּבוֹד שֶׁל מַעְלָה, וְהוּא קֶשֶׁר קֶשֶׁר עֲלִיּוֹן, קֶשֶׁר קְדוּשׁ, קֶשֶׁר הָאֱמוּנָה. אֲשֶׁרִי חָלְקוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. עַל הַשְּׁלַחַן הַזֶּה נֹאמֵר, (יחזקאל מא) זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'. קָם רַבִּי פִּנְחָס וְנָשַׁק לוֹ וּבִרְךָ אוֹתוֹ, וְנָשַׁק לְרַבִּי אֶלְעָזָר וְלְכָל הַחֲבָרִים וּבִרְךָ אוֹתָם. נִטַּל כּוֹס וּבִרְךָ.

עַל יְדֵי הַשְּׁבַח לְהַקְב"ה הוֹרְגִים אֶלְפֵי מוֹזִיקִים

יַעֲלִזוּ חֲסִידִים בְּכְבוֹד (קמט, ה): [זוהר במדבר פ' בלק (דף ר"א:)] רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, לֹא יִשְׁכַּב, מֵהוּ לֹא יִשְׁכַּב? אֵלָּא בְּכָל לַיְלָה וְלַיְלָה כְּשֶׁבֶן אָדָם הוֹלֵךְ בְּמַצּוֹת רְבוּנוּ, לֹא שׁוֹכֵב עַל מִטָּתוֹ עַד שֶׁהוֹרֵג אֶלְף וּמֵאָה וְעֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ מֵאוֹתָם מִיְנֵים

ו רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם:

— זוהר תהלים —

רעים ששורים עמו. רבי אבא אמר, אלהם הם מצד שמאל, שכתוב (תהלים צא) 'פל מצדך אלה, כמו שכתוב (שם קמט) 'עלזו חסידים בכבוד וגו', רוממות אל בגרונם וגו', לעשות נקמה וגו'. זהו שכתוב לא 'שכב וגו', וזהו לעשות בהם משפט וגו'.

מלאכי השרת ממתנינים ודוממים מלומר שירה בלילה עד שיתכנסו נפשות - תלמידי חכמים העוסקים בתורה לשמה

יעלזו חסידים בכבוד (קמט, ה): [זוהר חדש פ' לך לך מדרש הנעלם (דף 70)] אמר רבי יהודה, בא וראה, אין בכל לילה ולילה שאינו אויב מטטרו"ן שר הפנים כל נשמתם של תלמידי חכמים העוסקים בתורה לשמה, ומראה אותן לפני הקדוש ברוך הוא, וממתנינים מלאכי השרת ודוממים מלומר שירה, עד שיתכנסו נפשות הצדיקים עמהם, ויזמרו ביחד לאל עליון. שנאמר הנצנים נראו בארץ - אלו העוסקים בתורה לשמה. עת הזמיר הגיע - אז הוא עת לזמר לבוראם ביחד. וקול התור נשמע בארצנו - זה מטטרו"ן, הבא לאסף נשמתם של צדיקים לזמר ליוצרים בכל לילה ולילה, שנאמר (תהלים קמט) 'עלזו חסידים בכבוד ירננו על משכבותם. מהו בכבוד? אמר רבי יהודה, זה מטטרו"ן.

קריאת שמע על המטה מגינה ומצלת מן המזיקים

רוממות אל בגרונם (קמט ו): [זוהר דברים פ' עקב (דף ע"ב.)] אמר

וּלְעֲשׂוֹת נִקְמָה בְּגוֹיִם תִּזְכַּחַת בְּלְאֲמִים: ח לְאָסֹר
 מִלְכֵיהֶם בְּזָקִים וְנִכְבְּדֵיהֶם בְּכִבְלֵי בְרוֹזָל: ט לְעֲשׂוֹת
 בָּהֶם מִשְׁפָּט פְּתוּב תָּדָר הוּא לְכָל חֲסִידָיו הַלְלוּיָהּ:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

לָהֶם, (מלכים א כ) אֵל יִתְהַלֵּל חוֹגֵר כְּמִפְתַּח. שְׁהָרִי וְדָאִי בְקָרִיאַת
 שָׁמַע פְּרִשׁוּהָ, כָּל הַקּוֹרָא קָרִיאַת שָׁמַע עַל מְטָתוֹ, כְּאֵלוֹ אוֹחִז
 חָרֵב פִּיפִיּוֹת, שְׁכַתוּב (תהלים קמט) רוּמְמוֹת אֵל בְּגֵרוֹנָם וְחָרֵב
 פִּיפִיּוֹת בִּידָם. וְנִעְנֹעַ הַחָרֵב צְרִיף לְנִעְנֹעָה לְשֵׁשָׁה צְדָדִים,
 כְּמוֹ שְׁבָאוֹהָ, כְּדִי שְׁתַּמְלִיכּוּהוּ עַל הַשָּׁמַיִם וְעַל הָאָרֶץ וְעַל
 אַרְבַּע רוּחוֹת הָעוֹלָם. וְזוֹ ו', גּוֹף הַחָרֵב. י' רֹאשׁ הַחָרֵב. ה"ה,
 שְׁתֵּי פִיפִיּוֹת. נִרְתִּיק הַחָרֵב, אֲדַנִּי.

קנ א תִּלְלוּהוּ הַלְלוּ אֵל בְּקִרְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרִקְעַ עֲזוֹ:
 ב תִּלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ תִּלְלוּהוּ בְּרַב גְּדֻלוֹ: ג תִּלְלוּהוּ
 בְּתַקַּע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכִנּוֹר: ד תִּלְלוּהוּ בְּתַף
 וּמְחוּל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִוְגָב: ה תִּלְלוּהוּ בְּצִלְצַלִּי שְׁמַע
 הַלְלוּהוּ בְּצִלְצַלִּי תְרוּעָה: ו בַּל תִּנְשָׁמָה תִּתְהַלֵּל יְיָ
 הַלְלוּהוּ:

— שִׁמּוֹשׁ תְּהִלִּים —

להלל להקב"ה על כל פעולותיו וחסדיו

הללויה הללו אל בקדשו (קנ, א): [שימוש תהלים לפרק קנ] להלל
 להקב"ה על כל פעולותיו.

— זוהר תהלים —

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא צָרִיךְ אֶת כָּל הַתְּשַׁבְּחוֹת!?

הַלְלוּהוּ בְּתַקַּע שׁוֹפָר וּגו' (קנ, ג): [זוהר חדש פרשת בראשית (דף טו:)]
 עוד אמר רבי אלעזר, מה שכתוב (תהלים קנ) הַלְלוּהוּ
 בְּתַקַּע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכִנּוֹר הַלְלוּהוּ בְּתַף וּמְחוּל
 הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִוְגָב. וכי צריך הקדוש ברוך הוא את זה?

ה' רוצה את הלול הנשקמה

הַלְלוּהוּ בְּצִלְצַלִּי שְׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצַלִּי תְרוּעָה (קנ, ה): [זוהר
 חדש פ' בראשית] אלא אמר דוד, כל מה שתשבחו
 לפני הקדוש ברוך הוא במיני הזמר הללו, אינו כלום.
 כאדם האומר לחברו: עכשו עשה זה וזה, וכל מה שתעשה
 אינו כלום, עד שתעשה דבר פלוני. כך אמר דוד, הַלְלוּהוּ

— זוהר תהלים —

בְּצִלְצָלִי שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצָלִי תְרוּעָה, כְּלוֹמַר אֵינּוּ הַלְלוּ,
אֶלָּא מֵהוּ הַלְלוּ? כֹּל הַנְּשַׁמָּה תִּהְיֶה הַלְלוּיָהּ. וְהָאֲחֵר אֵינּוּ
כְּלוּם, אֶלָּא הַלּוּל הַנְּשַׁמָּה, זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם) כֹּל הַנְּשַׁמָּה
תִּהְיֶה הַלְלוּיָהּ.

נֶפֶשׁ רוּחַ וּנְשַׁמָּה לְפִי דְרָגוֹת הָאֲנָשִׁים

כֹּל הַנְּשַׁמָּה תִּהְיֶה (קנ ו'): [זוהר שמות פרשת משפטים (דף צד ע"ב)]
בֵּא וּרְאֵה, כְּשֶׁנּוֹלָד אִישׁ, נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ מִצַּד הַבְּהֵמָה
מִצַּד שֶׁל טֹהַר, מִצַּד אֱלֹהִים שֶׁנִּקְרָאִים אוֹפְנֵי הַקֶּדֶשׁ. זָכָה יוֹתֵר
– נוֹתְנִים לוֹ רוּחַ מִצַּד שֶׁל חַיּוֹת הַקֶּדֶשׁ. זָכָה יוֹתֵר – נוֹתְנִים
לוֹ נְשַׁמָּה מִצַּד שֶׁל הַכֶּסֶף. וּשְׁלֶשֶׁת אֵלוּ הֵם אֲמָה, עֶבֶד
וְשִׁפְחָה שֶׁל בֵּת הַמֶּלֶךְ.

עוֹד יוֹתֵר גְּבוּהָ

אִם זָכָה יוֹתֵר – נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ בְּדֶרֶךְ אֲצִילוֹת, מִצַּד שֶׁל בֵּת
יְחִידָה, וְנִקְרָאת בֵּת מֶלֶךְ. זָכָה יוֹתֵר – נוֹתְנִים לוֹ רוּחַ שֶׁל
אֲצִילוֹת מִצַּד הָעֵמוּד הָאֲמֻצְעִי, וְנִקְרָא בֶּן לְקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.
זֶהוּ שְׁכָתוּב (דברים יד) בָּנִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם. זָכָה יוֹתֵר –
נוֹתְנִים לוֹ נְשַׁמָּה מִצַּד שֶׁל אָבָא וְאֲמָא. זֶהוּ שְׁכָתוּב (בראשיתב)
וַיִּפַּח בְּאָפָיו נְשַׁמַּת חַיִּים. אֵיזָה חַיִּים? אֶלָּא אוֹתָם י"ה שֶׁעֲלִיָּהּ
נֶאֱמַר (תהלים קנ) כֹּל הַנְּשַׁמָּה תִּהְיֶה לַיהוָה, וְנִשְׁלְמָה בָּהּ יְהו"ה.

עוֹד יוֹתֵר גְּבוּהָ הוּא שׁוֹלֵט בְּכֻלָּם לְמַעְלָה וּלְמַטָּה

זָכָה יוֹתֵר – נוֹתְנִים לוֹ יְהו"ה בְּשִׁלְמוֹת הָאוֹתִיּוֹת – יו"ד ה"א
וְא"ו ה"א, שֶׁהוּא אָדָם, בְּאַרְחֵ אֲצִילוֹת לְמַעְלָה. וְנִקְרָא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּדַמוֹת רַבּוֹנוֹ. וְעָלְיוֹ נֶאֱמַר (בראשית א) וַיְרֹדוּ בְּדַגַּת הַיָּם וְגו' .
וְזֶהוּ שְׁלֹטוֹנוֹ בְּכָל הַרְקִיעִים וּבְכָל הָאוֹפָנִים וְהַשָּׂרָפִים
וְהַחַיּוֹת וּבְכָל הַחַיִּלוֹת וְהַכַּחוֹת שְׁלֹמְעֵלָה וּלְמַטָּה. וְלָכֵן,
כְּשֶׁבֶן אָדָם זוֹכֵה בְּנַפְשׁ מִצַּד שֶׁל בַּת יְחִידָה, נֶאֱמַר בּוֹ לֹא
תֵצֵא כְּצֵאת הַעֲבָדִים.

כָּל הַנְּשֻׁמוֹת בְּאוֹת מֵהַחֲכֵמָה

כָּל הַנְּשֻׁמָּה תְהִלָּל יְהוָה (קג ו): [זוהר תרומה (דף קעט.)] רַבִּי יְהוּדָה
פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קג) כָּל הַנְּשֻׁמָּה תְהִלָּל יְהוָה. שְׁנִינוּ, כָּל
הַנְּשֻׁמוֹת בָּאוּ מֵהַגּוֹף הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וּמִתְעוֹרְרוֹת בְּבִנְיַי אָדָם.
וּמֵאִיזָה מְקוֹם? מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְרָא יָד (י"ה). מֵאִיזָה מְקוֹם
זֶה? אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, שְׁכָתוֹב (שם קד) מִה רַבּוֹ מַעֲשֵׂיךָ ה' כָּל־
בְּחֻכְמָה עָשִׂיתָ. שְׁנִינוּ, מֵהַחֲכֵמָה הַזֶּה שֶׁמְבוּעֵיהָ יוֹצְאִים
לְשִׁלְשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים הַכֹּל נִתְקַן, וְכָל מִה שֵׁישׁ לְמַעְלָה
וּלְמַטָּה, וְהִיא נִקְרָאת רוּחַ קְדוּשָׁה שֶׁכָּל הַרוּחוֹת נִתְקַנּוּ בָּהּ.

מֵאָה בְּרָכוֹת

כָּל הַנְּשֻׁמָּה תְהִלָּל יְהוָה (קג ו): [זוהר תדש שי"ד לפרשת שלח (דף קלט.)]
וַיִּהְיוּ חֲזֵי שְׂרָה – זוֹ הַשְּׂכִינָה. וּמִי הוּא הַחַיִּים שְׁלָה? י"ה,
וְזֶהוּ הַשְּׂכִינָה. שְׁכֵן י"ה. וְזֶהוּ הַחַיִּים שֶׁל הַנְּשֻׁמָּה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב
כָּל הַנְּשֻׁמָּה תְהִלָּל יְהוָה. וְהִיא הַזֶּה בְּאֵת ב"ש – צ'. עִם י' עוֹלָה
לְק', וְהִם מֵאָה בְּרָכוֹת שְׁחֵיב אָדָם לְהַרְיֵק בְּכָל יוֹם בְּשְׂכִינָה,
וְזֶהוּ מֵאָה שָׁנָה. וְעֲלֵיהֶם צְוָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָאָדָם מִה
ה' אֲלֵהֶיךָ שְׂאֵל מַעֲמֶךָ. אֵל תִּקְרֵי מ"ה אֲלָא מֵאָה.

— זוהר תהלים —

ובינ"ה ריטו, שבהם תהיה הגאולה ל-ו' ול-ה' שנקראים ב"ן וב"ת, ובהם ימחו העמלקים מן העולם.

הנשמה צריכה להתלבש בלבוש של המצוות כדי שתוכל לראות את האור

כֹּל הַנְּשָׁמָה תִּהְיֶה יְהוָה וְגו' (קנ ו): [זוהר חלק א' פרשת נח ח"א (דף סה): זוהר תורה] פתח ואמר, "אֲמַרְתִּי לֹא אֶרְאֶה יְהוָה בְּאֶרֶץ הַחַיִּים לֹא אֶבִּיט אָדָם עוֹד עִם יוֹשְׁבֵי חֶדְלָה" (ישעיהו לח, יא), "אֲמַרְתִּי לֹא אֶרְאֶה יְהוָה", וכי מי יכול לראות י"ה, אלא סוף המקרא מוכיח, שכתוב "יְהוָה בְּאֶרֶץ הַחַיִּים" ריטו, בוא וראה, כאשר הנשמות עולות להמקום צרור החיים י"ז, נהנין שם בזוהר של אספקלריא המאירה י"ח, המאיר ממקום העליון על הכל [שנקרא י"ה], ואילו לא תתלבש הנשמה בזוהר של לבוש אחר, לא תוכל להתקרב לראות אור ההוא.

זיו הזוהר

רטו. הגם שהשם י"ה הוא בחכמה, מכל מקום אומר גם בינה, כי חכמה ובינה הן תרין רעין דלא מתפרשין, ועוד כיון שבשם הוי"ה ברוך הוא אות יו"ד היא שורש עולם החכמה, ואות ה"י שורש עולם הבינה. רטז. מתרץ שהגם שאי אפשר להסתכל בהשם י"ה במקורו, אבל אפשר להסתכל אורו במה שהוא נשתלשל על ידי התפארת, להאיר בארץ החיים, היינו במלכות. ריז. מקום צרור החיים של הנשמות היינו עולם המלכות. ריח. פירוש, ששם בארץ החיים, יכולות הנשמות להסתכל בזיו זוהר של אספקלריא המאירה, שהוא התפארת, שמאיר בתוך המלכות ארץ החיים, את האור הבא אליו מן חכמה ובינה.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

חזקיהו חשש שלא יזכה לראות האור הזה לפי שלא הוליד
בנים

וסוד הדבר, כמו שנותנים לנשמה לבוש שתתלבש בו
לעמוד בעולם הזה, כמו כן נותנים לה לבוש של
זוהר העליון לעמוד בו בעולם ההוא, ולהסתכל בתוך
אותה אספקלריא המאירה, בתוך ארץ החיים ההיא. זהו
שכתוב: "יֵה בְּאַרְץ הַחַיִּים"יט, שהיה חושב חזקיה המלך
שלא יזכה לאור ההוא לאותה הסתכלות, לפי שהנהר
הנמשך הוא הפסיקו ולא הוליד...

אדם הראשון מקבל פני הצדיקים ופני החוזרים בתשובה
ומה שאמר "לא אָבִיט אָדָם עוֹד עִם יוֹשְׁבֵי חֲדָל", ולא
כתוב יושבי חלד, אלא אדם זה הוא אדם הראשון,
כמו שלמדנו, שכאשר הנשמה הולכת לעולם ההוא, פוגעת
באדם הראשון שיושב לפני שער הגן עדן, וכמה צדיקים
סביבו, לקבל פניהם של כל אותן ששמרו מצות רבונם
ומשמח בהם, ויושבי חדל הם בעלי תשובה, ולפי שאדם
הראשון חזר בתשובה לפני רבונו, הוא יושב עם אותן
ששבו מעוונותיהם, והם נקראים בני חדל, כמו שכתוב:
"אֲדַעַה מָה חֲדָל אָנִי" (תהלים לט, ה), ולפיכך הוא יושב לפני

זיו הזהר

יט. פירוש שבזה יובן י"ה בארץ החיים, היינו שאור העליון מן השם
י"ה של חכמה ובינה מאיר על ידי ההשתלשלות של אספקלריא
המאירה שהוא התפארת בתוך המלכות שנקראת ארץ החיים.

— זוהר תהלים —

שער הגן עדן, ומשמח עם הצדיקים ועם בעלי תשובה, הבאים בדרך ההוא של הגן עדן...

חזקיהו חשש שלא יזכה לראות כל אלו הדברים שאמרנו לעיל והיה מתירא חזקיה המלך שלא יזכה לראות כל זה, מפני שאמר לו הנביא "פִּי מֵת אֶתָּה" (ישעיהו לח, א), בעולם הזה, "וְלֹא תִחְיֶה", לעולם הבא, לפי שכל מי שלא חפץ להוליד בנים בעולם הזה, כאשר הוא יוצא מן העולם מגרשים אותו מכל מה שאמרנו, ולא ניתנה לו רשות לראות באור ההוא המאיר ממקום העליון [שנקרא יח], ולבוש ההוא שאמרנו הוא מה שקוראים אותו החברים בשם חלוקא דרבנן שמתלבשים בעולם ההוא, אשרי חלקם של הצדיקים, שגנזו להם הקדוש ברוך הוא כמה טובות ותענוגים לעולם ההוא, עליהם כתוב: "עֵינַי לֹא רָאִיתָ אֱלֹהִים זֹולָתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לּוֹ" (ישעיהו סד, ג).

וכי צריך ה' שיהללו אותו? "כֹּל הַנְּשָׂמָה תִהְלֵל יְיָ הַלְלוּ יְיָ" **כֹּל הַנְּשָׂמָה תִהְלֵל יְיָ הַלְלוּ יְיָ** (קנ ו): [זוהר חדש פרשת בראשית (דף טו): זוהר תורה] אמר רבי אלעזר, מהו דכתיב: "הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר, הַלְלוּהוּ בְּנֶבֶל וְכַנּוֹר, הַלְלוּהוּ בְּתֶף וּמַחֲוֹל, הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֶגְבִּי", וכי צריך הקב"ה לזה?

צריך שהנשמה תהלל אותו

אלא אמר דוד, כל מה שתשבחו לפני הקדוש ברוך הוא באותן מיני כלי זמר, אינו כלום, כאדם האומר לחברו, עכשיו

— זוהר תהלים —

עשה זה וזה, וכל מה שתעשה אינו כלום, עד שתעשה דבר פלוני, כך אמר דוד, הללוהו בכל אלה מיני כלי זמר, אבל אין כל זה עיקר ההלול, אלא מה הוא עיקר ההלול, "כל הנשמה תהלל יה הללו יה"י, והאחר אינו כלום, אלא הלול הנשמה הוא העיקר, הדא הוא דכתיב: "כל הנשמה תהלל יה הללויה".
ת. ו. ש. ל. ב. ע.

זיו הזוהר

רכ. אומר שעיקר ההלול הוא בהתעוררות הנשמה על ידי התפעלות הלב והמוח, להתפלל בהתלהבות מעומקא דלבא, ובלעדי זאת כל מיני כלי זמר וכל מיני משוררים הוא רק דבר חיצוניות ולא פנימיות, ואין ה' יתברך חפץ בדברים הטפלים אם העיקר חסר, כדאיתא בספרים הקדושים, שעל זה נאמר על "נתנה עלי בקולה פן שגאתיה" (ירמיהו יב, ח), ועל זה אמרו "רחמנא לבא בעי", ועל עבודת נקודה הפנימיות שבלב נתיסד כל ספר תהלים, כמו שאמר דוד "לך אמר לבי", "צור לבי", "אודך בכל לבי", כי תפלה בלי כונה היא כגוף בלי נשמה תפלה מתה, ועבודת דוד בספר תהלים היא עבודת הנשמה השתפכות הנפש בהתפעלות הלב ומוח, שתהיה תפלה חיה, כמו שמסיים התהלים בהפסוק, כל הנשמה תהלל יה, ולא שיהלל הגוף בלבד, וסימנך הכל הולך אחר החתום, ולפיכך נקרא דוד מלך ישראל חי וקים. זכותו וזכות רבי שמעון בר יוחאי וכל החבריא תגן עלי ועל כל ישראל לומדי ספר תהלים עם פירוש הזהר הקדוש, שנזכה לראות משיח בן דוד בבוא לציון גואל במהרה בימינו אמן.

גמרתי העתקת זוהר הקדוש על ספר תהלים בעזרת ה' יתברך בין כסא לעשור דשנת תרפ"ט. והסימן "נלמד בספר הזוהר" לפ"ק. בפה עיר מאנטריאל מדינת קאנאדא.